image
not
available

image
not
available

image
not
available

image
not
available

image not available

CALLIMACHEA

EDIDIT

OTTO SCHNEIDER.

VOL. I.

HYMNI CUM SCHOLIIS VETERIBUS AD CODICUM FIDEM RECENSITI ET EMENDATI, EPIGRAMMATA RECOGNITA, EXCURSUS ADDITI.

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXX.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PHILOLOGO CELEBERRIMO

GEORGIO FRIDERICO SCHOEMANN

POPULARI SUO, MAGISTRO, AMICO,

D. D. D.

OTTO SCHNEIDER

STRALSUNDENSIS.

PRAEFATIO.

Dum amici mei et familiares totum me occupatum in fragmentis Callimacheis colligendis ordinandis explicandis credunt, ego interim quod iam pridem opus erat faciendum putavi, ut Callimachi hymnos ad compiurium codicum fidem recenserem et emendandi eos certam viam ac rationem inirem. Quos quum primus anno 1494 Ioannes Lascaris Florentiae literis capitalibus ad unius ut videtur codicis exemplar edidisset nec boni satis nec vetusti, sed lacunis et aliis vitiis multifariam deformati, ceteroquin magna usus accuratione et a nimia temeritate alienus, proximi editores eum fere secuti sunt, Aldinae ann. 1513 Venet., Frobenianae ann. 1532 Basil., Vascosanianae ann. 1549 Paris., Venetae ann. 1555 novis codicibus non adhibitis et raro a coniectura salutem petentes, sed, si forte, in universum depravantes potius Lascaris editionem quam emendantes. Paulo autem post Henricus Stephanus in corpore poetarum graecorum principum heroici carminis 1566 Parisiis edito ad recensendum Callimachum praeter Florentinam Aldinam Vascosanianam utebatur uno codice eoque parum bono et si quis alius interpolationibus quam maxime depravato, quam editionem et ipse Stèphanus secutus est quum Parisiis anno 1576 paucis mutatis et Frobeniana etiam usus iterum Callimachi hymnos et epigrammata cum Nicodemi Frischlini interpretationibus edebat, et secuti sunt etiam Benenatus Parisiis 1574, Vulcanius Antverp. 1584, Anna Fabri Paris. 1675, Graevius Ultraiect. 1697, Thomas Bentleius (nam hunc cum Iacobsio Anthol. graec. Tom. XIII p. 7 puto fuisse qui 1741 Londini Callimachi hymnos et epigrammata cum Theognidis carminibus, epigrammatis nonnullis ex anthol. graec. et Galeni suasor. ad artes edidit), Stubelius Lips. 1741, Bandinius Florent. 1764. Sed maiora molitus Ioannes Augustus Ernesti Callimachi hymnos, epigrammata et fragmenta cum notis variorum Lugdun. Batav. 1769 emisit,

qui tametsi aliquot codices ad illud usque tempus nondum collatos adhibebat, tamen nec satis hi accurate et integre collati erant, ut eius temporis fere mos erat, et ita Ernesti Stephanum venerabatur, ut raro ab illo discedere auderet. Ita factum est, ut qui post eum Callimachi hymnos edebant novis non instructi criticis subsidiis dum ab Ernestio proficiscuntur, fere Stephanianam repraesentent, quem ad modum Loesnerus Lips. 1774, de la Porte du Theil Par. 1775, Brunckius in Anal. I p. 423 seqq. Argentor. 1776, Petruccius Rom. 1795 et 1818, Blomfieldus Londin. 1815, Volgerus Lips. 1817, editores Bodonii Parm. 1792, Weigelii Lips. 1817, Tauchnitzii 1829, Boissonadius Paris. 1824. Quos omnes longo post se intervallo reliquit Augustus Meinekius, vir summus, Callimachi Cyrenensis hymnis et epigrammatis Berolini 1861 editis. is enim quum non solum praeter Ernestii subsidia critica haberet codicis Parisini et Vindobonensis varias lectiones, sed etiam doctrinae copia ingeniique acumine editoribus omnibus antecelleret, tot vitiis Callimachum liberavit quot ne ceteri quidem omnes in unum coniuncti. nihilo tamen minus vir egregius tantum praestare non potuit quantum bonarum literarum causa optandum fuit. nam quoniam tum perspici non poterat, singulorum codicum quae inter se esset ratio quorumve imprimis auctoritas, praeterea quum in emendandis locis corruptis quibus maxime codicibus coniectura superstruenda esset non pateret, non mirum est Meinekium saepe a vero aberrasse nec Callimachum nobis dedisse talem qualis dari debebat.

Diximus quid cur nobis faciendum putaverimus. nunc eam rem quo modo instituendam censuerimus, paucis indicare placet. Factum est autem promptissima in nos amicorum voluntate, ut, quod nemini adhuc contigit, codicum duodecim accuratissime collatorum variae lectiones nobis ad manus essent. quorum tamen codicum nullus ante saeculum XV scriptus est neque quantum quidem nunc sciri potest, ullus uspiam servatur codex Callimachi qui illud saeculum superet. praeterea codicum et in gravioribus vitiis et in lacunis consensus manifesto docet ex uno omnes archetypo fluxisse. Id his temporibus non iam extare videtur, sed quale fuerit et quando scriptum sit liquido demonstrari potest.

Primus autem, quem doctis Italis hymnorum Callimachi copiam fecisse scimus, Ioannes fuit Aurispa natione Siculus, qui ex urbe Constantinopoli, ubi studiorum graecorum causa versatus

erat, anno 1423 redux, postquam sacros omnes suos libros in Siciliam praemisit, Venetiam secum adduxit codices graecos numero CCXXXVIII, inter quos etiam Callimachi hymni fuerunt. Sed operae pretium est ipsius de his Aurispae verba apponere, quae leguntur in epistola ad Ambrosium Traversari data libr. XXIV, 53 p. 1027 ed. Mehusii (Tom. III p. 713 edit. Marten. et Durand.): *gentilium auctorum volumina Venetiis habeo CCXXXVIII, ex quibus aliqua tibi quae rarissime inveniri solent nominatim dicam. nam nec omnia memoriae habeo, et si maxime recordarer, longum esset omnia dinumerare. Argonautica Orphei et eiusdem auctoris tria (?) alia opuscula et hymnos. Callimachum. quam plurimas Pindari odas. laudes deorum Homeri, non parvum opus. Oppianum de venatione, item de naturis piscium, sed id rarum non est. Phocylidem.* καθαρμοὺς Ἐμπεδοκλέους. *Aristarchum super Iliada in duobus voluminibus. — Naucratici cuiusdam Atheniensis* (sic!) *volumen quoddam maximum nec adhuc finitum de coenis.* Ex hoc igitur Aurispae codice Byzantino principio a doctis Italiae viris Callimachi hymnos descriptos esse puto, quae non levis opinio, sed admodum probabilis coniectura est. nam primum Byzantinum fuisse exemplar unde codices nostri manarunt, vel plurimorum docet in *γυιωνοί* vel *γυωνοί* pro *υἱωνοί* I 14 consensus. is enim purus putus Byzantinismus est. cf. Lobeck. Elem. path. I p. 91. deinde quum Aurispa Florentiae fortunarum suarum sedem collocare vellet (cf. Travers. epist. VIII 28 p. 386), ubi maxima tum erant apud Mediceos auctoritate Ambrosius Traversari eiusque amicus Nicolaus Niccoli, qui bonis rarisque libris si qui alii quasi helluabantur, vix dubium est quin suum Callimachi codicem illis non denegaverit, quos quum non fugeret quanti Callimachum aestimassent poetae latini, nemo facile negabit huius codicis desiderio summo flagrasse et ab Aurispa eum petiisse inspiciendum. ac constat saepe Aurispam ad Traversarium codices quosdam suos misisse (cf. eius epist. VI 2 p. 275 et VIII 28 p. 386) atque adeo magnum codicum numerum Laurentio Mediceo Florentinorum principi oppignerasse pro aureis quinquaginta quos ab illo mutuatus erat (cf. ipsius Aurispae verba in epist. ad Travers. XXIX Tom. III p. 717 Mart.: *quinquaginta aureos tua opera quum Venetiis essem ab illis de Medicis mutuo accepi, quos ut scripseram libris graecis cautos feci*, et Travers. ep. VIII 39 p. 402 Meh.). quod

autem imprimis ad persuadendum vim habet, codices nostri aeque atque Aurispa de suis libris scribit fere coniunctos uno volumine continent Orphei Argon. et hymnos, Callimachi hymnos, Pindarum, hymnos Homericos, aut certe Orpheum, Callimachum, Homeri hymnos, aut Orpheum et Callimachum, unde facile est ad suspicandum Aurispam non ubique in illa tabula singulos codices enumerasse, sed interdum certe etiam tales libros qui in uno aliquo codice coniuncti erant, qualem hodie miscellaneum vocant. nec a veritate prorsus abhorrebit, si quis statuerit exstitisse olim codicem aliquem in quo omnium hymnographorum opera coniuncta legebantur, id quod a Byzantinorum consuetudine non alienum erat.

Verum eundem codicem Byzantinum et ipse versavisse et descripsisse videtur maioris etiam nominis vir Franciscus Philelphus, qui eodem fere atque Aurispa tempore Constantinopoli versatus illoque ibi usus familiari (cf. Philelph. epist. V fol. i Va ed. Basil. 1506) quum anno 1427 in Italiam inde reverteretur (cf. Philelph. epist. I 3), magnam graecorum voluminum copiam eo attulit, inter quae erant etiam Orphei Argonautica et hymni, item Callimachus. cf. Travers. ep. XXVI 32 p. 1010 ed. Meh. Vel haec librorum consociatio persuadet, Philelphum eundem illum atque Aurispam Callimachi codicem transcripsisse. Aurispam enim magis credo Callimachi codicem Byzantinum descripsisse quam ipsum codicem secum in Italiam attulisse. nam Callimachi libros tum inter rarissimos fuisse Aurispae quae supra apposuimus verba testantur, ut nec Aurispa codicem illum archetypum Byzantinum suo aere emisse nec Philelphus alium atque quo Aurispa usus erat codicem descripsisse videatur. Quantum autem utrumque virum aliunde cognovimus, alterum altero accuratius in describendo codice illo esse versatum veri simile est. Aurispa enim quum postea quoque codicum descriptorum mercaturam facere soleret ad eamque rem undecunque potuit codices mutuaretur quos describendos curaret (cf. Philelph. ep. I, II, III, IX plurimis locis epistularum ad Aurispam datarum) et quum Philelphus ad ipsum Aurispam scriberet ep. III fol. f IIII: *totus es in librorum mercatura, sed in lectura mallem. quod si faceres, longe melius et tibi et musis consultum esset etc.* et V fol. i II: *es tu sane librorum officina. sed ex tua ista taberna nullus unquam prodit codex nisi cum quaestu,* — non est credibile Aurispam

in describendis codicibus plus egisse quam scribam probum et accuratum nec si quae in codice aliquo erant lacunae minores explevisse aut quae forte inerant prioris librarii menda leviora tacite correxisse. contra Philelphus, qui sibi, non aliis codices veteres scribebat et aliquanto erectioris quam ille ingenii erat, nemo dubitabit quin codicem aliquem describens simul leviores librarii errores correxerit minorisque ambitus hiatus, si facile fieri poterat, expleverit. Atque hoc in describendo Callimachi quoque codice Byzantino utrumque fecisse facile intelliget qui varias codicum lectiones singulis Callimachi locis a nobis appositas accuratius inspexerit. inveniet enim duo eorum codicum quos accurate collatos habemus genera esse (nam de tertio genere nunc nondum loqui praestat), quorum in altero vel levissima vitia quae vel parum graece doctus homo facile corrigat, anxie servata sint, eadem autem vel anxietate vel fide etiam breviores lacunae, quae vix quemquam fallant et sine negotio recte expleri possint, etiamnunc spatio relicto hient integrae. sed in altero genere eius modi librarii errores saepissime tacite videmus correctos, lacunas autem illas breviores expletas reperimus. Non errare igitur nobis videmur, si illud codicum genus ab Aurispa, alterum hoc a Philelpho profectum existimamus. qua in re non dixerim Philelphum nimis temerarium fuisse. nam ut intactos relinquebat locos qui madore situque aut blattis tineisve lacunam insanabilem traxerant, ita alios probabile est tantam modo cladem accepisse, ut si quis diutius et accuratius oculorum aciem intendebat, plus alio videret et quod a Callimacho scriptum erat intelligeret. quamquam etiam fuisse puto, ubi num recte evanida literarum signa interpretaretur ambigeret, quo factum videtur, ut coniecturae a se inventae aliam superscriberet, quarum qui eius codicem transcribebant alius aliam recipiebant. — Ex eadem autem hac codicis archetypi condicione, quod multi in eo loci tam male erant habiti ut aut vix aut omnino non intelligi possent, etiam hoc apparet, satis vetustum illud exemplar fuisse, quod Aurispa et Philelphus suo quisque more modoque describebant. item hoc quoque inde constare videtur, illum codicem archetypum scriptum fuisse in folio quod dicunt minore, ut in pagina versus essent fere terni viceni. nam a versibus 177 et 178 hymni in Delum scripti qui hac lacera apparent forma

φρούρια καὶ
καὶ πεδία Κρισσαῖα καὶ ἤπειροι

si tres et viginti qui sequuntur versus enumeraverimus usque ad vv. 200, 201, hos ita reperiemus depravatos, ut prior quidem omnino legi non potuerit, alterius autem non supersint nisi haec in extremo versu posita: φλέξας ἐπεὶ περικαίεο πυρί, quo apparere videtur illa in adversa charta scripta fuisse ita, ut prioris quidem versus aliqua certe legi potuerint, haec autem in aversa charta scripta fuisse. tum si perrexerimus in numerandis versibus et post versum vicesimum alterum pervenerimus ad v. 224, in hoc inveniemus ab optimis libris omissum in fine versus ἐκάλεσσεν, in sequentis versus 225 fine αὐτή, ut haec iam rursus in adversa charta locum habuerint et eodem casu obliterata fuerint quo v. 201 in aversa pagina initium versus, item v. 178 in adversa pagina extrema versus pars. et similiter si a Lavacri Palladis v. 136, ubi praeter θυγάτηρ in fine versus nihil certi ab Aurispa cognosci poterat, descendimus ad v. 15 hymni in Cererem numerantes versus XXI et his simul addentes versus duos tum ad finem Lavacri Palladis, tum ad titulum hymni in Cererem significandum (quamquam in hymni Homerici Moscoviensis in Cererem inter finem hymni in Cerer. et initium hymni in Apollin. nihil est nisi unius versus, qui inscriptionem continebat, intercapedinis, ut docet specimen apud Büchelerum), nihil ibi legimus nisi hoc in versus initio: τρὶς δ' ἐπὶ καλλι, ut etiam hic alterum in adversa charta, alterum in aversa lectum fuerit et haec quoque pagina, ad quam uterque versus pertinebat, constiterit versibus XXIII. eademque ratio est versus 131 Lavacri in Pall., ubi in optimis libris φαμένα spatio relicto excidit, ad versum 10 hymni in Cerer., ubi ultima verba πόδες φέρεν ἔς τ' ἐπὶ δυθμάς in iisdem libris evanuerunt. Obiter autem ex ultima hac computatione simul manifestum est parum verisimilitudinis habere Blomfieldi et Meinekii opinionem, qui Lavacrum Palladis *post* hymnum in Cerer. ediderunt, non ante eum, quo loco codices habent omnes praeter Parisinum priorem, cuius scriba quin erraverit nemo iam dubitabit. Sed de eadem illa re etiam aliud dignum est quod memoretur. inter codices enim nostros Vaticanus XXXVI, quem ex Aurispae apographo haustum esse puto, ipse quoque in singulis paginis versus habet viginti tres. id si quis casu factum autumat, nihil habeo quod obloquar, at video

tamen eodem iure hoc statui posse, hac quoque in re codicem Vaticanum illum cum Aurispae apographo voluisse codicis archetypi imaginem servare.

Verum licebit etiam ulterius progredi. nam hoc quoque sciri posse videtur, quo saeculo Byzantinum illud archetypum scriptum sit. de qua re iudicandi facultas nobis data est Rudolphi Merkelii, amicissimi viri, accuratione et diligentia, qui in enotandis duorum codicum Vaticanorum 36 et 1691 variis lectionibus ne levissimas quidem accentus varietates et interpunctionis minutias negligendas sibi putabat. unde primum hoc mihi patuit in archetypo, ex quo illi manarunt codices, particulam δέ encliticam fuisse, sed non in universum et ut nihil interesset qualis vox praecederet (quem ad modum Choerobosci aetate praeter δέ etiam μέν et γάρ inter encliticas relatas fuisse scimus. cf. Lehrs. quaest. epic. p. 101), sed ea tantum lege, ut in δέ elisum esset ε et praecederet oxytonon. ad hanc igitur normam in illis codicibus scribitur σέ δ' I 7. τεαί δ' I 29. ἀεί δ' II 68. δόç δ' III 8. τίν δ' III 90. αὐτή δ' III 168. χρειώ δ' IV 319. μεσαμβρινά δ' V 72. μεσαμβριναί δ' V 73. θεά δ' V 95. βαρύν δ' VI 63. προχανά δ' VI 74. κακά δ' VI 89. βαρύ δ' VI 95, et saepissime ὅ δ' II 61. III 193. IV 77, 116, 170. VI 83, ἤ δ' III 190. IV 19, 66, 79, 137, 205, 239. τό δ' II 104. III 77. V 27, 131. VI 28. τόν δ' III 235. τήν δ' IV 121. οἵ δ' II 88. III 86. αἵ δ' IV 158, 185, 355. τά δ' VI 90 —, etsi θήκατο δ', φεῦγεν δ' etc. ubique scribuntur. quod si in illis libris nonnumquam etiam scribitur Θεναί δ' aut ὅ δε et alia plura eius modi, haec tamen ipsa canonem potius firmant eumque regnasse docent in archetypo, non autem a scribis recentioribus demum introductum esse, quos proniores fuisse consentaneum est ad negligendam aut corrumpendam normam cui proprio imbutamento non assueti erant, quam ad infarciendam ubi non invenerunt. Iam vero eundem hunc singularem enclisis morem, cuius auctorem nescimus, invenimus etiam in Iliadis codice Veneto B n. 453, in quo Hoffmannus (libr. XXI et XXII Iliadis, p. 23) constanter exarari refert ἑπτά δ', εἴ δ', item ὅ δ', nisi quod ὅδ', ἦδ' et similia iunctim scribi dicit, qua in re vereor ne error se insinuaverit. nam quo modo ita ὅδ' (i. e. ὃ δὲ, *ille autem*) distingui potuerit a simplici pronomine demonstrativo (*ille*) nemo facile dicat. Hic autem codex Venetus quum

scriptus sit saeculo XI, Callimachi quoque codicem archetypum quem Aurispa et Philelphus Constantinopoli descripserunt, eidem saeculo XI assignandum esse existimamus. neque enim alium ullum ullius saeculi codicem nos quidem novimus in quo illa inclinandi lex constanter servata sit. nam si etiam in altero Iliadis codice Veneto A 454, quem olim multis laudibus, ut par erat, extollebant ob alias dotes, nunc autem accuratius cognovimus opera Iacobi La Roche, aliquoties scriptum legimus ὅδ', ἥδ', οἵδ' (cf. La Roche varr. lect. ad Il. ε 497, 538, 630. ρ 753. τ 324. χ 141), quaeri potest, num scriba demonstrativum ὅδε et articulum particulae δέ coniunctum inter se permiscuerit, ut saepe vel nobilissimi grammatici inter τόδε et τὸ δέ fluctuabant (cf. La Roche, die Homer. Textkritik, p. 362 seq.), an alium errorem commiserit, praesertim quum πολλάς δ' pro πολλὰς δ' aut simile quid ex eo codice enotatum non videam. idem valet de codice Iliadis Lipsiensi multo illo recentiore, in quo Hoffm. p. 51 in χ 376 scriptum testatur τόνδ' pro τὸν δ', item de cod. Vindobonens. num. 97 (cf. Hoffm. p. 34 seq.). quod autem vel in editione Hesiodi Aldina frequentissime exaratum legitur νυκτός δ', ἐσθλή δ' etc. (cf. Muetzell. de emendat. Theogon. Hes. p. 152), quis in hac accentus singularitate propriam potius librarii doctrinam quam fidem eius hominis codicem aliquem saeculi XI religiose repraesentantis agnoscere sibi velit? — Sed reliqua quoque duobus illis codicibus Vaticanis peculiaria, quibus codicem archetypum repraesentari putamus, si cum codicis Veneti B n. 453 proprietatibus comparaverimus, in plerisque utrumque inter se consentire videbimus, ut nihil obstet quin codicem Callimachi archetypum ad idem cuius est codex Venetus B saeculum referamus, i. e. ad saeculum XI. Velut si quando in versus fine oxytonon legebatur, id in codicibus Vaticanis fere semper habet gravem, non acutum quem Bekkerus ponere solet (cf. Lobeck. Elem. II p. 160) eumque in Callimacho secutus Meinekius. huic autem scribendi generi, quantum quidem ex Vaticanis codicibus intelligi potest, tantum assueverat codicis archetypi scriba, ut rarissime poneret acutum (ut Νηλεύς III 226. Λητώ IV 160. ἀνθερικὸς ὥς IV 193. κύων ὥς IV 228), sed plerumque gravem, nec solum ubi nulla aut levis interpunctio sequebatur, sed etiam in fine sententiae, velut orationis alicuius, sive puncto superiore interpungebat (ut ἀμοιβὴ· IV 152), sive

inferiore, ut ἀοιδὸν. I 72 dedit et μενοινὴν. I 90, ἀλιτρὸς. II 2, ἐσθλὸς. II 9, λαὸς. II 98, χρυσὸς. III 102, πλαγκτὴ. IV 273, etc., atque adeo in fine hymni in Del., ubi Ληθῶ: ~ scripsit. quid quod etiam medio in versu saepe scribitur θυμὸς· I 5. περισκεπὲς· I 11. ἑρκὸς· I 12 etc., atque adeo σὺ. I 29. λεγνωτὸν. III 12. ὀνοτὴ. IV 20. φατὸν. IV 60. ἐμὸν. IV 96. τί περισσὰ. IV 132. atqui gravem in fine versus, si non sequeretur interpunctio, ponebat etiam scriba codicis Veneti B (Hoffm. p. 22) cum scribis antiquioribus, etiam cum scriba palimpsesti Syriaci (Hoffm. p. 6) qui vel in medio versu gravi semper utebatur ubi nos comma vel punctum superius adhibere solemus. contra in serioribus codicibus acutus in fine versus poni solet, velut in Vindobonensi Iliadis n. 97 (Hoffm. p. 34), in Vindobonensi quinto (Hoffm. p. 41) etc. — Porro ut in Veneto B (item in A ut docet La Roche, hom. Unters. p. 246 seq.) praepositio saepe cum sequenti voce legitur ὑφ' ἕν, sed ut accentu careat (cf. Hoffm. p. 22 seq.), ita factum fuit etiam in Callimachi codice archetypo, id quod docent codicum Vaticanorum lectiones ἐπιχνόος ἦλθε II 37. ἐπιπρογένοντο III 178. διοστέα τετρήναντο III 244, quo etiam hos referendos censemus locos: βοὴν ἐπι Κύρνος ἀντεῖ III 58. μίαν περι δίφρα τίθενται III 135. ἀπο χαίταν πέξηται V 31. μετα πάντα βαλεῦ V 97. ἐπι Κραννῶνα βεβήκει VI 77, item hos: ἀπο δ' εἶπαο τέθμια III 174. ἀπο δ' ἐκλίθη IV 209, ubi defectus accentus docet scribendum fuisse ἐπικύρνος, περιδίφρα, ἀποδ'. ac firmat hoc, quod II 37 in altero quidem Vaticano est ἐπιχνόος, sed in altero ἐπι χνόος. eodem autem num referam etiam διάτριχα δώματα νεῖμαι I 61 et διαπλεῖστον ἔχουσι, an haec cum ἐσύστερον V 107 et VI 65 et cum τὸ πρῶτον conferam cui sequiores quidem codices mei saepe substituunt τοπρῶτον, non item Vaticani illi, dubius haereo. praeterea dignum est memoratu in codd. Vatic. etiam coniunctim legi κατἀῤῥόον IV 159. παρἀῤῥόον IV 206. ποτίῤῥόον V 77, cui similia ex antiquis codicibus La Roche (die Texteskrit. p. 392) notavit. adde διζητοῤῥόον I 16. — Sed ut cetera perstringamus accentuum miracula quae in codd. Vatic. videmus esse, in archetypo fuisse conicimus, praeter cetera hoc permirum accidit, quod ubi oxytonum ultimae syllabae elisionem passa est, in antecedentem syllabam transit non accentus acutus, sed gravis. id tametsi ex codice Venet. B non memini notari,

frequentissimum tamen est in antiquiore paulo Veneto A, ut docet La Roche (Text, Zeichen u. Schol. des cod. Ven. A, p. 5). magis autem mirum accidit, quod in Vaticanis solae eandem elisionem passae voces ἠδέ, οὐδέ, μηδέ accentum non plane amittunt, quae nostra ratio est, sed in penultima habent gravem: ἢδ' III 82. οὒδ' ὄχα V. 7. μὴδ' III 262 (bis). IV 241. V 13, 15, 46. VI 4 (bis), 5, 6, 118 (quamquam hoc etiam μήδ' vel μὴ δ' scriptum invenio, et scribitur vel μὴδὲ III 266 et V 17), quibus ex Veneto B quod componam unum habeo ἦδ' (sic enim ibi scribitur. cf. Hoffm. p. 24 lin. 7) ex ἠδέ elisum, ex Veneto autem A plura: ἢδ' Il. α 41. 65. οὒδ' η 217. μὴδ' ε 830. ζ 58, 59 etc. (cf. La Roche l. l. p. 5). et μὴδ' legitur etiam in Laurentiano codice Apollonii Rhodii. cf. Merkel. p. XVII ed. minor. — Dehinc ad enclisin properemus, ubi imprimis consuetudini cui nos quidem a pueris assuevimus repugnat, quod quando encliticae monosyllabae antecedat paroxytonum, id duos accentus recipit, enclitica suum omittit. atque is etiam Aristarcheorum et Herodianorum mos erat, quem tamen ita tantum sequebantur, ut paroxytonum esset vox trochaica, sive natura erat sive diplasiasmo poetico demum effecta (cf. Bekker. Anecd. III p. 1143, 18), at ubi paroxytonum erat iambus aut pyrrhichius aut spondeus, non sequebantur nisi certas ob causas (cf. Lehrs. quaest. ep. p. 104 seqq.). atque in nostris quidem Vaticanis codicibus sine ullo vocum discrimine scribitur ἔνθά σ' I 15. τόσσά περ II 81. μέγά τι III 100. ἵνά οἱ III 106 (sed ἵνὰ οἱ V 63). ἔνθά τοι III 142. οὔτέ τις III 256. πάρά τοι IV 33. ἔργά θ' IV 145. ἄρσέν τε V 29. κτένά οἱ V 31. οὔτέ μιν VI 73 etc. et hoc invenitur etiam in codice Veneto B (cf. Hoffm. p. 24), nisi quod eius modi exempla qualia sunt μέγά τι etc., inde non invenio notata, sed frequentissime in cod. Ven. A leguntur ἵνά σφισι, τάχά οἱ, ἄρά σφι, ἄλλοί τε etc. cf. La Roche l. l. p. 6. Rursus cum Veneto B (cf. Hoffm. p. 24) Vaticanis meis convenit ubi encliticae praecedit properispomenum mox scribentibus Πυθῶνί κε II 35. ῥεῖά κε II 50 etc., mox ὧδε περ II 107. Προῖτος τε III 233 etc. idemque consensus est quando plures encliticae deinceps positae sunt. nam ut in Veneto B (cf. Hoffm. l. l.), ita etiam in Vaticanis cum uno accentu legimus οὐδέ τι μιν I 12. δέ νυ τοι III 183. ἡδύ τι τοι IV 128. ἄν οἱ μεν IV 172 (nam μέν quoque interdum encliticum est ut I 72 ἀλλὰ τά μεν. II 73

τρίτατόν γέ μεν etc.), μή οἵ τι IV 238, et similia alibi, quamquam etiam leguntur ἤ μοί τι III 81. ὅς κέ τιν' V 101. εἴ νύ τις IV 164. καί νύ ποτε IV 171. ἤ ῥά τοι IV 114 et alia id genus. porro vocularum encliticarum inconstantiam, quam de Veneto B notavit Hoffm. p. 23, plerumque invenimus etiam in Vaticanis, ut verborum εἰμί et φημί. nam οὔρεσι φασί I 6 et καὶ δέ σε φασί III 210 legimus, de quo dictum ad I 6, item ἔστι IV 166 reperimus scriptum in initio versus ubi nulla antecedit interpunctio, de qua re dictum l. l., et τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι codd. Vatic. dant V 86, qui etiam καί ῥ' I 28, τό ῥα III 118, τῷ ῥα IV 59 recte scribunt, sed scribunt etiam τώ ῥὰ III 251 et αἵ ῥὰ III 94, item pronomen indefinitum τίς scribitur εἰλαπίναν τίς VI 85, ἐρέω τί IV 94, ἔκπαγλον τί IV 247, κουράων τίς III 66 (ut contra interrogativum τίς sine accentu legitur II 31, sed τὶς III 184, τὶ IV 212). eadem inconstantia in anastrophe praepositionum ut in Veneto B cernitur (cf. Hoffm. p. 23), ita etiam in Vaticanis meis, in quibus habemus λείκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ I 48. χορῷ ἐνί III 170. τοῖς ἐνί III 207. δόμοις ἐνὶ χρήματα κεῖται VI 112 (nisi qui sic scripserunt, δόμοις ἔγκειται χρήματα intelligi voluerunt, ut πολίαις ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε VI 97 legitur), etsi alibi recte leguntur ᾗ ἔνι II 78. τῇ ἔνι III 138. ᾧ ἔνι VI 92 etc. mendosa sunt etiam αὖλιν Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός III 88. Αἵμῳ ἐπὶ Θρήικι III 114. κορυφῆς ἐπὶ Θρήικος Αἵμου IV 63. ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς τειρομένη IV 210. sed νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ III 47 fortasse verum est, quem ad modum δίκῃσι λαὸν ὑπὸ σκολιῇς I 83 recte scribitur. item male habet ἦλθε πάρ' Ἠέλιος III 181, sed πάρα pro πάρεστι iure scribitur III 160 et V 33. Et ut in Venet. B articuli formae ὁ ἡ οἱ αἱ ubi pro demonstrativis sunt plerumque accentum habent, saepe autem etiam eo carent (cf. Hoffm. p. 24), idem factum etiam in Vaticanis nostris, ut αἵ μὲν est III 100 et IV 196. αἵ δὲ IV 306. ἅ μὲν V 82 et VI 66. ἃ δὲ V 23 etc. (ut vel αἵ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ibi legatur III 51 et ὅ γενειήτης III 90). saepe autem accentus exulat. qua in re etiam hoc notandum est, interdum ibi legi, maxime in Vaticano 1691, ά μὲ̏ν V 93. ἡ μὲ̏ν IV 55, αί μὲ̏ν IV 196. ά μὲ̏ν VI 66. ά δὲ̏ V 23. αί δὲ̏ IV 306, ut legitur etiam βυθο̏ν IV 34. μὴ̏ μὴ VI 17. με γε τα̏ν (pro μεγαλᾶν) VI 108, de quo Bastius dixit in comm. palaeogr. p. 824, item Merkelius praef. Apollon. p. XVI lin. 21

ed. minor. — Iam videamus ν ἐφελκυστικόν, quo ita usus est scriba codicis Veneti B, ut in fine versus non poneret nisi ubi sequens versus a litera vocali incipiebat, qua in re codices Vaticanos sibi habet consentientes (cf. ad I 3 extr.), qui cum illo etiam medio in versu interdum male scribunt ῥέζουσιν, τὸ δὲ στέφος III 200. ἔχθουσι, τῶς IV 8. φεῦγε δ' IV 70, 71 etc. Nec aliter habent Vaticani, si de diplasiasmo poetico agitur, quo illi cum Veneto B (cf. Hoffm. p. 25) saepe perverse utuntur modo omittentes ubi eo opus erat, modo contra rationem infarcientes. nam inde enotantur ἀγρώσουσα II 60. ἔδεισεν III 51. μορμύσεται III 70. ἐσεύοντο III 98. πλήσωσι III 243. ὤχλισε IV 33. ἐρίζωσε IV 35. Ἑλλήνεσι IV 172. ἄρητον IV 205. πλήμυρε IV 263. πλήσουσι IV 306. ἐσομένοισι V 21. ἐκόλασαν V 83. αὐγάσησθε VI 4, et contra ἀποκλίνασσα IV 236. ἔασσεν VI 62. εἰσεκύλισσεν IV 33. ἁμάσσει VI 138 etc. Idem valet de iota subscripto, quod Venetus B non subscriptum, sed cum vetustioribus codicibus adscriptum habet, nisi quod in quibusdam generibus inconstantia cernitur (cf. Hoffm. p. 26), at in Vaticanis nec adscriptum nec subscriptum est. sed quum V 24 legatur παρ' Εὐρῶται, V 75 ἅμαι, VI 30 Τριόπαι δ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔνναι, VI 62 ἀναγκαῖαι, pro Εὐρώτᾳ, ἀναγκαίᾳ etc., iure opinor gliscit suspicio, in archetypo Byzantino quoque iota ascriptum fuisse, Aurispam autem omisisse, nisi ubi non intelligeret. nam in reliquis codicibus subscribitur (singulare est γαλοῳ in altero Vaticano inventum III 135). quamquam etiam in aliis antiquis codicibus iota non videmus nec adscriptum nec subscriptum, velut in codice Aristotelis reg. 1853, quem X esse saeculi dicunt. cf. Wattenbach. Anleit. zur griech. Palaeogr. p. 33. add. eund. p. 32 et 41 et Strab. XIV p. 648 apud La Roche, Homerische Untersuch. p. 175 seq. — Quod ibidem Hoffmanns narrat voculam ἄρα, ubi ante vocalem est, in Veneto B scribi in libris XXI et XXII ἄρ, semel in φ 189 ἄρ', eadem inconstantia in Vaticanis quoque est, in quibus VI 113 habemus ἄρ οἰκεῖοι et VI 12 οὔτ' ἀρ ἔδες, sed ὥς ἄρ' ἔφη IV 99, οὐκ ἄρ' ἔμελλες IV 215, τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας VI 51, οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες VI 60. — Multo autem maioris momenti quaestio est de Itacismo, cuius in codicibus Vaticanis plura sunt exempla, in Veneto autem B certum exstare Hoffmannus p. 26 negavit, iniuria quidem, quippe qui ad Il. χ 417 ἐξελθόντα πόλιος, ut Venetus B habet, non dubitaverit ap-

pellare itacismum, etsi idem dubitavit p. 26. Sed distinguendum est inter singula itacismi genera, quorum alia aliis prius exorta esse magisque increbuisse certum est. itaque si in Vaticanis commutantur ι et ει (*Λέπριον* I 39. *ἴδεν* II 93) aut ει et ι (*λείκνῳ* I 48. *ἐπεὶ* III 56 et 61), hoc vitium diu ante saeculum XI grassari coeptum est atque invenitur iam in palimpsesto Syriaco Iliadis quem IV aut V saeculo assignant (cuius exempla dederunt La Roche, die Hom. Textkritik p. 456 et Hoffm. p. 10), item in Ambrosiano Iliadis picto, quem IV aut V saeculo scriptum putant (unde exempla dedit La Roche l. l. p. 453 seq.). deinde η et ι (*αἴληνα* II 20. *ζευγητίδας* II 48. *τοξότην* III 223. *καθήσατο* III 233. *τεὴν* V 37. *λάρης* IV 104), vel ι et η (*μοχθίσειαν* III 61. *κανάχιδα* IV 45. *ἀντίμοιβον* IV 52. *πόλιες* IV 100. *μαντῖτα* IV 188. *ἀμιχανίη* IV 210) ut in Vaticanis commiscentur, ita idem fit in fragmento papyraceo Elephantinensi Iliadis, quod saeculo ante Chr. primo ortum existimant, item in fragmento alterius codicis papyracei Harrisii, ex quibus exempla composuit La Roche p. 443 et p. 447. tum ut ι et οι (*λιμός* III 125), ει et η (*τύνει* III 124. *ἀξείνια* III 235), οι et η (*εὐήχοις* IV 296) in Vaticanis commutantur, ita etiam in Syriaco *οἴρηξ* pro *ἴρηξ* (La Roche l. l. p. 447), et in Elephantinensi *ευκλειης* pro *εὖ κλῃσ'* et *δυωδεκατοι* pro *δυωδεκάτη* (cf. La Roche p. 443) leguntur. eadem autem qua horum codicum fragmenta scripta sunt aetate iam commutari in pronuntiando solebant, ut hoc quoque addam, etiam αι et ε, ο et ω. nam quem ad modum *οἴσεται* pro *οἴσετε* in Vaticanis legitur V 31 et 48, *περιπλέξεσθαι* IV 110, *ἐσσόμενε* pro *ἐσσόμεναι* IV 188, *Λητοΐάς* pro *Λητωΐάς* III 83, *δύο* pro *δύω* IV 61, *Χειρονίδες* IV 104, *ἀμφιπεριστείνονται* IV 179, *λαγώνων* V 6, *᾿Ακταίωνα* pro *᾿Ακταίονα* V 109, ita etiam in Elephantinensi reperitur *ασεσθαι* pro *ἄσεσθε*, *εμμενε* pro *ἐμμέναι*, *ωπλισαι* pro *ὁπλίσαι* (cf. La Roche p. 444) scriptum, item in Syriaco *επαμυναι* pro *ἐπάμυνε*, *ευχετaασθε* pro *εὐχετάασθαι* (cf. La Roche p. 456) legimus, ne de Veneto A dicam αι et ε, ο et ω saepius male permutante (cf. La Roche p. 435). quae restant itacismi exempla, υ pro ι et contra (*Αἰγυαλοῦ* IV 73. *Μουνιχίη* III 259. *λυβὰς* II 12), η pro υ (*διωκτήν* III 194), ει pro υι (*Εἰλήθειαν* IV 132), ea tam vetusta auctoritate excusari non possunt, ut sint fortasse qui ob illa vitia archetypum Byzantinum

non referendum ad saeculum XI censeant, sed ad aliquod paulo recentius detrudendum. Atque equidem ne hoc quidem ut certum quovis pignore affirmare ausim, illa *Αἰγυαλοῦ*, *διωκτήν* etc. a scriba archetypi profecta esse, quum nihil impediat, quin a recentiore scriba in Italia demum scripta esse putentur. nam ut *διωκτήν* uterque Vaticanus habent, ita *γελαστήν* IV 324 alter tantum tenet, quae res illud quoque vitium (*διωκτήν*) ut recentiori potius scribae quam vetustiori ascribatur suadet. et quum in I 43 quoque alter tantum Vaticanus praebeat vitiosum *ἐγγίϑι*, alter autem verum *ἐγγύϑι*, praeterea ceteri Callimachi codices saepissime *ι* et *υ* commisceant *ταχυνός* et similia scribentes, nemo iure obloqui poterit, si in archetypo eius modi vitia locum non habuisse, sed recentissimis demum Italiae scribis deberi existimamus. Quid quod ne *αι* quidem et *ε* inter se in pronuntiando commutata iure aliquis archetypo vindicaverit, quum IV 103 *Θαισσαλίην*, VI 27 *πτελαίαι*, IV 216 *ἔμενε* unus tantum codex, non uterque habeat. sed si quis tamen eius modi generis vitia archetypo potius assignare voluerit, hoc adeo non movebit me ut recedam a sententia aliis argumentis satis firmata, archetypum Byzantinum saeculo XI exaratum fuisse. nam illo tempore quam difficile fuerit vel doctis qui haberi volebant hominibus ab inveteratis communis vitae vitiis itacismi cavere, si quando doctius et quod supra vulgus saperet opus efficiebant, manifesto docet archiepiscopus ille Thessalonicensis Eustathius, qui identidem in turpissima itacismi vitia delabitur. cf. La Roche l. l. p. 154 seq. (et habet etiam illud *Ἐλλείϑεια* commutatis *ει* et *υι*. cf. La Roche l. l.), ut si quid ex itacismi in archetypo frequentia colligi potest, non hoc inde colligi possit, archetypum non ascribendum esse saeculo XI, sed potius hoc, eius scribam qui saeculo XI vixerit non satis in hac re accuratum et diligentem fuisse videri. — Tandem tempus est ad interpunctionem nos convertere, de qua eo magis opus est ut disputemus, quod Nicanorem Alexandrinum grammaticum, cuius in Homerum studia per Ludovicum Friedlaender permagni aestimare didicimus, non solum *περὶ στιγμῆς τῆς καϑόλου βιβλία ἕξ* edidisse constat, sed haec generalia praecepta etiam applicuisse cum ad Homerum scripto libro *περὶ στιγμῆς τῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν διαφορᾶς ἐν τῇ διανοίᾳ*, tum ad Callimachum simili titulo *περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ*, ut Suidas narrat. Ex hoc autem

libro si tot nobis superessent fragmenta quot ex illis supersunt in scholiis Homericis, gratulari profecto nobis poteramus. nunc autem nec in paucis illis et ieiunis in Callimachum scholiis quicquam inde prolatum videmus nec in verborum Callimachi ordine Nicanoris vel *στιγμὴν τελείαν* (i. e. punctum mediae parti vocis appositum), nec *δευτέραν ἄνω* (·>) vel *τρίτην ἄνω* (<·) usquam codicibus nostris legimus appictas. Si quis autem hunc signorum Nicanoreorum in codicibus Vaticanis defectum nihil in eam quam volumus rem probare contenderit, quum parum referat illisne signis alia postea substituta sint paulo habiliora, dummodo ipsius Nicanoris praecepta servata sint, — monendum erit praecepta quidem Nicanoris in codicibus Vaticanis non ubique cerni integra. velut vocativum orationi praepositum Nicanor cum vetustioribus grammaticis *αὐτοτελές* quiddam putabat esse et ab reliquis verbis interpunctione distinguebat (cf. Friedl. p. 36 seq.). sed in Vaticanis codicibus praepositus vocativus plerumque non distinguitur: I 7 (*Ζεῦ σέ δ'*). I 46. II 69. III 72, 136, 255 (*ἆ δειλὸς βαιλέων ὅσον ἤλιτεν*). IV 82 (*ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε*), 88, 112, 203, 300. V 27, 55, 57, 97, 103. VI 10, 48, 117. rarius autem distinguitur, nunc puncto superiore ut III 27 (*Δῆλε φίλη· τοιός σε*). IV 106, 113, 122, 188, 197, 215. V 35, 119, 134, nunc inferiore I 6 (*Ζεῦ. σὲ μὲν*). III 81. VI 99, nunc commate I 29 (*γαῖα φίλη, τέκε*) et IV 116, quibus in locis omnibus vel fluctuatio interpunctionis de ipsa veritate interpunctionis addubitari iubet. sed etiam ubi plures vocativi sunt aut plura adiectiva *ἀσυνδέτως* ei apposita aut ad vocativum accedit appositio, inter haec quidem distinctio non legitur (quod et ipsum recedit a Nicanoris norma *στιγμήν* ponentis. cf. Friedl. p. 38 seq.), sed in fine additur punctum superius, ut III 110 (*Ἄρτεμι παρθενίη Τιτυοκτόνε· χρύσεα*). III 204. IV 218, 266, 325. VI 84. tum IV 109 (*νύμφαι Θεσσαλίδες ποταμοῦ γένος·*) et IV 118, nisi quod in fine comma positum est IV 316 (*Ἀστερίη πολύβωμε πολύλλιτε, τίς*), tum etiam in fine interpunctio omittitur V 89 seq. (*ὦ ἐμὲ δειλὰν ὦ ὄρος ὦ Ἑλίκων οὐκέτι μοι παριτὲ ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο*) et III 259 (*πότνια Μουνυχίη λιμενοσκόπε χαῖρε Φεραίη μή τις ἀτιμήσῃ*). singularia autem sunt et vix genuina III 225 (*πότνια πουλυμέλαθρε πολύπτολι χαῖρε Χιτώνη· Μιλήτῳ ἐπίδημε· σὲ γὰρ*) et VI 2 (*Δάματερ μέγα χαῖρε· πολυτρόφε πουλυμέδιμνε·*). Cui Nicanorem inter

et codd. Vaticanos discrepantiae tantum tribuo, ut archetypum Byzantinum ex ipso codice aliquo ad Nicanoris modum interpuncto fluxisse negem. quamquam quod alia multa Nicanori similia codicibus Vaticanis insunt, id non mirum, quum, modone sola interpunctionis signa respicias, multa Nicanor habuerit et cum vetustioribus grammaticis et cum recentioribus sibi communia, ut in simili re cum Nicanore codices Vaticani vocativum mediae orationi interpositum nulla nec ante nec post posita interpunctione ab reliqua oratione dirimebant, et ubi vocativus ceteris verbis postpositus erat, ab his interpunctionis signo non distinguebant. confer enim cum Nicanore p. 40 Friedl. I 7 (*πότεροι πάτερ ἐψεύσαντο*), 8, 33, 44. II 11, 79, 103. III 6, 31, 119, 152, 173, 186, 240. IV 1, 123, 162, 212, 213, 221, 226 (bis). V 45 (bis), 47, 51, 81, 86, a qua ratione recedunt III 210 (*Δηιονίδαο πότνια, σὴν*). II 72 (*Σπάρτη τοι Καρνεῖε· τόδε*). IV 240 (*οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα· καὶ γαμέοισθε λάθρια καὶ τίκτοιτε*), 312 (*λαβυρίνθου, πότνια σὸν περὶ βωμόν*), V 15 (*μὴ μύρα λωτροχόοι, τᾷ*), 41 (*σέ δὲ, δαῖμον ἀπορρώγεσσιν*), 106 (*κομίζευ· ὦ Εὐηρείδα τέλθος*), 138 (*τὰν θεὸν ὦ κῶραι· τὤργος*). item cum Nicanore p. 40 confer I 91 (*χαῖρε μέγα Κρονίδη*), 94 (*χαῖρε πάτερ*). III 8, 86, 137, 268. IV 190, 204, 214, 260. V 4, 13, 33, 87. VI 64, 135, 119, 139 (*ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεαῶν*), a qua norma recedi non video nisi bis: I 55 (*ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ*) et V 2 (*σοῦσθε, Πελασγιάδες*). Et ut id quoque memorem, inter se Nicanor et codices Vaticani in hac quoque re concinnunt, quoniam nec hic nec illic (cf. Friedl. p. 31 et p. 41) interrogationis signo vestigium est, quod nec ante Nicanorem usurpabant Aristarchi et a Veneto quoque A prorsus abest (cf. La Roche p. 15), etsi iam inde a nono saeculo in usu esse coepit. a Vaticanis autem tam constanter abest, ut praeter VI 84 (*τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μάτερ;*) nusquam legatur, sed plerumque in eius locum succedat punctum superius (I 7, 63, 75, 92, 93. II 31. III 116 (bis), 119, 156, 183, 184 (bis), 185 (bis). IV 2, 24, 29 (semel tantum in *ἀκοῦσαι·*), 32, 33, 114, 115, 116, 127, 128, 212, 317. V 81. VI 42), rarius punctum inferius (I 2, 3. III 113. IV 132), aut comma I 4 (ubi *Λυκαῖον,* legitur) et III 4 (ubi est *ὁράας,*), nisi quod magis credo comma ibi errore positum est pro interrogationis signo, interdum autem omne signum omissum sit (ut IV

29, 83, 88, 112, 113, 115, 117). Mitto alia, ut talia tantum enumerem quae Nicanori cum Vaticanis et simul cum Veneto B communia sunt. alia enim ab Hoffmanno non memorantur. quamquam eius modi contraria quaedam iam ante enumeravimus. velut in vocativo interpungendo Veneto B non cum Vaticanis convenit, sed cum Nicanore (cf. Hoffm. p. 92), contra interrogationis signum proprium sibi habet Venetus B, ita tamen, ut saepe in eius locum succedat punctum superius (cf. Hoffm. p. 93). at conveníre Vaticanis cum B (cf. Hoffm. p. 91) legimus primum, quod in ὀρθαῖς περιόδοις post sententiam secundariam quae praeponitur reperitur comma (ut I 15. II 10 (bis), 41. III 17 etc.), sed saepe etiam punctum superius (III 74, 85 etc.). atque idem fit ubi enunciatio secundaria postponitur et ab ἐπεί, ἵνα, ὅτε, ὄφρα etc. incipit, ubi ut in Veneto B (cf. Hoffm. l. l.) mox ante has particulas legitur punctum superius (I 53. II 85. III 44, 89, 153, 167. IV 6, 259, 290. V 104 etc.), mox inferius (I 34. II 98. III 12 etc.), mox autem nullum signum adest (I 88. II 16 etc.). similiter ante relativum modo punctum superius appictum videmus (ut I 67. II 22, 78, 81, 91. III 34, 133, 140, 197, 203 etc.), modo comma (ut I 87. III 198. IV 323 etc.), modo omnino nihil (ut I 10, 35, 39, 51. II 94, 106. III 15 etc.), plane ut in Veneto B factum, cf. Hoffm. p. 91 seq., item ante ἤ particulam (sive *quam* sive *aut* vel *an* significat) aut punctum superius habemus (ut III 127. IV 47, 48. IV 14) aut comma (ut I 2. III 60. IV 12. VI 104), aut omnino nihil interpunctionis (I 4. II 19. III 84, 172, 201. IV 94), plane ut in Veneto B (cf. Hoffm. p. 92), nisi quod hic quoque in Vaticanis nonnumquam punctum inferius legimus (VI 87 ἐξ ἵππων. ἤ). etiam ante ἠδέ (Hoffm. 92) mox puncto superiore incisum (III 81, 154), mox interpunctione nulla (III 155). Plura autem huius generis ex Veneto B non attulit Hoffmannus. quamquam etiam alia multa huius generis lubenter vellem ab Hoffmanno notata, velut quo modo se gesserit scriba Veneti B, ubi posito dicendi verbo vel praeponitur oratio vel postponitur, Vaticani autem plerumque puncto superiore utuntur (III 39. IV 132, 152, 195, 227. V 92. VI 46, 56, 65. — III 103, 212, 239. V 85, 96 etc.), rarius puncto inferiore (III 157 et III 80), semel commate (IV 240 Αητοΐ,), saepius nullo signo (I 29. III 85. — III 29. IV 94, 217), aut quoties voci alicui adiecta est appositio, ubi omni interpunctione carere Vaticani solent

(cf. II 19, 100. III 57, 215 seq., 237, 244 seq. IV 161, 166, 225, 252, 256, 282, 286 etc.). His autem ac similibus omissis proferamus aliquid generalius, quod et ad Venetum et ad Vaticanos aeque pertinet, sed totum est in coniectura positum. nam qui in utroque hoc codicum genere frequentem inter punctum superius et inferius confusionem reputaverit, tum qui viderit, quoties post sententiam ad finem perductam omnibusque numeris absolutam in Vaticanis pro puncto inferiore reperiatur superius (ut I 14, 45, 54, 60. II 5, 8, 46, 104. III 45, 109, 182, 214, 224. IV 10, 27, 40, 98, 132, 152, 195, 211, 214, 315. V 92, 106, 133. VI 6, 50, 56, 65, 66, 72, 83, 111, 116, 118, 128), aut in sententia pendenti pro superiore inferius (cf. I 2 *ἄνακτα*. I 17 *χυτλώσαιτο*. II 34 *'Απόλλων*. II 39 *ἔθειραν*. II 98 *λαὸς*. III 9 *τόξον*. III 12 *λεγνωτὸν*. III 28 *γελάσσας*. III 32 *αἰτίζεις*. III 34 *πτολίεθρα*. IV 103 *"Αναυρος*. IV 150 *χαίρων*. IV 144 *πυράγρης*. VI 129 *ἀτελέστως*. etc.), hoc igitur qui consideraverit, is nolit opinari hanc inconstantiam casu tantum factam esse, sed accessisse putabit aliquam causam, qua iste casus sive error tam frequens evaderet. atque eam causam invenisse mihi videor. nam quum olim duo tantum interpunctionis signa essent (nam consulto nunc quidem de *βραχείᾳ διαστολῇ* taceo postea disputaturus), alterum punctum superius, quod *perfectae* sententiae signum esset (cf. schol. ad Dionys. Thrac. p. 760, 16), alterum inferius, *imperfectae* sententiae proprium, qui mos etiamnum regnat in Veneto A 454 (cf. La Roche p. 15), postea utriusque signi ratio plane conversa est ita, ut punctum inferius perfectam sententiam indicaret, superius imperfectam, qua consuetudine adhuc utimur. haec autem conversio quo tempore fiebat, librarios consentaneum est dum antiquius interpungendi genus in hoc recens et novum transfigurabant saepe errasse et veteri mori inconsulte et incaute indulsisse, quum fere hominis sit ita adhaerere rebus vetustioribus sibique assuetis, ut hae passim rursus emergant ultro. quod si hanc fuisse inconstantiae causam statuerimus, eadem via simul archetypo Byzantino Callimachi idem quod Veneto Homeri codici B 453 saeculum fuit vindicatum erit i. e. undecimum. Atque indidem etiam hoc facillimum explicatum habet, quod interrogationis signum in Veneto B invenimus raro, in Vaticanis rarissime. — Sed ut aliquando ad Nicanorem redeamus, cuius *στιγμὰς* Callimachi exemplari Byzantino archetypo appictas fuisse negavimus.

aliud ille signum usurpabat, quo non ad distinguendas sententias aut ad sententiarum partes perfectas utebatur, sed ne singulae voces alio referrentur atque quo debebant. quod signum (,) *βραχεῖαν διαστολήν* vocabat, sed ponebat etiam in *ἀνεστραμμέναις περιόδοις* i. e. ubi redditionem praemissam sequebatur protasis, et aliquoties alibi (cf. Friedl. p. 81 seqq.), quibus exceptis nos quidem interpunctione non utimur. Atque hoc signum ut in codicibus Homericis, velut Venet. B, sic etiam in Vaticanis passim invenimus. saepe enim ubi participio anteponitur adverbium vel casus nominis, participium sequitur diastole, si illud cum adverbio vel casu, non cum sequenti verbo finito iungendum est, quo modo I 57 *ἔτι παιδνὸς ἐών, ἐφράσσατο πάντα τέλεια.* III 26 *ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς ἅψασθαι.* III 251 *τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων, ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε.* VI 40 *ἃ πρᾶτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις*, ubi literis diductis scribenda curavi quae inter se iungenda scribae putabant, etsi participium ab reliqua oratione alibi discernere interpunctione non solebant. alibi autem ubi post participium legitur adverbium vel casus nominis, post illud posita diastole docet adverbium vel nomen non ad participium, sed ad verbum finitum referendum esse: IV 108 *ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο.* IV 111 *λισσόμεναι, τὰ Ζηνὸς — τέκνα τεκέσθαι.* IV 130 *ἔχων, αἰώνιον ἔρρειν.* IV 146 *πίπτοντες, ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι.* V 39 *ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ — ᾤχετ' ἔχων.* VI 51 *ὑποβλέψας, χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν — ὑποβλέπει.* qualia ubique leguntur etiam in Veneto B et in aliis Homeri codicibus. cf. Hoffm. p. 96 seqq. Et sic post aliam quam libet vocem apparet diastole, ne illa vox cum sequenti iungatur: IV 86 *ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος, αἰνὰ χολώθη.* II 64 *ἔμαθεν τὰ πρῶτα, θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν* (ut id sit *primo*, non *prima*). IV 119 *ἐπεὶ καὶ θῆρες, ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο.* adde I 85 *πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον* (ne quis forte intelligat *πᾶσι μὲν οὔ, μάλα δ' ἶσα*). I 10 *ἧχι μάλιστα, ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές* (ut *μάλιστα* iungatur cum *ἧχι*, non cum *περισκεπές*). II 13 *τοῦ Φοίβου, τοὺς παῖδας ἔχειν, ἐπιδημήσαντος.* II 42 *τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς, οὔ τις τόσον.* III 17 *ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας.* III 148 *θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ, ἄλληκτον γελόωσι.* III 241 *κύκλῳ, στησάμενοι.* IV 42 *κόλπου, ναῦται.*

IV 54 *Αἰγαίοιο, ποδῶν*. IV 167 *κοιρανέεσθαι, ἀμφοτέρῃ*. IV 198 *περιηγέας, οὔτι παλαιόν*. IV 219 *κρείουσα κάθησαι, γνησίη Οὐλύμποιο* (ne *κρείουσα Οὐλύμποιο* iungatur). IV 226 *δύνασαι γάρ, ἀμύνειν* (ut *ἀμύνειν* pro imperativo sit). IV 236 *τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα, λέχριος εὔδει* (ne *λέχριος* cum participio iungatur). IV 250 *Πακτωλόν, ἐκυκλώσαντο λιπόντες*. V 36 *παλαιότερον, Εὐμήδης ἐδίδαξε* (quae interpunctio firmat a nobis repositum *ὃ δίδαξε*). V 75 *ἀμᾷ κυσίν, ἄρτι γένεια περκάζων, — ἀνεστρέφετο*. V 120 *τεῦ χάριν, ἐξ ἔμεθεν* (ut *τεῦ χάριν* cum *ἄλλα* iungatur). VI 1 *τῶ καλάθω κατιόντος, ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες* (ut *τ. κ. κατιόντος* genetivus absolutus sit neve pendeat a *γυναῖκες*). VI 3 *χαμαί, θασεῖσθε* (nam *χαμαὶ* scribae iungebant cum praecedenti *κατιόντα*). VI 115 *ὁ τῶ βασιλῆος, ἐνὶ τριόδοισι* (quo vetabant ne *βασιλῆος* penderet a *τριόδοισι*). Quibus in locis omnibus etsi non ubique scribarum — sive grammaticorum mavis dicere — de iunctura verborum iudicium probo, apparet tamen non stulte eos egisse qui, ne quis erraret, diastole posita brevissimam pausam indicabant et ita dirimebant quae distinguenda erant. Hac autem pausa, qua nos quoque utimur in re simili, etsi signo aliquo non indicare solemus, ibi quoque opus est, ubi non plena et perfecta est oratio, sed quaedam ad explendam sententiam extrinsecus subaudienda sunt. non mirum igitur, quod *βραχεῖα διαστολή* interdum etiam imperfectae sententiae signum est, ut in II 83 *χείματι δέ, κρόκον ἡδύν* (i. e. *χείματι δὲ ἄνθος φοροῦσι κρόκον ἡδύν*). II 94 *οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ, μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος* (i. e. *τόσσα Κυρήνῃ ἔνειμεν ὀφέλσιμα*). II 113 *ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος ἔνθα νέοιτο* (sic enim legitur in Vaticanis, ut intelligatur *ὁ δὲ Μῶμος νέοιτο, ἵνα ὁ φθόρος ἐστίν*). adde II 54 *μουνοτόκος, διδυματόκος*. III 47 *Λιπάρῃ νέον, ἀλλά*. III 83 *καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊὰς ὥσπερ Ἀπόλλων*, (ubi intelligitur: *ὥσπερ Ἀπόλλων Λητώϊός ἐστι*, grammatici autem vel in fine sententiae comma praetulerunt puncto inferiori). III 144 *πάροιθε δέ, πρίν περ ἱκέσθαι*. IV 272 *οὐ Διὶ Κρήτῃ, ὡς ἐγώ*. IV 297 *χαίτην, παρθενικαί*. V 92 *δόρκας ὀλέσσας καὶ πρόκας οὐ πολλάς, φάεα παιδὸς ἔχεις*. VI 19 *κάλλιον, ὡς* (i. e. *κάλλιόν ἐστι λέγειν*. sed v. 20 et 23 eadem diastole grammaticus non iam opus esse putabat, quoniam sibi persuasit, opinor, semel

monitum non iam erratnrum esse iterum atque tertium). VI 71 *τόσσα Διώνυσον γάρ, ἅ.* VI 118 *ἐμοί, κακογείτονες.* Sed pausa facta nos etiam ea ab reliquis verbis seiungere solemus, quae praecipuam aliquam vim habent et prae reliquis efferenda sunt, quae et ipsa *βραχείᾳ διαστολῇ* a reliquis discernere, quod nos quidem non facimus, voluisse grammaticos quis miretur? illud autem fit ubi participium non pro adiectivo vel pro attributo est, sed totius enuntiationis vices tenet, unde I 58 legitur *γνωτοὶ προτερηγενέες περ ἐόντες, οὐρανὸν* (i. e. quamquam prioris essent originis). II 66 *καὶ Λιβύην ἐσιόντι, κόραξ ἡγήσατο λαῷ* (ubi quando Libyam intravit). III 43 *καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες, οἵ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι* (si quando eo die ex Ephyre in altum vehebantur). III 261 *οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ βωμὸν ἀτιμήσαντι, καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες* (i. e. ut qui Dianae aram neglexisset). IV 101 *ὅτ' Ἀχαιΐάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες ἐρχομένην, Ἑλίκη τε* (i. e. quoniam nunc eas urbes adiit enixura). sed fit etiam in alia quavis voce quae praeter cetera urgenda est: I 33 *κομίζειν, κευθμὸν ἔσω* (et quidem in recessum Cretensem). I 68 *ἀγγελιώτην, σῶν τεράων.* I 85 *τεκμήρασθαι, ἡμετέρῳ βασιλῆι.* II 85 *ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν, μοῦνον.* II 88 *οἳ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι, Δωριέες.* III 57 *γείτων, Ἰταλίη.* III 87 *αὖλιν, Ἀρκαδικήν.* IV 4 *φέρεσθαι, ἐκ μουσῶν.* IV 91 *κεῖνο, θηρίον αἰνογένειον.* IV 238 *ἔπος εἴπῃ, δεσπότις.* V 137 *Ἀθαναία, νῦν ἀτρεκές* (et nunc quidem certissime). VI 130 *τὰς δὲ τελεσφορίας, ποτί.* atque eadem diastolae causa est ubi *ὁ, ἡ, τό, οἵ, αἵ, τά* non pro articulo sunt, sed pro pronomine sive addita particula *μέν* vel *δέ*, sive non addita: I 64 *τὰ δὲ, τόσσον.* I 89 *οἱ δὲ, τὰ μὲν πλειῶνι.* III 70 *ἡ δὲ, τεκούσης.* III 246 *αἱ δέ, πόδεσσιν.* IV 62 *ὁ μὲν, πέδον.* IV 68 *οἱ μὲν, πολίεσσιν.* III 2 *τῇ, τόξα.* IV 31 *τό, οἱ Τελχῖνες.* IV 203 *ὅ, τοι φίλον.* V 80 *τὸν, ὀφθαλμῶς οὐκέτ' ἀποισόμενον*, quibus ex Veneto B (cf. Hoffm. p. 94 seq.) conferri possunt *τὸν, ἄγοντα* in Il. *φ*, 262, et *τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος* in *χ* 211. et sic codex Laurentianus Apollonii in III 473 habet *τὴν, ὁδόν* (cf. Merkel. praef. p. XVI ed. minor.), item quidam in Odyss. II 206 *τῆς, ἀρετῆς* (cf. La Roche ad Hom. Od. I p. 31). quibus quod similiter nunc *ὅ,τε* scribitur, ne cum adverbio *ὅτε* permutetur, id bis tantum notatum invenio I 67 *τό,τε κάρτος,* et V 111 *ὅ,τε δρόμος.* Ce-

terum omnia enumeravi et quantum potui explicui diastolae exempla quot in Vaticanis reperiuntur, nisi quod non constat mihi de III 114 τόθεν Βορέαο κατᾶϊξ, ἔρχεται — et de IV 169 ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι, Ἠέλιον φορέουσιν. Quamquam nescio an aliquanto saepius in archetypo diastole posita fuerit ubi nunc in Vaticanis comparet punctum superius ut I 18 Λάδων· ἀλλ' οὔπω. II 96 Βαττιάδαι· Φοίβοιο. II 112 ἱερῆς· ὀλίγη. III 53 σακεῖ· ἶσα. III 101 Ἀναύρου· μάσσονες. III 178 εἶεν· εἰναετιζόμεναι. IV 210 πρέμνον· ἀμηχανίης. V 58 ἑταρᾶν· ματέρα, vel etiam punctum inferius ut VI 34 ἀνδρογίγαντας. ὅλαν legimus. et peccatum hic aliquanto saepius esse eo apparet, quod de diastole et puncto superiore inter se Vaticanus uterque certant IV 101 (ἐρχομένην· et ἐρχομένην, scribentes). IV 3 (κεῖνται· et κεῖνται,). IV 4 (φέρεσθαι· et φέρεσθαι,) etc. Nihilo tamen secius non videtur dubitari posse quin futurum fuerit ut in archetypo Byzantino multo maior βραχειῶν διαστολῶν numerus extaret, si illae ex Nicanoris exemplo ortae essent. nunc autem sic iudico, non solum στιγμάς, de quibus supra dictum, sed ne βραχεῖαν quidem διαστολήν ex ipsa Nicanoris editione Callimachea traductam esse atque distinctionem maiorem et minorem a librario sive grammatico codicem scribente proprio Marte appositam esse ad normam codicum Homeri eorum, in quibus βραχείας διαστολῆς morem ad recentissima usque tempora constat perdurasse et ita perdurasse, ut saepe aliquis comma ibi poneret, ubi alii non opus videbatur. cf. Hoffm. p. 98 seqq. — Iam quae restant huius generis dabo per saturam, ut in his quoque simile archetypum Byzantinum fuisse codici Veneto B appareat, quibus unam utriusque aetatem esse, i. e. saeculum XI, evincam. quem ad modum enim in Veneto B diphthongus si spiritum habet, semper is in primo, non in secundo vocali notatur (cf. Hoffm. p. 22), ita etiam in codicibus Vaticanis tam saepe scribitur ἒυ (III 17), ἐῦ (III 130), ἔυνδρος (I 20), ὀύνεκα (III 236), ἐι (IV 28), ὀύρεα (IV 30), ὑιέος (V 115) etc., ut hoc in codice archetypo quoque fuisse videatur. qua in re si spirituum signa non ⊢ et ⊣ ut in Veneto B, sed vulgaria sunt in Vaticanis, inde certa coniectura de archetypo duci non potest, praesertim quum iam saeculo XI scribas inter varia spirituum signa fluctuasse intelligatur e. g. ex cod. Thucyd. Palat. 252, in quo II 96 scribitur (tab. 4 lin. 2 apud Wattenb. l. l.) θραῖκες ὅσων

ἦρχε μέχρι θαλάσσης ἐς τὸν εὔξεινόν πόντον καὶ τὸν ἑλλήσποντον· ἔπειτα τοὺς ὑπερβάντι αἷμον γέτας. καὶ ὅσα ἄλλα κ. τ. λ. quem ad modum etiam in codice Palatino 169 Plutarchi, qui ad saeculum XII pertinet, in Pelopid. 15 legitur ἡγεμόνα τῶν ὅπλων et mox τὸν ἱερὸν λόγχον ἄγων (cf. tab. 6 lin. 5 et 7 Wattenb.), postquam pro ⊣ et ⊢ iam aliquanto ante ⌊ et ⌉ in usu esse coeperunt. Similiter autem si in diphthongo accentus notandus fuit, is saepissime conspicitur in prima vocali, ut in ἐμὸι III 9 et 10. θοὸυς III 17. κὰι III 24. V 11, 30. VI 35, 49, 125. κεραυνὸι III 118. ἀὲι III 146. Ἀθηνάιων IV 47. δειλὰι IV 241. Ἀθανάια V 16. χάιταν V 31. παρθενικὰι V 34. φορβάιων V 50. τὰι VI 38. δάιτας V 55. ἐμὰι VI 102. αἰέι VI 126, quod etiam in Veneto B factum esse Hoffmannus p. 25 monet. Quod autem idem dicit p. 22, Venetum B si supra ι et υ duo habeat puncta, ea ubique puncta diaereseos esse, hoc indicare voluit, in Veneto B non legi supra ι et υ ea puncta quae ipsarum harum vocalium signa erant ut nobis unum punctum literae i superscriptum. sed haec puncta in Vaticanis frequentissima sunt, ut non solum ἀστέϊ scribatur II 40 iubente versu, δρυΐ III 159, Τηΰγετον III 188 etc., sed etiam vel contra metrum θερμαΰστραι IV 144, ut saepissime talia qualia πϋρίχμητοι ibid. 145, μΐμνε 148, ἔστϊχε 153, νήεσσϊν Ἐχΐνάδες 155, ἥτΐς — φΐλοξεινωτάτη 156, Ἴρΐς — Μΐμαντος 157, μϋχὸν 161 etc., atque adeo cum duobus punctorum generibus λεχώϊσΐν (sic) IV 56, ex quibus tamen omnibus nolim quicquam de recentiore codicis archetypi aetate colligi. nam eadem duo puncta in ι et υ sine iusta causa posita multo prius quam saeculo XI invaluerunt et conspiciuntur etiam in fragmentis Iliadis Elephantinensibus (cf. La Roche, Homerische Textkritik p. 440 et 449), et in fragmento Ambrosiano, item in codice Vindobonensi saeculi V qui fragmenta Genesis et evangelii Lucae continet (cf. La Roche p. 452). Porro quod ibidem Hoffmannus p. 22 monet, pro litera β in codice Veneto scribi υ, pro ν litera μ, idem reperitur etiam in codicibus Vaticanis (νάττω II 65. λυνὰς II 112. ἐπιναθρων IV 22. ἔνραμεν IV 140. ὀλνίσταν V 117. — θεμειλομ III 248 παρερχομέμημ IV 224 etc.), unde tamen nihil de codice archetypo colligam. nam eae literarum formae antiquioribus codicibus cum recentioribus communes sunt. Sed

paulo certior alia coniectura est de compendiis scripturae, quae ut Hoffm. l. l. dicit in Veneto B non extare, ita equidem conicio nec in archetypo Byzantino Callimachi extitisse. nam quum Merkelius utrique Vaticano dicat suum esse et proprium compendii genus, recte nobis videmur conicere scribas in archetypo nihil compendii invenisse. Et haec quidem compendia ad literas finales pertinent, in ipso autem vocum corpore ne Vaticani quidem codices compendio utuntur, nisi forte I 55 inventum in altero Vaticano οὐνιέ i. e. ουράνιε (cf. Bast. comm. palaeogr. p. 833) in archetypo fuisse quispiam existimet. quamquam ista quasi sacra compendia multo maturius in usu esse coeperunt (cf. Wattenb. l. l. p. 15 et 30). Postremo nominum propriorum principia literas minutas ut in Veneto B (cf. Hoffm. l. l.), ita et in Vaticanis esse et in archetypo fuisse videri vix opus est ut moneam. Sed unum tamen addam, etsi ab Hoffmanno non memoratum. singuli enim hymni, si ex Vaticanis coniecturam facere licet, in archetypo hoc signo: ~ finiebantur, quod certe etiam in Vaticano A 454 suis locis legitur. cf. La Roche, Text, Zeichen u. Schol. des cod. Ven. A p. 15. —

Nunc ut aliquantulum subsistamus et in unum hunc locum congregemus quae antehac passim et longo partim usi anfractu probare conati sumus, — extabat Constantinopoli saeculo quinto decimo ineunte codex quidam hymnorum Callimachi a grammatico non indocto, qui etiam ceteros hymnographos addiderat, saeculo undecimo scriptus in folio minore vicenorum fere trinorum in paginis versuum, ceterum madore male habitus et a blattis tineisque corrosus, ut in nonnullis locis quid Callimachus scripsisset nullo modo indagari posset, in aliis nisi summa identidem adhibita cura ex evanidis literarum simulacris extricari non posset, sed ut interdum de uno aliquo loco plures se coniecturae offerrent aeque probabiles. Hunc igitur codicem Ioannes Aurispa et Franciscus Philelphus Constantinopoli nacti pro se quisque descripserunt, ille diligenter et religiose, ut archetypi quasi quandam imaginem describendo referret, lacunas non explens nec levissimos errores corrigens, hic paulo liberius, ut docti potius grammatici quam scribae personam ageret locos lacunosos et a librario corruptos quantum poterat ope residuorum ductuum scripturae corrigens, et ita descriptum exemplar in Italiam detulerunt, ubi utrumque apographum a doctis Italis transcribendo multiplicatum

est vario successu. Dolendum autem quod nec autographum Byzantinum nec Aurispae atque Philelphi apographa bodie extare videntur. nunc enim non habemus nisi ex utroque apographo descriptos codices, et ex Aurispae apographo ductos codices nos quidem novimus Vaticanos tres et Venetum unum, ex Philelphi ductos praeter primae editionis codicem quinque, Parisinum unum, item unum Ambrosianum, Vindobonensem, Vossianum, Vaticanum unum. sed quae nobis praeter hos ad manus sunt codicum plene collatorum variae lectiones, Oxoniensis, Ruhnkeniani, Parisini alterius, ii non ex apographis illis, sed ex editionibus profecti sunt. Horum codicum

A nobis significat Vaticanum 1691 membranaceum in folio minore saeculi XV, qui continet fol. 199, primum fol. 1—119 Apollonii Rhodii Argonautica cum scholiis, dein fol. 121—176 Orphei Argonautica et hymnos, postremo fol. 176—198 Callimachi hymnos. Summa diligentia meum in usum hunc codicem cum Tauchnitziana contulit Rudolphus Merkelius (nam Ernestius ex ABIK tantum excerpta nec fere nisi in locis lacunosis habebat). Ab eodem Merkelio item ad Tauchnitzianam eadem diligentia collatus est

B i. e. codex Vaticanus 36 chartaceus in folio minore saeculi XV continens foliis 225, versibus 23 in singulis paginis Apollonii Argonautica cum scholiis (fol. 1—140), Orphei Argonautica et hymnos (fol. 141—201), Callimachi hymnos (fol. 201—225). Ceterum propter hanc codicum A et B vel externam similitudinem, quae in eo cernitur quod eadem continent scripta, facile aliquis suspicetur alterum ex altero descriptum esse. sed primum A quidem ex B describi non potuit, quoniam A in III 130, 183, 232 habet quae omissa sunt in B. deinde B prae altero codice habet illas accentus proprietates quas supra enumeravimus (ut solus habet σέ δ' I 7) et in ipsis verbis ita interdum ab A dissidet (cf. e. g. IV 44), ut B ex A descriptum esse parum sit probabile. Itaque sic potius statuemus, A et B pro se utrumque ex Aurispae apographo derivatos esse.

C nobis significat codicem Venetum Marcianum 480 membranaceum formae maximae foliorum 442, qui complectitur cum scholiis suis Oppianum, Theocritum, Dionysium Periegetam, Nicandrum, Aglaiam Byzantinum πρὸς τὰς ἀρχομένας ἀποχύσεις, περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, Aratum, Hesiodum, Apollonium Rhodium, Orpbei Argonautica et hymnos, Callimachum. Fuit

olim Bessarionis cardinalis, ab Ioanne Rhoso scriptus, nam eius manum esse, cui similem iudicaverat Bekkerus praef. Arat. p. IV, affirmat Studemund. Hunc codicem non ex A vel B esse descriptum documento est III 230, ubi ab AB omissum ὅτε habet C, rursus AB non profecti sunt ex C, in quo deest II 27 qui in AB comparet. Ceterum ex eodem codice excerpta dedit Loesnerus in ed. Callim. Lips. 1774, de quorum fide queritur Ruhnken. ad VI 55, sed quibus uti non poterat Ernestius (cf. Praef. p. 4 seq.). mihi collationem ad ed. Ernest. accuratissime factam dono dedit Henricus Keil, amicus suavissimus.

K signum est codicis Urbinatis n. 145 ex Vaticana, chartacei saeculi XV exeuntis, cui insunt Orphei Argonautica, Callimachi hymni (a fol. 50—83), Nicandri Theriaca usque ad fol. 112b. Ex hoc codice ad edit. Tauchn. hymni VI initium contulit Merkelius, hymnos I et II totos Carolus Dilthey, vir ad iuvandas literas paratissimus, qui etiam locos lacunosos in IV, V, VI inde mihi descripsit, ex qua collatione patuit codices C et K ita consentire, ut totius codicis collatione supersederi posse videretur.

Et hi quidem codices ex apographo Aurispae originem habent, ex Philelphiano autem nati sunt:

D i. e. is codex, cui Ioannes Lascaris editionem principem superstruxit exeunte saeculo XV Florentiae literis capitalibus emissam. quae editio quum rarissima sit, in ea collatione mihi acquiescendum fuit quam in sua editione dedit Blomfieldus. sed si tamen aliquando erravit, quod suspicor factum esse, commode accidit quod in eius locum suffici poterat

d sive codex Oxoniensis chartaceus saeculi XV exeuntis sive XVI ineuntis in folio minore, versuum 31 in quavis pagina, in quo leguntur Lycophronis Cassandra cum scholiis Tzetzae, tum a pag. 250—286 Callimachi hymni cum scholiis, in quarta autem pagina haec: „in colleg. Paris. Societ. Iesu," et in margine: „Paraphé au desir de l'arrest du 9 Juillet 1763. Hesnil." Idem hic codex est quem Meermannianum vocat Ruhnkenius a se aliquoties adhibitum in epist. critica altera, postea a Thoma Gaisford 40 imperialibus est emptus et bibliothecae Oxoniensi illatus, ubi intercedente viro reverendissimo B. Iowett meum in usum contulit Ioannes Peunes, iuvenis excellentissimus. Quod autem d ex D descriptum puto, causa haec est, quod d vel maxime

manifesta typographi menda ex D repetit, ut illud *Νιππίκη* VI 43 quod ne Aldum quidem et Frobenium fefellit, quamquam etiam hi saepe in similibus typothetae erroribus cum d se passi sunt decipi, ut IV 280 in *οἰήην*. videtur tamen scribae codicis d ad manus fuisse etiam Frobeniana, unde supplevit VI 16 et 19.

E nomino Parisinum chartaceum in quarto versuum vicenorum, inter libros graecos bibliothecae Parisiensis notatum n. 2763, olim Colbertinum 4906 vel Regium 3202, scriptum saeculo XV, cui insunt Orphei Argonautica et hymni, Procli Lycii hymni, Callimachi hymni cum scholiis in margine, hymni Homerici, Moschi amor fugitivus, Musaei Hero et Leander, Hesiodi opera et dies, scutum Herculis et Theogonia, Theocriti idyllia. Solus is inter codices Callimacheos Lavacrum Palladis habet post hymnum in Cererem. Hunc codicem primus cum Graeviana contulit Claudius Sallierius in Ruhnkenii gratiam qui varias lectiones cum Ernestio communicavit postea editas in Ruhnkenii, Valckenarii et aliorum ad I. A. Ernestium epistolis p. 92 seq. ed. Tittmann. Sed multo maiore diligentia eundem hunc codicem cum Tauchnitziana contulit Gustavus Pohl, qui studiorum suorum hos fructus publici iuris fecit in programmate gymnas. evang. Posnaniensis ann. 1860, quam collationem accurate esse institutam docet Henricus Keil qui primum hymnum in meum usum excussit. — Praeter hunc autem codicem qui ex apographo Philelphi originem habet, alius inde descriptus erat nunc non iam superstes, in quo tum alii multi erant errores, tum III 138 transpositis vocibus legebatur *τῇ ἔνι γάμος μὲν Λητοῦς*, et VI 16, 19, 23 suppleti erant. ex hoc ductus est F, deinde per aliud apographum GHI.

Et *F* quidem est codex Ambrosianus B 98 membranaceus forma quadrata saeculi XV, qui habet Apollonii Argonautica cum scholiis, Homeri Myobatrachomachiam, Herodoti vitam Homeri, Maximi Tyrii Platonici philosophi *πῶς τις ἄλυπος εἴη*, Orphei Argonautica, eiusdem *ἐπηκόους καὶ προβέρπετα* (sic), Homeri hymnos, breve epigramma *εἰς ξένους* (sic), Callimachi hymnos. Hunc codicem cum Benenatiana 1574, quae ex Stephaniana 1566 expressa est, contulit Henricus Keil eiusque variantes lectiones mihi dono dedit. Cum hoc autem codice idem Keilius dicit plane conspirare Ambrosianum A. 63 sup. ex libris Io. Vinc. Pinellii, chartaceum saeculi XV, cui insunt Orphei Argonautica et hymni,

Callimachi hymni. Praeter hos autem duos codices Mediolani extare tertium Keilius dicit a se non collatum ◆ *f* sive Ambrosianum S. 31 chartaceum in quarto saeculi XV, cui inscribitur: „liber iste marci ammonii Patavini passeris Ianuensis et amicorum," et in quo leguntur Orphei, Procli, Homeri hymni, Musaei Hero et Leander, Callimachi hymni cum scholiis, Pindarus. sed horum Ambrosianorum codicum, B. 98 et S. 31, inspexit tantum Ioannes Checcotius ab Ernestio (cf. praef. p. 4 b) rogatus et aliquot lectiones cum editione Stephaniana altera non conspirantes inde enotavit, quae excerpta edita sunt a Tittmanno l. l. p. 137, ubi Ambrosianus I significat codicem B. 98 (F), Ambrosianus II codicem S. 31 (f), nisi quod saepe ibi Ambros. I et II inter se permutati videntur. — Ex ipso autem quo F fonte iam negavimus derivatos esse codices Vindobonensem, Lugdunensem, Vaticanum 1379. hi enim codices quum hymni IV versus 142 et 143 non habeant, ita potius rem se habere manifestum est, ut ex quo fonte F fluxerit, derivatus sit etiam alius, qui suo corruptus modo et omissis IV 142 et 143 mutilatus ex se genuerit Vindobonensem, Lugdunensem, Vaticanum 1379.

Horum *G* litera a nobis significatur Vindobonensis n. 318, chartaceus in forma quam vocant octava saeculi XV, emptus quod inscriptio docet augustissimae bibliothecae caesareae Vindobonensi Venetiis ann. 1672 florenis sedecim. continet folia numerata 158 et praeterea inter singulos auctores manipulos aliquot foliorum quae numeris carent. complectitur hos auctores: Phalaridis epistolas fol. 1—44. *Μιθριδάτου τῶν βρούτου ἐπιστολῶν συναγωγήν* fol. 45—55. Alciphronis epistolas fol. 56—71. Pindari Ol. et Pyth. sine scholiis, fol. 72—128. Musaei Her. et Leandr. fol. 129—135. Callimachi hymnos fol. 136—158. Hunc codicem Schubartus Cassellanus cum editione Weigeliana contulit Ludovico Bachmanno, celeberrimo Lycophronis editori, qui collationem concessit primo Augusto Meinekio, tum mihi. eiusdem codicis hymnum IV contulit etiam meum in usum ad edit. Mein. officiosa voluntate Iacobus La Roche, cuius collatio si quando discedat a Schubartiana, sibi soli fidem habendam dicit.

H denotat Lugdunensem sive Vossianum 59 in 4to chartaceum saeculi XV, cui insunt Orphei Argonautica et hymni. Pythagorae aurea carmina. Callimachi hymni (a pag. 56—75).

Aristophanis epigramma in Oedipum et Cointi Smyrnaei in Herculis XII aethla. scholia in Boeotiam Homeri. Musaei carmen de Her. et Leandr. Hesiodi scutum. versus in labyrinthum. Phocylides. Arati Phaenomena. Nicandri Theriaca et Alexipharmaca. Phanoclis poetae carmen. Huius codicis primus collationem instituerat Lennepius, quam sibi concessam Ruhnkenius dono dederat Ernestio. qua collatione quum non contentus esset Ruhnkenius, qui nimis honorifice de illo codice iudicabat ut quem viginti ad minimum locis Callimacho profuturum sibi persuaserat (cf. Tittmann. l. l. p. 1), iterum eum excussit et variantes plures a Lennepio omissas suo quamque loco Ernestii notis inseruit inter corrigendum (cf. Tittm. p. 39). Sed vel sic nova collatione opus esse videbatur, quam meum in usum ad Ernestianam fecerunt Eugenius Mehler, et inde ab hymno IV I. G. Voegler, literarum humanarum candidatus.

I i. e. Vaticanus 1379 chartaceus in 4to diversis partibus diversa aetate scriptis, quarum vix ulla antiquior ea est quae Callimachi hymnos continet. et haec quidem testante subscriptione in pag. 58a exarata est saeculo XV, quae subscriptio ita habet: „Corainl (?) conscripsi m. Georg. Mosch. Callimachi hymnos hosce anno Domini 1496 III cal. Maias." eadem autem manu in fol. 35a haec scripta sunt: „·χ· hymnos aiunt edidisse summum Callimachum perdifficiles atque elegantiarum plenos. Moschus." Haec rettulit qui mihi codicem contulit Carolus Dilthey addiditque ei inesse Theocriti, Moschi, Bionis nonnulla, Symmiae Syring., Dosiadis Aram fol. 1—24. Babrii tetrasticha fol. 25—30. Maximi Planudis de cibis bonis et malis fol. 30—31. Hermetis Trismegisti de terrae motibus fol. 32—33. Euclidis geometrici thema (ἡμίονος καὶ ὄνος) fol. 33. Solonis elegiam fol. 33—34. Callimachi hymnos fol. 35—57. *Κανονίσματα πάνυ ἀναγκαῖα ῥημάτων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐμφερομένων παρὰ τοῖς ποιηταῖς καὶ ῥήτορσιν ἐκλεγέντα ἀπὸ διαφόρων βιβλίων.* fol. 59—100. *Ὑπερείδης Γλαυκίππου μὲν ἦν κ. τ. λ.* (Hyperidis vita ex Plut. vit. X orator.) fol. 104b — 106a. *Δείναρχος Σωκράτους ἢ Σωστράτου κ. τ. λ.* (Dinarchi vita indidem petita). *Τιμοχάρης Λάχητος Λευκονοεύς· αἰτεῖ Δημοσθένει κ. τ. λ.* (psephisma ex Plutarch. vit. Demosth. ap. Westerm. Biograph. p. 290 seq.) fol. 106b — 107b. *Ἐπιστολὴ Πετοσίρεω φιλοσόφου πρὸς τὸν Νεχεψὼ βασιλέα* fol. 111—136b. sequuntur quaedam figurae

ad praegressa pertinentes fol. 113b—114b. Idem vir doctus monet in fine versuum semper poni accentum gravem, non acutum, iota autem subscriptum saepe non scribi nisi ubi a correctore additum sit, qui usque ad fol. 38a (in Apoll. 63), dein fol. 43a resumpta tela usque ad fol. 46b (in Del. 72) codicem correxerit, sed saeculum XVII non superaverit. ne quis autem secundam hanc manum pluris quam decet aestimet, correctorem moneo in ea re usum esse editione Aldina aliqua correcta. cf. ad III 205 et VI 15.

De *K* cf. post *C*.

L est Ruhnkenianus sive Mosquensis (hoc enim ab eo nomen habet qui Ruhnkenio dedit, Chr. Fr. Matthaei, olim professore Mosquensi) in bibliothecam Lugduno-Batavam post Ruhnkenii mortem illatus et XXIII rec. 7 notatus. Chartaceus est saeculi XVI, 24 foliorum in quarto minore et Callimachi hymnos continet cum scholiis in margine. inscribitur: Καλλιμάχου κυρηναίου ὕμνοι, quae sequitur ἐπίγραμμα Λασκάρεως εἰς Καλλίμαχον idem quod etiam veteres editiones habent. Haec qui dedit Iacobus Geelius in Catalogo librorum manu scriptorum qui inde ab anno 1741 bibliothecae Lugduno-Batavae accesserunt, p. 13 n. 38, addit hunc librum ex Aldina descriptum videri. rectissime hoc (cf. in primis ad IV 304. VI 13), sed addere debebat, Aldinum illud exemplar tale fuisse, in quo et errores quidam typothetae correcti et lacunae quaedam iam expletae erant. nam hoc in IV 177 seq., 200 seq., VI 15, 23, 24 facit Ruhnkenianus. atque extitisse talia Aldina exemplaria postea probabimus ubi de Frobeniana editione dicemus. Ceterum huius codicis discrepantiam ipse Ruhnkenius alleverat margini editionis Ernest., quae servatur in bibliotheca Lugduno-Batava, quam notationem quum mihi scriberet W. N. de Rieu, manuscriptor. Leidensium conservator, accuratissime esse factam, sufficere videbatur hanc discrepantiam codicis Ruhnkeniani ex exemplari Ernestiano describere, quod onus iniungi sibi passus est Lucianus Mueller, vir officiosissimus.

M significat codicem Parisinum alterum, in supplemento catalogi inter libros manu scriptos graecos notatum 456, chartaceum minutis literis, sed admodum negligenter exaratum saeculo XVI ineunte, quae Benedicti Hasii sententia fuit. continet Lycophronis Alexandram cum scholiis et vitam poetae, deinde Calli-

machi hymnos cum scholiis et glossis interlinearibus, tum Lascaris in Callimachum epigramma, quod legitur etiam in editione Florentina et Aldina. Primus hunc codicem contulit cum Tauchnitziana variasque lectiones Posnaniae 1860 edidit Gustavus Pohl, qui tamen quod exaratum esse librum ab homine Graeco neque vero in Italia exulante, sed in ipsa patria degente existimat, non minus levis haec opinio est quam quod codicem de libro typis excuso transscriptum esse negat. nam huius codicis cum Aldinae consensus in IV 302 (σιωπαλήν), VI 126 (ἕξομες) etc. dubitari non sinit quin M ex Aldino quodam exemplari descriptus sit partim iam correcto et suppleto (cf. ad IV 177, 200. VI 15 et 24), ut paulo ante de L diximus. eidem autem exemplari Aldino etiam scholia aliunde ascripta fuisse veri simile est.

Et hi quidem codices praeter K, Ambros. A 63 et S 31 (f) excussi sunt toti. praeterea autem apponendae erant aliorum codicum variae lectiones qui non toti sunt collati, sed singulis tantum locis inspecti, velut

N i. e. codex Robortelli, cuius is aliquot discrepantias memorat in Annotationum libello secundo p. 148 seq., qui liber non totus expressus est in Gruteri Lampad. crit. Tom. II. is codex ubi nunc lateat nescimus, id autem scimus, fuisse in interpolatissimis nec praestitisse codicibus LM et similibus. nam cf. ad IV 177 seq., 200 seq., VI 15 seq. Ceterum de hoc codice denuo agendum ubi de editione Veneta ann. 1555 disputabitur.

O i. e. codex Henrici Stephani, quo praeter Florentinam, Aldinam, Vascosanianam se usum esse vir egregius dicit atque inde aliquot emendationes et lacunarum explementa petiisse se narrat in praef. corp. poet. graec. II p. 487. Inter eius codicis lectiones num sint etiam nonnullae earum quas margini adscripsit in utraque editione non constat. tantum autem certum est codicem numerandum esse inter foedissime interpolatos. cf. ad IV 177 seq. 200 seq. etc.

Q significat codicem Estensem qui primus innotuit ex Laurentii Santenii editione hymni Callimachei in Apollinem cum L. C. Valckenarii emendationibus ineditis ipsiusque interpretatione Lugd. Bat. 1787 in lucem emissa. Acceperat autem hanc collationem Santenius ex urbe Venetiis, ubi in bibliotheca nobilissimae familiae Estensium codex erat, et Callimachi exemplari Ernestiano adscripserat Valcken. quod nunc in bibliotheca Lugduno-Batava

servatur sub O 1004. Sed quum Lucianus Mueller eandem collationem a Valckenario acceptam etiam Ruhnkenium margini editionis suae allevisse videret, hinc Valckenarianam collationem manu minus commoda et atramento deteriore scriptam et ab I. G. Voeglero descriptam subinde correxit. Ceterum ipse Valckenarius ibi queritur collationem codicis Estensis minus accurate esse institutam, quod nollem factum, nam codex inter meliores est et proxime accedere videtur ad codicis E bonitatem.

R est codex Matritensis CXXII, quem ita descripsit Iriarte inter regiae bibl. Matrit. cod. graec. p. 499: „membraneus in quarto minore foliorum tantum 44 membranulis mire subtilibus, candidis, laevigatis, elegantia manus singulari, cultu ad haec praecipuo, quippe libri fronte, titulis, literis capitalibus tum vario colore depictis, tum etiam auro scitissime illustratis, neque emendate minus quam nitide a Pontico Virunio descriptus exeunte saeculo XV vel XVI ineunte in urbe Chrysopoli. eo continentur Callimachi vita (ex Suida) et hymni, tum Lascaris epigramma *ἴχνια μαστεύων κ. τ. λ.* quod etiam in editione principe legitur, deinde scholia. postremo fol. 44 avers. sequitur: *Θέων Ἀράτου ἐξηγητής*, cum uno illo Callimachi disticho ex Berenicae coma *ἥ με Κόνων ἔβλεψεν κ. τ. λ.*" Ex hoc codice quae speciminis loco Iriarte apposuit, ea omnia critico commentario inserui non magno admodum eius commotus desiderio, ut qui Ioannis Lascaris editoris principis epigramma habeat.

S mihi notat codicem Matritensem XXIV, de quo Iriarte p. 86: „chartaceus in folii modum, foliis constans 136 densiore charta atque optime laevigata, totus Constantini Lascaris manu descriptus, maximam vero partem nitidissime idque Mediolani ann. 1454. continet Musaei de Herone et Leandro carmen, Orphei Argonautica et hymnos, item hymnos Homeri et Callimachi, veterum denique epigrammatum collectanea." Ex Callimachi hymnorum locis prolatas ab Iriarte varias lectiones suo quamque loco apposui.

T dico codicem Taurinensem CCXLI. B. VI, 21, qui olim inter libros Antonii Possevini Mantuani numerabatur, inde in collegium societatis Iesu Taurinense devenit, tandem in Athenaei Taurinensis bibliothecam. scriptus est in quarto foll. 31 saeculo XVI a latina manu, quae graecas glossas, variantes, emendationes, ad haec loca parallela Catulli, Virgilii, Homeri aliorumque

passim allevit orae codicis. Haec refert Amadeus Peyron in notitia librorum Valpergae Calusii p. 64, qui quaedam inde excerpsit a nobis in commentarium criticum recepta. Ceterum de eodem codice Pasinus in codd. mss. biblioth. Taurinensis I p. 264 hoc quoque notavit, inesse ei Lascaris epigramma ἴχνια μαστεύων κ. τ. λ. non diversus autem ab eo codice videtur quem Montfaucon. Bibl. bibliothecar. p. 1396 A memorat.

V i. e. Politiani codex unde is ante expressam typis editionem principem Lavacrum Palladis latine vertit et in Miscellaneis edidit. varias lectiones inde ediderat Blomfieldus, a quo sumpsi.

Sed praeter codices manu scriptos etiam reliquae editiones vetustiores, Aldina, Frobeniana, Vascosaniana, Veneta anni 1555, excutiendae nobis erant totae, non quo magnam inde ad Callimachum utilitatem redundaturam putarem, sed quo pateret quod iam initio dixi, has editiones ad unam omnes sive recto itinere sive quodam circuitu ex Florentina derivatas nec codicem aliquem via et arte ad eas constituendas adhibitum esse. Atque de Aldina quidem dubitare non sinit summus eius cum editione principe consensus, qui aut vitiis aliquibus typographicis in melius, saepius in peius ex ingenio mutatis aut novis illatis erroribus raro turbatur. At de Frobeniana dubitatio est, quippe in qua VI 16, 19, 23 lacunae, quae in Florentina et Aldina extant, expletae legantur, et I 80 τάξιν scribatur, et VI 136 εὐημερίᾳ pro εὐηπελίᾳ, ut Sigismundo Gelenio quidem qui Frobenianam curavit codicem manu scriptum in promtu fuisse quispiam coniciat. quod ego quidem non credo verum esse. nam quum in praefatione Gelenius narret scholiorum Callimacheorum (quae ex Aldina peti non poterant, in qua Aldi consilio non leguntur) copiam officinae Frobenianae factam esse a Matthaeo Aurigalio, quis non concedat Gelenium, si habuisset, mentionem facturum fuisse etiam codicis qui ipsius Callimachi verba haberet? atque sine dubio futurum fuit ut multo plura vitia in Frobeniana correcta legerentur, si editori codex ad manus fuisset. nunc autem non habuit nisi Aldinae editionis aliquod exemplum tale quod aliquoties correctum erat ex aliquo codice eorum qui modice interpolati erant ut FGHI, nec erant tam interpolati quam LMNO, sed scholia quoque adscripta habebat (nisi haec Gelenio ex ipsa principe sumpta Aurigallus dedit). Unum certe huius generis exemplum Aldinum Checcotius memorat in praef. Ernest. p. 10. in quo Io.

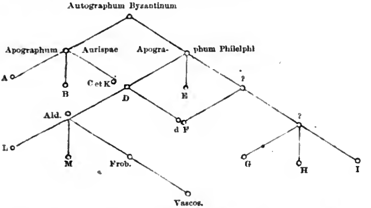
Georgli Trissini Vicentini manu duas hymni εἰς Δῆλον lacunas oppletas (voluit *expletas*) esse dicit eodem modo quo in editionibus recentioribus legimus. sed hoc animadversione dignum esse, quod ad v. 199, qui item oppletus ut in recentioribus extaret, ad marginem adscriptum esset: D. Marcus p. m. et a. Idque absque dubio sic efferendum esse: „D. Marcus piae memoriae et amicitiae," ut intelligeretur Marcus ille Musurus Cretensis quem Trissini amicum fuisse constat. unde pronum esse colligere, horum supplementorum auctorem Musurum esse. Hoc tacite probavit Godofredus Hermannus in dissertat. de loco Callimachi in Del. (Lips. 1847) p. 5. Sed non improbata hac coniectura Ernestius, cui in manibus erat Aldinae exemplum ad cuius marginem Germanus quidam saeculi XVI notaverat lectiones ed. Germ. i. e. Frobenianae, quaedam etiam supplementa quae in exemplo Germ. ab aliquo scripta fuerant, illa supplementa coniecit ex vetustissima versione Cruciana petita et codicibus quibusdam recentioribus inserta esse, praef. p. 11 seq. Possunt haec omnia vera esse (quis enim praefracte negaverit?), sed illud certe recte sumpsisse videtur Ernestius, non ab uno homine omnia profecta esse supplementa quae passim in verborum Callimacheorum ordinem a Gelenio et maxime a Stephano recepta sunt. cuius rei documento vel hoc est, quod interdum uno in loco plura prolata e codicibus supplementa videmus. Itaque tutius fuerit sic statuere, quum saeculi XV et XVI scribae codices Callimachi describerent, nonnullos cum Callimachi verbis codicibus intulisse etiam sua vel amicorum supplementa partim cautius (ut in FGHI), partim impudentius (ut in LMNO), eaque inde etiam editis iam exemplaribus sua manu a doctis viris inserta fuisse, Aldino maxime exemplari, quod certe editione principe parabilius erat et externo suo habitu ultro ad supplendum invitabat. Atque similiter explicandum, si Anna Fabri ad II 3 alium codicem καὶ δὴ καί habere dicit aut si ad I 84 in vetusto codice legi narrat ὄλβον, quo modo edidit Aldus, aut si editionis Vascosanianae exemplo quod olim Petri Francii fuit (cf. Ernest. p. 6) codicum excerpta adscripta fuisse dicuntur. nimirum horum quoque hominum exemplaribus allitae erant variae lectiones ex correcto aliquo tali vetere exemplari petitae. — Porro de Vascosaniana dubitari non potest quin tota sit ex Frobeniana deprompta raro correctis typothetarum vitiis, interdum etiam illatis novis. — Sed levis iterum

de altera eaque rarissima Veneta anni 1555 editione dubitatio est, cuius qui in sua editione discrepantias enotavit Blomfieldus in Mus. critic. Cantabrig. I p. 227 dicit fontem esse Lascaris editionem, quod non ab omni parte verum puto. neque enim qui totam variantium lectionum copiam apud Blomfieldum (nam ego quidem non opus putabam ut ex Blomfieldiana omnes describerem, sed delectu contentus esse malui) inspexerit, facile negabit, editori praeter principem editionem ad manus fuisse etiam Aldinam, cuius apertos errores typographicos repetit in III 163 *τήχουσιν — περὶ δέ*, in IV 302 *σιωπαλήν*, in *Τριόπῳ* VI 31, in *φέρβε στάχυν* VI 136 etc., ut repetit etiam eius emendationes *Κερύνειος* III 109, *λοιμὸς* III 125 etc. in eadem autem editione Veneta quum etiam IV 177, 200. V 136. VI 15, 16, 19, 23, 24 suppleantur, nos quidem non dubitamus quin quod Venetae editor adhibuit Aldinum exemplar isto modo interpolatum fuerit. Neque vero hoc iudicium plane eversum iri credimus, si recte videbitur Blomfieldus coniecisse editionem Venetam ann. 1555 curatam esse a Franc. Robortello, quem codicem N habuisse constat. nam huius codicis supplementa reperiuntur in Veneta IV 177, 200 seq. V 136. VI 15, 19, 23, 24. nihil enim impedit quin etiam Robortellum dicamus habuisse quoddam Aldinae exemplar ita correctum, cuius correctiones saeculi sui more codicem appellaret. accedit quod quas in Annotationum libro Robortellus ex alio libro affert lectiones ad II 113 (*φθόνος*), III 3 (*ὑψιάασθαι*), 109 (*Κερύνειος*), eae sunt Aldinae lectiones, partim eius menda typographica. quamquam idem ad V 116 ad Aldinam lectionem (*δεξεῖται*) ex alio libro citat *λεξεῖται*, quod Lascaris est. Hinc igitur admodum dubius fit Robortelli codex. sed si tamen re vera integrum codicem Robortellus habuerit, certe is codex et interpolatissimus erat nec tota ad eius fidem editio Veneta exacta fuit, in quam certe V 94 a Robortello prolata codicis N lectio *οἶκτον* non erat recepta.

Atque his quidem utebamur ad recensendos Callimachi hymnos criticis subsidiis. alios enim praeterea codices, quos superesse audiebamus, nobis quidem adhibere non licuit, veluti codicem Vaticanum 1406 typis expressum, versuum 24 in singulis paginis, ubi hymnos Callimachi sequitur epigramma in Callimachum cui subscriptum est *Λασκάρεως*, tum scholia, ut ad me scripsit Henricus Keil. estque is codex fortasse idem quem Montf. Bibl.

bibl. p. 201 A nominat. Alium codicem in Vaticana vidit Keil., Ottobonianum 197 (qui olim fuit Sirleti cardinalis, cf. Miller. catal. des mss. grecs de la bibl. de l'Escurial. Paris. 1848 p. 330) chartaceum, sordide et inaccurate scriptum, in quo versus in sermonem latinum translati inter singulas lineas leguntur et scholia in margine pauca sunt, tum in fine epigramma in Callimachum ἴχνια κ. τ. λ. cum inscriptione Λασκάρεως. Porro in Laurentiana (ubi nullum nunc Callimachi codicem extare Rudolphus Schoell asseverat) Montf. l. l. p. 311 vidit alium codicem, „Callimachi poetae clarissimi carmina quaedam, primum ad Famiam" (?). Pervellem autem integrum in Laurentiana extare codicem plut. XXXII, 45, quem ita Bandinius describit: „codex membranaceus in quarto saeculi XV, foliorum 181, *in fine mutilus*, continet Apollonii Argonautica, Orphei Argonautica et hymnos, Homeri hymnos V quorum primus in Apollinem, secundus in Mercurium, tertius et quartus in Venerem, quintus est Bacchus sive Praedones, mutilus. desinit enim in v. 33 ἐμπνευσεν δ' ἄνεμος." in hoc enim codice quae coniunguntur docere videntur etiam hymnos Callimachi olim in hoc codice fuisse. qui, si coniecturae locus conceditur, fortasse ab ipso Lascare avulsi sunt quum Callimachum typis expressit. Praeterea Montf. (l. l. p. 490) Veronae in museo Ioanuis Saibantae alium vidit Callimachi codicem, item Mediolani tres (cf. p. 494 B), praeterea ibidem quartum (cf. p. 530 B), „codicem recentiorem qui continebat Apollonii Argonautica, Homeri Batrachom., Herodoti librum de malignitate Homeri, Orphei Argonautica, Callimachi hymnos, Homeri hymnos," item quintum (cf. p. 530 C), codicem recentem bombycinum, qui Orpheum et Callimachum habebat, inter quos quinque codices fuerunt sine dubio etiam quos supra sub F et f descripsimus. Idem autem Montf. p. 1193 D inter manu scriptos libros de l'abbaye de S. Vincent de Besançon vidit Hieronymi Augusti poemata et Callimachi opera quaedam poetica in folio, et in bibliotheca Taurinensi (p. 1394 C) Antiphili commentaria in Callimachi hymnos et carmina in quarto graece scripta. Praeterea in bibliotheca Escorialensi olim fuit codex qui Orphei Argonautica et hym. Callimach. in Iovem complectebatur (cf. Miller. l. l. p. 337). Item Perusiae asservari audio a peregrinatoribus Callimachi codicem cui Lascaris epigramma subscriptum est, et in bibliotheca perillustris gentis Ashburnham in Ashburnhamhouse duos adeo Callimachi codices reperiri.

Hos igitur codices et si qui alii latent alicubi, quum nobis in usum nostrum convertere non liceret, in iis quos dixi acquiescendum fuit. quorum ut et inter se et cum prototypo cognatio uno obtutu facile perspiceretur, hoc quasi quoddam stemma librorum nostrorum delineavimus, quo cui maior esset, cui minor aut minima auctoritas protinus cognosceretur.

Unde consequitur summam esse auctoritatem codicibus ABCK, qui si qua habeant propria et singularia, ea modone ingenio graeci sermonis aut proprietati consuetudinis Callimacheae repugnent, a reliquis codicibus tueri nos oporteat. tum ubi ad lacunas perventum sit, cavendum ne usquam obliviscamur Philelphum ex evanescentibus literarum vestigiis Callimachi verba aucupatum esse, in quo negotio quod invenerit si omnes veritatis numeros habere videatur, hoc necesse erit recipi. sin plures ab eodem prolatas coniecturas esse ex codicum dissensu pateat, ibi spretis codicibus FGHI lacunam relinqui oportebit. postremo in maioribus lacunis, ubi ne Philelphus quidem quicquam ad explendum contuit, codicum LMNO conamina spernenda esse manifestum est, quibus etiam aliis in rebus non magis ulla quam codicibus FGHI per se auctoritas erit.

His autem subsidiis caute et affabre adhibitis apparet tamen talem restitui non posse Callimachum, qualem legebant qui eiusdem cum illo aetatis erant aut proxime sequentibus saeculis vivebant, sed talem tantummodo qualem saeculo XI homines Byzantini manibus versabant. Verum enim vero in singulis certe quibusdam locis

est ut ulterius progredi et ad aliquanto antiquius saeculum transcendere nobis liceat. nam quum non solum poetae Callimachum studiose legerent et singulos eius locos in usum suum converterent, Apollonius Rhodius, Dionysius Periegeta, Nonnus, Gregorius Nazianzenus, Apollinarius, alii (id quod ipse Callimachus in aliis poetis fecit, velut Homero, Hesiodo, Aeschylo), sed etiam grammatici, in primis Herodianus, Pausanias, Diogenianus, a quibus posteriores grammatici ut Choeroboscus, Etymolog. Magn., Eustathius fere toti pendent, libenter ad testimonium dicendum producerent, non mirum est ab his interdum meliora subministrari quam quae multo recentiores nostri codices praebent. Atque haec causa est quod in commentariis nostris criticis et poetarum illorum et grammaticorum loci toties afferuntur. qua in re ne quis latinas poetas, Catullum, Ovidium, Propertium, alios, fere sileri miretur quos et ipsos constat Callimachum magni aestimasse et saepe esse imitatos, nihil hi ad ipsa Callimachi verba constituenda attulerunt. Rursus cur inter grammaticos Draconis Stratonicensis nomen tam saepe in commentariis nostris legatur, nolim quemquam mirari qui Meinekium dicentem cognoverit (praef. p. VIII seq.), hunc grammaticum, quamvis frequentem in afferendis Callimachi versibus, ne semel quidem se commemoravisse. non ignoramus sane Hermanni et Lehrsii admonitione, iste Draconis liber qualis sit, nimirum non foetus aliquis antiqui illius grammatici, sed fragmentum aliquod Herodiani *περὶ διχρόνων* multifariam illud interpolatum a discipulo quodam Constantini Lascaris (cf. Lehrs. Anal. p. 402 seqq.). Lascaris autem quum Orphei Argonautica Mediolani ab ipso reperta publice ibi interpretaretur ut ipse testatur (cf. Lascar. grammatic. pagina 76 aversa ed. Venet. 1512 coll. Herm. praef. Dracon. p. XVI), eademque in urbe 1454 simul cum Orpheo Callimachi hymnos e codice aliquo describeret, ut apparet e subscriptione codicis Matritensis n. 24 (qui nobis est S), facilis coniectura est, unde cum Orphicis illi tam multi Callimachi loci in istum librum venerint, i. e. e recentiore aliquo, non ex antiquissimo codice qualem verum Draconem et Herodianum tractasse credibile est. Fuit autem iste codex saltem ante editum typis Callimachum scriptus manu, ut si ex. gr. Meinekius Vindobonensem (G) ubique nominandum censebat, huius quoque codicis, qui eiusdem erat atque ille saeculi, certe afferre discrepantias deberet. hoc igitur

nobis iure fecisse videmur, quo facto tandem de bonitate codicis certum iudicium ferri potuit. ita enim intelleximus, Draconis qui appellatur codicem Callimachi interpolatum fuisse, quippe in quo suppletus sit locus VI 19, ut certe eiusdem generis esse videatur atque FGHI. et cum G consentit etiam in *χρίσματα* V 16. Minus autem ad Callimachum aut emendandum aut vindicandum conferebant scholia in hos hymnos scripta non a veteribus clarique nominis grammaticis, sed ab hominibus Byzantinis, quae scholia operam dedimus ut emendatiora apponeremus omnia adhibitis duorum codicum Parisiensium variis lectionibus quos Gustavus Pohl l. l. enotavit.

Ubi autem ad ipsa Callimachi verba corrupta emendanda ne poetarum quidem tales loci similes nec grammaticorum testimonia reperiebantur, ibi salus petenda erat a coniectura, cui ita operam dedimus, ut si qua erant aliorum conamina, haec diligenter expenderemus sive priorum editorum, Stephani maxime, Ioan. Aug. Ernestii, Blomfieldi, Meinekii, sive eorum qui obiter Callimachum attingebant, quod fecerunt anonym. in Miscell. observat. vol. I et V, Auratus, Godofredus Bernhardy, Theodorus Bergk, Theodorus Canter, C. G. Cobet, Carolus Dilthey, Hubertus van Eldik, Mauritius Haupt, Alphonsus Hecker, Tiberius Hemsterhuis, Godofredus Hermann, I. F. Heusinger, A. F. Naeke, Nansius, I. I. Reiske, David. Ruhnkenius, E. Scheer, Mauritius Schmidt, Valckenarius, alii.

Hymnis addidimus Epigrammata, item vetera in hymnos scholia, altero autem volumine, quod proxime edendum curabimus, continebuntur fragmenta novis curis collecta, et index verborum Callimachi plenissimus. Ceterum *Καλλίμαχον* hunc iisdem edimus diebus, quibus cives nostri in Gallia et ipsi *καλλίμαχοι* sunt. Quod utinam nobis tamquam faustum aliquod augurium sit, nos quoque bene rem gessisse et in debellandis librariorum erroribus fuisse non infelices.

Gothae.

O. S.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΥΜΝΟΣ

I

ΕΙΣ ΔΙΑ.

Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
λώιον ἢ θεὸν αὐτὸν ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα,
Πηλαγόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
πῶς καὶ νῦν, Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον;
ἐν δοιῇ μάλα θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι πάτερ ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο

Καλλιμάχου κυρηναίου ποιητοῦ ὕμνος εἰς δία ABCEFIK. *Καλλιμάχου ὕμνοι Κυρηναίου. εἰς δία* G (de reliquis non constat). *Καλλιμάχου κυρηναίου ὕμνοι* (man. secund.), *εἰς δία* (man. prim.) d. — 1. *ἔοι τύχεν* R. in A supra scriptum *ἢ τί ἔοι κεν ἄλλο. σπονδῇσιν* multi sine ι subscripto quod ubique fere exulat in ABC, saepe in reliquis. *σπονδαῖσιν* GHI. *σπονδῇσιν* Frob. — 2. *ἀει* d. *αἰεὶ ἄνακτα* G. — 3. *πηλογόνων* libri, nisi quod *πληογόνων* AB. verum servarunt grammatici. cf. Excurs. *οὐρανίδησι* vel |*δησι* libri, |*δησιν* Mein. — 4. *πῶς καί νιν*
αι
libri, praeter A, in quo est *καὶ νῦν*, et G, qui habet *κε νιν*. cf. Excurs. — 5. consentientibus libris (nisi quod *δοίῃ* in Etym. Florent.) *ἐν δοιῇ μάλα θυμός* citant Etym. Magn. cod. V ap. Gaisf. p. 274, 13, Florentin. ap. Miller. p. 88, et Zonar. add. Crantor. vel Antagor. ap. Diogen. Laert. IV 26 ex emendatione Meinekii ad Delect. poet. Anthol. p. 149. — 6. citat Draco de metr. p. 99, 3, vv. 6—10 Origen. contra Cels. I p. 475 Delar., vv. 8 et 9 habent Epiphan. adv. haer. I 3 p. 362 Petav., Athenag. Legat. p. 34 et Clem. Alex. Protrep. p. 32 Pott., respicit etiam Tatian. adv. Graec. 44: *τάφος τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καθ' ὑμᾶς δείκνυται, κἂν ψεύδεσθαί τις τοὺς Κρῆτας λέγῃ.* — *οὔρεσι φασὶ* notatum certe ex ABCEIK, ut est etiam in Ald. et Steph. ac recentioribus edd. cf. III 210 et Lobeck. Elem. II p. 323 sq. minus accuratam hanc *ἀνάγνωσιν*, quam vocat Charax in Bekk. Anecd. p. 1152, invenio etiam in Apoll. Rhod. II 1211 *ἔνθα Τυφάονα φασί.* — 7. *σέ δ' ἐν* BK. — 8. *ἄνασειο* H.

Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
ἐν δέ σε Παρρασίῃ Ῥείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
ἔσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές· ἔνθεν ὁ χῶρος
ἱερός, οὐδέ τί οἱ κεχρημένον Εἰλειθυίης
ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται· ἀλλά ἑ Ῥείης
ὠγύγιον καλέουσι λεχώιον Ἀπιδανῆες.
ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
λευκότατος ποταμῶν· ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
αὖτις, ἐπεὶ τημόσδε, Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
ἦ πολλὰς ἐφύπερθε σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων

---

10. *παρρασίη* (vel |*σιη*) CDdEM, Frob. Vasc. Venet. Steph., *παρασίῃ* L Ald., *παρνασίη* (vel |*ίῃ*) ABFfGH, *παρνασίη* etiam IK (sed in his corr. *παρρασίη*), *παρρασίοις* libri Origen. *Παρρασίῳ* Blomf. cum Arnald. animad. 10, *Παρβασίῃ* olim Mein. Anal. Alex. p. 160. — *ἧχι*, non *ἦχι*, enotatum certe ex ABdE (ex hoc ab H. Keil) K. cf. ad Nicandr. p. 275, ubi add. La Roche de Cod. Venet. A. p. 13, de veter. cris. Homeric. p. 278, p. 452 seq. Homer. Unters. p. 182. *τέκεν εὐνηθεῖσα* Origen. l. l. memoriter ille ut videtur citans. — 11. *ἔνσκεν* G. — 12. *οὐδέ τι μιν* ABIK. et *μιν* habent omnes. cf. Excurs. *κεχρημένων* B et K, sed in hoc correctum. *εἰληθυίης* GL, *εἰλειθύλης* ex *εἰλειθυίης* correctum I, *εἰλειθύης* MFrob. — 13. *ἐπιμίσγεται* omn. praeter Q, in quo est *ἐπιμίσσεται*. *ἐπινίσσεται* T in marg, et ita Stephan. cum pedisequis. *μὲν* (ut Hermann.) vel *οἵ* — *ἐπιμίσγεται* Bent., *μὴν* — *ἐπιμίσγεται* Lennep. ap. Ruhnk. Ep. crit. 1 p. 98. *φὶν* — *ἐπιμίσγεται* ed. Mein. cf. Excurs. *ἀλλὰ ἑρείης* G, *ὀρέιης* L. — 14. *ὠγύγιοι* coni. Stephan. quem secutus est Blomf. vulgatum etiam Draco habet versum citans p. 24, 8. *χεχώιον ἀπιδανῆης* H. — 15. *ἔνθά σε* ABIK. *μέγαν ὤν* Eldik. sed cf. infra v. 30 *μέγαν πῆχυν*, III 76 *στήθεος ἐκ μεγάλου*, V 5 *μεγάλως πάχεις*, ubi item de diis sermo. — 16. *διζητορρόον* B. — 18. *Λάδων γὰρ οὔπω* Reisk., *ἀλλ' οὔπω Λάδων* Volkmann. Com. epic. p. 19. at in postposito *ἀλλά* non erat quod offenderent. cf. Epigr. Call. V 11. Nicandri frag. 70, 3. Epigr. incert. 295, 7 ap. Iacobs. Anth. Pal. 715. alia dederunt Iacobs l. l. p. 180, Naeke de Hecal. p. 180, Haupt. obs. crit. p. 63. *οὔπω* M et Frob. *μέγαν* ABK, *μέλας* Mein. diatr. p. 202, quamquam ipse ad v. 80 doricas formas ab hoc hymno alienas dicit. — 19. *ἔστι* ABCHK, *ἔτι* M. versum citat Draco p. 24, 22. — 20. *μαλα ἔϋδρος* AB, *μαλ' ἔϋδρος* C, *μαλ' εὔδρος* K, *μᾶλ' εὔυδρος* M. *ἔμελλεν εὔϋδρος καλέεσθαι* hinc citat Eustath. ad Dionys. Per. 414, *μέλλεν δὲ μάλ' εὔϋδρος καλέεσθαι* schol. ad eundem Dion. — 21. *τημόσδε* codd. et edd. praeter Froben., in qua est *τῆμόσδε*, ut passim scribitur ubi occurrit vox (cf. loc. apud Gerhard. Lect. Apoll. p. 49, ubi add. Arat. 473 et Apoll. Dys. de pronom. p. 5 C et p. 7 C). ego sequor Ioann. Alex. p. 34, 16. *ῥέοι ὅτ'* G, *ῥέει ὅτ'* H. — 22. *ἡ* K. *δὴ πολλὰς* Valck. *ἰαύων* AB. cf. Dionys. Per. 416: *ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.*

ἤειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤκχησεν ἁμάξας,
πολλὰ δὲ Καρνίωνος ἄνω διεροῦ περ ἐόντος
ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ
πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε πολύστιόν τε Μετώπην
διψαλέος· τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη·
'γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί'.
εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν
πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ· τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι χρόα φαιδρύνασα,
ὦνα, τεὸν σπείρωσε· Νέδῃ δέ σε δῶκε κομίζειν
κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, ἵνα κρύφα παιδεύοιο,
πρεσβυτάτῃ νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
πρωτίστῃ γενεῇ μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε.
οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα

---

23. *ὤκχησεν* libri, nisi quod *ὤκχησε* AK, *ὄκχησε* G (sed „τὸ κ dubium est" Schubart.), *ὠέχησεν* H., *ὤχησεν* Steph. *ἁμάξας* M et Frob. cf. Excurs. — 24. *καρίωνος* libri, *Καρνίωνος* emend. Arnald., *Καρνείωνος* ed. Mein. — 25. *ἰλυοὺς ἐμβάλλοντο* G, *εἰλυοῖς ἴλλοντο* vel *ἰλυοῖς εἴλοντο* Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 250 C, *ἰλυοὺς ἐκάμοντο* coni. Mein. totum versum habet Drac. p. 55, 6. — 26. *κράθιν τε* ABCEFK Vasc. *κραθιν τὲ* Frob. *πολύστειόν* ABCDdFHIKLM et vet. edd., *πολύστειβόν*, sed in marg. *πολύστειόν* E, *πολύστεινόν* G. *πολύστειόν τε Μετώπην* citat. schol. Pind. Ol. VI 146, *πολύστιόν τε Μέτωπον* schol. Apoll. II 1172. in eadem voce libri variant in Nicandr., cf. ad Ther. 950. ego cum Brunck. et Blomf. probavi *πολύστιον*, non *πολύστειον* cum Mein. nam vide Theogn. Can. p. 103, 28: *σεσημείωται τὸ φλία, στία, Θρία διὰ τοῦ ῑ γραφόμενα.* add. Lentz. Herod. II p. 583 seq. et M. Schmidt. ad Hesych. IV p. 79. et *στιάων* summo codicum consensu legitur in Apoll. Rhod. II 1172. — 27. *ποσίν* M. versum attulit Drac. p. 91, 8. — 28. *ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη* libri, nisi quod G *ἀμηχανίηοχομένη*. *ὑπ' ἀμηχανίῃ σχ.* Mein. — 29. *φίλε* Frob. a vulgata non recedit qui versum citat Drac. p. 105, 7. *τεαί δ'* ABK. — 30. Quidam *αὐτανύσασα*, ut refert Stephan. *θεὴ* Brunck. *ὑψόθι* om. ABCK, *ὑψόσε* coni. Blomf. — 31. *πολὺ* CEK. — 32. *ἔχεε* GH. in *τόθι* ι ex ε corr. I. Sua hinc sumpsisse Triphiod. 119 *ἐξέχεεν μέγα λαῖτμα* putabat Ruhnk. — 33. *ὦ 'να* FIAld. *κομίζειν* ABCK, *κομίσσαι* reliqui et edd. omnes. — 34. *κευθμὸν ἔσω* ABCDdEFGH et edd. Ven. Steph., *κευθμὸν' ἔσω* IK, *κευθμόν' ἔσω* LAld. Vasc., *κευθμῶν' ἔσω* M et Frob., *κευθμῶν' ἐς* Blomf. Firmat codd. plurimor. lectionem imitatione sua Triphiod. 440 *κευθμὸν ἔσω θαλάμοιο.* — 35. *νυμφάων* G, *νυμφαίων* H. *πρεσβυτάτη* certe ABIKM. *μαιεύσαντο* ed. Blomf. — 36. *πρωτίστη γενεῇ* vel *ιστῃ γενεῇ* codd. et edd., nisi quod *γενεὴν* G. *γενεῆφι* Hoelzlin. *γενεὴν* coni. Reisk., ed. Mein. *πρωτίστῃ τε γενήν* Scheer Program. Rendsburg. 1866, p. 24. *πρωτίστῃ γενεῇ* ego correxi. Tum *μετά γε στύγα τε φιλύρην τε* AB, ut con. Blomf., *μετά τε στ. τε φ. τε* EGH, *μετά τε στύγα φιλύρην τε* CDdFIKLM Ald. Frob. Ven. Vasc. Steph. I. II., *μετὰ Στύγα Φιλλύρην τε* Steph. II in marg. — 37. *ἁλίην* ABdK Frob. *θεή* ABCDdEFIKLM edd. vet., *θέ* H, *θεά* G, Blomf. Mein.

κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε· τὸ μὲν τόθι πουλὺ κατ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
συμφέρεται Νηρῆι· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἀπὸ Κνωσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ),
τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἄπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἑτάραι προσεπηχύναντο,
Δικταῖαι μελίαι, σὲ δ' ἐκοίμισεν Ἀδρήστεια
λείκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως·
γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα.

---

38. *ποθι* libri et edd. *τόθι* Reiske, *μάλα* Brunck. *πολὺ* CH. *κατ' αἰπύ* coni. Ruhnk. — 39. *Καυκώνων πτολίεθρον* hinc habet Etym. Gud. p. 308, 26, item gram. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 55 et 68, totum versum habet schol. Aristoph. Acharn. 724 et ex eo Suid. s. *ἀγορανομίας*, ubi olim legebatur *Λέπριον*, quod etiam Callimachi codd. et edd. ante Ernest. habent omnes praeter G, in quo est *λέπραιον*. emendavit Wassius ad Thucyd. V 31. cf. Poppo. Proleg. Thucyd. II p. 178 seq. — 40. hunc versum citat Draco p. 91, 11. — 41. *γυιωνοὶ* ABFfK, *γυωνῖ* Q, *γυωνοὶ* EH, *τυωνοὶ* I correctum a m. secund. — 42. *ἀπέλιπεν* FIL, *δ' ἀπέλειπεν* coni. Reiske. *ἐπὶ* libri, quod *ἀπὸ* emendavit Mein. *κνωσοῖο* ABCEFK, *κνωσσοῖο* DdGHILM Ald. Frob. Vas. Steph. et recentiores usque ad Mein. cf. Velsen. de Tryphon. p. 57. — 43. *θεαὶ δ' ἔσαν* G. *ἐγγίθι* B. *κνωσοῦ* ABEF, *κνωσσοῦ* CDdGHIKLM et edd. ante Mein. — 44 seq. Verba inde a *πέσε* usque ad *Κύδωνες* citat schol. Nicandr. Al. 7, ubi olim edebatur *δαίμων ἀπομφάλιος* (*ἐπ' ὀμφαλόν* cod. Goetting.) *ὅθεν ἐκεῖνον*, unde hic *ὅτθεν* Ernest. malebat. *κλέουσι* L. — 46. *ζεῦσε* C. *ἑταῖραι* GH et I, sed in hoc corr. a man. sec., *ἑτάραι* certe ex ABFK enotatum, *ἕταραι* edd., etiam Meinekii. *περιπηχύναντο* coni. Ernest. et Valcken. ad Eurip. Hippol. 1432 ex Suid. s. *περιπηχύναντες* (i. e. frag. Callim. 344), sed vulgatum satis defensum a Mein. allato Rhian. in Anth. Pal. XII 121, 3 *καί σε ποτὶ ῥοδέαισιν ἐπηχύναντο χέρεσσιν*, et serioris aetatis vocabulo *προσαγκαλίζεσθαι*. — 47. *μελιαῖαι* G. *δ' ἐκοίμισεν* ABdEHIKL, *δ' ἐκοίμησεν* G, *σὲ δ' ἔκοιμ' Ἀδράστεια λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ* schol. Vatic. in Eurip. Rhes. 338. reliqui codd. et edd. omnes *δὲ κοίμισεν*, ut schol. Apoll. Rhod. III 133: *Καλλίμαχος· σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια.* *δὲ κοίμησ'* Blomf., contro Callimachi usum. cf. Ludwich. de vers. spond. p. 25. *Ἀδράστεια* BC. — 48. *λείκνω* ABCDEFfKM et edd. ante Stephan. *λίκνω* d, *λύκνω* GL, item H, sed in hoc correctum *λύχνῳ*, item I, sed in hoc corr. *λείκνῳ*. *λίκνῳ* schol Vatic. Eurip. Rhes. l. l. idem primus dedit Steph. quem secuti sunt omnes. — *σὺ δὲ θήσαο πίονα μαζὸν αἰγὸς Ἀμαλθείης* citant Etym. Mag. p. 76, 32 (coll. Cram. Anecd. Paris. IV p. 60) et Apollon. Archib. p. 70 Toll., unde *δὲ θήσαο* Mein. recepit pro eo quod libri habent *δ' ἐθήσαο*. *ἐθήσσαο* DdL. — *πίον' ἀμαζόν* H. — 50. *πανακίδος* G. — 51. *ἰδειαις*, sed correctum F. — *ὄρεσσιν ἅ τε* H a man. secunda. *Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλείουσι Πάνακρα* Stephan. Byz. p. 499, 9.

οὔλα δὲ Κουρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο
τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ.
ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι·
ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.
τῷ τοι καὶ γνωτοὶ προτερηγενέες περ ἐόντες
οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
φάντο πάλον Κρονίδῃσι διάτριχα δώματα νεῖμαι.
Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
* * * * * * * * * * * * *
ὃς μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
ψευδοίμην γ' ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
οὔ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
σή τε βίη τό τε κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.

ὄρεσσι (*οὔρεσσι* I) *τά τε* libri et edd. Ceterum ad hunc locum respicit schol. Pind. Ol. 5, 42: *Ἰδαῖον ἄντρον*] *τὸ Κρητικὸν ὄρος, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῶν Κουρήτων φρουρούμενος — μέμνηται δὲ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Διὸς καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις.* — 52. *κούρητές σε* CDEHLM, quod coni. Stephan. *κουρητές τε* ABK, *κούρη τίς σε* F. *σε* om. G una cum accentu in syllaba antecedenti. *κουρητές σε* I Ald. *κούρητές γε* Frob. Venet. Steph. *κουρῆτές γε* Vasc. Venet. *περὶ πρύλην* (vel *πρύχην*) E. — 53. *πεπλήγοντες* DdGHIL Ald. Frob. Vasc. Steph. *πεπληγότες* ABCEFKMQ. *μὴ σέον* E. — 54. in fine *κνυζείοντος* coni. Mein. *ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὼ ἀσπίδος εἰσαΐοι καὶ μή σεο κουρίζοντος* citat gram. in Keil. anal. gram. (1848) p. 6. — 55. *ἠέξεν* B, *ἠὲ ζεῦ* E. *ἐτράφεν* coni. Dawes. Misc. crit. p. 96, *ἐτράφε'* Wordsworth. ad Theocrit. 3, 16. *οὔνιέ ζεῦ* B. Totum versum spurium indicarunt Lennep. et Rubnk. — 56. *ἄρ' ἥβησας* coni. Rubnk., *μὲν ἡβ.* Blomf. *ταχυνοί* Dd Frob. Vascos. *ταχεινοί* Venet. — 57. *ἐφράσαο* F. — 59. *ἀποδάσμιον* coni. Valcken. *ἐξαίσιον* coni. Mein. *ἐπιδαίσιον οἶκον* hinc habent Callimachi non addito nomine Suid. I 2 p. 397, Etym. M. p. 358, 43, Gud. p. 199, 11, Zonar. p. 791, gram. in Cram. A. O. III p. 434. — 61. *διάτριχα* ABCDdEFIKLM Ald. Frob. Vasc. Venet. *διὰ τρίχα* GH Ernest. Blomf. — 62. *ἐρύσαι* H. Post hunc versum lacunae signum ego posui. — 63. *νενηίλος* G. — 64. *πήλλασθαι* DdM et Frob. Vascos. Venet. *τάδε* et *ὅσσον* E. *ὅσσον* etiam M. *διαπλεῖστον* ABCFM Frob. post hunc v. Reisk. putabat excidisse talem: *οὐκ ἂν ψεύσομ' ἑκών γ'· εἰ δὲ ψεύδεσθαι ἀνάγκη.* — 65. *γ'* ego addidi. *πεποίθοιεν* G. — 66. *οὔ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλιν θέσαν* hinc citat Etym. M. p. 383, 27, quae in Etym. Orion. p. 61, 12 ita scripta extant: *οὔ σε θεῶν βασιλίη ἑσσῆνα πάλιοι θέσαν*, in Etym. Florent. p. 235 ita: *ὅς σε θεῶν ἑσσῆν ἀπάλον θέσαν.* — *οὐ σέ* E et Blomf. Mein. *ἐς σῆνα*, sed in marg. *ἑσσῆνα* E. — 67. *ἧ τε Βίη τό τε Κάρτος* cum Bent. dederunt Blomf. et Mein. — *κάρτος* AC et BK, sed in his est *κάρπος* (superscr. τ). *ὅ κεν πέλας* E. *ἃ καὶ* con. Arnald., *ὅθεν* con. Blomf. *εἴσαο* ABIKM Ald. Frob. Vasc.

θῆκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ τι φέρτατον, οὐ σύ γε νηῶν
ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν,
ἀλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
ἄλλα μέλειν ἑτέροισι· σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
αὐτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
ὧν ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο,
τευχηστὰς δ' ἄρ' Ἄρηος, ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης
Ἀρτέμιδος, Φοίβου δὲ λύρης εὖ εἰδότας οἴμους,
ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆας, ἐπεὶ Διός· οὐδὲν ἀνάκτων
θειότερον, τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν,
δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
ἄκρῃς ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.

---

68. *θῆκας* FH et I, sed in hoc corr., *θήκας* GQ. — *οἰωνῶν* coni. Steph. quod receperunt Brunck., Blomf., Mein. — *μέγα ὑπείροχον* E (notante Keil.). *ὑπήροχον* I, sed corr. *ἀ ελιώτην* H. — 69. *ὅς ἐμοῖοι φ. ἐ. φαίνοι* coni. Reisk., *ἅτ' ἐ.... φαίνοι* voluit Valcken. ap. Santen., carm. lat. p. 42. — 71. *οὐδ' ἄνδρα* G. *σακεσπάλον* E (notante Keil.). cf. Reisig. com. crit. in Oed. Col. p. 355 et Lobeck. ad Aiac. p. 230. add. La Roche, Homerische Textkritik, p. 421. *οὐδὲ μὲν ἀοιδὸν* FGH. *οὐδέ τ' ἀ.* coni. Lennep. *οὐκ ἀροτῆρα* coni. M. Schmidt. Verisim. p. 31. — 72. *τά μεν* ABK. *ἀντιπαρῆκας* Valcken. ad Hippol. 107. — 73. *μέλλειν* CE (ut refert Keil.) K. *ἑτάροισι* G. *ἑτέροισι* M. — 74. *σαυτῷ, ὧν ὑπὸ* coni. Blomf. *ἴδρις* M. — 75. *πάντα δίδου* E. — 76. *ὑδείοιμεν* E. — 77. *δ' Ἄρηος* libri. corr. Mein. *Ἀρῆος* vitium Ernestianae, quod Blomfieldum aliosque fefellit. — 78. *ἀρτέμιμος* H. — 79. codd. et editt. veter. habent *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον. βασιλῆας* ego scripsi. Lennep. ad Phalarid. ep. 20 p. 20 p. 103 coni. *ἐπεὶ δ' ἴδες*, Reisk. *ἐπεὶ κλέος*, Fontein. *ὕπαὶ Διός*, Blomf. *ἄπαὶ Διός*, Paldam. ad Propert. p. 298 *ἔχει Διός*, Bergk. in epist. olim ad me data *ἐπ' οὔδεος*, Perlkamp. ad Xenoph. Ephes. p. 258, item Haupt. in ind. lect. univ. Berol. aest. 1859 p. 4 et Meinek. *ἐπεὶ γένος*, M. Schmidt. in Verisim. p. 31 *ἐπεὶ διά σ' οὐδέν*. Tum *ἄνακτος* Turneb. Advers. XXIX 29, quod olim probavit Ruhnk. postea praeferens Lennepianum. — 80. *τῷ κέ σφι* EGH et I, sed in hoc corr. *καί σφε* coni. Bentl. recepitque Blomf. *λάξιν* ADdE FKLQ et I, sed in hoc ex *λᾶξιν* correctum, Ald. *λᾶξιν* GH Ernest. Blomf. *λέξιν* BC. *τάξιν* M Frob. Vasc. Venet. *λῆξιν* Steph. *λάξιν*, quod recentioris est Ἰάδος (cf. Dindorf. com. de dial. Herod. p. XXXIX et Bredow. de dial. Herod. p. 135), primus tacite scripsit Thom. Bentl., tum ego id restituendum monui in Philol. I p. 268 firmavique ibid. VI p. 512, recepit nunc Meinek. ceterum *λάξιν* et *τάξιν* confusa sunt etiam ap. Herodot. cf. Bredow. l. l. — 81. *ἵζεο* libri et edd. nisi quod *ἵζεο* AB. *ἕζεο* Mein. *αὐτοὺς* Venet. — 82. *πολίεσσιν* CDdEIKL Ald. Ven. Vasc. *πολήεσσιν* G. *πτολίεσσιν* ABFHM Frob. Steph. et recentiores usque ad Blomf. *δίκῃσι* ACDdEGHIKLM Ald. Frob. Ven. Vascos. Steph. *δίκῃσιν* BF Mein. — 83. *ὑποσκολιῇς* Venet. *ἰθύνουσι* E notante Keil.

ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον,
πᾶσι μέν, οὐ μάλα δ' ἶσον· ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
ἡμετέρῳ μεδέοντι· περιπρὸ γὰρ εὐθὺ βέβηκεν·
ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ·
ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
οἳ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνί, τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν.
χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι;
χαῖρε πάτερ, χαῖρ' αὖθι, δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

---

84. ἔβαλες σφίσιν DGIM Ald. Frob. Vasc. Steph. ἔβαλές σφησιν CK. ὄλβου DdI a manu sec. M Frob. Steph. ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλέ σφισιν affert Etym. Florent. p. 262. — 85. πάσι M. ἶσον F. οὐχ ἅμα δ' ἶσον coni. Valcken. sed οὐ μάλα est pro μάλ' οὐ (Hom. Il. II, 241), ut dicitur εὖ μάλα et μάλ' εὖ (cf. Dobree ad Arist. Lys. 144 et Schaef. ad Bos. Ell. p. 223 seq.), et οὐδαμῶς significat. cf. fragm. CCCCLX Blomf. et Krüger ad Xenoph. Anab. II, 6, 15. — 86. περὶ πρὸ libri et edd. πέρι πρό voluit Lennep. περιπρό Mein. εὐρύ libri et edd. omnes, quod correxi. βέβηκε G, βέβικεν L. — 87. ἠοῖ νοήσῃ libri, nisi quod νοήσει BCEFGIKL Ald. ἠοῖ νώσῃ coni. Faber. ἠόϊ νώσῃ Bergk. ad Anacr. p. 94. τὰ νόησέ κεν ἠδὶ Camerar. ἠοῖ τὰ νοήσῃ vel ἑσπέριός γε τελεῖ τά περ ἠοῖός κε νοήσῃ Stephan. ἦρι νοήσῃ con. anonym. ap. virum doctum in Miscell. Observ. Amstel. I p. 123 et postea Daves. Miscell. crit. p. 102, quod probaverunt Valcken. epist. ad Ernest. p. 53, Blomf. Mein. — 88. νοήσει EHIL Ald. νοήσοι G. — 89. ἀποπάμπαν d. πλειώνι I, πλείονι L. — 90. ἐνέκλασσας B, ἐνέκλασας reliqui codd. et edd. usque ad Brunck. — 91. παρυπέρτατε E (secundum Keil). ἑάων dE. — 92. ἔργματα ABCEFIK Ald. τίς μὲν E (notantibus Ruhnk. et Keil.) et K. ἀείδει F. ἀείσει coni. Heusing. — 93. οὐδ' ἔσται GH. ἔργματ' ABCEIK Ald. ἀείσοι ABCEGKQ, ἀείσει DdFHILM Ald. Frob. Venet. Vasc. ἀείδοι coni. Stephan. quod cum Heusingero et Meinek. recepi propter antecedentem versum. ἀείσαι Blomf. οὐκ ἔσται τις, ὃ κεν Διὸς ἔ. ἀείδοι Daves. οὐκ ἔσται, τίς κεν Δ. ἔ. ἀείσει Brunck. Contra in superiore versu Goettl. voluit legi ἔργμαθ' ὅτις κεν ἀείδοι, οὐ γ. — 94. αὖθις Q. ἄφενόν τε Blomf. — 95. ἀρετῆς ἄνευ M. ἀρετῆς ἄρτερ G. vv. 95 et 96 citant Stob. Flor. CIII, 4 et schol. Pind. Ol. II, 93 (coll. v. 96) et ultimo omisso bemistichio schol. Pyth. V, 1. οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο habet Etym. M. p. 178, 6, ubi cod. Flor. p. 56 dat: οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο, δίδου δ' ἀρετὴν ἄφενόν τε.

II.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Οἷον ὁ τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ,
οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκάς, ἑκάς, ὅς τις ἀλιτρός.
καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
οὐχ ὁράᾳς; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκ ἔτι μακρήν.
οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
ὡπόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅτις ἐσθλός.
ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
ὀψόμεθ', ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ' οὔποτε λιτοί.
μήτε σιωπηλὴν κίθαριν μήτ' ἄψοφον ἴχνος

εἰς ἀπόλλωνα ABCdGI. *τοῦ αὐτοῦ ὕμνος εἰς ἀπόλλωνα* F. de reliquis non constat. — 1. *ὁ* om. L Ald. *τὠπόλλωνος* BC Mein. *τῶ 'πόλλωνος* ADdEFGHIKLM Ald. Frob. Vasc. Steph. *τ' ὦ πόλλωνος* Venet. *τἀπόλλωνος* Blomf. *ὅρπηξ* F. cf. exc. ad I, 23. — 2. *οἷο δ'* ABCEFK et I, sed in hoc corr. *οἷα*. *οἷον δ'* G. *οἷον ὁ*. R. *οἷα δ'* DdHLM Ald. Frob. Vasc. Steph. et reliquae edit. *οἷον ὅλ.* coni. Valcken. ap. Sant. quod recepit Mein. — 3. *καὶ δὴ καὶ* cod. Fabri (non II), quod probabat Valcken. *θύρατρα* G. *ἀρέσσαι* L. — 4. *ἐπένευσεν* libri scripti et impressi nisi quod E in contextu habet *ἐπέπνευσεν*, sed in margine *ἐπένευσεν*. *ἔπνευσεν* coni. Schneidew. et Hecker. in Phil. III, 479, recepitque Mein. *φοίνιξ* ABCEFIK Ald. Vasc. *φοῖνιξ* DdGHLM Frob. Steph. et recentiores editores ex veterum grammaticorum praeceptis. — 6. *αὐτοί νυν* I. *ἀνακλίεσθε* E, sed in marg. correctum. *αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνασθε θυράων* hinc citat schol. Ambros. ad Theocrit. XI 12 p. 73. — 7. *κληίδες* FM, *κλεῖδες* E. *μακράν* codd. *μακρήν* coni. Mein. p. 303. — 8. *κόρον* E, sed in marg. emendatum *χορόν*. — 9. *ὡπόλλων* DE Venet. *ὠπόλλων* AC. *ὡ 'πόλλων* BFGHIKLM Ald. Frob. Vas. Steph. Ern. *ὦ 'πόλλων* d. *Ἀπόλλων* Blomf. *φαίνεται* H. *ὅστις* EQ et I, sed in hoc *σ* primum erasum. — 10. *ἴδοι* G et I, sed in hoc corr. in *ἴδει*. *ἴδεν* coni. Blomf. probante Passow. *οὗτος* E. *λειτός* hic et in seq. v. scripsit Blomf. — 12. *μήτεσιω πλὴν* H. *κιθάρην* G et I, sed in hoc corr. et in marg. *κύθαριν*. *κύθαριν* etiam D et d, sed in hoc correctum, Ald. Frob. Vasc. Venet.

τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον πολιήν τε κυρεῖσθαι,
ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
ἠγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκ ἔτ' ἀεργός.
εὐφημεῖτ' ἀίοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
ἢ κίθαριν ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
ὁππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
* * * * * * * * * * *
μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.
ἰή, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆι μάχοιτο·
ὅστις ἐμῷ βασιλῆι, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
τὸν χορὸν ὡπόλλων, ὅτε οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδῃ

---

13. *ἐπιδημήσοντος* con. Blomf. — 14. *τελέσειν* con. Bentl. *μέλουσι* G, *τέ* F. *κερεῖσθαι* libri, quod correxi. — 15. *ἑστήξειν* d. *ἑστήξει* coni. Stephan. *στηρίξειν δέ τε τοῖχον* coni. Mein. et *δέ τε* etiam Faber coni., quod Blomf. queritur a se non esse receptum. Cum libris in summa re conspirant versum citantes Herodian. in Ald. Thesaur. cornucop. p. 197 (*ἑστήξειν τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις*) et 209 (*ἑστήξειν τὸ πλῆθος οὐ παρ' ἀρχαίοις θεμέλοις*). Choerobos. in Theodos. p. 596 et 870. Cram. Anecd. Oxon. I p. 374 et IV p. 367. Etym. Gud. p. 173, 57 (*ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμειλίοις*). gramm. apud Sturz. pone Etym. Gud. p. 662 extr. (*ἑστήξειν τὸ τεῖχος κ. τ. λ.*). Cram. Anecd. Paris. IV p. 231 (*ἑστήξω τὸ τεῖχος κ. τ. λ.*). *θεμείλοις* coni. Dilthey de Cydipp. p. 85. — 16. *ἡγησάμην* A. *ἡγησάμην* BCKL. — 17. *ἀείδοντες* et *ἀοιδοί* G. *ἀοιδῆς* coni. Valck. — 19. *κιθάρην* G, *κύθαριν* DdI (a man. rec.) LM Ald. Frob. Vasc. Venet. *Λυκώρης, ὅπερ Καλλίμαχος ὀξύνει* Arcad. p. 26, 14 (cf. Ahrens. Bucol. II p. XLII). — 20. *Θέτις φίλον υἷα* con. Wernick. ad Triph. p. 398, cf. ad V, 22. *Ἀχιλέα* I, sed corr. *αἴληνα* ABCK. — 21. *ἵπποθ' ἰή* ABCK nisi quod in AK est *ἴη*, *ὁππότ' ἴη* D (*ὁππόθ' ἰη* d), *ὅπποθ' ἴη* F (et certe *ὁππόθ* etiam Q), *ὁππόθ' ἰή* Ald. et marg. Steph., *ὁππόθ' ἴη* Frob., *ὁππόθ' ἰὴ* Vascos. mox *ἴη* ABdK, *ἴη* FI, *ἰη* d, *ἰὴ* L. — 22. *χ' ὦ μέν* coni. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 362. *ἄλλγεα* M. — 23. *διερή* con. Thom. Bentl. — 24. *μάρμαρον* libri. *μάρμαρος* coni. Valcken. recepitque Mein. *μαρμάρου* coni. Thom. Bentl. *μόρμυρον* coni. Reiske. lacunae signa ego posui. — 25. *ἴη ἴη* ABDK (*ἴη ἰη* d) Frob. *ἴη ἴη* FIL Ald. *φθέγγεσθαι* H. *μακάρεσιν* H. — 26. *βασιλῆι μάχεται* GHI. *μάχεσθαι* L. — 27. om. CKQ et Blomf. — 28. *ὦ 'πόλλων* A, *ὠ 'πόλλων* BdFHKM Frob. Vasc. *ὡπόλλων* C. *ὠπόλλων* DE. *ἀπόλλων* GIL Ald. *οἱ* om. M. *ὅτι — ἀείδει* libri, nisi quod *ἀείδοι* H. *ὅτις οἱ κ. θ. ἀείδοι* coni. Valcken. *ὅτε — ἀείσει* coni. Pohl., *ὅτε — ἀείσῃ* dedit Mein., cui praetuli *ὅτε — ἀείδῃ*.

τιμήσει· δύναται γάρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἧσται.
οὐδ' ὁ χορὸς τὸν Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει·
ἔστι γὰρ εὔυμνος. τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
χρύσεα τὠπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπὶς
ἥ τε λύρη τό τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον ἥ τε φαρέτρη,
χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα· πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
καὶ μὲν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
θηλείαις οὐδ' ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον, ὅσσον Ἀπόλλων·
κεῖνος ὀιστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν, —
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή —,
κείνου δὲ θριαὶ καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου

---

29. *ἐπὶ* I. — 30. *οὐ χορός* H. *ἐφ' ἓν* AB. *ἥμαρ* I. — 31. *εὔμνός τις* AB et K, sed in hoc corr. in marg. *ἂν οὔρεα* vel *ἀν' οὔρεα* libri (etiam G?) et edd. veteres usque ad Stephan. emendavit Auratus apud Muret. Var. lect. VII, 7. *Φοῖβος* (ν supra) E. *ἀείδει* FGHILM. *ἀείδειν* E. — 32. *τῷ 'πόλλωνι* (vel *τῷ 'πόλλ.* vel *τῳπόλλ.*) libri scripti et editi, etiam Steph. *τἀπόλλωνι* Blomf. *ἔνδυτον* C cf. Lobeck. Paral. p. 491. *ἦτυν' ἐπορπίς* ACK, *ἦτυν' ἐπορπίς* B, *ἐπιπορκίς* G, *ἐπιπορτίς* H. — 33. *τό τε ἄεμμα* G, *ἄημμα* I, *αἴημα* L. *φερέτρη* B. — 34. citat Drac. p. 77. — 35. *καί τε πολυκτέανος· Πυθῶνι δὲ τεκμήραιο* habet Draco p. 77. num *καὶ δὲ?* *πυθῶνι κε* F. *πυθώνικετε μήραιο* H. — 36. *καί κεν* libri et edd. (etiam Draco p. 55, qui totum versum habet) praeter E, in quo est *καί μεν*. et *καὶ μὲν* coni. Belin de Balln ad Oppian. Cyneg. I p. 85. *καίπερ* voluerat Hoogeven. apud Santen. de illo cf. v. 22 et III, 38 atque Naegelsbach. ad Iliad. p. 165 (I). — 37. *οὐδ' ὅσον* GH. *οὐ τόσσον* coni. Valcken. *ἐπιχνόος* ACK. — 39. *λίπον* (ς supra) E. — 40. *ἄστεϊ* certe BCEd, quod primus scripsit Stephan., Ernestius autem sprevit, sed post eum multi commendarunt. cf. Nacke de Hecal. p. 104 et Wordsworth. ad Theocrit. p. XXVIII. *ᾧ κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν* citat schol. Theocrit. IV, 16. ubi olim edebatur *ὥς κεν* et *πεσοῦσαι*. atque *ὧς κεν* (vel *ὧς κεν*) Ahrens. ad schol. Theocrit. p. 493 a Callimacho scriptum putat pro *οὗ κεν* positum ad Theocriti exemplum (cf. Meinek. ad Theocrit. I, 13). — 41. *πάντα γένοντο* magis probat Mein. cf. ad III, 123. *πάντα γένοιτο* malebat Ernest. — 42. *τόξον* pro *τόσον* M. — 43. 44. transponendos censebat Claussen, quaestion. Herodearum specim. I p. 50. *κεῖνος ὀιστευτὸν ἔλαχεν ῥέα, κεῖνος ἀοιδήν* coni. Scaliger ad Propert. IV, 6, 69 p. 273 probante Ruhnk. v. 44 spurium iudicavit Ruhnk., cuius iudicium sequitur Paldam. in Zimmerm. annal. 1838 p. 1139. duarum recensionum vestigia olim hic deprehendisse sibi videbatur Bergk. cf. ad V 60. — 45. *θρυαὶ* G. versum habet Drac. p. 48.

ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου,
ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
δεύοιντο βρεφέων ἐνιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· οὐδ' ἀγάλακτες
οἴιες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
ἡ δέ κε μουνοτόκος διδυμητόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
ἄνθρωποι· Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ

46. δεδάασσιν I Ald. ἀνάκλησιν ed. Venet. — 47. ἐξ ἔτι EM. cf. Lobeck. Elem. I p. 617 et II p. 382. Naek. de Hecal. p. 92. — 48. ἐξ ὅτ' M. ἐξ οὗ coni. Valcken. Sed. Blomf. quum olim coniecisset ἐξέτι κείνου, ὁππότ', ab temerario incepto revocavit Apollonii locus, Argon. IV, 521 ἐκτόθεν, ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον. add. Lobeck. Elem. I p. 620. ἀμβρυσσῷ ABK, ἀμβρυσῷ C, ἀμφρυσῷ DdFGHM Frob. Vasc. Steph. et recentiores. ἀμφρυσσῷ EIL, ἀμφυσσῷ Q et Ald. Ἀμβρυσῷ primus dedit Mein. coll. L. Dindorf. in Thes. Par. s. v. (add. Lobeck. Proleg. pathol. p. 416), postea tamen Ἀμβρυσσῷ praetulit p. 303. Quod in schol. Apollon. Rhod. I, 54 legitur: Ἄμφρυσσος γράφεται καὶ διὰ τοῦ β̄ —, προπαροξύνεται δὲ ὡς ἐν τῇ η̄ τῆς καθόλου, de accentu observatio fortasse non ad flumen Thessaliae, sed ad cognominem Phocensium urbem pertinet (cf. Bursian. Geogr. Graec. I p. 183 n. 3). ex Arcad. quidem p. 78 = p. 89, 4 seq. Schm. et Theognost. Cram. A. O. II p. 73, 28 certi nihil colligi potest. ζευγίτιδας ABCEFGHIKQ, ut coniecerat Valcken., ζευγήτιδας DdLM Ald. Frob. Vas. Steph. Ernest. verum primus dedit Blomf. improbante quidem in censura Passow. sed cf. ad III, 13. — 49. versum citavit schol. D. ad Hom. Il. II, 766, respicit etiam schol. ad Il. XXIII, 383. ἠιθέω I. ἐπ' ἔρωτι Q. ἀδικήτοιο (pro Ἀδμήτοιο) H. — 50. τελέθει DdGHILM Venet., τελέθει (οι supra) E. — 51. ἐπιμηλάδες codd. et edd. veter., quod agnoscit etiam scholiasta, qui μενεμηλάδες quoque scribi dicit. ἐπὶ μηκάδες coni. Ruhnk., περὶ μηκάδες Dobree. Advers. II p. 9, ἔτι μηκάδες scripsit Blomf., sed ἐπιμηλίδες magis probabat, ἐριμηκάδες Mein. δεύοιντο βρεφέων, Ἐπιμήλιος ᾗσιν Ἀ. voluit Hecker in Philol. IV p. 480. ἐμμηλάδες probavit Passow., ἐνιμηλάδες ego scripsi. οἷσιν H et I, sed in hoc corr. a man. rec. — 52. βοσκομέναις E. βασκομένῃς malebat Mein. ἐπήγασεν H. ἀγάλακτες ABCEGHK et Etym. Magn. p. 55, 11 (coll. Cram. A. P. IV p. 60) et Zonar. I p. 107 (ubi legitur: οὐδ' ἀγάλακτες ὄϊες οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι), ἀγάλακτες, sed correctum -οι, F et I. ἀγάλακτοι DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. ἀγάλακτες primus dedit Ernest. — 53. οἴιες CEFfHIK Ald. Bentl. Blomf., ὄϊες ABDdGLM Frob. Vasc. Steph. Ernest. Mein. οἰίδες malebat Blomf. — 54. ἡ δέ τε coni. Mein. μονοτόκος L. — διδυματόκος ABM, ut coni. Steph., quod receperunt Ernest. Mein. διδυμοτόμος K. διδυμοτόκος CDdEFGHILQ Ald. Frob. Vasc. Venet. Steph. διδυμητόκος Blomf. — 55. ὁπόμενος H, unde δὲ σπόμενοι coni. Mein. — 56. ἀεί om. ABCK. πτολίεσσι LM Ald. Frob. Vasc. Ven.

κτιζομένης, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὃ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐρείδειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ,
καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ,
δεξιὸς οἰκιστῆρ, καί ῥ' ὤμοσε τείχεα δώσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
ὤπολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
πολλοὶ δὲ Κλάριον· πάντη δέ τοι οὔνομα πουλύ·
αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώιον οὕτω.
*Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον * * **
** * * * * τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,*
δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.

---

57. *κτιζαμένης* Q, *κτιζομέναις* FGHI Ald. Steph. in marg., Ern. — 58. anto hunc vers. in M repetiti crant vv. 6—19, mox ab ipso librario deleti. *τετραετής* FI. *τετραένης* coni. Valck. praestat fortasse *τετραετής* cf. ad Epigr. dub. I. *ταπρῶτα* DFIM Ald. *τὸ πρῶτον ἐδέθλια* malebat Mein. — 59. *ἔνδοθι* citat Politian. Misc. I, 52. — 60. *ἀγρώσουσα* ABDK Frob. Vasc. Ven. — *κεράατα* coni. Mein. *συννεχές* G. — 61. *φορέεσκε* Q. *ὃ* certe ABC. *ἔπλεκεν* E, *ἔπελκε* M. — 62. *κεράεσσι θεμέθλια* ed. Mein. *τεῦξε δὲ βωμόν* coni. Mein. — 63. *ἐκ κε..ων* mediis literis erasis G. *ἐπεβάλλετο* G (non H ut refert Ern., sed etiam I, in quo tamen *ὑπ* corr. man. rec.). illud voluit etiam Arnald. et edidit Mein. *ὑπερβάλλετο* E. *περιβάλλετο* coni. Pohl. *περιβάλλετο τριγχούς* coni. Valcken. et *τριγχούς* malebat etiam Mein. — 64. *ταπρῶτα* DIM Ald. *θεμεῖλα* I, *θημείλια* L. *τὸ πρῶτον ἐδέθλια* coni. Mein. *ἐγείρ̅* B, *ἐγείρων* CK, quod recepit Sant. *ἐρείδων* coni. Luzac., *ὑφαίνειν* Ahlwardt., *ἐρείδειν* Schmidt. Veris. p. 31, codd. *ἐγείρειν*. spurium indicavit versum Ruhnk. — 65. *βαθυλῆον* coni. Valck. *ἐμῷ* coni. Santen. *ἔφθασε* ABCK. *ματτω* B, *βάττων* K. — 66. *ἡγήσατο βάττω* G. — 67. *οἰκιστῆρι καὶ ὤμοσε* (quod recep. Mein.) vel *οἰκιστὴρ καί τ' ὤ.* vel *οἰκιστὴρ καὶ ἐπώμοσε* coni. Bentl. ultimum vel *καὶ τείχεα δ' ὤμ.* malebat Reisk. *οἰκιστήρ, ἐπὶ δ' ὠ.* Valcken. *οἰκιστήρ, ὃ καὶ ὤμ.* Volckmann. Comment. epic. p. 35. *καί ῥ' ὤμοσε* coni. Mein., quod recepi. *τάχεα* H. — 69. *ὦ πολλον* ABCFIKM Frob. Steph. *ὦ 'πόλλον* Ald. *ὦ 'πολλον* DGHL Vasc. *ὤπολλον* dE. *πολλοί σέ* E. *βοηδόμον* BC. — 70. *πολλοὶ* G. *δέ σοι* Venet. — 71. *πατραίον* H. — 72. *τόδε* libri scripti et impressi. *τεὸν* voluit Valcken., *πέλε* Ruhnk., *ποτὲ* Eldik., *τόγε* Ernest., *πάλαι* Reisk. (nisi *Σπάρτῃ — Θήρῃ* scribendum sit), *πάλαι ποτὲ πρῶτον* Brunck. *πολὺ* con. Mein. ego lacunae signa posui. — 73. *ἔδεθλον* AB (cf. Lentz. Pneumat. p. 694 et 793). — 74. *γέ μεν* ABCK et F, *γ' ἐμόν* Lennep. sed de particulis *γὲ μέν* cf. Buttmann. exc. I ad Arat. p. 53 seq. *Κυρήνην* ABCK, *Κυ-*

ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληι
θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον ὦ ἄνα ταῦροι.
ἰὴ ἰὴ Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
ποικίλ' ἀγινεῦσι Ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
ἦ ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς,
ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσαις,
τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
οἱ δ' οὔπω πηγῇσι Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτός, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ
στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κεραώδεος· ἧχι λέοντα

ῥήνῃ cum Graev. malebant Santen. Thomas Bentl. Blomf. — 74. hunc v. cum sequentibus usque ad Ἀριστοτέλης citat schol. Dionys. Perieg. 213. ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος habet schol. Pind. Pyth. 99, eadem usque ad Οἰδιπόδαο Lascar. gram. p. 61 rect. (ed. Venet. 1512). — 75. ἐκ δέ τε Valcken. θηρέην I. ἀπώκτισιν Ald. ἀποίκισιν coni. Faber. sed cf. L. Dindorf. in Thes. Par. I, 2 p. 1507. — 76. ἀσβιστίδι G. σε Λιβυστίδι Valcken. Ἀσβύστιδι Ald. — 79. ἐπ' ἴχνιον coni. Mein. — 80. ἰῆ ἰῆ BCFIK, ἰῆ A, ἰὴ DdEGKLM et hic etiam Frob. cf. ad 21 et 25. πολύλλιστε CEFKQ, πολύλιτε HI Ald., πολύτιτε G. βωμοῖς edid. Mein. — 81. τόσσά περ ABCK. — 82. hunc versum habet Drac. p. 13. ποικίλα γεννῶσιν coni. Scheer, Callim. ὁμηρικός p. 19. ἔρσην E. ἐέρσην Id. — 83. ἀένναον FH. — 84. τέχνη G, sed ita ut ex χ factum φ. — 85. citat Drac. p. 43. βοῖβος et ἐννυοῦς H. δρηστῆρες voluit Mein. — 86. ξανθαῖσι λιβύσσαις G et λιβύσσαις etiam HI, vulgo Λιβύσσης. — 87. τέθμειαι εἴτε G. — 88. οἱ δ' οὔπω πηγαῖσι Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι Δωριέες hinc habet schol. Pind. Pyth. IV 523, qui firmat quod in Philol. I p. 261 conieci scribendum esse πηγῇσι. libri habent πηγῆς. κυρνῆς GHIL Steph. in marg. Ald. Vasc. ἠδύναντο GH. πελάσαι L. — 89. δωριέαις G. πυκινὸν FGH. ἄζυλιν FGHI, ἄζιριν Steph. in marg. cf. Steph. Byz. p. 32, 11 coll. Mein. ad Steph. p. 76, 10 et Lobeck. Proleg. Path. p. 135. add. Thrige, de rebb. Cyrenens. p. 51 n. 8. — 90. αὐτόσ' coni. Hemst. αὐτοῦ Brunck. αὐτόθ' edidit Mein. — 91. Μυρτούσης omn. praeter F, Steph. in marg. et Blomf. qui Μυρτούσσης habent, ut olim etiam legebatur in Steph. Byz. p. 464 voluitque Valck. illud docte defendit Mein. add. Bernhardy ad Dionys. 456. κερατώδεος libri. corr. Mein. ἧχι certe ABIK. cf. ad I 10. ἦ ῥα λέοντα H, ἔνθα λέοντα Ὑψηΐς κατέπεφνε βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο citat schol. Pind. Pyth. IX 45. reliquis omissis βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο hinc affert schol. Apoll. Rhod.

Ὑψηὶς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
οὐ κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Ἀπόλλων,
οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα, τόσσα Κυρήνῃ,
μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὖτε
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
ἰὴ ἰὴ παιῆον ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
ἦμος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
βάλλων ὠκὺν ὀιστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς
ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος· εὐθύ σε μήτηρ
γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ.
ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατι λάθριος εἶπεν,
οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν, ὃς οὐδ' ὅσα πόντος ἀείδει.
τὸν Φθόνον ὡπόλλων ποδί τ' ἤλασεν ὧδέ τ' ἔειπεν,
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδευς φορέουσι μέλισσαι,

IV 1561. — 92. ὑψιὴς ABCK. — 93. ἴδε ABCEKQ. — 94. τότ' G. ἔδειμεν CEFGHIK. ἵνειμεν Ald. ὀφέλσιμά γ' ὅσσα malebat Reiske. — 95. αὐτοί libri. αὖ τοί voluit Mein. correxi αὖτε. — 96. φοίβῳ πλέον E. φοίβου πλεῖον ed. Venet. ἔτισσαν BC. — 97. ἰῆ ἰῆ ABCFK, ἶῆ ἶῆ F, reliqui ἰὴ ἰὴ. παιήον' I. εἵνεκα G, quod recepit Mein. — 98. Δέλφός τοι d, πρῶτον GH. — 99. ἐπεδείκνυο G, ἐπεδείκνυτο Frohen. Vasc. Venet. — 100. hunc versum et reliqua usque ad ἵει βέλος habent schol. Aristoph. Pac. 453, sed nec Ravenn. nec Venet. πηθῶ H. Πυθῶ D. — 102. ἐπήτησε B. ἐπηύτησε δὲ λαὸς fortasse hinc sumsit Quint. Smyrn. IV 262. — 103. in ἰὴ ἰὴ eadem hic varietas codd. quae v. 97. pro ἵει dat ἴει A. παιηόν' I. εὐθύδε H. εὐθύς ἑ coni. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 198, sed cf. Lobeck. ad Phryn. p. 145. — 104. τόδ' ed. Ven. 1555. ἐξ ἔτι IM Ald. Froh. ἀείδει GHIL Steph. in marg. Ald. Vasc. — 105. ὃ libri, quod correxi. ἐπ' οὔατα libri. ἐς οὔατα coni. Daves. Miscell. p. 106 probatum Valcken. ad Hippol. 932, Porson. Advers. p. 273 Lips., aliis. ἐπ' οὔατι coni. Hecker. comm. p. 64, quod recepit etiam Mein. εἶπε G. — 106. οὐκ ἄγαμ' ἐτόν H. οὐδ' ὅσα libri scripti et editi. οὐχ ὅσα Reisk. et Daves. l. l., ut scripserat Scaliger ad Catull. p. 112 et p. 122. οὐ τόσα coni. Mein. — 107. ὦ' πόλλων AK, ὦ 'πόλλων BCdFGHILM Ald. Frob. Vasc. Steph. ὠπόλλων E. ἀπόλλων Blomf. (D?). Ἀπόλλων Mein. ἥλασε K. ὧδε τε certe ABCIK. τε εἶπε G. — 109. λύμματα GIL et Venet. 1555. ὕδασι E. συφερτὸν L. — 110. δηοῖ ABCFGHK Steph. δαοῖ E. in I δηοῖ prima man. sed η corr. ex α aut ο. δοιηι D, δοιῇ dM Ald. Frob. Vasc., δοίη Venet. 1555, unde Δῃοῖ scribendum putarem, si maior horum librorum auctoritas esset. Et Lascaris Gramm. p. 97 adv. (ed. Ald. 1512) Δῄω ἡ Δημήτηρ, inquit, ὑπογράφεται, ὡς ἔνιοί φασιν, ἀπὸ τοῦ δαίω· ὅπερ οἱ πλεῖστοι οὐ παραδέχονται. cf. Herodian I p. 347, 11 Lentz. cf. ad Nicandr. p. 282 et Iacobs. ad Anthol. Pal. I 5, 6 et IX 21, 6. παντὸς

ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς, ἄκρον ἄωτον.
χαῖρε ἄναξ, ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

ὕδωρ libri. πόντου ὕδωρ coni. Dilthey Anal. Callim. p. 35. παντὸς ὕδευς ego. — 111. ἀνέλπει B, sed ἀνέρπει cum reliquis libris (etiam I) firmat etiam Hesychii glossa hinc ducta: ἀνέρπει· ἀνέρχεται. versum respicit Agathias Histor. II 30. — 112. λυβάς ACK, λυμάς B, λιβάς reliqui, etiam I. — 113 φθόρος ABCDdEFGHKM Frob. Steph. φθόνος IL Ald. Vascos. Venet. 1555. Steph. in marg. et schol. Gregor. Nazianz. in catalog. mss. Clark. p. 35. ἵν' οὐ φθόνος coni. Hensinger et Dilthey. Anal. Call. p. 34. ναίοιτο F et G, sed in hoc correctum, νεύοιτο schol. Greg.

III.

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Ἄρτεμιν — οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι —
ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται
καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι,
ἄρχμενος ὡς ἅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
παῖς ἔτι κουρίζουσα τάδε προσέειπε γονῆα,
'δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα — ἔα πάτερ, οὔ σε φαρέτρην,
οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀιστοὺς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα),
ἀλλὰ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.

εἰς ἄρτεμιν ABCdFGI, de reliquis non constat. — 1. *οὐ* om. R. *ἐλαφρὸς* con. Blomf. *ἀειδόντεσι* M. — 2. *τόξ' ἐλαφηβολίαι τε* coni. Mein. *τόξα ἐκηβολίαι τε* coni. M. Schmidt. Verisim. p. 30. — 3. *ἀμφιλαβής* H. *ἐψιάασθαι* (ut Ernest. Blomf. Meinek. ediderunt) habere videntur ABCDGHL, *ἑψιάασθαι* habent dEFM Frob. Vasc. Steph., *ὑψιάασθαι* I (sed in marg. man. ead. additum *γρ. ἑψιά*) Ald. sed cf. ad V, 39. — 4. *ἀρχόμενος ὡς ὅτε* ABC, et AB quidem ita ut post *ὡς* sit interpunctio media. *ἀρχόμενοι ὡς ὅτε* DdEFGHILM Ald. Frob. Vasc. Venet. *ἀρχόμενοι καί* Q. *ἀρχόμεν' ὡς ὅτε* Steph. Ernest. *ἄρχμενοι ὡς ὅτε* Blomf. *ἄρχμενοι ὡς τοτε* coni. Pohl. *ἄρχμενοι ὧς ποτε* cum Herm. Mein. *ἄρχμενοι ὡς ὅτι* ego olim conicci, nunc *ἄρχμενος ὡς ἅτε* praetuli. *γονάτεσσιν* B. — 5. *τὰ δὲ* ABC, et AB ita ut praecedat interpunctio maxima. — 6. *ἄπτα* FK, *ἄττα* GHIL Ald. et marg. Steph. cf. Nauck. de Arist. Byz. p. 155. — 7. *δὸς πολυωνυμίην* coni. Mein. *ἵνα μή μοι ὁ Φοῖβος* con. Wordsworth. ad Theocr. p. XXVIII, *ἵνα μὴ Φοῖβός μοι* Volkmann. Comm. epic. p. 21. — 8. *δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα* libri (nisi quod I habet *ὀούς* in *ἰοὺς* correctum) et Drac. Strat. p. 54. *ἀλλ' ἰοὺς* malebant Mein. et M. Schmidt. *τόξ'· ἀλλ' ἔα πάτερ* olim coni. Mein., qui nunc cum Ruhnk. et Blomf. (add. Wernick. ad Triphiod. p. 41) dedit *τόξον ἔα.* pro *ἔα πάτερ* Ruhnk. malebat *εὔπτερον.* *ἔα πάτερ* ABCE. *οὐ σὲ* Blomf. Mein. — 10. *ἄημμα* IL. — 11. *δὸς δὲ φα.* Schmidt. Veris. p. 31. *φαεσφορίην τὲ* AB Frob. Vasc. — 12. *ζώγνυσθαι* ABC, *ζώνυσθαι* DdM Frob. *λεωγνὸν* G.

δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας
μηδ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα· πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
οὔρεσιν οἰκήσω, πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον, ᾗσί με Μοῖραι
γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν,
ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο γυίων'.
ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα γενειάδος ἤθελε πατρὸς
ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
φῆ δὲ καταρρέζων, 'ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης

13. χορίτιδας ABCD(?)EF, χορήτιδας dGHILM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. — 14. εἰνατέας ABC, reliqui codd. et edd. εἰνέτεας, quod in οἰέτεας mutavit Ruhnk. probatum Blomf. εἰναέτεας coni. Hecker. Com. Call. p. 60, quod recepit Mein. εἰνέτεας ἔτι πάσας ἀμίτρους G. εἰνέτεας ἔτι παῖδας ἀμιτραίους H. — 15. Ἀμνισίδες hinc habere videtur Steph. Byz. p. 86, 6. — 16. ἐνδρομάδας ABCFGIQ (de E et H quibus idem tribuit Ern., tacent Pohle et Mehler). αἵ τ' ἐμοὶ ἐνδρομίδας τε καὶ ὁππότε μηκέτι λύγκας citat Etym. Florent. p. 111. — 17. μήτ' omnes, quod correxi. βάλοιμι GI Ald. βάλλωμι suasit Thiersch. Act. Monac. I p. 209. θοούς ABCDEL et edd. vet., sed in B ex θοάς correctum, θεούς d, θοάς FGI (sed de H, ex quo idem enotatum habebat Ernest., Mehler. tacet), item Blomf. et Mein. εὐκομέοιεν ABEFI Ald. — 18. πάντα om. G. πόλιν δὲ μίην τινά vel πόλιν δέ μοι ἥντινα; coni. Steph., πόλιν δὲ μίαν τινά voluit Cobet. Mnem. X p. 392 et 418 propter v. 33. ἥν τινα Abresch. Dilue. Thucyd. p. 319. — 19. σπανόν Q. — 20. πόλεσι Frob. Vasc. — 21. ὀξείῃσιν FGHI. ὀξείαισιν BCDd LM Ald. Frob. Vasc. Ven. Steph. ὀξείεσσιν EQ. ὀξείεσιν f. ὀξείεισιν A. ὠδίναισι BCL. — 22. καλέσουσι coni. Steph., καλέσωσι Brunck. ἧσι με F. οἷσι με G. βοηθίον M Venet. — 23. τὸ πρῶτον ABCdE, τοπρῶτον DFGHILM Ald. Vasc. Steph. Ern. — 24. ὅτι M. — 25. ἀλλά μοὶ ητί L. γυίων ABCDdEFGHIQ Mein., κόλπων LM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. Blomf. — 26. ὡς B. — 27. πολλὰ FGHI, πολιάς Steph. in marg., ἁπαλὰς vel παιδνάς coni. Ruhnk. ἐτανύσατο F. ἀπενεύσατο etiam scriptum inveniri dicit Steph. (nisi hoc ad sequentem versum pertinet). — 28. λέχρις ἵνα coni. Valcken. ψεύσειε F. ψαύεσκε coni. Mein. γελάσας F. — 29. ὅτι ABCEFGHIQ Ald. Vasc., ὅτε DdLM Frob. Steph. et recentiores omnes. post haec versum excidisse putat Mein., cui assentitur M. Schmidt., Veris. p. 30, nisi pro θέαιναι scribendum sit σύνευνοι. — 30. μὲν ἐγώ G. ληξήμονος ABC.

χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
αἰτίζεις, καί τ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει.
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω, —
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σέ, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι, —
πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσεσθαι
μεσσόγεως νήσους τε· καὶ ἐν πάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ,
* * * * * * * * * * * *
ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθύς,
οὕνεκα θυγατέρας Λητωίδι πέμπον ἀμορβούς.
αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τοὺς μὲν ἔτετμε
νήσῳ ἔνι Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο

---

31. *ἐθελημάς* I, *ἐθελημός* reliqui libri. *ἐθελημοῦ* vel *ἐθελημόν* coni. Reisk. — 32. *αἰτίξεις* ABC. *καί τ'* ABC, *καὶ δ'* reliqui codd. et edd., praeter Blomf. — 33. *πῦργον* I. — 35. *μόνης σέθεν* G, *μόνης σε* I. *μόνον* ed. Tauchn. — 36. *παλλὰς δὲ* GH. *διαμετρήσασθαι* codd. et edd. et Draco, *διαμοιρήσασθαι* ed. Mein., nisi *Διὶ μοιρήσασθαι* scribendum sit. *δὲ πτολίας ξυνῇ διαμ.* coni. Volkmann. com. cp. p. 19. *διαμετρήσεσθαι* ego dedi. versum profert Drac. p. 70. — 37. *μεσόγεως* AEFf, *μεισόγεως* BC. *νύσους τε* ABC, *νησούς τε* E. *ἐν ἁπάσῃσιν* ABCDdEFGHIL Ald. Frob. Steph. *ἐν ἀπάσῃσιν* M. *εἰν ἀπάσῃσιν* Vasc. Venet. corr. Nansius ad Nonn. Par. I 189. idem vitium etiamnum legitur in Sylburgii editione Apollinar. CXLIV, 26: *αἰεὶ κοιρανίῃ ἁπάσης μεδέουσα γενέθλης.* — 38. *κῶμοι τε* E, sed in margine correctum *βωμοί τε.* illud habent etiam Ff. — 39. *ὥς* certe AC, *ὡς* B et alii. — 40. *ἀπεκρήηνε* ABC, *ἐπικρήηνε* FGH. Hesych. II p. 141 *ἐπεκρήηνεν· ἐπετέλεσεν. ἐπεκύρωσεν· ἐβεβαίωσεν.* *δέ* om. ABC. — 41. *ἐπὶ* certe ABGI Ald. Frob. Vasc. *ἔπι* reliqui ut videtur. *κεκομμένον* GH. Post hunc versum lacunae signum ego posui. — 42. *πολλάς* voluit Brunck. ad Apoll. Rhod. III 21. *ἐπελάξατο* A. — 43. *εἰνετέας* AB, *εἰνέτεας* reliqui. cf. ad v. 14. *οἰέτεας* cum Ruhnk. Blomf. — 44. *κέρατος* GHI. *μέγας* EGI. *τηθές* H. — 45. *Λητωΐδι θυγατέρας* DdM Venet. 1555. Frob. Vasc. Steph. I. quod suopte ingenio emendavit G. Canter. nov. lect. IV 23. *πέμπειν* AB, *πέπεν* M, *πέμπεν* reliqui. *οὕνεκ οὐ Λητοίδι πέμπον ἀμορβοὺς* hinc affert schol. Nicandr. Ther. 349. et *πέμπον* coni. etiam Reisk. *ἀμορφοὺς* Q. — 46. *αὐτίκα δὲ* pro *αὖθι δέ* G. *αὖτι* I. *ἔτετμε* ABCDdFGHLM et edd. vett. *ἔτετμεν* E et Mein. — 47. *νήσῳ ἐν Λιπάρῃ* hinc profert schol. Apoll. Rhod. III 41. *Λιπάρη* om. Vasc. et Venet. 1555, eadem haec mox *ἔοικεν.* *ἔσκε* G. — 48. *μεγουνίς* G. *Μελιγουνίς* hinc habet Steph. Byz. p. 442, 9 et schol. Thucyd. 3, 88. *ἐπ' ἄκμοσι δ'* coni. Ernest. *ἐπ' ἄκμοσιν καὶ φαίστου ἑστῶτας περὶ μύδρον*

ἑσταότας περὶ μύδρον· ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον·
ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν, ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα — πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
δεινὸν ὑπογλαύσσοντα —, καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα, πουλύ τ' ἄημα
φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον· αὖε γὰρ Αἴτνη,
αὖε δὲ Τρινακίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀύτει,
εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων
ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
ἀμβολαδὶς τετύποντες ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.
τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
οὔτ' ἄντην ἰδέειν οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
οὐ νέμεσις· κείνους γε καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
ἀλλ' ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,

---

citat Etym. Florent. p. 218. — 49. *μῦδρον* I. — 50. *ποσειδάονι* FM Frob. — 51. *αἳ νύμφαι* ABC. *ἔδεισαν* ABCFGL Ald. — 52. *ὀσσείῃσιν* FGHL Steph. in marg. Ald. Vasc., *ὀσσείοισιν* reliqui. emend. Mein. *ἐοικότας* ABDdEFGHI Ald. Frob. Vasc. Venet., *ἐειχότας* C. emend. Stephan., fortasse e libro suo, nam etiam LM ita habent. — 53. *μονόγληνα* d (D?). *σόκει* A. *ἶσα* ACF. — 54. *ὑπογλαύσοντα* codd. et edd. veteres. emend. Bentl. et Blomf. duplex σσ agnoscit Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 40, 27. *ὑπογλαύσαντο* coni. Arnald. *ὁπότε* G. — 55. *ἐπεὶ μέγα* libri et edd. veteres omnes videntur habere, nisi forte *ἐπὶ μέγα*, quae est Bentl. emendatio, habent GL. *πολύ* ABCF. *πουλὺ τ' ἄκμαζε* GH. *ἄημμα* IL Ald. Vasc. Venet. — 56. *ἀκτῶν τε βαρὺν στόνον* coni. Faber probavitque Reiskio. *αὖε γαὶ Αἴτνη* M. pro *Αἴτνη* Mein. malebat *Ἰρή*. — 57. *τρινακίη* CDdF Frob. Brunck., *τρινακρίη*, sed alteri ρ superimposito puncto AB, *τρινακίης κανῶν*, sed in margine correcto *τρινακρίης* E, *τρινακρίη* GHILM Ald. Vasc. *σικανὸν* G. *ἔδος* FM. — 58. *ἐπικύρνος* C, *ἐπι κύρνος* AB, *κέρνος* H quod probat Mein. p. 160 seq. et p. 177. — 59. *γεόραιστῆρας* AB. *γε ὀραιστῆρας* C. *γερραιστῆρας* Ff, *γε ρραιστῆρας* E, *ῥαστῆρας* D. — 60. *ζήοντα καμεινόθεν* Ald. Vasc. — 61. *τετύποντος* AB, *τετυπόντος* C, *τετυπόντες* EF, *ἀμβολαδίς τε τυπόντες* IM Frob. Vascos, *ἀμβολαδίς τυπόντες* Ald. *ἐπεὶ* codd. et edd. veteres omnes, nisi quod *ἀτείρεα* pro *ἐπὶ μέγα* L, item T in margine. emend. Steph. et Bentl. *ἐπ' ἄμμιγα* coniecerat Stanley. *μοχθίσειαν* ABLQ, *μοχθίσσειαν* E, *μυχθίσσειαν* coni. Mein. — 62. *ἐτάλασαν* FHIL Ald. *ὠκιανῖναι* C. hunc vers. citat Draco p. 105. — 63. *δέχθεσθαι* BC. — 64. bis scriptus in C. *κείνους δέ* codd. et edd. correxit Mein. — 65. *μερόπων ὁρόωσι* coni. Ruhnk. — 66. *τις* AF Frob. Vasc. *τίς* B. pro *ἀπειθέα* varia corrigunt, *ἀπευθέα* ego, *πένθεα* Hecker, *ἀπεχθέα* Haupt, *ἐπαχθέα* Pohl, *ἀπηνέα* H. Iacobi, *ἀπήθεα* vel *ἀεικέα* Mein., *ἀγηθέα* Schmidt in Mus. Rhenan. XX p. 462. *τεύχει* FGHI et in Steph. in marg., quod malebant Blomf. et Mein. sed cf. ad III 17.

μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην ἢ Στερόπην· ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχριμένος αἴθῃ.
αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἣ δὲ τεκούσης
δύνει ἔσω κόλπους θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος, ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσῃ
φωτὸς ἐνιδρυθεῖσα κόμην ἀπενείματ' ἀλώπηξ.
τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος,
'Κύκλωπες, κἠμοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον
ἠδ' ἰοὺς κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωιάς, ὥσπερ Ἀπόλλων.

---

67. *καλυστρεῖ* L. — 68. *ἐν μυχάτοιο* ABCF. — 69. *ἑρμείη* G. *ἑρκείης* con. D. Heins., *ἑρξείης* Ruhnk., *ἐξαπίνης* Toup. ad Theocrit. p. 451 Berol., *ἐμμαπέως* vel *ἐμμεμαώς* Blomf. *σποδίῃ τε* coni. Ernest., recep. Brunck. *κεχρημένος* ABCDdFGHILM Frob. Vasc., item E et T, nisi quod illo in marg. habet *κεχριμένος*, hic *κεχρειμένος*. *κεχρεμένος* Ald., *κεχρυμένος* Venet. 1555. *κεχρισμένος* coni. Steph., *κεχριμένος* Graev. probatum Reisk., Blomf., Mein., non item Diltb. anal. p. 37, qui *κεχρωμένος* vel *κεχρωσμένος* malebat. *αἴθη* FI Ald. *ὤμους* pro *αἴθῃ* praebet G. — vv. 68 et 69 suspectat Ruhnk. — 70. *κόρην* E. *μορμύσεται* ABCEFfGIL Ald. verba *αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται* hinc profert schol. Paris. A ad Lycophr. 342. add. Bachmann. Anecd. II p. 220. — 71. *δύνη* HI, *δύνῃ* Ald. — 72. *κούρα* I. *δὲ* om. I. *ἔτει τριέτειρος* G, *ἔτει τριέτηρος* I, *τριέτυρος* Vasc. — 73. *ἔμολε* G et Brunck. — 74. *ὀπτήρεια* G. — 75. *Βρόντεώ τε* (vel *δὲ*) coni. Ern. *γονάτεσσιν* F. — 76. *στήθεος εὐ μεγάλου* coni. Mein., *ἐκ μεσάτου* vel *ἐν μεσάτῳ* coni. M. Schmidt Veris. p. 30, *ἐκπάγλου* id. in Fleckeis. Annal. 1868 p. 36. — 77. *ὤλοψας δ' αἴηφι* hinc habere videtur schol. V. ad Il. XXIII 102. *ἔλοψας* GH, *ἔλλοψας* I. *τό δ'* B. *ἄτρυχον* I. — 78. *μεσσάτοιο* AB. *μένει μένος* GHI. *κόρσην* libri et edd. praeter GH. emendaverat nescio quis ap. Graevium. *κορσῇ* coni. etiam T. Bentl. — 79. *ἐνιδρυθεῖσα* ABCEFG, reliqui *ἐνιδρυνθεῖσα*. *ἐπενείματ'* libri, quod correxi Meinekii assensum nactus. — 80. *θαραλέης σφε* AB. *προσελέξατο* CDdFGHI, item E, sed in hoc punctis supra et infra *τ* positis librarius illam literam delendam esse indicavit. — 81. *ἦ ἦ μοι* vel *ἢ ἢ μοι* AEf, *ἢ εἰ μοι* F, *εἴη μοι* GHI, *ἦ μοι* vel *ἢ μοι* BCDdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. *κἀμοί* in marg. L. *νῦν μοι* vel *καί μοι* coni. Steph. *νῦν Κύκλωπες ἐμοὶ* Reiske, *ἢ μοι* Brunck., *κἀμοὶ* Blomf., quod probat Naeke de Hecal. p. 94. *κἠμοί* ed. Mein., quem secutus sum. *κ' ἐδώνιον* H. — 82. *ἠδ'* AB. *κατὰ κληῗδα* DdF. — 83. *λητοιὰς* ABCEF.

αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μουνὸν δάκος ἤ τι πέλωρον
θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν'.
ἔννεπες· οἳ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο, δαῖμον·
αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες, ἵκεο δ' αὖλιν
Ἀρκαδικὴν ἔπι Πανός. ὃ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἤμισυ πηγούς,
τρεῖς δὲ παρουαίους, ἕνα δ' αἰόλον. οἵ ῥα λέοντας
αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
εἶλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον, ἑπτὰ δ' ἔδωκε
θάσσονας αὐράων Κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
ὤκισται νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν,
καὶ κοίτην ἐλάφοιο καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
σημῆναι καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
ἔνθεν ἀπερχομένη (μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
εὗρες ἐπὶ προμολῇς ὄρεος τοῦ Παρρασίοιο
σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος, αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης

---

84. *εἰ δέ* coni. Ernest. *αἰ δέ κἐγὼ* E. *μόνιον* certe ABC. cf. Arcad. p. 43, 12 Schm., Theognost. can. p. 55, 20. *ἤ τοι πέλωρον* M. — 85. *τὸ δέ κεν* M Vasc. Venet. Mein. *τόδε κεν* reliqui. *ἔδοιεν* I. — 86. *οἳ δ'* B. *ὡπλίσαο* BCFI Ald. *ὡπλίσσαο* M. *δαίμ* (sic) BC. — 87. *ἵκετο*, sed punctis supra et infra literae *τ* positis E. *ἵκετο* etiam F referente Ernest. ad v. 80, sed Tittmann. p. 137 ex F tantum affert, de quo tacet Keil. *ἵκεο* M. — 88. *ἀρκαδικοῦ* GHI. *ἐπὶ* certe ABCEFI et edd. veteres. *ὃ δὲ* ABC. *ἐτάμνε* A, *ἔτακνε* H. *ἀρκαδίην* (sic) *ἐπὶ Πανὸς, ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε* citat Draco p. 78, *ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε* Choerob. in Theodos. p. 344, 25 (et Lascar. Gramm. p. 68 av. ed. Venet. 1512), *κρέως λυγκὸς ἔταμνε* id. ibid. p. 389, 13, *κρέα λυγκὸς ἔταμνε* Etym. Florent. p. 209 et *κρέα λυκὸς ἔταμνε* Zonar. p. 1321. *κρέα λυγκὸς* Drac. p. 116 et Lasc. Gr. p. 78 ad. — 89. *Μναιαλίης* Venet. 1555. *τακάδες* H. *εἶδαρ* om. G. *ἔδοιεν* CEFI Ald., *ἕλοιεν* malebat Anna Fabri, *ἔχοιεν* Cobet. Mnemosyn. T. X p. 424. — 90. *τίν δ'* AB, *τὴν δ',* M. *ὃ γενειήτης* BC, *ὃ γενειήτης* A. *ἤμυσι* Venet. 1555. Inter vv. 90 et 91 in R scriptum in margine: *λείπει*. — 91. *παρουατίους* codd. et edd. *πόρ' οὐατίους* coni. Ruhnk., quod recepit Blomf. *δ' ἀργουατίους* ego olim coni. in Philol. VI p. 505, *παρωαίους* emend. Haupt., quod *παρουαίους* ego scripsi. *αἴολον* E. *οἳ ῥὰ* B. — 92. *δὲ ῥαίων* ABC, *δε ῥάων* F. *δορά́ων* GHI. — 93. *εἵλκον* EL et ut videtur codex Stephani, qui primus ita edidit, *εἷλκε* M, *εἷλον* ABCDdFGIQ Ald. Frob. Vasc. Venet., *εἶλον* H. — 94. *θάσσωνας* G. *αἳ ῥὰ* B. — 95. *ὤκιστα* I. *νευρούς* GHI Ald. *κλοῦ μύοντα* H. — 96. *καλιὰς* B. *καιαὶ* Ald. — 97 *ἐπ' ἴχνιτο* M, *ἐπ' ἴσχιον* Q. — 98. *ἐπερχομένη* G, *ἀπερχομένη* malebat Reiske. *μετὰ δὲ* malebat Ernesti. *ἐσεύοντο* ABC. — 99. *προμοίῃς* ABCD (?) dEFHLM Frob. Vasc. Steph., *προβολῇς* GI Ald. Steph. in marg. Blomf. Mein., *προκαλῇς* Q. *παρνασίοιο* G, *παρασίοιο* L. — 100. *σκαιρούσαις* Venet. 1555. *ἐλάδους* H. *μεγά τι* ABEF. *αἳ* ABC. *ὀχθῆς* certe ABI, *ὄχθῃς* editiones veteres et recentiores omnes.

αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψήφιδος ἀναύρου,
μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
ἐξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
'τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη'.
πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα
νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
τὴν δὲ μίαν Κελάδοντος ὕπερ ποταμοῖο φυγοῦσαν
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι
ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρήϊκι, τόθεν βορέαο καταῖξ
ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
ποῦ δ' ἔταμες πεύκην, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ, φάεος δ' ἐνέηκας ἀυτμὴν
ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο, θεή, πειρήσαο τόξου;
πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα, τὸ τέτρατον οὐκ ἔτ' ἐπὶ δρῦν,

* * * * * * * * * * * * *

---

101. *μεταλαμψήφιδος* ABI, *μελλαμινήψιδος* H. *Ἀναύρου* edd. omn. corr. Mein. — 102. *ἐπελάμπετο* E. — 103. *ἔπαφές* IL Ald. Vasc. Venet. *μῦθον ἔειπες* I. — 104. *τοῦτο κεν* E. — 105. *πίσσυρας* G. — 106. *ἵνά τοι* AB. — 107. *κελάδοντος* Palmer. *ποταμοῖ* Ald. vv. 107—109 citat schol. Apoll. Rhod. I 996. — 108. *αἰνεσίῃσιν* DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. Steph. *Ἥρης ἐννεσίῃσιν* hinc habet Dionys. Perieg. 141. — 109. *ὕστατο* ABC, *ὕστατον* reliqui, item edd. vet. omn. *ὕστερον* schol. Apoll. l. l., quod vir quidam doctus ascripserat Vascosanianae et receperunt Brunck., Blomf., Mein. *κεραύνιος* schol. Apoll. Rh. l. l., DdLM Frob. Robort. (qui in alio codice legi dicit *κερύνειος*), *κερήνιος* G, *κάρνειος* Steph. in marg. — 110. *παρθενίησι* L Ald., *παρθενική* coni. Reisk. *τιτυκτόνε* L, *τυοκτόνε* Ald. — 111. *ζώννη* G. *δ' ἐνεζεύξαο* G. — 112. *ἔβαλες* coni. Cobet. *θεή* coni. Anna Fabri. cf. ad I 37. — 113. *ποὺ* libri. *ποῖ* coni. Bergk. *το πρῶτον* B, *τοπρῶτον* DI. *ἀείδειν* G. — 114. *αἵμῳ* DM Frob. Vasc. Steph. Ern. et fortasso alii. *αἷμῳ* certe ABEI. cf. ad IV 63. *ἐπὶ* certe ABCGM. *καταῖξ* ABC, ex reliquis nihil enotatum, ut *κατάϊξ* habere videantur, ut editiones, etiam Meinekiana. — 115. citat Draco p. 39, sed *ἀχλαίνοι* habet. — 116. *ἔταμεν* ABC. *δὲ τάμες* E. — 117. *ὀλύμπῳ* M. — 118. *ἀποστράπτουσι* coni. Ruhnk. Epist. p. 5 Tittm. *τό ῥαποστάζουσι* I. — 119. *τοσσάκι* ABC. — 120. *ἐπιπτελίην* ABC. *πτελέη* GI. *ἧκες* GI. *δρὺν* F. — 121. *τοτρίτον* F. *τέταρτον* ABC. *δρὺν* F. *οὐκ ἐπὶ θῆρα* coni. Mein. Post hunc versum lacunae signum ego posui.

ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵ τε περὶ σφέας
οἵ τε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πολλὰ τέλεσκον.
σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη·
κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες,
ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες, ἠὲ φυγοῦσαι
τίκτουσιν, τῶν οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
οἷς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
τετραπόδων, εὖ δ' οἶκος ἀέξεται, οὐδ' ἐπὶ σῆμα
ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
οὐδὲ διχοστασίη τρώει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο· ταὶ δὲ θυωρὸν
εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
πότνια, τῶν εἴη μέν, ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθής,
εἴην δ' αὐτός, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή,
τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἵ σεο πάντες ἄεθλοι,
ἐν δὲ κύνες καὶ τόξα καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.

---

122. ἐς GIM. περὶ σφέας ABCDdEFGI, περί σφεας reliqui, ut videtur, item Frob. Vasc. Steph. Ern. — 123. ἀλυτήμονα I. πολλὰ τέλεσκον ABC EFGILM Ald., πόλλ' ἐτέλεσκον DdII Frob. Vasc. Steph. et reliq. edd. usque ad Mein. — 124. τύνει ABC. ἐκμάξεαι G, unde Mein. fortasse εἰσμάξεαι vel potius ἐσμάξεαι scribendum putat. — 125. σφιν GHIL Ald. et Blomf. λιμός ABCDdFMQ Frob. Steph. in marg. λοιμός EGHIL Ald. Vasc. ἐπιβόσκεται D(?)d Frob. Steph. in marg., non C ut Loesn. refert, nam nihil mouet Keil. — 127. κληταί in F et f esse refert Ernest., at de F nihil monet Keil, sed Tittmann. in eo κηταί esse refert. ἢ 'μβλωταὶ coni. Mein. — 128. τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδέν libri, quod emend. Cobet. — 129. οἷς ABCEFGHIL Ald. Vasc., οὓς DdM Frob. Venet. Steph. et recentiores omnes, etiam Mein. αὐγάσσαιο G, αὐγάσσαιο H, αὐγάσσεο I, αὐγάσησαι Q, αὐγάσεαι L Ald., αὐγάσειε M, αὐγάσσειε Frob. Vasc. Venet. — 130. κοίνοις H. εὖ δὲ ἐπὶ σῆμα BC reliquis a γενέθλη usque ad οὐδ' omissis. — 131. ὄλβος libri, οἶκος corr. Mein. — 132. πολυχρώνιον τι E. γέρωσι, „seneant", coni. Reisk., περῶσιν ego olim coni., πολυχρόνιοι φθαρθῶσιν vel πολυχρόνιοι περόωσιν coni. Mein. — 133. οὐ δὲ B. τρώγει D(?)dM Frob. Vasc. Venet. Steph. — 134. ἑστηότας G. ἐσήνατο HI. — 135. εἰνάτειρες G. γαλοω BE. περι δίφρα AB, περιδίφρα C. τέθεινται G. — 136. ἐμὸς φίλος coni. Cobet. ἐμοὶ φίλος ὃν κε φιλήσῃς (vel ὅς κε φίλος τοι) voluit Faber, φίλος ὅς τοι· ἀληθὴς εἴην δ' αὐτὸς quidam apud Thom. Bentl. comma recte ante ἐμοί posuit Ern. — 137. μέλει GI. αἰὲν ἀνιδή H. — 138. τῇ ἔνι γάμος μὲν λητοῦς FGHI. — 139. M habet in marg. — 140. ἀντίγες G, ἄντιγες HI. αἳ τέ B. — 141. θυητὴν d. ἐλαύνοις G.

ἔνθα τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων
θηρίον ὅ,ττι φέρῃσθα· πάροιθέ γε, πρίν περ ἱκέσθαι
καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
νεῖαι πῖον ἔδεσμα· θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην
κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα·
κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει,
'βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοί σε βοηθὸν
ὡς ἐμὲ κικλήσκουσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τούς'.
ὣς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο·
οὐ γὰρ ὅ γε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς

---

142. *ἔνθά τοι* cum ABCEGII dant veteres et recentiores editiones praeter Mein. *προμολοῖσι* GI, *προβολῇσι* Blomf. et Mein. cf. ad III 99. — 143. *ἑρμήεις* GI. — 144. *φέρησθα* BE. *πάροιθε δέ* libri. emend. Blomf. — 145. *καρκερὸν* ABC. *οὐκέτι* ABCEFI Ald. *τοῦτο* typothctae error in Steph. II. — 146. *οἷος* malebat Hemst. sed cf. schol. Il. VII 231. *ἄκμων* A. — 147. *ἕστηκεν* d. *ἑστηκώς* coni. Reisk., qui reliqua omnia usque ad v. 152 in parenthesi posita putat. *πυλεὺν* A. — 148. *ναῖαι* GHI, *νείῃ* voluit Blomf. sed cf. Lobeck. Elem. II p. 128. *ἔδεσμα* I. — 150. *ῆ ὅτε* ABCEFGHIM Frob. Steph., *ὅγε* DdL Ald. Vasc. et recentiores omnes. — 151. *φέροις* G, ut voluerat Steph., *φέρων* coni. Ernest. quod recepit Mein. — 152. *μύθῳ σέ* E, *θεή* libri, *θεά* Mein. cf. ad I 37. *τὰ δ' ἐπινύσκει* H, *τῶδ' ἐπινύσκει* I. *τῷδ' ἐπίνυσκεν* ante *ταῦρον* v. 150 posita interpunctione maxima scribi posse putabat Anlin. de
βοη
cloc. Call. p. 76. — 153. *θύρας* M. *θνητοισῖθον* A, *θνητοῖσι βοηθόν* reliqui codd. et edd. primus corr. Naus. ad Nonn. Paraphr. VIII 275, post eum alii. — 154. *ὧς ἐμὲ* A, *ὥς ἐμέ* B. *κικλήσκουσιν* ABCDdGILMQ
ω
Ald. Frob. Vas. *κικλήσκουσιν* E. *κικλήσκωσι* primus dedit Steph., et habere ita videntur FII. *ἕας* ABC, sed in B ultimae literae subscripta lineola. — 155. *τί κεν* omisso *δέ* ABCEFGI. num forte scribendum *τί κεν ἂν*? (cf. Hermann. ad Orph. p. 386 et p. XXIV). *λαγωοὺς* Ald. — 156. *ἔργα* A. — 157. *καὶ σύες* vel *κῶρυγες* coni. Reiske, *καὶ θῶες θνητοῖσι* coni. Boisson., *καὶ λίες* Haupt., *καὶ βόες ἄγριοί εἰσι* coni. Mein. *κακόν, μέγα* E. — 158. *ἔννεπεν* L. *ταχυνὸς* Dd Ald. Frob. Vasc. Venet. *πονεῖται* ed. Tauchn. — 159. *ὄγι* D. *ἐπ' ὀφρύσι* con. Ruhnken., *ἐπ' ὀφρύι* dedit Mein., qui olim (Anal. Alex. p. 129 et ad Stephan. Byz. p. 673) voluerat *ὑπ' ὀφρύι*. idem nunc etiam *ἀπὸ δρυῒ* scribi posse putat.

παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη,
τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
ὠκύθοον τριπέτηλον, ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσιν·
ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἳ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
ἀγχόθι πηγάων Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο
ἢ Πιτάνης (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἁλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα
ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων,
μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι
κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Στυμφαιίδες εἶεν,

---

160. *νηδὺς παρὰ κείνῃ* voluit Wernick. ad Triphiod. p. 292. vulgatum agnoscit etiam Choerob. in Theodos. p. 359 = Bekk. Anecd. p. 1402 (*ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνου*). *παρὰ* G. — 161. *ἀροτριῶντι* CE FfI, *ἀροτριάοντι* DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. cf. Lobeck. Rhem. p. 179. — 162. *Ἀμνισσιάδες* hinc citare videtur Draco p. 14, 16. sed *Ἀμνισιάδες* cum libris habet qui et ipse hunc respicere videtur Stephan. Byz. p. 86, 5. *ἀμνίσιαδες* E, *ἀννισιάδες* Ald. *ζεύγληφι* A. *λυθείσαι* M. — 163. *ψήγχουσιν* A, *ψήγχουσι* BCF, *ψήχουσι* E, *ψύχουσι* G, *τήχουσιν* Ald. Vasc. Venet. *περὶ δὲ* L Ald. Vasc. Venet. versum om. Frob. *σφι* BC. — 164. *ἐς λειμῶνα* FG, *ἐς λειμῶν* H, *ἐς λειμῶν'* I. — 165. *ὠκύθεον* ABCD(d?)FGHILM Ald. Frob. Vasc. Venet., *ὠκύθοον* E Steph. *ὠκὺ θέον* coni. Mein. cf. Hesych. IV p. 321 *ὠκύθοον· πόα τις ἡ τρίφυλλος καλουμένη.* nibil iuvat qui hunc locum respicit schol. Nicandr. Ther. 520. *ἔδουσιν* FfI Ald. — 166. *χρυσίδας ὑπὸ νηλίδας* FGHI. *ὑπὸληνίδας* d. *ὑπὸ ληνίδας* dedit Mein., quod ex D et Venet. affert Blomf., et habent etiam Ald. Frob. Vasc. — 168. *ἔρχεται* E. — 169. *καλέουσιν* ABC. — 170. *ἐνὶ* ABCI. — 171. *αἰγυπτοῖο* G. *οἰνωποῖο* FGH et I, sed in hoc corr. manus rec. *εἰνωποῖο* M Frob. Vasc. Venet. — 172. *πιτάνης* libri (quod ab *ἀγχόθι* pendet). *Πιτάνῃ* coni. Valcken. epist. ad Ernest. p. 54 ediditque Mein. *λίμνης* G, *λήμναις* I. — 173. *ἅλας* E Frob. Vasc. Venet., reliqui *ἁλὰς*. *ἀραφανίδας* marg. Steph. — 174. *ἀπο δ' εἴπαο* ABC. — 175. *τημοῦ τος* litera erasa d. — 176. *τετράγυιον* GI et Venet., *τετραγυῖον* M Frob. — 177. *κε* F. *γυῖα τε* GI, *γυῖάς τε* M Frob. et marg. Steph. *κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα* coni. Steph. *κεκμηκυῖαι* EG Steph. — 178 *ἐπιπρογένοιντο* ABCI, *ἔπι προγένοιντο* vel *ἐπὶ προγένοιντο* reliqui. *ἐπ' ἀπονέοιντο* coni. Cobet. *στυμφαιίδες* (μ supra scr.) ABCDdEFHL Ald. Steph. *στυφαίδες* G, *στυμφαλίδες* IM marg. Steph. Frob. Vasc. Venet. *τυμφαιίδες* Graev. Ernest. et recen-

εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες αἵ μέγ' ἄρισται
τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν· ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
ἦλθε παρ' Ἥλιος καλὸν χορόν, ἀλλὰ θεῆται
δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
φίλαο καὶ ποίας ἡρωίδας ἔσχες ἑταίρας;
εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο,
ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
ἐλλοφόνον Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον· ἧς ποτε Μίνως
πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι καὶ ἔδραμεν οὔρεα Κρήτης.
ἡ δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
ἄλλοτε δ' εἱαμενῇσιν· ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
παίπαλά τε κνημούς τε, καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντου
πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο, καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσαν· ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
νύμφην μὲν Δίκτυνναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη

---

tiores omnes (non E, de quo errat Ernest.). — 179. *εἰνεατιζόμεναι* d. *κεραελκέες* ABCEFHI (sed in hoc a m. rec. correctum *κερεαλκέες*) L Steph., *κεραελκέαι* G, *κερεαλκέες* (superscr. *ες*) DdM Steph. in marg. Ald. Frob. Vasc. — 180. *ὦλα* G. *θεὸς* libri, *θοὸς* Mein. coni. *οὔποτ' ἐκεῖνον* libri scripti et editi praeter Mein., qui *οὔποτε κεῖνον* dedit. — 181. *παρηέλιος* M et Frob. Vasc. Venet. — 182. *μηκτύνονται* C. — 183. om. BC. *δέ νυ τοι* A. *ποῖον ὄρος* GI. — 184. *τῖς* A. *ἔξοχον* ABCEFGH et I. sed in hoc m. r. correxit *ἔξοχα*. *νυμφῶν* E. — 186. *ἑτάροισιν* G. — 187. *δολίχην* BDd (sed in hoc correctum) EF Ald. Vasc. Venet. respicit locum Steph. Byz. p. 235, 10. *εὔαδε* A. *πέρση* B. — 188. *τηΰγετον ὀρέων* GI. *εὐρύποιο* I, sed corr. m. r. Post hunc versum lacunae signum posuit Mein. — 189 *γορτυνίδα* H. — 190. *ἐλλοφόνον* I. *ἐλλοφόνον βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον* hinc citat Etym. Magn. p. 214, 23. *ποτε μίνης* ABC. — 191. *πτοηθεὶς* LM. *κατέδραμεν οὔρεα* vulgo, *κατέδραμε οὔρεα* E. *διέδραμεν οὔρεα* coni. Mein. *καὶ ἔδραμεν οὔρεα* ego. — 192. *ἣ δ' ὅτε* AEF, *ἥ δ' ὅτε* B. *λασίοισιν* G. *ὑπ' ὀφρύσι* GHI, quod recepit Mein., *ὑπὸ δρυσὶν* A, *ὑπὸ δρυσὶ* reliqui. — 193. *ἄλλοιτε* AB. *εἱαμενῇσιν* BMFrob. Vasc. Steph. — 194. *παίπαλατε* A. *κρημνούς* libri, quod correxi. *ἂν ἔπαυσε* I. *διωκτήν* ABCI, *διωκτίν* F, ut inter *θέλκτυν*, *θέλκτην*, *θέλκτιν* libri fluctuant in Apoll. Rhod. I 515 — 195. *μέσθ'* ABC. *δή* om. GH et I, sed in hoc m. r. addit *δέ*. *ἥλατο* dM. — 196. *εἰεὶ ἁλιήων* H. — 197. *ἐσάωσαν* ABCEFGI, *ἐσάωσεν* reliqui codd. et edd. vet. et recent. *κυδωνίς* ABC. — 198. *νύμφην* ABCEFG et I, a man. pr., sed *νύμφαν* corr. m. rec., *νύμφαν* DdHLM Ald. Vasc. Venet. et recentiores usque ad Blomf. et Mein. *δίκτυναν* codd. et edd. usque ad Brunck., nisi quod in Stephani marg. legitur *γρ. δίκτυνναν*. *ἥλατο* dM, *ἥλλατο* G.

Δικταῖον καλέουσιν· ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς
ἱερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ
ἢ πίτυς ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
τῆς κούρης, ὅτ᾽ ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ᾽ εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὴ νύμφης.
καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ᾽ ἔδωκας
αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηὶς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ᾽ ἀέθλου.
καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηιονίδαο,
πότνια, σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι.
αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ᾽ ὤμοισι φαρέτρας
ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσαύλωτοι δέ φιν ὦμοι
δεξιτεροὶ καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
ᾔνησας δ᾽ ἔτι πάγχυ ποδορρώρην Ἀταλάντην
κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.

---

200. *ῥέζουσιν* ABC. *ἱερά τε ῥρέζουσι* E, *τ᾽ ἐῤῥέζουσι* F. *ἦματι* I. — 201. *σχίνος* ABCF, *σχοῖνος* d. *μύτοιο* ABC. — 202. *πέποισιν* L. *ἀνέσχετο* AB. *ἐνίσχετο* praestare putat Mein. — 203. *ἔφυγεν* G HI. — 204. *ἄναξ* H et F, sed in hoc corr. m. r. *καὶ δέ σε* libri, *καί σε δὲ* Blomf., *καὶ σὲ δὲ* Mein. — 205. *κρητάιες* in I. corr. m. rec. ex Aldin. *ἐπωνυμίης* d. — 206. *κυροήνην* ABC. *ἑταρίσαο* FI, *ἑταρίσατο* G, *ἐγαρίσσαο* M Frob. *τῇ ποτ᾽ ἔδωκας* libri et edd. *τῇ ποτε δῶκας* Mein. — 207. *αὐτῇ* ABC. *δύο* E. *ἐνὶ* ABCEFGI. — 209. *δηιονιάδαο* G. — 210. *καὶ δέ σε φασί* codd. et edd. *καί σε δὲ φασὶ* Blomf. cf. ad v. 204. — 211. *ἴσον φάεσοῖ* A. *φάεσσι* Blomf. sed cf. Lobeck. Rhem. p. 308. — 212. *πρῶτα* D(?)IM Ald. Frob. Vasc. Venet. — 213. *ἀσύλλωτοι* ABCEF, *ἀούλωτοι* DdGHILM Ald. Frob. Vasc. Venet. Steph. et recentiores omnes. *ἀτύλωτοι* cum Toup. Emend. in Suid. III p. 233 et Add. in Theocrit. p. 399 Brunck. et Iacobs. Anthol. Pal. vol. III p. XLVIII, *ἀσύλητοι* dubitanter coni. Ernest., *ἀσύζωστοι* con. Haupt, *ἀκώλυτοι* aut *ἀείλυτοι* Mein., *εὔζωστοι* (expediti) Bergk. p. IV, *ἀθήλυντοι* Unger. de Sinid. p. 145, quibus *ἀσαύλωτοι* praetuli. *ἀτύλωτοι* (vel *ἀτύλωτοι*, *callosi*) *σφισὶν ὦμοι* malebat Blomf. ad v. 125. *σφιν* I. sed corr. m. r. — 215. *ἤνυσας* FH et I, sed in hoc correctum. *δέ τι* MAld. Frob. Vasc. Steph. in marg. *ἔπι πάγχυ* Reisk. ad Theocrit. XVII 104, *ἐπίπαγχυ* Meinek. ibid. *ποδορρώρην* ABCD(?)dEFHI Ald. et Etym. Florent. p. 249, qui citat *ποδορρώρην Ἀτάλαντον κούρην Ἰάσοιο*, in Etym. Magn. p. 678, 29 certe legitur: *ποδορρώρη, ἐπώνυμον Ἀταλάντης, παρὰ τὸ ποὺς καὶ τὸ ὀρούειν, οἷον ἡ τοῖς ποσὶν ὁρμῶσα. ποδωρώρην* G, *ποδορρωήν* LM Frob. Vasc. Steph. et recentiores omnes. — 216. *ἰασίδαο* G. *ἀρκαδίδαο* H. sed cf. Stephan. Byzant. p. 120, 14. — 217. *καὶ ἑ* B.

οὔ μιν ἔτι κλητοὶ Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
μέμφονται κάπροιο (τὰ γὰρ σημήια νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ᾽ ἔτι θηρὸς ὀδόντας),
οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα
ὧδέ περ ἐχθαίροντας ἐν Ἄιδι μωμήσασθαι
τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν.
Χησιάς, Ἰμβρασίη πρωτόθρονε, σοὶ δ᾽ Ἀγαμέμνων
πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας,
Τευκρῶν ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν
ἔπλεον ἀμφ᾽ Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
ἦ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς,
ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
οὔρεα πλαζομένας Ἀζήνια, τὸν δ᾽ ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ᾽ ἄγριον εἵλεο παίδων.

---

218. *ἐπίκλητοι* libri scripti et editi, *ἔτι κλειτοί* coni. Valcken., cui praetuli *ἔτι κλητοί*. *καλυδονίου* G. — 220. *δ᾽ ἔτοι* A, *δέ τι* G, *δέτι* I. — 221. *Ὕλαιον* praecipit Etym. Magn. p. 193, 18. sed cf. Lehrs. de Arist. p. 307 = 296. *Ὑλαῖον τὲ* AB. *λύκον ἔολπα* G et H, nisi quod hic in marg. correctum *ῥοῖκον* habet. *λῦκον* I a prima manu, *ῥοῖκον* m. rec. correxit. — 222. *οὐδέ περ* codd. et edd., quod correxi. *ἐχθραίνοντας* G. *ἔχθρ᾽ ἐνέποντας* olim coni. Mein. *ἀίδι* I. *μωμήσασθαι* omnes codd. habere videntur (*κωμήσασθαι* B), ut habent edd. veteres usque ad Stephan. (*νωμήσασθαι* Ald.), qui *μωμήσεσθαι* edidit, sed in margine notavit *μωμήσασθαι*. hoc primus restituit Boisson. — 223. *τοξότην* ABCG. *σφι λαγόνες σφιν ἐπιψεύσονται* G. — 224. *τάων καὶ μαιναλίην* G, certe *μαιναλίην* etiam HI, *μεναλίη* E. *νάεν* ABEFI (cf. Lobeck. Rhem. p. 11), *νᾶε* M Frob. *νάε* G. *ἀκρώρειαν* FGH et I, sed in hoc corr. m. r. — 225. *πολυμέλαθρε* BG. *πολύπτυχε* G. — 226. *Νειλεύς* cum Brunekio praestare putat Mein., *Νείλεως* Cobet. — 227. *ἡγέμον᾽ ἦν* Blomf. edidit. *ὅ γε* Ald. — 228. *χρησιάς* HI, *χρισιάς* G. — 229. *πηδάλιον* ex *πηλάλιον* correctum A. *ἐγκάτθεο* ABC. *νηῷ* om. H. — 230. *ὅτε* om. AB. — 231. *τευκρω* I, sed corr. m. r. *Τεύκρων* codd. et edd. ut videtur omnes. sed cf. Lehrs. de Aristarch. p. 274 (= 283). *Ἀχαιΐδες* Vasc. et Venet. *καίδειν* ed. Venet. totum versum affert Tzetz. ad Lycophr. 1302, sed *κῆδον* habet. — 232. om. B. — 233. *ἡ* Ald. *προῖτός τε* ABC. *δύο* EGHI, *ἐκαθήσατο* ABC, *ἐκαθίσσατο* DdFL Ald. Steph. Ern., *ἐκαθήσσατο* E, *ἐγκαθίσατο* G, *ἐγκαθήσατο* H, *ἐγκαθείσατο* I. *ἐκαθίσατο* M Frob. Vasc. Venet. *θεά, εἵσατο* coni. Valcken. ad Hippol. 31 p. 166 c. *ἐκαθείσατο* edd. Blomf. Boiss. Mein. — 234. *Κορίῃ* coni. Blomf. — 235. *ἀξείνια* codd. emendarunt Spanheim et Graev. *τὸν δ᾽* AB. *Λύσσοις* Venet., *Λούσσοις* Steph. in marg. et recentiores usque ad Mein. — 236. *οὔνεκα* BM. *εἵλετο* ABC.

σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
ἐγκυτὶ παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
φηγῷ ὑπ' εὐπρέμνῳ· τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ,
αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
πρῶτα μὲν ἐν στιχέεσσιν ἐνόπλιοι, αὖθι δὲ κύκλῳ
στησάμεναι χορὸν εὐρύν· ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ,
(οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήναντο,
ἔργον Ἀθηναίης, ἐλάφῳ κακόν)· ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον· αἱ δὲ πόδεσσιν
οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρυθέμειλον
δῶμ' ἤρθη· τοῦ δ' οὔ τι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής, ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
ἤλασε Κιμμερίων ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν

---

238. *ἔν ποτε* codd. et edd., nisi quod *ἔνκοτε* B Frob. Vasc., *ἔν ποτε*, sed κ supra π scripto d, *ἔν ποτε* GHI, quod recepit Blomf., ego correxi. *παραλίῃ* I, *παρραρίῃ* Q, sed correctum. *ἐφεύτω* A, *ἐφούτω* C, *ἐφέτω* B, *ἐφέσω* EFGHIQ, *ἐφέσου* DdLM, Ald. Frob. Vasc. Steph. et recentiores omnes usque ad Blomf. *ἱερύσαντο* H. — 239 *φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ* libri, nisi quod *φυγῷ* habet HM et I, sed in hoc corr. a m. r. *φηγῷ ὕπο, πρέμνῳ* vel *φηγῷ ὑπ' εὐπρέμνῳ* coni. Hecker com. crit. de Anthol. (I) p. 129, quorum alterum hoc cum Mein. recepi. *τέλεσεν* M. — 240. *ἄναξ, σὲ περὶ* coni. Bergk. *πρύλις* ABC, *πρύλην* E in marg. sed in verborum contextu *πρύλιν*. *περὶ βρέτας* coni. Mein. — 241. *ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον* libri. *στιχέεσσιν* ego conieci, *ἐν στοίχοισιν ἐνόπλιον* coni. Unger. *ἐνόπλιοι* Dindorf. in Thesaur. Paris. III p. 1129, quod verum videtur. — 242. *λιγεῖαι* AB (si quid ex Merkelii silentio colligendum), item M, quod recepit Blomf. sed cf. Lehrs. Quaest. epic. p. 169 seqq. — 243. *πλήσωσιν* ABCFIM, Frob. Vasc. Ven. Steph. *πλήσσωσιν* DdEH Ald. *πλήσωσιν* G. emendarunt Arnald. et Reiske. — 244. *νέβρεα* E, *νεύρειρα* G, *νεύρεια* HI. *διοστέα* ABCE. *τετρήνοντο* BdLM et I a m. r. (*τετρήναντο* m. pr.), Ald. Frob. Vasc. Steph. et recent. usque ad Mein. *τετραίνοντο* anonym. ap. Ernest., probatum Blomfieldo. — 246. *πόδεσσι* G. — 247. *ἐπετόφεον* A, *ἐπητόφεον* BC. — 248. *κεῖνοι* E. *εὐρὺ θέμειλον* ABEHQ, *εὐρυθέμειλον* CF et I, sed in hoc m. r. corr. *εὐρὺ θέμειλον*. *εὐρυθέμεθλον* vel *εὐρὺ θέμεθλον* (ut recentiores) DdGL Ald. Frob. Vasc. Steph. *εὐρὺ ἕδεθλον* vel *εὐρὺ μέλαθρον* coni. Mein. *εὐρυθέμεθλον δῶμ' ἤρθη* commendavit Bergk. quod recepi, quantum per optimos libros licebat. — 249. *δωμήθη* libri, *δῶμ' ἤρθη* Bergk. *ῥεῖα* I, sed corr. a m. r. — 251. *τῷ ῥα* A, *τῷ ῥά* B. *τόῤῥα* Steph. in marg. *τό ῥα* coni. Dobree, Advers. II p. 9. *ἠλλαίνων* GI. *ἀλαπάξιμεν* ABC, *ἀλαπαξέμεν* FGHIQ et e coni. Stephan., item Blomf. Mein., *ἀλαπαζέμεν* DdELM Ald. Frob. Vasc. Steph. *ἠπείλησε* om. ABC. *ἀπείλησεν* E. — 253. *ἤγαγε* codd. et edd. sed *ἤλασε Κιμμερίῳ ψαμάθῳ ἴσον* hinc citant grammatici, Etym. Gud. p. 283, 11 et Zonar. p. 1122. in Etym. Magn.

κεκριμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ἰναχιώνης.
ἆ δειλὸς βασιλέων ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν
οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς οὔτε τις ἄλλος,
ὅσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἅμαξαι,
νοστήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
πότνια, Μουνυχίη λιμενοσκόπε, χαῖρε Φεραίη.
μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
βωμὸν ἀτιμάσσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες·
μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν·
οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπὶ κόμπασε μισθῷ·
μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.
μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
ἀκλαυτὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
χαῖρε μέγα κρείουσα καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

---

p. 477, 13 Callimachi verba exciderunt, sed addunt codd. Nan. et Sorbon. apud Gaisf. hinc *ἤλασε* receperunt Brunck. et Mein. *ἴσον οἷ ῥα παρ' αὐτόν* om. ABC. — 254. *κεκλιμένοι* omnes, quod correxi. *νέουσι* E. *ἵνα χιώνης* GI. — 255. *βασιλεύων* ABC. *ὅσσον* GH. — 256. *οὔτ' αἰγὸς* ABCF. *σκυθίηνδὲ* AB, *σκυθίην δὲ* C. *ἄλλοιο* B, sed correctum *ἄλλος*. — 257. *ὅσσον* GH. *λιμῶνι* M Frob. *ἔσταν* I. — 259. *Ἄρτεμι Μουνιχίη, λιμένος σκοπὲ, χαῖρε Φεραίη* hinc habet schol. Vatic. 1307 ad Lycophr. 1179 (ap. Bachm. schol. vet. in Lycophr. p. 22. cf. Müller. p. 947). *μουνιχίη* praeter schol. Lycophr. etiam ABEF. *λιμένος σκοπὲ* schol. Lyc. *λιμένος σκόπε* ABC. *χαίρέ φερα* E. — 260. *ἀτιμήσει* E. *σὴν* I a m. pr., corr. m. r. *ἰνοῖ*, sed in margine *οἰνεῖ* G, *οἰνοῖ* H et I, sed in hoc corr. a m. r. — 261. *ἀτιμάσαντι* ABCD(d?)FHLM Ald. Frob. Vasc. Steph. et recentiores usque ad Brunck., *ἀτιμήσαντι* EG et I, sed in hoc corr. a m. r., Brunck. Blomf. Mein. patet *ἀτιμάσσαντι* scribendum fuisse. *καλὴν* G. *πόλιν* ABCEFG et I, sed *πτόλιν* corr. m. r., *πτόλιν* DdHLM et edd. usque ad Mein. *αἰῶνες* GHI. — 262. *μὴ δ'* bis ABCDFIM Ald. *μηδ'* Frob. Vasc. — 263. *ἐπεκόμπασε* libri scripti et editi. *ἐπ' ἐκόμπασε* coni. Valcken., *ἐπὶ κόμπασε* emend. Mein. — 264. *μὴ δὲ* (vel *μὴ δέ*) CDEFIM Ald. Frob. Vasc. *ὦτως* H. — 265. *οὐδὲ γὰρ* L. *ὠρίων* GH et I a m. pr., sed corr. m. r. *ὠαρίον* A. — 266. *μὴ δὲ* ABCEFIM Ald. *χορρεύγειν* H. — 267. *ἀκλαυτεί* libri. corr. Blomf.

IV.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

Τὴν ἱερήν, ὦ θυμέ, τίνα χρόνον εἴ ποτ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
ἐκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδόν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσῃ,
ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
κείνη γ' ἠνεμόεσσα, κατάτροπος οἷά θ' ἁλιπλὴξ
αἰθυίῃς καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις

εἰς Δῆλον ABCdFGI. — 1. *ἤ ποτ'* vel *ἤποτ'* vel *ἦ πότ'* (I) libri et edd., *εἴ ποτ'* emend. Reiske quod recepit Mein. *τίνα τρόπον ἦ πότ'* voluerat Eldik. *ἀείσῃς* GH et I (sed is in ῃς correctum). — 2. pro *Δῆλον* Reisk. malebat *μᾶλλον*. — 3. *ἁλίκειντον* H. — 4. *ἐθέλοι* FGH. *δὲ θέλει* M, *δ' ἐθέλοι* I, sed corr. in *δ' ἐθέλει*. *ταπρῶτα* F. — 5. *μουσάων* ABC. *ἀοιδέων* ABCEF. — 6. *τε* om. GH. *λοῦσεν καὶ* I. *ὧς* A. — 7. *ὧς* AB. *πίμπλεια* H. *ἀείσοι* GH et I, sed in hoc *ἀείσει* correctum, *ἀείσει* reliqui codd., item edd. *ἀείσῃ* schol. Vatic. 1307 in Lycophr. 275 (qui citat: *ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πλείαν ἀείσῃ, ἔχθουσι*), quod primus recepit Blomf. — 8. *ἔχθουσι* ABCG. *τῶς* AEM. *ὅτι* ABC, *ὅστις* E. — 9. *νυν* Mein. sed cf. Lehrs. quaest. ep. p. 130 sq. *ἀποδάσομαι* BG. — 10. *κάνθιον* ABC, *καν....* Ef, *καύριος* FQ, *καίριος* GH et I, sed in hoc in marg. correctum *Κύνθιος*. *Κύνθιος* etiam DdLM et edd., *Κλήριος* vel *Κλάριος* malebat Mein. *ἀενήσῃ* H. — 11. *κείνη δ'* libri, quod correxi in Philolog. VI, 504 probavitque Mein. *ἡ.....* *καὶ* lacunose ABC, *καὶ ἄττροπος* B, *καὶ ἄτροπος* reliqui. *καὶ ἄσπορος* coni. Ruhnk., *καὶ ἄτρομος* vel *ἄτροφος* coni. Blomf., *ἠνεμόεσσα, κατάτροπος* ego suspicabar in Philol. VI p. 504, *καὶ ἄτρυγος* ed. Mein. *ἀλλ πλήξ* ABC, *ἀλίπληξ* G. — 12. *αἰθυίαις* GH et I, sed in hoc correctum *αἰθυίῃς*. *πολὺ μᾶλλον* coni. Hermann., *αἰθυίῃσί τε μᾶλλον* coni. Mein. spurium hunc versum putabat Valcken. de Call. eleg. fr. p. 272 sq., reliqua sic scribens: *οἷά γ' ἁλιπλὴξ πέτρη ἐνεστήρικται.*

πόντῳ ἐνεστήρικται· ὃ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
νῆσοι ἀολλίζονται, ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
οὐκ ὀνοτή, καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἑλλοπιήων
Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα, σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι· τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου Βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί,
ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,

---

13. ἐν ἐστήρικται M. πολῆς I, πολὺς Ald. ἑλίσσων A. — 14. ἰκάρο AB, ἰκάρου C, ἰκαρίον H. πολιήν coni. Ruhnk. — 15. ἁλίπνοοι BC. ἐδάσαντο G et I, sed in hoc correctum ἐννάσαντο, ἐδάσσαντο H, ἐνάσαντο M, ἐννάσαντο ceteri, nisi quod recte ἐννάσσαντο E. — 16. νέμεση τὸν M, πρώτοισι GH et I, sed in hoc correctum πρώτῃσι. post λέγεσθαι plene interpungi voluit Heusinger, deleto δ' v. 18. — 17. ὀππόσ' ἐς Ὠ. male coni. Faber., ὀππόσαι Ὠκ. Valcken., quod recepit Blomf. vulgatum habet etiam qui totum versum affert Drac. p. 89. τιθηνίδα E. — 18. ὁδεύη E, ὁδεύοι G. — 19. ὄπισθεν ABCFGH. κῦρνος GM, κέρνος H. cf. ad III 58. ὀπηδεῖ HM. — 20. μάκρης, sed super η scripto ι emendatum G. ἑλλοπιήων G, ἑλλοπνιήων H et I, ἀλλοπιήων ed. Venet. 1555. Ἑλλοπιεύς hinc citat Tryph. ap. Steph. Byz. p. 596, 10, Ἀβαντιάδα schol. Dionys. Perieg. 520. — 21. ἐπενάξατο FK. ἐπεβήσατο vel ἐπενάσσατο malebat Mein. — 22. ἐπιβάθων ABC, ἐπὶ βάθρων I. Post hunc versum quaedam intercidisse putat Mein. — 23. 'κεῖναι I. suum περισκεπέεσσιν ἐρυμνόν hinc sumsit Dionys. Per. 245. — 24. δε sine accent. AB, in C accentus erasus. ἔρκος A EH. — 25. λάες ABCEFM et Draco p. 80, ubi totus versus legitur sic: τείχεα μὲν καὶ λάες ὑπαὶ ῥιπῆς με πέσοιεν. ὑπαί libri scripti et impressi, ὑπό cum Brunck. et Blomf. dedit Mein. ῥίπης Blomf. — 26. Στρυμονίου βορέαο sine Callimachi nomine affert Steph. Byz. p. 588, 2. — 27. φιή H, sed λ super ή posito correctum. βοηθὸς ABC. — 28. πολὲες A. εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε coni. Valcken. Diatrib. p. 283 A probante Brunck. — 29. το ἰη A, τοίη BCFGHIQ, τοίη Dd, ποίη E(?)M(?) Ald. Frob. Vascos. et reliquae. ἐνὶ I. τίτοι A, τί σοι Valcken. — 30. χ' ὡς codd. et edd. veteres. ἢ ὡς primus edidit Stephan. ἤ ὡς ed. Blomf. οὖρεα AB. — 31. versum affert Drac. p. 15 et p. 90. τὸ,οἱ AB, τόοι H.

νήσους εἰναλίας εἰργάζετο· νέρθε δ' ἐπάρας
ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ·
καὶ τὰς μὲν κατὰ βυσσόν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
πρυμνόθεν ἐῤῥίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Ἀστερίη τὸ παλαιόν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον ἀστέρι ἴση.
τόφρα μὲν οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ,
τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὲξ Ἄνθαο πολίχνης
ἐρχόμενοι Ἐφύρηνδε Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
ναῦται ἐπεσκέψαντο, καὶ ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντες
οἳ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι, σὺ δὲ στεινοῖό περ ὀξὺν
ἔδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος,
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
μέσφ' ἐπ' Ἀθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,

32. *εἰναλίους* A (sed supra ult. syll. scriptum est *ας*) BC. *νέρθε δὲ πάσας* codd. et edd. *νέρθε δ' ἐλάσσας* edidit Mein., qui etiam *πλήξας* scribi posse dicit. *νέρθε δὲ βάθρων* coni. Bergk. *νέρθε δ' ἐπάρας* ego scripsi. — 33. *ὤχλισε* ABCFHIL, *ὤχλησε* G. *εἰσυκύλισσε* AE, *εἰςεκύλισσε* BCDdM et edd. vett. *εἰςεκύλισε* FGHIL et edd. post Brunck. ille frequentissimus error est. cf. Mein. Com. Graec. II 1 p. 339 et quae dixi ad Nicandr. Ther. 208. — 34. *βυθοῦν* A, sed *ον* lineis transversis deletum, *βυθὸν* codd. et edd., item Draco p. 28, 13. *βένθος*, quod T habet in margine, primus dedit Steph. *βυσσόν* primus correxit L. Dindorf. in Thes. Paris. II p. 454. — 35. *πρεμνόθεν* edd. Blomf. et Mein. *ἐρίζωσε* ABC. *ἀνάγκῃ* M et I ex corr. — 36. *ἀφετός* ABCHI. cf. Lobeck. Paralip. p. 481. *ἀπέπλεες* DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet., *ἐπέπλεες* reliqui codd. et cum Steph. recentiores edd. in H inter *ἐπέπλ.* et *οὔνομα* duae erasae sunt literae, quae videntur fuisse *ον*. — 37. *Ἀστερίῃ* inscite edd. quaedam recentiores. *τοπαλαιὸν* I. *ἥλαο* ABCdF. — 39. *ὄφρα μεν* E, *ζεῦρα* Q, sed in margine: *ἢ τέφρα*. *οὔπω οἱ* coni. Graev. *χρυσὴ* G, *χρυσῆ* HI, *χρυσείη* M. — 40. *δέτ'* AI, *δὲτ'* B, *δέ τ'* EFM Ald. Frob. Vasc., *δὲ τ'* DGH, sed *τόφρα δ' ἔτ'* ut reliqui codd. primus dedit Stephan. *οὐδέπω* E, *οὐ δέπω* D. *ἐκλέο* Buttmann. Gr. Gr. II p. 221 scribi voluit. sed cf. Lobeck. Elem. I p. 273 et Bekk. Hom. Bl. p. 222. — 41. *πολλάκι σ' ἐκ* ut coni. Graev., T in margine habet, *πολλάκι σε Τρ.* ed. Mein. *ἀπὸ ξάνθοιο* libri. *ἀλιξάντοιο* coni. Ruhnk., quod receperunt Brunck. et Blomf., *Τροιζῆνος ἄπο, Ξουθοῖο* coni. Reiske, *ἄπο ζαθέοιο* ed. Mein. *ἀπὲξ Ἄνθαο* (vel *Ἄνθοιο*) ego conieci. — 42. *σαρδωνικοῦ* GH et I, sed in hoc correctum. — 43. *ἐπεσκὲταντο* A, *ἐπεσκέψαντο* reliqui, nisi quod d *ἐπεστέψαντο*, *ἀπεσκέψαντο* Mein. *ἀνιῶντες* a pr. man. L. — 44. *οὐ ἴδον* A, *αὖτι* I. *σὺ στεινοῖο* AC, *σὺ δεινοῖο* B. *παρ'* omnes, *κατ'* G et Mein., *στεινοῖό περ* ego conieceram. — 45. *εὐρύποιο*, sed correctum *εὐρίποιο* A. *ῥόον* pro *πόρον* G. *κανάχιδα* ABC. versum citat Drac. p. 43, 16. — 46. In *χαλκιδικῆς* super *ιδ* scriptum *με* in A. in *ἀνηναμένη* in I *να* correct. ex *μα* per ras. — 47. *μεσφες'* H. *μέσφ' ἐς* reliqui, quod correxi. *Ἀθηνέων* Mein., sine causa. *προςενήξατο* B. *προυνήξαο* vel *προενήξαο* malebat Ernest.

ἢ Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν
Παρθενίης (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος), ἧχί σε νύμφαι
γείτονες Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.
ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ὑπέσχες,
τοῦτό τοι ἀντημοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
οὕνεκεν οὐκ ἔτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἣ μὲν ἁπάσαις
δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας
ἐξέφερον, Λητοῖ δὲ διακριδόν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
τειρομένην ὠδῖσι· δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
γαῖαν ἐποπτεύοντες, ὃ μὲν πέδον ἠπείροιο
ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήικος Αἵμου
θοῦρος Ἄρης, φυλακὴ δὲ σὺν ἔντεσι, τὼ δέ οἱ ἵππω

48. χῖον GH. — 49. ἠχῖσε A, ἠχί σε BCDd, ἦχι σὲ EQ, ἤχι σε F, ἦχι σε I, ἤχισε M. — 50. γείτονες (non γείτονος) libri scripti omnes, item edd. veteres usque ad Vascos., unde venit in editiones Stephan. (qui in margine notat: γράφ. γείτονες) et Ernest. ἀγκαίον codd., ἀγγαίου DLM Ald. Frob. Vasc., et d, sed in hoc correctum ἀγκαίου, Αἰγαίου Venet. correxit Stephan. Μυκαλησίδες libri scripti et impressi usque ad Blomf. (nisi quod G habet μυκαλισσίδες). quod tacito dedit Blomf. ego iam olim firmavi allato Stephan. Byz. p. 460, 8. ἐξείνισαν IM. — 51. ὑπέσχες ABCDdEL Ald. Vasc., ὑπέσχει H, ἐπέσχες FG (οὐδ ἐπέσχες) MQ Frob. Steph. Blomf. — 52. ἀντίμοιβον ABCDdL Ald. Frob. Vasc. Steph. ἀντι μοιβὸν M., ἀντημοικόν Ef, ἀντημοιβόν FGHI Ernest. quod pridem coniecerat Nans. ad Nonn. Par. XI 72. ἀντιαμοιβόν coni. Steph., ἀνταμοιβόν vel ἀντιαμοιβόν coni. Dorville ad Charit. p. 468 Lips. Post ἁλίπλοοι in H una litera in rasura. οὔνομα θέντο malebat Mein. cf. ad III 206. — 53. οὔνεκεν H. ὑπεπλέες memorat Steph. — 54. πυθμέσιν (vel ἕρμασιν) Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνερείσαο coni. Mein. — 55. ἡ μὲν A. ἧ μὲν coni. Mein. coll. v. 2, cuius loci alia ratio est. ἐπέτρεσας G. — 56. ἐπεβρωμᾶτο libri. ἐπεβριμᾶτο coni. Faber, quod receperunt Blomf. (qui tamen ἐνεβριμᾶτο praestare putat) et Mein. λεχώισιν ABC. — 57. λητοὶ A, λειτοῖ H. — 58. τεκειν' ἤμελλε B. ἔμελλε GH. φιλέταιρον F, φιλέτερον G. — 59. τῶρα M. αὐτὴ ex αὐτοι correctum A. ἔσχεν M. — 60. δή τοι GI. Λητῶ Dd Frob. Blomf. in H legitur σπερχομένην ὠδῖσι· δύο δέ οἱ εἵατο φρουροί. — 61. δύο ABCEGHL Ald. Frob. Steph. qui postea emendavit. εἵατο I. — 62. ἐποπτεύοντες ABCEFGHQ et I, sed in hoc correctum in ὑποπτεύοντες, quod habent DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. (ὑποττεύοντες N. cf. Robortell. Annot. I p. 148). illud primus reduxit Blomf. ὀπιπτεύοντες coni. Arnald. anim. p. 70. et Thom. Bentl. — 63. ἐπὶ κρηίκος ABC, ἐπὶ etiam GIM Ald. Frob. Vasc. τοῦ pro ἔπι ed. Ven. 1555. αἷμον AC (sed in B correctum αἶμον) GM Ald. Vasc. Mein. cf. ad III 114. — 64. ἐφύλασσε δὲ σὺν ABCEF, ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι reliqui, nisi quod ἐφύλασε habet M. Ἄρης, ἐφύλασσε δ' ἐν ἔντεσι coni. Mein. Quod dedi ego conieci. — τῶ ABCF.

ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο·
ἣ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εἰναλιάων
ἧστο κόρη Θαύμαντος ἐπαΐξασα Μίμαντι.
ἔνθ' οἳ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ
μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός·
φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηὶς ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος· οὐ γὰρ ἐκείνας
ἀτραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη·
φεῦγε καὶ Ἀονίη τὸν ἕνα δρόμον, αἳ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε Στροφίη τε μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός· ὃ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ·
ἣ δ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
αὐτόχθων Μελίη καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
ἥλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυός, ὡς ἴδε χαίτην
σειομένην. Ἑλικῶνος, ἐμαὶ θεαί, εἴπατε Μοῦσαι,
ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι;
νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.

---

65. *παρὰ σπέος* libri, *κατὰ σπέος* ed. Mein. — 66. *ἡ δ' ἐπὶ* libri, *ἧ δέ τε* ed. Mein. *εὐρειάων* libri (sed *εὐρυάων* I), quod correxi. — 67. *θαύματος* H. — 68. *ὅσσαις* M, *ὅσοις* III. — 69. *μένον* H. — 70. *φεῦγε δ'* ABCEFGLM Frob. *Αὔγη* coni. Spanh. — 71. *φεῦγε δ'* ABCFGHM Frob. *φεναιός* codd. et edd. *Φενειός* corr. Arnald. animad. p. 71. *παρακέλιται* I, sed *κ* add. manus rec. — 72. *ἰσεμῶ* H. *ὅση παρακέκλιται ἰσθμῷ* hinc sumsit Dionys. Per. 386. — 73. *ἔμπλην* M, *ἐκπλὴν* coni. Reiske. *αἰγυάλου* ABC. *ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ ἄστεος* citant schol. BL in Il. II 526. — 75. *τὸν ἑκὰς δρόμον* coni. Reiske, *τὸν ἄνω δρόμον* Blomf., *τὸν ἑὸν δρόμον* coni. Mein., sed postea improbavit. *δ' ἐτρέποντο* G, *δ' ἐφέροντο* d. — 76. *Δίρκη Γαργαφίη τε* coni. Ruhnk., *Δίρκη τε Τροφίη τε* ed. Mein. — 77. *ἰσμην οὐ* et *ο δὲ εἴπεπο* H. Ante *ὃ δ' εἵπετο* lacunam statuit Mein. in Iahn. Annal. LXXXI p. 53. *ὄπισθε* E et A, sed in hoc ultimae superscriptum *α*, qui *ᾱ* male commutavit cum *ν̄*, quae literae eadem lineola in fine vocum significari solent. cf. Bast. Com. palaeogr. p. 747. — 78. citat Drac. p. 24.—79. *ὑποδυνηθεῖσα* G. vv. 79—85 aliunde huc illatos putat Mein., fortasse ex hym. in Demet. v. 40. — 80. *ὑπόχροον* G. — 81. *ἀσθμαίνουσα* A et reliqui libri praeter BC in quibus est *ἀσθαίνουσα*, et H in quo est *ἀσεμαινουσα*. *ἀσταίνουσα* Ruhnk. coni., recepit Mein. — 82. *χειρομένην* coni. Mein. *σειομένην Ἑλικῶνος· ἐμαὶ* libri, quod correxi. *ἐμοὶ θεαὶ* con. Ernest. — 83. *ἐτεόν γ' ἐγένοντο* G. *ἐτεόν ῥ' ἐγένοντο* I. *ἦ ῥα ἐτεὸν ῥ' ἐγένοντο* H. *ἐγένοντό τε δρύες* E. — 84. *αέξη* G, *ἀέξοι* H et I, sed in hoc correctum in *ἀέξει*. vv. 84 et 85 citat Procl. in Plat. Polit. p. 384, sed inverso ordine. — 86. *χλαίουσιν* H, *κλέουσιν* Proclus, *οὐκ ἔνι φύλλα* idem, quod probavit Spanheim. Post hunc ver-

* * * * * * * * * * * * *

τοῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἔπι Θήβῃ,
'Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
μή πω, μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήιος ἕδρη,
οὐδέ τι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο παρέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
ἀλλ' ἔμπης ἐρέω τι τορώτερον ἢ ὑπὸ δάφνης,
φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι αἵματι λούσων
τόξον ἐμόν· σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
ἔλλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφός, οὐδὲ Κιθαιρὼν
ἔσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην'.
ὣς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖτις ἐχώρει.
ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιιάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
ἐρχομένην, Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο, *
ἂψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε· φεῦγε δ' Ἄναυρος
καὶ μεγάλη Λάρισα καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄρκαι·
φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ἥρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο

---

sum lacunae signa ego posui. φῦλλα I. — 86. ταῖς libri, quod correxi. — 87. φθέξατο A (et C referente Loesner.), φέγξατο I. ἐπὶ libri. ἔπι ego et Mein. (cf. hunc p. 305). — 89. μήπω καί μ' coni. Blomf. — 91. ουδ' ἔτι πω ABCE Blomf., οὐδέ τι πω DdFGHILM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ernest. — 92. πληστοῖο G, πλειστεῖο HI. καθέρπον libri (nisi quod καθέρπων E), emend. Mein., qui olim ποθέρπον scribi voluit in Jahn. Annal. cf. Exc. — 93. παρνησσὸν I. νηφόεντα E. περιστρέφει GHI. — 94. τομώτερον codd. et edd. veter. emend. Th. Canter. cf. Dorvill. ad Charit. p. 465(= p. 483 Lips.). ἀπὸ δάφνης omnes, quod correxi. — 95. ταχινὴν coniectura anonymi in exemplari Aldin. αἵματι δεύσων Hermann. cf. Mein. ad Theocrit. p. 353. — 96. τέκεα E. κακογλώσσοιο AG. γυναικα H. — 97. ἐμοῖο BCdGH. — 99. ἆρ FGM et edd. vett. αὖτις ABCEFGHI, Mein., αὖθις DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. Blomf. — 100. ἀχαιίδες ABC. μιν om. G. πόλιες ABCEFK. — 101. ποσειδάονος ἑταίρα E. — 102. κοῦρα τε GHI. βόστασις GHI, βοῶν στάσις ed. Venet. 1555. οἰκιάδαο ADdEFfHIL Ald. Blomf. Mein. et Etym. M. p. 209, 44 et Tzetz. ad Lycophr. 589 (nam Οἰνιάδαο Potterus demum ibi reposuit), ubi totus legitur versus, οἰκιάδεο BC, αἰακίδαο G, οἰνιάδαο MQ Frob. Vasc. Steph. Ernest. — 103. θαισσαλιήν B. φεῦγε δ' libri, nisi quod φεῦγεν δ' E, φεῦγεν ed. Mein. ἄνουρος ABC. — 104. λάρης· καὶ ABC, λάρις καὶ EFHI, λάρισσα καὶ reliqui codd. et edd., Λάρισα καὶ Mein. χειρονίδες ABC. — 105. affert hunc versum schol. Pind. Pyth. IV 246. ἑλισσόμενος E. in fine τε υπέων H. — 106. ἦτορ I.

οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
ἀμφοτέρους ὀρέγουσα μάτην ἐφθέγξατο τοῖα·
'νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείων
λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
ὦ πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο
μοῦνον ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
σήμερον ἐξαπίνης; ὃ δ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήιον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον,
μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι'.
τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
'Λητοῖ, ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε,
πότνια, σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωίδας· ἀλλά μοι Ἥρη
δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ·
τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων

---

108. *ἐφθέγξαο* ABCFI, *ἐπεφθέγξατο* G. — 109. *Θεσσαληίδες* F, *Θεσσαλιῆδες* HI. — 110. *περιπλέξασθαι* ABC. *γενείῳ* libri, quod correxi. — 111. *τεκέσθαι* libri et edd. vett. praetor GIII, qui habent *γενέσθαι* (quod Mein. recepit.), in T *τεκέσθαι* est in contextu, sed in margine ascriptum *δέχεσθαι*, quod coniecit Arnald. Animad. p. 72 et recepit Blomf. *δέκεσθαι* malebat Ernest. — 112. *Πηνειὲ Φθιῶτα* hinc citat schol. Eurip. Troad. 216. p. 304 Cobet. *νυν* ABCI et Mein. cf. ad IV 9. — 114. *ἦρά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες* affert schol. Dionys. Thr. p. 968. *ἐπ' ἐμεῖο* libri, nisi quod *ἐμοῖο* est in BdIII, *ἀπ' ἐμεῖο* coni. Steph. quod receperunt Blomf. et Mein. — 115. *μοῦνοι* libri. corr. Steph. *πεποίθαι* II. — 116. *σὺ δ' ἀνήκοος* coni. Blomf. *ὦ* GI. — 117. *πῆ* GIII. *μέλκοι γὰρ* II. *μελέα* vel *μελέων* coni. Blomf. — 118. *πήλειον* G, *πήλειν* HI. *φυλίρης* H, *φιλίρης* I. — 119. *θῆρας* T. — 120. *ὠδ' ἶνας* II. *ἀπειρήσαντο* GI, *ἀπηρήσαντο* L. *μέλαιναι* G, *θέαιναι* T. — 123. *ὅς δῖνας* H. — 124. *λουσαμένας* et *λουσαμένης* correctum A. *ἐμοῖο* BDdFGIII (sed in hoc correct. *ἐμεῖο*) M, Ald. Frob. Vasc. — 125. *δασπλῆς* coni. Ruhnk., quod recepit Blomf., *ἀσκελὲς* vel *δασκελὲς* coni. Mein. *ἔφαιδρος* H. — 126. *ὑπάτοιο* ABCDdFM Ald. Frob. Vasc. — 127. *ἐξερύξειε* ABC, *ἐξερύσει με* GHI, *ἐξ ἐρύσειε* M. *τί μήσεαι; εἰ* coni. Mein. *ἢ* GI. — 128. *ἡδύ τοι τι* G, *ἤ τι τοι* H, *ἢ ἴω* L. *πεπρωμένον* ex *πρωμένον* correctum A. *ἴτω, πεπρωμένον ἦμ.* commendavit Hemsterh. — 129. *εἰ μέλοιμι* M.

διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
ἠνίδ' ἐγὼ —, τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλείθυιαν'.
εἶπε καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψαι δὲ ῥέεθρα.
ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον· ἔτρεμε δ' Ὄσσης
οὔρεα καὶ πεδίον Κραννώνιον αἵ τε δυσαεῖς
ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη· τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραμεν ἦχος.
ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
σείονται μυχὰ πάντα κατουδαίοιο γίγαντος
εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
θερμαῦστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρῃ,
ἔργά θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.

---

130. *διψαλέον* ABC, *δαψιλέων* G, *δαψιλέην* I. *ἄμμωτιν* ABC. *αἰώνιος* coni. Mein. sed *αἰώνιον* pro adverbio est. — 131. *καὶ μέν' ἐν* AC, *καὶ μένεν ἐν* B. — 132. *ἠνὶδ'* A, *ἠνὶ δ'* D, *ἡ εἰδ'* G, *ἠνεὶ δ'* H. *ἐγὼ τοί* G. *ειλήθειαν* ABCd Ald., *ειλήθεναν* D(?), *ειλήθυιαν*, sed supra scripto *ειλειθυιαν* E, *ειλείθυιαν* etiam GHI, Blomf. Mein., *ειλήθυιαν* etiam FM Frob. Vasc. Steph. Ernest. — 134. *παγγαίου καρήατα πρὸ θέλυμνα μέλλεν ἀείρας* HI. *καρήσατα* ABC. — 135. *ἀποκρύψαι* ABCDdEFfGHILMQ Ald. Frob. Vasc., *ἀποκρύψειν* solae Stephanianae, ex quibus in recentiores editiones omnes (etiam Mein.) venit praeter Blomf. *ἀποκρύψαι καὶ ῥέεθρα* E. — 137. *ἡ δ'* AB, *ἦδ'* CFT (sed in marg. habet *ἦδ'*), *ἠδ* G. *ὀλόλυξεν* GHI, *ἐλέλιξεν* d. *ὅσσης* H. — 138. *κραινώνιον* ABCF (non E, ut refert Mein.), *κρανώνιον* reliqui, *Κραννώνιον* Mein., quod firmunt optimi libri in VI 77. versum affert Drac. p. 61, *Κρανώνιον* scribens. — 139. *πρίνδοιο* H, sed *ρ* in rasura. *ὀρχήσατο* IL. — 140. *ἔβραμεν* ABCQ, *ἔβρεμεν* E, *ἔβραχεν* reliqui. — 141. *περὶ* pro *πυρί* H. versum citat Draco p. 90, sed Theocrito ascribit. — 142 et 143 desunt in GHI. *κατ' οὐδαίοιο* ABCDdF, *κατιουδαιοιο* L. — 143. *κινημένοιο* E, sed superscriptum *κινυμένοιο*, *κλινομένοιο* Hecker. — 144. *θερμαῦστραί τε* AB, *θερμαύστραί τε* CE, *θερμαύστραι τε* I, *θερμαυστραί* vel *θερμαϋστραί τε* DdGHLM et edd. Ald. Frob. Vasc. Steph. Ernest., quae *θερμαϋστραί* cum codd. retinent, *θερμαύστραι τὲ* F, *θερμαῦστραί τε* Venet. coni. 1555, *θερμαστραί τε* Blomf., quod probavit Passow., *θερμάστραι τε* Mein. *βρέμουσι* libri, *βρέμουσαι* coni. Hecker et olim Bergk. *σὺν Ἡ. πυράγρῃς* ed. Mein. — 145. *ἔργα θ' ὁμοῦ δινεῦντα π.* coni. Hecker. *πυρίμηκτοι* ABC, *περίκμητοί* GHI. — 146. versum affert Drac. p. 53. *ἰαχεῦσιν* E et Mein. — 147. proscribunt Ruhnk. et Lennep. *τοῖος ἔγ. ἁ. σ. τότ' εὔκ.* coni. Ernest., *τόσσος ἔγ. ἁ. σ. τῆμος κυκλίοιο* edidit Mein.

Πηνειὸς δ' οὐκ αὖτις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα· θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο, 'σώζεο χαίρων,
σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα τῆςδε
ἀντ' ἐλεημοσύνης· χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή'.
ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
εἰναλίδας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων,
Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν· αἳ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
πανσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
ὠγυγίην δήπειτα Κόων Μεροπηίδα νῆσον
ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωίνης.
ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, 'μὴ σύ με μῆτερ
τῇ γε τέκοις· οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι οὐδὲ μεγαίρω,
νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
ἐστί, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι

---

148. *πήνειος* A. *αὖτις* BDdEFGHM Ald. Frob. Vasc. *αὖθις* ACIL Steph. Ernest. *ὁμοῖος* GHI. — 149. *κράτερος* ABC. *θόας* AB. — 150. *εἰσόκεν* ACEG Ernest. *εἰςότε* malebat Mein. *κοιηκὶς* B, *κοικηὶς* DdFLM Ald. Frob. Vasc. Steph., *κηκιεὶς* G, *κηκι* H, *κηκιὶς* I. (*κοιηΐς* T in margine) *κοιαντίς* coni. scholiasta. — 151. *εὖ γ'* d, *εὔ γ'* Frob. *ἐμοῖο* BCdGH (sed in hoc correctum *ἐμεῖο*). *τῆδε* ABC, sed in C *σ* addidit manus secund., *τῆςδε* cum edit. reliqui. — 152. *ἀντ'* H. *δέ σοι* E. — 154. *εἰναλίδας* ABCEFfGHIQ, *εἰναλίας* DdLM et editt. veter. et recentiores. — 156. *οὐδ' αὐτὴ Κέρκυρα* coni. Ernest. *φολοξεινοτάτη* FH, *φιλοξενοτάτη* G (sed in hoc *ε̄* in *ει̅* correctum videtur), *κακοξεινωτάτη* marg. Stephan. *ἀλλέων* Voss. ad Hym. Hom. in Cer. p. 103 (sed cf. Lobeck. Elem. II p. 97). Totum versum habet Drac. p. 61. — 157. *ἥρης ἐπεὶ* G, *ἴρις* I. *ἐφ'* ABCDdEFM et edd. vet., *ἀφ'* GHI Ernest. et recentiores. — 158. *ἀπέτρεπεν* L. *ὑπ' ὁμοκλῆς* ABCEFfGHI, *ὑφ' ὁμοκλῆς* DdLM et edd. veteres et Ernest. — 159. *πανσυδίη* ABCEFGHI Blomf., *πασσυδίῃ* DdLM et edd. veter. Ernest. Mein. *φορέοντο* GHI. *καταρρόον* ABCEHI, *κατ' ἀθρόον* coni. Reisk. *ἦν τινα* ed. Venet. 1555. *τέτμος*, sed correctum in *τέτμοι* H. — 160. *δ' ἤπειτα* libri ut videtur omnes. — 161. *ἴλκετο* A, *εἴλκετο* BC. — 162. *ἐπαιδὸς ἔπος* H. *μή σέ* GI, sed in utroque suprascriptum *υ*. *μήτηρ* I. — *μή σύ γε* et v. 163 *τῇ με* libri manu scripti et typis exarati, quod correxi. *οὔκουν* GHI, quod recepit Mein., *οὐ μὴν* coni. Blomf. — 164. *νῆσον, ἐπεὶ* libri, quod correxi. *λιπάρην τε καὶ εὔβοτον* G. *εἴνυτις* H. — 165. *μοιρέων* (α suprascr.) G. — 166. *ἔστι* certe BEIM Ald. Forb. Vasc. *σαωτείρων* GH. *ὕπο* F Ald. Frob. Vasc. — 167. *ἥξεται* H, *ἵξεται* M. *κοιρανέουσα* G.

ἀμφοτέρῃ μεσόγεια καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται,
μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν. ὃ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
ὕστερον, ὁππότ' ἂν οἳ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα
ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες ἢ ἰσάριθμοι
τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται
φρούρια καὶ * * * * * * * *
καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἤπειροι * * * *
ἀμφιπεριστείνωνται, ἴδωσι δὲ πίονα καπνὸν
γείτονος αἰθομένοιο· καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ,
* * * * * * * * * * * * *

168. *κέκλινται* pro *κάθηνται* G. — 169. *περάτη 'στὶ* coni. Mein. — 170. *φορέουσι ὁ δ' εἴσεται ἄμμιν ἄεθλος*, intermedia omittens, H. *ἔσσεται* coni. Hemsterh., *εἴσεται* coni. Reisk. — 171. *ξεινός τις* GI. versu utitur Drac. p. 70. — 172. *ὕστερον* codd. et edd. vet. omnes (Steph. in marg.), praeter Steph. et Ern. *ὕστατον* vulgo. *ἄν οι μεν* vel *ἄνοιμεν* ABCDEMT Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, *ἄνοιμὲν* F, *ἀν εἶμεν* G, *ἄνειμεν* HI. *ἑλλήνεσι* ABC. — 173. *ἄρην* ABCEFf. — 174. *ὀψίγονοι* certo AI, *ὀψιγόνοι* fero editt., etiam Mein. quamquam correxerat iam Stephan. *ἐσχατόεντος* FGHI, *ἐσχατόοντος* LM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, quod emendavit Steph. — 175. *ῥώσωνται* Dd Steph. Blomf., *ῥώσονται* ABCEFfLM Ald. Frob. Vasc. Ernest., *ῥώσαντο* GHI (de H errat Ernest.). *νιμφάδεσσιν* ABC. *ἢ* om. G. *ἰσαριθμὸς* H. — 176. *κατ' ἠέρα* libri omnes, nisi quod in T in margine scriptum: *ἶσον ἐθέρα* (i. e. *αἰθέρα*). *κατήορα* coni. Hermann. *κολέονται* K. — 177. Nihil praeter *φρούρια καὶ* reliquo versui spatio vacuo relicto habent ABCDdEFGHIK („versus mutilus") et f (de quo Ernest.: „a mss. Ambrosianis totus versus abest, sed relictum est spatium capax versus", quod certe de F falsum est), et R (de quo Iriarte: „maxima posteriore sui parte deficit"). cum illis stant Ald. Frob. Vasc. sed *φρούρια καὶ κῶμαι Λωκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι* habent LMNO, Venet. 1555 quae tamen in fine adicit *φάραγγες*, et Stephan., quem reliquae editiones sequuntur uncinis tamen utentes. primus supplementum expulit Mein. *φέγγεα καὶ* malebat Herm., *μύρια καὶ* Mein. — 178. Nihil praeter *καὶ πεδία κρισσαῖα καὶ ἤπειροι* habent ABCDdEFfGHIKR (*ἤπειροι* etiam T in margine) Ald. Venet. 1555. Frob. Vasc. (nisi quod GH praebent *κρισαῖα*, pro quo *λαρισαῖα* Venet. 1555). sed *ἠπείροιο φάραγγες* LMNOT, *ἠπείροιο πολῆες* Steph. et hunc secutae editiones hic quoque uncinis utentes. *Ἠπείροιο μελαίνης* coni. Thiersch., quod probavit Hecker., *ἡ Πλειστοῖο χαράδρῃ* coni. Mein., in contextu sequens codd. optimos. — 179. Hunc versum omittit R. *ἀμφιπεριστείνονται* libri et edd. veteres, nisi quod *ἀμφιπεριστείνανται* f, *ἀμφιπερειστείνονται* M, *ἀμφιστείνονται* Venet. 1555. emendavit Stephan. H. *ἴδησι* Valcken. ad Phoen. 1490. *ἴδωσ' ὅτε* Hecker. com. Call. p. 76. *καρπόν* libri. corr. Reisk. et Hermann. — 180. *γήπονος αἰθόμενον καὶ οὐκέτι* Valcken. *γείτονες αἰθόμενον* Paldam. ad Propert. p. 305 (et *αἰθόμενον* iam voluerat Faber.), *ἀκουή* idem et Mein. (*ἀκοῇ* M.). Post hunc ver-

ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας
δυσμενέων, ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας ἐχθομένας τε
ἀσπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
στήσονται· τέων αἳ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἳ δ' ἐπὶ Νείλῳ
ἐν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι
κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
ἐσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
ὕστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ.
ἔστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή
πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ,
ἀλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται ἀνθέρικος ὥς,
ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα.
τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν'.
αἳ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Ἀστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις,
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,
ἀλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος.
* * * * * * * * * * * *

---

sum lacunam ego indicavi. — 181. παρά libri scripti et impressi omnes praeter Stephan. I et II, qui περί edidit addito in margine: γρ. παρά. ἀπαυγάζουσι vel doricum ἀπαυγάζοντι malebat Mein. φάλαγγες libri (etiam E, ut videtur, de quo silet Pobl.), correxerunt Bentley et Reiske. — 182. δέ om. B. ἐμοῖο BCdGHI. — 183. Errat Ernest. codices suos ἀναιδέες et ἀσπίδες praebere dicens, quod ego ex nullo notatum habeo. ἐχθομεναν H, sed ν in σ correcto et ultimae syllabae superscripto αι. αἰθομένας τε G. — 184. αἰὲν pro αἳ habent ABC, iidem κακόν. tum ἄφρον B. ἄφρονι τύφῳ coni. Hermann., ἀφροσιβούλοις vel ἀφρασιβούλοις coni. Mein. φίλω I. — 185. Pro στήσονται I κείσονται habet, Hermann. θήσουσιν, Mein. μήσονται, Bergk. κτήσονται malebant. αἳ μὲν A. νείλω ex νήσω correctum (vel contra) G, φίλω H. — 187. καμόντες ABC (sed in B correctum ex κακιοντες), κακόντος H. — 188. ἐσσόμενε ABEFGHIL, ἐσθόμεναι, sed in margine ἐσθόμενε T. μαντίια ABC. — 189. αἰνείσεις M. εἰσέτι codd. et edd. veter. omnes praeter H, in quo est εἰνέτι, ut coniecerat Faber, quod probarunt multi et recepit Mein. γαστήρι G. — 190. ἦματα IM. — 191. ὕδατι cum reliquis in contextu habet T, sed in margine scriptum ὕδασι, quod est etiam in margine Stephan. οἴδματι malebat Mein. — 192. οὐχ ἑνὶ χώρῳ ABCDdEFGHI (nisi quod ultimi duo ἐνὶ habent) LM Frob. Steph., ἐνὶ χώρᾳ Ald. Vasc. Steph. in marg., οὐκ ἐνὶ χώρᾳ coni. Ernest., quod receperunt Blomf. Mein. — 193. παλιρροίαισιν G. — 194. ᾗχι νότος coni. Mein. ἔνθα εὖρος H. θάλασσαν coni. Heusinger, quod probabat Reisko. — 195. τῇ μὲν d. 'κείνην G. ἐλεύσεται B. εἰσεθέλουσα ABCFI, εἰσελθοῦσα E, εἰς ἐθέλουσα G, εἰσε θέλουσα H, εἰσεθέλουσαν LM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. — 196. τόσα G. ἐπέτρεχον G. εἰς ἅλα Venet. 1555. — 199. εἶπετο M. φύκος EF. — 200 seq. Priorem versum omittunt

* * * * * φλέξας, ἐπεὶ περικαίεο κῆρι,
τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα,
'Ἥρη τοῦτό με ῥέξον, ὅ τοι φίλον· οὐ γὰρ ἀπειλὰς
ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ'.
ἔννεπες. ἣ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος·
λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
φοίνικος ποτὶ πρέμνον ἀμηχανίης ὕπο λυγρῆς
τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, 'τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
αὕτη τοι φίλε νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.

---

spatio relicto ABCDdEFfHIK Ald. Frob. Vasc., G omittit non relicto spatio. iidem in altero versu nihil habent nisi hoc: φλέξας ἐπεὶ περικαίεο πυρί in initio versus spatio relicto. de R. Iriarte monet: v. 199. (sic) initio deficit omnesque ad oram rubris praenotantur crucibus. inter 201 et 202 unum deesse voce λείπει ad marginem indicatur. Contra in L est: ἔστης δ' ἐν μεσάτῃσι· κατῳκτείρασα δὲ Λητὼ φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρί, in M et O: ἔστης δ' ἐν μέσσῃσι, κατοικτείρασα δὲ Λητὼ φῦκος ἅπαν κατέφλεξας, ἐπεὶ περικαίεο πυρί, in N: ἔστης ἐν μέσσῃσι, κατῳκτείρασα δὲ Λητὼ φῦκον ἅπαν φλέξας, ἀπὸ περικαίεο πυρί, in T idem legitur quod in MO, sed in margine additum: ἄλλως· πλαζομένην τάδε λέξας. quod in suo codice (O) invĕnerat et ediderat Stephanus posteriores omnes tenuerunt licet uncis circumdata, nisi quod recentiores quaedam editiones in altero versu ex coniectura viri docti in margine exemplaris Aldini, quo utebatur Ernest., habent: Ἥρη αὐτίκ' ἔλεξας. et ἔλεξας edidit etiam Mein. περὶ δαίεο Dawes. Miscell. p. 107. περικαίεο κῆρι Th. Canter (cf. Dorvill. ad Charit. V 2), περὶ κ. κῆρι Bentl. coni. pro πυρὶ adverbium aliquod requisivit Stephanus. — 202. καρυνομένην Ald. — 203. ἤρη E. ὅ,τι τοι E, ὅτι G. — 204 utitur Drac. p. 90. — 205. ἄννεπες H, ἔνεπες M. ἄρητον ABCF, ἄκρητον E, ἄλυτον GHI, ἄρρητον DdLM et edd. veter. (praeter Venet., quae habet ἄρρηκτον) et recentiores. ἀρρήτου coni. Anna Fabri, ἄφρικτον Reisk., ἅμα ῥητῷ Ernest., ἄρα δή ποτ' Rubnk., αὖ Λητώ ed. Blomf., οὐδ' ἄπρηκτον coni. Passow., αἰψηρόν coni. Mein., ἀλύουσ' * * * * * * * * τον ἄλης coni. Schmidt. Veresim. p. 31, ἀρητὸν (optatum) Dilthey de Cydipp. p. 11 not. 2. ἄλλης A, ἅλης GIl. — 206. ἵζετο Steph. Ernest. ἰνωποῖο παρὰ ῥόον ὅντε πλήθοντι ῥεέθρῳ H reliquis omissis. παραρρόον ABCFIK, παρὰ ῥρόον E. βάθυστον E. ἕζετο δ' Ἰνωποῖο παραὶ ῥόον ὅν τε βάθιστον hinc affert Draco p. 55. Lacunam post hunc versum esse suspicio est Meinekii. — 207. τότε ἐξανίησιν E d. ὅντε I. — 208. αἰθηοπῆος B, sed θη in θι correctum. — 209. ἀπο ABC. ἐκλίνθη DdHILM Ald. Frob. Vasc. Venet. non item Stephan. ἐκλίνθη πάλιν coni. Thom. Bentl. — 210. ἀμιχανίης B. versu utitur Drac. p. 93. ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς edidit Mein. sed cf. ad I 28. — 212. ἀλυθμαίνουσα H, ἀλυσθαίνουσα coni. Ernest., quod probarunt Brunck., Blomf., Mein. βαρύνης E. — 213. φίλη B, φέλε M. ἐπιπλείουσα G. θαλάσσης ut videtur A. post hunc versum excidisse quaedam putat Mein.

γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου'.
νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
"Ἥρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
σὴ μὲν ἐγώ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
γνησίη οὐλύμποιο καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον οὐδ' ἐδέχοντο·
Ἀστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Ἀστερίη, πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
ὑμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ'.
ἦ, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε κύων ὣς
Ἀρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
ἵζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν, οὔατα δ' αὐτῆς
ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν.
τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
κείνη γ' οὐδέ ποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσῃ·
ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο

---

214. ἤπιος ABCEFIM Ald. Frob. Vasc., ἵλεος GH. — 215. ἄρ FM, reliqui ut videtur, ἄρ'. — 216. ἔμενε B, ἔμμεναι DdEFL Ald. Frob. num ἄγγελος Ἶρις? nisi post h. v. aliquid intercidit. — 217. εἶδ' ἔτ' ABC. δέτ' I, δὲ τ' ἀσεμαίνουσα GH, ἀσωμαίνουσα Ald., ἀσθμένουσα a prima manu L. εἶπε δ' ἐπασθμαίνουσα coni. Reisk. χόλῳ δ' ἀνεμίσγετο coni. Hecker. — 218. χρὴ pro Ἥρη Ald. Vasc. ἦρα Q. τιμήεσα, sed altero σ suprascripto F. προὔχουσα enotatum certe ex ACG, sed in B est προύχουσα, de reliquis non satis constat. veteres editiones illud habent, nisi quod Ald. edidit προὔχωσα. — 219. σὺν μὲν H. — 220. χρυσέη pro γνησίη malebat Mein. γνησίου ὀλ. G. — 221. τὸν αἴτιον T in contextu, τὸ αἴτιον in margine, τὸν ἄξιον coni. Mein. — 222. ἀναλύσσαι H. — 223. ἀπέστιχον FGI. οὐδ' ἐδέχοντο ABCDdGHI et edd. vett. et rec., οὐδὲ δέχοντο EFM Mein. cf. ad III 123. — 224. ἐκάλεσσεν om. ABC, ἐκάλεσεν EF, ἐκάλεσσε GH. — 225. αὐτὴ om. ABC, αὐτὴν Q. — 226. φίλει, cum ἀμύνειν hoc iungens, con. Anna Fabri. ἀμυν' ὦ coni. Wordsworth. ad Theocrit. p. XXVIII. sed cf. ad III, 7. δούλαις G, φίλοις I. — 227. ἡμετέροις GHI. — 228. ἷζε ABCD(?)dEFHLM Ald. Frob. Vasc., ἕζε GI, ἷζε primus dedit Steph. ἐδέθλιον d. — 229. ἥ τίς τε M, ut Ald. Frob. Vasc. θοῶς ABC, θεῆς Q. εἴρης pro ἄγρης H. — 230. ἵζει I. θηρητῆρα G. ἔχνεσιν H, οὔατά τ' Blomf. — 231. ὀρθα et ὀμοκλὴν H. — 232. ἰκέλη ABGHI. χρόνον ABC. ἕζετο GHI Mein. cf. ad I 81. — 233. κείνη δ' libri, κείνη γ' dedi cum Mein. — 234. ἐρείσει libri, nisi quod ἐρύσει I, quod correxi. — 235. ποτὸ C.

τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὗδε.
οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται οὐδὲ ταχείας
ἐνδρομίδας· μή οἵ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
δεσπότις. ἣ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
'οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα καὶ γαμέοισθε
λάθρια καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα, μηδ' ὅθι δειλαὶ
δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
τόσσα δέοι· μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ·
ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον'.
ἣ μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλλοντες ἀοζοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
ἑβδομάκις περὶ Δῆλον ἐπήεισάν τε λοχείῃ,
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
ἔνθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
ὄγδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὃ δ' ἔκθορεν. αἳ δ' ἐπὶ μακρὸν
νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,

---

236. τυλεὸν H. ἀποκλινασσα ABC. κάρη κατὰ coni. Mein. εὗδει H. — 237. ἀναλύσσαι H. — 238. αἰφνίδον A. τι inter linn. add. I. εἴποι GHI. — 239. δεσπότης GHI. ἀλεγυνὸν DdM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, sed in II Stephanus emendavit. ἀλαστήσα d. προσκύδα H. ἀλαστήσασ' ἔπος ηὔδα coni. ego et Mein. — 240. νυν Mein. cf. ad IV 9. γαμέεσθε G. — 241. κεκριμένα G. μὴ δ' ABCFG. ὅτι ABC. — 242. δυστοκίαις coni. Lennep. probante Schaefer. ad Dionys. p. 91, δυστοκίῃς Brunck., Blomf. Mein. (p. 223) — 243. εἰναλίαι AB. σπηλάδεσσιν, sed in marg. correct. Ia. — 244. τῇδε ABC, τῆς δὲ E. — 245. οὐδ' ἔνεστιν HI. — 246. δέ οἱ ABCFGHIL. τόσσα δέω coni. Reiske. καλῶς coni. Dobraeus, Advers. II 9. ἐχαρίσατο ABCEFI. — 247. σεβιάζομαι I. ἐμοῖο BCdGHI. — 248. σέμνιον GH. ἀνθέλλετο ABCEFGHQ, ἀνθ' ἕλλετο I, ἀνθείλετο DdLM et edd. omnes. — 249. θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ libri, nisi quod in Q est μέλποντος, et ἀοιδοὶ ex ἀοιδῇ corr. Ia, θεοῦ μέλλοντος αἴσσειν coni. Reiske. θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ vel θεὸν μέλποντες ἀοιδαῖς coni. Ruhnk., θεὸν μέλποντες ἀοιδῇ coni. Blomf., θεοῦ μέλλοντες ἄοζοι ed. Mein. — 250. μήιον G. — 251. ἐποίησαν δὲ λοχείῃ G, λοχείῃ ex λοχείει corr. Ia, ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ reliqui, quod correxi. — 252. ὄρνιχες G, quod recepit Mein. πετεεινῶν GHI. Spurium versum et ex Theocrit. VII 47 et XII 7 conflatum putabat Valcken. ad Phoeniss. 321. — 253. τοσάσδε EG. ἀνεδήσατο G. — 255. ἄεισαν om. ABC relicto tamen spatio. ἤεισαν DdLMT Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II, sed postea correxit Stephan. correctumque ita est in margine T. — 256. ἀχαίοιο Q.

εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
οὐδ' Ἥρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε,
χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,
χρύσειον δ' ἐκόμησε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης,
χρυσῷ δ' ἐπλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς,
αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν, ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
ὦ μεγάλε, πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσι
πίονες ἤπειροί τε καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
αὐτὴ ἐγὼ τοίηδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται, οὐδέ τις ἄλλη
γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὃ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
κλῄζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐλευθώ,
οὐδ' Ἀίδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος,

---

257. εἶπας Q, ἦσαν fuit quum scribere malebat Mein. εἰλειθυίης G, εἰληθυίης H, ἐληθυίης DdM Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II et reliquae cdd. usque ad Ernest. Ἐλειθυίῃ Lennep. ad Coll. p. 9. ἱερὸν βέλος GHI. — 258. αὐτήχησε H. διαπρυσίον G, διαπρεσίην H, διαπρησίην I. — 260. πότε H. γείνατο GHI Blomf. Mein. cf. ad III 23. — 261. πανίμερος coni. Wakefield. ad Meleagr. Id. 4. — 262. ἐκόμησε ABC, ut correxerat Hemsterh., ἐκόμισε F, ἐκόμισσε reliqui praeter Blomf. et Mein. ἔρνος I. — 263. δὲ πλήμυρε ABCDdE Ald. Frob. Vasc., δὲ πλήμυρρε F, δ' ἐπλήμμυρε G, δὲ πλήμμυρε H. ἑλιχθεὶς M. — 264. χρυσείον coni. Wernicke. εἵλετο MGI. — 265. ἐβάλλεο G, ἐβάλεο H, ἔβαλον I. ἐφθέξατο Q. — 266. ὦ μεγάλε ABC, ὦ μεγάλη EFGHIQ et Steph. ex coni., item cdd. recent. ex Ernest., ὦ μεγαλ' ὦ DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. γῆ μεγάλη coni. Ernest., χθὼν μεγάλη Reisk., ὦ γαῖ' ὦ coni. Mein. πολύβωλε coni. Reisk. φέρουσα omnes, quod correxi. — 267. αἵ A. περιναίεται I et L a pr. man. — 268. αὐτὴ libri, αὕτη coni. Reisk. et Ernest., αὐτὰρ coni. Stanley, recep. Mein. ἐμοῖο BCG. — 269. κικλήσκεται d, sed κ punctis subscriptis reprobatum. — 270. τοσόνδε G. — 271. Κεγχρὶς voluit Steph., sed cf. Spanh. ποσειδάοντι, sed correctum, B. Λεχαίον coni. Hemsterh., quod recepit Blomf. — 273. παγκτὴ ABCF. — 274. ᾧ δὲ H. ἔσπαζεν M, ἔσπαζε Ald. Frob. Vasc. Steph. I, sed is in marg. γρ. ἔσπασε. γλυκὴν ἔσπαζε Venet. 1555. — 275. νησέων G. ἁγιώτατον Venet. 1555. — 276. ἐννωὼ F, ἐννωώ reliqui, quod primus ego correxi, postea etiam Mein., qui in ordinem recepit. — 277. οὐδ' Ἄρης vel οὐδὲ Ἄρης coni. Reisk.

ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
πέμπονται, πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
κλήρους ἐκτήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης
οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
οἳ μέν τοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
τηλόθεν ἐσβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
δεύτερον ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον· οὐδ' ἔτι μακρὸς
ὁ πλόος Εὐβοίηθεν, ἐπεὶ σεο γείτονες ὅρμοι.
πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
ἠιθέων· οὐδ' οἵ γε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο,
εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔ ποτ' ἐκεῖνοι.
ἦ τοι Δηλιάδες μέν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
παρθενικαί, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων

---

278. *ἀφιετεῖς* E. *δὲ κατηφόροι* M. — 279. *χόρους ἂν ἔχουσι* Venet. 1555. — 280. *οἰήην* DdLM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. I. *ἠοίην*, quod ceteri libri mei omnes habent, primus in ed. II dedit Stephan. *αἵ θ' ἀνά* G. *μέσην* H. — 281. *ἑστήσαντο* libri, nisi quod E habet *ἐστήσαντο*. *ἐκτήσαντο* coni. Dobree Advers. II p. 9, quod recepit iam Mein. *οἱ* ABC media interpunctione ante *καὶ* et post *βορείης* posita. — 282. *θῖνας* coni. Reiske. *ὀρχιαθινὸς* Q. — 283. *ὁ μὲν τοι* A. *καὶ μέντοι* Steph. in marg. *πρῶτον* Salmas. ad Solin. 16, *πρώτων* coni. Graev. — 284. *φορέοντες* coni. Reiske, cui respondeat *ἔρχονται* v. 288, *πέμπουσιν* coni. Mein. *ἃ δονέουσι* GI, *ἀδονέουσι* H, *Δωδώνηθι* coni. anonymus Francii, quem Graevius appellat, item Nansius ad Nonn. Paraphr. IV 236, quod recepit Mein. — 285. *ἐκβαίνοντα* libri, *εἰςβαίνοντα* corr. Mein. — 286. citat Etym. Magn. p. 230, ubi libri habent *γηλοχέες*. *ἀσιγήτοις* ABC. — 287. *Ἱρέων* dedit Mein. *μαλίδος* G, *μειλίδος* HI. — 288. *διαπλέουσιν* G. — 289. *οὐδέτι* ABCFI, *οὐδέ τι* EM, *οὐ δέ τι* D (d?). — 291. *ἔνειμαν* ABC, *ἔνεικαν* reliqui. *ἄριμα* H. — 292. *εὐαίων* libri. Num *εὐαίμων*? — 293 citat Draco p. 48. *οἵ τότ'* AB. — 294. *ὀϊθέων* A, *οἰθέων* BCQ. — 295. *εὔμοροι* G, *εὔμολποι* malebat Anna Fabri, *εὔυμνοι* Mein. *ἀκλεὲς* I, *εὐκλέες ἐκ τότ'* coni. Reiske. mox *οὐπότ' ἐκεῖνοι* omnes praeter E, in quo est *οὐπότε κεῖνοι*, quod recepit Mein. sed cf. ad III 180. — 296. *δηλεάδες* Q. *εὐήχοις* ABC. *εὐχαίτης* coni. Spanh. — 297. *στήθεα* coni. anonymus. *ἡνίκα* GHI, ut voluerat Steph. in I. — 298. *παρθενικαὶ* codices et edd., sed *παρθενικαῖς* E addit in margine, quod coniecerat iam Stephan. et recepit Blomf., recepturus erat etiam Mein. p. 211 et 305. *θέρεος* G. *τοπρῶτον* FI. *ἰούλω* vel *ἰούλῳ* omnes praeter E qui recte dat *ἰούλων* coniectura in-

εἴρενες ἡμιθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
κύκλον ἐποιήσαντο καὶ ὡς χορὸς ἀμφεβάλοντο·
οὔτε σιωπηλὴν οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος, ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
οἳ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
ὅν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
αἳ δὲ ποδοῖν πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον, ἥν ποτε Θησεὺς
εἵσατο, σὺν παίδεσσιν ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
οἳ χαλεπὸν μυκητὰ καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
πότνια, σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
ἔνθεν ἀειζώοντα, θεωρίδος ἱερά, Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηὶ θεούσῃ;
οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται·

---

ventum a Stephano et inde ab Ernestio receptum ab omnibus. — 299. *ἄρσενες ἡμιθέοισιν* libri (nisi quod *ἰηθέοισιν* L), quod correxi. — 301. *καὶ ὧς* ABC. *χόρον* omnes, quod correxi. *ἀμφιβάλλοντο* F. — 302. *σιωπαλὴν* M Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. I. II. *σιωπηλὴν* quod codd. mei habent (etiam Q) correxerat Ernest. et voluerat iam Steph. *ἐθείρας* malebat Doederlein. — 304. *ὑπαοίδουσι* HI, *ὑπλείδουσι* L Ald. *δόμον* GHI. — 305. *ξάνθου* HI. *θειοπρόπος* I, *ει* ex *ε* correctum a prima manu. *ἤγαγε* A. *ὠλκὼ* II, *ἀχὺν* I, sed *υν* in rasura est, et *α* in *ω*, *χ* in *λ* a prima manu correctum. — 306. *αἳ δὲ* A, *αἲ δὲ* BC. *ποδιὸν* ABC, *ποδὸν* E, *ποδὶ* reliqui. correxit Mein. *πλήσασι* ABC. *χορίτιδες* ABCEFHI, *χορήτιδες* DdGLM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555, Steph. Ern., *χορεύτιδες* ed. Blomf. cf. ad III 13. *ἀσαφλὲς* D(?). — 307. *ἱερὸν* ABCFHLQ et d, sed in hoc scribitur *ἱερὸν*. — 308. *ἀρχαίης* codd., *ἀκραίης* con. Mein., *Ἀρκαίης* coni. vir doctus ap. Boisson. *ἀρηίκοον* G. *ποτ' θησεὺς* II. *θυσεὺς* M. — 309. *εἴσατο* BdFHIM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, *εἵσατο* reliqui codd., quod primus dedit Steph. II. *παίδαισσιν* H. — 310. *μήκυμα* DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, qui in II scripsit *μύκημα*, ut reliqui codd. habent, etiam Q. *μυκητὰ* ego correxi. *ἄγριον οἶδμα* HI, sed in utroque in margine a prima manu correctum *υἷα*. — 311. *σκολιῆς* FGHI. — 313. *ὀρχήσαντο* I. — 314. *ἀειζώοντοι* H, *ἀεὶ ζώοντα* I, ut volebat Nansius ad Nonn. Paraphr. XIX 211. — 315. *ἐκείνου* malebat Mein. Ceterum huius et alterius in antecedenti versu hemistichii sedes fortasse permutandae. — 316. *πολύλλιστε* E, sed *σ* supra scripto, *πολύκλυτε* G, *πολύλιτε* HI, *πολύλαιτε* d. — 317. *ἔμπορος* M. — 318. *μεγάλη* A sed literae *η* superimpositum *οι*, *μεγάλ ἡμιν* G. *ἐπί πνειουσιν* M.

χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον, ἀλλὰ τὰ λαίφη
ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖτις ἔβησαν
πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇς ἐλελίξαι
ῥησσόμενον καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης
χεῖρας ἀποστρέψαντας, ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
χαίροι δ' Ἀπόλλων τε καὶ ἣ 'νελοχεύσατο Λητώ.

---

319. ὅτι G. τάχιστα ABCF. λέφη E. ἀλλὰ καὶ φίλη G. — 320. αὖθις codd. et edd., praeter F et Mein., in quibus αὖτις legitur. — 321. πρίν τινά σεν περὶ βωμόν coni. Meinek. in Philol. XV p. 539, πρὶν μεγάλης περὶ βωμόν id. in edit. p. 213. libri non variant, nisi quod ABC πρὶν μέγαν ἤ σε βωμόν habent. ὑπαὶ I. mox libri πληγῇσιν ἐλίξαι, quod emendavi. ἔδειξαν coni. Reisk., post ἐλίξαι interpunxit Heyne ad Tibull. p. 216. — 322. λισσόμενον GHI. ῥησσόμενοι vel ῥησσομένους coni. Ernest., quorum illud Brunck, hoc Blomf. et Mein. receperunt. ὀδακτᾶσαι ABCD(?)dEFM et veteres editiones usque ad Stephanum. πρεμνοδακτάσαι G. ὀδάκτασαν coni. Reisk. ἁγνὸν M. — 323. ἀποστρέψαντες Q, quod voluit Stephan. et recepit Brunck. ἀποστρέψαντα Mein. coni. in Philol. l. l. ἀδηλιὰς ABCFI. εὕρατο G. cf. ad Epigr. XLVII, 1. νύμφης L. — 324. γελαστήν ABC. — 325. ἑστίη d. ἐέστιε H, εὐίστιε Blomf. sed cf. III 204. — 326. χαῖρε BC. τε om. BC. ἣν ἐλοχεύσατο libri et edd. usque ad Mein., qui ἥ σφ' ἐλοχεύσατο dedit ex coni. Kochly ad Quint. I 110, ἣ ἐλ. coni. Stephanus, ἥ τ' ἐλ. Spanheim., quibus praetuli a me coniectum. ληθὼ ABC.

V.

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

Ὅσσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
ἔξιτε· τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπεν·
σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε, Πελασγιάδες.
οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ Γαγενέων.
ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
λυσαμένα παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

εἰς λουτρὰ τῆς παλλάδος ABCDdFI, εἰς Ἀθηνᾶς λουτρά G, de reliquis non constat. — 1. ὅσαι G. λουτροχόοι BC, λοετροχόοι G, sed οε corr. in ω a secunda mann. τῆς Q. πᾶσσαι E. — 2. ἔτι pro ἄρτι GHI. φρυασσομέναν ACDdELM et edd. ante Mein., φρυασομέναν B, φρυασσομεναν H, φρυασσομένων FfGI. ego cum Mein. in accentn notando et hic et v. 6 et VI 108 secutus sum grammaticos veteres. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 225. — 3. ἁθεὸς H. εὔτυκτος FGHI et E in contextu verborum, sed εὔτυκος corr. in marg. εὔτυχος d. εὔτοκος vel εὐτυχὲς coni. Stanl. ad Aeschyl. Eum. 408. ἕρπει omnes praeter BC, in quibus ἕρκει est, ἕρπεν ego scripsi. — 4. νῦν I. σούστε d, sed τ in θ correct. ζοῦσθε bis V. — 5. ποτ' codd. et edd. vet. emend. Steph. cf. ad VI 9. ἀθηναίη ABCG, ἀθηναία EF. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 194. μεγάλου ABCGI. — 5. ἱππείαν omnes praeter Mein. cf. ad v. 2. ἐξεράσαι „effndisse hnmnm" coni. Reisk. — 7. οὐ δ' A. ὅκαννν H, ὅκα νῦν I, unde σὺν coni. Mein. λείθρῳ GHI. φέρουσα ABCEFHIV. cf. 21, 25, 71, 93, 141. VI 46, 66, 80, 81, 119, 123, 139. — 8. γηγενέων libri (γηιγενεων V), em. Mein. atque γαγενής Dores dixisse Herodian. monet in Etym. Magn. p. 229, 54. — 9. πρώστστ… G, πρώτιστον HI. ἐφ' Venet. 1555. — 10. λυσσαμένα D(?)M Ald. Frob. Vasc. ἔχαυσεν d, sed in margine correct. ὠκεανῷ D Ald. Frob. Vasc. — 11. ἐφοίβασε Dd GH (sed in hoc post nltimum ε crasa litera).

ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως
(συρίγγων ἀίω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων),
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μηδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν,
οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεός, οὐδὲ Σιμοῦντος
ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα
πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.
ἃ δέ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐνετρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς·
ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε, πρώιον οἵαν
ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροΐαν.

13. ἀχαιΐδες C et B (sed in hoc additum α a sec. man.), item FGHI. μήδ A, μὴ δ' BCEFI Ald. Frob. Vasc. ἀλαβαστρους (ω superscr.) E. Ceterum Bergkio v. 13 et 14 alterius recensionis, alterius v. 15 et 16 videbantur esse. — 14. ὑπαξονίων libri. a me olim coniectum ὑπ' ἀξονίων recepit Mein. ὑπαξόνιον E, Politian. et ed. Blomf. — 15. λοτροχόοι GH. μὴ δ' vel μήδ' ABCDEFI Ald. Frob. Vasc., et ita etiam Draco qui totum versum citat p. 67. μηδαλάστρως V. — 16. ἀθηναία CEFIQ. — 17. μὴ δὲ AB CEFI Ald. Frob. Vasc. κάτοπτριν, quod post Ernest. Meinek. dicit olim vulgo editum fuisse, nec in codice ullo neque in editione aliqua praeter Ernestianam invenio (merus est huius editionis error, quem ipse eius auctor correxit in Addend. et Corrig.). ὄμμα τὸ τήνας om. ABC. τήνας I. — 18. Ἴδαν codd. et edd. vet. emendavit Bentl. τὰν ἀν' Ἴδαν coni. Reisk. ἐδίκαξεν BC, ἐδίκασεν V., ἐδίκαζεν reliqui. ἔρι BC. — 19. οὐ δ' E, οὔτ' — οὔτε Mein. εἰς A. om. G. — 20. ἔβλεψαν ABCFHI. ἔκλεψεν Q, ἔβλαψεν Ald. δία φαινομένην BC. et διαφαινομένην etiam AEHIQ et d, sed in hoc correctum, et V. — 21. ἥρη ABCDdEFGHIMV Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II. Ἥρα quod primus dedit Ernest., videtur in L esse. διαυγέα καρπὸν I. — 22. αὐτὰς H, αὐτᾶς I. — 23. ἁ δὲ A, ἃ δὲ BC, ἡ δὲ GI. διαθρέψασα L, διαθρέξαισα coni. Mein. cf. Exc. διαύλας ABC. — 24. οἷά περ ABC, οἷα περ FGI. εὐρῶται AFHI, εὐρῶτα BC, εὐρω.. G. — 25. ἐμπαραμως BC et ut videtur A. ἐτρίψατο libri, em. Mein. λοῖτα ABC, λειτὰ Blomf. λαβοῖσα ABdHV Steph. II, λαβοῦσα CG, λαβῶσα I, βαλοῖσα DEFLM Ald. Frob. Vasc. Stephan. I (quod praeferebant Heusing. et Reisk.). — 26. χρίσματα G et Drac. p. 96, qui totum versum citat. at v. 16 omnes consentiunt in χρίματα. illud recentiorum Graeculorum errorem appellat Cobet. ad orat. de orat. artif. graec. p. 22, Var. lect. p. 127, Nov. lect. p. 455 coll. Lobeck. ad Aiac. 704 p. 325. τὰς ABC. φύται ABC, φυταλιὰς H. — 27. κόραι ACFGHIV, κόραις E, κοῦραι BDdLM Ald. Frob. Vasc., κῶραι Steph. et recent. cf. ad v. 42. τό δ' A, τοδ V, τόκ' vir doct. in Novis actis eruditor. 1768 p. 212. ἐπέδραμε coni. Mein. οἷον ABCEFfHIQ, οιον V, οἵην DdL Ald. Frob. Vas., οἵαν GM Steph. — 28. σίβδης codd. et edd. vet. corr. Ernest. κόκος M, κίκκος Hecker. com. crit. de Anth. graec. I (1852) p. 245.

τῶ καὶ νῦν ἄρσεν τι κομίσσατε μῶνον ἔλαιον,
ᾧ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
πέξηται λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
ὠθάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπίς,
ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότατον,
Εὐμήδης ὃ δίδαξε τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
ὅς ποκα βουλευτὸν γνοὺς ἔπι οἱ θάνατον
δᾶμον ἑτοιμάζοντα φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
ᾤχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δέ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
ἐν πέτραις, αἷς νῦν ὄνομα Παλλατίδες.
ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
σάμερον ὑδροφόροι μὲν βάπτετε, σάμερον Ἄργος
πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μὴ δ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ·

χροίνη Q, *χροῖην* vel *χροίην* codd. et edd. em. Steph. — 29. *τε* libri. corr. Bergk. *κομίσατε* GII, *κομίσατο* I, num *κομίξατε*? cf. ad v. 42. *μοῦνον* codd. et edd. vet., *μῶνον* Ern. — 30. *ᾧ — ᾧ* II. — 31. *οἴσεται* A et G, sed in hoc correctum. *κτένά οἱ* ABC. *ἀποχαίταν* ABCE. *ὡς ἄρα* coni. Mein., *ὡς ἕο* M. Schmidt. *χαίτης* FfGHI. — 32. *πήξηται* I. *πεξηιται* V. *σμαξαμένα* G, quod recepit Mein. — 33. *ἔξιτ'* dHI. *Ἀθηναία* E. *πάρα τοι* BC, *πάρα τοι* certe AI et edd. vett., ut voluit Valcken. Ep. ad Ernest. p. 54, *παρά τοι* Ernest. *καταθύμιος ἕδρα* G, item II, sed in marg. *ἴλα*, et I, sed in hoc suprascriptum *ἴλα*. illud Mein. ex *ἕλλα* (i. e. *εἴλη*) corruptum putabat. — 34. *Ἀρεσιοριδᾶν* coni. Valck. l. l. et Mein. — 25. *ὦ' θάνα* A, *ὦ' θανα* E et edd. usque ad Mein., *ἀθάνα* GHI. *ἁ* om. E. *διομήδους* BC et ut videtur A. — 36. *Ἀργείως* con. anonym. (cf. Ernest.), recepit Mein. *τοὺς τὸ παλαιότερον* vel *τοῦτο παλαιοτέρων* coni. Reisk. *παλαιότερον* codd. et edd. omnes. nisi quod *παλλιότερον* Ald. correxi ego. — 37. *ἐδίδαξε* omnes, quod emendavi. *τεὴν* BC, item AG, sed in his ultimae syllabae suprascriptum *ϊν*. *ἱερεὺς* F. — 38. *ὅς ποτε* ABC, *ὃ ὁπότε* I. et *ποτε* omnes, quod em. Mein. cf. ad VI 9. *ὅς ποκ' ἀβούλευτον* coni. Mein., *ὅς ποκ' ἔβα λευστὸν γνοὺς ἐπὶ οἱ θάνατον δᾶμον ἑτοιμάζοντα· φυγᾷ* com. Bergk. *ἐπί* omnes, *ἔπι* ego scripsi. — 39. *δαῖμον* H, *δαιμον* V. *ἑτοιμάσδοντα* malebat Mein. *φυγὰς* Polit. et Steph. in marg. *ἱερον* BCFH. — 40. de huius versus integritate dubitabat Ruhnk. *ᾤχετ' ἔχων* II. — 41. *ὄρος, σε δέ* E. *ἔθηκε* H. — 42. *παλλατίδε* H, *παλλατίδες* reliqui. *Παλλασίδες* vel *Παλλαδίαις* coni. Mein. — 43. *ἀθηναία* EGI. *ἔξιτ'* d. — 44. *ἀδομένα* ABCI. — 45. *σάμενον* C. *μὴ βάπτετε* libri, nisi quod *μὴ βάπτεται* (ε suprascr.) E, *μὴ βλάπτετε* G, *μοι βάπτετε* coni. Hecker. in Philol. IV p. 480 seq., *μὲν βάπτετε* coni. ego. *μὴ βάπτετε σάμερον ὕρνας*(?) vel *ὕρκως*(?) coni. Reisk. Bergkius v. 45, 46 ad priorem, v. 47, 48 ad alteram recensionem refert. — 46. *πίνει* ed. Mein. *κρανὰν* II. *μὴδ'* ABCEFI. *νᾶμ'* pro *μὴ δ'* coni. Mein. *τῶν ποταμῶν* libri. corr. Hecker. et Mein.

σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
ἢ ἐς Ἀμυμώναν οἴσετε τὰν Δαναῶ.
καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
ἡξεῖ φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
τᾀθάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλά, Πελασγέ,
φράζεο, μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς·
ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
τὦργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.
παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
πουλύ τι καὶ περὶ δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν,
ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔ ποκα χωρὶς ἔγεντο·
ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι

---

47. v. 47 et 48 a poeta in altera recensione versibns 45 et 46 snbstitntos esse putavit Bergk. *σήμερον* BC. *δώλαι* E, *δοῦλαι* F, *δοῦναι* HI, et fortasse etiam G, de quo Schubart: 'difficile est lectn. *δῶλαι* non est, propius accedit *δμῶαι*, neque tamen litera secunda *μ* esse videtnr'. *ωλωλαι* V, *ὦ δῶλαι* Steph. in marg. cf. VI 96. *κάλπιας* G, qnod recepit Mein. *ἦς* ABC, *ἢ 's* certe DEIM, *ἡ ἐφυσάδειαν* G, *η σφυσάδειαν* V, *Φιγάλειαν* Ruhn. epist. ad Ernest. p. 22 Tittm. sed cf. Mein. Anal. Alex. p. 55. — 48. *ἀμυμώνην* vnlg., praeter GH, in qnibus est *ἀμυμόνην*. corr. Mein. *οἴσεται* ABCL. — 49. *ὕδατι* ABCEFGHI, *υδατο* V. correxit Lascar. — 50. *ἡξεῖ* (ut VI 124) certe ABD(?)dHI Ald. Frob. Vasc. Steph. *ἥξει* M, *ἥξει* Ern. Blomf., qnod correxit Mein. *φορβαίων* libri, *φορβαδίων* vel *φορβάμων* ego conieci. *φωκαίων* ed. Venet. 1555, in quo Meinekio videtur latere *Φοκιακῶν* vel *Φωκείων*, nisi praestet *Λυρκείων* scribere. *ὄρεων* E. — 51. *τ' ἀθάνα* A, *τάθάνα* BC, *τᾷ' θάνᾳ* (vel *τᾶ' θάνα*) reliqni. — 52. *φράσδευ* vel certe *φράζευ* malebat Mein. de illo cf. ad v. 39, praetera cf. *παύεο* VI 49. *μὴ οὐκ*, nt voluerat Arnald., habet E, *μοὺκ* ABI, *μ' οὐκ* CDdFGHLMV et edd. nsque ad Blomf. — 53. *ὃς κεν* A, *ὧς κεν* GI. *τὴν παλλάδα* C. *πολιᾶχον* coni. Mein. — 54. *τῶργος* AB, *τ' ὥργον* (s) E, *τῶ 'ργος* I, *τώργος* CDFGHL Steph., *τ' ὤργος* Md Ald. Frob. Vasc. corr. Mein. — 55. *τὺ μὲν* coni. Mein. *μέγα δὲ σφ' ἐγώ* G, *μέγα δέ σφ' ἐγώ* H, *μέτα δέ σφ' ἐγώ* I, *ἐγώ τοι* F. — 56. *ἑτέραν* DV Venet 1555. — 57. *μίαν νύμφαν* GHI. *ἔκ ποκα* ABC. *θήμαις* B. *ἔκ ποκα Θηβᾶν* coni. Valck., *ἔκ ποκα Θήβας* coni. Ern. — 58. *πολύ* EG. *περὶ* certe ABCFI et edd. vet. usqne ad Stephanum, cni *πέρι* scribenti obsecuti snnt recentiores. *ἑταρᾶν* ACLM Ern. Blomf., *ἑτάραν* B, *εταραν* Polit., *ἑταιρᾶν* EF. *ἑταιρᾶν* H, *ἑτερᾶν* DdG Ald. Frob. Vasc. Mein., *ἑτερῶν* I, *ἑτέραν* Steph. I, II, (sed in marg. *γρ. ἑτάραν*). — 60. *ἀρχαιᾶν* coni. Mein. *σεῦτ'* coni. Spanh. — 61. seq. Haec ita dant ABC: *ἢ 'πὶ κορωνείας ἵνά οἱ τεθυωμένον ἄλσος*, post *ἄλσος* dnorum versuum spatio in AB relicto. vv. 61, 62 om. L. versus hos Ernest., qnem secuti sunt Brunck. Blomf. Boiss., ita collocandos censebat: 63, 64, 61, 62. Bergkius hic quoque duarum recensionnm vestigia cernere sibi vide-

* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * *

ἵππως Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος
καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κωραλίῳ.
πολλάκις ἁ δαίμων νιν ἑῶ ἐπεβάσατο δίφρω.
οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅθ' οὐχ ἁγοῖτο Χαρικλώ.
ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε
καί περ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον ἔσσαν ἑταίραν.
δή ποκα γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἁσυχία.
ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι,
πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἁμᾷ κυσὶν ἄρτι γένεια
περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·

---

batur. Post v. 62 lacunae signa ego posui. — κορωνείαν E. — 62. ἵππους libri scripti et editi usque ad Ernest. βοιωτον V. διερχόμενα EI. — 63. ἢ 'πὶ libri (praeter ABC), nisi quod κορωνείαν hic quoque habet E. ἢ Χαιρωνείας malebat Reisk., ἢ εἰς Χαιρωνείαν Volger. ἱνά οἱ AB, ἱνά οἱ C et edd. usque ad Blomf. τεθυωμένον ABC. — 64. κουραλίῳ libri et edd. praeter Mein. emendavi ego in Philol. VI p. 551 not. — 65. ἁ M. μιν libri. corr. Mein. ἑῶ—δίφρω notatum certe e ABE, ἑῷ—δίφρῳ edd. omnes usque ad Mein. corr. Hecker. ἐπεβόσατο Q. ἐπεβάσατο reliqq. codd. et edd. praeter Blomf., qui ἐπεβήσατο edidit, a quo deceptus Mein. malle se dicit ἐπεβάσατο, reprobans tamen hoc p. 307. οὐ δὲ E. — 66. οὐδὲ ἄροι H, οὐ δὲ χοροστασία E. — 67. ὅθ' AD(?)dEFGHILM Ald. Frob. Vasc. Ern., ὅτ' BC Steph. I, II Blomf. οὐκ GHI. ἁγοῖτο BC, ἁγεῖτο reliqui codd. et edd. — 68. τηναν I. — 69. ἀθαναία I, sed corr. a secund. man. ἔισαν A, ἔσσαν BCEf (si fides Ernestio) Q, εὖσαν DdM Polit. et edd. usque ad Mein., οὖσαν FGHIL. — 70. δὴ τότε E, δή ποτε reliqui cf. ad VI 9. λυσσαμένα BCDdEMV Ald. Frob. Vasc. correxit Stephan., ut habent AFGHI et L(?). — 71. ἵππων GHI. καλὰν B. ῥεοῖσα E. — 72. λῶτο coni. Anna Fabri. μεσαμερία corr. Schrader, μεσαμερινὰ ed. Blomf. εἶχε d. ὄρος B. ἡσυχία GI. Post hunc versum excidisse distichon putabat Bergk. — 73, 74. hos versus ex altera recensione irrepsisse statuebat Bergk., delendos censebat Ruhnken. λόωντο non habent nisi Dd Ald. Frob. Vasc. (ut causa non fuerit, cur Dindorf. in Thes. Paris. V p. 398 ἐλόοντο corrigi voluerit), reliqui λώοντο, quod coniectando invenerat Stephan. μεσαμβριναί δ' A, μεσαμεριναὶ ed. Blomf. τῆνο DdI. τουτάκις εἶχεν coni. Faber., τηνικαδ' εἶχεν coni. Bentl. κατεῖχον Q. — 75. μοῦνος codd. et edd. cf. ad V 42. ἅμαι ABCF, ἅμαι D(ἁμαικουσὶν d)ELM Ald. Frob. Vasc. Steph. et rell. edd. usque ad Blomf., ἅμε G, ἅμε H, ἅμέ I, ἁμᾶ Brunck., ἁμᾶ Mein. — 76. περκάσδων malebant Blomf. et Mein. cf. Excurs. ad v. 39.

διψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
σχέτλιος, οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιτ' ἦν.
τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
'τίς σε τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων';
ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔλαβεν.
ἑστάθη, ἁ, ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι
γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, 'τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας,
πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἐστὲ φίλαι;
ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε,
εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας.
ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
ὦ ὄρος ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι περιτέ,
ἦ μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὀλέσσας
καὶ πρόκας οὐ πολλὰς φάεα παιδὸς ἔχεις'.
ἃ μὲν ἄμ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα

---

77. *ποτίρρόον* A, *ποτὶ ῥρόον* B, *ποτὶρρόον* C, *ποτίῤῥοον* Ff, *ποτιρροον* V. *ειλυθε* V. *κρήνας* G. — 78. *θεμιτά* EFGHI Mein., *θέμιδες* DdVLM Ald. Frob. Vasc. Stephan. Ern., om. vocem ABC. *τὰ μὴ θέμις ἦν* coni. Ern., *τὰ μὴ θέμις ἧς* ed. Brunck., *τὰ μὴ θεμίτ' ἧς* coni. Koen. ad Greg. Corinth. p. 258 et Reisk., quod recepit Blomf. — 79. *προσέφησεν* GHI, *προσέφασκεν* olim conieci. — 80. *ὀφθαλμοὺς* GH. *ὀφθαλμῶν οὐκ ἔτ' ἀπ' ὀσσόμενον* coni. Hecker. — 81. *εὐηρίδα* GHI. *Εὐηρεῖδα* Mein. non liquet. *χαλεπὴν* omnes. corr. Ernest. *ἤγαγε* GH. *δαῖμον* L, *δαῖμων* Ald. — 82. *ἃ μὲν* ABC, *ἡ μὲν* G, *ἃ* om. HI. *ἔλαβε* G, ut coni. vir doctus apud Ern., reliqui *ἔβαλεν*, nisi quod *ἔβαλε* habent H et I, sed is ex *ἔλαβε* correctum. — 83. *ἐστὰθη δ'* AB, *ἐστάθη* E, ceteri *ἑστάθη*. *ἑστάκη δ'* coni. Buttm. Gr. gr. II p. 209, *ἔστα δὴν* Hecker., *ἔστα θὴν* ed. Mein., *ἔστα δ' ὧδ'* Borgk. coni. cf. Exc. *ἐκόλασαν* ABC, *ἐκόλλουσαν* G. *ἀνὶ* ABC, *ἀνῖαι* certo notatum ex dM, et habent Ald. Frob. ceteri *ἀνίαι*. *ἐκόλλησαν γὰρ ἀνῖαι γούνατα* citat schol. Hom. Il. XXII 452. — 84. *γούνατα* GI. *ἀμηχανία* libri, *ἀμαχανία* Blomf. Mein. cf. Ahrens. dial. Dor. p. 143. — 85. *ἐβόησε* libri et edd. vet., *ἐβόασε* Ernesti et reliqui. — 86. *τοιαῦτα* G, *τοιαύτα* H. *δαίμον ἐς ἐστὲ* G, *ἔσται* I. — 87. *τοῦ* libri, (nisi forte *τῶ* habet E). corr. Ernest. *ἀφείλετο* ABCFGH(?)I et E in ipso carmine, sed in margine *ἀφείλεο*, ut DdLM et edd. vet. *τέκνον ἐμὸν ἄλαστε* hinc habere videntur Suid. Vol. I p. 193, ubi *ἄλαστον* scribunt Zonar. I p. 116 et Gramm. in Cramer. Anecd. Par. IV p. 106. — 88. *στήθεα* libri, *στάθεα* coni. Ern., receperunt Brunck., Blomf., Mein. sed cf. Theocrit. II 79. XV 108, 135 et Ahrens. dial. Dor. p. 153. — 90. *οὐκ ἔτι* certe EM. *παριτέ* (*πάριτε* BC, *παρετή* G) libri, *χαριτεῦν* olim coni. Bergk., *περιτέ* ego scripsi. — 91. *ἡ* d. *ὦ μέγα ἀντ'* G, *ἦ μεγά ἀντ'* H, *ἡ μέγ' ἁ ἀντ'* I. *ἁ μεγάλ'* malebat Mein. *δορκὰς* B. *ὀλέσσαις* idem Mein. coni. cf. ad v. 22. *ὄλεσσας* coni. Steph. — 93. *ἁ* (*ἡ* GHI) *μὲν ἀμφοτέραισι* libri scripti et editi omnes praeter Steph. qui *ἁ μὲν ἐπ' ἀμφ.* habet. *ἃ μὲν ἄμ' ἀμφ.* ego conieci, *ἃ μὲν ἔτ' ἀμφ.* coni. Reisk., *πάχεσιν ἀμφοτέροισι* coni. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p.

μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶκτον ἀηδονίδων
ἆγε βαρὺ κλαίοισα· θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
καί νιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
'δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
εἶπας· ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
ἀθρήσῃ, μισθῶ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλω.
δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,
ἁνίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
πόσσα μὲν ἁ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ,

---

309 et ad Eurip. Hippol. p. 319, quod probavit Brunckio, *εἶπε καὶ ἀμφ.* ed. Blomf., *ἦ καὶ ἐπαμφοτέραισι* coni. Passow. in censur. edit. Blomf., *ἃ δ' ἔνεπ', ἀμφοτέραις δὲ* coni. Hecker. Com. Call. p. 142, *φᾶ καὶ ἆμ' ἀμφοτέραισι* in Fleckeisen. Annal. 1860 p. 59 coni. Mein., *φᾶ μέν, ἆμ' ἀμφοτέραις δὲ* edidit Mein. sex, si diis placet, coniecturas protulit Volgerus praef. suae edit. p. V aliam alia nequiorem, quas tacere praestat. *ἀμφοτέραις σιφλὸν* coni. Ruhnk. *λαβοῦσα* ABCEFGHI, *λαβοῖσα* DdLM et edd., *βαλοῖσα* coni. Reisk. sed cf. Nanck. in Philog. VI p. 386. — 94. *μήτερ* B, *μῆρ* C. pro *μὲν* coni. Thom. Bentl. *ὡς*, Ernest. *τᾶν*, Hecker. l. l. *μάν*. *μάτηρ αἰνογόων* coni. Ruhnk. *γορέων* AC, *γορεων* B, *γο ἐρῶν* M, *γοερὸν* F, *γοερῶν* reliqui. corr. Mein. ut voluerat Ernest. *οἶτον* codd. et edd., *οἶκτον* notatum ex N, et affert etiam Stephanus, fortasse ex suo codice. *ἀηδονίων* G. — 95. *ἆγε* ABCdE, *ἆδε* coni. Ernest., *εἶχε* coni. Brunck. et Mein. *βαρυκαίουσα* C, *βαρῦ καίοισα* AB, *βαρῦκλαίσισα* I, *βαρὺ κλαίσισα* GL, *βαρὺ κλαίουσα* DdEFHV Ald. Frob. Vasc. Steph. corr. Ernest. — 96. *μιν* libri. corr. Mein. — 97. *δῖνα* A, *δίνα* B, *δῖνα* etiam C. *ἴα* G. *γῦναι* A. *μεταπάντα* C. *βασιλεῦ* ABCI. *δ' ἰοργὰν* H. — 98. *ἐγώ δ'* A. *οὔτι* GHI. *ἔθεκ'* d. — 99. *ἀθηναία* C, *ἀθηναίᾳ* E. — 100. *ἁρπάσδεν* coni. Mein. et ediderat Brunck. *ὧδε πέλοντο* G, *ὧδε πέλοντι* HI, in quo Meinek. *κέλοντι* vel *ἐθέλοντι* latere videbatur. — 101. *ὅς τιν* B. *οὐκ ἔστιν ἀθανάτων* GHI. *σκο—εληιται* V. — 102. *ἀθροίσῃ* AGH, *ἀθρίσῃ* I. *μίσθω—μεγάλω* certe AB, *μίσθῳ—μεγάλῳ* edd., quod emend. Mein. — 103. *Δῖ α* A detrita inter *ῖ* et *α* membrana. *γῦναι* A. *τό κεν* coni. Mein. *αὖτι* I. *γέναιτο* H. — 104. *μοίραν* H. *ἐπένευσε* libri. corr. Spanheim. et Bentl. *λίναν* ABCf, *λῖνα* FH, *λίνοις* Q. — 105. *ἡνίκα* ABCEFGHI Polit., *ἁνίκα* DdLM et edd. vet. et recent. *πρῶτον* libri, *πρᾶτον* Brunck., Mein. cf. V 9. VI 20, 40. *μιν* CG. *ἔγεινα* HI, hic cum rasura, ante quam punctum est. *κομίζου* ABCEFGHIV, *κομίζευ* DdLM et edd. *κομίσδευ* Brunck. — 106. *εὐηρείδ* AC, *εὐηρήδ* B, *εὐειρήδα* G. *Εὐηρεῖδα* Mein. *τέλος* G. *ὠφειλόμενον* E. — 107. *πόσσα* om. ABC, *πᾶσα* Ef, *ὅσσα* Steph. in marg. *ἀκαδηῖς* L, *ἁ καδμηὶς* M. *ἐσύστερον* codd. et edd. omnes usque ad Blomf. *καύσει* codd. et edd. omnes (nisi forte in G et H *καυσεῖ* est), *καυσεῖ* em. Ernest.

πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
παῖδα τὸν ἁβατὰν Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.
καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
ἔσσεται· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸν ὅ τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι,
ὁππόκ' ἂν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
τουτάκι δειπνησεῦντι· τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
λεξεῖται δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα,
ὀλβίσταν δ' ἐρέει σε καὶ εὐαίωνα γενέσθαι
ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ἀποδεξαμέναν.
ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο, τῷ δὲ παρ' ἄλλα
τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα,
μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν
ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.

---

108. *πόσσα* om. ABC, *πολλὰ* Ef, *ὅσσα* marg. Steph. *νόμον* d. *ἓν μόνον* coni. Valcken. ep. ad Ernest. p. 54. — 109. *ἀβατὴν* B, sed in *ἀβατὰν* eadem manu correctum. *ἀκταίωνα* ABCEFV, *ἀκταίον* G. — 110. *τῆμος* HI, *τῆνος* d. — 111. *οὐκ αὐτὸν* codd. et edd., quod correxi. *ὅτε* B. — 112. *ῥυσσεῦνται* EGIL. cf. Spitzner ad Il. XV 29. *ἐκηβολίαι* CEFGHV, *ἑκαβολίαι* M. — 113. *ὁππόταν* libri, *ὁππόκ' ἄρ'* ed. Mein. cf. ad v. 5. *χαρίεντα πρόσωπα* con. Mein. — 114. *δαίμονες* GHI. *αὐτοὶ* I. — 115. *δειπνασεῦντι* Ernest., quod edd. Brunck. Blomf. *μήτηρ* ABCH. — 116. *λεξεῖται* ABCDdEFGHILNQV Brunck. Blomf. probaveratque etiam Steph., *δεξεῖται* Draco, Strat. p. 40, et edd. veteres usque ad Brunck., *δειξεῖται* M. *μασσεύσει* coni. Thom. Bentl. *δριμὼς* GHI, *δρυμὸς* L Ald. *ἐπερχομένας* ABC. — 117. *δ'* omitt. codd. omnes praeter E, item edd. praeter Mein. *ὀλβιστὰν δ'* coniecerat Bergk. et *ὀλβιστάν* etiam Buttmann. Gr. gr. I p. 265. *εὐδαίμονα* G. — 118. *ὑποδεξάμενον* omnes. corr. Mein. — 119. *ἑτέρα* GL. *μυνύρεο* C, *μιννύρεο* E. *τῶ δὲ* ABC, *τῷ δὲ* E. *γὰρ* codd. et edd. omnes, quod correxi. Mein. voluit *τῷ δὲ παραλλὰξ* vel *τῷ δὲ παρ' ἄλλως*. *ἄλλαι* G, *ἄλλαν* H. — 120. *δῶρα* pro *γέρα* FGHI. — 121. *θησώνιν* H. *ἀοίδημον* I. *ἐσομένοισιν* ABCE. — 122. *τοῦτο* pro *δή τι* coni. Hertzberg. — 123. *γνωσείται* H. *ὄνιθας* A. *ὄρνιθας* rell., *ὄρνιχας* coni. Ern., recep. Brunck. et Mein. *ὅς τ' αἴσιος* GHI, unde *ὄρνις ὅς τ' αἴσιος* coni. Mein. — 124. *θεόπροπα* certe ABE, *θεωπρόπα* D Ald. Frob. Vasc. — 126. *ἄστερα* H. — 127. *δώσω* ABC. *ἄξει* ABCEF. — 128. *δωσῶ καὶ βιότω τέρμα* om. ABCEf. *δωσῶ δὲ βιότου* H et V, et *βιότου* etiam DdGILM Ald. Frob. Vasc. Steph. corr. Ernest. *πολυχρονίω* cod. Romanus nescio quis

καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.
ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελές, ὧς κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς· ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τό γε θυγατέρων
δῶκεν Ἀθαναίᾳ, πατρῷα πάντα φέρεσθαι.
λωτροχόοι, μάτηρ γ' οὔ τις ἔτικτε θεάν,
ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς οὐκ ἐπινεύει
ψεύδεα * * * * * * θυγάτηρ.
ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
τὰν θεόν, ὦ κῶραι, τὤργος ὅσαις μέλεται,
σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς.
χαῖρε θεά, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω,
χαῖρε, καὶ ἐξελάοισα καὶ ἐς πάλιν αὖτις ἐλάσσαις
ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

---

ap. Wernick. ad Triph. p. 41, quod recepit Mein. — 129. εὖ θάνῃ tribus litteris spatio relicto ABC. θάνοι L., εὖ δ' ἐθάνῃ f. — 130. φοιτάσει ABCEFfHI ἀγεσίλα ABCE. φοιτάσει μεγάλῳ ἀγεσιλάῳ hinc affert Etym. Magn. p. 8, 34. — 131. ὡς BC. φαμένα om. ABC, spatio relicto, φαμένη GHI. ἐντελές libri, ἐκτελές con. Mein. p. 308. ᾧ libri, quod correxi. ἐπινεύσαι in ἐπινεύσῃ corr. I. — 132. πολλάς ABC. μώνα vel μώνᾳ ABCDdFL Vasc. Steph., μούνᾳ E, μοναι V, μόνᾳ GHIM Ald. Frob. τό γε vel τόγε libri omnes, τόδε Blomf. Mein. — 134. μάτηρ δ' libri, quod corr. ἔτικτεν E. — 135. ἀλλ' αὐτῇ κορυφά GHI, unde Mein. ἀλλ' αὐτῷ coni. ᾧ κ' ἐπινεύει VMN, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ Steph. — 136. Totum versum omittunt spatio relicto ABC, nihil nisi θυγάτηρ habent DdV Ald. Frob. Vasc., nihil nisi ψευ Ef, ψεύδεα * * * * ἁ θυγάτηρ F, ψεύδεα * * * * αἱ θυγάτηρ GHI. in L est ἔμπεδον, ὡς δ' οὕτως ᾧ κεν οἷα θυγάτηρ, ut fere habet etiam Venet. 1555 (nisi quod οἱ ἁ scribit), in M: ἔμπεδον, ὡς δ' οὕτως ᾧ κεν ἅ τε θυγάτηρ, in N: ἔμπεδον ὁσσαύτως, ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ, quod habet etiam Stephanus, qui malebat tamen ᾧ κεν ἑά. Recentiorum hominum supplementa vide in Excurs. — 137. ἔρχεται ἀθαναία ABCFfGHI, ἔρχεται ἀθηναίη E, ἔρχετ' ἀθαναία DdLM Polit. Ald. Frob. Vasc. et recentiores omnes. ἀτρεκὲς om. F, ἀτρεκὶς ABC, ἀτρεχές M. δέχεσθαι ABC, δέχοισθε F. — 138. κοῦραι F, κόραι G. τὤργος (nisi quod τ' ὤργος EM) vulgo, corr. Mein. τὤργον coni. Boissonad. ad Babr. p. 34. ὅσσαις C, ὅσοις G. — 139. τ' ὀλολυγαῖς om. ABC, ὀλολυγές f, ὀλολυγᾷ malebat Mein. — 140. δ' om. V. ἰναχίοιο A, ἰνάχιοι Ald., ἰναχίου reliqui codd. et edd. vet., quod corr. Ern. — 141. πόλιν coni. Steph. καὶ ἐς πόλιν ἡνίκ' (vel καὶ ἐς πόλιν ἦντιν') ἐλάσσαις coni. Thom. Bentl., καὶ ἐς πόλιν εὖτ' ἐσελάσσαις vir doctus ap. Thom. Bentl. αὖθις EG. ἐλάσαις EF, ἐλάσσαισ' (?) coni. Hertzberg. l. l. καὶ εἰ πάλιν αὖτις ἐλασσεῖς olim. coni. Mein. — 142. ἵππους codd. et edd. omnes (etiam Polit.) praeter Steph., qui dedit ἵπποις, quod etiam Bentl. suasit, ἵππως corr. Brunck. —

VI.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
'Δάματερ μέγα χαῖρε, πολυτρόφε πουλυμέδιμνε'.
τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε
μὴ παῖς μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ κνεφέων ἐσκέψατο (πανίκα νεῖται;),
Ἕσπερος, ὅς τε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
ἁρπαγίμας ὄκ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς,

εἰς δήμητραν ABCEM, *εἰς δήμητρα* DdFGHI, de reliquis mihi con. constat. *ὕμνος Δήμητρος καλάθου* schol. Platon. p. 218 Bekk. — 1. *τῶ καλάθῳ* R. *ἐπιφθέγξασθαι* I, *ἐπεφθέγξασθε* D, *ἐπιφθέγξεσθε* Venet. 1555. — 2. *πολύτροφε* libri. *πολυμέδιμνε* CEFGM. — 3. *κατεόντα* d. *θασσεῖσθε* dM edd. vett. usque ad Ernest., *θεσσεῖσθε* G, *θαεῖσθε* vel *θάσησθε* malebat Steph., *θάσασθε* ed. Mein. *θύρας δ' ἐπιθέσθε βέβαλοι* ed. Blomf. ex schol. Plat. Sympos. p. 218^b = p. 378 Bekk. plura excidisse putabat Hocker. Com. Call. p. 138. *χαμαὶ θ. βέβαλοι* parenthesios signis cum Hemst. inclusit Mein. Hunc et sequentem versum Davides ad Arist. Categor. p. 27 citat sic: *τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ δέρκεσθε γυναῖκες, μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσασθε.* — 4. *μὴ δ'* vel *μηδ'* vel *μήδ'* hic et paulo post ABCDdEFGIM et edd. vet. *τοῦ* codd. et edd. vet. corr. Ernest. *μήτ'—μήτ' αὐτόθεν* ed. Mein. *αὐγάσησθε* BFGHI. — 5. *μὴ δὲ γυνά* ABCEFIM et edd. vet. *μὴ δ'* iidem libri et G. *ἃ ὅς* G. *μήδ' ᾷ* (i. e. *ὥρᾳ*) con. Reisk. *καταχεύατο* CDdEK Ald. — 6. *μηδ'* vel *μὴ δ'* vel *μήδ'* ABCEFGIM Ald. Frob. Vasc. *ὄκκ'* G. *μὴ τόκ'* coni. Steph., *μή ποκ'* coni. Heusing., *μηδ' ἔτ'* Volger. *ἀφ' αὐαλέων* ABdEIM (*ἀφαυαλέων* G) et Ald. Frob. Vasc. Steph. I. corr. Steph. II. — 7. om. ABC. *νεφέων* libri, quod correxi. *πανὶ κακεῖται* I. et *κεῖται* etiam GH. — 8. *ὅτε* AGK, *ὅττε* BC. *πίειν* ABC. *μῶμος* d, *μοῦνος* FGHI. *ἔπειοε* G. — 9. *ὅτ'* libri. corr. Ernest. *ἄπιστα* GQ. *ἴχνεα* HI. *κούρης* G, *κούρας* HI. — 10. *ο' ἐδύναντο* I. *πόδες φέρεν ἔστ' ἐπὶ δυθμάς* om. ABCK. *φέρειν* GHI. *ἔς τ'* bis libri, *ἔστ'* Mein., *ἔστ'* Brunck. *δυσμάς* GIL, *δημα* H.

ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδὲ λοέσσω.
τρὶς μὲν δὴ διέβας Ἀχελώιον ἀργυροδίναν,
τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
τρὶς δ' ἐπὶ καλλι * * * * * * * *
αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω.
μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἄγαγε Δηοῖ·
κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδο * * * *

---

11. τοὺς libri. corr. Ernest. μέλενας AK. πα τὰ χρύσεα μᾶλα om. ABCK. τὰ om. fHI. μῆλα I, μάλλα H. — 12. ἀρ ABK, ἆρ FI. τῆνον Dd, κεῖνον GHI. οὐδὲ λοε reliquis omissis ABCK, οὐδὲ λοέσσω EF, οὐδ' ἐλοέσσω DdGHILM et edd. usque ad Mein. ἐλόεσσα Q. Spurinm bunc versum putavit Ruhnk., cuius indicium probavit Blomf. — 13. Ex hoc versu in ABCK nihil relictum practer τρὶς μὲν δὴ δι. et διέβης omittit etiam E spatio relicto, διέβαινεν habet D(d?)L Ald., διέβεις Frob., διέβης reliqui, διέβας corr. Mein. ἀργυροδίνην EFGH ILM et edd. vet. usque ad Ernest. — 14. ἀεννάων LM Ald. Frob. Vasc. ἐπέρασσας ACM Stepb. Ernest., ἐπέρησας FGHI (quod probavit Hermann. ad Orpb. Argonaut. 85). — 15. Nibil ex hoc versu superest nisi τρὶς δ' ἐπὶ καλλι in ABCKDf (? „totum non habet" Tittm. p. 138), S (? „posteriore parte mntilus." Iriart.) Ald. τρὶς δ' ἐπὶ καλλίχορον nec qnicqnam practerea habet E. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί d. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί F. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσαο φητρί G. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσαο φρητί HI. τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί Frob. Vasc. (nt etiam corrector in I scripsit). τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν O, nt Steph. I babet. nihil nisi τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης R. τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην οἰκελῶν πόλιν ἤλυθες ἔνναν N (unde in Venet. 1555 venit τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην Σικανῶν πόλιν ὔλυθες Ἔνναν). Duos adeo versns integros habent et L: τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις ἑκαθίσαο φρητί, τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην σικανῶν πόλιν ἤλυθες ἔναν, et M: τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί, τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστην οἰκελῶν πόλιν ἤλυθες ἔνναν, et Steph. II: τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσου δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν, τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἑκαθίσσαο φρητί. — Nack. de Hecal. p. 11 commendavit τρὶς δ' ἐπὶ καλλι * * * * * * Καλλιχόρῳ δ' ἐπὶ φρητὶ καθέζετο παιδὸς ἄπυστος ex schol. Clement. Alex. Tom. V p. 104 Klotz., quod probarunt Schneidew. Coni. crit. p. 13 et Mein., quorum ille simul omnem versus 15 memoriam delevit, bic nec ipse verba τρὶς δ' ἐπὶ κάλλι servavit, sed nnius versus lacunam indicavit, quem in Diatrib. p. 220 talem supplevit: τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιρόης ἷκου εὐήρυτον ὕδωρ. — 16. ἄποπός ABCK. καὶ εὐ iidem. οὐδὲ λοέσσα ABK, οὐδὲ λοέσσω CEF, οὐδ' ἐλοέσσω DdGHILM Ald. Frob. Vasc. et edd. nsque ad Mein. ὠδ' ἐλοέσσω ed. Venet. 1555. — 17. μὴ δὴ GHI. ἤγαγε libri. corr. Ernest. δ... ABCK, δη.. E, δηοῦς Q. — 18. πτολίεσσιν ABCEFGHI. mox ex reliquo versn nihil superest praeter ἑα in ABCK, praeter ἑαδό in DL Ald., reliqui libri et edd. (etiam d) suppletum habent versum ita: ἑάδοτα τέθμια δῶκε, nisi quod ἑάνδοτα FH, ἑανδότα G, ἐανδότα I, ἑαδότα M Froh. Vasc. habent. κάλλιον ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε citat Drac. p. 43. post hunc excidisse versum coni. Mein.

κάλλιον, ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
ἀσταχύων ἀπέκοψε καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
ἁνίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας • • •)
π • • • • • • • • • ἰδέσθαι.
οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.
τεῖδ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦνθεν ὀιστός.
ἐν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
ἐν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριοπᾷδ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ.
ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
τουτάκις ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος ἅψατο βωλά.
σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
πάντας δ' ἀνδρογίγαντας, ὅλαν πόλιν ἀρκίος ἆραι,
ἀμφότερον, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσιν ὁπλίσσας.

---

20. *κάλλιστον* M, *καλάμην* libri. corr. Brunck. *πρᾶτα* libri (nisi quod *πρῶτα* GHI). corr. Bentl. — 22. *ἡνίκα* ABd. *ζαθέαν* pro *ἀγαθάν* malebat Wernicke ad Triphiodor. p. 397. *ἐδιδ* reliquis omissis A BCK. *τέχνην* E. — 23. versum non habent nisi usque ad *ὑπερβα* AB CK, usque ad *ὑπερβασίας* D Ald. mutilus etiam S. reliqui totum versum habent, etiam edd. post Froben.: *ὑπερβασίας ἀλέηται*, nisi quod *ἀλεείνῃ* habent L et marg. Steph. — 24. Nihil nisi *π* in initio versus habent ABCK, nihil nisi *ἰδέσθαι* in fine DdHI (sed in hoc a man. rec.), Ald. Frob. Vasc., totum versum om. EFG, et E quidem duorum versuum relicto spatio, FG unius versus. mutili sunt etiam RS. Sed LM habent: *θήκατο τριοπίδην* (*τροιοπίδην* M) *ἐχθρόν καὶ οἰκτρὸν ἰδέσθαι*, O: *θήκατο βουπείνᾳ τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι*, ut edebatur inde a Steph. I. — 25. *οὔτω* I. *ἱερὸν* EK. *ἔλαιον* GHI. totum versum affert Stephan. Byz. p. 256, 15. — 26. *τίν δ'* ABI, *τίνδ'* Ald. Frob., *τὶν δ'* reliqui. *τεῖνδ'* Hecker. et Mein., *τηνεὶ τᾷ* vel *ἠδ' αὐτᾷ* coni. Reiske. cf. Exc. *ἐπηοί*, in marg. *πελασγοί* F. — 27. *δένδρασιν* ABC. *ἦλθεν* ABCGHIM Frob. Vasc. *ἔνθοι* coni. Valcken., rec. Blomf. — 28. *πίθυς* H. *πτελαίαι* AK. *ὄγχναι* T in marg., sed *ὄχναι* in text., *ὄχνα* coni. Mein. p. 221. — 29. *γλυκύμηλα* G. *τό δ' ὦστ'* ABCI Ald. Frob. — 30. *ἐξ ἀμαράναν ἔθυε* I. *θεάς* G. *ἐπεμαίετο* GHI, *ἐπαγαίετο* vel *ἐπαγάλλετο* coni. Mein. — 31. *τριόπαι δ'* ABCF, *τριόπᾳ θ'* Dd, *τριόπαι θ'* EGHIQ, *τριόπῳ θ'* LM Ald. Frob. Vasc. Steph. Ern. Blomf., *Τριόπα θ'* Mein. Correxi. *ἔνναι* ABCEFGHIQ. — 32. *τριοπίδεσσιν* GHI et L a prim. man., *Τριοπίδῃσιν* praefert Mein. p. 223. *ἤχθετο* GHI. — 33. *τουτάκις ἁ* GM, *τουτάκι δὴ* coni. Ernest., *τουτάκις ἁ* coni. Mein. *ἐρισίχθονος* GH, *ἐρεσίχθονος* I. *ἥψατο* G. *βωλά* omnes. cf. ad V 42. — 34. *ἔχων* LM Ald. Frob. *ἐείκατι* coni. Blomf., quod nemo novit. *ἐν* om. ABC. — 35. *ἄρκιος* ABCEFGHIQ, *ἄρκιοι* DdLM Ald. Frob. Steph. Ernest., *ἀρκίος* coni. Reisk. et Ruhnk. *αὖραι* GHI. — 36. *ἀμφοτέρω* GHI. *πελεκεσσιν* A. *ἀξίνῃσιν* ABCEFfGHIQ, *ἀξίναισιν* Dd Ald. Frob. Vasc. et reliquae edd. usque ad Mein. *ὠπλίσσαις* HI. *ἀμφότερον πε-*

ἐς δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
ἦν δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον,
τῷ ἔπι ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
ἃ πράτα πλαγεῖσα κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
αἴσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἄλγει.
εἶπε δὲ χωσαμένα, ʽτίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει';
αὐτίκα Νικίππᾳ, τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
δαμοσίαν ἔστασαν, ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
στέμματα καὶ μάκωνα, κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαΐδα.
φᾶ δὲ καταψήχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
ʽτέκνον, ἐλίνυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
παύεο καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
πότνια Δαμάτηρ· τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις'.
τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα

λέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσας citat Drac. p. 14. — 37. *εἰς* C, *οὐδὲ τὸ τᾶς* I. — 38. *ἦν* ABCEFGHIQ, *ἧς* D (*ἧς* superscr. ν d) LM Ald. Frob. Vasc. et recentiores omnes. *κυρὸν* FI. — 39. *τῷ δ'* Dd Ald. Frob. Vasc. Steph., *τῷ* ABCEFGHILM Ernest. et recent. *δ'* ego delevi. *ἐπὶ* ABCFGHI, *ἔπι* DdELM Ald. Frob. Vasc. Steph. I. Ernest., *ἐνὶ* in marg. T. *ὕπο* Stephan. II. Blomf. Mein. *τὤνδιον* A, *τ' ὤνδιον* M. *ἑψιόωντο* ABCD(?) dFGHIL Steph. Ern., *ἐψιόωντο* E (sed in margine *ἑτιόωντο*, non *ἑστιόωντο*, ut refert Ern.) et M, item Blomf. Mein. *ἑτιόωντο* f. cf. ad III 3. — 40. *πράτα* ABCE, ut corr. Ern.. *πρᾶτα* DdLM Ald. Frob. Vasc. Blomf., *πρῶτα* FGH, *πρώτα* ex *πρῶτα* correctum I. Inter hunc et sequentem versum inserendos putat ex hymno IV versus 79—85 Meinekius. — 41. *ᾔσθετο* libri, *ᾄσθετο* vel *αἴσθετο* malebat Mein., quorum alterum hoc praetuli. cf. Ahrens. dial. Dor. p. 129 et 299. *δ' ἁ μάτηρ* I. *ἄλγος* H, *ἀλγεῖ* libri, *ἄλγει* corr. Mein., recte. nam praesenti tempori locus non esse videtur. — 42. *καὶ* pro *δὲ* ABC. *χωσαμένη* ABCEFGHI, *χωσαμένα* DdLM et edd. vett. et recent., ex emendatione Lascaris, ut patet. — 43. *νικίππη* (vel |*πη*) codd. et edd. (*νιππίκῃ* Dd), corr. Ern. *ἡ* pro *οἱ* GHI. num *ἀράτειραν*? — 44. *δημοσίαν* ABCEFGHI, *δαμοσίαν* ex corr. Lascar. DdLM et edd. *ἔστασαν* (superscr. ε) I, *ἔστασεν* coni. Th. Bentl. *χερὶ* ABCK. — 45. *μόκωνα* e corr. A. *κατωμαδίην* ABCEFGHI, *κατωμαδίαν* ex emend. Lasc. DdLM et edd. *κατωμαδίας δ' ἕλε κλαιδός* coni. Hecker. *κλεῖδα* FGHI ceteri *κλαΐδα*, *κλᾷδα* commendavit Bergk. in ind. schol. Halens. 1864—65 p. XII. non liquet. cf. Ahrens. de dial. dor. p. 140. — 46. *παραψύχοισα* ABCDdEFLM et edd. vet., *παραψύχουσα* GHI, *παραψήχοισα* corr. Arnald., rec. Ern., *καταψήχοισα* corr. Hecker., rec. Mein. *κάρα ψήχοισα* ego olim conieci. — 47. *ὅστις* EF. — 48. *ἐλίνυσον* ABCEFf Vasc. Ern., *ἐλίννυσον* DdGHILM Ald. Frob. Steph. *πολύθεσε βροτοῖσι* dat G. — 49. *παύες* ABC. — 50. *ποτνίου* B. *τὰς* F. *ἐκκεραΐζεις* ex *ἐκεραΐζεις* corr. I. — 51. *ἀποβλέψας* G. — 52. *οὔρεσιν* FHI. *ἀποβλέψει* G.

ὠμοτόκος, τᾶς φαντὶ πέλεν βλοσυρώτατον ὄμμα,
'χάζευ', ἔφα, 'μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πάξω.
ταῦτα δ' ἐμὸν θησεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδην θυμαρέας ἀξῶ'.
εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνετο δ' αὖ θεύς·
ἴθματα μὲν χέρσω, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' Ὀλύμπω.
οἳ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
ἐξαπίνας ἀπόρουσαν ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα, βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
'ναὶ ναὶ τεύχεο δῶμα, κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι'.
ἃ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν
αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει·
καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.

---

53. ταῖς M. πέλειν libri, corr. Blomf. — 54. τοί τι H. χορὶ AC, χερὶ B. πάξω omnes, quod in παξῶ malo mutavit Ern. — 55. ἐμοὶ coni. Ern. θησεῖ ABCEFGHI, θασεῖ DdL Ern. et voluerat Steph., θασσεῖ M Ald. Frob. Vas. Steph. στεναγὸν in marg. corr. E. δαίτας ABCEF, δαῖτας reliqui. — 56. ἄξω ABCEFfI, ἀξῶ DdGHLM et edd. — 57. ἐδράξατο aut ἐπεμάξατο nonnulli corrigunt. cf. Thom. Bentl. — 58. Δαμήτηρ L. ἄφατόν τοι GH. γείνατο libri. ἁ libri, corr. Bergk. θεὺς certe ABCFI, reliqui θεῦς, et ita edd. omnes, etiam Mein. — 59. χέρσω et ὀλύμπω fere etiam codd., edd. vet. usque ad Ern. χέρσῳ, ὀλύμπῳ. — 60. ἂρ FI. ἀμιθνῆτες coni. Mein. p. 242. sed cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 152. — 61. ἐξαπίνης codd. omnes (nisi de E erravit Pohl) et edd. usque ad Ernest. ἀπούρουσαν I. ἐνὶ δρυὶ malebat Mein. — 62. ἄλλους codd. et edd. vet. corr. Ernest. ἔασσεν ABCDdELM et edd. vet., ἔασεν FGHI, ut corr. Stephan. ἀναγκαῖαι ABCFIQ, ἀναγκαίαι H. — 63. δεσποτικᾶν ABC. χέρα E. ἀπ' ἀμείψατ' E, ἀμαλείψατ' Ald., ἀμειμείψατ' ed. Venot. 1555. — 64. alterum κύον omittunt GI. δαίτας EF. — 65. ἐσύστερον ABCDdEFIM et edd. vet. usque ad Stephan. cf. V 107. — 66. ἃ μὲν (non ἁ μὲν) certe ABC. τὸ σ' G. εἰποῦσ' GHI. ἐρίχθονι G, ἐρισίχθονι I. — 67. χαλεπὸν καὶ ABC. λοιμὸν L, λιμὸν αἴθωνα hinc citat Etym. Magn. p. 33, 18. — 68. μεγάλῃ (vel μεγάλη) codd. et edd. usque ad Ernest. — 69. Comma post σχέτλιος primus posuit Stephan. πάσσαιτο EI. τόσσω I. ἥμερος I. — 70. δαῖτα om. H. παίνοντο G, καπένοντο H. ἄφυσον H. — 71 et 72. Ernestio et Reiskio auctoribus post Brunck. Boisson. et editorem Tauchnitz. transposuit Mein. cf. Excurs. διώνυσσον ABCGIL, διόνυσον M Ald. Frob. δάμαρτα E. — 72. Pro τᾷ praestat fortasse τῷ. Ernest. volebat τῷ καὶ τᾷ. συνοργίσθη E. διόνυσσος ABCG, διώνυσος EF.

οὔτε νιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
αἰδόμενοι γονέες· προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
ἦνθον Ἰτωνιάδος νιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὧν ἀρνήσατο μάτηρ·
'οὐκ ἔνδοι, χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κραννῶνα βέβακε
τέλθος ἀπαιτησῶν ἑκατὸν βόας'. ἦνθε Πολυξώ,
μάτηρ Ἀκτορίωνος, ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδί,
ἀμφότερον, Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκοισα.
τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
'νεῖταί τοι Τριόπας, Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὃ δ' ἐννέα φάεα κεῖται'.
δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;
δαίνυεν εἰλαπίναν τις· ἐν ἀλλοτρίοις Ἐρυσίχθων.
ἄγετό τις νύμφαν· Ἐρυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν,
ἢ ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Ὄθρυϊ ποίμνι' ἀμίθρει.
ἐνδόμυχος δἤπειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς

Hunc versum in margine habet M, Ruhnkenius insititium putavit, quem secutus Blomf. eiecit. cf. Excurs. — 73. *οὔτέ μιν* ABC, et *μιν* omnes usque ad Mein. *ἐράνους* GHI. *οὔτ' ἐς ξ.* Reiske et Valcken. ad Callim. Eleg. p. 223. *συνδείπνια* Brunck. — 74. *γονῆες* GHI. *προχανά δ'* B. — 75. *ἦλθον* G. *μιν* libri et edd. corr. Mein. *ἀθηναίας* CI. *ἐπάεθλα* I. — 76. *ὀρμενίδαι* B, *ορμαινίδαι* G, *ὀρμαινίδαι* I. *οὖν* libri et edd. corr. Ern. *ἠρνήσατο* libri scripti et impressi, quod correxi. — 77. *ἔνδοι* certe ABCE et Mein., reliqui cum edd. *ἐνδοῖ*. *κραννῶνα* ABCFLM Ald. Frob. Vasc. Steph. I Mein., *κράννωνα* Dd(?)E, *κρανῶνα* GHI Steph. II Ern. Blomf. cf. ad III 138. *βέβηκε* libri scripti et impressi, *βέβακε* Brunck., *βέβακεν* Mein. in textu, *βεβάκη* in comm. — 78. *τέλος* GHI. *ἀπαιτήσων* codd. et edd. praeter Meinekii, qui me auctore *ἀπαιτησῶν* dedit. *ἀπαίσων* I. *ἑκατῶν* G. *ἦλθε* CFG. — 79. *ἀκτονίωνος* AC, *ἀντονίωνος* B. *ἐπί* d. *παιδεῖον* habere videtur A. — 80. *κικλήσκουσα* notatur ex ABFG et habent DdL Ald. Frob. Vas. Steph., reliqui codices habere videntur quod primus Ernest. restituit. — 81. *δακρυχέασα* BC, *δακρυχέουσα* reliqui codd. (etiam M?) et edd. correxit Ernest. — 82. *ἐρισίχθονι* GHI. — 83. *πίνδον* libri et edd. vet. *Πίνδον* Steph. quod recep. Blomf., *Πίνδῳ* Ernest. coni. quod recep. Brunck. et Mein. *ἐς εὐάγκειαν* G. — 84. *τοι φιλότεκνε* G, *τὺ φιλότεκνε* H, *τυφλότεκνε* I. *τί τ'* vitium Loesnerianae et Tauchnitzianae (nisi forte etiam I). *μῆτερ* A. — 85. *εἰλαπίναν* ABCEFGHI, *εἰλαπιναστής* Q, *εἰλαπίνας* Dd LM Ald. Frob. Vasc. Steph. et ceterae edd. usque ad Mein. *ἐπ' ἀλλοτρίης* coni. Blomf. V 85, 86, 87 Bergkius olim putabat alterius recensionis esse positosque pro v. 75 usque ad 84. *ἐρισίχθων* GHI. — 86. *ἀγάγετο* G. *ἐρισίχθονι* I. — 87. *ἢ ἔπ' ἐξ* A, *ἢ ἔπι ἐξ* B, *ἢ ἐπὶ ἐξ* C. *ὄθρυϊ* BCF. *ποιμνι' ἀμι* A, *ποίμνι ἄμι* B, *ποίμνι' ἀνῖ* C (referente Keil, *ἀμι* referente Loesner). *ποίμνι' ἀμ* E, sed superscripto *ἀριθμεῖ*, quod habent DdLM et edd. usque ad Brunck. *ποίμνι' ἀμέλγει* FGI, *ποίμνια μέλγει* H. *ἀμιθρεῖ* coni. Ruhnk. et Valcken., quod receperunt Brunck. Blomf. Boisson. *ἀμίθρει* coni. Mein. — 88. *δ' ἤπειτα* ut videtur libri omnes. *πανάμερος* AB, *πανήμερος* reliqui codd. et editiones usque ad Ernest. *εἰλαπινάστης* FGHI.

ἤσθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσας
ἀλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
καὶ τούτων ἐπὶ μᾶσσον ἐτάκετο, μέσφ' ἐπὶ νειρᾷ
δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν.
κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφεαί,
χὠ μαστός, τὸν ἔπωνε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
τοῖα τὸν οὐκ ἀίοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων·
'ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον, εἴπερ ἐγὼ μὲν
σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκας γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν·
νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ νιν αὐτὸς
βόσκε λαβών· ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὖλιες ἤδη

---

89. ἤσθλε H. ἐξάλλετο codd., ἐξάλθετο vel ἐξείλλετο dubitanter coni. Stephan., ἐξάνετο Reisk., ἐκμήνατο vel ἐπεμήνατο vel ἐπεμαίετο vir doctus apud Thom. Bentleium, qui ipse malebat δ' ἐλελαίετο vel αἰθύξατο. ἐξάλδετο coni. Blomf., quod recepit Mein., qui olim ἐξαύξετο vel ἐπάξετο malebat. — 90. ἔδοντι ABCI. θαλάσσας ABd, θαλάσσης reliqui et edd. usque ad Ernest. — 91. ἀλεματων G. — 92. πλάγγω ABC, πλάγγων DdFfIM Ald. Frob., πλάγκων Vasc. Steph. I et II., πλαγκών Venet. 1555. — 93. ἔτι μεῖζον libri, nisi quod ἔτι μείζων L Ald. Frob., ἔτι μᾶλλον malebat Mein., ἐπὶ μᾶσσον ego correxi. ἐπὶ νευρὰς AB (nisi quod is ἔπι νευράς) CDdEFLM Ald. Frob. Vas. Steph. Ernest., ἔνι νευραὶ G (sed ultima litera non certa), ἐνὶ πλευρὰς HI, ἐνὶ νευραῖς Brunck. Tauchn., ἐπὶ πλευρὰς Boiss., ἐπὶ πλευραῖς Blomf., ἐπὶ πλευραῖς Mein., ἐπὶ νειρᾷ ego. — 94. ἰνές τε ABCDdEF (qui habet ἶνες τὲ) LM et edd., ἶρις τε GI, ἰρίς τε H, ῥινός τε coni. Valck., quod recepit Brunck. μῶνον AB, μοῦνον reliqui et edd. usque ad Ernest. ἔλιφθεν ABCEFLM Ald. Frob. Vasc. Ern. Brunck., ἔλειφθεν DdGHI Stephan. Blomf. Mein. — 95. ἀδελφαί libri scripti et editi, corr. Mein. — 96. χὠ deest in H. ἔπωνε C (de AB tacet Merkel.) E (sed in hoc ἔπωκνε) Ff, ἔπυνε H, ἔπινε DdGILM et edd. usque ad Mein. spurium putabat versum Valck. μαστός θ' ὅν ποκ' ἔπωνε coni. Mein. — 97. τριόπαις AB. πολιὰς GHI. praestatne ἔπι? ἐξέβαλλε I. — 98. ποσειδάονα E, ποσειδῶνα G, ποσευδάωνα D. καλιστρεύων GHI. — 99. τε ὀυ BC. — 100. σῦν ABC, σεῦ libri. num τεῦ? Κανάκης libri. corr. Mein. ἐμοῖο BCGHI. — 102. ἐκτερέϊσαν L Ald. — 103. βούβροστις Ald. ἐνὶ στομαχοῖσι coni. Slothouver., ἐνὶ θαλάμοισι ed. Mein., idem coni. etiam ἐνὶ σπλάγχνοισι. κάοπται Ald. — 104. ἢ AB. οἱ om. G. μιν libri. corr. Mein. — 105. ἁμαὶ B, ἀπηρείκαντι Dd et edd. veteres usque ad Stephan.

τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπαρνήσαντο μάγειροι.
ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγαλᾶν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν, τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον,
καὶ τὰν αἴλουρον, τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
μέσφ' ὄκα μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο·
ἀλλ' ὄκα τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
καὶ τόχ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὅς τοι ἀπεχθὴς
εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
* * * παρθενικαὶ καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῖσαι,
'Δάματερ μέγα χαῖρε, πολυτρόφε πουλυμέδιμνε'.
χὠς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
τέσσαρες, ὣς ἁμὶν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα

107. ἀπηναρίσαντο ed. Mein., ἀπημήσαντο coni. M. Schmidt., οὐδὲν γάρ ἀπηρνήσαντο coni. Bergk. — 108. καὶ om. H. μεγάλαν ABCDdEFHILM et edd. vet., μεγάλην G, μεγαλᾶν Ern. Mein. cf. ad V 2. ὑπέλυσεν I. ἀμαξᾶν AM Ald. Frob. ἁμαξᾶν BCDdEFHIL Vasc. et edd. omnes. cf. ad I 23. ἅμαξαν G. — 109. ἔφαγε ADdEFGHI Ald. Frob. Vasc. Steph. I. τὰν A. ἑστία Dd Ald. Frob. Steph. I, etsi correxerat iam Vascos. et ἑστία enotatum certe ex BI. — 110. ἀεφλοφόρον B. κτεῖναν pro καὶ τὸν coni. Bergk. — 111. θυρία D. μικρά HI. post hunc versum quaedam intercidisse putat Bergk. — 112. μέσφ' ὅτε libri. cf. ad VI 9. ἐνὶ ABCFI. κεῖντο E. — 113. μῶνοι ABCDd(?)EHLM edd. usque ad Mein., μοῦνοι G, μόνοι FI. ἄρ AFIM Ald. Frob. Vasc. ἠπίσαντο H. — 114. ὅτε libri. cf. ad VI 9. ὄλβον con. Mein. ἀνεξήραινον libri scripti et editi praeter Brunck. Blomf. Boissonad. Mein., qui receperunt ἀνεξήραναν ab Ernest. coniectum. ἀνεξέρραισαν coni. Scheer. — 115. τόθ' libri. corr. Brunck. τὸ τ' ὁ A Ald., τότ' DdM Frob. Vasc. ἐν I. — 116. ἀκόλλους F, ἀκόλους reliqui, item editiones omnes ante Ernest. τὲ AB. ἔκβολα A, ἔμβολα GHI. κύματα I. — 117. τῆνος DdI Ald. ἐμοὶ G. ὅσοι d, ὅτι H, ὅτοι I, ὅστις Q, ὅς τὶν con. Brunck. Num ὅς σοί? — 118. μηδ' vel μὴ δ' ABCEFIM, μή δ' edd. vet. ὁμότοιχος ἐμοί, κακογείτονες interpungunt certe BE. et ἐμοὶ omnes praeter Brunck. Mein., qui ἐμίν. κακοδαίμονες ed. Mein. ἔχρος C. — 119. Primo versus loco om. ABCK quod in DdfLM et edd. vet. et rec. omnibus legitur εἴπατε, in Ef δεῦρ' ἴτε, in FGHI ἄσατε. ego olim coni. εἰ δ' ἄγε. Mox καὶ om. ABCd. τεκοῦσαι libri scripti et impressi omnes praeter Brunck. et Mein. Totum versum omittit S. — 120. Primae vocis in ABCK nihil superest praeter τερ. πολύτροφε omnes. cf. ad v. 2. πολυμέδιμνε EM, πολυδιμναι H. — 121. χ' ῶσαι A, χ' ῶσαι BM Frob. Vasc., χῶσαι CF, χ' ὤισαι D (χῶσαι d), χ' ῷσαι Ald., χ' ῶσαι EI Steph. I, χ' ὡς αἱ GHL Steph. II et edd. recentiores. χὠς ἁ coni. Bernhardy ad Dionys. Per. p. 829, χὠς αἱ ed. Mein., χὢς οἱ coni. Bergk. ind. lect. Halens. p. IV not. — 122. τέττορες suspicatur Mein. p. 242. ὧς B, ἀμὶν F, quae fortasse verior scriptura est. cf. Ahrens l. l. p. 260 extr. ὡς ἁ μὲν GI, ὡς ἀμὲν H.

λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
ἥξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
* * * * * * * * * * * * *
ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
ὡς δ' αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
ὣς ἀμὲς τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασαίμεσθα.
μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήια τὰς ἀτελέστως,
τᾶς δὲ τελεσφορέας ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
αἵ τινες ἢ 'ξήκοντα κατώτεραι· αἱ δὲ βαρεῖαι
χἄτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα χἄτις ἐν ἄλγει,
ὣς ἅλις, ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὣς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
χαῖρε θεὰ καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἐν δ' ὁμονοίᾳ
ἔν τ' εὐηπελίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα·
φέρβε βόας· φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν· οἶσε θερισμόν·

θεῦς malebat Ern. — 123. ἔαρ A. φέρουσα ABCEFGI, φεροῦσα H. — 125. δ' om. I. Post hunc versum lacunae signa ego posui. — 126. ἃς πόδας B, ὧς κεφαλὰς AB. παναπηρέες HI, πανπηρέες G, ἀναπηρέας E (teste Ern., sed nihil notavit Pohl.), πανανακηρέας M. ἕξομεν GHI, ἕξομες cum Ald. Frob. etiam M. ἀεὶ C. — 127. ὥς B, ὤς C. δ' ante αἱ primus reposuit Mein., qui etiam χὠς αἱ scribi posse monet. ʹυκνοφόροι G. λύκνα GH, λῖκνα ed. Mein. — 128. ὧς AB. ἆμος A, ἀμος BC, ἄμες EFG, ἄμμες reliqui, item edd. praeter Mein., qui ἀμές aedit. recte. cf. Ahrens. l. l. p. 258. πασαίμεσθα ABC, πασσαίμεθα E, πασσαίμεσθα DdFGHIKLM Ald. Frob. Vasc. et reliquae editiones usque ad Ernest., πασεύμεσθα ed. Mein. — 129. ἀτελέστους GI, ἀτελέστας DdH Ald. Frob. Steph. in marg. — 130. τὰς δὲ τελεσφορίας omnes, ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας coni. Steph. II, quod receperunt Ernest. Brunck. Blomf. Boiss., τὰς δὲ τελεσφορέας coni. Thomas Bent., τὰς δὲ τελεσσιφόρως ed. Mein. θεὸν ABC, θεῦν reliqui et edd. omnes usque ad Mein. — 131. ἑξήκοντα vulgo, ἢ 'ξήκοντα ego scripsi. κακώτεραι G. αἵ τε omnes. corr. Ernest. — 133. ὡς ἅλις IM, ὥς αὐτὰν ABC, et αὐτὰν etiam DdIM Ald. Frob. Vasc. Steph. I et II. emendarunt Steph. et Vulcan. τὰν δε δαω H. — 134. ἐπίθεστα coni. Mein. καὶ ὡς omnes, quod correxi. ὧς ποκα coni. Mein. ναὸν malebat Ern. — 135. τήνδε FGHI. ἐν δ' ὁμονόια ABCF(?)GHI, ἐν δ' ὁμονοίᾳ E, ἔν τ' ὁμ. DdM Frob., ἔν τ' ὁμ. Ald., ἔν θ' ὁμ. L Vasc. et reliquae edd. omnes. — 136. εὐηπελίᾳ vel εὐηπελία codd., etiam LMQ et Ald., εὐπεπλίᾳ H, εὐημερίᾳ Frob. Vascos. Steph. I, II. Citat Etym. Magn. p. 390, 41: ἔν τ' εὐωπελίᾳ, φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα. Mox φέρε δ' ἀγρόθε vel φέρβ' ἀγρόθι coni. Mein. — 137. φέρε μᾶλα ABCFfHQ, φέρε φᾶλα e corr. μᾶλα G, φέρε μάλα I, φέρε μᾶλα E, φέρβε μᾶλα DdLM Ald. Frob. Vasc. Steph. I, II usque ad Vascosan. καλὰ φέρβε coni. Briggs. ad Theocrit. XV 105, μάλα φέρβε coni. Mein. φέρβε στάχυν LM Ald. Frob. Vasc. Venet. 1555. Steph. I. φερέσταχυν coni. Mein.

φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε τῆνος ἀμάσῃ.
ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείοισα θεάων.

---

138. *εἰνάραν* GH, *εἰναρίαν* I. *ἄρ .....*, *κεῖνος* E, *ἄροσ'ἐκεῖνος* B, *ἀρεισἐκεῖνος* F, *ἄρεισ' ἐκεῖνος* G, *ἄρεισ', ἐκεῖνος* I, *κεῖνος* omnes. em. Mein. *ἀμάσσει* ABCDdFH Ald. Frob. Vasc., *ἀμάσει* EG, *σ' ἀμάσσει* I, *ἀμάσσῃ* Steph. I, *ἀμάσῃ* Steph. II. Blomf. Boiss. Mein., *ἀμασεῖ* Ernest. — 139. *ἵλαθι* M, *ἱλαθί* Ald., *ἵλαθί* Frob. Vasc. *ἔλλαθι* suspicatur Mein. p. 242. *τρίλλαιστε* d. *μεγακρείουσα* E, et *κρείουσα* omnes, quod correxit Ern.

CALLIMACHI EPIGRAMMATA.

I.

Ξεῖνος Ἀταρνείτης τις ἀνείρετο Πιττακὸν οὕτω,
τὸν Μυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ὑρράδιον·
'ἄττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος, ἡ μία μὲν δὴ
νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ,
ἡ δ' ἑτέρη προβέβηκε· τί λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω'.
εἶπεν· ὃ δὲ σκίπωνα γεροντικὸν ὅπλον ἀείρας
'ἠνίδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος'.
(οἳ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ)·

I. Authol. Pal. VII 89 (ubi ut in Planudca usque ad Stephanum *ἀδέσποτον* est), Diogen. Laert. I 79, Arsen. Violet. p. 54 (sive apud Leutsch. ad Apostol. p. 675). Res ipsa narratur a schol. Aeschyl. Prom. 886. — v. 1. *ἀνείρετο* Pal. et veter. edd. Planud., *ἀνήρετο* Diogen., qnod cum Brunck. praetulit Mein. ego Iacobsium secutus sum. nam *ἀνείρετο* magis est Homericum. cf. Spitzner ad Il. XXIV 200. — *οὕτω* libri, *οὕτως* Mein., puto ut in fine versus, in quo Bekkerum imitatur (cf. Homerische Blaetter p. 31). sed tamen in hym. Apoll. 71 *οὕτω* edidit. ac vide Lobeck. Element. II p. 163. et monuit Bentl.: *rectius in Anthologia οὕτω, nempe ante consonantem.* — v. 2. *Μιτυληναῖον* vulgo. corr. Boisson. cf. Lobeck. l. l. I p. 522. *Ὑρραδίου* vulgo, *Ὑρράδεω* Viscont. Mus. Pio-Clem. VI p. 36, *Ὑρράδιον* ego dedi. cf. Excurs. — v. 3 usque ad v. 6 sine Callimachi nomine habet Suid. vol. I, 1 p. 823, ubi etiam v. 5 legitur *σύμ μοι*, ut in Pal., quem tamen non secutus est Iacobsius, etsi cum eodem Pal. V 53, 4 *σύμ με λαβών* edidit. cf. Lobeck. ad Sophocl. Ai. 836. — v. 7. *σκήπωνα* Iacobs cum Pal., ut saepe ille codex habet (cf. Iacobs. ad VI 293, 1. VII 65, 4. 224, 4. 413, 5. 457, 1.), cui ubique Iacobsius optemperavit. contra nihili esse formam *σκήπων* L. Dindorf. pronuntiat in Thes. Par. VII p. 379 A. — v. 8. vulgo legi videtur *ἠνίδε κεῖνοι*, non *ἠνίδ' ἐκεῖνοι* ut Iacobsius dicit et Meinekius edidit. cf. Naeke de Hecal. p. 93. mox quaeri potest num *τοι* legendum sit pro *σοι* ut in epigr. IV, 1. XXXVII, 2, quum pronomen vim non habeat nec in initio aut post praepositionem positum sit ut Epig. V 8. XIII 1. XXX 3. cf. La Roche, Homer. Unters. p. 276. — v. 9 et 10. *ἀνωνύμως* profert Suid. I 1 p. 980.

'κείνων ἔρχεο' φησὶ 'μετ' ἴχνια'. Χὣ μὲν ἐπέστη
πλησίον. οἳ δ' ἔλεγον 'τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα'.
ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
δράξασθαι παίδων κληδόνι συνθέμενος.
τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἴκιον ἤγετο νύμφην,
οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

II.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
ἁρπακτὴρ Ἀίδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

v. 12. τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα est apud Plutarch de puer. educ. p. 13 F et Suid. II, 2 p. 1666, sine nomine apud utrumque. — v. 14. κληδόνα cum Pal. Iacobs et Mein., κληδόνι Plan. et Diogenes. Hoc praeferendum mihi videbatur. nam quod ad illud firmandum Iacobsius attulit Hom. Il. VII 44, Od. XX 92, nihil aliud docuit nisi hoc, συντίθεσθαί τι esse percipere et cognoscere aliquid. sed hoc iam dictum erat v. 13 ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος, hic autem requiritur assentandi notio, quae dativum postulat. — 15. ἐς οἶκον ἐπ' ἤγετο Pal. et Plan., ἐς οἴκιον ἤγετο vel ἤγαγε Diogen. ἐς οἶκον ἀνήγετο Hemsterh. et Blomf., ἐς οἶκον ἐπήγετο Iacobs. ego cum Mein. sequor Diogenem. — v. 16. σὺ Δίων Diogen. sed cf. Excurs.

II. Anthol. Palat. VII 80 et Diogen. Laert. IX 17. — V. 1. ἐς δέ με δάκρυ (βάλλουσιν) in eadem versus sede habet Callimachi imitator Agathias in Anth. Pal. V 273, 3. δ' ἐμὲ Diogen. — v. 2 sq. Verba inde ab ἐμνήσθην usque ad ἀηδόνες citat Suid. II, 1 p. 541, ubi v. 3 legitur ἥλιον ἐν λέσχῃ legitur, quod imitando expressisse etiam Aelian. Nat. An. VI 58 videtur et olim vulgabatur (etiam in Diogene), nisi quod in Plan. editionibus Aldin. et Florent. legitur ἠέλιον ἐν λ. ἠέλιον λ. corr. Bentleius, quem Brunck. et Mein. secuti sunt. — 4. Ἁλικαρνασεῦ nonnulli. Huc pertinent Strabonis verba XIV p. 656 ἐξ αὐτῆς (Halicarnasi) Ἡράκλειτος ὁ ποιητής, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος. τέφρα πάλαι σποδιή corr. Brodaeus, τέφρα τε καὶ σποδιή Wakef. silv. crit. II p. 156. illud temere arripuit Blomf., ut monuit Mein. ad Delect. Anth. p. 213. ita τρίπαλαι, δεκάπαλαι, δωδεκάπαλαι, χιλιόπαλαι leguntur in Aristoph. Equit. 1153 seq., τρίπαλαι etiam in Lucian. Lexiph. 2, 'δεκάπαλαι etiam in fragm. Philonid. incert. II p. 423 Mein. et in fragm. Heniochi III p. 560 Mein. — v. 6. ἁρπακτής Pal. et Plan., ἁρπακτήρ olim Diogen. (non item nunc Cobet.), quod praetulit Bentl. cum Brunck., Iacobs., Mein. — ἔπι scribens Meinekius cur praepositionem ad remotius ᾗσιν quam ad propius βαλεῖ referre maluerit non intelligo. nec in simili causa quicquam mutavit in VI, 97 πολίαις ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε.

III.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ παρέλθε
οἰμώζειν εἴπας πολλά· παρέλθε μόνον.

IV. (3 Mein.)

Μὴ χαίρειν εἴπῃς με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἶσον ἐμοὶ χαίρειν ἐστὶ τὸ μή σε πελᾶν.

V. (4 Mein.)

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;
'τὸ σκότος. ὑμείων γὰρ πλέες εἰν 'Αΐδῃ'.

VI. (5.)

Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, πάλαι τέρας· ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις,
ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν ἀῆται,
τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
εἰ δὲ Γαληναίη, λιπαρὴ θεός, οὖλος ἐρέσσων
ποσσὶν (ἴδ' ὡς τὤργῳ τοὔνομα συμφέρεται),

III. *τὸ περιφερόμενον Καλλιμάχειον* nominat Plutarch. vit. Anton. 70, sed in Anthol. VII 320 hoc praecedit distichon: *ὀξεῖαι πάντῃ περὶ τὸν τάφον εἰσὶ νάκανθαι καὶ σκόλοπες· βλάψεις τοὺς πόδας, ἢν προσίῃς*, et Hegesippo epigramma tribuitur, totum Callimacho assignandum videbatur Meinekio Delect. Anth. gr. p. 147, qui tamen in ed. Call. omisit. Mihi alterum tantum distichum Callimachi videtur cum Hegesippi versibus duobus male conglutinatum. — v. 2. *ἐσοικέω* Pal. et Plut., *ἐνοικέω* cum Plan. Brunck., Iacobs, Mein. p. 118, *ἐσῴκεον* Schneidew., ut refert Sintenis. ad Plut. IV p. 68. —

IV. Anth. Pal. VII 318. in Plan. *ἀδέσποτον* est, unde in sylloga usque ad Ernest., Blomf., Boiss. omissum est. — v. 2. *κᾆστιν* Haupt. in ind. lect. univ. Berolin. 1858 p. 7. *γελᾶν* libri, quod corr. Graef. et Iacobs, probavitque etiam praeter Mein. Hecker. com. crit. in Anthol. (II) p. 273. olim *χ. ἐστί, τὸ μή σ' ἔθ' ὁρᾶν* malebat Iacobs. —

V. Anth. Pal. VII 317. *ὑμείων γάρ πλείονες* Pal., *ὑμέων γὰρ πλείονες* Plan., Iacobs et Mein., *ὑμείων πλείονες* Brunck. quod probavit Naeck. de Hecal. p. 93. mihi *πλέες* facillima correctio videbatur.

VI. Athen. VII p. 318 B. v. 1. *παλαιτέρος* vulgo, *παλαίτερον* Bentl., *πάλαι τέρυς* Iacobs. qui edidit in Append. epigr. II p. 770 et in Delect. X 81, *σάλου πάρος* Goettling. animad. crit. in Callim. Epigr. p. 5, *πάλαι τεός* F. V. Fritzsche in Ind. lect. Rostoch. 1868 p. 3, *πάλαι τέρας* ego correxi in Philol. IV p. 566, quod assensu suo probarunt Hecker. com. crit. de Anth. gr. part. prior. p. 160 et Mein. cum in Philol. XIV p. 9, tum in editione Callimachi. — *νῦν μοι* cod. Venet. — v. 2. *ἄνθεμ' ἔρωτος* malebat Mein. tum hic, tum in Philol. l. l. p. 9. — v. 5. Brunck. praeeunte Lennepio ad Colluth. p. 103 sq. Lips. malebat: *εἰ δὲ γαληναίη λιπαρή, θέον αὐτὸς ἐρέσσων ποσσὶν ἀεί, ὡς.* — v. 6. *ποσσὶν ἶν' ὥστ' ἔργῳ* Venet., *ποσσὶν ἶν' ὥσπερ καὶ* vulgo, *ποσσί νιν, ὥστ' ἔργῳ* Hermann. ad Orph. p. 771 (probantibus Naecko de Hecal. p. 93, Iacobs.,

ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδας, ὄφρα γένωμαι
σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἀρσινόη,
μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

VII. (6.)

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδὸν
δεξαμένου· κλείω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθε,
καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

VIII. (Epigr. dub. 1 Mein.)

Στήλην μητρυιῆς, μιαρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,

Goettling., Dindorf.), ut *νιν* ad praegressum *πελάγεσσι* spectet, *ποσσί νιν· ὡς τὤργῳ* Hauptius, *ποσσί νιν, ᾧτ' ἔργῳ* Hecker l. l. ego quod conieci in Philol. IV p. 567 nunc recepi cum Meinekio, quem vide etiam in Phil. XIV p. 9. ac probavit etiam Fritzsche p. 4. — v. 7 seq. *ἔκ τ'* cum Hemsterhusio Iacobs., Goettling., Dindorf. *Ἰουλίδας* vulgo, *Ἰουλίδος* post Casaubonum plerique, *Ἰωνίδας* ed. Mein., *θῖν' ἐς Ἰουλίδας* Lennep. l. l. Citat hinc Etym. Magn. p. 664, 49 *ὄφρα γένωμαί σοι περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόη*, ubi libri *σοὶ τὸ περίσκεπτον* (cui *σοί τι π.* Ernest. substituere malebat) et *Ἀρσινόης* habent. Tum M. Schmidt. Verisim. p. 32 commendabat, sed dubitanter: *σεῖο παράσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόη. Γῇ δέ μοι ἀνθ' ἅλμης, ἵν' ἔθ', ὡ πάρος εἰμὶ παράπλους, τίκτεται ἐν νοτίῳ* (vel *αἱ νοτερῆς*) *ὤεον ἀλκυόνης.* Tum *εἰμὶ γὰρ ἄπλους* voluit Lentz. in Muetzell. Zeitschr. f. d. Gymnasialwesen 1860 p. 348, *εἰμὶ γὰρ ἀπτήν* Fritzsche l. l. p. 4. — v. 10. *τίκτει τ' αἰνοτέρης* vulgo, quod correxit Bentl., *τηρεῖται γοερῆς—ἀλκυόνος* Iacobs. Animad. in Ep. Auth. I, 2. p. 285, *τίκτηται γοερῆς—ἀλκυόνης* Hecker. l. l. p. 161, *τίκτηται δολερῆς—ἀλκυόνης* Fritzsche. *ἀλκυόνης* vulgo, *ἀλκυόνος* Bentl. — v. 12. *ἡ* (?) *Σμύρνης εἴτις ἀπ' Αἰολίδος* scribendum esse videbatur Heckero l. l., *κεἰ Σμύρνης* aliquando Fritzschio. —

VII. Strab. XIV, 638 (indeque Eustath. ad Hom. Il. p. 331, 5 seq., ubi tamen verba a *κλείω* usque ad *Ἰόλεια* omissa sunt), Sextus Empir. contra math. 48 p. 609 Bekk., schol. Dionys. Thrac. p. 728 (ubi omissa sunt quattuor ultima epigrammatis verba). — v. 1. *τοῦ Σαμίου* Strabo et Eust., Mein., *Κρεωφύλου* Sext. et schol. Dionys., — *θεῖον ἀοιδόν* Sext., Iacobs., Mein., *θεῖον Ὅμηρον* reliqui. *Χῖον ἀοιδόν* malebat Mein. — v. 2. *κλαίω* vulgo. emend. Hecker. Epist. ad Schneidew. in Philol. IV p. 481, Mein. Vindic. Strabon. p. 219 et ad hunc locum, in quo Sexti codd. inter utrumque verbum fluctuant. Et *κλαίω* atque *κλείω* permutantur etiam in Anth. Pal. IX 121. — v. 3. *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι γράμμα* citant Etym. Magn. p. 240, 51, gramm. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 310, schol. Dionys. Thr. p. 725 et 728 (ubi addens *ἀλλαχοῦ ὁ αὐτός—τὸ ποίημα λέγει γράμμα* idem tamen hoc Callimachi epigramma apposuit aliquanto plenius). —

VIII. In Anthol. IX 67 est *ἀδέσποτον*, sed Callimacho diserte ascribit Planudes. inter epigrammata dubia retulit Mein. — v. 1. *μικρὰν*

ὡς βίον ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
ἡ δὲ τάφῳ κλινθέντα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

IX. (7.)

Ἦλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
τὸν τεὸν οὐχ αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
ἄλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίην.

X. (8.)

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
ῥῆσις. ὃ γὰρ 'νικέω' φησὶ τὸ μακρότατον.
ᾧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
'πῶς ἔβαλες;' φησὶ 'σκληρὰ τὰ γιγνόμενα'.
τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴνδικα τοῦτο γένοιτο
τοὔπος· ἐμοὶ δ' ὦναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

XI. (9.)

Τᾷδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

XII. (10.)

Ἦν διζῇ Τίμαρχον ἐν Ἄιδος, ὄφρα πύθηαι
ἤ τι περὶ ψυχῆς ἢ πάλι πῶς ἔσεαι,

---

vulgo, de quo Iacobs.: 'vide annon parvitas quoque cippi, unde nihil plane timebatur periculi, ad malitiosum novercae animum significandum faciat'. *μιαράν* Bent., *λιπαράν* Mein. (i. e. ungentis dolibutam). — v. 2. *βίου* Pal. — v. 3. *τάφῳ κλινθεῖσα* libri, quod Iacobs. interpretatur de statua novercae in tumulo cubare visae, *κάτω κλινθεῖα* Faber., *δ' ἐδάφει* Reisk. ad Constant. Porphyr. p. 61, *τάφῳ κλινθέντα* Toup. l. l. et Mein. —

IX. Anth. Pal. IX, 565. v. 1. *ἐπικισσοῦ* Pal. — v. 3. *ἄθλων* pro *ἄλλων* malebant Menrs. et Casaub. — v. 4. *σοφίαν* vulgo. corr. Mein.

X. Anthol. Pal. IX, 566. v. 2. Legebatur *ὁ μὲν νικῶ.* ultimum Mein. corr., prius ego. — v. 3. num *μὴ ἐμπνεύσῃς*? —

XI. Anth. Pal. VII, 451. v. 1. *τῇδε* libri, quod corr. Boiss. propter *θνάσκειν*, quod in v. 2 habet Plan. pro *θνήσκειν*. Boissonadium sequuntur Hecker. com. in Anth. I p. 159 et Dübner., non item Mein. — *ὁ ἀκάνθιος* Pal.

XII. Anth. Pal. VII, 520. v. 2. *ἔσεται* Plan. Ceterum cf. Agath. in Anth. Pal. XI 354: *Νικόστρατον — τοῖα περὶ ψυχῆς τις ἀνείρετο· πῶς θέμις εἰπεῖν τὴν ψυχήν, θνητὴν ἢ πάλιν ἀθάνατον; —. ἦ εἰ πάλι πως*

διζεσθαι φυλῆς Πτολεμαίδος υἱέα πατρὸς
Παυσανίου. δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

XIII. (11.)

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ καὶ στίχος· οὐ μακρὰ λέξω·
Θῆρις Ἀρισταίου Κρὴς ὑπ' ἐμοί. — δολιχός.

XIV. (12.)

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἵππακον εὑρεῖν
καὶ Διδύμην· ἀφανὴς οὔ τι γὰρ ἡ γενεή.
καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων ὧδ' ἐπέχω Κριτίην.

XV. (13.)

Ἦ ῥ' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; 'εἰ τὸν Ἀρίμμα
τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί'.
ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; 'πολὺ σκότος'. αἱ δ' ἄνοδοι τί;
'ψεῦδος'. ὁ δὲ Πλούτων; 'μῦθος'. ἀπωλόμεθα.
'οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰν Ἀίδῃ'.

---

coni. Mein. De *πάλι* cf. Hocker. com. Anth. p. 350. — v. 3. *δίζησθαι* malebat Moin. cf. Exc. —

XIII. Anth. Pal. VII, 447. v. 1. *ὃ καὶ στίχος* Pal., *ὁ καὶ τάφος* Plan. et vnlgo (etsi etiam in Plan. plurimi codd. habent *στίχος*), *λίθος* coni. Mein. post *στίχος* interpnnctionem ego posui. *λέξων* Plan. — v. 2. *ἐπ' ἐμοί* Pal., *δολιχός* Pal., *δολιχόν* Plan. et vulgo, *δόλιχον* Mein. et Dübn. cf. Exc. —

XIV. Antb. Pal. VII, 521. v. 1. *ἐθέλῃς* Pal., *ἔλθῃς* Plan. verba *ὀλίγος πόνος* Iacobs. parenthetice accipienda indicat, ut *εὑρεῖν* vim imperativi habeat. — v. 3. *λέξαι* Pal., *λέξον* Plan. — v. 4. *κείνων ἔχω Κριτίαν* Pal., sed in margine correctum *κείνων ὧδ' ἐπέχω Κριτίην*. contra *κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν* Plan.

XV. Anth. Pal. VII, 524. v. 1. *Χαρίλας* (ut v. 3 *Χαρίλα*) Blomf., sed *Χαρίδας, Χαρίδαντος* agnoscnnt schol. Hom. Il. IV 66, Eustath. ad Il. p. 445, 25, Choerobosc. in Tbeodos. p. 34, 30. *Ἀρίμνα* idem et Ernest., sed *Ἀρίμμα* babet Choerob. l. l. p. 37, 15, sine dubio ex Callimacho, nam statim ibi seqnitur *Ἐχέμμας, Ἔχεμμα* ex Epigr. LXII Mein. — v. 3. fortasse *ὦ Χαρίδαν* legendum censet Mein. sed ipse ex Homero *Πουλυδάμα*, ex Menandro *Δρύα* vocativnm affert. ac Zenodotnm otiam *Κάλχα* Il. I 86 legisse scimus, a quo videtur profectum esse etiam *Λαοδάμα* quod legimus in Od. VIII 141 et 153. — *πολυσσκοτος* Pal., *πολὺ σκότος* Plan. *τὸ σκότος* est etiam in Ep. V. in libris antem saepe variatur inter *ὁ σκότος* et *τὸ σκότος* cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. VII p. 446. — v. 4. *ἀπωλόμεθα* cum Hecker. com. crit. in Anth. I p. 305 assignavi viatori, non Charidanti. aliter enim vix perspicitnr, cur sequentia Charidas dicat. — v. 5. *ὗμμιν* Pal. — v. 6. *βούλῃ* Mein. malebat cum Iacobs., qui qnum *ὄψει* servaret in epigr. Philodemi Antb. Pal. XI 44, 5 et Lucian. ibid. XI 191, 6, et *οἴει* (quod est etiam in Hom. Od. XII 101 et Il.

XVI. (14.)

Δαίμονα τίς εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίδε καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἁμετέροις,
τᾷ ἑτέρᾳ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιαρότερον.

XVII. (15.)

Τιμονόη —, τίς δ' ἐσσί; — μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων,
εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
στήλῃ καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις· ἦ μέγα φημὶ
χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

XVIII. (16.)

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν
δίζηνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,

XXIII 620 coll. tamen La Roche Hom. Unters. p. 149) in Ammian. ibid. XI 156, 1, debebat servare etiam *βούλει*, quod illis *ὁμόζυγον* est. Mox *πελλαίου βοῦς* codd., quod Scaliger in not. mstis et Salmas. ad Tertull. de pall. p. 334 correxerunt *Πελλαῖος βοῦς* probaveruntque Heckero in com. crit. in Anth. p. 268 editionis prioris et p. 304 alterius editionis, ubi de vilitate rerum in orco intelligendum putat, sed omnia dicit huius sententiae inferendae conamina frustra esse, quod in fine interciderit distichon, in quo fortasse etiam metempsychosis mentio facta sit. in illum sensum Fonteinius ap. Burmann. in Sicul. Tom. II p. 44 corrigebat: *οὐδέ, τὸν ἡδύν, πωλεῖται χαλκοῦ βοῦς μέγας ε. ἀ.*, item Goettling. Animadr. crit. p. 10: *εἰ δὲ τὸν ἡδύν, κολλύβου ἐμπέπραται β. μ.*, item ten Brink. in Philol. VI p. 223: *βούλεσθ', οὐ πελάνου β. μ.* (de *πέλανος* citans schol. Nicandr. Alex. 488, Suid. et Hesych. s. *πεδανός* et *πέλανος*), quod postea etiam Bergkius coni. in Indic. schol. Halens. 1864/65 p. VIII seq., tum Mein. ad Choliamb. p. 154: *παλλαδίου β. μ.* Sed idem postea ad h. l. cum Iacobs. ad Anth. p. 356 nihil mutandum censebat, modo statuatur *πελλαῖος* vel *πελλαῖον* nummuli nomen esse aliunde non cognitum. Nihil postea mutavit etiam Goettlingius in Program. Jenen. 1852 (opuscula academ. p. 251 sq.) sed longe alia usus est explicatione, *Πελλαῖον* statuens esse Alexandrum magnum, *βοῦν* autem Apim. cf. Exc. — *εἰς ἀίδην* Plan. —

XVI. Anthol. Pal. VII 519. v. 1 *δ' εὖ* libri. Reisk. *δ'* eiecit, Mein. *δεῦτ'* vel *δηὖ* (i. e. *δὴ εὖ*) scribendum censet nisi in initio carminis interciderit distichon, cuius hic sensus fuerit: *multi quibus singulari deorum benevolentia laetissima sors obtigit, in perpetua felicitate se fore sperant.* Cobet. Mnemos. vol. X p. 410. *τίς τευ* verum putat, ego *εὖ* dedi. cf. Exc. — *ἠνίκα* vulgo, quod correxi. Scheer. Callim. *ὁμηρικ.* p. 18 malebat *εἵνεκα*. — v. 2. *ἁμετέροις* cum Pal. Iacobs., Dübner, *ἡμετέροις* cum Plan. Mein. — v. 3. *τᾷ ἑτέρᾳ*, cum Pal. Iacobs et Dübner, *τῇ ἑτέρῃ* cum Plan. Mein. — v. 4. *ἀνιηρότερον* libri. quod edidi exspectabat Iacobs et edidit Dübner.

XVII. Anth. Pal. VII 522. v. 1. *τιμονίη τίς δ' ἐσσί* Pal., *τιμονόη τίς δ' ἐσσί* Plan. *Τιμονόης τόδε σῆμα* con. Iacob., *Τιμονόη, ποῦ δ' ἐσσί;* vel *Τιμονόη, ἠὲ τίς ἐσσί;* Mein., *Τιμονόη ἐν τοίσδεσσι;* M. Schmidt. Veris. p. 32. — v. 3. *ἦ μέγα* editionum pars in Plan.

XVIII. Anthol. Pal. VII 459. v. 2. *δίζηνται* Pal., *δίζονται* Plan.,

ἡδίστην συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἣ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

XIX. (17.)

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

XX. (18.)

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὣ μὲν ἐν ὑγρῇ
νεκρός, ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε, 'φεῦγε θαλάσσῃ
συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.'

XXI. (19.)

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

---

quorum illud praetulerunt Mein. et Dübner. cf. ad XII, 3. — σαμίην, sed literae η superscripto ω Pal., σαμίων Plan. — v. 3. ἡδίσταν vulgo, quod nec τήν — ἐπισταμένην v. 1, nec ἡ v. 3 commondat. corr. Mein., recepit Duebner. — σὺν ἔριθον Pal. — ἀεὶ λάλον libri, ἀείλαλον Mein. et Duebner, quo non opus videtur cf. Lobeck. Elem. I p. 590 seq. et Antip. Sidon. in Anth. Pal. VII 423 τὰν μὲν ἀεὶ πολύμυθον, ἀεὶ λάλον. — ἀπὸ βρίζει Pal. — v. 4. πάντεσσ' con. Mein. —

XIX. Anthol. Pal. VII 271. v. 1. verba ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες citant schol. Eurip. Med. 2 et Arist. Nub. 41, sed sine Callimachi nomine, quod addunt eadem afferentes scholiasta Hom. Il. I 415 et apud Matrang. Anecd. II p. 431, Etym. Magn. p. 643, 47 (ubi memorabili varietate V habet μηδ' ἐλύοντο), Zonaras p. 1490. — v. 3. ἀντὶ δ' ἐκείνου vulgo, ἀντὶ δὲ κείνου ed. Mein. illud commendat etiam Agathiae imitatio in Anth. Palat. VII 589, 7. cf. ad hym. in Artem. 180. — v. 4. σᾶμα libri, quod corr. Brunck. παρ' ἐρχόμεθα Pal.

XX. Anthol. Pal. VII 272. v. 1. γῆς θάνεν Pal. — v. 2. ἀπ' ὀλλυμένην Pal. — v. 3. ἔπλεεν Pal. — v. 4. ἄλλως οὔνομα, i. e. *nihil nisi nomen*. cf. Thucyd. VIII 78: ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον, ubi vide interpr. — v. 5. novum lemma adscriptum esse in Pal. additumque: ἄδηλον· εἰς ναυηγὸν θαυμάσιον, in Plan. autem cum praecedentibus iungi monet Iacobs. — θαλάττῃ codd., corr. Brunck. illud cum κηρύσσω parum conspirat. —

XXI. Anth. Pal. VII 453. v. 1. δωδεκέτη (ν superscr.) Pal., δωδεκέτη Plan. Ex illo emendarunt Hecker. com. crit. in Anth. p. 253 et Mein. ad h. l., quem vid. p. 139 seq. — ἀνέθηκε Brunck. et Mein. cf. Lucian. Char. 22: τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι. Magis hoc sensu increbuit simplex τιθέναι (vel τίθεσθαι, Anth. Pal. VIII 6, 2)

XXII. (20.)

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ
αὐτοχερί· ζώειν γὰρ ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα
οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
πᾶσα τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

XXIII. (21.)

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὃ μέν κοτε πατρίδος ὅπλων
ἦρξεν, ὃ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασκανίης.
οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
ἀχριβίους, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.
Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, εὖ μὲν ἀοιδὴν
εἰδότος, ἐν δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

---

cf. Aeschyl. Sept. 986: *ποῦ σφε θήσομεν χθονός*, ubi cf. Abresch. p. 84 ed. Hal. adde *θήκη*, de quo Blomf. gloss. Aeschyl. Pers. 411. — v. 2. *πολίης* coni. Scaliger. sed cf. Apollonid. in Anth. Pal. VII 389, 4 *τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα κειράμενον*, et quod Iacobs. affert fragment. Eurip. Inus 408 (Nauck.): *τὸ δ' εὐγενὲς πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ' ὡς ἄρξουσι γῆς.* — Vel hic *Νικοτέλη* vel in Epigr. XVII *Εὐθυμένην* corrigendum esse putat Mein. non liquet. —

XXII. Anth. Pal. VII 517. v. 1 pro *ἠελίου* Pal. habet *ἠῷος*. — v. 2. *δυομένου* Pal. et Plan., *δυνομένου* Ern., Brunck., Mein. sed cf. Exc. — v. 3. *ζώιειν* Pal. — v. 4. num *ἐπεῖδε?* — v. 5. *κτηφησεν* Pal., *κατήφησε* Plan. — v. 6. *εὔτεκνον* Pal., *εὐτέκνων* Plan., sed ea non in omnibus codicibus. cf. Iacobs. Animad. vol VII p. 307 sq.

XXIII. Anth. Pal. VII 525. v. 1. *ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα* sine Callimachi nomine citat Apollon. Dysc. de Synt. p. 106, 19 Bekk. *ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις ποδα* hinc sumpsit Gregor. Anth. Pal. VIII 188, 1. — v. 3. *ἠδείης* Pal., *εἰδείης* Plan. — *κοτὲν* Pal., *ποτε* Plan. — v. 4. *κρέσσονα* Pal., Brunck., Iacobs, Mein., Duebn., *κρείσσονα* Plan. cf. Epigr. XXVII, 2. — v. 5. *οὐ νέμεσις* i. e. *nec mirum*, ut hym. in Art. 64, Hom. Il. III 156. certe non satis recte Iacobs. interpretatur: *merito ei contigit*. Ceterum hinc citat schol. Hesiod. Theogon. 82: *Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι* (vel *βλέμματι εἶδον*, quod Meinek. coniecit fuisse *βλέπον ὄμματι*) *παῖδας μὴ λοξῷ*, (*μὴ λοξῶς* Trincav.), *πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.* unde v. 6 *μὴ λοξῷ* commendaverunt Bentl., Mein., Duebn., *μειλιχίῳ* Valcken. ad Eurip. Hippolyt. 1339 et Callim. eleg. fragm. p. 263, *ὄμμασι— μειλιχίοις* Hecker. com. Anth. I p. 306. sed codices Anthologiae habent *ἀχριβίου* Pal., *ἄχρι βίου*, unde *ἀχριβίους* effecerunt Reiske ad Theocrit. IX 35 et K. Keil. in Philol. Supplem. II p. 554, quod et ipse olim coniceceram et nunc recepi. *ἀκρηβεῖς* Bothe, *ἀχριβίου* stellula addita dedit Iacobs. — v. 7 et 8 primus ego adieci, qui olim fuerunt Epigr. 35 Mein., 37 Ern., ex Anth. Pal. VII 415. cf. Excurs. — v. 8. *εὖ δ'* libri. *ἐν δ' οἴνῳ* emen. Valcken. Eleg. fragm. p. 15 et p. 262. *εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγκεράσαι* coni. Haupt. in Philol. I p. 367, quod recepit Mein. *Καίρια*

XXIV. (22.)

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
ἐξ ὄρεος, καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης.
οὐκεῖ Δικταίῃσιν ὑπὸ δρυσὶν οὐκ ἔτι Δάφνιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

XXV. (23.)

Εἴπας "Ἥλιε χαῖρε' Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀίδην,
ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἢ τὸ Πλάτωνος
ἓν, τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

συγγελᾶν quum dixit Callimachus captaverat quod paulo elegantius esset quam tritum illud *λέγειν τὰ καίρια* (cf. Abresch. ad Aeschyl. I p. 120), quo eodem elegantiae studio ductus Meleager Anth. Pal. XII 122 dixit *γλυκυμυθεῖν καίρια*. —

XXIV. Anth. Pal. VII 518. Cum hoc epigrammate conferri potest Meleag. in Anth. Pal. XII 128. — v. 3. *οὐκει* Pal., *οἰκεῖ* Plan., quorum hoc recepit Iacobs. interpunctione mutata in hunc modum: *Ἀστακίδης οἰκεῖ Δ. ὑ. δ.* Salmasii coniecturam *οὐκ ἔτι* probarunt Mein. et Duebner. placueratque etiam M. Schmidt. Verisim. p. 32 propter Antiq. Sid. in Anth. Pal. VII 8: *οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας ἄξεις*. verum enim vero critici omnes falsi sunt. nam Callimachus scripserat *οὐκεῖ* (ut Pal.) i. e. *οἱ ἐκεῖ* vel quod idem valet, *οἱ 'κεῖ* (ut fere Plan.) i. e. *οἱ ἐπιχώριοι* (ut in Sophocl. El. 685 *πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας*): *vos ibi sub quercubus Dictaeis pastores.* De spiritu cf. La Roche Hom. Untersuch. p. 203, articulum autem nominativo qui pro vocativo est addit Callimachus etiam hym. in Apoll. 8, in Lavacr. Pallad. 47, item Mnasal. Anth. Pal. IX 324, Theocrit. IV 45 cum aliis multis (cf. Bernhardy. synt. p. 67), ex quibus propter maiorem similitudinem unum memoro Xenoph. Apomn. III, 14, 4: *παρατηρεῖτ', ἔφη, τοῦτον οἱ πλησίον.* Ergo *οὐκεῖ* dedi. cf. Ep. XXXIX 1 Mein. *οὐκ Πελασγῶν*. —

XXV. Anth. Pal. VII 471. Sext. Empir. contra mathem. 48 p. 609 Bekk., Cramer. Anecd. Parisin. IV p. 403, schol. Aristot. p. 7, 16 et p. 13, 39 Brand., schol. Dionys. Thr. p. 725, 27. totum carmen etiam Agathias ante oculos habebat quum scriberet epigr. Anthol. Pal. XI 354, cuius imprimis vide v. 6 et 17. — v. 1. *εἴπας ἥλιε χαῖρε Κλεόμβροτε* citat etiam Choerobosc. in Theodos. p. 610, 10, item *εἶπας ἥλιε χαῖρε* idem ibid. p. 613, 29 et *εἴπας ἥλιε χαῖρε* ibid. p. 627, 3 partim sine poetae nomine. — *εἰπὼν* habet schol. Aristot. p. 13, 39, omisso *εἴπας* cod. Venetus scholior. in Dionys. apud Bekk. Anecd. p. 1161 et Vossianus apud Valcken. Animad. in Ammon. p. 53=41 Lips. dant *ἥλιε χαῖρε φαεινέ, Κλ.* — *ὠ' μβρακιωτᾶς*[η] Pal., *ἀμβρακιώτης* Sext., schol. Dionys., Cram. Anecd. Paris. l. l., schol. Aristotel. utroque loco. — v. 2. *ἦλατ'*[λ] Pal., *ἥλλατ'* gram. Cram. et Sexti libri nonnulli. *ὑψηλοῖο τείχεως* gram. Cram. *εἰς ἀΐδαν* cum Pal. Iacobs. et Duehn. — v. 3. *οὔτι παθῶν* (vel *παθών*) gram. Cram., schol. Aristot. utroque loco, schol. Dionys. Thr., sed *οὐδὲν ἰδών*, quod etiam Pal. et Plan. habent, idem significat (*nihil expertus mali*) paulo exquisitiore ratione. cf. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 189 et Lachmann. ad Propert. p. 5. — *θανάτου τέλος* Sext. — *ἢ τὸ πλάτωνος* Pal. cum Iacobs. et Boisson., *ἀλλὰ* reliqui omnes. — v. 4. *ἐν τῶι* Pal., *ἐν τῷ* gram. Cram. —

XXVI. (24.)

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω
ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ,
λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δ' Ἐπειῷ
θυμωθεὶς πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

XXVII. (25.)

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
ἕξειν μήτε φίλον κρέσσονα, μήτε φίλην.
ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῷ θέρεται πυρί, τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός.

XXVI. v. 1. *αἰετίωνος* Pal., *ἠετίωνος* Plan., illud recep. Mein., hoc cum ceteris commendat Goettling. ind. schol. Ienen. $18^{60}/_{61}$, p. 4 (opuscula Acad. p. 261) Eetionem sculptorem intelligens memoratum etiam a Theocrito Epigr. VII 5, qui ipse heroem illum fecerit et ante aedes suas posuerit. atque eundem sculptorem in hoc epigrammate intelligit etiam Droysen. in Mus. Rhen. 1843 p. 512. — *ἐπίσταθμος* Pal., *ἐπὶ σταθμόν* Plan., *ἐπὶ σταθμῷ* Hecker. com. Anth. I p. 116, sed *Ἐπίσταθμος* Mein. dedit, ne nomen herois reticeatur. ob eandem causam Goettling. v. 2 *Μίκρος* scribi malebat. cf. Exc. — v. 3. *γυμνὸν ἔχων* cum Brunck. malebat Iacobs. sed cf. Naecke de Hecal. p. 72. — Dubitanter Goettl. p. 7 *ἔχων σκύφος* proposuit. — *ἀνδρὶ ιπείωι* Pal., *ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ* Plan., *ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ* coni. Bentl., *ἀνέρι δ' ἱππεῖ* Blomf., *ἀνδρὶ δὲ πεζῷ* Iacobs., quod ita probabile visum Mein. p. 279, ut corrigatur *ἀνδρὶ δὲ πεζῷ συσσωθείς*. sed *ἀνδρὶ δ' Ἐπειῷ* Goettl. p. 5, quod recepi. — v. 4. *παρῳκίσατο* satis audacter dixisse poetam pro *παρῴκισε* ac contra suam ipsius consuetudinem (cf. hym. in Lav. Pall. 40 et fragm. CXI 4) Meinek. putat. sed quidni placeat medium? ac vide anonym. in Plan. Anthol. IV 256, p. 703 Iac.: *Ἀρχέλοχος δ' ὡς αὐτὸς ἐρημοφίλας καὶ ἀγείτων, ὠ παριών, τοῖον κἀμὲ παρῳκίσατο.* —

XXVII. Anth. Pal. V 6. v. 1. *καλλίγνωστος* ex Pal. affert Iacobs., sed Paulssen. p. 7 notat et in lemmate et in contextu esse *καλλίγνωτος*, ut habet Plan. et in Pausan. VIII 31, 4 scribitur referente Iacobs. add. Leonid. in Anth. Pal. VII 504, 1. at fluctuat scriptura in Agath. XI 382, 5, ut legitur *Πολύγνωστος* schol. Apoll. Rhod. I 996, *Διόγνωστος* Artemid. IV 83, *Εὔγνωστος* Arrian. Exped. Al. III 5, 4 (sed *Εὔγνωτος* Anton. Liberal. XVIII) et *Θεόγνωστος* grammaticus plerumque audit, qui tamen etiam *Θεόγνωτος* dicitur (cf. Steph. Thes. Paris. IV p. 291). ac similiter *εὔγωστος* saepe legitur (cf. Lobeck. ad Ajac. 704). — *μηποτ' ἐκείνης* libri, *μήποτε κείνης* Meinek. et Duebn. cf. ad XIX, 4. — v. 2. *κρέσσονα* ed. Iacobs. et in Palat. et in Delect. p. 131, et codd. ita habere videntur, non *κρείσσονα*, ut edd. Ern., Blomf., Meinek., *κρέσσονα* Mein. edidit etiam Epigr. XXIII 4 et Palat. habet etiam I 34, 4 (cf. Iacobs. Add. p. XXIX), VII 469 (cf. Iacobs. Add. p. LVIII), XII 140 extr., non item V 36, 2. cf. Lehrs. ad Herodian. de Monad. p. 143. — v. 3 et 4 excerpsit etiam Stobae. Flor. XXVIII 3 p. 194. *ὤμοσσεν. ἀλλὰ* hinc habere videtur Hesych. I p. 339. — *δύνειν* Pal. et Stobae., *βαίνειν* Plan. — v. 5. *ἀρσενικῷ* Pal., *ἄλλης δή* Plan. — v. 6 respiciunt

XXVIII. (26.)

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
ῥέζων, οὔτ' ἀδικέων οὐδένα. γαία φίλη,
Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπῄνεσα, μήτε σὺ κούφη
γίνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

XXIX. (27.)

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον

Tzetz. Chil. IX 893, p. 358 Kiessl., Phot. Lex. II p. 239 Nab., Suid. II 2 p. 1306 Bernh., Arsen. Viol. ap. Leutsch. Apostol. p. 671 (scholiasten Anthol. Wechel. p. 602 sciens omitto). — v. 6. οὐδ' ἄρ' Pal. et Plan. et grammatici modo citati, οὔτ' ἀρ. Brunck., Blomf., Meinek., Duebner. cf. Agath. in Anth. Pal. V 280, 4: ἡμετέρης δὲ φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται, οὔτ' ἀριθμός. —

XXVIII. Anth. Pal. VII 460. — v. 2. ῥέξας Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 350 B sine causa. — ἀδικῶν libri, corr. Mein. — Vulgo interpungebatur: οὐδένα, γαῖα φίλη, Μικύλος. εἴ τι, quod correxit Valcken. l. l. — v. 3 μείκυλος Pal. et in contextu et in lemmate (cf. Paulss. p. 39), μίκυλος Plan. nomen Μίκκυλος Valcken. l. l. scribendum putabat. sed quidni dicamus, ut ab αἰσχρός fiat Αἰσχύλος, ita Μικύλος (ita enim accentum correxit Iacobs., quod probo collato tamen Lobeck. Pathol. Prolegom. p. 122) recta via descendere a μακρός? Tittmanni opinionem ad Zonar. p. 1361, μικύλος non proprium, sed vertendum esse: *vixi parva terra contentus*, nemini placebit. — v. 4. ἄλλοι libri, ἀγανοὶ vel ἀμαλοὶ (cf. Hesych.) malebat Mein. in Philol. Tom. XVI p. 158, quorum illud postea recepit. causa haec erat, quod nec ἄλλοι recte haberet (neque enim recte conferri posse illud πεδίον μήτε ποίαν ἔχον μήτε ἄλλο δένδρον), et κούφη ad γῆν quidem optime referri, non item ad δαίμονες. Sed quum κουφὴ γῆ nihil impediat quin non proprie, sed figurate intelligatur positum (ut fecit Meleager in Anth. Pal. VII 461: παμμῆτορ γῆ χαῖρε, σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ Αἰσογένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρής), ut κουφή eodem sensu ad δαίμονες quoque trahi possit. atque improbavit postea Mein. hanc coniecturam loci, in quo tamen putaverim Callimachum δαίμονας, qui habeant Micylum, paulo accuratius indicasse deos inferos esse dicens. fortasse igitur scripsit ἀλαοὶ δαίμονες. sic inferos ἀλαούς Aeschyl. dicit Eumen. 320. Sed unam video rationem, qua ἄλλοι ab omni suspicione defendi possit, ut per euphemismum dictum sit et locus significet: *neve infesti mihi sitis daemones qui nunc me habetis*, de quo usu vocis cf. Thes. Paris. I p. 1542, Lobeck. ad Aiac. v. 516 seq. et in Dissert. de Antiphras. et Euphemism. p. 302. —

XXIX. Anth. Pal. IX 507 et auctor vitae Arati p 432 Buhl. (= p. 54 in Βιογράφοις Westermanni), ubi p. 429 (= p. 52) citatur etiam ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. — v. 1. τό τ' ἄεισμα Blomf. et Mein. οὗτος ἀοιδὸν ἔσχε τὸν Casaubon. Lect. Theocrit. p. 76. — ἀοιδόν libri, emend. Scaliger, Petavius, Bentl., receperunt Blomf., Mein. — v. 2. θέσφατον Dilthey de Cydipp. p. 12, qui intellexit non Hesiodum, sed Homerum. ἔσχατος hic non ultimum, sed summum significat et in laudem dicitur, ut in illo Pindari Ol. I 113 τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι. — ὀκαισομητο plurimi libri in vit. Arat., ὀκνέω μὴ τὸ μ. (ut est certe in Pal.) cum Bentl. nunc omnes, quod vertunt *dubito (haud scio) an mellitissimum* (cf. Iacobs. p. 581),

τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
ῥήσιες, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίη.

XXX. (28.)

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει·
μισέω καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὐδ' ἀπὸ κρήνης
πίνω· σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλός, καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
τοῦτο σαφῶς, ἠχώ φησί τις ἄλλον ἔχειν.

Toupius autem ad Longin. p. 312 *ὀκνέω μὴ οὐ τὸ μ.* dicendum putabat, alii aliter correxerunt, *ὦ Ζεῦ ἄσμα τ. μ.* Panagathus, *ἀλλ' οὐ τὸ σῶμα μ.* Hemsterh., *ἀλλ' ἀπορῶ, μὴ τ. μ.* Reiskius, *ἀλλ' ὄχ' ἄκρον* Ernest. et Brunck. — v. 3. *ἀπεμάξατο* figurate legitur etiam in Anthol. Plan. IV p. 661, 120 Iacobs., Nonn. Dion. V 288, XX 41, XXXIII 202, XLVI 18, XLVIII 229. cf. Iacobs. Animad. ad Anthol. Tom. VII p. 101. — *λεπταί.* cf. Leonid. Tar. in Anth. Pal. IX 25: *γράμμα τόδ' Ἀρήτοιο δαήμονος, ὅς ποτε λεπτῇ φροντίδι δηναιοὺς ἀστέρας ἐφράσατο.* add. Hedyl. ibid. app. Epigr. 33 p. 765 Iac.: *πίνωμεν· καὶ γάρ τι νέον, καὶ γάρ τι παρ' οἶνον εὕροιμεν λεπτὸν καί τι μελιχρὸν ἔπος.* — v. 4. *Ἀρήτου* libri, *ἀκρήτου* dedit Mein., quoniam Arati poetae nomen primam syllabam habeat correptam, quod non ab omni parte verum esse docet Leonidae locus modo allatus. cf. Diltbey. de Cydipp. p. 11 not. 2. — *σύντονος ἀγρυπνίη* Pal., in vit. Arati codd. habent vel *σύντονος ἀγρυπνίη* vel *σύγγονος ἀγρυπνίης.* sed Ruhnk. epist. ad Ernest. p. 16 Tittm. correxit *σύμβολον ἀγρυπνίης*, allato Leonid. in Anth. Plan. VI 12 p. 563 *σύμβολον ἀγρυπνίης*, et Anth. Plan. V 28 p. 509: *ἑῆς σύμβολον ἀγρυπνίης.* Hoc recepit Mein., ego Scaligerum (*σύγγονοι ἀγρυπνίης*) secutus sum, nisi quod *ἀγρυπνίῃ* scripsi. —

XXX. Anth. Pal. XII 43. v. 2. Blomf. malebat *κελεύθῳ χαίρω τῇ πολλοὺς* (qui voluit sine dubio *τῇ* i. e. *ᾗ* ut in Hom. Il. XXIII 775), Goettl. Animad. crit. p. 17 *κελεύθοις χαίρω, τοὺς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδ' ἃ φέρει*, Iacobsius: *χαίρω· τοὺς πολλοὺς ὧδε κ. τ. λ.*, Meinekius: *χαίρω, ὅτις λαοὺς ὧδε κ. τ. λ.* vel *χαίρω, ἣ τοὺς πολλούς κ. τ. λ.* — v. 3 *μισῶ* libri, *μισέω* em. Mein. — *οὔτ' ἀπὸ κρήνης* libri, quod emen. Mein. — v. 4. *σικχάνω* Pal. — v. 5. Haupt. ap. Mein. et Dilthey in Cydipp. p. 5 not. totum hoc distichon ab hoc carmine et a Callimacho alienum putant, quod certe non debebant ob ultima verba. *Λυσανία* malebat Anna Fabri. sed viri nomen est *Λυσανίης* vel *Λυσανίας*, unde *Λυσανίη* vocativus est ut *Τειρεσίη* in Hom. Od. XI 139. — *σύ γε* Valckon. ad Callim. Eleg. p. 19. — v. 6. Pal. *τοῦτο*, sed apographa quaedam *τόδε*, quod *ὧδε* corr. Bentl. tum vulgo *ἄλλος ἔχει*, in quo iure omnes mirantur echo ad *ναίχι καλὸς* respondisse vel respondere visam esse non ut debebat *ἔχει ἄλλος*, sed *ἄλλος ἔχει*, unde Mein. cum aliis, velut Duentzero in Bergk. Diar. Antiq. 1847 p. 936, *ἠχώ* non illam deam *ὑστερόφωνον*, quae audita verba reportat, intelligi volebat, sed quamlibet aliam alius vocem. at echo sine dubio recte resonabat *ἔχει ἄλλος*, quod fecisse eam poeta indicare potuit oratione indirecta usus. itaque *ἄλλον ἔχειν* reposui. —

XXXI. (29.)

Ἔγχει καὶ πάλιν εἰπὲ 'Διοκλέος'. οὐκ Ἀχελῷος
κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῷε, λίην καλός· εἰ δέ τις οὐχὶ
φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

XXXII. (30.)

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε, τάλαν, τάλαν· οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας;
ὀστέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες. ἦ ῥά σε δαίμων
οὑμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
(ἔγνων· Εὐξίθεός με συνήρπασε)· καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
τὸν καλόν, ὦ μοχθήρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXI. Anth. Pal. XII 51. V. 1 et 2 citat etiam scholiasta Theocrit. II 147 (p. 26 Ziegler.). Διόκλεες Pal., ut olim ante Brunck. vulgabatur, Διόκλεος Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 110 Titt., qui fortasse et ipse voluit Διόκλεες. de genetivo in propinatione usitato veteribus cf. Welcker. ad Theogn. p. 100. — οὐδ' hucusque editum, quod correxi. aliter enim dicendum fuisse puto μηδὲ—αἰσθάνοιτο. — ἀχελῶιος Pal., Ἀχελῷος, non Ἀχελῷος scribi solet, cf. Lobeck. Elem. path. I p. 454. sed cf. K. Keil. in Hallische Literaturzeit. 1849 p. 756. notum autem ἐπιχύσεις fieri solitas esse mero. cf. Theocrit. XIV 18, Meleager in Anth. Pal. V 136. — v. 3, 4 leguntur in Plan. p. 465 St. Post φησίν subandiendam esse apodosin, καλῶς ἔχει vel simile quid, Mein. monet sua antestatus ad Menandr. Reliq. p. 238. causam non video. —

XXXII. Anthol. Pal. XII 71. v. 2. οὐκ ἔγνω Pal., οὔ σ' ἔγνων corr. Valcken. ad Callim. Eleg. p. 23, cum Ernest. et Brunck. sed pronomen σέ omissum est ex more Callimachi. cf. ad hym. in Iov. 4 extr. maiora molitus Hecker. Com. crit. in Anth. p. 358 scribi iussit: οὐκ ἔγνως σχέτλι' ὅπου γέγονας, quo opus non est. — v. 3. Recte libri habent ὀστέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες (nisi quod σοὶ scripsi, non σοι), cui Valcken. l. l. p. 27 substituere placuit: ὀστέα σοι καὶ ῥινὸς ἔτ', οὐ τρίχες coll. Theocrit. II 89 ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα, quod certe ob μοῦνον commendari non debebat, cf. Naeke de Hecal. p. 72. ceterum ῥινός simul cogitandum esse apertum est. qui enim τρίχες sint sine cute? capillos autem prae cute memorat, qui et per se magis in oculos incurrant et fuerint sine dubio in hoc iuvene horridi et incompti. Mein., qui vulgatam tenebat, commendavit tamen: ὀστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι ῥάχις. — v. 4. ὠμός cum Anna Fabri Brunck., cui, si quid mutandum sit, praestare dicit οὖλος Mein., qui οὑμός recte interpretatur *amorem, qui me quoque cepit*. nam etiam ipse in Euxitheum amore captus eaque re attenuatus erat, ut indicare de Cleonico posset. — De θευμορίῃ cf. Lobeck. Paral. p. 361. — v. 5. με συνήρπασε Pal., reliqui σε σ., etiam Mein. ego cum Boiss. et Hecker l. l. illud praetuli, quo ad explicandum οὑμὸς opus esse videbatur, sed parenthesis signis verba includenda censui. — καὶ σὺ παρελθών coni. Piers. Verisim. II, 9 p. 245 probatum Hecker. l. l., iniuria. nam παρελθὼν parum est et γάρ aegre hic carebitur.

XXXIII. (31.)

Ὡγρευτής, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
διφᾷ καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος· ἢν δέ τις εἴπῃ·
'τῆ, τόδε βέβληται θηρίον', οὐκ ἔλαβεν.
χοὐμὸς ἔρως τοιόσδε· τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

XXXIV. (32.)

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρες· ἀλλά, Μένιππε,
μὴ λέγε, πρὸς Χαρίτων, τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
ἀλγέω δὴν διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων.
ναί, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

XXXIII. Anth. Pal. II 102. Epigramma expressit Horat. Sat. I 2 v. 105 seq. v. 1. legebatur Ἐπικυδές, quod corr. Mein. πτῶκα λαγωόν et mox λασίης ἴχνια δορκαλίδος Mitscherl. ad Horat. Carm. I 1, 27 probante Heinrich. Observ. in Auct. veter. p. 58. — v. 3. στείβῃι Pal. sed cf. Lobeck. Rhem. p. 258. — κεχρημένος libri, κεχαρημένος corr. Beutl., τετρύμενος vel βεβαρημένος coni. Mein., κεχριμένος Anna Fabri et Bergk. in Ind. schol. Halens. aestiv. 1864 p. IX. sed cf. Herod. IV 50: ἡ γῆ νιφετῷ χρέεται. ac κεχρημένος etiam Iacobs. et Meinekium edidisse video. — v. 4. τῆι Pal., τῇ Ern., Mein. sed τῆ (i. e. λαβέ), ut reliqui scribunt, praeferendum propter sequens οὐκ ἔλαβεν. — vv. 4 et 5 in Palat. repetuntur novo addito lemmate ἄδηλον, ubi scribitur οὑμός et κείμενα προφέρεται. *Οἶδε* est *solet*. cf. Boisson. ad Philostr. Ep. p. 154.

XXXIV. Anth. Pal. XII 148. v. 1. μοι vulgo, μου Pal. et praeter Boiss. et Mein. etiam Hecker. com. Anth. p. 364, cui μοι propter eiusdem diphthongi concursum in codicis lectione receptum esse videtur. sed quum μου aperte referendum esset ad χέρες, male apponeretur voci πλούτου, quocum nihil illi commercii est. ac vide, si tanti est, Meleagr. in Anth. Pal. V 175, 1: οἶδ', ὅτι μοι κενὸς ὅρκος. — v. 2. τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί hinc sumsisse videri Cicer. ep. ad Attic. VI 9, 3 monet Hecker. proverbialem elocutionem, cuius haec sententia est: *dicis, quae ipse semper mihi dico*, Iacobs. illustravit Animadv. ad Epigr. Anth. Tom. VII p. 259 appositis Platon. de Rep. p. 563 D et Suid. s. τὸ σὸν ὄναρ. add. Epigr. XLIX 6. — v. 3. ἀλγέω τήν, quod Bentl. ferri posse putabat κεφαλήν subintelligendum ratus, Reiskius autem ὁδὸν vel ὥραν intelligens τὴν διὰ παντός interpretabatur ἀεὶ καὶ παντοίως. contra Salmas. vel Guiet. correxit ἀλγέω σεῦ ap. Ruhnk. in Epist. ad Ern. p. 110 Tittm., Brunck. θήν, ut etiam Mein. fecit, Iacobs. τοι διὰ aut νὴ Δία, Boisson. μήν, Hecker. l. l. τίν, qui hunc dativum ab ἀκούειν pendere statuit. verum ἀκούειν τινί non est *audire ex alicuius ore*, quod solum hic aptum esset, sed πείθεσθαι, ut docet Sophoclis locus Electr. 219 rectius ab Hermanno explicatus quam intellectus ab Heckero, cui nec alter ab ipso allatus locus, Alexandr. Aetol. ap. Parthen. XIV 23 v. 23 (Mein. Anal. Alex. p. 220) favet recte interpretatus. Ego δήν scripsi, quod similiter in τήν depravatum videtur in fragm. 218. de διά παντός cf. Lobeck. Elem. path. I p. 599. — v. 4. τὸν παρὰ σοῦ Pal. — ἀνιηρότατον malebat Mein.

XXXV. (33.)

Ἄρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάω.

XXXVI. (34.)

Τίν με λεοντάγχ', ὦνα, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
θῆκε . . . . 'τίς'; Ἀρχῖνος. 'ποῖος'; ὁ Κρής. 'δέχομαι'.

XXXVII. (36.)

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον ἡ δὶς ἐφεξῆς
ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχεθ' ἑλοῦσα κύλιξ.

XXXV. Anth. Pal. VI 347. v. 1. *τὴν τόδ'* Pal. solito errore. cf. var. lect. ad Anth. Pal. VI 352 et Callim. frag. 175. — *Φιλοκρατίς* malebat Reiske. — v. 2. *τὸ μὲν δέξαι* malebat Boiss. — *σάου* Iacobs. cum Plan., quod *σάω* corr. Anna Fabri et probarunt Mein. et Duebner. recte. nam Callimachus ut Lav. Pall. extr. et h. in Car. 135, ita enim hic Homericam (Od. XIII 230 et XVII 595) formam servasse videtur, quam raro non agnoscunt aliorum poetarum codices. cf. Lobeck. ad Buttm. gr. gr. II p. 296, ubi adde Iacobs. App. Epigr. 294 v. 4 et Gregor. Naz. carm. IV 343 p. 220 Dronk. *ἀλλὰ σάω καὶ γῆρας ἐμὸν πολιόν τε κάρηνον.* eund. IX 101 *ἀλλὰ σάω με, σάω με, φίλη τριάς.* XXVI 9 *ἀλλὰ σάω με, σάω με. θεοῦ λόγε.* Apollinar. Par. Psalm. XXI 41. XXX 3. LX 9. LXVIII 1. LXX 3. CVII 12. CXL 21.

XXXVI. Anth. Pal. VI 351. v. 1. *λεοντάγχωνε* Pal. et in margine idem .....*ταγχων*, quod defendit Hemsterb. ap. Bast. ad Greg. Corinth. p. 593 et retinuit Iacobs. *λεόνταγχ', ὦδε* Valcken. epist. ad Ernest. p. 47 Tittm., *λεοντόχλαινε* Bast. (quem sequitur Blomfield.) l. l., ex Archii epigr. in Anthol. Plan. p. 652 Iac., *λεοντάγχ', ὦνα* Lobeck. ad Phryn. p. 365 n. (cf. Hippon. fr. I 2 Bergk.: *Ἑρμῆ κυνάγχα*), quod praeter Duebn. recepit Mein., quamquam Valckenarianum fortasse praeferendum dicit. — v. 2. *θῆκε τίς;* Iacobs. et Duebn., *θῆκε. 'τίς';* Mein., *θῆκε ..... τίς;* vulgo, quod Iacobs. certe non appellare recentioris stili et indolis debebat. nam cf. Epigr. 45 Mein.: *λώου τῇ — τίνι;* ubi vide.

XXXVII. Anth. Pal. VII 454. Affert etiam, sed *ἀδέσποτον* Athen. X p. 436 E ex fide Polemonis. — v. 1. *τὸν βαθύν* Pal., *οὐ βαθύν* Athen., quod qui scripserunt aut *non prudentem* intellexerunt, aut *οὐ βραδύν* voluerunt. sed nostrum est eam sequi recensionem epigrammatum, quae per Meleagrum in Anthologiam Palatinam venit. Possit autem quispiam pro *βαθύν* suspicari scribendum esse *βαρύν*, ut *οἰνοβαρής* iam dicit Hom. Il. I 225 et *βαρὺς ὑπὸ μέθης* legitur in Plut. Mor. p. 595 F. ac saepe in codd. male permutantur *βαθύς* et *βαρύς* (cf. Herm. ad Aeschyl. Supp. 24, var. lect. ad Theocrit. XIII 58, ad Mosch. II 125, ad Quint. Smyr. I 337 etc.). sed videtur tamen *βαθύν* defendi posse. cf. Theocrit. XIV 29: *πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,* et Lucian. Alex. 25: *ὥσπερ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες.* De *δὶς ἐφεξῆς* cf. Thyill. in Anth. Pal. VII 223, 3 *ἡ τρὶς ἐφεξῆς εἰδυῖ' ἀκρήτου χειλοποτεῖν κύλικας.* — v. 2. *προποθείς* Pal., *φανερῶς* Athen. *ᾤχετ' ἔχουσα* Pal., *ᾤχεθ' ἑλοῦσα* corr. Valcken. Call. Eleg. p. 261 et Coray. ad Athen. l. l., quod placuit Hermann. ad Viger. p. 776 et Hecker. Com. Anth. P. I p. 14, non item Iacobs., Mein., Duebner., cf. Exc.

XXXVIII. (37.)

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ᾽ ἐπειπὼν
ἔθηκε· ʽ τῇ, κέρας τοι δίδωμι καὶ φαρέτρην,
Σάραπι, τοὺς δ᾽ οἰστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται᾽.

XXXIX. (38.)

Τὰ δῶρα τῇ Ἀφροδίτῃ
Σιμώνη περίφοιτος εἰκόν᾽ αὐτῆ
ἔθηκε τήν τε μίτρην,
ἣ μαστοὺς ἐφίλησε, τόν τε πανὸν
καὶ τοὺς * * * * *
αὐτοῦσ᾽ ἀν᾽ ὄρη τάλαινα θύρσους.

XXXVIII. Anthol. Pal. XIII 7. Carmen, cui in Anth. Pal. ascriptum *κωμικὸν τετράμετρον*, in sex versiculos divisit Anna Fabri, quam Brunck. et Blomf. secuti sunt, fortasse quum poetae Alexandrini dimetros iambicos catalecticos sive hemiambos saepe ad carminum perpetuitatem coniunxerunt, ut docuit Mein. Anal. Alex. p. 389 qui hic tamen cum Iacobsio priores secutus est. accedit quod numquam nec hic nec in epigr. XL Callimachus unam vocem inter duos dimetros distribuit, et quod unus hemiambus est etiam in Epigr. XXXIX. — v. 1. *μενίτας* Plan., quod nescio qui emendaverit. — v. 2. *ἀπειπὼν* malebant Anna Fabri et Huetius. — v. 3. *ἔθηκε τῆι κεραστοί* Pal., quod emend. Bentl. *ἔθ. τῇ κεραστοὶ* vel *τῇ κεραστῇ* Salmas. *ἑξηκέτης γέρας τοι* Reisk., illud pro *ἑξηκοντούτης* esse putans et *γέρας* sumens ex apographo Lips. *τῇ* hic quoque ed. Mein. — v. 6. *δ᾽* om. Ern. *Ἑσπερίς* hinc sumsit Steph. Byz. p. 282, 17: *Ἑσπερίς, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερενίκη. ὁ πολίτης Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν.* De re cf. Droysen. Hellenism. II p. 363.

XXXIX. Anth. Pal. XIII 24. v. 1. *τῇ ἀφροδίτῃ* Pal., *τῇ ʼφροδίτῃ* Brunck., Boisson., *τἀφροδίτῃ* Blomf. — v. 2. *σειμονη* Pal., sed ita ut in priore syllaba cuique literae subscriptum sit punctum, literae *ι* suprascriptum sit punctum. *Σειλήνη* Bentl., in cuius apographo erat *σει....*, *Σιμώνη* coni. Ruhnk., *Ἰώνη* Mein. p. 286. De *περίφοιτος* cf. Ep. XXX, 3 et qui a Callimacho vocem mutuatus est Nonn. Dion. I 92, 138. III 297. XVI 113, 191. XLVIII 2. — *εἰκὸν αὖτη* Pal. (non *αὐτή*, ut refert Mein.), *εἰκόν᾽ αὐτῆς* Salmas., quod plurimi receperunt, *μορφὴν ἐν εἰκόν᾽ αὐτῆς* Brunck. — v. 3. *ἔθηκεν* Pal. — v. 4. *ἡμᾶς τούς* Pal., quod correxit Anna Fabri. Tum pro *ἐφίλησε*, satis illud defensum a Mitscherl. ad Horat. Carm. I 25, 3 (*amatque ianua limen*), eadem voluit *ἐφύλασσε*, quod defendere poterat Nonn. Dionys. XVI 268 *δεσμὸν ἀσυλήτοιο φυλάκτορα λύσατο μίτρης.* Meineke *σφιν ἔδησε* edidit. — *τόν τε πάνα* Pal., *τήν τε πάλλαν* praeoptavit Iacobs., *τόν τε πανόν* ego in Philol. IV p. 565, *τήν τε δᾷδα* Mein., *σὺν δὲ Πανί* ten Brink in Mnemos. II p. 48. — vv. 5 et 6 codicis Palatini lectio est *καὶ τοὺς αὐτοὺς ὀρῇ τάλαινα θάρσους*, in quibus post *καὶ τοὺς* intercidisse versus partem statui in Philol. l. l. tum in *αὐτοὺς ὀρῇ* latere putavi *αὐτοῦσ᾽ ἀν᾽ ὄρη* et *θύρσους* correxi cum Bentleio, quae omnia summopere gandeo a Meinek. in verborum ordinem recepta esse. Ernest. verba inde ab *ἐφίλησε* plane omisit, Brunckius dedit *καὶ τοὺς ἔναντι αὐτῆς ὀρῆς μάκαιρα ταρσούς*, Iacobs. *καὶ τούσδ᾽ ἄντ᾽ ἐσορῇς, μάκαιρα,*

XL. (39.)

Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ἀκρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
εἵσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα· καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

XLI. (40.)

Ἱρείη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων,
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης
ἡ γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις, ἡνο • •
πολλῶν προστασίη νεῶν γυναικῶν.
καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. ἕρπε χαίρων.

θύρσους post *Πᾶνα* versum excidisse statuens, denique ten Brink l. l. *σὺν δὲ Πανὶ κωμάζουσα φορεῖς, τάλαινα, θύρσους*, qui nihil excidisse putavit.

XL. Anth. Pal. XIII 25. v. 2. *τῇ* om. Pal., sed habet Hephaest. p. 106 Gaisf. II, qui hinc affert *Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν*. — *οὐκεπελασγῶν* Pal. De Acrisio cf. Welcker., die Aschyl. Trilog., p. 387 not.

XLI. Anth. Pal. VII 728. v. 1 *ἱερέη*, quod in codice est, G. Dindorf. in Thes. Par. IV p. 532 A Callimachum scripsisse negat, sed *ἱρείη*. non est sane molestum quod prima vocis syllaba longa est. sed nemo facile dicat cur poeta, qui verss. 3 et 5 usus est basi spondaica, in primo versu uti voluerit dactylo eoque parum aliunde firmato. nam paulo aliter sunt Homerica productionis primae syllabae exempla, et in Epigr. XLIX, 6 *ἱερὸς ὁ πλόκαμος* ex Euripide sumtum est. quidni igitur Callimachus scripserit *ἱρείη*, praesertim quum Attici certe dixerint *ἱερεία* ultima longa, ut docent grammatici ap. Dindorf. Thes. Paris. l. l. p. 531 C et Lobeck. Proleg. Path. p. 42. De aliis eius nominis formis cf. Lobeck. l. l. p. 42 et 48, et de *ἱερία* C. Keil. in Philol. XXIII p. 609. — *πάλι* Pal. — v. 2. *διυδυμίνης* Pal. — v. 3. *ἢ γρῆυς* Brunck., quod refutat Iacobs indicans verborum ordinem qui hic est: *ἐγὼ ἡ γρῆυς ἐγενόμην ἱερέη* (vel potius *ἱρείη*). De *γρῆυς* cf. ad Epigr. LI. mox codex *ἡνο* * * • • (non *ἡγο*). lacunam Iacobs. ita explevit: *ἢ 'ν θεῶν ἑορταῖς*, Voss. ad hym. Hom. in Demet. p. 139 *ἡγόμην δὲ πολλήν*, Meinek. *ἢ 'κ θεῶν λελόγχειν* (*πολλῶν προστασίην ν. γ.*) vel *ἢ θεῶν ἕκητι π. προστάτις ἦν ν. γ.* aliorum explendi conamina vide ap. Iacobs. Animad. ad Epigr. Anth. graec. Tom. XII p. 443. Nihil horum placet, nam unice credibile est in lacuna locum habuisse nomen mulieris, quod omissum a poeta fuisse vix credas. potorat autem scribere *ἡ Νο[θωνος Αὔγη]*. — v. 4. *προστασίην ἔχον γυναικῶν* olim coni. Iacobs. cf. Exc. — v. 6. *εὐγήρως* Iacobs. et Duebner. cum antiquioribus editoribus et ut videtur cum codice, *εὔγηρως* Mein. atque *εὔγηρως* scribitur in Choerobos. Can. p. 66, 1 (etsi *τὸ εὐγήρων* idem postulat ibid. p. 378, 16, quem locum exscripsit Etym. Magn. p. 116, 7 seqq.), item in cod. Ven. in Etym. M. p. 230, 48. In his similibusque magnum esse codicum dissensum constat, ut in cod. Mediceo Aeschyl. Agam. 80 *ὑπεργήρως* legitur. cf. Nauck. de Aristoph. Byz. p. 89 not. 1, qui acute

XLII. (41.)

Ἥμισύ μευ ψυχῆς ἔτι, τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
εἴτ' Ἔρος, εἴτ' Ἀίδης ἥρπασε· πλὴν ἀφανές.
ἦ ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο. καὶ μὲν ἀπεῖπον
πολλάκι, 'τὴν δρῆστιν μὴ ὑπόδεχθε νέοι'.
Θεύτιμον δίφησον· ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος
κείνη καὶ δυσέρως οἶδ' ὅτι ποι στρέφεται.

XLIII. (42.)

Εἰ μὲν ἑκών', Ἀρχῖν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου·
εἰ δ' ἀέκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ὅρα.

---

monet in Babrii fab. 47, 1 ὑπεργήρως flagitari ratione versuum formandorum quam ille secutus est. Itaque quum inter veteres de harum vocum accentu non constitisse videatur, fortasse etiam nonnulli ad Homericum vocabulum ἀγήρως, quod numquam alio accentu notatur, se accommodavisse videantur, nihil hic mutandum esse statui.

XLII. Anth. Pal. XII 73. vv. 1 et 2 scholiasta ad Hephaest. p. 29 Gaisf. II affert sic: ἥμισύ μοι ψυχῆς ἐπὶ τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ' εἴτ' Ἔρος εἴθ' Ἀίδης ἥρπασεν ἐκ μετώπων. — Paulo aliter Meleagr. in Anth. Pal. XII 52, 2 Νότος — ἥμισύ μευ ψυχᾶς ἅρπασεν Ἀνδράγαθον. add. Theocrit. XXIX 5 τὸ γὰρ ἅμισυ τᾶς ζοΐας ἔχω ζὰ τὰν σὰν ἰδέαν. In fine v. 2 et codex et schol. ad Hephaest. l. l. tenent οὐκ οἶδ' εἴτ', quod non credo verum esse. Callimachus haud scio an scripserit: ἥμισυ δ' οὐκ εἰ οἶδ' Ἔρος. cf. Exc. — v. 2. ἔρις Pal., quod corr. Salmas. et habet etiam schol. Hephaest. πλὴν ἀφανές Pal., ἐκ μετώπων schol. Heph., qui Gaisfordo ἐκ μελέων scripsisse videtur, mihi ἐκ μερόπων, sed aliam recensionem secutus. — v. 4. μὴ ὑπεχέσθε Pal., μὴ ὑπόδεχθε Bentl., μὴ ὑποδέχεσθε cum synizesi coniecerunt Hecker. Com. in Anth. p. 359 et Meinek., quorum hic tamen μή τι δέχεσθε edidit, quamquam in Add. p. 310 etiam μή νυ δέχεσθε scribi posse putat. imperativum ὑπόδεχθε, de quo cf. Lobeck. Elem. I p. 268, habet etiam Greg. Nazianz. in Anthol. Pal. VIII 33, 3 μάρτυρες, ἀλλ' ὑπόδεχθε θύος μέγα, nec offendor aoristi imperativo cum particula μή coniuncto, quod saepius commisit Homerus. cf. Bekker. Hom. Blaett. p. 89. — v. 5. Codex: ουκισυνιφησον, quod Scaliger scribi voluit: οὐκ εἰς εἰς Κηφισσόν, Bentl.: οὐκ εἶς ἐς τὸν ἔφηβον, Valcken. Epist. ad Ern. p. 44 et ad Callim. Eleg. p. 236 (cf. Mnemosyn. I p. 332): οὐκ εἰς Εὐξίθεον; κἀκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος τείνει κ. τ. λ, Reiske.: οὐκοῦν ἐς Κηφισσόν, quod coniecit etiam et edidit Mein., Boisson.: οὐκ εἰς τὸν Θεύτιμον; Doederl. in Specim. nov. ed. tragoed. Sophocl. p. 72 οὐ συνίεις τὸν ἔφηβον; Iacobs.: οὗ κίε νῦν δίφησον. ego dedi Θεύτιμον δίφησον. cf. Exc. — v. 6. ὅτι που στρέφεται Pal., ὅτ' ἐπιστρέφεται Valcken. l. l., που Hecker. l. l. ad οἶδα refert ut dictum sit de re certa fere ut Atticum ἴσως, Mein. ad ἐκεῖσε, quo si referendum est, ut puto, ποι scribi debet, quod edidi. nam ἐκεῖσε, etiamsi pro ἐκεῖ dictum est, ut statuit Mein., non patitur tamen που iuxta se positum. cf. Aristoph. Thesm. 230 et 610 ποῖ στρέφει; —

XLIII. Anth. Pal. XII 118 et gramm. Cramer. in Anecd. Paris. IV p. 384. — v. 1. ἀρχεῖν Pal., ἀρχὴν gram. Cram. emendaverat Bentl. — ἐπεκόμωσα gram. Cram. — v. 2. ἄκων libri, quod ἀέκων scripsi cum Mein. cf. La Roche, Untersuch. p. 98. — ὁρᾳ Pal., ἔα gram. Cram., probatum Bergkio in ind. lect. Hal. hiem. 1864 p. IX sq. et Fritzschio

ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἐσανάγκασεν, ὧν ὃ μὲν αὐτῶν
εἷλκεν, ὃ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
τὴν φλιήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικέω.

XLIV. (43.)

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν

---

in ind. lect. Rostoch. aestiv. 1868 p. 6, quorum ille vertit: *meae temeritati ignosce*, etsi ἔᾶν certe in tali contextu non possit significare *ignoscere*, hic autem interpretatnr *omitte temeritatem* i. e. μὴ μέμφου. ego Bentleinm sequor, qnem tamen non recte pnto explicavisse: *vide temeritas quid faciat*. nam qnnm poeta stndlose quaerat quae ad excnsandum idonea sint, recte hoc dicet: *vide quam invitus eo detrusus sim, et intelliges* προπέτειαν *meam hac in re venia dignam esse*. ita nullam arbitror causam esse cur cnm Hocker. Com. crit. in Anth. p. 360 scribatur τὴν προπέτειαν, ὁρᾷς, ἄκρητος καὶ ἔ. μ' ἠνάγκασεν, quod postea in Add. p. 310 probavit Mein. Quod autem Palatini codicis scriptor ὁρᾳι dedit, etiam alibi longae vocali, qnae in ultimo vocabulo est, iota addere solet. cf. Hecker. l. l. p. 7, p. 85, p. 322. — v. 3. με ἀνάγκασεν Pal., με ἠνάγκασαν gram. Cram., μ' ἠνάγκασεν cnm Bentl. Iacobs., Blomf., Mein. (nisi qnod hic ἠνάγκασαν dedit), ἔμ' ἀνάγκασαν Brunck., μ' ἐσανάγκασεν ego dedi ex Aeschyl. Prom. 292 τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. — ὧν ὁ μὲν αὐτόν suasit Anna Fabri, ὧν ὁ μὲν ἄγχων Reisk. (qui ad interpretandum addit *obtorto collo*), sed ὧν — αὐτῶν iure defendunt Heinrich. Observ. in anct. veter. p. 6 et imprimis Goettling. Animad. crit. p. 19, qui apposite admonet de Nonni consuetndine, neqnaqnam ille omnia nt dicit eius exempla apponens. tu vide Dionys. I 187. XI 337 et 383. XV 2 et 132. XVII 145 et 231. XXII 267. XXIII 28. XXXVI 207. XXXVII 31. XLIII 343. add. Menandr. in Anth. Pal. VII 72: ὧν ὁ μὲν ὑμῶν. — v. 4. ὃ δ' Pal., ὃδ' gram. Cram. — εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν Pal., εἴα, τὴν βίαν ὅσσην ὅρα gram. Cram., in cnins antographo sine dubio interpretamentnm veram lectionem expulit. nam verbis οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν adscriptum erat: οὐκ εἴα τὴν βίαν ὅσην ὁρᾶν. errat autem Fritzschius qui olim τὴν βίαν σου scriptnm fnisse putat. — v. 5 et 6 affert sine Callimachi nomine Plntarch. de cohibend. ira 5. Tom. II p. 455 B. ἐνόησα Plan., gram. Cram. et Plnt., ἐνόησα ed. Bentl., quod in ἐκόησα mutandnm censebat Pierson. Veris. p. 86 plansum ferens omninm, etiam Iacobsii, Meinekii (sed is in Add. ἐβόησα revocari iussit), Naeckii de Hecal. p. 82. sed accommodatissimnm est vnlgatnm. nam non magno clamore comissatnm se esse dicit nee prodidisse, ad qnem et ad cnius delicias (τίς ἢ τίνος) comissaretnr. — ἐφίλησα Pal. et Plutarch., ἐφύλαξα gram. Cram., quod Bergkio l. l. convenientius altero videbatur. — v. 6. τὴν ἰαρήν Pal., τὴν φιλίην gr. Cram., τὴν φίλην Plut., nisi quod in uno eius codice legitur τὴν φλιήν, quod coniectnra assecuti erant Salmas. atqne Toup. ad Suid. III, 10, et Iacobs. edidit, item commendavit Fritzsch. l. l. afferens Lncret. IV 1179 *at lacrimans exclusus amator — — foribus miser oscula figit*. δειρήν coni. Bentl. et edidit Mein., φιαρὴν coni. Reisk. ad Theocrit. XI 21 et probat Goettling. l. l. p. 23. — ἐστίν gram. Cram. ἀδικῶ vnlgo, ἀδικέω Mein.

XLIV. Anthol. Pal. XII 134. v. 1. cf. Meleag. Anth. P. XII 72, 6 ἔρωτος ἕλκος ἔχων. — ὡς δ' ἀνίηρον Salmas. aut Guiet. ap. Ruhnk.

πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο,
τὸ τρίτον ἡνίκ' ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τὠνδρὸς ἀπ' ὀστλίγγων πάντ' ἐγένοντο χαμαί;
ὤπτηται μέγα δή τι· μὰ δαίμονας, οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

XLV. (44.)

Ἔστι τι, ναὶ τὸν Πᾶνα, κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ,
ναὶ μὰ Διόνυσον, πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ·
οὐ θαρσέω· μὴ δή με περίπλεκε· πολλάκι λήθει
τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
οὗτος ὁ σιγέρπης ἐς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

Epist. ad Ernest. p. 111 Tittm. — v. 2. εἶδες Pal., ἐκτός Salm. aut Guiet. l. l., αὖθις olim Iacobs., qui postea rectissime monuit, verborum ordinem esse hunc: εἶδες, ὡς ἀνιηρὸν πνεῦμα ἀνηγάγετο, quae verba utrum interrogative accipias necne non multum interesse. sed debebat adicere sententiam pertinere usque ad ἐγένοντο χαμαί, ut monuit etiam Dilthey, de Cydipp. p. 81. — v. 3. τὸ τρίτον ἧγκ' ἔπινε Pal., τὸ τ. ἥνιχ' ἔπινε Scaliger, quem secuti sunt Hecker. Com. crit. de Anthol. p. 183 et Mein., reliqui sequuntur Dorvill. ad Charit. p. 328 (= 399 Lips.), τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε ed. Bentl., qui etiam τ. τ. ἤγγικε Πῖνε coniecit, τὸ κρίνον ἡ γῆ πῖνε coni. Reiske. cf. Excurs. — τὰ δὲ ῥόδ' ἀκανθοβολεῦντα coni. Fiorillo in Observ. in Athen. p. 97. post hunc versum quaedam intercidisse putabat vel Scaliger vel Guietus ap. Ruhnk. l. l. p. 111. — v. 4. Verba inde ab τὰ δὲ ῥόδα usque ad χαμαί affert Athenae. XV p. 669 D, ubi pro ἀπὸ στομάτων, quod Pal. habet, Athenaeus dat ἀπὸ 'στεφάνων, Dorvill. l. l. coni. ἀπὸ κροτάφων, ego in Phil. IV p. 563 ἀπ' ὀστλίγγων coll. fragm. XII, quod probavi Heckero in Com. crit. in Anth. gr. I p. 160 et in editione Athenaei Meinekio, qui in editione Callimachi ἀπὸ στεφάνων praetulit. — ἐχέοντο cum Dorville l. l. Ruhnk. Ep. crit. II p. 175. — v. 5. ὤπτημαι μεγαλητί Pal., ὤπτηται μέγα δή τι emend. Bentl., quem iure omnes secuti sunt, non Salmasio vel Guieto l. l. ὤπτησαι μεγάλως τι, aut Dorvillio l. l. commendanti ὤπτηται μεγαλωστί. — v. 6. Sine Callimachi nomine gram. Cram. in Anecd. Oxon. I p. 440, 13 hinc citat: φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθε.

XLV. Anth. Pal. XII 139. — v. 1. εστί τι Pal. ap. Paulss. — v. 2. διόνυσον Pal. — v. 3. μὴ μὴ praefert Mein., ut est in hym. in Dem. 18. — v. 5. τὼ Pal., ut etiam in Homero olim scribebatur vox, ubi *propterea* significat. cf. La Roche, die hom. Texteskritik p. 368 seq. — μένε ξένε Pal. apud Paulss. — v. 6. ὀσειγαρνης Pal., quod ingeniose correxit Bentl. cum editorum omnium plausu. ὅ σ' εἴ γ' ἀρνῇς Anna Fabri ex coniectura Salmasii, ὁ σιγάρνης coni. Reiske. — εἰς τὸν ἔρωτα Pal., ἐς σὸν ἔρωτα coni. Mein., unde ἐς sumpsi. — βάλληι Pal., βάλῃ corr. Heinsius, alii βάλοι. sed fortasse praestat βάλῃς.

XLVI. (45.)

Ληφθήσει πέρι· φεῦγε, Μενέκρατες', εἶπα Πανήμου
εἰκάδι· καὶ Λῴου τῇ — τίνι; τῇ δεκάτῃ
ἦλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖ γ', ἐμὸς Ἑρμᾶς,
εὖ γ', ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

XLVII. (46.)

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφαμος ἀνεύρετο τὰν ἐπαοιδὰν
τὠραμένῳ· ναὶ γᾶν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ.

XLVI. Anth. Pal. XII 149. v. 1. *ληφθήσει περὶ φεῦγε* Pal., quod Bentl. correxit *ληφθήσῃ, περίφοιτε* atque edidit Mein., iniuria, quum et nimium a codice recedat et Callimachus Menecratis, si talis fuisset, curam non habuisset, ut qui *περίφοιτον ἐρώμενον* sibi placere negasset in Epigr. XXX, 3. *ληφθήσῃ πυρί, φεῦγε* Brunck., *ληφθήσῃ· περίφευγε* Boissonade (qui tamen pro *περίφευγε* ad Eunap. p. 145 *περίφυκτε* praetulit metrum pessumdans) et Iacobs, id quod iam placuerat Annae Fabri et Wakef. in Silv. crit. IV p. 147. ego *ληφθήσει πέρι· φεῦγε* praetuli. — v. 2 *λώιον* Pal., *Λῴου* editiones. sed *Λῷος* habet etiam Arcad. p. 38, 6 (Lentz. I p. 112), *λώϊος* Theogn. Can. p. 57, 16. — *Λῴου τῇ — τίνι;* primus distinxit Schaefer. ap. Iacobs., interrogatione in unum confusa cum enunciatione, ut in illo *ὅτι τί* vel *ὁτιὴ τί δη*, quod recte explicavit Hermann. ad Nub. 754 coll. Weber. ad Demosth. in Aristocrat. p. 540. sic incert. auct. Minois p. 318 A: *οἱ δὲ τοῦ τίνος νόμοι ἄριστοι;* et frequentissima illa *ὡς τί ῥέξομεν, ἵνα τί γένηται*, de quibus Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 77 exposuit. sine causa igitur *λῴου τῇ ἐπικαιδεκάτῃ* Salm. aut Guiet. voluerunt ap. Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 111 Tittm. — v. 3. *ὑπ' ἄροτρον* Pal., *ἐπ' ἄροτρον* Apograph. Palatini ap. Ruhnk. l. l. — *Ἑρμᾶς* Pal., quod mutandum non erat. nam etiam apud Atticos nonnumquam leguntur voces obtestantium vel adiurantium dorica forma, ut *ὦ Δάματερ*. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 640. — v. 4. *εὖ γ' ἐμός* Pal., *εὗρέ μοι* coni. Meinek. sed *ἐμὸς Ἑρμᾶς* pro vocativo est et cum *εὖ γε* vel *εὖγε* repeti *ἐμός* potuit ut *εὖγε* solum bis est in Aristoph. Equit. 470, ter in Eccl. 213 *εὖ γ', εὖ γ' νὴ Δί', εὖ γε.*

XLVII. Anthol. Pal. XII 150. v. 1 et 3 secundo versu omisso schol. Theocrit. XI 1 affert sic: *ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδάν, αἱ Μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι.* — v. 1. *ἀνεύρατο* cum schol. Theocrit. l. l. etiam Pal., *ἀνεύρετο* Mein. cf. Exc. — v. 2 in codice Pal. est *τώρραμενων αιγαν ου καθημας ὁ κύκλωψ.* emendationem inchoavit Eldik. ap. Valcken. Eleg. Callim. p. 82: *τὠραμένῳ, μανίαν οὐκ ἀμαθὴς ὁ Κύκλωψ*, perfecit Hecker. Com. crit. in Anth. p. 367: *τὠραμένῳ· ναὶ γᾶν, οὐ καθ...' ἆσ' ὁ K.*, in ultimo tamen versu iniuria ab Eldikiano invento deflectens. cum Mein. utriusque viri coniecturas quantum licuit secutus sum, prae quibus reliquorum criticorum sordere videbantur, Annae Fab.: *τῇ ῥα μένων αἶγας οὐ καθ' ἵμασ'* (*καθίμασσ'*? vertit enim: *non amplius gregis curam gessit*) *ὁ K.*, Salmasii vel Guieti (cf. Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 112): *τἄκρα νέμων Αἴτνας, οὐ κατένασσ' ὁ K.*, Reiskii: *πῶα(?) νέμων αἰγῶν οὐκ ἀφιλὴς ὁ K.*, Brunckii: *φροντίδα ποιμαίνων τὰν δυσέρωθ' ὁ K.*, Eichstaedtii: *τόφρα νομὰν αἰγᾶν κάλλιπ' ἀτιμαγέλας*, Hermanni in Comm. de metr. Pind. p. 332: *ἕως ἀγαθὰν — ἐπαοιδάν, τόφρ' ἀμελῶν αἰγῶν οὐκ ἀρίθμασ' ὁ K.*, Iacobsii olim conicientis: *ποιμαίνων ἀνιᾶν, ὅκκα φίλασ' ὁ K.*, postea:

αἱ Μοῖσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε·
ἡ πανακὲς πάντων φάρμακον ἁ σοφία.
τοῦτο, δοκέω, χὰ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
τὠγαθόν· ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
ἧς χἀμῖν καστᾶσιν ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα·
τουτεῖ ναὶ κείρευ τὰ πτερὰ παιδάριον.
οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
οἴκοι τῷ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

τῷ 'ραμένῳ γ' ἀνιᾶν, ὄκκα φίλασ' ὁ K., ut edidit, Boissonadii: ἕως — τόφρ' ἀμελῶν αἰγᾶν οὐκ ἀλέγιζ' ὁ K., Schneidewini in Zimmermanni Diar. antiquit. 1834 p. 432 τῶρα νέμων αἰγᾶν. — v. 3. μοῦσαι Pal. (cf. Paulssen.), μοῦσαι schol. Theocrit., Μοῖσαι Iacobs. et Mein., qui tamen etiam in dorico Leonidae Tarentini epigrammate VII 664 (n. CVI Mein.) v. 4 Μοῦσαι ediderunt. — κατισχναίνοντι Pal., κατίσχανον codd. schol. Theocrit., de quo vide Bentl., κατισχαίνοντι Ernest. (sed cf. Lobeck. Paralip. p. 12.) de confusa utraque voce cf. Hermann. ad Aeschyl. Prom. 271. — v. 4. ἡ πάνες πάντων Pal., quod Bentl. emendavit ex Clem. Alex. Strom. V 10 p. 687: πανακὴς πάντων φάρμακον ἡ σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι γράφει. quod Clemens omittit, Palat. autem addit ἡ, noluisse in ἁ mutare videtur poeta propter sequens ἁ σοφία. ac vide Theocrit. V 79 et alibi. — v. 5. τοῦ δοκέω Pal., em. Bentl., quo non contentus Valck. l. l. voluit τῷ i. e. *idcirco* interposita quaedam forte periisse ratus. — δοκῶ Blomf., sine causa. — v. 6. ἐκκόπτειν Scaliger et Hecker. l. l., quod probavit Mein. p. 310, mihi non necessarium videtur. certe non pendens oratio nihil habet quod offendat. — v. 7. corrupte cod. Pal. ἔσθ' ἀμῖν χάκαστάς, quod emendavi ut editum vides. cf. Excurs. reliquorum criticorum coniecturae hae sunt: Salmasii vel Guieti (cf. Ruhnk. epist. ad Ern. p. 112 Tittm.): ἔσθ' ἀμὶν τάδ' ἕκαστά γ' ἀφ., quos secutus est Brunck., simul ποττὸν ἔρωτα scribens, Bentleii: ἔσθ' ἀμῖν χ' ἁ παστάς, Toupii Add. in Theocrit. p. 405 (= 414 Berol.): ἔσθ' ἀμῖν χ' ἁ κιστάς, Ernestii: ἔσθ' ἀμῖν τ' ἄκος αὐτό, Eldikii Susp. spec. p. 25: ἔσθ' ἀμὶν γὰρ ἄκος γ' ἐς ἀφειδέα πρόσθεν ἔρωτα, Ruhnkenii Epist. II p. 132 (= 184 Lips.) vel potius Piersoni (cf. Ruhnk. epist. ad Ernest. p. 34 Tittm.): ἔσθ' ἀμῖν κ' ἀκεστὺς ἀφειδέα π. τ. ἔ., quod vitiosum adeo est (cf. Naeke de Hecal. p. 83), etsi a Boissonad. in ordinem receptum, Reiskii: ἔσθ' ἀμὶν χ' ἁ ἀπαστύς, Iacobsii: ἔσθ' ἀμὶν τάδ' ἀκέσματ' ἀφ., Heckeri l. l. p. 370: ἔσθ' ἀμῖν χ' ἅδ' ἀσπίς, in quibus χ' pro γέ esse voluit mirifice, Hauptii in Herm. II p. 223: ἔσθ' ἀμῖν χἄκαστα (σάφ' ἦδεα) πρὸς τ. ἔ., ut ἕκαστα sit *utrumque*. postremo Mein. p. 287 Bentleianum παστάς ita commendavit ut v. 7 et 8 post v. 10 collocandos censeret. — v. 8. τουτιπαικειρευ τὰ πτερά habet Pal., unde Salmas. vel Guiet. (cf. l. l. p. 112) fecerunt τουτὶ σὰ ναὶ κείρευ, Ernest. τουτί, παῖ, κείρευ, Iacobs.: τοῦτ' ἐπικείρει σευ, Hecker: τουτεῖ τᾷ κείρευ, Meinek.: τούτοις, παῖ, κείρω τ. π. παιδαρίων, vel (p. 287) τουτὶ ναὶ κείρει τὰ πτέρα παιδαρίων, postquam edidit: τουτί, παῖ, κείρει τὰ πτέρα παιδάριον, Hauptius: τουτεῖ, παῖ, κείρευ τ. π., παιδάριον, quae recepissem nisi duplex vocativus παῖ, παιδάριον non satis videretur defensus esse Aristophaneo Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον. nunc saltem τουτεῖ ναὶ κείρευ scripsi, nisi forte praestat τουτεῖ κἀγκείρευ, ibi *apud nos desecabare alas*. — v. 9. τι δεδοικα μέσαι Pal. (cf. Paulss. p. 77), emend. Bentl. ex Etym. Magn. p. 168, 4, ubi ceteris corruptis codicibus proxime ad verum accedit codex Florentinus apud Miller: οὐδὲ σὸν ἀττάραγόν

XLVIII. (47.)

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ὑφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων
χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν,
ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

XLIX. (48.)

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου
ταῖς Μούσαις· αἳ δὲ Γλαῦκος ὅκως ἔδοσαν
ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τῇδε κεχηνὼς
κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος. οἳ δὲ λέγουσιν,
'ἱερὸς ὁ πλόκαμος', τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

L. (49.)

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κωμικὸν ὄντως
ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐ κέν' ἔρωτι δεδαγμένον, ἥμισυ δ' ὀπτῇ
ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἴσιδος εἰδόμενον.

τοι δέδοικα, nisi quod praestat ab aliis codicibus monstratum pro *τοι* pronomen *τι*, unde Bentl. ep. ad Graev. p. 28 Friedem. elicuit *τυ* i. e. *σέ*. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 255 (in editione *σέ* Bentl. volnerat). — *δεδοίκομες* velle videtur Valcken. ad Theocrit. I 16 cum Bentl. — *αἳ δ' ἐπαοιδαί* suspicatur Mein. propter v. 1. mihi variationem quaesivisse Callimachus videtur. cf. ad hymn. in Iov. 94. — v. 10. *οἴκω* Pal., corr. Ernest. mox edebatur *τῶ χαλεπῶ τραύματος*, cui *τῷ χαλεπῷ τρ.* substitui.

XLVIII. Anth. Pal. VI 301. Hinc Suidas I 2 p. 371 Bernh. attulit haec: *τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, θῆκε θεοῖς Σαμόθραξιν*, ubi ut in Pal. est *ἐφ' ἧς*, cui cum Blomfieldo Boisson. et Meinek. *ἀφ' ἧς* praetulerunt, ego *ὑφ' ἧς* praeferendum censui. cf. Exc. — v. 2. pro *δανεών* olim Bentl. *πονέων*. sed cf. Excurs.

XLIX. Anth. Pal. VI 310. initium epigrammatis sine Callimachi nomine affert Apollonius Dyscal. de Synt. IV 12 p. 341 Bekk.: *εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμέ*, ubi Pal. habet *δίδου ἐμέ*. pro *Σῖμος* idem Pal. *σημός* (cf. tamen Paulss. p. 25), *Σίμος* Iacobs., *Σῖμος* Boiss. et Mein. — v. 2. *γλεῦκος* Pal., em. Bentl. — v. 3. *τήνδε* cod. et editiones. emend. Bergk. in Ind. lect. Halens. hiber. 1864 p. XIII. — v. 4. *τοῦ μονονεῖαρ ἐμοί* Pal., *τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί* malebat Mein., etsi vulgatum retinuit. cf. Exc.

L. Anth. Pal. VI 311. v. 3. *οὐκ ἐν ἔρωτι* Pal., in quo *οὐκ* ferri non potest. correxerunt *αἰὲν ἔρ.* vel *ἄκρ' ἐν ἔρ.* Iacobsius, *οὐλ' ἐν ἔρ.* Hecker. Com. crit. in Anth. gr. p. 163, *εὖ μὲν ἔρ.* vel *οὐκ ἔτ' ἔρ.* Mein., *οὐ κέν' ἔρ.* Bothe apud Duebner. (i. e. *οὐ κενά*, *non frustra*, *οὐκ εἰς κενὸν* vel *οὐ κατὰ κενόν*). — *δεδαγμένον* Pal., *δεδαυμένον* Bentl. ex Hesych. I p. 464 *δεδαυμένον· περιπεφλεγμένον* (*πυρὶ πεφλέγ.* Mein.). sed

LI. (50.)

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει,
καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν ἐπεσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
ἡ γρῆυς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

LII. (51.)

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
ἄρτι ποτεπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ.
εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος Βερενίκα,
ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

Hesych. potins Simonid. Amorg. fr. 30 respexisse videtur, ut coniecit M. Schmidt., nec qnicquam offensionis est in ionico δεδαγμένος pro δεδηγμένος, qnum etiam Nicander δάχμα pro δῆγμα dixerit (cf. Nicandre. p. 136) et ipse Callimachus habeat λάξις hym. in Jov. 80 pro λῆξις. — ὅπται Pal. secnndnm Paulssennm p. 25, ὦπται vulgo. emend. Mein. —

LI. Anth. Pal. VII 458. v. 1. αἰσχρήν apographnm Parisinnm babere dicit Boisson. apud Duebner. idqne fortasse verum pntat. sed hic in Pal. αἴσχρην legi convenienter scribi videtur, etsi idem codex V 181, 9 habet νῦν δὲ πρὸς αἰσχρὰν τὴν μυρόπωλιν ἰών, ubi recte corrigunt Αἴσχραν. atque etiam in Empedoclis verss. ap. Plntarch. de tranquill. anim. p. 474 Dnebner. certe p. 575 edidit Καλλιστώ τ' Αἴσχρη τε, cui Αἰσχρὴ praetnlit Stein. p. 81. — ἀγαθὸν γάλα Pal., ἀγαθοῦ γάλα coni. Valcken. ad Adoniaz. p. 351 (p. 188 Berol.), ἀγαθὴν γάλα Iacobs., vnlgatum tamen retinens. cf. Exc. παισὶν ἐν ἐσθλοῖς Pal., quod emend. Bentleius. illnd servandnm, ut sit παῖς ἐσθλός, putavit Salm. vel Guiet. in Rnhnk. Epist. ad Ernest. p. 112 seq., ἀγαθὸς Γαλάταισιν ἐν ἐσθλοῖς coni. Reisk. — v. 3. ἀνέθηκεν Pal., συνέθηκεν coni. Reisk. — ἐπ' ἐσσομένοισι P, quod multis olim etiam alibi placnit, qunm Homero ἐσσόμενοι tantnm *posteri* esse constet. sed ἐπεσσόμενοι i. e. *posteri* exemplis firmat
ὡς
Wernicke ad Triphiod. p. 278 seqq. — 4. in Pal. est ἡ γρῆϋς μαστῶν, cni scripturae nihil hic tribuendnm puto (etsi fecit Iacobs., qni fortasse ἡ γρηῦς τὰς μαστῶν ὡς ἀπ. scribendum censebat, et Fritzsch. l. l p. 8, qui ἡ γρηῦς ὧν μαστῶν ἇς ἀπ. χάριτας commendat, i. e. *qualis mammae qualem gratiam ferat*). nam similiter codicis Palatini librarius distractam formam γρῆϋς removere conatus est VII 187 scribendo ἡ
η
γρηῦς νίκω, qnum postea epigr. VII 344, ubi repetitum in eo codice hoc carmen legitnr, ἡ γρῆϋς Νικώ habeat. Ceterum de scriptnra γρῆϋς (non γρηῦς) cf. Nicandr. p. 153 coll. Lobeck. Elem. II p. 44. —

LII. Anth. Pal. V 146. v. 2. πότ' ἐπλάσθη Pal. correxit Reiske ad Theocrit. XV 107. — v. 3. εὐαίων Eduardo Scheer in Progr. Rendsburg. 1866 p. 22 tam languidnm videtur, ut corruptum babeat, sed non iam languidnm videbitur, si post νοτεῖ, ubi hucusque nnlla fuit vel levissima interpunctio, ponamus distinctionem maximam. tum εὐαίων coniungendum cum Βερενίκα, ἐν πᾶσιν ἀρίζαλος autem pro praedicato erit. De ultimis Hecker. Com. Callim. p. 99 (cell. Com. crit. I p. 147) citavit Quint. Smyr. I 38 ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος γεγανῖα. add. Apollon. Paraphr. Psalm. LXXV 24. εὐρυβίῃ μετὰ πᾶσιν ἀρίζηλος βασιλεῦσιν. — ἀρίζηλος Pal., corr. Brunck. — v. 4. ἄτερ et αὐταὶ τ' αἳ Pal.

LIII. (52.)

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
ναίχι πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ,
καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

LIV. (53.)

Καὶ πάλιν, Εἰλήθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης
εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ.
ὡς τόδε νῦν μέν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

LV. (54.)

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν εὐξάμενος,
γιγνώσκειν. ἢν δ' ἄρα λάθῃ καὶ καινὸν ἀπαιτῇς,
φησὶ παρέξεσθαι μαρτυρίην ὁ πίναξ.

LIII. Anth. Pal. XII 230. v. 1. *ἔμ' ἐχθεῖ* Pal. emend. Bentl., quod recte omnes receperunt. nam *ἐχθεῖ* reponere nolui, quum verbum *ἐχθέω* sublestae fidei sit. cf. Lobeck. Rhem. p. 147. Ad *μισοίης* intelligendum esse *ὦ Ζεῦ* apparet ex v. 3. — v. 4. *καὶ ἀ πεθ'* Pal., em. Bentl.

LIV. Anth. Pal. VI 146, ubi repetitur post Epig. 274 non sine memorabili scripturae varietate. — v. 1 *εἰλήθυια* Pal. utroque loco, sed posteriore correctum *εἰλείθυια*, cf. ad hym. in Del. 132. — *καλούσης* Pal. secundo loco. — v. 2. *εὔλοχος* Pal. utroque loco, *ἐς λέχος* Brunck. e malo apographo ductum. adiectivum ex Eurip. Hippol. 167 (*εὔλοχον — Ἄρτεμιν*) firmat Iacobs., sed saepius legitur in Nonno, ut Dionys. XXXI, 111. XXXVIII 134. XLIV 309. — *εὐτοκίῃ* Pal. loco priore, *εὐτυχίῃ* loco secundo. *εὐτυκίῃ* coni. Hecker. Com. crit. in Anth. graec. p. 113, *εὐκολίῃ* coni. Mein. — v. 3. *ὥς τοι* Pal. I, *ἇς τόδε* Pal. II, referente Paulssono, unde Iacobs. fecit *ἧς τόδε*, quod receperunt Mein. et Duebn., ego *ὧς τόδε* scripsi: *ita* (hanc ob causam, quod cum partus facilitate venisti, quum filiam ederet) *hocce donum nunc quidem templum tuum habet, postea autem pro filio aliud habebit.* Ceterum quid dedicaverit Lacaenis colligi potest ex Leonid. Tarant. Anth. Pal. VI 200 et 202 et ex Marc. Argent. ibid. VI 201. —

LV. Anth. Pal. VI 147. Priora sine Callimachi nomine leguntur etiam ap. Suid. I 1 p. 560 sic: *τὸ χρέος ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸς γυναικὸς Δημοδίκης.* — *ὡς* Pal., *ὧς* Brunck., male, nam pendet a *γιγνώσκειν.* tum *πρὸς γυναικός* Pal. et Suid., *πρὸ* Brunck. cum aliis. — v. 2. *εὐξάμενος* Pal. et ex coniectura Salmas. vel Guiet. l. l. p. 113, nam in aliis apographis fuit *ἀρξάμενος.* — v. 3. *γιγνώσκειν* Pal., quod pro imperativo esse recte monet Boisson. apud Duebner., *γινώσκεις* corr. Salm. vel Guiet. l. l. et Tyrwith. in not. ad Toup. Emend. in Suid. IV p. 424, quod omnes probarunt. *εὐξάμενος γηράσκειν* olim coni. Iacobs. — v. 3. *λάθῃ καί μιν ἀπαιτῇς* Pal. syllabae defectum varie compensare critici studebant, Salmas. *λάθῃ ποτὲ καί μιν ἀπ.*, at *καὶ μή μιν* cum Bentl. Ernest., *καὶ δή μιν ἀπ.* Toup. l. l., quem secutus est

LVI. (55.)

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
πλούσιον ἁ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φήσεις, "Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες";

LVII. (56.)

Φησίν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
γιγνώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης

Brunck., *καὶ μισθὸν ἀπ.* Porson. App. ad Toup. Em. IV p. 485, quod receperunt Blomf., Boisson., Meineke, *λάθη**, *καί μιν ἀπ.* edidit Iacobs., qui in notis msc. apud Duebner. coni. *λάθη καὶ τῖμον ἀπ.*, quod Duebn. recepit. mihi quum novum nomen post *χρέος* et vel pronomen *μίν* parum verisimile videatur, dedi quod etiam facilitate commendatur, *καὶ καινὸν ἀπαιτῇς.* — v. 4. *μαρτυρίην* Pal., *παρθενίην* fuit in apograph. Bentleian. (certe non in Salmasiano. cf. Ruhnk. Ep. ad Ernest. p. 113 Tittm.).

LVI. Anth. Pal. VI 148. Habet etiam Suid. II 1 p. 911, sed sine Callimachi nomine et omissis verbis *εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος.* v. 1 *κανωπίτα* Pal., *κανωπιτᾶ* vel *κανωπιστά* codd. Suidae. Serapim intelligendum esse patet. Ceterum notanda huius vocis scriptura per *π*, quum et Aeschylus, quem saepe imitabatur Callimachus, *Κάνωβος* habeat Suppl. 296 et Prom. 847, item Dionysius Perieg. 13, cui exemplar imitandi fuit Callimachus. ac *Κάνωβος* legitur etiam in Nicandri Ther. 312 et Atticis probatum fuisse videtur solum, quantum colligi potest ex Herodian. *περὶ μον λέξ.* p. 13, 28 (= p. 40 Lehrs): *οὐδὲν εἰς βος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ω παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ὁ Κάνωβος. τὸ γὰρ παρὰ τῷ Ἰόβᾳ κείμενον βαρβαρικὸν ὄνομα Ναβωμὸς διὰ τοῦ μ γράφεται.* paulo accuratius de eo nomine scripsisse Herodianus videtur in Prosod. cathol. (Lentz. I p. 139 et p. 189) vel in libris de orthographia (Lentz. Tom. II p. 530), unde in Etym. Magn. p. 489, 25 venerunt haec: *Κάνωπος δεῖ λέγειν, οὐ Κάνωβος· ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενον τῷ ω ἔχει τὸ βῆτα ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἀλλ' ἢ ἕτερον, ἢ τὸ π, Κρότωπος, ἄνθρωπος· οὕτω καὶ Κάνωπος*, et in Stephan. Byz. p. 355: *Κάνωπος· οὕτω ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π. γράφεται δὲ ὅμως διὰ τοῦ β. Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ· Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις κ. τ. λ.* (p. 801 Cas.), quae ab editoribus in integrum restituta sunt ex Eustath. ad Dionys. Per. 11 p. 86, 21 Bernh. Sed Herodianum crediderim etiam hoc monuisse, Atticos quidem *Κάνωβος* dixisse, apud ipsos autem *ἐγχωρίους* nomen fuisse *Κάνωπος*, unde facillimum explicatum habet, cur et Callimachus hic *Κανωπίτᾳ* scribere voluerit, et Athenaeus Naucratita VII p. 326 A *Κάνωπον* dixerit, idemque etiam geographi praetulerint, praeter Strabonem et si alii Atticismi magis studiosi erant. — v. 2. *ἡ Κριτίου* vulgo cum Pal. (nisi quod in nonnullis apographis *ἡ Κρυτίου*), corr. Mein. — v. 3. *Ἀπέλλιδος* Salmas. vel Gniet. scribi iubent. male. cf. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 510 n. 42. — v. 4 *ἔπεσες* non est *cecidisti de coelo*, ut interpretatur Salm. vel Gniet. l. l. p. 113, vel *extinctus*, ut Iacobs., sed *contemtus iaces*, ut dicit Mein. cf. Aeschyl. Sept. 775 *πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα.*

LVII. Anth. Pal. VI 149. v. 1 *γιγνώσκω* hic quoque Pal. Quum *ἰδίη* si de Euaenetum ipso intelligatur, vix commodum explicatum habeat,

ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι·
πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

LVIII. (57.)

Ἰναχίης ἕστηκεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
Αἰσχυλὶς Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

LIX. (58.)

Τίς, ξένος ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἔνθα σε νεκρὸν
εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ

---

sed abundet plane et frigeat, rectissime iudicasse videtur Meinek., verba *ἀντὶ τῆς ἰδίης νίκης* refercuda esse ad victoriam, quam ipse Euaeneti gallus, cuius imago hic ponitur, de compari rettulerit. non est igitur de curuli quodam Euaencti victoria cogitandum cum Hecker com. crit. de Antb. I p. 152 seq. propter talem antem victoriam Tyndaridis anathema poni Meinekius iure negat mirum esse, quum Tyndaridae euiusvis certaminum generis praesides habiti fuerint. —

LVIII. Antb. Pal. VI 150. v. 1. *ἕστηκεν* Pal., *ἕστησεν* (sic editio) Ernest. De consuetudine imagines in Isidis templo statuendi monnit Sanppe ad hym. in Is. p. 8. —

LIX. Anth. Pal. VII 277. v. 1 *τίς ξένος ὦ ναυηγέ* Pal., quod *τίς ξένος, ὦ ν.* vulgo scribunt, sed Iacobins, cui haec subabsurda et nimis abrupta videbantur, olim commendavit *τοῖς ξεινικοῖς* (*in peregrino litore*) — *σ' εὗρεν*, postea *τῇ ξένος ὤν, ναυηγὲ—εὗρεν*, tum in Add. p. LVI *ξεῖνος ἐὼν ναυηγοῦ Ἀμύντιχος*, postremo (in not. msc. ap. Duebn.) *ὡς ξένος*. nec vulgatum placuit nec Boissonadio, qui *τις ξένος, ὦ ν.* edidit (quod Dueb. secutus est nisi quod voci *τις* stellulam addidit), postea ap Dueb. *τοὶ ξένος* praetulit, nec Heckero in Com. crit. de Anth. gr. p. 223 et in repetita eius libri editione I p. 282 *τίν, ξένος ὦ ν.* coniecisti, nec Meinekio, qui hacc intelligi posse negans illa verba ex integro disticho et dimidia tertii versus parte supcresse credebat, ut quae exciderint hanc fere sententiam habuerint: *quis te hospes, o naufrage, sepulcro condidit? naufragum enim te esse neque alio mortis genere occubuisse indicat impositus sepulcro tuo remus.* quibus improbatis postea p. 311 in Heckeri partes transiit *τίν* accusativum aeolicum esse dicens. In tanto antem doctissimorum virorum de corrupta vulgata lectione consensu paene vereor ne ipse caecutiam qui in initio epigrammatis nihil corruptum putem. sed Leontichus nauta vel piscator, qui ipse hic loquitur in inscriptione tumuli quo mortuum ornavit, hunc invenerat in litore et *ξένον* esse atque *ναυαγόν* facile intelligere potuit, sed quis esset intelligere non potuit, etsi in inscriptione opus erat hoc addito. quidni igitur in titulo quaesiverit *τίς, ξένος ὦ ναυηγέ;* in quibus *ξένος ὦ ναυηγέ* dictum est ut illud *φίλος ὦ Μενέλαε* in Hom. Il. IV 189, quibus similia addit Hecker. l. l. p. 282 et ipse hanc interpunctionem commendans. Haec autem verba ut cum sequentibus magis coeant, pro *ἐνθάδε*, quod cum Pal. omnes habent, scripsi *ἔνθα σε*. — v. 2. *ἐπ' αἰγιαλούς* Pal., in quo accusativum frustra defendit Iacobsius. nam in eius modi locis accusativus significat rem non uno aliquo loco geri, sed ad totam regionem pertinere. recte igitur aut cum Bentleio scribendum *ἐπ' αἰγιαλοῖς*, ant *ἐπ' αἰγιαλοῦ* cum Hecker. l. l. p. 282 et Mein. (ut in Anth. Pal. VII 497 extr. est *γυμνὸς ἐπ' ἀξείνου κείμενος αἰγιαλοῦ*), quorum ego illud praetuli, quum saepe *αἰγιαλοί, ἠιόνες, θῖνες* de uno litore di-

δακρύσας ἐπίκηρον ἐὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
ἥσυχος, αἰθυίῃ δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.

LX. (59.)

Εὐδαίμων, ὅτι τἆλλα μανεὶς ὠρχαῖος Ὀρέστας,
Λεύκαρε, τὰν ἁμὰν οὐκ ἐμάνη μανίαν,
οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος, ἅτις ἐλέγχει
τὸν φίλον, ἀλλ' αἰχμᾶν δρᾶμ' ἐδίκαξε μόνον.
ἦ τάχα κα τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσε τοῦτο ποήσας,
κἠγὼ τὼς πολλοὺς οὐκ ἔτ' ἔχω Πυλάδας.

---

cantur a poetis, ut Nicandr. Ther. 704. Anth. Pal. VII 376, 6. VII 665, 8. Quint. Smyr. V 652. IX 402. Nonn. Dionys. III 51. XLVII 269. — Apoll. Rhod. II 1119. Quint. Smyr. III 767. — id. VII 413 etc. — Mox *χῶσε—τάφῳ* recte babet. nam non solum *τάφον τινὶ χῶσαι* dicitur, sed etiam *τάφῳ τινὰ χῶσαι*. cf. Eurip. Orest. 1585 et alia apud Hecker. com. crit. in Anthol. I p. 281. — v. 4. *ἤσυχον* Pal., *ἥσυχος* coni. Reiske in Anim. p. 754 et Hemsterh. ad Callim. fr. CXI, quod editores secuti snnt, etsi Mein. locum lta noudum pntat persanatum. *αἰθύη*, sed per corr. *αἰθυίη* Pal. cf. Paulss. qnem vide etiam ad VII 295, 1 p. 35, *αἰθυίῃ* cum Hemsterh. l. l. omnes. —

LX. Anth. Pal. XI 362. v. 1. *ταλαμανεις* Pal., quod corr. Ernest. *ὠργεῖος* olim Iacobs. male. cf. ad hym. IV 308. — v. 2. *λευκαρεταυμαν* Pal., unde olim in Prolegom. de Callim. *αἰτίων* fragm. p. 13 feci *Λεύκαρε, τὰν ἁμάν*, qnod Meinekio persuasi nt reciperet. ac nimis a literarum ductibus et a sententia recedunt reliquorum criticorum conamina, Ernestii * * * *ἐρωτομανῶν* conicientis, Reiskii Animad. p. 754: *Λευκαρέτας μώναν* (qui putabat Lencareten fuisse Pyladis sponsam, a qna Orestes cnpiditatem suam abstinuerit), Eldickii in in Susp. spec. p. 24: *αὐτὰρ ἑταιρομανῶν*, Heusingeri in Act. Erndit. anu. 1768 p. 366: *λευκοπρωκτομανῶν*, Bruuckii: **λευκαρέταν μώναν* vel *λευκοχρόαν πυγᾶν*, Zedelii in Bibl. crit. Amstel. II 1 p. 112: *Λευκαδερωτομανῶν* (qnod de insania Leucadio saltn exstinguenda intelligit), Lennepii in Exerc. Amstelod. specim. p. 18: *Νικαρέτης μῶναν* (i. e. amorem pnellae Nicaretae, quo poeta sdeo se correptnm fateatnr, nt ad hunc suum furorem nihil habenda sit illa Orestis insania), Blomf. *λευκαρέταν μανῶν*, Iacobsii olim: *Εὔκρατες, ἁμετέραν*, quod multo praestat posteriori eius coniectnrae: *λευκαρεταινομανῶν*, qno pntabat cos significari qui virtntem omnibus numeris absolutam nullisqne ne minimis quidem naevis debonestatam in amicis inesse velint. — *μανιήν* Pal., corr. Ernest. — v. 4. *ἄλλαι χ' ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε* Pal., *ἀλλ' αἰσχρὸν δ. ἐ.* apograpbum Vossiau., *ἀλλὰ καὶ ἓν δ. ἐ* Salmas. ad Solin. p. 858 C, quem secnti snnt Ernest., Brunck., Boisson., sed in *ἀλλὰ καθ' ἓν δρᾶμ' ἐδίκαξε* mutavit Emper. Opusc. p. 306, in quo alterum sine dnbio verissimnm est atqne dignissimnm qnod recipiatnr. praeterea Iacobs. *ἄλλαν χ' ἓν δ. ἐδίδαξε* edidit, Meinekius antem e sua coniectura *ἀλλ' ἀεὶ ἓν δρᾶμ' ἐδίδαξε μόνον*. ipse quod dedi firmavi in Excnrs. — v. 5. *τάχα καί* Pal., quod *τάχα κεν* Iacobsius scribendum censebat, ego cnm Mein. *τάχα κα* scripsi. — v. 6. *κάγώ* Pal., emend. Mein. *τοὺς πολλούς* Pal., qnod in *τὼς πολλούς* correxi (cf. Excnrs.), Mein. autem in *τοὺς παλαούς* (i. e. *παλαιούς*) corrigere malebat. —

LXI. (60.)

Οἵ τινες Ἀλείοιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος,
ἴστε τὸν Ἱππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

LXII. (61.)

Αἶνιε, καὶ σὺ γὰρ ὧδε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλὺ
ἦσθα, τί σε, ξείνων λῷστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον; 'ὅ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὁ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.'

LXI. Anth. Pal. VII 523. v. 1 *ἀλίοιο* Pal., quod correxerunt Salmas. apud Ruhnk. epist. ad Ernest. p. 113 Tittm., Hering. Obs. crit. p. 282 et Dorvill. ad Charit. p. 253, sed *Ἠλείοιο* malebat Ernest., quum alia dorismi vestigia in epigrammate desint. sed Ernest. erravit, quum in locorum nominibus et iurandi formulis doricas formas etiam extra doricam dialectum nonnumquam legi constet (cf. Meinek. ad Menandr. p. 16 coll. Callim. Epigr. XLVI, 3). hinc non erat quoque cur *σᾶμα* cum Heringa contra codicis fidem scriberent Iacobs., Mein., Duebner., praesertim quum *Ἱππαίω* edere veriti sint. —

LXII. Anth. Pal. VII 725. Epigramma Callimachi esse negabat Hemsterh. cf. Iacobs. Animad. Tom. XII p. 443. — v. 1. *αἶνιε* Pal., quod recte interpretantur *ex Aeno urbe Thraciae oriunde*, non recte igitur *αἴλινε* corr. Ern., quem Brunck. et Blomf. secuti sunt, *ἀνίδε* Reisk., *μήνυε* Hensinger. in Act. Erudit. ann. 1768 p. 367, *αἰαῖ* Blomf., quod sane frequens in epitymbiorum initio, cf. VII 122, 298, 488, 491, 515. VIII 120, 183, et hic est etiam in apograph. G et R (cf. Iacobs. Animad. Tom. XII p. 443). — *καὶ σὺ γὰρ* Pal., *καὶ σύ γ' ἆρ'* coni. Hecker. Com. crit. de Anth. gr. I p. 332, de *ἆρα* cum imperfecto coniuncto inter alia afferens Anth. Pal. IX 76, 5, sed mutandi causa non est. cf. Exc. Mox cod. Pal.: *οὐκέτι πουλὺς ἦσθα*, quae parum probabiliter mutarunt Reiskius scribendo *Ἀστυπαλαιεῦ. οἶσθα*, Ruhnken. (cf. Iacobs., Animad. Tom. XII p. 443): *εἰσέτι πουλὺς ἦσθα*, Brunck.: *οἰνοποτάζειν δεινός*, sed verissime correxit Zedelius: *οὐκ ἐπὶ πουλύ*, cui tandem cessit etiam Hecker. com. crit. p. 333, postquam olim *οὐκέτι πουλύς* cum Pal. teneri et hymn. in Dian. 137 defendi posse putavit. defendit etiam Mein. p. 293, sed ut *οὐκέτι πουλὺ εἶσθα* scribatur, cuius dicit sententiam esse: *non tu es qui fueras, ex magno corpore in levem cinerem redactus.* Equidem cum Boiss. et Duebner. (etiam Meinekio in contextu) Zedelium secutus sum, ut ne Iacobsium quidem imitarer *οὐδ' ἐπὶ πουλὺ ἦσθα* edentem, qui olim (Anim. Tom. VII p. 299) conicerat: *πίνειν καὶ Σατύρων σε, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πουλὺ ἧσσονα τί—κατειργάσατο;* — v. 2. *ἦσθα* Pal., *εἶσθα* coni. Mein. — *ξείνων ὥστε* Pal., emendarunt Zedel. l. l. et Eldik., *τί ξείνων λῷστε* olim Iacobs., et *ξείνων λῷστε* etiam Ruhnk. in schedis apud Iacobs. Tom. VII p. 443. Aliter luserunt et Reiskius, qui *οἶσθα, τίς, ὦ ξεῖν', ἦν ὅς σε κ.* commendavit, et Hensingerus l. l. cui *ἦσθα, τίς ἢ ξείνων, ὅς σε κ.* placuit, et Brunckius, qui *δεινός, τίς σ' οἶνος ὧδε κατειργάσατο* periclitatus est, et Chardon de la Rochette in Magazin encyclop. Tom. VI p. 179, qui *ἦσθα, τίς σ' ἐξ οἴνων ὥς σε κατ.* verum putabat. — v. 3 *ἤρατο* Pal., *εἴρεο* coni. Slothouver., emend. Zedel., quem iure omnes secuti sunt, nisi quod haec per interrogationem efferenda esse ut Zedel. et ceteri qui recipiebant fecerunt, Meinekius negabat. sed interrogationem K. Dilthey de Cydipp. p. 29 vidit commendari Vergilii versibus hinc expressis, Catal. XIV:

LXIII. (62.)

Κυνθιάδες θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυνται
αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

LXIV. (63.)

Οὕτως ὑπνώσαις, Κωνώπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχρῶς τοῖσδε παρὰ προθύροις·
οὕτως ὑπνώσαις, ἀδικωτάτη, ὡς τὸν ἐραστὴν
κοιμίζεις, ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντίασας.
γείτονες οἰκτείρουσι, σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. ἡ πολιὴ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

---

qui deus, Octavi, te nobis abstulit? an quae dicunt, a, nimio pocula ducta mero? etc., quem post Hecker. Com. crit. in Anth. I p. 161 alii produxerunt. Ceterum fundum seutentiae apparet esse Hom. Odyss. XXI 295 *οἶνος καὶ Κένταυρον, ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα ἄασε*, quem versum alii quoque in usum suum convertebant ut Nicarchus iu Anth. Pal. XI 1 *οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν*, Alcaeum ibid. XI 12. — *ὕπνος ἦλθεν* Pal., *ἦλθεν ὕπνος* ed. Brunck. —

LXIII. Anthol. Pal. VI 121. In Planud. *ἄδηλον* est. Primum distichon affert Suid. II, 1 p. 460, sed sine Callimachi uomine. v. 1 *κυνθίδες* Pal., *κυνθῖδες* Plan., *Κυνθιάδες* Suid. et post Salmasium omnes. Ἐχέμμα ultimae syllabae interposito *ου* Pal., sed Ἐχέμμα praeter Plan. et Suid. etiam Choerob. in Theod. can. p. 37, 15 sine dubio hinc ductum. — v. 3. *πεπαυ̂νται* (*υ* suprascr.) i. e. *πέπαυνται* (non *πέπανται* ut putabat Salm.) Pal., *πέπανται* Plan., *πέπαυσθε* Scaliger. *πέπαυνται*, quod ego recepi, Bothius quoque probavit apud Duebner., qui cum reliquis editoribus *πέπανται* edidit. cf. Excurs. — v. 4 *αἶγες* Plan., *αἶγες, καὶ σποδάς* olim Iacobs. *ἡ θεός* vulgo, *ἤθεος* coni. Hecker com. crit. de Auth. graec. p. 110. —

LXIV. Auth. Pal. V 23. v. 2. *ψυχροῖς* vulgo, quod correxi. *τοῖσδέ* Pal. — v. 4 *ὄναρ* Pal. utroque loco. *ἠντιάσαις* Hecker. voluit in Com. crit. de Auth. p. 30, et in editione eius libri altera I p. 203. *ἠντίασα* Boiss. ad Herodian. Epim. p. 235 coni. et edidit, et sic Both. ap. Duebner. cf. Excurs. — v. 6. *αὖτις* necessarium Heckerus putabat l. l. p. 203. sed cf. ad hym. I 76. —

EPIGRAMMATA DVBIA.

I. (7 dub. Mein.)

Τὰν τριετῆ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχεάνακτα
  εἴδωλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἅρπασε μάτηρ
  σκεπτομένα ζωᾶς εἴ τινα μοῖραν ἔχει.
νύμφας δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
  ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

II. (6 dub. Mein.)

Ἀλλ' εἰ μὴ θυμόν γε Λέων ἐμὸν ὡς ὄνομ' εἶχεν,
  οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

I. In Anthol. Pal. VII 170 est Posidippi, item in Planud. p. 220 Steph., sed repetitur in Palat. post VII 481 sub Callimachi nomine. v. 1. τριετῆ Pal. primo et secundo loco, τριέτη post Brunck. edidit Mein., non reliqui editores. cf. Exc. — ἀρχιάνακτα Pal. 1 (et in lemmate), Iacobs., Boiss., ἀρχεάνακτα Pal. 2 (et in lemmate in schedis Boissonadii ap. Duebn.), Mein., Duebner., ἀστυάνακτα Plan. cf. Excurs. — v. 2. μορφᾶς Pal. 2 et Plan., μορφῆς Pal. 1. — ἐπ' ἐσπάσατο Pal. 1 et 2. — v. 3. ἥρπασε codd., ἅρπασε Salm. et Brunck. cf. Anth. Pal. XII 140, 3. — v. 4. σκεπτομένη Pal. 1 et 2, σκεπτομένα Plan., σκεψομένα coni. Mein. — ἔχοι sola editio Blomfieldii, item Mein. — v. 5. ἐμίηνεν codd. et vulgo, ἐμίανεν Blomf. et Mein. — γούνοις Pal. 1, γούνων P. 2 (cf. Paulss. p. 32), Plan. et edd. — v. 6 κοιμανθείς Pal. 1, κοιμαθείς Pal. 2, κοιμηθείς Plan., emendaverat Salmas. — βαθὺν Pal. 2 et Plan., μακρόν Pal. 1 (cf. Paulssen. p. 32), quod unice verum videtur Heckero Com. crit. de Anth. I p. 93, qui firmare hoc poterat Anth. Pal. VII 173 τὸν μακρὸν εὕδει ὕπνον, Mosch. III 106 ὁππότε πρᾶτα θάνωμες — εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον, Anth. Pal. XII 50 τὴν μακρὰν νύκτ' ἀναπαυσόμεθα, Horat. Carm. III 11, 38 *longus somnus*. sed quum in reliquis Pal. 2 fere praestet lectionibus Pal. 1, βαθὺν praetuli, quod non minus de morte dici potest quam alterum, praesertim articulo addito ut in altero. quamquam de vivi hominis somno recte legimus etiam τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον, VII 197, 2. Recte autem Hecker. monet ultimum distichon referendum esse ad imaginem, in qua conspiciebatur mater filium, non in undis, sed in gremio demum matris mortuum, in sinu fovens. —

II. In Antholog. Pal. legitur post VII 350 in imo margine p. 256, cum hoc lemmate: Καλλιμάχου εἰς Λέοντά τινα, ὃν λέων ἐπὶ τοῦ λάρ-

III.

Quaenam haec forma? — Dei. — Cur versa est? — Fulgura lucis
divinae non fert debilis haec acies. —
Quid vero existit tanquam uno e corpore corpus? —
Hic Amor est. — Si Amor est, cur videt? — At Iovis est. —
Cur ita complicitis alis? — Nunquam evolat. — At cur
in se convertit tela? — Sui ille Amor est. —
Cur ferro sine tela gerit? — Quia vulneris expers
ille est. at vester vulnerat et cruciat.

ναχος ἔσκεπε λίθινος (sic Iacobs. Animad. I 1 p. 222, qui in Anthol. Pal. III p. 299 *Καλλιμάχου* omisit), at in Planudea p. 204 Steph. statim post VII 344 legitur, sed ab hoc separatum et novo lemmate *ἄδηλον* instructum. Omnes autem post Huetum not. in Anthol. p. 21 et Salmasium (cf. Ernest. p. 330) hoc distichon cum praecedenti coniunxerunt et coniunctis vel praescripserunt *Σιμωνίδου* vel Callimachum auctorem esse putarunt. cf. Excurs. — v. 1. *θυμόν γε* Pal. et Plan., *θυμόν τε* coni. Bothe ap. Iacobs. Addend. p. LVII. — *οὔνομά τ' εἶχεν* Pal., *ὡς ὄνομ' εἶχεν* Plan., quod praetuli. cf. Excurs. —

III. Legitur in Anthol. Latin. I 6 primum editum a Petro Pithoeo cum lemmate: *Callimachi, imagini inscriptum Iovis* cf. Excurs. —

EPIGRAMMATA INCERTA

i. e. sine iusta causa ad Callimachum relata.

I. (8 dub. Mein.)

Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρύμενος οὐδ' ὀρέγοντος
οὐδένος ἀνθρώπων δυστυχίης ἔρανον
τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπήλυθον ἠρέμα τύμβον,
εὗρον δ' οἰζυροῦ τέρμα μόλις βιότου.
ἠλλάχθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκον
πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφην, ἀλλὰ ταφεὶς ἔθανον.

II. (5 dub. Mein.)

Αὐτὸ τὸ πῦρ καύσειν διζήμενος, οὗτος, ὁ νύκτωρ
τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι,
δεῦρ' ἀπ' ἐμῆς ψυχῆς ἅψον σέλας· ἐνδόθι γάρ μοι
καιόμενον πολλὴν ἐξανίησι φλόγα.

I. in Anthol. Pal. VII 336 et apnd Planud. *ἀδέσποτον* est, ad Callimachum antem relatum, quod Salmas. in codice Palatino dubium esse dicit utrum sit Simonidis an Callimachi. qui error sine dubio est doctissimi viri, nam nihil eius modi legitnr in Pal. nec in apographo Gothano. — v. 1 *τετρυμμένος* Pal., *τετρυμένος* Plan. — *οὐδ' ὀρέγοντος* vulgo, *οὐκ ὀρέγ.* malebat Mein. cf. Excurs. — v. 2. *δυστυχίης ἔρανον* vulgo, *δυστυχίης ἔρυμα* corr. Mein., *δυστυχίης ἔρανον* ego praetuli. cf. Excurs. — v. 4. *εὗρον οἰζύρου* Pal. et Plan., *εὑρὼν οἰζυροῦ* cum Iacobs. Meineke et Duebner. — v. 5. *ἔθνησκον* Pal. — v. 6. *ἔθαπτον* supra scripto *γρ. ἐτάφην* Pal., *ἐτάφην* Plan. —

II. Anthol. Pal. IX 15, ubi *ἀδέσποτον* est. Qui fnerint, quibns Obsopaeus dicit Epigramma visum fnisse Callimacho ascribendnm nescio. — v. 1. *αὐτὸ τὸ πῦρ* vulgo, *αὖθι τὸ πῦρ* malebat Mein., sed vnlgatnm videtur defendi posse, ut sit *verum et germanum ignem*, quem ad modum *Αὐτοθαΐς* et similia saepe dicnntur. cf. Iacobs. Animadv. ad Anthol. Tom. VI p. 417. — v. 3 *ἐνδοθι* sine accentn Pal. — *γάρ μιν* Pal., *γάρ μου* vel *μοι* edd. Planud., quorum hoc Iacobs., illnd Mein. ediderunt, nisi qnod Mein. forsan *νῦν* scribendnm putat. mihi non liqnet. an *δήν* legendnm sit ut cnm *καιόμενον* iungatur? Ceterum Portinm Licinium hoc epigramma ante oculos hahuisse qnum versus scriberet qui sunt apud Gell. XIX 9, 13 Iacobsius monuit, Animadv. Tom. XI p. 314. —

III.

Καλλιόπη σοφίην ἡρωΐδος εὗρεν ἀοιδῆς·
Κλειὼ καλλιχόρου κιθάρης μελιηδέα μολπήν·
Εὐτέρπη τραγικοῖο χοροῦ πολυηχέα φωνήν·
Μελπομένη θνητοῖσι μελίφρονα βάρβιτον εὗρε·
Τερψιχόρη χαρίεσσα πόρεν τεχνήμονας αὐλούς·
ὕμνους ἀθανάτων Ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρε·
τέρψιας ὀρχηθμοῖο Πολύμνια πάνσοφος εὗρεν·
[ἁρμονίην πάσῃσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς·]
Οὐρανίη πόλον εὗρε καὶ οὐρανίων χορὸν ἄστρων·
κωμικὸν εὗρε Θάλεια βίον τε καὶ ἤθεα κεδνά.

IV.

Εἶπας καὶ πάλιν εἶπα ‘καλός, καλός’, ἀλλ’ ἔτι φήσω,
  ὡς καλός, ὡς χαρίεις ὄμμασι Δωρόθεος.
οὐ δρυός, οὐδ’ ἐλάτης ἐχαράξαμεν, οὐδ’ ἐπὶ τοίχου
  τοῦτ’ ἔπος, ἀλλ’ ἐν ἐμῇ ἴσχετ’ ἔρως κραδίῃ.
εἰ δέ τις οὐ φήσει, μὴ πείθεο. ναὶ μὰ σέ, δαῖμον,
  ψεύδετ’, ἐγὼ δὲ λέγων ἀτρεκὲς οἶδα μόνος.

V. (2 dub. Mein.)

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν
  οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν· οὐ γὰρ ἄγαν ἐδόκει.

III. Anthol. Pal. IX 504 ubi *ἄδηλον* ascriptum, sed Natalis Comes Mythol. VII 15 quae hinc affert dicit in quodam Callimachi epigrammate esse. cf. Excurs. — v. 4. *ηὗρε* Pal. in marg., *ἧρε* Plan. — v. 8 iure seclusit Iacobsius. cf. Exc. — v. 10. *τε καί* Plan., *τε* om. Pal., cui obsecutus est Iacobs. —

IV. In Anthol. Pal. XII 130 *ἄδηλον* est, Callimacho tacite ascribit Meineke in Delect. poet. Anth. gr. p. 203, errore ut videtur et intempestive tum memor epigrammatis vere Callimachei XXI, ubi simili modo dicit *ἔγχει καὶ πάλιν εἰπέ* et *εἰ δέ τις οὐχὶ φησίν, ἐπισταίμην μοῦνος κ. τ. λ.*, nec inter Callimachea recepit. Meleagri esse putabat Corn. de Pauw apud Iacobs. Animad. III 1 p. 294. — v. 1. *εἶπα καὶ πάλιν* Pal., *εἶπά τε* (vel *δέ* vel *σε*) priores critici, *εἶπα καὶ αὖ πάλιν εἶπα* ed. Iacobs., *εἶπας καὶ πάλιν εἶπα* coni. Mein., quem sequor. — v. 4. *κραδίᾳ* Pal. et vulgo, quod correxi. — v. 5. *ναιμασε* Pal. — v. 6. *ἀτρεκὲς* Pal., *τὠτρεκές* Brunck. et Iacobs. illud defendit Mein. l. l. ut pro adverbio sit. sed si sententia est (nec dubito): *scio solum me dicere verum*, corrigendum erat potius: *ἐγὼ δὲ λέγων ἀτρεκὲς οἶδα μόνος*, etsi vulgo legitur *ἐγὼ δ’ ὁ λέγων*. —

V. Anth. Pal. XII 140 *ἄδηλον* addit carmini, et fuit hoc etiam in apographo Oxon. quo utebatur Bentleius, ut dicit p. 314 Ern. Callimacho qui primus ascripserit nescio, dignum autem illo poeta multi merito existimabant, velut Meinekius qui edidit p. 114, quamquam qui hoc epi-

εἶπα, καὶ ἁ Νέμεσίς με συνάρπασε, κεὐθὺς ἐκείμαν
  ἐν πυρί, πᾶς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν θεόν; ἀλλὰ θεοῦ μοι
  ἔστιν ὁ παῖς κρέσσων· χαιρέτω ἁ Νέμεσις.

VI. (9 dub. Mein.)

Η γρῆϋς Νικὼ Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
  παρθενικῆς. Ἀίδη, ταῦθ' ὁσίως κέκρικας;

VII. (11 dub. Mein.)

Εὐήθης Τριτωνὶς ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
  κληδόσιν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὤλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος· τὰ δὲ πολλὰ κάλ' ἤγαγεν ἓν βρέφος Ἅιδην
  σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἕω.

---

gramma scripsit, novisse videtur Meleagr. in Anthol. XII 122. Philippo epigramma nimis incerta coniectura vindicabat Pierson. Verisim. I 7 p. 83 propter XI 36, in quo item sit Archestrati nomen. — v. 4 πᾶς δ' ἐν ἐμοί Pal., παῖς δ' ἐς ἔμ' ὡς coni. Pierson. a Brunckio receptum, ἐν πυρὶ πᾶς, ὁ δέ μ' ὡς edidit Iacobs., ἐν πυρί, παῖς δ' ἐπ' ἐμοὶ Ζεύς Meineke, mihi nihil mutandum videtur praeterquam quod ἐπ' ἐμοί scribo. nam πᾶς Ζεύς est: *ut merus quidam Iuppiter.* cf. Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. extr. et παῖς vel propter illam in tribus deinceps versibus repetitionem minus elegans est. — v. 5 ἱλασσόμεσθ' Pal., emend. Anna Fabri. —

VI. In Anthol. Pal. VII 187 Philippi est, sed ubi iterum legitur, post epigr. VII 344, inscribitur τοῦ αὐτοῦ i. e. Σιμωνίδου. sed in Plan. Leonidae tribuitur, ad Callimachum autem primus rettulit Salmasius.
— v. 1 ἡ γρηῦς νικώ (ἡ superscr.) priore loco Pal., sed altero ἡ γρῆϋς νίκω (cf. ad Epig. LI, 4), quorum alterum hoc praetulit etiam Mein. p. 312, qui illud ediderat p. 117.

VII. In Anth. Pal. VII 729 hoc epigramma, quod in Planudea ἄδηλον est, audit Τύμνεω, a quo cur ad Callimachum rettulerit Meinek. p. 117, nec in Delect. poetar. Anth. p. 167 dicit nec in editione Callimachi. tacite igitur secutus videtur Constantinum Lascarin qui in cod. Callimachi Matritensi XXIV hoc epigramma Callimacho tribuit. — v. 1 εὐήθης τρύτωνος Pal., item Plan. et Lascaris, Εὐήθη Τρύτωνος Iacobs., cum Scaligero em. Mein. et Duebn. — ἐλοχεύθη Plan. et Lasc., ἐλοχεύθην Pal., quod fortasse ἐλοχεύθης scribendum censet Mein., modo v. 2 scribatur ὤλεο, δαιμονίη. — v. 2 ἄν om. Pal. — v. 3 ἀρτίτοκος Pal. — τὰ δὲ πολλὰ καταγηέν βρέφος Pal., quod in Plan. et Lasc. emendatum: τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν ἓν βρέφος. plane sincerum hoc putavit Mein., non item Iacobs., qui olim partim cum Wakef. Silv. critic. I p. 54 voluit τὸ δὲ Μοῖρα κατῆγε νέον βρέφος, postea: μετὰ δ' οὐ πολὺ Κὴρ ἄγαγεν βρέφος, nec Heckerus coniciens ille: τὰ δὲ πολλὰ κατάγη ἐνὶ βρέφος Ἅιδῃ vel τὰ δὲ πολλὰ κατάγη ἐὸν βρέφος ἄρδην, nec Duebnerus, cui placuit: τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγε καὶ βρέφος Ἅιδης. mihi in Planudea lectione solum κατήγαγεν mutandum videtur in κάλ' ἤγαγεν. cf. Exc. — ᾄδαν Pal., ᾄδην Plan., Lasc., ᾄδῃ Brunck. et Mein. — v. 4. σὺν κλείνῃ Pal., σὺν κείνῃ Plan., Lasc. — δ' om. Pal. — ὑπὲρ ἤιρεν Pal.

VIII.

Ἀιδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
κρύψε δὲ παππῴῳ μνήματι τῷδε λίθος.
οὔνομα Ῥουφῖνος γενόμην πάις Αἰθερίοιο,
μητρὸς δ' ἐξ Ἀγάθης· ἀλλὰ μάτην γενόμην.
ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἧκον ἐλάσσας,
φεῦ, σοφὸς εἰς Ἀίδην καὶ νέος εἰς Ἔρεβος.
κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρόν, ὁδῖτα·
δὴ γὰρ ἔφυς ζωῶν καὶ πάις ἠὲ πατήρ.

IX. (10 dub. Mein.)

Τίπτε, μόθων ἄτλατος, Ἐνυαλίοιο λέλογχας,
Κύπρι; τίς ὁ ψεύσας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
ἔντεα; σοὶ γὰρ Ἔρωτες ἐφίμεροι ἅ τε κατ' εὐνὰν
τέρψις καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι·
δούρατα δ' αἱματόεντα μέθες Τριτωνίδι δίᾳ
ταῦτα, σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

VIII. In Anthol. Pal. VII 588 et apud Plan. *ἀδέσποτον* est, sed Lascar. l. l. Callimacho dat. — v. 2. *παππαίωι* Pal., *παππῳω* Plan. — v. 3. *παῖς* Pal., *πάϊς* Plan. comma quod ante *πάϊς* fuit delevi, nam *ἐγενόμην* cum sequentibus cohaeret. — v. 4. *ἀγαθῆς* vulgo, *Ἀγάθης* corr. Grot. — v. 5. *ἥβης ἧκον ἐλάσσας* Pal., *ἥβης ἄνθος ἐλάσσας* Plan. — v. 8. *ζωῶν* Pal., *ζώων* Plan. — *ἢ* (pro *καί*) vulgo, quod correxi, nam ob duas causas viator iubetur hanc inscriptionem legere, quoniam inter vivos sit et quod sit filius aut pater. *ἦ* autem et *καί* saepissime inter se permutantur. cf. Bast. ad Greg. Corinth. p. 987. —

IX. In Anthol. Pal. IX 321 ascribitur Antimacho, in Plan. adespoton est, ad Callimachum rettulit Ruhnken., quum in Anthologia nullum praeterea epigramma sit Antimacho attributum, saepe autem Antimachi et Callimachi nomina confusa sint. verum ista ratione si utimur, quid Thucydidis fiet epigrammati VII 45, quid Philoxeni IX 319, quid Apollonii Rhodii XI 275 — ne plures memorem — quorum in Anthologia non extant nisi singula epigrammata? ac characterem Callimachium habere epigramma iure Meinek. negare videtur. — v. 1. *ἄτλητος* vulgo, quod correxi. activam autem significationem voci poeta tribuit secundum Homericum *τλητός* Il. XXIV 49. — v. 2. *ὁ ψεύστας* libri. sed quum non de perfidia artificis in universum sermo sit, sed de una aliqua re in qua perfidum et mendacem se ostenderit, substantivo praestare videbatur participium *ψεύσας*, quod reposui. — *μάτην* Pal., *μάταν* Plan. — v. 3 edebatur (etiam a Iacobs.) — *μάτην; ἔντεα σοὶ γάρ κ. τ. λ.* interpunctionem correxit Iacobs., quam correctionem a Meinekio receptam Iacobius iniuria noluit commentarii fines transgredi. — *ἅ τε* et *τέρψις* Pal. (cf. Paulssen. p. 60), *αἶτε* et *τέρψεις* Plan. — v. 5. *καθε-*
ιτ
στρωνίδι Pal., *μέθες τριτωνίδι* Plan., *πάρες* ed. Mein. coll. hym. I 72. sed *μέθες* defendit Sophocl. Phil. 772 *κείνοις μεθεῖναι ταῦτα* (*τὰ τόξα*), *κάθες* retinet Hecker. com. crit. de Anth. p. 53. — v. 6. *ταῦτα* sine

X. (4 dub. Mein.)

Τὰν ἄβαν ἐς ἄεθλα πάλας ἤσκησε κραταιᾶς
ἅ τε Ποσειδῶνος καὶ Διὸς ἁ γενεά.
κεῖται δέ σφιν ἀγὼν οὐ χαλκέου ἀμφὶ λέβητος,
ἀλλ' ὅστις ζωὰν οἴσεται ἢ θάνατον.
Ἀνταίου τὸ πτῶμα, πρέπει δ' Ἡρακλέα νικᾶν
τὸν Διός· Ἀργείων ἁ πάλα, οὐ Λιβύων.

XI. (3 dub. Mein.)

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες· μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν.
οἳ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
θήκαντο· κεῖνος δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας·
εὖ δ' ἐτιθήνειτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·

---

emphasi in fine sententiae positum ex *πότνα* corruptum esse suspicatur Mein. (*δία. πότνα. σὺ δ'*), sed nescio an non sine emphasi sit. — *εὔχεται ἄν* Pal., *εὐχαίταν* Plan. *εὐχαίτης Ὑμέναιος* dicitur etiam in Nonn. Dionys. XIII 84 et XXIX 15.

X. Anthol. Pal. IX 391 cum lemmate: *Δοτίμου* (sic) *εἰς τὴν πάλην Ἀνταίου καὶ Ἡρακλέους τὴν μυθολογουμένην.* Diotimo ascribitur etiam in Plan., nisi quod ibi dubitat scholiasta, Diotimi an Callimachi sit. sed eius scholiastae fides est admodum sublesta. — v. 1. *ἦβαν* vulgo, corr. Mein. *πάλης* Pal., *πάλας* Plan. — v. 2. *ἅδε* Pal. (cf. Paulssen. p. 62), *ἅτε* Plan., quod correxerunt Blomf. et Mein. — *Ποσειδᾶνος* praestare putat Mein. — v. 3. *χάλκεος ἀμφί* Pal., *χαλκέου ἀντί* Plan., quod corr. Brunck. recepitque Mein., sed *χαλκέω* mavult, ut v. 5 *Ἀνταίω.* — v. 4. *εἴσεται* Pal., quod probat Mein., *οἴσεται* Plan., quod aperte melius est.

XI. Anthol. Pal. XIII 28, ubi duo leguntur lemmata, alterum *Καλλιμάχου*, alterum *Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου.* sed quantum erraverint, qui ad Callimachum hoc epigramma rettulerint, manifesto docet descriptio metrica quam grammaticus addit. cf. Excurs. ac Simonidi carmen vindicat Stephan. Byz. p. 56, 15 Mein., quod primus monuit Hemsterhusius. — v. 1. *πολλάκι δι* Pal., sed verum iam est in Ernestiana. — v. 2. *ἀνώλουξαν* Pal., quod correctum iam in ed. Ernest., nescio a quo. — v. 5. ante hunc versum distichon excidisse putarunt Hecker., Mein., Bergk. cf. Exc. — *βακχείων* Pal., emendavit Bentl. — v. 6. *ἔθηκαν κείνους δ'* Pal., in quo *θήκαντο* em. Bentl., *κεῖνος δ'* ego scripsi (nisi praestat: *θῆκαν· κλεεννὸς δ'*), alii aliter, Schneidew. *θήκαντο· Κεῖος δ'*, Bergkius olim *θῆκαν· Κικυννεὺς δ'*, postea *ἔθεντο· κείνους δ'* vel *ἔθεντο· Κῷος δ' Ἀμφιμένης*, Meinek. olim *Βακχίων ἔθηκαν | ἀέθλων* (i. e. *ἄθλων*)· *ἐκείνους*, postea edens *Βακχίων ἀέθλων | ἔθηκαν· εὖ τοὺς δ'*. — v. 7. *ἐτίθην εἰ τό* Pal., quod primus corr. Salm. — *Δωρίοις* Pal., *Δωριεύς* Bergkio legendum videtur, mihi *Κοδρίδαις*. — v. 8. *καθαροῖς* Pal., *καθαρῶς* malebat Mein.

τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἵ οἱ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
θῆκαν θεᾶν ἰοστεφάνων ἰότατι Μοισᾶν.

---

v. 9. *κύκλων* Pal., emend. Anna Fabri. — v. 10. *στρούθονος* et mox *φωρηθείς* Pal., quae non a Brunck. demum emendata sunt. nam verum iam legitur in Ernestiana. — Pro codicis *ἅρμασιν* Hecker. putavit *ἀγκάσιν* necessarium esse. sed *ἅρμα* (vel *ἅρματα*, quod idem est) *Χαρίτων* nemo nescit. — v. 11. *ἐπ᾽ ἀνθρώποις* male Brunck. — *ὀνομακ᾽ αὔτον* Pal., quod iam ante Brunckium nescio quis emendavit, *ὀνομάκλυτον* malebat Heckerus. — v. 12. *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν* Pal., quod ex parte emend. Bentl. scribens *θῆκαν· θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν*, quam emendationem perfecisse mihi videor scribendo *ἰότατι* pro *ἕκατι* (nisi simul *ἐϋστεφάνων* legendum), sed Hermanno Elem. doctr. metr. p. 605 *Μοισᾶν* aut plano delendum, aut in initium versus reiciendum videbatur, quod interierit: * * * * *θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι*, Neue autem correxit *ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, Mehlhorn. *ἕκατι Μοισᾶν θῆκαν ἰοστεφάνων θεάων*, Iacobs. *Μοισᾶν θεάων* (vel *θεαινᾶν*) *θῆκαν ἰοστεφάνων ἕκατι*, Heckerus *Μοισᾶν ἕκατι* (reliqua ut Neue), Hartungins *θῆκαν θεᾶν ἰοστεφάνων τε ἕκατι Μοισᾶν*, Mein. *Ὡρᾶν ἕκατι θῆκαν ἰοστεφάνων τε Μοισᾶν*, quod in verborum ordinem recepit. cf. Excurs.

SCHOLIA IN CALLIMACHI HYMNOS.

I.

1. *Ζηνὸς ἔοι*] Πότερον Ζηνὸς σπονδῇσιν; ἢ Ζηνὸς τί λώιον ἀείδειν;

3. *Πηλογόνων*] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλοῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.

4. *Δικταῖον*] Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. *Λυκαῖον*] Ἀρκάδα. Λύκαιον Ἀρκαδίας ὄρος. καὶ Λυκαῖον τὸν ἐξ ὄρους Ἀρκαδίας ὄντα.

5. *Ἀμφήριστον*] Ἀμφίλογον.

6. *Ἰδαίοισιν*] Ἴδη ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησίν.

7. *Πότεροι*] Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι.

8. *Κρῆτες ἀεὶ*] Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα, ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο. — *Τάφον*] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο ‘Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος’ τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ Μίνωος ἀπηλείφθη ὥστε περιλειφθῆναι ‘τοῦ Διὸς τάφος’. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες

---

4. *Λυκαῖον Ἀρκαδίας* ed. Ernest., etsi *Λύκαιον* saltem habent Frob. Vasc. Steph. et *Λύκαιον τὸ ὄρος* expressis verbis scribi iubet Theognost. can. in Cram. Anecd. Ox. II p. 127, 10. cf. ibid. p. 309, 30. Praeterea E habet: *Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος. Δικταῖον δὲ ὄρος Κρήτης καὶ Λυκαῖον τὸν ἐξ ὄρους Ἀρκαδίας ὄντα*, unde ultima certe in ordinem recepi. — 8. l. 2 *κληθεῖσα* pro *ῥηθεῖσα* E. l. 3 *κρείσσω* E. l. 6 *τό, τοῦ Μίνωος* Ernest., *τὸ ‘Μίνωος τοῦ’* Mein. ego l. 7 mutare praetuli. — *ἀπηλίφη* con. Mein. — l. 7 *τοῦ* addidi.

αὐτὸν ἐπὶ τῷ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον προσεποιήσαντο τάφον αὐτῷ.

10. *Παρρασίῃ*] Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρράσιον ἀπὸ Παρράσου τοῦ Λυκάονος.

13. *Ἑρπετόν*] Οὔτε ἑρπετὸν οὔτε γυνὴ χρῄζουσα τοῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. ἢ οὕτως· οὐ χρῄζει Εἰλειθυίας τουτέστι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον ἄγονον ἐγίγνετο καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτοῦ οὐκέτι ἐποίει.

14. *Ἀπιδανῆες*] Οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες.

17 seq. *Λύματα*] Καθάρματα. τὸ δὲ *χυτλώσαιτο* ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. *Ἐρύμανθος* δὲ ποταμὸς Ἀρκαδίας.

21. *Ὅτ' ἐλύσατο*] Ὕστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ῥέαν.

22. *Σαρωνίδας*] Δρῦς· παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ *ἤειρεν* καὶ *ὤκχησεν* ἀντὶ τοῦ ἐβάστασεν.

24. *Καρίωνος*] Λείπει ἡ ὑπέρ. πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἕρπετα τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν.

25. *Κινώπετα*] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν πέδῳ, τῷ ἐδάφει, κινεῖσθαι. τὸ δὲ *νίσσετο* ἀντὶ τοῦ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

26. *Κρᾶθιν*] Κρᾶθις ποταμὸς Ἀρκαδίας. *Πολύστειον* δὲ τὸν πολύψηφον καὶ πολυπάτητον. *Μετώπην*] Ποταμὸν Ἀρκαδίας.

32. *Τόθι χρόα*] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, ἐσπείρωσε φαιδρύνασα.

33. *Νέδη*] Νέδη ὄνομα νύμφης Ὠκεανίνης θρεψαμένης τὸν Δία.

34. *Κευθμόν*] Σπήλαιον.

---

l. 9 ἐπὶ τοῦ E, ἐπὶ τὸ vulgo, ἐπὶ τῷ em. Mein. — l. 10 τάφον αὐτῷ ποιεῖν E. — 10. nihil nisi ὄρος Ἀρκαδίας E. — 13. οἷον χρῄζειν E. — 22. l. 2 ὤκχησεν, non ὤχησεν, etiam E et M. l. 3 num ἐβλάστησεν aut ἐβλάστανεν? nam certe ἤειρεν vix quisquam per ἐβάστασεν explicari sibi velit. — 24. l. 2 φωλαίους M. idem codex multa habet scholia sibi propria, glossemata maxime, sed ea recentissimae omnia originis, ut docent voces neo-graecae, velut illud δέν, et schol. ad IV 47 Σούνιον ἄκρον, ἢ τὸ τανῦν τουρκιστὶ παπᾶ πουρνὸν λεγόμενον. Quae omisi omnia. — 25. l. 2 πέδῳ restitui. nam olim solum ἐν τῷ ἐδάφει erat. sed cf. Etym. Mag. p. 513 extr. κινώπετα, τὰ ἑρπετὰ θηρία, οἱονεὶ κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ, κινώπεδά τινα ὄντα, et schol. Nicandr. Ther. 27. Ex Oro citat, item κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ legens, Favorinus s. κινώπετον. — 26. Κράθις E et M ut veteres edd. usque ad Ernest. — 32 et 33 om. E. Νέδη addidi. cf. ad II 88. num θρεψάσης? — 34. solus dat E.

35. *Μαιώσαντο*] Ἔθρεψαν.
36. *Φιλύρην τε*] Φιλύρα μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου.
37. *τὸ μέν*] Τὸ χεῦμα.
39. *Καυκώνων*] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. *Λέπριον* δὲ ἀπὸ Λεπρέα τοῦ Ποσειδῶνος, ὃς προκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ἡρακλέα καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη.
40. *Νηρῆι*] Τῇ θαλάττῃ.
41. *Λυκαονίης ἄρκτοιο*] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν γεννᾶται ὁ Ἀρκάς, ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες.
42. *Θενάς*] Θεναὶ πόλις καὶ ἄλσος.
44. *Τουτάκι*] Τὸ τηνικαῦτα.
45. *Κύδωνες*] Ἔθνος τῆς Κρήτης.
46. *Προσεπηχύναντο*] Εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.
47. *Ἀδρήστεια*] Ἀδελφὴ Κουρήτων, ἡ Νέμεσις.
48. *Λείκνῳ ἐνί*] Ἐν γὰρ λείκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν τὸ κόσκινον ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν.
49. *Ἀμαλθείης*] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἶξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. — *Ἔβρως*] Ἔφαγες.
50. *Ἐξαπιναῖα*] τουτέστιν ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδη πλέα μέλιτος.
52. *Οὖλα*] Ὑγιεινῶς. *Περὶ πρύλιν*] Ἐνόπλιον ὄρχησιν.
55. *Καλά*] Καλῶς.
59. *Ἐπιδαίσιον*] Κατὰ κλῆρον, μεμερισμένον.

---

35. ἔτρεψαν E. — 36. addidi *Φιλύρα*. cf. ad II 88. — 37. solus habet E. — 39. l. 2 *Λεπρέος* E. *προσκαλεσάμενος* libri. em. Ern. ex E. — 40. solus habet E. — 41. l. 3 *ἄρκτον* E pro *Ἄρτεμιν*, quod ceteri libri habent. et *ἄρκτον* dedit Mein. p. 5. atqui Iuppiter Artemidis figuram assumpsit, in ursam autem Callisto conversa est. cf. Apollod. III 8, 2. neque tamen haec in ursam conversio plane sileri posse videtur, aliter enim Callimachi verborum *Λυκαονίης ἄρκτοιο* interpretatio imperfecta est. itaque suspicor integrius olim scholium fuisse ita: *ἐξ ἧς καὶ Διός, καὶ τοῦ μὲν Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, τῆς δὲ εἰς ἄρκτον, γεννᾶται ὁ Ἀρκάς κ. τ. λ.* — 42. num *ἄλσος τῆς Κρήτης*? — 47. *ἡ Νέμεσις* addit E. — 48. l. 1 *ἐν γὰρ λείκνοις τουτέστι κοσκίνοις* E. — l. 2 *λείκνον οὖν* E. — 49. l. 3 *ἔβρως, ἔφαγες* om. Ernest., sed habent edd. vet. et certe E. — 52. *κατὰ κλῆρον* quod hic additur, ad v. 59 referendum vidit Ernest. itaque eo reposui. *ὑγιῶς* E. *ὄρχησιν* add. E. — 55. add. E. — 59. *κατὰ κλῆρον* cum Ern. ex v. 55 huc reposui.

60. *Δηναιοί*] *Οἱ παλαιοί.*

62. *Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε*] *Τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ Ὀλύμπῳ καὶ ᾅδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο; Νενίηλος δὲ ὁ ματαιόφρων καὶ ἐστερημένος τοῦ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν.*

63. *Ἐπ' ἰσαίῃ γάρ*] *Ὁ κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ· ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης πλεῖστον διαφέρουσιν.*

65. *Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν*] *Λείπει λέγων. τὸ δὲ πεπίθοιεν ἀντὶ τοῦ πείσειαν.*

66. *Ἐσσῆνα*] *Ἐσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν, νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν.*

67. *Πέλας εἵσαο δίφρου*] *Τὸ κράτος πλησίον ἵδρυσας τοῦ δίφρου.*

68. *Θήκαο δ' οἰωνόν*] *Τὸν ἀετόν.*

70. *Εἵλεο δ' αἰζηῶν*] *Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων.*

71. *Νηῶν ἐμπεράμους*] *Τοὺς ἐμπόρους.*

74. *Γεωμόρος*] *Ὁ γεωργός.*

76. *Ὑδείομεν*] *Λέγομεν.*

77. *Ἐπακτῆρας*] *Κυνηγέτας. Χιτώνης*] *Νηλεὺς ὁ Κόδρου ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Ἀθηνῶν ἔλαβε χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Ἀρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων. καὶ δήποτε ἑορτῆς τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Ἀττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ, καὶ οὕτω μετῴκισεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Ἄρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Ἀρτέμιδι.*

---

62. l. 1 *φρονῶν* E. l. 2 *ἠνέσχετο* E. l. 3 *αἰολεῖν* E. — 63. *ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης τοσοῦτον διαφέρουσιν ὅσον καὶ διεστήκασιν* E. — 64. *λείπει λέγων* om. E. — 71. *τοὺς ἐμπείρους* ex E legit Ernest. sed scholiasta non tam *ἐμπεράμους* explicare voluit quam *νηῶν ἐμπεράμους*, quod quin recte *ἐμπόρους* interpretatus sit dubitari non potest. itaque in lemmate addidi *νηῶν* cum Stephano. certe *νηῶν ἐμπείρους* suam rursus interpretationem desiderat, quum alios etiam praeter *ἐμπόρους* significare possit. — 77. l. 6 *ἠρτημένην* M. *ἀπηρτημένον* coni. Mein. — *ταύτης* pro *τούτου* coni. Mein. l. 7 *μετῴκησεν* libri, cui ex E praetuli *μετῴκισεν*. nam Neleum illo simulacro facto Miletum sedem suam transtulisse, hoc minus grave est prae altero, Neleum simulacro facto Chitonen Miletum secum duxisse usum vel *ἡγεμόνῃ*. cf. Callim. III 225 seq. Ceterum quod *Χιτώνην* scholiasta dicit demum Atticae, vere eum monet Welcker. Goetterlehre I p. 575 not. *αὐτοσχεδιάζειν*, coll. tamen Westerm. ad Leakii Demen von Att. p. 234 n. 156. Idem Welcker. qua fide l. l. memoret in codice aliquo Parisino exstare *ἐν τῇ Χιτῶνι* nescio. l. 8 *ἔσχε τὸ ὄνομα* E. l. 9 *ἀντίθεσαν* E.

80. *Λάξιν*] Λαχμόν, κλήρωσιν.
82. *Ἄκρης ἐν πολίεσσιν*] Ἐν ταῖς ἀκροπόλεσι καθέζη ὁρῶν τὰ δίκαια.
84. *Ῥυηφενίην*] Πλοῦτον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ῥύδην καὶ ἄφενος, τουτέστι τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν.
86. *Ἡμετέρῳ μεδέοντι*] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.
89. *Οἱ δέ*] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες. — *Πλειῶνι*] Ἐνιαυτῷ.
90. *Ἄνην*] Ἄνυσιν, τελείωσιν. — *Αὐτός*] Ὦ Ζεῦ.
95. *Οὔτ' ἀρετῆς*] Καὶ Ἡσίοδος· *πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.*

II.

1. *Οἷον ὁ τὠπόλλωνος*] Ἀντὶ τοῦ οἵως, ὅπως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μαντευομένων θεῶν τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος.
4. *Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος*] Δεικτικῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ τούτῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα.
5. *Ὁ δὲ κύκνος*] Ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος.
6. *Αὐτοὶ νῦν*] Ἀντὶ τοῦ αὐτόματοι.
7. *Αὐταὶ δέ*] Αὐτόματοι. *Ἀνακλίνεσθε*] Ὅμηρος· *ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.*
8. *Οἱ δὲ νέοι*] Ὡς τῶν ἱερῶν καθιερευομένων τῷ Ἀπόλλωνι.
14. *Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον*] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι καὶ πολιάσαι· καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Ἀπόλλων.

---

82. om. E. — 84. l. 2 *ῥύδην* firmat Etym. M. p. 706, 11 coll. Zonar. p. 1621. sed Etym. Gud. p. 494, 10 habet *παρὰ τὸ ῥύω καὶ ἄφενος*. — 89. nonne *βασιλεῖς*? — 90. *ἄνισιν* libri, quod post Tanaq. Fab. emendavit Ern. Quod post *ὦ Ζεῦ*, E addit *ω Πτολεμαῖε* nescio quid sibi velit. — 95. Hesiodi versus est Erg. 311.

II. 1. *ὅπως* om. Ern. etsi cum veteribus editionibus habet etiam E. — l. 2 *λέγεται δὲ καὶ τῶν κ. τ. λ.* E. *θεῶν* addidi ex E. — l. 3 *καὶ* ante *ἐπιδημεῖν* om. E. *καὶ ἀποδημεῖν* om. M. — 4. l. 2 *τούτῳ* add. E. l. 3 *Ἀπόλλω* E. — 7. *αὐτόματοι* om. E. Homeri locus est Il. V 751 vel VIII 395. *ἠδ' ἐπιθεῖναι* om. E. — 8. addit E, sed pro *ἱερῶν* scribit *νέων*, quod correxi. *καθιερωμένων* malebat Mein. — 14. l. 1 *γάμου* E. l. 2 *πολιᾶσαι* E. nonne *ἀκερσεκόμης*? sed *καὶ γὰρ ἀκ. ὁ Ἀ.* om. E.

15. *Ἑστήξειν*] Ἀπὸ τοῦ ἵστημι παρακείμενος ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἑστήξειν.

16. *Χέλυς*] Ἡ κιθάρα.

18. *Εὐφημεῖ*] Ἡσυχάζει, γαληνιᾷ. *Κλείουσιν*] Ὑμνοῦσιν.

20. *Κινύρεται*] Θρηνεῖ, κλαίει. *Αἴλινα*] Ἤτοι θρηνητικά.

22. *Ἀναβάλλεται*] Ὑπερτίθεται.

26. *Βασιλῆι*] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ· διὰ δὲ τὸ φιλόλογον αὐτὸν εἶναι ὡς θεὸν τιμᾷ.

32. *Τό τ' ἐνδυτόν, ἥ τ' ἐπιπορπίς*] Ἐνδυτὸν τὸ ἱμάτιον· ἐπιπορπὶς δὲ ἡ περόνη, ἡ λεγομένη φίβλα.

33. *Τό τ' ἄεμμα*] Ἡ νευρά· παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι. *Λύκτος* δέ ἐστι πόλις Κρήτης.

35. *Πυθῶνί κε τεκμήραιο*] Ὅμηρος· οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει, Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

37. *Θηλείαις*] Ἁπαλαῖς. *Χνόος*] * * * * * ψόφος, ξυσμός.

38. *Λείβουσιν ἔλαια*] Σημείωσαι ὅτι τὰ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται.

40. *Πανάκειαν*] Τὴν ἴασιν.

41. *Πρῶκες*] Δρόσοι, σταγόνες. Ἀκήρια δέ, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται.

---

15. l. 1 *παρακειμένου* E. l. 2 *Συρρακόσιοι* E. — 20. *κινύρεται, θρηνεῖ, κλαίει* ex Hesychio ductum esse monet Ernest. — 26. Articulum ante *Πτολεμαίῳ* ne quis eiciendum putet, cf. Maetzner. ad Lycurg. p. 109. paulo post *φιλολόγον* scribebatur. — 32. l. 2 *ἡ λεγομένη φίβλα* addit E. cf. Hesych. IV p. 242 *φίβλα· πόρπη, φικίον, περόνη*. Palaephat. Incred. LII. Etym. Mag. p. 665, 32. — 35. Locus Homeri est Il. IX 404 seq. *Πυθοῖ* om. E. — 37. Lacunae signa posui. nam *χνόος* hic significare *ψόφος, ξυσμός* nemini in mentem venire potuit. temere hoc ex Hesychio IV p. 290 ascriptum putabat Ernest.: *χνόος· ξυσμός, ψόφος, φθόγγος.* quod si verum est, in scholio excidit quod apud Hesychium proxime praecedit et Callimachi loco aptissimum est: *χνόος· ὁ χνοῦς τοῦ γενειᾶν ἀρξαμένου.* hoc igitur scholio addendum censeo adiecta in fine copula ita: *καὶ ψόφος, ξυσμός.* ceterum E hoc scholium plane omittit. — 38. Errasse scholiastam indicavit Meinek. — 41. Morbos ibi fieri (*ἐγένοντο* supplendum ex Callimachi verbis, nisi *γίνεται* ex suis ipsis verbis scholiasta supplevit) leves vel potius omnia ibi indelebilia nec morbis obnoxia esse scholiasta dicit. hoc quum certe non absurdum sit, non video cur Anna Fabri *ἀβλαβῆ τὰ νοσήματα* legere aut Ern. putare maluerit primam interpretationem plane alienam esse et ad locum aliquem alium Graeci scriptoris pertinere. atque *ἀκήριον* interpretatur *ἀσθενές* etiam Etym. Mag. p. 17, 50 et Zonar. p. 109, *ἄνοσον* etiam Lexic. rhet. ap. Eustath. ad Il. p. 852, 37. *καὶ ἄνοσα* om. E. —

42. *Ἀμφιλαφής*] Πλούσιος. ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδός, μάντις, ἰατρός, ποιμήν.

45. *Κείνου δὲ θριαί*] Μαντικαὶ ψῆφοί εἰσιν αἱ θριαί. λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τριῶν νυμφῶν. διὰ τοῦτο καὶ θριαὶ ὠνομάσθησαν οἱονεὶ τριαί.

48. *Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ*] Ἀμφρυσσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. *Ζευγίτιδας* δὲ τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας.

49. *Ἠϊθέου*] Ἀγάμου, ἄπαιδος.

50. *Βουβόσιον*] Ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δ' *ἐπιμηλάδες* αἱ γόνιμαι, ἀντὶ τοῦ αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι· καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται· *μῆλ' ὄιές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον.* εἰ δὲ μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν.

53. *Ἄκυθοι*] Ἄγονοι. κύτος γὰρ τὸ κύημα.

59. *Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ περιηγέος*] Κυκλοτέρης. οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ὀρτυγίᾳ καλεῖται. Ὀρτυγία δὲ ἡ Δῆλος ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν φεύγουσαν τὴν Ἥραν.

61. *Κυνθιάδων*] Κύνθος ὄρος τῆς Δήλου.

65. *Ἔφρασε Βάττῳ*] Λέγεται ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν. ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι διέρρηξε τὴν φλέβα ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε, καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος.

---

42. *πλούσιος* add. E. — 48. l. 1 *Ἀμφρυσσόν* certe E. l. 2 *ζευγίτιδας* certe E. — 49. *ἄπαιδος* om. E. *ἀγάμου παιδός* con. Meinek. illud firmat Etym. M. p. 422, 42 *τὸν ἄπαιδα καὶ ἄγαμον.* — 50. l. 1 num *αἱ βόες?* cf. schol. ad II 91. III 91, 178. l. 2 *αἱ γόνιμαι* add. E. Mox idem habet *Ὅμηρος ἐπεξηγούμενος τί εἰσι μῆλα, φησὶ μῆλα ὄιες κ. τ. λ.* Homeri locus est Od. IX 184. — 53. *κεῦθος* E, reliqui *κύθος*, quod correxi. cf. Etym. M. p. 54, 52. — 59. *κυκλωτέρης* et *ἐν ὄρτυγα* M. — 65. l. 2 num *ἀνῆλθεν?* l. 6 *ἐπιδήσας* M. l. 7 *αἰφνιδόν* E. voluit *αἰφνηδόν.* l. 8 *τὴν φλέβαν* M, qui merus Byzantinismus est. cf. Lobeck. Paralip. p. 142 et Elem. II p. 194. Iacobs. ad Aelian. VI 24. Nauck. de Aristoph. fragm. p. 269 not. 40 etc. l. 10 *ἐστιν* om. E.

66. **Κόραξ ἡγήσατο**] Ὡς ἀνακείμενος τῷ Ἀπόλλωνι ὁ κόραξ.
68. **Ἡμετέροις βασιλεῦσι**] Τῷ Πτολεμαίῳ.
69. **Βοηδρόμιον καλέουσι**] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Ἀθηναίοις ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεός, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις· οἳ δὲ τοῦτο ποιήσαντες ἐνίκησαν, ὅθεν Βοηδρόμιος Ἀπόλλων.
71. **Καρνεῖον**] Ἀπὸ Κάρνου τοῦ μάντεως τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀλήτου, ὅς ἦν τῶν Ἡρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Ἀπόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν.
74. **Ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο**] Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Τισάμενος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Θήρας, ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν.
76. **Οὖλος Ἀριστοτέλης**] Ὁ αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ ὁ ὑγιής, ὡς πρὸς τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει· Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει ἐς Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ἀσβυστίδα δὲ τὴν λευκὴν λέγει παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος.
78. **Τελεσφορίην**] Ἑορτήν, θυσίαν.
83. **Κρόκον**] Κρόκος τὸ ἄνθος παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν.
85. **Ζωστῆρες**] Περιφραστικῶς οἱ πολεμικοί.
86. **Ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι**] Ὡς ἐπιτελούντων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι.
87. **Τέθμιαι**] Νόμιμοι, ὡρισμέναι.
88. **Κυρῆς**] Κρήνης ἐν Κυρήνῃ. Δωριέας δὲ τοὺς Ἡρακλεί-

---

66. om. E. — 68. *τοῖς Πτολεμαίοις* corr. Hemsterh. ad Poll. p. 1028. — 71. Pro *Ἀλήτου* Hemsterh. malebat *Ἱππότου*, quem Carni interfectorem appellent schol. Theocrit. V 83 et Oenomaus ap. Euseb. Praep. Evang. IV 20, quibus testibus Ernest. addit Apollod. II 8, 1 et Pausan. III 13, 3, grammaticum ratus patrem et filium confudisse. nolui tamen obsequi. nam ab Alete Carnum interfectum esse dicit etiam schol. Pind. Pyth. V 106. l. 3 *ἐνέβαλλεν* E. — 74. Legebatur: *οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισάμενος, οὗ Θήρας*, quod e schol. Apoll. Rhod. IV 1764, schol. Pind. Pyth. II 82, Pausan. III 15, 4. Ernest. correxit. add. Herodot. IV 147: *Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος τοῦ Τισαμένου τοῦ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκεος*. et Autesionis filius Theras etiam alibi audit, ut Apoll. Rhod. IV 1762, Strab. VIII p. 347, Pausan. III 1, 7. IV 3, 3. l. 1 *Οἰδίποδος Πολυνείκης* et *Τισημένης* et *ἀπῴκισεν* E. — 76. l. 2 *πρὸς* E, *παρὰ* vulgo. l. 3 *παραφαίνει* M. l. 5 *ἀσβεστίδα* coni. Mein., sed lemma est ex Callimacho petitum. l. 7 *λευκόγειος* ineptum putat Ernest., quod non credo. nisi fortasse scribendum *τοιαύτη γὰρ καὶ Λιβύη ἡ λευκόγειος*. — 87. num *νόμιμαι*? — 88. legebatur *Κρήνη*, sed in interpretando con-

δας λέγει τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην.

89. *Ἄζιλιν*] *Ἄζιλις ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης.*

90. *Τοὺς μὲν ἄναξ*] *Ἤγουν ὁ Ἀπόλλων. ἐῇ — νύμφῃ*] *Κυρήνῃ.*

91. *Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος*] *Μύρτουσα ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δὲ τῆς κέρατα ἐχούσης ἤτοι ἀκρωρείας. φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λέοντά τινα βλάπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου. ἦν δὲ αὕτη κυνηγέτις, θυγάτηρ Ὑψέως.*

92. *Ὑψηΐς*] *Ἡ Κυρήνη.*

95. *Ἁρπακτύος*] *Τῇ Κυρήνῃ κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Ἀπόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Ἀρισταῖος.*

106. *Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδόν, ὅς*] *Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.*

108. *Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας*] *Τὸν τῶν Περσῶν λέγει τὸν καλούμενον Εὐφράτην.*

III.

1. *Ἄρτεμιν οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι*] *Τὸ ἑξῆς· Ἄρτεμιν ὑμνοῦμεν ἀρχόμενοι.*

3. *Ἐψιάασθαι*] *Διατρίβειν, παίζειν.*

4. *Ἐφεζομένη γονάτεσσι*] *Ὅμηρος· οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.*

8. *Ἔα πατέρ*] *Τὸ εα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ, ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον*

---

sentaneum fuit eundem casum poni qui erat in Callimacheis, ut plerumque in his scholiis factum videmus, etiam ubi geographica vel historica explicantur. quod si non facit scholiasta, sed nominativum ponit, nomen repetere solet, ut I 26, 42, 66. II 48. III 91, 159, 171, 172, 188, 190, 221. IV 50, 77, 92, 102, 105, 134, 287. V 34. VI 31, et I 10. IV 71 etc. Iure igitur mihi videor emendasse locos refractarios I 33, 36. II 88, 89. III 88, 107, 114, 246. IV 68, 67, 81, 137, 139, 240, 291. V 24, 41. VI 25, 77, ubi correctio ubique facillima fuit. l. 2 *μετοικίσαντας* E. — 89. *Ἄζιλις* addidi. cf. ad v. 88. — 90. *ἐῇ — νύμφῃ, Κυρήνῃ* add. E. — 91. l. 1 *Μύρτους* M. l. 3 *Κυρήνη ὡς φονεύσασα* E. l. 5 *αὐτή* E. *κυνηγέτης* M. *Ὑφέων* M.

III. 4. Homeri locus est Il. V 408, in quo E *παππάζουσιν* om. — 8. l. 2 *κέν ὀξυνόμενον* E.

τὸ συγχώρει καὶ μὴ δίδου· καὶ τὸ ὑπῆρχον δέ, εἴ πότε κοῦρος ἔα.

10. *Ἄεμμα*] *Ἡ νευρά.*

11. *Ἀλλὰ φαεσφορίην τε*] *Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος (ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ) ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς.*

12. *Λεγνωτόν*] *Τὸ ἔχον ᾤαν, τουτέστι τὸ ἀπολῆγον τοῦ ἱματίου. Λέγναι γὰρ αἱ ᾦαι, τὰ λώματα, οἱ κροσσοί, ἅπερ Ὅμηρος θυσάνους καλεῖ· τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι.*

14. *Ἀμίτρους*] *Ἀζώστους, μὴ διαπεπαρθενευμένας. μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμναὶ ἐβάδιζον.*

15. *Ἀμνισίδας*] *Ἀμνισὸς ποταμὸς Κρήτης, ἀφ' οὗ Ἀμνισίδας τὰς Κρητικάς.*

16. *Ἐνδρομίδας*] *Τὰ ὑποδήματα. Τὸ δὲ ἑξῆς· αἴτε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύγκας βάλλοιμι, ἐνδρομίδας τε καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.*

18 seq. *Ἥντινα νεῖμον*] *Περιττὸν τὸ ἦν. Λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις κατὰ ἀποβαλὴν τῆς θε συλλαβῆς. κέχρηται πολλαχοῦ τῇ λέξει καὶ ὁ Θεόκριτος· λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε τῇδε καθίξας; Σπαρνὸν*] *Σπάνιον.*

21. *Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες*] *Ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ.*

28. *Μέχρις*] *Περιττόν ἐστιν.*

30. *Τυτθόν κεν*] *Ἀντὶ τοῦ * * * οὐδὲ τυτθόν.*

---

l. 3 legebatur *καὶ δίδου*, quo retento nulla harum interpretationum Callimachi loco convenit. quod autem Ernest. scholium fere totidem verbis apud Hesych. I p. 1 esse putat, non credo verum esse. aliter certe etiam scholiasta haberet *ἄφες*, quod unice aptum Callimachi loco est. Qui sequitur locus Homeri est Il. IV 321, in quo E et M certe cum Homeri editionibus tenet *τότε*, non *πότε*, ut dedit demum Ern. — 12. l. 1 legebatur *ᾠαν.* mox E habet *ἀπολῆγον μέχρι τοῦ ἱματίου.* voluitne *μέρος*? Locus sumptus ex Hom. Il. II 448, ubi *παγχρύσεοι* om. E, sed *παγχρύσεον* scribit M. — 14. l. 1 legebatur *διαπαρθενευομένας* quod correxit Mein. l. 3 quod legebatur *γυμνοί* ego correxi, nam de feminis tantum sermo est. — 15. *πόλις Κρήτης* E. sed cf. Stephan. Byz. p. 86, 5. *Ἀμνισίδας τὰς* do meo ego addidi. *ἀφ' οὗ Κρητικάς* om. E. — 16. Verba inde a *τὸ δὲ ἑξῆς* olim legebantur post *παγχρύσεοι* in schol. ad v. 12, sed recte huc reposita sunt ab Ernest. l. 2 *βάλλοιμι* vulgo omissum ego addidi. — 18. Theocrit. I 12, sed *τῇδε καθίξας* om. E. — 21. De *Εἰλήθυια* cf. ad IV 132. — 30. Legebatur *τυτθόν κεν ἀντὶ τοῦ οὐδὲ τυτθόν*, quod scholium totum om. E. Sed vereor ut quis unquam *τυτθόν* pro *οὐδὲ τυτθόν* dictum putaverit, quasi

35. *Καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ εἴσεται.

36. *Διαμετρήσασθαι*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὀπάσω σοι. *Ξυνῇ*] Μετὰ τὰς λ', κοινῇ δέ σοι καὶ τῷ Ἀπόλλωνι, πολλάς.

40. *Ἐπεκρήνη καρήατι*] Ὅμηρος· *ὅ τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.*

41. *Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον*] Ὄρος Κρήτης ἑνικῶς οὕτος εἴρηκε, Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.

44. *Χαῖρε δὲ Καίρατος*] Ποταμὸς Κρήτης καὶ πόλις ἡ Καίρατος οὕτω λεγομένη.

45. *Ἀμορβούς*] Ἀκολούθους· παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι.

46. *Τοὺς μὲν ἔτετμε*] Τὸ ἑξῆς, τοὺς μὲν ἔτετμεν ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο. νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λίπαρα πλησίον Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δέ, ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς πεπανθέντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γενέσθαι πεπανθέντα.

49. *Μύδρον*] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαρρεῖν.

---

nihil intersit utrum *οὐδέ* accedat an omittatur. et tametsi fortasse scholiasta paulo pinguius locutus nihil dicere voluit nisi hoc, *τυτθόν* a Callimacho ita positum esse ut etiam *οὐδὲ τυτθόν* ponere potuerit, tamen ipsum vocabulum *τυτθόν* utpote poeticum explicatione egere videtur. itaque scribendum censuerim: *ἀντὶ τοῦ ὀλίγου. καὶ· οὐδὲ τυτθόν.* Homeri enim locum, Il. I 354, apposuisse simul videtur. — 36. Legebatur: *ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὀπάσω σοι μετὰ τὰς λ', κοινῇ δέ σοι κ. τ. λ.* At *ἀπὸ κοινοῦ* certe omnia ista repeti non potuerunt, sed tantum *ὀπάσω σοι.* reliqua autem ad novum lemma referuntur *ξυνῇ*, quod et ipsum addidi. unde apparet simul pro *μετά* non recte Ernest. cum Stephano dedisse *μέν*, etsi hoc etiam E habet, quod non ferendum, nisi simul *ἰδίας* accedat: *σοὶ ἰδίας μὲν τὰς λ' κ. τ. λ.* l. 2 *σοί* om. M. — 40. Homer. Il. I 527. — 41. Schol. om. E. post *Κρήτης* vulgo punctum. — 44. *πόλις ἡ κερατοφόρος* E, *Κέρατος* M, quae frequens est confusio. cf. Mein. Anal. Alex. p. 172. — 46. *Τὰ ἑξῆς* usque ad *Ἡφαίστοιο* om. E. *ὑπ'* M. l. 2 *πλησίον* add. E. l. 4 *σιδηρᾶ* M. l. 6 *ἀναλιπανθέντα* E, *λιπανθέντα* coni. Hemsterh. pro *πεπανθέντα.* l. 7 *ἐκλίθη* E. mox *τὰ χαλκεῖα Ἡφαίστου* ipse addidi. aliter enim Liparae nominis originatio proponeretur parum illa et verbis antecedentibus et sequentibus congrua. putabat tamen Hemsterh., qui ut ad *Λιπάρα* nomen alluderetur *λιπανθέντα* suspicatus est, sed et verbi *λιπαίνειν* significationi vim intulit et ultima parum curavit. Contra diversa ferri genera in unam massam coacta Hephaesto fabro aerario, qui in propinquo esset, deberi videbantur. Ceterum ultima ut appareret idem significare atque quae antecedunt: *εὑρήκασιν — πεπανθέντα*, equidem *πεπανθέντα* ultimis quoque inserui. vulgo enim scholion in *ἓν γενέσθαι* finitur. — 49. *Μύδεσθαι* E quod reposuit Ern. sed *μύδεσθαι* aliunde

52. *Πρηόσιν Ὀσσεέησιν*] Ὄσσα ὄρος Μακεδονίας.
53. *Φάεα μουνόγληνα*] Καὶ Ἡσίοδος· *κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἔεις.*
54. *Ὑπογλαύσοντα*] Ὑπολάμποντα, ὅθεν καὶ γλαῦκος.
56. *Αὐτῶν δὲ βαρὺν στόνον*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδεισαν. *Αἴτνη*] Ὄρος Σικελίας.
58. *Κύρνος*] Νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας ἡ Κύρνος ἐστίν.
59. *Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας*] Τὸ ἑξῆς· ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἆημα, εὖθ' οἵ γε ῥηστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας ῥαιστῆρας παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ φθείρειν τὰ ὑποπίπτοντα.
61. *Ἀμβολαδίς*] Ἐκ διαδοχῆς.
62. *Ἀκηδέες*] Ἄφοβοι.
69. *Αἰθῇ*] Τῇ κεκαυμένῃ, τῇ μελαίνῃ.
70. *Μορμύσσεται*] Ἐκφοβεῖ.
74. *Ὀπτήρια δοίη*] Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα.
77. *Ὤλοψας*] Ἀπέτιλας, ἐλέπισας.
79. *Κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ*] Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζῴου· τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται.
81. *Κυδώνιον*] Ἔθνος Κρήτης, ἀφ' οὗ Κρητικόν.
82. *Κατακληῖδα*] Τὴν φαρέτραν.
84. *Μόνιον δάκος*] Κατὰ μόνας νεμόμενον.
88. *Ὁ δὲ κρέα λυγκός*] Λὺγξ εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται, ὃ καλοῦσι λυγκούριον.
89. *Μαιναλίης*] Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας.
90. *Πηγούς*] Λευκούς. καὶ Ὅμηρος *πηγεσιμάλλῳ.*
94. *Κυνοσουρίδας*] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτο-

---

non innotuit, contra *μύρεσθαι* habent etiam qui iisdem plane verbis hoc scholium afferunt Etym. Gud. p. 398, 56. coll. Etym. Magn. p. 593, 31 et Tzetz. ad Lycophr. 272. — 52. om. E. — 53. Hesiod. Theog. 145. — 54. *ὅθεν καὶ γλαῦκος* om. M., totum scholium om. E. ceterum si *γλαῦκος* ab omnibus scribitur, ut videtur, scholiasta aut piscem intellexit aut deum marinum. — 56. Scholiastam scribere debuisse *ἤκουσαν* monet Mein. schol. om. E. — 58. *ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας* maluit Mein., sed si verum est *πρό*, quod pro *ἀντικρύ* habet E, praestiterit scribi *πρὸ τῆς Σαρδοῦς*. — 59. *ῥαιστῆρα* M. — 81. In principio Ern. adiciendum censet *Κύδωνες, ἔθνος Κρήτης*, quo non opus est. nam assumpto lemmate scholiasta intelligit *Κυδώνιον ἔθνος*. et *ἐθνικόν* non solum *Κύδωνες* est, sed etiam *Κυδώνιοι*. cf. Steph. Byz. p. 391, 2. Mox *ἀφ' οὗ Κρητικόν* om. E. — 88. *Λύγξ* addidi. — 90. Homeri locus est III 197. *πηγεσιμάλῳ* M.

μένας κύνας, ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς.

95. Καὶ οὐ μύοντα λαγωόν] Ὁ γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει.

96. Καὶ ὕστριχος] Ὕστριξ θηρίον τι τραχύτατον.

99. Προμολῆς] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παρρασίου, ὄρους Ἀρκαδίας.

101. Ἀναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Ἄναυρος.

102. Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κερατοφόρους εἶπεν.

107. Κελάδοντος] Ποταμοῦ Ἀρκαδίας.

109. Κερύνειος] Λόφος Ἀρκαδίας.

110. Τιτυοκτόνε] Τιτυὸς βιασάμενος Λητὼ ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

114. Αἵμῳ ἔπι] Αἷμος ὄρος Θρᾴκης. Κατάιξ δὲ ἡ λεγομένη καταιγίς.

117. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἔστι γὰρ καὶ ἄλλος Μακεδονίας.

124. Ἐμμάξεαι] Ἐμβαλῇς.

125. Κτήνεά φιν] Φὶν χωρὶς τοῦ σ̄ διὰ τὸ μέτρον.

127. Βληταί] Βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος.

133. Τρώει] Τρύχει, φθείρει.

134. Ταὶ δὲ θυωρόν] Θυωρὸς ἡ φιλικὴ τράπεζα, κυρίως δὲ ἡ θεοῖς ἀνακειμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες καὶ αἱ γαλόῳ.

136. Εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος] Εἴη μοι φίλος, ὅστις σοῦ προνοεῖται, εἴην δὲ καὶ αὐτός.

140. Ἄντυγες] Ἀπὸ τῆς ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει.

143. Ἀκακήσιος] Ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας, ἢ ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν.

---

94. l. 2 *Κινουρίς* malebat Mein. sed cf. Excurs. ad III 94. l. 3 *Λακωνικός* pro *Λακωνικῆς* E. — 96. Legebatur *ταχύτατον*, quod correxit Mein. — 107. Legebatur *ποταμός*. cf. ad IV 82. — 114. Pro *κατάιξ δὲ* E habet *κατά τινας δέ*. addidi *Αἷμος*. — 117. *ἄλλος* add. E. — 124. Legebatur *ἐμβάλῃς*, sed E habet *ἐμβάλλεις*. — 134. *εἰνάτεραι* E. *τίθεται* M. — 136. Scholiastam qui interpretatur *εἴη μοι φίλος, ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται*, aliud quid legisse Meinekius putat atque quod nunc in Call. legatur. mihi secus videtur, scholiastam autem verba Callimachi quae nunc legimus suo modo interpretatum esse arbitror. Quum autem per relativam sententiam (*ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται*) explicet vocem *ἀληθής*, non videtur passive dicere potuisse *ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται* (cui a te cura habetur), sed active dicere debuisse: *qui tui curam habet*, i. e. *ὅστις σου προνοεῖται*. Itaque illud *ὑπό* male intrusum arbitror, nisi forte pro *ὑπό* olim fuit *ἀπὸ ψυχῆς*. — 143. *παραίτιον* E.

146. *Τιρύνθιος ἄκμων*] Ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς.

149. *Πενθερή*] Ἡ Ἥρα.

152. *Πινύσκει*] Σωφρονίζει, κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς.

154. *Ἔα πρόκας*] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζῴων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν.

159. *Φρυγίῃ*] Φρυγία ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς.

161. *Θειοδάμαντι*] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας.

165. *Ὠκύθοον τριπέτηλον*] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον.

166. *Ὑπολῃνίδας*] Πυέλους, ποτίστρας.

170. *Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε*] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι —, μὴ νειὸν τημοῦτος.

171. *Ἰνωποῖο*] Ἰνωπὸς ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ πόλις Λακεδαιμονίας.

172. *Ἢ ἐνὶ Λίμναις*] Λίμναι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις.

173. *Ἁλὰς Ἀραφηνίδας*] Δύο Ἁλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες.

174. *Τέθμια*] Τὰ νόμιμα τῶν Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους.

175. *Τημοῦτος*] Τηνικαῦτα.

176. *Ὑπ' ἀλλοτρίῳ*] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν τῷ χόρῳ κυκλώσωνται, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ἐπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι.

178. *Κόπρον*] Τὴν ἔπαυλιν. *Τυμφαιίδες*] Ἠπειρωτικαί· Τύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ἤπειρον.

---

154. τοῦτο διὰ τὴν ἀδηφαγίαν λέγει E. — αὐτόν M. — 159. Τραχεῖνος E. — 165. ἀνατέλλων M. — 171. l. 2 πλημμυρεῖ· ἐκ τοῦ ὕδατος E. l. 4 ποταμὸς Μακεδονίας E. et Μακεδονίας omnes, quod post alios correxit Mein. — 173. Ἀραφανίδες bis edd. priores et inter codd. certe M, non E. Ἀττηκῆς M. — l. 2 ξωνίδες edd. et codd. quod correxit Palmer. — 176. κυκλόσονται libri, nisi quod κυκλώσονται M. Quod emendavi. neque enim credibile est scholiastam ipsum Callimachi vocabulum κυκλώσονται retinere voluisse, quum statim post non cum Callimacho dicat σὲ ἐνὶ χορῷ (v. 170), sed ἐξηγητικῶς potius τὴν Ἄρτεμιν τῷ χορῷ. Quae vulgo statim sequuntur ne novo quidem illato lemmate καὶ γὰρ ὁ Ἥλιος κ. τ. λ., ea huc pedem male intulerunt ex schol. ad 180, quo retraxi. — 178. Τυμφαία mavult Mein. sed non constat num

179. *Κεραελκέες*] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

180. *Ἐπεὶ θεός*] Καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτοῦ δρόμον καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν, ὥστε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα.

187. *Πέργη*] Μητρόπολις Παμφυλίας.

188. *Τηΰγετον*] Ὄρος Λακεδαίμονος. *Εὐρίποιο*] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δὲ οὕτω καὶ Εὔβοια· διὰ δὲ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι λέγεται καὶ Μάκρις.

189. *Γορτυνίδα*] Κρητικήν, ἀπὸ τόπου.

190. *Ἐλλοφόνον*] Νεβροκτόνον. *Βριτόμαρτιν*] Βριτόμαρτις ὄνομα κύριον τῆς νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός.

194. *Παίπαλά τε*] Τόπους τραχεῖς.

204. *Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι*] Οὖπις ἐπίθετον Ἀρτέμιδος· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας αὐτήν, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν, ἢ παρὰ τὰς Ὑπερβορέους κόρας, Οὖπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ, ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις· καὶ ἀπὸ μὲν τῆς μιᾶς ἡ Ἄρτεμις Οὖπις, Λοξίας δὲ καὶ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν ὁ Ἀπόλλων.

208. *Ὑψηίς*] Ἡ Κυρήνη. *Ἰώλκιον*] Τὸν τύμβον τοῦ Πελίου· Ἰώλκιος γὰρ ὁ Πελίας.

209. *Καὶ Κεφάλου ξανθήν*] Ἤγουν τὴν Πρόκριν. καὶ καλὴν *Ἀντίκλειαν* ἢ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως ἢ ἄλλην τ νά.

---

scholiasta *Τύμφην τὸ ὄρος* significare voluerit (cf. Steph. Byz. p. 641, 13) an urbem et regionem (cf. Stepb. l. c.). *Στύμφαι* certe M babet. — 180. Lemma ego apposui, ipsum scholium ex v. 176 buc reduxi. Pro *γίγνεσθαι* E habet *εἶναι*. — 187. *Παμφιλίας* E. — 188. l. 2 *μετ' Εὐβοίας* E. Ibidem legebatur *οὕτως ἡ Εὔβοια*, quod corrigendum fuit. De hoc nomine Enboeae cf. Mein. ad Steph. p. 708 seq. Mox pro *διά* legebatnr comma, post *κεῖσθαι* punctum, quod correxi, simul *δέ* ex *λέγεται δέ* in initium retrabens. Sed Mein. verba *διὰ τὸ — κεῖσθαι* post *Μάκρις* ponere malebat. — *ἐπὶ μῆκος κεῖσθαι* E. sed cf. Eustath. ad Dionys. p. 202, 32 Bernh.: *Εὔβοια — καὶ Μάκρις ὀνομαστεῖσα· Μάκρις διὰ τὸ τῆς θέσεως ἐπίμηκες*. — 190. *Διογενιανός*. cf. M. Scbmidt. Quaest. Hesych. p. LXXXVIII et p. XCV. *Διογέλανος* E. — 204. Scbolion iisdem fere verbis legitnr in Etym. Magn. p. 641, 55. l. 2 pro *ὀπίζεσθαι* M babet *ἐπίζεσθαι*. ibidem *αὐτήν* addidi ex E et Etym. Magn. l. 3 *ὑπερβορείους* mavult Mein., sed cf. Lobeck. Paralip. p. 220 coll. ad IV 281. l. 4 *ἐτίμησεν* habet etiam Etym. l. 5 *ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἀ.* vulgo, *ἀπὸ μὲν τῆς Οὔπιδος ἡ Ἄρτεμις οὖπις* Etym. *ἀπὸ μὲν τῆς μιᾶς Οὖπις ἡ Ἄρτεμις* E. l. 6 *ἐκ τῶν ἄλλων* Etym. — 209. *Πρόκνην* vulgo, etiam E et M. emend. Ernest. in ultimis Meinekio scholiasta sine dubio scripsisse videtur *οὐ τὴν μητέρα Ὀδυσσέως, ἀλλ' ἄλλην τινά*, de quo mihi nou liqnet.

215. *Ποδορρώην*] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρούουσαν καὶ ὁρμῶσαν.

221. *Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε*] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκος κένταυροι περὶ Ἀρκαδίαν, οὓς ἀνεῖλεν Ἀταλάντη βιασαμένους αὐτήν.

224. *Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ*] Τῶν λαγόνων τῶν Κενταύρων. *Μαιναλίη* ὄρος Ἀρκαδίας. *Νᾶεν*, ἔσταξεν, ἔβρεξεν, ὅθεν καὶ νᾶμα καὶ νασμός.

228. *Χησιάς*] Χήσιον ἀκρωτήριον τῆς Σάμου, καὶ Ἴμβρασος ποταμὸς τῆς Σάμου.

232. *Ῥαμνουσίδι*] Ῥαμνοῦς δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν, ἥτις ἔτεκεν ᾠόν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λῆδα ἐθέρμανε καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην.

235. *Ἀξήνια*] Ὄρος Ἀρκαδίας. *Τὸν δ' ἐνὶ Λούσσοις*] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσσα οὐδετέρως, ὡς Ἡρωδιανός.

236. *Εἵλεο παίδων*] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο, ἓν μὲν Κορίης, ἓν δὲ Ἡμέρης, διότι καὶ τὰς κόρας ἡμέρωσεν.

238. *Παρραλίη Ἐφέσῳ*] Παραθαλασσίᾳ.

239. *Ἱππώ*] Μία τῶν Ἀμαζόνων.

245. *Ἔργον Ἀθηναίης*] Ἀθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης.

246. *Σάρδιας*] Πόλιν Λυδίας. *Βερεκύνθιον*] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας.

250. *Ῥέα κεν Πυθῶνα*] Ὅμηρος· *οὐδ' ὅσα λάινος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει.*

251. *Ἠλαίνων*] Μωραίνων.

253. *Κιμμερίων*] Σκυθῶν.

254. *Βοὸς πόρον Ἰναχιώνης*] Τῆς Ἰοῦς τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δὲ εἰσὶ δύο, ὅ τε Βυζαντίου καὶ ὁ Κιμμέριος.

---

215. cf. Etym. Magn. p. 678, 29. *ὀροῦσαν* E. — 221. *βιασομένους* malit Meinek. — 224. *τῶν Κενταύρων* om. E. *Μαιναλίη ὄρος Ἀρκαδίας* addit E. *νάμα* E. — 232. *Ῥάμνος* E. — 235. *οὐδετέρως* add. E. *ὡς Ἡρωδιανός*. cf. Mein. ad Steph. Byz. p. 419. — 236. *ἠρεμώθησαν* E. *Ἡμερίης* vulgo, *ἡμέρης* E. — 238. Addit E, sed *παραθαλασσαίῃ* dedit, quod vel in *παραθαλασσίᾳ* mutandum fuit vel in *παραθαλασσιδίᾳ*. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 556. — 246. Legebatur *πόλις*. Sed ita scholiasta scripsisset *Σάρδεις πόλις Λυδίας*. — 250. Homericus locus est Il. IX 404. — 253. addit E.

259. *Μουνυχίη*] Μουνίχιον γάρ ἐστι μέρος τοῦ Πειραιῶς τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν.

IV.

7. *Πίμπλειαν*] Ὄρος Θρᾴκης ἱερὸν Μουσῶν.

11. *Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος*] Ὅτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. Καίτοι Θουκιδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν ὅτι τοιοῦτον ἦν μέγας ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Ἄλλως. *ἄτροπος*, ἀγεώργητος καὶ μὴ μετατρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀροῦσθαι. τραχεῖα γάρ.

14. *Ἀπομάσσεται*] Ἀποῤῥίπτει. *Ἄχνην*] Ἀφρόν.

18. *Νῆσοι ἀολλίζονται*] Οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ' οἱ ἔπαρχοι θεοί.

19. *Κύρνος ὀπηδεῖ*] Ἡ νῦν Κορσὶς καλουμένη.

20. *Καὶ Μάκρις Ἀβαντιάς*] Ἡ τῶν Εὐβοέων.

21. *Καὶ ἦν*] Ἡ Κύπρος.

22. *Σαοῖ*] Σώζει.

23. *Ἐρυμναί*] Ἠσφαλισμέναι.

26. *Στρυμονίου Βορέαο*] Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θρᾴκης.

---

259. Ἀττική, *Μουνιχία γάρ* E. *Πειραίως* E.

IV. 11. l. 2 *κατασειομένη* pro *ἠνεμωμένη* E. l. 3 legebatur *καὶ Θουκιδίδης*, nisi quod in E est *ὡς καί*. Sed hoc fieri non potuit. nam quae sequuntur non eiusdem generis esse apparet, sed plane contrarii, atque hoc ita esse adversativa particula *καίτοι* indicandum fuit: *quamquam Thucydides raro factum in Delo terrae motum docet*. Ceterum Thucydidis locum II 8 respicere videtur: *πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον — ἔτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγον πρὸ τούτων πρότερον οὔπω σεισθεῖσα ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηνται*. l. 5 fuit *ἄτροπος· ἄσειστος, ἀγεώργητος*, in quibus *ἄσειστος* omittendum putavi, quia in altera explicatione modo affuit de terrae motu Delum non conentienti, cui interpretationi unice apta videtur *ἄσειστος*. — 14. *ἀποῤῥύπτει* vulgo, *ἀποῤῥίπτει* E, quod coniecit etiam Mein., nisi scholiasta de explicando *ἀπομύσσεται* cogitaverit. Alterum scholium addit E. — 18. *ἀθροίζονται* M. *ἔπαρχοι* scripsi (vulgo enim *ἔξαρχοι*), nam aperte scholiasta intelligit deos insularum praesides. *ἔξαρχοι* autem, quod talem significationem non habet, ex ipsis Callimachi verbis *ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει* fluxit. sed nescio an simul *αἱ — θεαί* scribendum sit. Ceterum E horum nihil habet nisi hoc: *ἀολλίζονται· ἀθροίζονται*. — 19. Legebatur *ἡ νῦν Τύρος*, quod post Bergerum corrigi voluit Ern., at Mein. unum homini errorem relinquendum esse censet. sed maior hic error est quam cui vel hunc scholiastam obnoxium fuisse putaverim. ac videtur *Τύρος* (i. e. *Τυρία*) ad explicandum Callimacheum *Φοίνισσα* pertinere. — 21. add. E. — 26. De urbe Strymone aliunde non constare dicit Mein. Sed fortasse

28. *Εἰ δὲ λίην πολέες σε*] *Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί.*

30. *Χ' ὡς τὰ πρώτιστα*] *Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποσπῶν τοῦ χέρσου τὰς νήσους ἐποίει.*

31. *Ἄορι*] *Τριαίνῃ.*

41. *Ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης*] *Ἀπό τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος.*

46. *Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ*] *Χαλκὶς πόλις Εὐβοίας.*

47. *Σούνιον*] *Ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς.*

48. *νήσοιο διάβροχον*] *Τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.*

50. *Γείτονος Ἀγκαίου*] *Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου.*

57. *Διακριδόν*] *Κατ' ἐξοχήν, μεγάλως.*

60. *Σπερχομένη*] *Ὀργιζομένη.*

61. *Εἴατο*] *Ἐκαθέζοντο.*

63. *Αἵμου*] *Ὄρους Θρᾴκης.*

65. *Ἑπτάμυχον*] *Πολύμυχον.*

66. *Νησάων*] *Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α̅ ἐστίν.*

67. *Ἥστο κόρη*] *Ἡ Ἶρις. Μίμαντι*] *Μίμας ὄρος Χίου.*

71. *Παρθένιον*] *Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τῆς Ἀλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Ἀθηνᾶς, ἔφθειρεν Ἡρακλῆς. Φενειός*] *Πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία.*

73. *Ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος*] *Ὅμηρος· Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. Ἔμπλην*] *Χωρίς.*

75. *Ἀονίη*] *Ἀονίαν τὰς Θήβας λέγει.*

76. *Δίρκη τε Στροφίη τε*] *Κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις.*

77. *Ἰσμηνοῦ*] *Ἰσμηνὸς ποταμὸς Θηβῶν καὶ Ἀσωπός.*

78. *Ἐπεὶ πεπάλακτο*] *Ἐπεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν*

---

corrupit librarius quod ita scripserat scholiasta: *Στρυμὼν ποταμός ἐστιν Ἀμφιπόλεως Θρᾴκης.* cf. Steph. Byz. p. 588, 1. — 31. Solus habet E. — 41. num: *ἀπό τινος Ξάνθου λεγομένης βασιλεύσαντος* —? — 48. *τὸν* E. — 57. *μεγάλην* E. — 60. *ἀπερχομένη, ὀργιζομένη* M. — 63. Legebatur *ὄρος*. nisi scripsit: *Αἷμος ὄρος Θρᾴκης.* — 66. *τὴν διαίρεσιν νησάων* E. — 67. *Μίμας* addidi. tum, nisi forte scholiasta erravit, scripsit *Χίου ἐναντίον.* — 71. l. 3 pro *πόλις* alicni in mentem veniat legere *ποταμὸς* (*Ἀρκαδίας ἀρχαῖος*), quum ipse Callimachus dicat *ὁ γέρων — Φενειός.* sed urbem *Φενεόν* etiam *ἀρσενικῶς* dici memorat Steph. Byz. p. 662, 2. — 73. Scholium om. E. sed habet: *ἔμπλην, χωρίς* quod a vulgatis abest. Homeri locus est Il. II 575. — 75. *Ἀονίας* vulgo. — 76. *ταῖς Βοιωτίαις* om. E. — 77. *καὶ Ἀσωπός* om. E.

ἁρπαγῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος, ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτήν, Ζεὺς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν.

79\. Ἡ δ' ὑποδινηθεῖσα] Ὑπότρομος γενομένη.

80\. Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἑξῆς * * * * οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας.

82\. Ἑλικῶνος] Ὄρους Βοιωτίας.

86\. Ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων] Ταῖς μὴ δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ.

88\. Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα] Τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις τὸν ἐσόμενόν σοι πότμον;

91\. Ὄφις] Ὁ Δελφίνης.

92\. Ἀπὸ Πλειστοῖο] Πλειστὸς ποταμὸς Φωκίδος παρὰ τὸν Παρνασὸν ῥέων, ὅ ἐστιν ὄρος Φωκίδος.

94\. Τομώτερον] Σαφέστερον.

96\. Κακογλώσσοιο] Τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει.

97\. Κιθαίρων] Ὄρος Θηβῶν.

101\. Ἑλίκη] Πόλις * * * * Βοιωτίας.

102\. Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο] Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος· ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βουκόλια ἐφυλάττετο, διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη.

78\. l. 2 ἁρπασθεῖσαν E. l. 3 ἀποδιώκειν αὐτόν E. — 79. Ὑπόδρομος vel ἀπόδρομος coni. Th. Bentl., ὑπότροπος Ernest. ut habet M. γινομένη E. — 80. Τὸ ἑξῆς Mein. ex schol. ad v. 88 irrepsisse putavit, ego potius lacunae signa posui, in qua ultima fuerunt: Μελίη δέ. ceterum ἀλλὰ E. — 82. Legebatur ὄρος, male, aliter enim Ἑλικών repetitum esset. cf. ad schol. II, 88. — 88. om. E. — 91. Vulgo fuit: Τριποδήιος] Ὁ Δελφίνης, quae quum non recte procedere viderentur, Stephanus coni. ἡ Δελφική, Palmerius autem et Ernest. ὁ Δελφικός, qui certe addere debebant θῶκος vel simile quid. Sed sine dubio erraruut. nam scholium non ad v. 90 pertinet, sed ad v. 91, quo retraxi alio ascripto lemmate. — 92. Παρνησὸν et ὅς ἐστι E. — 94. σαφέστερον, ὀξύτερον E. — 96. Quae post Νιόβης sequuntur om. E. — 97. Scholium non habet E. — 101. Non πόλις Βοιωτίας, sed πόλις Ἀχαΐας scribendum fuisse monuerunt Palmer. et Mein. At errasse scholiastam vix credibile est propter Callim. v. 100 et sequens scholium, in quo recte legitur Βοῦρα πόλις Ἀχαΐας. itaque lacunae signa posui ita fortasse explendae: πόλις Ἀχαΐας, Ἑλικὼν δὲ ὄρος Βοιωτίας. — 102. Paulo plenius hoc scholium habet Etym. Magn. p. 209, 41, ubi in fine additum Βοῦρα ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ τὰς βοῦς ὠρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν. Unde perspicitur, cur Callimachi scholiasta ἐφυλάττετο dixerit. aliter autem quis pro βοοστάσια (sic enim legebatur habetque hoc etiam Etym. Magn.) non exspectet potius ἦν quam ἐφυλάττετο —? nam non boum stabula (hoc enim significat βουστάσια), sed ipsas boves ibi custoditas esse consentaneum est. Haec faciunt, ut βουστάσια in βουκόλια corrigendum esse, illud autem ex Callimacheo βοόστασις irrepsisse existimem.

104. *Λαρίσα*] Πόλις Θεσσαλίας. *Καὶ αἱ Χαιρωνίδες ἄκραι*] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι.

105. *Πηνειός*] Ποταμὸς Θεσσαλίας. *Τεμπέων*] Τέμπη αἱ στενώτατοι διεκβολαὶ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν.

109. *Θεσσαλίδες*] Αἱ περὶ τὸν Πηνειόν.

112. *Τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις*] Ἐν τῷ τρέχειν.

115. *Πεποίησαι*] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

118. *Φιλύρης νυμφήιον*] Ἐν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γεννᾷ τὸν Χείρωνα.

122. *Ἀναγκαίη*] Τὸ τοῦ ποιητοῦ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

125. *Ἀπαύγασαι*] Θέασαι. *Οἷος ἔφεδρος*] Τὸν Ἄρη λέγει.

130. *Διψαλέην ἄμπωτιν*] Ξηρασίαν.

132. *Τί περισσά*] Λείπει τὸ φθέγγομαι.

134. *Παγγαίου*] Πάγγαιον, ὄρος Θρᾴκης.

137. *Ὄσσης*] Ὄρους Θεσσαλίας.

139. *Πίνδοιο*] Πίνδος ὄρος Περραιβικόν.

143. *Βριαρῆος*] Οἱ μὲν Βριάρεω, οἱ δὲ Τιφωέως, οἱ δὲ Ἐγκελάδου.

144. *Θερμαυστραί*] Αἱ κάμινοι.

150. *Κοιηίς*] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς.

156. *Κέρκυρα*] Ἡ Φαιακία.

160. *Κόων Μεροπηίδα*] Ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν· καὶ ὅτι Μέροπος θυγά-

---

qui autem pro *βουστάσια* legendum *βουβόσια* censuit Meinekius parum tetigit acu. nam nec illud solas boves significat. *Ἐκεῖ γὰρ αὐτοῦ* E. *βοστάσια* M. — 104. *Λαρίσα πόλις Θ.* add. E. — l. 3 *ἐκεῖσε* E. verba *διὰ — οἰκῆσαι* om. M. — 105. *ποταμὸς Θ.* om. M. ad *Τέμπη* E nihil ascripsit praeter hoc: *ὄρη Θεσσαλίας*. Mox num *στενόταται*? — 109. *παρὰ τὸν Πηνειόν* E. — 112. solus add. E. — 122. om. E. versus est Hom. Il. VI 85. — 130. solus add. E. — 132. *Τὸ φθέγγομαι δηλονότι* E. — 137. Legebatur *ὄρος*, sed aut *ὄρους* legendum aut *Ὄσσα* adiciendum fuit. cf. ad IV 82. *Θεσσαλίης* vulgo. — 139. *Πίνδος* addidi. *Περαίβιον* M, *Περραίβιον* vulgo, quod correxi. — 143. *οἱ μέν φασι Βριαρέως* E, *οἱ μὲν Βριαρέως* M. — 150. *ἴσως Κοιαντίς* om. E. — 160. Ultima ita antehac edebantur: *ᾤκησαν, ἢ ὅτι κ. τ. λ.* in quo *ἢ* verum esse non potest. nam a Meropis hac filia non *Μεροπηίς*, sed *Κῶς* appellata est insula (cf. Stephan. Byz. p. 402, 14. Hygin. poet. astr. II 16. Eustath. ad Il. p. 318, 36), et si vel maxime statueris Con, Meropis filiam, in causa fuisse cur *Μεροπηίς* insula vocaretur, vel sic a Merope patre nomen *Μεροπηίς* tractum esset, quod primo iam loco scholiasta dixerat. itaque frequentis memor confusionis particularum

τηρ ἡ Κῶς. Χαλκιόπη δὲ θυγάτηρ Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶς.

165. *Ἀλλὰ οἱ ἐκ μοιρέων*] *Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ.*

166. *Ὑπὸ μίτρην*] *Ὑπὸ τὴν βασιλείαν, ὑπὸ τὴν ἀρχήν.*

167. *Μακηδόνι*] *Τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.*

174. *Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου*] *Τῆς δύσεως. Τίτηνες δὲ διὰ τὸ ἐπιχείρημα.*

175. *Ῥώσωνται νιφάδεσσιν ἐοικότες*] *Βρέννος ὁ τῶν Γάλλων βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα διαρπάσαι. πλησίον δὲ γενομένων, ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος ἀπώλεσε τοὺς πλείους αὐτῶν. ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρῃζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου τοῦ στρατεύματος. οἳ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησι ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.*

ἢ et *καί* (cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 987 b) *καί* scripsi, simul autem lemmati *Μεροπηΐδα* ex Callimacho addidi *Κόων*, nam ad *Κόων Μεροπηΐδα νῆσον* illa interpretatio spectat, non ad solum *Μεροπηΐς*. Mox maiores turbae eo oriuntur, quod pro vulgato *ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς* E praebet: *θυγάτηρ δ' Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶ.* ea enim verba nullis machinis huius scholii sententiae adaptari possunt. At quum communi fama (cf. Unger. Analect. Propert. p. 9 seq.) Eurypyli filiam fuisse Chalciopen constet, quam v. 161 memorat Callimachus, scholiasta versus 160 et 161 uno scholio complexus sic scripsisse videtur paulo plenius: *ἢ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν· καὶ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς. Χαλκιόπη δὲ Εὐρυπύλου βασιλέως Κῶς.* ita igitur haec posui, quae quo modo facile depravari potuerint manifestum est. scholiastae enim oculis a priore *Κῶς* ad alterum *Κῶς* vel contra delapsi iam scripsisse so quae omittebant opinabantur. — 165. *ἐκεῖσε* ne quis in *ἐκεῖ* mutandum censeat, scholiasta etiam v. 175 prius pro altero posuit cum aliis (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 44). sed scholio ad IV 104 propter unum E reddere nolui, praesertim cum *ἐκεῖ* legatur etiam in schol. ad IV 102 et alibi. *ἐν τῷ Κῷ* om. E. — 166. *ὑπὸ τὴν βασιλείαν* om. E. — 167. *Πτολεμαίῳ* om. E. — 175. *Γάλλων* certe habet E, vulgo *Γαλλῶν*, nisi in hoc accentus indicio est scholiographum dedisse *Γαλατῶν*. pro *συναγαγών* E habet *συμβαλών*. — l. 3 *τὰ χρήματα αὐτῆς* E. num *αὐτῇ* voluit? — *γενομένου αὐτοῦ* E. — l. 5 *πλέους* E, *πλείστους* Moin. — *παραλειφθέντων* E. — l. 6 *Ἀντίγος* M. *αὐτῷ* E, quod praetulit Ernest. — l. 8 *τούτου τοῦ* E, vulgo *τούτου*. — l. 10 *λαμβάνει* E, quod fortasse praestat. — l. 12 *κατέκαυσεν* E, quod magis

185. *Τέων*] Ὧν τινων ἀσπίδων αἳ μὲν ἐμοὶ ἐς γῆρας, αἳ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται.

191. *Διειδομένη*] Διαφαινομένη. *Ἀραιή*] Λεπτή.

193. *Ἀνθέρικος ὥς*] Ἀνθέρικός ἐστιν ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός.

199. *Γεραίστιον*] Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

204. *Ἐφύλαξα*] Ἀντὶ τοῦ φυλάξω.

210. *Φοίνικος ποτὶ πρέμνον*] Καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

212. *Ἀλυσθμαίνουσα*] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα.

215. *Νύμφα Διός*] Πρὸς τὴν Ἥραν ὁ λόγος.

225. *Σάρον*] Τὸ κάλλυντρον.

234. *Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον*] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν.

235. *Γλωχῖνα*] Πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου.

236. *Λέχριος*] Πλαγίως.

238. *Ἐνδρομίδας*] Κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα.

242. *Ἀλετρίδες*] Αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι.

246. *Μάλα γάρ τε κακῶς*] Καὶ γάρ τοι περικάκως τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.

250. *Μηόνιον Πακτωλόν*] Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας χρυσοῦ ψήγματα φέρων.

251. *Ἑβδομάκις*] Ἑπταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Ἀπόλλων.

---

placuit Ernest. sed cf. Excurs. — 185. *εἰς γῆρας* E. — 191. Legebatur *φαινομένη*. — 193. Fuit (etiam ap. Mein. p. 56) *ἀσφοδελοῦ*. sed *βοτάνη* est *ἀσφόδελος*, locus autem ubi nascitur, *ἀσφοδελός*. cf. Herodian. p. 55, 3 cum not. Lentz. I p. 160 seq. — 204. Poterat sane et cogitari hic et dici futurum *φυλάξω*. suspicor tamen scholiastam activum notare voluisse pro medio positum (*ἀντὶ τοῦ ἐφυλαξάμην*), quod etiam alii ausi sunt. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 363. — 210. *καὶ Ὅμηρος· Δήλῳ κ. τ. λ.* E, qui etiam *ἐνόησα* omittit. Versus Homeri sunt Od. VI 162 seq. — 212. *ἀσθμαίνουσα* om. E. — 215. *Ἥραν* certe E et M et edd. vett. *Ἥρην* Ernest. — 225. *καλύντρον* EM Frob. Vasc., non item Steph. — 236. *πλαγίως* E, *πλαγίος* M, *πλάγιος* vulgo, quod debebat esse *πλαγία*, nisi fortasse scholiasta etiam *πλάγιος* generis communis esse voluit, ut *λέχριος* ipse posuit Callimachus. — 246. Vulgo legebatur *καὶ γὰρ κακῶς τ. Λ. ἐ.*, sed in E est *καίτοι περ κ. τ. λ.*, quae se invicem supplent. nam nec *γάρ* careri potest, et Callimacheo *τέ* respondere debet scholiastae *τοί*. tum quum in vulgata male omittatur notio vocis *μάλα*, quae necessaria videtur, quoniam imprimis quomodo verba construenda sint docetur (ac nescio an simul scholio praefigendum sit *τὸ ἑξῆς*), quae autem in E iunguntur particulae *καίτοι περ* nemo Graecorum coniunxisse videatur, in prototypo fuisse suspicor *περικάκως* i. e. *μάλα κακῶς*. certe *περίκακος* a posteriorum usu non abhorret. — 250. *Πακτωλός* addidi de meo.

256. *Ποταμοῦ*] *Τοῦ Ἰνωποῦ.*

258. *Ὀλολυγήν*] *Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν.*

261. *Τροχόεσσα*] *Ἡ θάλασσα διὰ τὸ περιτρέχειν τὴν νῆσον, ἢ λίμνη τις ἐν Δήλῳ περιφερής.*

266. *Πολύβωμε*] *Πρὸς τὴν γῆν λέγει πᾶσαν.*

271. *Λεχαίῳ*] *Λέχαιον καὶ Κερχνίς ἐστιν* * * * * * * * *ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται.*

275. *Νησάων*] *Παράλογον τὸ νησάων.*

280. *Αἴ τ' ἀνὰ μέσσην*] *Ἐν μεσημβρίᾳ.*

281. *Καὶ οἳ καθύπερθε*] *Οἱ Ὑπερβόρεοι.*

282. *Οἰκία θινός*] *Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει.*

283. *Οἳ μέν τοι καλάμην τε*] *Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι.*

286. *Γηλεχέες*] *Καὶ Ὅμηρος· χαμαιεῦναι.*

287. *Μηλίδος*] *Μηλὶς πόλις Τραχῖνος.*

289. *Ληλάντιον*] *Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Ληλάντιον ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως.*

291. *Ἀριμασπῶν*] *Ἔθνους τῶν Ὑπερβορέων.*

292. *Οὖπις τε*] *Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν.* — *Εὐαίων*] *Ἡ μακαρία.*

---

256. add. E. — 258. *εὐχήν* om. E. — 261. Lemma fuit *λίμνη*, cui illud substitui. alteram interpretationem E ita praebet: *ἡ περιφὴς* (sic) *λίμνη ἡ ἐν τῇ Δήλῳ.* — 271. *Λεχαῖον* Ernest. demum invexisse videtur, nam *Λέχαιον* certe habent Frob. Vascos. Stephan. et M (quamquam *Λεχαῖον* habere videtur E), quod multo praevalet. et Steph. Byz. p. 353, 9 *Λέχαιον* et *Λεχαῖος* componit cum *Λύκειον τὸ γυμνάσιον καὶ Λυκεῖον Ἀπόλλων.* Ceterum *Λέχαιον καὶ Κερχνίς* si a scholiasta appellarentur promontoria, quae potius fuerunt *ἐπίνεια* Corinthi, iustissima sane causa esset cur cum Ernestio miraremur. nec vulgatum firmaret Zonar. Lex. II p. 1298: *Λέχαιον, ὄνομα ὄρους*, qui et ipse corruptus est. nos potius lacuna depravatum locum putamus, qui initio sic scriptus fuerit: *Λέχαιον καὶ Κεγχρίς ἐστιν* (atque *ἐστιν* certe addit E) *ἐπίνεια Κορίνθου καί τινα αὐτῆς ἀκρωτήρια, ἔνθα κ. τ. λ.*, ubi *Λέχαιον* et *Κερχνίς* (i. e. *Κεγχρεαί*) non inepte *ἀκρωτήρια* i. e. extremae partes Corinthi appellantur. Et lacunae indicium vel hoc est, quod in vulgata lectione non additur ubi ista promontoria sint. — *ἕνα* pro *ἔνθα* M. — 275. add. E. cf. ad IV 66. — 281. *Ὑπερβόρειοι* etsi hic ut ad v. 283 omnes habere videntur, consentiunt tamen in v. 291 et v. 292 *Ὑπερβορέων.* cf. ad III 204. — 286. Hom. Il. XVI 235. — 287. *πόλις Θεσσαλίας* malebat Anna Fabri. sed vulgatum Ernest. defendit allato Thucyd. III 92: *Μηλιῆς οἱ ξύμπαντες εἰσὶ μὲν τρία μέρη, Παραλία, Ἱερῆς, Τραχίνιοι.* — 289. Legebatur *ἀπὸ Λήλαντος.* corr. Mein. cf. Hesych. III p. 34 *Ληλάντου πεδίον· τῆς Εὐβοίας, ὠνομασμένη ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως*, qui dupliciter firmat genetivum *Ληλάντου.* Totum scholium in brevem hanc formam contrahit E: *ἐν Εὐβοίᾳ ἀπὸ βασιλέως.* — 291. vulgo *ἔθνος.* cf. ad IV 137.

296. *Εὐήχης*] *Εὔφημος.*

298. *Παρθενικαί*] *Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν.*

299. *Ἄρσενες*] *Οἱ καθαροί.*

302. *Οὖλος ἐθείραις*] *Ὁλόκληρος ταῖς θριξί, τουτέστι λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν.*

305. *Ὠλήν*] *Ὠλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον.*

308. *Κύπριδος*] *Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ, ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Ἀριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινόταυρον.*

309. *Παίδεσσιν*] *Τοῦτο καὶ Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδωνι.*

314. *Θεωρίδος ἱερά*] *Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης, κυρίως δὲ θεωρὸς ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὤρων ὅ ἐστι φυλάσσων, ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς.*

315. *Τοπήια*] *Ὅπλα νεὼς παρὰ Λάκωσι, σχοινία, κάλοι.*

321. *Βωμὸν ὑπὸ πληγῇσι*] *Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν μάστιγι καὶ ἀποδάκνειν ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.*

322. *Ῥησσόμενον*] *Πλησσόμενον.* — *Ὀδακτάσαι*] *Δράξασθαι, δακεῖν.*

325. *Ἱστίη ὦ νήσων*] *Ἑστία μὲν κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τῷ δόμῳ ἑστώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυ-*

---

296. Legebatur *εὔμοιροι*] *εὔφημοι*, sed quum Callimachum *εὔμοιροι* non videatur explicari posse *εὔφημοι*, Anna Fabri poetam *εὔμολποι*, Mein. *εὔυμνοι* scripsisse coniecerunt. at praestat Ruhnkenii coniectura, glossam pertinere ad *εὐήχης* v. 296, cui obsecutus sum. om. scholion E. — 298 non habet E. — 299. mira interpretatio, quae redit tamen ad V 29. ut non expungam, causa haec est, quod scholiasta putasse videtur Callimachum suo isto *Δηλιάδες παρθενικαί* ita opposuisse *παῖδες ἄρσενες*, ut *ἄρσενες* et *παρθενικαί* sibi responderent, qua in re *παρθενικός* sane melius per *καθαρός* explicari poterat quam *ἄρσην*. ceterum hoc quoque scholium om. E. — 302. *ἀκτίσιν* E et M. — 308. lemma erat *ἀριήκοον*, cuius nulla in scholio ratio habetur. itaque *Κύπριδος* reposui. *Θυσεύς* M. — 309. Hoc scholium vulgo refertur ad v. 312 ac lemma habet *σὸν περὶ βωμόν*. At in Platonis loco Phaedon. p. 58 nulla est arae mentio. Sed optime is locus quum apponatur versui 309, huc transtuli mutato lemmate. Mein. tamen ad v. 314 scholium referri voluit. E pro *ἔφη* habet *εἶπεν*. — 314. *νῦν* om. E. *ὁρῶν* E et M, qui aliam etymologiam secuti sunt. cf. Etym. M. p. 448, 42, Gudian. p. 260, 40. sed cf. ad IV 102 et Zonar. I p. 1028. *καὶ φυλάσσων* E pro *ὅ ἐστι φ.* — 315. *τὰ ὅπλα τῆς νεὼς Λάκωνες* E. — 321. l. 2 *τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος* vulgo. sed *τοῦ Ἀ.* iure om. E. in fine scholii fortasse addendum *θαλλόν* vel simile quid. — 322. *δράξασθαι* om. E. — 325. Legebatur *ἔστι μὲν κυρίως*, quod ne Meinekio quidem

κλάδων ἕστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τις καὶ βωμὸς εἶναι. — *Εὐέστιε*] Εὔοικε.

V.

1. *Ὅσσαι λωτροχόοι*] Ἔν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Ἀργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸ Διομήδους σάκος καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον κἀκεῖ ἀπολούειν.

2. *Φρυασσομέναν*] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν.

4. *Σοῦσθέ νυν*] Ὁρμᾶτε.

5. *Ἀπενίψατο πάχεις*] Ἀπὸ μέρους τὸ ὅλον.

8. *Γηγενέων*] Τῶν γιγάντων.

11. *Ἐφοίβασεν*] Ἐκάθηρεν.

13. *Μηδ' ἀλαβάστρως*] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οἴσετε.

14. *Συρίγγων*] Τῶν χοινικίδων.

15. *Ἀλαβάστρως*] Τὰς μυροθήκας.

24. *Παρ' Εὐρώτᾳ*] Εὐρώτας ποταμὸς Λακεδαιμονίας. — *Τοὶ Λακεδαιμόνιοι*] Οἱ Διόσκουροι.

25. *Ἐμπεράμως*] Ἐμπείρους. — *Λιτὰ λαβοῖσα*] Ἀσκεύαστα, ἄμικτα.

28. *Σίβδης*] Ῥοιᾶς.

29. *Ἄρσεν τε*] Ἤτοι καθαρόν, ἄμικτον.

33. *Ἶλα*] Ἡ τῶν νυμφῶν φρατρία καὶ ἄθροισις.

34. *Ἀκεστοριδᾶν*] Ἀκεστορίδαι φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει.

37. *Εὐμήδης ἐδίδαξε*] Ποτὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθόντων κατὰ τῶν Ὀρεστιαδῶν Εὐμήδης, ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς,

---

offensioni fuit, quamquam ita vel subiecto suo sententia caret. necessario igitur ἑστία corrigendum fuit. τοῦ δόμου et ὥσπερ ἱστία E.

V. 1. σάκος Mein. addit ex Callim. v. 35. καὶ τὸ Διομήδους om. E. — schol. ad 2, 4, 5 om. E. μέρος M. — schol. ad 8 et 11 om. E. — 13. οἴσατε Frob. Steph. Ern., sed οἴσετε Vasc. et E qui ver. 17 scholium ascribit, ubi οἴσετε habet etiam Callim. sed οἴσατε fortasse non falsum est, quum οἶσαι, οἴσας etc. apud recentiores haud raro leguntur. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 733. — 15 et 24 om. E. in altero scholio de meo addidi Εὐρώτας. cf. ad IV 82 et 250. Mox M habet: οἱ Διόσκουροι] Οἱ ἀστέρες τῆς τῆς (sic) Λακεδαιμονίας, ἤγουν οἱ Διόσκουροι, ὁ Κάστωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης. — 25. ἐμπείρους recte Frob. et Vasc., ἐμπείρως Steph. Ern. et ut videtur E, qui sequens schol. omittit, ubi ἄμοικτα M. — 28. add. E. — 33. solum ἄθροισις habet E. φατρία M. — 37. l. 2 Ὀρεστειδῶν E, quod, si quidem ab Ὀρέστης formatum patronymicum est, analogiae repugnat, non repugnat autem Ὀρεστιά-

ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ Παλλάδιον τοῖς Ἡρακλείδαις. φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ Παλλάδιον καὶ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Κρεῖον.

40. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ὄρος Ἄργους.

41. Ἀπορρώγεσσιν] Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις.

42. Οὔνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τῆς Παλλάδος.

47. Ἡ 'ς Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμώνη θυγατέρες Δαναοῦ, ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔσχον αἱ κρῆναι.

57. Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλώ, μητέρα τοῦ Τειρεσίου.

60. Θεσπιέων] Θεσπιαί, Κορώνεια, Ἁλίαρτος πόλεις Βοιωτίας.

71. Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ] Οὕτω καλεῖται Ἵππου κρήνη ἐν Ἑλικῶνι.

76. Περκάζων] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν.

81. Ὦ Εὐηρείδα] Εὐήρους υἱὸς Τειρεσίας.

87. Ἄλαστε] Ἤτοι ἀνεπίληστα ὑπομείνας.

90. Παριτέ] Παραβατέ, παροδεύσιμε.

97. Μετὰ πάντα βαλεῦ] Τὸ ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

106. Τέλθος] Χρέος.

108. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος] Ἀκταίων υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου. οὗτος ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν ἐσπαράχθη διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην.

109. Τὸν ἀβατάν] Τὸν ἡβητήν.

δης (cf. Lobeck. Pathol. p. 479 coll. Priscian. II p. 66 Hertz.). Ἀρεστιαδῶν M. — l. 5 vulgo fuit εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Ἴφειον, sed in E: εἰς τὸ ὄρος Ἄργους τὸ καλούμενον Κρεῖον, qui hoc scholium cum statim sequenti contraxit. — 40. om. E. cf. ad v. 37 extr. — 41 et 42. om. E. — 60. Libri Θέσπεια, qua forma etsi cum Homero alii usi sunt (cf. Spitzner. ad Hom. Il. II 498), non est tamen credibile scholiastam hic usum esse, quum ipse Callimachus dixisset Θεσπιεῶν, quod est ab Θεσπιαί, quam formam agnoscit Arcad. p. 97, 24: τὰς εἰς α συνεσταλμένον μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραλήγοντα τῇ αι διφθόγγῳ ἢ τῇ ει ἢ οι ἢ υι προπαροξύνεται· Πλάταια, Ἀλεξάνδρεια, Θέσπεια (Θεσπιαὶ δὲ τὸ πληθυντικόν), εὔνοια κ. τ. λ. atque haec forma quum longe frequentissima esse videatur, aut Θεσπιαί restituendum fuit, ut feci, aut putandum quaedam hic lacuna hausta et olim locum ita scriptum fuisse: Θεσπιαί, ἢ καὶ Θέσπεια ἢ Θέσπια. nam Θέσπια habet M, quod et ipsum in usu fuit. — 76. verba ὑπὸ — τριχῶν om. E. — 81. Εὐήρου M. — 90. solus habet E. — 97. fortasse scribendum μεταβαλεῦ πάντα. — 106. add. E.

115. *Τουτάκι*] Τηνικαῦτα.

120. *Μενεῦντι*] Μενοῦσιν.

124. *Ἧλιθα*] Μάτην.

VI.

1. *Τῶ καλάθω κατιόντος*] Ὁ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

5. *Μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν*] Μηδ' ἥτις ἄγαμός ἐστιν.

6. *Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων*] Μὴ δὲ ὅταν ἐκ τῶν αὐαλέων χειλῶν τοῦ στόματος πτύωμεν ἄπαστοι, τουτέστι μετὰ τὸ δεῖπνον· τότε γὰρ οὐ μεταλαμβάνομεν τῶν σιτίων.

7. *Ἕσπερος*] Ἕσπερος μόνος ἐθεάσατο τὸν κάλαθον, ὅστις ἔπεισε τὴν Δήμητραν μεταλαβεῖν σιτίων μετὰ τὸ παύσασθαι ζητοῦσαν τὴν κόρην.

11. *Ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας*] Τοὺς Αἰθίοπας.

13. *Ἀχελώιον*] Ἀχελώιος ποταμὸς Αἰτωλίας.

16. *Καλλίχορον*] Καλλίχορον φρέαρ ἐκαλεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι· ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικῆς.

22. *Τριπτόλεμος*] Τριπτόλεμον λέγουσιν υἱὸν Κελεοῦ, ὃν Δημήτηρ ἐδίδαξεν σιτουργίαν.

25. *Δώτιον*] Χώραν Θεσσαλίας.

29. *Ἀλέκτρινον ὕδωρ*] Διαυγές. παρὰ τὸ ἤλεκτρον.

30. *Ἐξ ἀμαρᾶν*] Ὅμηρος· *ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων*. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορρόαι.

31. *Ὅσσον Ἐλευσῖνι*] Ἐλευσὶν ἢ Ἐλευσὶς δῆμος Ἀττικῆς.

---

115 et 120. om. E. — 124. om. E. *ματέως* M qui sic Byzantinorum vitioso more scripsit pro *ματαίως*.

VI. 1. l. 2 *Ἀθηναίων* malebat Mein., quo non opus. l. 5 *κάλαθον* E. — 5. solus habet E. — 6 et 7. add. E, qui v. 7 *κάλατον* dat. — 11. om. E. — 13. solus praebet E, ubi *Ἀχελώιος* addidi. — 16. accessit ex E. — 22. soli debetur E. — 25. vulgo referebatur ad *Κνιδίαν*, sed recte ad *Δωτίον* rettulit Ernest. legebatur *χώρα*. — 30. Homeri locus est Il. XXI 259. *ἐξ ἀμάρης ἐξ* E, *βαλών* M. — 31. Edebatur: *Ἐλευσὶν καὶ Ἔννα δῆμοι Ἀττικῆς*, in quo quod Enna, notissima Siciliae urbs, vocatur demus Atticus, tam inscitum est, ut ne ab hoc quidem scholiographo profectum videri possit. itaque scholium correxi, in quo *ἢ* ut saepe in *καί* abiit, *Ἔννα* autem

39. *Ποτὶ τὤνδιον*] Περὶ τὸ μεσημβρινόν. — *Ἑψιόωντο*] Ἔπαιζον.
44. *Ἑείσατο*] Εἴσατο, ὡμοιώθη.
45. *Ἔχε κλαῖδα*] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια.
47. *Ἀνειμένα*] Ἀνακείμενα.
48. *Πολύθεστε*] Πολυπόθητε.
74. *Προχανά*] Πρόφασις.
75. *Ἦνθον Ἰτωνιάδος*] Ἰτὼν πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Ἀθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι.
77. *Ἐπὶ Κρανῶνα*] Κρανὼν πόλις Θεσσαλίας.
78. *Ἦνθε Πολυξώ*] Ἐπίσημος ταύτη.
80. *Καὶ υἱέα*] Τὸν Ἐρυσίχθονα.
82. *Νεῖταί τοι Τριόπας*] Ἔρχεται.
85. *Δαίνυεν εἰλαπίνας*] Εἰ ἑστιῶν φίλους ἦν τις, ἐζητεῖτο δ' Ἐρυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, ἐν ἀλλοτρίοις οἰκήμασίν ἐστιν.
89. *Κακὰ δ' ἐξάλλετο*] Ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν.
91. *Ἀλεμάτως*] Ματαίως.
92. *Πλαγγών*] Ἡ κήρινος νύμφη.
96. *Χὡ μαστὸς τὸν ἔπινε*] Καὶ ὁ μαστός, ὃν ἔπινεν, ἤγουν ἡ τροφός.

---

ex Callimacho invasit, quo facto *δῆμος* in *δῆμοι* mutari oportuit. — 39. *παρὰ τὸ ἔνδιον τὸ μεσημβρινόν* E. — 44. om. E. — 45. *κλείν* E. — 77. *Κρανών* addidi, nisi hoc omisso *πόλιν* scriptum fuit. — 78. Nonne mirum videatur quod *ἐπίσημος αὕτη* (sic enim vulgo legitur) Polyxo vocatur, quae veteribus Callimachi lectoribus sine dubio non magis nota erat quam nobis? Certe non novit Spanhemius nec nisi coniectura ad suum genus referre potuit, ut non miraremur, si scholiasta contrarium potius dixisset *οὐκ ἐπίσημος αὕτη*. dixit quidem etiam ad v. 75 *γένος δ' ἐπίσημον οἱ Ὀρμενίδαι*, sed ibi quum ex ipsius Callimachi verbis appareat, hoc genus ad certamina Athenae Itoniae invitasse, per se patet *ἐπίσημον γένος* fuisse, ut statim ducamur ad Ormenii urbis (Hom. Il. II 734) incolas, quae condita fuit ab *Ὀρμένου τοῦ Κερκάφου τοῦ Αἰόλου*, patre Amyntoris (qui pater fuit Phoenicis) et Euaemonis (qui Eurypylum genuit), cf. Strab. IX p. 438 extr. Cas. Ergo ibi quidem scholiasta nihil addidit, quum satis interpretationis ipse Callimachus subministraret. quod hic secus est, nam nec cuius fuerit nec ubi vixerit Polyxo poeta addidit. Non *in universum* igitur *ἐπίσημον* fuisse mulierem, quod aliunde non scivit, quum ex Callimacho cognoscere scholiasta non posset, hoc tamen inde cognoscere potuit, Polyxonem *in ea regione ἐπίσημον* fuisse, ut quae regem eiusque filium ad nuptias sui filii invitaret. Hoc si inde collegit, scribere debebat *ἐπίσημος ταύτῃ*, quod reponendum censui. *Ἐπίσημον* M. — 82. Propter lemma scribendum videtur *ἔρχεταί πρός σε*. — 85. *οἰκήμασιν* om. E. — 92. Cur non *κηρίνη* scripsit?

100. *Αἰολίδος Κανάκης γένος*] Ἡ Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

109. *Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε*] Ἥντινα τῇ Ἑστίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτοῦ μήτηρ.

111. *Καὶ τὰν αἴλουρον*] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον. — *Θηρία μικκά*] Οἱ μύες.

114. *Ἀνεξήραινον*] Ἔρημον ἐποίουν.

116. *Ἀκόλως*] Ἄρτους.

123. *Λευκόν*] Λαμπρόν.

126. *Παναπηρέας*] Ἀβλαβεῖς.

127. *Χρυσῷ πλέα λίκνα*] Ἢ χρυσοῦ πεπληρωμένα, ἢ ὅτι περιεχρύσουν αὐτὰ διὰ εὐπρέπειαν.

128. *Πασαίμεσθα*] Κτησόμεθα.

129. *Πρυτανήια τὰς ἀτελέστως*] Τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύω μέχρι τοῦ πρυτανείου παραγενέσθαι· αἵτινες δέ εἰσιν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύω κατὰ τὸ δυνατὸν ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ.

133. *Ταῖσι δὲ Δηώ*] Ταῖς ἐλθούσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴσον μισθὸν δώσει.

---

109. ὅντινα E et M. — 111. οἱ μύες om. E. — 116. ἄρτους recte E et M, vulgo ἄρτως. Quum grammatici ἄκολος omnes interpretentur ψωμός vel μικρὸς ψωμός, schol. Hom. Od. XVII, 222, Apoll. Soph. p. 75 Toll., Etym. Mag. p. 50, 14, Gudian. p. 27, 1, Florentin. p. 19, Zonar. p. 100, Suid. I p. 169 ἄκολος· ὁ μικρὸς ψωμός· καὶ ἀκόλους κλάσματα καὶ θραύσματα ἄρτων κ. τ. λ., libenter reponerem ἀκόλως] Ψωμοὺς ἄρτου, nisi Suid. I p. 761 etiam diceret ἄρτος· ὁ ψωμός. — 127. om. E. — 128. solus dat E.

IN HYMNVM I EXCVRSVS.

V. 3. Librorum omnium scripturam πηλογόνων primi correxerunt Salmas. ad Inscript. vet. p. 115 et Stanl. ad Aeschyl. Prometh. 351, post eos Bentl., cuius haec sunt verba: „*apud Etymol. Magn. auctorem p.* 669, 51 (*Πηλαγόνων ἐλατῆρα.* paulo plenius in Etym. Florent. p. 242 *πηλαγόνων ἐλατῆρα δικασπόλον οὐρανίδῃσι*) *Πηλαγόνων scriptum est cum α in syllaba secunda, a recto Πηλαγών, Πηλαγόνες. Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. Καλλίμαχος Πηλαγόνων ἐλατῆρα. et ea quidem vera lectio est et Callimacho restituenda. Hesychius: Πηλαγόνες· γέροντες παλαιοί, γηγενεῖς. ubi fallor, aut pro γέροντες reponendum est γίγαντες. Suidas: Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, τὸ ἐθνικὸν Πηλαγών· καὶ ὄνομα γίγαντος. Stephan. Byz. Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, οἱ οἰκήτορες Πηλαγόνες. Livio et Plinio Pelagonia, Straboni, Aeliano, Ptolemaeo Πελαγονία per ε.*“ — His Bentlei testimoniis iam ante Meinekium ego in Schneidewini Philolog. VI p. 495 addideram Herodian. in schol. Venet. ad Il. XXI 144 correctum a Lehrsio, Herod. script. tr. p. 319: *Πηλαγόνος, Πηλαγόνων ἐλατῆρα*, et Epitom. cod. Vatican. Straboris Tom. II p. 86 Kram.: *καὶ οἱ Τιτᾶνες ἐκλήθησαν Πελαγόνες* (sic). nam quod Etym. M. et Suidas Gigantes, Strabo Titanes dicit *Πηλαγόνας* appellatos fuisse, utrorumque memoriam constat a veteribus saepe esse confusam. — Praeterea Etym. et scholiastae Veneti testimonia firmant etiam codicum omnium lectionem *ἐλατῆρα*, cui in eo exemplari, quod Nonnus, acerrimus Callimachi imitator, legebat, *ὀλετῆρα* substitutum fuisse Ruhnkenius suspicatus est memor Dionys. XX 50 *Τιτήνων ὀλετῆρα*, et XXV 92 *γηγενέων ὀλετῆρες*. addere poterat eiusdem XVIII 266 *γηγενέων ὀλετῆρα μετὰ Κρονίδην σὲ καλέσσω*. XXXIX 286

Τιτήνων ὀλετῆρι. XLII 202 *γηγενέων ὀλετῆρα.* XLVIII 43 *ὀλετῆρα Γιγάντων.* VIII 67 *Τιτήνων ὀλέτειραν* (Orph. Hym. XXXII 12 *Φλεγραίων ὀλέτειρα Γιγάντων.* Anthol. Pal. IX 524, 4 et 525, 4 *γιγαντολέτης*), sed ne sic quidem vinceret. nam idem Nonnus dixit XXXIII 154 *Βασσαρίδων ὀλετῆρα γυναιμανέος Διονύσου, καὶ Σατύρων Βρομίοιο ποθοβλήτων ἐλατῆρα*, et *καὶ Κρονίδην ἐλάσειεν, ἅτε Κρόνον ὑψιμέδων Ζεύς* XXXIII 360. add. VI 208 *μητέρα Τιτήνων ἐλάσας.* XXV 90 *ἤλασεν Ἀλκυονῆα.* Non debebat igitur Blomf. reponere *ὀλετῆρα*, praesertim quum etiam Aeschylus, cuius dicendi formulas saepe Callimachus secutus est, Pers. 771 Herm. dixerit *Ἰωνίαν δὲ πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ*, i. e. vicit. — Litteram *ἐφελκυστικόν* ut hic in *οὐρανίδῃσιν*, ubique in fine versuum addidit Meinek., sed codd. Callimachi non agnoscunt fere nisi ubi in altero versu sequitur vocalis littera cf. I 63. 64. 82. II 58. III 4. 46. 75. 88. 93. 106. 210. 251. IV 146. V 68. 111. 129. VI 19. 48. 77. 97. et ita fere etiam aliorum epicorum codices. cf. de codice palimps. Syr. Classen. in Philol. VII p. 189, de cod. Venet. Iliad. La Roche p. 13, de fragm. Ambros. eundem in libro de veterum crisi Homer. p. 453. et in Homer. Untersuch. p. 162. add. Wernick. ad Triphiod. p. 66, Koechly ad Quint. p. XXXVI et imprimis Lobeckium in Elem. II p. 174 seqq. —

4. *πῶς καί νιν* libri scripti impressique habent omnes. at doricum et tragicum est *νίν*, ab epico autem sermone abhorret in quo regnat *μίν*. itaque ut illud recte legitur in dorice scriptis Callimachi hymnis (cf. ad V 65), ita removendum ab reliquis hymnis et ubicumque irrepsit in alios epicos. velut dudum expulsum est ex Hom. Il. IV 480 (cf. Heyne vol. IV p. 643), Quint. Smyrn. XI 89, Orph. Argon. 781 etc., et expellendum est etiam e Matronis fragm. apud Athenae. IV p. 135, v. 29 *οὐδ' ἔφθην τρώσας νιν, ἄασε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων* (coll. v. 94 *δάμνα μιν ζωμός*), et ex Moerus fragm. ibid. XI p. 491 B *οὐδ' ἄρα τίς νιν ᾔείδει*, fortasse etiam ex Archestrati fragm. ibid. VII p. 320 B et p. 328 C. Nec credibile est Theognidem octies dixisse *μίν*, semel *νίν* v. 364. At Callimacho, qui toties in his hymnis usus est *μίν*, si quis hoc uno hymnorum loco eripere eam voculam dubitat, ut qui habeat etiam *τίν* III 90, Epigr. XXXV et XXXVI, et *φίν* III 125 et 213, frag. CLXXXIII, quae et ipsa sunt dorica, nescio an aliter iudicaturus sit, si intellexerit certe *φίν* Callimachum,

ut Nicandrum Ther. 725, Alex. 124, fragm. XIII 2, dixisse metri necessitate coactum, quae hic nulla est, *τίν* autem excusari Homerico *τεΐν*, qualis excusatio non cadit in *νίν*. itaque hic quidem *νίν* corrigendum putamus, fortasse etiam in fragm. CCXX et CCCCXX. Non potuit autem hoc loco simpliciter *νίν* in *μίν* mutari. nam si *πῶς* cum *μίν* coniunxerimus, poeta dicet post alios deos se etiam Iovem celebraturum esse, quod, ut alienum a Iovis maiestate, minime aptum huic loco est. sin *πῶς* ad totam interrogationem referendum censuerimus, dubitantem Callimachum faciemus num omnino Zeus canendus sibi sit (cf. Hermann. ad Viger. p. 843 seq.). quas quidem difficultates obstare patet etiam servato *νίν*. Ergo aliud quaerendum. Saepe autem a librariis invenimus *νίν* et *νῦν* male permutata. cf. Blomf. ad Aeschyl. Sept. 411, Ziegler. ad Theocrit. V 125, Bredow. de dialect. Herodot. p. 76 extr. quod si hic quoque factum statuerimus, hoc dicet poeta; *qualem etiam nunc celebrabo Iovem (saepe illum celebratum. quippe nihil convenientius est Iovis sacrificio quam ipsum celebrare)?* Omissum autem pronomen *μίν* nemo desiderabit qui contulerit II 11 et IV 41, ubi omissum *σέ*, III 1, ubi item exulat *μίν*, IV 111 ubi subintelligendum *μέ*. ac vide Koechly ad Quint. Smyrn. I 22. Ceterum propter insolitam verbi *ἀείσομεν* collocationem, cui Blomf. male conferebat Eurip. Alcest. 675 *ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα, κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;* conferendus potius Hom. Il. X 424 *πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν εὕδουσ' ἢ ἀπάνευθε;* cf. etiam Callim. Epigr. IV 1 *τί τοι, φάος ἢ σκότος, ἐχθρόν;* —

V. 8 ante oculos habebat etiam Nonn. Dion. VIII 117 *ἦ γὰρ ἀεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλον ἠπεροπῆες*, idemque quum manifesta imitatione versus 10 seq. expresserit XIII 291 *Παρρασίην τ' εὔδενδρον, ὅπῃ πέδον ἐστὶ θεαίνης ἀστιβὲς ἀρχεγόνοιο λεχώιον εἰσέτι Ῥείης*, et ipse Callimacho v. 10 *Παρρασίῃ* vindicat, quod cur mutaretur causa non erat. nam *Παρρασία* non solum urbs quaedam Arcadiae, sed tota Arcadia appellabatur secundum Steph. Byz. p. 118, 7 coll. Eustath. ad Dionys. p. 174, 17 et gramm. in Crameri Anec. Paris. IV p. 188. —

V. 10, 11. De his Bentleius scripsit ita: „*loco ἐπινίσσεται, quod vocabulum nusquam alibi* (?) *legisse memini, edd.*

Ald. et Frob. habent ἐπιμίσγεται, et agnoscit etiam graecus scholiasta. quare hoc suo iure huc revocari et illud alterum loco cedere oportet. cf. Hom. Od. VI 205 οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. sic alii poetae passim. ipse Callim. III 20 πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι, et IV 39 οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ. recte etiam fecerit meo iudicio, qui pro οὐδέ τι μιν legerit οὐδέ τι μήν vel οὐδέ τί οἱ. dativo enim iungitur ἐπιμίσγομαι, accusativo numquam nisi interveniente praepositione." Erunt fortasse qui vulgatum defendi putent Hesiodi loco Theogon. 804, ubi Schoemannus nuper edidit δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις εἰρέας ἀθανάτων. sed nimis incerta ibi lectio nec dubito quin si εἰρέαι in usu fuisset, eius vocis grammatici mentionem facturi fuerint in disputatione de Homerica voce εἰράων Il. XVIII 531. Qui praeterea μὶν — ἐπιμίσγεται defenderit unum invenio Aulin. de eloc. Callim. p. 71 comparantem Call. III 235 οὔρεα πλαζομένας, quod alius generis est. Ex iis quae a viris doctis coniecta sunt, ego nunc (nam olim ἴν conieceram in Philolog. I p. 268) praetuli οἱ, quocum μίν saepe confusum est. cf. schol. A Hom. Il. VI 159: γάρ μιν· γράφεται γάρ οἱ. add. var. lect. in Il. XXI 409 ap. Hoffmann. et Koechly ad Quint. I 341 et VI 411. Meinekianum φίν cur spreverim causa fuit ea, quod φίν pro σφίν nemo usus est nisi metro coactus. cf. ad I 4. —

V. 14. Tres poetae, quos certissimum est saepe Callimachea in usum suum convertisse, suos hinc habent Ἀρκάδας Ἀπιδανῆας, Apollon. Rhod. IV 263, Dionys. Perieg. 415, Nonn. Dionys. XIII 294, ut dubium non sit, quin Ἀπιδανῆες in suis Callimachi exemplaribus invenerint. sed scrupulum inicit Stephan. Byz. p. 104 seq.: Ἀπία, οὕτως οἱ νεώτεροι (i. e. epici post Homerum, cf. Strab. VIII 6 p. 371 C extr.) τὸ Ἄργος, καὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἀπιδόνας. ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 182 seq.) — τὸ ἐθνικὸν Ἀπιεὺς δηλῶν τὸν Πελοποννήσιον, καὶ Ἀπίηθεν τὸ ἐκ τόπου, καὶ Ἀπιδόνες καὶ Ἀπιδονῆες. Ἀπιδόνες δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ Ἀπιδόνος ποταμοῦ ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἄπιδος. Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τῆς Τρῳάδος φησίν. Hinc facile quis suspicetur Callimachum Ἀπιδονῆες scripsisse, ut Rhianus certe scripsit ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιξε καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας, quem ad modum in Stephano

et libri habent et ipsa grammatici verba apertissime docent scribendum esse. nam quod Meinekius et in Anal. Alex. l. l. et in editione Stephani *Ἀπιδανῆας* dedit Eustath. ad Dionys. 415 secutus, dubitari non potest quin hic Stephani locum ad Dionysii sui verba accommodaverit et correxerit. In Callimachi tamen loco nihil mutaverim, quem versimile est alias rationes secutum esse quum *Ἀπιδανῆες* scriberet. ac videtur aliquid de hac scriptura etiam a Stephano additum fuisse, sed omissum ab Hermolao. aliter enim vix perspicitur cur appositum sit, Demetrium dixisse etiam in Troade *Ἀπιδανόν* fluvium esse. —

V. 23. Non miramur quod Henricus Stephanus, perfectissimus grammaticus, de codd. et edd. veterum omnium lectione *ὤκχησεν* addubitavit et *ὤχησεν* edidit, quod posteriores editores usque ad Blomfield. omnes secuti sunt. noverat quidem ille etiam Pindarum dixisse *ὀκχεῖν* in Olymp. II 67, quod nunc etiam Hesychio restitutum: *ὀκχεῖν· φορεῖν, ἴσχειν*, et *ὀκχήσεις· οἴσεις* (cf. Lobeck. Paral. p. 33 n. 31), noverat *ὄκχος* e Pind. Ol. VI 24, *ὀκχή* ex Hesych. et Suid., *ὀκχήσασθαι* e Suid., sed intellexit sine dubio, ita pro *ὀχεῖν*, *ὄχος*, *ὀχή*, *ὀχήσασθαι* poetas non dixisse nisi metri causa paulo inusitatiore usos diplasiasmi genere, quo etiam tragici usi sunt *ἰακχεῖν* et *ἰακχή* dicentes ubi secunda syllaba producenda erat, sed quo in simili causa uti noluerunt qui *βρόχος* in Theogn. 1099, *ὄφις* in Hom. Il. XII 208, Hippon. fragm. XXXIV 2 Mein., *ὀφιόεσσα* in Antimach. fr. LXXXVI Stoll., *Ζεφυρίη* in Hom. Od. VII 119, *πίφαυσκε* in Il. X 478, 502. XVIII 500, hym. in Mercur. 540 scripserunt, etsi in his quoque omnibus primam syllabam productam metrum flagitat. rursus Athenae. IX p. 498 A in Hesiodo, Anacreonte, Panyaside *σκύπφος* scriptum invenit, ubi vulgare *σκύφος* metro habile non erat nisi prima syllaba producta. Verum enim vero non fugit, opinor, Stephanum, Callimacho quidem metrum in causa non fuisse cur vulgari spreta vocabuli forma Pindarum sequeretur. iure igitur poterat videri poeta hic *ὤχησεν* scripsisse, ut item iure *ὀκχή* scripsit in frag. CCCCLXXXIV *ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή*, et Lycophr. 64 et 1049 scribere licuit *ξυνὸν ὀκχήσει μόρον*, et *ὀκχήσει κόνιν* (sic enim cum Dindorf. in Thes. Paris. corrigendum puto pro *ὀγχήσει*, quod Bachmannus dedit, mihi autem merus librariorum error videtur qui similiter *ἐπεξιαγχάσας* scripserunt in Aeschyl. Sept. 616 et alibi). Equidem tamen in Callimacho contra optimos

libros nihil mutandum ac ne ὄκχησεν quidem e cod. G scribendum putavi, sed notandum locum censui, ex quo appareat quousque in captandis vocabulis a vulgari usu remotis Callimachus progessus sit. — **Ibid.** Vocem ἅμαξα in Homericis quidem carminibus ψιλοῦσθαι constat. cf. Il. XII 448. XXII 146. XXIV 711, 782. hym. in Cer. 177. schol. Venet. Il. XVIII 487 coll. Lentz., pneumatol. elem. p. 659 et 704. eandemque prosodiam in Theognid. Eleg. 371 et 599 tot qui collati sunt libri quasi coniurati tenent. sed in reliquorum libris epicorum ubique inter se certant Homerica et Ionica Atticave prosodia. At in Hesiod. Op. 453, 455, 456, 692 recte puto Spohnium cum paucioribus codd. restituisse lenem spiritum, quem Merkelius etiam Apollon. Rhodio, ὁμηρικωτάτῳ poetae, iure reddidit I 845 vel invito praestantissimo codice Laurentiano, praesertim quum in eodem poeta III 874 et 1238 omnes libri consentiant in κατ' ἀμάξιτον. De aliis certi quid dicam non habeo, Arato, Dionysio, Anthologiae poetis. interim cf. varr. lect. ad Arat. 93 (coll. v. 27 et Nonn. Dion. I 251. II 280. XLVII 252), Bernhardy ad Dionys. p. 568, Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 244 et 667. Sed Callimacho, qui toties severiorem Homerismum aliarum dialectorum flosculis temperabat, nolui eripere asperum, quem et hic et III 257. VI 108 fere omnes habent codices, praesertim quum in simili causa non Homericum ὄρπηξ (cf. Heyne ad Il. Tom. VIII p. 121 et Lentz. l. l. p. 661 et 766), sed ὅρπηξ usurpaverit II 1, quod editur etiam in Hesiod. Op. 466, Apoll. Rhod. IV 1425, Nicandr. Ther. 33, Orph. Argon. 216 et 930, ut restituendum videatur etiam Oppian. Hal. II 683 et IV 297. postremo 'in Niciae epigr. Anthol. Pal. VII 200 ὑπ' ὅρπακα vel metrum docet corruptum esse. ὑπ' ὀρχάδα ibi correxit Ungerus, de Aemil. Macr. p. 9, quod fugit Duebnerum. —

V. 24. Καρνίωνος primus commendavit Arnald. Observ. p. 59 Pausaniam antestatus VIII 34: Γαθεάτας ποταμὸς ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Ἀλφειόν. ἐς δὲ τὸν Γαθεάταν πρότερον ἔτι κάτεισιν ὁ Καρνίων, ubi libri eodem modo quo in Callim. variant. Quod autem Meinekius Plinii locum addit, IV 20, ubi inter Arcadiae *oppida* nominatur etiam Carnion, nollem factum. nam nec satis certa est ista lectio, et si re vera ita scripsit Plinius, multo est verisimilius, dedisse eum quod graece scriptum invenerat non Καρνίων, sed Κάρνιον vel Καρνεῖον, qualem locum in

vicina Messenia nominat Pausan. IV 31, 1, in Laconia Polyb. V 19, et in ipsa Arcadia fragmentum lexici geographici, quod in Philol. XXV p. 150 edidit Franciscus Lenormant, ubi inter *fluminum* nomina legitur: *Κάρνειον* (sic), *'Αρκαδίας, ἀφ' οὗ πόλις ἐκλήθη*. At fortasse hic aliquis *Καρνείων* scribendum censeat, ut Meinekius in hoc Callimachi loco unice probabat *Καρνείωνος*, quoniam *Καρνεῖος* et *τὰ Καρνεῖα* dicantur. quasi vero alterum ab altero, non privo suo tramite utrumque, et *Καρνίων* et *Καρνεῖος*, a nomine *Κάρνος* veniat. nec debebat Meinekius Heckero, Com. Callim. p. 83, assentiri, ipsum illud *Καρνείωνος* respici a Suid. II 1 p. 81 Bernh. putanti:

Καρνείωνος,
Κάρνιος, 'Απόλλωνος,

ubi verissime Dindorf. in Thesaur. Paris. IV p. 973 correxit: *Καρνείωνος, Καρνείου· 'Απόλλωνος.* nam indicare voluit Suidas, ut pro *Καδμεῖοι* Homerus *Καδμείωνες*, pro *'Αργεῖοι* quidam *'Αργείωνες* (Steph. Byz. p. 113, 11), pro *Βακχεῖος* — i. e. *Διόνυσος*. cf. Choerob. Orthogr. p. 185, 31 et C. Keil. in Philol. Suppl. II p. 621 — *Βακχείων* (cf. Theognost. Can. p. 28, 21) dixerunt, ita Apollinem non solum *Καρνεῖον*, sed etiam *Καρνείωνα* appellatum fuisse. Solius igitur Pausaniae in fide acquiescamus oportet, Callimachus autem quum rarissimum nomen *Καρνίων* metro includere vellet, non ad nominum *'Αμφίων, 'Ιξίων, Πανδίων* etc., sed ad nominis *'Ωρίων* normam, qualis est apud Homerum reliquosque epicos, direxit. Contra Apollinarius LXXXVIII 25 dixit *βραχίωνι*, etsi *βραχίονι* habet LXVII 69, XCVII 4.

V. 25. *Εἰλυούς*, non *ἰλυούς* cur serpentium latibula a Callimacho dicta putare mallet Valckenarius nulla causa erat. nam *ἰλυούς* eadem vocabat etiam poeta incertus ap. Suid. I 2 p. 989: *ἰλυοῖσι ταῖς καταδύσεσιν, ἕρπετα δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφεν*, eademque forma e praestantissimo codice *Π* et grammaticis restituenda mihi fuit in Nicandr. Ther. 143. ac firmat hanc scribendi rationem idem significans vox *ἰλεός* in Theocrit. XV 9 coll. Hesych., Phot. I p. 292 Nab., Poll. V 14, Etym. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 1345 C, Choerob. de Orth. p. 220, 31, Herodian. Epimer. p. 47 Boiss. Contra *εἰλυός* codices omnes, ut videtur, tenent in Apollon. Rhod. I 1144, Etym. Magn. p. 809, 54, Eustath. ad Il. p. 1238, 3 (*εἰλύω, ἐξ οὗ καὶ εἰλυὸς ὀφελεός*, ubi corr. *ὁ φωλεός*), p. 1259, 33. p. 1540, 19. p. 1895, 39. Herodian. Epim.

p. 48 Boiss., item *εἰλεός* plures codd. in Arcad. p. 38, 18 habetque eam formam etiam Hesych. suo loco p. II p. 27, apud quem legitur etiam turbato tamen literarum ordine II p. 357 *ἰλυαί· ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί.* (In Choerobosci Orth. p. 209, 23, *εἶλεος καὶ ὀειλύος ὁ λεγομ*[ε] * * * * legendum et supplendum videtur *εἰλεὸς καὶ ὁ εἰλυὸς ὁ λεγόμενος φωλεός.* ap. eund. p. 225, 5 *ἰλύς, ἰλέος, σημαίνει δὲ τὴν κατάδυσιν*, scribendum: *ἰλυός, ἰλεός κ. τ. λ.* de omni hac re cf. etiam Lentz. Herodian. II p. 499.). Non mirum autem tantum fuisse harum formarum proventum, quum etiam inter *εἴλω, εἴλλω, ἴλλω, εἰλύω, ἰλύω, εἰλέω, ἰλέω* recentiores maxime scriptores ubique fere fluctuent, ut tutissimum videatur et in his et in derivatis codicum auctoritatem sequi. — Praeterea etiam de verbo *βάλλεσθαι* Valcken. dubitabat habetque assentientem sibi Meinekium. qui quum affirmet, bene quidem *θεμείλια βάλλεσθαι* et similia dici de fundamentis iaciendis, at multum ab his distare *ἰλυοὺς βάλλεσθαι* de ferarum lustris dictum, videtur negare voluisse, propriam significationem *iaciendi fundamenta* paulatim in generalem *aedificandi* significationem excrevisse, id quod in aliarum quoque gentium linguis accidit similibus vocabulis nec habet in quo quis offendat. velut Apollon. Rhod. II 848 dixit *ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο ἄστυ βαλεῖν*, non *βαλόντα δέμειν*, ut in simili re proprie magis dixit Hom. Od. XXIII 192 *τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον.* et ipse Apollon. dixit I 1345 *ὃ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο.* adde Maximum *περὶ καταρχῶν* 514 *ἀλλὰ σύ μοι τημόσδε βάλοις περιμήκεα σηκὸν ἕρνασιν ἠδ' ἐρίφοισι.* ac similiter *διαμετρεῖν πόλιν*, quod proprie solam condendae urbis *διαγραφήν* significat, Callimachus tamen II 55 in universum significare voluit *urbem condere*, cui conferri potest quod Nonnus dixit *ἄστυ χαράσσειν* Dion. III 191. XVIII 294. XLI 271. —

V. 28. Observasse se dicit Meinekius ad IV 210, Callimachum in hoc dicendi genere solere *ὑπό* cum dativo iungere, cuius rei testes apposuit II 49 *ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος.* III 21 *ὑπ' ὠδίνεσσι τειρόμεναι.* 191 *ὑπ' ἔρωτι πτοιηθείς.* IV 202 *ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένη.* 321 *ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι ῥησσομένους*, ad quos locos etiam hunc nostrum et IV 210 accommodavit, debe-

batque etiam, si constare sibi volebat, IV 25 ὑπὸ ῥιπῆς κε πέσοιεν — βορέαο, et IV 158 ὑπ' ὁμοκλῆς — φοβέοντο accommodare. ego tamen non tantum ei observationi tribuo ut mutare quidpiam contra libros velim. —

V. 30. Blomfieldus, qui ἀντανύσασα ὑψόθι non ferendum putabat, manifesto docuit horum poetarum loquendi consuetudinem parum se habuisse cognitam. cf. Apollon. Rhod. I 590 τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος. id. II 354 ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει. Ioann. Gaz. Ecphr. II 21 κέρας ὄμπνιον ὑψόθι τείνει. add. Theocrit. XXIV 57 ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων. Arat. 558 ἀείρεται ὑψόθι. Apoll. Rhod. II 569 ὑψόθι ἀνέπτυε. II 1079 ὑψόθι ἐς ἠέρα κίδνατο. II 1282 ὑψόθι ἐρύσσαι. IV 46 ὑψόθι ἀερτάζουσα. IV 848 ὑψόθι ἄνεισι. IV 925 ἀπέπτυεν ὑψόθι. IV 1424 ὑψόθι βλάστεον. IV 1709 ἀνέσχεθες ὑψόθι. Oppian. Hal. I 431 ὑψόθι ἵεῖσαι. Cyneg. I 537 ἀείρας ὑψόθι. II 526 ὑψόθι ἀείρονται. Nonn. Dionys. II 488 ὑψόθι βαίνειν. X 343 ἀνεκούφισαν ὑψόθι. XXXV 118 δέχομαι ὑψόθι. XXXVI 354 ἀνέδραμεν ὑψόθι. XLII 179 ὑψόθι ἔσπασεν. XLVIII 951 λαβὼν ὑψόθι. Paraphr. Ev. Ioann. ζ 30 κλίνατε ὑψόθι. Paul. Silent. Amb. 254 ὑψόθι παντόθι βάλλων. Ac similiter saepe alia adverbia, quae proprie τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν significant, etiam ad τὴν εἰς τόπον σχέσιν traducuntur, ut ἀγχόθι Quint. Smyr. VII 412. X 231. XIV 450. αὖθι Apoll. Rhod. II 439 (cf. Ameis. not. crit. ad Theocrit. XI 22). ἔκτοθι Apoll. Rhod. I 243. Nonn. Paraphr. κ 12. ἔνδοθι Apoll. Rhod. II 346. II 1262. IV 1235. Nicandr. Alex. 262. Quint. Smyr. VI 500. XIV 651. Oppian. Hal. III 349. Nonn. Dion. XLII 429. κεῖθι Hesiod. fr. 54, 9 Goettl. Nonn. Dion. XII 108 (cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 49). νειόθι Apoll. Rhod. I 63. I 1326. πόθι Nonn. Par. θ 13. λ 122 (cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. I 242). τηλόθι Apoll. Rhod. II 586. IV 563. ἀποτηλόθι id. IV 1188, ut τηλοῦ id. III 1061 et Theocrit. XXV 251. —

34. Vulgarem formam κευθμῶν Blomfield. firmaturus erat allatis hym. Hom. in Merc. 229, oraculo ap. Herod. VII 141. Eurip. Hel. 24, sed debebat potius codicibus obsequi et rariorem vocem Callimacho vindicare appositis Hom. Il. XIII 28 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν. Apoll. Rhod. III 1213 κευθμῶν ἐξ ὑπάτων. Lycophr. 317 χανοῦσα κευθμῷ κείσεται. add. Hesych. s. v. In Etym. Gudian. p. 317, 40: ἐκ δὲ τοῦ κευθμὸς γίγνεται κευθμών·

γαίης ἐν κευθμῶνι κακῷ, δ' ἐπέρτετος ἔργων, corrigendum γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ. nam Hesiodi versus est, Theogon. 158. — Similiter mox idem erravit Blomf. μαιεύσαντο corrigens, quae Attica forma est. cf. Thom. Magist. p. 229 Ritschl. et Phot. I p. 402 Nab. Vulgatam satis tuetur Nonni usus, Dion. II 498. III 333, 382, 394. IV 437. V 60, 191. VIII 186, 398. XXVII 277. XXVIII 315. XXXI 94. XXXVIII 112. XLII 495. XLVII 21. XLVIII 853, 913. add. Colluth. 180. —

36. Critici quum superlativum πρεσβύτατος, ubicumque de hominibus dictus reperitur, non ad honorem, sed ad aetatem referri putarent, non ferendam existimabant frigidissimam tautologiam, quae fieret illatis post πρεσβυτάτῃ his verbis: πρωτίστῃ γενεῇ, et maiora moliti sunt quam quae probari possint. velut Hecker. Com. Callim. p. 127 v. 36 delendum censebat, Meinekius autem πρεσβυτάτῃ γενεήν scribendum putabat, aut duos illos versus in hunc unum coartandum esse: πρεσβυτάτῃ νυμφῶν μετά γε Στύγα τε Φιλύρην τε, aut denique alterutrum versum a docto interpolatore esse adiectum, a quo non multum distat Bergkii sententia in Fleckeisen. Annal. Phil. et Paedag. 1860 p. 422, alterum versum ad secundam ipsius poetae recensionem referendum esse. Quae omnia tametsi non probo, non nego tamen iustam fuisse viris doctissimis dubitandi causam. neque enim recte statuisse videtur Ernestius πρεσβυτάτῃ hic esse *veneranda*, qua interpretatione ille tautologiae speciem amovere conabatur. in quam rem attulit Hesych. III p. 370 πρεσβυτάτη· ἐντιμοτάτη, quae M. Schmidt. ad II. XXI 142 referenda opinabatur: Περίβοια Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν πρεσβυτάτη, etsi in Homeri narratione nihil legitur, quod impediat quominus interpretemur *maxima natu*. Aliter res habet in II. IV 59: καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, ubi πρεσβυτάτην vel cogimur interpretari *venerandam*. atque ita πρεσβύτατος ubique interpretabimur, ubi contextus sermonis hanc interpretationem postulat. ubi non postulat, perstandum in primitiva significatione quae est *maximus natu*. Eam igitur significationem hic quoque statuamus necesse est nec dubitandum, quin si alteram intelligi voluerit Callimachus, alia voce usurus fuerit. Manebit igitur tautologia, qua ut liberemus Callimachi verba, etiam alia suadet causa. cur enim Nedam poeta duobus eiusdem significationis ornaret epithetis, reliquas nymphas

quae et ipsae Rheam partu levaverant, ornaret nullo? Haec faciunt ut πρωτίστη γενεή Callimachum scripsisse idque ad αἵ referendum esse putem. Plures nympharum γενεάς agnoscit etiam Hesiod. Theog. 363. — In extremo versu iure Hecker. l. l. offendebat in producta voce τέ quae est ante Φιλύρην. nam etsi ubi τέ—τέ sibi respondent, saepe prius τέ producitur (cf. Hermann. ad Orphic. p. 710, 714, 720, coll. p. 424), hoc tamen non fit nisi sequentibus liquidis vel κ vel σ. et boni quidam codices quum habeant μετά τε Στύγα Φιλύρην τε, videndum scripseritne Callimachus μετά τε Στυγίην Φιλύρην τε (i. e. Στυγίην νύμφην). —

V. 37. In eligendis eius nominis formis quod deam significat posterioris aetatis epicos non omnes video nec ubique Homeri usum esse secutos. Et Apollonio quidem iure puto a Merkelio in III 352 et IV 241 restitutum esse θεᾶς, item III 549 θεᾷ. nam aliis locis XIX numero Apollonius presse secutus Homerum scripsit θεά, θεᾶς, θεᾷ, θεᾶν. idemque fecit qui Orpheus dicitur Argonauticorum scriptor, cf. 541. 553. 558. 777. 831. 870. Sed apud alios ubique pullulant formae ionicae. velut θεῆς legimus in Nicandr. Th. 16, Alexandri Aetol. fr. ap. Mein. An. Al. p. 224. Quint. Smyr. XII 112, 378, 455. XIV 164. Triphiod. 57, 137, 444, 648. Musae 55, 126, item θεῇ in Dionys. Perieg. 828, θεήν in Nicandr. Ther. 487 et Quint. Smyr. III 661 et V 563 (cf. Koechly p. LI). Sed ne horum quidem poetarum quisquam ausus est in nominativo et vocativo casibus dicere θεή, ut quem θεῆς dixisse notavimus Musaeus scripserat tamen v. 1 εἰπὲ θεὰ κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων, idemque valet de Quinto, in quo nunc decies legitur θεά duobus correctis locis qui maiori numero refragabantur (cf. Koechly l. l.). Verum longe alia et plane singularis Callimachi ratio est, qui ut θεῆς cum illis commune habet IV, 231 et fragm. CLXIV ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς, ita etiam nominativo θεή hic usus est, item vocativo θεή III 119 et 152, etsi hoc loco Mein. cum cod. G, cuius mihi sublestior fides est quam ut sequi eum velim, θεά scripsit idemque III 152 e coniectura reposuit θεά, parum ille sibi constans, ut qui III 119 vocativum θεή reliquerit. Augetur autem eo inconstantia, quoniam quot locis θεή Callimachi libri praebent, tot locis habent etiam θεά, et nominativum quidem I 30, vocativum autem III 112 et III 186, ut appareat ex

numero non posse decerni, utrum praeferendum sit. Sed hoc mihi certissimum, per se non posse de ionico *θεή* addubitari. nam *Ἑρμείης* Callimachus constanter dixit, III 69, 143. IV 272, etsi eadem constantia *Ἑρμείας* legitur in Homero et Apollonio. Itaque mutare quidquam nolui cavendumque putavi, ne quid de Callimachi sermonis proprietate deteratur. hinc ubique meliores codices secutus sum. —

38. Quod libri habent *πόθι* Meinek. ita explicandum existimat, ut sensus sit *κατ' αὐτό που Λέπρεον συμφέρεται τῇ θαλάττῃ*, ut voluerat Stephan. Sed hoc ipsum non recte videtur habere. nam quum nomini additum *αὐτός* situm certissime definiat, rursus *πόθι* incertum facit situm, ut utrumque sibi fere repugnet. nec unquam in magno exemplorum numero quibus illum pronominis *αὐτός* usum illustrabant Ernest. et Blomf. ad l. l. et Pierson. in Verisimil. II 9, eius modi quid additum video. Contra *τόθι*, quod Reiskium secutus edidi, defenditur Hom. Il. III 244 *κάτεχεν φυσίζοος αἶα ἐν Λακεδαίμονι αὖθι*. XIX 330 *αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ* aliisque locis plurimis. cf. Krueger. ad Dionys. Historiograph. p. 280 n. 52. Ameis. ad Hom. Odyss. *θ*, 68, *ι* 29. —

40. *Νηρεύς* qui ante Callimachum de *mari* dixerit scio neminem, post eum plures, Orph. Lith. 578. Nonn. Dion. VI 216. XXV 51. XXXII 194. XXXVI 96. Paul. Silent. Ecphr. eccl. *β*, 511. Anonym. hym. in Isim 74. ac fuerunt etiam qui *Δωρίδα* et *Τηθύν* et *Ἀμφιτρίτην* appellative dicerent (vid. Sauppe ad hym. in Isim p. 11), quod imitati sunt poetae latini. cf. Unger, Analect. Propert. p. 99. *Πολιῆς Ἁλοσύδνης νῆσοι* dicit Apollinar. Paraphr. Psalm. XCVI, 2. —

ad v. 41 cf. quae perperam ad H. II. 41 relata sunt

42. Verissima est Meinekii emendatio. nam quum Neda Iovem puerum accepisset ex Arcadia in Cretaeum antrum ferendum, non poterat prius Thenas, deinde Cnosum attingere. nam Thenae ex Arcadia in Cretam venienti inter Cnosum et Idaeum antrum iacent. nisi forte quis putet Nedam errasse incertam viarum aut Callimachum Cretae regiones parum novisse. Et tametsi nonnunquam in indicando locorum situ poetas videmus parum esse diligentes (cf. Dilthey de Cydipp. p. 48), aliquanto tamen est credibilius librarios errasse quam Callimachum. nam illos saepe deprehendimus commutantes *ἀπό* et *ἐπί*. cf. Schmidt. de Didym. p. 43. Illud autem nollem coniecisset Meinek., inter vv. 41 et 42 excidisse nonnullos versus quibus Nedam in Cretam venisse Calli-

machus narrasset. nam hoc satis indicatum est indicatis locis unde venerit atque quo tetenderit (v. 33 seq.) et quem primum in Creta locum attigerit. Similiter in Hom. Il. XXIV 77 seq. Iris ab Olympo veniens et Thetidi Iovis voluntatem nunciatura statim dicitur in mare quod inter Samum et Imbrum est se immersisse nulla facta locorum quos prius attigit mentione. Atque ipse Mein. similem locum attulit ex Callimacho, IV 205 seq. —

47. *Δικταῖαι μελίαι.* cf. schol. Apoll. Rhod. 1, 509: *Δικταῖον, τὸ Κρητικόν, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεύς, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ.* —

48. *Λίκνον*, non *λεῖκνον*, cunas vel vannum summo codicum consensu vocant hym. Hom. in Merc. 21, 63, 150, 254, 290, 358, Arat. 268, itemque Callim. in Cer. 127, nec nutant codices in Demosth. cont. Aeschin. p. 313, 28. Aristot. Meteor. II 8 extr., Plut. Alex. 2, Athenae. V p. 198 E et XI p. 478 D, Themist. XVIII p. 224 C, Harpocrat. p. 121, 3 Bekk., Lex. rhet. in Bekk. Anecd. I p. 277, Phot. Lex. I p. 388 Nab., ubi vel ipsam vocem *λίκνον* vel ab ea derivata habemus, ut mirer Meinekium p. 236 affirmantem, ubicumque haec vox legatur codices fere habere *λεῖκνον*. Veruntamen utramque formam agnoscunt Hesych. III p. 21 et 40 Schm., Zonar. p. 1296 et 1311 (*λεικῆ, τὸ πτύον — λίκνον, τὸ πτύον*) et qui plane addunt vocem *διφορεῖσθαι κατὰ τὴν γραφήν*, Suid. II 1 p. 551 et 579, Choerobosc. Orthogr. in Cram. Anecd. Ox. II p. 236, Etym. Mag. p. 562, 43, Gudian. p. 364, 38 et 370, 3. Quae testimonia et plura et partim antiquiora sunt quam ut dici possit diphthongum originem traxisse ex prava Byzantinorum pronuntiandi ratione, qui *τειμή* et similia multa dixerunt, etsi haec opinio aliquo modo videri possit confirmari eo, quod in Phalaeci epigr. in Anth. Pal. VI 165, 6, ubi codices habent *λίκνον*, Suidas l. l. scribit *λεῖκνον*, item pro *λίκνοισι* in Sophocl. fr. 724 D = 759 N Hesychius III p. 21 Sch. dat *λείκνοισι*. Ac dubitarunt de diphthongo etiam Ellendt. Lex. Sophocl. II p. 29 seq. et Meinekius l. l., cui qui *λεῖκνα* scribebant nihil videntur nisi indicare voluisse in hac voce primam syllabam produci, unde ubique *λῖκνον* scribendum existimat. At me quidem quominus *λεῖκνον* reiciam retinet hoc, quod Hesychium etiam *νεῖκλον, τὸ λίκνον* afferre video, quo ducit etiam eiusdem *νεηκλᾶ, λικνᾶ*. hae enim formae, quae metathesi poetis usitata ortae sunt, adeo a communi recedunt

usu, ut non possint ex mala vulgi pronuntiatione natae aut ex suae aetatis loquendi consuetudine ab Hesychio additae videri, qui sine dubio haec debet Diogeniano cum aliis multis etiam haec afferenti ex poetis rarissima quaeque sectantibus vel fingentibus petita. Inter quos quum etiam Callimachus nomen suum professus sit, *λείκνῳ* el h. l. eripere nolui, etsi VI, 127 *λικνοφόροι* et *λίκνα* intacta relinquam. nam quod non constiterit sibi Callimachus ecquis in hoc poeta miretur? — Mox Mein. praetulit *δὲ θήσαο*, quod Etym. M. habet, quemadmodum in antecedenti versu in eadem versus sede editum erat *δὲ κοίμισεν*. equidem tamen negaverim Callimachum omisso augmento malum condere maluisse versum, quippe caesura dactylica simul post tertium et quartum pedem illata minutim concisum quam addito augmento facere elegantissimum. et paulo tantum minus concideretur v. 47, si contra librorum auctoritatem legeretur *σὲ δὲ κοίμισεν*. —

51. Quaeri potest num poetae epici relativorum formis quae a *τ* incipiunt (adde etiam demonstrativorum formas *τοί* et *ταί*) etiam ibi locum concesserint, ubi addito antecedenti voci *ν* ephelcystico vulgaris forma servari poterat, i. e. num retinendum sit quod codices habent *ὄρεσσι τά τε*, an hoc cedere debeat ei quod et in cod. Vossian. et in Stephan. Byz. legitur *ὄρεσσιν ἅ τε*. Et in Homeri quidem carminibus summam esse in harum usu formarum inconstantiam Hermannus docet ad hym. Hom. in Cer. 66, qui affert etiam quod inprimis huc pertinet, ex Il. XVII 145 *λαοῖσι, τοί*. Cui congrua sunt quae leguntur in Theocrit. VII 59 *Νηρηΐσι, ταί*. in Apoll. Rhod. IV 443 *πνοιῇσι, τά κεν*, porro in Theocrit. XXIII 58 *ἦνθε, τόν*. in Apoll. Rhod. III 225 *ὕδωρ προρέεσκε, τό*. in Nonn. Dion. V 449 *ἰχνεύουσι, τόν*. in Nicandr. Al. 9 *ἐγώ, τόθι*. et ibi quidem inter se non discrepant testes, qui alibi in diversa abeunt, velut in Theocrit. XXIV 29 codices fluctuant inter *ὀφίεσσι, τά* et *ὀφίεσσιν, ἅ*. Item in fragm. Apollonii Rhod. apud eius scholiastam ad I 515 in Laurentiano codice est *σέλμασι, τοί*, in Parisino autem legitur *σέλμασιν, οἵ*. porro in Bion. VII 1 olim legebatur *ἐπέοικε, τά*, nunc editur *ἐπέοικεν, ἅ*. Sed vel hinc perspicitur verum non esse quod Hermannus dicit l. l., accuratiores quam Homerum in hoc genere recentiores poetas fuisse. qui eadem potius qua poetarum princeps utebantur inconstantia. velut in Theocrito legimus I 134 *κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες*. IX 23 *κορύναν, τάν*. XI 15 *μεγάλας*,

τό οἱ. XI 47 ὕδωρ, τό μοι. Mosch. IV 43 μόχθων, τούς. Arat. 996 ὁράαν, τήν. Apoll. Rhod. II 180 μαντοσύνης, τήν οἱ. II 1144 ἐπεμβεβαώς, τόν ῥα. III 353 Σαυρομάτας, τούς. IV 362 νοσφισάμην, τά μοι. IV 377 ἄναξ, τῷ. IV 639 εἰσβαλέειν, τόθεν. Nicandr. Theriac. extr. ἔχοις, τόν. Alex. 270 νείαιραν τόθι, et 466 οὐλομένην, τόν. Quint. Smyr. IX 384 στυφελοῖς, τόν οἱ. XII 578 Κασσάνδρης, τήν etc., qui omnes alibi vulgarem formam usurpabant, interdum etiam ubi dixeris fuisse cur inusitatior forma praeferretur, ut Apoll. Rhod. I 613 scripsit τρηχὺν ἔρον, ἅς αὐτοὶ ἀγίνεον, et II 1210 Τυφαονίη ὅθι πέτρη, et III 1164 ἐν χώρῃ, ὅθι. Quamquam de his quoque nonnunquam inter libros scriptos discrepat: cf. vv. ll. in Theocrit. X 4. Dionys. Per. 389 (coll. 1144 ναίουσιν ὅθι) etc. Verum enim vero ut reliqui poetae Homeri inconstantiam secuti sunt, ita Callimachus illis formis non aliter videtur usus esse nisi aut ad evitandum hiatum, sive damnatum illum, sive excusabilem, — ut dixit ἐν εἴαρι, τόσσα II 81, ὀφέλσιμα, τόσσα ibid. 94. πτολίεθρα, τά III 34, Θρήικι, τόθεν ibid. 114, ἐσίνατο. ταί ibid. 134, δίκτυα, τά ibid. 197, ἑταρίσσαο, τῇ ibid. 206, κύνε, τοῖς ibid. 207, τριγλώχινι, τό IV, 31, ἐπὶ ταὶ νύμφαι VI, 39, ἐκτίσσαντο, τό fr. CIV Bentl., πέδιλα, τά fr. CCCXIII, — Εὐρώτᾳ, τοί V 24, ἀσβέστου, τό III 118, Νικίππᾳ, τάν VI 45, — aut ad producendam syllabam quae aliter aptari versui non potuit, ut ὠμοτόκος, τᾶς VI 53, μαστός, τόν ibid. 96, ἔφαγεν, τάν ibid. 109, αἴλουρον, τάν ibid. 111, — aut in initio versus, ut τῇ III 161, ταών ibid. 224, τόφρα IV 39, τόσσα ibid. 246, τοὔνεκεν fr. LIII B., quibus omnibus in fine superioris versus praecedit litera vocalis. Sed istae causae ubi non adsunt, vulgarem formam Callimachus praetulit dixitque etiam λεχωίσιν, αἵ IV 56 et ἀπέτραπεν· αἵ δέ IV 158. nam quod VI 50 legitur

πανέο καὶ θεράποντας ἀπότρεπε, μή τι χαλεφθῇ
πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις,

apparet interpunctionem mutandam esse ita Δαμάτηρ· τᾶς, ut τᾶς demonstrativum sit, eademque interpunctio facienda etiam in fr. CCXXXII εἰκαίην· τῆς οὐδέν, ut iure omnes scripserunt I 32 ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα· τόθι contra atque Iacobs. voluit in Anthol. Pal. III p. 565. Itaque etiam hoc loco Stephani Byz. lectionem praetuli cum Henrico Stephano. —

53. Ad normam Homerici κεκλήγοντες, quod quum in Il.

XII 125. XVI 430. XVII 756 et 759. Od. XII 256. XIV 30 in priore editione posuisset Aristarchus, postea cum *κεκληγῶτες* commutavit (cf. Bekk. sched. Hom. p. 94), sed quo usi sunt etiam Hesiod. Scut. 379 et 412, Arat. 1004, Quint. Smyr. (cf. Koechly p. 505), Oppian. Cyn. II 58, Orph. Lith. 143 —, ad eius igitur normam Callimachus, ut erat verborum novator, et hic finxit *πεπλήγοντες*, in quo imitatorem nactus est Nonn. Dionys. XXVIII 327 *τεύχεα πεπλήγοντες* hinc sumentem, et III 61 *τετύποντες*. Ac fortasse ne primus quidem novavit *πεπλήγοντες*, siquidem in Arat. 193 codicum pars habent non *δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες*, quod Bekkerus edidit, sed *δικλίδα πεπλήγοντες*. Et cum *κεκλήγοντες* illud undeunde sumptum componit etiam Etym. Magn. p. 500, 3 (coll. cod. V b ap. Gaisf. ad p. 115, 37), ubi ex perfectis *πέπληγα* et *κέκληγα* nova formata esse praesentia *πεπλήγω* et *κεκλήγω* (de hoc cf. Herodian. ad Il. XII 125) dicuntur (cf. Eustath. ad Hom. p. 1596, 2). contra Meinekio ad h. l. Callimachus videbatur Homericum aoristum *πέπληγον* Od. IX 264 pro imperfecto habuisse atque inde novum praesens *πεπλήγω* finxisse. Sed schol. V. ad Il. XVI 430 *κεκλήγοντες* inter Aeolismos refert. cf. Th. Ameis. de Aeolism. Hom. p. 53, qui memorat etiam in Il. II 264 a nonnullis scriptum fuisse non *πεπληγώς*, sed *πεπληγών* (*πεπλήγων*?), unde etiam facilior Callimacho ad suum illud *πεπλήγοντες* aditus. Ceterum ne cui in plurimorum codicum lectione, quae est *πεπληγότες*, aliquid magis reconditum latere videatur, eodem modo libri variant inter *κεχλάδοντας* et *κεχλαδότας* Pind. Pyth. IV, 179, *κεκλήγοντες* et *κεκληγότες* in Hesiod. Scut. 412, Arat. 1004, Quint. Sm. XII 58, item inter *πεφρίκοντες* et *πεφρικότες* vel *πεφρικῶτες* in Pindar. Pyth. IV, 183 et Oppian. Cyn. II 244. (Quod quartum ex Nicandr. Ther. 72 addit Lehrs. quaest. ep. p. 291 *τετρήχοντα*, iure opinor mutavi). —

54. Quum *κουρίζειν* III 5 et IV 324 ad paulo provectiorem aetatem referatur, hic autem Callimachus contra suam ipsius consuetudinem videatur de puero vagiente illud verbum dixisse, Meinek. corrigendum putavit *κνυζείοντος*. quod nollem factum. nam de eadem Iovis aetate in eadem re eo verbo usus est Arat. 32: *Cynosura et Helice Διὸς μεγάλου ἰότητι*

οὐρανὸν εἰσανέβησαν, ὅ μιν τότε κουρίζοντα
Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο,

ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτόν,
Δικταῖοι Κούρητες ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.

Nec minorem ad Callimachi locum vindicandum vim habet Nonn. Dionys. XIV 32 (γηγενέες Κορύβαντες)

οἳ βρέφος ἀρτιλόχευτον ἀεξιτόκῳ παρὰ πέτρῃ
Ζῆνα φερεσσακέεσσιν ἐμιτρώσαντο χορείας,
κῶμον ἀνακρούοντες ὀρίκτυπον ἠπεροπῆα,
ἠέρα βακχεύοντες· ἀρασσαμένοιο δὲ χαλκοῦ
ἀγχινεφὴς Κρονίοισιν ἐπέβρεμεν οὔασιν ἠχὼ
κουροσύνην Κρονίωνος ὑποκλέπτουσα βοείαις.

Paulo aliter, sed ut vel sic Callimacheae imitationis vestigia appareant, idem XLVI 15:

εἴρεο καὶ Κορύβαντας ὅπῃ ποτὲ κοῦρος ἀθύρων
μαζὸν Ἀμαλθείης κουροτρόφον αἰγὸς ἀμέλγων
Ζεὺς μένος ἠέξησε, καὶ οὐ γλάγος ἔσπασε Ῥείης,

quibuscum conferri potest Apoll. Rhod. III 132 seq. Postremo ad Bacchum recens natum Nonnus vocem rettulit IX 68 (coll. v. 246):

μηδέ ἑ κουρίζοντα, καὶ εἰ ταυρῶπις ἀκούει,
ζηλήμων βαρύμηνις ἴδῃ κεκαλυμμένον Ἥρη. —

Ibidem internecivum nobis pro Callimacho bellum gerendum est contra C. G. Cobetum, qui in Mnemos. vol. X p. 406 seq. vehementius in Callimachum invectus est, quod temere ea miscens quae olim omnes sedulo secrevissent, priorem syllabam in καλός suo arbitratu modo produxisset (cf. II, 5, 36, 59. III, 181, 211. V, 71. fragm. CXLI et CLV.), modo corripuisset (cf. II, 3. V, 17, 51. VI, 26, 29, 42. Epig. X 1. XVIII 1. XXX 5. XXXII 6. LIII 1. Epigr. incert. II 1 et 2. fr. LXXXIII), minimeque etiam dubitavisset in uno eodemque versu eandem syllabam et longam et brevem ponere, ut h. l. et in Ep. XXXI 3. Atqui iniuriam Cobetus fecit Callimacho, cui quod vitio vertitur dudum ante eum fecerunt alii. nam postquam semel per lyricos poetas coepit mos esse ut prima in καλός syllaba corriperetur contra Homeri usum, et ipsi lyrici et elegiaci poetae utramque prosodiam coeperunt miscere, ut Alcman dixit fr. 11 Bergk: ἕρπει γὰρ ἄντα τῶ σιδάρω τὸ κᾰλῶς κιθαρίσδειν, sed idem fr. 28 τῷ δὲ καὶ ἄνθεα κᾱλὰ κάραν ἅβρως ἐπίαζεν, si quidem recte coniecit Bergkius, ut Solon 42, 21 dixit δηώσας καλὰ ἔργα, et paulo post in eadem elegia v. 24 καλὸν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἔστιν ἰδεῖν, ut Theognis primam corripuit 282, 652, 696, 960, 994, 1259, 1280, 1282, 1329,

sed produxit 242, 257, 609, 1047, 1216, 1251, 1331, 1336, 1350, 1369, 1377. Atque Theognis quidem etiam hoc ausus est quod imprimis in Callimacho displicuit Cobeto, ut vocis mensuram brevi intermisso spatio mutaret v. 16. *Μοῦσαι — κᾱλὸν ἀείσατ' ἔπος· ὅττι καλὸν φίλον ἐστί, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν*, quod et ante Callimachum imitatus est Theocrit. VI 19 *πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται*, et post eum plures, Rhianus in Anth. P. VI, 278 *παῖς Ἀσκληπιάδεω καλῷ καλὸν εἴσατο Φοίβῳ*. Leonid. Tar. ibid. VII, 726 extr. *ἡ καλὰ καὶ καλῶς Πλατθὶς ὑφηναμένη*. Meleagr. ibid. VII, 352, 5 *Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλά*. id. ibid. XII, 154, 3 *καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός· εἰ δ' ἀνιηρός*. Satyr. ibid. X, 13, 1 *ἡ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ*. Nonnus Dionys. XV 398 (402. 408. 413) *βούτης καλὸς ὄλωλε, καλὴ δέ μιν ἔκτανε κούρη*. id. Paraphr. κ, 39 *καλὸς ἐγώ· ποιμὴν δὲ καλὸς περὶ μῆλα φυλάσσων*. Gregor. Naz. poemat. (iamb.) de se ips. p. 1209 Mign. *οὗτος τὸ καλὸν σῶμα (πῶς γὰρ οὐ καλὸν τὸ τῶν ἀρίστων) κ. τ. λ.* Similiter autem Callimachus, quod et ipsum Cobetus vituperat, non solum *ἶσος* cum Homero (I, 85. IV, 38. Ep. LIX 4. frag. CXVIII), sed etiam *ἴσος* (III, 53, 211, 253. IV, 175) dixit, non ignorantia antiquae linguae et prosodiae, sed quod ante se idem alios fecisse videbat, Sapph. fr. 2, 1 coll. fr. 91, Theogn. 678 coll. 224, 271, 544. ac praeter Callimachum secuti sunt etiam alii, inter quos imprimis memorabiles Nicander, qui fr. 70, 14 in initio hexametri dixit *ἶσον ἴσῳ*, et Chaeremon in Anth. Pal. VII, 721 (Mein. delect. p. 233 cf. Mein. ibid. p. 206), paulo illi audaciores quam Theocrit. VIII 19 et 22, atque Dioscorid. in Anth. Pal. VII, 407 v. 3 et 9. Sed quid ego audaciam loquor, quum prorsus similem in vocabulorum mensura diversitatem deprehendamus in ipsius Homeri carminibus, in quibus legimus non solum *ὀΐω — ὀΐω* Il. XIV 454 et 456, *τῖον — τίον* Il. XXIII 703 et 705 *δῖά — δῖά* Il. III 356 et saepius etc., sed etiam *Ἆρες Ἄρες βροτολοιγέ*, quod ab Homero sumpserunt Nonn. Dionys. XXIX 328 et XXXVI 259, item Maneth. I 139, alii suo quisque modo imitati sunt, ut Colluthus dixit 177 *οὔ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης*, ut *ἶσον ἴσῳ* Nicander l. l., *ἰὴ ἰὴ φθέγγεσθε* Callim. II, 25 (coll. 80 et 103), *ἑκὰς ἑκὰς* Call. II, 2, *μάρτυρον ἐμπεδόμυθον ἀμὴν ἀμὴν σέβας ἔστω* Nonn. Paraphr.

α, 209 coll. γ, 52. ε, 89. ϑ, 153. κ, 1. ν, 89. ξ, 49. π, 68. —

Ibidem qui ἔτραφες non ferendum putabant non memores erant Hom. Il. XXI 279, ubi ἔτραφε, Il. V 555 ubi ἐτραφέτην, Il. VII 199. XVIII 436. Od. III 28, ubi τραφέμεν intransitivum est. ac praeter Callimachum secuti sunt Homerum etiam Meleag. in Anthol. Pal. V, 157 τρηχὺς ὄνυξ ὑπ' Ἔρωτος ἀνέτραφες Ἡλιοδώρας, et Oppian. Hal. I 774 ἀθρόαι ἔκ τ' ἐγένοντο καὶ ἔτραφον, et Orph. Argon. 382 οἳ τράφον ἂν Φολόην, quamquam codices discrepant. Callimacho autem idem Meinek. reddidit etiam in fr. CXXIX. — Ceterum quod hunc versum eiciendum putarunt Ruhnk. et Lennepius, causa non fuit. —

59. Ἐπιδαίσιον οἶκον grammatici quos nominavi explicant τὸν ἐπίκοινον· καὶ ἀμέριστον, ἢ ὁ ἐξ ἴσου καταμειφθεὶς δύο τισίν (Etym. M. l. l.), nisi quod post ἀμέριστον Gudian. addit ὅταν μνήσῃ κληρ......, quod ex Gram. Cram. corrigendum ὅταν μερίσῃ κληρονόμος. Haec si recte ad Callimachi hunc locum retuli, grammaticus qui primus hanc interpretationem proposuit existimandus est Callimachum, cui hic quidem οὔλυμπος ab οὐρανῷ non est deversus (cf. v. 62) et Homerum conciliare voluisse, qui Il. XV 187 seqq. narrat in sortitione Iovi οὐρανόν, Neptuno πολιὴν ἅλα, Aidi ζόφον ἠερόεντα ita obtigisse, ut esset γαῖα ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. Verum nec tenor narrationis Callimacheae hanc interpretationem admittit et vis facta est vocabulo ἐπιδαίσιος, quod ut cum ἐπιδαίεσθαι (cf. Dionys. Perieg. 8 ἄνθρωποι τρισσῇσιν ἐπ' ἠπείροισι δάσαντο, coll. Lobeck. Prol. Path. p. 421) cohaerens nihil significare potest nisi ἐπιμεμερισμένος vel — quoniam *sorte* hoc factum esse ex sequentibus patet — ἐπικεκληρωμένος. atque ita etiam scholiasta, nisi quod magis quam debebat generatim interpretatur μεμερισμένον. Mirifica autem Toupii, Emend. in Suid. II p. 572, explicatio est „domum ad epulandum accommodatam sive ad vitam beate et hilariter transigendam." —

60. Non iniuria Cobetus in Mnemos. X p. 412 offendit in voce δηναιός, qua quum et ante Callimachum Homerus, Aeschylus, Theocritus usi sint et post eum usurpaverint multi (cf. Naekii Opusc. I p. 282. add. Apollon. Rhod. I 334. II 183. III 53 et 590. IV 645 et 1547. Lycophr. 145, 876, 1139. Leonid. Tar. in Anth. Pal. IX, 25. Arch. ibid. VI, 39 et 192. Oppian. Hal. IV

154. Maxim. *περὶ καταρχ.* 359, 546, 595. Maneth. III 143), nemo tamen aliter usus est nisi ut significaret vel quod diuturnum est vel quod post longum tempus fit. at Callimachus et hic et in fragm. CV significare voluit id *quod diu ante fuit.* Qua in re nisi antiquiorem aliquem quem hodie ignoramus poetam secutus est, potuit ab eius modi locis proficisci quales sunt Hom. Od. I 281 *πατρὸς δὴν οἰχομένοιο*, XVIII 13 *δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος* etc., in quibus *δήν* videri poterat significare *diu ante.* —

61. *Διὰ τρίχα* Spanhemium secutus scripsit Ernest. probaruntque hoc scribendi genus Brunck. ad Apoll. Rhod. II 997, Spitzner ad Il. II 655, Lobeck. Elem. Path. I p. 621 seq. Et Lobeckius quidem quod dicit ubicumque *διάτριχα* legatur *διά* ad verbum retrahi posse, falsum eum esse docet hym. Hom. in Cer. 86 *ὡς τὰ πρῶτα διάτριχα δασμὸς ἐτύχθη.* quod autem Ioannem Alex. antestatur *τον. παραγγ.* p. 33, 16 *διὰ τρίχα οὐ συνθέτως ὡς διάνδιχα*, hoc ad solum spectat Homeri locum, Il. II 655 *οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες.* infelicior etiam in Ernestii defendenda scriptura Blomf. fuit qui scripturae *ὑφ' ἕν* obstare dicit Hom. Od. IX 157 *διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες.* quasi vero, quoniam *διὰ δ' ἄνδιχα* dicere libuit Hesiodo et aliis (cf. Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 1031), ubique scribendum esset *δι' ἄνδιχα*, aut quoniam *κατ' ἄρ' ἕζετο* scribitur, exarandum esset etiam *καθ' ἕζετο*, non *καθέζετο.* Equidem cum libris dedi *διάτριχα*, quod etiam in Apollon. Rhod. II 997 optimus habet cod. Mediceus. —

62. Quum trifariam sorte divisas fuisse Cronidarum sedes Callimachus dixisset, mox duas tantum memorat, de quibus inter Iovem et Plutonem sortitum sit, Olympum et Orcum, sed omittit Neptunum et Pontum. Ac dicat aliquis satius fuisse uno defungi exemplo quo demonstraretur ad Olympi praestantiam aliam non accedere sedem, putidaeque futurum fuisse diligentiae, si de tertia sede, quae Neptuni fuit, idem nominatim poeta affirmasset. Sed qui Callimachi in eius modi rebus enarrandis cognoverit loquacitatem, non dubitabit quin re vera affirmaverit, sed a librariis versus quo hoc fecerit omissus sit. Quodsi hoc vel simili modo Callimachus scripsit:

τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄιδι κλῆρον ἐρύσσαι,
τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἀτρυγέτῳ ἐπὶ πόντῳ,
ὃς μάλα μὴ νενίηλος;

apparet quam facile quem desideramus versus excidere potuerit. —

63. νενίηλος hinc sine dubio habet Hesych. νενίηλος, τυφλός, ἀπόπληκτος, ἀνόητος. cf. Lobeck. Prol. Path. p. 109. —

65. Ipse orationis contextus docet haec ita esse intelligenda: *mentiar saltem, quae audientium aures persuadeant*, ut recte interpretatus est Blomf. Sed ut nunc est, hoc paulo pinguius istis expressum est verbis, ut quae indicent poetam *omnino et ubique* proclivem esse ad eius modi res fingendas. quod ne videretur, plurimum intererat eius poetae, qui alibi dixit apud scholiast. Dion. Per. 1 ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω. Itaque restringenda ista nimis generalis fuit sententia, quod feci addita particula γέ. Atque sensit hoc opinor Reiskius, qui quod desiderabat toto versu explere voluit. sed praestabat leviore uti remedio. —

66. Ἐσσῆνα, quod in fragm. ap. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 17, 6 non tam *regem*, quam *conditorem* significat, a Callimacho sumptum in deliciis habebat Apollinarius. cf. Paraph. Psalm. II 23. VI 17. IX 71. XX 13. XXI 29, 64. XXIII 16, 22, 24. XXXIII 7, 38. L 23. LXVII 29. LXXVI 14. LXXVII 6, 40. LXXX 21. LXXXIII, 6. LXXXVII 1. XCIII 1. CIII 68. CXVII 25. CXXIII 1. CXXIV 3. —

67. Bentl.: *„recte a viris doctis observatum est, Βίην et Κάρτος esse nomina duorum Iovis satellitum. Unde nihil manifestius est (quamquam et per se sit satis manifestum) quam quod haec sit vera lectio, ἥ τε Βίη, τό τε Κάρτος. noster h. in Apoll. 33: χρύσεα τῷ 'πόλλωνι τό τ' ἔνδυτον, ἥ τ' ἐπιπορπίς, ἥ τε λύρη, τό τ' ἄεμμα.“* Bentleium secuti sunt Blomf. et Meinek. Et sane cum Hesiod. Theog. 385 et Aeschyl. Prom. 12 seq. ut deos *Βίαν* et *Κάρτος* poeta inducit, quum addat: *quamobrem etiam prope thronum tuum eos collocasti.* Sed vel sic tamen Callimacho licuit dicere, per propriam suam vim suumque robur Iovem fecisse reges. Latissime enim patet poetarum ille mos, quo in uno nomine duae confusae sunt notiones, et dei hominisve et rei quam ad illos mythi referebant, sive, ut scholiast. ad Eurip. Orest. 980 verba in usum meum convertam, τὰ φυσικὰ τοῖς μυθικοῖς καταμίγνυνται. Ita Nicandr. Ther. 902 seq. dicit: ὑπάμησον — ψίλωθρον, καρπόν τε πολυθρήρου ὑακίνθου, ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεί ῥ' ἀεκούσιος ἔκτα παῖδα βαλών, ubi plura olim apposui p. 151. adde praeter

Lobeckii copias, Paralip. p. 330 not., Ovid. Met. II, 272 seqq.: alma tamen tellus, ut erat circumdata ponto, inter aquas pelagi contractosque undique fontes, qui se condiderant in opacae viscera matris, sustulit oppressos collo tenus arida vultus opposuitque manum fronti etc. — ὃ καὶ significare διὸ καί vidit Valcken. ad Phoeniss. 157. hinc concidunt Arnaldi et Blomf. coniecturae. —

70. *Αἰζηοί* hic significare *ἀνθρώπους* iam scholiasta monuit. Atque ita Apollon. Rhod. IV 268. Nicand. Ther. 343, 613. cf. Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 343. — Mox *ἐμπέραμος* (*ἐμπεράμως* hym. in Lav. P. 25) cui tum alii, tum qui Callimachum sequi solent, Nonn. Dion. XXXIX 181 et 182, Agath. schol. in Anth. Pal. X, 14, *ἐμπείραμος* substituere solent, grammatici firmant, Hesych. II p. 79 et gram. in Cram. A. Ox. I p. 413, et legitur in Anth. Pal. I, 28 *σοφίης ἐμπέραμον*, App. Epigram. 310 *ἐμπέραμος σοφίης*, ibid. 354 *ἐμπέραμον σοφίης*. cf. Lobeck. Prol. Path. p. 156. —

71. Mirari se dicit M. Schmidt. l. l. quod non viderint editores corruptum esse aut *ἀοιδόν* v. 71 aut *γεωμόρος* v. 74, quae se responsionis palinodicae quam dicit legibus subtrahant palam promulgatis in *νηῶν ἐμπεράμους* et *ἐρέτης*, *σακέσπαλον* et *ἴδρις αἰχμῆς*. Equidem eiusmodi responsiones quasi antistrophicas in Callimacho agnosco cum Mein. p. 167 et 207, O. Ribbeck. in Mus. Rhen. XVII (1862) p. 564, sed nego contra librorum manu scriptorum fidem poetae obtrudendas esse. Atque hic quidem responsione uti noluisse Callimachum vel eo patet, quod *tribus* membris, quae ab *οὐκ* incipiunt, *quattuor* opponit ab *ὧν* incipientia. praeterea quattuor illa membra in secundaria posita sunt sententia, tria haec in principali, quod et ipsum non magnopere istam commendat opinionem. —

73. *Ἄλλος ἕτερος* hac ratione coniuncta Meinek. attulit e Theocrit. VII, 36 *τάχ' ἅτερος ἄλλον ὀνασεῖ* et Apoll. Rhod. I, 250 *ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην*, IV, 141 *ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρη ἐπιτέλλεται*. adde Arat. 240 *ἰχθύες—ἕτερος προφερέστερος ἄλλου*. Quint. Sm. I, 443 *ἄλλη δ' αὖθ' ἑτέρην προκαλίζεται*. id. XI, 115 *ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην εἰλεύμεναι ἀίσσουσιν*. Maneth. III, 405 *ἄλλη γάρ θ' ἑτέρῃ γενέθλῃ ἄφεσις συνάρηρεν*. Sed inter antiquiores poetas qui usurpaverit scio neminem, etsi Plato usus est, Legg. VIII p. 849 *μὴ προϊέμενον ἄλλον ἑτέρῳ τὴν*

ἀλλαγήν. ibid. XI p. 915 E ἐὰν ὁτιοῦν ἀνθ' ὁτουοῦν διαμείβηται ἕτερος ἄλλῳ. cf. Stallbaum. ad Polit. p. 262 A et Soph. p. 224 D diversa tamen admiscentem. nam id genus ubi ἄλλος et ἕτερος ad se relata diversarum sunt enuntiationum, etiam apud antiquissimos poetas invenitur, ut Hom. Il. IX, 313 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃ. id. XIII, 731. Od. VII 124. Sophocl. Elect. 729 Her., quibus addo ex recentioribus Opp. Hal. I, 157 sq., IV, 553. Nonn. Dion. I, 168 sq. IV, 365. V, 167. XIV, 343 et 357. XXXIX, 316 seq. Apollinar. Paraphr. Psalm. LXXIV 14. Item alius generis est Eurip. Suppl. 589 πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους, de quo genere vide Meinek. ad Menandr. p. 110. — In proximo versu ne quis ὑπὸ χεῖρα mutandum et ὑπὸ χειρί reponendum censeat, conferendi sunt v. 75 ὑπ' ἰσχύν et VI, 63 ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα. Sophocl. El. 1080 ὅσον νῦν ὑπὸ χέρα ναίεις. Apoll. Rhod. IV 39 δούλια ἔργα εἴσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης. —

77. Numquam mihi persuaderi patiar recessisse hic Callimachum ab optimorum poetarum epicorum usu, in voce Ἄρης primam syllabam non producentium nisi ubi ea syllaba in arsi est posita, et iam dudum factum est quum ἄρ' Ἄρηος correxi, quod nunc fecit etiam Mein. Cui quod Bergkius in ind. schol. Halens. 1864—1865 p. V obiecit, inutilem esse particulam ἄρα, nollem factum. nam suam vim particula habet in similium rerum enumeratione, ut in Hom. Il. II 521 οἵ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο, οἵ τ' ἄρα πὰρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον. cf. ibid. 546. 584. 615. 676. 716. 835. minus autem placet quod, si necessaria foret correctio, scripturum se esse Bergkius dicit τευχηστῆρας Ἄρηος. Ceterum nihil valent ad vulgatam scripturam defendendam Maximi et Manethonis loci quos Spitzner. de vers. heroic. p. 23 composuit, aut Thalli Miles. in Anthol. Pal. VI, 91, 5 τὸν θώρηκα Φιλῖνος· ἀεὶ δ', Ἄρες βροτολοιγέ, Apollonii autem Rhodii loci II 991 et III 183 non dubitari potest quin et ipsi vitium fecerint recteque sint a Meinekio emendati. —

79. Vulgatum Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον qui ut possunt interpretantur: „at Iovis sunt reges, quippe nihil Iovis regibus divinius" —, absurde loquentem Callimachum faciunt. ecquid enim absurdius cogitari possit quam

si quis dicat Iovis esse (i. e. ab Iove electos esse cf. v. 70 et 73) qui sint Iovis. nam verbis Διὸς ἀνάκτων quicquid praeterea additur, significant tamen Iovis iam esse reges, non nunc demum a Iove eligi propter divinitatem. Apparet autem, Callimachum si dicere voluisset: „Iovis sunt reges, quoniam nihil his divinius," non Διὸς ἀνάκτων, sed ἀνάκτων simpliciter scripturum fuisse, ut recte egisse illi iudicandi sint, qui Διός quoquo modo amovendum existimabant. At ne reformata quidem in hunc modum oratione recte verba habent, nam alterum quoque Διός offendit. etenim quum ubique poeta Iovem alloquatur, quomodo factum putabimus, ut hoc loco alloqui noluerit? Sensit hanc difficultatem Mauricius Schmidt, qui ἐκ δὲ σέθεν βασιλῆες, ἐπεὶ διά σ' οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον scribendum coniecit, in quibus tametsi διά σ' οὐδέν propter sequentia aperte falsum est, σέθεν tamen in hac sententiarum conformatione multo putamus aptius esse quam Διός. At tamen recte habet Διός, modone haec Callimachi Iovem alloquentis, sed aliorum poetarum de Iove narrantium a Callimacho allata verba putaveris, quod ut fiat haec quoque sententia deleta post οἴμους v. 78 interpunctione maxima aptanda est verbis αὐτίκα — ὑδείομεν v. 76 corrigendumque ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆας. recte enim omitti εἶναι vel γενέσθαι praeter alia exempla docet maxime similis Nonni locus, Dionys. X 212, ἀλλὰ τί κικλήσκω σε μινυνθαδίης ἀπὸ φύτλης; quae verba referenda sunt ad ea, quae paulo ante dixerat v. 208: σὺ δὲ χθονίης ἀπὸ φύτλης βουκεράων Σατύρων μινυώριον αἷμα κομίζεις. adde eund. XIV 204 ἐκ δὲ γάμου πεφάτιστο καὶ Αἰακός. Illis autem iam recte addetur: ἐπεὶ Διός, in quibus Διός patet cum emphasi dictum in hunc modum: quoniam *Iovis* sunt i. e. summi dei, non alicuius ex minorum deorum numero. ac similiter paulo post v. 93 Callimachus dixit: τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι; οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείδοι; Ita autem conformata oratione omnia recte procedunt nec quicquam superest quod offendat. nam hoc poeta dicit: „tu tibi elegisti hominum praestantissimos i. e. reges quorum in potestate sunt omnia, alios autem reliquisti aliis diis. continuo poetae nos appellabamus fabros Vulcani, milites Martis, venatores Dianae, cantores Apollinis, at reges appellabamus Iove natos (ἐκ Διὸς βασιλῆας cum Hesiod. Theog. 96, διογενεῖς cum Homero), quoniam maximi sunt dei." Praeterea αὐτίκα ὑδείομεν non debebat Ernesti cum

aliis interpretari „canimus exempli gratia" (de qua significatione cf. Stallbaum ad Plat. Alcibiad. sec. p. 138 B), sed *αὐτίκα* vulgarem obtinet significationem, nisi quod longiorem aliquam temporis intercapedinem significat, ut IV, 88 *τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις*; cf. Meinek. p. 295. Ceterum post *ἐπεὶ Διός* intercidendum esse vidit etiam Heckerus Com. Call. p. 129, idemque *ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες* recte interpretatur Iovis filios, sed reliqua non expedivit. —

80. Bentl.: *lege σφε, non σφι, non „illis decrevisti;" verum „illos delegisti."* Hoc si verum esset, Callimachus male repetivisset quae iam v. 70 et 73 dixerat. Rectissime contra habet vulgata scriptura quae significat: regibus *concessisti* tuam sortem, nimirum ut urbes custodiant (de *φυλάσσειν* cf. Colluth. 141 *φασί σε κοιρανέειν καὶ Τρώιον ἄστυ φυλάσσειν*). Quamquam Cobetus in Mnemosyn. vol. X p. 396 *κρίνεσθαι* ita dici posse neque scivisse se antea neque nunc satis intelligere affirmat. At de ipsius certe verbi significatione non esse cur dubitetur Pindarus docet Pyth. VIII, 84 *τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἐπ' ἀλπνὸς ἐν Πυθιάδι κρίθη κ. τ. λ.* i. e. *reditus concessus est*, ut videatur potius de forma verbi media dubitasse. Sed hospes sit necesse est in Alexandrinorum poetarum carminibus, qui nesciat saepissime eos propter metrum medii generis formas praetulisse activi generis, id quod ne ab Homero quidem abhorret (cf. Ellendt. dissert. Homeric. tres, p. 21 seqq.). Pauca afferam ex uno Apollonio Rhodio, in quibus ille non solum ab Attici sermonis consuetudine, sed vel ab Homeri usu recessit. velut I, 510 dixit *οἵ δέ μιν οὔπω Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ*. I, 1209 *ὡς κέ οἱ ὕδωρ φθαίη ἀφυσσάμενος*. I, 1218 *ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι*. I, 1345 *ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο*. IV, 421 *μέγαν δόλον ἠρτύνοντο Ἀψύρτῳ*. I, 267 *δμώεσσι δ' ἀρήια τεύχε' ἀείρειν πέφραδεν· οἵ δὲ τὰ σῖγα κατηφέες ἠείροντο*. quibuscum confero Callim. III, 50 *ἱππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην* (ubi iterum ob eandem causam offendit Cobetus p. 421) et 234 *ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας*. II, 98 *Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός*. III, 166 *ὑποληνίδας ἐπλήσαντο*. ibid. 229 *σοὶ — πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ*. Multo autem longius progressus est Apollonius quum diceret *ἀμαρύσσεσθαι* IV, 178 et 1146, *ἀφάσσεσθαι* IV, 180, *διατρίβεσθαι*

II, 883 (*μή τι διατριβώμεθα πείρης* coll. Hom. Od. II, 404 *μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο*), *ἐπιβρομέεσθαι* IV, 908, *μεταπαιφάσσεσθαι* III. 1266, *μύρεσθαι* (fluere) II, 372 et IV, 666, *νάσσασθαι* i. e. *κατοικίζειν* I, 1356 et *νάσσασθαι* i. e. *κατοικεῖν* II, 747, 906, IV, 988 coll. Dionys. Perieg. 1032, Nonn. Dionys. II, 683. XL, 286, *πλήθεσθαι* (plenum esse) III, 1392 et IV, 564, *σκοπιάζεσθαι* II, 918 (coll. Theocrit. III, 26), *ταρχύεσθαι* IV, 1500 (coll. Quint. Smyrn. I, 820 et III, 4), *φαρμάσσεσθαι* III, 859 (contra activum est III, 478 et IV, 61), quibus satis defensum arbitror Callimachi illud *κομᾶσθαι* III, 41, item *στήσεσθαι* IV, 185. —

81. Verbo *ἵζεσθαι* paulo infestiorem se praestitit Meinekius. nam ut recte IV, 206 clamantibus libris restituit *ἕζετο*, ita h. l. non debebat quicquam contra librorum omnium fidem novare, nam in imperfecto *ἵζεο*, considebas, nihil est quod offendat. nec probo quod IV, 232 ex uno libro pro *ἵζετο* reposuit *ἕζετο*. nam quum bis praecedat *ἵζω* v. 228 et 230, Callimachum patet imitari voluisse Homerum, qui saepe eiusdem verbi formas activas et medias brevissimo intervallo segregat sine ullo discrimine, velut *τίκτειν* et *τίκτεσθαι* dicit Il. V, 546, XX, 237 seqq. (Lobeck. ad Aiac. 706), *ἰδεῖν* et *ἰδέσθαι* Il. I, 262 et IV, 374 (coll. Aeschyl. Choeph. 401, Suppl. 192 seq. et Apollon. Rhod. IV, 1480), *λέκτο* et *λέγε* Od. IV, 451 sq., *διώκειν* et *διώκετο* Il. XXI, 601 seq., *ἐρίζοι* et *ἐρίσσεται* Od. IV, 78 seqq. *κέρασσεν* et *κεράσσατο* Od. III, 390 seqq., *ἐπιτέλλεαι* — *ἐπιτείλω* Il. X, 61 seqq., *γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε* et *στεναχίζετο γαῖα* Il. II, 781 seqq. *φυλασσομένοισι* — *φυλάσσετε* Il. X 188 sq. Alia eiusdem generis alii ausi sunt poetae, ut Aeschylus dixit in Suppl. 203 sq. *εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς· συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων*, ut Arat. 910, 912 *βοόωντες* et *βοώμεναι*, Theocrit. VII, 97 *τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται*, et XXIX, 32 *καί μοι τῶ ραμένῳ συνερᾶν ἀδόλως σέθεν*, Mosch. VI, 1 *ἤρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἤρατο δ' Ἀχώ*, et III, 120 sq. *μελίσδεις* et *μελίσδεαι*, Apollon. Rhod. I, 267 seq. *ἀείρειν* et *ἠείροντο*, Quint. Smyrn. III, 679 *βάλοντο* et *ἔβαλον*, Oppian. Hal. V, 87 sqq. *περιπτύσσεται* et *περιπτύσσει*. Andromach. Galen. 123, 129 *ἰσάζοις* et *ἰσάζεο*. —

82. *Ἐπόψιος* quod Callimachus voluerit esse *ἐφορῶν*, stomachum movit Cobeto l. l. p. 396, non recordanti *θεῶν ἐποψίων*

in Sophocl. Philoct. 1029, aut Διὸς ἐποψίου in Apollon. Rhod. II 1123 et 1134, Orph. Argon. 1035, Hesych. II p. 179, aut Διὸς ἐπόπτου in Hesych. II p. 177, quos locos dudum cum Callimacheo comparavit I. G. Schneider. ad Orph. Argon. p. 193. Similiter non solum πανόπτης Ζεύς est in Aeschyl. Eumen. 1025, sed etiam Ἀπόλλων πανόψιος in Nonni Dionys. IX, 276, Διὸς ὄμμα πανόψιον ibid. XXIV, 73, Ἥρης πανόψιον ὄμμα XIV, 169, Δίκη πανόψιος ibid. XL, 1. — Praeterea in eodem hoc versu ante Meinek. ego in Phil. VI p. 497 seq. restitui πολίεσσιν pro πτολίεσσιν propterea, quod Callimachus consentiens aliorum epicorum consuetudini (cf. Bekker. Monatsberichte 1864 p. 139. Wernick. ad Triphiodor. p. 79 seq.) forma quae est πτόλις non usus esse videtur nisi ad producendam quae praecedit vocalem brevem. itaque ut recte scriptum est πόλις II, 55. 56. 65. III, 20. 36. 122. 187. IV, 68. VI, 35. 43. 129. 135, utpote praecedente vel longa vocali vel litera consona, ita eadem forma etiam hic et III, 261. VI, 19 restituenda fuit non adversantibus libris manu scriptis, editoribus autem ultro citroque fluctuantibus. —

86. Ineptit Cobetus l. l. p. 396 quum dicit: „alii longas esse regibus manus dixerunt, Callimachus suo Regi crura longa tribuit quibus vastam ditionem quaquaversus patentem (περιπρό) occupat et veluti ἀμφιβέβηκεν." Nam non *quaquaversus* hic significat περιπρό (ut sane in Hom. Il. XI 180, XVI 699 et Dionys. Per. 961), sed διαφερόντως ut in Apoll. Rhod. II, 867 (cf. schol.), et cum βέβηκεν ita coniunctum est, ut quae in προβαίνειν est vis excellendi, ea addito περί etiam adaucta sit. nota autem ex Homero ea verbi significatio, qui etiam absoluto verbo ita usus est Il. XVI 54 ὅ τε κράτεϊ προβεβήκῃ, quemadmodum hic et in Epigr. I 5 fecit Callimachus et fecerunt etiam Quint. Sm. IV 492 et Oppian. Hal. I 757. V 24. At εὐρύ quod libri omnes habent quomodo ab ineptiae crimine defendam non invenio. infeliciter certe defendere conatus est Mein. qui comparatis nominibus εὐρύβατος, εὐρυβίης etc. εὐρύ nihil fere ab ἔρι differre dicit. quod etiamsi verum esset, immanem tamen et vix tolerabilem inferret pleonasmum, nam idem iam significat περί. Itaque non dubito quin corrupta sit vox, cui substitui εὐθύ, quae et lenissima est mutatio et aptissimam huic loco sententiam praebet hanc: Ptolemaeus Philadelphus ceteros reges opibus longe antecessit *statim* quum rex factus est nec per multos demum annos

in magnas opes crevit. Quod autem εὐθύ dixit, non εὐθύς, idem habemus II 103 εὐθύ σε μήτηρ γείνατ' ἀοσσητῆρα. adde Theocrit. XXVI 15. Iacobs. ad Anth. Pal. Tom. III p. LXXVI seq. Lobeck. ad Phryn. p. 145 et Elem. Path. I p. 616, II p. 283. Ceterum apertum est loqui poetam de potentia regis, cuius mox adduntur testimonia. Qui de divitiis v. 86 dictum putavit Meinek. fieri non potuit quin post hunc versum unius vel duorum versuum lacunam indicandam esse existimaret. —

87. In vulgata olim lectione merito offendens Bentleius haec scripsit: „*nullus dubito, quin Callimachus scripserit* ἦ οἱ νώσῃ, *ut ex coniectura emendarit Tan. Faber. nam eodem vocabulo et aliis in locis usus est teste Suida:* νωσάμενος, γνούς, παρὰ Καλλιμάχῳ *(fr. CCCXLV), Hesych. s.* ἐνώσατο, *s.* νωσάμενος, *s.* νώσασθαι. *Etym. Mag. s.* νώσατο. *neque vero* νώσασθαι *duntaxat voce media usurpatum, verum etiam* νῶσαι. *Suid. s.* νῶσαι. *Herodot. I, 68. 86. III, 6. ad hanc formam* βῶσαι *pro* βοῆσαι, *pro* βοηθεῖν βωθεῖν *reperies aqud Hesychium et alios. qui vulgatam lectionem defendere malunt, aut* συνίζησιν *faciunt in verbo* νοήσῃ, *aut diphthongum in* ἦ οἱ *corripiunt. at enimvero quorsum est opus ista* συνιζήσει, *cum in usu communi fuerit* τὸ νώσῃ? *an etiam* ὀγδοήκοντα *per synizesin in hexametro pati possint, an* δυώδεκα *pro dactylo, etiamsi* ὀγδώκοντα *et* δώδεκα *haud minus legitima vocabula praesto sint ad manum? Iam vero qui* οι *vel* αι *diphthongos corripi posse omnino volunt sequente consonante, si hoc nobis persuadere poterint, per me quidem et lunam de coelo se deducturos promittant. cum autem in hoc grege sint summa doctrina et auctoritate viri Is. Casaubonus et Cl. Salmasius, hic ad Aram Dosiadae p. 242, ille in Lectionibus Theocriteis cap. XVIII, operae pretium fuerit loca omnia quae proferunt coram huc adducere et examinare. nam quantum ego augurari queo, aut fidei incertae erunt et perditae aut manifesti mendi convincuntur.*“ Et profecto nemo hodie dubitat quin quos illi attulerant, Dosiad. in Anth. Pal. XV, 25, 5. Theocrit. XVII, 25, Hom. II. VIII, 225. IX, 395 et 414. Od. V, 13. Empedocl. v. 72 Stein. Arat. 573. Euphor. frag. LIV Mein. Antipat. in Anthol. Plan. n 131, 6 Iacobs. Orph. hym. XXXVIII, 15. LIX, 15. LXIX, 9. Argon. 729. Callimach. frag. CCLI. Apollon. Rhod. I, 942. Oppian. Hal. I, 99. Cyneg. II, 63 — recte Bentleius demonstraverit corruptos

esse et iure recentiores editores emendaverint. quamquam non persuasit Bentleius Ieusio in Lect. Lucian. II, 6, Schradero ad Musae. p. 304 seq., aliis. Non potest tamen vera esse Fabri coniectura, quamvis praeter Bentleium probata sit etiam Ernestio. uam spondeo in quinto pede Callimachus cum melioribus poetis omnibus fere non usus est nisi ita ut quattuor ad minimum syllabarum vox versum finiat. trisyllaba vox legitur in I 41, sed ibi fortasse ex nomine proprio petenda excusatio, at disyllaba apud eum legitur nusquam (cf. Ludwich. de vers. spond. p. 36 seq.). Itaque praestaret quod olim Bergkius commendavit, *ἠόι νώσῃ*, nisi Herodian. apud Choerob. com. in Theodos. p. 332 (Bekk. Anecd. p. 1202) affirmaret: *οὐδέποτε εὑρίσκομεν ἐν χρήσει ταύτην τὴν δοτικὴν* (*τῶν εἰς ῶ*), *διάστασιν ἔχουσαν τοῦ ō καὶ ī· οὐδὲ γὰρ εὑρίσκεται ἐν χρήσει ἡ τρισύλλαβος δοτικὴ ἐπὶ τούτων, φημὶ δὲ ἡ Λητόι καὶ Σαπφόι, ἀλλ' ἡ δισύλλαβος, οἷον ἡ Λητοῖ καὶ Σαπφοῖ.* quamquam huic Choeroboscus opponit apud Pindarum alicubi (Isth. VII, 51?) inventum *Πυθόι*, et Venetus liber in Il. VII, 331 habet *ἅμ' ἠόι παῦσαι Ἀχαιῶν*. cf. Lobeck. Rhem. p. 290 not., Element. II p. 21 seq. Cum Blomfieldo igitur et Meinek. praetuli *ἦρι νοήσῃ*. —

89. Ut *πλείων*, quae vox annum significat, ab Hesiod. Op. 617 Callimachus sumpsit, qua in re plures eum secuti sunt, ita v. 90 *ἄνῃ* ab Aeschylo, Sept. 694, petiit. utriusque locum Hesych. respicit I p. 199 et 200. de accentu monuit Arcad. p. 110 extr. ceterum Callimachi animo obversabatur etiam Hom. Il. XX, 370 *ἀλλὰ τὰ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει*, ex utroque autem profecit Apollon. Rhod. III, 306 *ἠέ τις ἄτη σωομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν*. —

92. Non multum abfuit quin maiorem melioremque codicum partem secutus in hoc et sequenti versu ederem *ἔργματα*. Nam ut alia ita hoc quoque Callimachus Pindaro sublegere potuit, quem *ἔργμα*, non *ἔργμα* dixisse constat. velut *ἐφ' ἔργμασιν* legimus Isth. I, 47, quod *ἐπ' ἔργματι* est in Hesiodi Op. 799, *ἐπ' ἔργμασιν* in Theognid. 449. 585. 1031. Solon. fragm. XII, 65. Theocrit. XVI, 14 (add. *τελέσαντ' ἔργματα* Theogn. 1326. *Ἰθακοῦ τ' ἔργματα Λαρτιάδεω* Alcae. Messen. in Anthol. Pal. VII, 1), quocum convenit quod *ἔργμα* editum invenimus in Hesiod. Theog. 823. Hym. Hom. XXVII, 20. XXXII, 19. Theognid. 164. 380. 402. 464. 899. Solon. fr. III, 11. VI. XII, 12. Archiloch.

fr. LXV, 3. Maneth. II, 471 et in tragicorum locis quos Blomf. in gloss. Aeschyl. Sept. 552 indicavit, sed non convenit quod οὔθ' ἔρξαι in Theogn. 178 editur, aut Ζῆνα δὲ τόν θ' ἔρξαντα in fragm. Stasini ap. Platon. Euthyphr. p. 12 A, aut τοῦθ' ἔρδειν, μήθ' ἔρδειν Theogn. 1086. 1096. 1180. 1238 (cf. Lobeck. ad Aiac. 905 coll. Bredow. de dial. Herodot. p. 94). Technici autem veteres de voce ἔργμα nihil quantum quidem sciam referunt, de cognatis autem vocabulis inter se non consentiunt, sed Herodianum certe ἔργμα scribi voluisse eo patet, quod ἔρ ante omnes consonas exceptis γ, ρ, σ et aspiratis δασύνεσθαι iussit. cf. Lentz. Pneumatol. element. p. 744 seq. nihilo minus tamen librarios quidem in voce ἔργμα saepe ad fortiorem spiritum inclinasse docent varr. lectt. ad Theogn. 402. hym. Hom. XXII, 19. Theocrit. l. l. Aeschyl. Sept. 537, ut idem in Callimachi quoque hoc loco librarii optasse videantur. —

94. Blomfieldo, qui ἄφενόν τε ob sequens masculinum ἀφένοιο praeoptabat, latuisse videtur, in variando intra breve spatium genere nominum, si duplex erat, poetas saepe aliquam quasi elegantiam quaesivisse. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 762 et Elem. Path. II p. 350. accedit quod similiter Theogn. 30 dixit μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος. notum autem multa esse nomina in ος, quae ad secundam et tertiam declinationem simul pertineant cf. Lobeck. Rhem. p. 298. — In sequenti versu quod ἐπίστασθαι ab hominibus poeta traduxit ad res inanimatas, ut fere idem significet quod δύνασθαι, Aeschylum secutus esse videtur, Agam. 929 πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. —

HYM. IN APOLLINEM.

1. 2. δάφνινος ὅρπηξ recte ad aedis postes lauro ornatos refert Spanhem. In sequenti versu nolui admittere quamvis elegantissimam Valckenarii coniecturam, quum numerorum mutatio (οἷον — οἷα) Callimacheum aliquid habeat, cf. ad III, 8. atque α et ο commutata sunt etiam in διδυματόκος, διδυμοτόκος v. 54. Ex eodem versu ὅς τις ἀλιτρός sumpsisse Gregor. Nazianz. I, 8, 9 iam ab aliis monitum. —

3. Male Ernest. cum aliis dedit καὶ δήπου. ipsa sententia flagitat

καὶ δή, quod fere idem est atque *ἤδη*, ut III. 195, ubi mediae enuntiationi insertum est quemadmodum ap. Theocrit. V, 83. Apollon. Rhod. I, 1161. II, 1030 et poetas scriptoresque atticos. cf. Hermann. ad Viger. n. 301 b. —

4. Causa non erat cur corrigeretur *ἔπνευσεν*. nam quod Hecker. in Phil. IV p. 479 verbum *ἐπινεύειν* cum *ἡδύ τι* consociari posse negat, quidni recte habeat: palma *lacte* annuit advenienti Apollini —? Et quod in codice Parisino legitur *ἐπέπνευσεν*, ipse scriba indicavit in scribendo se errasse, quum in margine poneret *ἔπνευσεν* (non recte enim de ea re refert Mein.). Nec movet me quod etiam in hym. Orph. XXX, 8 e libris nunc restitutum est *ἡδὺς δ' ἐπίπνευσον* pro eo quod veteres editiones habent *ἡδὺς δ' ἐπίνευσον*. nam illud Orphei usus dicendi flagitat (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 985) nec potest, quum metaphorice dictum sit, cum Callimachi loco comparari. —

7. Meinekius praestare putat *μακρήν*, quum in toto hoc hymno constanter ionicis formis usus sit poeta. non recepit tamen in verborum ordinem, quod sine dubio fecisset, si apud alium quempiam poetam epicum *μακρήν* legeretur. et Callimachus videri potuit contra epicorum usum admisisse Atticum maxime vocabulum, cum ipso vocabulo Attico antem Atticam etiam formam praetulisse, ut fecit etiam Lucill. in Anth. Pal. XI, 160, 3. accedit quod adiectivorum quae in $\overline{ρος}$ cadunt femininum genus ii qui epico sermone utebantur mature non in *η*, sed in *ᾰ* flectere coeperunt, ut in Leschae ex Iliade parva petito versu notissimo legitur *νὺξ μὲν ἔην μέσση, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελήνη* (cf. Hermann. Opusc. VI, p. 153), in Solon. fr. IX, 2 *ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς*. Callim. Epigr. VIII *μιαράν*. in Tyrtae. frag. VII, 16 *μηδὲ φύγης αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου* (coll. frag. IX, 17), in Archestr. fr. VI, 5 *Φοινίκης ἱερᾶς*, fr. XIX, 1 *τὴν ἱερὰν Σάμον*, fr. XX, 6 *ξηράν*, fr. XLV, 3 *ἅλμην καθαράν*. quamquam in Archestrati quidem fragmentis summa in his rebus est inconstantia, quam non ipsi poetae, sed librariis deberi putaverim. Nihilo tamen secius *μακρήν* scripsi. nam si in Il. XXI 566 libri nonnulli *λίην* male mutarunt in *λίαν*, et si codd. nonnulli *νύμφαν* scripserunt in Callim. III, 198, non dubium est hic quoque *μακρήν* male mutatum esse in *μακράν*. nisi forte *μακρόν* scribendum, quod in *μακράν* corruptum etiam in Babr. XII, 1. —

8. Cum hoc versu Bekkerus ad Colluth. 4 contulit Mosch. II, 30 ὅτ' ἐς χόρον ἐντύναιτο, et Coll. l. l. ἐς χόρον Ἰδαίῃσιν ἐπεντύνεσθε χορείας. Paulo aliter Antipat. in Anth. Pal. IX, 603, 2 ἐντύνουσι θοᾶς ἔργα χοροστασίας. Ceterum praepositionem ἐς etiam ad μολπήν retrahendam esse vix est quod moneam. cf. quae dixi in Nicandr. p. 83. add. Callim. IV, 17. —

12. cf. IV, 302. ἄψοφον ἴχνος hinc habet Nonn. Dionys. III, 54. XIII, 10. XXXIV, 2. eodem adiectivo idem utitur etiam II, 4. VIII, 326. XIII, 144. XVI, 266. XXIII, 159. XXV, 37 et 333. XL, 40. Paraphr. υ, 47. horum partem tantum attulit Ruhnkenius. —

14. De hoc et sequenti versu haec scripsit Bentleius: „*lege* τελέσειν, *ut tempore congruat cum* κερεῖσθαι *et* ἑστήξειν. *deinde* τὸ τεῖχος *casu recto*: εἰ τὸ τεῖχος (μέλλει) ἑστήξειν. *non enim iis accedo qui* ἑστήξειν *interpretantur statuere, novo exemplo et sine auctoritate veterum. Et profecto si* ἑστήξειν *est statuere, inepte factum a Callimacho, quod antiqua fundamenta dixerit potius quam nova. magis enim optandum fuit ut urbs incrementum caperet et novo et latiore muro circumdaretur. Quid? quod ominari cuipiam, cum moenia positurum esse super antiqua fundamenta, perinde est atque augurari, vetera prius ab hostibus subversum iri, quod maxime abominandum. Hic locus depravatus est in* Παρεκβολαῖς ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ *quas edidit Ald. Manutius p.* 209, ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἑστήξειν τὸ πλῆθος οὐ παρ' ἀρχαίοις θεμέλοις. *et ibid. p. 197:* πόθεν τὸ εἱστήκειν; παρὰ τὸ ἑστήκω, ἑστήξω. ἐξ οὗ τὸ ἑστήξειν τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέλοις. *Ex quibus illud etiam constat,* ἑστήξειν *apud Callimachum, si veteres magistros audiemus, simili ratione interpretandum esse atque* ἑστήκειν *apud Homerum, i. e. stare, non statuere.*“ Τελέειν et ipsum futurum esse contra Bentl. aliosque monuit Meinek. (cf. Hom. Il. VIII, 415), sed de reliquis recte statuisse Bentleium, errare autem Meinekium mihi certissimum est. nam primum quod dicit, parum elegantem videri subitam subiecti mutationem, haec mutatio in omni dicendi genere tam frequens est, ut in ea quicquam inelegantiae veteribus fuisse nemo iure dixerit. Addit autem Mein., non dicendum fuisse muros diu super fundamentis suis perstare velle, sed pueros

id cupere. at nec dicit Callimachus muros perstare *velle*, nec recepta Meinekii coniectura habebimus pueros aliquid quicquid est *cupientes*, si quidem μέλλειν non significat *cupere*, sed ut saepe refertur ad id quod vel deorum fative consilio vel hominum voluntate necesse est fieri, ut hoc dicat Callimachus: videndum est (parentibus, opinor) ne adveniente Apolline pueri tacitam habeant lyram, si quidem pueri ad nuptias et senectutem perventuri aut moenia urbis perstatura sint (wenn sie stehen bleiben sollen). Neque probo quod Meinek. τὸ τεῖχος de urbe *condenda* interpretans iis quae praecedente versu de matrimonio et senectute dicta sint non satis commode iungi dicit tam magni moliminis opus, quale sit condendae urbis consilium, mutandoque τὸ τεῖχος in τε τοῖχον efficiendum putat ut de domo privata conservanda cogitari possit. Sed id ipsum vulgata lectione significatur aliquanto fortius. nam non diruta urbe patria etiam domus privata salva et illaesa ab hostibus erit. —

Ibid. In verbis πολιήν τε κερεῖσθαι, quod libri omnes habent, iam olim in Philol. VI p. 498 mirari me dixi quod nondum quisquam offenderit. Nam quum dicendum fuerit, pueros ad senectutem perventuros esse, apparet hoc parum distincte eo modo dicturum fuisse Callimachum, praesertim quum III. 126 dixerit κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν, quod de luctu intelligendum esse patet. Reiskii autem opinionem nemo probabit, qui πολιήν putabat lanuginem esse vel primam caesariem quam tonsi iuvenes Apollini consecrarint inituri matrimonium et domum paternam suscepturi, quod ver. 15 suggerat. nam septa moenium super fundamentis constituere (?) nihil videri aliud esse quam rem familiarem gerendam exordiri iisdem in aedibus in quibus etiam maiores gesserint. Restaret igitur, ut πολιήν κείρεσθαι referretur ad elegantiorem barbae capillorumque curam, qualem quis exspectet in senibus, quos constat ab eiusmodi cura fere alienos esse? Et ut fuerint olim (ut sane nunc sunt), qui senes facti in cultu corporis adolescentium curam imitati sint, tamen hac paucorum senum vanitate ad significandam senectutem Callimachus uti non potuit, sed nominare aliquid debuit, quod ad omnes pariter vel certe plerosque senes pertineat ut proprium ei aetati, i. e. contrarium potius, τὸ ἀνιέναι τὰς κόμας, ut rectissime in simili re fecit Rhianus in Anthol. Pal. XII. 93 χαίρετε καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε ἥβην καὶ λευκὴν

ἀμφιέσαισθε κόμην. Corruptum igitur locum esse ratus recepi quod olim conieceram πολιήν τε κυρεῖσθαι (i. e. ἐλεύσεσθαι ποτὶ γῆρας, auct. Lithic. 514), quamvis eam coniecturam non probaverim neque Meinekio neque Bergkio, ind. lect. univers. Halen. 1864/65 p. XI. Et Meinekius quidem opposuit mihi Virgilii locum, Eclog. I, 29, ubi de se ipso Tityrus dicit: *candidior postquam tondenti barba cadebat.* quasi vero quod unus aliquis senex facit eiusmodi sit unde tamquam ab insigni quadam senum proprietate senectus appellari possit. Atque idem fere dicendum de Bergkii interpretatione, qui Antipatri Thessalon. citans epigramma in Anthol. Pal. VI, 198:

ὥριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
κειράμενος, γεννῶν ἄρσενας ἀγγελίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων, πρῶτον γέρας· εὔξατο δ' οὕτως
καὶ πολιὴν λευκῶν κεῖραι ἀπὸ κροτάφων, —

ut iuvenes crinium primitias diis obtulisse, ita etiam senes eundem hunc honorem diis persolvisse gratum animum testificaturos demonstrat. sed hoc quoque non omnes senes, sed unus et alter faciebant, nec proprium erat senibus, ut inde senectutis significatio peti posset. Itaque etiamnum teneo quod conieceram, πολιήν τε κυρεῖσθαι, in quo medium κύρεσθαι Callimachum ab Homero sumpsisse puto, Il. XXIV, 530: ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅ γε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. accusativum autem ei verbo adiunxerunt etiam Eurip. Hippol. 746 Dind. σεμνὸν τέρμονα κύρων οὐρανοῦ, et Oppian. Hal. I, 34 ἀτερπέα δ' αὖλιν ἔκυρσαν. ac similiter κυρεῖν construxerunt Aeschyl. Choeph. 210 et 693, Sept. 680. Eurip. Hecub. 697. Theocrit. III 50. —

15. Ex Herodiani locis in annot. crit. allatis, in quibus θεμέλοις legitur, item ex Etym. Gud. loco, ubi θεμελίοις nunc est, suspicetur quispiam Callimachum scripsisse θεμείλοις, ut coniecit Dilthey l. l. Nostrum firmat etiam Triphiodorus, quem saepe Callimachum secutum esse constat, v. 40: Ἴλιος ἀκλινέεσσιν ἐπεμβεβαυῖα θεμέθλοις. —

19. In Arcadii loco aliquid turbatum esse ante Ahrens. ad schol. Theocrit. II p. XLI seq. monuit Lehrs. quaest. epic. p. 164 allato Theognosti loco in Cram. Anecd. II p. 45. nominativus enim Λυκωρεύς est, non Λυκώρης. cf. Euphorion. fr. LIII Λυκωρέος οἰκία Φοίβου, ubi plura dedit Meinek. p. 96. add. Orac. ap.

Euseb. Praep. evang. III, 14, *μάντι Λυκωρεῦ, τοξότα Φοῖβε.* Orph. hym. XXXIV, 1 *Φοῖβε Λυκωρεῦ.* —

20. Non tam Sophocl. Ai. 627 Lob., quae Ernestii opinio fuit, quam Aeschyl. Agam. 117, 131, 148 *αἴλινον αἴλινον εἰπέ* Callimachum imitatum esse putaverim. Sed temerario incepto monstruosam formam *αἴλινα* Nauck. de Arist. Byz. p. 186 (coll. Philol. II, p. 152) dicit cum Moscho III, 1, *αἴλινά μοι στοναχεῖτε* et 14 *μύρεσθε παρ' ὕδασιν αἴλινα,* effinxisse Callimachum, quem sequitur Nonn. Dionys. II, 82 *αἴλινα Φοῖβος ἄειδε.* XII, 120 *αἴλινα πικρὰ λίγαινεν.* XV, 380 *αἴλινα δὲ φθέγξαντο.* XVII, 310 *ἔστενον αἴλινα Νύμφαι.* XIX, 180 *αἴλινα μέλπειν.* XL, 223 *ἐπέκτυπεν αἴλινα σύριγξ.* XLVI, 267 *ἔκλαγον αἴλινα Νύμφαι,* etsi is dixit etiam *αἴλινον Ἀκταίωνι, φίλαι, φθέγξασθε κολῶναι* V, 354, et *αἴλινον αὐτοκέλευστον ἐπιγράψας ὑακίνθῳ* III 163 (coll. XI, 261. XII, 157), ut mox habet *εὔια παππάζοντι* IX, 110 et XLVIII, 954 (*εὔια φοιβάζοντες* Ioann. Gaz. Ecphr. I, 15), mox *εὔιον ἐσμαράγησε* IX, 119, *'εἴσειε* XV, 131, *ἀείσωσι* XX, 249. Sed mihi non dubium est quin fecerint quod vetustioribus poetis non sit indignum, qui ab interiectione *αἴλινον* derivarunt adiectivum *αἴλινος,* ut ab *αἶ* descendunt *αἰνός* et *αἰανός,* ab *ἰή* venit *ἰήιος* (sed quod cum illo Doederl. gloss. Hom. II p. 350 comparat *οἷα, τὰ δεινά,* temeraria est Musuri interpolatio in Hesych. III p. 182 n. 181 Schm., qua et ipse decipi me passus sum in Nicandr. Alex. 99.). —

21. Turbas patet ab iis esse motas, qui Callimachum arbitrati infra v. 103 *ἰὴ ἰὴ Παιῆον ἵει βέλος* voluisse *παρετυμολογῆσαι,* existimabant *ἵη* scribendum esse, quemadmodum Aristarchum ob eandem causam in Il. XV, 365 *ἤιε* scripsisse constat, non *ἤιε* (cf. Lehrs. de Arist. p. 345=330). Sed Aristarchum erroris convincit Lobeck. Element. I p. 70, et Callimachi illi versui quantum in hac quidem re tribuendum sit aperte docet III, 204 *Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι,* et IV, 325 *ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε.* Ac lenem spiritum una cum accentu voci *ἰή* vindicant cognatae interiectiones *ἰαί, ἰαῦ, ἰεῦ, ἰού, ἰώ.* —

23. Hermann. ad Aeschyl. Prom. 356 *ὅστις* divisim scribendum censet *ὅς τις,* ut verborum ordo possit esse *ὅς διερός τις λίθος ἐστήρικται,* idemque iam de hoc loco et de IV, 156 commendaverat in praef. ad Sophocl. Oed. T. p. XV. Sed in Callimacho nihil offensionis habet cum *ὅς* commutatum pronomen *ὅστις,*

praesertim quum iam in Homero legatur Il. XXIII, 43 οὐ μὰ Ζῆν' ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, cuius generis exempla apud recentioris aetatis scriptores frequentissima esse constat. cf. Ellendt. ad Arrian. vol. I. p. 233 et Hultsch. in Philol. XV p. 152. add. Callim. IV 229 et frag. CLXIV. Ceterum Nonni imitationem huius loci, Dionys. XII, 79 seq. XIV, 271 seqq. (add. II, 159. XV, 374. XLVIII, 407), item Propertii III, 8, 5 indicavit Ruhnkenius. —

24. Τὸ μάρμαρον non corrigere docti viri, sed defendere debebant satis magno illo nominum secundae declinationis in ος exeuntium numero quibus coniugata sunt eiusdem declinationis neutra in ον, βάρβιτος βάρβιτον (Mehlhorn. ad Anacreont. p. 101), ἐρετμός ἐρετμόν, ζυγός ζυγόν, θύμος θύμον, κάρος κάρον (Lobeck. Rhem. 298 not.), ναῦλος ναῦλον, νῶτος νῶτον, ὀρίγανος ὀρίγανον, quibus accedat τρύχνον pro τρύχνος (στρύχνος) novatum a Nicandr. Ther. 878, unde sumpsisse videtur Dioscor. Hyl. IV, 72. paulo aliter habent, sed ut et ipsa tamen vulgatam lectionem tueantur, τὰ δίφρα Callim. III, 135, τὰ μυχά IV, 142 (coll. Dionys. Perieg. 117, 128, 622, 660, 988. Nonn. Dionys. XXXIV, 252), τὰ τράχηλα fragm. XCVIII. Sed video etiam aliter de voce illa statui posse. quod enim mox inculcat poeta, ne quis cum diis certet, id minus abrupte infertur, adeo ut vix intelligi possit, cur poeta dixerit. Itaque eo potius inclino, ut post v. 23 quaedam excidisse putem, quibus Callimachus dixerit, Nioben deos quibuscum certaverit fecisse μάρμαρον ἀντὶ γυναικός. itaque lacunae signa posui. De χανεῖν cf. Wunder. ad Sophocl. Aiac. 1199. add. Aristoph. Vesp. 342 τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων ὅδε, et hym. Homer. in Cer. 479 ex emendatione Ilgenii: σεμνά, τά τ' οὔπως ἐστὶ παρεξίμεν οὔτε πυθέσθαι οὔτε χανεῖν. —

28. Poblio l. l. p. 9 et Meinekio, fortasse etiam Valckenario, iusto arrogantius locutus esse Callimachus videbatur, quum Apollinis praecipiens de iis iudicium qui nondum cecinerant, scriberet ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει, eamque arrogantiam mutando tollere studebant. recte. sed illorum coniecturis praestare videbatur ὅτε—ἀείδῃ. —

32. In codd. ABC scriptura non putaverim latere aliquid exquisitius, sed videtur in codice archetypo scriptum fuisse ἐπι_πορπίς, quo significaretur ὑφ' ἕν scribendum esse ἐπιπορπίς,

non ἐπὶ πορπίς, id autem signum cum litera ῡ male permutatum esse, quod saepius est factum. cf. Bast. comm. palaeogr. p. 859. Obiter moneo, quum ἐνδυτόν totum genus significet, ἐπιπορπίς non posse cum Meinekio de palla tunicae (ἐνδυτῷ) superiniecta fibulaque constricta intelligi, sed ipsam περόνην, ut interpretatur scholiasta, vel capitulum fibulae significat. cf. Lobeck. Proleg. path. p. 456 n. 36. ac vide Hesych. II p. 165: ἐπιπόρπωμα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης· καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη. —

33. Scholiastam ἄεμμα interpretantem νευράν erroris convincit Callimachus III, 10 εὐκαμπὲς ἄεμμα. add. Hesych. vol. I p. 55 ἄεμμα, τόξον. quamquam si cum ἅμμα vox rarissima, qua iterum Callimachus usus est III, 10, cohaeret, quae Lobeckii sententia est Element. I p. 414 seq. coll. II p. 67 et Paralip. p. 433, potuit sane de νευρᾷ dici, nam ita χρυσέης ἀναλύεται (Φοῖβος) ἅμμα φαρέτρης Dionys. Perieg. 446 dixisse videtur, paulo aliter atque v. 157 τόρνῳ εἰδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξον. —

37. Nescio quid transversum egerit Valcken. quum οὐ τόσον corrigendum censeret. quem a corrigendo retinere debebat vel unus Apollon. Rhod. locus simillimus III, 519 οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους ἀντέλλων. nec memor tum erat vir egregius praeter locos Theocrit. II, 108, Asclep. in Anthol. Palat. XII, 153, Leonid. Tar. ibid. V, 188 a Blomf. allatos, eiusdem Theocrit. IX, 20 ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν χείματος, aut Apollon. Rhod. I, 290 τὸ μὲν οὐδ' ὅσον οὐδ' ἐν ὀνείρῳ ὠισάμην, et eiusd. I, 482. II, 181, 190. IV, 170, aut Meleagri in Anth. Pal. V, 212, 6 ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ὅσον ἰσχύετε, aut eiusdem V, 139, οὐ δ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον, aut Manethon. II, 159 μηδ' ὅσσον ἐῶν κτεάνων ὀρέγοντας, et II, 303. III, 22, 371. VI, 66, 715. add. Phrynich. in Bekk. Anecd. I p. 3, 27: ἀργύριον ἔχει οὐδ' ὅσον: οἷον οὐδέ τὸ βραχύτατον. πανταχοῦ χρῶ. —

40. Ἄστεϊ, non ἄστει scribendum esse hodie nemo dubitat, nam in ea versus sede nemo unus ex tanto epicorum numero contractionem diaeresi praeferebat. unde apud Homerum ibi legimus εἴδεϊ, τείχεϊ, ἔγχεϊ, Ἄργεϊ, ὑπεραέϊ, εὐώδεϊ, πολυηχέϊ addicente Herodiano ad Il. XI, 297. cf. Lobeck. Elem. II p. 17 et La Roche Hom. Unters. p. 93 sq. idem valet de nominibus in ευς,

ut *Ἀτρέι* Il. II, 105 etc., et de nominibus in *ῡς*, ut *Ὄθρυΐ* recte editum in Callim. VI, 87, *ἰχθύι* Oppian. Hal. III, 321, *ἰλύι* ibid. I, 764. III, 124, Nonn. D. XV, 3, *ἰξύι* Nicandr. Ther. 248. Nonn. IV, 452. VI, 271. IX, 126. X, 10, 341, 351. XX, 230. XXIII, 22. XXV, 399. XXXVIII, 294, 407. XLI, 104. XLVIII, 130, *βότρυΐ* Nonn. X, 303. XXXVI, 361, *νηδύι* ibid. XLVIII, 162, *Ἐρινύι* XXII, 400, *Τηθύι* XXIII, 99. XXXI, 187. XL, 553, ut mirum sit id ipsum a quo profecti sumus, *ἄστει*, etiamnum legi in Nonn. Paraphr. Ev. Ioann. *ι*, 48 *ἐν ἄστει τυφλὸς ὁδίτης*. —

41. In bonorum quorundam codicum lectione *γυιωνοί* ne quis putet latere aliquid exquisitius, istud *γ* meram redolet barbariem Byzantinorum, qui *γιατρός*, *γάλλικα*, alia eius modi dixerunt. cf. Lobeck. El. Pathol. I p. 91. Vel hinc patet archetypum codd. Callimacheorum scriptum esse a Byzantino aliquo homine. —

42. Hunc locum ante oculos habuit Dionys. Per. 460 *ὕλη δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον ἐκείνη*. constructionem certe imitatus est Nonnus Dion. XLV, 111 *ἀμφιλαφὴς πολιῆσι φόνῳ φοινίσσετο ποιμήν*, et quod a rebus inanimatis vocem traduxit non ad deos quidem, ut Callimachus, sed ad homines, ut dixit etiam *ἀμφιλαφεῖς ἐλατῆρες ἀμετροβίων ἐλεφάντων* XVII, 382, *μαχηταὶ ἀμφιλαφεῖς* XXVIII, 154, item Paraph. *φ*, 14 *ἀμφιλαφεῖς ῥώοντο*. Ceterum quum iam deinceps quattuor Phoebi *τέχναι* (quae iunctim nominant etiam schol. Hom. il. IV, 101) recensentur, *τοξική*, *μουσική*, *μαντική*, *ἰατρική*, apparet maximam interpunctionem post v. 46 demum ponendam fuisse, non post v. 44, ubi posuit Mein. nam v. 44 *παρένθεσις* est, quam addidit poeta, quoniam qui *τόξῳ* et caede gaudent non solent gaudere *ἀοιδῇ*. non fuit igitur, cur eum versum Ruhnkenius ab interpolatore additum putaret. —

50. *Βουβόσιον* esse *boum gregem*, non *τόπον ἔνθα οἱ βόες νέμονται*, ut interpretatur scholiasta, facile patet et ex ipsius huius loci ratione et quod ad nominis *συβόσιον* normam vox efficta. atque ita Strab. XII p. 565 *τὴν περὶ Σάλωνα χώραν ἀρίστην βουβοσίοις* dicit. sed pascua boum significare videtur in Arat. 1120. —

51. Merito succenseas Ruhnkenio, cui suae illae *μηκάδες αἶγες* adeo placuerint ut et ipse conniverit contra ea quae ad emendandum Callimachum recta via ducant, et alii ut ab ea via

oculos averterint sua pertinacia effecerit. Nam quum recordatus esset Hesychii glossae II p. 76 Schm.: *ἐμμηλάδας αἶγας· τὰς μετὰ τῶν προβάτων νεμομένας*, tamen affirmavit, si quid Hesychius afferat, quod nec veterum scriptorum idoneis exemplis nec aliorum grammaticorum consensu confirmetur repugnetque certissimis linguae legibus, id donec aliunde comprobetur in erroris suspicionem vocandum esse. Mitto Ruhnkenii de sublestiore Hesychii fide iudicium, quod ne ipse quidem alibi in suis firmandis emendationibus secutus est. quod autem de violatis linguae legibus dicit, id profecto in Hesychii illum locum non cadit. nam si recte dicitur *αἶγες αἱ ἐν τοῖς μήλοις* (οὖσαι), continuo recte etiam dicetur *αἶγες αἱ ἐμμηλάδες*, ut *Νύμφαι αἱ ἐπὶ τοῖς μήλοις* dicuntur *ἐπιμηλίδες* vel (Lobeck. Prol. Path. p. 451) *ἐπιμηλάδες*, ut *Ἀπόλλων ὁ ἐπὶ μήλοις* audit *ἐπιμήλιος*, et *ὄρνις ἡ κατ' οἶκον* vocatur *κατοικάς* (Nicandr. Ther. 558, Al. 60, 535). cf. Lobeck. ad Phryn. p. 556, Proleg. Path. p. 457. Nitzsch. ad Od. Tom. III p. 47. Itaque non erat quod de glossae Hesychianae fide dubitaretur. Quum autem in Hesychii loco accusativus legatur, in Callimacho nominativus, non crediderim cum M. Schmidt. ipsum hunc Callimachi locum respexisse Hesychium vel potius Diogenianum, sed alius poetae verba attulisse, quem ita Callimachus secutus sit, ut *ἐνιμηλάδες* scripserit. nam praepositio *ἐπί*, quacum illam saepe confusam esse constat, locum hic habere non videtur. Amant autem *ἐνί* pro *ἐν* poetae Alexandrini in compositione, verborum maxime, sed certe *ἐνίπλειος* vel *ἐνίπλεος* quoque post Hom. Od. XIII, 113. XVII, 300. XIX, 580. XXI, 78 dixerunt Apollonius, Nicander, Orpheus. Restat ut de *μενεμηλάδες* (non *μεταμηλάδες*, ut scribit Mein. p. 137) moneam, quod et ipsum invenisse se in aliquo libro scholiasta indicat et *θήλειαι* interpretatur. hoc Faber in *νεμεμηλάδες*, Lobeck. Prol. path. p. 451 n. 26 in *γενεμηλάδες* mutandum censent, mihi ortum videtur ex hoc scribendi genere: *ἐνιμηλάδες* (μ superscriptum). — De voce *βρέφος* cf. ad frag. XXVIII. —

52. Miratus Meinekius, Apollinem dici *pascentes* capras respicere, quasi in pascendo maxime caprae foetus conciperent, *βασκομένης*, i. e. *dum ineuntur*, scribendum censuit. At nisi curat Apollo, ut inter pascendum caprae affatim pabuli inveniant, magnus capellarum proventus non erit. Mox nisi meliores essent

codices et Etym. Mag. Zonarasque (quamquam hi quidem non propter ipsam vocem *ἀγάλακτες* versum afferunt), praestare dicerem *ἀγάλακτοι*, qua voce Aeschylus usus est Agam. 692, quamquam paulo variata significatione (ut variavit quoque qui pro *πολυγάλακτος* dixit apud Erotian. p. 50 Klein.). nam *ἀγάλακτες* grammatici interpretantur *σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι, ἀδελφοί*. cf. Hesych. I p. 12, 78. Etym. Magn. p. 5, 42, Gudian. p. 3, 1 (add. *ἀγαλακτοσύνη, συγγένεια* Hesych.). nunc ita iudicandum est, Callimachum vocem ab ea significatione, quam vetustiores poetae ei attribuerant, ad aliam traduxisse, quam et ipsam etymologica ratio commendabat, ut in voce *ἀσκελής* aliisque nonnullis fecit Nicander. cf. Nicandr. p. 211. —

53. „*Lege* οἶες, *ne tribrachys sit in heroico versu loco dactyli.* οἶς *pro* οἶς *ut* γραῦς *pro* γραῦς. *Etym. Magn. p. 240, 6 (Callim. frag. CCCXXVI):* ἔστι γραῦς γραυΐδι παρὰ Καλλιμάχῳ. *Theocrit. I 9* αἴκα ταὶ μοῖσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται.“ Haec Bentleius, cuius inter *γραῦς* et *οἶς* comparatio paululum vacillat et claudicat, quoniam Callimachus non *οἴδες*, sed *οἴες* scripsit. melius *Εὐβοιΐς* pro *Εὐβοΐς* aliquoties a Sophocle usurpatum (cf. Ellendt. lex. Sophocl. I p. 689) comparavit Lobeck. Elem. II p. 140, qui quae de Bentleio narrat vera non sunt. Non dubitavi autem Bentlei inventum a bonis libris firmatum in ordinem recipere, quum et Aristarchum certe in Hom. Od. IX, 425 memoriae proditum sit (cf. schol. Od. p. 437 Dind.) *οἴες* scripsisse auctoribus ni fallor vetustioribus editionibus, quas etiam Callimachus sequi potuit, nec credibilius sit librarios ī addidisse quam omisisse, nec multum auctoritatis sit in Etym. M. et Zonar. l. l., qui ad aliud quid intendebant animum quum Callimachi versum afferrent, nec denique in Callimacho quicquam inveniam, quod cum illa vocis *ὄϊες* mensura conferam. nam *Τριοπίδαισιν* VI, 32, quod Ernest. contulit, alius generis est. quod autem Dindorfius ad schol. Hom l. l. forma *οἶς* saepius usos esse dicit poetas Alexandrinos, vereor ne hoc doctissimum virum fefellerit. — In eodem versu *ἄκυθος* litera ϑ scriptum — nam in Hesych. I p. 111 legitur *ἄκυτος, ἄτοκος, στέριφη* — firmant Etym. M. et Zonaras l. l., item gram. in Crameri An. Par. IV p. 60, 4 et Philemon Osanni p. 14, et paulo disertius Etym. M. p. 54, 52: *ἄκυτος, παρὰ τὸ κύω κυτός, καὶ ἄκυτος. Καλλίμαχος ἄκυθος εἰπὼν μεταλήψει στοιχείου ἐχρήσατο,*

ἁμαρτὼν περὶ σημαινομένου· δηλοῖ γὰρ ἡ λέξις ἐνεργητικὸν σημαινόμενον, ταῖς μὴ κυούσαις (*τὰς μὴ κυούσας*?). ubi quod de Callimachi errore narratur, eo fortasse pertinet quod fuerunt qui *ἄκυθος* dictum putarent de maribus *παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σπέρμα· κύθος γὰρ τὸ σπέρμα* (unde *ἄκυθος, ἡ ἡμίονος*, Theognost. Canon. in Cram. A. O. II p. 59, 1), ut Methodius affirmat in Etym. M. p. 55, 17, qui tamen etiam explicat *γονὴν καὶ τὸ κύημα ἐν τῇ μήτρᾳ*. Quod autem Callimachus τ in ϑ mutasse dicitur, non iam verum habebimus, si extitit olim nomen *κύϑος*, quod cum Methodio (add. schol. Callim. ad h. l.) agnoscit Lobeck. Rhem. p. 96 et p. 293. ac non incredibile est extitisse nec analogiae repugnat. nam nomen *κύϑος* eandem rationem habet ad *κύω* et *κύος* (l. e. *κύημα*, cf. Poll. Onom. II, 6 sive Aristoph. frag. incert. 35 Bergk.=458 Dind.), quam habet *κνύϑος* (*ἄκανϑα μικρά*, Hesych.) ad *κνύω* et *κνύος* (Hesiod. fragm. 27 Goettl.=38 Marksch.), item *κλέϑος* (cf. Hesych. II p. 491 *κλέϑος· κληδόνα*) ad *κλέω* et *κλέος*. unde simul apparuerit neutri generis fuisse *κύϑος*, ut statuit etiam Lobeck. Rhem. p. 96, quocum si *ἃ στερητικόν* Callimachus composuit, memorabile exemplum habebimus adiectivi a nomine in *ŏς* tertiae declinationis derivati nec in *ης* sed in *ος* cadentis, quale est *ἄξιφος* in Lycophr. v. 50 (coll. Apollon. Dysc. de Synt. p. 187, 10), item *πολύσμηνος* in Choerili fragm. apud Herodian. *περὶ μον. λ.* p. 13, 8, aliaque plurima a Lobeck. Paralip. p. 243 seq. congesta. —

54. *Διδυμοτόκος* qui scribere potuerint librarii ex antecedenti voce *μονοτόκος* clarum fit. sed ne *διδυματόκος* quidem probandum censui, quicquid dicit Naek. de Hecale p. 169, qui persuasit Meinekio. ego Lobeckium sequi malui, Parerg. ad Phryn. p. 661, adeo in formam *διδυματόκος* effusos fuisse librarios iudicantem, ut eam etiam in epicos transfunderent. itaque *διδυματόκος* recte nunc e Philipp. Thess. in Anth. Pal. VI, 99, 5 a Dübner. expulsum propter Paulssen. monitum p. 17, in cod. Palat. *διδυμητόκος* legi testantis, quod fugit Naekium, item iure ereptum Nonno, Dionys. III, 388, quum XXXI, 23. XLII, 508. XLVIII, 425 et 858 (add. Ioann. Gaz. Ec. II, 34) alterum habeat. nec dubito quin idem restituendum sit Orph. hym. XXXVI, 1, Epigr. adesp. 232 T. II, p. 829 Iacobs., Maneth. IV, 445 (nam eiusdem IV, 590 aliter corrigendum). —

57. Ὑφαίνειν de aedificando dictum Callimachus Aeschylo debere videtur in Prometh. 451 dicenti οὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ᾔσαν, Callimachi autem locum ante oculos habuisse videtur Nonn. Paraphr. β, 22. idem ex sequenti versu sumpsit θεμείλια πήγνυε Dionys. V, 50, θεμείλια πήγνυτο XVII, 135, θ. πῆξεν XLIII, 3, θ. πήγνυτο Paraphr. ρ, 14 (cf. Paul. Silent. Ecphr. α, 136 τὰ πρῶτα θεμείλια πήξατο νηοῦ coll. Apollinar. CIII, 18), sed dixit etiam καλύβην πῆξεν I, 371, πήξατε παστόν II, 329, κλισίας πήξαντες XXIV, 125 (coll. Apollinar, LXIV, 8. LXVII, 40), ἄστυ — πήξατε XL, 499, ut δώματα πήξας Apollinar. CXIX, 8. —

58. Valckenarius τετραένης coniciens sine dubio memor erat Theocrit. VII, 147 τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ, cui Bergk. etiam XXVIII, 13 rectissime restituit αὐτοένει. atque δωδεκένης et τετράενον Callimachus dicit etiam in Epigr. Anth. Pal. VII, 453 et fragm. CLIV. cf. Hecker. com. crit. de Anth. graec. p. 253 (I). Sed Valckenario ne obsequar retinet me memorabilis Hesychii glossa T. IV, p. 146, 20: τετραέτηρον, τετραετῆ καὶ τετράενον. nam quum τετράενον sine dubio ad Callimachum referendum sit idemque III, 72 dicat κοῦρα — ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα, in quo eum secuti sunt Nonn. Dion. XLV, 294 τριέτηρον — παῖδα (coll. ἑξαέτηρος ibid. XXXVIII, 14) et Agathias schol. in Anth. Palat. VII, 552, 7 παῖδα — τριέτηρον, sane quam verisimile est, etiam Hesychianum τετραέτηρον ad eundem poetam referendum esse. quod si est, etiam tertium illud ab Hesychio allatum, τετραετῆ, ad Callimachum pertinebit, ut statuendum sit apud Diogenianum Hesychium omnes adiectivi formas quibus usus sit Callimachus invenisse compositas. nec per se credibile est Callimachum vulgarem formam ubique sprevisse. —

60. Ἀγρώσσειν Callimachus non de piscando cum Hom. Od. V, 53 (coll. Oppian. Hal. III, 75 et 543), sed de venando dixit cum Euphorion. frag. 75 ἀλλά ἑ Σιθονίῃ τε καὶ ἐν κνήμῃσιν Ὀλύνθου ἀγρώσσονθ' ἅμα πατρὶ πελώριος ἔκτανεν ὕδρος, ubi non κνημοῖσιν corrigendum cum Meinek., sed scribendum κνημῖσιν (coll. Dionys. Perieg. 714 οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας Ἐρυθραίων Ἀρηνῶν). add. Nicandr. Ther. 416, Lycophr. 499, Oppian. Cyneg. I, 129. a Callimacho sumptam celebravit vocem Nonnus Dionys. XVI, 130 μή σοι ἐρίζῃ Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα, item II, 122 Ἄρτεμις ἀγρώσσει, et X, 329.

XI, 75 et 303. XXIV, 290. XXXVI, 52. XLVIII, 616. — In eodem versu Meinek. pro καρήατα scribi malebat κεράατα, quod non probo. nam incredibile non est Apollinem in texenda ara una cum cornibus etiam capitibus usum esse. et hoc si non fuit, potuit tamen Diana cornuum e capitibus excidendorum negotium ipsi relinquere Apollini. — Συννεχές etsi ante Aristophanem et Aristarchum ad producendam primam syllabam scriptum videtur fuisse in Hom. Il. XII, 26, Od. IX, 74 (cf. schol. ad Il. l. l. coll. Eustath. ad Odyss. p. 1615, 58), non putaverim tamen cum scriba codicis Vindobonensis, ita scripsisse Callimachum, praesertim quum praeter Hesiod. Theogn. 636 etiam Theocritum XX, 12. Arat. 20, Apollon. Rhod. I, 1271 et II, 189, Nicandr. Alex. 304 et 571 συνεχές vel συνεχέως scripsisse videam, raro adversantibus optimis codicibus, velut Laurentiano in Apoll. Rhod. II, 738. nec recte in Orphei Argon. 724 et 1140 Hermannum cum libris dedisse videtur συννεχές. —

62. Meinekius nulli dubitationi obnoxium esse affirmat corruptum esse ἐδέθλια, quod nullo pacto dici possit de fundamentis, quibus ara superstruenda erat, edixitque κεράεσσι θεμέθλια. At mihi parum videtur probabile Callimachum post v. 58 iterum, nedum persimili atque in illo versu fecerat voce, memorare voluisse illud fundamenti genus quod vel totum vel maxima sua parte sub terra est, praesertim quum tale fundamentum vix potuerit e cornibus factum esse. immo de eo cogitavit fundamento arae quod totum super terra iacet illique fundamento superstructum est, ut ipsa ara magis extollatur, et in quo ara quasi sedet. Hoc alibi Graeci κρηπῖδα appellare solent, Euripides autem in Tro. 16 κρηπίδων βάθρα dixit. Quod qui praeter Callimachum dixerit ἑδέθλιον scio neminem. primus si ausus est, facile potuit ab reprehensione se tueri cognata voce ἕδρα, quam saepe ita dici constat. velut ἕδρα ἑλεπόλεως est ap. Plut. Demetr. 21, et τοῦ κρατῆρος ἕδρα καὶ βάσις apud eund. Moral. p. 436 A. Nec obstat, quod tum paulo post v. 72 alia vocis significatione usus est (nam ab varianda post breve spatium nominum significatione non abhorruisse veteres monui in Coniect. in Colluth. p. 442 seq., quae leguntur in Philolog. vol. XXIII), tum IV, 228 Aeschyl. Agam. 744 secutus est cum Antimacho (fragm. 29), Lycophron. 880 et 987, Apollon. Rhod. IV, 630 (coll. Paul. Silent. Amb. 80) et IV, 331, ut ipsum Callimachum secuti sunt Dionys.

Perieg. 356 et Nonn. Dionys. III, 258. XIII, 105, 237, 294, 369. XXIX, 342. XL, 187. XLI, 147. XLVIII, 33. Paraphr. β, 111. δ, 215. μ, 54 etc. — Non magis necessariam alteram esse in eodem hoc versu Meinekii coniecturam existimaverim, non πῆξε, sed τεῦξε scribendum esse, quoniam in hac arae condendae descriptione orationem ita variasse videatur, ut semper alio atque alio condendi verbo uteretur, πῆξε autem iam dixerit v. 58. Sed is versus paulo longiore spatio ab hoc distat, ut verbi πηγνύναι repetitio nihil offensionis habeat. et re vera non turbat ea vox istam varietatem, quoniam poeta ipsam aram v. 62 demum Apollinem condentem facit. —

63. Ὑπεβάλλετο corruptumne sit, quod plerosque omnes statuere video, an recte habeat prius diiudicari nequit quam constet quid τοῖχοι significent. quam vocem qui de ipsius arae parietibus intelligendam esse censent, parum egerunt circumspecte, ut qui iam structae e cornibus arae novos parietes nescio quos additos censeant. at verissime de sepimento cogitavit Valckenar., quo circumdata ara erat ad prohibendos profanos aut animalia. quod ἕρκος, σηκός, θριγκός vel τριγχός a Graecis appellatur, a Romanis *caula* (cf. eruditissimam Marquardti dissertationem de caula in program. Posnan. 1857). sed paulo calidius voluisse Valck. in eam rem pro τοίχους reponi τριγχούς putaverim. nam quae causa sit cur negemus istud sepimentum recte dici posse τοίχους, praesertim quum etiam τοῖχον αὐλῆς dixerint Hom. Od. XVII, 267 et Hesiod. Op. 730 pro eo, quod in Odyss. XXII, 442 est ἕρκος αὐλῆς. Iam quum ara super istud sepimentum longe promineat, dubitari non potest quin recte Callimachus dixerit ὑπεβάλλετο τοίχους. nam ut recte dicitur urbs sub monte sita esse, ita etiam illud recte habet nec causa fuit mutandi. Ceterum qui Valckenarianum τριγχούς probabat Meinekius de cymatio cogitabat superiori arae parti undique addito, quo facto et ipse ὑπεβάλλετο mutare coactus erat. —

64. Hunc quoque versum Ruhnkenius falsa ductus opinione de Callimachi brevitate loquendi spurium putavit, non videns ille poetam hoc versu eo redire unde digressus erat (v. 58) interposita accuratiore de ea re narratione. Iure autem idem Ruhnk. offendit in voce ἐγείρειν, quod de fundamento iaciendo non videtur dici posse. legitur quidem in Paul. Silent. descript. Ambon. 99 λαϊνέης ὑπένερθε βάσιν κρηπῖδος ἐγείρει, sed unicus qui

superest eius codex in margine habet γρ. ἐρείδει, quod verbum hic quoque restituere volebant Lyzac. et M. Schmidt, item Scheer, Callim. ὁμηρ. p. 8, rectissime. nam hoc ut par erat optime respondet verbo πῆξαι in v. 58. ac vide Hom. Il. XXIII, 329 λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λεύκω, et quod olim in Od. VII, 86 legebatur χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα. —

67. „*Syllaba* κ *a* ι *non recte producitur, ubi nullus est locus caesurae. quamobrem aut legendum* καί τ' ὤμοσε *aut* καὶ ἐπώμοσε, *saltem ut pes iste bene fulciatur. sed fortasse ulcus est altius latens. quamquam enim non sum nescius corvum illum* τροπικῶς *dici posse* οἰκιστῆρα, *tamen eo ipsum Battum novae coloniae deductorem* οἰκιστῆρα *indigitari verisimile est, ut in oraculo (quod apud scholiastam hunc. extat et alibi),*

Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα,

et apud Pindar. Pyth. IV, 6 χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας. *vide itaque ne sic melius legendum sit* δεξιὸς οἰκιστῆρι· καὶ ὤμοσε τ. δ. *dexter ales, faustus, laeta portendens, quippe a dextra parte volitabat, quod erat bene ominatum.*" Ita Bentleius. Et hiatum quidem frustra defendere conatus est Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 123, quod autem οἰκιστῆρι Bentl. scribendum esse censuit, haec vox ad Battum parum commode refertur, quoniam is, quum Apollo ei moenia se daturum promisit, ut mox dicitur, οἰκιστήρ nondum potuit appellari. contra aptissime ipse Apollo in corvum conversus dicitur οἰκιστήρ. atque Apollo οἰκιστής in Aegina certe celebrabatur, ut testatur schol. Pind. Nem. V, 81. cf. Welck. Goetterlehre II p. 367. itaque οἰκιστῆρ καί ῥ' ὤμοσε dedi a Meinek. coniectum, sed in verborum ordinem non receptum. —

70. Meinekius quum negaret Callimachum dicere potuisse Apollinem Κλάριον a multis gentibus nuncupatum esse ut qui in sola urbe Claro videretur celebratus fuisse, eo progressus est ut Callimachum confudisse diceret Apollinem Κλάριον i. e. Clari celebratum, et Apollinem Κλάριον sive Κλήριον, a sortibus dictum. In quo iniuriam mihi fecisse videtur homini. quid enim impedit quin Callimachum de sola urbe Claro cogitasse putemus, in qua a multis Κλάριος nuncupatus esset deus, ut mox dicit, ubicunque

celebretur Apollo, a multis eum celebrari. nam hoc significare *ὄνομα πολύ*, non multa Apollini nomina esse, ut vertunt, certissimum est. cf. III, 138 et Eurip. Hipp. init. *πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος θεὰ κέκλημαι Κύπρις.* adde Alb. Iahnium apud Krabinger. ad Gregor. Nyssen. de Anima p. 165. —

72. *Τόδε* corruptum esse plurimi consentiunt, sed quas protulerunt emendationes eius modi sunt, ut multo etiam plures excogitari possint eadem praeditae probabilitatis specie i. e. nulla. Unus qui defendere conatus est Blomfieldus hoc usus est scribendi genere: *ἐμοὶ πατρώιον· οὕτω Σπάρτη· σοί, Καρνεῖε, τόδε κ. ἑ.*, quo ille gloriatur Callimacho solitam eius brevitatem ac nitorem levi negotio se restituisse, ego autem nihil existimo excogitari posse quod magis abhorreat ab sano dicendi genere. Posset qui defendere *τόδε* vellet, ita interpretari: Sparta, *ea vero* prima tibi sedes fuit, ut Xenoph. de rep. Athen. I, 2 dixit: — *οἱ πρωρᾶται καὶ οἱ ναυπηγοί, οὗτοί εἰσιν οἱ τὴν δύναμιν περιτιθέντες τῇ πόλει.* cf. Bernhardy. Synt. p. 283. sed eius modi emphasin alienam a simplici hac narrationis forma puto, quae potius hoc flagitare videtur, ut addatur Spartam hoc *nomen invenisse* primam (nam de solis nominibus agitur inde a v. 69), ut v. 98 legimus *τοῦτο Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαός.* quod lacuna haustum puto, quam ludibundus ita explevi:

Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον [ἔθηκεν
οὔνομα καιετάεσσα]· τόδε πρώτιστον ἕδεθλον,

non quod ipsis his verbis usum Callimachum putem, sed ut planum fiat ista verba quomodo excidere potuerint. —

73. *Ἄστυ Κυρήνη* quum scribi iuberet Santen., non attendit usui poetarum. nam *ἄστυ Ζελείης* iam Homerum dixisse constat Il. IV, 103 et 121, *ἄστυ Τροίας* Eurip. Hecab. 929. et ita *πτολίεθρον* vel *πόλις Ἰλίου* novimus dici, quibus alia accommodata sunt quae ad geographiam pertinent, ut *δῆμος Ἰθάκης, Λυκίης, Ἀθηνέων, Κρήτης* dixerunt Hom. Od. I, 130. Il. XVI, 437, 455, 514, 673, 683, hym. Hom. in Apoll. 30, Hesiod. Theog. 477, *ὄρος Κυλλήνης, Παρνησσοῦ* etc. (cf. Herman. ad hym. Hom. p. 5), *Εὐρώτα ποταμός* Theogn. 1088, nisi ibi heros ille intelligendus. ac similiter reliqua quoque explicare video Baumeisterum ad hym. Hom. p. 126. —

76. *Οὖλον* scholiasta interpretatur *linguae vitio liberatum*, de quo vitio Aristotelis sive Batti cf. Thrige, de rebb. Cyren.

p. 42 seqq. atque inter diversas vocis significationes grammatici hanc quoque memorant. cf. schol. ad Od. IV, 50: *οὖλον, τὸ σῶον καὶ ὑγιές*. add. schol. Il. II, 6 p. 47 B, 14. schol. Od. VI, 17. Hesych. s. v. Eustath. ad Il. p. 164, 63. Etym. Magn. p. 621, 22 et p. 640, 42. aliter Callim. eadem voce usus est fr. CCCCLXXII *οὖλον μητέρ' Ἄρηος*, item aliter hymn. I, 52 *οὖλα — ὠρχήσαντο*, III, 247 *πόδεσσιν οὖλα κατεκροτάλιζον*, Epigr. VI, 5 *οὖλος ἐρέσσων ποσσίν*, quae recte Mein. de crispa pedum argutatione interpretatur. postremo aliter etiam frag. CXL *ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον*, et hym. IV, 302 *οὖλος ἐθείραις ἕσπερος*. — In eodem hoc versu verba *Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ* lucem accipiunt ex Herodot. IV, 170 *Ἀσβύται — τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι. ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύται· τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται*. —

79. Meinekius Callimachum putat parum convenienter naturae dixisse boves in coxam procumbere quum caedantur. in genua et caput procumbere vitulos bovesque cum caedantur, in coxam autem quiescendi causa vel dormituros. Vltimum hoc verissimum esse cuique quotidie videre licet, ut vix opus sit veterum apponere testimonia, velut Theophrast. fragm. *περὶ σημείων* § 54 (T. III p. 129 Wimm.): *βοῦς ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἰσχίον κατακλινόμενος εὐδίαν σημαίνει, — ἐπὶ δεξιὸν δὲ χειμῶνα*, aut Colluth. 120: *ταῦροι — κεκλιμένοι βαρύγουνον ἐπ' ἰσχίον εὐνάζοντο*. De altero autem in utramque partem disputari potest, quamquam parum ad hunc locum pertinet, quum addito *ὑστάτιον*, quo significatur ultimum boves hoc facere nec posthac denuo facturos esse quod antea saepe fecerint, manifestum sit Callimachum non tam de caesorum, quam de quiescentium taurorum cubitu cogitasse, quum *ἐπ' ἰσχίον πίπτειν* boves diceret. posse autem cogitando etiam ad mactatos tauros hanc phrasin trahi eo patet, quod naturae legibus convenientius est recumbere boves, quam procumbere in caput vel genua certe tum, quum quis frontem eorum vehementiore ictu feriat. Ad quam rem non satis attendit Meinek. nam quod Apollon. Rhod. I, 429 bos mactandus ictu procumbit *ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσιν*, non mirum hoc, quod ibi non *κατὰ μέτωπον*, sed *κατὰ πλατὺν αὐχένα* bos caeditur. nec plus probat Nonn. Dion. V, 17, quem et ipsum Mein. attulit. ubi sane *ἀρασσαμένοιο μετώπου πρηνὴς μόσχος ἔπιπτε*, sed postquam simul Is qui mactabat,

Thyestes, παλίντονον εἴρυσε δειρήν, αὐχενίους δὲ τένοντας ἀπηλοίησε, quod non mirum est illum eventum habuisse. Postremo, si quid in Callimachi versu mutandum fuit, quod non credo, certe non debebat ἴχνιον commendare Meinek., quod γόνυ significare posse nemo facile persuaderi sibi patiatur. cf. ad IV, 230. —

80. Quum minus eleganter dici Meinekio viderentur arae varios flores ferre multoque ad rem accommodatius et venustius putaret ipsas Horas altaria floribus cumulare, βωμοῖς scribendum existimavit idque in verborum ordinem recepit. quod mihi quidem minus aptum esse videtur. ita enim nimium tribuitur Horis, quae eximio quodam in Apollinem favore, cuius causam nemo perspicit, facere videntur quae faciunt naturae legibus. —

84. *Περιβόσκεσθαι*, quod hic nihil fere valet nisi *circumdare*, hinc sumsit Nonn. Dionys. VIII, 276 ὄμβρου λειπομένου περιβόσκεται αὐχμὸς ἀρούρης αὔλακα, et XL, 475 καὶ σέλας ἀφλεγέος περιβόσκεται ἕρνος ἐλαίης. —

85. Mirum est quod Meinekius ζωστῆρας nihil significare nisi cingula posse putans, δρηστῆρες Ἐνυοῦς scribendum censet, cui conferre poterat ὑποδρηστῆρες Ἐνυοῦς ap. Colluth. 152. At tam multa exstant apud alios similiter dicta, ut Callimacho licuerit primo et soli bellatores appellare ζωστῆρας. nam notum est ὅπλα, αἰχμήν, ἀσπίδα, δόρυ, λόγχην dici pro ὁπλοφόροι, αἰχμηφόροι etc. (cf. Spohn. Lection. Theocrit. I p. 13), quibus alii alia accommodarunt, velut tragicus incertus ap. Hesych. III p. 354 dixit πολλὴ φαρέτρα i. e. πολλοὺς τοξότας, et Theocrit. XV, 6 παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες, et anonymus poeta de virib. herbar. 158 παιονίην — ἥν ποτε πεντόροβον κλήζουσι Ῥέης πολιῆται κύμβαλά τε Φρυγίης μητρὸς μακάρων βασιλείης, et Aeschyl. Suppl. 235 ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω, ἢ τηρὸν Ἑρμοῦ ῥάβδον ἢ πόλεως ἀγόν, cui loco nescio num quis iam apposuerit Paul. Silentiar. Ecphras. magn. eccles. α, 126: οὐκ ἀνέμιμνε συνέμπορον ἀσπιδιώτην, οὐ χρύσεόν τινα ῥάβδον, ἀεὶ προκέλευθον ἀνάκτων. Et Aeschyli quidem anonymique loci etiam propterea memorabiles sunt, quod ibi additus est genetivus eum significans deum, cui dicati et addicti sunt κυμβαλοφόροι illi et ῥαβδοφόροι. nam in eo quoque adeo offendit Meinekius, ut a graecae linguae usu alienum esse putaret. —

86. Dativum pluralis primae declinationis quo modo epici

posteriores formaverint, de eo in diversa abeunt virorum doctorum iudicia, Hermanni ad Orph. Argon. 700, Lehrsii in Seebod. Archiv für Philol. und Paedag. II (1825) p. 228 seqq., Wernickii ad Tryphiod. p. 108 seq., Arminii Koechly, praef. Quint. p. LI seq. nec id mirum, quum ipsi poetae alii aliud secuti esse videantur. Callimacho autem etsi dativum in ῃς formatum in universum eripere nolim, quem habet I, 82, 83. II, 52, 57. IV, 12, hic tamen non *Λιβύσσῃς*, quod cum editionibus habet Meinek., sed *Λιβύσσαις* scribendum putavi, non quia tantum tribuendum censeam codicibus GHI — nam codicum etiam optimorum in ea re exigua admodum fides est —, sed quod ipse poeta commendare hoc videtur. qui quum novies *in fine versus* habeat αις (II, 37. III, 38, 172. IV, 55, 302. V, 57, 126, 139. VI, 40), non videtur bis in eadem versus sede ῃς admisisse. itaque et hunc versum aeque ac III, 100 correxi, et vel ob hanc causam reieci Meinekii coniecturas in IV, 144 et 210. quod eo minus facere dubitavi, quoniam eos quoque poetas, qui proxime accedunt ad Callimachi aetatem aut aliquo quasi studiorum vinculo cum eo coniuncti sunt, in fine versus non ῃς, sed αις admisisse video. velut αις eo versus loco Theocritus in carmine epico, quod est XXV, habet septies, item septies Aratus, novies et vicies Apollonius Rhodius, toties Nicander, nec umquam ibi apud eos comparet ῃς. eadem constantia usus est Nonnus, usus que est sine dubio etiam Dionysius Perieg., nam quum *ἀμφιτρίταις* 99, *ἀμάλλαις* 358, *ἀήταις* 676, *δίναις* 824, *θυηλαῖς* 951 in fine versus dixerit, non est dubium quin v. 366 non scripsit *σφετέρῃς μιχθέντες ἀνάσσῃς*, quod Passovius demum invexit, sed *σφετέρῃς μ. ἀνάσσαις*. ac similis inconstantiae reus est F. S. Lehrsius in Oppian. Hal. II, 342. qui quidem poeta quum septies et quadragies versum clauserit dativis in αις formatis (ut novies et quadragies clausit Pseudooppianus in Cynegeticis), non debebat ei l. l. obtrudi *ἴσχει δ' ἐμπεφυὼς χαλκείῃς ὥστε πυράγρῃς*. —

87. *Τέθμιος* hic et III, 174. VI, 19. fragm. CX, item *τεθμός* fragm. CV Callimachus a Pindaro sumpsit, a Callimacho Gregorius Nazianz. cf. Naekii Opusc. I p. 245 et II p. 214. Ceterum ob manifestam Callimachi imitationem Nonni locum XLVI, 158 *καὶ τότε Βασσαρίδεσσι χορίτιδες ἤλυθον ὧραι* iam ascripsit Ruhnk. —

88. Quod Pindari scholiastam secutus conieceram scribendum esse *πηγῇσι Κυρῆς* probavi G. Hermanno in dissert. de loco Callim. hymn. in Del. (Lips. 1847) p. 5 et in verborum ordinem recepit Meinekius. Sed praeterea *Κύρης* scribendum fuit, etsi *Κυρῆς* non solum Callimachi codices habent, sed etiam in Eustath. comm. ad Dionys. Perieg. 213 scriptum invenio. quamquam autem in Stephan. Byz. p. 396, 18, unde sua Eustathius hausit, Meinekius e codice Rhedigeran., in quo est *Κύρῆς*, eam recepit scripturam quam et nos probamus et Dindorfius in Thes. Paris. Tom. IV p. 2142 C praefert, idem tamen in Callimachi loco Dindorfii scripturam neglexit vulgatamque retinuit. Non debebat autem ad suam stabiliendam scripturam Dindorfius antestari Choeroboscum in comm. in Theodos.. p. 515, qui locus emendatius editus est a Bekkero, Anecdot. p. 1173: *σημειοῦταί τινα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου μὴ ἐξενεχθέντα διὰ τοῦ α ἀλλὰ διὰ τοῦ η· εἰσὶ δὲ ταῦτα Ἄσκρη, — κόρη, ἀθάρη —, δέρη —, Ἐφύρη —, Κύρη (ἔστι δὲ ὄνομα κρήνης ἀφ' ἧς καὶ ἡ Κυρήνη πόλις), Τερψιχόρη —, ἐπικόρρη —, Ὀλύκρη —, Κάτρη —, Ἄγρη —, Ἀντικάρη —, καρή· σημαίνει δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ ὀξύνεται, τὸ γὰρ κάρη τὸ βαρυτονούμενον οὐδέτερόν ἐστιν, ἀπὸ γὰρ τοῦ κάρηνον γενόμενον κατὰ ἀποκοπήν ἐστιν· Ἴρη· ἔστιν ὄνομα πόλεως· ταῦτα δὲ Ἰωνικά φησιν εἶναι·* — nam apparet Herodianum de accentu quidem nominis *Κυρη* nihil ibi monuisse, sed promiscue et oxytona et paroxytona attulisse quae non in *-ρα*, sed in *-ρη* cadant. aliter iudicandum de altero quem Dindorf. attulit loco, Theognost. Canon. p. 101, 30: *τὰ διὰ τοῦ ῡρα δισύλλαβα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται, οἷον θύρα, λύρα, Μύρα —, Κύρα ἡ κρήνη, οἷς ὅμοιον κατὰ τὴν γραφὴν τὸ πυρὰ ὀξυνόμενον,* — nam ad ultimum nomen apposita vox *ὀξυνόμενον* aperte docet reliqua quae attulit nomina *βαρυτονεῖσθαι*, id quod magis etiam apparet ex ipsius Herodiani verbis in libro *περὶ μονήρους λέξεως* p. 54, 24 Lehrs. *τὰ εἰς ῡρα λήγοντα θηλυκὰ μονογενῆ τοῦ ῡ παραληγόμενα ἢ τρίτην ἀπὸ τέλους εἶχει τὴν ὀξεῖαν ὡς τὸ ἄγκυρα —, ἢ παροξύνεται ὡς τὸ Ἐφύρα —, λύρα, θύρα, ἢ προπερισπᾶται, ὡς τὸ σφῦρα, οὐδ' ὅτι οὖν ὀξυνόμενον· σημειῶδες ἄρα τὸ πυρά. τὸ δὲ „Γυρῆσίν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε, πέτρῃσι μεγάλῃσι" εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν. λέγεται δὲ καὶ περὶ τούτων μοι πάν-*

των ἐν τοῖς περὶ καθολικῆς προσῳδίας· add. Arcad. p. 113 = p. 130, 18. Si quis autem miretur ex μακροπαραλήκτου Κύρης a me factum βραχυπαράληκτον, quum ipsum nomen Κύρη apud poetas quidem qui supersunt non extet, ex nomine derivato Κυρήνη excusatio petenda est, quod in hoc ipso hymno ut in epigram. XXII, 5 primam habet correptam, etsi eadem syllaba producitur III, 206 et Epigr. XV, 2, eaque cum aliorum poetarum inconstantia est (cf. Mein. cur. crit. p. 33 seq. et Dindorf. in Thes. s. v.), tum Nonni. cf. Dionys. V, 216, 292. XXIV, 85. XXV, 181. XXVII, 263. XXXVII, 193, 587. XLIV, 317. XLV, 21. XLVI, 238 coll. V, 514. XIII, 300. XVI, 86. XIX, 226. XXIX, 185. —

90. *Αὐτός* cur doctissimis viris tantopere displicuerit non possum expútare. nam hoc dicit Callimachus: et ipse illos vidit Apollo et nympha ut videret effecit monstrando. —

91. Quod libri habent omnes κερατώδεος nec epicorum firmatur usu nec Atticorum consuetudine. illi enim vel κέραος, κεράων, κέρασιν vel κεράεσσιν dicunt ᾰ vocali correpta (nisi si quando librarii peccarunt ut in Quint. Smyrn. XIV, 595), vel κεράατος, κεράατα, κεράασι, quo genere primus usus esse videtur Aratus 174, posteriores autem imprimis adamabant praeter alterum, Apoll. Rhod. IV, 978. Nicandr. Ther. 291. Quint. Smyrn. VI, 225, 238. XI, 102. Oppian. Cyneg. II, 494. Nonn. Dion. II, 283. XI, 80. XII, 360. XX, 224. XXVII, 220. XLII, 198. XLIV, 159. Paul. Silent. Eccl. β 59. Amb. 75. Ioann. Gaz. Ec. II, 97. Attici contra malebant dicere κέρατος, κεράτων, κέρᾱσιν etc. media producta syllaba (cf. Elmsley ad Eurip. Bacch. 919), quibus et ipsis interdum seriores epici usi sunt velut Oppian. Cyneg. II, 95, Orph. fragm. VI, 24 p. 458 Herm. et ut videtur auct. Lith. 238. add. Pseudoanacreont. II p. 102 Mehlh. Callimachus autem quum κερᾱων dixerit II, 63. III, 102, κεράεσσι II, 62, non videtur dicere potuisse κερᾰτώδεος, sed sine dubio κεραώδεος scripsit, quod commendavit Mein. ad Theocrit. p. 378, ubi inter alia etiam κερᾰτοξόος in Nonn. Dion. III, 76 ad Homericam normam (Il. IV, 110) revocavit. —

93. Iniuria Callimachum vituperavit Cobet in Mnemos. X p. 436, quod et hic et III, 249 θεώτερος dixerit pro θειότερος non memor ille Hom. Od. XIII, 111: αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι, qui vel a θεός derivavit, vel metathesi adhibita

pro θειότερος posuit (cf. gramm. apud Lobeck. Elem. I p. 533). ac praeter Callimachum eadem forma usi sunt Dionys. Perieg. 257 et Oppian. Hal. I, 648. similiter autem Arat. 797 dixit μείζονι δ' ἂν χειμῶνι πυρώτερα φοινίσσοιτο, sive a πῦρ, πυρός derivavit, sive pro πυρρότερα dici posse putavit. —

94. Alterum τόσσα ne cum Reiskio quocunque modo mutetur in ὅσσα praecautum iam ab Anna Fabri est quae Pindari admonuit Nem. IV, 4 οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος. addidit Ernest. Callim. IV, 39 τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ, τόφρα δ' ἔτ' Ἀστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος. his accedant Hom. Il. I, 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, et ibid. VII, 452 τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων — πολίσσαμεν. Od. IV, 349 ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτής, τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω. ibid. XIV, 227 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν. —

95. Αὐτοὶ quum non habeat quo referatur, cum Mein. mutandum censui. Sed quod ille voluit αὖ τοί scribi, vereor ut articulum (sive pronomen demonstrativum mavis dicere) ita in fine versus collocare Callimachus potuerit. itaque αὖτε praetuli, quod huic loco aptissimum. nam hoc dicit poeta: ut plurima ei urbi Phoebus concessit bona, ita rursus Cyrenenses non alii deo plus tribuebant honorum quam Phoebo. cf. Sophocl. Electr. 911: κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα (τοῦτ' ἐπίσταμαι) οὐδ' αὖ σύ. Ceterum ex opposito πόλει patet Βαττιάδας non tam Batti progeniem quam Cyrenenses in universum significare, quem ad modum Homerus Καδμείωνας, Δαρδανίωνας, alii Κοδρίδας, Κεκροπίδας, Κραναΐδας, Σισυφίδας alia plurima dixerunt. cf. ad Nicandr. p. 47. —

97. Non probaverim quod Mein. codicem Vindob. secutus εἵνεκα scripsit pro οὕνεκα. nam tametsi Apollonii (περὶ συνδέσμ. p. 505, 17) testimonio constat Callimachum bis tribuisse praepositioni ἕνεκα coniunctionis οὕνεκα vim (frag. CCLXXXVII et CCCCCXXXV) — qua in re Callimachus antiquiores poetas, auctor. hym. Hom. in Ven. 199 et Pind. Isth. VIII, 33, secutus est cum Apollon. Rhod. IV, 1523, Agamest. in versibus quas Schneidewin. tractabat in Philol. I, 155, Apollinar. in metaphr. Psalm. XXXVIII, — eo tamen non efficitur, ut οὕνεκα ubique sprevisse censendus

sit vel scribae audiendi sint, si quando pro οὕνεκα scripserunt εἵνεκα, ut saepissime pro εἵνεκα vel ἕνεκα (propter) dederunt οὕνεκα (cf. Schoemann. ad Isae. p. 481), in utramque errantes partem, quoniam quid interesset discriminis interdum eis non suppetebat. Accedit quod iste codex interdum semidocti interpolatoris manum expertus esse videtur, ut IV, 252. Ceterum οὕνεκα Callim. habet etiam III, 45, 263. IV, 53, 57, 247. fragm. XXI, CCCVI. —

102. Ἐπηΰτησε δὲ λαός fortasse hinc sumpsit Quint. Smyrn. IV, 262, qui etiam ea quae proxime apud Callimachum praecedunt, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ βάλλων ὠκὺν ὀιστόν, ante oculos habuisse videtur quum VI, 230 scribebat ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἰὸν ἀεὶ προΐαλλε, ut habebat Nonn. Dion. XXXVI, 32: Ἄρτεμις ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ — πέμπουσα δι' ἄντυγος ἰὸν ἀλήτην, qui multus est in illo ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, III, 328. V, 57, 125. VI, 280. XIII, 268. XVIII, 190. XIX, 241. XXII, 31, 178, 335. XXIII, 9. XXIV, 75. XXV, 564. XXVI, 299. XXVIII, 182. XXXII, 189. XXXVI, 161, 195. XXXVII, 39, 226, 439, 525, 678. Paraphr. β 32. δ 84, 153, 190. ε 111. ζ 11, 45. η 54. σ 17. τ 14. —

104. *Interpretes*: *atque hoc ex illo canit populus. sed si hoc voluit Callimachus dixisset ἀείδει, ut supra ἐπηΰτησε. omnino scribendum ἀείδῃ. nam secunda persona est, cantaris celebraris, ut alibi κλήζῃ, in Del. 275.* Bentl. —

105 seqq. De his versibus admodum memorabilis est scholiastae annotatio: ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην, quam iure agnoverunt pluribusque exornarunt Naeke de Hecal. p. 4 seqq. et Hecker. com. Callim. p. 48 (coll. Gerhard. lect. Apollon. p. 5 seq.), non iu omnibus consentientes. qui non agnoverit unum iuvenio Ahlwardt. ad vers. Call. p. 167, qui addit videri sibi totam hanc extremam hymni partem ex alio vel ipsius Callimachi vel alius poetae carmine huc illatam esse postquam genuinus hymni epilogus interciderit, probavitque hanc sententiam Beckio, de glossem. critic. I p. 8. Contra Merkel. Proleg. in Apoll. Rh. p. XIX seq. putavit Callimachum, quum hymnos pridem scriptos et cantatos in unum corpus colligeret et ederet, hac opportunitate ita usum esse, ut certas ob causas versuum aliquot complexum nulla aut exigua cum superioribus iunctura huic hymno adiceret. Merkelio in summa quidem re assensus est Dilthey, Anal. Callim. p. 32, eo tamen adhibito tem-

peramento, ut istos versus diceret pristino carminis exitui substitutos esse eam ob causam, quod hic hymnus olim, quum caneretur, ab Apollonio reprehensus esset ut minutior quam qui deo poetarum antistite esset dignus. Postremo Heckerus l. l. p. 65, quum ultimorum versuum cum superioribus nexus sit nullus, ita statuendum esse existimavit, post v. 104 excidisse versus nonnullos quibus contineretur descriptio Apollinis in coelo cithara canentis, in quo quum versaretur etiam *Μῶμος* deus, poetam recte induxisse Apollinem eadem cavillatione petitum, qua ipse in terris peteretur. Quorum omnium equidem nihil probo ac ne hiatum quidem talem sententiarum agnosco. nam id ipsum, quod *ἐξέτι κεῖθεν* homines Delphis semper breve illud *ἰὴ ἰὴ Παιῆον* acclamant Apollini, Phthonus aliquando vituperavit ob eamque rem in aurem Apollini susurravit non laudare se qui non canat multa. Sed haec si voluit Callimachus, ut puto eum voluisse, non potuit *ἀσυνδέτως* vv. 105 seqq. adicere iis quae praecedunt. aliter enim isti versus vix intelligi recte poterant. itaque persuasum mihi est, scripsisse eum ὃ *Φθόνος* i. e. *quapropter* Ph., ut I, 67 ὃ *καὶ πέλας εἵσαο δίφρου*, Apollon. Rhod. I, 205 ὃ *καὶ μεταρίθμιος ἦεν πᾶσιν ἀριστήεσσιν.* cf. Valcken. ad Eurip. Phoen. 157, a quo quae collecta sunt exempla docent *καί* addi solere. sed sine *καί* etiam Isocrat. VIII, 7 dixit *ὅπερ ἄξιόν ἐστι δεδιέναι μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις*, et ipse Callimachus in frag. CCCCXXXVII dixisse videtur ὃ *δὴ μήκωνα πατεῖται.* Et ut in simili significatu Callimachus *τῷ καί* habet I, 58, 80. III, 251. IV, 275 cum aliis, velut Apollon. Rhod. I, 633, 1025. II, 15, 175, 183, 979, 1203. III, 5, 428. IV, 670, 802, 1168, ita tamen etiam simplici *τῷ* usus est III, 62, 80. IV, 15 (cf. Hom. Il. XIII, 669. Apoll. Rhod. I, 334, 827. II, 247, 324, 799, 873, 1224. III, 74, 978, 1108. IV, 368, 1104). praeterea *τὸ καί* idem valet in Hom. Il. III, 176, Apoll. Rhod. III, 894, sed simplex *τό* habemus Il. XVII, 404. XIX, 213. Arat. 27. Nicandr. Ther. 508. — Postremo verbo monendum Merkelio in Mus. Rhenan. I (1842) p. 601 et Prolegom. in Apollon. p. XVIII visum esse his Callimachi versibus respondisse Apollonium III, 932: *ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν οἶδε νόῳ φράσσασθαι*, quam opinionem nec ipsa res ab Apollonio tractata nec verba quibus usus est commendant. debebat certe, si *παρῳδεῖν* voluisset, etiam aliis ex Callimachi oratione assumptis ver-

bis dicere: *οὐκ ἄγαμαι τὸν μάντιν ὃς οὐδ' ὅσα κ. τ. λ.* alia enim ratione qui sperare potuit quemquam *παρῳδίαν* esse sensurum? atque istud *οὐκ ἄγαμαι* etiam alii ex Callimacho sumserunt, ut Nonn. Dion. XXV, 111, 180. XLVII, 520 et alibi. add. Naeke Opusc. I p. 247. —

105. In verbis *ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν* adeo insolens est *ἐπί* cum accusativo constructum, ut iure Davesius de lectionis integritate dubitaverit. accedit quod duo poetae qui diligenter Callimachi carmina legebant et in usum suum convertebant, Nonnus et Agathias, alter dixit Dionys. XXXIII, 107 *Ἔρωτος ἐς οὔατα μάρτυρι σιγῇ ψευδομένης ἀγόρευε δολόφρονα μῦθον ἀνάσσης*, alter Anthol. Planud. IV, 109, II p. 657 Iac. *Ἱππόλυτος τῆς γρηὸς ἐπ' οὔατι νηλέα μῦθον φθέγγεται*, ut alterutrum etiam Callimachus scripsisse videatur. Et *ἐς οὔατα*, quod etiam Davesius coniecerat, per se non reiecerim cum Meinekio, cui pluralis in hac formula neque in graeco neque in nostro neque in ullo alio sermone ferri posse videbatur. quidni enim recte habeat, ubi quis vel pluribus aliquid insusurrat (quam in rem Hecker. com. Call. p. 63 attulit Nonn. Dionys. XXII, 119 *εἶπεν ἑοῖς προμάχοισιν ἐς οὔατα μῦθον ἑκάστῳ.* add. Sophocl. Aiac. 149 *τοιούσδε λόγους ψιθυροὺς πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς*), vel uni eadem saepius repetit? At aliquanto exquisitius dictum *ἐπ' οὔατι* eoque magis dignum Callimacho, unde Agathiae tantum tribuendum esse duxi, ut cum Heckero et Mein. unice probarem *ἐπ' οὔατι*, praesertim quum totum hunc Callimachi locum infixum sibi fuisse Agathias etiam eo probet quod hinc sumpsit illud *ἄκρον ἄωτον* in Histor. II, 30, ut monuit Dilthey, Anal. Call. p. 33 not. 46. —

106. Satis mirari doctos viros nequeo, qui *οὐ δέ* ferri non posse putabant, quod mihi sanissimum videtur. nam ut in enuntiatione affirmativa recte dicitur: *ἄγαμαι, ὃς καὶ ὅσα πόντος ἀείδει*, particula *καί* retracta ex primaria sententia in secundariam, ita etiam in negativa enuntiatione recte habet eodem retracta particula *οὐδέ*, quae hic non significat *ne — quidem*, sed *nicht — auch*. —

108. Fuit qui *τὰ πολλά* a voce *λύματα* disiungendum esse putaret ut per se positum *plerumque* significaret, quod significat sane in Maxim. *περὶ καταρχ.* 601: *τὰ δὲ πολλὰ πέλοντ' ἀνεμώλιοι αὔτως μῦθοι.* add. Nicandr. Alex. 156 *τό τε πολλὸν ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν.* Suid. s. *πολλόν, ὡς ἐπιτοπλεῖστον·*

ἐν Μύθοις· τὸ δὲ πολλὸν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν. Numen. ap. schol. Nicandr. Ther. 237 τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδραμεν αὐτόθεν οἶδος. Sed causae non est cur istae voces disiungantur. nam cf. Callim. hym. I, 27 τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο. Apoll. Rhod. III, 705 τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ. Quint. Smyrn. VII, 710 τὰ δὲ πολλὰ δαϊκταμένων ἡρώων ἔντεά οἱ παρέκειντο. IX, 133 τὰ δὲ πολλὰ θοῶς ποτέοντο βέλεμνα. Oppian. Hal. IV, 558 τὰ δὲ πολλὰ καὶ αἰόλα σώμασι νεκρῶν ἕλκεα, IV, 677 τὸ δὲ πολλὸν ἐπιτρέχει ἀμφιτρίτῃ ὀλλυμένων φύσημα etc., in quibus articulus vi sua non caret, qui quod paulo post ad πολλὸν — συρφετόν non est additus, ne in pedestri quidem sermone haberet quo offendere posset. —

110. Ἀπὸ παντός ferri non potest non adiecto nomine, quum non de rebus omnibus cogitandum sit, sed de omni genere *aquarum*. itaque ἀπὸ παντὸς ὕδευς scribendum putavi, ut ad φορέουσι e sequentibus suppleatur λιβάδα. τὸ ὕδος Callimachea vox est in Choerob. Dict. p. 384, ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήειρα κάμινος, quam ab Hesiodo sumsit, Erg. 61, γαῖαν ὕδει φύρειν, habetque etiam Theognis 961, item ante Hermannum quidem Orpheus Argon. 1137. Et corruptum esse locum intellexit etiam Dilthey, Anal. Callim. p. 35, qui οὐκ ἀπὸ πόντου ὕδωρ φ. coniecit. eam enim esse imaginis rationem, ut vastae aquarum moli parvus lautusque humor, non ut certa quaedam aqua ceteris praeferenda declaretur. quae argutius sunt quam verius dicta. nam quum parvo et puro latici opponatur πᾶν ὕδωρ, quis non ex ipsa ea oppositione ultro intelligat, impurae aquae copiam a Cereris sacris alienam esse? accedit quod in nomine πόντος copiae quidem inest notio, sed impuritatis non item. quod autem maximum est, quominus πόντου scribatur obstat Callimachi versuum pangendorum ratio. nam ut rarissime Callimachus in tertio pede longam vocalem ante vocalem corripit, ita in ea quidem versus parte diphthongos αι et οι corripit solas, quas accentus quoque ratio docet ad corripiendum imprimis inclinasse. ita Callimachus scripsit III, 10 αὐτίκα τεχνήσονται ἐμοί. IV, 13 πόντῳ ἐνεστήρικται, ὅ δέ. IV, 18 νῆσοι ἀολλίζονται, ἀεί. IV, 179 ἀμφιπεριστείνωνται, ἴδωσι — IV, 254 ὕστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπί. IV, 277 οὐδ' Ἀίδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστ. — et καί corripuit II, 36. III, 3. IV, 80. VI, 11 et 119, ubi καί in prima

brevi dactyli syllaba est tertii pedis, quemadmodum $\overline{\alpha\iota}$ et $\overline{o\iota}$ in eis quae modo produxi exemplis, in secunda autem brevi tertii pedis nullam Callimachus corripuit syllabam longam praeter solum *καί*, sed id, si recte numeravi, quater et septuagies. Eaedem autem diphthongi corripiuntur etiam in reliquis pedibus, maxime in primo et quarto, rarius in quinto, rarissime nec aliter nisi in *καί* (Epigr. XLIII, 3 et fortasse III, 81) in secundo. Et de *primo* quidem pede cf. *τέθμιαι* II, 87. *τλήσομαι* IV, 129. *εἴσεται* III, 35 coll. III, 69, 115. IV, 98, 167. V, 111. *καί* III, 139. IV, 59, 133. VI, 100, 108, 138. Epig. incert. V, 3. fr. XLVIII, 1. *ἄρχμενοι* III, 4 coll. III, 124. *μοί* III, 3, 15, 18. Ep. VI, 9. *τοί* III, 142. IV, 52, 114, 278. *οἶ* IV, 16 et 165, — in quibus omnibus quae corripitur diphthongus in secunda brevi est pedis syllaba. contra in prima habemus *ναῦται* IV, 43. *νῆσοι* IV, 18. *μοῦνοι* VI, 113. *τοί* IV, 305. *οἶ* VI, 104. *καί* III, 237. IV, 228. Sequitur *quartus* pes, cuius prima brevis syllaba in solo corripitur *καί* VI, 46, secunda corripitur saepissime: *ἱερώταται* IV, 3 coll. IV, 82. VI, 131. *ἀποδάσσομαι* IV, 9 coll. IV, 95, 123, 127, 163, 247, 273. *ἔρχεαι* III, 168 coll. IV, 195. V, 89. *ἐπιμίσγεται* I, 13 coll. I, 95. II, 9, 20, 22. III, 70, 125, 138. IV, 14, 170, 171, 193, 208, 222, 237, 269, 307. Epigr. XV, 1. *ἀπαύγασαι* IV, 125. *ὀδακτάσαι* IV, 322. *ἀλίπλοοι* IV, 15 coll. IV, 52, 278. *μοί* III, 18, 137. VI, 106. *τοί* I, 56. II, 83. III, 187, 239. IV, 152. *οἶ* IV, 61, 192. VI, 59. Epigr. LXXII. Restat *quintus* pes: *ἐπιμίξομαι* III, 20. *ἐμμάξεαι* III, 124 coll. IV, 221. *παρακέκλιται* IV, 72 coll. IV, 229, 233, 270. *καί* III, 133. IV, 225. VI, 28. *μοί* IV, 124. *οἶ* IV, 64, 133, quae in secunda brevi dactyli quinti corripiuntur, at in prima *ἵπποι* III, 165 et VI, 121, *ὑποδέχθαι* IV, 231, *καί* II, 44. — Sed trium horum pedum i. e. primi, quarti, quinti in angustum locum conclusae tenentur reliquae vocales longae et diphthongi, idque ita, ut in *quarto*, qui omnium saepissime hanc admittit correptionem, non corripiantur longae vocales nisi quae sint in secunda brevi: $\bar{\alpha}$ (ex *α* et *ε* contractum) semel IV, 204 *πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ*, item semel *ᾳ*, VI, 109 *Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ*, semel etiam *πώ*, IV, 40 *οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος* (*ἐνοικέω ἀλλά* in Epigr. est III). ter *ῳ*: III, 224 *φόνῳ ἀκρώρεια* coll. III, 257 et fragm. CXLV, 4. quater $\overline{ov}$: III, 171 *Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο*, coll. III, 218. IV, 42 et 174. item qua-

ter η: IV, 275 ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου. fragm. CXLV ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη — ἑβδόμη ἐστὶ τελείη. IV, 209 ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις. quinquies ει: IV, 126 ἔχει ὅς κέ με ῥεῖα coll. IV, 93 et 303. VI, 52, et IV, 26 ἀεὶ ἀστυφέλικτος. In *primo* autem pede prima brevis dactyli syllaba corripitur in ῃ II, 59 καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ coll. IV, 29, frag. CX, 2 et IV, 276 κλήζῃ, Ἀπόλλωνος. in η II, 80 ἰή coll. 97 et 103. in ει III, 71 δύνει ἔσω (V, 46 πίνει Mein. ex coniectura scripsit). in ευ VI, 54 χάζευ ἔρα. in οι IV, 122 Λητοῖ ἀναγκαίη. in ω VI, 83 Πίνδω ἀν' εὐάγκειαν (ed. Mein.) coll. V, 71. in ῳ III, 47 νήσῳ ἔνι coll. III, 114, 117, 239. I, 48. IV, 13. sed secundam brevem syllabam primi pedis correptam habemus IV, 220 γνησίη οὐλύμποιο coll. IV, 325. fragm. CXLV (bis) et fragm. apud Apollon. Dyscol. de Coni. p. 504 Περσίη, ἧς, deinde III, 236 ἡμέρῃ, οὕνεκα, tum Epigr. VI, 11 Κλεινίου ἀλλά, postremo IV, 273 ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι. In *quinto* pede unum legimus exemplum III, 149: πενθερὴ αὐτή. Non casum autem in omni hac re regnasse, sed consilium, etiam eo perspicitur, quod ab eodem fere initio profectus Nonnus paulo etiam difficiliorem se praestitit imprimis quod ad secundum et tertium pedem attinet (cf. Lehrs. quaest. ep. p. 264 seq.). Quo minus dubito quin reicienda sit Dilthei coniectura, eandemque ob causam crediderim corrupta esse tum fragm. XLIV ex Hecale sumptum: ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος, tum fragm. CCXXII ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει, quae facillime in ordinem cogi possunt scribendo κἀκεῖνον et τεῦχεν. quamquam si quis dixerit Callimachum in senectute qua hymnos scripsit aliter de his iudicasse atque in iuventute, non habeo quod opponam. Contra laudanda alia est Dilthei coniectura, indicari hic a Callimacho Atticorum thesmophoria et ἱερὰν πίδακα esse Callirrhoam, quod probavit appositis schol. Pind. Pyth. IV, 104, Thucyd. II, 15, Pausan. I, 14. —

112. Ἄκρον ἄωτον Callimachus a Pindaro mutuatus esse videtur, Isth. VI, 18: ἀμνάμονες δὲ βροτοί, ὅ,τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν. adde incertum poetam (nisi et ipse Callimachus est, quod putabat Hecker. Com. p. 111) apud Suid. II, p. 452 Bernh. κύματος ἄκρον ἄωτον, ὁ ἀφρός. Quod autem in Etym. Magn. p. 53, 53 (add. Etym. Gudian. p. 29, 53. Etym. Neapol. ap. Gaisf. Praef. Etym. M. p. XLVI. Gram. in Cram. An. Ox. I p. 43) verbis his: οὕτω δὴ

ἅπαντες ἄκρον ἄωτον οἱ καθ' ἡμᾶς φιλοσοφήσαντες, τὴν ἀπαρχήν, interpretes ad hunc Callimachi locum respici putant, errasse eos docet Eustath. ad Od. p. 1429, 15: *καί τις δὲ τῶν συγγραφέων ἄκρον ἄωτον ἐν λογίοις φησὶ τοὺς ἐν λόγοις οἷον ἀνθοῦντας*. iste enim *συγγραφεύς* Agathias est, cuius haec verba sunt in Histor. II, 30 p. 131 Bonn. ab Etymolog. paululum corrupta: *οὗτοι δὴ* (i. e. philosophi quidam eius temporis eximii, quos modo commemoraverat) *οὖν ἅπαντες τὸ ἄκρον ἄωτον, κατὰ τὴν ποίησιν τῶν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς χρόνῳ φιλοσοφησάντων*. Agathias autem utrum Pindarum an Callimachum respexerit non dubitabit qui cognitum habet quam studiose Agathias Callimachum legerit. cf. Dilthey de Cydipp. p. 101 not.

113. Mire dictum est quod praeter unum codices omnes habent et Meinekius etiam retinuit *ἵν' ὁ φθόρος*. cui qui conferunt notissimas formulas *ἄπαγ' εἰς τὸν φθόρον, ἴτ' ἐς φθόρον, οὐκ ἐς φθόρον*; — non intellexerunt in his non locum quo quis abeat, ut in Callimacho, sed consilium denotari. quis autem apte locus cogitari possit ubi *ὁ φθόρος* versetur? itaque e scholiast. Gregor. Nazianz. recepi *φθόνος*, quod praeter cod. J habet etiam Aldina cum aliis quibusdam editionibus quae illam sequi solent, probaveruntque etiam Reiskius, qui ad explicandum locum addidit: „Phthonos habitat in Morbonia", et Welcker. in Mus. Rhen. (1842) I p. 414 not. sive in Alte Denkmäler III p. 256 interpretatione non addita, et Dilthey, qui de apta desperans interpretatione *ἵν' οὐ φθόνος* scribendum coniecit, quod ita interpretatur: Momus (Apollonius Rhodius) eo abeat (in Rhodum scilicet), quo abire ei non invidetur. Mihi tamen mutatione non opus esse videtur, modo *Μῶμον* et *Φθόνον* diversos esse concedatur. nam etsi plerumque poetae graeci *Φθόνον* et *Μῶμον* habent promiscuos (cf. Welcker. l. l.), discrimine tamen separari alterum ab altero posse et ipsa res docet et apparet ex Gregorii Nazianzeni, acerrimi Callimacheorum carminum imitatoris, loco qui est in carmin. moral. II, 45 seq. T. III p. 597 Migne. *τούτοις μὲν ὁμὸν βίον ἀμφαγαπάζειν οὐ φθόνος, οὐδὲ πικρὸν καὶ ἀνάρσιον ἐνθάδε Μῶμος ὄμμα βαλεῖ, τρίζειν καὶ σάνδαλα πολλάκι φάσκων*. Quo concesso plana sunt omnia. nam ut *Φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται*, quae Platonis sententia est in Phaedr. p. 247 a, multum illa a posterioribus celebrata (cf.

Heindorf. ad h. l. et Wyttenbach. ad Eunap. p. 102), ita etiam *Μῶμον* Callimachus a sacris Apollinis hymnoque in eius dei laudem cantato abesse ibidem iubet. —

HYMN. IN ARTEMIN.

2. Admodum memorabilis Hygini locus est, Poet. Astron. II, 33 (coll. schol. Caesar. German. 340 p. 80), ubi de signo coelesti cui lepori nomen sermo est: „hic dicitur Orionis canem fugere venantis. nam quum eum venatorem finxissent, voluerunt etiam hoc significare aliqua de causa. itaque leporem ad pedes eius fugientem finxerunt, quem nonnulli a Mercurio constitutum dixerunt eique datum esse praeter cetera genera quadrupedum, ut alios pareret, alios haberet in ventre. qui autem ab hac causa dissentiunt, negant tam nobilem et tam magnum venatorem — oportere fingi leporem venari. *Callimachum quoque accusari, quod cum Dianae scriberet laudes, eam leporum sanguine gaudere et eos venari dixisset.*" Vltima quae aperte ad hunc locum referenda sunt, non ad v. 95 vel 154, docent iam ante Meinekium fuisse, qui putarent *parum decore poetam in ipso hymni limine dixisse Dianam lepores venari, quorum loco omnes expectaverint alias feras commemorari.* Sed iidem tamen veteres critici ipsa sua nota indicant, se *λαγωβολίαι* hic legisse, non *ἐλαφηβολίαι*, quod Meinekius Callimachum scripsisse putabat, aut *ἐκηβολίαι*, quod M. Schmidt tamquam a Callimacho profectum commendabat. nec aliud quid Nonnum legisse crediderim, qui hinc sine dubio habet sua ista in Dionys. XV, 171: *καλλιφυὴς Νίκαια, λαγωβόλος Ἄρτεμις ἄλλη.* XXXIII, 126 *Ἰοχέαιρα λαγωβόλος.* XX, 71 *Ἰοχέαιρα — βαλίων ὀλέτειρα λαγωῶν.* —

3. In verbo *εψιάασθαι* num primae literae aspirandum an lenienda ea sit quum e codicibus nec hoc loco nec in VI, 39 discerni possit, ad grammaticos recurrendum est. Et veteres quidem technici quid statuerint cognoscitur ex Eustathii com. in Odyss. XVII, 530 p. 1831: *ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἑψιᾶσθαι ἤτοι λόγον παίζειν· καὶ δασύνεται, ὡς δῆλον ἐν τοῖς ἐφεξῆς ἐκ τοῦ ἐφεψιόωνται γυναῖκες* (in unum Eust. conflavit Od. XIX,

331 et 370), καὶ ἐκ τοῦ ἀφεψιασάμην (fragm. Sophocl. 142 D. = 135 N.) ἤτοι ἀφωμίλησα, ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ (adde καθεψιόωνται Od. XIX, 372). ἐκ τούτου δὲ ἴσως εἴρηται καὶ Φιλέψιος, τὸ κείμενον παρὰ τῷ κωμικῷ (Plut. 177). οἱ δὲ παλαιοὶ ἑρμηνεύοντες τὴν λέξιν φασὶν οὕτως· ἑψιᾶται ἀντὶ τοῦ γελᾷ, παίζει, διαλέγεται· καὶ ἑψία παιδιά, γέλως, χλεύη· καὶ ἑψίαι ἑορταί. εἴτε δὲ ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι γίνεται εἴτε παρὰ τὸ ἕπω τὸ λέγω κατὰ πνευματισμὸν Ἀττικόν, οὐκ ἔστι βεβαίως ἀπισχυρίσασθαι. Hinc patet antiquiores technicos existimavisse vocem ubique aspero spiritu insigniendum esse. Sed mox inventi sunt grammatici, qui significationis discrimina etiam spiritu indicanda censerent. cf. schol. Apoll. Rhod. I, 459 ἑψιόωνται: παρὰ τὴν ἑψίαν, ἥ ἐστι διὰ λόγων παιδιά, οἷον ἐπεσία τις οὖσα, παρὰ τὸ ἔπος. διὸ καὶ ψιλοῦται. ὅτε δὲ δασύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθοῦσιν, et auct. Etym. Magn. p. 406, 8 (coll. Gudian. p. 227, 14, Suid. Tom. I, 2 p. 702, gram. in Gram. Anecd. Ox. II p. 437, 24, Zonaras p. 944): ἕψια, τὰ ἀπὸ λόγων ἔχοντα παίγνια· οἷον ἔπεα ἔπη· καὶ φιλέψιος· δασύνεται μὲν φιλοπαίγμων· ψιλοῦται δὲ φιλόλογος, — qui tamen tam parum sibi constat, ut mox p. 406, 12 de verbo εψιάασθαι exponens, sive id παίζειν sive ὁμιλεῖν significet, aliud non noverit etymon nisi ἔπω τὸ λέγω, ut ubique leniendum esse verbum statuisse videatur. Etiam magis autem hanc doctrinam depravavit auct. lexici περὶ πνευμάτων p. 220 = p. 198 Lips. (add. Moschopul. p. 36 Titz.): τὸ ε πρὸ τοῦ ψ δασύνεται ἀεὶ οἷον ἕψω καὶ ἑψῶ, ἑψήσω. ἕψημα, ἕψητον. Ἕψω τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως οἷον ἐψιλωμένος —. σημείωσαι καὶ τὸ ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιά, ἐκ τοῦ ἔπω, ἔψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων, e quorum ultimis omnis asperi spiritus memoria plane evanuit, ac ne hoc quidem potest certe intelligi, utrum εψιάασθαι ad canonem generalem revocari et aspero insigniri voluerit an cum ἐψία ut etymo suo ubique leniendum putaverit. Verum si quaeritur, quantum huic doctrinae in edendis poetarum, qui post Homerum fuerunt, carminibus tributum sit, primum ἑψία invenimus convenienter Eustathii praecepto scriptum in Nicandr. Ther. 880 ἢ θ' ἑψίῃ ἔπλετο κούροις. et ita nunc legimus etiam in Hesych. II p. 23 ἑψία· γέλως, παιδιά, χλεύη. ἔφοδος· ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. ὁμιλία.

Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ, item in Theognost. Can. in Cram. An. Ox. II p. 8, 7, unde corrigendus Pseudoarcad. in epim. p. 39. adde Hesych. l. l. n. 13: ἔψεια· παίγνια, quod fortasse ἔψια scribendum, ut est apud Eust. p. 1868, 24 ἔψια τὰ παίγνια. Deinde derivatum hinc verbum ἐψιᾶσθαι nunc scribitur in Apoll. Rhod. I, 459. II, 811. III, 118, 950 addicente ubique praestantissimo codice Laurentiano praeterquam in I, 459, et in Nonni quoque Dion. X, 326 et XXII, 37 nunc ἐψιόωντο Koechly edidit, quorum locorum in altero olim psilosis regnabat. ad quam normam in Hesychio quoque scribitur ἐψιᾶται, ἐψιατέον, ἐψιάτιμον, ἐψιόωντο, quae leniuntur in Suida. His perpensis omnibus non dubium erit cuipiam, quin recte antiquiorum grammaticorum auctoritatem, quorum ap. Eustath. et Hesych. extant vestigia, praetulerim recentiorum hariolationibus, quas defendunt Suid. et Etym. M. cum pedisequis suis, et spreta Blomfieldi et Meinekii scriptura ad ἑψιάασθαι redierim, quamquam de originatione vocis non magis mihi constat quam Lobeckio, Elem. I p. 52, et Curtio, Grundzüge d. gr. Etym. p. 652 ed. II. —

4. Primus Blomfieldus memor fragm. CXIII, ubi optimi Strabonis codices assentiuntur, ἄρχμενοι dedit, quam formam defendit auctoritate Etym. Magn. p. 151, 38 et Phavorin. s. v. (add. Elem. Magn. p. 824, 11 et Ioann. Alex. p. 22, 22 coll. Lobeck. Elem. I p. 187 et 322), eandemque in Nicandri fragm. 74, 39 restitui voluit Mein. Exercit. phil. in Athen. II p. 41. Praeterea autem codicibus ABC tantum tribuendum fuit ut ἄρχμενος scriberetur, quod dictum ut Eurip. Iphig. Taur. 579 εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον, ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα κἀμοί, quae cum aliis eiusdem generis attulit Porson. praef. Hecub. p. XXXVIII. add. Elmsl. ad Eurip. Med. 552. cf. etiam infra v. 186 εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω. Sed paulo plus negotii facessunt iunctae particulae ὡς ὅτε, quos epicos non ingere constat nisi in comparationibus idque ita ut ad ὡς ex antecedentibus aptum subaudiendum verbum sit. ad eam autem normam qui hunc quoque locum revocandum censuit Aulin. de Elocut. Callim. p. 74 n. 88 ita interpretans: in Minerva celebranda ita incipiamus, ut *ipsa incepit* quum parentem sic alloqueretur, — non cogitavit in hac sententiae conformatione omitti non potuisse αὐτή. Aliter Lobeck. Elem. I p. 133 not., qui reiecta quam Bernhardy ad Dionys. p. 829 proposuerat sententia, ὡς ὅτε cum

ἦμος ὅτε comparandum et inter pleonasmorum argutias referendum esse, Callimachum dicit per inconsequens participio ἐφεζομένη videri usum esse pro indicativo. sed eius constructionis si qua certa et indubia exempla extant (cf. Wannowski de synt. anomal. p. 221 seq.), ea revocanda ad normam ab Hermanno ad Aeschyl. Agam. 404 propositam, cui hic locus non est. Itaque iam olim in Philol. VI p. 499 corruptum dixi locum et ὡς ὅτι scribendum censui. Vt enim vetustiores scriptores, si quando post verba dicendi vel similia ab ὡς orsi verba inde apta aliis interiectis ab eo vocabulo diremerant, interposita vocula ὅτι illius particulae memoriam renovabant, qua de re disputantem vide Foertsch. observv. crit. in Lysiam. p. 46, ita alii, maxime quidem posteriores scriptores, vel nullis interiectis orationis partibus ὡς ὅτι vel ὅτι ὡς iunctim ponere ausi sunt. ita poeta anonym. in Anthol. Pal. IX, 530: οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὡς ὅτι μέχρις σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται. Arrian. Exp. Al. VII, 3, 9: ὅτῳ γνῶναι ἐπιμελές, ὅτι ὡς καρτερόν τέ ἐστι καὶ ἀνίκητον γνώμη ἀνθρωπίνη. Auct. hypothes. in Isocrat. Demon. T. I p. LVI Bens. εἰρήκαμεν ὡς ὅτι κοινωφελεῖς βούλεται ποιήσασθαι τὰς παραινέσεις. id. hypoth. in Nicocl. ibid.: εἰρηκότα ὡς ὅτι — ἔπεμψεν. id. hyp. in Busir. T. II p. III: κατηγόρουν δὲ αὐτοῦ, ὡς ὅτι καινὰ δαιμόνια εἰσφέρει. imprimis autem ista loquendi ratio ad grammaticos et scholiastas transiit. nam habet aliquoties Apollon. Dyscol., velut de Coniunct. p. 504, 6, post quem in deliciis fuit Herodiano filio (cf. Lehrs. de Aristarch. p. 34 = p. 29). add. schol. Aristoph. Pac. 507. Sed haec exempla, fateor, recentiorum sunt omnia nec Strabone et Diodoro antiquiora protulerunt interpretes ad Gregor. Corinth. p. 52 (nam qualia apud veteres saepissime leguntur, ὡς ὅτι βέλτιστον, ὡς ὅτι μάλιστα, ea longe alius generis esse patet. cf. Stallbaum. ad Plat. Sympos. p. 218 D. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 673). quamquam quaeri potest, num in Dinarchi orat. III, 7: ἀλλ' ὑπομενεῖτε ἀκούειν τοῦ τοσαῦτα διαπεπραγμένου καθ' ὑμῶν, ὡς ὅτι τὸ συνέδριον τὸ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ψευδεῖς πεποίηται τὰς ἀποφάσεις, — iure recentissimi editores alterutram particulam deleverint. Sed ne sic quidem recte huic coniecturae obiectum est a Pohlio, recentiorem esse hanc particularum copulationem, quam quae Callimacho obtrudi possit. nam, ut hoc utar, quis in Epigr. XIX Mein. illud ὤφελε

μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες corrigere audeat, quod, quantum nunc quidem scimus, ante Callimachum nemo dixit? Nihilo tamen minus nunc spreta illa coniectura aliam amplexus sum *ἄτε* scribens, quod quam aptum huic loco sit neminem fugiet. — In sequentibus cum *παῖς ἔτι κουρίζουσα* cf. Nonn. Dion. IX, 246. XIV, 154. XLII, 679. —

7. Aliquanto plus quam ipse Callimachus elegantiarum studiosi fuisse mihi videntur, qui *δὸς πολυωνυμίην* poetam scripsisse putabant aut corrigendo expellere ex quarto pede spondeum (*μή μοι*) studebant. Et hi quidem non intellexerunt nihil esse in illo spondeo offensionis, ubi legentium vox nullo admisso hiatu a quarto pede ad quintum properat, quod apertum est fieri debere sicubi ante ipsum pedem quintum positae sunt articuli formae aliaque vocabula quae cum sequentibus arcte coniungi necesse est, ut in his: *ἐς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα* (VI, 11), — *Ἀρτέμιδος· Φοίβου δὲ λύρης εὖ εἰδότος οἴμους* (I, 78), — *λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα ἥξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ* (IV, 123, 124), quibus adde III, 99. IV, 4, 298. V, 85. VI, 60. Sed eadem res est ubi ex ipsa versus sententia satis apparet alibi esse atque post quartum pedem caesuram primariam, quod ut in eum de quo cummaxime disputamus versum cadit, ita cadit etiam in IV, 226 *ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γάρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις*. Atque in eandem fere sententiam dudum disputaverat Naeke, Opusc. II p. 104 seq., qui non refragari nisi unum vidit in Callimacheis locum (fragm. CVI, 3 *ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'. ὅσσα τ' ὀδόντων*) quantocius emendandum. *Μή σοι ἐρίζῃ* hinc habere videtur Nonnus Dion. XVI, 130. —

8. Hiatu offensus et ipse olim in Philol. IV p. 502 cum aliis corruptum putabam *τόξα*, ac *τόξ', ἃ ἔα* scribendum existimabam incaute in tertium pedem inserens *ᾰ* correptum (cf. ad II, 110). nunc autem nihil mutandum censeo, quoniam alibi quoque in tertii pedis caesura trochaica Callimachum toleravisse cum Homero hiatum video. nam IV, 264 dixit *αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα*, cui aptissime Mein. contulit hym. Hom. in Cer. 283 *μνήσατο τηλυγέτοιο ἀπὸ δαπέδου ἀνελέσθαι* (add. Il. XIV, 154 *στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγνω*, et Herm. ad Orphic. p. 726), item fragm. CXXVII *ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι*, quod defenditur Hom. Il.

XX, 20 ἔγνως, ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν. haec autem qui tolerabilia esse putat (quamquam non putabat Werneck. ad Triphiod. p. 41), nostrum quoque τόξα, ἔα satis defensum putabit Hom. Il. XIV, 6 εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρὰ ἐυπλόκαμος Ἑκαμήδη, et XXIII, 533 ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, et XXIV, 733 ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο. quod autem τόξον, non τόξα in suo invenisse exemplari Nonnum dicunt propter hunc eius versum in Dionys. V, 525 ἀλλὰ βέλος καὶ τόξον ἔα, πάτερ, ὅττι βελέμνοις τέρπεται, presse quidem ille Callimachum imitatus est (paulo pressius quidem quam in simili re XXIX, 140 seq. πέμπε μοι ἐνθάδε Φοῖβον ἀδελφεόν, ἴδμονα τέχνης λυσιπόνου, καὶ κοῦρον ἀκέσσεται. ἴσχεο, φωνή· Φοῖβον ἔα κατ' Ὄλυμπον), sed in τόξα fieri non potuit quin ab eo recederet propter severissimas quas sibi de hiatu scripsit leges. ac τόξα Nonnus habet alio loco qui et ipse hinc pullulasse videtur, XXXVI, 111 πυρσὸν ἔα καὶ τόξα. Omnium autem maxime erraret si quis τόξον ἔα commendari existimaret eo quod statim sequeretur οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον. nam ita variare eiusdem nominis numeros, etiam ubi nulla iusta causa est, cum aliis poetis Callimacho elegans visum est. hoc quoque in illo loco (V, 525) imitatus est Nonnus, ubi proxime praecedunt haec v. 523: τόξα καὶ ἰοὺς πῆξον ἐμὸν παρὰ τύμβον· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων. ac vide Dionys. XXXVI, 58 ἦν δ' ἐθέλῃς, ἔχε τόξον, Ἔρως ὅτι τόξα τιταίνει, coll. XVI, 2 et 10. XXXIII, 161, 163. Et ita iam Homer. Od. XXI, 264 seq. τόξα — τόξον πειρώμεσθα. XXI, 344 seq. τόξον — τὰ δὲ τόξα. adde Il. XII, 25 ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὗε δ' ἄρα Ζεὺς συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη. Il. I, 480 ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον. XVIII, 502 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί· κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. Od. III, 399 seq. λεχέεσσιν — λέχος. XXII, 22 seq. δώματα — δῶμα. Theocrit. XX, 26 στόμα — στομάτων. Orph. Argon. 578 seq. ἄεθλον — ἄεθλα. —

11. Hunc versum cum proxime antecedentibus ita scribi iussit Maur. Schmidt, Verisimil. p. 31.

δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
καὶ πολυωνυμίην, ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
ἀλλ' ἰοὺς καὶ τόξον ἔα, πάτερ· οὔ σε φαρέτρην,

οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον· ἐμοὶ Κύκλωπες οἰστοὺς
αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα·
δὸς δὲ φαεσφορίην τε καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω,

ut vv. 6 et 7 accurate respondeant versibus 11 et 12, at vv. 8, 9, 10 quasi mesodi vices expleant. „aliter enim,“ inquit, „vv. 8 et 11 non obediunt legibus quas sibimet ipsi poeta scripsit.“ Nimirum Schmidtius quoque ut alii multi, qui ex hac re summam scilicet criticorum facultatem metiuntur, ubique odoratur aequabiles et quasi antistrophicas sententiarum conformationes, quas ut concedo interdum a Callimacho admissas esse (cf. Mein. ad III, 130 p. 167 et Ribbeck. in Mus. Rhen. XVII p. 564), magnique esse momenti ad defendendam a criticorum coniecturis codicum scripturam, ita nego ei obtrudendas, ubi non possunt nisi corrigendo quae sunt sanissima aut expellendis transponendisque vel singulis vocibus vel totis adeo versibus constitui. Merito ridet haec recentiorum quorundam criticorum conamina Bergkius ad Poet. lyric. p. 738 ed. tert., quibus nisi fortiter resistatur, verendum est ne mox pro veterum poetarum nativa elegantia passim legamus recentiorum hominum artificiosos lusus et nugas. —

12. Hunc locum apertum est imitatum esse Christodorum, Ecphr. 309 et ipsum de Diana narrantem: *ἣν δ' ἐπὶ γούνων παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα.* minus liquet de Nonni locis quos Ruhnk. attulit, V, 239 *πέπλα φαεινομένης ἐπιγουνίδος ἄχρι φορῆσαι,* et XLII, 148 *πῇ λίπες ὃν φορέεις ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα,* quibus similia multa afferri possunt, velut Apoll. Rhod. III, 875 et Paul. Silent. in Anth. Pal. V, 255 v. 9. Sed aperte errabant qui eundem Callimachi locum respexisse putabant Erotianum s. *τὰ λέγνα*, ubi ita est scriptum ab recentissimo editore p. 127: *λέγνα ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὰς τῶν ἱματίων ὤας, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι λέγων·*

τὸν τῶν κανόνων ἐσιπερὶξ λεγνότων χιτῶνα

ἐντεῦθεν δηλῶν, ὡς τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνει. debebat certe scribere: *ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι λέγων τὸν „τῶν κανόνων ἐσιπερὶξ λεγνωτὸν“ χιτῶνα,* ut *τὸν χιτῶνα* ipsius essent Erotiani verba. Callimachi autem fragmentum, in quo emendando misere se torquent editores, aperte ita scribendum:

τῶν κανόνων ὤῃσι πέριξ λεγνωτὸν —,

nam nisi *ὤῃσι* fragmento restituitur, verum non est quod gram-

maticus inde apparere dicit, τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνειν. praeterea non dubito quin suum illud χιτῶνα Erotianus substituerit alii voci, quam et versus capiebat et ad τῶν κανόνων apte referri licebat. eam equidem ὕφασμα fuisse putaverim. —

13. Memor erat huius loci Nonnus quum scriberet XVI, 125 seqq. Ἀσταχὶς ὁπλοτέρη πέλες Ἄρτεμις· ἀλλὰ καὶ αὐτὰς δμωίδας ἑξήκοντα χορίτιδας ἐς σὲ κομίσσω, ὄφρα χορὸν νήριθμον ὀπάονα σεῖο τελέσσω, ἀμφιπόλοις ἰσόμετρον ὀρειάδος Ἰοχεαίρης, εἴκελον Ὠκεανοῖο θυγατράσιν. et χορίτιδας, quod Callimachus habet etiam IV, 306, idem Nonnus alibi quoque hinc sumpsit, I, 504. V, 90. XXIV, 261. XXXI, 205. XXXIV, 37. XLI, 225. XLVI, 158. XLVII, 459. XLVIII, 281, ubi veteres editiones passim dant χορήτιδες eodem errore quo hic et IV, 306 in codicibus et editionibus nonnullis scribebatur χορήτιδες, aut ξειγήτιδες II, 47, ποταμήτιδες Apoll. Rhod. III, 1219 et Paul. Silent. Ecphr. magn. eccl. β 210, ζεφυρήτιδος Dionys. Perieg. 727 etc., quem errorem frustra defendere conatus est Passovius in cens. ed. Blomf. p. 118. cf. Lobeck. ad Buttmanni Gr. gr. II p. 431. —

14. Heckeri coniecturae non est nisi levissimum praesidium in codd. ABC scriptura (nam iidem libri infra v. 43 tenent vulgatum), aliquanto maius in ipsius Callimachi εἰναετιζόμεναι, quod infra legitur v. 179, item in Homerico εἰνάετες Od. XIV, 240, quod imitati sunt Crinagoras in Anthol. Pal. VII, 643, 2 et Auct. Lithic. 342. Sed Callimacho rariora captanti et singularia ad analogiam fingere solito placuisse videtur Homericam vocem, cuius formam servavit v. 179, hic ad nominum εἰνάκις, εἰνάνυχες, tum vocum ἑπτετής et δεκετής normam transformare. itaque nihil mutavi nisi quod in accentu ponendo meliores libros secutus sum (cf. ad Epigr. dub. I). et sic voluit etiam Auratus. Ceterum novennes puellas flagitasse Dianam propterea crediderim, quod et ipsa quum flagitaret novem esset annorum. tacite igitur indicavit, aequales sibi velle se puellas, quod apertis verbis indicandum fuisse Ruhnkenius putavit, qui οἰέτεας coniecit probatum Cobeto Mnemos. X p. 418. idem autem Ruhnkenius quod ad defendendam hanc coniecturam dicit, non esse cur Diana, novennes puellas expetens, tam sollicite caveat omnes ut sint ἄμιτροι, quam cautionem supervacaneam et frigidam esse, — aperte ille vim fecit vocabulo, quod, quantum quidem ad summam rem, nihil significat nisi puerilis aetatis

feminas. id quamvis post *εἰνετέας* addi fere supervacaneum sit, quis tamen nescit, simili verborum ubertate quantum in describendis hominum aetatibus poetae saepe luxurient. an minus verbosus fuit Apollonius Rhodius, quum scriberet II 707 *κοῦρος ἐών, ἔτι γυμνός, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς*, aut Oppian. Cyn. IV 347 *εἰσέτι παῖδες, ἔτι χνοάοντες ἰούλους*, aut poet. incert. in Append. Anthol. Palat. p. 854, n. 306, 1 *πρωθήβην ἔτι κοῦρον, ἔτι χνοάοντος ἰούλου δευόμενον*, quorum similia plurima afferri possunt. —

16. *Ἐνδρομάδας*, quod hic plurimi codd. habent, nec analogia satis firmatum est (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 450), nec poetarum usu, imprimis Nonni. cf. Dionysiac. V 237. XXXVI 50. XLIV 300. XLVIII 334. adde Pollnc. VII 93 *ἐνδρομίδες ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος ὑπόδημα*. Et consentiunt in *ἐνδρομίδας* codd. omnes in Callim. IV 238. —

17. Non sum nescius eorum, quae de particularum *οὐ — οὔτε*, *μή — μήτε* cum Hermannus ad Elmslei Mede. v. 4 p. 330 seqq. (Opuscul. III) tum alii disputarunt, quorum aliquot nominat Ellendt. ad Arrian. Exp. Al. I p. 211. Sed ex exemplis quae affatim illi congerebant satis mihi videtur patere, particulas *οὐ—οὔτε* disiungere disparia quae, quoniam diversi sint generis, in unam notionem comprehendi nequeant, contra *οὐ — οὐδέ* coniungere quae eiusdem generis sint et facile in unam notionem coeant. iam quum ad summam rem nihil plane referat *λύγκας* an *ἐλάφους* Diana desinat venari, sed in universum intelligantur ferae quas venari Diana solet, patet praestare *μηδέ*. fieri quidem posse ut lynces et cervi discernantur non nego. sed hoc ante omnia quaeritur num apte Diana particula *μήτε* usa indicet interfore lyncasne an cervos desinat venari. Ita recte dictum III, 262 *μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν — μηδ' ἐλαφηβολίην — ἐριδαίνειν*. V, 13 et 15 *μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως — οἴσετε*. VI, 118 *μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος — εἴη μηδ' ὁμότοιχος*. Epigr. XXVII, 6 *οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός*. sed recte dictum etiam Aeschyl. Pers. 589 *οὐκ ἔτι δασμοφορεῦσιν — οὔτ' ἐς γᾶν προπίτνοντες ἄρξονται*. Ne quis autem obiciat huic doctrinae plane adversari copulativam particulam *τέ*, equidem persuasum habeo, in hac re non a copulativa particulae significatione proficiscendum esse, quod fecit Hermannus, sed a primitiva eius vi, quae est demonstrativa vel correlativa (cf. Schoemann. die Lehre von den Redetheilen p.

186 seq.). nam ut *μέν τε—δέ τε* (*μὲν—δέ τε* Il. IX, 593), *ἤ τε—ἤ τε* (Il. XI, 410), *εἴτε—εἴτε* (*εἰ—εἴτε*) non differunt a *μὲν—δέ* etc., nisi quod in hoc illa demonstratio, qua alterum ad alterum refertur, non iam apparet, ita *οὔτε* (*οὐκ*) *ἀνήρ, οὔτε γυνή* nihil aliud est atque *οὐκ ἀνήρ, οὐ γυνή*. ita autem qui loquitur, eum non coniungere utrumque sed disiungere velle apparet. —

Βάλλοιμι qui in *βάλλωμι* mutandum censebat Thierschius non cogitavit nec reperiri alibi in Callimacheis coniunctivum in *ωμι* formatum, et optativum in rebus praesenti futurove tempore saepius repetitis vel omni tempore fieri solitis legi etiam v. 30 *ὅτε μοι τίκτοιεν*. v. 66 *ἀλλ' ὅτε τεύχοι*. v. 151 *ὅτε φέροι*, etsi in simili re coniunctivum Callimachus habet I, 88. II, 21. III, 132. V, 101, quibus locis omnibus *ἄν* omissum est, indicativum II, 18. III, 21, 141. IV, 17, 84, 141, 176, 207, 296 (sed de indicativo futuri III, 170 et IV, 234 admodum dubia res est). —

Θοὰς κύνας, quod cum Brunck. et Blomf. ex paucis codicibus dedit Mein., quoniam de venaticis canibus femininum genus sit usitatius, firmari quis putet eo quod ipse Callimachus V, 114 dixit *αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες τουτάκι δειπνησεῦντι*, et IV, 229 *κύων ὥς Ἀρτέμιδος ἥτις τε—ἵζει θηρήτειρα*. sed idem III, 207 dixit etiam *θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κ. τ. λ.*, et v. 90 seqq. docet inter canes Dianae et mares et feminas fuisse. nec apud alios ubique legitur femininum, ut apud Homerum habemus Il. XV, 579 *κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ*, et XXII, 189 seq. et saepius alibi, apud Apoll. Rhod. II, 278 *κύνες δεδαημένοι ἄγρης* etc., codices autem non uno loco in diversa abeunt, cf. vv. ll. in Aristoph. Plut. 157, Plat. de rep. V p. 459 A, Nicand. Ther. 670. —

18. E Stephani coniectura quae duplici vitio laborat unum sustulit Cobetus, alterum reliquit, caesuram trochaicam in quarto pede. Sed mutandi causa fuit nulla. nam *ἥν τινα*, quod est pro *ἥτις ἐστί*, fere valet *aliquam*, de quo dicendi genere cf. Lobeck. ad Aiac. 178. idem alii ad alia relativa pronomina transtulerunt, ut Marcell. Sidet. 41 *ὁπόσοι* dixit pro *omnes*, in his: *τῶν ὁπόσων ἰήματ' ἔχει φύσις* i. e. *φύσις τούτων, ὁπόσοι εἰσίν*, cui conferri potest *ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι* in Homer. Il. X 418. Quod autem post illud *ἥν τινα* Callimachus intulit *ἥν τινα*

λῆς, idem fecit Lysias XII, 84: πῶς οὐκ αἰσχρὸν ὑμῖν καὶ ἥντινοῦν (δίκην) ἀπολιπεῖν, ἥντινά τις βούλοιτο παρὰ τούτων λαμβάνειν; — Sed plura etiam in hoc versu iniuria vituperat Cobetus p. 419, ut in σπαρνὸν ὅτε recte dici ὅτε negat. at mihi simillimum videtur Hom. Il. XIII 817 σοὶ δ' αὐτῷ φημι σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων ἀρήσῃ. —

21 seqq. Non uno nomine haec displicuerunt Cobeto l. l. p. 419. nam „in ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι," inquit „Callimachus melius praepositionem ὑπό omisisset, et in sequentibus pro γεινομένην rectius scribitur γιγνομένην, sed ipse poeta impegit quum verbo ἐπικληρῶσαι uteretur pro ἐπικλῶσαι et ἐπινῆσαι, quibus ex ipsa rei natura constanter in ea re veri poetae utebantur." At primum scire velim, num item male additum praepositionem Cobetus censeat in Hom. Il. XIII 667 νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, aut in Od. XI, 136 γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον, aliisque locis, quos libenter secuti sunt posteriores epici Homerum quoque rati Graece scivisse, non solos Atticos, ad quorum normam Cobetus haec quoque revocat iniuria. nam Attice scribere Callimachus nolebat. Deinde noverat sine dubio Callimachus illud vere scilicet poeticum ἐπικλῶσαι et ἐπινῆσαι, sed nolebat trita voce uti aliaque usus est, quae cur minus ex ipsa rei natura dicatur ne ipse quidem Cobetus indicare possit. an Pindarum quoque vituperabimus similiter dicentem Olymp. VIII 15: ὔμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνί — ? — Postremo quod γιγνομένην pro γεινομένην reponi Cobetus iussit, hic quoque oblitus est in epico poeta, non in attico se versari scriptore, cui si quando vel optimi codices γείνεσθαι obtrudere velle videantur, ut in Aeschyl. Suppl. 762 codex Mediceus, continuo alterum restituendum esse quis non concedat? Et in Homero quidem abhinc paucos annos vulgatum erat γείνεσθαι in Il. XX 128 ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. XXIV, 210 et Od. VII, 198 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. item Il. X, 71. XXII, 477, XXIII, 79. Od. IV, 208, donec Bekkerus ubique γίγνεσθαι rescripsit a codicibus raro commendatum. Veteres autem illi grammatici, Aristarchi et Herodiani, quid de ea re statuerint hodie nescimus. nam non veterum magistrorum, sed recentiorum hominum doctrinam sapiunt quae Choerobosc. de Orthogr. p. 188, 26 (Cram. Anecd. Ox. II.) praecipit: γίνεται, σημαίνει δὲ τὸ ἀποτελεῖται, γράφεται διὰ τοῦ ῑ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ γείνεται, τὸ

γεννᾶται· τοῦτο γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται. add. Etym. Magn. p. 232, 24, Gudian. p. 125, 32. Sed hoc certum videtur, *ἐν ταῖς κοιναῖς* et ante Aristarchos et post eos praeter aoristum *ἐγείνατο*, quod transitivum est, etiam praesens et imperfectum *γείνομαι, γείνετο* quae intransitivam significationem habeant, passim lectum fuisse (ut legitur etiam in Hesiod. Theogon. 82, 202, 219, Op. 179, Scut. 88), unde bona fide sumpserunt posteriores epici, velut Callim. praeter hunc locum etiam IV, 214, Theocrit. XVII, 75, Nicandr. Ther. 133, Dionys. Per. 941, Quint. Smyrn. XI, 275 et Plat. in Anthol. Pal. VII, 99, ubi raro nutant librarii. Hinc non mirum etiam de rebus dici *γείνεσθαι* Call. IV, 260. add. ad VI, 58. —

24. Hyperbaton quod est in hoc versu insuave et durum videbatur Cobeto p. 419, Callimacho non item, qui saepius usus est, cf. III, 8 *οὔ σε φαρέτρην, οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον.* add. ibid. 225 et 259, item IV, 194 *ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα*, V, 30 *ᾧ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης*, et III, 90 seqq. nec displicebat aliis velut Apoll. Rhod. IV, 1220 *πολλὰ δ' ἰοῦσιν Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήια, πολλὰ δ' ὄπασσεν Ἀρήτη*, Nonn. Dionys. XXX, 33 *καὶ στεφάνοις τρυφάλεια καὶ εἴκαθε νεβρίδι θώρηξ*, etc. Paulo autem durius ad nostrum quidem sensum id hyperbati genus est quod habemus IV, 324 *εὕρετο νύμφῃ παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν*, sed ne hoc quidem nec primus nec solus Callimachus usus est. cf. Hom. Od. III, 350 *οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν*, unde apparet quid statuendum sit de Il. II, 483 *ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.* Aeschyl. Eum. 277 *βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός.* Sophocl. Aiac. 186 *ἀλλ' ἀπερύκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.* Nicandr. Ther. 248 *γυίοις ἀδρανίη βαρύθουσα καὶ ἰξύι μέρμερος ἵζει.* Quint. Smyrn. VII, 286 *οὔ τι τέτυκται ὀιζυρώτερον ἄλλο χήρης ἐν μεγάροισιν ἀκιδνότερόν τε γυναικός.* Orph. Lithic. 341 *αὐτοκασιγνήτη πολιῆς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης.* Ioann. Gaz. Ecphr. β 26 *ἀνθοκόμους τίκτουσα καὶ ὠδίνουσα κορύμβους.* Horat. Od. II, 8, 3 dente si *nigro* fieres vel *uno* turpior ungui. Ovid. Met. IV, 423 vertere *Maeonios* pelagoque immergere *nautas.* etc. —

251 seqq. *Κόλπων* quod deteriores libri habent sine dubio huc illatum ex I, 15 (coll. IV, 214). alterum propemodum iocu-

lare visum Cobeto l. l. at non meminerat hym. Hom. in Merc. 20 ἐπειδὴ μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων. adde Maxim. περὶ καταρχ. 156 ἡμιτελῆ γυίων ἀποσείσεται ἀκλέα παῖδα. Non minus autem erravit Cobet., quod πολλὰς ἐτανύσσατο χεῖρας Callimachum putavit perperam dixisse pro πολλάκις. nam sine offensione olim legebant in Hom. Od. II, 151 ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά, nec Theocrit. XVI, 72 dubitavit de Solis equis dicere πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι, quibus similia attulerunt Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 266 et Blomf. ad h. l. —

28. Verba μέχρις ἵνα ψαύσειε si cum Ernest. explicaverimus: „usque dum contingeret," nulla iam erit iusta mutandi causa. nam ἵνα quin etiam temporale sit quis dubitet legens Hom. Od. VI, 27 σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἵ κέ σ' ἄγωνται (cf. Hermann. de part. ἄν p. 132), cui loco Dindorf. in Stephan. Thes. apposuit Antiphont. de choreut. 9: ἐπεί τοί γε καὶ δεινόν, ἵνα μὲν ἐξῆν αὐτοῖς, εἴ τι ἠδίκουν —, ἀποφήνασι καὶ ἐξελέγξασιν ἄνδρα τε ἐχθρὸν τιμωρήσασθαι —, ἐνταῦθα μὲν οὐδεὶς πώποτε οἷός τε ἐγένετο αὐτῶν οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα ἐξελέγξαι ἀδικοῦντα τόνδε τὸν ἄνδρα. poterat praeterea ex Callimacho apponere hym. in Art. 12: ἵν' ἄγρια θηρία καίνω, quod aperte significat „quando feras perimo," ita autem μέσφ' ἵνα non diversum erit ab μέσφ' ὅτε, quo usus est Callim. III 195 et VI 112, agnitum ab Hesychio et Suida, et post eum Quint. Smyrn. III 623. VII 621. VIII 134. IX 325. XII 296, Maxim. περὶ κατ. 421. Optativum autem quum Callimachus poneret, ipsam Dianam haec ita cogitantem facere voluit. —

29. Nescio equidem cur Mein. et Maurit. Schmidt tantopere desideraverint mortalium mulierum mentionem quibuscum Iuppiter rem habuerit, ut corruptum locum dixerint. quarum mentionem tantum abest ut necessariam equidem putem, ut ne aptam quidem futuram fuisse existimem. Quum enim Diana Iovi cummaxime placeat propter blandimenta quibus ipsius animum scit devincire, apparet persuasum esse Iovi non timendam sibi fore Iunonis aemulationem et invidiam, si Diana vel quae alia sibi nata sit divina proles Dianae similis iisdem blandimentis Iunonis animum ad benevolentiam alliciat. Idem autem effecturam ex mortali

muliere natam prolem, utpote quae et ipsa mortalis sit, sperare Iupiter non potuit. —

31. Ἐθελημοί Hesychius interpretatur πρόθυμοι, item ἐθελήμως (sic)· προθύμως, quae aptissima est huic loco explicatio nec intelligo quo iure dicat Cobet. l. l. ea voce nihil posse frigidius esse et magis supervacaneum verbo αἰτίζειν additum. minus placet Brunckii explicatio: quae ultro, sponte tua petis, et alia insuper maiora dabit de quibus ne cogitas quidem. Nihil igitur mutaverim cum Reiskio, certe si quid esset mutandum, non huic assentirer, sed Hesychii ἐθελημῶς putarem ex hoc ipso loco esse petitum. —

32. Utrumque, et καὶ δ' ἄλλα et καί τ' ἄλλα, quum loci ferat ratio, potiorem habendam duxi codd. ABC auctoritatem. atque καί τε ad coniungendas enuntiationes post Homerum Il. I 521. III 235. IX 509 etc. usi sunt etiam alii, Theogn. 138, Apoll. Rhod. I 1105. II 447, 717. III 815, 1243. Nicandr. Alex. 48 et saepius (cf. ad Alex. 92). Maxim. 308, 457, etc. — In sequenti versu οὐχ ἕνα, quod *plures* significat, et hic et I 89 vel ex hym. Hom. in Merc. 284 vel ex Aeschyl. Sept. 99 Callimachus sumpsit, ex quo habere videntur Nonn. Dionys. II 251. XX 379. XXV 472. XXVIII 184 et 185. XL 54, et Paul. Sil. Ecphr. β 8, Amb. 150. quamquam invenitur etiam apud alios. cf. Blomf. ad Aeschyl. Sept. l. l., Bast. ad Gregor. Cor. p. 55 seq. Naeke de Hecal. p. 34. add. Nicandr. Ther. 148 et 478. —

36. Huic loco patet nihil ad integritatem defuturum, si ita eum liceat explicari: „concedam tibi et urbes quae propriae tibi sint, et ut urbes condantur quae communes tibi sint cum aliis diis." licebit autem, si medium διαμετρήσασθαι, quod non potest nisi de ipsis conditoribus dici (cf. II 55), in ordinem coegerimus. nam quod priores quidam philologi, velut Dorvill. ad Charit. p. 358 Lips. et Schaefer. ad gnomic. poet. p. 166, persuasum habebant, aoristum primum generis medii vicem passivi explere posse, eorum doctrinam explosam nunc habemus a Lobeck. ad Phryn. p. 319 seq. aliisque. immo reponendum erat διαμετρήσεσθαι, quod pro διαμετρηθήσεσθαι dici posse nemo hodie nescit. cf. Ianson. in Iahnii Annal. Suppl. XIX (1854) p. 506 seqq. et Fr. Franke in Philol. Supplem. I p. 459 seqq. Hac autem admissa emendatione quae in tanta terminationum σασθαι et σεσθαι commutandi proclivitate lenissima est, Meinekii concidunt

opinationes, qui quum post *καλέεσθαι* plene intercideret et verbi *διαμετρήσασθαι* subiectum esse putaret Dianam, fieri non potuit quin de loci sententia erraret. nec probaverit quisquam quod ex v. 34 ad *ξυνῇ non sine magna duritie* suppleri posse dicit „cum aliis diis." —

37. Quum II 65 Callimachus *βαθύγειος* dixisset, nunc atticam formam *μεσόγεως* versui accommodavit non aliam ob causam nisi quod metro facilius constringebatur. idem fecit in forma item attica *νεώς* in frag. CX *ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείης ἐπίβαθρον*, quod imitatus est Apoll. Rhod. IV 208 *σπασσάμενος πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν*. nec desunt alia atticismi vestigia (ut fortasse etiam *μακράν* II 7), qualia prudens et sciens admisit Callimachus erravitque hac quoque in re Cobet. l. l. p. 420 seq. — Ceterum Callimachus aut *μεσσόγεως* in universum significare voluit urbes quae sunt in continente, quibus insulas opposuit (ut IV 168), aut *μεσσόγεως* posuit consueta significatione, *νήσους* autem intellexit non solum proprie dictas, sed etiam urbes mari adiacentes, de quo usu cf. Pseudoherodian. Epimerism. p. 49 et 181 Boiss., Bernhardy ad Dionys. Per. p. 670, Meinek. ad Steph. Byz. p. 49 et p. 181. sed quoquo modo *νήσους* intellexit, non minus recte atque *μεσσόγεως* ad *πόλιας* hoc nomen rettulit. nam etiam insulas dici *πόλεις* constat. cf. schol. V. ad Aristoph. Pac. 251 et Abresch. ad Aeschyl. Pers. 117. —

38. Mirum est quod Cobet. p. 421 scribit: „in *καὶ μέν* quid *μέν* sibi velit ne ipsum quidem poetam scivisse suspicor." noverat ille, opinor, ex Hom. Il. XXIV 732 *καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσιν* (*ὀχήσομαι*) aliisque locis (cf. Naegelsbach. Exc. I ad Hom. Il. n. 10 p. 165) scivitque usurpari ubi novi quidpiam cum affirmatione additur, quod scriptores dicunt *καὶ μήν* vel *καὶ μὲν δή*. illud legitur nunc etiam II 36, *καὶ μήν* III 206. Neque rectius idem Cobet. iudicavit de forma *ἔσσῃ* v. 39 cui conferendus Od. XIX 254 *ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε*, coll. Lobeck. Elem. II p. 126. —

41. Qui *ἐπί* scripserunt, non *ἔπι*, patet antecedentem vocem adiectivum putasse, non proprium nomen, quod recentiores editores omnes videntur fecisse scholiastam secuti: *ὄρος Κρήτης. ἑνικῶς οὗτος εἴρηκε. Λευκὰ δὲ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.* Non mirarer magnopere, si plurali, quo Theophrast. Hist. plant.

IV, 1, 3 (quem exscripsit Plin. Nat. hist. XVI 142), Strab. X 4 p. 475, Ptolem. III 17 utuntur, Callimachus substituisset singularem numerum, sed illius quidem montis mentionem ab hoc loco plane alienam arbitror. nam quum Cnosium agrum, ubi flumina sunt Caeratus et Amnisus, Diana adire vellet ut Amnisidas nymphas eligeret, quae tandem causa fuit cur prius Albos montes adiret, qui in occidentali Cretae parte siti sunt et ab illa regione in quam contendebat remotissimi? Quodsi quem montem appellare Callimachus voluit, alium non potuit nisi Idaeum, qui ad Cnosum usque et mare procurrit. Hunc quin simpliciter Cretaeum montem appellare ei licuerit, propter huius montis celebratissimam famam, item propter eius altitudinem et latitudinem qua reliquos Cretae montes longe superat (cf. Strab. l. l.), dubitari non potest. nec defuit causa cur *λευκόν* hunc montem Callimachus appellaret. nam Theophrasto teste l. l. ex Idaeis montibus aeque atque ex Albis *οὐδέποτ' ἐπιλείπει χιών*. quod praeterea addit, *κεκομημένον ὕλῃ*, magis etiam Idaeis quam Albis montibus convenit. nam hi ab austro tantum silvis vestiuntur, ut refert Plin. Nat. hist. XXXI, 43, contra Ida est *καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα* secundum Dionys. Perieg. 503, ad quem locum Eustath. montem appellat *πολύδενδρον καὶ μεγαλόδενδρον*. Ceterum *λευκὸν ἐπὶ* etiam Volkmann. Com. epic. p. 19 scribi iussisse video propter metricam quandam rationem nimis illam incertam. — De mediali forma *κεκομημένον* dictum ad I 80. cui conferrem quod in Theocrit. IV 57 nuper edidit Ahrensius: *ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κ ο μ έ ο ν τ α ι* (quod ionice dictum pro *κομάονται*), nisi praestaret ibi plurium et meliorum codicum sequi auctoritatem. —

42. Ante hunc versum cur lacunae signum ponerem causam me habuisse puto satis gravem. quis enim non miretur quod non dicit poeta, cur tandem Diana ab Olympo ad Oceanum profectura Cretaeum montem attigerit, praesertim quum dixerit cur ad Oceanum profecta sit. manifestum igitur est vel apertis verbis vel per ambages poetae indicandum fuisse, in Creta insula Dianam sibi elegisse *ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας*, quas a Iove expetierat v. 15, et revera accepit ut docet v. 162. atqui neutrum Callimachus fecit. nam ne quis dicat tacite indicari Dianae in Creta institutum delectum v. 42 et 43, *πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας, πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους*, tum v. 44

Caerati fluminis mentione, moueo has quidem sexaginta puellas novennes deam eligere voluisse *χορίτιδας* ex Oceaninis, in Creta autem alias viginti *ἀμφιπόλους* paulo puto provectiores aetate, ut docent v. 13 seqq. *δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας, πάσας εἰνετέας, πάσας δ' ἔτι παῖδας ἀμίτρους, δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας.* Caerati autem mentionem vix intelligi posse puto, nisi addatur in Creta quoque Dianam delectum instituisse. Sed iam persentire omnes puto Callimachum se ipsum voluisse imitari *ὁμηρικῶς*. quod quum fecerit denno memorans *νύμφας πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους*, apertum est etiam alterum nympharum genus, quarum ut necessaria mentio est, ita nunc fit nulla, a poeta memorari debuisse eodem modo. Itaque hac fere ratione scripsisse Callimachum puto:

βαῖνε δὲ κούρη
λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ,
λέξαθ' ἵν' ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν, πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
πάσας εἰνετέας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.

ceterum pro *λέξαθ' ἵν'* non pugnabo pertinaciter, sed melius quid excogitari posse ultro largior, de reliquo autem versu eo magis mihi certum est, quod ita simul perspicitur qui excidere versus integer potuerit. atque eadem lacunae causa fuit etiam in codice Marciano II 27 et III 184. — Iam unum habeo quod addam. quum enim Caeratus, qui fluvius est Cnosum praeterfluens (cf. Strab. X p. 476, quem exscripsit Eustath. ad Dionys. Perieg. 498, et Hesych. s. *Καιράτιοι*), dicatur laetatus esse quod Diana *suas* filias elegisset, non Amnisi fluminis, Callimachus alterum flumen ab altero non diversum putasse videtur. —

42. Brunckii opinio *πολλὰς — νύμφας* scribentis pro *πολέας — νύμφας* hodie vix etiam digna est quae refutetur. cf. tamen IV 28 *πολέες ἀοιδαί* et IV 37 *βαθὺν τάφρον*, et quae dixi ad Nicandri Georg. III 12 p. 83, ubi tamen *πολέας* (*ῥίζας*) metro excludi videtur. —

46. *Αὖθι*, quod pro *αὖθις* non hic solum, sed etiam I 72. III 241. V 103. fragm. LXX 4 et fragm. CCLXXXVI Callimachus posuit, post Ammon. de Diff. vocab. p. 27 vituperavit Cobet. p. 421. qui si error fuit, Callimachus certe nec primus nec solus erravit. nam idem fecerunt Lycophr. 732 et Archias

in Anthol. Pal. IX 343, 4, et *αὖθι* pro *αὖτε* aliquot saltem codices habent etiam in Theocrit. II 150. Qui primus dicere ausus est eadem fallaci analogiae specie ducebatur, qua *εὐθύ* pro *εὐθύς* (cf. ad I 86) dici coepit. eodem autem modo orta sunt etiam *χῶρι*, quo pro *χωρίς* Callimachus usus est frag. XLVIII, 2, item *γάλι* pro *ἅλις* (Hesych. I p. 413). Ceterum Bekkero, Scid. Hom. p. 276, *αὖθι* hic et v. 241 pro *αὐτίκα* positum videtur. —

48 seq. Haec ante oculos habebat Dionys. Perieg. 770, de Chalybibus agens: *βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑστηῶτες οὔποτε παύονται καμάτου καὶ ὀιζύος αἰνῆς*. contra Callimachus v. 51 memor videtur fuisse Hom. XII 208: *ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν*. — De medio *τετύκοντο*, quod Cobeto bilem movit, dictum ad I 80. —

52. *Πρηόνες* pro *πρηῶνες* dixit etiam Nicand. Alex. 404 *τήν τε Κίλισσαι πρηόνες ἀλδαίνουσι*, feminino genere usus, de quo in Callimacho quoque cogitandum esse Lobeckius putabat ad Sophocl. Aiac. 222 p. 165 ed. III. qui videtur probaturus fuisse peiorum Callimachi codicum lectionem *ὀσσείῃσιν* scribentium. equidem tamen non intelligo cur in hoc nominum genere cum mutata declinatione mutandum etiam genus fuerit, praesertim quum masculino succurrat alter Callimachi locus infra v. 196 *πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο*, item Crinagor. in Anth. Palat. VI 253, 2 *σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρεόνος*. habeat igitur proprium sibi et singulare femininum genus Nicander, quem in nominum genere plura novasse constat. cf. Nicandr. p. 132. Huic nomini quod additum est adiectivum ab *Ὄσσα* derivatum quo modo Herodianus, quem accuratissime de his rebus egisse scimus, formandum existimaverit hodie nescimus, sive non attigit vocem technographus, sive in Stephano Byz. omissa est epitomatorum socordia. sed si *τύπον ἐγχώριον* sequimur, cui ille plurimum tribuebat, non *Ὀσσεῖος*, quod et hic legitur et in Aeschyl. epigr. in Anthol. Pal. VII 255, sed *Ὀσσαῖος* dicendum fuit. cf. Steph. Byz. p. 509, 11: *Πάσσα πόλις Θράκης, τὸ ἐθνικὸν Πασσαῖος, ὡς Ἰσσαῖος*. itaque iure hoc et in Callimacho Meinekius, qui etiam poetas latinos antestatus est, et in Aeschyli epigr. Bergkius in Poet. lyr. p. 571 restituit. —

53. Cavillans Callimachi prudentiam Cobetus l. l. p. 421 „poeta," inquit, „quum exquisite vellet dicere plane aliud dixit ac volebat. habemus omnes *φάεα μουνόγληνα*, sed credebat

Callimachus se ita dicere posse Cyclopes esse *μονοφθάλμους*, quae eum opinio fefellit." Aperte vim fecit Callimacho qui *φάεα* non tam *oculos*, quam *lumina* significare voluit, ut non multum a *γλήναις* differant. huic autem nomini quod adiectivum apposuit cum nomine illi synonymo compositum, fecit quod dudum plurimorum usu sancitum erat. cf. Lobeck. Paralip. p. 371 seq. et p. 530. itaque ut *κόρος μονόπαις* Euripidi Alc. 916 est *filius unicus*, *Ἄργου πυκνόφθαλμοι κόραι* Menandro frag. incert. I 16 i. q. *πυκναὶ κόραι*, *κοιλώπεες αὐγαί* Nicandro Alex. 442 i. q. *κοῖλοι ὀφθαλμοί*, ita *φάεα μουνόγληνα* significant *lumina singula*. imprimis autem conferendum Theocriti epigr. VI (Anthol. Palat. IX 432, 2): *καταταξεῖς δάκρυσι διγλήνους ὦπας ὀδυρόμενος*, ubi intelliguntur *δισσαὶ ὦπαι*, non oculi binis *γλήναις* instructi. Ab Callimacho pendet Nonn. Dionys. X 191: *βοογλήνων φαέων εὐφεγγέι κύκλῳ ὀφθαλμοὺς ἐλέλιξεν*, qui dicit etiam paulo simplicius *βοογλήνων βλεφάρων σέλας* Dion. VII 260, *μουνόγληνον πρόσωπον* XXVIII 227, *ὄμματα λιπογλήνοιο προσώπου* XXXVII 517, *πυριγλήνου προσώπου μαρμαρυγὴν ἀπηκόντιζον ὀπωπαί* XL, 413, *Ταντταλίδος προπάροιθε λιθογλήνοιο προσώπου* XLVIII 456, *ἀγλήνοιο προσώπου κύκλα* Paraphr. ι, 31, *ὄμμα βοογλήνοιο προσώπου* Paraphr. ι, 124, *μαρμαρυγὴν θεογλήνοιο προσώπου* ibid. υ, 54. add. Colluth. 261: *ἀγλαΐῃσιν ἐνγλήνοιο προσώπου*, Ioann. Gazae. Ecphr. I 82: *μάρμαιρε πυριγλήνοισι προσώποις*. paululum differt Paul. Silentiar. Ecphr. magn. eccles. I 200 *φέγγεσιν εὐγλήνοισι περίρρυτον Ἠριγενείης*. Sed in illis locis apparet adiectivi compositi alteram vocem fere delitescere nullamque vim habere, quod magis etiam fit in eiusmodi compositis qualia sunt *βαρύγουνον πόδα* Nonn. Dionys. IV 306, *ποδήνεμα γούνατα* id XXVIII 283 et XXXIII 210, *ταχύγουνον ταρσόν* XXXI 13, *βαρύγουνον ἰσχίον* Colluth. 120, *εὔκολποι ἀγοστοί* Paul. Silent. Eccles. II 510 etc., in quibus quae insunt substantiva non synonyma sunt, sed diversas corporis partes significant. —

55. *Locus ita constituendus est, ut legatur ἐπὶ μέγα ἠχήσαντος et v. 61 ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, i. e. valde et magnopere. Suidas: ἐπὶ μέγα, ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ μεγάλως etc. nec ipse quidem Pyrrho de hac emendatione dubitare potuisset.* Bentleius. —

57. Etsi Callimachus *Τρινάκριον πόντον* dixit fragm. XVIII,

hic tamen cum Mein. *Τριναχίη* edidi pro vulgato *Τριναχρίη* et libros meliores secutus et Dionysii Perieg. 434 et 467 auctoritate permotus, ubi tametsi libri similiter variant (ut in Pausan. quoque VII 7, 2 et Nicandr. Ther. 529), tamen rariorem formam agnoscit Eustath. ad v. 467, p. 188 Bernh. *ὅτι τὴν παρ' Ὁμήρῳ Θρινακίαν Τριναχίαν οὗτός φησι, τουτέστι τὴν Σικελίαν*, et paulo post p. 189, 17: *Σιβύλλα δέ φησιν ἀπὸ Τρινάκου βουκόλου κληθῆναι, εἰποῦσα, — ἣν ἔκτισε Τρίνακος ἥρως*, quae sumpta sunt ex Steph. Byz. p. 635, ubi integer legitur versus *Τριναχίης νήσου, ἣν ἔκτισε κ. τ. λ.*, sed libri habent *Τριναχρίης* et *Τρίναχρος*. adde Strabon. VI, 2 p. 265: *Σικελία — Τριναχρία μὲν πρότερον, Τριναχὶς δ' ὕστερον προσηγορεύθη μετονομασθεῖσα εὐφωνότερον*, ubi tamen Kramerus *Θριναχίς* dedit. Equidem putaverim *Τριναχίαν* poetas dixisse ab *ἀκή* deducentes nomen velificantibus et Homerica insula *Θριναχίη* et urbe *Τριναχία*, quam memorat Diodor. XII, 29. atque hanc urbem hic quoque intelligendam esse affirmat Toup. animadv. in schol. Theocrit. p. 487 Berol. ineptire dicens Callimachi editores qui verterint: Aetna cum tota Sicilia concutiebatur. cuius indicii equidem causam non video, etsi Toupium sequitur Meinekius. —

61. *Ἀμβολαδίς* hinc habere videtur Ioann. Alex. p. 38, 30, ubi nunc *ἐμβολαδίς* scribitur, sed recte *ἀμβ.* correxit L. Dindorf. in Thesaur. Paris. III p. 816. — De *τετύποντες* dictum ad I, 53. Mox egregia Meinekii coniectura est *ἐπὶ μέγα μυχθίσσειαν*, quam recepissem, nisi vidissem de *ἐπὶ μέγα*, quod correctionis ansam Meinekio dabat, etiam aliter statui posse atque Meinekius cum aliis statuit. nihil enim impedit quominus solum *μέγα* cum *μοχθήσειαν* coniungatur, *ἐπὶ* autem adverbium sit (*ἐπὶ τούτῳ τῷ ἔργῳ*) vel praepositio tmesi a verbo suo diremta. certe verbum *ἐπιμοχθεῖν* agnoscit Hesychius: *ἐπιμοχθῆσαι, σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι*. neque huic interpretationi adversatur quod paulo ante *ἐπὶ μέγα* longe alia significatione legitur. —

64. *Μάλα* cur tantopere offenderit Cobetum p. 422, ut *αἵ μηκέτι τυτθαί* quidem ferri posse dixerit, quod sit *grandiores puellae*, sed addito *μάλα* Callimachum peccasse putaverit, causam equidem non video. non debebat Cobetum paulo liberius positum *μάλα* offendere. nam cf. IV, 86 *ταῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη* (coll. Theocrit. II, 137 *καὶ νύμφαν ἐσό-*

βησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῦσαν). IV 205 ἢ δ' ἄρρητον ἄλης ἀνεπαύσατο λυγρῆς. —

65 seqq. Delicatissimum eorum fastidium qui totam hanc scenam paene ridiculam inepteque e terra in caelum translatam putabant, ob eamque causam vel singula verba mutabant vel versus aliquot expellendos existimabant, egregie refutavit Hauptius in Verhandlungen der Sächsischen Gesellschaft der Wissenschaften 1849 p. 42. sed nec Hauptii nec Valckenarii iudicio (ad Adoniaz. p. 347 B = p. 184 Berol.) obsecutus Cobet. l. l. p. 421 puerile sibi videri dicit Callimachi commentum et ἀπειροκάλως ab hominibus ad Deos translatum. contra quem disputavi in Leutschii Philolog. XX p. 136 seqq. —

66. Ἀπειθέα plurimi vexabant coniecturis quarum mihi quidem nulla videtur probabilitatis speciem habere, qui unice aptam huic loco inoboedientiae et contumaciae notionem putem. itaque retinui ἀπειθέα, etsi nove dictum est de iis quae contra alius voluntatem fiunt. — De τεῖχοι, quod Meinek. p. 162 poenituit a se relictum nec in τεύχει mutatum esse, ad v. 17 diximus.

69. Ἑρμείης contra usum Homeri, quem ubique sequitur Apollonius Rhodius, Callimachus habet etiam III, 143 et IV, 272 cum Arat. 269 et Nicandr. Alex. 561. Ἑρμείας quidem et Ἑρμείαν Nonnus dicit XIII, 25. XX, 62. I, 337. IX, 217. XXX, 272. XXXVIII, 97, sed Ἑρμείῃ VIII, 354. XLVIII, 358. in Manethonianis per omnes casus utraque forma legitur. Hinc apparet quid de Schaeferi sententia iudicandum sit ad Hesiod. Erg. 68 (in Gnomic. poet. Brunckii p. 245), ubi Ἑρμείαν pro Ἑρμείην Goettlingius primus scripsit. — Κεχρημένος frustra defensum ivit Hemsterhusius, quem mirum est imponi sibi passum frequentissimo librariorum errore η et ι commutantium, praesertim quum legisset in Plut. Cim. 1 χρίονται αἰθάλῳ τὰ πρόσωπα, et paulo post de eadem re (at hic quidem ex Reiskii emendatione, nam in libris est χρησάμενον) πρὸς τὸν φόνον ἀσβόλῳ χρισάμενον, in Lucian. Saturnal. 2 ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον, Aelian. Var. hist. I, 15 τοὺς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν, quae propterea etiam attuli ut Carolum Dilthey erroris coarguam qui nisi de rebus liquidis vel liquore temperatis usurpari verbum χρίειν negabat. add. Nonn. Dionys. VI, 170 γύψῳ κερδαλέῃ χρισθέντες ἐπίκλοπα κύκλα προσώπου. —

70. Verbum μορμύσσεσθαι, quod recurrit IV, 297, Cobeto p. 422 Callimachus videtur ex μορμώ procudisse breviorem captans formam pro eo quod probati scriptores dixissent μορμολύσσεσθαι. Quod eo minus credo quo numerosior eius vocis fuit familia. nam Hesych. habet μόρμοι· φόβοι κενοί. μόρμη· χαλεπή, ἐκπληκτική. μύρμος· φόβος. μορμύνει· δεινοποιεῖ. μορμύρει· — δεινοποιεῖ. quod autem maximum est, Hesychius affert etiam μορμύσσεσθαι· ἐμβριμᾶσθαι, quae significatio cum ea quam hic habemus facillime consociari potest. —

72. Ne κοῦρα quidem utpote Aeolicum epico sermoni immixtum Cobeti vituperationem effugit. debebat igitur ipsum reprehendere etiam Homerum qui νύμφα φίλη dixit Il. III, 130, Od. IV, 743, quem secuti sunt Bion. II, 28. Callimach. IV, 215. poet. incert. in schol. ad Hom. Il. XXIII, 254. Nonn. Dion. III, 248. XXXII, 60. XXXIII, 28. Triphiod. 457. quid mirum igitur quod ad eandem normam Callimachus dixit κοῦρα, praesertim quum nec primus nec solus dixerit. nam confer Theocrit. XXVII, 51 θάρσει, κῶρα φίλα, et Naumach. Monit. nuptial. 70 πῶς δ' ἄν, κοῦρα, δύναιο δαήμονι φωτὶ φανῆναι. — Sed vix credas narranti, Cobeto τριέτηρος pro τριέτις novum, sed non elegans Callimachi inventum fuisse visum p. 423. non meminerat igitur Homerum dixisse βοῦν πενταέτηρον Il. II, 403. VII, 315. Od. XIX, 420, ὗν πενταέτηρον Od. XIV, 419. Hesiod. Op. 434 βόε ἐνναετήρω. adde τετραέτηρος ap. Hesych. s. v. (cf. ad II, 58), δεκαέτηρος Plat. de Legg. VI p. 772B, δεκέτηρος Anth. Pal. IX, 461, 7. ibid. 462, 5 et 474, 3 (δεκαέτηρος μάχη), ἑξαέτηρος Nonn. Dion. XXXVIII, 14 (ἑξαέτηρος βοείη), ἑκατονταέτηρος Orph. Argon. 1113, διέτηρος Epigramm. in Welckeri Syllog. p. 230, ἰσοέτηρος Nonn. D. XXI. 175, 182. XLI, 150, qui etiam Callimacheum τριέτηρος habet XLV, 294 (add. Agath. in Anthol. Pal. VII, 552, 7) ab Arcadio quoque agnitum p. 81, 14 = 71, 12. — Maiore autem iure Cobetus offendit in voce προτέρω, quamquam quod dicit προτέρω de loco tantum, non de tempore dici, non ab omni parte verum est, certe de tempore προτέρω legitur apud Apollon. Rhod. II, 864, ubi *diutius* significat. hic autem valet *prius* (*quam eodem venit arcum et pharetram petitura*). quamquam ne hoc quidem primum ausum Callimachum puto, sed ab aliis sumpsisse, praesertim quum plurimarum analogia vocum defendatur, quarum a loco ad tempus

traducitur notio, et in aliis quoque adverbiis terminationes ον et ω sine ullo significationis discrimine commutentur, ut in ἀνωτέρω et ἀνώτερον, κατωτέρω et κατώτερον, περαίτερον et περαιτέρω, ἀσσότερον et ἀσσοτέρω, ἐγγύτερον et ἐγγυτέρω, μακρότερον et μακροτέρω etc. —

74. Ὀπτήρια hic non esse ἀνακαλυπτήρια, sed significare dona quae dantur quando cui consanguinei cuiusdam infans recens natus primum ostenditur, ex scholiast. Aeschyl. Eumen. 7 docuit Spanhemius, ut non esset cur de hac significatione vocis dubitaret Cobet. p. 423. Ac firmat Spanhemii interpretationem Nonn. Dionys. V, 139: Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὅπερ κάμε Κυπρογενείῃ, τοξευτῆρος Ἔρωτος ὅπως ὀπτήριον εἴη, qui locus aperte hinc ductus est. alterum idque vulgarius ὀπτηρίων genus idem Nonnus intelligi voluit Dionys. XXX, 69 δῶρα καλυπτομένης ὀπτήρια Περσεφονείης. —

76 seq. Στήθεος ἐκ μεγάλου cur corruptum putem causam non video, modone coniungatur cum δράξατο, sed cum χαίτης, ut sit: λασίης ἐκ μεγάλου στήθεος (πεφυκυίας) χαίτης. Sed ipsum χαίτη mihi nove dictum videtur de crinibus, qui sunt in pectore, etsi nihil de hoc monuit Cobetus. — Μεγάλου autem contra Mauritium Schmidt defendent quae apposui in not. crit. ad I, 15. Cum ὦλοψας apte Ruhnken. composuit Nonn. Dion. XXI, 70 ἀνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὦλοψε Πολυξώ, minus apte eiusdem XL, 104 ὦλοψεν ἀκηδέα βότρυν ἐθείρης. nam ibi de luctu dictum ut in Callim. fragm. ap. Orion. p. 113. — Mox iterum incaute egit Cobetus ἄτριχος vitiosam appellans formam pro eo quod est ἄθριξ. an vitiosum appellabit etiam Euripideum εὐτρίχου γενειάδος in Herc. furent. 924, quod agnoscit Pollux II, 22 afferens εὔθριξ, εὔτριχος, καλλίτριχος, idemque paulo post § 24 ex Philonide comico profert ὦ πολυτρίχου πώγωνος, nulla apposita nota, quod in simili re fecit Phot. lex. II p. 37: οὐλόθριξ, οὐχὶ οὐλότριχος· καὶ οὐλότριχα, οὐχὶ οὐλότριχον. Et ἄτριχος habet etiam Nonnus III, 392 ἄτριχον εἰσέτι δειρήν, ex hoc fortasse loco, nam is alibi vulgarem formam praefert, non solum in ἄτριχα κόρσην XVIII, 348, sed etiam in νεόθριξ (III, 414. XXV, 462), δασύθριξ (V, 372. XIV, 70. XXI, 82. XXIX, 261), λασιόθριξ (VII, 275. XXXVIII, 359), πυκνόθριξ (VII, 322. XXXII, 108), σκολιόθριξ (XV, 137), καλλίθριξ (XXV, 160) etc., nisi quod XXVI, 155 nunc legitur ἐκάλυπτε λιπότριχον ἄντυγα

κόρσης, quod *λιπότριχος ἄντυγα κόρσης* scribendum censeo coll. *λιπότριχι κόρσῃ* XI, 510 et *λιπότριχος καρήνου* XIX, 202 (ambigua sunt *δασύτριχα χείλεα* V, 548, *δασύτριχα κύκλα* XXV, 488, *νεότριχα γένεια* XLVI, 201). Ex aliis poetis addo Theocrit. VIII, 3 *ἄμφω τώγ' ἤστην πυρροτρίχω*, et Oppian. Cyneg. I, 474 *γυρόν, ἀσαρκότατον, λασιότριχον*. —

79. Coniectum a me olim in Philol. VI p. 499 *ἀπενεῖμαι'* quum recepisset Mein., improbavit hoc Cobetus p. 423, qui docet nos, *ἐπινέμεσθαι* proprie dici morbum aut ulcus, quod carnes aut capillos depascitur. Qui quum *de*pascendi verbo utatur, et ipse sensisse videtur non sufficere hic notionem *pascendi per locum* — nam hoc *ἐπινέμεσθαι* significat —, sed aliquanto fortiorem *absumendi* in pascendo. aliter enim *ἄτριχον* fieri pectus non potuit. — Paulo ante ex melioribus libris reponendum censui *ἐνιδρυθεῖσα*. nam aoristum *ἱδρύνθην* ne in Homero quidem III, 78 et VII, 56 libri omnes habent, in Apollon. Rhodio semel agnoscit praestantissimus codex Mediceus III, 1269, sed bis omittit *ῡ*, IV, 532 et 723, in Theocrito XIII, 25 Ahrensius ex melioribus libris *καθιδρυθέντες* edidit, in Paul. Silent. Descript. Amb. 131 codex habet *ἱδρυθέντος*, sed in Anthol. Palat. X, 9, 5 *ἐνιδρυνθέντα*, tametsi *ἱδρυθείς* dat ibid. IX, 249, 2. iam quoniam etiam in scriptorum libros librarii saepe intulerunt *ἱδρύνθην* (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 37 not.), non dubito quin iure *ἐνιδρυθεῖσα* hic reposuerim. cf. etiam G. Dindorf. in Thesaur. Paris. IV p. 523. —

81. Optima est Meinekii emendatio *κήμοί*, ut quae proxime accedat ad meliorum librorum scripturam *ῆ ἤ μοι*, nam *η̄* et *κ̄* in libris manuscriptis saepe confundi constat. Firmat emendationem Epigr. XLI, 5 Mein. *κήπέμψσ' ἐκείνων* (sed *κῆτι* in carmine legitur quod doricum est totum, Epigr. LII, 2 Mein.). — Mox Cobet. p. 423 infeliciter admodum et ineptissime novatum a Callimacho dicit quod *εἰ δ' ἄγε* mediae orationi interposuerit, item soloecum esse *εἰ δ' ἄγε — τεύξατε* pro *εἰ δ' ἄγετε*. Et in ultimo quidem mirum quantum erravit nec memor fuit Hom. Il. VI, 376 *εἰ δ' ἄγε μοι, δμωαί, νημερτέα μυθήσασθε*, ne afferam Il. II, 331 *ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες*, Od. XXI, 281 *ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον*, qualia plura apud Homerum leguntur quibusque similia habent Attici, velut illud *βούλεσθε, εἰπέ μοι*, de quo dixit Weber. ad Demosth. Aristocrat. p. 346. Vel hoc docet

illud *εἰ δ' ἄγε* plane in formulam abiisse, in qua singula verba non debent ad vivum resecari, ut non sit magnopere mirandum quod Callimachus *εἰ δ' ἄγε* mediae orationi interposuerit, ut in simplici *ἄγε* fecit Homerus Il. VII, 299 *δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω*, XIV, 314, et aperte fecit etiam in formula *εἰ δ' ἄγε* locis iam a Naegelsb. ad Il. I, 302 allatis, Il. XXII, 378 seq. *ἐπεὶ δὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν*, et Od. IV, 832 *εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς, εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον ὀιζυρὸν κατάλεξον*, cui similis est Apollonii locus quem ad defendendum Callimachum attulit Mein., IV, 758 *Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς, εἰ δ' ἄγε λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσιν δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν*, item eiusdem Apollonii locus III, 897 *ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν, εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν*, nec diversi plane generis sunt et ipsi a Naegelsbach. allati loci Il. XVII, 685: *Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ὄφρα πύθηαι*, et XXIII, 581 *Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφές, ἣ θέμις ἐστίν*, quibuscum comparari possunt Apoll. Rhod. I, 657 *ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν*, id. IV, 1073 *ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων παρθενικήν*, et Antiphil. in Anthol. Pal. IX, 415, 7 *ναυτίλοι, ἀλλ' ἄγε πάντες ἐμῆς ἐπιβαίνετε πρύμνης*. —

89. *Εἶδαρ ἔδοιεν* ab Anna Fabri non satis defendit Meinekius apponens Hom. Od. IX, 84 *οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν*, et Il. XIII, 35 *ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι*, quorum in altero additum est adiectivum (ut Od. XI, 123 *ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν*, coll. XXIII, 270), in altero *εἶδαρ* ne coniungitur quidem cum *ἔδειν*. Nec his persuasit Cobeto ut integrum putaret locum esse. nam servato *ἔδοιεν* additum *εἶδαρ* frigidissime *παρέλκειν* dicit. Sed sufficit similium admonere quae sat scio non impugnaturum esse Cobetum, *τέκνα τεκέσθαι* in Hom. Od. XIX, 264 et hym. Hom. in Cer. 136, *δαίνυσθαι δαίτην* in Od. VII, 50 quaeque similia ex Homero attulit diligentissimus Ameis, in append. crit. ad Od. VII, 50, ex aliis Lobeck. Paral. p. 505 seq. —

90. *Πηγούς* certissimum videtur non esse *obesos*, ut Aulin. de elocut. Callim. p. 47 not. coniecisse video, sed colorem

significare vel album vel nigrum. utrumque enim statuunt Grammatici, Hesych. s. v., schol. ad Il. IX, 124, ad Od. V, 388, Eust. ad Il. IX, 197, gram. in Cram. An. Ox. I p. 358, Etym. Mag. p. 669, 27. at Lycophron certe de canis senum capillis dixit v. 336. Sed dubium est quales Callimachus dixerit canes ἥμισυ πηγούς, quos qui interpretantur *ex dimidia corporis parte albos*, his canibus venaticis colorem tribuunt quem veteres non probabant, certe Xenoph. de Venat. IV, 7 eligendos canes venaticos dicit quibus sit χρῶμα ἁπλοῦν καὶ θηριῶδες. praestat igitur interpretari, quorum color inter album et nigrum interiacet i. e. *cinereos*. quod si est, nescio an futuri sint qui scribendum censeant ἡμισυπήγους, ut ἡμισύδουλος habet Maneth. IV, 600 pro eo quem Eurip. Androm. 922 dixit ἡμίδουλον, et Hesych. affert II p. 280 ἡμισύθλαστον i. e. ἡμίθραυστον. sed cf. Lobeck. Elem. I p. 571. At plus negotii facessunt canes παρουάτιοι, qui quales sint quum nemo facile dixerit, corruptam vocem esse putabimus. atque Ruhnk. Ep. crit. II p. 170 Callimacho optime consultum putabat si corrigeretur πόρ' αὐατίους, quod probavit Blomf., iniuria. nam etiamsi concedatur illam vocem significare *auritos*, tamen coloris notionem requiri patet, quum ea vox inter πηγός et αἰόλος collocata sit, quae et ipsa colorem significant. Quod iam olim contra Ruhnkenii coniecturam monui in Schneidew. Philol. VI p. 505, ubi ἀργουατίους scribendum esse conieci, sed non probavi Meinekio, qui me dicit tum demum recte formaturum fuisse vocem si ἀργώτους scripsissem. Hoc quidem non dixerim, nam etiam δολιχούατος, μονούατος, χρυσούατος, ἀνούατος, ὑπουάτιος dicta esse constat, sed relinquenda illa coniectura fuit, postquam certiorem emendandi viam iniit Mauritius Haupt in Ind. lect. univers. Berol. $18^{58}/_{59}$ p. 5. Is enim ἵππων παρωῶν admonens, quorum color subrufus est (cf. Aristot. Hist. animal. IX, 45, Hesych. s. παρωάς et s. πάρωος, Phot. s. παρῶαι), suspicatur scribendum esse τρεῖς δὲ παρωαίους i. e. *tris subrufos*. Hoc ego ita accipio ut mutando in παρουαίους paulo etiam magis ad librorum scripturam revocem, a qua non differt nisi una literula. Idem autem hoc significabit atque Hauptianum illud. neque enim negari poterit ἵπποις παρώαις aliquam nominis societatem esse cum eo serpentium genere quod plerique παρείας, Apollodorus autem (de quo dixi in Nicandr. p. 182 seqq.) appellabat παρούας. nam hi quoque rufi erant.

Testis est Aelian. Hist. an. VIII, 12: ὁ παρείας ἢ παρούας (οὕτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει) πυῤῥὸς τὴν χρόαν κ. τ. λ., ab hoc autem nomine ductum adiectivum παρουαῖος significabit canem qui παρούου serpentis colorem habet, ut ἀσπὶς τεφραία ap. Aelian. l. l. VI, 38 significat serpentem coloris cinerei, βατραχέη κύμη in Nicandr. fr. 85, 5 cymam quae ranae colorem habet etc. —

92. Quod Cobetus p. 424 dicit Callimachum non perspexisse quid esset Homericum αὐερύειν, facile concedimus nec putamus quemquam perspicere potuisse qui ignoraret literae digammi vim, qua perspecta recte hodie demum de ea voce iudicamus (cf. Lobeck. Elem. I p. 592 seq. Doederl. gloss. Hom. III p. 225. Curtius, Grundzüge der Etymol. p. 496 ed. II). sed quod addit Cobetus, Callimachum illi verbo significandi potestatem affinxisse quam numquam babuerit, aperte falsus est. an aliter Callimachus voce usus sit atque Homerus fecit Il. XII, 261 στήλας — τὰς οἵ γ' αὐέρυον —? Ac ne hoc quidem liquido affirmari potest, ipsum Callimachum non scripsisse αὖ ἐρύοντες (sed αὐερύοντες) atque vocem αὖ voluisse significare ἄψ, quod fecerunt Grammatici veteres (cf. Lobeck. Elem. I p. 41. II p. 370). Certe utroque modo scribi solitum fuisse, αὖ ἐρύειν ἐν παραθέσει δύο λέξεων, ἢ αὐερύειν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφέν, testatur Eustath. ad Il. p. 134, 15. add. varr. lectt. in Il. XII, 261 et Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 110. hoc nunc evaluit in Homeri exemplaribus, sed αὖ ἐρύειν hodie legitur in locis numero XXXV Oppianorum et Nonni quos Lehrsius protulit Quaest. ep. p. 277, quibus assimulandus videtur etiam Ioann. Gazaei locus in Ecphras. II, 105 ἔμπαλιν αὐερύουσα ῥόον. Et sic in Callimacho cum libris scripsi, sed ita ut inde de Callimachi super hac voce iudicio quicquam colligi nolim. —

93 seq. Recte correctum esse εἷλκον manifesta docet Nonni imitatio XXV, 185 seq. λασίου δεδραγμένος ἀνθερεῶνος φοίνιον εἷλκε λέοντα —, εἷλκεν ἔτι ζώοντα. — Mox nescio cur Meinek. cum reliquis editoribus κυνοσουρίδας scripserit litera initiali minore aut dubitaverit de scholiastae fide qui dicit: τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας, ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ τόπος Λακωνικῆς, ubi ille Κυνουρίς scribendum coniecit. Atqui de Laconiae loco Κυνόσουρα vel Κυνοσουρὶς satis hodie constat apposuitque iam veterum testimonia Spanhemius, quibus adde Hesych. II p. 555, Phot. II p. 359,

Herodian. de monad. p. 18, 24 (cf. Curt. de Peloponn. II p. 227). nec inprobabile profecto est istas ex cane et vulpe natas canes, quas *ἀλωπεκίδας* appellabant, Callimachum a patria appellasse *Κυνοσουρίδας*. —

98. Ernestii opinionem *μετὰ δὲ κύνες ἐσσεύοντο* praeferentis refutavit Gerhard. Lect. Apollon. p. 57 sat multis appositis locis, inter quos est etiam Callim. III, 166. eos qui repetit Haupt. Observ. crit. p. 59 et hic *μέτα* et v. 166 *ἔν* scripsit. atque hic certe *μέτα* dederunt Blomf. et Mein., quod nec codices firmant et adversatur doctiorum grammaticorum praecepto qui praepositionum accentum negant retrahi ubi adverbiorum significationem induant. cf. Lehrs. Quaest. epic. p. 95 seq. —

99. Nescio cur Blomfieldo tantopere displicuerit vox *προμολή*, ut ubicunque legitur fere corrigendam putaverit. itaque et hic scripsit *προβολῆς* et infra v. 142 *προβολῆσι*, in quo nollem eum secutus esset Meinekius. nobis potior auctoritas scholiastae Apollon. Rhod. I, 260, qui dicit: *τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσι*, quae significatio huic loco accommodatissima. altero Callimachi loco significat *τὴν προστάδα* vel *τὰ πρόθυρα*, ut in Apoll. Rhod. I, 260, 1174 et Colluth. 310 (nisi ibi cum cod. Mutin. praeferendum *προθύροισι*) eamque significationem agnoscit Etym. Magn. p. 689, 34. Quod autem in codice Vindobon. id ipsum quod Blomf. voluit legitur, nullam apud me vim habet qui sciam utramque vocem etiam alibi a scribis confundi. cf. varr. lectt. in Arat. 239, in Dionys. Per. 1118, in Colluth. 310. —

100. In nomine *χρέος* non iniuria significationis insolentiam notavit Cobet. p. 424. quamquam quis ausit negare hoc quoque cum aliis eius modi multis Callimachum debere antiquiorum alicui poetarum? — De *ὄχθης*, quod *ὄχθῃς* olim scribebatur, dictum ad II, 86. —

101. Non feliciter verbo *βουκολεῖσθαι* usum esse. Callimachum pro *νέμεσθαι* de cervis libere vagantibus Cobetus dicit l. l. *βουκολεῖσθαι* enim dici quibus custos additus sit. Sed quoniam semel hoc verbum generaliorem verborum *βόσκεσθαι* vel *νέμεσθαι* significationem induit, quod apparet ex Homerico illo *ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο*, Il. XX, 221, item ex Eupolid. fragmento *βουκολεῖσθαι αἶγας*, II, 1 p. 435 Mein., et ex Nonn. Dionys. XXVII, 29: *Πᾶνας — ἔθνεα βουκολέοντας ἐρημονό-*

μων ἐλεφάντων, — non est profecto mirum, quod ab hac quoque parte illorum usum verborum secutum est. quod factum est etiam IV, 176. — *Μελαμψήφις*, quod legitur etiam IV, 76, Callimacho debet Nonn. Dionys. XXVI, 236. — Mox quum *Ἄναυρος* fluvius prope Parrhasium montem nullus memoretur a veteribus, diu est ex quo ego *ἀναύρου* scribendum censui, quod nunc dedit etiam Meinekius. Est autem is ipse fluvius intelligendus quem v. 107 poeta *Κελάδοντα* appellat (cf. Hom. Il. VII, 134 coll. Unger. Theban. Parad. p. 394), *ἄναυρον* autem quodvis flumen appellari, imprimis *χείμαρρον*, constat tum ex poetarum locis, Nicandr. Alex. 235, Mosch. II, 31, Dionys. Perieg. 1118, Colluth. 104, Paul. Silent. Ecphr. eccl. *α* 75, 157, *β* 596, tum ex grammaticorum admonitione, Diogeniani in Etym. Magn. p. 101, 1, schol. Apoll. Rhod. I, 9, Tzetz. ad Hesiod. Scut. extr. add. Unger. Theban. Parad. p. 393 et Lobeck. Proleg. Path. p. 259. —

102 seq. Cobet. l. l.: „*μάσσονες ἢ ταῦροι* ita Callimachus dicit quasi *μάσσονες* et *μείζους* idem esset, sed quia *μάσσονες* est *μακρότεροι*, errasse eum apparet." imo ipse erravit Cobetus qui non recordabatur Hom. Il. VII, 155 *τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα*. add. Od. XI, 309. nec aliorum desunt loci in quibus *μακρός* pro *μέγας*, *μῆκος* pro *μέγεθος* valet. cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 130. — Alterum hemistichium fortasse obversabatur Colluthо quum scribebat v. 319 *κεράων ἀπελάμπετο κόσμος*. Quod autem cervas Callimachus fecit corrnigeras, de ea re praeter interpret. ad h. l. videndus Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 111. —

103. Iterum eadem chorda oberravit Cobetus p. 425, dum Callimachum vituperat, quod *ἔταφες* voluerit esse *ἐθαύμασας*, nam *ταφών* apud Homerum pro *καταπλαγείς*, *ἐκπλαγείς* poni de attonito et consternato. Nisi forte attonitus est Achilleus in Il. XI, 777, qui *ταφὼν ἀνόρουσε —, ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν* (Nestorem et Vlixem), *κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν κ. τ. λ.* add. Il. IX, 193. XXIII, 101. Od. XVI, 12. VI, 168. Sed errorem errore cumulavit Cobetus p. 425, ubi Callimachum vituperat quod h. v. *ὅν* dixerit pro *σόν*, et in poetas Alexandrinos invectus omnes qui pronomina possessiva mirum in modum confuderint neque originem cuiusque formae respicientes neque constantissimam Homeri et antiquiorum omnium consuetudinem, ita perorat: „ante Aristarchum neminem talia offendebant. itaque ridiculum in modum

omnia permiscebant Callimachus, Theocritus, Apollonius Rhodius." Quasi vero nobis hodie ridendi sint prisci homines qui persuasum habebant terram quidem fixam et immotam stare, solem autem circumvolvi. Ac ne post Aristarchum quidem in ipsius Homeri exemplaribus constantia in his rebus fuisse videtur. qui tametsi edixerat ἀδιάπτωτον ἐν ἀντωνυμίαις fuisse Homerum (Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 139 = 399) vel τηρεῖν τὸν ποιητὴν τὴν ἐν ἀντωνυμίαις διαφοράν (schol. Od. XIII, 320), tamen non omnes in suam traxisse sententiam videtur, certe in Il. XIX, 174 e nonnullis libris enotatum est σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς (add. Bekk. scid. Hom. p. 77) et in Od. I, 402 hodie praeter Bekkerum omnes legunt κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις. Postremo videat Cobetus, ne ipse inconstantiae reus agatur, ut qui Alexandrinos quidem poetas vituperet quod ὅς pro ἐμός vel σός valere voluerint, Atticos autem scriptores non vituperet ubi ἑαυτῶν dixerint pro primae et secundae personae reflexivo. quibus si hoc concesserit (nec putem eum ipsis erepturum), etiam Alexandrinis concedet id, quod idem atque illud principium habet. cf. I. H. Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 49 coll. Schoemann., die Lehre von den Redetheilen, p. 109. Restat ut moneam, ὅς pro *tuus* Callimachum etiam dixisse in fragm. ab Apoll. Dyscol. de Pron. l. l. servato: ἑά τοι κήδεα λέξον. praeterea vide ad III, 229. —

104. Rariore voce πρωτάγριον ter usus est Nonnus, sed mutata paululum significatione, Dionys. XIII, 247. XIX, 194. XXXVII, 467, item poeta incertus in Anthol. Pal. IX, 656, 8. —

108. Pravam scripturam αἰνεσίῃσιν certatim reiecerunt Piers. Verisim. p. 209, Ernest. ad h. l., Brunck. ad Apoll. Rhod. I, 7, nec dubium est quin orta sit ex hoc scribendi genere: ἐνεσίῃσιν, quod proxime ab origine abest et olim lectum fuisse videtur in Hom. Il. V, 894, certe ab Hesychio notari video praeter ἐννεσίῃσι· βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν, etiam ἐνεσίῃσιν· ἐννοίαις καὶ βουλῇ. tertiam formam idem praestat, εἰνεσίαι· ἐπιστολαί, quam ut non reiecerim cum Piers. l. l., ita sine codicum auctoritate nusquam probaverim. —

109. Ὕστερον probavit etiam Naek. de Hecal. p. 165, quum cerva illa non ultimum fuerit Herculis ἀέθλιον. Sed ὕστατον defendi potest, modone cum ἀέθλιον iungatur, sed cum γένοιτο, „tandem ut ἀέθλιον esset Herculi." cf. Hom. Od. XX,

116 μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν. Aliter vulgatam defendit Passow. in cens. Blomf. p. 115. —

113. Quod Bergkius dicit in Ind. schol. Halen. 1864/65 p. XI, ποῖ potius quam ποῦ scribendum esse arguere proximi versus prima verba Αἵμῳ ἐπὶ Θρήϊκι, vereor ut satis doctissimi viri verba intelligam. qui si hoc voluit, cum curru Dianam Haemum montem petivisse, non video cur Haemum maxime poeta memoraverit. nunc autem pedibus in Haemum ivisse censenda est Diana, ubi materiam currui faciendo quaereret, quae firmior ibi, quum frigidus Aquilo in eo monte regnet plurimumque arborum firmitati conferat (cf. Plin. Nat. hist. XVII, 10). itaque in Haemo factus currus primum ibi deam sustulit. — Mox idem Bergkius contra Cobetum, qui p. 426 dixerat duriter admodum currum cervis iunctum ipsum nominari cornigerum, egregie monuit vocabulis ἅρμα et ὄχος haud raro apud Graecos poetas significari iugales qui currum trahant, in quam rem citat I. H. Vossii Epist. mythol. I p. 172 (II). Nos addimus non durum hoc visum fuisse Nonno, qui loci Callimachei memor non solum de eadem Diana dixit Dion. XXXVI, 55 ἀλέγιζε καὶ εὐκεράον σέο δίφρου, et XLVIII, 312 κεραὴν ἤλαυνε θυελλήεσσαν ἀπήνην, sed etiam de Triptolemo XIII, 191 δίφρον ἐχιδνήεντα δι' ἠέρος ἡνιοχεύων. Paulo aliter interpretatur Lobeck. ad Aiac. 7. —

114. Αἵμῳ, non Αἵμῳ, quod cum prioribus editoribus etiam Meinek. retinuit, ex melioribus libris dedi hic et IV, 63. cf. Theocrit. VII, 76 μακρὸν ὑφ' Αἶμον, et Lex. περὶ πνευμάτων p. 239: ἡ αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται — εἰ μὴ τὸ μ ἐπάγοιτο, οἷον αἷμα — Αἷμος, ὄρος. coll. Lentz. Pneumat. elem. p. 770. De aliorum usu cf. Dindorf. in Thes. Paris. I p. 990. — In eodem hoc versu κατᾶιξ pro vulgato κατάιξ dant meliores libri ABC, etsi in simili causa II, 4 iidem habent φοίνιξ. sed talis inconstantia in scribis non miranda, sed miranda in editoribus, qui φοῖνιξ scribentes II, 4 docent probari sibi quae praescribunt grammatici ab Ellendt. Lex. Sophocl. I p. 956 seq. producti, ῑ et ῡ ante ξ breves esse, etsi in obliquis casibus producantur, sed idem praeceptum obliti sunt scribendo κατᾶιξ, ut legitur sane in optimis libris Apoll. Rhod. I, 1203. sed in Hesych. s. v., Etym. Magn. p. 28, 20, Suid. s. v. editores demum κατάιξ dederunt, nam libri fere habent καταῖξ (ut

Sylburg. dedit in Apollinar. XLIX, 7. LXVIII, 3, 31. CVI, 50) vel *κάταιξ*. at in Hesychio Maurit. Schmidt scripsit *καταῖξ*, ut in Hom. Il. V, 811 Bekkerus dedit *πολυᾶιξ*. — In sequenti versu quod legitur *δυσαέα κρυμόν* in usum suum convertit Dionys. Perieg. 669. —

122. „Haec ita a Callimachi manu profecta esse persuaderi mihi non patiar. quae enim causa sit cur quarto ictu dicat deam petiisse urbem, *non iam quercum*, quum *quercus* cu riterum memoretur non plus causae sit quam vindicaverint sibi *πτελέη* et *θήρ* et ipsa antea memorata. imo una ex tribus modo memoratis rebus si repetenda fuit, concedes *θηόρς* cummaxime memoriam renovandam fuisse. nam *θήρ* et ultimo loco memoratum fuit et eam rem significat quam solam sagittis petiisse Dianam quilibet putaverit. at solius *θηρός* repetitam memoriam si quis restituere velit corrigendo *τὸ τέτρατον οὐκ ἐπὶ θῆρα* (vel *οὐκ ἔτι θῆρας*), vereor ut causa excogitari possit cur istud a librariis mutatum sit. Itaque nihil reliquum est nisi ut trium istarum rerum iunctim memoriam restauratam a poeta fuisse credamus. Quod quum duobus modis fieri posset, ut aut uno nomine tres illas res comprehenderet aut privo quamque nomine insigniret, alterum illud non factum arbitror, qui aptum inveniri posse vocabulum negem quo *δρῦς*, *πτελέη*, *θήρ* comprehendantur. multo autem credibilius est hoc, librarium omisisse post *τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν* versiculum quo *πτελέη* etiam et *θήρ* memorabantur. is versus talis esse potuit: *οὐδ' ἔτ' ἐπὶ πτελέην, οὐδ' ἀγροτέρους ἐπὶ θῆρας.*" Ita olim scripsi in Philolog. VI p. 554. nunc Meinek. refert Hauptium quoque versum excidisse suspicatum esse, cuius haec sententia fuisset: *οὐκ ἔτ' ἐπὶ πτελέην ἧκας βέλος, οὐκ ἐπὶ θῆρα.* Probavit hoc Mein. et lacunae signum posuit, quamquam olim putabat etiam sic in ordinem cogi locum posse ut v. 121 scribatur *τὸ τέτρατον οὐκ ἐπὶ θῆρα* (vel *οὐκ ἔτι θῆρα*), quod et ipse olim conieceram. —

123. Meliores libros secutus cum Mein. restitui *πολλὰ τέλεσκον*, praesertim quum etiam in frag. CCCCXXXIV legatur *πολλὰ τέλεσκον*. quod autem Pohl. p. 13 idem commendat propterea, quod Callimachus in versuum exitu trium syllabarum voces vocibus quadrisyllabis praetulerit, id in hac quidem re parum valet, ubi de augmento agitur. nam ut III, 158 Callimachus scripsit *θῆρα πονεῖτο*, ita tamen II, 41 *πάντ' ἐγένοντο* scribere maluit quam *πάντα γένοντο*, quod Meinek. praetulit, iniuria quidem.

nam etiamsi concedatur in Homero Bekkerum in eiusmodi locis omisso augmento trisyllabam verborum formam iure restituisse (de quo non sine causa dubitat W. C. Kayser. in Philol. XVIII p. 685 seqq.), tamen ante Aristarchum in Homeri exemplaribus quadrisyllabas formas praevaluisse docet Apollonius Rhodius (cf. Merkel. Proleg. p. CXI), apud quem praeter alia eius generis multa legitur etiam ipsum illud *πάντ' ἐγένοντο* I, 502. Magis etiam improbo quod idem Mein. ad eandem normam IV, 223 *οὐδὲ δέχοντο*, (ut VI, 12 et 17 *οὐδὲ λοέσσω*) scripsit. nam post particulas *ἀλλά, γέ, δέ, ἠδέ, οὐδέ, τέ, ῥά* etiam Homerus augmentum servasse et quadrisyllabas formas praetulisse videtur (cf. Kayser. l. l. p. 682 seq.), quod fecerunt etiam recentiores epici, ut Quintus. cf. Koechly, Proleg. XLV seq. Ceterum cf. etiam ad III, 180 et ad III, 206. IV, 263. —

124. *Ἐμμάξεαι* corruptum dicit Cobet. p. 426, quum locus notionem *concipiendi* iram requirat. Sed quidni dicat Callimachus Dianam conceptam iram sceleratis illis *impacturam* esse? Illud autem verbum cum compositis suis ab Alexandrinis poetis ea fere significatione usurpari Ahrensius docet in Philol. VII p. 431 allatis Theocrit. XVII, 37, Nicandr. Ther. 181, 772. add. Eurip. fragm. 614 N, Opp. Hal. II, 502, Anth. Pal. IX, 548, 5. —

125. Laconicum *φίν* etsi interdum librariorum socordia in codices male irrepsit, velut in Empedocl. fr. 188 Stein., Theogn. 66, et in ipsum fortasse Homerum — aliter certe in Lexic. suum non recepisset Apollon. Sophist. addita tamen nota: *οὐκ εὑρίσκεται δὲ παρ' Ὁμήρῳ, ὡς Ἀπίων τέταχεν* —, Callimacho tamen non erat cur Blomf. eriperet et hic et III, 213 et fr. CLXXXIII, praesertim quum habeat etiam Nicander. Ther. 725, Al. 124, fragm. 73. — Continuo *λοιμός* coniectura quidem docti cuiusdam Itali esse videtur, sed recte tamen in editiones omnes praeter Froben. transiit. nam non tam famem, quam pestem gregibus immittit ut Apollo (Hom. Il. I, 50), ita etiam Diana soror. cf. Strab. XIV p. 635: *τὰ λοιμικὰ δὲ πάθη — τ ο ύ τ ο ι ς ἀνάπτουσι τοῖς θεοῖς.* — De proximo vocabulo haec scripsit Bentl.: „*restitue ex priscis editionibus ἐπιβόσκεται. nesciebant scilicit posteriorem syllabam in λοιμός produci posse per caesuram, ut h. in Cerer. 22. ἐπιβόσκεσθαι est comedere, consumere, apud Homerum et alios passim, καταβόσκεσθαι autem est βόσκεσθαι κατά τινα τόπον, ut Homer. Il. V, 162.*" Ita ille, quem iure non secuti sunt edi-

tores. nam neque ἐπιβόσκεται ullam habet a codicibus commendationem, et verbi καταβόσκεσθαι ea quam Bentl. desiderabat significatione usus est etiam Nicand. Ther. 244, item Apollinar. Psalm. LXXVII, 109 καὶ κτῆσιν σφετέρην κατεβόσκετο καιομένη φλόξ. CV, 37 σφωιτέρας κλισίας κατεβόσκετο καιομένη φλόξ coll. LXVII, 141 et LXIX, 27. —

127. Βληταί scholiasta explicat βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος, ut VI, 102 legitur βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέιξαν. in quo loco ut Apollinis nomen additum est, ita etiam hic Mein. Dianae nomen desiderat, ob eamque rem corrigendum locum existimat. Cui equidem non assentiar. nam βλητός etiam alibi absolute dicitur significans ictum ab Apolline aut Diana (cf. Welcker., Goetterlehre I p. 540), quorum qui hic intelligendus deus sit ex totius narrationis ratione facile perspicitur. Potest tamen βληταί non minus bene dictum esse pro βεβλημέναι ὑπ' Εἰλειθυίας, ut βέλος pro eo quod est βέλος Εἰλειθυίας (Hom. Il. XI, 269 seq. Theocrit. XXVII, 28) legitur in Oppian. Halieut. I, 591: σκορπίος αὖ τετόρεσσι φέρει βέλος ὠδίνεσσιν. — De proxime sequentibus optime meritus est Cobet. l. l. p. 427, qui vidit post τῶν delendam esse particulam δέ, ut dixerit Callimachus: „aut vitae periculo liberatae ea pariunt, quorum nihil recto talo stetit.“ quod autem idem Cobetus φυγοῦσαι minus recte dictum putat pro ἀποφυγοῦσαι vel σωθεῖσαι, de solis cogitabat scriptoribus Atticis. tu vide Hom. Il. XXI, 609 γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι, ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ. —

129. Οὗς, quod nunc editiones habent omnes, editoris principis videtur coniectura esse, quae tandem cedere debebat librorum mss. auctoritati. pronomen relativum accommodatum est sequenti demonstrativo, quod saepe factum, velut in Isocrat. I, 33: πολλάκις γὰρ ὧν τοῖς λόγοις ἐλύπησαν, τούτων τοῖς ἔργοις τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν. —

131. Non dubitavi recipere egregiam Meinekii coniecturam οἶκος scribentis pro eo quod libri omnes habent ὄλβος. num quum Callimachus aperte voluerit accurate respondere sibi ea quae pravis hominibus eveniant (vv. 125—128), et ea quae bonis (vv. 129—132), nisi recepta Meinekii coniectura non habent quod sibi respondeat ea quae v. 127 et 128 narrantur de puerperis aut nihil aut pravam prolem generantibus. —

132. Quod olim in Philol. VI p. 510 putabam Ernestium

et Huschkium (Anal. crit. in Anthol. graec. p. 128) secutus, quos *ἔρχεσθαι ἐπὶ σῆμα* dicat Callimachus ipsos esse senes mortuos, non affines qui mortuum senem efferant, quod cum Hemsterh. putavit Blomf. et probabat etiam Mein., id etiam nunc teneo. nam affines non aliter nisi mortuum efferentes ad sepulcra ivisse quis credat, quum eos consentaneum sit saepe eo venisse etiam flores et taenias ferentes aut *χοάς* vel *ἐναγίσματα* in tumulo facturos. ipsum autem loquendi genus apte Huschkius illustravit allato loco Propert. II 13, 39: *tu quoque si quando venies ad fata, memento, hoc iter ad lapides cana veni memores.* Quod autem in altero hemistichio scribendum putabam *πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι πεῤῥῶσιν*, id nunc reicio et sic potius iudico, *πολυχρόνιόν τι φέρειν* significare *sat multos annos habere*, id quod etiam Aulin de Elocut. Callimach. p. 48, n. 3 statuere video. —

134. Multus est Cobet. l. l. p. 427 ut doceat Callimachum exquisitiora quaedam quaerentem ad ineptias delapsum et nominibus *γαλόῳ* et *εἰνάτερες* inepte abusum esse. haec enim nomina esse *τῶν πρός τι* et nisi addatur culus qua sit *εἰνάτηρ* aut *γάλως*, prorsus nihil dici. At quum paulo ante memorentur *οἶκοι*, simul audiuntur ii quorum illi *οἶκοι* sunt, i. e. domini dominaeque, ut non nimium sit obscurum, quorum sint *γαλόῳ* et *εἰνάτερες* intelligendi, nimirum uxorum quarum sunt domus officia. Quod autem concordem domum descripturus Callimachus non viros feminasque simul, sed solas nominat mulieres, profecto non ignorabat irritabile mulierum genus impримis praeceps esse ad turbandam affinium concordiam. Ceterum non puto poetam dicere voluisse fratrias et glores semper cum uxore domini in eadem domo versari, sed adesse ad epulas vocatas. quo vel nomen *θυωρός* ducit quod non mensam in universum, sed laute extructam mensam significat, ut apparet ex Hesychii glossa *θυωρεῖσθαι· θυωθεῖσθαι(?), εὐωχεῖσθαι.* —

136. Nihil mutandum esse iure monet Valcken. ad Eurip. Hippol. 925 extr. Sed recte tamen comma post *μέν* posuit Ernest., si quidem haec sententia est: inter eos quos tu auges et beneficiis ornas, velim sit etiam, qui verus mihi amicus est, ac velim ipse inter eos sim. —

143. Fuit sane *Ἑρμῆς Ἀκακήσιος* ab Arcadiae monte vel urbe nominatus (cf. Pausan. VIII 36, 6), quo Erastosthenem etiam *Ἑρμείαν ἀκάκητα* rettulisse constat (cf. Etym. Mag. p. 547, 2

et Cram. Anecd. Paris. III p. 21 coll. schol. Il. XVI 185). sed Callimachum puto, quum non presse sequi vellet Homerum, ab ἄκακος duxisse ἀκακήσιος, ut βροτήσιος ducitur a βροτός, id ut ipsum illud ἀκάκητα significaret. —

146. Ἄκμων pro ἀκάματος dictum ridet Cobet. p. 429 et cum νηὸς ἰσχάδα et ἕκτορα pro *ancora*, ναυαγός pro *navis rectore* similibusque comparat de quibus videndi Mein. ad Euphor. p. 135 et Lobeck. Aglaoph. p. 856. Sed habebat certe Callimachus quo se defenderet, Aeschyli locum, Pers. 52, Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες. nec ridiculus Callimachus visus Nonno, qui Dionys. XXV 337 dicit τεύχεα ταῦτα, τάπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων, XXVIII 6 δαίδαλα πολλὰ πέπαστο, τάπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων, XXXVII 126 θώρηκα — τὸν μὲν ἀριστοπόνος τεχνήσατο Λήμνιος ἄκμων. quamquam idem XXIX 207 χειρὶ δὲ Λήμνιον ἔγχος, ὅπερ κάμε πάτριος ἄκμων, δεξιτερῇ κούφιζεν, de incude cogitare videtur. sed reliqui loci fidem faciunt in hunc modum illum versum scribendum esse: χειρὶ δὲ πάτριον ἔγχος ὅπερ κάμε Λήμνιος ἄκμων κ. τ. λ. add. Paul. Silent. in Anth. Pal. V 286, 5 τὰ Λήμνιος ἥρμοσεν ἄκμων δεσμά. —

150 seq. Non ignoro illam elegantiam quae est in isto ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἢ ὅγε χλούνην, praedicatam ab Ernest. et Blomf. (cf. Naegelsbach. ad Hom. Il. p. 217 ed. I). Sed eam quum ab editore principe demum Callimacho obtrusam esse appareat ex codd. lectionibus, non dubitavi tandem restituere ὅτε. Ceterum quum dii non propterea rideant, quod Hercules feras de curru fert, sed quod astuto illo sermone utitur, apparet in altera hac enuntiatione (v. 152) praecipuam prae illa vim esse, ad quam significandam aptissimum est asyndeton, quod paene intolerabile visum Meinekio. tu vide acutissime disputantem Naegelsb. Excurs. ad Il. p. 277 seqq. Itaque solam post ἀσπαίροντα mutavimus interpunctionem, quam alii habent minimam, alii maximam, nos posuimus mediam, ut in simili causa factum v. 49, φέροι autem v. 151 intactum reliquimus (cf. ad v. 17). Quod autem Meinekius poetam miratus v. 158 subito ad praeterita tempora delapsum esse, v. 152 πίνυσκεν scribendum censebat et post v. 151 duos versus excidisse putabat, non meminerat vir egregius eadem ratione praesentibus temporibus praeteritum intermixtum esse v. 166. adde v. 128. —

154. Qui naevum abstergere se Callimacho putabant et scriba codic. Parisin., qui κικλήσκουσιν (ω) dedit, et editores post Stephanum omnes, non intellexerunt se exquisitiori dicendi generi substituere vulgare. nam Callimachus verbum quod utrique enuntiationi commune est, non primariae, ut vulgo fit, sed secundariae accommodavit. cf. Theogn. 541 δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις, ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν, ubi Schaefer. in Brunck. Gnomic. p. 42 antestatur Porson. ad Eurip. Orest. 1035. adde Theocrit. V 28: ὅστις νικασεῖν τὸν πλατίον ὡς τὺ πεποίθεις, σφὰξ βομβέων τέττιγος ἐναντίον. —

157. Βόες sunt ἄγριοι, ut σύες v. 156 (add. Nonn. Dion. XVI 167, 217. XXV 195) et αἶγες in Epigr. LXIII, et ταῦροι in Nicandr. Ther. 171. non erat igitur cur quicquam mutaretur infelicissima autem Hauptii correctio est, in Indic. lect. Berolin. 1858—59 p. 6 prolata, καὶ λίες. nam certum est Herculem memorare non potuisse nisi eius modi feras quarum carne vescebatur. an carne leonina Herculem delectatum fuisse putabimus? — Mox ne quis βάλλ' ἔτι καὶ τούς scribendum censeat, καί traiectum est post praepositionem, ut in Pind. Ol. II 28 λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ. cf. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 1064 b. βάλλειν ἐπί τινα legebamus modo v. 153, legiturque etiam ap. Thucyd. VIII 75. —

159. In Phrygia, quod Oetae montis cacumen est (cf. Mein. ad h. l.) natam quercum esse, cuius *sub umbra* crematus Hercules ex homine factus deus sit, propter tantam montis altitudinem plane incredibile est. itaque probarem Ruhnkenii coniecturam, quam paululum immutatam recepit Mein., nisi putarem vulgatam lectionem ita quoque intelligi posse, ut Callimachus dixisse putetur, Herculem in Phrygia *quercina materia* combustum inter deos receptum esse. atque ita postea etiam Mein. statuit, qui scribendum censebat ἀπὸ δρυὶ γυῖα θεωθείς. at videtur servari posse praepositio ὑπό, quae cum dativo iunctum saepe significat rem cuius aliquid vim sentit subiectum et expositum, ubi sufficiebat simplicem ponere dativum. nolo nunc afferre frequentissima illa ὑπὸ δουρί, ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι, ὑπὸ ζάγκλῃσι κείρειν ὀπώρην (Nicand. Alex. 180) etc., in quibus praepositio ὑπό propria sua vi non caret. sed eam quo modo quis putet interpretando servari posse in eius modi locis quales sunt Orph. Argon. 1006 φωνὴν

σιγαλέην ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χείλεσι πέμπον. Paul. Silent. Ecphr. eccl. I 38 *μέλψομεν εὐφήμοις ὑπὸ χείλεσιν εὔποδας ὕμνους*. Quint. Smyrn. IV 135 *εἴδατα — χερσὶν ὑπ' ἀμβροσίῃσι θεαὶ — παρενήνεον*. id. VIII 164 *χερσὶν ὑπὸ κρατερῇσιν ἀπειρεσίην λάβε πέτρην*. Oppian. Hal. V 384 *βίῃ τ' ὀνύχων θ' ὑπ' ἀκωκαῖς ῥήξει*. add. Callim. I 83 *οἵ τε δίκῃσι λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν*. — Quod *γυῖα* Callimachus significare voluit *σῶμα*, non pedes manusque, notatus propterea a Cobeto, non Homerum ille, sed Pindarum secutus est Nem. VIII 38 *ἐγὼ δ' ἀστοῖς καὶ χθονὶ γυῖα καλύψαιμι*. —

160. Wernickii et Cobeti (p. 405) dubitationem de correpta ultima vocis *νηδύς* syllaba diluit Choerobosci ex Herodiano (cf. Arcad. p. 92 = p. 105) ducta observatio, Comm. in Theodos. p. 359 *ἰστέον ὅτι τὸ νηδὺς κατὰ ποιητικὴν ἐξουσίαν συστέλλει τὸ ῡ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ὅτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνου* (sic), *καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ, καὶ νηδὺν ἐξαμβλούμενος αὐτὴν λέγεις*. Euripidis versus est paululum corruptus, Androm. 355, cui addere poterat eiusdem poetae Cyclop. 569 *τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖ*, item Aeschyli Choeph. 744 *ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων*. add. Nonn. Dionys. XLVI 318: *νηδὺς Ἀγαύης παιδοκόμος με λόχευσε*. Agath. in Anthol. Pal. IX 662, 4 *νηδὺς ἐπεγδουπεῖ*. Pallad. ibid. IX 170 *νηδὺν ἀναίσχυντον*. Ioann. Gazae. Ecphr. tabul. mund. II 11 *νηδὺν ἀνευρύνουσα*. De aliis eius modi vocibus cf. Naek. Op. II p. 182, Mein. ad Theocrit. p. 344 et ad Callim. p. 286 not. add. Apollinar. XXIV, 38: *πληθὺν ἐμῶν δηίων*, qui etiam *ἐλεητὺν* dixit paene centies. —

165. *Ὠκύθοον* non puto ex duobus synonymis compositum esse, quae Lobeckii sententia fuit, Paralip. p. 462, sed a *θεῖν* venit (ut *βοηθόος*), quod quo modo fieri potuerit docent Aelian. de Nat. an. II 36: *δένδρον τεθηλὸς καὶ εὖ μάλα ἀναθέον*, Theocrit. XVIII 29 *ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ ἢ κάπῳ κυπάρισσος* etc., ad quam normam Meinek. Addend. p. 304 etiam hic legi posse putabat *ὠκὺ θέον*. id proxime quidem ad librorum mss. fidem accedit, sed praestare videbatur Hesychii auctoritas. Ceterum Dilthey, Anal. Call. p. 30, Medicam herbam intelligendam putat conferens Plin. Nat. hist. XVIII, 146. —

166. *Ὑποληνίδας* interpretor alveos minores altioribus *ληνοῖς* suppositos, unde in illos aqua defluat quo facilius sit pecori adi-

tus. ita non opus erit Meinekii coniectura, quae vel propter ἐν parum est probabilis. De medio ἐπλήσαντο, quod Cobeto offensioni fuit, dictum ad I 80. —

170. Futurum κυκλώσονται, quod omnes tenent, hic non magis aptum quam IV 234 ἐρείσει. nec dici potest coniunctivum Aoristi esse, in quo longam vocalem non puto corripi posse nisi metrica necessitate ut factum IV 229. Ut igitur in simili causa IV 175 et 179 ὁππότ' ἄν — ῥώσονται — ἀμφιπεριστείνονται ab editoribus correctum est, ita idem hic quoque faciendum erat, de quo monere neglexi in not. crit. Ceterum erit fortasse qui praeterea ἐνικυκλώσωνται scribendum censeat. at χορός hic significat locum choreis destinatum, unde liquet etiam cur postea Πιτάνης poeta dixerit (quod in Πιτάνῃ mutavit Mein.), et κυκλοῦσθαί τινα saepius etiam legitur apud Nonnum (cf. Hermann. Orphic. p. 816), ex cuius locis imprimis huc facit Dionys. IX 202 ἀμφὶ δὲ πέτρῃ Πᾶνες ἐκυκλώσαντο χοροίτυπον υἷα Θυώνης ποσσὶ δασυκνήμοισι περισκαίροντες. —

173. Ἅλαι, qui pagus Atticus est, et Ἁλαεύς ipsos dixisse Atticos, non Ἅλαι, Ἀλαεύς, et per se credibile est et firmant grammatici (Steph. Byz. p. 68, 2, Anec. Bekker. I p. 380, 27) atque inscriptiones (cf. Westerm. ad Leake, d. Demen von Att. p. 223). In Callimacho autem quum optimi libri tueantur psilosin, quae ante M. Schmidt. fuit etiam in Hesych. I p. 112, 34, cum Mein. nihil mutandum duxi. Satis autem insolenter, sed ut non omni plane analogia destitutum sit, dictum ἵνα Ἀλὰς Ἀραφηνίδας οἰκήσουσα ἦλθες pro ἐν Ἀλαῖς Ἀραφηνίσιν ἵνα ἦλθες αὐτὰς οἰκήσουσα. —

177. Bentleius: *κεκμηνῖαι veteres editiones, non ut hodie, κεκμηκυῖαι. Hom. Il. XI 802 ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ, et in XXIII 232 κλίνθη κεκμηώς, et alia multa in hanc formam, πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο, κεκορηότε ποίης, κεκοτηότι θυμῷ, κεχαρηότα νίκῃ. quam ob rem reducenda est antiqua lectio κεκμηνῖαι.* —

178. Cur *redeundi* notio plane necessaria hic sit nec sufficiat *eundi*, ne ipse quidem qui affirmabat Cobetus dicere possit. non corrigendum igitur verbum προγενέσθαι, quod ex Hom. Il. XVIII 525 Callimachus sumpsit cum aliis. cf. Spitzner. — Mox libris obsecutus restitui Στυμφαιίδες, quod primi Salmas. et Holsten. correxerunt Τυμφαιίδες propter Stephan. Byz. p. 641:

Τύμφη, ὄρος Θεσπρωτικόν· καὶ Τυμφαία πόλις. τὸ ἐθνικὸν Τυμφαῖος καὶ θηλυκῶς Τυμφαῖαι καὶ κτητικὸν Τυμφαϊκόν. καὶ Τυμφαιίς ὡς Ἀχαιίς. Sed σ nomini praepositum invenimus etiam in aliorum scriptorum libris, Diodori et Arriani (cf. Ellendt ad Arr. I p. 36), Strabonis (cf. Kramer ad vol. II p. 64), Hesychii s. *Δειπάτυρος· θεὸς παρὰ Στυμφαίοις.* nec deest grammatica ratio, quam indicavit Lobeck. Elem. I p. 131 seq. Quod autem Hecker. Com. Call. p. 83 putavit Suid. II 2 p. 1242: *Τυμφαῖς. πόλις καὶ βοῦς Ἀρτέμιδος*, huc respexisse scribendumque ibi esse: — *πόλις καὶ βοῦς. Καλλίμαχος Ἀρτέμιδος ὕμνῳ*, ea nimis incerta coniectura est. —

178. *Εἰναετιζόμεναι* adeo displicuit Cobeto p. 432 ut nihil Graecitatem umquam simile quod esset tulisse diceret. at falsus est vir doctissimus. nam similiter anonymus poeta in Append. Anthol. Palat. n. 207 p. 822: *ἡνίκ' ἐγὼ πενταετιζομένη παρθένος ἐν γονέεσσιν ἐθήλεον*, ubi male mutavit Iacobsius, ut docet Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 727. add. eundem sub *μακροετίζω* et sub *τριετίζω*. — Tum *κερεαλκέες* pro *κεραελκέες*, quod non pars codicum habet, ut Mein. dicit, sed quibus quidem aliqua fides est omnes, primus scripsit Lascaris defenditque post Thomam Bentleium Ernesti, non enim hic referre, cornibus trahere boves, sed de robore quaeri, quod maxime habeant in cornibus, et debere esse aliquid proprium, e quo virium magnitudo intelligatur. Persuasit is Meinekio, mihi autem vel forma *κερεαλκής* suspecta, quae nec in Apollon. Rhod. IV 469 omnium codicum consensu edita est, nec in Oppian. Cyneg. II 103, ubi nunc *κεραελκέες* legitur, quod Apollonio quoque reddendum arbitror. nam a nomine *κέρας* alia nulla formantur composita quae a *κερε-* incipiunt. In Callimacho autem *κεραελκέες* aptissimum est sententiae, modone cum antecedentibus coniungatur, id quod omnes fecerunt, sed ad sequentia retrahatur commate ante *αἵ* deleto. Ac firmat codicum lectionem praeter Apollinarium LXV 32 (*βόας κεραελκέας*), CV 39 (*κεραελκέα μόσχον*) Nonni usus, apud quem decies sexies nunc legitur *κεραελκής*, postquam Arminius Koechly priorum editorum libidini mutandi obstitit. quamquam Nonnus Callimacho invito significare vocem voluit etiam *κεραός* vel *εὐκέραος* ut XV 273 *Θριναχίην οὐκ οἶδα καὶ οὐ κεραελκέα ποίμνην*, ubi ne cogitari quidem de trahentibus per cornua bobus potest, ut nec XV 36, XXIX 66,

Paraphras. δ 102. praeterea cervos ita vocat et in cervum mutatum Actaeonem V 20, 537. XLVI 342, Iouem III 282, Silenum XI 352. XXI 201, Panes XIV 72. XXIV 87, Hydaspem XXV 359. XXIX 309. restant XI 344 Ἄρτεμις ἐξ ἐλάφων κεραελκέα δίφρον ἐλαύνει, et XX 225 κεραελκέα τόξα (quae τόξα κεραυλκά sunt Euripidi, et ubi proxime quidem ad Callimacheam significationem, at passiva significatione dicta vox est). —

180. Quod in praef. p. X Mein. dolet a se non receptum θοός, idem ego quoque conieceram et firmaturus eram eius modi locis quales sunt Mimnermi fr. XI 5 ὠκέος Ἠελίοιο ἀκτῖνες, Quint. Smyrn. IV 75, δέγμεναι Ἠελίοιο θοὸν φάος, Oppian. Cyn. I 15 μειδιόωσα θέει κλυτὸς Ἠριγένεια etc. sed mox cogitare coepi sitne cum emphasi dictum θεός, ut tam pulchra dicatur nympharum chorea fuisse quam vel deus admiraretur. nec me movet quod Mein. dicit θεός ab Ἥλιος male esse diremtum. nam idem factum in Hom. Od. XIX 396 θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν Ἑρμείας, Apoll. Rhod. I 802 θεᾶς πορσύνετο μῆτις Κύπριδος, II 423 φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν Κύπριδος, Quint. Smyrn. XIII 377 θεὸς ἐξετέλεσσε πρέσβα Δίκη etc. Nec imitari Meiuekium velim mox scribentem (ut IV 295 et Epigr. XIX 3) οὔποτε κεῖνον, veritus Homeri Il. 646 ὁππότ' ἐκείνων. nam quod infra scribitur v. 204 καὶ δέ σε κείνης, et IV 91 ἀλλ' ἔτι κεῖνο, IV 275 ἐξέτι κείνου, nihil hoc contra valet. cf. Voss. ad Arat. p. 16 et Bekk. sched. Homer. p. 154 seq. —

181. Cobetum p. 432 non puto θεῆται reprehensurum fuisse ut doricum, si meminisset a Zenodoto editam in Homero scripturam ὁρῆτο (cf. Düntzer. de Zenod. p. 63), quam ille sine dubio vetustis exemplaribus debebat, aut si meminisset etiam nunc in Homero sine offensione legi προσαυδήτην, συλήτην etc. (cf. Bekk. sched. Hom. p. 49 seq.). Equidem miror potius quod non reprehendit a Callimacho usurpatum Atticum θεᾶσθαι pro Homerico θηεῖσθαι. quamquam alibi quoque Atticos secutum Callimachum novimus, quod in hoc verbo fecit etiam (Orph.) Lith. 527 τερπωλὴ δ' ἡδεῖα θεωμένου ἐς φρένα σεῖο βήσεται. sed quod ibidem v. 531 repetitur θεωμένου metrum iubet corrigi. —

182. Conferri potest Nonn. Dion. XVII 273: Ἥλιε — στῆσον ἐμοὶ σέο δίφρα, et ibid. XV 279 δίφρον ἑὸν στήσασα φαεσφόρος ἥρπασεν Ἠώς. Mox φάεα significat ἤματα ut VI 83

(add. Nicandr. Alex. 401: ἐν δὲ μονήρει ῥηιδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα). ἤματα autem quum Homer. dicat μακρά, Od. X 470. XVIII 367. XXII 301, non vituperandus Cobeto erat Callimachus quod φάεα μηκύνονται dixit. ac vid. Apoll. Rhod. IV 961 ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα κ. τ. λ. quod autem addit Cobetus, non licere vocabula tropica et figurata componere cum illis verbis, quibuscum propria notione per rei naturam componi nequeant, hoc poetae graeci non uno loco docent falsissimum esse. cf. Dissen. ad Pind. Pyth. IV 158. —

189. Ante hunc versum Mein. lacunae signum posuit unius versus, cuius haec fere fuerit sententia: νυμφέων δ' αὖ πολλὰς ἑταρίσσαο, πότνια δαῖμον, vel νύμφας δ' ἡρῴσσας τε, θεά, ἑταρίσσαο πολλάς, nam poetae pergendum fuisse in hunc modum: „ad nymphas autem quod attinet, maxime omnium Gortynida adamasti.“ At id ipsum quod vir egregius desiderat plane et aperte Callimachus eadem qua in antecedentibus usus brevitate dixit v. 189, in quo paulo etiam dilucidius scribere poterat φίλαο νυμφῶν, sed malebat semel positum nomen propiori voci Γορτυνίδα quam remotiori ἀλλάων accommodare, quod saepissime fecisse et poetas et scriptores docet Lobeck. ad Aiac. 277. cf. Nonn. Dionys. XVIII 139 δεξιὸν ἐκ λαιοῖο μετήλυδα ταρσὸν ἑλίσσων (coll. XIX 197), ibid. XXII 162 δεξιὸν ἐκ λαιοῖο κέρας κυκλώσατο, etc. —

191 seq. Verissime Mein. monet κατατρέχειν non posse significare *pererrare*, id quod loci natura flagitat, veritus tamen sum probare quod coniecit διέδραμεν, quum facilior in promptu esset emendatio scribendo καὶ ἔδραμεν οὔρεα, in quo ἔδραμεν οὔρεα dictum ut infra v. 193 ἐφοίτα παίπαλα, v. 235 οὔρεα πλαζομένας, Eurip. Helen. 1117 ἔδραμε ῥόθια. cf. IV 44 et Lobeck. ad Aiac. 30. *Καί* autem leviter et strictim indicat Minoem etiam campos pererrasse, quos apertis verbis Callimachus memorare nolebat quum ad ipsum rei eventum parum pertinerent, cf. v. 195 seq. quamquam videtur memorare, nympham dicens nonnunquam ἐν εἰαμενῇσι se occultasse, eaque causa fuisse videtur cur Mein. διέδραμεν οὔρια i. e. *fines* scribendum censeret probaretque quod ego olim ob eandem causam in Philol. VI p. 541 seq. statuebam, post v. 193 excidisse eius modi fere versum: ἄλλοτε μὲν λειμῶνα πολυτρόφον, ἄλλοτε δ' αὖτε. At enim εἰαμεναί non propriae sunt campis, sed montes etiam habent

τόπους καθύγρους vel *τεναγώδεις*, *τέλματα* (ita enim sunt inter veteres grammaticos qui vocem explicent. cf. schol. Apoll. Rhod. IV 316 et Stephan. Thes. s. v.), unde apparet nec illis coniecturis locum esse nec fuisse cur v. 192 Meinek. praeeunte Schaefero ad Long. p. 360 ex duobus codicibus non admodum bonis reciperet *ὑπ' ὀφρύσι*, quod scilicet melius opponatur palustribus locis et depressis. —

193. De spiritu vocis *ειαμεναί* non constitisse inter grammaticos veteres vel eo patet, quod Herodian. in schol. Il. IV 483 et XV 631 *δασυντέον εἶναι* vocem monet utpote *ἀπὸ τῆς ἔσεως τῶν ὑδάτων* denominatam. non persuasit tamen omnibus, ut docent et codicum in locis Homericis variae lectiones, et Etym. Magn. p. 295, 17 coll. Choerob. in Cram. Anecd. Ox. II p. 203. accedit quod in Euphorion. fragmento CI afferendo Harpocrationis codices omnes consentire videntur in hoc scribendi genere: *οἷόν τ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος*, etsi *οἷόν θ' εἱαμ.* edidit Mein., sed Euphorioni repugnat Apollon. Rhod. II 795 ubi nunc *ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο* editur cum optimo codice Mediceo. sed idem codex quum III 1202, 1220, IV 316 habeat *εἰαμεναί*, in II 795 autem grammatici (Etym. Magn. p. 93, 2 coll. Gaisford. ad p. 780, 50) non *ὑφ' εἰαμ.* sed *παρ' εἰαμ.* invenerint, quaeri potest sitne Apollonio quoque *εἰαμεναί* reddendum (*ἐπ' εἰαμεναῖς*), quod ex melioribus libris Ahrensius etiam Theocrit. IX (XXV) 16 restituit et codices omnes habere videntur in Dionysii Bithyn. fragment. ap. Stephan Byz. p. 303, 7 vel in Etym. Magn. p. 437, 51, tum in Dionys. Perieg. 1032 et in Colluth. 221. add. Apollon. Archib. s. v., Hesych. s. *εἰαμεναί* et *εἰαμενή*, s. *ἰαμεναί* et *ἰαμενάς* et *ἰαμενῇ*, et quoniam haec quoque vox huc pertinet, s. *ἴαμνοι* coll. Nicandr. Ther. 30, 200, 538, 901, Nonn. Dionys. XII 315 et Steph. Byz. p. 322, 1: *ἰάμνους ἐκάλουν τοὺς καθύγρους καὶ τεθηλότας τόπους*. Quae quum ita sint, nemo mirabitur quod in Callimacho meliores ipsius poetae codices quam recentiores Homeri editores sequi maluerim. —

194. *Παίπαλα* Cobet. p. 432 nihili vocabulum dicit esse, quod ex Homerico *παιπαλόεις* grammatici elicuerint, sed quo nemo unquam veterum usus sit neque ante Callimachum neque postea. at nos quidem fidem habemus scholiastae Aristophan. Nub. 260: *παίπαλα καλοῦμεν τὰ τῶν χωρίων δύσβατα*, praesertim quum Archilochum fr. 115 inveniamus *καὶ βήσσας ὀρέων*

δυσπαιπάλους, Nicandr. Ther. 145 δυσπαίπαλος Ὄθρυς dixisse. quod autem maius est, etiam Aeschylus, quem saepe secutum esse Callimachum constat, Eumen. 379 dixit λάχη — δυσοδοπαίπαλα. quo in loco suspicetur aliquis in antiquis quibusdam exemplaribus exaratum fuisse δύσοδα παίπαλα et a Callimacho lectum probatumque esse. quamquam equidem δυσοδοπαίπαλα satis defensum arbitror alio eiusdem Aeschyli nomine quod eiusdem plane fabricae est, ἐναροκτάντας, fr. 157, coll. Lobeck. ad Aiac. p. 193 seq. — Mox quod libri scripti et impressi praebent omnes, κρημνούς, persuaderi mihi non poterit ut a Callimacho profectum putem. apparet enim dicendum fuisse Minoem et δύσβατα et ἔμβατα loca in montibus omnia pererrasse. at vero κρημνοί et ipsi ut παίπαλα sunt δύσβατα χωρία itaque κνημούς scripsi, illud autem puto olim voci παίπαλα interpretandi causa superscriptum mox genuinum κνημούς expulisse. —

197. Ἐσάωσαν codices omnes habere videntur, non ἐσάωσεν quod Lascaris dedit grammaticorum legibus nimis obstrictus, sed nec Homerici memor usus (cf. Naegelsbach. ad Il. II 36) nec Callimachi I 25, 64, 65. III 182. IV 142. V 120. Σφέ autem αὐτήν significat etiam IV 15 (ubi vide), quod Callimachus tragicis poetis debere videtur, maxime Aeschylo, cuius vid. Prometh. 9. Pers. 197. Sept. 450, 596, 598, 1012. Agam. 1612. Eum. 233, 600. cf. Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 36. In extremo versu Cobet. p. 433 Callimachum perperam μετέπειτα cum praesenti tempore καλέουσι coniunxisse dicit. Sed quidni quod olim post saltum factum est etiam ad ipsius poetae tempora perduraverit? cf. etiam I 45. Gravius autem est, quod Strab. X p. 479 fuisse dicit qui Callimachum reprehenderent quod Britomartin Dictynnam, montem Δίκτην appellatam a *Cydoniatis* dixisset, οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐκ γειτόνων ἐστὶ τοῖς τόποις τούτοις ἡ Κυδωνία. at illi non intellexerunt, Callimacho Κύδωνας non eius urbis incolas, sed Cretenses in universum esse, ut est etiam I 45, III 81 et fragm. CCLXXXIV. cf. etiam Nonn. Dionys. XIII 226. XXXIII 374. XLVII 228. —

204. Huc si respexit Hesych. s. Ὦπι ἄνασσα, quae quorundam fuit sententia, pro Οὖπι restituendum quis putet Ὦπι, qua forma usus est etiam Alexandr. Aetol. p. 225 Mein.: ὑμνῆσαι ταχέων Ὦπιν βλήτειραν ὀιστῶν, ἥ τ' ἐπὶ Κεγχρίῳ τίμιον οἶκον ἔχει, ubi eadem quae hic (cf. Naek. de Hecal. p. 45. aliter

Welcker., Goetterlehre II p. 395) intelligitur Diana venatrix. ac possit Ὦπι etiam eo commendatum videri quod statim sequitur εὐῶπι. Verum huic nihil tribuendum propter IV 325: Ἱστίη ὦ νήσων εὐέστιε, mutandumque simul esset III 240. praeterea quae apud Hesych. l. l. adduntur alium docent respici locum. Ceterum apparet sententiam loci esse hanc: ut a retibus Britomarti Cretenses cognomen Dictynnae, ita tibi a nympha idem cognomen dederunt (cf. Welcker. l. l. vol. I p. 597). ergo forte non καὶ δέ σε, sed καὶ δὲ σέ scribendum fuit. erravit autem Blomf. qui καί σε δέ edidit eidem obnoxius errori quo Cobet. p. 420 Callimachum perverse fecisse dicit quod καὶ δέ coniunxerit, non separaverit interposita voce. nam Homerum constat nusquam eas voces separavisse, recentiores epicos rarissime (cf. Nicandr. p. 238 seq., ubi adde Opp. Cyneg. II 314 et Paul. Silent. Ec. eccl. α, 30). Blomfieldum tamen secutus est Meinekius, qui ad v. 210 existimat, καὶ σὲ δέ φασιν esse: *et te quoque dicunt* esse, καὶ δέ σε autem: *et vero dicunt te esse.* imo apud Homerum illud dicitur καὶ δὲ σέ, ut Il. XX 105, XXIV 563 (καὶ δὲ σοί Il. XXIII 80), hoc autem: καὶ δέ σε, ut Od. XIII 302. XVI 418 etc. —

205. Κρηταέες ethnicum alibi non legitur, nisi quod coniectura non satis certa restitutum nuper est poetae de virib. herbar. 149, nec agnoscit Stephan. Byz., qui Κρηταιεύς saepius memorat, p. 384, 8. 573, 2. 658, 10, quod habent Apoll. Rhod. I 1129, Leonid. Tarent. in Anth. Pal. VII 448 et VII 654. Neque tamen de illa forma dubitari potest, nam similiter dicebantur Ἡραιεύς et Ἡραεύς (Steph. Byz. p. 303, 12), Κυναιθαιεύς et Κυναιθαεύς (ibid. p. 393, 5), Νικαιεύς et Νικαεύς (ibid. p. 475, 2), Νυσαιεύς et Νυσαεύς (p. 479, 13), Φωκαιεύς et Φωκαεύς (p. 675, 22), in quibus ᾰ recte corripi docent Epigram. adesp. in Anthol. Pal. VII 155, 2: γέλωτι κεράσας Νικαεὺς Φιλιστίων, item anonym. in Anth. Plan. p. 711 n. 281 Iac.: Νικαέων ἱερεύς, σοφίης ἐριχυδέος ἀστήρ (cf. Arist. Pac. 145 ἐν Πειραεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν). ac recte in Callim. fragm. CCIX Valckenaer. restituisse videtur Φωκαέων. —

206. Nec hoc loco (cf. ad I 48. III 123, 180) a me impetrare potui ut Meinekium sequerer, qui integritati vocis ποτε gratificatus augmentum, contra codices omnes scripsit τῇ ποτε δῶκας, etsi ἑπτὰ δ' ἔδωκεν scripserat III 93. nam ne Apollonius Rhodius quidem, quem in talibus accuratissimum fuisse constat,

dicere dubitavit ὅν ποτ' ἔδειμαν IV 469, ἐνθάδ' ἔβημεν I 866 (III 558), ἄκρα δ' ἔκοψαν etc. ac similiter Quintus Smyrn. habet οὔποτ' ἔλειπεν IX 375. Magis etiam dubito de Callim. IV 52, ubi Mein. pro οὔνομ' ἔθεντο malle se dicit οὔνομα θέντο. nam ubi ᾰ cum augmento de loco certat, ne in Homericis quidem carminibus constantia est (cf. Kayser. in Philol. XVIII p. 684 seq.). nec magis sibi constat Apollon. Rhodius, qui saepe quidem hoc modo locutus est: φάρμακ' ἔπασσεν, πείσματ' ἔδησαν vel ἔλυσαν, οὔατ' ἔβαλλεν, sed dixit tamen etiam πώεα λεῖπεν IV 316, eiusdemque inconstantiae, si quidem inconstantia est, reum invenimus Quintum qui praeter γούνατ' ἔλυσεν (ἔθηκεν), πείσματ' ἔλυσεν dixit etiam εἴρια θέντο, τεύχεα δῶκεν (Koechly Proleg. p. XLVI), ut mirum non sit quod Callimachus, qui IV 52 οὔνομ' ἔθεντο praeferebat, VI 19 et 73 malebat τέθμια δῶκεν, ξυνδείπνια πέμπον. —

207. Optimos libros secutus scribere debebam αὐτῇ, quo significatur Dianam Cyrenae *soli* tantum tribuisse ut canes venaticas daret. Recte autem Spanhemium puto locum interpretatum esse de leone a Cyrene apud tumulum Peliae, Iolci regis, i. e. in radicibus Pelii montis interfecto. Sed Meinekius venatus certamen in funebribus Peliae ludis institutum fuisse conicit. Ceterum οἷς ἔνι non recte Spanheim., quem Blomf. sequi videtur, explicat *quorum opera,* quum sit μεθ' οἷς (ὧν), *inter quos.* nec recte Cobet. putat abusum poetam forma ἔμμορε pro ἤρατο vel ἠνέγκατο. nam ἔλαχε significat ut in Dionys. Perieg. 239: οὐ μὲν γὰρ ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς coll. Hom. Il. I 278, XV 189, Od. V 335, XI 338. —

213. Facilitate quidem mutandi quivis dixerit nostrum inventum praestare ceteris. nam cum in archetypo *ΑΣΤΛΩΤΟΙ* scriptum idque ita correctum esset ut post *Σ* omissum *Λ* literae *Γ* superscriberetur, illud *Λ* male est habitum pro *Δ* alienoque loco repositum. Sed significatione etiam putamus aptissimum esse. nam σαῦλος, quod proprie de molli et delicato ingressu dici constat, in latiorem significationem succrevisse omnemque mollitiam significasse videtur. nam Hesychius σαυλοῦσθαι interpretatur τρυφᾶν, θρύπτεσθαι, ut σαύλωμα θρύμμα, σαῦλον τρυφερόν. itaque ὦμοι ἀσαύλωτοι sunt humeri *non emolliti,* cuius rei causa erat quod humeros gestabant nudos. Poterat autem hoc poeta ἄσαυλος dicere, sed ἀσαύλωτος praetulit, ut VI 125 non ἀπέδιλοι cum Aeschyl. Prometh. 135, sed ἀπεδίλωτοι dixit.

quamquam qui hoc perperam formatum putabat Cobetus etiam ἀσαύλωτος vix probaverit. Sed erravit vir egregius voci ἀπεδίλωτος infamiam inferens nec recordabatur similiter dixisse Homerum Il. XXIII 270 φιάλη ἀπύρωτος, qui paulo ante v. 267 dixerat ἄπυρος λέβης, tum pro στόμα ἄθυρον (Plutarch.) Aristophani Ran. 838 placuisse στόμα ἀθύρωτον (vel ἀπύλωτον), pro ἄσειρος ἵππος (Hesych.) Euripidi Ion. 1452 ἀσείρωτον ὄχημα, pro ἄπυργος (Eurip. fragm. 749) Homero Od. XI 264, Apollon. Rhod. I 736, Nonno D. V 50 ἀπύργωτος, pro ἄκνισος (Anthol.) ἀκνίσωτος Aeschylo fr. 284 N. Et ad eandem normam sua fecerunt Hesiodus Erg. 593 ἀθόλωτος, Aeschylus Agam. 230 et Aristophanes Lys. 217 ἀταύρωτος, Aeschyl. Eum. 706 et Sophocl. Aiac. 176 ἀκάρπωτος, Sophocl. fr. 228 ἀμόρφωτος, idem fr. 276 ἀφύλλωτος, Aristophanes Ran. 204 ἀθαλάττωτος. Et si forte Cobetus obiecerit, verbum πεδιλοῦν esse nullum, nos ἀπεδίλωτος defendemus hoc Sophoclis versu (fragm. 550): ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ. —

215. Ποδορρώρην, quod ob consensum optimorum librorum tandem aliquando restituimus, quid sit primus intellexit Mauricius Schmidt ad Hesych. III p. 439. nam cum Hesychii ῥωρός i. e. σφοδρός composuit, quod ad ῥώομαι refert Lobeck. Rhem. p. 286, ut ναρός ad νάω, θραῦρος ad θράω. nec sine exemplo Callimachus adiectivo quod ex substantivo et adiectivo compositum est, femininam positionem attribuit. cf. Lobeck. Paralip. p. 466. — De nomine *Iasius*, quem alii Ἴασον vel Ἰασίωνα appellaverint, satis dictum a Spanhemio. add. Lobeck. Elem. II p. 303. —

218. Non iniuria Valcken. in epist. ad Ernest. p. 54 Tittm. dubitavit de librorum lectione quae est ἐπίκλητοι, et ἔτι κλειτοί scribendum dixit. atque ἔτι quidem plane necessarium mihi videtur propter praesens tempus μέμφονται. nam intelligi nequit, cur nunc tanto intermisso spatio non vituperent Atalantam, nisi obiter addatur *olim* eos vituperasse puellam ut quae femina virorum negotio se immiscuerit. praetera ἐπικλητοί non possunt esse nisi quos Meleager ex aliis terris advocavit. sed non hos solos, sed indigenas quoque qui venationi interant, ut Thestii filios, vituperasse Atalantam consentaneum est. Quamquam autem Valckenaerianum ἔτι probo, tamen κλητοί mutare non ausus sum, quum ex Hom. Il. IX 165 sumptum videatur, ubi constat nonnullos

κλητούς interpretatos esse *ἐπιλέκτους*, *ἐνδόξους*. cf. Eustath. p. 744, 30 et Hesych. s. v. Ceterum ad *μέμφονται* patet ex v. 222 repetendum esse *ἐν Ἄιδι*, quod quo facilius fiat, in extremo versu 220 sustuli interpunctionem maximam quam etiam Meinck. habet, et verba *τὰ γὰρ* — *ὀδόντας* putavi *παρενθέτως* scribenda esse. —

221. Qui centaurum illum a Latinis uno consensu Rhoetum, non Rhoecum appellari docuit Bentleius ad Horat. Carm. II 19, 23 hic tamen propter Callimachi cum Apollodor. Bibl. III 9, 3 et Aelian. Var. hist. XIII 1 consensum quicquam mutare nolebat. errat enim Meinekius qui dicit recte corrigere Bentleium sibi videri *Ῥοῖτον*. —

222. Probum quidem est *οὐδέ περ* cum participio iunctum post sententiam negativam. nam habent Aeschyl. Suppl. 384 *οὐκ ἄνευ δήμου τάδε πράξαιμ' ἂν οὐδέ περ κρατῶν*. id. Choeph. 498 *οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας οὐδέ περ θανών*. Eurip. Phoen. 1626 *οὐκ ἂν προδοίην οὐδέ περ πράσσων κακῶς*. Aristoph. Acharn. 224 *μὴ γὰρ ἐγχάνῃ ποτὲ μηδέ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας*. verum et ratio et scriptorum usus docet *οὐδέ περ* esse: *ne tum quidem* (*quod maximum est*), *si*, quod huic loco non convenit. nam Hylaeum et Rhoecum ab Atalante interfectos *semper* huic irasci olim consentaneum est. Sic iam olim indicavi in Philol. VI p. 500 scribendumque conieci *ὧδέ περ*, quod nunc recepi, etsi Mein. vulgatum defendi posse putat, modo *ἐχθαίρειν* eo sensu intelligatur quo Homerus Od. IV 105 dixit *ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν* (add. Maxim. *περὶ καταρχ.* 67: *ἀνέρι καὶ ποθέοντι θοῶς ἤχθηρεν ἄκοιτιν*, ubi non recte nunc ex Iacobsii coniectura, Anthol. Pal. vol. III p. 383, editur *ἤχθρηνεν*). quae interpretatio vereor ut admitti possit. nam qui tandem cogitari in orco possint, quibus invisam illi Atalantam reddiderint, praesertim tales qui proni in eius odium fuerint? nam fere ab aliis odium nobis non concitatur nisi in eos quos et ipsi habemus cur oderimus. quales si fuerunt, eorum poetae mentionem iniciendam fuisse patet. praeterea ad Homeri et Maximi locorum normam si interpretatio dirigenda esset, tales oportebat cogitari qui invisi redderentur, quum haberent adeo cur *diligerent* Atalantam, quales ut nominaret etiam magis curandum poetae fuit. —

225. *Πουλυμέλαθρος* hinc sumpsit Nonn. Metaphr. Ev. Ioann. § 6. —

226. *Νηλέα* Nestoris patrem, et *Νείλεων* vel *Νειλέα* Codri filium, Mileti conditorem, grammaticos quidem veteres discrevisse docent quos nominat Mein. Anal. Al. p. 221, ubi adde gram. ap. Cramer. Aned. Oxon. II p. 296, 19, ipsi autem scriptores num constanter Mileti conditorem *Νείλεων* vel *Νειλέα* vocaverint incertum admodum est. nam quamvis apud Herodotum IX 97 legatur *Φίλιστος Νείλεω τῷ Κόδρου ἐπισπόμενος ἐπὶ Μιλήτου κτιστύν*, item apud Theocrit. XXIX, 3, Plutarch. de Virt. mul. 16, de Glor. Athen. 7, de Exil. 10, Pausan. VII 2, porro in Alexandr. Aetol. fragm. p. 219 Mein. sit v. 1 *Ἱπποκλῆος Νειληιάδαο*, et v. 26 *Φοβίου Νειλεΐδαο*, item *Νειλειδῶν* in Parthenii narrat. XIV, — tamen Mileti conditorem *Νηλέα* vocant Aristoteles ap. Plutarch. vit. Hom. I 3 (Rose, Arist. pseudepigr. p. 85), Polyb. XVI 12, Strabon XIV p. 633 et 635, Aelian. Var. hist. VIII 5, Conon narr. II, Polyaen. VIII 35, schol. Apollon. Rhod. I 959, Zenob. IV 3 et V 17, Apostol. XVI 44, Harpocrat. p. 87, 4, Suid. s. *Ἰωνία*, ipsos autem Milesios *Νηλεΐδας* Apoll. Rhod. I 959, et *ἑορτήν* a Milesiis celebratam *Νηληΐδα* Plut. de mul. virt. l. l. et Polyaen. l. l. Neque id mirum. nam Codri ille filius qui Miletum condidit, *ἐκ Πύλου τὸ γένος ἦν* (Strabo l. l.) et nepos Melanthi, qui erat *ἕκτος ἀπὸ Νηλέως οὗ καὶ Νέστωρ* (Zenob. IV 3 coll. Pausan. II 18, 7. Conon. narr. 39) et ab Heraclidis ex Messenia pulsus cum reliquis *Νηλείδαις* (ita Paus. loco modo laudato) Athenas se contulit (Strab. et Pausan. ll. ll.), unde apparet iure virum vindicasse sibi nomen *Νηλέα*, ut si tamen passim *Νείλεως* vel *Νειλεύς* vocetur, ea non sit nisi ionica vel attica eiusdem nominis forma, quo etiam pertinet quod grammatici *Νειλέα* pro *Νεολέα* positum dicunt $\overline{\epsilon o}$ in $\overline{\epsilon\iota}$ converso ut in Attico *πλεῖν* pro *πλέον*. cf. Lobeck. Elem. I p. 474. II p. 87. Itaque quum utraque forma recte habeat, patet ubique ex codicum auctoritate suspensum esse iudicium. qui quum hic in *Νηλεύς* consentiant, nihil mutandum censuimus, etsi in fragm. XCV Callimachus dicere malebat *Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νείλεω δήμου.* —

227. Blomfieldus confidenter, ut dixit, reposuit *ἡγέμον' ἦν*, quum *ἡγεμόνη* nihil aliud quam *ductum* significare possit. In quo egregie fallitur. cf. Steph. Byz. p. 277, 13: *Ἑρμιὼν καὶ Ἑρμιόνη — ὡς 'πὸ — τῆς χιτῶνος ἡ Χιτώνη καὶ ἡγεμόνος Ἡγεμόνη*, ubi ut *Χιτώνη* (add. p. 694, 8) ex Callim. I 77 vel III 225 sumptum, ita *Ἡγεμόνη* ex hoc loco ductum videtur. A

Stephano Byz. allata et ipse affert Arcad. p. 116 (= 102) additque praeter εὐφρόνη etiam Σωφρόνη a σώφρων, Ἀμυμώνη ab ἀμύμων ducta, quibus Χιόνη adicit Etym. Magn. p. 87 extr. ac plura etiam habet Lobeck. ad Buttmanni gr. gr. II p. 405. praeterea frequens est apud veteres Artemidis Ἡγεμόνης memoria, cf. Welcker. Goetterl. I p. 398, ubi add. Antonin. Liberal. Narr. IV, Hesych. s. v. Ἡγεμόνη· Ἄρτεμις. καὶ Ἀφροδίτη. καὶ ναῦς τις οὕτω καλεῖται, et Orph. hym. LXXVI 3, qui Τύχην appellat Ἄρτεμιν ἡγεμόνην. (Ἄρτεμις ἡγεμόνεια Orph. Argon. 912). quod nomen qui probe cognitum habebat Cobetus tamen Callimachum confudisse diversa pronuntiat ut qui ποιήσατο Ἡγεμόνην pro ἡγεμόνα dicere maluerit. sed quidni Callimachus dixerit: *Neleus te suam sibi* Ἡγεμόνην *fecit?* —

229. Νηὸς σφετέρης est τῆς ἑαυτοῦ νηός, ut IV 233 σφετέρης ἕδρης, et fortasse fragm. CXXX τόξου σφετέρου. Ob hoc quoque (cf. ad v. 103) Callimachus cum reliquis Alexandrinis infelix Homeri imitator audit in Cobeti Callimacheis, p. 435. qui non fecerunt nisi quod ante se fecisse videbant Hesiodum Scut. 90, Pindarum Ol. IX 78, XIII 61, Pyth. IV 83 etc., Aeschylum Agam. 732, Pers. 881 etc., quamquam illi multo saepius fecerunt quam hi. cf. Theocrit. XII 4. XXII 209. XXIV 60. Mosch. II 26, 163. IV 12, 21, 55. Apoll. Rhod. I, 167. II 1040. III 186, 302, 622, 643, 817. IV 1493. Rhian. frag. apud Stob. Flor. IV 34 (Mein. Anal. Al. p. 199) v. 5, Dionys. Perieg. 776. Quint. Sm. I 246, 709. II 90. IV 453. V 523. VII 24. IX 427. X 413. XI 449, 452. XIII 224. Oppian. Hal. I 393, 700, 711. II 130. III 149. IV 355. V 83. sed nolo plura afferre. —

230. Μείλιον in singulari numero praeter Callimachum dixerunt etiam Apollon. Rhod. I 135 et Paul. Silent. in Anthol. Palat. VI 75, 8. De ἀπλοΐα cf. Lobeck. Elem. II p. 20. —

233. Pro ἦ μέν nescio an praestet scribi καὶ μέν (cf. ad III 38). nam illud non solet usurpari ubi quis in eodem perseverans argumento addit quod eiusdem atque reliqua generis sit, sed alium usum habeat. cf. Naegelsbach. excurs. ad Il. p. 159 sq. conferri tamen illi potest ab recentioribus epicis frequentatum ναὶ μήν vel ναὶ μὴν καί, de quo cf. Lehrs. quaest. ep. p. 322 seq. — Tum Προῖτός τε, quod codd. ABC habent, recepissem, si vel unus ex reliquis addixisset codex. nam τέ saepe ita ponitur, ut alterum, in quod intendit τέ, non accurate illi

respondeat, sed paulo liberius formatum sit ἀνακολούθως, ut hic post 'Προιτός τε ἐκαθίσσατο νηούς sequi debebat: καὶ Ἀμαζονίδες σοι βρέτας ἱδρύσαντο. cf. Aeschyl. Pers. 477 et Stallbaum. ad Plat. Phaedr. p. 278 B. — Postremo codicum lectiones eo ducunt ut potius ἐκαθίσσατο poetam scripsisse putemus quam ἐκαθείσατο, quod ex Blomfieldi coniectura edidit Meinekius. quamquam IV 309 Callimachus scripsit ἥν ποτε Θησεὺς εἵσατο, item fr. LXXVI τὴν ὠγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο. At similiter Apollon. Rhod. IV 119 quidem dixit βωμοῖο — ὃν — εἵσατο Φρίξος, sed in simili re IV 1219 βωμοί, τοὺς Μήδεια καθίσσατο. add. II 947 et IV 278. errat enim Mein., qui in Apollonii his locis libros καθείσατο habere dicit. imo in Eurip. Hipp. 31, ubi nunc editur ναὸν Κύπριδος ἐγκαθείσατο, vel optimi libri dant ἐγκαθίσατο. praeterea cf. Hesych. ἐκαθίσατο — ἱδρύσατο, et καθίσατο· ἱδρύσατο. —

234. Κορίῃ, quod Blomf. coniecit, propter τοί necessarium videtur Cobeto p. 435 vituperatque Meinekium qui reicerit. sed quidni ex ἄλλον (νηόν) suspensum esse possit nomen, ut est in Hom. Od. XI 76: σῆμά τέ μοι χεῦαι πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ἀνδρὸς δυστήνοιο. quod autem v. 236 sequitur dativus Ἡμέρῃ, ea variatio contra non valet. —

238. Etsi formis neo-ionicis saepius usus est Callimachus, velut λάξιν I 80, ἐκόησε fragm. Hecal. LIII etc., tamen nec mihi videtur nec Naekio Op. II p. 82 visum est credibile, poetam qui in hoc hymno ter, in hym. in Del. bis posuerit ποτέ, hic semel praeter necessitatem posuisse κοτέ, ut nec ὅκως, ὅκου, κού, κοῖος in hymnis dicere ausus est (praeterquam in dorico hymno VI 31), etsi admisit in epigrammatis. Itaque ut in fragmento choliamborum XCIII et in fragm. lyrico CCLXXXXVII κοτέ recte dictum est, ita hic dici non potuit. Sensit hoc scriba codicis II, qui ἔν ποτε παρρ. hic scripsit, quod recepit Blomf., sed plus quam huic codici tribuendum reliquis est codicibus etsi conspirant in lectione aperte falsa hac: ἔν κοτε vel ἔνκοτε, in quo latere videtur ἐγκυτί. Firmat hanc emendationem Suid. Tom. II, 1 p. 93: ἐγκυτί. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Καλλίμαχος, quod male scribitur in Zonar. p. 612, item in Etym. ms. Parisin. apud Ernest. ad Call. fragm. CCCXI sic: ἐγγυτί. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Κ. sed suum illud Suidas denuo profert p. 287: ἐν χρῷ, εἰς χρῶτα, πάνυ ἐγγὺς ὡς καὶ ἐφάπτεσθαι (coll. Etym. Magn. p. 313, 51).

παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἐγκυτί, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς, ἐν χρωτί, πλησίον τοῦ χρωτός· τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω (fragm. Call. CCCXI). In utroque autem loco quum Suidas explicet *ἐγγύς*, non *ἐγγὺς τῷ κύτει*, apparet eum indicare voluisse, *ἐγκυτί* in universum significare, *esse aliquid proximum quaecumque sit rei*, non solum cuti, atque eius vocis significationem in maiorem ambitum excrevisse a tenui initio, quod quale fuerit demonstrat apposito Callimachi fragmento, in quo sane nisi de cute cogitari non potest. ac similiter *ἐν χρῷ* interpretatur *ἐγγύς* (non *ἐγγὺς τῷ χρωτί*), quae quin vera sit interpretatio non sinit dubitare magnus locorum numerus ubi *ἐν χρῷ* (vel *ἐγχρῷ*. cf. Lobeck. Elem. I p. 598) in universum idem valet quod *πλησίον*, velut in Thucyd. II, 84 *οἱ Ἀθηναῖοι περιέπλεον αὐτοὺς ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες καὶ δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν*, aut in Synes. Catast. p. 304 B: *ἐν χρῷ τῆς πόλεως*, cuius generis multa habent Iacobs. ad Philostr. p. 406 seq. et ad Achill. Tat. p. 675, Hermann. ad Lucian. de consc. histor. p. 158 iique quos nominat Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 786. quidni igitur putemus idem factum esse in *ἐγκυτί*, praesertim quum etiam *ἐν χερσίν*, *in manibus* similiter usurpari sciamus? (cf. Schoemann. ad Plut. Cleom. p. 240 et Unger. Elect. crit. p. 9.). Atque haec iam olim disputavi in Philol. VI p. 511, unde nunc *ἐγκυτί* in verborum ordinem recepi, etsi invito poeta illud me coniecisse Meinekius existimat, qui *ἔν κοτε* retinuit non maiore iure quam quo in Euphorionis fragm. 47 scripsit: *κλαίοντες δέ τε κοῦρον ἐπ' ἀγχιάλοις πιτύεσσιν κάτθεσαν, ὁκκότε δὴ στεφάνων ἄθλοις φορέονται*, ubi *ὧν τότε δὴ στεφάνους ἄθλοις φορέοντο* coniecit Koechly in program. Turicens. 1851 p. 17, quod probo, nisi quod *στεφάνωμ' ἄθλοις* praestare putaverim. Ceterum Dionys. Perieg. 827 *παρραλίην Ἔφεσον* (nam sic scribendum, non *παραλίην Ἐ.* illud enim firmant antiqui codices quos Eustath. memorat ad v. 927, item codices optimi in Apollon. Rhod. IV 1560) hinc sumpsit in eiusdem rei narratione, in qua sunt tamen, quae cum Callimacheis vix conciliaveris. nam Dionys. exstructum *νηὸν πρέμνῳ πτελέης* dicit, ubi Scaliger *πρέμνῳ ἐπὶ πτελέης* legendum putavit. quod si recte coniecit, in Callimacho posset quis conicere *φηγῷ ἔπι πρυμνῷ* vel certe *φηγοῦ ἔπι πρέμνῳ*. sed ego elegantem Heckeri coniecturam cum Mein. praetuli. —

240 seq. Iure in his offendisse mihi videtur Meinekius, non

quo putem ad *περί* addendum fuisse accusativum obiecti ut factum in simili loco I 52 — nam quivis per se intelligit Amazonas *περὶ βρέτας* illud saltasse, ut ne Bergkii quidem lenissima mutatione *ἄναξ σὲ πέρι* opus esse existimem —, sed quod non recte opponi sibi dicit *πρύλιν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον* et *χορὸν ἐν κύκλῳ*. ita enim distingui inter *πρύλιν* sive pyrrhicham armatam et non armatam, quod ineptum sit quum pyrrhicha numquam nisi ab armatis saltari solita sit. accedit quod, si Callimachus *πρύλιν ἐνόπλιον* et *χορὸν κύκλιον* (ita enim cum aliis appellat IV 313) opponi sibi voluisset, necessario addendum fuit, post *πρύλιν ἐνόπλιον* Amazonas arma deposuisse ad saltandum *χορόν*. Me quidem quid rei sit dudum docuit Homeri locus ab omnibus neglectus editoribus, quem imitatum esse Callimachum manifestum est, XVIII 597 seqq. — — — — — — — *οἱ δὲ μαχαίρας*

εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
οἱ δ' ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃσιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.

ubi vides eosdem iuvenes armatos mox saltare *κατὰ στίχας*, mox *χορὸν κύκλιον*. nam *διὰ τῆς τοῦ τροχοῦ παραβολῆς ἐγκύκλιον αὐτῶν τὴν πορείαν* (*χορείαν*?) *ὑφιστᾷ Ὅμηρος*, ut dicit schol. A. Eadem autem pyrrhichae genera indicare voluisse Callimachum nemo negabit semel monitus. Hinc diu est ex quo scribendum conieci *πρῶτα μὲν ἐν στιχέεσσιν*, laetorque summopere quod eandem emendandi viam ingressum video Ungerum, de Sinid. p. 145, qui etsi nec ipse memor erat loci Homerici, vidit tamen quid ratio postulet commendans *πρῶτα μὲν ἐν στοίχοισιν*. sed spero doctissimum virum huic suo invento praelaturum nostrum *ἐν στιχέεσσιν* et propter Homeri locum et quod ob eius formae insolentiam verisimilius est hoc quam illud a librariis mutatum esse. admonemus autem ad formam illam tutandam de *ῥαγέεσσι* in Nicandr. Alex. 184, *ἀλωπεκέεσσι, Φρυγέεσσι*, quae Lobeck. memoravit Rhem. p. 291 n. 4 et Element. I p. 425. his iam olim ad Nicandr. p. 285 addidi *πλακέεσσι* in Orph. Argon. 571, nunc addo *ἁρπαγέεσσι* in Gregor. Nazianz. carm. LI 140 Bill. (p. 1532 Migu.) et quod fortasse ante omnia memorandum erat *κατωρυχέεσσι* in Hom. Od. VI 266 et IX 185. conf. ad IV 242. Praeterea ineptum mihi videtur *ἐνόπλιον* ad *πρύλιν* relatum,

quum et plane otiosum sit nec eo positum loco quo alias videmus epitheta otiosa posita, i. e. proxime nominibus ad quae referuntur, sed eo, quo indicaretur, quae nunc esset armata saltatio, postea factam inarmatam, quod falsum est. rectissime autem habet *ἐνόπλιοι*, quo Hipponi armis depositis ut credi par est sacrificanti opponuntur reliquae quae cum armis saltant Amazones. —

243. Posset qui *πλήσσωσιν* defendere vellet admonere de IV 306 *πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας*, ut hic loci illud verbum absolute positum esse diceret quem ad modum *ῥήσσειν* in Hom. Il. XVIII 571 *τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ* (add. hym. Hom. in Apoll. 516), cui *πέδον* addit Apollon. Rhod. I 539: *περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσσι πόδεσσιν.* ac firmari possit haec coniectura eo quod etiam in Homeri Od. VIII 251 *ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι παίσατε* fuerunt qui ultimum verbum repeterent a *παίειν* et explicarent *τύψατε, πλήξατε, κρούσατε τὴν γῆν*. cf. schol. et Eustath. Sed quum *πλίσσειν* fere ubicunque legitur in *πλήσσειν* a librariis male sit mutatum (cf. Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 1235), nulla fere est mutatio Arnaldi et Reiskii *πλίσσωσι* legentium, quos merito secuti sunt Brunck., Blomf., Mein. Qui et ipse sequitur Cobetus p. 436 tamen indiligentem appellat Callimachum, quum veteres *πλίσσομαι*, non *πλίσσω* dixerint. in quo falsus est. nam Hesychius III p. 347 non solum habet *πλίσσοντο· διέβαινον*, sed etiam *πλίξαντα — διαβάντα*. Maiorem etiam errorem commisit Voss. ad hym. Hom. in Cer. p. 83, *ἵνα πλήσσοιεν* scribi iubens. tu confer III 106 *ἕλες — ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι*. IV 34 *καὶ τὰς μὲν κατὰ βυσσόν, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται, πρυμνόθεν ἐρρίζωσε*. Epigr. VI 7 *ἐς τ' ἔπεσον — ὄφρα γένωμαι*, et Hermann. ad Orphic. p. 736 et p. 812, Wellauer. ad Apoll. Rhod. I 17, Koechly in praef. ad Quint. Smyrn. p. LXXXVI et praef. ad Maneth. p. XX. —

248. Quis non assentiatur Meinekio *θέμεθλον* neganti significare posse *templum* sive *ἕδεθλον*, quod huius loci ratio postulat? nam ne ex Pindari quidem loco, Pyth. IV 16 *Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις*, quicquam huic interpretationi praesidii peti potest, ubi etsi non *fundamenta*, at *fundum* (Grund und Boden) vox significat, quod et ipsum ab hoc loco alienum est. recte autem ita Pindari locum interpretatum esse Meinekium do-

cet neglectus a viro egregio Nicandri locus, Ther. 608 *Νάρονος ὄχθαι, Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἁρμονίης τε, ἔνθα δύω δασπλῆτε νομὸν στείβουσι νομῆες.* Iure igitur corruptum Callimachi locum dixit Meinek., in quo emendando tamen Bergkium (ad Pind. Pyth. IV 180) quam Meinekium sequi malui, nisi quod optimis libris tantum tribuendum putabam ut non *εὐρυθέμεθλον*, sed *εὐρυθέμειλον* scriberem, quae vox legitur in titulo ab Osanno Auct. lex. gr. p. 74 edito, item in Pauli Silen. Ec. eccl. β 204. cf. Wernicke ad Triphiod. p. 94 seq. et Callim. II 57, 58. IV 260. Dionys. Perieg. 1170. *Δῶμ' ἤρθη* ipse firmavit Bergk. (Ind. scholar. Hal. $18^{64}/_{65}$ p. VI) allatis Sapph. fragm. 91 *ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες*, et Thucyd. I 90 *ἕως ἂν τὸ τεῖχος ἱκανὸν αἴρωσιν.* —

253. *Ἤλασε* exquisitius est quam quod putari possit a grammaticis fictum. cf. Pind. Ol. X 66 *ἵκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων.* Quint. Smyrn. VIII 34 *τούς (ἵππους) οἱ ἐελδομένῳ νηῶν ἄπο λαὸν ἐλάσσαι ὤπασεν Αὐτομέδων.* Herod. I 164 *Ἅρπαγος ὡς ἐπήλασε τὴν στρατιήν, ἐπολιόρκεε αὐτούς*, ubi cf. Krueger. —

254. *Κεκλιμένοι*, quod libri omnes habent, non puto a Callimacho esse profectum, certe explicari non potest ea ratione qua volebant Ernest. et Blomf., qui admonuerunt talium locorum quales sunt Hom. Il. V 709 *ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε — λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι.* XV 740 *πόντῳ κεκλιμένοι ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.* Theogn. 1216 *πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν καλὴ Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.* Apoll. Rhod. I 595 *Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες πόντῳ κεκλιμένην.* Dionys. Per. 847 *πρὸς δ' ἅλα κεκλιμένοι Λύκιοι χθόνα ναιετάουσι*, id. 1003 *ναιετάουσιν — οὔρεσι κεκλιμένοι ποταμοῦ πρόπαρ Εὐφρήταο.* Sophocl. Trach. 100 *ναίει — δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς.* nam in his similibusque locis omnibus qui afferri possunt, recte reique convenienter additur id cui quid adiacet vel vicinum est, quod hic secus habet, nam *πρὸς αὐτὸν — πόρον* cum *ναίουσι* iungendum esse apparet. praeterea si vel hoc concedatur, ad *κεκλιμένοι* ex sequentibus verbis cogitando assumendum esse *πόρῳ*, inanis infertur pleonasmus. nam quod voce *κεκλιμένοι* significari volunt, satis hoc indicat illud *παρ' αὐτὸν πόρον.* ac ne potuit quidem absolute a Callimacho dici *κεκλιμένοι*, quod ubi fit, potius *interfectos* vel *sepultos* (cf. Iacobs. ad Anthol. Palat.

p. 346) quam *vicinos* significat. Itaque corruptum puto *κεκλιμένοι*, cui quod substitui *κεκριμένοι* ea ratione positum puto qua Tacit. Germ. 16 dicit: *colunt* (Germani) *discreti et diversi, ut fons, ut campus, ut nemus placuit.* —

255. Ernest. si recte interpretatus esset: *ah, stultissimus regum, quantopere erravit!* apertum est non *οὐ γὰρ ἔμελλεν*, sed *οὐκ ἄρ' ἔμελλεν* Callimacho dicendum fuisse. nunc autem poeta dicit: *miserrimus regum fuit, quod tantopere peccavit*, quibus recte iam additur, cur miserrimus dici possit. —

258. Insolentius sane dictum *πρόκειται*, quod Cobet. p. 437 negabat quemquam aequo animo laturum, sed non ita tamen dictum est quin defendi possit. nam tutandi significationem habet etiam in Polybii loco IV 71: *καθ' ὅσον ἐπέκειτο* (*ἡ Ψωφίς*) *τοῖς Ἀχαιοῖς τότε καὶ τοῖς Ἀρκάσι καὶ πολεμητήριον ὑπῆρχε τοῖς Ἠλείοις ἀσφαλές, κατὰ τοσοῦτον πάλιν κρατηθὲν ἔμελλε τῶν μὲν Ἀρκάδων* π ρ ο κ ε ῖ σ θ α ι, *κατὰ δὲ τῶν Ἠλείων ὁρμητήριον ὑπάρξειν τοῖς συμμάχοις εὔκαιρον*, ubi quae aliquatenus servata est propria iacendi notio, ea in Callimachi loco plane evanuit, quod in aliis plurimis nominibus et verbis factum esse nemo nescit. ne longius abeam, vide mihi huius hymni v. 250, ubi Dianae templum dicitur facile *παρελθεῖν Πυθῶνα*. —

259. Leve est, sed non negligendum tamen vitium quod Blomf. demum intulit interpungens sic: *χαῖρε, Φεραίη*, quum in simili causa v. 225 recte scripsisset *χαῖρε Χιτώνη*. nam non proba est in eo versus loco interpunctio (cf. Gerhard. lect. Apoll. p. 223 seq.), et *Φεραίη* atque *Χιτώνη* non tam pro vocativis sunt quam pro enuntiatis (*salve tu, quae es* Χ ι τ ώ ν η), ut in Theocriti illo loco *ὄλβιε κῶρε γένοιο*. ceterum *χαῖρε* patet etiam ad *Μουνυχίη λιμενοσκόπε* cogitando retrahendum positumque esse ut *αἰτέω* v. 8: *οὔ σε φαρέτρην οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον*. —

261. Vitiosum *ἀτιμάσαντι* quod veteres editiones omnes habent primus correxit Brunckius scribendo *ἀτιμήσαντι*, quod duo habent codices. sed quum plurimi codices *ἀτιμάσαντι* teneant, corrigendum potius erat *ἀτιμάσσαντι*, nec id refellitur eo quod proxime antecedit *ἀτιμήσῃ*. nam Callimachus variare orationem quam constare sibi maluit, ut fecit etiam IV 6 et 10, *ἤνεσε* — *αἰνήσῃ*. cf. ad i 94. —

262. Peccasse Cobetus dicit p. 437 Callimachum quod *ἐριδαίνειν* iunxerit cum accusativo rei, quum in tali re dativum

loquendi usus postulet. Qui ne quem in errorem inducat neve persuadeat leni mutatione scribendum esse *ἐλαφηβολίῃ — εὐστοχίῃ*, monendum similiter saepe verbum *ἐρίζειν* construi. cf. Hom. Il. IX 389 *οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι.* Od. V 213 *οὐδὲ ἔοικε θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.* Hesiod. Scut. 5 *νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε.* id. Theog. 534 *ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέι Κρονίωνι.* Theocrit. IV 8 *φαντί νιν Ἡρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.* Opplan. Hal. V 29 *εἰναλίαις οὐκ ἄν τις ἀναιδείην ἐρίσειεν.* —

263. In vulgata scriptura *ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μίσθῳ* merito offendit Valckenaer. epistol. ad Ernest. p. 54 Tittm. nam nec compositum *ἐπικομπάζειν* locum hic habet et *mercede aliquid facere* graece non dicitur *μισθῷ ποιεῖν*, sed *μισθοῦ* vel *ἐπὶ μισθῷ*. cf. Schwidop. observ. Lucian. I (Koenigsb. 1848) p. 15. Ob eam rem Valcken. correxit *ὀλίγῳ ἐπ' ἐκόμπασε μισθῷ.* Hanc egregii viri coniecturam qui ignorabat Meineklus ob easdem causas aliquanto melius scripsit *ὀλίγῳ ἐπὶ κόμ. μ.*, quod recepi. cf. Aeschyl. Sept. 461 *κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ*, a quo paululum differt eiusdem Agam. 1360 *ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.* —

267. Pro librorum et edd. omnium scriptura quae est *ἀκλαυτεί* Blomf. *ἀκλαυτί* commendavit lectorem ad ea ablegans quae disputavit ad Aeschyl. Prometh. 216. Quae disputatio etsi multis partibus et corrigi et augeri potest adhibitis quum Grammaticorum veterum praeceptis, quorum loci postea memorabuntur, tum recentiorum philologorum admonitionibus, equidem tamen in eo me continebo horum adverbiorum genere quae a verbis ducuntur. Horum ea quae in *κτι*, *πτι*, *στι* et in universum in *τι* cadunt grammatici vetant per *τει* scribi, nisi quod summo consensu *ἀκηρυκτεί* excipiunt Etym. Magn. codicis Voss. ap. Gaisf. p. 206, Etym. Gud. p. 101, 29, anonym. *περὶ ποσότητος* in Cram. Anecd. Ox. II p. 314, 6, Theodos. p. 76, 19 et 77, 22, gramm. in Boisson. Anecd. I p. 406 (ubi in *ἀμηρυκτεί* corruptum est) aliique quos Fixius nominat in Thes. Paris. I p. 1200. atque agnoscunt hanc formam non solum Suidas s. v., sed etiam scriptorum codices optimi. Sed illi adverbio alii alia addunt velut *ἀγελαστεί* Herodian. Epim. p. 257 et auct. *περὶ ποσότ.* p. 313, 20 et 32, etsi *ἀγελαστί* unice probant Etym. Gud. l. l. et Theognost. Can. p. 159, 20, ut nunc fere in scri-

ptorum editionibus legitur etsi nutantibus saepe codicibus, — tum ἀκλητεί auct. περὶ ποσ. p. 314, 18, etsi ἀκλητί agnoscit Theodos. p. 75, 26. — ἀνοητεί auct. περὶ ποσ. p. 313 extr., Etym. Gudian. p. 101, 29 (ubi male scribitur ἀνουτεί), ἀπλευστεί auct. περὶ π. p. 313, 21 et 32, ἀπληστεί Herodian. Epim. p. 257 et gram. in Boissonad. Anecd. I p. 406, ἀτελεστεί gram. in Boiss. A. I p. 406, ἀφετεί Herodian. Epim. p. 256 et Etym. Gudian. p. 101, 29 (ubi ἀφιετεί editum), δακτυλοδεικτεί Herodian. Epim. p. 257 et gram. in Boiss. Anecd. I p. 406. Horum duo habet etiam Choerobosc. de Orthograph. in Cram. Anecd. Ox. II p. 172, 18, ἀκηρυκτεί et ἀφετεί (nam ita corrigendum quod Gaisf. edidit sic: φιετεί), sed multo plura addit, inter quae est etiam ἀκλαυστεί (vel ἀκλαυτεί, ut legitur in cod. Paris. ap. Goettling. ad Theodos. p. 231), quod defendere posse videatur vulgatum in hoc Callimachi loco ἀκλαυτεί. At videtur tantummodo defendere obiter inspicienti locum, revera antem alia omnia probat. nam sic habet locus: ἀκονιτί, ἀμοΐτί (leg. ἀμογητί, ἀμισθί (leg. ἀμυστί) καὶ τὰ τούτων ὅμοια διὰ τοῦ ῑ γράφεται ὡς ἐπιρρήματα· ἀνωΐτί (leg. ἀνωιστί), ἀκλαυστί (ἀκλυστί cod. Par.), ἀνηθέλητι (leg. ἀνεθελητί) καὶ ἀπορί (leg. ἀπαρτί) καὶ τὰ τούτοις ὅμοια πάντα διὰ τοῦ ῑ γράφεται· πλὴν τῶν διὰ τοῦ ϑ, λ, μ, ξ, ρ, φ, χ· ταῦτα γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται, οἷον διὰ τοῦ ϑ ἀμυϑεί (corr. ἀμαθεί vel ἀμοϑεί), ἀϑεεί (hoc aut expungendum aut commutandum cum ἀμοχϑεί)· τοῦ λ, ἀσυλεί. τοῦ μ, πανδημεί. τοῦ ξ, αὐτολεξεί. τοῦ ρ, ἀμετρεί. τὸ αὐτοχειρὶ δὲ διὰ τοῦ ῑ· τοῦ φ, παμψηφεί. τοῦ χ, τριστοιχεί. καὶ τὰ σύνθετα δὲ ὁμοίως διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔχοντα τὸ ῑ· ἀμηνυτεί· ἀνιδρωτεί· ἀναιμωτεί· ἀκηρυκτεί· ἀνωμοτεί· ἀμφιετεί· ἀνοτητεί (ἀνουτητεί corr. Gaisf.)· ἀκληρωτεί· ἀνιδιτεί· ἀκλαυστεί (ἀκλαυτεί cod. Paris.)· ἁμαρτεί· ἀϑεωρητεί· ἀνεϑελητεί· ἐγρηγορητεί (leg. ἐγρηγορτεί)· ἐϑελοντεί. ἄνευ δε τούτων διὰ τοῦ ῑ γράφονται τὰ λοιπὰ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Haec inter se non uno modo repugnant. neque enim qui primo probavit ἀκλαυστί, ἀνεϑελητί postea probare potuit ἀκλαυστεί, ἀνεϑελητεί. praeterea quod dicit: τὰ σύνϑετα ὁμοίως διὰ τῆς ει διφθόγγου, non potuit oblitus esse antea iam se non attulisse nisi σύνϑετα, nec ita caecutire ut inter ea quae iam sequuntur σύνϑετα tria etiam pone-

ret simplicia, ἐγρηγορτεί, ἐθελοντεί, ἁμαρτεί, quorum ultimum, quod affert etiam Theodos. p. 77, 27 et ab ἁμαρτῇ i. e. ὁμοῦ distinguit (quamquam etiam ἁμαρτεί· ἅμα nuper in Hesychio editum est I p. 139), si idem est quod ἁμαρτίᾳ (ut dicuntur πανστρατί et πανστρατιᾷ, πανομιλί et πανομιλίᾳ, πανσυδί et πανσυδίᾳ), non sic, sed ἁμαρτί scribendum erat, cf. Ellendt. Lex. Soph. p. 145. Ac reliqua quoque quae cum ἁμαρτεί Choeroboscus coniungit, si alios testes audiverimus, non per τεί sed per τί veteres scripsisse putabimus. nam pro ἀμηνυτί pugnant gram. in Boisson. Anecdot. I p. 405, Apollon. Dysc. de Adverb. p. 571, 9, gram. περὶ ποσότ. p. 313, 29 et 315, 9 (si in Apollon. et gram. περὶ ποσ. recte ita reposuit Lehrs. ad Herodian. περὶ διχρόνων p. 374 pro ἀμυνητί, ἀμνητί). pro ἀνιδρωτί stant Theognost. Canon. p. 159, 20, auct. περὶ ποσότ. p. 314, 6, Hesych. et Suid. s. ἀνιδιτί, Phot. s. ἰδίειν, et codd. ut videtur omnes in Homeri Il. XV 228 et in Xenophontis aliorumque locis, — pro ἀναιμωτί Herodian. περὶ διχρόνων p. 374, 22. Etym. Gudian. p. 101, 27, Etym. Magn. cod. Voss. p. 206 Gaisf., Theognost. Can. p. 159, 19 (ubi αἱμωτί editum), Theodos. p. 75, 27 et 77, 26. Herodian. Epimer. p. 256, gram. In Boisson. Anecd. p. 405, Hesych. s. ἀναιμακτί, Suid. s. ἀναίμονες, gram. in Bekk. Anecd. p. 390, 21, Eustath. ad Il. XVII 497, — pro ἀνωμοτί Phrynich. Bekk. p. 20 extr., — pro ἀνιδιτί Herodian. Epim. p. 256, gram. in Boiss. Anecd. p. 405, Hesych. et Suid. s. v., — pro ἀθεωρητί Apollon. Dysc. de Coni. p. 499, 1, de Adverb. p. 571, 7 et 17, Herodian. περὶ μον. p. 97 Lehrs., Suid. s. v. — Quae quum ita sint, non est credibile Choeroboscum in his obloqui voluisse reliquis grammaticis, sed librarios corrupisse quae ita ille scripserat: καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ δὲ ὁμοίως διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔχοντα τὸ ῑ, ἀμηνυτεί κ. τ. λ., ut non veteribus adtribueret ista ἀμηνυτεί, ἀνιδρωτεί etc., sed ut pravam suae aetatis consuetudinem notaret, qua ῑ longum et scribi et vero etiam pronuntiari solebat ει. Ex qua consuetudine cum pleraque omnia adverbia quae per τει grammatici scribi iubent quaeque etiam hodie in codicibus passim ita scripta invenimus, nata esse existimo (nisi si qua non a verbis descendunt, sed a nominibus, ut ἀνατεί, cf. Ellendt. l. l.), tum sine dubio natum est etiam ἀκλαυτεί, cui iam patet nec in Choerobosci loco nec in Callimachi codicibus quicquam esse praesidii, praesertim quum grammatici

solum agnoscant ἀκλαυτί vel ἀκλαυστί, Apollon. Dysc. de Coni. p. 499, 1, de Adverb. p. 571, 8 et 19, Herodian. περὶ διχρ. p. 374, 22 Lehrs. (Cram. Anecd. Ox. III p. 300, 21, Drac. de metr. p. 96, 10), Suid. et Zonar. s. ἀκλαυστί, Theognost. Can. p. 159, 19, ac ne in Callim. frag. CCCCXVIII quidem certum sit ἀκλαυστεί. Itaque non dubitavi Blomfieldo obsequi, etsi facere noluit Meinekius. ac videbatur illud ipse flagitare Callimachus, qui in eodem hoc hymno v. 25 μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων, et v. 65 οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες, quorum illud ex Hom. Il. XI 637 sumpsit mutata ultimae syllabae mensura, quod Apollon. et Herodian. ll. ll. licuisse poetis concedunt, alterum quod alibi apud poetas hodie non legitur firmat gram. περὶ ποσότ. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 314, 5. —

268. Incaute Cobet. p. 437 dicit peccasse Callimachum, qui e notissimo adiectivo εὐάντητος de suo verbum εὐάντησον commentitus sit. nihil enim obstat quin putemus εὐαντεῖν descendere ab εὐάντης, quo et ipso semel usus est Apollon. Rhod. IV 148 pro εὐάντητος, quem ad modum dicebant δυσάντης Oppian. Hal. I 370, Cyneg. II 360. III 262, Nonn. Dion. IV 310. XLII 380. XLIV 258, Paraphr. θ 123, Musae. 324 (contra δυσάντητος Nonn. Dion. XXIV 169, XLII 406, Paraphr. ρ 55, Paul. Silent. Eccles. β 576). —

HYMNVS IN DELVM.

1. Mirum est tolerari tam diu potuisse illud τίνα χρόνον ἢ πότε, quod certe defendi non potest Demosthenis loco ab Ernest. in auxilium vocato, Olynth. III p. 37, τίνα χρόνον ἢ τίνα καιρόν. nam χρόνος et καιρός quum aperte differant, consentaneum est utrumque iungi posse suo loco (cf. Weber. ad Demosth. in Aristocrat. p. 409 seq). neque iuverit attulisse πῇ καὶ πῶς, ὅπῃ τε καὶ ὅπως (cf. Lobeck. Paralip. p. 137) et quae similes sunt coacervationes synonymorum *copula* iunctorum a Lobeck. ad Aiac. 145 memoratae, quarum nulla cum isto τίνα χρόνον ἢ πότε comparari potest. Corruptum locum esse primus vidit Eldik. Suspic. specim. cap. IV extr. p. 199 Lips., sed parum placet quod reponendum putavit τίνα τρόπον ἢ πότε. imo

corrigendum fuit τίνα χρόνον, εἴ ποτ', ἀείσεις, quod Reiskium quoque suasisse postmodo vidi. — Haec quum dudum scripsissem in Philolog. VI p. 500, Meinekius quoque Reiskium secutus est. —

3. Callimachum ante oculos habuisse hym. Homer. in Apoll. Del. 38, ἥ νήσων λιπαρωτάτη εἶν ἁλὶ κεῖται, iam monuit Meinek. —

10. Rectissime Lascaris scripsit Κύνθιον, quod meliorum codicum auctoritate nititur et propter Delum multo est aptius quam quod Mein. ex codicum minus bonorum scriptura elicuit Κλήριον vel Κλάριον. —

11. Difficillimus hic versus est, in quo placet ordiri ab ultimis verbis, οἷά θ' ἁλιπλήξ. in his qui ἁλιπλήξ pro adiectivo esse putant idque ad Delum referunt, quod plerosque omnes facere video, etiam Haupt. in Observ. crit. p. 64, ii mihi non recte ratiocinantem facere videntur Callimachum. Nam ἁλιπλήξ natura sua non certo cuidam insularum generi proprium nomen, sed commune omnibus insulis est. certe etiam Thera insula ἁλίπλακτος γᾶ appellatur a Pindaro Pyth. IV 14, et Salamis θαλασσόπληκτος νῆσος Αἴαντος audit in Aeschyl. Pers. 302. quodsi Callimachus ex eo quod ἁλιπλήξ Delus est concluderet aut *incultam* esse insulam (sumamus enim paulisper, hoc significare ἄτροπος vel recte in eius locum restitutum esse ἄσπορος, ἄτροφος, ἄτρυγος), aut αἰθυίης μᾶλλον ἐπίδρομον ἠέπερ ἵπποις, aperte iaceret conclusio. ergo aut οἷά τε pro corrupto habendum aut de ἁλιπλήξ aliter statuendum erit. Atque ego quidem ἁλιπλήξ hic puto pro substantivo esse et per se idem significare quod ἁλιπλὴξ πέτρα in Flacc. epigr. in Anthol. Palat. VI 193 v. 3 vel κυματοπλὴξ σκόπελος in Archiae epigr. ibid. X 7 v. 1. quod quo auctore Callimachus fecerit nescio, sed hoc scio, inter adiectiva ad eam normam formata plurima substantivorum induisse naturam. velut *rupem* significaturus Callimach. VI 41 cum aliis multis (cf. Iacobs. ad Philostr. p. 497) dicit ἀποῤῥὼξ πέτρα, eandem autem Lobeck. Paral. I p. 283 monet Agathiam simpliciter dixisse ἀποῤῥῶγα, Hist. I 10: σήραγγες καὶ ἀποῤῥῶγες ἐκτεινόμενοι. add. Quint. Smyrn. I 304: φαίνεται αἰπήεσσα πέτρη Σιπύλοιό τ' ἀποῤῥώξ. et similiter κατῶρυξ Homero aliisque adiectivum est, sed substantivum Sophocli Antigon. 770, διαπήξ Philoni (μόχλοι διαπῆγες)

adiectivum, reliquis substantivum (Lobeck. Paral. p. 279), οἰκότριψ Babrio 107, 2 adiectivum, substantivum ceteris. ac plurima in substantivorum naturam ita se insinnaverunt, ut ab initio adiectiva fuisse demonstrari iam non possit, velut διῶρυξ, διασφάξ, κατᾶιξ, ἐπιβλής, χέρνιψ et quod ante omnia memorandum fuit βουπλήξ. Nihil igitur impedit quin hoc dixisse putemus Callimachum: *Delus velut ventosa — rupes in mari stat mergis magis quam equis habilis.* — Iam videamus ἄτροπος quomodo sit emendandum, quod nisi vim facias voci apte explicari non potest. an non fecit vim scholiasta qui ἀγεώργητος interpretatus est? Hoc qui iure improbabant critici eiusdem tamen significationis vocabulum quaerebant coniectando et ἄσπορος vel ἄτροφος vel ἄτρυγος commendabant, quorum ultimum a Meinekio coniectum et vel in verborum ordinem receptum minus etiam quam reliqua probaverim. nam ἄτρυγος non idem est quod ἀτρύγετος, sed id significat quod faece caret. sed non magis aptas huic loco ceterorum coniecturas arbitror. nam si Callimachus ventosae et *incultae* rupi comparasset Delum, quis non exspectaret eandem mox dici mergis magis quam *hominibus* aptam? nunc autem quum insulam dicat parum *equitabilem*, verisimile est praecessisse aliquid, unde cur parum equitabilis insula sit perspiciatur, quemadmodum Homerus dixit Od. XIII 242 ἤτοι μὲν τρηχεῖα (Ithaca) καὶ οὐχ ἱππήλατός ἐστιν. at tale quid priorum criticorum coniecturae non significant, significat autem quod iam olim in Philol. VI p. 504 commendabam, κατάτροπος i. e. κατάντης, ut explicat Hesych. II p. 437 (cf. eundem s. κάτροπος, p. 449). Hoc igitur nunc recepi. — In initio versus δέ non ferendum, sed in γέ mutandum esse monui in Philol. l. l. probavique Meinekio. —

12. Valckenaerium qui spurium hunc putavit versum refutavit Naeke, Opusc. I p. 61. Copulam, quam traiectam (καὶ αἰθυίῃς μᾶλλον) statuebat Haupt. l. l., coniectando restituere conatus est Mein. αἰθυίῃσί τε commendans, quam ne quis faceret coniecturam dudum praecaverat Haupt. l. l. p. 65 perstringens eius modi versus inelegantiam. ac ne locum quidem esse copulae patet, postquam ἠνεμόεσσα et κατάτροπος ad substantivum ἁλιπλήξ referenda esse monuimus. Hermanni autem coniecturam ne quis probet, moneo καὶ μᾶλλον id ipsum fere significare quod ille coniectura inferre voluit, πολὺ μᾶλλον,

etiam magis. cf. Hom. Od. IV 819 *τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου.* add. Od. II 334. XV 198. XVIII 22. Il. VIII 470. XIX 200. XXII 235. Arat. 819. idem *potius* significat Od. VIII 154. XVIII 216. Il. XIII 638, quod hic non aptum puto. neque enim in universum negare voluisse Callimachum existimo Delum esse equitabilem, quum sciret sine dubio Apollinis festos in Delo dies celebrari etiam *ἱπποδρομίαις*, quod testatur Thucyd. III 104 extr. — Ceterum in voce *ἐπίδρομος* paululum ab Homeri usu Callimachus descivit, sed sectatores ei non defuerunt. cf. Gregor. Nazianz. Epigr. Tom. IV p. 82 Mign.: *ἄλλος μὲν Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος*, quod tamen non a Callimacho Gregorius sumpsit ut alia multa, sed exscripsit ex Antipatr. Anthol. Pal. IX, 58, 1: *καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος*. idem Gregorius in simili re utitur voce *ἐπίτροχος*, T. III p. 1530 et 1538. —

13. In activo *ἑλίσσων*, cui medium substituit infra v. 105, nolim quis offendat. nam similiter Dionys. Perieg. 104 *πόντος — νοτίην περὶ Σύρτιν ἑλίσσων*, et 497 *Ἀχελώιος ἀμφὶς ἑλίσσει.* Orph. hym. XII 15 *Ὠκεανός τε πέριξ ἐνὶ ὕδασι γαῖαν ἑλίσσων.* Maneth. II 63 *οὐρανὸς ἐν στροφάλιγγι περὶ χθόνα δῖαν ἑλίσσων* (cf. IV 321). ac notus est Arcadiae fluvius *Ἑλισσών*. —

14. Elegans sane Ruhnkenii in Epist. crit. II p. 149 coniectura est *π ο λ ι ὴ ν — ἄχνην*, quam a se non receptam queritur Blomf. et fortasse veram appellat Mein. Poterant afferre Quint. Smyrn. IX 441: *πολιὸς δὲ περίζεε πάντοθεν ἀφρός.* sed cohibere eos debebat Mosch. II 96: *ἠρέμα χείρεσιν ἀφρὸν πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο.* ac fortasse in repetito *πουλύς — πολλήν* Callimachus aliquam captavit elegantiam. —

15. *Σφέ* num sanum sit magnopere se dubitare dicit Koechly ad Quint. Smyrn. I 110, quum epici *σφέ* pro *ἕ* non posuisse videantur nisi metro coacti et ultima in *σφέ* litera elisa. Sed hoc nec Aeschyli confirmat usus (cf. ad III 197), nec tanta est huius modi exemplorum apud epicos copia, unde tale quid certo colligi possit. postremo si *τῷ ἕ* hic scripsisset Callimachus, ut statuere videtur Koechly, qui apposuit III 217, equidem non putaverim librarios hoc in *σφέ* mutaturos fuisse. —

17. Valckenaerii in Ruhnken. Ep. crit. II p. 130 proposita

coniectura, *ὁπόσαι Ὠκεανόν*, quam Blomf. probavit, mihi nec necessaria omnino videtur, nec praestare vulgato *ὁππότε*. nam *ὁ π π ό σ α ι νῆσοι ἀολλίζονται* non aeque atque *ὁ π π ό τ ε (αἱ) νῆσοι ἀολλίζονται* nos cogit de *omnibus* omnino insulis cogitare quae Oceanum adeant visitantes. de *omnibus* autem cogitandum est, non de nonnullis quotquot sunt, quo magis appareat Deli existimatio. —

20. Hinc habet suum istud *Ἀβαντιὰς Μάκρις* Dionys. Perieg. 520. De forma orationis Callimacheae cf. v. 160 *Κόων Μεροπηίδα νῆσον*. Apoll. Rhod. IV 769 *Ἀλκινόου Φαιηκίδα νῆσον*, id. IV 1780 *Ὀπούντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν*. —

21. Verbum *ἐπενήξατο* sanum negabat Meinekius, quoniam qui adnatent ad insulam, non ideo etiam in eam escendere putandi sint. Sed escendisse Cyprin satis indicavit Callimachus addito hoc hemistichio *σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐ π ι β ά θ ρ ω ν*, quod quum ad explendam quae relativa enuntiatione inchoata erat sententiam necessarium sit, non debebat a Meinekio reliquisque editoribus fortiore interpunctione post *τὰ πρῶτα* posita ab antecedentibus separari. nam *μίν* pro altero relativo pronomine positum est, ut in illo: *γρηὶ — ἥ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ ἤσκειν εἴρια καλά, μάλιστα δέ μ ι ν φιλέεσκεν*, Il. III 388, aliisque multis. Nec persuadet Meinekius addens, *ἐξ ὕδατος* in edita scriptura fere ridiculum esse. nam *ἐξ ὕδατος* significat *relicto mari in quo nata erat.* — De vocis *ἐπίβαθρα* significatione ita ad hunc locum disputat Bentleius: *verte: c o l i t a u t e m e t t u t a t u r e a m p r o n a u l o s i v e m e r c e d e. Venus iam mari nata et ἀ ν α δ υ ο μ έ ν η cum ad Cyprum primum appulisset et eam tellurem velut navim conscendisset, hanc ei gratiam quasi naulum rependit, ut in tutelam suam veniret. Hesych. ἐ π ί β α θ ρ ο ν, μ ι σ θ ὸ ς τ ῆ ς β ά σ ε ω ς τ ῆ ς ε ἰ ς τ ὴ ν ν α ῦ ν, τ ο υ τ έ σ τ ι ν α ῦ λ ο ν. habes apud Homerum* (Od. XIV 449) *et Apollonium Rhodium* (I 421), *imo et ipsum Callimachum in fragm. CX.* Probo hanc explicationem quam firmari video etiam Nonn. Dionys. IV 258. XIII 364. sed idem Nonnus, ubi eandem quam hic Callimachus attingit rem, XIII 457, ipsam insulam appellat *ἐξ ὑδάτων ἐπίβαθρον ἀνερχομένης Ἀφροδίτης*. adde eund. XLI 117. — Ceterum in recensu insularum Oceanum visitantium Meinekius desiderat Siciliam, Cretam, Lesbum. probabile enim videri poetam septem illas quae proprie *αἱ μεγάλαι νῆσοι* vocatae

sint appellare voluisse insulas, quas recenseat Alexis in fragm. incert. XXX (Vol. III p. 517):

τῶν ἑπτὰ νήσων, ἃς δέδειχεν ἡ φύσις
θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μὲν ὡς λόγος
ἐστὶν μεγίστη, δευτέρα Σαρδώ, τρίτη
Κύρνος, τετάρτη δ' ἡ Διὸς Κρήτη τροφός,
Εὔβοια πέμπτη στενοφυής, ἕκτη Κύπρος,
Λέσβος δὲ τάξιν ἑβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

videri igitur post v. 20 unum alterumque versum excidisse. At nolebat, opinor, geographum agere poeta, cui satius erat ex toto omnium insularum numero eligere aliquot, quae suis quaeque virtutibus celebratae erant. itaque bis appellavit par insularum quarum altera ad occidentem, ad orientem altera vergit. —

23. Callimachum imitatus est Dionys. Perieg. quum scriberet v. 245: οὔρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνόν. —

25. Λᾶες Meinekius interpretatur *arces* vituperatque Ernestium qui τείχη καὶ λᾶες per hendiadyn dictum statuens verterit *muros lapideos*. Sed λᾶες significare arces certo demonstrari nequit, saepe autem ita ut Ernest. statuit materiatum et materia coniunguntur, ut in illo: *pateris libamus et auro* vel in hoc Phalaeci, Anth. Palat. XIII 6, 3: κισσῷ καὶ στεφάνοισιν ἀμπυκασθέν (*redimita floribus coronisque* Curt. IV 17, 5). add. Lobeck. ad Aiac. 145. nec repugnaverim si quis λᾶες statuerit esse πέτρας quibus τείχη sive arces inaedificata sint. — In iis quae mox sequuntur, ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν Στρυμονίου Βορέαο, quis non assentiatur Pohlio in Program. Posnaniens. 1860 p. 14 affirmanti, per se necessarium non esse, ὑπαί ut pro ὑπό ponatur, quum brevis vocalis ante ῥ saepe producatur etiam apud Callimachum (cf. Hoffmann. Quaest. Homeric. I p. 165 seq.)? At patet non hoc quaeri, quid nostrae aetatis critici in edendo Homero, quem Callimachus imitabatur, probent, sed quid ipse Callimachus in iis quibus utebatur Homeri exemplaribus invenerit. Ac vel hodie in codice Veneto A (cf. La Roche, die homerische Textkritik im Alterth. p. 370) legimus Il. XV 171 et XIX 358 ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο, quos locos imitatus hic est Callimachus, item in aliis codicibus Il. XII 462 et Odyss. VIII 192 λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, non ὑπὸ ῥιπῆς. Aristarchus his locis quid scripserit nescimus, sed in universum eum ὑπαί non improbasse constat (cf. La Roche, l. l.), ut certum sit in vetustis

exemplaribus hoc eum invenisse. atque sine dubio invenit hoc in Il. XV 171 et XIX 358 etiam Apollonius Rhodius, quem certe II 1229 ὑπαὶ ῥιπῆς ἀνέμοιο scripsisse optimorum codicum, inter quos est etiam Laurentianus, consensus evincit, etsi III 970 Laurentianus habet ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο. Iam in Callimachi loco quum codices omnes in ὑπαί conspirent, quidni putemus Callimachum quoque hoc in Homeri illis locis invenisse et in imitando retinuisse? Itaque impetrare a me non potui ut cum Brunckio, Blomf., Mein. ederem ὑπό, praesertim quum etiam in Dionysio Perieg., acerrimo Callimachi imitatore, legatur v. 962 ὑπαὶ ῥιπὴν ζεφύροιο, etsi v. 674 nunc editur ὑπὸ ῥιπῇσι μένοιεν, nec codicibus illud prae altero magis munitum, nec concordans cum v. 197 ὑπαὶ βοΐ μετρηθῆναι (coll. Il. II 711 παραὶ Βοιβηίδα λίμνην), v. 338 ὑπαὶ πόδα Πυρηναῖον, et v. 1039 ὑπαὶ πόδα Κασπιάων (coll. Il. II 824 ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης). —

28. Pro περιτροχόωσιν quis non exspectet tale verbum quale est περιψοφέουσιν aut aliud eiusdem modi? Sed Callimachus illi eandem attribuit significationem paulo pinguius exprimens illud Homeri: περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος γλαφυρῆς, Od. XVII 261. adde Od. VI 122, Il. X 139. Sophocl. Antig. 1209 τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς. —

32. Πάσας ferri non posse primus monuit Meinekius. neque enim *insulas*, sed οὔρεα in mare provolvit. Parum tamen placet quod ille reposuit: νέρθε δ' ἐλάσσας, ex Hom. Od. XIII 162, ut videtur: ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας. Ac minus etiam placet Bergkii sententia in indice schol. Hal. $18^{64}/_{65}$ p. V, videri novissimum versus verbum in archetypo penitus obliteratum et a librariis pro arbitrio redintegratum esse, itaque non tam curandum esse quid ad literarum vestigia proxime accedat, quam quid instituta sententia desideret, scribendumque videri νέρθε δὲ βάθρων ἐκ νεάτων ὤχλισσε. Cui equidem praetuli quod non eo solum firmatur quod sententiae aptissimum est, sed altera etiam laude commendatur, quod ad literarum vestigia proxime accedit: νέρθε δ' ἐπάρας. nam etsi ad Homeri consuetudinem Callimachus IV 134 ἀείρας dixit, I 23 ἠείρεν, III 113 ἀείρειν, frag. CCXVI ἄειρεν, III 59 et fragm. CCXLVI ἀειράμενοι, ἀειραμένη, tamen Atticos secutus dixit etiam ἆραι VI 35. atque Homerus quoque non solum αἴροντας Il. XVII 724 dixit, sed etiam ἀρθείς

Il. XIII 63, Od. V 393 praeter ἀερθείς Od. VIII 375. XII 432 (ἄραντας nonnulli in Il. XVII 724), ac video etiam Iulium in Stob. Flor. LXXIX 9 p. 454 dixisse

Κάδμον δ' ἀραμένη τλήμων ἐξῆλθεν Ἀγαυὴ
ὃν πατέρα τρομέοντα, φέρεν δέ μιν ὧν ὑπὲρ ὤμων
γήραϊ κεκμηῶτα, καλῷ δ' ἐβαρύνετο φόρτῳ,

item Orph. Arg. 557 *πείσματα δ' ἀράμενοι*, Oppian. Cyn. III, 10 *ἀρτίγονόν μιν ἐόντα ἀραμένη*, nam longe aliter Homerus suo illo *ἤρατο* utitur. —

33. Cf. Nonn. Dionys. VI, 291 *Ἐννοσίγαιος ἑὴν ἔρριψεν ἀκωκὴν ἀσχαλόων, τίνα γαῖαν ἀνοχλίσσειε τριαίνῃ*. —

34. Vix dubitari posse videtur quin recte emendatum sit *βυσσόν* pro *βυθόν*, ut quae confunduntur etiam apud Hom. Il. XXIV 80, Orph. Argon. 1296, et quem Mein. attulit Athen. III p. 89 C. sed quaeri tamen potest, scripseritne Callimachus *βυθμόν*. cf. Hesych. I 1 p. 405 *βυθμός· ἄντρον, πυθμήν* coll. ibid. p. 407 *βυσσός, βυθός, ἄντρον, πυθμήν*. —

35. Qui cum Valckenaerio (cf. Thesaur. Paris. VI p. 1578 C) *πρεμνόθεν* scribendum censebant Blomf. et Mein. non puto omnem vocis *πρυμνόθεν* usum a Graecitate alienum iudicasse, certe Ioannes Alex. p. 35, 6 et 15 (cf. Lentz. Herod. I p. 500) iuxta *πρύμνηθεν* affert *πρυμνόθεν*, habentque vocem Arat. 343 *ἡ δὲ Κυνὸς μεγάλοιο κατ' οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ πρυμνόθεν*, Apoll. Rhod. IV 911 *νῆα δ' ὁμοῦ ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα πρυμνόθεν ὀρνύμενον*, Orph. Argon. 242 (et 279) *πρυμνόθεν ἀρτήσας*, ubi significat *a puppi*. Sed illi persuasisse sibi videntur *πρυμνόθεν* non posse significare *funditus, radicitus*, unde factum, ut tum in Aeschyl. Sept. 71 *μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε*, et 1042 *αἴτ' Οἰδιπόδα γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν οὕτως* corrigerent *πρεμνόθεν*, quod vel Hermannus recepit, tum eandem coniecturam facerent in Apoll. Rhod. IV 1686 *πεύκη — ἥ — πρυμνόθεν ἐξαγεῖσα κατήριπεν*, et in Oppian. Hal. I 455 *ὑπ' ἀήταις πρυμνόθεν εἰλεῖται*. cui coniecturae neque in his quicquam est a codicibus praesidii neque in illis qui illorum subterfugerunt manus, Orph. Arg. 1000: *δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἔνθα καὶ ἔνθα πρυμνόθεν ἐκ ῥίζης*, Nonn. XLV 201 *πρυμνόθεν αὐτόρριζον ἐκούφισε θάμνον ἐλαίης*, eiusd. XLVI 185 *πρυμνόθεν αὐτόρριζον ἀνέσπασε δένδρον Ἀγαυή* (cf. XLIV 67).

Contra **πρεμνόθεν** neque legitur uspiam a poetis scriptoribusve usurpatum aut a grammaticis commendatum, et altero multo est minus aptum ad illam sibi vindicandam significationem. nam **πρέμνον** proprie significat extremam arboris partem eam quae proxime supra terra est, non radicem. cf. Harpocrat. p. 74, 29: *τὰ πρέμνα, τουτέστι μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη*, unde fit ut nonnumquam **πρέμνον** et **ῥίζα** sibi opponantur, velut in Quint. Smyrn. I 490: *ἀλλὰ μὲν ἐκ ῥιζῶν χαμάδις βάλε δένδρεα μακρὰ ἄνθεσι τηλεθόωντα, τὰ δ' ἐκ πρέμνοιο κέδασσεν.* hinc quis non intelligat **πρεμνόθεν** si in usu fuisset, minus aptum futurum fuisse ad significandum *radicitus* vel *funditus*? Contra **πρυμνόθεν** aptissimum ad hunc significatum. nam **τὸ πρυμνόν** quum in universum valeat *ultimum*, non solum significat id quod *extremum* est (ut in **νηῦς πρυμνή**), sed etiam *summum* (cf. Seidler. ad Eurip. Electr. 443) et *imum*, ut in illo: *λᾶας — πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξύς*, Il. XII 446. ut recte etiam ad **ῥίζαν** referatur. cf. Hesych. IV p. 400: *πρυμνόν — τὸ ἔσχατον, τὸ ἄκρον, — ἐκ ῥιζῶν.* Quamquam fuisse videntur qui **τὰ πρυμνά** et **τὰ πρέμνα** confunderent. cf. Hesych. l. l. *πρυμνά· τὰ πρέμνα*, et paulo post: *πρύμναδε· (πρύμναθε?) πρυμνόθεν· πᾶν γὰρ τὸ πρόσγειον κάτωθεν πρυμνὸν λέγεται*, unde tamen hoc tantum demonstrari potest, **πρυμνόν**, quippe cui latius pateat significatio, interdum pro **πρέμνον** esse positum cuius angustior est significatio, nec sequitur ut **πρέμνον** pro **πρυμνόν** usurpatum umquam fuisse putandum sit. Sed ab duabus his quas defendimus vocis **πρυμνόθεν** significationibus (*a puppi* et *funditus*) differt ea quae apud Callimachum hic obtinet: *ab infima parte*, de qua cur dubitetur ne levissima quidem causa excogitari potest, ut certum sit errasse eos qui hic quoque **πρεμνόθεν** Callimacho obtrudere voluerint. — Mox **ἐρρίζωσε** Callimachus ex Hom. Od. XIII 163 (*νῆα*) *λᾶαν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθεν*, ex Callimacho Dionys. Per. 491 *Λιβυρνίδες* (*νῆσοι*) *ἐρρίζωνται*, et Nonn. XXXIII 340 *Ἀστερίην — ἐνερρίζωσεν* (coll. XLII 411) sumpsisse videntur. cf. infra v. 54. —

37. In *mare* se praecipitasse Asteriam narrant Apollodor. I 4, 1, Hygin. fab. LIII, schol. Lycophr. 401, alii, unde Callimachi verba **βαθὺν τάφρον** de mari interpretantur quantum scio omnes. At quo iure quave auctoritate Callimachus **τάφρον** de

mari dixerit nemo interpretum quaerendum putavit, quasi in confesso res esset. quae mihi admodum incerta videtur. Multa equidem excogitavi quibus librorum manu scriptorum lectionem defenderem, velut Ὠκεανὸν ποταμόν (Hom. Il. XVIII 607) intelligendum esse, quum certe Cicero in Pison. XXXIII 81 dicat *Rheni fossam* pro flumine Rheno, aut cogitandum esse de aliquo freto sive euripo qui proprio nomine Τάφρος vocatus sit, quem ad modum fretum quod est inter Sardiniam et Corsicam Τάφρος appellabatur, cf. Plin. Nat. hist. III 83. atque hanc interpretationem firmaverit, quod similis significationis vox (cf. Eurip. Rhes. 111 seq.) αὐλών et ipsa nonnunquam *fretum* significat, ut in Dionys. Perieg. 136 et Plin. Nat. histor. V 130: *mare quod* (Cypro Ciliciam versus) *praetenditur vocant Aulona Cilicium.* sed huius vocis analogiam si sequimur, videri possit Callimachus nomine τάφρος adeo pro mari in universum usus esse, certe habemus apud Aeschyl. Prom. 732 αὐλῶνα Μαιωτικόν, qui euripus certe non est. accedit quod in Sophocl. Trachin. 100 ποντίους αὐλῶνας scholiasta interpretatur πελάγη, quod ita excusat Ellendt. Lex. Sophocl. I p. 260, quum Graeciae maria insulis montuosis et praecipitibus distincta undecunque ingentibus saxorum molibus coarctentur. Itaque analogiae ope certe hoc lucrabimur, ut τάφρος suo loco potuisse de mari dici existimemus. at ita potuisse, ut hic putatur, propterea non concesserim, quoniam deest adiectivum vel substantivum quo ad mare referre τάφρος cogimur, quemadmodum πελάγιοι αὐλῶνες Sophocles dixit. Ergo certe βυθοῦ ἤλαο τάφρον scripserim. Sed magis tamen eo inclino, ut τάφρον corruptum putem, Callimachum autem scripsisse credam aut ἐπεὶ βυθοῦ ἤλαο τάρφη coll. Apollon. Rhod. IV 1238 πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο τάρφεα (de omissa praepositione εἰς cf. III 195), aut ἐπεὶ βαθὺν ἦλα' ἐς ἀφρόν (coll. Hom. Od. XXIV 33: μέγα κλέος ἦρα' ὀπίσσω), aut ἐπεὶ βυθὸν ἤλαό τ' ἀφρόν (cf. Heindorf. ad Horat. Sat. I 6, 43). —

39. Τόφρα pro ὄφρα esse positum docent quae his opponuntur v. 51: ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι κ. τ. λ. cf. ad II 94. —

41. Xanthus quum intelligi non possit rex aliquis Troezeniorum, a quo nomen urbs Troezen acceperit ut a conditore vel rege — nam nec inter reges Troezenios quos omnes ex ipsorum Troezeniorum memoria enumerat Pausan. II 30, 6 seq., apparet

Xanthus, et a Troezene Pelopis filio urbem nomen accepisse tradunt Pausan. I. l. § 8, Strab. VIII p. 374, Steph. Byz. p. 639, 5, — equidem olim in Philol. I p. 272 seq. suspicabar a Troezene diversam quidem fuisse hanc Ξάνθοιο πολίχνην, sed ut portum ad illam urbem pertinuisse, eumque portum a Xantho Lycio, Triopae filio, qui τῶν ἐξ Ἄργους Πελασγῶν ἐβασίλευσεν (Diodor. V 81, 2) appellatum esse videri, praesertim quum qui in Troezene memoretur portus Κελένδερις (Pausan. II 32, 9) reperiatur etiam in Ciliciae confiniis (Strab. XIV p. 670). Sed haec nunc video nimis esse incerta et concedo criticis Xanthi nomen corruptum esse, nisi quod faciliore ratione emendari et posse et debere existimo. Constat enim e Pausan. II 30, 7 seq. Anthan, Neptuni et Alcyones filium, condidisse et a se appellasse Ἄνθειαν, quam urbem postea Pittheus cum Troezene coniunxit, quae urbs et ipsa tum ab eodem sine dubio heroe Ἀνθανίς appellata est (cf. Steph. Byz. p. 639, 7), quem ad modum etiam Anthana Laconiae urbs (Steph. Byz. p. 95, 12), item Anthedon (Pausan. IX 22, 5) ab eodem traxisse nomen dicuntur. Hinc non dubium est quin Troezen a Callimacho appellari potuerit Ἄνθαο πολίχνη. quod ita eum fecisse puto, ut πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὲξ Ἄνθαο πολίχνης ἐρχόμενοι scriberet, in quibus ἀπέξ (de quo cf. hym. Hom. in Apoll. 110 et Quint. Smyrn. IV 540) non tam cum πολίχνης quam cum ἐρχόμενοι iungendum. Quamquam si considero quam saepe nomina propia in $\overline{ας}$ et in $\overline{ος}$ eosdem significent homines, non solum pura (de quibus cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 420 et p. 498), sed etiam impura, ut idem appellatur Ἄρτος qui Ἄρτας (Preller. de Polemon. p. 145), Βούθηρος qui Βουθήρας (Keil. in Mus. Rhen. XVIII p. 268), Ὕρρος qui etiam Ὕρρας (Arcad. p. 85, 11 = Herodian. I p. 204, 23 Lentz.), Κίλλος (schol. Hom. Il. I 38) qui etiam Κίλλας (Pausan. V 10, 2), ut dicuntur Κλειταγόρας et Κλειτάγορος et similia (K. Keil. zur syllog. inscript. Boeot. p. 575), Ἴλλος et Ἴλλας (Choerob. in Theodos. I p. 36, 27), Σίλλος et Σίλλας (ibid.), Λάμπρος et Λάμπρας, Κόδρος et Κόδρας (Choerob. l. l. p. 39, 8) etc., coll. Ahrens. in Philolog. XXIII p. 21 —, putaverim Callimachum, qui in fragm. CCCLXIX Ἄνθην vocaverit hominem hic appellasse Ἄνθον, ut alii audiunt apud Antonin. Liberal. 7, Plin. Nat. histor. VIII, 81 et in Inscriptionibus (cf. Lobeck. Paralip. p. 164). quod si concesseris, etiam propius ad codicum lectionem corrigi poterit

πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὲξ Ἄνθοιο πολίχνης ἐρχόμενος. Initio autem eius versus opus non est ut *πολλάκι σ' ἐκ Τ.* cum Graevio vel *πολλάκι σε Τ.* cum Meinekio scribatur. nam saepe cum aliis Callimachum omittere pronomina personalia, ubi non plane sint necessaria, monui ad I 2. —

43. Meinekius pro *ἐπεσκέψαντο* edidit *ἀπεσκέψαντο*, quum illud sit *accurate contemplari*, hoc autem *ex longinquo conspicere*. equidem ob hanc ipsam causam vulgatum praetulerim. nam nautas probabile est rei miraculo commotos non ex longinquo spectasse insulam, sed propius accessisse et accuratius contemplatos esse. —

44. *Παρά* locum hic non habere primus monui in Schneidew. Philol. VI p. 519, ubi *στεινοῖό περ ὀξύν* corrigebam. Quod etiam nunc probo. certe *πᾱρ̄* et *πε̄ρ̄* non minus saepe confunduntur (cf. Schaefer. ad Greg. Corinth. p. 386 not.) quam *παρά* et *κατά*, quorum hoc Meinekius praeferebat sublestae fidei codicem Vindobonensem secutus, cuius scriba quum *κατά* scriberet et ipse coniecturam periclitabatur. de solo accusativo *πόρον* cf. ad III 191. — Mox *καναχηδὰ ῥέοντος* Callimachus debet Hesiod. Theogon. 367, Callimacho Dionys. Per. 644. —

47. *Μέσσῳ' ἐς ἄκρον προσενήξαο* iure offensioni erat Ernestio nec tollit dubitationem Sophoclis locus Antig. 1204 quem Mein. attulit: *πρὸς κόρης νυμφεῖον εἰσεβαίνομεν.* nam hic quidem *εἰς* locum non habet. itaque *μέσσῳ' ἐπ'* scripsi. quamquam nescio an vulnere etiam graviore locus affectus sit. Nam quum narret Callimachus Delum, quae mane fuerit in Saronico sinu, altera diei parte longissime iam ab eo afuisse ut cerni a nautis Saronicum sinum pernavigantibus non iam potuerit, parum apte facit Delum per Euripi undas perlapsam in eam regionem (*Σούνιον ἄκρον*) redeuntem ubi cerni etiam a nautis potuit, tum ad Asiae oram natautem. quis enim non exspectaverit e Saronico sinu per Euripum recta via in Asiam eam perrexisse? Non sum quidem nescius veteres poetas interdum „haud anxie geographiae curare veritatem in percensenda locorum regionumque serie" (Dilthey de Callim. Cydipp. p. 48 seq.), sed hic tamen vix dubito quin pro Atheniensium Sunio alium locum Callimachus nominaverit a Saronico sinu magis remotum, velut *Σίγριον*, Lesbi promontorium. quod si fecit, scribere potuit *μέσσφα Μεθυμναίων*

προσενήξαο Σίγριον ἄκρον. nam *μέσφα* cum accusativo sine praepositione iunctum habemus etiam V 129. —

48. Cum verbis *νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστόν* iam Spanhemius contulit Archestrat. Athen. III p. 111 F.:

ἐν Λέσβῳ, κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ,

ubi scripserim non *εἰν Ἐρέσῳ κλεινῆς Λέσβου* cum Meinek. philol. exercit. in Athen. I p. 11, sed *ἐν Λέσβου κλεινῆς, Ἐρέσῳ, περικύμονι μαστῷ,* ubi appositio quae dicitur eadem ratione est posita ut in Hom. Od. XXIV 335 *ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρός* et alibi saepissime. — Mox *ἔην Σάμος* videtur esse: nondum *vivebat* Samos, Ancaei filius, unde postea nomen insula accepit. cf. Asium ap. Pausan. VII 4, 1 coll. Strab. XIV p. 637 et schol. Apoll. Rhod. I 187. —

50. Nescio quo modo cum Spanhemio Ernestius dicere potuerit parum interesse *γείτονος* an *γείτονες* scribatur. nam illud si legitur, *νύμφαι Μυκαλησσίδες* erunt *Ἀγκαίου* vel filiae vel deae, quod probari veterum testimoniis nequit. —

52. *Ἀντημοιβόν*, quod post alios reposuimus, recte esse formatum docent *ἐπημοιβός, ἀντωμοσία,* alia (cf. Lobeck. Parerg. in Phryn. p. 701 seqq. et Elem. pathol. I p. 28 seqq.). Sed quaeri tamen potest scripseritne Callimachus *ἀντιαμοιβόν* ad normam vocis *ἀντιάνειρα* (Hom. Il. III 189, VI 186. Nonn. Dionys. XXXV 82, XLVIII 248) factum. —

54. *Ἐνὶ πόντου κύμασιν Αἰγαίοιο* apparet esse: *alicubi in Aegaeo mari*, ut causa non fuerit cur Meinek. *πόντου πυθμέσιν* vel *ἕρμασιν* maluerit scriptum esse. Nec video cur idem pro *ἐνεθήκατο* fortius vocabulum *ἐνερείσαο* requisiverit. —

56. Contra Fabrum, qui primus commendabat *ἐπεβριμᾶτο*, Ernest. monuit poetas saepenumero verba quae proprie de bestiarum clamore dicantur honeste transferre ad deos hominesque ad exprimendam aliquam vehementiam irae sonumque terribiliorem, quam in rem affert Herculem *μυκώμενον* ex Aristoph. Ran. 570, Sibyllam *remugientem* e Virgil. Aen. VI 99, Cererem omnibus *admugientem* e Claudian. Rapt. Pros. III 443, *rudentem* Cacum e Virgil. Aen. VIII 248, *θυμὸν βαΰζοντα* ex Aeschyl. Pers. 11, Persas *ὠρυομένους* ex Herodot. III 117. poterat alia addere, velut *βρυχᾶσθαι, γρύζειν, μηκᾶσθαι, ὑλακτεῖν, χρεμετίζειν,* quorum testimonia e lexicis peti possunt, tum Varron. de Ling. Lat. VI, 6 qui *multa ab animalium vocibus translata in homines*

esse docet adhibitis Ennii, Plauti, Caecilii, Lucilii, aliorum exemplis, sed ne sic quidem Ernestius evicisset, ut βρωμᾶσθαι, quod asino proprium esse dicunt, apte et venuste ad Iunonem referri existimaretur. Docendum potius erat neque in sono neque in primitiva verbi significatione quicquam inesse quod uni vindicari asino verbum βρωμᾶσθαι iuberet, ad homines autem deosve trahi vetaret. Et Pausanias quidem ap. Eustath. ad Il. p. 919, 40 βρωμᾶσθαι dicit ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι ὅτε λιμώττουσιν, ἵνα ᾖ βρωμᾶσθαι τὸ βρώμης ὅ ἐστι τροφῆς δεῖσθαι, quem in summa re sequuntur Hesych. II p. 4 s. ἐβρωμήσατο, schol. Aristoph. Vesp. 617, Suid. I 1 p. 1048, Etym. Magn. p. 215 extr. Vel hinc patet βρωμᾶσθαι longe differre ab ὀγκᾶσθαι, quo verbo reliqui Graeci praeter Atticos, qui illo utebantur (cf. Moer. Att. p. 98 Piers.), asini clamorem significabant. nam hoc vel sono suo asino proprium esse indicat, βρωμᾶσθαι autem latius patet. itaque non dubito quin verum sit quod in Pseudoherod. Epimer. p. 10 legitur βρωμώμενος λέων ὁ βρυχώμενος (cf. βρέμει de leone Apoll. Rhod. I 1247, item ἐπιβρομέει Oppian. Cyneg. III 36), i. e. βρωμᾶσθαι dici etiam de aliis animalibus, velut leone, quamquam quae proxime praecedunt βρῶμος ἡ δυσωδία docent, aliam hunc grammaticum atque Pausaniam probasse originationem, quam si sequeremur, parum sane aptum Iunoni esset verbum. Verum enim vero mihi certum est de etymo verbi βρωμᾶσθαι errasse veteres grammaticos, quod ad βρέμειν (βρόμος) eadem ratione pertinere videtur, qua τρωπᾶν (ἀπετρώπων infra v. 69), τρωπᾶσθαι ad τρέπειν (τροπή), στρωφᾶν, στρωφᾶσθαι ad στρέφειν (στροφή), νωμᾶν ad νέμειν, τρωχᾶν ad τρέχειν etc., de quibus vide Spitzner. Exc. XX ad Hom. Il. Quod si recte affirmavi, causa non est, cur putetur βρωμᾶσθαι minus apte ad deam relatum a Callimacho esse quam βρυχᾶσθαι a Nonno refertur ad Calamum XI 430 ἱμερόεν στενάχων κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ, ad Syringem nympham XVI 353 μαζοὺς πληξαμένη κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ, ad Erigonem XLVII 192 παρθένος ἀχνυμένη κινυρῇ βρυχήσατο φωνῇ, quae exscripsi, ut obiter docerem eundem Nonnum etiam X 83 non scripsisse quod nunc editur de Inone dictum κινυρὴν βρυχήσατο φωνήν, sed ut in tribus reliquis locis κινυρῇ — φωνῇ. Tantum igitur abest ut ἐπεβριμᾶτο, *minitabatur*, (de quo verbo cf. Blomf. gloss. Aeschyl. Sept. 457), a Callimacho scriptum putem, ut

consilio cum hoc verbum sprevisse et paulo insolentius in hac re verbum ἐπιβρωμᾶσθαι praetulisse existimem, quod ab illo significatione non plane diversum erat. nam βρέμειν Hesychius tradit significare etiam ἀπειλεῖν, ut ἐπεβρωμᾶτο idem plane sit quod infra v. 87 dicitur ἐπαπειλεῖν. —

60. Conferatur Oppian. Hal. I 263: περὶ δή τι καὶ οὐ φατόν, id. V 468: ἔκπαγλόν τι καὶ οὐ φατόν. de μέγα δή τι cf. ad V 122. —

64. Cum libris ABC quum consentiant secundi ordinis codices meliores, non dubitari posse videtur quin δὲ σὺν ἔντεσι ab ipso poeta scriptum, non a librariis profectum sit, praesertim quum in AB post Ἄρης legatur interpunctio media, quae docet conscios sibi fuisse librarios quid facerent δέ interponentes. advertit hoc etiam Mein. qui δέ ex solo codice Parisino (E) notatum noverat, corrigendumque putavit: Ἄρης, ἐφύλασσε δ' ἐν ἔντεσι. ego non tam σύν, quam ἐφύλασσε corruptum putaverim, quod videtur nominis φυλακή interpretatio fuisse. post Ἄρης patet cogitandum esse ἐπώπτευεν. —

65 seq. Ἑπτάμυχος (θάλαμος) hinc habere videtur Nonn. Dion. IV 14 et X 66 et πολύμυχον intellexisse, ut hic fecit schol. (cf. Lobeck. Elem. I p. 211). Mox quis pro certo affirmare ausit, Martis equos non alicubi prope Boreae antrum, sed in ipso illo antro stabulavisse? Itaque causa non fuit cur Mein. κατὰ σπέος scriberet. nec magis probo quod idem mox edidit ἡ δέ τε. nam ἐπί hic dictum ut in illis ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλιτῶν, οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου etc., quem ad modum video etiam Bernhardy. statuisse, Synt. p. 247. Illud autem miror ne Meinekium quidem offendisse in adiectivo εὐρειάων. quum enim νῆσοι opponantur πέδῳ ἠπείροιο, apparet desiderari aliquod epitheton quod ad *omnes* pariter insulas pertineat. at illud solas significat *maiores* insulas (cf. Hom. Od. XIV 252 ἀπὸ Κρήτης εὐρείης. XIII 256 coll. Il. XIII 453 ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ. XIV 199 et XVI 62 Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων. XIII 243 οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται (νῆσος). Antiphil. Byz. in Anthol. Pal. IX 413, 3 (νῆσοι) μεγάλαι τε καὶ εὐρέες) excluditque minores. itaque hic quoque Callimachum ut IV 32 et 154 εἰναλίας vocasse insulas puto. Fuit tamen quum εὐειλάων (*apricarum*) Callimachum scripsisse putarem, quo significaret quid de Homerico εὐδείελος, quod insularum epitheton est, cogitaret. —

71. Memoratus hic *Φεναιός*— ita enim codd. habent omnes — aliunde non notus est, sed cum celeberrima Arcadiae urbs fuerit *Φενεός*, recentiores editores non dubitaverunt quin recte Arnaldus Ann. crit. c. 13 p. 71 emendaverit *Φενειός*. at erravit tamen ille quum ipsam urbem *Φενεόν* intelligendam diceret, ut fecerunt etiam qui *Φεναιός* esse pro *Φενεός* putabant aut, ut Voss. ad Catull. p. 294, *Φενεαῖος* scribendum censebant, id ut synizesis ope versui accommodaretur. Sed quum *φεύγειν Ἀρκαδίην* dixisset (i. e. Arcadiae urbes. cf. v. 68) Callimachus, non potuit addere fugisse Pheneon, quae et ipsa Arcadiae urbs fuit. Multo rectius Salmas. ad Steph. Byz. s. *Φενεός* iudicaverat non posse nisi de fluvio aliquo cogitari. ita praeter urbes Arcadiae etiam flumina fugisse poeta indicat, ut paulo post dicit *φεῦγε καὶ Ἀονίη —, αἳ δ' ἐφέποντο Δίρκη τε Στροφίη τε, — ὃ δ' εἵπετο — Ἀσωπός*, simulque apparet non inscite Callimachum aliquid novasse (si quidem novavit) in nominis scriptura, *Φενειός* scribens. nam ea terminatio cum isto accentu plurimis adhaesit fluminum nominibus. intelligo autem eum rivum quem hodie *Φενεατικόν* dicunt, veteres *Ὄλβιον* vel *Ἀροάνιον* appellabant. cf. Curt. Pelop. I p. 186. Quamquam autem lenissima est Arnaldi coniectura, quaeri tamen potest scripseritne potius Callimachus: *φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπιν Φενεαῖος*, ut idem rivus intelligatur. Ethnicum *Φενεαῖος* agnoscit Steph. Byz. p. 662, 9. —

73. *Αἰγιαλόν* non puto de ea Peloponnesi parte dictum esse quae postea *Ἀχαΐα* appellabatur — nam haec regio non *παρακέκλιται Ἰσθμῷ*, et postea eam Latona adiit, cf. v. 100 seqq. —, sed potius de Sicyone, quam Strab. VIII p. 382 C dicit antiquissimis temporibus *Αἰγιαλούς* vocatam esse, et cuius cives Pausaniae (II 5, 5) narrabant, *ὡς Αἰγιαλεὺς αὐτόχθων πρῶτος ἐν αὐτῇ γένοιτο, καὶ Πελοποννήσου δὲ ὅσον ἔτι καὶ νῦν καλεῖται Αἰγιαλός, ἀπ' ἐκείνου βασιλεύοντος ὀνομασθῆναι.* iste autem *Αἰγιαλεύς* sine dubio (cf. Pausan. VII 1, 1) non diversus fuit ab eo Inachi filio, a quo Stephan. Byz. p. 40, 13 (Eust. ad Il. p. 362, 20) totum istum tractum, ubi postea *Ἀχαΐα* fuit, appellatum fuisse dicit, ad quem referendum etiam Argorum nomen *Αἰγιάλεια* (Steph. Byz. p. 112, 19 coll. Eustath. ad Dionys. 419) videtur, et a quo tota adeo Peloponnesus (schol. Hom. Il. I 22, Etym. Magn. p. 122, 11. cf. Gompf. Sicyoniac. specim.

I p. 57 n. 23) *Αἰγιάλεια* vocabatur. Hinc repetenda illa Sicyonis cum Argolide coniunctio quam statuit Callimachus, quum dicit Latonam ideo non adiisse Sicyonem et Argos, quoniam Here sortita fuerit Inachum (cf. fragm. CVIII: (*Ἄργος*) *Ἥρης ἴδιον λάχος*). Non debebam igitur in Schneidew. Phil. VI p. 543 post v. 74 putare versum intercidisse. — Verba *λάχεν Ἴναχον Ἥρη* hinc sumpsit Nonn. Dionys. XLVII 476. —

75. Eundem cum reliquis cursum quum Aoniam Callimachus fugere dicit, non intelligit cursum in eundem locum institutum, sed ob eandem causam susceptum. Ab hac igitur parte de veritate lectionis non dubitandum, sed de articulo addito dubitaverit aliquis cum Reiskio et Blomf., praesertim quum in hoc dicendi genere articulus omitti soleat, velut in Nonn. Dion. II 98 *δαφναίη φυγόδεμνος Ἀμαδρυάς, εἷς δρόμος ἔστω ἀμφοτέραις*. Arat. 1011 *καὶ δ' ἄν που γέρανοι μαλακῆς προπάροιθε γαλήνης ἀσφαλέως τανύσαιεν ἕνα δρόμον ἤλιθα πᾶσαι*. Aeschyl. Choeph. 79 *ἐκ μιᾶς ὁδοῦ βαίνοντες*. Quint. Smyr. II 551 *ἀῆται μητρὸς ἐφημοσύνῃσι μιῇ φορέοντο κελεύθῳ*. Oppian. Hal. I 53 *οὐ γάρ τι μίην ὁδὸν ἔρχεται ἰχθύς*. id. I 420 *πάντα δ' ὁδὸν μίαν εἶσι, μίαν δ' ἀνελίσσετ' ἀμοιβήν*. id. II 592 *μίαν δύνουσι κέλευθον*. id. V 203 *τέτραπται μίαν οἶμον*, etc. verum iam olim in Schneidew. Philol. VI p. 544 attuli articuli additi exemplum Theocrit. XVIII 19 *Ζηνός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἵκετο χλαῖναν*, quod et ipsum tamen postea una cum Callimacheo exemplo in vitii suspicionem adduxit Meinekius. At enim etiam plura sunt additi articuli exempla ubi *εἷς* eam rem significat quae pluribus communis est: Anthol. Pal. VII 381, 1 *ἡ μία καὶ βιότοιο καὶ Ἄϊδος ἤγαγεν εἴσω ναῦς Ἱεροκλείδην*. ibid. IX 13, 7 *ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἤρκει φύσις*. ibid. XI 328, 1 *τὴν μίαν Ἑρμογένης κἀγώ ποτέ καὶ Κλεόβουλος ἥγομεν εἰς κοίνην Κύπριν Ἀριστοδίκην*. Plat. Criton. p. 48 A *οὐκ ἄρα πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον, τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς, ἀλλ' ὅ τι ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ εἷς, καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια*, ac non dubito quin plura etiam exempla reperiat qui attendere huc voluerit. nam per se nihil in articulo offensionis est, ubi id quod pluribus commune esse dicitur, vel re ipsa omnibus notum est, vel antecedenti oratione est memoratum sive id ipsum quod pluribus est commune expressis verbis indicatur, sive alia affertur res quacum illud ita con-

iunctum est ut hac memorata illud simul definitum sit. quod quum in reliquos locos, tum in Callimacheum hunc cadit, ubi ὁ εἷς δρόμος eundem *illum* cursum significat quem v. 70 seqq. dixerat. —

76. *Στροφίην* fontem vel rivum quum praeter Callimachum inter Boeotiae fontes nemo memoraverit, Ruhnkenius *Γαργαφίη* coniecit, Meinekius autem *Τροφίη* edidit. at neuter satis attendit ad proxime sequentia verba *ἔχουσαι Ἰσμηνοῦ χέρα πατρός*, quibus quum Dirce dicatur et Ismeni filia (quod fecit etiam Nonn. Dionys. XLIV 9: *σὺν Ἰσμηνῷ δὲ τοκῆι κυκλάδας αἰθύσσουσα ῥοὰς ὠρχήσατο Δίρκη*) et patris manum tenens, ut quae cum Ismeno coniuncta sit (cf. Unger. Parad. Theb. p. 140 seq.), apparet etiam alterum quem Callimachus nominat fontem talem cogitandum esse cuius ob eandem causam pater dici Ismenus possit. quod nec in Gargaphiam cadit quae in Asopum influit, nec in Trophiam, siquidem Meinekius hunc vel lacum vel fontem fuisse statuit prope Trophiam urbem cognominem, quae longo tractu ab Ismeno et Dirce distat. Itaque nihil mutare ausus sum et cum Ungero l. l. p. 242 Strophiam intelligo unum ex iis fontibus quos multos in agro Thebano fuisse constat. —

78. Manifesta imitatione hunc locum expressit Nonn. Dionys. XXVII 270 seqq., *ἡνίκα — ἤιε Λητώ, κέντροις παιδογόνοισιν ἱμασσομένη τοκετοῖο, ὁππότε Πηνειοῖο φυγὰς ῥόος, ὁππότε Δίρκη μητέρα σὴν ἀπόειπεν, ὅτε δρόμον εἶχε καὶ αὐτὸς Ἀσωπὸς βαρύγουνος ὀπίστερον ἴχνος ἑλίσσων, εἰσόκε Δῆλος ἔμεινε μογοστόκος, εἰσόκε Λητὼ οὐτιδανοῖς πετάλοισι γέρων μαιώσατο φοίνιξ.* adde XLVII 532 *οὔ σε διδάξω Ἀσωπὸν βαρύγουνον ἔτι ζείοντα κεραυνῷ.* et XXIII 232 *ἄζεο μὴ βαρύγουνος, ὅπως Ἀσωπός, ἀκούσῃς.* imprimis autem Nonno placuit istud *βαρύγουνος*, quod etiam ad alios rettulit, IV 306. V 140. VI 178. VII 44. XIII 395 et 541. XVII 27. XIX 271. XXIX 243. XXXII 218 et 260. XXXVIII 227. XLVIII 761, et ad cuius normam suum illud *ταχύγουνος* finxit Dionys. I 91. IX 155. X 50. XI 55 et 404. XVII 229. XXV 31. XXI 13. XXXIII 2. XXXIV 306. XXXVII 643 et 652. XXXIX 352. XLIV 232. XLVI 217. XLVIII 315. Paraphr. *α* 181. *λ* 101. *μ* 69. *ν* 153, quo praeter Nonnum nemo usus esse videtur. — Mox *πεπάλακτο* puto esse inquinatum fulmine i. e. turbidum. paulo aliter Doederlein. Gloss.

Hom. III p. 267. At Lobeck. Prol. Pathol. p. 88 pro ἐπέπληκτο dictum putat. —

79 seq. Νύμφην Μελίην intelligimus aliquam Ἀμαδρυάδα Nonni iudicium secuti qui quum Dionys. XIV 212 dixisset συμφυέες Μελίαι δρυὸς ἥλικος, postea XXII 114 ita locutus est: Ἀμαδρυὰς ᾤχετο νύμφη — ἥλικος ἀίσσουσα κατὰ δρυός, ubi iterum usus Callimacheis verbis ἥλικος δρυός aperte docet Callimachum se interpretari. adde II 92: Ἀδρυάδες δὲ ἥλικες ὠδύροντο λιπόσκια δένδρεα νύμφαι. cf. Unger. Theb. Parad. p. 230. ipsa autem quae hic memoratur res Blomfieldo ad illud tempus spectare videbatur quo Iuppiter Asopum fulmine percutiebat. illo enim tempore quercus eum in Helicone nascentes ita commovisse, ut Melie de arbore coaetanea pallidam haberet genam. Quo nihil profecto excogitare Callimachus potuit quod magis esset ab hoc loco alienum. immo nympha hamadryas perterrefacta est fuga Asopi qui Latonam fugiens incitatior ferebatur et super ripas ut fit effusus quercui *quae in ripa erat* interitum minabatur, certe ita concutiebat ut frondes eius tremiscerent, quem ad modum in simili re τῶν Ἀμαδρυάδων τινὰ νυμφῶν κινδυνεύουσαν καὶ μέλλουσαν φθαρῆναι ὑπὸ χειμάρρου ποταμοῦ ἐν τῇ δρυΐ, ἐν ᾗ γεγονυῖα ἦν ἡ νύμφη, memorat Charon ap. Tzetz. schol. ad Lycophr. 478. Nescio autem qua iudicii perversitate factum sit, ut ad hunc usque diem editores et interpretes omnes non ad ripam Asopi, sed in monte Helicone nascentis alicuius quercus frondem commotam fuisse putaverint et ita interpunxerint: ὡς ἴδε χαίτην σειομένην Ἑλικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ κ. τ. λ. Quod ubi fit, aut Helicon quoque Latonam fugisse putandus est, quod Callimachus non dicit, celare autem non potuit, aut cum Ernestio fabula aliqua de quercu in Helicone eo tempore excisa quaerenda erit. qualem fabulam nec Ernestio ut reperiret contigit neque Ungero, qui (l. l. p. 440) Heliconis mentionem idcirco iniectam putavit quod is Cithaeronis frater fuisse diceretur, quod quam parum aptum sit, quum ne levissime quidem Cithaeron aut fugiens Helicon indicati sint, demonstrare non opus est. Imo ut dixi cogitandum de quercu ad ripam Asopi nascenti supplendumque ex proxime antecedentibus verbis hoc: χαίτην ἥλικος δρυός, sed Ἑλικῶνος referendum ad sequentia et cum Μοῦσαι coniungendum hac instituta interpungendi ratione: ὡς ἴδε χαίτην σειομένην. Ἑλικῶνος, ἐμαὶ θεαί, εἴπατε Μοῦσαι,

ut Μοῦσαι Ἑλικῶνος sit pro Μοῦσαι Ἑλικωνίδες. Quod quum iam olim monuissem in Schneidew. Philol. VI p. 544 seq., idem Meinekius proposuit in Fleckeisen. Annal. Phil. et Paed. 1860 p. 54, sed postea mutavit sententiam, quia nullo unquam exemplo doceri possit, Ἑλικῶνος Μοῦσαι, Ζεὺς Ὀλύμπου et similia dicta esse pro Μοῦσαι Ἑλικωνίδες, Ζεὺς Ὀλύμπιος. Sed si Hesiodo licuit dicere Μοῦσαι Πιερίηθεν, quod alii imitati sunt (cf. ad Nicandr, p. 95), si Musaeo 153 ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη (cf. Schrader. p. 191 Lips.), non est profecto nimium ausus Callimachus, si Μοῦσαι Ἑλικῶνος dixit pro Μοῦσαι Ἑλικωνίδες. certe minus audax fuisset quam si Μοῦσαι Ἑλικῶνες scripsisset, quod postea Mein. coniecit cum scripsisse, quem ad modum dicantur Κύδωνες et Κυδώνιοι, Βαβυλῶνες et Βαβυλώνιοι. quamquam autem non minus facilis coniectura esset haec: Ἑλικωνόθεν αἱ θεαί, mutare tamen in his quidem nihil volui. Nec in reliquis quicquam mutandum censui. nam ἀσθμαίνουσα, quod in optimis libris partim scriptum extat ἀσθαίνουσα, in ἀσταίνουσα mutandum censebat Ruhnkenius probavitque Heckero in Com. Callim. p. 137 et Meinekio, mihi timenti nymphae magis convenire videtur quam alterum verbum, quod Hesych. I 1 p. 303 interpretatur: δυσπαθεῖ, ἁμαρτάνει (ἀδυνατεῖ?), μοχθεῖ, et similiter Etym. Magn. p. 159, 36 ἀσθαίνω (ἀσταίνω codd. P et D), δυσπαθῶ, ἀδυνατῶ, κακοπαθῶ, μοχθῶ, χαλεπαίνω, ταλαιπορῶ, quorum testium critici non tam hic quam in epigr. Anytes in Anthol. Palat. IX 313 memores esse debebant:

> ἵζευ ἅπας ὑπὸ καλὰ δάφνας εὐθαλέα φύλλα,
> ὡραίου τ' ἄρυσαι νάματος ἁδὺ πόμα,
> ὄφρα τοι ἀσθμαίνοντα πόνοις θέρεος φίλα γυῖα
> ἀμπαύσῃς πνοιῇ τυπτόμενα Ζεφύρου,

ubi non dubito quin semel monitus mecum quisque miretur ἀσθμαίνοντα γυῖα et reponat ἀσταίνοντα γυῖα. Quod autem Ernest. scribere malebat ἐμοὶ θεαὶ εἴπατε, incommodum hoc est propter fortiorem pronominis formam, atque ἐμαὶ θεαί satis defenditur Epigr. XLVI, 3 εὖ γ' ἐμὸς Ἑρμᾶς, Nonn. Dionys. I 41 μὴ καὶ ὀρίνω Φοῖβον ἐμόν, aliisque locis quos collegit Hecker. Com. crit. de Anthol. graec. p. 100. Postremo Meinek. v. 82 pro σειομένην malebat κειρομένην. sed haec cum ea cohaeret coniectura qua totum hunc locum a v. 79 usque

ad v. 85 ex hym. in Cerer. (ubi olim fuerit post v. 40) male huc illatum sibi persuasit, quod neminem puto probaturum esse Sed a Meinekio etiam in eo dissentiendum mihi video, quod v. 79 ὑποδινηθεῖσα de saltanti nympha interpretandum putabat. quod si voluisset Callimachus, non aoristo usus esset, sed praesenti δινευομένη, nec id composuisset cum ὑπό. imo nympham dicit celeri terrae fluminisque fuga et ipsam paululum *circumactam* esse et chorum reliquisse. — Ὑπόχλοος, quod alludit ad Homericum χλωρὸν δέος, hinc habet Nonn. Dion. XLIV 80. cf. etiam Apollon. Rhod. II 1216 χλόος εἷλε παρειάς. ibid. IV 1279 χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς. adde III 298 et Nonn. XXXIII 23: καὶ χλόος — παρηΐδος ἄνθος ἀμείψας. —

83. Etsi alibi saepissime legitur ἐτεόν γε (cf. Passov. ad Musae. 219), hic tamen frustra metro timuisse puto scribam codicis G, qui solus interposuit γέ, ut ob similem causam II 19 scripsit ἢ κιθάρην ἢ τόξα, non ἢ κίθαριν ἢ τόξα ut reliqui. Atque etiam in hym. Homer. in Merc. 371 σήμερον ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο, item in Arat. 706 τείνεται, ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται codices nonnulli post νέον inferciunt illud γέ. Similia ex Callimacho exempla, ubi breves syllabae in consonantem exeuntes arseos vi producuntur, iam Meinek. diatrib. in h. Cerer. p. 221 attulit II 2, 19, 20. III 193, 194, 229, 238, 263. V 22. —

85 seq. Iniecta ἥλικος δρυός mentione quum quaereret poeta: ἦ ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι; apertum est ad hanc quaestionem etiam respondendum fuisse, ut in simili causa factum III 186 seq., ut Theocrit. XXII 116 fecit, ut Homerus fecit Il. II 761, Od. I 10 et ubicunque invocavit Μούσας Ὀλύμπια δώματ' ἐχούσας, ut Hesiodus fecit Theogon. 114 seq., aliique multi. Verum hoc loco nihil responsum videmus. nam quae continuo poeta addit v. 84 seq. νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει, νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα, — ea patet ita comparata esse, ut et ad negandum et ad affirmandum, quercus et nymphas coaevas esse ac nasci morique simul, aeque valeant nec doceant quid ipse Callimachus iudicaverit. Itaque non dubito quin post v. 85 plures versus lacuna hauserit, quam meam opinionem non mediocriter confirmatam sensi bis Ungeri verbis quae leguntur in Theban. Parad. I p. 439: „videtur non de nihilo in declaranda nympha-

rum natura Callimachus commoratus esse pluribus verbis, verum credo aliquid eum secutum, notationem Apollonii Rhodii maxime (II 479 seqq.). namque evidens est Apollonium spreta eorum opinione, quibus Hamadryades viderentur et vivere cum arboribus pariter et cum illis simul exstingui aut inde progigni, sic existimasse: fuisse arbores e terra submissas quasi quoddam natarum documentum nympharum. Id ipsum autem, uti mea fert coniectura, tradiderat in priscis literis inventum Callimachus praeiveratque Apollonio verbis etiam quid iudicaret. Quam ob rem faciendum sibi hoc loco putavit ut decus aptissime positae vocis (ἥλικος) ad se vindicaret atque de ea re sic disputaret quid sentiret, ut Musas vel carmina sua testificatus exponeret nymphas seorsum ab aequaevis arboribus fere aetatem egisse quumque non intra eas se tenerent, diligentissime tamen quae ad illarum pertinerent condicionem curavisse omnia earumque vicem et laetatas esse et doluisse." Nam ex his patet Ungero quoque de lacuna suspicionem subortam esse, quae enim Callimachum hoc loco exposuisse Ungerus statuit, ea poeta duobus quidem istis versibus exprimere nullo modo potuit. Ungeri autem iudicium ita sequimur, ut Callimachum, postquam vv. 84 et 85 monuerit, nymphas gaudere, quum quercus imber nutriat, et flere rursus, quum quercubus nulla iam folia sint, eius rei causam memorasse putemus hanc, quod natis nymphis natas simul quercus dii dederint suam cuique sedem et quasi quandam domum, unde factum sit ut, etsi non moriantur cum quercubus suis, tamen doleant arbores arescentes et extinctas. hinc doluisse etiam hamadryadem, quum Asopus eius quercui interitum minatus esset in communi illa urbium fontiumque et fluminum Boeoticorum fuga. „quibus iam minabatur Apollo etc." Quodsi ita scriptum fuit a Callimacho:

νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα·
ταῖς μὲν γὰρ * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * *
τοῖς μὲν ἔτ' Ἀπόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη κ. τ. λ.

perspicitur simul quo modo quos desideramus versus excidere potuerint. Ceterum quum inter fugientes memorentur non solum urbes et fontes, sed etiam Ismenus et Asopus, apparet v. 86 non *ταῖς* — *χολώθη*, sed *τοῖς* dicendum fuisse. — Haec omnia

iam olim proposui in Philol. VI p. 545 seq., Meinekius tamen nec lacunam agnovit nec *τοῖς* probavit, sed vulgatam lectionem ne verbo quidem defendit. Paene omiseram, quamquam non magnum hoc, *Ἀπόλλωνα ὑποκόλπιον* Callimacho acceptum referre Nonn. Dion. VIII 78, qui eadem voce paulo aliter usus est II 72 (coll. Paraphr. *ν* 23) et VIII 30. —

87. Quum non dicatur *ἀπειλεῖν ἐπί τινι*, sed *ἐπαπειλεῖν τινι*, vulgatum *ἐπὶ Θήβῃ* iam olim in Philol. I p. 269 correxi *ἔπι Θ.* probavique Meinekio. De *αὐτίκα* in versu sequenti cf. ad I 79 extr. —

89. Inutilis Blomfieldi coniectura est *μή πω καί.* nam post *μή πω* (quod hic dictum ut in Hom. Il. XVII 422 *μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο*, et alibi) repeti negatio potuit, ut in illo Hom. Il. XXIII 43 *οὐ μὰ Ζῆν' ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, οὐ θέμις ἐστί*, et in Xenoph. Anab. VI, 6, 11 *οὐ μὰ τὸν Δία, οὔ τι πυνθανόμενος*, ubi cf. Krueger. adde ad Callim. VI 18. —

90. *Τριποδηὶς ἕδρη* hinc habet Nonn. Dionys. IX 257. —

91. Non debebat Blomf. veterem scribarum errorem *οὐδ' ἔτι πω* scribentium renovare. praeter locos a Mein. appositos. Empedocl. 268 Stein., Theocrit. I 59, Apollon. Rhod. III 658 cf. Hom. Il. II 252 *οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα*, et Apollon. Rhod. IV 262 *οὐδέ τί πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι.* —

92. Vitium quod est in vulgata scriptura *καθέρπων* primus detexit Meinekius. nam Python Parnassum cincturus non potuit *καθέρπειν*, sed *ἀνέρπειν* debebat. Itaque aut *ἀνέρπον* reponendum, in quo non est cur quis propter hiatum offendat (cf. ad v. 264) aut, quod propter frequentem praepositionum *κατά* et *παρά* confusionem paulo verisimilius est, cum Mein. scribendum *παρέρπον*. idem etiam *ποθέρπον* scribi posse monet. —

94. *Τομώτερον* frustra defensum ibat Spanhemius docta de Iovis Dodonaei *τομούροις* (i. e. vatibus) instituta disputatione. Egregia est Th. Canteri emendatio, quam firmaveris Aeschyl. Prom. 605: *ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν.* add. ibid. 610: *λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν.* Mox quod sequitur *ἀπὸ δάφνης* ita mihi ineptum esse videtur ut persuadere mihi non possim a Callimacho profectum esse. nam *ἀπὸ δάφνης* vaticinari quid aliud possit signi-

ficare nisi hoc: *vaticinari insidentem lauro arbori?* At Delphis vaticinabantur insidentes tripodi, qui altis lauri ramis ita revinctus erat ut qui insidebant *ex lauro* vaticinari dicerentur. cf. Lucret. I 740 *Pythia quae tripode ex Phoebi lauroque profatur.* Hym. Hom. in Apoll. Pyth. 215 *ὅττι κεν εἴπῃ* (Apollo) *χρείων ἐκ δάφνης.* Ad hanc normam Callimachum *ὑπὸ δάφνης*, i. e. *ὑπὲκ δάφνης*, scripsisse puto. Atque video nunc in vulgato *ἀπὸ δάφνης* offendisse etiam E. Scheer, Callim. *ὁμηρ.* p. 16, ipsi ille Callimacho tribuens et sponte atque ultro etiam augens illas ineptias, quas ego librariis deberi puto hic quoque ut alibi saepe confundentibus voces *ἀπό* et *ὑπό*. —

95. De *λούσων* praeter Mein. ad Theocrit. XXII 172 cf. Iacobs. ad Anthol. Palat. Vol. III p. 331. add. Triphiodor. 20 *φάσγανον ἐχθρὸν ἔλουσε μεμηνότος αἵματος ὄμβρῳ.* Nonn. Dionys. XLVII 217. XLVIII 431. — *Κακόγλωσσον* Nioben appellat etiam Nonn. Dion. II 161. —

98. Male *εὐαγέων* genet. plural. esse putabat Reiskius, ut sensus esset: *μελοίμην καὶ τέκνοις εὐαγέσι τοκέων εὐαγῶν.* quid Callimachus dicere voluerit docet Theocriti locus iam a Spanhemio allatus XXVI 30 *αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι*, ad cuius loci normam erit fortasse qui reponendum hic censeat *εὐαγέοιν* (cf. ad fragm. CCXCI). —

102. Ex integrioribus in Callimachum scholiis hausta videntur quae leguntur in Etym. M. p. 209, 42: *Βοῦρα, πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἣν ᾤκησεν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος· καὶ ἐκεῖ αὐτοῦ τὰ βουστάσια ἐφυλάττετο. Διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τὰς βοῦς ὠρεῖν ὅ ἐστι φυλάττειν· Βοῦρά τε Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰκιάδαο.* eadem enim iisdem fere verbis habet scholiasta ad hunc locum, ultima inde ab *ἐφυλάττετο* omittens. Offendit in his, quod centaurus appellatur Dexamenus. nam centaurus si fuit, *Οἰκιάδης* appellari non potuit. Vix autem dubitari posse videtur, quin Dexamenus intelligendus sit is qui Oleni rex fuit, cuius propter filiam factum est, ut Hercules Eurytionem centaurum interficeret. cf. Apollodor. II 5, 5. Diodor. IV 33. Pausan. V 3, 4 et VII 18, 1. Hygin. XXXI extr. nam Buram aliquando Oleno urbi addictam fuisse ex certis indiciis constat (cf. Curtii Peloponn. I p. 490 n. 12). Sed ne hunc quidem Dexamenum centaurum a quoquam appellatum invenio, nam quod Meinekius, fragm. comic. gr. I p. 429, ex Timoclis comici fabu-

lae indice qui fuit *Κένταυρος ἢ Δεξαμενός* hoc colligere videtur, vereor ut certa coniectura sit, quum appellari illa fabula simul et a Dexameno et ab Eurytione centauro potuerit. Quod si tamen vera narrat scholiasta et centaurus fuit Dexamenus, *Οἰκιάδαο* patet corruptum esse, cui ita mederi possimus ut reponamus *Ὠλενίδαο*, id ut non patronymicum, sed pro ethnico sit (cf. Meinek. Delect. poet. anthol. graec. p. 238). Equidem tamen eo potius inclino ut existimem errasse de centauro scholiastam recteque habere *Οἰκιάδαο*, quod sive ab *Οἰκεύς* sive ab *Οἶκις* (cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. V p. 1781 A) derivatum putas, nihil offensionis habet. atque usus erat eodem nomine Simonides, fr. 244, et legi etiam in Curtii Anecd. Delph. 43, 2 Meinek. monet. —

103. Non probo quod Mein. *φεῦγεν* edidit pro eo quod libri habent *φεῦγε δέ*. nec illi quicquam accedit auctoritatis e codice Parisino, cui quum Mein. tribuat *φεῦγεν δέ*, aperte erravit, nam nihil eius modi ex eo codice notavit Pohlius. apodosin autem certum est non ab *φεῦγε δέ*, sed ab *ἄψ δ' ἐπί* ordiri, in quo *δέ* non habet quod offendat. —

110. Frequens est inde ab Homero dicendi genus *γενείου ἁψάμενον λίσσεσθαι*, *λαβεῖν γενείου λισσόμενον*, *ὑπ' ἀνθερεῶνος ἕλοντα λισσόμενον προσειπεῖν*, *γναθμοῖο κατασχόμενον προσειπεῖν* etc. (cf. Hom. Il. I 501. X 454. VIII 371. Apoll. Rhod. III 128 et alios), sed *περιπλέκεσθαι γενείῳ λισσόμενον* ridiculum est. Pridem hoc monui in Philol. VI p. 513, ubi quod *περιπλέξασθε γονῇι* scribendum censebam, non probavi Meinekio, qui tametsi vulgatum mirifice dictum esse concedit, ita tamen defendendum putat ut *γένειον* de cervice dictum sit. quod nemini puto persuadebit. Coniecturae autem olim a me propositae nunc praetuli *γενείων*, id ut ab *λισσόμεναι* pendeat, quem ad modum Eurip. Hecub. 735 dicit *ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων καὶ σοῦ γενείου*, et Orest. 282 *πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτάς* (*λίσσεσθαι γούνων* Hom. Il. IX 451, Od. XXII 337). *γένεια* autem de uno aliquo homine Callimachus dixit etiam V 75, dixerunt item Theocrit. VI, 36 et Nonn. Dionys. XLVI 201. —

111. Nihil in his neque scribae veteres neque recentiores editores mutassent, si meminissent saepe omittere Callimachum pronomen personale, ubi quis sit intelligendus ultro pateat. cf. ad I 3. Ac plane similiter in Hom. Od. VIII 466 Odysseus de se ipso loquens dicit *οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, ἐρίγδουπος πόσις*

Ἥρης, οἴκαδε τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι. Ceterum ἐν ὕδασι apertum est significare *prope fluvium*, ut saepe dicuntur deae vel nymphae circa fluvios peperisse (cf. Unger. Sin. p. 99), quos petebant propter χύτλωσιν. cf. I 16 seq. —

112. Nonn. Dionys. XX 397: ἀφραίνεις, Λυκόοργε, μάτην ῥοθίοισιν ἐρίζων iam contulit Ruhnken. —

114 seq. Stephani coniecturam ἀπ' ἐμεῖο scribentis probaverunt Blomf. et Mein., quos non sequar. nam ἐπί dictum ut in Platon. Republ. III p. 399 A ταύταις (ταῖς ἁρμονίαις) ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν ἔσθ' ὅ τι χρήσει; Contra verissime μοῦνοι idem Stephanus mutavit in μοῦνον. nam tametsi μούνης dici debebat, tamen saepe sic adverbium adiectivo praelatum videmus. cf. Quint. Smyrn. IX 88: οὐ γὰρ Ἀλεξάνδροιο πέλει πέρι μοῦνον ἄεθλος οὐδ' Ἑλένης, ἀλλ' ἔστι περὶ πτόλιός τε καὶ αὐτῶν, ubi qui μοῦνος scribebant eodem quo in Callimachi verbis errore vocem referebant eo quo referri non debebat. Alia habet Maetzner. ad Lycurg. p. 275. —

116. Ὁ δ' ἀνήκοος patet et ipsa Latonae verba esse, in quibus cur Blomf. ὅ mutare in σύ voluerit nemo facile dicat. — Ἄχθος Callimacho debere videtur Maxim. 199: ἡμιτελὲς ῥίψασα γυνὴ ἀνεμώλιον ἄχθος. —

117. Deteriorum aliquot librorum scripturam πῇ σε φέρω; non improbabat Mein., inter alia afferens hym. Hom. in Merc. 307 πῇ με φέρεις; poterat afferre etiam v. 195 huius hymni: τῇ με φέροις, sed mutandi causa est nulla. —

120. Ὠμοτόκος quum nemo interpretum apte explicavisse videretur desperaremque de sana interpretatione, olim in Philol. VI p. 509 seq. non solum hic, sed etiam IV 53 et in Nonn. Dionys. XV 200 scribendum putabam ὠμόκοτος, id ut esset ὠμόφρων, cui conferebam ἀλλόκοτος, νεόκοτος, παλίγκοτος. Nunc autem in Meinekii sententiam discedo qui ὠμοτόκους λεαίνας interpretatur foetus *informes*, *inchoatos*, ἀδιαρθρώτους enixas, coll. Aristot. H. A. VI 27 et Plin. Nat. hist. X 176 (add. Arist. de Gener. IV 6 et Plin. l. l. VIII 45), quod patet quantillo spatio a vulgari vocis significatione distet. Hoc autem loco ad ipsos foetus transfertur vocabulum (ὠμότοκος), quod si cui displicuerit, facile poterit efficere ut secum ipso Callimachus consentiat scribendo ὠμοτόκοι ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι. (Ὠμοτόκους ὠδῖνας aliter dicit Maneth. VI 245). — De θῆρες λέαιναι

cf. Mesomed. in Anthol. Pal. XIV 63, 4 *βρέμουσα λέαινα θήρ* et quae praeterea afferunt Lobeck. Paralip. p. 266 n. 4 et Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 8, quorum exemplis adde Nicandr. Ther. 886 *θὴρ σκορπίος*. —

121. De *καί* particula ne quis dubitet, posita ea est Homerico modo, ut significet Peneum non solum audivisse quae Latona dicebat, sed etiam respondisse. Et Homerum in hoc imitati sunt etiam alii, velut Theocrit. I 100: *τὰν δ' ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο*. id. VIII 8: *τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ*. —

122. *Ἀναγκαίη μεγάλη θεός* hinc critici restituerunt corrupto Nonni loco Dion. X 90. —

125. *Δαψιλὲς ἠπείλησεν* interpretor: *πολλὰ* vel *μέγα ἠπείλησεν* Hesychium secutus I p. 464: *δαψιλή· πολλή*, qui quin vera tradiderit non sinunt dubitare Empedocl. fragm. v. 146 Stern.: *εἴπερ ἀπείρονα γῆς τε βάθη καὶ δαψιλὸς αἰθήρ*, Lycophr. 780 (*Ὀδυσσεῖ*) *δαψιλῆς σφραγὶς* (i. e. *οὐλή*) *μενεῖ*, id. 957 *ὅπου συνοικεῖ δαψιλὴς ἐρημία*. certum igitur est vocem a primitiva significatione ita deflexisse, ut quamlibet copiam et magnitudinem significaret, etiam malarum rerum. quod qui negabat nec in deteriorem partem usurpari vocem putabat Ruhnkenius, adeo tenax erat opinionis, ut ne Philonis quidem loco, de vit. Mos. Tom. II p. 82: *δαψιλεστέρας μὲν αὐτοῖς ἀνίας, τῷ δὲ τιμωρίας ἐκπορίζοντες*, quicquam tribueret. add. Plutarch. Moral. p. 500 E *ἡ κακία, πολύχυτος καὶ δαψιλὴς οὖσα τοῖς πάθεσιν*. Non opus igitur nec Ruhnkenii nec Meinekii coniecturis esse arbitror. —

127. Haec ita intelligo: *quid faciam ne me perdat? an placet tibi perire Peneum? esto, veniat fatalis dies, nam tua causa omnia feram, etc.* Ita causa non est neque cur *μήσομαι* mutetur cum Meinekio aut *εἰ δ' ἀπολέσθαι* scribatur cum eodem Meinekio (nam interrogatio ut saepe pro ipsa est quam ille requirit enuntiatione conditionali), neque cur post *ἴτω* interpungatur et *πεπρωμένον ἦμαρ* iungatur cum *τλήσομαι* (nam defectus particulae concitatae Penei orationi accommodatissimus est). Ceterum *ἀπολέσθαι* patet nihil diversum esse ab eo quod v. 130 dicitur *διψαλέην ἄμπωτιν ἔχοντα αἰώνιον ἔρρειν*. —

132. Istud *ἠνίδ' ἐγώ* omnes ita intelligere video ac si perfecta et absoluta sit oratio. Sed hoc si esset, vereor ut

nominativum ἐγώ Callimachus positurus fuerit. nam ἠνίδε nisi absolute positum est (ut Epigr. I 8, fragm. LXX. Theocrit. II 38. III 10. V 23. Philipp. in Anthol. Pal. VI 236, 3. Nonn. Paraphr. α 106. δ 162. π 21. σ 101. τ 25, 141. Synes. philos. in Brunckii Anal. Tom. II p. 449, ubi ἠνίδε orationi praeponitur, et Theocrit. XXVII 54 et Meleagr. in Anthol. Pal. XII 101, 4, ubi orationi interponitur), aut enuntiationem interrogativam adiunctam sibi habet (velut Nonn. Dion. XX 62 ἠνίδε πῶς γελόωσι καὶ Ἑρμείας καὶ Ἀπόλλων, coll. ibid. XLII 301, Paraphr. η 98, λ 126), ita igitur nisi usurpatur, non cum nominativo solet iungi, sed cum accusativo. cf. Antiphil. in Anthol. Pal. VII 399, 5 ἠνίδε πυρκαϊῆς ἄνισον φλόγα. Anonym. ibid. IX 373, 5 ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσσους ψᾶρας. Nonn. Dionys. XLVIII 362 seq. ἠνίδε μορφὴν — ἠνίδε μαζούς. id. Paraphr. τ 140: ἠνίδε παρθένον υἷα, unde iudicandum etiam de Nonn. Dionys. XLVII 601 ἠνίδε φοινίσσοντα θεμείλια παρθενεῶνος, XLVIII 224 ἠνίδε κεῖνα κάρηνα, item de Theocrit. I 149 ἠνίδε τοι τὸ δέπας, et de Anonym. in Anth. Pal. IX 157, 3 ἠνίδ' ἄπιστα σκῦλα. Singularis igitur loci Callimachei ratio est, cuius defendendae afferre quispiam possit eius modi locos, quales plures leguntur in libris sacris (cf. Bos. de Ellips. p. 644 et Dindorf. in Thesaur. Paris. III p. 211 B), ubi post ἴδου vel ἴδε sequitur nominativus, ut in Evang. Luc. I 38 ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, viri docti autem de ellipsi verbi παρεῖναι cogitant. At in Callimachi loco non tam de ellipsi, quam de aposiopesi cogitandum esse aperte docent quae sequuntur τί περιττά; Eam igitur scripturae genere exprimendam curavi. — In extremo versu singulari quadam Ilithyiae nominis forma poetam usum esse suspicetur aliquis ob codicum inter se dissensum, qui in I 12 et alibi fere consentiunt, nisi quod in uno alterove legitur Εἰλήθυια, quae frequens est in libris manu scriptis lectio quam plerique reprobant (cf. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 911), iniuria, puto. nam Εἰλήθυια agnoscunt Herodian. I p. 281 Leutz. Theognost. p. 102, 28. Steph. Byz. p. 261, 15. cf. Schoem. ad Isae. p. 311. Sed Εἰλήθειαν, quod optimi codices commendare videntur, aliunde non firmatur, etsi plurimae sunt eius nominis formae: Ἐλευθώ (cf. ad IV 276), Ἐλεύθουσα (Meinek. ad Callim. p. 206. Welcker, klein. Schrift. III p. 204 seq.), Ἐλεύθυα (titul. Cretens. 3058), Εἰλύθυια (Hesych. II p. 29), Ἰλύθυια (Le Bas,

Attiq. n. 89), Εἰλύθεια (Ross. Dem. p. 95), Ἐλείθυια (Pind. Ol. VI 41, Pyth. III 9, Nem. VII 1. Call. IV 257. VI 133), Ἐλλείθεια (Eustath. in Il. Τ 103), Εἰλίθυα (Mus. Rhen. XXIII p. 15) cf. K. Keil. in Philol. XXIII p. 619, 620, 621. Usener. in Mus. Rhen. XXIII p. 332. —

133. Ἠρώησε μέγαν ῥόον nihil aliud significat nisi quod postea v. 149 dicitur θοὰς ἐστήσατο δίνας. Videtur autem Callimachi animo obversatus esse Homeri versus ex Odyss. V 451 ὣς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα, sed ἠρώησε paulo liberiore interpretatione assumpsit ex Il. XIII 776 et XIX 170. cf. Scheer. Callim. Homeric. p. 11. —

139. Φόβῳ δ' ὠρχήσατο sumptum ex Aeschyl. Choeph. 161 ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. rursus Callimachum sequitur Nonn. Dionys. II 38. XXI 102. XXIV 155. —

140. Non ausus sum repudiare quod optimi libri habent ἔβραμεν, firmatum illud etiam codice Parisino, praesertim quum βραχεῖν de rebus quae strepitum edunt dici soleat, non de strepitu ipso. contra βρέμειν ita dictum in Eurip. Heraclid. 832: πόσον τίν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν; Musae. 193 ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή, item paulo aliter — nam transitivum ibi est — in Nonn. Dion. XXVIII 317: βοείῃ κλεψιτόκοις πατάγοισι σακέσπαλον ἔβρεμεν ἠχώ, et Paraphr. η 155 πολλοὶ — πολύστομον ἔβρεμον ἠχώ. Aoristum autem alibi non lectum non corrigendum quisquam, sed notandum esse putabit. —

141 seqq. De hoc loco multis multorum coniecturis vexato in universum monendum hoc est, vv. 141—143 pro protasi, v. 147 pro apodosi esse, vv. 144—146 autem Homerico more protasi ad uberius exornandam imaginem additos esse (ut κινυμένοιο· scribendum fuerit). Non perspexit hoc Hecker. Com. Call. p. 127, qui puncto post ἰαχεῦσι v. 146 posito minoreque post εὐκύκλοιο v. 147 collocata distinctione, v. 147 cum sequentibus iungi voluit. non vidit igitur Heckerus, ea ratione vv. 141—143 apodosi carere. quo cautior fuit Ruhnkenius, qui et ipse quidem eiecto v. 147 post ἰαχεῦσι plene interpunxit, at pro deleta ita apodosi versuum 141—143 aliam his versibus apodosin quaesivit v. 140: τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἐ. ἦχος. at huic conatui obstat particula δέ in v. 141 ὡς δ' ὁπότε, quae certe delenda Ruhnkenio fuit. praeterea eam enuntiationem quae a τοῖος γάρ incipit (v. 140) per se esse absolutam et praeter praecedentia nihil indigere docent III 146

τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων, IV 27 τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν, IV 216 τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις, Homer. Il. IV 390 τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη, aliique plurimi apud Homerum reliquosque epicos loci. —

144. In θερμαυστραι codices omnes editionesque veteres consentiunt, nisi quod eae, quae θερμαῦστραι habent, vocem quattuor syllabarum commendare velle videntur. Sed levis hic primi editoris error est incaute et contra suam ipsorum consuetudinem retinentis hoc loco veterum scribarum morem, qui literis ϋ et ϊ duo puncta superimponere solent quasi ad propriam harum literarum formam pertineant eodem iure quo nos literae i unum superimponimus punctum. cf. La Roche, die Homer. Textkritik, p. 440, p. 449, p. 452. idem moris fuisse in archetypo unde codices Callimachei manarunt, docent codd. A et B, in quibus non hic solum scriptum est θερμαῦστραι, sed etiam προθέλϋμνα v. 134, δίνῃσϊν 135, δϋσαεῖς 138, ἐσχατϊαί 139, πϋρί 141, ἐπωμῖδα 143, κϊνυμένοιο (B), κινϋμένοιο (A) 143, βρέμουσϊν 144, similiaque quam plurimis locis. Itaque non erat cur Ernest. diceret durius esse ῡ ante στ correptum, sed confidenter scribere debebat θερμαῦστραι, ut fecerunt Thom. Bentl., Brunck., Boisson. At anomalum dicit θερμαύστρα Blomfieldus, cui profecto assentiendum esset, si simplex esset vox et a θερμάζω vel θερμαίνω descenderet. Sed ab hoc recte derivaretur θερμάντρα (quem ad modum dicitur σήμαντρον), ut θερμαντήρ (Poll. Onom. VI 89 et X 66), a θερμάζω autem derivantur tum θερμάστρα (quem ad modum dicuntur κόλαστρον, σκέπαστρον, στέγαστρον, χείμαστρον, δελεάστρα), quod agnoscit Hesych. s. v. θερμάστραι· κάμινοι, et s. θερμαστρῆθεν· ἐκ καμίνων, tum θερμαστρίς (ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, Poll. X 66), nullis autem machinis effici poterit, ut recte inde formentur θερμαύστρα et θερμαυστρίς. Nihilo minus tamen recte habet vox θερμαύστρα, modone tamquam simplicem a θερμάζω vel θερμαίνω derivatam putes. imo compositum est et ab antiquo verbo αὔω descendit, quod est ἅπτω vel αἴρω (cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 805 et Rhemat. p. 12). unde fit αὐστήρ, ἐξαυστήρ, αὖστρα (cf Valcken. Animadv. in Ammon. p. 27 Lips.). indidem venit πυραύστης, Lichtmotte, indeque recte etiam factum θερμαύστρα i. e. ad verbum *forceps*, unde denuo descendit θερμαυστρίς, σκεῦός τι παραπλήσιον καρκίνῳ ᾧ χρῶνται οἱ χρυσοχοοῖ (Hesych. cf.

eund. s. *πύραυνον*) et saltandi quoddam genus (cf. Athen. XIV p. 629 D aliosque locos ap. Schmidt. ad Hesych. II p. 310), saepius illud male scriptum *θερμαστρίς*, ut in Hesychii lexico, ubi ceterum recte distinguitur inter *θερμάστραι* i. e. *κάμινοι*, et *θερμαυστρίς*, in prioribus certe editionibus, nam Mauricius demum Schmidt edidit *θερμαυστραί· κάμινοι*, parum ille sibi constans ut qui paulo ante edidisset *θερμαστρῆθεν· ἐκ καμίνων*. Similiter Iungermannus demum in Poll. On. X 66: *ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνεται, θερμαντῆρες, θ ε ρ μ α υ σ τ ρ ί ς, θερμαστρίς* mediam vocem intulit, quam *θερμαντρίς* scribendam esse recte monet Blomf. ad h. l. contra in Aristot. Quaest. mech. 21: *ὅτι ἡ ὀδοντάγρα δύο μοχλοί εἰσιν ἀντικείμενοι, ἓν τὸ ὑπομόχλιον ἔχοντες τὴν σύναψιν τῆς θ ε ρ μ α σ τ ρ ί δ ο ς*, equidem *θερμαυστρίδος* potius scribendum censeo. Sed hoc utut est, illud certe patet, propter formam non fuisse causam cur in Callimachi loco *θερμαῦστραι* mutaretur, quod primus fecit Blomf. qui *caminorum* mentionem cum reliquis editoribus desiderans *θερμάστραι* scripsit. Verum enim vero caminorum mentio ab hoc loco aliena est. qui enim *camini et ἔ ρ γ α simul fremant sub Hephaesti forcipe*, quae fremunt potius Aetnae quadam eruptione? Intellexit hoc qui cum Blomf. *θερμάστραι* edidit Meinekius, sed inconcinnitatem illam ut devitaret, *σὺν Ἡ. πυράγρης* scripsit. At ita vereor ne nova exoriatur inconcinnitas. nam quum aperte intelligantur ea opera quae nunc cummaxime forcipe Hephaesti tenentur et a deo perficiuntur, perfecta autem opera postea demum memorentur, concinnitatis lex flagitare videtur ut dicatur *σὺν Ἡ. παράγρης ἔργ ο ι ς θ' ὁμοῦ*. Teneamus igitur quod libri praebent *θερμαῦστραι* et interpretemur convenienter nominis formae: *quae θ ε ρ μ ά capiunt*, intelligamusque non de forcipe toto, sed de *γένυσιν πυράγρης* (Nicandr. Alex. 50) i. e. ima forcipis parte qua cummaxime tenentur *τὰ θερμά*, i. e. *τὰ ἔργα* quae eo ipso tempore deus perficit. Iam ut recte totus intelligatur versus, nihil opus est nisi ut pro *ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης* scribatur *ὑφ' Ἡ. πυράγρῃ* (quem ad modum Hom. Il. VIII 402 dicit *γυιώσω μέν σφωιν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους*). At improbat haec omnia — nam in eandem sententiam disputaveram iam in Philol. VI p. 547 — Meinekius exilemque ita imaginem emergere putat prae magnifica illa et sublimi ut dicit hac: *fremunt camini, fremunt forcipes.* Qua in re parum ille tribuit Hephaesti mentioni,

cuius quum memoretur πυράγρα, cogitare cogimur de ipso Hephaesto forcipem tenente et in perficiendis operibus occupato. quod si probe tenemus, imago existit aliquanto etiam magnificentior et sublimior quam Meinekiana talis: *concusso Aetna* (ubi Hephaesti officina est) *fremunt vel in manibus Hephaesti forceps et quae eo tenentur opera.* Ceterum hucusque statui verum esse βρέμουσιν quod libri habent. sed est quod de eius vocis integritate magnopere dubitem. quo modo enim *fremant* opera quae forcipe tenet Hephaestus? perfecta quidem opera cur mox dicantur fremere apertum est, quippe quae montis motu alia super alia corruant. ob solum autem montis motum si fremerent θερμαῦστραι, hoc nimium esset. itaque pro graviori vocabulo fortasse quaerenda vox paulo tenuior scribendumque τρέμουσιν. Praeterea autem in hoc sequentique versu quicquam mutandum esse nego. —

147. Hunc versum apodosin esse versuum 141—143 nec careri eo posse supra monui. Sed habet tamen quo offendat versus, quum τόσος non in initio versus positum sit, sed alio loco illatum paene lateat. quae causa fuit cur Ernest. et Meinekius de corrigendo versu cogitarent, ego autem olim (cf. Philol. l. l.) lacunam statuerem. At aliter nunc iudico. nam alios etiam poetas liberiori hac collocatione usos esse video, ut Theocrit. XIII 61:

ὡς θ' ὁπότ' ἠυγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
νεβρῶ φθεγξαμένας τις ἐν οὔρεσιν ὠμοφάγος λὶς
ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα,
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνητο,

ubi ob eandem causam offendit Hermannus et τημοῦτος pro τοιοῦτος scribens post δαῖτα omissum esse versum statuit. Adde Nonn. Dionys. XXXVII 633:

φιληλακάτοιο δὲ κούρης
οἷα κανὼν στέρνοιο πέλει μέσος, ὅν τινι μέτρῳ
παρθένος ἱστοπόνος τεχνήμονι χειρὶ τανύσσῃ,
Ὠκυθόου πέλε τόσσον ὀπίστερος.

id. Paraphras. o 36:

ὑψινεφὴς δὲ
ὥς με πατὴρ ἐφίλησεν ἀλωφήτῳ τινὶ θεσμῷ,
ὑμέας ὧς ἀγάπαζον.

Cum his conferri possunt aliquot alii loci ubi enuntiatio relativa omissa est et sola legitur demonstrativa vox, Homer. Il. II 330.

XIV 48: *κεῖνος ὥς ἀγόρευε*. Nonn. Dionys. III 164: *ὄρχατος ἔπλετο τοῖος ἐύσκιος*. id. XIV 290: *Βάκχων τοῖος ἔην κερόεις στρατός*. id. XXXVI 251: *Κολλήτης πέλε τοῖος ὑπέρτατος*. Hanc igitur libertatem etiam Callimacho concedendam nihilque iam mutandum esse censeo. —

150. Inscite egit Ernestius, qui ex E recepit *εἰσόκεν οἱ*. cf. Hermann. ad Orphic. p. 774. Libri quidem manu scripti saepe in hac re peccant, velut in Oppian. Cyneg. II 210, ubi vel novissimae editiones habent *εἰσόκεν οἱ νηδύς τε μέση διὰ πᾶσα ῥαγείη* (ut Bekkerus in altera demum Homeri editione correxit illud *εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε* Il. XXI 567 quod in prima editione cum reliquis editoribus omnibus ediderat). Difficilior autem quaestio est, quam Meinekius movit, sitne *εἰσόκε* in *εἰσότε* mutandum, quia non verisimile sit Callimachum iis poetis accensendum esse qui *εἰσόκε* cum indicativo construxerint. Et Apollonio quidem Rhodio I 820 (*εἰσόκε — ἔμβαλε*) et 1001 (*εἰσόκε — ἐδάιξαν*) et IV 164 (*εἰσόκε — ἤνωγεν*) nescio an recte Mein. restitui *εἰσότε* iusserit, ut ego quoque suaseram ad Nicandr. Ther. 342. item fortasse corrigendus Hym. Hom. XXVIII 14 (*εἰσόκε — εἵλετο*) et Nicandr. Ther. I. I. et Hermesianact. v. 67 (*εἰσόκε — εὕρετο*), sed in Callimacho *εἰσόκε* tueri videtur frequentissimus Nonni usus, cuius cf. Dionys. XII 91. XIII 151 et 208. XXI 210. XXII 144. XXV 202 et 376. XXVII 276. XXXVI 431. XXXVII 432 et 694. XXXVIII 8. XL 519. XLV 193. XLVIII 98, 326, 471. Paraphr. *β* 33. *ι* 13. *τ* 89. add. Musae. 258. Triphiod. 335. Anthol. Palat. I 10, 41. Oppian. Cyneg. I, 199, Hal. II 674. Apollinar. LXX 145. CIV 35. nam hos quoque locos corrigendos esse ne quis putet, obstat et locorum multitudo et quod uno alterove legitur non *εἰσόκε*, sed *εἰσόκεν*, quod non eadem facilitate corrigi licet. — Mox *Κοιηίς*, quod in *Κοιαντίς* (Orph. Hym. XXXV 2) scholiasta mutandum putabat, recte formatum a *Κοῖος*, ut formantur *Καδμηίς*, *Κολχηίς*, *Ζεφυρηίς*, alia (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 468). sed quod in Lobeckii not. ad Buttmanni Gr. graec. II p. 440 ex Callimacho citatur *Κοιηνίς*, typothetarum hic, non viri incomparabilis error est. — Cum *σώζεο χαίρων* cf. Nonn. Dionys. IV 182 *σώζεο πάτρη*, *χαίροις*. ibid. v. 186 et XV 412. XLVI 199 seq. et 344 seqq. Paulus Silentiar. in Anthol. Pal. V 241, 1. Pallad. ibid. IX 171, 3. Anonym. ibid. IX 372, 6. —

151. Editiones, etiam Meinekiana, vocabulo τῆςδε ad sequentia retrahendo et commate ante eam vocem posito post εἵνεκα pausam fecerunt eaque re inconcinnitatem intulerunt quam cum Callimacho reliqui poetae qui quidem elegantiae studebant anxie vitabant. cf. schol. in Hom. Odyss. II 77: οὐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τοῦ ἡρωικοῦ στιγμὴν ἐπιδέχεται, coll. Gerhard. Lect. Apollon. p. 227 seq. Friedlaend. ad Nicanor. p. 128 seqq. At tamen causa non erat cur ab antecedentibus τῆςδε disiungeretur, nam ἐμοῖο — εἵνεκα τῆςδε dictum ut in Hom. Il. XIX 140 δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν. cf. Ameis. ad Od. I 76 et Matth. Gramm. graec. § 471, 12 extr. Si quis tamen praeferendum putaverit quod codd. ABC praebent τῇδε, id ut sit *hic loci*, τῆςδε et τῇδε in iisdem libris confusa esse moneo etiam infra v. 244, ubi τῇδε locum non habet. —

154. *Εἰναλίδας* quum meliores libri omnes habeant, Lascaris censendus est εἰναλίας ex v. 32 reposuisse pro altero. at fieri potuit ut Callimachus, qui vocum formas variare amat, masculino ἔναλος affingeret femininum εἰναλίς aut ab aliis affictum in usum suum converteret. ita certe masculinis θοῦρος, μάχλος, πάροικος, aliis adiacent feminina θοῦρις, μαχλίς, παροικίς etc. Longam in εἰναλίδας ultimam syllabam satis defendet Ἀρτέμιδος ἥτις τε infra v. 229. — Mox ὅρμον ἔχουσαι in usum suum convertit Dionys. Perieg. 617. —

156. Inutilis Ernestii est coniectura οὐδ' αὐτὴ Κέρκυρα commendantis, quoniam durior sit pronominis ἥτις transpositio. quem deterrere a mutando vel unus Callimachi locus debebat II 111: ἀλλ' ἥτις καθαρή — ἀνέρπει πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς. Nec recte puto Bernhardy, Synt. graec. p. 442, statuisse, ἥτις φιλ. ita a Callimacho hic positum esse ut pro ἡ φιλοξεινωτάτη τις dictum esset. cf. ad II 23. — In postremo versu ἄλλων, culus loco quispiam πασῶν expectaverit, dictum est ex notissimo usu Homerico (cf. Il. I 505 ὠκυμορώτατος ἄλλων. II 637. X 434. XXIII 532. Od. V 105. XV 112), quem posteriores quoque poetae sequuntur, ut Theocrit. fragm. Berenic. p. 127 Mein. φιερώτατος ἄλλων. Arat. 1056 ἔσχατος ἄλλων. Nicandr. Ther. 158 ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων. ibid. 396 et 498 προφερέστατον ἄλλων. Apollon. Rhod. I 180 ποδωκηέστατον ἄλλων. Dionys. Perieg. 47 προφερέστατος ἄλλων. Id. 142 στεινότατος — ἁπάντων τῶν ἄλλων. Oppian. Hal. I 276

γλυκερώτατον ἄλλων. Marcell. Sidet. 53 *χαριεστάτη ἄλλων*. id. 87 *προφερέστατον ἄλλων*. Nonn. Dionys. XIII 253 *λοίσθιος ἄλλων*. Apollinar. Paraphr. Psal. CV, 2 *χθαμαλώτατος ἄλλων* etc., nec plane defugiebant scriptores, velut Plato et Isocrates (*ἄριστα τῶν λοιπῶν* XV 69), cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. II p. 20, et Tacitus quoque dixit, Agricol. 34: *ceterorum Britannorum fugacissimi* (cf. Doederlein.). Quamquam a plerisque omnibus hoc dicendi genus non recte explicari video. nam qui superlativum pro comparativo positum esse aut *ἄλλων* abundare dicunt, nihil plane dicunt. Utuntur autem Graeci post superlativum non solum genetivo eo quem partitivum appellare solemus, sed etiam eo qui significat id *a quo quid differt*, idque eadem plane ratione qua post comparativum. nam ut *καλλίων τῶν ἄλλων* significat eum ὃς *μείζονι κάλλει διαφέρει τῶν ἄλλων*, ita *κάλλιστος τῶν ἄλλων* eum indicat ὃς *μεγίστῳ κάλλει τῶν ἄλλων διαφέρει*. —

157. Quod Ernestium secutus ex Vossiano et Vindobonensi codice Meinekius edidit *ἀφ' ὑψήλοιο Μίμαντος σπερχομένη* necessarium esset, si *σπερχομένη* significaret *properans*. nunc quum significet *irata* ut v. 60, utrumque et *ἐπί* et *ἀπό* per se recte habere patet. itaque melioribus codicibus obtemperandum esse duxi. —

158. *Ὑφ' ὁμοκλῆς* Lascaris demum ut videtur invexit. nam codices qui quidem aliquam habent fidem *ὑπ' ὁμοκλῆς* praebent, quod Ernestius vulgatam ille lectionem retinens probabat tamen propter Hesiod. Scut. 341 *τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα*. qui versus repetitur in Hym. Hom. In Cerer. 88. Probavi ego quoque cum Meinekio, etsi infra v. 231 codices fere omnes habere videntur *ὁμοκλήν*. Bentleius: *male hic rem gesserunt interpretes. ego sic verterim: illae vero, ad quamcunque accederet Latona, simul omnes fugiebant per fluctum ob comminationem Iridis. quis nescit φοβεῖσθαι esse fugam capere prae metu passim apud Homerum et alios? Hesych. πεφοβημένοι, εἰς φυγὴν τετραμμένοι*. —

159. Hic quoque editiones omnes praeter Blomfield. et Boisson. non a codicum auctoritate pendent, sed a Lascaris arbitrio, qui *πασσυδίῃ* edidit secutus sine dubio quibus utebatur exemplaria Homeri. Nam in hoc etiam nunc Il. II 12, 29, 66.

XI 709, 725 Bekkerus πασσυδίῃ edidit, etsi πανσυδίῃ praeferebat Aristarchus (cf. schol. ad Il. II 12), quod quin hic antiquissimis exemplaribus debuerit nemo dubitabit. Ex iisdem igitur exemplaribus etiam Callimachum πανσυδίῃ sumpsisse existimo, ut sumpsit sine dubio etiam Arat. 649 et 714 (ubi Bekkerus demum ex uno codice non admodum bono edidit πασσυδίῃ) et ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας apud Parthen. XXI v. 22. sed alius aliorum usus fuit poetarum, ut docet Gerhard. Lect. Apollon. p. 94 seq., quem sequitur Wernicke ad Triphiod. p. 167, ego omni ex parte sequi nolim. nam quod posteriores poetas omnes πανσυδίῃ praetulisse putat, de eo ampliandum censeo. non negligenda autem in tota hac quaestione erit Lobeckii adnotatio ad Sophocl. Aiac. 836. Obiter moneo in Nonni Dionys. bis legi, XXVII 243 et XXXII 230, πασσυδόν, quam vocem neglexerunt qui Passovii copias auxerunt, etsi alterum certe locum attulerat G. Dindorf. in Thes. Par. VI p. 162 D. —

160. Ut VI 88, ita hic quoque codd. et editiones veteres habent δ' ἤπειτα, quod frequentissimum esse constat scribendi genus etiam in Homeri codicibus, cf. La Roche Homer. Unters. p. 282. Dissident inter se de ea re doctorum virorum iudicia. velut Spitzner. ad Il. XV 163 δ' ἤπειτα formam Graecis auribus inauditam appellat, contra Gerhard. Lect. Apollon. p. 95 δ' ἤπειτα intactum relinqui iubet cum in Apollonio Rhodio et Arato, tum in Callimacho. At recte in Apollonio Merkelius ubique restituit δήπειτα secutus optimi codicis vestigia, in quo δ ἤπειτα legitur II 435, 899. III 770. IV 1393, δ' ἠπειτα II 1169, δ' ἔπειτα IV 70, unde nihil auxilii est formae δ' ἤπειτα, plurimum alteri δήπειτα. Atque hoc etiam in Callimacho restituere eo minus dubitavi, quo plura is habet crasis exempla. cf. Naeke de Hecal. p. 94. Meinekius autem, qui δ' ἤπειτα cum Blomfieldo et Ernestio retinuerat, in Addend. p. 305 δὴ ἔπειτα vel δή 'πειτα rectius scribi dicit, quorum illud nunc ubique in Homero legitur, alterum commendabat etiam Voss. ad Hym. Hom. in Cer. 91. — Ceterum huic in Callimachi loco Nonnus Dionys. XIII 278 suum illud debet Μεροπηίδι νάσσατο νήσῳ (coll. Koehler. de Nonni Dionys. p. 37 not.), et pertinere ad hunc Callimachi locum videtur etiam Eustathii memoria, ad Il. p. 97, 40: οἱ Κῷ τῆς νήσου ἔποικοι Μέροπες ἰδίως καλούμενοι ὀνόματι ἐθνικῷ καὶ ἡ νῆσος αὐτῶν Κῶς Μεροπηΐς. —

162. Ineptum est, quod tamen editores ad unum omnes video patienter tulisse, illud *μή σύ γε — τῇ με τέκοις*. quasi vero Apollo non a Latona, sed ab alia quapiam muliere in hac insula edi in lucem velit. Debebat certe omisso pronomine *μέ* scribi: *μή σύ γε — τῇδε τέκοις*. nam in insula Co Latonam partum edere Apollo nolit, quoniam ibi Berenice, Ptolemaei Lagidae uxor, editura sit Ptolemaeum illum quem postea Philadelphum cognominabant (cf. Theocrit. XVII 58 seqq. et Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 320 seq.). At quum in sequentibus ne nominetur quidem Berenice, sed Cos dicatur Ptolemaeo destinata esse ut incunabula et possessio, apparet pondus omne, quod nunc apposita particula *γέ* inest pronomini *σύ*, huic demendum et in vocem *τῇ* transferendum esse. Itaque *μή σύ με — τῇ γε τέκοις* scripsi. —

163. Non puto causam fuisse neque cur Blomf. *οὐ μήν* scripserit aut Mein. *οὔκουν* ediderit (quod, nisi me fallit opinio, ab epico sermone plane alienum est), neque cur Dindorf. in Thes. Paris. V p. 631 B commendaverit *οὔτε μεγαίρω*. Nam *οὔτε — οὐδὲ* quis in Callimacho improbaverit, quum legatur etiam in Hom. Odyss. XIII 207: *νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ καλλείψω*. Apollon. Rhod. I 1190 *οὔτε τι πολλοῖς ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν*. ibid. IV 1076 *Αἰήτης δ' οὔτ' ἄρ ναίει σχεδόν, οὐδέ τι ἴδμεν Αἰήτην*. cf. eiusdem III 679 *ὄφελλέ με μήτε τοκήων δῶμα τόδ' εἰσορᾶαν, μηδὲ πτόλιν* (add. *οὔτε — δέ* in Hom. Il. VII 433, *τὲ — δέ* ibid. XVIII 211, et alibi), nec a prosa oratione abhorreat, praesertim si voci *οὐδὲ* additum sit *γέ* vel *μήν* (cf. Stallbaum. ad Plat. Apol. p. 19 D et ad Symp. p. 177 E, Baeumlein. de particul. graec. p. 223, alios). In qua orationis conformatione quum a partitione transeatur ad oppositionem, cui et ipsi propter sententiae rationem locus est, patet levem quandam subesse anacoluthiam, qua excusatur etiam *οὔτ' οὖν* (quod sequente *οὐδὲ* Blomfieldo vix graece dici videbatur), nam *οὔτ' οὖν — οὔτε* frequentissimum esse constat. cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. II p. 222 et Rost. de part. *οὖν* (Gothae 1859) p. 11. — Verbo *μεγαίρω* vereor ne iniuria novam plane et inauditam significationem affinxerint, qui interpretantur *odisse* (ut Passow.) vel *contemnere, repudiare, reprehendere* (Stephan. Thesaur.). nam accusativus qui huic verbo adiungitur ubique significat id quod

quis *alii* invidiose denegat, non significat id quod *ipse sibi* aliquis denegat vel *repudiat* et *contemnit oditque.* Itaque hic quoque explicandum erat: *non denego tibi insulam, ubi me edas,* in quo etsi reprehendi non potest quod omissum est pronomen σοί (cf. ad I 4), ipsa tamen sententia minus apta videtur esse. Longe autem aptior hoc, ut Apollo dixisse existimetur: *non denego insulae, quominus in ea nascar,* in qua sententiae conformatione tametsi νήσῳ scribendum erat, non νῆσον, tamen hoc ita quis excusare possit ut νῆσον dicat non pendere ab μεγαίρω, sed ab ἐπιμέμφομαι, Lobeckium antestatus ad Sophocl. Aiac. 475 (cf. Hom. Od. II 370 οὐδέ τί σε χρὴ πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι). Sed quum causa excogitari non possit, cur νήσῳ scribere Callimachus noluerit, quod per metrum licebat (cf. III 47 νήσῳ ἔνι), ne hoc quidem probo, sed μεγαίρω absolute positum puto, ut in Hom. Il. IV 54 τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι οὐδὲ μεγαίρω. Od. VIII 206 δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω — ἢ πὺξ ἠὲ πάλῃ ἢ καὶ ποσίν, οὔτι μεγαίρω. Apollon. Rhod. III 405 ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω. III 485 ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω, ad quorum locorum similitudinem hoc dicit Apollo: *noli me in hac quidem insula edere. non vitupero (hoc) nec recuso (quominus hic me edas).* Sed hoc ut fiat necesse est νῆσον ad sequentia trahi scribique οὐδὲ μεγαίρω, νῆσος ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος. Ultima quae modo apposui verba bis in usum suum convertit Dionys. Perieg. 502 πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, et 921 λιπαρή τε καὶ εὔβοτος ἔπλετο χώρη. —

166. Leve quidem est, sed non indignum tamen quod memoretur, cum bonis quibusdam codicibus veteres editiones habere non ἐστί, sed ἔστι. idem quum etiam legatur in Apollon. Rhod. III 205 (οὐδ' ἐνὶ γαίῃ | ἔστι θέμις — ἐπὶ σῆμα χέεσθαι), quem poetam et ipsum habemus a grammaticis Byzantinis adornatum, pronum est suspicari Byzantinos grammaticos Herodianorum praeceptum, ἔστι scribendum esse ubi καταρχάς positum sit (cf. Etym. Magn. p. 301, 2), paulo latius interpretatos esse et retraxisse accentum vocis etiam ubi in initio versus legebatur interpunctione ab antecedenti versu non diremta. Ac scribi ita a nonnullis editoribus (sed non ab Hermanno) video etiam in Aeschyl. Agam. 1190 (1242): ἄρσενος φονεὺς | ἔστι, et in Theocrit. XXI 33 οὗτος ἄριστος | ἔστιν ὀνειροκρίτας a Meinekio, qui tamen

in Callimacho cum Stephano reliquisque editoribus veterum editionum scripturam deseruit. —

167. Verbum *κοιρανέεσθαι* ab *οὐκ ἀέκουσα* pendere puto ut in Hom. Il. XVIII 240 *πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι*. De forma *Μακήδονι* cf. Bernhardy ad Dionys. 427, qui quidem poeta hic quoque a Callimacho pendere videtur, ut pendet etiam Nonnus Dionys. II 400 *Μακηδονὶς ἴαχεν ὕλη*. adde Anthol. Palat. VII 240, 1 *τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἤν τις ἀείδῃ*, et ibid. 246, 3 *ἔργον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος*. —

168. *Μεσόγειαν*, de qua nominis forma videndus Lobeck. ad Phryn. p. 298, Callimachum de continente dixisse apparet, quod quo iure quave auctoritate fecerit nescimus. idem tamen III 37 dixit *πόλεις μεσσόγεως νήσους τε*, et contrario modo cum aliis *ἤπειρος* intellexit de *μεσογείᾳ* v. 178. Mox *κέκλινται* temeraria est codicis Vindobonensis interpolatio, quam praeter alia exempla a Meinekio apposita redarguit Aeschyl. Pers. 871 *νᾶσοί θ' αἳ — τᾶδε γᾷ προσήμεναι*. add. Callim. fragm. CXXII. idem Meinekius ad *αἳ* ex *μεσόγεια* assumendum esse *γαῖαι* monuit. —

169. *Περάτη* alii de oriente dixerunt, velut Apoll. Rhod. I 1281. II 165. Quint. Smyrn. VIII 2 et 28. IX 2. Paul. Silent. Amb. 132, Callimachum autem apertum est de *occasu* intellexisse, quod quin recte facere potuerit non sinit dubitari ipsius vocabuli ratio. atque agnoscit illum usum Etym. Magn. p. 663, 17. Ceterum cur Meinekius *τέ* non ferendum, sed *περάτη 'στί* scribendum putaverit causam non video. de forma orationis cf. VI 11 *ἔστ' ἐπὶ τὼς μέλανας καὶ ὅπᾳ τὰ χρύσεα μᾶλα.* III 96 *καὶ κοίτην ἐλάφοιο καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ σημῆναι.* —

170. Nec Hemsterhusii coniecturam probo quamvis sit elegans, nec Reiskii inventum qui et in Animadv. crit. Tom. V et ad Theocrit. XVII 123 *εἴσεται* scribi volebat, quod interpretabatur: templum (*ἤθεα*) constituet consecratum patri. Equidem putaverim *ἤθεα εἴσεται* dictum esse ad normam Homeri locorum ubi *μήδεα εἰδώς, αἴσιμα, πεπνυμένα, κεδνά, ἀπηνέα εἰδέναι* etc. legitur. —

173. *Ἀναστῆσαι Ἄρηα* Callimachus dixit Homerum Od. XI 314 *φυλόπιδα στήσειν* (add. IX 54. Il. XIII 333. XVIII 172) secutus cum aliis, velut Eurip. Ion. 994 *μάχην — Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς*, Oppian. Hal. IV 685 *ὡς δ' ὅτε δυσμε-*

νέεσσιν ἐπιστήσωνται Ἄρηα, Nonn. Dionys. XIII 386 *ἀναστήσειεν Ἐνυώ* (XVII 170. XX 270. XXIV 164. XXVI 378. XXIX 380. XXXI 247. XXXVI 416), XXVIII 289 *ἔστησεν Ἐνυώ* (XXXVI 143. XXXVII 773. XXXIX 185), XIV 307 *μάχην — ἀναστῆσαι*, XXIII 121 *φύλοπιν ἀναστῆσαι*, XLIV 155 *μόθον στήσειεν*. Sed *μάχαιραν ἀναστῆσαι* nemo quantum quidem scio dixit, Callimachus autem ita dixisse videtur, ut *μάχαιραν καὶ Ἄρηα ἀναστῆσαι* significaret *bellum facere barbarico ense gerendum*. —

174. Callimachum ante oculos habebat Nonnus quum diceret Dionys. XLIV 211 *Ἥρη ὀψίγονον Τιτῆνα νέῳ θώρηξε Λυαίῳ*. Quod mox aliquot libri non admodum boni offerunt *ἐσχατόεντος*, frequentem hunc constat librariorum errorem esse (cf. Spitzner. ad Il. II 508. Bernhardy ad Dionys. p. 541. Ahrens. ad Theocrit. VII 77). nam vocis *ἐσχατόεις* patrocinium vel Lobeckius Rhem. p. 181 suscipere noluit. Vulgatum firmat etiam Nonnus Dion. XXX 82. —

175. *Ῥώσωνται* verissima est editoris principis correctio, quam aut non desereret Ernestius, aut etiam v. 179 cum libris scribere *ἀμφιπεριστείνονται* debebat. quamquam huic quoque repugnat quod mox sequitur *ἴδωσι*. —

176. Quod olim in Philol. I p. 265 conieceram *κατ' αἰθέρα* scribendum esse, nunc reponere dubitavi, quum animum subeat cogitatio fuerintne in antiquis Homeri exemplaribus saepius permutata *αἰθήρ* et *ἀήρ*, priusquam Aristarchus in utriusque vocis discrimen accuratius inquisiverit (cf. Lehrs. de Aristarch. p. 164 et 169 ed. II). Atque confundit utramque vocem etiam Apollon. Rhodius (cf. III 1379 et Merkel. Proleg. p. LXXVI), et Callimachus iterum confundit in com. Berenic. frag. 1 *Κόνων ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης βόστρυχον*, et tametsi non ignoro *αἰθήρ* et *ἀήρ* in libris manu scriptis a librariis nonnumquam permutata esse (cf. Wernicke ad Tryphiod. p. 73, Dindorf. ad Athen. p. 668 F, Koechly ad Quint. Smyrn. III 708, Heyler. ad Iulian. Epist. p. 227), tamen locorum, ubi in usu ab Homero recedenti librarii consentiunt inter se, tanta est multitudo, ut qui corrigere eos vellet, vix finem inveniret corrigendi. Infinitum est omnes afferre locos, itaque consistam in certis quibusdam generibus. Ac primum quidem poetas interdum in eadem significanda re in eademque elocutione modo hac modo illa voce usos esse video. Ita Apollonius Rhodius ad indicandam ingentem rei

cuiusdam magnitudinem II 363 dicit *αἰθέρι κύρειν* cum Callimach. VI 38, sed idem Apollonius IV 945 malebat dicere *ἠέρι κύρειν*. Similiter in eadem exprimenda re Nonnus usurpavit *αἰθέρι γείτων* Dionys. XXIX 321. XXXVI 251. XLV 141. XLVII 657. Paraphras. ε 1, sed idem *ἠέρι γείτων* praetulit XXIX 92 et XLV 143. consimile est, quod XXXVI 306 legimus *αἰθέρα τύπτων*, cui XXIX 321 praetulerat *ἠέρα τύψε καρήνῳ*, etsi idem plane significaturus erat. Sed horum omnium vim ita fortasse quispiam diluat, ut utrumque, et *ἠέρι γείτων* etc., et *αἰθέρι γείτων* etc., rectissime suo esse loco positum, hoc autem altero paulo fortius dictum esse affirmet. At quis in Maximi loco, *περὶ καταρχῶν* v. 18 *εἰ δὲ πέλοι Τιτηνὶς ἐν ἀστράσιν ἠερίοισι Σκορπίου αἰθερίοιο*, quis igitur in hoc loco aliquid discriminis esse inter *ἠέριος* et *αἰθέριος* aut prius vocabulum mutandum esse pronuntiare malit quam concedere nobis eandem utrinsque vim esse, poetam autem illum utroque adhibito vocabulo variare orationem studuisse? Ac plura sunt huius generis loci ubi in unius narrationis ambitu utraque vox sine ullo inveniatur discrimine posita, velut in Manethon. IV 509 *Ἠέλιος δ' ἀκάμας, πυρόεν σέλας, ἡνίκ' ἂν ἔλθῃ ἀρσενικοῖς ζώοισι κατ' αἰθέρος ἠερόπλαγκτον ζωφορίην*, a quo usurpatum vocabulum *ἠερόπλαγκτος* redit in Hym. Orph. VII 8 *ἀστέρες — ἠερόπλαγκτοι*, etsi *αἰθερόπλαγκτος* dixit VI 1 cum Maneth. IV 9. Porro eadem variatio est in Nonn. Dionys. XLVII 259 seq. *αἰθερίου δὲ ἄγχι κυνὸς κύνα θῆκεν* (*ψυχὴν Ἠριγόνης*) —, *Ἰκαρίου δὲ ψυχὴν ἠερόφοιτον ἐπεξείνωσε Βοώτῃ*, cui comparo *Σελήνη — ἠεροφοῖτις* hym. Orph. IX 2, *Μήνην ἠερόφοιτον* in Maximi proleg. *Καταρχῶν* p. LXXIII[b] Dübn. et *ἠερόφοιτος ἄνασσα* (i. e. Selene) ibid. 485. — Idem Nonnus eodem modo variat orationem etiam VI 332 ubi dicit: *ἐν ἠερίῃ δὲ κελεύθῳ μαρμαρυγαὶ Φαέθοντος ἐθηλύνοντο ῥεέθροις*, sed paulo post de eadem re ita loquitur: *ῥόῳ κυμαίνεται αἰθήρ.* atque *ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἠερίοιο πορείης* dixit etiam Orpheus in Argonaut. 748 (contra Dionys. Perieg. 717 sideribus tribuit *αἰθερίην ὁδόν*). Adde Nonn. II 48: *ἠερίους δ' ὄρνιθας ἐδαίνυτο γείτονι λαιμῷ ἱπταμένους ἀβάτοιο δι' αἰθέρος*, et ibid. 477: *αἰθέρος ὀρχηστῆρες ἐβακχεύοντο κεραυνοί —, βροντὴν μὲν σάκος εἶχε, νέφος δέ οἱ ἔπλετο θώρηξ, καὶ στεροπὴν δόρυ πάλλε, διιπετέες δὲ κεραυνοὶ ἠερόθεν πέμποντο.* — His

satis demonstratum existimo voces *αἰθήρ* et *ἀήρ* ipsos etiam poetas, non solos commutasse librarios, nec ubique illos Aristarchi rationem probasse. Sed si quis obiciat, seriores maxime poetas a me ad testimonium esse vocatos, hos nego facturos fuisse ut utramque vocem confunderent, nisi priorum poetarum exemplo tueri et defendere causam potuissent. —

177 seq. Qui duos hos versus in archetypo misere mutilatos ita suppleverunt:

φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι

καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἠπείροιο πολῆες (vel *φάραγγες*),

adeo se et historiae et artis Callimacheae praestiterunt ignaros, ut mirum sit fuisse qui vel punctum temporis de Callimacho auctore cogitarent. Primum enim Callimachus non potuit *Λοκρῶν φρούρια καὶ κώμας* memorare, sed si alios praeter Delphos, de quibus cummaxime agitur, nominare voluit, Phocenses poetae memorandi erant inter quos Delphi sedem habebant suam. *Locros* autem Galli non attigerunt, sed superatis Thermopyiis recta via Delphos contenderunt (cf. Pausan. I 4, 4 et X 23, 1). ergo Galli neque *Epicnemidiorum* Locrorum castellis vicisque obsidendis immorari potuerunt neque longiore via proficisci ad obsidendos vicos castellaque Locrorum *Ozolarum*. Deinde memoratis Delphorum iugis (*Δελφίδες ἄκραι*) non iam commode potuerunt memorari *ἠπείροιο φάραγγες*, inter quas ipsae illae sunt *Δελφίδες ἄκραι*. Tum in isto supplemento offensui est copulae defectus, quo fit ut unde pendeat *ἀμφιπεριστείνωνται* nemo iam videat. istum autem defectum qui resarcire studebat Reiskius in Animadvers. Tom. V scribendo *φρούρια δὲ κῶμαί τε Λ.*, quod receperunt Brunckius et Boissonadius, is non cogitavit corrigere se quae certa sunt, servare quae incerta. Postremo istud supplementum cum tribus suis continuis spondeis, quorum unus iusto levior est, plane a Callimachi arte metrica abhorret (cf. Philolog. I p. 261 coll. Hermann. in dissertatione *de loco Callim. hym. in Del. et quibusdam epigram.* Lips. 1847 edita, p. 5) neque ad ordinem revocari potest scribendo *φρούρια καὶ κῶμαί τε Λοκρῶν καὶ Δελφίδες ἄκραι* (cf. Herm. l. l.). ita enim castella nescio cuius populi opponerentur et Locrorum vicis et Delphorum iugis in unius quasi notionis ambitum coniunctis, quod ferri nequit. — His autem eiectis e verborum ordine recentiorum hominum ineptis supplementis relicta in duobus illis versibus Callimachi verba haec:

φρούρια καὶ
καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἤπειροι

ne sinamus incertis coniecturis pessum dari. Id quum ipse olim fecissem, in Philol. I p. 263 plane deleri iubens v. 177, iure quidem me notavit Hermannus l. l., sed ut non multo magis libris scriptis fidem adiungeret. Ita enim loquitur p. 6: „etsi πλεῖστα referri ad τείρεσιν potest, tamen insuave est remitti lectorem vel auditorem ad praegressum nomen, ubi concinnitas et elegantia orationis potius novum addi nomen postulabat. id nomen sumamus φρούρια esse. tum quae sequitur copula iustum narrationi nexum restituet neque iam opus erit ut ante φρούρια versus deesse credatur. at stellas φρούρια dici eaque κατ' ἠέρα βουκολούμενα, vix in poeta dithyrambico ferremus. *quare credibilius videtur* φρούρια *ortum esse ex obscurata alius vocabuli scriptura. optime omnia procedent si putabimus scripta fuisse* ἡνίκα πλεῖστα κατ ή ο ρ α βουκολέονται φ έ γ γ ε α. vituperari hanc coniecturam non posse intelligo, verum praestare in tanta hymni depravatione non ausim." — At habeo equidem cur omnem istam argumentationem vituperem qua ductus ad illam coniecturam pervenit vir eximius. Tantum enim abest ut ad πλεῖστα novum addi nomen opus sit quod item astra significet, ut perspicuitas orationis omitti istud nomen iubeat. nam quum in adiectivo πλεῖστα omnis sit orationis vis, eam quis non sentiat plane debilitatam addito nomine φέγγη vel alio quoplam eiusdem significationis, praesertim quum eo loco ab Hermanno positum sit, ubi et ipsum maximum habet pondus i. e. in extrema sententia et versus initio. Ab hac quidem parte multum praestaret Meinekii coniectura, cui (nisi forte ut in Laconico agro, ita etiam in Delphico locus fuerit Φρούρια dictus) φρούρια ex μ υ ρ ί α corruptum idque ad praecedentia trahendum videbatur hoc modo: ἡνίκα πλεῖστα κατ' αἰθέρα βουκολέονται, μυρία. καὶ — Sed causa nulla est cur verbo βουκολέονται negemus enuntiationem terminari. quid enim impediat quominus φρούρια καὶ putemus initium esse novae sententiae cum antecedenti enunciatione arctissime iunctae non verbo finito, sed participio aliquo unde pendebat φρούρια καί? an male locutus esset Callimachus, si in hunc modum scripsisset:

τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται,
φρούρια καὶ ν ύ χ ι ό ν τ ι ν' ὁ δ ο ι π ό ρ ο ν ε ὐ φ ρ α ί ν ο ν τ α,

aut, si quidem levissimae mutationi locus detur non in v. 177, sed in v. 176, ubi βουκολέονται singulari plane ratione dictum est, in hunc modum:

τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα, βουκολέοντα
φρούρια καὶ νύχιόν τιν' ὁδοιπόρον ὀτλεύοντα,

ubi βουκολεῖν ea significatione positum putabam, de qua Valckenaer. Animad. ad Ammonium p. 45 (= 35 Lips.) et ad Eurip. Hippol. 151, Blomfield. ad Aeschyl. Agam. 652, Boissonad. ad Babr. XIX 7 egerunt, φρούρια autem putabam esse castellorum custodes quibus, si quis hoc forte nesciat, saepe illud accidit quod de se dicit φύλαξ ille Aeschyleus: ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν, καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι ἀστέρας. Ut sit autem quod ludibundus conieci vituperandum propter singula verba, ipsam tamen illam rationem qua φρούρια καί cum reliquis iuncta fuisse suspicatus sum, non puto vituperari posse, ut non iam causa sit ulla cur φρούρια καί mutetur. Nec magis puto causam esse cur a Callimacho profectum negemus et πεδία Κρισαῖα et ἤπειροι. de illo dubitavit Meinek., cum constanti usu πεδίον Κρισαῖον dicatur. at non vituperandus Callimachus, quod metro coactus plurali numero usus est, quo ut saepe significatur simul unius cuiusdam rei insignis quaedam magnitudo, et si vitio hoc Callimacho Meinek. vertere voluit, idem facere debebat Sophocli, qui etsi πεδίον Τρώων vel Τρωικόν noverat ex Homer. Il. X 11. XI 836. XV 739. XXIII 464, tamen in Philoct. 920 dixit ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών, et ibid. 1376 ἢ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως ἔχθιστον υἱόν, et ipse ut Callimachus metri necessitate coactus, quae non fuit necessitas v. 1435: ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον, οὔθ' οὗτος σέθεν. Idem autem Mein. quod etiam ἤπειροι (ita enim, non ἠπεῖροι, optimi codices) mutari in ἡ Πλειστοῖ[ο χαράδρη] voluit, equidem hanc quoque vocem non mutandam, sed explicandam esse censeo. Mutarunt autem praeter interpolatorem vetustum et Meinekium etiam Thiersch. Act. Monacens. I p. 208 et Hecker. Com. Callim. p. 75 seq., qui Ἠπείροιο μελαίνης scribentes docere debebant quod doceri nequit, Gallos irrupisse etiam in Epirum. praeterea ita parum apte Callimachum locuturum fuisse pro se quisque videbit. qui enim etiam in Epirum factam a Gallis incursionem esse memorare potuit, postquam iam dixerat hostium multitudine

oppletam fuisse terram Delphorum, in quorum solorum infortunio celebrando totus erat? Non minus ineptum est, quod Spohnio ad Isocrat. Panegyr. § 174 in mentem venit, *ἤπειρον* de Asia minore intelligendum esse. Dixi autem iam olim in Philol. I p. 262, *ἤπειρον* hic de mediterranea Delphicae regionis parte dictum esse, ut *πεδίοις Κρισαίοις*, quae *παραθαλάσσια* sunt, opponatur *ἤπειρος* ut *μεσόγαια**). quod ut firmarem alios quosdam apposueram locos ubi item *ἤπειρος* non de terra continenti in universum, sed de interiore eius parte dicitur opponiturque litori, Hom. Od. IX 49, Herodot. VII 109, Dionys. Perieg. 251. 266. 736. 876. 904. 1068. 1085. Pausan. II 38, 5, quibus nunc addo eiusdem Pausaniae locum IX 32, 4: *ἀπὸ δὲ Θεσπίας ἰόντι ἄνω πρὸς ἤπειρον*. Sed illorum locorum Hermannus l. l. p. 7 nullam dicit ad probandum vim esse, quia in iis aperte a locis ad mare sitis remota a mari distinguantur, campi autem Crisaei quum nominentur, campos, non litus eoque nihil quod diversum sit ab eo quod *ἤπειρος* vocetur, nominari. Verum enim vero Callimachus tantum tribuit lectorum vel auditorum eruditioni, ut scire eos putaret *πεδία Κρισαῖα* ad mare usque procurrere (cf. Strabon. IX 2 p. 418: *πόλις ἀρχαία Κίρρα ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη —. πρόκειται δὲ τῆς Κίρρας τὸ Κρισαῖον πεδίον*), unde ea *τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἀκτάν* appellavit Sophocl. Electr. 180, eosdemque, tametsi campos Crisaeos ipse diceret, non litus Crisaeum, tamen de regione mari vicina sponte cogitaturos esse. Ac similiter Herodotus l. l. Maroneam, Dicaeam, Abdera nominat non addens urbes esse mari vicinas, quoniam de hoc constare lectoribus putavit, et tamen his postea opposuit *πόλεις ἠπειρώτιδας*. itemque Homerus l. l. ubi dicit *Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν, Ἰσμάρῳ. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον*, — nihil quidem nominat quod diversum sit ab *ἠπείρῳ* quam nominat paulo post: *τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν, οἵ σφιν γείτονες ἦσαν — ἤπειρον ναίοντες* —, at diversitatem pro se quem-

*) Non dixi quod Hermann. l. l. p. 6 dicentem me fecit, *Crisae, ut loco ad mare sito, ἤπειρον ut μεσόγαιαν* opponi. nam Crisam a Cirrha diversam neque ad mare sitam esse persuaserat mihi et persuadebit, opinor, omnibus Ulrichs., Reisen und Forschungen in Griechenland I p. 18 seqq. adde Preller. Opuscul. p. 224 seq. coll. Lobeck. Element. I p. 499. —

que sponte intellecturum putavit. Itaque Hermannum non crediderim meam redarguisse opinionem ac persto in ea sententia, Callimachum πεδίοις Κρισαίοις ut ad mare usque procurrentibus opposuisse ἠπείρους i. e. remotiores a mari Delphicae regionis partes montuosas, quod maiore etiam iure factum videri oportuit addito post ἤπειροι nomine aliquo quod frequentes ibi montes fuisse indicabat, velut in hunc modum: καὶ ἤπειροι πολύκρημνοι (vel βαθύκρημνοι). Iam finem imponam longiori adnotationi, cuius haec summa est, eiectis semidoctorum Italorum supplementis de reliquis nihil mutandum, sed lacunae signa ponenda esse. nam plura quam nunc habemus a Callimacho hic scripta esse concedendum est libris manu scriptis, quibus — ut hoc quoque addam — fidem non habebat Auratus, qui, si Heckero l. l. p. 75 credendum est, nihil scribi voluit praeter hoc: φρούρια καὶ πεδία Κρισαῖα καὶ ἠπείροιο. —

179 seqq. His quae non uno modo corrupta esse patet primus salutarem operam praestitit Bentleius, qui *sine dubio*, inquit, *legendum* φάλαγγας. *nam versu sequenti legitur* ζωστῆρας *et* ἀσπίδας, *casu accusativo.* αὐγάζομαι *et* ἀπαυγάζομαι, *video, cerno. sic v. 125 huius hymni.* Tum Reiskius pro καρπόν scribendum vidit καπνόν, in quod et Bergkius incidit in epistola multis abhinc annis ad me data et God. Hermannus in dissert. supra laudata p. 7 seq., et quod in verborum ordinem recepit Meinekius. Quod autem Hermannus simul post γείτονος αἰθομένοιο excidisse putat tale quid: πρὸς οὐρανὸν ἀΐσσοντα τείχεος vel ἄστεος, pridem Valcken. ad Eurip. Phoeniss. 1490 comparaverat Virgilianum illud *proximus ardet Ucalegon*, unde patet illis quidem verbis nihil ad integritatem deesse, quamquam ipse Valcken. malebat hoc commendare a se inventum: ἴδησι δὲ πίονα καρπὸν γηπόνος αἰθόμενον καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκούῃ, quod probari vel propter productum καί nullo modo potest. Ceterum γείτονα hunc, cuius καπνόν vidisse dicuntur Delphis vicinae regiones, non ipsos Delphos vel templum Apollinis interpretor — nam hos non incensos fuisse ab invadentibus Gallis constat —, sed fortasse Aetolos Callienses, quorum urbi eodem fere tempore, quo Brennus cum suis Delphos accurrebat, Gallorum quaedam manus ignem intulerat teste Pausan. X 22, 4. — At ulterius progressus Hermannus „interiisse plus uno versu,“ inquit, „dubitare non sinit oratio duplici in leges grammaticas

peccato vitiosa, quorum alterum, quod est in optativo coniunctivi vicem tenente (ἀπαυγάζοιντο), tolli non potest, alterum quod in omissa ἄν particula est, removendum sit necne iudicari posset, si haberemus quae praecesserunt." Sed ultimum quidem hoc vitium quo modo removeri posset ipse postea indicavit Hermannus v. 180 οὔ κ' ἔτι scribi posse monens, alterum autem vitium vereor ne ipsi editores et interpretes in poetae verba intulerint. apertum enim est hanc enuntiationem, quae incipit a verbis καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ, Hermannum cum prioribus editoribus ita adiunxisse antecedentibus verbis, ut et ipsa pendeat ab ὁππότ' ἄν v. 172, quo facto exspectandus sane erat coniunctivus modus. Nihil autem impedit quominus ab istis verbis novam incipere enuntiationem putemus fortiore post αἰθομένοιο interpunctione posita, id quod praeter modos variatos commendat vel hoc, quod aliter nimis longa esset periodus. Qua admissa interpunctione patet tamen ἀκουῇ non magis intelligi posse quam olim quum antecedenti enuntiationi arcte adiungebatur. nam neque quid ἀκουῇ factum sit ex ἴδωσι vel ex ἀπαυγάζοιντο intelligi potest, nec — si vel concedatur ex ἴδωσι vel ἀπαυγάζοιντο posse *audiendi* verbum suppleri — *quid* audiverint quisquam dixerit. His qui ita succurrendum esse existimabat novissimus editor, ut posita mecum post αἰθομένοιο graviore interpunctione scribendum putaret καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ, ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζουσι φάλαγγας, quod interpretatur: *non fama tantum et auditio est, sed suis ipsi oculis cernunt hostilem exercitum*, is mea quidem sententia non omnes superavit difficultates. nam tertia restat difficultas haec, quod non docemur, *quinam* homines viderint hostes prope templum Delphicum stantes. Ut nunc res est, cogitare cogimur de ἠπειρώταις et Crisaei campi incolis qui viderint, nam hi soli praeter ipsos barbaros indicantur in versibus antecedentibus. Atqui quo modo credibile sit campi Crisaei incolas vidisse barbaros prope templum et tripodas Apollinis versantes in recessibus Parnassi montis, qui nimis erant remoti quam quos videre illi possent? Nisi igitur statuendum sit ex vicinis regionibus omnes Delphos concurrisse, putabimus potius alios nominasse Callimachum qui vidissent, ipsos Delphos cum Apollinis hierodulis et sacerdotibus atque ipsa Pythia. Itaque sic statuo, post ἀκουῇ unum excidisse versiculum, quo tria illa quae desiderabamus continebantur. Quod a

veritate non abhorrere optime demonstrabimus facto explendi hiatus periculo. id tale fecimus:

ἴδωσι δὲ πίονα καπνὸν
γείτονος αἰθομένοιο. καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκουῇ
λαὸς ἐμὸς γνοίέν κ' ὀλοὴν ὁδὸν ὁρμαίνοντας,
ἀλλ' ἤδη παρὰ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγας κ. τ. λ.

cuius modi aliquid si olim scriptum erat, nihil iam desiderabatur habebatque etiam optativus ἀπαυγάζοιντο particulam suam, quae recte ex γνοίέν κεν repeti poterat. et si recte conieci versum illum incepisse a voce *ΛΑΟΣ*, patet simul quo modo scriba ab *ΛΑ* aberrans ad *ΑΛ* quod in sequentis versus initio fuit, illum omittere versum potuerit. — Atque hanc sententiam ante multos iam annos proposui in Schneidewini Philol. VI p. 549 seq. neque nunc quidem eius me poenitet, etsi non persuasi Meinekio qui *tanto molimine opus esse* negans eam quam memoravi proposuit coniecturam, qua duabus licet vocibus mutatis non effecit tamen ut locus intelligi possit errorisque causa quae librario fuerit pateat. atque eo magis Meinekii miror iudicium, quo saepius et ipse archetypum lacunis depravatum fuisse statuit. —

181. *Παρά* me auctore (cf. Philol. l. l.) reduxit Meinekius pro *περί*, quod primus edidit Stephanus (non Benenatus, ut cum Ernest. dicit Mein.) sequentibus editoribus omnibus, iniuria. nam nec per se male habet *παρὰ νηόν* (cf. praeter Herodoti locum ab Ernest. indicatum IV 62 *παρὰ τὸ ἱρὸν ποιεῦσι τάδε*, Quint. Smyrn. XIV 325 *τάρχυσε — παραὶ Γανυμήδεος ἱρόν*. Orph. Lith. 229 *ἀρᾶσθαι παρὰ βωμόν*, alia multa hodie vel pueris nota), nec quod v. 182 sequitur *παρὰ τριπόδεσσιν*, non *παρὰ τρίποδας*, quum saepe ita praepositionum constructionem variaverint et poetae et scriptores, ubi nulla causa fuit, ut Hom. Il. I 485 *νῆα — ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις*. ibid. V 92 *ὑπ' αὐτοῦ — ὑπὸ Τυδείδῃ*. Pind. Isth. VI 8 *ἀμφὶ βουλαῖς — ἀμφ' Ἰόλαον*. Antiphan. frag. Sapph. I 3 (Mein. fragm. poet. com. III p. 112) *καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἠπείρου διὰ πάσης*. Apollon. Rhod. I 538 seq. *φόρμιγγος ὕπο — ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ*. id. IV 934 seq. *ἑλίσσωνται περὶ νῆα — εἱλίσσοντο Ἀργῴῃ περὶ νηΐ*. IV 1320 (coll. 1359) *ὅσ' ἐπὶ χθονός, ὅσσα τ' ἐφ' ὑγρήν*. Quint. Smyr. IX 134 *ὑπ' ἔγχεσι δ' ἀσπίδες ἀνδρῶν θεινόμεναι κτυπέεσκον ἀάσχετον, αἳ δ' ὑπ' ἀκόντων καὶ ξιφέων*. Herodot. IV 17 *πρὸς βορῆν — πρὸς*

ἑσπέρης. Xenoph. Anab. IV 8, 11 ἐπὶ πολλοὺς — ἐπ' ὀλίγων. id. Memorab. I 1 extr. περὶ τοὺς θεοὺς — περὶ θεῶν. Plutarch. Them. 13 ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον — ὑπὲρ τῶν καλουμένων Κεράτων, et alii multi similiter, ne quid de eorum libidine dicam, qui semel positae praepositioni duo diversos casus adiunxerunt, de qua re disputaverunt Wesseling. ad Herodot. IV 122, 2 et Koch. ad Antonin. Liberal. p. 184 seq. Ceterum Bentleius: *sine dubio, inquit, legendum φάλαγγας. nam versu sequenti legitur ζωστῆρας et ἀσπίδας, casu accusativo. αὐγάζομαι et ἀπαυγάζομαι, video, cerno. sic v. 125 huius hymni.* —

184. Haud valde placebant Hermanno l. l. p. 9 Γαλάτῃσι et ἄφρονι φύλῳ coniuncta et suspicabatur aptiorem fuisse scripturam hoc modo conformatam: αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι τύφῳ στήσονται. quae ut elegans coniectura sit non minus quam Meinekii qui ἀφροσιβούλοις vel ἀφρασιβούλοις commendat, nihil tamen mutandum arbitror. comparari potest Hom. Il. XIX 30 πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας. Quod autem Hermannus etiam Γαλάτῃσι suspectum cuipiam videri posse dicit propter Pausaniae verba I 3 extr., ὀψέ ποτε αὐτοὺς καλεῖσθαι Γαλάτας, Κελτοὶ γὰρ κατά τε σφᾶς τὸ ἀρχαῖον καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὠνομάζοντο, — nihil frequentius est eius modi prolepsi historica. —

185. Στήσονται insolentius dictum Hermannus l. l. putat, sed ut defendi tamen possit. recte. nam cf. Aeschyl. Eum. 811 μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα, cui Hermannus apposuit Sophocl. Oed. Col. 1041 πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων. nam quod ibi activum genus legitur, hic medium, nihil hoc offensionis habet in Callimacho, quem saepe vel praeter rationem medio usum esse pro activo monuimus ad I 80. ac vide Hermesianact. 79 οὐδ' ὁπόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο ἀνθρώπων, quamquam ibi medium suo iure positum est, ut in στήσασθαι μάχην Hom. Od. IX 54 (cf. Ameis.), μόθον ἐστήσαντο Nonn. Dion. XXVII 144, θιάσους ἐστήσαντο id. XLIV 5, ἐστήσαντο — ἅλμα χορείης id. XLIV 29, τελετὰς στήσαντο XLVII 730, et in Theocrit. XVII 99 βοὰν ἐστάσατο, ubi ἱστάναι item valet τιθέναι. — Mox pro τέων Hermann. l. l. mallet Callimachum demonstrativum τῶν posuisse. sed demonstrativum si ponere voluisset, τῶν δ' eum scripturum fuisse puto. Itaque relativum esse puto cum Naek. Hecal. p. 84, qui confert

τάων III 224 *λαγόνες, τάων* (add. Hom. Il. VIII 156 *Τρώων ἄλοχοι — τάων ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας*), et conferre potuit etiam *αὐτέων, πολλέων, πρωτέων* ex Homero nota (cf. Lobeck. Elem. II p. 96 et 97). sed quum certe Nicandr. Alex. 2 *τέων* etiam pro masculino esse voluerit, quaeri potest, posueritne etiam Callimachus *τέων* pro *ὥντινων*. cf. ad Nicandr. p. 157 et infra ad Callim. Epig. XXX 2. Atque ita etiam explicat ad hunc locum scholiasta. —

186. Rei memoriam unus quantum scio scholiasta ad h. l. servavit, qui haec habet: *ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων* (*ἐν Δελφοῖς Κελτῶν*) *Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρῃζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου τοῦ στρατεύματος. οἳ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε.* Ubi cod. Paris. non *κατέκλυσεν*, sed *κατέκαυσεν* habet. quod ne quem transversum agat, moneo videri hanc coniecturam hominis parum perspicacis esse qui *κατακλύζειν* putabat repugnare *πυρὸς* mentioni a Callimacho factae. At parum ille attendebat ad participium aoristi *ἀποπνεύσαντας* quo non significatur scuta vidisse dominos *ἐν πυρὶ* morientes, sed mortuos illos esse in flumine ac dein scuta eos vidisse in rogum illatos. *Κείσονται* puto esse pro *ἀνατεθειμέναι ἔσονται*, ut in Epigr. LXIII, 2 *τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι.* Simonid. in Anthol. Pal. VI, 1 *τόξα τάδε — κεῖται*, et alibi saepissime. —

189. *Εἶν ἔτι* (vel ut Meinekius scripsit *εἰνέτι*) a Fabro coniectum et codicis Vossiani scilicet auctoritate commendatum probarunt doctissimi viri, Ernesti, Naeke de Hecal. p. 71, Lobeck Elem. I p. 617, Meineke. quibus si *γαστέρι* pro *ἐν γαστέρι* dictum offensui fuit, non perspicio cur hic *τὸν γαστέρι μάντιν* ferre noluerint, qui V 18 aequo animo ferebant *τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν*, aut quod etiam magis ad huius loci similitudinem dictum est in Nicandr. Alexiph. 138 *τὰ δ' ἀθρόα νειόθι βράσσοις — ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα.* atque alia plurima sunt dativi localis non ad verbum, sed ad nomen relati exempla, ut Hesiod. Theogon. 119 *ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυ-*

δείης, cuius generis quaedam apposuit Lobeck. Elem. I p. 555 not. 16. Sed si quis non tam in omissa praepositione *ἐν*, quam in *εἰσέτι* offenderit et explicari sibi hanc vocem et grammatice illustrari cum Ernest. voluerit, eum monebimus voce *εἰσέτι* saepe Alexandrinos poetas ita usos esse ut a simplici *ἔτι* aut a fortiore *εἰσέτι νῦν* vel *εἰσέτι καὶ νῦν* (quod habemus III 77) nihil plane differat. cf. Theocrit. XXVII 4 *καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμέλξω*. Mosch. II 19 *εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας*. ibid. 45 *εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα*. id. III 52 *εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα*. ibid. 93 *εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἁ Μυτιλάνα*. Triphiod. 165 *εἰσέτι θυμὸν ἔχων πεπνυμένον*. id. 540 *εἰσέτι κοῖτον ἔχοντας*. Nonn. XXIII 13 *Αἰακὸς εἰσέτι μίμνεν*. id. XXIV 68 *ὄφρα μὲν εἰσέτι Βάκχος ἐπέπλεεν*. 248, 252, 254 et aliis locis multis inter quos digni sunt ad quos attendatur XVI 211 *μὴ τελέσῃ φυγόδεμνον ἐμὴν πλέον εἰσέτι νύμφην*, et XXII 290 *μάρνατο δ' εἰσέτι μᾶλλον*, quod patet non diversum esse ab *ἔτι πλέον*, *ἔτι μᾶλλον*. De hac igitur voce non inepte cum nostro loco Ruhnk. contulit Nonni Dion. XLVII 698 *εἰσέτι γαστρὶ φέρουσα τεὸν τόκον ὤλετο μήτηρ*, qui aperte imitans Callimachi locum alia tamen constructione usus est. ac Callimachi imitationis vestigia agnosco etiam in Apollinar. Paraphr. Psalm. XXI 18: *μυχὰ νηδύος εἰσέτι ναίων*, qui *εἰσέτι* alibi non utitur. idem tamen dicit LXX 12 *αὐτός μοι σκέπας ἦσθα φίλης ἐν γαστέρι μητρός*, et CXXXVIII 30: *εἶδες ἄναξ μ' ἀτέλεστον ἔτι ἐνὶ γαστρί τεκούσης*. conferatur etiam Christodor. 127: *Στησίχορον — λύρης ἐδίδαξεν Ἀπόλλων ἁρμονίην, ἔτι μητρὸς ἐνὶ σπλάγχνοισιν ἐόντα*. —

191. *Ὕδατι*, quum de mari paulo insolentius dictum videretur, Meinekius in *οἴδματι* mutandum censuit probavitque hoc Bernhardy in Paralipomen. synt. graec. continuat. (Hal. 1862) p. 50. sed ipse Meinekius in Addend. p. 305 mutavit sententiam et sanam librorum scripturam pronuntiat. recte. neque enim *mare* hic per se significat *ὕδωρ*, sed *aquam* in universum, quod quin etiam de maris fluctibus intelligi possit, ubi vel addito epitheto vel ipsa narrationis forma ad mare refertur, nemo dubitabit. Et sic Hom. Od. IX 227 dixit *ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ*, Nonn. Dion. I 94 *νήχεται ἀτρυγέτοιο δι' ὕδατος ἀγρονόμος βοῦς* (Europae) etc. hic autem ut IV 22 insularum mentio docet *ὕδωρ* ad mare referendum esse. —

192. Ab Ernest., Valcken. ad Adoniaz. p. 365 A aliisque coniectum οὐκ ἐνὶ χώρᾳ, cui ab antiquis editionibus parum est auctoritatis, probavit cum aliis etiam Hermann. ad Aeschyl. Agam. 78, et in verborum ordinem receperunt Blomf. et Mein., qui vellem certe χώρῃ scripsissent (cf. Apoll. Rhod. III 170 ἤ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες), vel χώρῳ (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 10 n. 8). Notissima quidem est et a multis (cf. quos memorant Herm. l. l. et Winckelmann. ad Plutarch. Erotic. p. 155) illustrata formula ἐν χώρᾳ εἶναι vel κατὰ χώραν μένειν, qua quis dicitur stationem suam et locum qui attributus ei est tueri. at Delo quum ante illud tempus numquam certus locus fuerit, patet parum apte ea formula hic usurum fuisse Callimachum, addendumque certe fuisse οὔπω. atque propter sequentia multo aptius est dici Delum plurimis versari locis, nam hoc significat οὐχ ἐνὶ χώρῳ. cf. ad III 33. —

194. Vereor ne Meinekius p. 208 seq. Callimachum fecerit nimis studentem elegantiae (si quidem elegantia est) negans eum scribere potuisse ἔνθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ κ. τ. λ. non ter, sed bis repetita eadem particula locali. artis enim esse Callimacheae ut in eodem versu aut eadem forma ter repetatur, ut V 139, aut ter eadem forma leviter immutata, ut VI 31. itaque ἧχι νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα scribendum censuit, quod firmari putat locis acerrimorum in his rebus Callimachi imitatorum, Dionysii Perieg. 416 ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων, et 645 οἳ μὲν πρὸς βορέην, οἳ θ' ἐς νότον, οἳ θ' ἐπὶ ῥιπήν, Nonni Dionys. V 224 δῶκε βόας, πόρεν αἶγας, ὀρίτροφον ὤπασε ποίμνην, cui addi potuit eiusdem XXIII 135 ἔκτοθι πηδαλίου, δίχα λαίφεος, ἐκτὸς ἐρετμῶν. Sed primum obloquitur qui et ipse imitari Callimachi elegantias consuevit Gregor. Nazianz. Carm. II, 1, 241, vol. III p. 988: οἶσιν ξυνὸς ἔρως, ξυνὸν κακόν, ἄλγος ὁμοῖον, tum Nonnus, qui praeter ista dixit etiam hoc XXXVIII 348 εἰς Νότον, εἰς Βορέην, Ζεφύρου σχεδόν, ἐγγύθεν Εὔρου. adde eiusdem XLI 44 seq. (nam nihil interesse videtur in unone versu hoc fiat an in una sententia per plures versus protracta) ὅπῃ — ὅθι — ὅπῃ, et XLVI 145 seq. ὅθι — ἧχι — ἧχι (coll. Theocrit. V 45 τουτεῖ δρύες, ὧδε κύπειρος, ὧδε καλὸν βομβεῦντι — μέλισσαι). Sed prae ceteris ipse obloquitur Callim. VI 137 φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν, et III 56 seq., ubi ter

repetitam vocem αὖε sequitur ἀΰτει. Ceterum totum versum Callimachus ad loci Homerici, Od. III 300, similitudinem fecisse videtur: Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, ubi ὕδωρ est pro ὕδατος ῥόος (vel κῦμα ῥόος τε Od. IX 80), quod et ipsum suo modo imitatus est Callimachus. — Bentleius: *pone comma post* ὥς (v. 193), *non plenae sententiae notam, et verte sequentia in hunc modum: quo auster, quo aquilo, quo ferat mare.* —

200. Quae e verborum ordine hic eiecimus supplementa in ¡isdem codicibus vides reperiri quorum in v. 177 seq. redarguimus mala explendae lacunae conamina. nec melius illis hoc loco cessit explendi negotium. Nam primum in hoc supplemento quis ferat omissum dicendi verbum, quod necessarium propter sequentem Asteriae orationem et cuius defectum recte sensit qui in codicls Taurinensis margine ascripsit: ἄλλως πλαζομένην τάδ' ἔλεξας. Deinde illud supplementum per se nimis est ineptum. cur enlm misericordia ducta Asteria omnem quae ipsam sequebatur algam combusserit? tum quo tandem igne flagraverit nemo intelligat. intelligere quidem sibi visus est Spanhemius, qui Plin. Nat. hist. IV § 66 et Solin. XVII antestatus, ubi Pyrpole (sic enim ille cum Salmasio scripsit) olim Delus appellata dicitur *igne ibi primum reperto* (ignitabula inventa addit Solinus), cuius rei memoriam hic celebrare Callimachum voluisse putabat. Cui ne hoc opponam, ex illa inventione colligi nequaquam posse quod Spanhemius sumpsit, famam apud veteres fuisse omnem Delum insulam olim flagrasse, — quis putet et hoc loco et hac ratione eius rei memoriam a Callimacho celebrari potuisse? Quis igitur dubitet, in tanto praesertim meliorum codicum consensu, quin etiam hic habeamus semidoctorum hominum supplementa quantocius illa e verborum ordine expellenda? Semidoctos autem appellavi qui non viderint voce φλέξας, unde proficiscendum in explenda lacuna, aliud quid significare posse atque quod illi statuebant. Sumamus de *amore* dictum verbum fuisse, quod fieri posse docent Moschus VI 3 ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ, Nonn. Dion. VII 271 βαιὸς Ἔρως ἔφλεξεν ὀιστευτῆρα κεραυνοῦ, id. XLII 352 καὶ πλέον ἔφλεγε Βάκχον, Musaeus 19 Ἔρως — ἠίθεον φλέξας καὶ παρθένον, Alcaeus in Anthol. Pal. V 10, 3 τί πλέον εἰ θεὸς (Ἔρως) ἄνδρα καταφλέγει; ac recordemur Asteriam Iovis amorem inflammasse. tunc in hunc vel similem modum Callimachus scribere potuit:

φθέγξαο δ' οὐκ ἀλέγουσα θεῆς χόλον, ὃν πρὶν ὄρινες,
Ζῆν' ὅτ' ἔρῳ κατέφλεξας· ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι
τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὀρόωσα.

nam *κῆρι* cum Cantero et Bentleio (qui hoc habet: *καίεο πυρί* *ineptissima lectio et contra metri rationem, cuius servantissimus est Callimachus. corrigo: ἐπεὶ περὶ καίεο κῆρι, quia corde flagrabas, prae amore scilicet et misericordia. Hesych. περὶ κῆρι, κατὰ ψυχήν. Homerus: τὴν περὶ κῆρι φίλησε. idem alibi περὶ κῆρι τιέσκετο, περὶ κῆρι θεὸς ὥς τιμήσουσιν, αἰδέομαι περὶ κῆρι, et e contrario ἀπέχθωνται περὶ κῆρι, περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.*) scribendum esse evidentissimum est. priorem enim in *πυρί* productam syllabam qui defensum ibat Schrader. ad Musae. 41 corrupto usus est Orphei Argon. 873 loco, *ὡς δὲ βόας ζεύγλῃσι δαμάσσατο πυρὶ πνέοντας*, quem dudum correctum legimus. Quod autem Spanh. affert ex Homer. Il. II 848 (coll. XVI 287) *αὐταρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους*, eius nominis alia ratio est sive barbarum est, ut statuit Mein. p. 190 not., sive graecum quidem, at in prima syllaba propter arsin productum, ut putavit Lobeck. Elem. II p. 307. Ob eandem causam Stephanus in Thes. Par. VI p. 2266 A, quem sequitur Kreusler. in Passow. II 1 p. 1299, primam in *πυριγενής* produci in hexametro poetae ap. Macrob. I 17 sibi persuasit, sed non hexameter, sed glyconei Euripidis frag. 937 Nauck. ibi leguntur: *πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται τετραμόρφοις κ. τ. λ.* Iam unum quod conferri possit exemplum restat Aeschyli fragm. 328 Herm. (= 280 Nauck.): *δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον.* sed hunc quoque locum corruptum esse non dubito quin iure statuerit Mein. p. 190 not. quamquam vereor ut recte vir egregius correxerit *πυρκαύστου*. neque enim credibile est Aeschylum in proverbiali elocutione usum esse non trito inque communem usum recepto bestiolae nomine, sed alio, quod distincte et dilucide illam significare nemo facile dixerit. at si datum sit Aeschyli versum ex dramate satyrico sumptum esse, potuit poeta in quartam sedem immittere anapaestum in hunc modum: *δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου τὸν μόρον*, qui versus eodem plane modo tornatus est ut Euripidis hic in Cyclop. 341: *πῦρ καὶ πατρῷον τόνδε λέβητά γ', ὃς ζέσας*, et commendatur imitatione Manuelis Philae, carm. V 564: *ἀλλὰ*

δεδοικὼς τῶν πυραυστῶν τὸν μόρον. — Restat ut moneamus, καίεσθαι aut de misericordia dictum esse aut de ira, ut in Aristoph. Lysistr. 9, nihil autem nos aliud efficere hoc supplendi conamine voluisse nisi ut pateret causam nullam fuisse, cur Reiskius, Brunckius, Boissonadius, Meinekius φλέξας, quod codicum auctoritate munitum est, mutarent corrigendo λέξας vel κατέλεξας. —

205. In archetypo patet ἄρητον scriptum fuisse solito librariorum more, qui simplex ῥ scribere solent ubi duplicandum fuit. cf. Bast. Com. palaeogr. p. 788. illud recte emendavit Lascaris, (quamquam etiam in libris Homericis ἄρητον et ἄρρητον scribebatur. cf. La Roche, Homer. Untersuch. p. 62), sed aberrarunt qui alia moliebantur et librarii veteres et recentiores homines docti. quid enim facilius aut aptius quam ἄρρητον, quod non diversum est ab ἄφατόν τι διψάσας V 77, ἄφατόν τι κοτέσσατο VI 58, οὐ φατὸν σπερχομένη IV 60. quod autem ea vox a λυγρῆς, quo pertinet, avulsa est, eius modi hyperbaton frequentissimum esse constat cf. I 63. IV 86. VI 96. Theocrit. XIII 56 μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα. id. XVI 22 ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς κείμενος. id. II 137 ἐσόβησ' ἔτι δάκρυα θερμά. Quint. Smyrn. XIII 278 κάλλιπε τυτθὸν ἐνὶ μεγάροις ἔτι παῖδα. Orph. Lith. 554 θερμὴν ἐξ ὁμάδου κεφαλὴν ἔτι. id. 120 ἤδη τε δέμας μεμαῶτα λαφύξαι, et alia plurima. —

206. Ante hunc versum (non *post*, ut dicit memoriae errore) Meinekius suspicabatur aliquid excidisse, quo Latonam in litus insulae escendisse dictum erat. Sed nec opus erat hoc addi, ut ipse intellexit Mein. in diatrib. p. 129, nec commode poterat hoc loco addi, ubi ἀπεπαύσατο ἄλης et ἵζετο δέ arctissime cohaerent. nam hoc est pro ἷζε γὰρ Ἰνωποῖο, nisi id ipsum scripsit Callimachus. —

212. Non ausus sum cum aliis sequi Ernestium ἀλυσθαίνουσα scribentem, quoniam illud omni videretur carere analogia. mihi enim secus videtur. ab ἀλύω est ἀλυσμός, medicorum usu satis munitum, nec incredibile est praeter ἀλυσμός in usu fuisse etiam ἄλυσμα, ut dicebantur δάγμα et δαγμός, δεῖμα et δειμός et id genus alia innumera. tum pro ἄλυσμα potuit etiam ἄλυθμα dici atque adeo ἄλυσθμα, ut ἆσθμα dicitur et ἰσθμός. iam ut ab ἄω fit ἆσθμα, ἀσθμαίνω, ita ab ἀλύω recte fiet ἄλυσθμα, ἀλυσθμαίνω. — Sequentis versus haec est sententia: *hic tibi est illa insula, quam dicebas mari innatare (v. 191).*

Ita si haec intelligimus, apparet causam non esse, cur post v. 214 intercidisse versum cum Mein. statuamus. —

215. Quod librorum omnium auctoritate dedimus *σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος* Callimachum docet in Hom. Il. V 205, 686. XVIII 98 legisse nec *οὐκ ἄρ ἔμελλον*, quod habet cod. Ven. A (cf. Kayser. in Philol. XVIII p. 685 not.) nec *οὐκ ἄρα μέλλον*, quod auctore Hermanno ad Orphic. p. 694 Bekkerus edidit, ut in Quint. Smyrn. XIII 368 fecit Koechly. Receptam in Callimacho scripturam tuetur etiam Arat. 657 *ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλεν ἐκείνη*. Sed haec iam attulisse video Naekium de Hecal. p. 32 seq., qui sine iusta causa verebatur caesuram in quarto pede trochaicam. nam ea propter elisionem nulla hic est, non magis quam in I 21 *αὖτις, ἐπεὶ τημόσδε Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην*, de quo rectissime Naekius statuit. —

216. Vereor ne quid hic turbaverint librarii, Callimachus autem narrationis perspicuitati magis prospexerit quam nunc est factum. Nam quae illa fuerit nuntia neque hic indicat poeta neque ipsam nuntiam facit indicantem, sed postea demum finita oratione et resumpta iam per aliquot versus narratione v. 232 proditur, ut interim ex vv. 66 et 157, ubi Iris dicitur speculatrix insularum sedisse, coniciendum nobis sit, hanc speculatricem illud nuntiasse. Nec multum proficiemus, si statuerimus Callimachum intelligi voluisse *nuntiam Iunoni propriam*, quae sane Iris fuit (cf. Ovid. Met. I, 270: *nuntia Iunonis varios induta colores concipit Iris aquas*, coll. Preller. Mythol. I p. 288 seq.). nam ne hoc quidem ita, ut non adderetur pronomen possessivum, dici potuisse videtur. Itaque suspicor, aut *ἄγγελος Ἶρις* scripsisse Callimachum aut post hunc versum aliquid intercidisse. —

217. Qui *timoris* mentionem ab hoc loco alienam putabat Heckerus non cogitavit verendum fuisse Iridi ne sibi Hera irasceretur ac negligentiae suae tribueret, quod in Delo Latona pareret. —

220 seq. Non intelligere se professus Meinekius, quonam hic consilio Iris Heram nominaverit *legitimam* in Olympo dominam, *γνησίη* corruptum et *χρυσέη*, quae blandientium vox sit, corrigendum arbitratur. Videtur tamen hoc addidisse Iris, quo magis appareret eam esse Herae potestatem, cui non facile nec alia ulla deae ministra, nec ipsa Iris obniteretur. Nam verita ne omnis deae ira in se convertatur, Iris Herae persuadere studet

non se in culpa fuisse, cur Latonae locus ad pariendum datus fuisset. quod quum illo modo docuisset parum verisimile esse, addere potuit: *tu iam cognosces re narrata quis iram tuam moverit, egone an Delus*, σὺ τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς, ubi cur αἴτιον in ἄξιον mutandum censeat Meinekius, equidem non video. —

226. Profuisse haec videntur Agath. Scholast. in Anthol. Palat. VI 76, 5: ἀλλά, θεά, δύνασαι γάρ. add. Paul. Silent. Ecphr. Eccl. I 91: ἀλλά, μάκαρ, δύνασαι γὰρ κ. τ. λ. quamquam etiam apud alios frequens est formula δύνασαι γάρ, δύναται γάρ. cf. Hom. Od. V 25 et Hemsterh. ad Lucian. Somn. 2. Mox ἀμύνειν est pro imperativo. —

228. Libris omnibus obsecutus non ἵζε dedi, quod primus intulit Stephanus, sed ἷζε, quo modo in antiquis Homeri exemplaribus exceptis Aristarcheis scribi solitum fuisse constat. cf. La Roche, die Homer. Textkrit. im Alterth. p. 287 et 404 coll. Lobeck. Paralip. p. 406. —

230. Coniectum a me olim in Philol. VI p. 501 not. τηρήτειρα παρ' ἰγνύσιν diu est ex quo reieci meliore inventa interpretatione, non Meinekii demum victus argumentis, quae admodum infirma sunt. Primum enim quod θηρήτειρα dicit a voce κύων esse in enuntiationem relativam retractum, non negamus hoc multis esse et poetarum et scriptorum locis factum, sed non putamus admitti posse nisi ubi transposita vox etiam enuntiationi relativae apta sit, hic autem vocem θηρήτειρα aptam esse enuntiationi relativae, in qua canis non iam venari dicitur, sed potius cessare a venando (θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης), Meinekius quidem non demonstravit. Deinde statuit quidem etiam Meinekius canem dici assidere pedibus vel genibus Dianae, sed idem tamen ἴχνος non raro ita poni dicit, ut nihil differat a πούς vel γόνυ. quod ut demonstraret ex Rhiano in Anth. Pal. VIII 315 attulit μηδ' ὄρνις ἐν εἴαρι κοῦφον ἐρείδῃ ἴχνος. verum tametsi frequentissima est elocutio ἐρείδειν ἴχνος (cf. Meleagr. in Anth. Pal. XII 84, 2. Thall. ibid. VI 235, 5. Dionys. Per. 406. Oppian. Cyn. I 515. Orph. Argon. 258. Nonn. Dionys. X 151, 361, 368. XV 3. XVIII 15. XLII 54, Paraphr. ε 31. Colluth. 231. Paul. Silent. in Anth. P. V 301, id. Ecphr. Eccl. I 163, Amb. 194. Apollinar. Paraphr. XVI 10. XVII 73. XXIII 10. LXV 19. CXIII 31. CXXXIV 39. Gregor. Nazianz. p. 218 et p. 223 Dronk. etc.),

tamen nec hac frequentia demonstrari potest ἴχνος alicubi pro ποὺς, nedum pro γόνυ poni posse, nec eo quod praeter ἴχνος ἐρείδειν dicitur etiam πόδα ἐρείδειν (Apoll. Rhod. I 1010. Nonn. Dionys. III 169. XLIII 302. XLIV 68), ut variant etiam ἴχνος ἑλίσσειν et πόδα ἑ. Nonn. D. IV 293, — Eurip. Or. 171. Nonn. D. XLV 60. XLVI 156, ἴχνος ἐρέσσειν et πόδα ἐρ. Nonn. D. XLI 240, — Paraphr. ε 25, ἴχνος πάλλειν et πόδα π. id. XLII 442, — id. XLII 2 et Paraphr. γ 65, etc. Ac ne potest quidem hic de Artemidis pedibus vel genibus cogitari. quis enim ita non exspectet ad ἴχνεσιν additum Ἀρτέμιδος vel θεῆς vel aliud quid quod eius esse ἴχνη intelligenda doceat? nunc autem quum nihil eius modi additum sit, vereor ne erraverimus omnes qui Artemidis pedes vel genua intelleximus. ac profecto non propterea Iris cum cane venatica Dianae comparatur, quod utraque prope dominam suam sedet, sed ut Iris etsi relicta statione tamen non obliviscitur ministerii sui (v. 233) et vigilis custodis officiis etiamnum satisfacit, ita etiam canis illa dicenda erat, etsi finita venatione non desiisse tamen θηρήτειρα esse et venationis plane oblita, sed etiam nunc divelli non potuisse a *ferarum vestigiis* et prope ea sedisse arrectis auribus exspectans repetentis venationem Dianae voces ad venandum incitantes (ὁμοκλήν v. 231). Ita iam apparet, θηρήτειρα non ex primaria enuntiatione in hanc secundariam esse retractam, sed suum sibi et proprium in hac habere locum, item patet cur ad ἴχνεσιν nihil additum sit, nam venans canis si vestigiis assidere dicitur, cuius haec sint vestigia nisi alicuius *ferae?* — Mox οὔατά τ' Blomf. scripsit, *ob* τέ, ut dicit, *in versu praeeunte*. non vidit igitur ἤ τις τε pro simplici esse ἤ. cf. ad Nicandr. p. 95. —

231. Hunc versum in usum suum convertit Triphiod. 79: οὔατα — ὀρθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα μένειν σάλπιγγος ἀκουήν. cf. etiam Nonn. Dion. V 233: ὄρθια λοξοκέλευθον ἐπὶ δρόμον οὔατα τείνων. —

234. Ληθαῖον πτερὸν ὕπνου hinc habet Nonn. Dionys. VII 141. XL 438. XLVIII 622. idem simplex πτερὸν ὕπνου saepius usurpavit: V 411 et 535. XV 88. XVI 261. XXV 64. XXVI 375. XXVII 1. XXXI 27. XXXIII 318. XXXV 263. XLIV 81. XLVIII 564 et 627. Mox ἐρείσει ferri nullo modo potuit. cf. ad III 170. —

236. Καρήατα de unius capite dictum adeo offensioni fuit

Meinekio, ut *κάρη κατὰ λέχριος εὗδει* corrigendum putaret. Sane nec ego alibi me legere memini ita dictum, sed satis defendi pluralem numerum putabam aliis vocibus quae item corporis partem significant pluraliter dictis de uno aliquo (cf. Lobeck. ad Aiac. 231). proxime autem ad huius vocis insolentiam accedit *κάρηνα* pro *κάρηνον* positum in Eurip. fragm. Meleagr. 18 (541 Nauck.): *εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται κάρηνα πυρσαῖς γέννσι Μελανίππου σπάσας.* adde Nonu. XVIII 296 *ἠέρταξεν — Γοργόνος ἄκρα κάρηνα*, et XXIV 37 *Γοργείων βλοσυρὸν μίμημα καρήνων* (coll. ib. IV 391 *Ἀθήνη — δονέουσα προάγγελον αἰγίδα νίκης Γοργείῳ κομόωσαν ἐχιδνήεντι καρήνῳ*). Colluth. 182 *σιδηρείη σε τομὴ — πατρῴων ἀλόχευτον ἀπεβλάστησε καρήνων.* Pseudoanacr. 15, 5 *ἐμοὶ μέλει μύροισιν καταβρέχειν ὑπήνην, ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν καταστέφειν κάρηνα.* —

239. Quum non adsint quos Here alloquatur, corrigendum olim existimabam (cf. Philol. VI p. 501) *ἀλαστήσασ' ἔπος ηὗδα*, in quod postea etiam Meinekius incidit, firmarique hoc putabam Hom. Il. XII 163 *ἀλαστήσας ἔπος ηὗδα.* Sed mox dubitare coepi de eius mutationis necessitate. nam quum ad Hom. Iliadis XV 114 verba *ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὗδα* (ubi item absentes alloquitur Ares) Didymus annotaverit: *οὕτως καὶ ἡ Ἀριστάρχου καὶ πᾶσαι* (i. e. editiones omnes ex Aristarchea derivatae coll. La Roche Hom. Textkrit. p. 140) *ἔπος ηὗδα, οὐ προσηύδα*, et quum eadem variatio etiam in aliquot aliis Homeri locis appareat (cf. La Roche l. l. p. 258), vix dubitari posse videtur quin *ὀλοφυρόμενός σε προσηύδα* ante Aristarchum omnes occupaverit editiones, quos h. l. Callimachus expresserit. nec mirum aliquem dici *προσαυδᾶν* absentes, modo vividius hi loquentis animo obversentur, quasi coram adsint, factumque hoc est in Homeri loco, quamquam ibi Ares *deos* absentes alloquitur, item in Odyss. XXIV 191, ubi Achillis *ψυχή* quae in orco est *προσφωνεῖν* dicitur Ulixem qui in Ithaca versabatur, item in Il. XX 448, ubi Achilles Hectorem, quem non iam videt quippe ab Apolline abreptum, *δεινὸν ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.* quem locum qui imitatur Quint. Smyrn. IX 260 ita loquitur: *Πηλείδαο πάϊς τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν, ὦ κύον, ἐξήλυξας ἐμὸν μένος κ. τ. λ.* idem autem eadem elocutione etiam ibi utitur ubi non alius aliquis compellatur, sed secum ipso quis loquitur,

IV 19. X 470. XIII 14, qui loci admonent Hom. Od. XIII 199: ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα· ὤ μοι ἐγώ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; ubi item codices non mali praebent ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα non probatum quidem La Rochio l. l., quia Odysseus non habeat quem compellet, sed tribus Quinti locis satis firmatum. — Quod autem Mein. προσηύδα etiam propterea hic corrigendum putavit, quod omissus esset accusativus obiecti ob eamque causam correxit etiam hym. Hom. in Apoll. 61 et Apoll. Rhod. III 100, paulo calidius se iudicasse ipse postea intellexit vir egregius p. 313 afferens hym. Hom. in Cer. 112 et 247. addere poterat Homericos locos sat multos, ubi ἐποτρύνων (παριστάμενος. ἀμειβόμενος) δὲ προσηύδα similiter dicitur omisso obiecto, quos locos La Roche l. l. composuit. —

242. Pro δυστοκέες Ruhnk. Ep. crit. II p. 32 (= p. 206 Lips.) cum Lennepio unice probavit δυστοκίαις, ne voci ἀλετρίδες dua epitheta sine copula iungantur, quod non esse Callimacheae consuetudinis sibi persuasit. refutavit hoc Hecker. Com. Call. p. 104 allatis Callimachi locis IV 307 sq. V 121 seq. VI 88. (adde IV 278). at gravius est quod Meinekius vulgatae scripturae dicit aversari, δυστοκής nihili esse vocem. verum quidem hoc, sed poterat tamen Callimachus metro coactus δύστοκος in analogiam adiectivorum in ης formatorum traducere, quod saepe factum esse constat. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 294 ed. II et Elem. Path. I p. 423. ita iam Homer. Od. V 493 dicit δυσπονέος καμάτοιο, etsi dicitur non δυσπονής, sed δύσπονος, et in Hym. Hom. in Merc. 447 legitur ἀμηχανέων μελεδώνων, quamquam ἀμήχανος cum aliis dicit Homerus, nemo ἀμηχανής. adde quae dixi ad Nicandr. Ther. 856, et cf. ad hym. in Cer. 130. —

246. Verba μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ recte Ernest. rettulit ad proxime antecedentia, ut significent, cur Asteria puniri debeat. Contra qui καλῶς ἐχ. Λ. scribendum putabat Dobraeus non potuit ea verba nisi ad v. 244 referre, ut Here diceret propterea se non irasci Asteriae, quod καλῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ. at eius rei causam ipsa Hera mox memorat potius hanc, quod Asteria lectum suum non violaverit. Ceterum recte etiam vertit Ernestius in hunc modum: *nam pessime fecit quum Latonae gratificata est*, ut saepe adverbium totius enuntiationis instar est. cf. Hom. Il. II 253: οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν, i. e. *rectene an male faciamus*

quod redibimus. id. ibid. XII 62 ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν, i. e. *stulte facimus, quod fossam transimus*, cuius generis plurima sunt in utraque lingua. —

248. Levissimum archetypi vitium, quod in codices nostros transiit omnes, non imposuit editori principi qui recte emendavit. at Meinekius aegre sese continuisse scribit quin ἀνθέλλετο reciperet, quum aeolicum sit nimisque exquisitum quam quod ab imperito librario profectum videri possit. Verum enim vero Aeoles dicebant ἔλεν, ἔλετο (Sapph. frag. 51, 2. Alcae. 68), non ἔλλετο, nec ullum novimus grammaticum qui ἔλλετο attulerit. quod autem maius est, non potest hoc neque cum ἔστελλα (cf. ὀφέλλειεν in Hom. Il. XVI 651 et Od. II 334) comparari neque cum μέλλιχος, χέλλος, ἐλλαπίνα i. e. μείλιχος, χεῖλος, εἰλαπίνη. nam in his quae duplicato λ correpta est vocalis origine sua longa fuit, in illo autem thema est ἑλ., non εἱλ. —

249 seqq. Ruhnkenii coniecturam alteram, θεὸν μέλποντες ἀοιδοῖς, Naek. de Hecal. p. 10 ita probavit, ut simul leni interpunctione post λοχείῃ v. 251 inserta ita scriberet: κύκνοι δὲ θεὸν μέλποντες ἀοιδῇ. Sed vel sic restat quod offendat. nam si θεὸν μέλπειν ἀοιδῇ cygni dicuntur eodem temporis momento quo ἐκυκλώσαντο περὶ Δῆλον et deus nascebatur, mirum est addi a poeta ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ, acsi θεός v. 249 intelligi possit aut Latona aut Apollo iam *natus*, qui v. 255 demum dicitur nasci. sin autem μέλποντες ἀοιδῇ ad futurum tempus Naekius referri voluit quo cantu celebrare Apollinem soliti sint ut eius θεράποντες (Aelian. Hist. an. II 32) et πάρεδροι (Lucian. de Electr. 4, Tom. III p. 237 Iacobitz.) et πρόπολοι καὶ ὑποφῆται (Themist. orat. XVIII p. 223 D), Callimachum opinor id dicturum fuisse aliquanto expressius. iam vero quum credibile sane sit v. 249 non idem poetam dicere voluisse quod v. 251 dixit paulo rectius, sed aliud quid, nec facile quicquam magis huic loco sit aptum quam hoc, adventasse cygnos, qui *Apollinis ministri futuri fuerint*, lenissima mutatione pro μέλποντες scribendum esse μέλλοντες indicavimus in Schneidew. Phil. VI p. 506, nescii tum idem iam placuisse Reiskio, etsi μέλλοντος ἀίσσειν scribens plane immutavit sententiam. ac μέλλοντες postea invenit etiam Meinekius. idem iam antea in Bergkii Diar. antiq. stud. 1845 p. 1088 sive in Exercit. philol. in Athen. II p. 13 acute perspexerat Callimachum non ἀοιδοί, sed ἄοζοι scripsisse revocandamque huc

esse Hesychii glossam ἄοζοι· μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι· Καλλίμαχος (quod Bentleio fuit fragm. 353). add. eiusdem Hesychii ἀόζεον· ἐθεράπευον, et ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω· Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις (coll. Aeschyl. Agam. 239), nec ego obloqui Meinekio debebam in Philol. l. l., nam θεοῦ μέλλοντες ἀοιδοί nescio an non satis aptum sit propter versum 252: Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν, qui versus correcto versu 249 non iam causa est cur cum Valcken. insiticius putetur, praesertim interpunctione post λοχείῃ posita cum Naekio et ἐπήεισάν τε mecum scripto pro ἐπήεισαν δέ, quod minus aptum est. Illud autem miror, quod Mein. Μουσάων ὄρνιχες recepit ex codice Vindobonensi, cuius scribae auctoritas nulla est, sed cui suum illud in calamum irrepsit ex Theocrit. VII 47 μοισᾶν ὄρνιχες de *lusciniis* dicto. de iisdem Theocrit. XII 7 intellexit ἀοιδοτάτη πετεηνῶν (coll. Eurip. Helen. 1108: τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα, μελῳδὸν ἀηδόνα). —

255. Ἔκθορεν ex hym. Hom. Mercur. 20 (ex quo loco certe III 25 Callimachus sumpsit γυίων) μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων sumptum esse dicerem, nisi idem verbum in eadem re frequentari viderem etiam ab aliis. cf. hym. Hom. in Apoll. Del. 119 ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε. oracul. apud Euseb. Praep. Ev. III 14 ἀνὰ δ' ἐξέθορες, μάντι Λυκωρεῦ, τοξότα Φοῖβε. Philipp. in Anth. Pal. IX 311, 6 νηδύος ἐξέθορον. Oppian. Cyneg. III 60 νηδύος ἐκ τριτάτης τρεῖς ἔκθορον. id. ib. 520 νηδύος ἐκτὸς ἔμβρυον ἐκθρώσκει. Nonn. D. VIII 39 κόλπου — διαθρώσκοντα. id. IX 2 et XXXVIII 146. Maxim. 226 ὅτ' ἂν βρέφος ἐκπροθόρῃσιν. Maneth. VI 33 γαστέρος ἐκπροθορόντες, et ibid. 100 ἀπ' ὠδίνων προθοροῦσιν, etc. —

257. Etsi paulo insolentius dictum sit εἰπεῖν μέλος, quae Meinekii sententia fuit, non debebat tamen de corrigendo loco cogitare, quem a vitii suspicione planissime vindicat Nonn. Dionys. XLIII 392: καὶ γάμιον μέλος εἶπεν. —

261. Πανήμερος non puto tentaturum fuisse Wakefieldum, si vidisset pertinere vocem etiam ad praecedentem versum, item ad duos sequentes. —

262. Verissime Hemsterhusium correxisse ἐκόμησε nunc nemo iam negabit. Sed γενέθλιον quo modo explicandum sit non item certum est. Et Bergk. Ind. schol. Halens. $18^{64}/_{65}$ p. X post Ernestium *genitalem* olivam intellexit, quoniam oliva non minus

quam palma Latonae laboranti adfuerit. Sed recte iam contra Ernestium monuerat Meinekius, Callimachum supra v. 210 non olivam memoravisse ad quam Latona peperisset, sed solam palmam, consentientem illum cum hym. Hom. in Apoll. 117 et Theognid. 4. quodsi hic γενέθλιον ita intelligi voluisset, quis neget etiam v. 210 poetam olivam memoraturum fuisse? Quod autem Meinekius ἐλαίη de fructu intelligendum et genetivum a γενέθλιον pendere existimat, ut sit *arbor olivarum ferax*, non ob unam causam displicet. Mihi facillimum semper visum est ita interpretari, ut γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης sit pro γένεθλον sive γενέθλη ἐλαίης. comparari potest, quamquam hoc aliquatenus tantum simile est, quod Sophocles Oedipum dicentem facit in Oed. Colon. 976 ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός, οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦν. —

263. Laudo quod Meinekius pro δὲ πλήμμυρε in plerisque iisque melioribus codicibus invento reponere tamen malebat δ' ἐπλήμμυρε, non quod codici Vindobonensi per se tantum tribuendum censeo, sed quod, quantum quidem ex codicibus colligi potest, etiam in hac versus sede (cf. ad III 123), ubicunque vocularum δέ, τέ, γέ, τότε, ποτέ ultima syllaba cum augmento de loco certat, apud omnis aetatis epicos non illa potior est, sed augmentum. vin rationem subducamus? Et in Homeri quidem editionibus quae prodierunt ante Bekkeri novissimam, in Iliade legebantur αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο, Τρῶἐς δ' ἐρρίγησαν, Γλαῦκος δ' ἔγνω aliaque eius modi, si quidem recte numeravi, *vicies et semel*: I 487 (III 187. IV 378). III 360 (VII 254). IV 420. V 37. XI 45. XII 208 (XV 436, 466). XII 395 (XIII 178). XIII 66 (XVI 530. XXII 296). XIII 134. XV 126. XXII 414. XXIII 367. XXIV 364 rarissime contradicentibus codicibus nec iis optimis. contra *semel* editum Ἕκτορα δὲ φράσσαντο XV 671. Et ad hanc quidem normam Bekkerus in novissima editione ob causam quam in sched. Homer. p. 141, 30 protulit parum gravem etiam reliqua reformans ubique scripsit αὐτοὶ δὲ σκίδναντο, Τρῶες δὲ ῥίγησαν, nisi quod et ipse edidit Γλαῦκος δ' ἔγνω (XIII 66. XVI 530. XXII 296), ἔγχος δ' ἔστησεν (XV 126), οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας (XXIV 364), quod casune an consilio factum sit non habeo dicere. In Odyssea autem olim plura refragabantur, sed La Roche codicibus obsecutus *undecies* dedit ἵππους τ' ἐξεύγνυντο, ἅρματα δ' ἔκλιναν etc.: III 492 (XV 145 et 190). IV 42 et 301.

XIV 265 (XVII 434). XX 103. XXII 245. XXIII 3. XXIV 265, *semel* reliquit κοίτου τε μνήσαντο XVI 481, etsi hic quoque alteri scripturae non deerat codicum auctoritas. sed Bekkerus etiam hic augmentum expulit praeter XXIII 3, ubi γούνατα δ' ἐρρώσαντο retinuit. Pergamus ad Quintum Smyrnaeum, in quo Koechly augmentum cum libris dedit *novies:* II 549 (III 585). IV 556, 561. V 657. IX 195. XII 201, 409, 436, e coniectura *semel* VI 641, contra exulare sivit *bis*: XI 1 (Τρωαὶ δὲ στενάχοντο) et XII 495 (ὣς ἦγε στενάχιζε). Transeamus ad Nonnum, in quo Ἄρης δ' ἐσμαράγησε, αἰθέρα δ' ἐστέψαντο ac similia legimus *sexiesdecies*: Dion. II 420, 705. III 61. IX 122. XVII 13, 345, 346. XVIII 103. XXIV 5, 214. XXV 439. XLVI 106, 332. XLVII 108, 734. Paraphr. β 35, contra *bis: αἶλινα δὲ φθέγξαντο* XV 380, κύμβαλα δὲ κροτάλιζε XXIX 286, quorum alterum hoc vel propter XVII 346 (κύμβαλα δ' ἐκροτάλιζε) mutandum erat. Vel ex his liquido patere existimaverim in hoc augmenti et vocum illarum de principatu certamine primas semper partes delatas esse augmento. atque probant hoc etiam reliquorum loci poetarum quos dabo quantum scio omnes: Hesiod. Theogon. 535, 608. Hym. Hom. in Cer. 280. Hym. Hom. XXXIII 15. Theocrit. XXII 33. XXV 137. Mosch. III 74. Arat. 110. Apoll. Rhod. II 1115. III 1218, 1333. IV 1033, 1141. Nicandr. Ther. 403. Dionys. Per. 1160. Oppian. Hal. II 240. V 394, Cyneg. III 402. IV 247, 300. Orph. Argon. 438, 999, Lith. 199. Maneth. III 166. Triphiod. 475, quibus tam multis locis unum invenio Triphiodori 367 (πάντη δὲ βρυχᾶτο) qui obloquatur, sed frustra opinor obloquetur. Ceterum non oppugnare his eius modi locos quales sunt Hym. Hom. in Cer. 239 (νύκτας δὲ κρύπτεσκεν), Nonn. D. XI 274 (καί οἱ, ὅτε σπεύδεσκεν) etc. quivis per se intelligit, consilioque etiam tales exclusi locos, quales habemus in Theocrit. XXVII 23 πολλοί μ' ἐμνώοντο, et Mosch. IV 91 πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε, etc., aut quales in Hom. Il. XIX 277. XXIII 3. Od. II 258: οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο, aut in Od. XXII 245: ὅσσοι ἔτ' ἔζωον, ut Bekkerus quoque scripsit, aut in Hym. Hom. in Merc. 417: ῥεῖα μάλ' ἐπρήυνεν, Hesiod. Theogon. 679: γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησε (quibus repugnat Quint. Smyrn. V 339, XII 539, XIV 28: καί ῥα μέγα στονάχησε), quamquam in talibus quoque augmentum videtur praeferendum esse. — Iam redeamus ad Callimachi locum, in quo χρυσῷ δ'

ἐπλήμμυρε commendat etiam hoc, quod IV 136 Callimachum *ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε* scripsisse codices omnes consentiunt. —

264. Wernickii coniecturam ad Triphiod. p. 41 prolatam, *χρυσείου ἀπ' οὔδεος*, minime esse necessariam docent praeter Homeri Il. XIV 154 *στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου* loci plurimi apud Hermann. ad Orphic. p. 726. add. Koechly ad Quint. p. XL et Hecker. Com. crit. in Anthol. I p. 69. —

266. Terram esse quam alloquatur Delus una est et consentiens editorum opinio, etsi prudentiores, quum nec in antecedentibus versibus nec in ipsa allocutione ulla sit terrae mentio, concedunt hoc fieri non posse nisi poetae verbis aliquantum immutatis. Sed quum ipsa oratione de Apolline maxime agatur isque et ante eam memoretur et finita oratione denuo v. 274, quid rationi convenientius quam statuere Apollinem intelligi? Atque ita rem instituisse Callimachum apparet ex optimorum codicum quae nunc demum innotuit lectione: *ὦ μεγάλε, πολύβωμε*, quae exquisitior est quam ut putari possit a librariis profecta esse. Debet autem Callimachus vocativum *μεγάλε* Aeschylo, cuius in Sept. 802 legitur *ὦ μεγάλε Ζεῦ*, agnoscere autem noluerunt nec librarii nec editor princeps (nam eius patet coniecturam esse *ὦ μεγάλ' ὦ*) quoniam metro timebant, iniuria quidem. nam Callimachus Homer. imitatus est Il. XXI 474 *νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως*; Od. III 230 *Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων*; et alios locos apud Spitzner. de vers. Graec. heroic. p. 37. At miretur fortasse aliquis Apollinem recens natum dici urbes multas et aras habere, quas postea demum accepit. Sed vaticinanti licuit Delo Apollinem appellare *πολύπτολιν* et *πολύβωμον* (ut appellantur Diana III 225 et Asterie IV 316), quem ad modum et ipse vaticinans Apollo IV 88 Theben appellat *τάλαιναν* et IV 96 Nioben *κακόγλωσσον γυναῖκα*, etsi postea demum futuras. ac vel sine vaticinatione in Hym. Hom. Apoll. 123 et 126 Apollo infans incunabulis colligatus dicitur *χρυσάωρ* et *τοξοφόρος*, nec ignorant qui aliquem cum poetis habent usum, saepe eos admisisse eius modi *προλήψεις* historicas, de quo aliquoties nuper Hesiodi Theogoniam interpretans admonuit Schoemannus. Postremo de Apolline appellato propterea dubitare quispiam possit, quod postea Delus Apollinem non iam appellat, sed ab appellando transit ad narrandum dicens v. 269 *Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται*, non *κε-*

κλήσεαι. poterat quidem alterum hoc corrigendo restitui non improbabiliter — nam terminationes εαι et εται, εο et αο iam saepius vidimus in codicibus Callimacheis male commutari, nec obstaret huic coniecturae quod v. 273 dicitur ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι, non ὡς ἐγὼ σοί (cf. ad I 79) —, sed necessariam esse correctionem nego negabitque mecum qui contulerit Hom. Il. XIX 270 seqq.:

> Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα.
> οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
> Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
> ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος ἀμήχανος· ἀλλά ποθι Ζεὺς
> ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
> νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα,

ubi item ab invocatione Iovis iniecta Atridae mentione ad narrationem de Iove transitur. His satis nobis videmur demonstrasse priorem versus partem non esse contra optimorum codicum fidem corrigendam. sed restat in extremo versu πολλὰ φέρουσα, quod cum iam ad sequentem versum trahendum sit, apparet requiri φέρουσι. quamquam nescio an φέρουσαι praeferendum sit, quum αι et ᾱ constet saepissime a librariis esse permutata (cf. Bast. ad Gregor. p. 190 seq., p. 705, p. 884), sive hoc est pro φέρουσι, ut in Il. X 547 αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο illud ἐοικότες est pro ἐοίκασι (de quo loco cf. Lehrs. de Arist. p. 385), sive ἀνακολούθως habet oratio, quum dicere in animo habuerit poeta: πολλὰ φέρουσαι ἤπειροι ὁρῶνται vel simile quid. —

268. Nondum mihi potui persuadere αὐτή mutandum esse in αὐτάρ. nam αὐτή si putaverimus esse *sola*, quid iure reprehendat quisquam in hac sententia: *vos multa fertis, ego sola, utpote talis, sterilis sum. sed appellabitur a me Apollo Delius* —? nam asyndeton certe reprehendi non potest, sed aptissimum est huic loco. —

271. Hemsterhusii coniecturam Λεχαίῳ necessariam putavit Blomf. cum Ernestio, qui, *Lechaeum dictum Neptunum*, inquit, *nec reperit quisquam, nec dici posse crediderim.* Cur dici non possit, frustra quaerimus (nam Neptuni in portu Lechaeo templum memorat Pausan. II 2, 3), sed videtur tamen Ernestius vel L. Dindorfio persuasisse qui ethnico Λεχαῖος locum in Thesaur. Paris. V p. 232 non concessit. fugit igitur virum doctissimum

Stephani Byz. locus s. *Κάναστρον*, p. 353, 6: *Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ* (Apollonii Rhod. I 599) „*Καναστραῖον*," *φησίν*, „*ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης*." *ἀλλ' ἐναντιοῦται τὰ ἐθνικά, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ἐκλάβοιμεν παραπλησίως τῷ Λέχαιον καὶ Λεχαῖος, καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον καὶ Λυκεῖος Ἀπόλλων, καὶ Νύμφαιον καὶ Νυμφαῖος*. Hinc etsi ne ipse quidem colligere velim Neptunum dictum esse Lechaeum (quamquam non improbabilis est coniectura propter sequens *Λυκεῖος Ἀπόλλων*), tamen de ethnico *Λεχαῖος* dubitari non potest, quo ita usus est Callimachus ut Neptunum diceret *κρείοντα Λεχαῖον*, ut idem deus *Ἑλικώνιος ἄναξ* audit in Hom. Il. XX 404. eius modi autem in appositione hyperbaton frequentissimum esse constat. cf. Hom. Il. XI 322 *θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος*. XXIII 612. Od. II 386. XIX 416 XXIV 334. Apoll. Rhod. IV 971, 1069. Dionys. Perieg. 593. Nonn. Dion. V 208. XLVI 336. Colluth. 32 et 71, Musae. 321: *ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης*.

274. Alterum hemistichium profuit Nonno Dionys. IX 223 *Βάκχῳ μαζὸν ὄρεξε, τὸν ἔσπασεν ὑψιμέδων Ζεύς*. id. XLVIII 956 *παιδὶ δὲ μαζὸν ὄρεξε, τὸν ἔσπασε μοῦνος Ἐρεχθεύς*. IX 234 *ἕως γλάγος ἔσπασε μαζῶν*. —

276. „Pro *Ἐννώ* certissima coniectura restituo *Ἐλευθώ* fretus Thucydidis verbis III 104: *πᾶσα ἐκαθάρθη* (*Δῆλος*) *τοιῷδε τρόπῳ. θῆκαι ὅσαι ἦσαν τῶν τεθνεώτων ἐν Δήλῳ πάσας ἀνεῖλον καὶ τὸ λοιπὸν προεῖπον μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν, ἀλλ' ἐς τὴν Ῥήνειαν διακομίζεσθαι*. nam *Ἐλευθώ* non diversa est ab *Εἰλείθυια* (cf. Naeke de Hecal. p. 189). quis enim ferat Enyo ita, ut in vulgata lectione factum, a Marte disiunctam?" Ita multis abhinc annis scripsi in Schneidewini Philol. VI p. 505, eandemque coniecturam aliquot annis post proponentem vidi non sine laetitia Meinekium, qui puerperium cum contagio coniunctum veteres credidisse docuit ex Eurip. Iphig. Taur. 382 et Theophrast. Charact. XVI. Ac plane etiam incredibile est Callimachum partus mentionem omisisse, belli bis fecisse. quod autem olim vulgatae lectioni etiam hoc vitio vertebam, *Ἐννώ* et *Ἄρης* ita male disiungi, nunc nollem factum. nam in enumerandis rebus veteres video non semper coniungere quae eiusdem sunt generis. cf. Hom. Il. IX 365 *χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν ἠδὲ γυναῖκας ἐυζώνους πολιόν τε σίδηρον ἄξομαι*. id. XV 663 *παίδων ἠδ' ἀλόχων*

καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων. Quint. Smyrn. VI 620 *θῆκαν ξύλα — μῆλα — φάρεα — βοῶν φῦλα — ἵππους*. id. VI 174 *αὐλῶν φορμίγγων τ' ἰαχὴν ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων σύριγγός τε*. VII 679 *χρυσὸν — ἄργυρον — γυναῖκας — χαλκὸν — σίδηρον*. VII 690 *μένος — εἶδος — μέγεθος — θάρσος — φρένας*. Nonn. Dionys. XXXVII 114 *ποικίλα δ' ἦεν ἄεθλα, λέβης, τρίπος, ἀσπίδες, ἵπποι, ἄργυρος, Ἰνδὰ μέταλλα, βόες, Πακτώλιος ἰλύς*. cf. Strang. in Iahnii Annal. Suppl. IV p. 358. —

278. Quae durior dicendi forma Ernestio videbatur *δεκατηφόροι ἀπαρχαί*, ea tamen frequentatur a lyricis et tragicis nec plane abhorret a scriptoribus. cf. egregium Lobeckii excursum ad Sophocl. Aiac. 324. Imprimis autem Aeschylus hoc dicendi genere usus est, quem in hac quoque re Callimachum imitatum esse putamus. Vt igitur ille *δαφνηφόρους τιμάς* Suppl. 676 voluit esse honores qui fiunt oblata laurea, aut *μίασμα μητροκτόνον* Eumen. 278 piaculum quod fit matre occisa, aut *βουφόνους θοίνας* Prom. 531 epulum quod fit mactatis bobus, aut *καθαρμοὺς χοιροκτόνους* Eum. 280 piacularia quae fiunt porcis mactatis etc., ita Callimacho *δεκατηφόροι ἀπαρχαί* sunt *ἀπαρχαὶ φερομένης δεκάτης*, primitiae quae constant vel fiunt oblata decima. in qua interpretatione de accentu qui est in *δεκατηφόροι*, actorem significanti, non actum, dubitari non potest, quum in his Graeci agentium epitheta soleant ad tempus locumve quo quid fit, aut ad rem, in qua quid fit transferre, quasi tempus, locus, res ipsa faciant hoc quod priore adiectivi compositi parte indicatur. cf. Lobeck. l. l. Patet autem his, ex duabus interpretationibus ab Ernestio propositis, quarum altera est *primitiae decumanae i. e. decimae ipsae*, altera *primitiae et decimae*, priorem unice veram esse. —

279. Callimacho hic obversatum esse Thucyd. locum III 104: *χοροὺς ἀνῆγον αἱ πόλεις*, Callimachi autem locum Dionysio Perieg. 527 *χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι*, iam ab aliis monitum. —

280. In Hesychii glossa II p. 284: *ἠοίην, ὀρθρίαν, ἢ τὴν πρὸς ἀνατολήν*, alteram interpretationem ad Callimachi hunc locum referendam esse vidit Meinekius. —

281. *Κλήρους ἐστήσαντο* quod libri habent, si quicquam, nihil significare potest nisi *ἐκλήρωσαν*, ad normam earum locu-

tionum quarum ad v. 185 mentionem fecimus, στήσασθαι βοήν, μάχην, ἅλμα. sed id alienum ab hoc loco, in quo requiritur notio τοῦ κληρουχεῖν. itaque cum Meinekio perfacilem recepi Dobraei emendationem. cf. fragm. CLXXXV. —

282. Huc respicit schol. Dionys. Perieg. 560: τινὲς δὲ τὸ τῶν Μακροβίων (υἱῆας) εἰρῆσθαι τῶν Ὑπερβορέων φασί, ἐπεὶ καὶ τούτων ὁ Καλλίμαχος ἱστορεῖ μακρὸν εἶναι τὸν χρόνον λέγων καὶ πολυχρονιώτατον. sed errarunt quos ita interpretatos esse dicit scholiasta, nam Callimachus non *longaevos* intellexit (ut III 132. V 128), sed *gentem vetustissimam*, ut πολυχρονιώτατα τῶν ἀνθρωπίνων, πόλεις καὶ ἔθνη Xenoph. dicit, Memorab. I 4, 16. Ceterum imitatur Callimachum Nonnus Dion. XLVIII 443: Τιτήνων γεγαυῖα παλαίτατον αἷμα καὶ αὐτή. —

283. Apertum est dici, si quotannis Hyperborei ἀπαρχὰς κεκρυμμένας ἐν καλάμῃ πυρῶν (sic enim interpretandum illud καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα, secundum Pausan. I 31, 2) mittant, non iam, ut primo factum (cf. v. 291 seq. coll. Herod. IV 33), ipsos Hyperboreos perferre eas Delum, sed Hyperboreos primos ferre usque ad fines (cf. Herod. IV 33, 2 et Plin. Nat. hist. IV § 91) Epiri, tum excipi eas a Pelasgis Dodonensibus ferrique per Epirum indeque per manus traditas ferri Delum usque. Hinc patet errasse eos qui πρῶτοι non recte dictum putabant, quod necessarium est, quum primi ferentes Hyperborei opponantur iis qui post eos ferunt, — et errasse Reiskium, qui φορέοντες — ἔρχονται scribi voluit, quum ipsi Hyperborei non eant usque ad Malida terram, — nec recte statuisse Meinekium pro φορέουσι legendum esse πέμπουσι. nam etsi non omnes Hyperborei φορέουσι illas primitias, ex Hyperboreorum tamen gente sunt qui usque ad Epiri fines ferunt. Quod autem necessariam eam coniecturam etiam propterea Meinekius dicit, quod particula τοί inusitata sit Callimacho, nescio cur ἤ τοι quidem tolerare voluerit (cf. p. 312), noluerit ferre μέν τοι. Postremo improbandum esse censeo quod idem vir egregius scripsit Δωδώνηθι Πελασγαί. id enim tum demum necessarium esset, si in ipsa urbe Dodona primitias exciperent. nunc autem nihil impedit quin putemus Pelasgos Dodonenses (nam hoc significat Δωδώνηθε Πελασγοί. cf. quae dixi in Nicandr. p. 95, ubi adde Platon. Epigr. in Anthol. Pal. IX 506: ἐννέα τὰς Μούσας φα-

σίν τινες· ὡς ὀλιγώρως· ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη) Dodona profectos in finibus Epiri eas excepisse. Sed his spretis Meinekii coniecturis aliam eiusdem viri coniecturam laudemus necesse est quam dubitanter ille proposuit, non *ἐκβαίνοντα*, sed *εἰςβαίνοντα* (vel potius *ἐςβαίνοντα*) scribendum esse. nam *ἐκβαίνειν* (i. e. ex finibus Hyperboreorum) si uti voluisset Callimachus, non *ἐκβαίνοντα*, sed *ἐκβάντα* scribere debebat. itaque in ordinem verborum haec quidem recipienda erat Meinekii coniectura. Ac firmat aliquatenus coniecturam imitatio Dionys. Perieg. 107: *τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου*. —

286. Adiectivum *ἀσίγητος* a Dodonaeo oraculo ad Delphicum transtulit Nonn. Dionys. IV 290 *ἔνθα κιχήσας Δελφὸν ἀσιγήτοιο μεσόμφαλον ἄξονα Πυθοῦς*. —

287. *Ἱερὸν ἄστυ* quaenam urbs Maliensium per excellentiam appellari potuerit neminem docuisse dicit Meinekius. equidem non dubito quin omnes cogitaverint de Anthele, quae nobilitata fuit Cereris Amphictyonidis templo et Amphictyonum conventibus. Itaque nolui cum Meinekio recipere coniecturam ab ipso prolatam, *Ἰρέων ἄστυ*, praesertim quum nec de nomine huius Maliensium gentis nec qua parte Maliensis agri habitaverint satis constet. cf. Bursian. Geograph. Graec. I p. 95 seq. nec probo quod Meinekius *οὔρεα Μηλίδος αἴης* de Trachiniis, altera Maliensium gente, intelligit, tertiam, *Παραλίους*, propterea omissam a Callimacho putans, quod primitiae Paraliorum fines non attigerint, ut qui septentrionem versus Trachiniis incoluerint. Imo *οὔρεα* totam Maliensium terram montuosam significat et Callimachus quum dicere deberet *δεύτερον οὔρεα καὶ ἱερὸν ἄστυ Μηλίδος αἴης*, inverso ordine dixit *δ. ἱερὸν ἄστυ καὶ οὔρεα Μ. αἴης* eodem iure prothystero usus quo Homerus utitur ubi dicit *ἱκέσθαι οἶκον ἐυκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν* (Od. IV 476 et alibi), de qua figura egregia notavit Classenus, Beobachtungen über d. Homer. Sprachgebrauch, p. 210 seq., eadem figura etiam Thucydidem et Demosthenem usos esse monens p. 204. —

291. *Πρῶται*, non *πρῶτοι*, quod olim in Philol. VI p. 545 conieceram, Callimachus scripsit, quoniam re vera virgines primitias ferebant, non iuvenes, quorum non erat nisi comitari illas et in itinere tueri. at quum neque hi redierint, sed et ipsi

gloriam honoremque asseculi sint, recte mox dicitur οἵ γε et ἐκεῖνοι, quae ad utrumque genus referenda sunt. — Ad hunc locum respicere videtur Stephan. Byz. p. 650, 6: Καλλίμαχος δὲ (τοὺς Ὑπερβορέους) τοὺς αὐτούς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς, ubi olim Ἀντίμαχος legebatur. sed Callimachus hoc potius dicere voluisse videtur, virgines inde a finibus Arimasporum, quibus hi Hyperboreos attingebant, tulisse primitias. —

292. Tribus his virginum Hyperborearum nominibus usus est etiam Nonn. Dionys. V 489 seq. et XLVIII 332 seq., sed Naiadas appellat et Dianae facit comites. In eodem hoc versu εὐαίων vix dubito quin corruptum sit. ex duabus etiam eius vocis interpretationibus, quas proponit Hesychius II p. 217, altera, quae est εὔγηρως, hic plane inepta, altera autem, εὔμοιρος, quam ipsius firmat Callimachi usus V 117 et Epigr. LII 3, propterea admitti nequit, quod postea demum εὔμοιροι γενέσθαι virgines dicuntur (cf. v. 295), ut hoc loco alio epitheto utendum poetae fuisse videatur. Iure autem Hecaerge appellari potuit εὐαίμων, quippe quae esset αἵματος ἀγαθοῖο (Hom. Od. IV 611), ut Boreae filia. Non invenitur quidem nisi proprium Εὐαίμων, sed tamen etiam adiectivo εὐαίμων uti Callimacho licuit, quum in usu essent ὁμαίμων, συναίμων, αὐθαίμων. Illo autem epitheto si Callimachus usus est, apparet idem ad ceteras etiam duas virgines cogitando retrahendum esse. —

297. Ἦθεα frustra in suspicionem vocatum rectius ceteris, qui *thalamos* intelligi volebant, interpretatus est Meinekius, nisi quod non in universum *mentem* explicaverim, sed animum solitum et proprium virginibus i. e. pudoris plenum. Mox ἥλικα χαίτην (i. e. coaevum virginibus Hyperboreis capillum) hinc habent Nonn. Dion. XIII 92 et Triphiod. 637. adde Nonn. XXV 162 ἥλικα πορφυρέης ἀπεκείρατο βότρυν ἐθείρης. —

298. Παρθενικαῖς, quod in margine codicis Paris. scriptum est, non codicis lectio videtur, sed docti scribae coniectura, quam fecit etiam Stephanus. Quae tametsi a multis laudata est, Reiskio, Ruhnkenio, Valcken. ad Herodot. IV 34 extr., Dilthey de Cydipp. p. 165 seq., aliis, mihi tamen admodum dubia esse videtur. Nam primum quum *virgines* comam obtulisse constet, Δηλιάδες nimis vage dictum est quam ut definiri epitheto, quale est παρθενικαί, non debeat. praeterea tametsi Herodot. IV 33 iuvenibus illis qui virgines comitati fuerint quique suo tempore περφερέες

appellentur, magnos tribui honores dicit, tamen nec is nec alius quisquam memorat, his quoque comam oblatam esse a nubentibus, sed solis virginibus Hyperboreis simul a puellis iuvenibusque Deliis offerri Herodotus dicit. Itaque certe ἠιθέῃσιν scribendum fuit, qua voce usi sunt Nicandr. fragm. LXXIV 64 p. 93: αὐτάς τ' ἠιθέας ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι τηλόθεν ὀξυτέρῃσιν ἐφελκόμεναι χροιῇσι (sic enim ibi scribendum) et Antipat. in Anth. Pal. IX 241, 3. Sed quum in magno eum Herodoto consensu (cf. Valck. ad Herod. IV 33, 2) tamen in sat multis magnisque rebus Callimachus ab eo dissentiat, tutissimum sane videtur statuere Callimachum dixisse virgines Delienses virginibus Hyperboreis, iuvenes iuvenibus comam in nuptiis totondisse. At ne sic quidem ferri potest ἠιθέοισιν. nam quis hoc patienter ferat nunc de utroque sexu dictum, quum paulo ante v. 294 de solis dictum sit iuvenibus? quaerenda igitur quaedam vox est, qua et apte hic utrumque genus significetur et ipsi hi iuvenes virginesque paulo dilucidius indicentur. Quibus quum heroum honores pateat tributos esse, pronum fuit corrigi ἡμιθέοισιν. nam ἥρωας appellatos fuisse ἡμιθέους constat vel ex Hesiod. Op. 158. atque confusa utraque vox est etiam in Theocrit. XIII 69, Anthol. Palat. V 94, 4 et IX 64, 8. — Iam unum restat quod moneam. nam παῖδες ἄρσενες parum apte opponuntur Δηλιάσιν παρθενικαῖς, quum ἄρσενες sexus potius quam aetatis notionem habeat. itaque εἴρενες scribendum duxi, i. e. κοῦροι τέλειοι (Hesych. coll. Nauck. de Aristoph. Byz. p. 97 not. 19), praesertim quum eodem nomine Callimachus usus sit etiam in fragmentis. ἄρσενες autem (quod cum illo permutatum etiam in Xenoph. de Rep. Laced. II 4) una cum ἠιθέοισιν fluxisse videtur ex v. 293 ἄρσενες — ἠιθέων. —

300. Non imiter Bernhardy. ad Dionys. p. 756, nedum Meinekium, quorum ille πέρι commendabat, hic p. 306 etiam ἄμφι scribendum esse dubitanter proponit. Sed ab ἀμφί praepositione veteres grammatici anastrophen prorsus abiudicant (Lehrs. Quaest. ep. p. 71), reliquis non concedunt, ubi praepositio a voce sua alia interposita voce diremta sit (Lehrs. p. 75). Quod autem simplici περί vel ἀμφί factum est, id quin etiam in coniuncta utraque praepositione faciendum sit dubitari nequit. coniunguntur autem haud raro, quamquam praeter hunc locum nondum ita inveni coniunctas, ut voci suae postpositae sint, sed aut

praeponantur aut pro adverbiis sint, quotquot huius coniunctionis formae extant. Ita in Hom. Il. XVII 760 est *περί τ' ἀμφί τε τάφρον*, in Hesiod. Theogon. 848 *περί τ' ἀμφί τε κύματα*, in Apollon. Rhod. III 633 *περί τ' ἀμφί τε τοίχους.* contra pro adverbio sunt *περί τ' ἀμφί τε* in hym. Hom. in Cer. 276. Apoll. Rhod. II 1208, IV 158. Arat. 46. Orph. Lithic. 358. Altera forma est in Hom. Il. II 305 *ἀμφὶ περὶ κρήνην*. Od. XI 609 *ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν*. Orph. Lithic. 595 *ἀμφὶ περὶ σταχύεσσιν*. Epigram. in Append. Anthol. Palat. n. 191 extr. *ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασιν*, et ubi pro adverbiis sunt, in Hom. Il. XXI 10 et XXIII 191. Tertiam formam, quae paulo frequentius est, eius modi habent loci quales sunt Hom. Il. XV 647 *ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος*. Nicandr. Alexiph. 338 *ἀμφὶ δὲ γαστρὸς ἄλγεα δινεύοντα περὶ στομάτεσσιν ὄρωρεν*. Quint. Smyrn. IX 364 *ἀμφὶ κόμαι περὶ κρατὶ κέχυντο*. Theocrit. VII 142 *πωτῶνται ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι*. Quartam formam solis nunc debemus grammaticis (cf. Bernhardy ad Suid. II 2 p. 193), *περιαμφί*, ad cuius normam Bekkerus in Homero etiam *ἀμφιπερὶ κρήνην* etc. scripsit. —

301. Quod codices habent omnes nec quisquam editorum infestabat, *ὡς χόρον ἀμφεβάλοντο*, vereor ut per linguae leges aliter explicari possit atque in hunc modum: *insulae velut chorum sibi circumdederunt.* nunc autem ipsae Insulae sunt chorus quo circumdatur Asterie. Iure igitur me puto correxisse *ὡς χόρος*, ut ad *ἀμφεβάλοντο* ex antecedentibus suppleatur *σέ*. cf. Apollinar. Paraphr. Psalm. XLVII 23: *σπεύσατέ μοι Σιῶνα περισταδὸν ἀμφιβαλέσθαι.* —

302. Mira est Blomfieldi interpungendi ratio, quam partim ex veteribus editionibus retinuit: *ἀμφεβάλοντο, οὔτε σιωπηλήν, οὔτ' ἄψοφον· οὖλος ἐθείραις Ἕσπερος ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον*, etsi verum viderat iam Stephanus. Blomfieldum tamen sequitur Haupt. observ. crit. p. 63. Ceterum poterat sane Callimachus scribere *οὐδὲ σιωπηλὴν οὐδ' ἄψοφον*, nunc autem asyndeto usus est ut in simili causa VI 73. add. Hom. Od. V 32 et alibi. — *Οὖλος* recte interpretatur Doederlein. Gloss. Hom. II p. 44. sed quod *ἐθείρας* scribere mallet causa erat nulla. —

308. *Κύπριδος ἀρχαίης ἄγαλμα* adeo offensioni fuit et Spanhemio et Meinekio, alter ut pro *Κύπριδος ἀρχαῖον ἄγαλμα*

dictum putaret, alter ut *Κύπριδος Ἀκραίης* scribendum existimaret, quem ad modum deorum multi *Ἀκραῖοι* dicuntur, quos inter Venus tamen non est. At *ἀρχαίην* quum Venerem dicit Callimachus, non Iovis ex Dione filiam intelligi voluit, sed eam quam ex testiculis Urani in mare abiectis natam fabulabantur. nam *ἀρχαίους* id vocabant deorum genus quod fuit antequam Iupiter cum suis regnabat. ita Erinyas Aeschyl. Eumen. 720 *ἀρχαίας θεάς*, et Nonn. Dionys. XVI 230 dicit *ἀρχαίην Μελίην*, quae et ipsae cum castratione Urani cohaerent (cf. Hesiod. Theog. 185, 187). ita *ἀρχαίη Νύξ* dicitur in Arat. 408, et *Ἀστραῖον ἄστρων ἀρχαῖον πατέρα* habemus ibid. v. 99 (coll. Hesiod. Th. 381), et ita intelligendus etiam Stephani Byz. locus p. 705, 14: *Ὤγενος, ἀρχαῖος θεός*, siquidem is deus non diversus fuit ab Oceano (cf. Schoemann. ad Hesiod. Theog. p. 97). sed paulo aliter Pindar. fragm. hymnor. 7, 5 Bergk. Themin appellat *σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διός* (coll. Nonn. Dionys. XXIX 332). alibi heroes et heroinae vocantur *ἀρχαῖοι*, ut lo Aeschyl. Suppl. 49, Pyrrha Rhian. fragm. ap. Mein. Anal. Alex. p. 186, Polyphemus Theocrit. XI 8, Metanira Nicandr. Ther. 487 et Nonn. Dion. XIX 82 etc. — Cum iis quae mox sequuntur cf. Theognid. 11 *Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων εἵσατο*, ipsumque Callimachum in fragm. LXXVI. —

310. Patet intelligendum esse mugitum Minotauri, filii Pasiphaes. at qui Callimachum hoc ita dixisse putant: *χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες Πασιφάης*, vereor ne balbutientem faciant poetam. ita enim non video cuius intelligi possit mugitus praeter Pasiphaes. Fuit quidem quum Meinekius putaret, *μύκημα καὶ υἷα* per hendiadyn esse dictum ac significare *mugientem* Pasiphaes filium. verum nec haec mihi recte aliquid mente concipientis apteque et perspicue loquentis oratio videtur esse, ac desidero eius modi figurae illius exemplum, ubi duorum nominum ita coniunctorum alterum abstractum, concretum alterum sit, utrique autem suum adiungatur attributum. Atque ipse postea (p. 306) Meinekius hanc interpretationem sprevit et tria dicit Callimachum nominasse quae pueros terruissent, horribilem Minotauri mugitum, crudelem Minotauri feritatem, inobservabiles labyrinthi errores. sed quis in tali sententiarum iunctura concesserit hoc aliter dici potuisse atque sic: *χαλεπὸν μύκημα καὶ ἀγριότητα υἱέος Πασιφάης* —? Itaque hic quidem non

dixerim Meinekii *τὰς δευτέρας φροντίδας σοφωτέρας* esse, qui antea corruptum locum iudicaverat. cui iudicio subscribendum esse existimo. nam ne hoc quidem cuiusquam arbitror assensum laturum, si quis vulgatum Ita interpretetur ut sit *χαλεπὸν κατὰ τὴν φωνὴν καὶ ἄγριον υἷα Π.* Potuit autem una mutata litera restitui quod et rei conveniat et apte enuntiatum sit: *χαλεπὸν μυκητὰ* (i. e. *μυκητήν*) *καὶ ἄγριον*, cui deinceps appositionis loco additum *υἷα Πασιφάης*. Non dedecuit profecto Callimachum Homerica illa imitari *μητίετα, αἰχμητά, ἱππότα* etc., ad quorum normam efficta apud recentiores epicos hic illic emergunt alia. velut solus, quantum quidem scimus, Oppian. Hal. V 6 dixit: *Ἰαπέτοιο γένος, πολυμῆτα Προμηθεύς* (coll. Hesych. IV p. 357: *πολυμήτης· πολύβουλος, πολύφρων*), nec aliunde nisi ex Orph. Lithic. 307 notum *πολεμιστὰ σίδηρον*, ubi accusativus est, quem etiam in Callimacho statuimus convenienter grammaticorum observationi qui aclita eius modi vocabula esse observant (cf. Lobeck. Paralip. p. 183 seq.). Significare autem *μυκητά* volumus *bovem mugientem* (quod fieri licet, quum *μυκᾶσθαι* proprium sit bubus et Theocrit. VIII 5 dicat *μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι*), vel simpliciter *taurum*, quem ad modum Ananio fragm. V 6 *ἠχέται* sunt *cicadae*, quas *ἠχέτας τέττιγας* alii dicunt, Nicandro fragm. LXXIV 30 *βρωμητής* est *asinus*, *μηκάδες* (non *μηκάδες αἶγες*) Theocrito et Oppiano sunt *caprae* etc. cf. quae dixi in Philol. XXIII p. 428. ac similiter *δασύποδες* multis sunt lepores (cf. Bergk. comm. de rell. comoed. att. antiq. p. 254). praeterea *χαλεπόν* et *ἄγριον* ad idem nomen retuli, ut relata sunt etiam in Hom. Od. I 198 *χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι*, et VIII 575 *ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι*, et in ipso Callim. VI 67, duorum autem adiectivorum ad unum nomen relatorum eandem hanc collocationem haud raro legimus. cf. Hesiod. fragm. XVI 6 Markscheff. *ἄλλοτε δ' αἰνὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος.* Solon. fr. XIII 68 *εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν.* Theocrit. XXIII 19 *ἄγριε παῖ καὶ στυγνέ.* Bion. I 52 *πὰρ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον.* Quint. Smyrm. VI 151 *ἐς μέγα δῶμα καὶ ὄλβιον.* eiusd. XII 75 *ὡς ἐπέοικεν ἀμύμονι φωτὶ καὶ ἐσθλῷ*, etc. nec desunt exempla apud tragicos et scriptores. cf. Aeschyl. Choëph. 368 *μεγάλης δὲ τύχης καὶ Ὑπερβορέου.* eiusd. Eumen. 154 *ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν.* eiusd. frag. CCXC 4 *παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές.*

Xenoph. Anab. IV 3, 6 τραχὺς ἦν ὁ ποταμὸς μεγάλοις λίθοις καὶ ὀλισθηροῖς. Plutarch. Cleom. 2 extr. πρὸς τὰς μεγάλας φύσεις καὶ ὀξείας, etc. —

311. Ἕδος Λαβυρίνθου conferendum cum Θήβης ἕδος Hom. Il. IV 406. add. Od. XIII 344 Ἰθάκης ἕδος, Quint. Smyr. XIV 623 εὔορμον ἕδος λιμένων. Nonn. Dion. XIX 124 Κυπαρίσσου ἕδος (coll. ibid. 163 Σιρίδος ἕδρην). Apollinar. XVIII 2 ἕδος οὐρανοῦ, etc. cf. Meinek. ad Steph. Byz. p. 140. —

314. Constat putasse Athenienses theoridem illam quam Delum mittere solebant eandem fuisse navem qua Theseus a Creta rediisset, etsi putri nova subinde substituta materia plus semel nova facta esset. cf. Boeckh. Staatshaush. II p. 81 et Urkund. ueber d. Seewesen p. 76. Hanc famam patet hic significasse Callimachum, sed ita ut non ipsam theoridem diceret aeternam, sed sola τοπήια appellaret ἀειζώοντα. neque enim video quo modo aliter haec intelligi possint atque ita: mittunt Athenienses Phoebo ἀειζώοντα τοπήια navis Theseae, quae sacra facta sunt theoridis. Improbanda certe Ernestii interpretatio: perennia theoridis sacra Phoebo mittunt, arma navis illius. At illud ut intelligeretur interpungendum erat ita: ἀειζώοντα, θεωρίδος ἱερά, Φοίβῳ Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια ν. ἑ. quamquam vereor ne librarii alterius in utroque versu hemistichii sedem male transmutaverint corruperintque quae in hunc modum Callimachus scripserat:

ἔνθεν ἀειζώοντα τοπήια νηὸς ἐκείνης
Κεκροπίδαι πέμπουσι, θεωρίδος ἱερά, Φοίβῳ.

quam scripturam vix temperavi mihi quin reciperem. — Ἀειζώων, quo Nonnus quoque et Paulus Silent. usi sunt (cf. Steph. Thes. Paris. I p. 739 C), causa non fuit cur Nansius dirimi vellet. cf. Lobeck. Elem. I p. 590 seq. Tum τοπήια, quod ex hoc loco habere videtur Hesych. IV p. 165: τοπήια· ὅπλα νεώς, σχοινία, τοπεῖα, κάλοι —, male in τυπήια mutare voluit I. G. Schneiderus in Lex. graec. s. τοπήια. Animi causa moneo Reiskium τοπήια interpretatum esse mercedem stationis nauticae. — Postremo quum in antecedentibus nulla navis commemorata sit, Meinekius νηὸς ἐκείνης negat intelligi posse nisi statuatur excidisse versum huiusce modi: τῇ τότε Δηλιακαῖς Θησεὺς ἐπεκέλσατ' ἐπ' ἀκταῖς. quod si non probetur, certe νηὸς ἐκείνου corrigendum esse. equidem neutrum probo. nam qui paulo ante

(v. 311) legerunt *ἀνέπλει*, sine ulla haesitatione hic intelligent *navem illam qua in altum vehebatur Theseus.* —

318. Mutavi interpunctionem quae in *ἄηται* fuit minima post Stephanum (veteres enim editiones cum codd. AB *ἄηται·* vel *ἄηται.* habent). nam quae sequuntur parum cohaerent cum superioribus, sed nova inde incipit enuntiatio, quae non item ut v. 318 complementum suum in vv. 316 seq. habet, sed in illis quae incipiunt ab *ἄλλα τὰ λαίφη*, et sic intelligenda sunt: sed *si* vel maxima necessitas urget, tamen vela subducunt (coll. VI 85 seq.). Apte cum his Vergil. Aen. III 453 contulit Anna Fabri. —

320. *Αὖθις*, quod hic libri fere omnes habent, tametsi scio ab aliis epicis praelatum esse Homerico *αὖτις* (cf. Koechly ad Quint. p. LIII), non dubitavi tamen mutare cum Meinekio, quum in I 21. IV 99, 148. V 141. VI 69 optimi libri in *αὖτις* consentiant, et in fragm. quoque CXIII nunc editum sit *αὖτις* (adde fragm. CXCV). atque etiam in Apollonio Rhodio optimi codicis Laurentiani scriba, qui tot locis dedit *αὖτις*, ad *αὖθις* aberravit II 574 et III 741. —

321. *Βωμὸν ἑλίξαι* ut possunt interpretantur *aram circuire.* sed nemo facile obloquatur Meinekio qui negat illud significare aliud quid posse nisi *volvere aram*, neutrali autem significatione si dictum sit *ἑλίσσειν*, addendam esse vocem aliquam qua istum volutatum *κύκλῳ περί τι* factum esse appareat. Recte igitur supra v. 13 Callimachus dixit (*πόντος*) *ἀμφί ἑ* (Delum) *πουλὺς ἑλίσσων*, recte item Eurip. Phoen. 777 *μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι* (ita recte Reisk.) *Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν*, aliique quorum locos apposuimus IV 13. Atque idem fit ubi pro *ἑλίσσειν* eadem significatione dicitur *ἑλίσσεσθαι*. cf. Apoll. Rhod. IV 1198 *ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον* (coll. Dionys. Perieg. 841) et Triphiod. 342 *μολπῇ τ' ὀρχηθμῷ τε περὶ βρέτας εἱλίσσοντο*. At erunt fortasse qui intransitivum *ἑλίσσειν* cum accusativo constructum ita defendant, ut conferant Eurip. Hercul. fur. 689 *Λατοῦς εὔπαιδα γόνον εἱλίσσουσαι καλλίχοροι*, aliosque eius poetae locos (cf. Seyfferth. ad Sophocl. Antig. 1153). sed in his *ἑλίσσειν* non est circumvolvere se, sed *saltare* (*πόδας ἑλίσσειν*), cui accusativus additur eadem ratione qua additur verbo *χορεύειν*, ut sit *saltando celebrare aliquem* (cf. Matthiae Gr. graec. § 414 n. 14), quam significationem nemo putabit hic admittendam esse, quum non *βωμός*, sed Delus

saltando celebretur. His perpensis nemo iam, opinor, dubitabit quin locus corruptus sit, id quod etiam Meinekius statuit. sed is quod περὶ βωμὸν ὑπὸ πληγῆσιν ἑλίξαι corrigendum esse putat, vereor ne hoc paulo violentius sit remedium. quidni autem non tam σέο quam ἑλίξαι in mendo cubare credamus? quod si in ἐλελίξαι mutaverimus simulque pro πληγῆσι scripserimus πληγῆς (quae terminationes commutatae sunt etiam II 88), comparaverimusque Hom. Il. I 530 (coll. VIII 199) μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, facillima mutatione lucrabimur quod rei convenientissimum sit. Constat quidem ex Hesychii loco I p. 480: Δηλιακὸς νόμος· τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν καὶ τύπτεσθαι (sic enim verissime emendavit Meinek. ad Callimachi hunc locum) homines aram Deliacam *circuisse* sub verberibus, sed Callimachus huic narrationi non obstat, si ἐλελίξαι scripsit, circuitum autem illum non memoravit. nam alterum alteri non repugnat, et aram concussam esse poetae paulo gravius visum prae altero, fortasse etiam paulo aptius, quoniam hoc magis quam illud idoneum erat risui movendo, ob quem totam olim rem institutam fuisse poeta dicit v. 324. Itaque non dubitavimus ὑπὸ πληγῆς ἐλελίξαι reponere, praeterea autem nihil in his mutandum censemus. Primum enim ἤ non habet quo offendat, modone ad πρίν, sed ad καί in v. 322 referas, ut ἤ — καί sibi respondeant, quem ad modum ἠμὲν — καί in Il. XV 664 et 670, τὲ — ἤ vel ἤ — τέ apud Homerum et alios (cf. quae dixi in Nicandreis p. 117, ubi add. Naegelsbach. ad Il. II 289, Stallbaum. ad Plat. Menon. p. 95 B). — Deinde quod μέγαν ita positum est acsi ad utrumque membrum pertineat, quamquam ad prius tantum pertinet, eam negligentiam apud optimos quosque poetas inveniri multis exemplis docui in Philol. XXIII p. 432 seq. idem factum certe V 28 πρώιον οἷαν ἢ ῥόδον ἢ σίβδας κόκκος ἔχει χροῖαν, ubi πρώιον ad ῥόδον tantum referri potest. sed III 62 τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι, paulo aliter habet, quoniam σφέας forma tantum sua ad primum membrum pertinet, sed significatione etiam ad alterum retrahendum est, de quo genere eodem quo dixi loco exposui p. 433. sufficere haec mihi videntur ad defendendum μέγαν ἤ. quibus non videntur, ii faciliore ratione quam qua Meinekius usus est emendare poterunt μέγα δή (etsi μέγαν βωμόν habemus etiam in

Apoll. Rhod. Argon. II 522). — Tum ῥησσόμενον Meinekius cum aliis corruptum putat, quoniam quo spectet prorsus intelligi non possit. sed quidni intelligamus *arae basin pedibus pulsatam* ab circumeuntibus nautis? nam ut Apollon. Rhod. I 539 περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν dicit, ut Nonn. Dion. XIX 111 (XL 241) ἐπιρρήσσων χθόνα ταρσῷ, ut idem XLI 189 βαρύδουπον ἐπιρρήσσων πέδον ὁπλαῖς, ita Callimacho licuit dicere ῥησσόμενον βωμόν, modone cum scholiasta intelligas τυπτόμενον, sed pulsatam prae dolore pedibus a nautis verberatis. scholiastae autem error inde natus est, quod ὑπὸ πληγῇσι cum ῥησσόμενον ita coniunxit, ut significetur causa efficiens, quum significetur potius id quod simul cum alia quapiam re fit eique rei quodam modo moderatur, velut in Apoll. Rhod. I 540 ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς πόντου λάβρον ὕδωρ, aliisque locis plurimis. cf. interpretes ad Thucyd. V 70. — Postremo reiciendum erat quod Stephanus coniecerat ἀποστρέψαντες, non quo Graecum non putem (quae Meinekii sententia fuisse videtur, qui πρίν in tali orationis forma cum nominativo et infinitivo coniungi posse nescio cur negct), sed quod codicibus obtemperandum fuit et quod accusativus etiam alibi ita legatur, ut in Platon. Sophist. p. 217 B (quem locum attulit Lobeck. ad Phryn. p. 750 not.): πρὶν ἡμᾶς δεῦρο ἐλθεῖν διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν. — Πρέμνον ἁγνὸν ἐλαίης hinc habet Nonn. Dion. V 476. —

324. Hunc versum ante oculos habuit Nonn. Dionys. XXV 195 Λυαίῳ παίγνια κουρίζοντι σύες καὶ φῦλα λεόντων, unde alterum eiusdem locum, IX 128, correxit Ruhnkenius. De hyperbato cf. ad III 24. —

326. Ἥν ἐλοχεύσατο corruptum esse viderunt Stephan. et Spanhem., quos neglexerunt Ernest. et Blomfield. iniuria. nam ut nunc res est poeta salvere iubet non Latonam, quod aptissimum est, sed Dianam, cuius in toto hymno nulla mentio facta est a poeta illorum secuto opinionem qui Dianam una cum Apolline in Delo natam esse negabant. Ego tamen non probandas censui Stephani et Spanhemii coniecturas, nedum Arminii Koechly inventum, ἥ σφ' (l. e. ἣ αὐτόν), nemo enim facile dixerit hoc quo modo in ἥν corrumpi potuerit, sed uno addito apice scripsi ἣ 'νελοχεύσατο (coll. V 47 ἡ 'ς Φυσάδειαν), nisi scribere praestat ἡνελοχεύσατο (ut δῆπειτα IV 160). atque hoc iam com-

mendaveram in Philolog. VI p. 500, sed non probavi Meinekio, qui Koechlyanum secutus est, quum in ἐνελοχεύσατο istud ἐν (id est ἐν σοί) non satis commode referatur ad remotius αὐτή. id parum grave mihi videtur argumentum esse praesertim quum id, ad quod referri volumus ἐν, per totum hymnum celebratum sit et cuiusque animo obversetur. De usu eius modi verborum cum ἐν compositorum cf. Wesseling. ad Herodot. IX 7. adde Theocrit. V 10 τὶν δὲ τὸ ποῖον Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομᾶτα· οὐδὲ γὰρ Εὐμαρίδᾳ τῷ δεσπότᾳ ἧς τοι ἐνεύδεν. —

LAVACRVM PALLADIS.

1. cf. Asclep. in Anthol. Pal. V 202, 4 ἑσπερινῶν πώλων ἄρτι φρυασσομένων. —

3. Quum nondum veniat Pallas et v. 14 videatur tantummodo venire, tum vv. 33, 43, 55 oretur ut tandem veniat, et v. 137 demum re vera exeat, hic dici non potuit ἕρπειν nisi ita, ut haec oratio non tam videntis prodeuntem, quam conicientis deam mox venturam putetur esse. in qua quidem interpretatione putaverit quispiam acquiescendum esse. sed me hoc quoque offendit quod non additur ad quam rem dea parata sit. Quae causa fuit cur ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπεν (i. e. ἕρπειν. cf. φέρεν VI 10, πέλεν VI 53) scribendum censuerim. Εὔτυκος cum infinitivo iunctum habemus etiam in Aeschyl. Suppl. 940 πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος, ubi εὔτυκος verissime restitutum est a Spanhem. pro εὔτυκτος, quod ibi omnes, hic aliquot habent codices. eidem Aeschylo restituta vox etiam Suppl. 926 et 963, item εὐτυκάζου Sept. 134. Ab Aeschylo Callimachus illam vocem sumpsisse videtur ut alia plurima, velut quod mox sequitur σοῦσθε lectum in Suppl. 805. Sept. 31. —

8. Γηγενεῖς Gigantes appellantur etiam ab Orph. Argon. 18. add. Sophocl. Trach. 1058 γηγενὴν στρατὸς Γιγάντων. —

14. Σύριγγες non sunt ὑπαξόνιοι, sed περιαξόνιοι, ut πλῆμναι περίδρομοι dicuntur Hom. Il. V 726 — nam πλῆμναι a σύριγγες (i. e. χνόαι vel χοινικίδες) non multum sunt diversae. cf. Polluc. On. I 144 seq., schol. ad Il. l. l. et Blomf. ad Aeschyl. Sept. 141 —. scribendum igitur συρίγγων ἀίω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων, ut Homerus dixit Od. XVI 10 ποδῶν δ' ὑπο

δοῦπον ἀκούω i. e. *ὑπὸ ποδῶν*. Haec dudum scripseram in Schneidew. Phil. I p. 265 probavique Meinekio, qui tamen fortasse praestare dicit *ἀπ' ἀξονίων* coll. Rhian. in Anthol. Pal. VI 173, Alcae. Mess. ibid. VII 412, Hermesian. I 36. Ego addere debebam, simplex *ἀξόνιος* legi etiam in Nonn. Dionys. I 188 *ἀξονίοιο διέτρεχεν ἄντυγα κύκλου* (paulo aliter ibid. XXXIII 288 *ἀξονίῳ δὲ τένοντι πολυπλανὲς ὄμμα τιταίνων Καλλιστὼ σκοπίαζε*), et Statyll. in Anthol. Pal. IX 117, 5 *πρόσθε μὲν ἀξονίοις φθιτὸν εὔρυσας Ἕκτορα δεσμοῖς*. —

18. Bentleius: „*quid est Ἴδαν ἔριν? ab Ida monte gentile est Ἰδαῖος, non Ἴδος. lege τὰν Ἴδᾳ i. e. τὴν ἐν τῇ Ἴδῃ. dativus sine praepositione in loco rem aliquam gestam esse significat.*“ Probarunt hanc emendationem omnes nec iam vulgatam lectionem defensurum esse puto Godofredum Bernhardy, qui olim ad Eratosth. p. 148 Bentleium perperam Callimacho sustulisse indicavit *τὰν Ἴδαν ἔριν*. certe nihil nec ibi neque in Synt. graec. ling. p. 48 allatum video quod cum hoc conferri iure possit. nam *Σκύθης οἶμος, Φρὺξ τρίγωνος, Ἕλλην πόλεμος* (Thucyd.) et similia, ad quorum normam Callimachus dicit III 114 *Αἵμῳ ἐπὶ Θρήικι*, IV 280 *κρημνοῖο Αἰθιοπῆος* etc., tum demum defenderent *Ἴδαν ἔριν*, si ethnicum esset *Ἴδος*. nunc autem ab *Ἴδα* monte ethnicum ducitur *Ἰδαῖος* vel *Ἰδηίδης*. cf. Steph. Byz. p. 326, 19. ne quis autem *Μένδητα κρημνόν*, quem ex Pindar. fr. 215 Bernh. Synt. p. 48 affert, in auxilium vocet, rectius ibi novissimi editores (Bergk. p. 355 n. 184) interpunxerunt: *Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσας, ἔσχατον Νείλου κέρας*. nec cuiquam auctor sim ut afferat Sophocl. Electr. 180 *ὁ τὰν Κρῖσαν βουνόμον ἔχων ἀκτάν*, ubi Hermann. monet ad *Κρῖσαν* appositionis loco appositum esse *βουνόμον ἀκτάν*. —

19 seq. Pro *οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον — οὐδὲ Σιμοῦντος* cur tacite Meinekius scripserit *οὔτ' — οὔτε* causam non invenio. nam si nihil offensionis habet Hom. Od. VIII 176. *οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε*, aut Isocrat. IX 43: *οὐδὲ περὶ τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην προσπιπτόντων οὐδὲ περὶ ἓν πεπλανημένως εἶχεν*, ubi alterum *οὐδὲ* ad totam enuntiationem, alterum ad unam aliquam vocem refertur, non potest etiam offendere tale quid: *οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαξεν ἔριν, οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον — ἔβλεψεν*. His quod tertium hic additur *οὐδέ*, id

nihil plane refert. nam hoc dixit Callimachus: nec quum in Ida Paris litem iudicavit, *ne* orichalcum *quidem vel* aquam, quibus pro speculis utuntur, inspexit, nedum verum speculum, ut fecit Cypris. nam *διαυγὴς χαλκός* verum speculum significat etiam in Nonn. Dion. V 594 et XLII 79, quos locos iam ante Ruhnken. attulit Spanhem., item Philet. Sam. in Anthol. Palat. VI, 210 (non 202), quem citat Mein. Add. Leonld. Tar. in Anth. Pal. VI 211, 4 *τὸ χάλκεόν τ' ἔσοπτρον*. — *Εἰς δίναν* inspicientem deam ne quis miretur, cavet Mein. Anal. Alex. p. 166. —

22 seq. Nescio cur Meinekius neget *πολλάκι* bene coire cum *δίς*. quid enim vituperandum sit in hac sententia: non semel, sed saepe factum est ut eandem comam bis aliter Venus disponeret. nam *κόμη* hic non omnem in capite comam, sed unum aliquem cirrum significare apertum est. Mox quod idem Mein. *διαθρέξαισα* malebat, nihil huic mutationi a libris scriptis editisque praesidii est in V 49 (*μίξας*), V 77 (*διψάσας*), V 91 (*ὀλέσσας*), VI 36 (*ὁπλίσσας*), VI 51 (*ὑποβλέψας*). Sed v. 25 verissime Mein. emendavit *ἐνετρίψατο*. —

27. Vereor ne paulo severiorem criticum egerit Meinekius, qui cum *ἔρευθος ἀνέδραμε* recte comparari negans Homericum illud *σμώδιγγες ἀνέδραμον* Il. XXIII, 717 (quod ab Homero sumpsit Nonn. D. XXXVII 574) *ἐπέδραμε* magis pobat. Sed quidni ea quae ex interiore corpore ad superficiem celeriter surgunt, dicantur *ἀνατρέχειν*, etsi in ipsa superficie in altum non ascendunt? — Mox *πρώιον* ad solum *ῥόδον* referendum est (cf. ad IV 321). qui ad *ἔρευθος* referebant commate ante *οἷαν* posito, eos refutavit Ernestius. —

28. Heckero ut *κίκκος* scriberet pro *κόκκος* causa haec fuit, quod granuli mali punici color non sit ruber. Sed varia erant mali punici genera, inter quae Aegineticum, cui Nicander Alex. 492 tribuit *κάρφη φοίνια* i. e. *ἐρυθροὺς κόκκους*, ut interpretatur scholiasta. ac vide I. G. Schneiderum ad eum Nicandri locum p. 237 seq. et p. 339. non opus igitur erat cum Meinekio, qui et ipse Heckero obloquitur, de alia quadam quae *σίδη* vocabatur planta eaque aquatica cogitare, cui *κόκκους ἐρυθρούς* fuisse Theophrast. Hist. Pl. IV 10, 3 narrat. magis tamen hoc probaverim quam quod sibi verisimilius videri Meinekius dicit, *κόκκον* de floris colore mali punici interpretandum esse, ut Callimachus genarum ruborem assimilaverit purpureo, quo flos

granati niteat, splendori. Singularem formam *σίβδη* agnoscit Hesych. IV p. 26 *σίβδαι· ῥοιαί*, et *σιβδία· σιδία*, defendit Lobeck. Aglaoph. p. 1034 n. 44. Idem videndus de forma *χροῖα* Elem. Path. II p. 20 coll. Ahrens. de dial. Aeol. p. 105. —

29. Quam libri praebent omnes voculam *τέ* qui defendere velit, ei ad anacoluthiam confugiendum dicendumque erit, ita scripsisse Callimachum, quoniam v. 31 daturus erat *καὶ κτένα παγχρύσεον*, non novum illaturus verbum (*οἴσετε*). Sed quis non praeferat *ἄρρεν τι*, quod in epistola ad me data proposuit Bergkius, praesertim quum *τέ* et *τί* saepissime a librariis confusa constet, velut in Orph. Lithic. 729 *καὶ λίπα τ', ἠδ' ἐρατόν τε μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ*, ubi sribendum censeo: *καὶ λίπα τ' ἠδ' ἐρατόν τι μελίσσης ἀνθινὸν εἶαρ*. nam *ἠδὲ — τέ* non videtur defendi posse tali utriusque particulae coniunctione, qualem legimus in Maxim. *περὶ κατ.* 551 *ἐν Σκορπίῳ ἠδέ τ' ἐλαφρῷ τοξευτῇ*, Doroth. 6 et 73 (p. 115 et 117 Koechly.) aliisque locis quos attulit Dindorf. in Thesaur. Paris. IV p. 95 A. — De significatione vocis *ἄρσεν*, de qua errant Spanh. et Blomf., vid. Hermann. ad Sophocl. Trachin. 1168 coll. Lobeck. Proleg. p. 26. —

31. Paene vereor ne ego in errorem induxerim viros doctissimos, Meinekium et Mauricium Schmidt, quorum ille *ὡς ἄρα*, hic autem in Mus. Rhenan. XX p. 468 *ὡς ἕο* scribendum existimant. nam ego primus in Philol. VI p. 506 negaveram *ἀποπέκειν χαίτην* aliud quid significare posse atque *pectendo auferre*. At eius iudicii iam diu factum est quum me poeniteat. Nam ut in Apoll. Rhod. I 366 *ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη — ἀποκλύζειν* non est luendo auferre, sed *luendo purgare*, ut in Homero Il. VII 425 quidem (*νίζοντες ἄπο βρότον*) et Od. XXIV 189 (*ἀπονίψαντες μέλανα βρότον*) *ἀπονίπτειν* significat lavando auferre, sed Od. XXIII 75 (*οὐλὴν — τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην*) valet *lavando purgare* (add. Od. VI 95 *λάιγγας ἀποπλύνεσκε θάλασσα*), ita nihil impedit quin in hoc Callimachi loco *ἀποπέκειν* interpretemur *pectendo ab omni sorde purgare*. —

32. *Σμαξαμένα* si ex codice aliquo meliore quam est Vindobonensis notatum habuissem, non dubitavissem recipere, ut fecit Meinekius. nam *σμᾶν* Atticum est, epicum autem *σμήχειν*, ut docet Hom. Od. VI 226 *ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον*.

accedit quod Nonnus quoque semper usus est σμήχειν. cf. Dion. IV 209. V 604. VII 173. XX 12. XXV 331. XXIX 106. XXX 92. XXXII 289. XXXVII 462. XXXVIII 219. XLVII 288. XLVIII 348. Paraphr. γ 115. ι 41. add. Paul. Silent. Ecphr. Eccl. β 608 et Apollinar. LXVIII 59. At fortasse non Atticum solum, sed etiam Doricum fuit σμᾶν. certe in Theocrit. XV 30 nunc ex Hermanni coniectura σμᾶμα editum a Meinekio, qui eodem iure in Callimachi hoc loco σμασαμένα ferre debebat. —

34. Ut in re obscurissima nolim sequi Meinekium qui cum Valckenar. Ἀρεστοριδᾶν scribendum censebat, de genere Arestoris Argivorum regis cogitans, quem praeter Apollon. Rhod. I 112, Apollod. II 1, 3, Tzetz. ad Lycophr. 883 a Meinekio citatos etiam alii agnoscunt velut Charax ap. Steph. Byz. p. 508, 21, qui Pelasgi filium dicit. At tam saepe obscurae alicuius memoriae unum solum Callimachum testem afferunt veteres, ut si praeter hunc poetam nemo Ἀκεστορίδας Argis fuisse memorat, id non sit mirandum. Nec causam video cur de scholiastae fide dubitemus affirmantis Ἀκεστορίδας φυλὴν ἐπίσημον ἐν Ἄργει fuisse, quos cum Eteobutadis, Thaulonidis, Eumolpidis Atticis Spanhemius comparabat, qui et ipsi peculiaria sacra faciebant,- quamquam hi gentes erant, non φυλαί. —

36 seq. Ἀργείως num recte Meinekius pro Ἀργείων scripserit diiudicari non potest, nisi prius de reliquis constiterit, in quibus nec Meinekium nec alium quemquam criticorum offendisse summopere miror. Quid enim? aliterne, ut nunc leguntur, verba ista intelligi possint atque ita, antiquiorem fuisse illum morem, sed postea ab Eumede renovatum? atqui aperte dicendum fuit, Eumedem primum hunc morem induxisse ut simul cum simulacro Palladis clipeus Diomedis ad Inachum ferretur abluendus. quae ut evadat sententia, primum servato Ἀργείων positaque in prioris versus fine interpunctione minima pro ἐδίδαξε scribendum erit ὃ δίδαξε, deinde pro παλαιότερον corrigendum παλαιότατον, qualem terminationum τερος et τατος confusionem frequentissimam in libris scriptis esse constat. cf. Cobet. Nov. Lect. p. 119, p. 552, p. 628. Ita iam dicet poeta quod dicere debebat hoc: *quem ad modum id* (hoc est τὸ φέρειν τὴν τοῦ Διομήδους ἀσπίδα) *vetustissimus Argivorum mos est, quod primus docuit Eumedes.* —

38. Hunc versum etsi non ab omni parte sanum crediderim,

tamen *βουλευτόν*, quod Mein. et Bergk. attentasse video, non mutaverim. tam frequens enim dicendi genus est *βουλεύειν τινὶ θάνατον* vel *φόνον*, cuius testes sat multos produxit Wyttenbach. Adnimadv. ad Iulian. orat. p. 185 Lips., ut indubitabile sit *θάνατος βουλευτός*. atque agnoscit in Callimacho vocem Hermann. ad Aeschyl. Choeph. 488 *αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν*. Explicaverim autem *mortem insidiose excogitatam* (nam *insidiarum* notio ubique formulae *θάνατόν τινι βουλεύειν* inest), ut *θάνατος βουλευτός* opponatur supplicio a iudicibus secundum leges decreto. Hoc igitur non est cur in vitii suspicionem adducamus. sed *ἐπί οἱ* iure nobis videmur suspectare. neque enim *θάνατον βουλεύειν ἐπί τινι* dicitur, sed *τινί*. nam *ἐπί οἱ* ad *ἑτοιμάζοντα* referri vetat ipsa harum vocum inter *βουλευτόν* et *θάνατον* collocatio. facillimum autem fuit mederi loco scribendo *γνοὺς ἔπι*, ut saepe *ἐπιγιγνώσκειν* a simplici *γιγνώσκειν* parum distat, velut in Sophocl. Aiac. 18 *καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα*. quamquam nescio an praestet *γνοὺς ἔτι*, i. e. in tempore, noch zur rechten Zeit, ut in Thucyd. V 111 *πολλοῖς προορωμένοις ἔτι εἰς οἷα φέρονται τὸ αἰσχρὸν καλούμενον — ἐπεσπάσατο — ξυμφοραῖς — περιπεσεῖν*. —

39. Severiorem dorismum *ἑτοιμάσδοντα*, quem hic et alibi Meinekius restituere voluit, nec hoc loco neque in V 52, 100, 105. VI 50, 54, 116 codices firmant. —

41. Ruhnkenius sub *Κρεῖον ὄρος* v. 41 aliud quid latere putabat, quod *Κρεῖον ὄρος* non tantum respondere videretur illis *Κρεῖον δ' εἰς ὄρος*, quantum in eius modi repetitionibus usitatum esset Graecis. At falsum esse Ruhnkenium Meinekius docuit inter alia afferens Hom. Il. XXI 85 *Ἄλταο γέροντος, Ἄλτεω, ὃς κ. τ. λ.* Dionys. Perieg. 380 *μέσσῳ Τρίοιο, παραλίης Τρίου.* Apollinar. Psalm. LXVII 36 *ὄρος μάλα πῖον ἐτύχθη, πῖον ὄρος·* quibus alia plurima addi possunt. velut proxime ad loci Callimachei similitudinem accedit Hom. Il. II 850 *ἀπ' Ἀξίου εὐρυρέοντος, Ἀξίου*. id. II 838, 871. VI 154. VII 138. XX 128. XXIII 642. Apollon. Rhod. I 957. Oppian. Hal. III 17 et 86. Orph. Lithic. 65, 562. Nonn. Dion. III 93. V 400. XLVII 486. Paraphr. π 57. σ 44. Apollinar. LXVI 12 *ἡμέτερος θεὸς ἄμμι πόροι χαριέστατον αἶνον, αἶνον ἄναξ πόροι ἄμμι.* Gregor. Naz. carm. Vol. III p. 549 Migne. *ἦλθες ἄνασσα, ἦλυθες.* id.

ibid. p. 1543 κόρος ἐστὶν ἁπάντων, πάντων μὲν κόρος ἐστί. id. in Anthol. Pal. VIII 33, 4 ὑμετέροις αἵμασιν ἑσπομένην, αἵμασιν ὑμετέροισιν, etc. —

42. Haereat aliquis dubius, οὔνομα scribendum sit, ut πουλυμέδιμνος VI 2, 120 et νούσῳ VI 68, an ὤνομα, ut βωλά V 33. γώνατα V 84. δῶλαι V 47. VI 96. κῶραι V 27, 85, 138. VI 91. λωτροχόοι V 1, 15, 134. μῶνος V 29, 75, 132. VI 8, 94, 113. ὤρεσιν VI 52. Sed primum in his quoque unum est et alterum, de quo dubitari possit. velut βωλά quidem titulorum auctoritate firmatum habemus (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 160), non item reliqua, ut recte iudicasse videatur Ahrens. l. l. p. 162, haec non ex ipsa Doride petita, sed a poetis secundum analogiam ficta esse, qua in re singulos poetas interdum inter se non consentire quis miretur? velut γώνατα finxit Callimachus, sed Theocrit. XIII 53. XXIV (XIX Ahr.) 76 fingere noluit, — λωτροχόοι dixit Callimachus, sed Theocrit. XXIII (incert. idyll. V Ahr.) 57 praetulit λουτρῶν, ut nec consentiunt, quamquam in alia causa, in βωλά, quod posthabuit Theocrit. XV 15 βουλάν scribens. contra consentiunt in δῶλαι (Ahr. p. 163), κῶραι (Ahr. p. 161), μῶνος (Ahr. p. 162), ὤρεσιν (Theocrit. III 45. VII 111, 152. XX 35. add. Bion. I 7, 34. Mosch. III 127). maiore autem iure miretur quispiam, quod interdum ne ipsis quidem sibi poetae consentiunt, quem ad modum praeter ὤρεσι in Theocrit. XIII 62 etiam οὔρεσι, praeter κῶραι cum suis in Theocrito, Bione, Moscho saepe etiam κούρη etc. legimus, sed quod imprimis tenendum, non in uno eodemque carmine. unde hanc quoque inconstantiam desinemus mirari. quidni enim eidem poetae placuerit in alio carmine fingere formas Doricis similes, in alio servare vulgares? Ex his autem omnibus nobis lex et norma emendationis Callimacheae prodiit haec, ut ubicunque in alterutro carmine poetae dorico aliquis ex melioribus codicibus formam per ῶ praebebat, eam per totum carmen restitueremus, alteri autem carmini non obtruderemus ex altero, nisi illius codices addicerent, nusquam autem solitariam quandam vocem per ῶ scriberemus, ubi omnes codices tenerent οῦ. Hinc patet οὔνομα hic retinendum fuisse (ut alibi πουλυμέδιμνε et νούσῳ), quamquam ὤνομα certe olim legebatur in Theocrit. VII 13. — In extremo versu vix temperavi mihi ut a Meinekio coniectum reciperem Παλλασίδες, quod a Παλλάς, Παλλάδος eadem ratione formatum est ut ab Ἀρκάς, Ἀρκάδος formatum Ἀρκα-

σίδης legimus III 216. at fortasse ipsum imperitum vulgus Argis dicebat *Παλλατίδες*, qualem vulgi errorem nemo non agnoscat etiam in *Ἀρκασίδης*. —

45 seq. Haec foede depravata esse nemo facile negaverit. Apertum enim est, *ὑδροφόρους* iuberi non ex Inacho flumine, sed ex fontibus hodie haurire. nunc autem, quoniam *μὴ βάπτετε* non facile aliter atque cum *ἀπὸ κρανᾶν* coniungi possit, hydrophori quidem *vetantur* ex fontibus haurire, sed Argivi omnes *iubentur* ex fontibus bibere, non ex flumine, quae adversa fronte secum pugnant, nam unde bibendum, inde etiam hauriendum est. His difficultatibus in editionibus omnibus usque ad Blomfieldianam ita occursum est, ut post *μὴ βάπτετε* plenius interpungeretur, quo fit ut hydrophori omnino haurire, undeunde est, vetentur, ita ut Argivis, si bibere velint, ipsis sit ad fontes adeundum. Hoc quidem ineptum est. sed quod Ernestius putat ad *βάπτετε* intelligendum esse *τὰς κάλπιδας εἰς Ἴναχον*, id quo modo fieri possit nemo demonstraturus erit nisi qui quidvis sententiarum ex quoque loco eruere didicerit. Prudentiores ii qui eandem secuti interpunctionem *βάπτετε* interpretabantur *lavate*, quamquam vim inferentes verbo, quod non *lavare* significat, sed *haurire* (cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 121). Iam unum restat, ut Callimachum, quum dicere voluisset *σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε, σάμερον Ἄργος μὴ πίνετε ἀπὸ τῶ ποταμῶ, ἀλλ' ἀπὸ κρανᾶν*, putemus *ἀνακολούθως* inverso ordine extremarum duarum enuntiationum ita ut vulgo editur dixisse, id quod olim commendavi in Philol. VI p. 507, sed dudum reieci, quum haec balbutientis potius quam loquendi periti hominis oratio videatur esse. quamquam probat Aulin. de elocut. Callim. p. 70 n. 76. Quanto autem melius oratio procedet, si *μή* quod ante *βάπτετε* est discedere e verborum ordine iusserimus. voluerat hoc etiam Heckerus, qui *σάμερον ὑδροφόροι μοι βάπτετε* commendavit, cui praetuli *σ. ὑδροφόροι μὲν βάπτετε*, ubi ne quis dicat *μέν* esse *παραπληρωματικόν* et vi sua carere, monendum, hac particula *τὰς ὑδροφόρους* opponi *ταῖς λωτροχόοις*, quas antea compellaverat. nam illis quidem non licet ex flumine haurire, his autem licet inde petere aquam, nimirum ad lavandum Palladis simulacrum. atque *μή* et *μέν* interdum a librariis esse confusa constat (cf. Bast. ad Gregor. p. 1006). Praetuli autem hoc etiam emendationi a Meinekio propositae qui et ipse alterutram negati-

onem expellendam esse intelligens, scribere malebat μὴ βάπτετε — νᾶμ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ, id quod aliter fieri non potuit nisi ut quae de Argivis leguntur verba ab reliquis divulsa per παρένθεσιν dicta putarentur et in hunc modum mutarentur: (σάμερον Ἄργος πίνει ἀπὸ κρανᾶν), quamquam per se sanissima sunt. nam quod Meinekius affirmat, duriusculum esse hoc: *hodie, o Argos, bibite e fontibus*, certo scio hoc eum affirmaturum non fuisse, nisi tum forte immemor fuisset notissimi Euripidis versus ex Telepho, n. 723 Nauck. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. add. Eupolid. fragm. Dem. 11 vol. II 1 p. 463 Mein. ἅπασα γὰρ ποθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλις. Apollinar. XCV 2 πᾶσα μεγασθενέτην ἀναμέλψατε ποιμένα γαῖα. XCIX 1 πᾶσα μεγακλεέντ' ἀνολύξατε ποιμένα γαίη. CXXXIV 43 seqq. μέλψατέ μοι βασιλῆα σοφὸν δόμος Ἰσραήλου, πᾶς δόμος Ἀρῶνος κελαδήσατε παμβασιλῆα, Δανίδα κλυτὸς οἶκος ἀείσατε ποιμένα κόσμον, coll. Callim. VI 43 τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν δαμοσίαν ἔστασαν. Ac si illud quod Meinekius putat dicere Callimachus voluisset, retineri potuit πίνετ', id ut esset πίνεται. non recte enim nunc πίνομαι (pro πίνω) concessit Nicandro, etsi aliter, et rectius quidem, puto, vir optimus iudicaverat in Fragm. com. graec. III p. 516. Alia autem est eiusdem Meinekii coniectura, quam in Fleckeisen. Annal. LXXXI p. 58 proposuit, haec: σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ ἀπὸ τῶ ποταμῶ, ut μὴ cum vi repetitum sit, quae scriptura non magis quam altera placere cuiquam poterit propter avulsum alterum membrum. Meinekio tamen hoc ita placuit, ut in verborum ordinem reciperet scribens σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ δ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ. — In extremo versu altero verissime Heckerus l. l. scripsit τῶ ποταμῶ, nam de aliis quoque praeter unum Inachum fluminibus cogitari non posse apertissime indicant quae sequuntur vv. 49 seq. —

50. Φορβαῖα ὄρη fuerunt qui *montes pascuis abundantes* vel (ut Dindorf. in Thes. Paris. VIII p. 1005) *montes pascuos* interpretarentur, quae interpretatio vel propterea reicienda est, quod φορβή numquam *pascuum*, sed *pastum* vel *alimentum* significat. Atque effecisse haec interpretatio videtur, ut nonnulli de ipsa voce φορβαῖος, quae hoc solo loco legitur, dubitarent. Equidem putaverim Callimachum idem significare voluisse, quod γῆ

φορβάς in Sophocl. Phil. 700 et fragm. 285 Dind. (279 Nauck.), φορβὰς ὕλη in Nonn. Dion. I 411 et II 1, φορβὰς λόχμη ibid. XVI 183, φορβὰς ἅλμη in Paraphr. φ 60 significant i. e. montes *nutrientes*. Atque hoc quidem nomine Callimacho propter metrum non licuit uti, licuit autem inde formato adiectivo φορβάδιος, quod ut commendem — nam ne hoc quidem uspiam legitur —, moneo similiter dici βοσκάδιος, ἠθάδιος etc. praeter βοσκάς, ἠθάς etc. (cf. Lobeck. Prol. Path. p. 351 seq.). Et scripsissem φορβαδίων — ὀρέων, quae admodum facilis correctio est, nisi suborta esset suspicio, ipsam illam quam libri tenent vocem ea qua volumus significatione poni potuisse. certe sic ex simili vocum genere ἀραῖος apud tragicos saepe est *exsecrans*, ἀστραπαῖος est *fulgurans*, βρονταῖος *tonans*, ὀμφαῖος *vaticinans* (cf. Nonn. Dion. III 99. VI 89. IX 283. XII 42. XIII 373. XXVII 252) etc. Olim (in Philol. VI p. 507) φορβάμων conieceram, quae nec ipsa in Lexicis legitur vox, sed reperitur in Hym. in Isid. a Rossio reperto editoque a Sauppio, v. 9: ἀκτὶς ἀελίω σελάγεσκε βολαῖς φορβάμονα γαῖαν. sed ita Meinek. monet non apte epitheto carituram esse vocem ὀρέων. —

55. *Μέσφα* pro *μεταξύ* dictum quum alio exemplo Meinekius firmare non posset, in deteriorum librorum scriptura aliud quid latere putabat. Sed etsi hoc unicum est eius significationis exemplum, non est tamen de ea dubitandum, quam satis tuetur analogia. Tenendum enim *μέσφα* coniunctionem esse parumque differre ab ἕως ut apud alios Alexandrinos, ita apud Callimachum VI 93, fragm. CCXXI, qui etiam μέσφ' ὅτε dixit III 195 (cum Quint. Smyrn. III 623. VII 621. VIII 134. IX 325. XII 296. Maxim. 420), ut ἕως ὅτε dixerunt Xenoph. Cyrop. VI, 24. Parthen. Narrat. amat. VI et alii. iam ut apud Homerum omisso verbo ἕως saepius (cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. I p. 157 seq.), ὄφρα semel (Il. XV 547) ita dicta sunt ut pro adverbio posita esse videri possint, ad eandem normam Callimachus μέσφα dixit, quum dicendum esset μέσφα δ' ἂν ἐξίῃς, pro quo etiam μεταξύ dici potuisse patet. —

57. Qui nesciebat in libris ABC ἔκ ποκα θήβαις esse Valcken. ad Eurip. Phoen. 321 hinc poterat firmare coniecturam suam ἔκ ποκα Θηβᾶν (non Θηβῶν ut referunt Ernest. et Mein.). sed ἐκ et ἐν saepe deprehendimus a scribis permutatas (cf. Bast. ad Gregor. p. 47, Boissonad. ad Theophylact. p. 261), nec perspici

potest cur Callimacho non licuerit dicere Thebis in urbe dilexisse Minervam virginem illam. — De collocatione particulae ποτέ sat multa aliorum exempla attulit Naeke de Hecal. p. 71 omissis tamen quae antiquissima sunt Pind. Pyth. II 33 ἔν ποτε θαλάμοις, et Nem. VIII 18 ἔν ποτε Κύπρῳ. add. Anth. Pal. IX 17, 1 ἐς ποτε βένθεα, ibid. IX 248, 2 σύν ποτε καὶ Σατύροις, coll. Lobeck. Elem. Path. I p. 617. —

58. Codicum auctoritate magis firmatum est ἑταρᾶν, quam quod Meinekius dedit ἑτερᾶν, nec ab sententia hoc magis quam alteru m commendatum. A Meinekio autem etiam eo recessi quod περὶ scripsi, non πέρι. nam nihil vetat cum τᾶν ἑταρᾶν praepositionem iungi estque hoc ob verborum collocationem paulo etiam magis probabile. —

60 seq. Vereor ne non recte Meinekius ἀρχαιᾶν scripserit pro vulgato ἀρχαίων. cur enim *urbis* nomen hic aptius sit quam *civium Thespensium?* praeterea si urbem nominare Callimachus voluisset, debebat Θεσπιᾶν dorice dicere, non Θεσπίεων ionice, qualis formae nullum est in duobus his hymnis vestigium. ac video etiam Bergkium in indice schol. Halens. 1864/65 p. V ob eandem causam locum pronuntiasse vitii immunem. — Aliquanto autem difficilius est diiudicatu quid de sequentibus statuendum sit, in quibus dubitationem inicit bis positum ἢ 'πὶ Κορωνείας v. 61 et 63. Quae repetitio Reiskio adeo offensioni fuit, ut secundo loco scribere mallet ἢ Χαιρωνείας (quod in ἢ εἰς Χειρωνείαν (sic), ἵνα οἱ depravavit Volgerus) illudens veterum memoriae, qui non prope Chaeroneam, sed prope Coroneam flumen Κωράλιον fuisse dicunt. cf. Strabon. IX p. 411 C. (631 A.). praestaret certe *prius* ἢ 'πὶ Κορωνείας mutare scribendo ἢ ἐπὶ Κορσείας, nisi nimis longe oppidum Κορσεία (cf. Pausan. IX 24, 5) a reliquis quas Callimachus memoravit urbibus distaret et causa si dici posset cur Corseam poeta adiunxisset Thespiarum et Coroneae Haliartique memoriae, quas coniunxisse eum apertum est propter vicinum illis urbibus Minervae Itoniae fanum. Fuerunt tamen etiam qui duplicem eiusdem urbis mentionem ferendam putarent. inter quos Ernestius fuit qui „repetitio ἢ 'πὶ Κορωνείας," inquit, „in ordine recepto est inepta, sed si posterius distichum praeponitur, post parenthesin ἵνα οἱ — Κουραλίῳ apta est." quasi vero post *talem* parenthesin, i. e. post enuntiationem relativam, causa ulla fuerit repetendi eius nominis,

ad quod enuntiatio illa relativa refertur. Adscripsi autem ipsa Ernestii verba, quo pateret non cogitasse eum de epanalepseos figura, de qua cogitantem eum facit Meinekius, quamquam ne sic quidem Ernestii sententiam, quam secuti erant Brunckius, Blomfieldus, Boissonadius, probandam esse ratus propterea, quod epanalepseos figura poetae non utantur nisi ita, ut repetitis verbis aliquid addant quod propositam sententiam amplificet. Qua in re vereor ne paulo severiorem iudicem vir egregius se praestiterit. quamnam enim amplificationem agnoscat quispiam iu hoc Homeri loco, Il. XXII 126:

οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαριζέμεναι, ἅ τε παρθένος ἠίθεός τε,
παρθένος ἠίθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν,

aut in his Nonni, Dion. XLII 61:

οἰώθη Διόνυσος ἐρημαίῃ παρὰ νύμφῃ,
οἰώθη Διόνυσος. Ὀρειάδες εἴπατε Νύμφαι,
τί πλέον ἤθελεν ἄλλο φιλαίτερον ἢ κ. τ. λ.

Paraphras. κ 43:

κρυπτὸς ἀλυσκάζων ὑποδύεται ὀξὺς ἐάσας
βοσκομένων ἀφύλακτα πολύπλανα πώεα μήλων·
κρυπτὸς ἀλυσκάζων ὑποδύεται. οὐκ ἀλέγει δὲ
μήλων ἀλλοτρίων, ὅτι μίσθιος αὐτὸς ἀκούει·

ibid. λ 160:

ἄπνοον ἄνδρα κάλεσσε, καὶ ἔτρεχε νεκρὸς ὁδίτης
στείχων αὐτοκέλευθος ὁμοπλέκτῳ χθόνα ταρσῷ·
ἄπνοον ἄνδρα κάλεσσε, καὶ ἐν φθιμένοισιν ἀκούσας
ἐξ Ἄιδος νόστησε φυγὰς νέκυς.

ibid. ο 55:

δοῦλος ἀνὴρ οὐκ οἶδε τί κοίρανος ἔργον ὑφαίνει,
δοῦλος ἀνὴρ οὐκ οἶδεν· ἐμὸς δ' ὀνόμαινον ἑταίρους
ὑμέας.

ibid. σ 33:

υἷα θεοῦ παρέδωκεν ἀτέρμονος ἐλπίδα κόσμου,
υἷα θεοῦ παρέδωκε. Καὶ ὡς ἐφθέγξατο λαῷ κ. τ. λ.

Ceterum ipse etiam Meinekius statuit Callimachum hic epanaphorae illa figura usum esse in eaque nullam hic offensionis causam esse existimat. Equidem tamen fateor mihi nondum scrupulum omnem exemptum esse. Inter exempla enim quae Meinekius attulit nullum est, quod cum Callimachi hoc loco plane congruat,

quum omnia ita sint comparata, ut praeter eam notionem quae per epanaphoram repetitur, in praecedentibus alia non sit memorata. Sunt tamen etiam alius generis exempla, velut Hom. Il. XVIII 398 seq.

εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.

Callim. III 33:

τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω·
τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν.

Nonn. Dionys. XIX 229 seqq.:

ὄργανα κεῖτο κύπελλα μεμηλότα καὶ Διονύσῳ
καὶ δίδυμοι κρητῆρες * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * *
ὄργανα κεῖτο κύπελλα.

id. ibid. XXXVI 55 seq.:

σῶν δ' ἐλάφων ἀλέγιζε καὶ εὐκεράου σέο δίφρου,
σῶν ἐλάφων ἀλέγιζε· τί σοι Διὸς υἷα γεραίρειν.

id. Paraphr. δ 156 seq.:

εἶδαρ ἐμὸν πέλε μῦθος, ἐμὸν ποτὸν ἔργα τοκῆος·
εἶδαρ ἐμὸν πέλε μοῦνον, ὅπως ἄτρεπτον ἐέλδωρ
πατρὸς ἐμοῦ τελέοιμι.

In his *duo* praecedunt quorum per epanaphoram repetitum est primum. sed est etiam ubi *tria* praecedant, quem ad modum in Nonn. Dion. XV 257 seq.:

αἴθε βέλος γενόμην ἢ δίκτυον ἠὲ φαρέτρη,
αἴθε βέλος γενόμην θηροκτόνον.

et ibid. XLII 74 seqq.:

καὶ γλυκὺν αὐχένα Βάκχος ἐδέρκετο, καὶ σφυρὰ κούρης
νισσομένης καὶ κάλλος, ὅπερ φύσις ὤπασε νύμφῃ,
κάλλος ὅπερ φύσις εὗρε.

et in Paraphr. σ 143 seqq.:

ποῖον ἔπος φθέγγεσθε κατήγορον ἀνέρι τούτῳ;
τίς πρόφασις θανάτοιο; τί τηλίκον ἤλιτεν ἀνήρ;
ποῖον ἔπος φθέγγεσθε κατήγορον ἀνδρὸς ὀλέθρου;

Plura etiam praecedunt in Nonn. Dionys. XIII 288 seq.:

οἵ τ' εἶχον Λασιῶνα καὶ ἄλσεα καλὰ Λυκαίου
καὶ κραναὴν Στύμφηλον, ἀειδομένην τε πολίχνην
Ῥίπην καὶ Στρατίην καὶ Μαντινέην καὶ Ἐνίσπην
Παρρασίην τ' εὔδενδρον, ὅπῃ πέδον ἐστὶ Θεαίνης

ἀστιβὲς ἀρχεγόνοιο λεχώιον εἰσέτι Ῥείης,
καὶ δάπεδον Φενεοῖο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
Ὀρχομενὸν πολύμηλον, ἐδέθλιον Ἀπιδανήων.

Huius igitur modi exempla Meinekio afferenda erant. quod si fecisset, desiisset opinor de epanaphora a Callimacho hic admissa cogitare. nam ex tribus pluribusve notionibus si qua *ἐπαναφορικῶς* repetitur, aut primam aut ultimam videmus repeti, non intermediam aliquam. nec id mirum aut casu factum videri debet. repetitur enim notio, cui praecipua quaedam vis et pondus inest, eandem autem in prima quidem enumeratione poni consentaneum est vel primo vel ultimo loco, ubi imprimis in oculos incurrit, non secundo, ubi nimium delitescit. Ob hanc igitur causam non putamus probari posse Meinekii rationem. alia Bergkii ratio est, qui in epistola multis abhinc annis ad me data et ipse utrumque *ἢ 'πὶ Κορωνείας* a Callimacho profectum censebat, sed alterum ad novam ipsius poetae recensionem referebat. et alterius quidem recensionis fuisse putat vv. 60, 61, 62, alterius vv. 60, 63, 64, in altera autem hoc post v. 64 secutum esse distichum quod proxime accederet ad verborum *ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι* similitudinem, male illud a librariis omissum. At duarum recensionum vestigia inesse Callimachi hymnis non puto invictis quaeque in assensum rapiant argumentis demonstrari posse. certe neque de I 35 seq., neque de II, 43 (ubi Bergkius v. 43, 45 ad alteram recensionem, v. 44, 45 ad alteram refert), neque V 13 seq. aut V 45 aut V 71, neque VI 71 seq. aut VI 85 seq. vir egregius mihi quidem persuasit. — Sed ut aliquando dicam quid mihi statuendum videatur, non nego utrumque distichum ab ipso Callimacho simul editum esse, sed ea ratione coniunctum esse contendo qua usus est in hoc ipso hymno v. 13 seq.:

ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες, καὶ μὴ μύρα μηδ' ἀλαβάστρως
(συρίγγων ἀίω φθόγγον ὑπ' ἀξονίων)·
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μηδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε μηδὲ κάτοπτρον.

ubi apparet aliquam causam fuisse, cur poeta ad interruptos ita reverteretur versus 13 et 15, ut repeteret quae ante interpositos versus 14 et 16 dixerat. nam quae his interpositis versibus continentur nihil pertinent ad rem quam cummaxime tractat. Ad huius

autem loci similitudinem vv. 60 seqq. sic puto conformandos esse:

ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων
61 *ἢ 'πὶ Κορωνείας ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι*
(*ἵππως εἰσαῖω θᾶσσον ἐπερχομένας*)
εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
62 *ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,*
ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος κ. τ. λ.,

aut quomodocunque post v. 61 de adventante Minerva poeta admonuit. nam ipsa me repperisse Callimachi verba stultus essem si existimarem. at fuerunt certe eius modi, ut cur exciderint causa fuerit, i. e. aliquod *ὁμοιόαρκτον* vel *ὁμοιοτέλευτον*. Atque hanc sententiam iam pronuntiavi in Schneidew. Philol. VI p. 551 seq., sed non probavi Meinekio qui multa me dicit in hoc loco praeter omnem probabilitem molitum esse. qua in re sine dubio *δεινώσει* usus est vir egregius, mitiusque iudicium ab iis exspecto, qui inter meam Meinekianamque sententiam iudices sedebunt. —

61. In *ἢ εἰς Ἁλίαρτον* ne quis offendat propter productam in thesi voculam *ἤ*, idem moneo Homerum fecisse in Il. XXII 152 *ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ*, XXIV 769 *δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων*, et alibi. cf. Hoffmann. Quaest. Homer. I p. 63. Adde Callim. fragm. XLIII cum not. Naekii de Hecal. p. 239 seq. —

64. *Κωραλίῳ* olim a me coniectum pro *Κουραλίῳ* recepit Meinekius. Qui *κῶρος, κῶραι* dixit Callimachus non videtur *Κουράλιος* dicturus fuisse. accedit quod Strabo IX p. 411 C. fluvium istum *Κουάριον* appellatum fuisse dicit, quod in *Κωράλιον* mutaverit Alcaeus (fr. 9 Bergk. — *Κωραλίω ποτάμω πάρ' ὄχθαις*). ab hoc igitur sumpsisse nomen Callimachum probabile est. —

65. Recte puto Meinekium pro *μίν* scripsisse *νίν*. id quum libri habeant V 105 et 121, et huc reducendum fuit et V 96 et VI 73, 75, 104. Mox *ἑῶ — δίφρω* scribendum esse verissime monuit Hecker. Com. Call. p. 126. sed quod idem etiam *ἐπεβάσατο* suspectavit aoristum hunc medium activa significatione usurpari negans pro *ἐπέβησε*, falsus est. confer enim Hom. Od. XV 475 *οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα νὼ ἀναβησάμενοι*, et Simiam in schol. Eurip. Androm. 14 p. 281 Geel.:

(Neoptolemus) *αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν.* Sed Hermannus dubito an non recte in Hom. hym. Merc. 166 scripserit *αὐτὰρ ἐγὼ τέχνης ἐπιβήσομαι, ἥτις ἀρίστη, βουλεύων, ἐμὲ καὶ σέ.* Contra quaeri potest, sitne in Orph. Argon. 1200 servanda librorum omnium scriptura haec: *Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο* (i. e. *ἐπεβήσατο ἵππων* vel *ἁρμάτων*) *δαίμονος αἴσῃ*, ubi *ἐβιήσατο* corrigunt. —

67. „*Veteres editiones habent ὅθ' οὐχ, quod rectius* (quam *ὅτ' οὐχ*). *ὅθ' est ὅθι, ubi, ὅτ' est ὅτε, quando. cf. hym. in Del. 241.*“ Bentley. adde codd. lectiones. non dubitandum autem est de *ὅθ'* propter elisionem. nam vide Hom. Il. VII 143 *στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε.* eund. Il. XVII 54 *χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ.* Apoll. Rhod. IV 1235 *προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω.* Oppian. Cyn. II 152 *Μεμνόνιον περὶ νηόν, ὅθ' Ἀσσύριοι ναετῆρες.* add. *ὁππόθ' ὄλωλεν* Hom. Od. III 89. *ὁππόθ' ἄρ' ἐσμέν* Orph. Argon. 1191. *αὐτόθ'* Hom. Il. XX 340. XXI 344. XXIV 707. Quint. Smyrn. IX 212. *ὑψόθ'* Hom. Il. XVII 676. Arat. 404 etc. — Mox *ἄγοιτο* ego ex bonis codicibus reposui. cf. v. 61 *εὖτε — ἐλαύνοι.* —

68. *Ἔτι* significat, nympham vel tanto deae amore nondum tutam a futuro infortunio fuisse, sed vel sic etiam ei fuisse obnoxiam. Quod moneo, ne quis *ἐπὶ — ἔμενε* scribendum esse censeat. —

69. Doricam formam *ἔσσαν* ab Ahreus. de dial. Dor. p. 324 aliunde satis firmatam et a Meinekio iure receptam etiam aliquanto meliorum librorum quam quos Meinekius noverat auctoritate commendatam vides. —

72. Ioannes Schraderus Praef. ad Emendat. p. 19 appositis Theocriti, Orphei, Nonni locis, quibus addere poterat locos Apollonii Rhodii, Nicandri, Meleagri, Manethonis ab Iacobsio in Anthol. Pal. Tom. III p. 602 collectos, sibi persuasit in *μεσαμβρινά* paenultimam corripiendam esse atque imposuit hoc Blomfieldo. Tu vide Herodian. Arcadii p. 195, 9 (Lentz. I p. 528, 26): *τὰ διὰ τοῦ ινος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύτονα παρὰ καιροῦ συντιθέμενα συστέλλει τὸ ι· ἐαρινός, νυκτερινός, θερινός. οἱ ποιηταὶ δὲ πολλάκις ἐκτείνουσι.* cui firmando iudicio Herod. *περὶ διχρόνων* p. 362, 24 Lehrs. ex Homero affert Il.

V 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ, XXI 346 ὡς ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης, poterantque afferri etiam Il. XVI 385. Od. V 328. Hesiod. Erg. 676 (coll. tamen 672). Arat. 417. Nicandr. Alex. 517. Oppian. Hal. I 152. II 447. III 399 (coll. tamen III 371), Cyneg. I 124. Quint. Smyrn. VIII 91. XIII 69. Anonym. in Anth. Pal. X 12, 7, Anonym. in Anthol. Planud. 227, 7 p. 695 Iacobs., ubi item Iota productum est. Huic voci recentiores grammatici addiderunt ὀρθρινός, cuius mediam syllabam productam legimus in Nonni Dionys. VI 45. XLIV 82. Ioann. Gaz. Ecphr. α 50. Phaedim. Anth. Pal. VII 739, 5. Posidipp. in Append. Anth. Pal. 64, 4 et qui imprimis notandi sunt loci Arati 948 ἢ τρύζει ὀρθρινὸν ἐρημαίη ὀλολυγών, incerti poetae epici in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 16 (Etym. Florentin. Milleri p. 247) emendati a Mein. Anal. Alex. p. 402: οὐδ' ἵπποι ὀρθρινὰ κατὰ κλισίας χρεμέθεσκον, Antip. Sidon. VI 160: κερκίδα τὰν ὀρθρινὰ χελιδονίδων ἅμα φωνᾷ μελπομέναν. hi enim loci docent non verum esse quod a Passovio alicubi affirmari memini, in his adiectivis paenultimam non produci nisi sequatur syllaba longa. Quod autem maximum est, ipsius vocis μεσημβρινός mensuram eam qua hic Callimachus utitur Ruhnkenius Ep. crit. II p. 165 (p. 212 Lips.) inveniri docuit in Oppian. Cyneg. I 299 καί τε μεσημβρινὴν δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν, ibid. II 17 θῆρας ἕλε ξυνοχῇσι μεσημβρινοῖο δρόμοιο, et in Synes. in Anal. Brunckii Tom. II p. 449 κλεινὰ μεσημβρινῆς κέντρα συνηλύσεως. —

73 seq. Ruhnkenii indicium, hoc distichum ut ταυτολόγον minusque concinnum e verborum ordine eiciendum esse, in quo iudicio assentientes sibi habebat Hemsterhusium et Ernestium, ita probarunt Brunckius et Blomfieldus, ut ille plane eiceret, hic uncis includendum curaret. qui et ipse a Callimacho profectum negabat Heckerus in Com. Callim. p. 139 genuinos Callimachi versus intercidisse statuebat. Contra Bergkius olim per litteras mihi significavit, utriusque distichi, et vv. 71, 72, et vv. 73, 74, Callimachum sibi videri esse auctorem, sed alterum hoc eum destinavisse alteri editioni, addito ante v. 73 disticho quo Helicon mons describeretur. Sed hanc medelam maioris puto molimenti esse quam ut admittere quispiam velit. ego certe prae hoc eorum probo sententiam qui nihil hic turbatum, sed sana omnia existimant. Quorum alii alias protulerunt indicii sui causas. velut Reiskius in Animadvers. Tom. V p. 734 alterum distichum ita de-

fendit: „poetam, qui media in turba rudium et superstitiosarum „mulierum et puellarum de infima faece plebis concionatur tam„quam sacerdos aliquis, nihil magis decet quam ut eadem iisdem „paene verbis ingeminet, quae vel maxime tenere et meminisse „vult plebem. In quibus hoc etiam est, ut meridie nolint solae „per agros et per silvas errare, quod tempus illud diei a spe„ctris occurrentibus non sit tutum.“ quae referre est refellere. Boissonadius autem ad Babr. p. 65 hanc repetitionis causam sibi finxisse se dicit: „dum incedit magna cum pompa Minervae statua „Inachi fluento lavanda, narrat poeta virginibus Chariclus ac Ti„resiae fabulam. interea pompa tarde procedit et ob pondus sta„tuae et quod ipsa religionum maiestas a celeritate eundi aliena „est. fieri etiam stationes valde est probabile, quas inter ner„vorum concentus et vocum lyrica canentium audiebantur, sile„batque Callimachus. ac denuo incedentibus ministris usus est „illa epanaphora, qua solutum narrationis contextum ac quasi filum „resarciret. *monendis oculis inter disticha spatium erit relin„quendum deinceps, mihi si creditur.*“ sed haec quoque sententia, ne quid gravius dicam, inepta est. quasi vero poeta iam tum, quum in pangendo carmine occupatus erat, scire potuerit in pronuntiando inter pompam carmine eo narrationis loco stationem pompae futuram esse, aut, si in ipsius poetae potestate situm erat, ubi stationem faciendam curaret, in media narratione facere maluerit quam finita aliqua narrationis parte. — Postremo Meinekius ad defendendum utrumque distichum excusat Callimacheam dicendi rationem, cuius haec sit proprietas, ut saepe eandem sententiam vel iisdem propemodum verbis repetat, vel oratione paululum tantummodo mutata dilatare soleat, cuius loquacitatis exempla affert Epigr. XLIV et XLVII 5—8. Hym. I 92 seq. II 26 seq. V 141 seq. VI 73—87. Verissimum hoc, sed parum eo proficietur ad persuadendum, utrumque distichum genuinum esse, nisi simul demonstratum erit, cur hoc cummaxime loco Callimachus loquacior videri voluerit. Atque eius rei causam equidem persentiscere mihi videor. nam repetendo poeta eius rei veritatem praedicare velle videtur, ne qua virgo diffidat sibi affirmanti deam comitemque eius non dubitasse lavari in monte plerumque venatorum pastorumque vestigiis trito. ita igitur hoc distichum intelligendum est, quasi dicat poeta: *ita est, o virgines. neutra mulier dubitavit lavari in fonte Heliconis. nam,*

credite mihi, meridianae tum horae erant, quibus non solent venatores pastoresque vagari, et altum silentium tum montem tenebat. Ita nunc quidem iudico. olim repetitionis causam putabam eam hic fuisse, quae fuit v. 13 seqq. et quam statuebam v. 60 seqq. fuisse, i. e. interposuisse poetam post v. 73 quaedam verba, quae ad pompam venientem pertinebant, sed ea verba casu excidisse. —

74. *Recte hic vidit perspicaci vir ingenio Tanaquillus Faber, τῆνο vitiosum esse. quid enim? an non et alii montes sub aestu meridiano silescebant? proinde reposuit ille τουτάκις, tunc, meridie scilicet, apposite quidem ad sententiam, sed litterae nimium quantum abeunt a vestigiis receptae lectionis. Quid ergo, quod et sensum et vocabulum integrum praestet? Lege: πολλὰ δ' ἀσυχία τηνικάδ' εἶχεν ὄρος, vel τανικάδ'. τηνικάδε et τηνικαῦτα, tunc. Hesych. τηνικάδε, τότε δέ. imo τότε sine δέ, nisi pro τηνικάδε scripserit τηνίκα δέ. nam δέ paragogicum est, ἔνθα, ἐνθάδε, τοῖος, τοιόσδε, τῆμος, τημόσδε, τηνίκα, τηνικάδε.* Ita Bentleius, quem merito nemo secutus est. nam alios etiam montes tum silescere non negabat Callimachus, ubi, quod res ferebat, de solo loquebatur Helicone. —

75. Doricum ἀμᾷ, quod ex Pindaro, Theocrito, Aristoph. Lysistr. extr. novimus (cf. Dindorf. in Thes. Paris. I, 2 p. 6D), primus reposuit Brunckius, sed ἀμᾶ scripsit, non ἀμᾷ. at ι agnovisse videtur Herodianus (cf. Lentz. I p. 490) et firmat codicum Callimacheorum scriptura, quae aperte nata est ex male intellecta codicis maiusculis literis exarati scriptura hac: *AMAI*. quod autem Meinekius, qui recte dedit ἁμᾷ, fortasse aeolicam tonosin servandam sibi fuisse dicit, equidem vereor ne ἄμᾳ non magis graecum sit quam κρύφᾳ, quod ubicunque sic scribatur, vel in atticum κρύφα, vel in doricum κρυφᾷ mutandum esse verissime Meinekius monet in Philol. XIV p. 10. praeterea illi scripturae parum est praesidii in codicum lectione ἅμαι, in quod ἀμᾷ alibi quoque correptum est. cf. vv. lect. in Theocrit. IX 4. —

78. Ultimam versus vocem in archetypo paene evanuisse, eo apparere videtur quod qui ex eo id fecit apographum, cuius exemplar habemus in codd. ABC, omittere vocem malebat. Alii quum θέμιτα aut θέμιδες cognoscere in scriptura evanida sibi

visi sint, cautus aestimator neutrum omnes in se veritatis numeros habere iudicabit, sed tertium aliquod, quod ad utrumque proxime accedat. Haec causa fuit quod θέμιτ' ἦν correxi. formae ἧς nec ex VI 38 praesidium est. —

80. Non assentior Heckero in Schneidewini Philol. IV p. 481, neque particulam οὐκέτι cum futuro male esse coniunctam, neque recte dictum esse ἀποφέρεσθαι ὀφθαλμούς pro eo quod res requirat, *abire oculorum lumine salvo*. Quum paulo post v. 92 poeta dicturus esset, Heliconem habere lumina Tiresiae, eundem nunc recte dicere poterat non iam ablaturum inde lumina. Ceterum οὐκ ἔτι hic ut saepe indicat aliquid, quod antea facile fieri poterat, nunc commutatis rebus fieri non iam posse, ubi nostrates fere dicere solent *nimmermehr*. exposuit de hoc usu Schoemannus ad Aeschyl. Prometh. 512 (p. 310): τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει, cui conferri potest Plutarch. Them. XXVII 3: τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιτό τις πρότερος βασιλέως. adde Hom. Il. XXII 86 εἴ περ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσιν. ibid. IX 418 ἐπεὶ οὐκ ἔτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. II p. 27. —

82. Recepi cum Meinekio ἔλαβεν non ob codicis Vindobon. auctoritatem, quae admodum exigua est — in tam frequenti enim verborum βαλεῖν et λαβεῖν commutatione non mirum est eius codicis scribam contrario modo errasse atque quo archetypi scriba erravit —, sed quod ipsa res ἔλαβεν flagitare videbatur. Defendi quidem posse vulgatum ἔλαβεν Ernest. putabat Homeri loco Il. X 535 (cf. Apoll. Rhod. II 554) κτύπος οὔατα βάλλει, cui similia velut ὀσμή με βάλλει, φθόγγος με βάλλει, alia, saepe leguntur. at in his sermo est de rebus cito praetereuntibus, quae vis in ista re non haeret, hic autem requiritur notio rei durantis, ut sit sane ad normam Homerici loci in Il. V 83 κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος corrigendum hic ἔλαβεν, id quod etiam Heusingero in Emendat. Callim. periculo p. IX et Ungero de Sinid. p. 217 placuit. —

83. Aperte Callimachus imitatus est Aeschyl. Pers. 205 φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην, φίλοι, Callimachum autem iu simili re paulo liberius secutus est Nonn. Dionys. XLVI 273 αὐτοπαγὴς ἄφθογγος ἐπὶ χρόνον ἵστατο μήτηρ. Loci Aeschylei qui non meminerat Buttmannus Gr. graec. II p. 209 not. ἐστάκη scriben-

dum coniecit non solum propter $\bar{\alpha}$ contra communem usum productum, sed etiam quod passiva forma non apta videretur esse. Sed in hoc quidem erravit vir egregius. nam iste usus, ut σταθῆναι dicatur pro στῆναι, apud poetas frequentior est quam de quo ulla possit esse dubitatio. Unum ad refutandum Buttmannum locum Lobeck. ad Buttm. l. l. attulit Pindari, Isth. VII, 10 Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις σταθείς, cuius addere poterat Ol. III 32. IX 31. Pyth. IV 84. Nem. X 66. sed antiquior hic loquendi usus est et omnis poetarum generis sermone tritus. cf. Hom. Od. XVII 463 ὁ δ' ἐστάθη ἠύτε πέτρη. id. ibid. XI 243. Sapph. fr. 53 ὡς περὶ βῶμον ἐστάθησαν. Aeschyl. Suppl. 458. Sept. 33. 300. Agam. 1441. Choeph. 20. 859. Sophocl. Ai. 1171, Oed. Tyr. 1463. Trach. 340. 608. 1192. Eurip. Helen. 1592 et reliquis eius poetae locis quos congessit Bekker. sched. Hom. p. 147 n. 14. Apoll. Rhod. I 380 ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθεν. id. IV 1330. 1778. Itaque de forma ἐστάθη per se non dubitandum est, illud autem quaeritur, num Callimachus putari possit mediam in eo verbo syllabam produxisse. putarunt hoc Buttmannus l. l., qui contrario modo in ἔστησαν interdum mediam syllabam corripi monet apud Homerum aliosque (cf. Meinek. Delect. poet. Anthol. gr. p. 234), Bernhardy autem ad Dionys. Perieg. p. 805 ἐστάθη excusari putat verbo ἐτμήγη frag. CCC. Sed haec disparia sunt nec dubito accedere Heckero, Meinekio, Bergkio, qui ἐστᾱθη formam nihili esse statuunt. Sed si quid corruptum est in hoc versu, tamen propter apertam Aeschyli imitationem nec ἐστάθη mutandum est, quod illi fecerunt ἔστα δήν vel ἔστα θήν vel ἔστα δ' ὧδ' corrigentes, nec ἄφθογγος recte mutabitur. ac ne hoc quidem probari posset, si quis ἐστάθη ἄφθογγος, κατεκόλλασαν γὰρ ἀνῖαι scribere vellet, nam simplex ἐκόλλασαν tutum ab omni mutatione praestat schol. Hom. Il. XXII 452. Iniisse certe veram emendandi viam mihi videor in Leutschii Philol. XX p. 146, ubi in δ' pronuntians mendum latere pro eo commendavi ἦ, hanc particulam non tam affirmantis, quam lamentantis esse ut in Hom. Il. XXIV 749, 763. Od. XVIII 257 etc. statuens eamque ab initio in mediam orationem retractam, quem ad modum Hom. Od. III 348 dixit ὥς τέ τοι ἦ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἠδὲ πενιχροῦ, et ibid. XIX 109 ὥς τέ τευ ἦ βασιλῆος ἀμύμονος ὅς τε θεουδής (cf. Bekker. sched. Hom. p. 200). ac similiter mediae orationi intericiunt ἦ

γάρ Nicand. Alex. 82 et fragm. 74 v. 45, *ἦ μάλα* Arat. 290, *ἦ θάμα* Apoll. Rhod. I 631. IV 1242, *ἦ τάχα* Quint. Smyrn. V 415 et Nonn. Dionys. XVII 13, *ἦ πολλά* Pind. Ol. XIII 63, *ἦ μέγα* ipse Callimachus in huius hymni v. 122. ad quam normam in Anonym. ep. in Anthol. Pal. IX 126 correxi *πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος ἢ κατὰ μαζῶν; γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί*, ubi *γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν* Iacobsius edidit. At nunc faciliore etiam ratione sanari posse Callimachi locum video. quantillum enim inter se distant *ΕΣΤΑΘΗΔΑΦΘ* ... et *ΕΣΤΑΘΗΑΑΦΘ* ... i. e. *ἐστάθη, ἆ, ἄφθογγος*. nam interiectiones quoque interdum ita mediae orationi interponuntur, velut in Anth. Pal. VII 558, 6 *φεῦ* et in Anth. Pal. IX 103, 7 ipsum hoc *ἆ*, et *αἰαῖ* in Callim. frag. LXXI, 5 *ὅτε Κρανώνιος, αἰαῖ, ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας*, et in Anth. Pal. VII, 338, 5, et Aeschyl. Pers. 278 *ὡς πάντα παγκάκως θεοὶ ἔθεσαν, αἰαῖ, στρατοῦ φθαρέντος*, et Agam. 1184 *οἰκουρόν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ*. Aristoph. Eccles. extr. *δειπνήσομεν, εὐοῖ εὐαί, εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ*. —

86. *Τοιαῦται δαίμονες ἐστέ* editiones dant omnes praeter Meinekianam, in qua est *τοιαῦται, δαίμονες, ἐστέ*. recte hoc, nisi quod *δαίμονές, ἐστε* fortasse rectius est. cf. Lobeck. Elem. II p. 322 seq. —

90. Nescio qui cum reliquis omnibus criticis etiam Meinekius tolerare potuerit istud *οὐκ ἔτι μοι παριτέ*, quod mihi, si quid aliud, corruptum videtur esse. Vertunt quidem interpretes: *non iam adeunde mihi*, quasi *παριτὸς τόπος* aliud significare possit praeter locum *praetereundum*. Non ignoro quidem Hesiodum in Scut. 353 dixisse *Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω ἐς Κήυκα ἄνακτα*, et Sophocl. in Antig. 1255 *δόμους παραστείχοντες*, et Euripidem in Hippol. 108 *παρελθόντες δόμους* (cf. Elmsl. ad Med. 1105), ubi nihil vetat *παρέρχεσθαι* etc. vertere *ingredi*. re vera autem *παρά* hic quoque *praeter* significat et ad eam regionem refertur quam quis praeterit, ubi in alium locum tendit, accusativus autem qui adiunctus est, non obiectum quod dicunt indicat, sed locum in quem quis tendit. Ita Callimachus, ut poeta, recte quidem potuit dicere *οὐκ ἔτι ἔξεσται μοι παριέναι Ἑλικῶνα*, si significare voluit, Heliconem non iam adeundum esse, sed inde colligi nequit recte dici posse eadem significatione etiam *Ἑλικῶνα παριτόν*. Quod autem supra dixi, neminem criticorum

in hac re offendisse, unum excipere debebam Bergkium, qui ante aliquot annos mihi scripsit Callimachum sibi videri *χαριτεῦν* (i. e. *χαριτόεν* cf. Anacreont. fr. 43 = 46) dedisse. Cui praetuli quod etiam emendandi facilitate se commendabat, *περιτέ*, i. e. *περιιτέ*, *peragrande*, in quo elisionem ultimae in *περί* syllabae firmatam illam Pindari (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 357 et 574) et Theocriti XXV 242 usu, eo minus reiciet aliquis, si etiam Hesiodum et Quintum Smyrn. (cf. Koechly p. LIII), item Tragicos (cf. Franz. ad Oreste. p. 346) et Comicos (cf. Mein. Com. fr. vol. II p. 348 et 685) et ipsos fortasse scriptores Atticos (cf. Schneidew. ad Hyperid. p. 66) eam admisisse meminerit. imprimis autem ipsum hoc quod tractamus verbum *περιιέναι* eam elisionem passum est, ut docet Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 815 coll. Lobeck. Element. I p. 290 et II p. 61. addo *πέρ* dictum esse etiam sequente litera consona, ut in *Περφίλα*, *Περγένης*, de quibus disputavit Carolus Keil in Inscript. Boeot. p. 47 et Zwei Inschrift. aus Spart. u. Gyth. p. 9. —

93 seqq. In horum versuum primo quod usque ad Blomfieldum legebatur *ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι*, propter *ἐπί* iure recentioribus omnibus offensioni fuit. nam si vel maxime Bernhardyo Synt. ling. graec. p. 200 concedas consociari posse praepositiones *ἐπί* et *περί*, quis credat Chariclo *in manibus* gestasse Tiresiam virum iuvenem, ut anniculum vel bimulum *νήπιον*, *ὅς θ' ἅμα μητρὶ θέων ἀνελέσθαι ἀνώγει* —? Itaque magnam hic locus excitavit coniecturarum copiam, quarum nulla probabilitatis speciem habet, quae vel tantillum tribuit voci *ἐπ'*. eam enim vocem per se, ut monuimus, suspectam non agnoscunt libri manu scripti, ut in emendando ista vox plane negligenda sit. ea igitur exturbata ex verborum ordine voce inficetissima ecquisnam facillore emendatione putet in integrum restitui versum posse quam nostra est haec quam proposuimus in Schneidew. Phil. VI p. 517: *ἁ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι κ. τ. λ.* coll. Hom. Il. VII 255 *τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω*. ibid. XXIII 686 *χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω*. hym. Hom. in Merc. 39 *χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν*, hym. Hom. in Cer. 15 *ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω*. Apoll. Rhod. I 90 *οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω*. Theocrit. XXII 130 *ἀνέσχεθε νεῖκος ἀπαυδῶν ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας*. Orph. Lithic. 255 *ἅμ' ἄμφω* etc. Atque eandem coniecturam post me fecit Meinekius, qui *φᾶ μέν, ἅμ' ἀμφοτέραις δὲ* edidit, mihi

autem iniuriam fecit dum dicit: „Blomfieldus edidit *εἶπε καὶ ἀμφοτέραισι*, quae certe graeca oratio est, quod non dixerim de conatu Schneideri qui coniecit *ἃ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι*, quamquam *ἅμα* recte inseruit.“ nihil ego conieci nisi *ἅμ'*, quod Meinekius quoque reposuit, sed praeterea nihil mutavi, quia reliqua sana videbantur, nec intelligo quid non graecum sit in hac oratione *ἃ μὲν ἅμ' ἀμφοτέραισι — λαβοῦσα μάτηρ μὲν — ἄγε βαρὺ κλαιοῖσα*. vellem paulo explicatius vir egregius dixisset, in illo quid offenderet, nunc suspicor in verbis *ἃ — λαβοῦσα μάτηρ — ἄγε* Meinekio minus graecum visum esse articulum a nomine suo avulsum, quem ad modum in VI 121 ei displicuit *αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι*, ubi negavit ferendum esse articulum *αἱ* interpositis verbis *τὸν κάλαθον* a substantivo suo sic ut factum diremtum. At in Lavacr. Pallad. quidem loco *ἃ* aperte pronomen demonstrativum est, cui postea per epexegesin additum est nomen *μάτηρ* more Homerico. Simplicissima huius schematis forma est in III 68 *ὃ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται Ἑρμείης* coll. II 61, 68. III 192. IV 66, 75, 77, 79, 196, 306. VI 90. Epigr. I 9, ubi epexegemati praeponitur verbum. sed plane ut in nostro loco postponitur etiam IV 172 *ὁππότ' ἂν οἳ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες Ἄρηα ὀψίγονοι Τιτῆνες — ῥώσωνται*. add. IV 62 et 255. Nihil igitur offensionis habet *ἃ* a *μάτηρ* diremtum, et ne tum quidem habebit, si *ἁ* putaveris articulum, non pronomen esse. nam solet quidem articulus a substantivo suo non dirimi, nisi ubi articulo additum est epitheton quod et ipsum ad nomen refertur, velut in II 22 *ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος*, vel in IV 111 *τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα γενέσθαι*, vel V 111 *οὐδ' αὐτὸν ὅτε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι* (add. II 1. IV 19. V 18. VI 32. 37. 96. Epigr. LXIII 1). sed ulterius progressus Callimachus etiam dixit III 134 *ταὶ δὲ θυωρὸν εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται*, et VI 121 *χὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι τέσσαρες*, qui loci inter se tuebuntur, etsi alter a Cobeto in Mnemos. vol. X p. 429 vituperatus, alter a Meinekio in vitii suspicionem vocatus est, iniuria, praesertim quum qui inter articulum et nomen casus interponitur accusativus est, cui proprium quoddam ius in hac re fuisse videtur. cf. Theogn. 575, 813, 861 *οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν*. Callim.

Epigr. LVI 1 τῷ με Κανωπίτα Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις πλούσιον ἁ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ (quod non recte Hecker. Com. crit. de Anthol. I p. 76 composuit cum Call. fragm. CXCI τόν με παλαιστρίταν ὀμόσας θεόν). Herod. I 115 οἱ γάρ με ἐκ τῆς κώμης παῖδες ἐστήσαντο βασιλέα. quamquam etiam dativum pronominis interpositum invenio in Hom. Od. III 306 τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀδυσσεύς. Iam apparere arbitror, quod dedimus ἅ μὲν ἄμ' ἀμφοτέραισι — μάτηρ μὲν reprehendi non posse propter ἅ a voce μάτηρ disiunctum, nec magis puto reprehensurum quemquam propter repetitum μέν, cuius repetitionis similia exempla vel ex prosa oratione afferri possunt, velut Lys. XIII 54 Ἱππίας μὲν καὶ Ξενοφῶν — οὗτοι μὲν ἀπέθανον. — In sequenti versu interpretando et emendando nutat Meinekius. primo enim scribendum coniecerat οἶτον ἀηδονίδων εἶχε, quod voluerat etiam Brunckius, et attulit praeter alios locos hunc Homeri Il. IX 563 μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, et Nicaenet. apud Parthen. Erot. XI p. 314 ὀλολυγόνος οἶτον ἔχουσα. at mihi non videtur Callimachus dicere potuisse, flebilem *lusciniarum sortem* habuisse Tiresiae matrem, ut quae non ut illa orbata fuerit filio, nedum ipsa eum interfecerit, sed habuerit tamen etsi oculorum lumine privatum. nec potuit hac in sententia poeta commode uti plurali numero ἀηδονίδων, sed singulari uti debebat. Postea autem Meinekius οἶτον ἀηδονίδων ἦχε praetulit, i. e. ἤχεε, ad quam confirmandam formam attulit Apollon. in Etym. Magn. p. 419, 40 (coll. ibid. p. 503, 10 τὸ ἄχειν καὶ λυπεῖσθαι) et titul. aeolic. ap. Letronne, com. de Memnon. p. 161. ac praeiverat huic interpretationi Ernest., qui afferebat Sophocl. Aiac. 629 οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος, cui addere poterat Aeschyl. fragm. 283 N. = 412 D θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον. Nicom. tragic. fr. I p. 591 N. μέλπουσιν ἀηδόνιον κλαγγήν. Aristoph. Ran. 684 ῥύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον. Hanc ego quoque interpretationem nunc probo (indicta enim vellem quae disputavi in Philol. Vol. VI p. 518), sed ut nec cum Meinekio ἆχε, nec cum Ernest. ᾆδε corrigendum, sed ἆγε hic dictum putem quem ad modum in Pratin. fr. I 7 Bergk. ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος. Eurip. Phoen. 1350 ἀνάγετε κωκυτόν. Sophocl. Trach. 210 παιᾶν' ἀνάγετε. Las. Hermion. fr. I 2 ὕμνων ἀνάγων ἁρμονίαν. Christod. Ecphr. 40 ἔνθεον ἱμείρων

ἀνάγειν μέλος, ut Callimachus Chariclo fecerit *lamenta tollentem*. Iam unum restat quod offensionem habeat. vereor enim ut *οἶτος* significare possit quod loci ratio postulat, *lamentationem*. affirmant quidem hoc grammatici, Hesych. III p. 191 *οἶτος· μόρος. θρῆνος. κακοπάθεια. ὄλεθρος.* Etym. Magn. p. 619, 27 et Zonar. p. 1431 *οἶτος· θρῆνος, μόρος, θάνατος* (ubi tamen Etym. Gud. p. 423, 10 et Orion p. 113, 8 *θρῆνος* omittunt). Theognost. Can. p. 24, 15 *οἶτος ὃ δηλοῖ τὸν ὀδυρμόν.* at quum nec per se hoc sit probabile, nec ullus reperiatur locus, ubi certa eius significatio sit, suspicor eam interpretationem deberi corrupto cuidam loco, ubi *οἶτος* et *οἶκτος* inter se confusa erant, ut confusa sunt in Sophocl. Antig. 858, Aiac. 895, Triphiodor. 636, et confusa putantur in Aeschyl. Suppl. 66 ab Hermanno, in Simonid. frag. IV 3 a Bergkio. eodem igitur modo in Callimachi hoc loco errasse existimo scribam codicis archetypi, et contrario errore ad verum rediisse scribam codicis N, in quo fuisse *οἶκτον* refert Rohorteilus Annot. I p. 149. atque hoc probarunt etiam Stephanus et Valcken. ad Adoniaz. p. 309 B. —

102. Correxit sive potius meliorum codicum scripturam *μισθῷ — μεγάλῳ* reduxit Meinekius, rectissime. neque enim *μισθῷ ποιεῖν τι* dicitur, sed vel *ἐπὶ μισθῷ* vel *μισθοῦ*. cf. Schwidop. Observ. Lucian. spec. I (Königsb. 1848) p. 15. —

103. Meinekio nullum certum omissae particulae *ἄν* in Callimacho exemplum extare putanti et ob eam rem *τό κεν οὐ* corrigenti non assentiar. nam certissimum mihi videtur quod II 26 seq. extat exemplum, nec intelligo cur Callimachus anxie vitaverit quod post Homerum (cf. Nitzsch. ad Odyss. Tom. I p. 174 et 206) omnis generis poetae licere sibi putabant (cf. Hermann. de particul. *ἄν* p. 160 seq.), imprimis autem poetae Alexandrini. velut ex Oppiano notavi Hal. I 218. 670. II 301. V 37, ex Anonymo de herb. virib. 23. 44. 127. 189, et Maxim. 17. 194. 234. 239. Videntur autem alia verba aliis frequentius carere particula *ἄν*, velut *εἶναι*, cui detractum *ἄν* in Pind. Ol. III extr., Nicandr. Ther. 702, Heliodor. 10 ap. Mein. in Anal. Alex. p. 382, Dionys. Perieg. 718 et 1062. Ac variatur nonnumquam ab iisdem in iisdem dicendi formulis, ut *ἐςίδοιο* dixit Dionys. Perieg. 826, sed *ἴδοις ἄν* 478. 813. 923. 991. 1075, *ἀθρήσειας* idem 209. 319, sed *ἀθρήσειας ἄν* 851. In Callimacho autem eo magis dubitavi *μέν* mutare in *κέν*, quoniam *μέν* firmare videtur Calli-

machum imitans Apoll. Rhod. II 444 iam a Spanhem. allatus: *Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος ἔστ' ὀπίσω,* quamvis alia is constructione usus sit. —

104. Quod libri habent *ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα* merito displicuit Bentleio, qui, *non placet*, inquit, *τὸ ἐπένευσε. nimirum imitatus est Homer. Il. XXIV 210 ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, et Il. XX 128 ἅσσα οἱ αἶσα γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ. lege igitur apud nostrum ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα. et tamen nove dictum est pro μοῖραι ἐπένησαν λίνοις. sed haec Callimacho solemnia sunt.* Eandem emendationem fecerat Spanhem. firmatque eam Meinekius (quem vide etiam in Philol. XIV p. 3) allato epigram. Cyzic. in Anthol. Palat. III 15, 4 *οὕτως γὰρ Μοιρῶν (τῷδ') ἐπέκλωσε λίνα.* —

109. Archetypi vitium *ἀκταίωνα* recte correxerunt et Lascaris et scriba eius codicis, unde profecti sunt GHI. imitatus Callimachus videtur Eurip. Bacch. 230 *Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω,* quem locum affert Choerobosc. ad Theodosii Can. I p. 72. alia correptae vocalis exempla dedit Dindorf. in Thes. Paris. I p. 1360. —

111. Non latebit opinor attentum lectorem cur *οὐδ' αὐτόν* scribere maluerim quam quod libri scripti editique omnes habent *οὐκ αὐτόν.* nam quum Tiresias cum Actaeone comparetur, quippe qui multo meliore conditione usus sit quam ille ut comes venantis Dianae, non iam dici potuit, non servasse eum communes cursus communesque venationes, sed potius *ne eum quidem* illas res a morte defendisse. —

113. Sufficere mihi videbatur ad emendandum versum corrigere *ὁππόκ' ἄν.* nam quod Meinekius dicit Callimachum neque in hoc hymno neque in hymno in Cererem unquam dixisse *ἄν*, hoc alii casu factum esse dicent et tum demum probaturum aliquid, si reliqui quoque qui dorice scripserunt *ἄν* sprevissent, aut aliquanto maioris ambitus essent duo hi hymni. ac simili casu factum quod in hymno in Cererem *κέν* non legitur nisi semel v. 27. — Mox Meinekius suspectat *χαρίεντα*, quod ad undas translatum sit, quum de *lavante* dicendum esset. equidem putabam lavacrum intelligendum esse, quod gratum Actaeoni adspectum erat praebiturum. —

115. Ab Ernestio coniectum *δειπνασεῦντι* Meinekius rectius

dictum putabat quam δειπνησεῦντι, cuius tamen iudicii postea p. 308 eum poenituit. recte. neque enim illud cum δίνασε, φώνασε, ἐξεπόνασε aliisque (cf. Ahrens. II p. 148) comparari potest, quoniam probari nequit nec in usu fuisse δειπνᾶν praeter δειπνεῖν, nec δειπνή praeter δεῖπνον. —

116. Humani quid accidit Ernestio affirmanti „*melius esse* δ ε ξ ε ῖ τ α ι (cui minus est a codicibus auctoritatis) *propter v. 118. Tu filium recipis, quamquam coecum, tamen vivum. at illa diu quaesito filio nihil ex montibus nisi ossa recipiet.* Non vidit igitur ita non ἐπερωχμέναν, sed ἐπελθοῦσαν dicendum poetae fuisse. Atque in eadem re Nonn. Dionys. V 546, quem Spanhemius iam attulit, dixit ὀστέα δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χυτῇ μεμερισμένα γαίῃ λείψανα πεπτηῶτα μόγις σ υ ν ε λ έ ξ α τ ο μήτηρ. aliter ὀστέα λέξαι dicunt Hom. Il. XXIII 239, 253. Odyss. XXIV 72. Pind. Pyth. VIII 53. Mosch. IV 35. Quint. Smyrn. I 796, alii, ubi intelliguntur ossa mortuorum in rogo combustorum. —

117. Hunc locum bis imitatum esse Nonnum Dionys. VI 99 et XXXI 32 ὀλβίστην ἐνέπω σε, iam annotavit Ruhnk., ubi non magis quam in Callimachi hoc loco iisque omnibus unde huius adiectivi exempla afferunt Bast. atque Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 896 seq. et Dindorf. in Thesaur. Par. V p. 1866 (quibus adde Apollinar. XLIX 8. LXXI 39. LXXXIII 7. CXXVII 4), codices firmant Buttmanni sententiam, Gr. gr. I p. 264 ὀλβιστός, ὀλβιστάν, non ὄλβιστος, ὀλβίσταν etc. scribendum esse existimantis, nam adiectivum verbale esse, non superlativum. At non concesserim Buttmanno superlativum ὄλβιστος analogiae adversari. nam sive recta via ab ὄλβος descendit, ut ab ὕβρις ὕβριστος (de quo cf. Lobeck. Paralip. I p. 40 seq.), a κάλλος κάλλιστος, sive ab ὄλβιος derivatum est, ut ab ὀνήιος factum ὀνήιστος in Apoll. Rhod. II 335 et Phoen. Coloph. fr. III 1 Mein., non habet quo offendat. nec putaverim quemquam assensurum esse Buttmanno, in superlativo aliquid immane et monstruosum inesse affirmanti, modone interpretatus esset *felicissimam*, sed μάλα ὀλβίαν. Postremo nolim quemquam offendere in coniunctis superlativo et positivo gradibus. hoc enim satis frequens est nec apud seriores tantum scriptores, quibus solis concedere videtur Bernhardy Synt. p. 436. certe invenio in Pindar. Pyth. IX 7 τόθι νιν πολυμήλου καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός, et in Thucyd. III 59 ὅπερ δὲ ἀναγκαῖόν τε καὶ χαλεπώτατον τοῖς

ὧδε ἔχουσι. alia dederunt Lobeck. Paralip. I p. 41 not. 41, II p. 540, et Ioseph. Strange in Iahnii Annal. (1835) Supplem. III p. 562, ubi eius quoque modi exempla extant, in quibus antecedit superlativus, sequitur positivus. — In sequenti versu summo iure pro ὑποδεξαμέναν Meinekius dedit ἀποδεξαμέναν. —

119. Edebatur: τῷ μή τι μινύρεο· τῷδε γὰρ ἀλλὰ — μενεῦντι γέρα, in quo vel τῷ vel γὰρ patet corruptum esse. nam quum τῷ significet, propterea non lamentandum esse Tiresiae matri, quod multo meliore condicione utatur quam mater Actaeonis, quum vivum e montibus receperit filium, non potuit uno tenore ita ut hic factum nova addi causa haec, quod Tiresias multa alia habiturus sit a Minerva dona. Huic vitio ut mederer olim conieci τῶ scribendum esse, μινύρεσθαι putans eum genetivo construi posse ut ὀδύρεσθαι in Hom. Od. IV 819 τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤ περ ἐκείνου, et alibi. Sed quum optimi codices commendent non τῷδε, sed τῷ δέ, tutius visum hoc recepto γάρ mutare in παρ', quod sive ad τῷ referendum sive cum μενεῦντι coniungendum putabis utique aptissimum erit. Postea vidi Meinekium ob eandem causam hunc versum suspectasse, duasque proposuisse coniecturas, quarum tamen neutram in verborum ordinem recepit. ego num nimis audax fuerim lectorum iudicium exspecto. — In sequenti versu ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν fluxit ex Homer. Il. VI 358. —

122. Inutilis est Hertzbergii coniectura in Bergkii Zeitschrift für die Alterthumsw. 1847 p. 128 prolata, ἦ μέγα τῶν ἄλλων τοῦτο περισσότερον. nam neque necessarium pronomen est, et μέγα δή τι Callimachus (cf. III 60. Epigr. XLIV 5) amat cum reliquis poetis Alexandrinis, quorum quae notavi testimonia praecepta video a Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 762 praeter Orph. Lith. 296 ἐν γάρ σφιν μέγα δή τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα ἠέλιος. add. πέρι δή τι Opp. Hal. I 263, μάλα δή τι Dionys. in fragm. Bassaric. ap. Steph. Byz. p. 195, 2, πάνυ δή τι Straton. in Anth. Pal. XII 200, 4. —

123. Ὄρνιθας nolui cum Ernest. Brunck. Blomf. Meinck. mutare in ὄρνιχας, quae forma nec in Theocrito et Moscho constanter legitur (cf. Theocrit. VIII 58. XXIV 64. Mosch. III 48) nec ita fixa est apud Pindarum, quin is praeter ὄρνιχα certe ὄρνιν quoque dixerit (cf. Ahrens. p. 243). Mox de ἤλιθα cf. Merkel. ad Apoll. Rhod. p. CLXXX seq. —

125. *Θεοπρόπα* qui pro *θεοπρόπια* vel *θεοπροπίαι* dixerit praeter Callimachum novimus neminem nec tamen est de ea voce dubitandum, quum proprie adiectivum sit et non solum dicatur *θεοπρόπος οἰωνιστής* in Hom. Il. XIII 70, *θεοπρόπος ὄρνις* in Nonn. Dionys. III 120, *θεοπρόπον ἦτορ* in Quint. Smyrn. XII 534 etc., sed etiam *θεοπρόπον ἔπος* in Sophocl. Trach. 822, quod proxime a Callimacheo abest. In his recte scribitur *θεοπρόπος παροξυτόνως*, si quidem vere statuunt Buttmann. Lexilog. I p. 20 et Doederlein. Gloss. Hom. I p. 243 coll. Etym. Gud. p. 258, 38, *τοὺς θεοπρόπους* significare *τοὺς τὸν θεὸν* (*τὸ θεῖον*) *σημαίνοντας*, Callimachus autem quaeri potest num significare voluerit *τὰ ὑπὸ θεῶν σημαινόμενα, τὰ θέσφατα*, ut scribendum sit passive *θεόπροπα*, quemadmodum optimi hic libri habent. quamquam etiam activa significatione *θεόπροπος* scribi video in Hesych. II p. 307, 94, in schol. Venet. Il. XII 228, in Quint. Smyr. l. l. etc. —

128. Incertior est codicis Romani nescio cuius (inter meos certe non est) apud Wernick. ad Triphiod. p. 41 auctoritas quam cui tantum tribuendum sit, ut inde cum Meinekio reponatur *πολυχρονίῳ*. utrumque recte dici nemo negaverit. nam in Nonn. Dionys. XXXII 213 legimus *ᾧ πόρε Κύπρις μηκεδανὴν βιότοιο πολυχρονίοιο πορείην*, sed in Quint. Smyrn. XI 141 *Μοῖραι μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο* (quo loco in eiusdem XIV 117 cum codd. tuebimur *ἠνύσαμεν πολέμοιο μακρὸν τέλος* contra Koechly, qui *μακροῦ* scripsit). atque alterum hoc illo paulo exquisitius est adiectivo ad primarium potius casum quam ad genetivum apposito (cf. Lobeck. ad Aiac. 7). quod autem Meinekius ad suam tutandam opinionem dicit, solere pentametri versus partes sibi respondere ita, ut alterum hemistichium adiectivo, alterum substantivo terminetur, cuius legis ex hoc uno hymno exempla affert viginti sex, equidem uego eius legis hanc esse vim ut quae legi non obtemperent sine idonea codicum auctoritate corrigantur. nec ausus est Meinekius in hoc hymno v. 36 corrigere *ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιοτέρων*, sed intactum reliquit *ἔθος — παλαιότερον*. —

130. Ne defraudemus lectores egregia Bentlei annotatione quae haec est: „*praeter Etym. Magn. ubi hic ipse locus laudatur, meminit et Hesychius: Ἀγεσίλαος, ὁ Πλούτων. et alibi: Ἀγήσανδρος, ὁ Ἅιδης. Lactant. de fals. rel. I 11: ergo*

illud in vero est, quod regnum orbis ita partiti sortitique sunt, ut orientis imperium Iovi cederet, Plutoni, cui nomen Agesilao, pars occidentalis obtingeret. Athenae. III p. 99 B οἶδα γὰρ ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἅιδην Ἀγησίλαον. *Nicander ap. eund. XV p. 684 D* (frag. LXXIV 72) χθονίου στέφος Ἡγεσιλάου. *vetus epigramma apud Gruterum MCXXX* (Iacobs. Anth. Pal. II p. 830):

μή μου ἐνυβρίσῃς ἁγνὸν τάφον ὦ παροδῖτα,
μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπαγεσιμη
Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος· ἅμα παρέρπων
εἰπὼν Ἀρατείῳ, γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

lege: ἐπ' Ἀγεσίλᾳ — ἀλλὰ — εἶπον. *at Scaliger in indice Inscriptionum commentitiam illam Epagesimam mirifica quadam* ἀποθεώσει *inter Deas collocavit.*" Adde Hegesipp. in Anthol. Pal. VII 545, 4 Χαιρεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος παῖς Ἡγησίλεω δῶμ' Ἀΐδος κατέβη. —

131. Non suspecta fuerunt criticis verba ᾧ κ' ἐπινεύσῃ, neque tamen video quo pacto dativum ᾧ apte explicem. nam si Callimachus hoc dicere voluit (nec dubitari potest quin voluerit, imitans Hom. Il. I 527 οὐκ ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω), perfici quae Minerva promiserit capitis nutu, aperte scribendum erat ὅ κ' ἐπινεύσῃ. dativus enim ei verbo appositus eum significat cui quid promittitur, res autem quam quis promittit, accusativo significanda est. Iam ipsum quidem illud pronomen ὅ restitui nullo modo poterit. sed licuit poetae pro *pronomine* relativo ponere *adverbium* ὡς, quod cum alibi saepe factum est (cf. quos nominat Wellauer. ad Apollon. Rhod. I 1051), tum in hoc Homeri loco, Il. XVIII 74: τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών. Ad hanc igitur normam locum correxi, sed ἐκτελές pro ἐντελές scribere cum Meinekio nolui. —

132. Miror Blomfieldo τό γε adeo displicuisse ut contra librorum omnium auctoritatem reponeret τόδε, magis miror Meinekium qui hoc a Blomfieldo sumpsit. cf. Hom. Il. VIII 7 μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τό γε μήτε τις ἄρσην πειράτω διακέρσαι. id. Od. XXI 126 ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ νευρὴν ἐντανύσειν. sed quid opus est exemplis, quum res ipsa loquatur. nam etsi alia aliis diis concessit Iuppiter, hoc quidem certe, ut

omnia sua habeat Minerva (cf. Naegelsb. Hom. Theolog. p. 107), uni huic concessit deae. —

134. Nolim assentiri Bergkio in Ind. scholar. Halens. 1864/65 p. IV, nomen *λωτροχόοι* inane esse versus complementum virginumque appellationem hoc loco plane esse praeposteram, nec puto ita iudicaturum fuisse virum egregium, nisi post *φέρεσθαι* minimam pro maxima posuisset interpunctionem. Mox pro *μάτηρ δ' αὖτις* cur *μάτηρ γ' οὔτις* scribere maluerim neminem latebit. —

135 seq. Non tanta est auctoritas codicum nonnullorum lectioni *ἀλλ' αὐτή*, cui iure Meinekius superstruxerit coniecturam, qua simul evertitur eximia illa vis quae inest in repetito *κορυφὰ Διός*. Ceterum scribenti haec Callimacho ante oculos versatum esse Aeschyli locum Suppl. 83 *κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον*, iam ab aliis monitum est. —

136. Apparet in codice archetypo hunc versum scriptum fuisse tam evanidis literis, ut vix in initio *ψεύδεα*, in fine *θυγάτηρ* cognosci posset. qui primus explere conatus sit non constat nec operae pretium est indagare, inposuit tamen is Bentleio, qui, *lego*, inquit, *ὡς αὔτως ᾧ κε καὶ ἁ θυγάτηρ*, *quod qui fallor, aut elegantius paulo est lectione vulgata.* Ex vano hausta sunt etiam aliorum supplementa, anonymi apud Ernest. hoc: *οὐδὲ Διὸς κορυφᾶς εἰς ἄλιον θυγάτηρ*, Rittershusii ap. eundem: *τῶν τέλος οὐκ ἔσται οὐδὲ Διὸς θυγάτηρ*, Reiskii: *ψεύδεα· τί μᾶλλον ψεύσεται ἁ θυγάτηρ*, vel *πατρὸς ἔχει πᾶν γέρας ἁ θυγάτηρ*, Brunckii: *ψεύδεα, μήδ' ἀτελῆ νεῦσε Διὸς θυγάτηρ*, Boissonadii: *κ' οὐ κορυφᾶς τᾶς Διὸς ἁ θυγάτηρ*, et quod omnium elegantissimum Meinekii: *ψεύδε'· ἀλαθεύει καὶ Διὸς ἁ θυγάτηρ*. —

139. Pro *ὀλολυγαῖς* Meinekius malebat *ὀλολυγᾷ*, non solum propter pluralem, cuius nullum exemplum esse putabat, sed etiam ut numerus substantivorum Callimacheo more alternet. At alterum argumentum falsum esse ipse postea p. 313 docuit Meinekius allato Hym. Hom. in Ven. 19 *φόρμιγγές τε χοροὶ διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαί* —, alterum autem infirmius est quam cui iure quid tribuatur. —

141. *Omnes editiones veteres habent ἐς πάλιν, non ἐς πόλιν. quod posterius a mala manu est, illud genuinum. καὶ ἐσελάσαις πάλιν αὖτις· τῷ ἐξελάοισα oppositum est*

τὸ εἰσελάσαις. *postremo* τὸ πάλιν αὖτις *vocabulum omnibus poetis familiarissimum est. Hom. Il. V 257* τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι, *et alibi passim.* Bentley. Ἐς cum ἐλάσσαις coniungendum esse intellexit etiam Ziegler. ad Theocrit. V 78, nec probari potest Stephani opinio ἐς cum πάλιν iungendum esse ut in ἐσαῦθις (de quo cf. Lobeck. Elem. I p. 616), nisi scribatur ἐς πόλιν. Sed haec inutilis coniectura est, speciosior autem Thomae Bentlei opinio, Callimachum scripsisse καὶ ἐς πάλιν ἡνίκ' (ἁνίκ') ἐλάσσαις. nam quoniam Minerva salvere iubetur et quum e templo egrediatur et quum redeat, Thomae Bentlei admissa coniectura paulo melius sibi quae opponuntur verba respondebunt. sed quum nihil impediret poetam quin plane ad amussim respondentia sibi illa verba faceret scribendo καὶ ἐξελάοισα καὶ ἐς πάλιν αὖ (vel αὖτ') ἐλάοισα, censendus est noluisse haec verba externa etiam forma accurate sibi respondere, sed paulo liberius orationem formare voluisse idque ad eam normam quae extat in Homer. Od. IX 339 οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, ἤ τι οἰσάμενος, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευσεν, cuius generis multa congessi in Leutschii Philol. XXIII p. 442. Atque ita etiam Meinekium statuere video. —

142. Bentleius, *lege*, inquit, ἵπποις. *nam si accusativus hic locum haberet, scriptum fuisset* ἵππως. Non dubium est quin iure Brunckius scripserit ἵππως. cf. v. 62 ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι ἵππως. Ceterum ad rem confer Aristoclem ap. Aelian. Var. hist. XI 4: ἵλαος εἴης καὶ πάντων θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ, et Apollinar. Psalm. XXIV 24 λαὸν σὸν καὶ κλῆρον ἐνκλήεντα σαώσεις. —

HYMNVS IN CEREREM.

1. Δημητρειακοῦ καρποῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος ὡς καὶ ὁ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ δηλοῖ. Eustath. ad Hom. Od. p. 1488, 60. —

2. Πολυτρόφε pro πολύτροφε hic et v. 120 correxi in Schneidewin. Philol. VI p. 515 nescius tum idem iam factum esse a Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 1445. me monitore mutavit

etiam Mein. p. 306. Similiter *πάντροφε* male editur in Orph. hym. X 12. XXVI 2. Nonn. Dionys. XXIII 285 (sed in Nonn. D. XLIV 191 recte editum *παντρόφε*). —

3. Huc respexit scholiasta Platonis quum ad Symp. p. 218 verba haec: *οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροῖκος, πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε*, hoc adscripsit: *ἐντεῦθεν παρῴδησε Καλλίμαχος ἐν ὕμνῳ Δήμητρος καλάθου τὸ θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.* Quibus ita abusus est Hecker. Com. Call. p. 138, ut olim huius hymni initium tale fuisse diceret:

τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολυτρόφε, πουλυμέδιμνε
* * * * * *θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβαλοι.*
τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε * * *
μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος κ. τ. λ.

in quo egregie fallitur. nam ad *παρῳδεῖν* non solet addi accusativus eius quod quis imitando efficit, sed eius quod imitatur. ergo Callimachus non ipse usus est verbis *θύρας ἐπίθεσθε βέβαλοι*, sed eam formulam, quae ex Orphica disciplina fluxit et Pythagorica etiam disciplina nobilitata fuit (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 450 seq.) imitando expressit aliis verbis, sed sine omni ludificandi et vituperandi studio (hoc enim sensu *παρῳδεῖν* dicunt Platonis scholiastae et qui Platonem interpretati sunt philosophi. cf. doctam Teuberi commentationem de usu parod. apud Aristoph. p. 3), Platonis libertatem secutus (*ἐντεῦθεν παρῴδησε*), qui *πύλας πάνυ μεγάλας ἐπίθεσθε τοῖς ὠσί* dixerat. Apparet igitur facile scholiastam illud Platonis cum Callimacheis hisce *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι, μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος κ. τ. λ.* propterea comparavisse, quod utrumque ipsi ex Orphica illa formula fluxisse videbatur. unde simul Blomfieldi error convincitur, qui pro verbis Callimacheis *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι* in verborum ordinem recepit *θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβαλοι.* — Ipsa autem illa Callimachi verba *χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι* Hemsterhusius a reliqua oratione seiungenda et parenthesios signis includenda esse iudicabat, quod certe non aliter fieri poterit nisi ut mox scribatur *μήτ' ἀπὸ τῶ τέγεος μήτ' κ. τ. λ.* atque ita correxit qui Hemsterhusio obsecutus est Meinekius. At cur vel tantillum mutemus, quum rectissime procedat sic instituta oratio: humi

profani spectate calathum *neve* desuper aspicite —? Postremo ne hoc quidem Meinekio concesserim, θάσασθε scribendum esse, futurum autem θασεῖσθε in tali exhortatione inusitatum esse tempus. an aliter futurum habet in Hom. Od. XII 25 ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὖθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφιν πλεύσεσθε, aut il. X 235 τὸν μὲν δὴ ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, ὅν κ' ἐθέλησθα, φαινομένων τὸν ἄριστον, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί. μηδὲ σύ γε αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρον' ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων. XXIII 858 ὅς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, πάντας ἀειράμενος πελέκεας οἶκόνδε φερέσθω· ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτών, — ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα. XXIV 717 εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν, αὐτὰρ ἔπειτα ἄσεσθε κλαυθμοῖο. —

4. Qui haec ita interpretentur: *neve e tecto aut aliunde ex alto* (*ex arbore puta vel colle*) *aspiciatis*, eos Meinekius vituperat ut qui suo arbitrio inferant aliquid quod in verbis non insit. at si recte dicitur, de quo dubitari nullo modo potest, μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγους μηδ' ἀπὸ ὕψους αὐγάσησθε, i. e. ἀπ' ἄλλου του ὕψους (coll. infra v. 14 ποταμῶν i. e. ἄλλων ποταμῶν), recte etiam licebit sic loqui: μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε. ac vide similiter dicentem Hom. Od. VII 320 (X 60) ὄφρ' ἂν ἵκηαι πατρίδα σὴν καὶ δῶμα καὶ εἴ πού τοι φίλον ἐστίν, i. e. εἰ ἄλλου πού τοι φίλον ἐστίν, et Oppian. Hal. II 489 (τρυγὼν) καὶ ἔρνος καὶ πέτρην ἐκάκωσε καὶ εἴ ποθι κεῖνο (βέλος) πελάσσῃ, quibus locis Callimachum satis a Meinekii coniectura defensum esse arbitror. —

5. Post μηδ' ἀπὸ τ. τ. μηδ' ὑ. αὐγάσσησθε cum vi repetita negatio est μὴ παῖς μηδὲ γυνά, ut saepe post οὐδὲ (ne — quidem) ita repetitur negatio e. g. in Hom. Il. VIII 482 οὐδ' ἢν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σεῦ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω (cf. Poppo ad Thucyd. II 97 et Schoemann. ad Isae. p. 470, Franke de part. negat. III (Misen. 1859) p. 13 seq.), sed etiam post simplex οὐ, ut Hom. Od. III 28 οὐ γὰρ ὀίω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. — Mox quaenam sit ista ἃ κατεχεύατο χαίταν inter interpretes dissensio est. alii enim meretricem intelligunt, alii de femina cogitant quae aliquo ex necessariis recens defuncto capillos detonderit vel quae matrimonium initura comam in honorem dei heroisve alicuius posuerit,

alii tenerrimae aetatis puellam interpretantur, plerique autem de innupta virgine intelligunt. quorum nihil probo. nam nec opus est ut praeter παῖς et γυνά quicquam addatur, nec tam proprium est virginibus τὸ καταχεῖσθαι τὴν χαίτην, ut inde peculiaris *eius* aetatis significatio duci queat. Equidem tantum abest ut μηδ' ἃ κατεχεύατο tanquam tertium aliquod ad verba μὴ παῖς μηδὲ γυνά referendum censeam, ut contra cum v. 6 coniungendum existimem, ubi aliae praeter βεβήλους aspicere calathum vetantur, quae sunt ieiunae. has arceri suspicor, ne eius temporis dea admoneatur quo et ipsa *ieiuna* per totam terram quaereret filiam (cf. Voss. ad hym. Hom. in Cerer. p. 141 et infra cf. v. 12). Ob eandem autem causam consentaneum fuit arceri eas omnes, cuiuscunque erant aetatis, *quarum comae libere vagarentur.* verendum enim erat, ne hac quoque re Ceres illius infortunii admoneretur, nam et ipsa tum ἀμφὶ χαίταις ἀμβροσίαις κρήδεμνα δαΐζετο χερσὶ φίλησι, ut est in Hym. Homer. in Cer. 41. Et Ceres quidem hoc fecerat dolore percita ob amissam filiam, sed illae mulieres, quae secludendae sunt ab aspectu calathi, parum refert in luctune capillum effusum habeant an curiosiorem sui cultum negligentia tum forte spernant, ut Medea Apollonii Rhod. III 830, cui ἐθεῖραι — ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο, aut Archylis ἡ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἡ περὶ πεύκας πολλάκι τοὺς ἱεροὺς χευαμένη πλοκαμούς in Rhian. epigr. in Anthol. Pal. VI 173, aut Μιμαλλόνες καὶ Βασσάραι καταχεχυμέναι τὰς τρίχας in Athenae. V p. 198 E. —

6. Voci quae est αυαλέος interdum etiam in aliorum libris scriptorum aspirari invenio, velut in Nicandr. Ther. 938, sed qui soli aliquam probandi vim habeant loci contrarium suadent, ut Nicandr. Ther. 953 ἐπ' αὐαλέοισι. nolui tamen obsequi Stephano ἀπ' αὑαλέων corrigenti, quum certe αὔω i. e. ξηραίνω grammatici agnoscant. cf. Lentz. Pneumatol. p. 707. — Post hunc versum Meinekius correcto in v. 6 μήθ' eius modi fere versum excidisse putabat: μήθ' ὅκα δειελινοὶ λιπαρᾶς τερψώμεθα δαιτός, ut haec esset sententia: ne quis calathum adspicere audeat neque mane, quo tempore calathus ex templo effertur et pompa instituitur, neque vespera, quo tempore in locum suum reponitur. At non concedi potest quod Meinekius concedi sibi vult, ἀφ' αὐαλέων στωμάτων πτύειν indicare tempus *matutinum.* imo quae sequitur hesperi memoria docet, *nocturna* agi sacra, unde

efficitur ut non possit cogitari nisi de iis quae etiamnum sub vesperum ieiunae sunt. —

7. Hunc versum Ernest. post scholiastam (ἕσπερος μόνος ἐθεάσατο τὸν κάλαθον) ita interpretatur: *hesperus e nubibus prospexit, cum procedit*, a qua interpretatione reliqui fere non discedunt, nisi quod nonnulli pro *prospexit* ponunt *prospicit* (Hesperus e nebulis gradientem aspectat opacis, vel: Hesperus blickt vom Gewölk der Ankunft des Korbes entgegen, vel: aus dem Gewölk hervor blickt Hesperus, wann er daher zieht). Sed huic interpretationi adversatur et diversa temporum ratio (ἐσκέψατο et νεῖται), et verbum νεῖσθαι quod futuri temporis significationem habet (cf. III 148 et VI 82), et particula πηνίκα, quae interrogativa est nec poni potest pro ἡνίκα (τηνίκα). Contra melius omnia procedent, si interpunctionem in hunc modum mutaverimus: ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο (πανίκα νεῖται;), ἕσπερος, ὅστε κ. τ. λ. Hoc dicit poeta: iam in coelo affulsit hesperus, quo tempore calathus prodire solet. sed nondum calathus prodit. *quando tandem prodibit?* Quamquam ne sic quidem omnia expedita sunt. neque enim intelligi potest, cur e *nubibus* prospicientem Hesperum poeta faciat, non a coelo sereno. quasi vero tum, quum carmen scribebat, scire potuerit poeta in ipsa pompa coelum nubibus obductum fore. Haec causa fuit cur ἐκ κνεφέων scribendum censerem, i. e. *e crepusculo*. Similiter autem Callimachus hic rem instituit atque in hym. V, ubi, dum Pallas in templo moratur, poeta spectatoribus morae impatientibus ex Tiresiae fabula delectationem quaerit. In hoc hymno equi calathum vehentes (v. 121) non prodire censendi sunt ante v. 119. Epanaphora quae est in Ἕσπερος legitur etiam in Nonn. Dion. XXVI 144: ἀμαρύσσεται Ἕσπερος ἀστήρ, Ἕσπερος, ἑσπομένης λιποφεγγέος ἄγγελος ὄρφνης. —

9. Recte Ernestius ὄκα scribit, quod quum V 7, 18, 101. VI 6, 32 vel in omnibus libris vel in plerisque legatur, non dubitari potest quin etiam hic et infra v. 112 et 114 restituendum sit, ubi servavit ὅτε Meinekius. Similiter ποκά scribendum fuit V 38 et 70 propter V 5, 57, 59, item τόχ' ὁ VI 115, ubi Meinekius quidem sibi non constituit. —

10 seq. Nescio an recte Brunckius scripserit ἔστ'. nam ita Dores dixisse tradit Etym. Magn. p. 382, 8 et agnoscunt hoc codices Theocritei. cf. Meinek. ad Theocrit. V 22. Ahrens. de dial. Dor. p. 37.

Lobeck. Element. path. I p. 299. — Quum primum ad solis occasum, deinde ad ortum (nam ibi sunt nigri illi homines, οἳ πρὸς ἡλίου ναίουσι πηγαῖς, Aeschyl. Prometh. 809) profectam Cererem narret Callimachus, non videtur ut novum deae iter memorare potuisse id, quo ad aurea Hesperidum mala contendehat, quippe quae et ipsa fuerint in extremo occidente, „ad oceanum Atlanticum," ut dicit Spanhemius. at hic error est doctissimi interpretis, qui tum forte non recordatus est alios alias finxisse Hesperidum sedes (cf. Salmas. Exercit. Plin. p. 264 seq.) —, ut in Cyrenaica, ubi etiam urbs postea fuit Ἑσπερίς. vid. Stephan. Byz. s. v. et Callim. Epigr. XXXVIII. sin vero non ad occidentem, sed vel ad Cyrenaicam vel ad Hyperboreos (cf. Apollodor. II 5, 11) referimus Hesperidum hortos cum pomis suis aureis, recte habebunt omnia neque offendendum in eo est, quod qui medius inter solis ortum et occasum iacet Hesperidum hortus ultimo loco memoratur. is enim solemnis fere rerum ordo est, quem inde ab Homero (ut in illo πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα) observabant scriptores omnes. cf. Schaefer. ad Theogn. Eleg. 3. ac vide Callimach. IV 280. —

12. Quum poeta monuisset calathum ne eas quidem cernere debere mulieres initiatas, quae ieiunae essent et incomptae, huius edicti ipse causam apposuit hanc v. 10 seq., quod quum Ceres filiam quaereret, totum peragraret orbem ieiuna et incompta. unde patet quam vim habeat v. 12, quem iniuria expellendum putabat Ruhnkenius in errorem ille inducens Brunckium, Paldamum in Zimmermann. diar. antiq. stud. 1838 p. 1139, alios, non item Naekium de Hecal. p. 10 et Meinekium. tantum enim abest ut „puerilis glossa sit margini olim ascripta ad interpretandum v. 16," ut summo iure eadem sententia bis sit aptissimo loco a poeta posita, quippe in qua praecipua totius loci vis cernatur. —

13. *Διέβης* e coniectura esse scribae eius codicis profectum, e quo deteriores codices manarunt, meliorum docet librorum fides. Sed satis certam esse iudico illam coniecturam, nisi quod, quum Lascaris διέβαινεν scribens in codice suo certe διεβα invenisse videatur, prae διέβης auctoritatem habet διέβας, quod Meinekius reposuit. Ἀχελώιον ἀργυροδίνην legimus etiam in Hesiod. Theogon. 340 et Dionys. Perieg. 433. —

15. *Omnes (?) editiones vetustae sic habent:* τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί. *primus mutavit*

Frischlinus. lego: τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμαὶ ἐκαθίσσαο φρητί. χαμάδις non est humi, sed ad humum, et significat motum ad locum. φρέαρ Καλλιχόρου, ut ἄστυ Κυρήνης, hym. in Apoll. Bentleius. Frustra vir eximius operam in emendandum versum impendit. nam Callimachi genuina verba hic non habemus nisi haec pauca: τρὶς δ' ἐπὶ καλλι vel καλλίχορον, reliquam autem versus partem docti Itali suppleverunt. Docent hoc per se varia supplendi conamina, quae quattuor sunt, alia aliis audaciora. nam fuerunt qui licere sibi putarent archetypi fidem (quae talis fuit: τρὶς δ' ἐπὶ καλλι vel καλλίχορον) immutare in hanc speciem: τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης (vel καλλίστην) κ. τ. λ. (cf. n. cr.). qui autem in archetypo apparentes literarum ductus pressius sequi malebat coniiciebatque τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί, proposuit is quod a Callimachi consilio plane alienum esset. Patet enim omnia quae usque ad v. 16 leguntur ad idem tempus referenda esse quo Ceres filiam quaesitura ieiuna et incompta per orbem terrarum *errabat*. iam vero quis non ineptum existimaret poetam, si, quum v. 10 dixisset πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν, — v. 15 diceret ter in eo itinere deam *consedisse* ad fontem Callichorum? imo dicendum fuit deam ter ad Callichorum fuisse sine ulla sessione, nec potuit *considendi* verbum a Callimacho poni quod ab interpolatore positum videmus. Sed reliquam quoque lacunosi versus partem male ab eo expletam esse docet sequens versus αὐσταλέα ἄποτός τε, καὶ οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω, de quo hoc quivis concedet semel monitus, duo eius hemistichia, αὐσταλέα ἄποτός τε, et οὐ φάγες οὐδὲ λοέσσω, non posse ad unam eandemque enuntiationem referri. nam hoc si voluisset Callimachus, aut in secundo quoque hemistichio posuisset adiectivum, ut fecit in primo (ἄσιτος et ἄλουτος vel simile quod versui aptum esset), aut etiam in primo verbum, ut est in altero. Offendit haec res etiam Godofredum Hermannum in Zimmermann. diar. antiq. stud. 1838 p. 461 qui, quo ista inconcinnitas evitaretur, statuit post ἄποτός τε finem eius versus itemque initium sequentis excidisse, ubi alia maerentis deae epitheta locum habuissent. sed praeterquam quod ita interpositis aliis divelluntur quae sunt eiusdem generis, ipsa illa inconcinnitas ea ratione non est sublata. Itaque mihi quidem certissimum videtur duo ista versus 16 hemistichia a Callimacho ad diversas enuntiationes relata esse. Quod si fecit, similitudo

versus 12 (οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδὲ λοέσσω) docet, Callimachum non potuisse deam αὐσταλέαν tantum (i. e. illotam et incomptam) et ἄποτον appellare, sed addere debuisse nihil eam *edisse*. Atque hoc probabile poetam fecisse antecedenti versu, quem — ut sumam recte interpolatores Italos cogitasse de Callichoro — ita credo expleri posse melius:

τρὶς δ' ἐπὶ Καλλίχορον φρέαρ ἵκεο δαιτὸς ἄπαστος,
αὐσταλέα ἄποτός τε,

quibus nova iam additur enuntiatio haec: καὶ οὐ φάγες οὐδ' ἐλοέσσω in hunc sensum: quae ad Callichorum ter veneras esuriens et aqua abstinens ad potandum et lavandum, ne ibi quidem cibum potumque cepisti et lavasti. nam φάγες de esu et potu simul intelligendum ut in Hom. Od. V 197 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν coll. V 94 seq. V 197. X 176 seq. Il. XIX 161, 163. XXIV 475 seq., non quo *edendi* verba sua vi etiam potandi vim habeant, sed quod, si quando duae res quae inter se coniunguntur repetendae sunt, saepe non utraque simul, sed altera utra repetitur sola. cf. Hom. Il. XIII 288 seq. εἴ περ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ. X 361 ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης, ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ χῶρον ἀν' ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθέῃσι μεμηκώς. XXIII 694 ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θίν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν, ὣς πληγεὶς ἀνέπαλτο. XXIV 456 τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων, τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος. XXIV 641 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔ τι πεπάσμην. Od. III 98 αἴ κ' ἐθέλῃσθα κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, εἴ που ὄπωπας ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας πλαζομένου —, ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. Od. IV 206 ἐπεὶ τόσα εἶπες ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη· τοίου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις. Od. XX 109 ἐπερρώοντο γυναῖκες, ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα μυελὸν ἀνδρῶν. αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν. Herodot. I 109 οὐδ' εἰ παραφρονήσει τε καὶ μανέεται κάκιον, ἢ νῦν μαίνεται, οὔ οἱ

ἔγωγε προσθήσομαι τῇ γνώμῃ. Aristoph. Av. 78 δεῖ τορύνης καὶ χύτρας, τρέχω 'πὶ τορύνην, ubi Meinekius in Vind. Aristoph. p. 84 apposuit Sophocl. Phil. 138 τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει καὶ γνώμας, et Horat. Carm. IV 4, 24 *fortes creantur fortibus et bonis*, in quibus contrarius est ordo, ut etiam in Hom. Od. XII 104 seq. τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀνορροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ· τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ δεινόν. rursus aliter Caes. de bell. Gall. VII 14 *haec si gravia aut acerba videantur, multo illa gravius aestimare*. id. ibid. II 21, 5 *quam quisque ab opere in partem casu devenit quaeque prima signa conspexit, ad haec constitit*. — At nondum licet ab hoc loco discedere. nam quum scholiasta Clementis Alexandrini a Klotzio editus ad Protrep. p. 16 Pott. — ἀλωμένη ἡ Δηὼ κατὰ τὴν ζήτησιν τῆς θυγατρὸς — φρέατι ἐπεκαθίζει λυπουμένη — adscribat haec tom. V p. 101, 30: τὸ φρέαρ Καλλίχορον οἱ παλαιοὶ ὀνομάζουσι· Καλλίμαχός φησιν·

Καλλιχόρῳ ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπαυστος

— consensu mirabili, qui facile incautum abripiat, Naekius de Hecal. p. 11, Schneidewin. in Coniect. crit. p. 12 seq. et Meinekius illum versum ad nostrum hunc in Cererem hymni locum retulerunt in extremo versu corrigentes ἄπυστος. At equidem in horum partes non transierim qui alienam a Callimachi consilio credam esse eam sententiam quam scholiasta Clementis servavit. depinxit enim poeta per totum terrarum orbem *usque* errantem Cererem. qua in re non apte memoratur ad Callichorum Cererem *ter consedisse*, nam is *finis* fuit erroris. Et cur tandem ad hunc in Cereris hymnum scholiastae memoria referenda sit, non ad carmen aliquod deperditum, quum scholiasta hymni mentionem non faciat et Callimachus saepe eandem fabulam bis attigerit? — Postremo Vossii supplementum ad hym. Hom. in Cer. p. 35 propositum: τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ ἀχαρεῖ ἐκαθίσσαο πέτρᾳ — ob eandem causam reiciendum est. —

17 seq. Multo fortius est μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες quam quod Blomfieldo placuit μὴ δή. cf. IV 89 μή πω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο, Aristoph. Vesp. 1418 μὴ μὴ καλέσῃς, Pac. 927, quos contulit Mein. add. Sophocl. Aiac. 191 μὴ μή μ', ἄναξ. Oed. Colon. 210 μὴ μὴ μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι. Theocrit. XXI 63 μή σύ γε μὴ τρέσσῃς. Meleagrum in Anthol. Pal. XII 80, 30

μὴ μὴ πρός σε Διός, μὴ πρὸς Διός. cf. Mein. ad Com. fr. Vol. III p. 211. — In fine versus *Δηοῖ* satis certum videtur interpolatoris nescio cuius supplementum esse, sed in sequentis versus parte ultima quum sublestae codices fidei soli lacunam expleant, meliorum codicum repraesentanda lectio fuit. dubito etiam de codice Parisino (E), cuius scribam non putaverim ex archetypo, sed ex ingenio hausisse. idem valet de extremo versu 23. —

20. „*Legendum* πράτα. *non primos manipulos, sed prima Ceres.*" Bentleius. — Ante hunc versum unius versus iacturam factam esse suspicatur Meinekius, quum verisimile sit, quod primo loco ponatur, et ipsum, ut tertium v. 23 seq., duobus versibus includi. At ne hic quidem persuasum habeo tantum poetam tribuisse membrorum aequabilitati. — Ceterum Callimachus se ipsum imitatur IV, 283 *καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι ἀσταχύων φορέουσιν.* —

26. Quum in tota hac parte non iam poeta alloquatur Cererem, iure Ernest. *τίν* alienum ab hoc loco iudicavit, sed non ausus est quicquam mutare. quod primus fecit Reiskius, quo tamen melius rem administravit Heckerus in Com. Call. p. 141 *τεῖνδ' αὐτᾷ* coniciens, quod Meinekio probavit. Hunc autem miror Theocriti scholiastae ad V 32 affirmanti in aliis antigraphis legi *τεῖνδε* pro *τεῖδε* vel *τῇδε*, et deteriorum quorundam codicum scripturae in aliquot Theocriti locis (cf. Ahrens. de Dial. Dor. p. 362 et 371) non tantum tribuisse ut *τεῖνδε* Theocrito restitueret, sed Callimacho vindicare voluisse. equidem quum nec intelligam quo modo *τεῖνδε* firmem nec probatos inter veteres grammaticos testes huic formae inveniam, praetuli *τεῖδ' αὐτᾷ.* —

28. In singulari *πίτυς* cum pluralibus coniuncto non est cur quis offendat. cf. Hom. Il. II 363 *ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις.* Nicandri fragm. XXXI, 1 *οὐχ ἔχις οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες οὐδὲ βαθυπλὴξ — σκορπίος.* Orph. Argon. 645 *οὐ σύας ἢ πόρτιν κεραὴν ἢ ἄγριον αἶγα.* Nonn. Dionys. XVI 143 *πόρδαλιν ἠὲ λέοντας ὑποζεύξασα χαλινῷ.* id. XXIX 75 *συνερρώοντο δὲ λαοὶ σὺν δορί, σὺν σακέεσσι.* Quod autem Meinekius putat concinnitatem perire, nisi *ὄχνα* scribatur, ut singulari singularis, pluralis plurali respondeat, vereor ut ubique Callimachus eius modi artificio studuerit. —

30. Ad similitudinem vocis *ἐπιμαίνεσθαι*, quam Meinekius

suspectabat, quum fere in malam partem dicatur de amore impotente vel incesto, proxime fere accedit locus Partheuli, fragm. XXIV p. 277 Mein.

παρθένος, ἣ Κιλίκων εἶχεν ἀνακτορίην·
ἀγχίγαμος δ' ἔπελεν, καθαρῷ δ' ἐπεμαίνετο Κύδνῳ
Κύπριδος ἐξ ἀδύτων πυρσὸν ἀναψαμένη,
εἰσόκε μιν Κύπρις πηγὴν θέτο, μῖξε δ' ἔρωτι
Κύδνου καὶ νύμφης ὑδατόεντα γάμον. —

31. *Τριόπᾳ* nunc demum patet Aldinae coniecturam esse, parum illam scriptorum usu confirmatam. nam *Τριόπιον* vel *Τριωπία* eum locum appellatum fuisse testatur Stephanus Byz. p. 636, *Τρίοπον* autem qui dixerint praeter Theocriti locum XVII 68 nunc correctum non invenimus nisi schol. Pindar. Pyth. II 27 et schol. Theocrit. XVII 68. at in illo quidem pro *τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου* cod. Goetting. praebet *τὰ ἱερὰ ἐκ Τριοπίας*, quod sine dubio praeferendum, ac similiter in schol. Theocrit. l. l. codex Ambrosianus CCXXII a Zieglero nunc editus bis habet p. 96 *Τριοπίῳ* — *Τριόπιον*, ut cum peioribus scholiastarum libris Aldum deceptum putem. Revocata autem codicum scriptura *Τριόπᾳ* suum Callimacho Meinekium restituisse non dixerim, etsi etiam Bergkius Ind. schol. Halens. 1864—65 p. IV *Τριόπᾳ* non ex librariorum errore ortum existimat, sed ipsius poetae negligentiam culpandam esse. nam *Τριόπᾳ* non solum propterea suspectum est, quod illa nominis forma aliunde non innotuit, sed etiam *θ'* vel *δ'* quod sequitur simul suspectam illam vocem reddit. quis enim particulam istam patienter tolerabit medio membro additam, non item tertio? Ac quid scripserit Callimachus, ex meliorum librorum scriptura *Τριόπαι δ'* ita in oculos incurrit, ut qui hanc scripturam cognovisset, pridem visurus fuerit a Callimacho profectum esse *Τριοπᾶδ' ὅσον*. ac percommode accedit quod Stephan. Byz. l. l. *ἐθνικόν* agnoscit *Τριοπηΐς*, *ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπεύς*. conferri autem potuerunt in doricum sermonem converso huic nomini *Νικολᾶδες* Machon. in Mein. Com. gr. IV p. 497, *Κωπᾶδες* Aristoph. Pac. 1005 et Stratt. in Mein. Com. gr. II p. 779, *ἐλᾶδες* Arist. Ach. 997, *Νεολάδας*, *Φιλολάδας* (cf. Mein. Delect. Anthol. p. 114), et in Aeschyl. fr. 183 Herm. *δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων κορῶν* etc. ac *Νηρῇδες*, *Βρισῇδες*, *Χρυσῇδες*, *Καδμῇδες* citant Etym. Magn. p. 604, 54 et Zonar. p. 1398 et alii. Verum enim

vero Meinekio permirum videtur Triopium hic commemorari, quod postea demum a Triopidis occupatum Cereris cultu inclaruerit. atque tanto mirabiliorem anachronismum esse quum ipse poeta expressis verbis dixerit *οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.* qui anachronismus ut evitetur, Meinekius suspicatur Callimachum *Τριπόλι* scripsisse. Sed equidem neminem existimo anachronismum sensurum esse, dum modo ad *ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριοπᾷδ' ὅσον, ὁκκόσον Ἔννᾳ* non cogitet *ἐπεμαίνετο*, sed *ἐπιμαίνεται*. —

33. Non erat cur in apposito articulo Ernestius offenderet. nam ubi peiora quaeque opponuntur rebus melioribus vel expressis verbis vel tacite, locus est articulo, quum genus generi opponatur. cf. Hom. Odyss. XVIII 229 et XX 310 *οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα*, quod imitatur Quint. Smyrn. VII 71 *οὕνεχ' ὕπερθεν ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.* Il. I 576 *οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.* et sic ubicunque alterum genus alteri opponitur, sive utrumque pluribus rebus continetur sive una, ut paulo ante hic v. 32 *ἀλλ' ὄκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων.* Meinekius autem quod *ἅ* coniecit, non articulus in causa fuit, sed quod in Vindobonensi scriptum esse *ἁ* cognovit, cui profecto nihil tribuisset, si intellexisset eius codicis quam infirma esset auctoritas. —

38. *Ἧς* quin uni receptum referatur Lascari non potest dubitari. Itaque *ἦν* restitui eo maiore iure, quod ne in Theocrito quidem ubique critici *ἧς* restituere maluerunt, ut in carminibus XX 37. XXI 40, 60. XXIII 4, 15, quippe minus severo dorismo scriptis, quod cadit etiam in Callimachum. vide tamen Epigr. XLVII, 7. —

39. Non debebant contra librorum optimorum fidem Stephanum sequi Blomf. et Meinekius. nam tametsi poeta nymphas intellexit *sub arbore* ludentes, potuit tamen hoc ita dicere, ut *ἐπί* scriberet, i. e. *proxime* arbori. cf. Apoll. Rhod. II 479 *ἀμαδρυάδος νύμφης —, ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ, μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἐπὶ πουλὺν αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές.* Sed aliud est quod hic me offendat, etsi omnes invenio patienter tolerasse. mirum enim est et plane intolerabile, in duabus enuntiationibus liberis quae iuxta positae sunt eundem arborem *αἴγειρον* mox neutrali vel masculino pronomine

dici τῷ, mox feminino ἅ. Hoc ita demum videtur concedi posse, ut prior enunciatio non iam libera sit, sed fiat *relativa*, quae arctissime coniungatur cum appositione illa μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον. Itaque deleta post τῷ vocula δέ, ad quam intrudendam pronos fuisse librarios invenimus, enuntiationem relativam fecimus. ac commendatur hoc etiam eo quod haec vox cum vocibus monosyllabis in initio versuum ter deinceps repetita parum videtur gratiae habere. minus placet τῷ τ' ἐπί. —

45. Aperte dixit Callimachus simulatam sacerdotem habuisse clavem, sacerdotis signum, ab humero pendentem, non reposuisse humeris clavem, ut vertit Ernestius, quem sequitur Bergk. in ind. schol. Halens. $18^{64}/_{65}$ p. XII. Plane similis Moschi locus in Epigr. VIII (= Anthol. Planud. IV 200, p. 686 Iac.): βοηλάτιν εἵλετο ῥάβδον οὖλος Ἔρως, πήρην δ' εἶχε κατωμαδίην. adde Nonn. Dionys. XLII 4 κατωμαδίη δὲ καὶ αὐτὴ μειλιχίου πλήθουσα πυρὸς κεχάλαστο φαρέτρη. Christodor. 308 οὐδὲ φαρέτρην ἰοδόκην ἀνέχουσα κατωμαδόν. Apollon. Rhod. II 679 ἀμφὶ δὲ νώτοις ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν. Christod. 140 φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδόν. Callim. fragm. CCXI θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον. paulo aliter Dionys. Perieg. 946 νεβρίδας μὲν ἐπωμαδίας ἐτάνυσσε, et Nonn. Dion. I 34 ὠμαδίην δὲ νεβρίδα — σφίγξατέ μοι στέρνοισιν. At enim Heckerus in epist. ad Schneidewinum data in Philolog. vol. IV p. 480, quum sacerdotes deorum claves aedium ab humero pendulas gestasse a nemine demonstratum sit, coniecturam periclitatus est parum probabilem. nam quod Heckerus dicit non demonstratum esse, hoc mihi ex earum rerum genere videtur esse, quae nemo sibi demonstrari cupiat. non cogitabimus igitur cum Heckero de iugulo iuvenis a Nicippa apprehenso, pro quo quis non expectet potius ipsum humerum? Abeat igitur Heckerianum istud κατωμαδίας δ' ἕλε κλαιδός, quod improbavit etiam Meinekius, qui tametsi olim et ipse de humero Erysichthonis cogitandum putavit, postea tamen ad vulgarem clavis significationem rediit. —

46. Cum Meinekio secutus sum Heckerum l. l. corrigentem καταψήχοισα. cf. Apoll. Rhod. III 1102 ὡς φάτο μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισιν. nondum tamen poenitet quod olim in Philolog. VI p. 508 conieci κάρα ψήχοισα coll. Sophocl. Oed. Col. 1131 ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα. Herodot.

VI 61 *καταψῶσαν τοῦ παιδίου τὴν κεφαλήν.* cuius generis plura collegit Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 234 Lugd. —

48. *Ἐλίνυσον* scribendum esse, non *ἐλίννυσον*, docent quos nominat Bredow. de dial. Herodot. p. 98 not. De *πολύθεστε* haec disputat Bentl.: *scholiastes: πολύθεστε, πολυπόθητε. et similiter Hesychius: πολύθεστος, πολυαγάπητος, πολύσεπτος. Phot. Lex. πολύθετον, πολύσεπτον, ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον. lege πολύθεστον. Henricus Stephanus et feminarum doctissima Anna Fabri fatentur ignorare unde fluat hoc vocabulum. fluit a verbo θέσσομαι, quod notat orare, desiderare, petere. A θέσσομαι πολύθεστος, simili plane ratione atque a λίσσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος. Hesych. θεσσόμενος, δεόμενος, ἱκετεύων. Θέσσεσθαι, αἰτεῖν, καθῆσθαι, ἱκετεύειν. Θέσσαντο, ἐξήτησαν, ἐκάθισαν, ἱκέτευσαν, ἐνεδύσαντο. unde vero illud postremum ἐνεδύσαντο? neque enim ea significatio est τοῦ θέσσαντο, sed τοῦ ἕσσαντο. Homerus: αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν. Ipse Hesychius: ἑσσάμενος, ἐνδυσάμενος. Ἕσσασθαι, περιβαλέσθαι. Ἕσσο, ἐνέδυσο, leg. ἐνεδύσω. Crediderim sic olim scriptum fuisse in quibusdam Homeri exemplaribus: αὐτὰρ ἔπειθ' ἕσσαντο etc. Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum signa nec intervalli quidquam inter singula verba, sic legisse videtur Hesychius, sive alius quis a quo iste mutuatus est: αὐτὰρ ἐπεὶ θέσσαντο. Talia apud priscos grammaticos non raro usu venisse certum est. Idem Hesychius alio loco: θεᾶσατο, ἐνεδύσατο. ex ipsa literarum serie constat legendum esse θέσατο, id vero depravatum est similiter pro ἕσατο. Quid porro illud θέσσεσθαι, καθῆσθαι, et θέσσαντο, ἐκάθισαν —' quid nisi merae oscitationes grammaticorum? Vera scriptura erat Ἕσσεσθαι et Ἕσσαντο. ipse Hesych. Ἕσσας, καθίσας. Ἕσσεν, ἐκάθισεν. Ἐφέσασθαι, ἐπικαθῆσθαι. Ἐφέσσεσθαι, ἐφέζεσθαι, καθέζεσθαι. Ut illuc redeam unde diverteram, θέσσομαι, unde manat compositum πολύθεστος occurrit etiam apud Apollon. Argon. I 824, ubi scholiastes θεσσάμενοι interpretatur ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. θέσθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος· θεσσάμενος γενεὴν Κλεα-*

δαῖον κυδαλίμοιο. καὶ Ἀρχίλοχος· πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον. In loco illo Hesiodi pro Κλεαδαίου legendum videtur Κλεοδαίου. Suidas: Κλεόδαιος, ὄνομα κύριον· vel forte Κλεολάου· nescio enim an de Cleolai Herculis filii progenie loquatur, de quibus consule Apollod. II 8. — Egregia Bentlei adnotatione carere editionem meam nolui. ceterum add. Naekium de Hecal. p. 251. —

50. Cur *Δαμάτηρ· τᾶς* scribere maluerim quam *Δαμάτηρ, τᾶς* quod editiones tenent, dixi ad I 51. — De *Τμαρίοισιν* v. 52 dignus est qui conferatur Lobeck. Elem. I p. 295, de *ὠμοτόκος* v. 53 cf. ad IV 120. —

55. *Θασεῖ* nunc demum patet Lascaris coniecturam esse, quam qui retinebant certe non a *τιθέναι*, sed a *θᾶσθαι* vocem derivare debebant, ut fecit etiam Ahrens. de dial. Dor. p. 342. In extremo versu a melioribus libris commendatum *δαίτας*, quod nonnulli habent etiam v. 64, recipere dubitavi, quum voce *δαίτη* poetae epici usi non esse videantur nisi ubi usitato *δαίς* propter metrum locus non erat. atque ita etiam Lobeckium iudicare video Elem. Path. II p. 165. Praeterea Spitzner. ad Hom. Il. IX 336 non *θυμαρέας* cum libris, sed *θυμάρεας* scribere malebat, quippe ex *θυμήρεας* in dorismum conversum. at quis pro certo affirmet, non tam *θυμαρής* Callimachum ex Homero Il. l. l. sumpsisse, quam *θυμήρης*, quo ipse sane usus est IV 29 cum aliis (cf. Spitzner. l. l. Lobeck. Proleg. Path. p. 269), in dorismum convertere voluisse? —

57. Ex hoc loco primus Cunaeus in Nonn. Dionys. XXXVII 423 correxit *Νέμεσις δὲ τόσην ἐγράψατο φωνήν*, ubi olim legebatur *ἐφθέγξατο*. quam coniecturam firmat eiusdem Nonni I 481 *Ἀδρήστεια τόσην ἐγράψατο φωνήν*. —

58. *Ἐγείνατο*, quod libri omnes babent, non putavi ferendum esse, quum aoristus *ἐγεινάμην* non videatur nisi transitivus esse. ac quod reposuimus *ἐγείνετο* convenienter epicorum ipsiusque Callimachi consuetudini (cf. ad III 23), id etiam IV 260 in libris deterioribus mutatum erat in *ἐγείνατο*. — Mox certissima est Bergkii in Ind. lect. Halens. biemal. $18^{64}/_{65}$ p. VIII emendatio *αὖ* scribentis, nam articulus *ἁ* vix locum tueatur. Postremo *θεῦς* cum editoribus omnibus, etiam Meinekio quem Bergkius l. l. sequitur, scribere nolui. accusativum quidem *θεῦν* scribendum

esse constat Herodiani praecepto apud Arcad. p. 130 sive p. 150 Schm. coll. Lentz. Herodian. I p. 415, sed inde non efficitur ut etiam nominativus scribendus sit *θεῦς*. Ac legitur *θεύς* in Herodian. *περὶ μον. λ.* p. 15 Lehrs. et *θεὺς Ἄρης* in Suid. I 2 p. 1177, et ita optimi Callimachi codices in hoc loco habent. —

59. Imitatur Callimachum Nonn. Dion. XXIX 320 *καὶ ἥψατο χερσὶν Ὀλύμπου, καὶ χθονὶ ταρσὸν ἔπηξε*. —

61. Aperte falsus est Meinekius *ἐνὶ δρυΐ* scribendum censens. nam de una tantum arbore supra dictum esse quod affirmat vir egregius, redarguunt hoc v. 40 (*ἃ πράτα πλαγεῖσα*) et v. 42 (*τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;*). praeterea cui Erysichthon securim immisit arbor non *δρῦς* fuit, sed *αἴγειρος*, v. 38. ergo debebat certe suum illud *δρυΐ* Meinekius intelligere de arbore in universum, secundum Hesych. I p. 539 *δρῦς· πᾶν ξύλον καὶ δένδρον*, coll. schol. Hom. Il. XI 86, schol. Eurip. Androm. 167, schol. Nicandr. Ther. 28. In proximo versu verba *ἃ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν* expressa esse ex Hom. Il. XV 87 iam ab aliis monitum. —

63. De *ὑπὸ χεῖρα* cf. ad I 75. de *δεσποτικήν* cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 321. *Βαρύν* non recte Ernest. interpretatur *improbum*, quum sit *molestum*. aliter dicitur *βαρὺς ἀνήρ* Nicandr. Alex. 401, item aliter *βαρεῖται* (*γυναῖκες*) infra v. 131. —

64. *Ναὶ ναί* ita repetitur etiam in Theocrit. IV 54, Glauc. in Anth. Pal. IX 341, 3, Posidipp. ibid. XII 45, Asclep. ibid. XII 166, 4, Agath. ibid. V 276, 5. Nonnum attulit Mein. ad v. 18. —

68. Vix dubium mihi quin ante oculos Callimachus habuerit epigramma apud Aeschin. contra Ctesiph. 184 *λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα*, unde in usum suum convertit Callimachus *λιμὸν αἴθωνα*, sed *κρατερόν* abusus est. Paulo aliter Apoll. Rhod. I 1245 *λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται*. — Suum illud *ἐστρεύγετο λιμῷ* hinc habet Nonn. Dion. XXVI 113. —

71 et 72. In hoc loco, in quo codices ad unum omnes conspirant, vereor ne nodum, ut aiunt, in scirpo quaesiverint critici. Ac primus Ruhnkenius posteriorem versum tam certis indiciis falsi teneri dicit, ut mirandum sit eum tam longo temporis intervallo indeprehensum latere potuisse. Ruhnkenium quidem ita secutus est Blomfieldus, ut v. 72 eiceret. Contra Erne-

stius priorem potius versum spurium esse iudicavit, in qua sententia se quoque dudum fuisse scribit Valcken. in Epist. ad Ernest. p. 54 Tittm., fuitque Reiskius, eandemque sententiam ut novam multo post Paldamus protulit in Zimmerm. diar. 1838 p. 1139. Sed postea Ernestius utrumque versum servari ita posse sibi persuasit, si locum inter se commutent, in quo assentatores nactus est Brunckium, Boissonadium, Meinckium, ne quid dicam de infimo criticorum genere, Volgero et eo qui Tauchnitzianam paravit. Ab his omnibus dissidet Bergkius qui in epistola ante hos viginti annos ad me data versum 71 prioris recensionis, v. 72 posterioris esse sibi videri scripsit. Quorum omnium ego quidem nihil probo. neque enim quicquam in his invenio adeo *ταὐτολόγον*, ut cum altero versu alter stare simul non possit. Vellem autem viri docti animum satis attendissent ad *praesens* *χαλέπτει*, quo quum Callimachus quid plerumque fieri soleat indicaverit, consentaneum fuit addi, idem etiam tunc factum esse in Erysichthone, ut cum Cerere simul ei irasceretur Dionysus. Nihil igitur hic abundanter dictum, quod etiam magis apparebit si v. 71 recte explicaverimus, quod Ernestius certe non fecit. is enim vertit: *eadem enim Bacchum quae Cererem laedunt*, non desciscens illa a prioribus, Stephano (*eadem enim Bacchum quae Cererem offendunt*), Frischlino (*namque eadem Bacchum, Cererem quae crimina laedunt*), Vulcanio (*nam Ceres et Bacchus culpa laeduntur eadem*), quos secuti sunt etiam recentiores, Ahlvardtus (*alles was Deo beleidigt, beleidiget auch Dionysos*) et Schwenckius (*denn Dionysos kränkt, was irgend Demeter verletzet*). Hi igitur omnes *τόσα* putabant nominativum esse parum illi attendentes ad sequens *ἅ*, pro quo quis non expectet *ὅσα* positum? at subiectum est *ταῦτα ἅ*, *τόσα* autem accusativus est et significat *in tantum* (in dem Verhältniss), i. e. quam rationem duodecim ad viginti, eandem rationem Bacchi poena habet ad Cereris. Apparet igitur in v. 71 propter sequentem quidem versum nihil offensionis esse. nec in eo est, quod *γάρ* tertio loco positum videmus, id quod Meinekius a Callimachi elegantia et arte alienum esse putabat. sed fugit eum Epigr. XIV 2 *ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή*, quod intentatum reliquit. recte. nam quum *γάρ* non solum apud recentiores epicos saepe tertium locum obtineat (cf. Hermann. ad Orphic. p. 826), sed etiam apud Homerum suo quidem loco (cf. Bekker. sched. Homer. p. 286),

a quo positos terminos iam transiliebant cum tragici velut Aeschyl. in Prom. 29 θεὸς θεῶν γάρ, Agam. 703 χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων (cf. Ellendt. Lex. Sophocl. I p. 339), tum comici (cf. Mein. ad Menandr. p. 7), — non mirandum est etiam Callimachum a simplici dicendi ratione abiisse et tertio loco γάρ posuisse, ubi quidem iusta causa erat. nam quis non intelligat in voce Διώνυσον tantam vim esse ut iure ei γάρ de loco cedat? Deinde rectius explicato versu 71 etiam hoc apparere putaverim, tam arcte hunc versum cum antecedenti cohaerere, ut ab hoc divelli et post v. 72 poni nequeat. — In versu 72, quem ab interpolationis suspicione satis tuetur Nonnus Dion. XI 213 ἀχνυμένου Βρομίοιο συνάχνυται ὄμπνια Δηώ, in Philol. VI p. 554 conieci scribendum esse καὶ γὰρ τῷ Δάματρι. nam Erysichthonis mentione vix carere posse versus videtur. Propter duplicem dativum iam olim attuli Sophocl. Oed. Colon. 1397 ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς ξυνήδομαί σοι. Ceterum vix est quod moneam, hunc quoque versum pariter ut v. 71 referri ad v. 70, quod dicendi genus non infrequens esse constat. cf. Hom. Il. XXI 439 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε καλόν. cf. quae dixi ad Isocrat. Panegyr. 172. — De accentu vocis προχανά v. 74 cf. Lobeck. Rhem. p. 265. —

76. Non ἠρνήσατο, quod libri habent, sed ἀρνήσατο scribere malui propter ἄρτυε v. 79, ἄροσε v. 138, ἅψατο v. 59, ἄγετο v. 86, ἄγαγε V 81, ἄγε V 95, ubi omnes libri consentiunt, qui inter se dissentiunt in ἄχθετο VI 32, ἅψατο VI 33. unde quum pateat librarios pronos fuisse ad restituendum Atticismum, eorum consensus nos non debet deterrere a mutando in ἤγαγε VI 17, ἀπηρνήσαντο VI 107, ut nec hoc loco deterruit nec in ἤσθετο VI 41. —

77. Adverbium ἔνδοι si qui citant grammatici, mox ἔνδοι, mox ἐνδοῖ scribitur. cf. Diudorf. in Thes. Par. III p. 1041 D, sed ἔνδοι agnoscit Apoll. Dyscol. de Adv. p. 610, 25 et hic firmant optimi codices. Mox in βέβακε secutus sum Brunckium. nam quum Callimachus dixerit διψάσας V 77, προσέφασεν ibid. 79, ἐκόλλασαν 83, ἐβόασε 85, et imprimis ἐπεβάσατο V 65 (ut ἀναβάσομαι Pind. Pyth. II 62), non videtur in hac verbi βαίνειν forma Dorismum spernere voluisse, praesertim quum βέβακεν dicat Pind. Isth. IV 41, ἐμβέβακεν id. Pyth. 12, βεβακώς Theocrit. XIV 65. Quod autem olim offensus iunctura per-

fecti temporis cum voce χθιζός in Philol. VI p. 508 scribendum putabam βεβήκει, — etsi facilis coniectura est (nam similiter in Apoll. Rhod. II 989 male edebatur μέμηλε pro μεμήλει, in Theocrit. XXV 64 μέμονε pro μεμόνει, in Quinto Smyrn. I 2 κέκευθε pro κεκεύθει) et commendata etiam a Meinekio, tamen eam non iam probo. nam recte habet perfectum, quoniam mater Erysichthonis eius rei quae heri facta sit eventum in praesens tempus durare indicat. Ac plane similiter in Theocrit. XXV 56 quaerenti Herculi senex dicit: χθιζὸς δ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, i. e. *heri venit Augias et etiamnum adest* (aliter in Od. II 262 χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, nam non iam aderat). Non opus igitur est ut ad defendendam vulgatam lectionem recurramus ad Nonni usum, quem praeter aliorum verborum perfecta etiam βέβηκε pro aoristo usum esse constat. cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 274. —

83. Qui Πίνδου vel potius Πίνδω scribendum censebant, inter quos etiam Heckerus fuit in Com. in Anthol. I p. 118 et Dindorf. in Thes. Paris. III p. 2179, ii aperte putabant εὐάγκεια substantivum esse (ut sunt μισγάγκεια et συνάγκεια), quod fecit etiam Meinekius. qui p. 307 quod amoenae Pindi convalles in re tristi et exitiosa commemorantur habere aliquid offensionis ratus Εὐάγκειαν certam Pindi partem designare hoc nomine appellari solitam suspicabatur. At quid impedit quin εὐάγκεια adiectivum esse putemus? Adiectivum est εὐαγκής in Pindar. Nem. V 46 ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ, unde Callimacho ducere licuit feminini generis formam εὐάγκεια (nam ἡ Πίνδος dicitur) eodem iure, quo ad masculina ἠριγένης (ἠώς, Apoll. Rhod.), ἡδυεπής, ἀρτιεπής, μονογενής, ὠκυπέτης, ἡδυμελής etc. referuntur feminina ἠριγένεια (Hom.), ἡδυέπεια (Hesiod.), ἀρτιέπεια (Hesiod.), μουνογένεια (Apoll. Rhod.), ὠκυπέτεια (Marcell. Sidet. 17), ἡδυμέλεια (Nonn. Dionys. XXIX 287) etc. cf. Lobeck. Paralip. p. 462. —

87. De accentus inconstantia in nomine Ὄθρυς cf. Goettling. de Accent. p. 260, ubi adde Nicandr. Ther. 145: φέρει δυσπαίπαλος Ὄθρυς. nam sic ibi codices omnes. Mox Lascaris coniecturae ἀριθμεῖ, quam fecit etiam scriba codicis Parisin., multum praestat Valckenarii et Ruhnkenii ἀμιθρεῖ, quod docte hic defendit allato fragm. Callim. CCCXXXIX, fragm. Phoenic. Coloph. apud Athen. XII p. 530 F (= fr. II, 8 Mein.) et Etym. Magn.

p. 83, 43: ἀμιθρῆσαι· Σιμωνίδης (fr. 228 Bergk.) τὸν ἀριθμὸν ἄμιθρὸν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν, ubi Etym. Florent. p. 28 Mill. addit: οἷον κύματ' ἄμιθρον, qui locus si non Simonidis fragmentum, sed e Theocriti XVI 60 petitus est, quod quidem magis credo, egregie firmat Wartoni coniecturam, in Theocrit. legendum esse κύματ' ἀριθμεῖν pro κύματα μετρεῖν. In Callimachi autem loco cum Meinekio praestare puto ἀμίθρει praesenti tempori ἀμιθρεῖ. —

88. Nonni locum Dionys. VIII 329 ἐνδόμυχος σέο Κάδμος ἀλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν αἰδόμενος ναέτῃσι φανήμεναι iam apposuit Ruhnkenius. quamquam ille nomine ἐνδόμυχος saepius usus est, II 487. IV 176. VII 348. VIII 28, 329. XI 382. XIV 364. XIX 319. XX 383. XXI 96. XXVIII 191. XXXI 163. XXXIV 358. In extremo versu poetae animo obversabatur Aeschyli locus in Prom. 1028 ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος. De δῆπειτα dictum ad IV 160. —

89. Propter μυρία πάντα cf. Arat. 113 μυρία πάντα παρεῖχε Δίκη, et Nicandr. Ther. 109 μυρία πάντα ταράσσειν. add. Dindorf. in Thesaur. Par. V p. 1287 D. Mox codicum lectionem ἐξάλλετο veritus sum mutare, quod critici coniecturis suis vexabant, inter quas nisi una non digna est memoratu, Blomfieldi dico ἐξάλδετο. nam etsi verbi ἄλδομαι alibi vestigium non extat, satis tamen defenditur Nicandri loco Alex. 532, φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι. Sed hoc quidem inventum scholiastae interpretatio ηὐξάνετο certe non ita firmat, quin eadem etiam ad ἐξάλλετο applicari possit. Constat autem ἄλλεσθαι dici de plantis laetius et quasi luxuriose efflorescentibus, ut Erycius in Anthol. Pal. VII 36 dicit αἰεί τοι λιπαρῷ ἐπὶ σήματι, δῖε Σοφόκλεις, σκηνίτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλοιτο πόδας, cui praeter Philippi locum ibid. XI, 33 a Iacobsio appositum, λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, χορεύσας, ego cum Nonni Dionys. XLI 8 comparo, θορὼν ἐπιβήτορι παλμῷ κισσὸς ἀερσιπότητος ἐμιτρώθη κυπαρίσσῳ, tum *arbusta salientia* ex Lucret. I 187 et ἄλσος — παρὰ τὸ ἄλδω — ἢ παρὰ τὸ ἄλλω τὸ ἀλλόμενον Etym. Magn. p. 70, 55 seq. coll. Lobeck. Rhem. p. 292. Quidni igitur Callimachus simili metaphora ventrem in immensum excrescentem dixerit ἐξαλλόμενον i. e. αὐξανόμενον —? Ac suspicetur aliquis Callimachum memorem fuisse illius γαστέρος ἀνάλτου (cf. Bergk. Comm. de com. att. p. 254)

eamque quodam modo voluisse παρετυμολογεῖν. certe etiam alii Homericum ἄναλτος ducebant ab ἄλλομαι, ut cognoscitur ex Etym. Magn. p. 97, 17: ἄναλτος — παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω — ἢ τὸν ἄλλεσθαι μὴ δυνάμενον. quo etymo si Callimachus ita utebatur, ut γαστέρα ἄναλτον putaret esse ἀναλλόμενον i. e. luxuriose excrescentem, γαστέρα potuit dicere ἐξάλλεσθαι. Sed hoc in medio relinquam, cetera autem quae apposui satis mihi videntur illud ἐξάλλετο ab omni mutatione tueri. Ceterum non intercedam, si quis in Callimacho ventrem *exsultantem* (i. e. superbientem vel immoderate gestientem) intelligere malit, quem ad modum *affectiones exsultantes* habemus in Gellii Noct. att. XII 5, 8. atque ita fere interpretatur Ernestius, qui commode affert Iuvenal. VI 318 *quae vox saltante libidine!* quamquam ex graecis litteris nihil habeo quod plane simile sit. Postremo addam etiam hoc, recentissimum Lex. Passoviani editorem ἐξάλλεσθαι interpretari *modum excedere*. —

92 seq. In nominis πλαγγών accentu, qui alibi quoque variat, sequor Lobeckium ad Sophocl. Aiac. p. 167 ed. II. Ceterum quod ἀελίῳ ἔνι etiam ad prius membrum ὡς δὲ Μίμαντι χιών referendum esse Meinekius dicit, mihi non aeque atque Meinekio certum videtur. nam nives non tantum solis vi (cf. Aeschyl. fr. 305 Hom. ἥλιος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ τήκει πετραίαν χιόνα), sed etiam vi ventorum imbres et calidiores auras afferentium solvi docebit, si quis forte hoc nesciat, Hom. Od. XIX 206: ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν, — ὣς τῆς τήκετο καλὰ παρήια δάκρυ χεούσης. Sed hoc leve est, gravius autem, quod idem Meinekius offensus vocis μεῖζον cum verbo ἐτάκετο coniunctione μᾶλλον scribi voluit, quod tacite scripsit etiam Cobet. Mnem. X p. 395. at videtur mihi, quod pace viri optimi dixerim, μᾶλλον plane ineptum esse. quo modo enim qui quidem sanae mentis sit Erysichthonem dicat magis extabuisse quam nivem? hanc enim videmus ita resolvi ut omnino evanescat, quod non item factum in Erysichthone. ac paene ridiculum est hunc hominem cum cerea pupa comparatum hac magis dici tabuisse. Ab eodem autem vitio laborabit vulgata lectio, quando quidem μεῖζον putatur idem esse quod μᾶλλον, ut omnes statuere video. Quum autem sine dubio omnis haec nivis ceraeque cum homine illo similitudo eo contineatur, quod ut illae, ita Erysichthon sen-

sim et paulatim contabescit, si quo adverbio opus est quod ad ἐτάκετο addatur id non potest esse μᾶλλον vel μεῖζον, sed unum hic aptum eius modi quod *lentius* nive et cera tabuisse Erysichthonem indicet. nam hoc et rei convenit nec quicquam aptius est ad commovendam misericordiam quam hoc, per longum tempus hoc morbo laborasse hominem. Quo concesso facile restitui potest quod a litterarum ductu non nimis recedit, hoc dico: καὶ τούτων ἐπὶ μᾶσσον i. e. *diutius*. cf. IV 255 αἵ δ' ἐπὶ μακρὸν — εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος, ubi tamen paulo aliter dictum. Thucyd. IV 41 καὶ ἐπὶ μακρότερον. — In extremo versu qui meliorum librorum lectionem νευράς probabant fere vertebant: *tabescebat donec praeter nervos misero et fibrae et ossa sola relinquerentur.* cui interpretationi non convenit vox νευραί. nam nervi quibus artus continentur Graecis sunt νεῦρα, non νευραί, certe praeter hunc locum nullum qui contrarium probaret noverat is, qui quicquid est graece scriptum in numerato habebat, Lobeckius, Pathol. serm. graec. proleg. p. 14. Hinc iudicandum etiam de Valckenarii coniectura, Eleg. Call. fragm. p. 27: μέσφ' ἐπὶ νευραῖς δειλαίῳ ῥινός τε καὶ ὀστέα μ. ἔ., qui et ipse statuit νευράς esse nervos et fere non diversas ab ἶνες et propterea pro ἶνες scripsit ῥινός (quod probavit Cobet. l. l.). Prudentiores ii, qui non ἶνες, sed νευράς corruptum putabant, quamquam quis nunc probet quod Blomf. et Boissou. codicem Vossianum (cui accedit ex eodem fonte ductus unus e Vaticanis) secuti sunt? nam eorum codicum nunc patet non eam esse auctoritatem, quos reliquis dissentientibus tuto sequare. Ob eandem autem causam reicienda etiam Meinekii coniectura est, qui ἐνὶ πλευραῖς scripsit et πλευράς de toto trunco corporis intelligebat, quod quo iure fecerit non intelligo. At a melioribus codicibus proficiscenti etiam meliora licet invenire, dummodo poetae consilium paulo accuratius consideret. Quum enim is dixisset, Erysichthoni usque evasisse ventrem promissiorem et in maris profunditatem crevisse (v. 89), apparet non apte poetam locuturum fuisse, si dixisset praeter nervos (vel costas) nihil mox iuveni superfuisse quam fibras et ossa. imo *ventrem* superfuisse prae ceteris dicendum fuit. itaque non dubito quin Callimachus scripserit: μέσφ' ἐπὶ νειρᾷ δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μῶνον ἔλειφθεν, quod id ipsum quod quaerebamus significat, praeter *ventrem* homini fibras

et ossa relicta esse sola. nam *νεῖραι* Hesychio III p. 146 auctore sunt *κοιλίας τὰ κατώτατα*, ubi statim sequitur *νειρὴ κοίλη· κοιλία ἐσχάτη*, quod equidem putaverim corruptum esse ex *νειρὴ κοιλίη· κοιλία ἐσχάτη*, vel ex *νειρή· κοιλία ἐσχάτη*. quod enim novissimus editor commendat *νειαίρῃ κοίλῃ* vel *νειαίρῃ κοιλίῃ* propter turbatum literarum ordinem parum probabile est. contra nihil causae excogitari potest cur negemus epico cuidam poetae aetatis Alexandrinae, ne nimis videretur ab Homero pendere, placuisse illius *νείαιρα γαστήρ* mutare in *νειρὴ γαστήρ* vel *κοιλίη*, adiectivo *νειρός* adhibito, quod praeter Lycophr. 896 firmat Hesych. l. l., *νειρόν· ἔσχατον*. Callimachum autem quod statuo *νειρήν* voluisse pro substantivo esse et non tam significare *ἐσχάτην κοιλίαν* quam ventrem in universum, ea re nemo obstupescet qui audiverit Callimachum etiam pro *νείαιρα γαστήρ* simpliciter *νειαίρη* dixisse ita ut nihil praeter *ventrem* in universum significaret, in fragm. CVI, 4: *ὅσσα τ' ὀδόντων ἐνδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ, καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον*. ac fortasse illud Callimachus fecit Aeschylo auctore. cui Casaubonus quidem cum aliis in Agam. 1447 reddendum arbitrabatur *ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς νειρῇ* (potius *νείρᾳ*) *τρέφεται*, ubi libri habent *νείρει*. Eo minus autem dubitavimus quod iam olim in Phil. VI p. 513 commendabamus hic restituere *ἐπὶ νειρᾷ*, quod idem significat atque *ἐπὶ γαστέρι* in Hom. Od. VII 216, i. e. *praeter ventrem* coll. Hermann. ad Orph. Lith. 432. Restat levis de accentu admonitio. nam *νεῖραι* in Hesychio scribitur, sed *νειρή* et *νευρόν* ibidem, de qua inconstantia iudicandum ex iis quae Lobeckius dicit Paralip. p. 346. — In extremo versu 94 in optimis codicibus scriptum *ἔλιφθεν* adeo imposuit Ernestio et Brunckio, ut in verborum ordinem reciperent, imposuit etiam Buttmann. Gram. gr. I § 100, 4 extr. At *ἔλιφθεν* ex itacismo fluxit ut hic, ita in Apoll. Rhod. I 1325 (ubi Brunck. aliter iudicabat quam in hoc Callimachi loco), Quint. Smyrn. VI 279, in Aristot. H. A. V 19 (22), 7 quem locum Lobeckius attulit ad Buttmann. Gr. gr. II p. 235, et alibi, eodemque errore natum est quod saepe legitur *ἔληφθεν* pro *ἔλειφθεν* (cf. Boissonad. ad Herodian. Etym. p. 269, Ellendt. ad Arrian. I p. 13). Verissime igitur iam Blomf. *ἔλειφθεν* restituit. Hoc ipsum autem verbum Heckerus in Comm. crit. de Anth. (I) p. 201 scribendum censebat *ἐλείφθεν*, scholiastam Theocrit. VII 60

antestatus: *ἐφίλαθεν· ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ αἰολικόν. ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει*, cui fidem habuerunt praeter Heckerum Blomf. ad Aeschyl. Pers. 994 et Ahrens. de dial. Dor. p. 29, sed is ultra Dorica carmina negans ei praecepto quicquam tribuendum, fidem habere dubitat Goettlingius de Accent. p. 69. Et recte dubitavit. nam *ἐκόσμηθεν* quo scholiasta utitur exemplo aperte est ex Hom. Il. III 1 depromptum, *αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι*, ubi in scholiis longe alia leguntur atque quae propter schol. Theocrit. quisque exspectaverit. ita enim habet schol. ad Homeri locum: *ζητεῖται δὲ πῶς δεῖ τὸν αὐτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι, πότερον ὀξυτόνως, ἢ βαρυτόνως· οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνεγνώκασιν, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως λόγῳ τῷδε κ. τ. λ.* quae repetita sunt ab Etym. M. p. 172, 28, Etym. Gud. p. 94, 5, gram. in Cramer. An. Oxon. I p. 2, 19 et schol. cod. Parisin. 2679 in Cram. An. Paris. III p. 8. Hinc manifestum arbitror scholiastam Theocriti negligenter inspecto scholiasta Homeri male ad *ἐκόσμηθεν* transtulisse quae paulo aliter de *αὐτάρ* dicta erant. Verum ne quis forte posthac servata quidem in hoc Callimachi loco librorum tonosi *ἔλειφθεν* tamen in eiusdem poetae III 143, VI 100 etc. propter schol. Homeri scribat *αὖταρ*, addendum etiam hoc, ne in Homeri quidem scholiasta videri recte habere Callimachi memoriam. Quid enim? Callimachumne de accentu aliquo monuisse, quum vel eius, qui accentuum doctrinae princeps et pater est, Aristophanis Byzantii, vix tres supersint de accentu aliquo observationes? Atque non longe quaesitus prodit qui in Callimachi locum succedat. nam quum alter grammaticus, qui in schol. Iliad. cum Callimacho componitur *αὐτάρ* scribens, Ptolemaeus Ascalonita sit, ut apparet ex Apollon. Dysc. de Coniunct. p. 508, huic recte eum dabimus comitem quo etiam in schol. Hom. Il. XIII 137 utitur in re simili, *Comanum*, praesertim quum hic a Callimacho loco suo deturbatus sit etiam in Etym. Magn. p. 629, 30 (cf. Gaisford. et Etym. Gudian. p. 432, 50) et nisi fallor in Etym. Gudian. p. 261, 31 et 265, 36. quem errorem quum semel admisisset primus scholii in Hom. Il. III 1 auctor, secure ab iis propagatus est qui isto scholio usi sunt veteres et recentiores grammatici. Ita iam olim in Schneidew. Philol. VI p. 514 de schol. Theocrit. loco scripsi, quorum vel nescius vel tum forte immemor Ahrens. ad schol. Theocrit.

p. XLI seq. et ipse negat poetam Callimachum de accentu monuisse, sed de iuniore aliquo Callimacho cogitandum esse statuit. —

95. Verissime Mein. pro ἀδελφαί restituit ἀδελφεαί. nam ut Hermanni verbis utar ad Sophocl. Oed. Col. 1059, ἀδελφός communis vitae est, ἀδελφεός autem antiqui et poetici sermonis. Hoc ita esse eo maxime perspicitur, quod longiore forma poetae ibi quoque utuntur ubi nisi per synizesin versui aptari non potuit, ut in Pindar. Nem. VII 4 τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν, ubi antistrophicus versus talis est ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί, et aliquot tragicorum locis ap. Seidler. ad Eurip. Electr. 134. in quibus quum librarii saepe nutent, non dicendus est temere agere qui vel sine codicum auctoritate exquisitiorem formam Callimacho restituat. atque idem suaserim ut fiat in Bion. II 27 ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί, et Theocrit. XXII 5 κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφούς. —

96. Pro μαστός erit fortasse qui μασδός scribere malit ut magis doricum, ex Theocrit. III 16. sed inter se dissentiunt ibi cum libris scriptis editores, et μαστόν omnes habent in Theocrit. XVIII 42, item in Pind. Pyth. IV 8. Mox autem dubitari non potest quin recte Meinekius (cf. ad Theocrit. p. 295) Callimacho restituerit Aeolum et Boeotorum (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 523) πώνειν. Ceterum pro insiticio alius hominis fetu hunc versum habuisse Valckenarium refert Ernestius. Quod si ille fecit propter singularem nominis μαστός significationem, quod *nutricem* hic significat, vereor ne erraverit vir egregius. nam certe etiam τιτθός non solum μαστόν, sed etiam τροφόν significat, si recte interpretor Hesych. IV p. 160: τιτθίον, τιτθή, τιτθός, μαστὸς ἢ τροφός, quae M. Schmidt. ita dispescere volebat: Τιτθίον· τιτθός. μαστός. — Τιτθή· ἡ τροφός, ego autem ne literarum ordo negligatur, ita potius dissolvenda censeo: Τιτθίον· τιτθή. — Τιτθός· μαστὸς ἢ τροφός. praeterea I. Voss. ad Catull. p. 193 monet etiam *mammam* poni pro *nutrice* praecipue in vetustis inscriptionibus, cuius generis exemplum apponam ex Lexic. Forcell. ed. Schneeb. petitum hoc: *Diis propitiis. Claudia Ti. F. Quinta C. Iulio Hymeto paedagogo suo, item tutori a pupillatu ob redditam sibi ab eo fidelissime tutelam, et C. Iulio Epitynchano fratri eius, et Iuliae Sporidi mammae suae fecit.* Nec in imperfecto quod pro plusquamperfecto (cf. ad v. 114) ulla

est dubitationis causa. — In extremo versu verborum *δέκα πολλάκι* mira est Reiskii interpretatio haec: *multae decuriae, centenae.* nec Meinekius acquievit in vulgari vocis *πολλάκις* significatione, quoniam si *saepe* ingemuisse servae illae dicerentur, eo sententiae vis mirifice debilitaretur. qua propter aliam significationem voci tribuit quam ipse dicit tam subtilem et quasi aeriam esse, vix ut uno verbo commode et plene exprimi possit, plerumque tamen respondere germanico *wol, etwa,* vel latino *si res ita ferebat.* At nego esse cur quis in hac sententiarum conformatione offendat: *plorabant mater sororesque et nutrix, saepe etiam servae.* nam illas, quae naturali quadem caritate Erysichthonem amplectebantur, non mirum est dici aliter deploravisse iuvenem atque has servas, quibus par est non tam cordi fuisse herilem filium quam illis. Ceterum de collocatione adverbii cf. Theocrit. II 156 *καί παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν,* Apollinar. Paraphr. Psalm. CXXXV 25 *ἄνδιχα ῥηξάμενος ἐρυθραῖον πολλάκι πόντον,* et quae diximus ad IV 205. —

98. Cf. Nonn. Dionys. XXIV 213 *εἶπε τὸν οὐκ ἀίοντα κινυρομένη παρακοίτην.* —

99 seq. *Τεοῦ* non est a Callimacho ex Il. VIII 37 *ὀδυσσαμένοιο τεοῖο* ductum, ut statuit Scheer. de Callim. Homerico p. 8, sed purum putum Doricum est. cf. Apollon. Dysc. de Pronom. p. 96 coll. Ahrens. p. 250. Fortasse autem huic formae assimilandum est etiam illud *σεῦ* quod legitur v. 100, praesertim quum etiam V 120 legatur *τεῦ χάριν* (cf. Ahr. l. l.) nec aliter dixerit Theocritus. —

101. Quod *βρέφος* Callimachus de viro iuvene intelligi voluit, quae vox infantem recens editum vel adeo nondum editum significare solet, non videtur sine exemplo dixisse, nam Aeschylus certe Thyestae filios ab Atreo mactatos in Agam. 1056 *βρέφη* appellat. ac similiter Erota Moschus I 11 appellat *δόλιον βρέφος.* Moneo hoc, ne quis forte ex Sophocl. fr. 159 N (166 D.) *σὺ δ', ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος* (ubi variatur inter *τρέφος* et *βρέφος*) corrigat *τρέφος, fetus,* aut abutatur Hesychii glossa IV p. 180 *τροφός· νεώτερος δεσπότης.* —

103. Nolim cuiquam auctor sim ut *βώβρωστιν* scribat propter *βῶν* v. 109. nam ne hoc quidem certum est num ad Dorismum referendum sit an ex Hom. Il. VII 238 *νωμῆσαι βῶν* repetitum a Callimacho. cf. Ahrens. l. l. p. 165 seq. et 240. ac

βωκόλος, *βωκολιάσδεο*, *βῶται* et similia editores in Theocrito iam coeperunt spernere melioribus libris obsecuti. — Callimachi versum ante oculos habebat Agath. in Anth. Pal. XI 379, 3 *εἰ γὰρ ἀεὶ βούβρωστιν ἔχεις Ἐρυσίχθονος αὐτοῦ κ. τ. λ.*, unde tamen cognosci nequit quo modo intellexerit illud *ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται*. Hoc Goettling. Animadvers. crit. in Callim. Epigram. (Ienae 1811) p. 17 reiecto Slothouveri conamine ita interpretatur, ut fames in oculis Erysichthonis sedem habuisse dicatur, quem ad modum *τὸ κάλλος* et *τὸ δέος* (adde *ἡ αἰδώς* Quint. Smyrn. XIV 39 *αἰδὼς ὄμμασι κυανέοισιν ἐφίζανε* coll. Apoll. Rhod. III 93 et 1068 et Dissen. ad Pind. Nem. VIII 2) saepe dicuntur in oculis insidere. Quod iure, si quid video, sprevit Meinekius, qui aspernatus (p. 307) quoque quae ipse antea temptaverat ad simplicissimam interpretationem rediit hanc: *nunc autem tamquam dira fames ante oculos mihi sedet.* nam *βούβρωστιν* de ipso homine dictum tum aliis firmat p. 232, tum Constantini Manass. Chronic. 3659 loco a Boissonadio p. 178 pridem allato, ubi Phocas dicitur *ἡ βούβρωστις, ἡ κοσμικὴ φάρυγξ, ὁ παντοφάγος.* —

106 seq. Imitationis vestigia deprehendat aliquis in Bion. I 59 *χήρα δ' ἁ Κυθέρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' ἔρωτες.* In Callimachi autem versu frustra coniecit *κενεαὶ δ' ἐμὶν* Brunckius, qui nimium ubique rimabatur Dorismos, velut v. 105 edidit *τράπεσδαι* (cf. ad V 39). — De alterius versus sinceritate primus dubitationem movit Meinekius, qui nec *γάρ* nec verbum *ἀπηρνήσαντο* satis aptum esse ratus *ἤδη γὰρ ἀπηναρίσαντο* (i. e. *iam enim stabula exspoliarunt*) edidit. Hoc si certum esset Callimachum dicere voluisse, multum puto praestaturam esse Bergkii (cf. ind. lect. Hal. l. l. p. VI) coniecturam *οὐδὲν γὰρ ἀπηρνήσαντο.* nam in Meinekiano *ἀπηναρίσαντο* nec medium genus placet et ipsius verbi usus adeo singularis est et a communi usu recedit, ut sine exemplis nemo facile credat *ἐναρίζειν τετράποδα* esse *interficere animalia*, aut *ἐναρίζειν μάνδρας spoliare stabula*, cui quod conferam non invenio nisi Quint. Smyrn. VII 693 *ἢ γὰρ ἔολπα σῇσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχεϊ δήια φῦλα καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι.* ac ne ibi quidem Quintum *πόληα ἐναρίξαι* dicturum fuisse arbitror, nisi praecessisset *δήια φῦλα.* Sed quod maximum est, nullam fuisse mutandi causam persuasum habeo. Quid enim offensionis habeat haec sententia: *vacua iam sunt stabula, iam enim a se coqui me reicerunt* (wie-

sen mich zurück, scil. coenam flagitanti) vel *iam enim coqui me destituerunt —?* statuo enim ad verbum ἀρνεῖσθαι esse μέ supplendum (cf. ad I 4) sive potius id ex praecedenti μοί v. 106 assumendum. ita autem nanciscemur eandem verbi significationem quam habemus IV 100 Ἀχαιάδες μιν ἀπηρνίσαντο πόληες i. e. *reiciendi*, vel quae est in Colluth. 175 ἀλλά σε πᾶσαι (Gratiae) σήμερον ἠρνήσαντο, καὶ οὐ μίαν εὗρες ἀρωγόν, i. e. *destituendi*. Sed tamen non fuit sine ulla mutatione ab hoc loco discedendum. nam Dorismus, quantum quidem eo usus est Callimachus, ἀπαρνήσαντο flagitare videbatur. cf. ad VI 76. —

109. Suspectum fuit Meinekio βῶν, quoniam Vestae non tam boves quam sues sacrificari consuevissent. at unum certe exemplum iuvencae huic deae immolatae ex Plutarch. Parall. p. 309 attulit Spanhemius ex Romana quidem historia petitum. hoc tamen exemplo etiam Graecis hunc morem vindicavit Gerhard. griechische Mythol. I p. 282 n. 4. — Mox etsi Ἱστία Doriensibus proprium fuisse grammatici dicunt, nihil tamen mutare ausus sum, quum parum certa res sit. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 120 seq. —

110. Bergkium l. l. p. VI male habuit καὶ τὸν πολεμήιον ἵππον. non enim diversos esse ἵππον ἀεθλοφόρον et ἵππον πολεμήιον, sed iisdem equis quibus in bello veteres usos esse etiam in certaminibus curulibus, quod docere Aristoph. Nub. 28 πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια. Hoc saepe atque adeo plerumque ita fuisse quis neget? sed cur incredibile sit Triopam olim ut regem ditissimum ad bellum alios equos, alios ad certamina curulia aluisse? Praeterea Bergkio offensioni fuit etiam subita subiecti in v. 109 mutatio. nam quum de coquorum opere locutus esset, Callimachum statim de Erysichthone verba fecisse nomine non addito. At poterat opinor sine ullo damno hoc committere poeta ut Erysichthonis nomen reticeret, quum qui intelligendus esset ex ipsa re satis appareret et additum nomen μάτηρ errorem omnem procul arceret. Postremo etiam hoc Bergkius vituperat quod Triopae oratio quo loco subsistat plane non indicatum sit. quod ipsum Callimachum commisisse negat, sed post 111 nonnulla intercidisse statuit. At mihi posito v. 112 nomine Triopae satis indicatum videtur ab v. 112 narrationem resumi. nec in proxime praecedentibus versibus quicquam est quin a Triopa putari possit dictum esse. —

111. De Davesii insomniis qui propter vocem αἴλουρος hunc

hymnum abiudicabat Callimacho, satis dictum est a Pierson. ad Moer. p. 36 (p. 27 Lips.). —

114. Scheerium in dissert. de Callimacho ὁμηρικῷ p. 24 male habuit οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες, quum ἀναξηραίνεσθαι non dicantur nisi quae humida sint vel humore aliquo impleta, et ὀδόντες ἀνεξήραινον οἶκον plane absurdum sit. itaque ἀνεξέρραισαν scribendum esse coniecit, quo doctius ei videtur redditum esse a Callimacho Homericum illud οἶκον ἔδει, οἶκος ἐσθίεται. Miror autem non meminisse Scheerium loci Homerici Od. II 49 τάχα οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαρραίσει, quo coniecturam a se propositam fulciret. At ne sic quidem probari potest, nam in ἀνεξέρραισεν quid sibi velit ἀνέκ nemo facile dixerit. ac vereor ne librorum omnium lectio emendandi quidem conamina omnia eludat, non item explicandi. videtur autem illud ἀναξηραίνειν ex communis vitae usu petitum esse, quo pertinent praeter Homerica τρύχειν οἶκον et κατακείρειν οἶκον vel βίοτον etiam ἀντλεῖν πατρῴαν κτῆσιν δόμων Sophocl. Electr. 1283, ἐξαντλεῖν ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας Alciphr. I 21. ἐκχεῖν τὸν πλοῦτον Anth. Pal. IX 367, καταφαγεῖν, καταπιεῖν τὴν οὐσίαν (Valcken. ad Eurip. Hipp. 626), *dilapidare rem omnem* Front. ep. ad Marc. II 15, 7 coll. Terent. Phorm. 898, alia. Ad hanc igitur normam dictum puto etiam ἀναξηραίνειν οἶκον metaphora sumpta a siccatis fluminibus sed ita ut in universum significet *consumere* nec iam ulla propriae *siccandi* notionis ratio habita sit. Qua in re quod imprimis offendebat Scheerius et *bibacem* quidem hominem recte dici posse putabat ἀναξηραίνειν οἶκον, *edacem* autem dici inepte, hoc tenere eum velim, in eius modi dicendi genere vulgus non anxie curare proprietatem sermonis, ut docent etiam κατακείρειν, ἐξαντλεῖν, χεῖν πλοῦτον a nobis allata. ac simile quid in ξηρός indeque derivatis accidisse docet Theocriteum illud πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ I 50 (cf. Mein.), cuius iam Ernest. meminit, item consimilium vocum αὗος et αὑαίνω usus. nam αὑανῶ βίον, *consumam vitam*, dicit Sophocl. Electr. 809, et αὗος saepe dicitur is qui consumptis bonis pauper factus est. cf. Iacob. ad Lucian. Toxar. p. 71 (*aridus cliens* Martial. X 87, 5). adde Aristoph. Vesp. 1147 αὕτη γέ τοι (καυνάκης) ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως. — Contra aliis non ipsum verbum ἀναξηραίνειν, sed quae eius hic apparet forma suspecta fuit.

imperfectum enim ab hoc loco alienum videbatur Ernestio qui *ἀνεξήρανεν* necessarium esse putabat, qua in re eum secuti sunt Brunck. Blomf. Boiss. Mein. Sed equidem nescio cur non putari possit imperfectum pro plusquamperfecto positum esse, cuius vicibus aoristus quidem multo etiam saepius fungitur. cf. Hom. Od. XI 523: *αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός, Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου· κεῖνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν οὔτ' ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον οὔτε παρειῶν δάκρυ ὀμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ἱππόθεν ἐξίμεναι*, ubi metrum quidem poetae in causa non fuit cur imperfecto *κατεβαίνομεν* aoristo praeferret, nam *κατεβήσαμεθ' ὃν* non minus recte dici potuit. atque ipsum vide Callim. IV 309 *ἦν ποτε Θησεὺς εἴσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει*, quod nemo dubitabit quin sit *quum in altum vectus esset*, sed poeta, quamquam poterat, noluit tamen dicere *ἀνέπλω*. add. I 42 *εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν ἀπὸ Κνωσσοῖο φέρουσα, τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἄπ' ὀμφαλός*, coll. Hom. Od. XII 403 *ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων* (coll. XIV 301 seq.). —

116. Ab Homero Od. XVIII 222 *αἰτίζων ἀκόλους* Callimachus mutuatus est, cum Callimacho Agath. Anthol. Pal. X 66, 6 *αἰτίσσας ἀκόλους*. Mox *λύματα δαιτός* legitur etiam in Nicandri Ther. 919. —

118. *Κακογείτων* pro *substantivo* esse posse cum Meinekio nego nec credo Bergkio l. l. p. IV contrarium affirmanti. At quid impedit quin *adiectivum* esse et quidem *praedicatum* putemus? an inepta sit haec sententia: ne sit mihi amicus qui tibi est infestus. ne sit autem is etiam vicinus, nam mihi qui sunt inimici, hos existimo malos mihi esse vicinos —? Constat autem nomina ex adiectivo et substantivo composita saepe ita dici pro adiectivis, sive addita sunt substantiva eiusdem vel similis formae (ut *δαίμων κακοδαίμων* coll. Lobeck. Paral. p. 536, *κόρος μονόπαις* coll. Lobeck. l. l. p. 371 seq.) sive aliud ex vicino repetendum est substantivum (Lobeck. l. l. p. 372 extr.). Quod autem Meinekius dicit *κακογείτων* ex indole et ingenio graecae linguae nihil aliud significare posse atque *κακοῖς γείτων*, nolim credas

egregio viro. certe *κακόδουλος*, etsi Meinekio fortasse concedendum est in Cratini fragm. Thratt. 7 (vol. II p. 65) significare eum qui malis servis utitur, aperte tamen *malum servum* indicat in Lucian. Philopatr. VII: Ἑρμείαν — μή μοι (i. e. εἴπῃς) τὸν κακόδουλον τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς καὶ τὸν ἀσελγομανοῦντα ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς. — Altera autem Meinekii in hoc hemistichio coniectura est, ἐμίν scribendum pro ἐμοί, quam fecerat etiam Brunck., ego autem ut probarem a me impetrare non potui. nam librarios ἐμίν in alterum corrupisse, etsi in antecedenti versu pepercerant ei legentes, parum credibile est, imo aliquanto credibilius hoc, Callimachum consulto ad variandam orationem doricam et epicam vulgaremque formam miscere voluisse, ut in carmine tertio fecit Theocritus v. 3 et 48 dicens ἐμίν, sed v. 27 ἔμοιγε. Praeterea autem quis praefracte negaverit ἐμοί esse *possessivum* pronomen, non personale? cf. Thucyd. VI 89 τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς δύναμιν δι' ἐκείνων πράξαντες. —

119. Nihil eorum quae in huius versus initio codices dant tamquam Callimacheum, vel propter hunc ipsum codicum dissensum quisquam putabit esse genuinum poetae fetum. inter quae cur ᾄσατε probari nequeat Meinekius docuit ad IV 257, ubi ἀείδειν, non ᾄδειν dixisse Callimachum monuit. sed alia praeterea causa est quae huic coniecturae communis est cum Lascaris invento quod editores omnes ad hunc usque diem probarunt (εἴπατε). nam quid tandem *canant* vel *dicant* virgines, huic ut mox accinant mulieres? mirum ni ipsum illud Δάματερ μέγα χαῖρε κ. τ. λ. haec autem verba cur tandem virgines quidem iubentur praeire, sed acclamare his mulieres, non contra? equidem putaverim utrasque simul iuberi acclamare poetae nunc ipsum exclamaturo Δάματερ μέγα χαῖρε κ. τ. λ. ut factum est v. 1, unde patebit ad prius quoque subiectum pertinere ἐπιφθέγξασθε. Praestaret igitur in codice Parisino inventum δεῦρ' ἴτε, nisi alia eodem iure coniectari possent, velut εἰ δ' ἄγε, quod proposui in Schneidew. Phil. VI p. 515. melius igitur fatebimur nescire nos quid hoc loco Callimachus scripserit. —

121 seq. In articulo αἱ a nomine suo dirempto non esse cur quis offendat monui ad V 93. Parum autem aptum est quod Meinekius articulo αἱ in relativo αἳ mutato Callimachum dixisse putat: *quem ad modum qui equi calathum vehunt quattuor sunt, ita nobis quattuor anni tempora dea fortunet* (cf. in Fleckeisen.

Annal. phil. et paed. 1860 p. 47), quo fit, ut omnis sententiae vis cadat in numerum quaternarium, licet quid primarium esse poeta voluerit satis indicaverit bis repetita post *λευκότριχες* voce *λευκόν*. Hoc enim precatur, ut candidus equorum calathum vehentium color portendat candida anni tempora i. e. *fausta*, quem ad modum *λευκὴν ἡμέραν* dici constat. cf. Blomf. ad Aeschyl. Pers. 306 et Mein. ad Menandr. p. 107. neque enim probo quod Bergkius l. l. p. IV statuit, alios quidem ver *λευκόν* nuncupavisse propter arbores candidis floribus onustas, sed Callimachum fortasse de splendido et sudo caelo cogitavisse, itaque ad eundem modum etiam *θέρος* eodem ornavisse epitheto. Eiusdem autem coniectura *χῶς οἵ* scribentis etsi multum praestat Meinekianae, nulla tamen causa fuit cur vulgatae lectioni cederet. — Mox e v. 122 probabilis Piersoni est opinio, Verisim. p. 254, in Hesych. II p. 217 corrigendum esse *εὐρυάνασσα· ἡ Δημήτηρ*, ubi nunc legitur *εὐάνασσα*. —

124. Verba *καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φυλαξεῖ* recte si quid video contra Ernestium Meinekius ita interpretatur: *felicia praesentis anni tempora etiam in posterum nobis praestabit*, ut *εἰς ἔτος ἄλλο* poeta dixerit ut fere dici soleat *εἰς ὥραν*, *εἰς νέωτα*. Hoc firmare poterat Moschi loco III 103: *αἰαῖ ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν κατὰ κᾶπον ὄλωνται — ὕστερον αὖ ζώοντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι*. —

125 seq. Hic locus, quem critici sine ulla dubitatione tamquam sanissimum transierunt, equidem vix dubito quin aliquid vitii contraxerit. si quid enim video, hoc dicere voluit poeta: ut nunc sine calceis et reticulo per urbem procedimus *innoxiae*, ita semper pedes et capita habebimus salva. In quo quod in priore enuntiatione addidimus *illaesae*, id ad absolvendam sententiam adeo necessarium est, ut non videatur, quem ad modum nunc fit, careri posse. Si quis autem hanc notionem ex vocula *ὡς* extorquere interpretando voluerit, ut *ὡς* sit *quem ad modum sine noxa*, intolerabilem ille vim voci inferet nec cuiusquam assensum inveniet, praesertim quum *ὡς* et v. 121 et v. 127 simplicem suam significationem obtineat. At dicat quispiam quam desideramus hic notionem (*illaesae*) supplendam esse ex altera sententiae parte in hunc modum: *ὡς ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες πόδας καὶ κεφαλὰς παναπηρέας ἑξοῦσαι, ὣς κ. τ. λ.* atqui si ita placuerit, demonstrandum erit, stare sic posse verbum finitum

πατεῦμες, cui quis non substitutum velit participium *πατεῦσαι* —? nam ita demum nihil offensionis habebit oratio: *ut nunc sine calceis et reticulo per urbem procedentes, ita semper pedes et capita salva habebimus.* nam ne *nunc* quidem illud, quod de nostro demum addidimus latinis verbis, in graecis iure aliquis desiderabit, qui meminerit saepe Graecos, ubi praesens tempus, in quo cummaxime versantur, cum futuro vel praeterito tempore comparant, *νῦν* omittere, quippe quod ipsa re ultro subministretur. Ita in Hom. Il. XXII 374 *ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ*, i. e. *νῦν ἢ ὅτε*. Lys. contra Eratosth. (XII) 2 *τοὐναντίον δέ μοι δοκοῦμεν πείσεσθαι ἢ ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνου.* adde quae dixi ad Isocrat. Philipp. 83. Quamquam autem *πατεῦμες* in *πατεῦσαι* mutato locus facillime in ordinem cogi posse videtur, equidem tamen aliam emendandi viam ineundam esse existimo. ita enim iudico, id quod omissum aegre ferebamus non poetam omisisse, sed omisisse librarios verborum quadam similitudine deceptos et ab altero ad alterum aberrantes. fingito enim Callimachum qualem lusimus versum addidisse et ita scripsisse:

ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες
οὐ ποδός, οὐ κεφαλᾶς ὀλίγαν πεφοβημέναι ἄταν,
ὣς πόδας, ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί,

et non iam erit quod iure desideres. Iam restat ut errorem castigemus Spanhemii, qui *ἀνάμπυκες* interpretabatur *sine vittis ac passis proinde capillis.* Sed passos mulierum capillos ab hac solemnitate alienos fuisse patet ex v. 5. praeterea *τὸν ἄμπυκα* ad *τὰς ἐμπροσθίους τρίχας* grammatici referunt, schol. Hom. XXII, 469. Etym. Magn. p. 86, 18. Eustath. ad Il. p. 1280, 55. nihil igitur faciebat ad cohibendos capillos occipitios, ne penderentur, sed potius *κόσμος* erat ad frontem vel ornandam vel tegendam gestari solitus. certe aliter si fuisset, non potuit in Hom. Il. XXII 469 praeter *ἄμπυξ* memorari *πλεκτὴ ἀναδέσμη*. Hanc igitur *ἀναδέσμην* gestasse illas mulieres putamus indeque non iam passos habuisse capillos. De *ἀπεδίλωτοι* cf. ad III 213 et poet. incert. apud Plutarch. de sera num. vind. 12 p. 557 C. —

127 seq. Verissime Meinekius restituit *ὡς δ'*, de quo eo minus dubitandum quum similiter v. 125 unus certe codex *δ'* omittat. quod autem idem Meinekius *πασαίμεσθαι* non ferendum ratus malebat *πασεύμεσθα*, quod tacite scripsit etiam Dindorf.

in Thes. Paris. I 2 p. 2623, equidem optativum arbitror aptissimum esse. Nec probo quod Spanhemius λίκνα χρυσῶ πλέα interpretatur *aurea*, sed videntur esse canistra plena vasorum aureorum ad sacra facienda pertinentium, qualia in pompis ferri solebant. cf. Mommsen. Heortol. p. 179. dubitat tamen Mein., qui χρυσώδεα vel χρυσόχλοα scribi posse putabat. Sed ἀφειδέα omnes recte explicant *copiosum*, ut dictum etiam in Nonn. Dionys. VII 169 καὶ πλοκάμους ἐδίηναν ἀφειδέες αἵματος ὁλκοί, et in Macedon. epigr. Anth. Pal. XI 59, 3 Ἰκαρίου σπένδοντες ἀφειδέα δῶρα Λυαίου. aliter in Callim. epigr. XLVII 7 ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα. — De scriptura vocis λίκνον dictum ad I 48. —

129 seqq. Leviter corruptam librorum omnium scripturam τὰς δὲ τελεσφορίας primus mutavit Stephanus corrigens τᾶσδε τελεσφορίας, id ut cum ἀτελέστως coniungatur, quem secuti sunt Vulcanius, Ernest., Brunck., Blomf., Boisson. At hac coniectura Stephanus cui mederi studebat malo magis etiam augebat. apparet enim duo certe mulierum genera distingui, quas ut sequi omnes Callimachus iubet, ita vetat sequi usque ad deae templum omnes promiscue. quorum generum quum unum sint αἱ ἀτέλεστοι τῆσδε τῆς τελεσφορίας, consentaneum est alterum esse τὰς μεμυημένας. atqui pro his memoratas videmus *mulieres sexaginta annis minores*, quae non recte opponuntur ταῖς ἀτελέστοις, quum etiam inter has possint esse mulieres sexaginta annis minores. Manifestum igitur est Stephani admissa coniectura desiderari *initiatarum* mentionem, quam olim in Schneidewini Philol. VI p. 556 ita restituendam arbitrabar, ut post v. 130 excidisse versum statuerem quo Callimachus initiatas memorasset, addens simul post θεῦν particulam δέ. Atque assentientes tum habebam mihi in litteris ad me datis Godofredum Hermannum et Theodorum Bergkium, quorum tamen alter postea in Ind. lect. Halens. $18^{64}/_{65}$ p. VII initiatarum mentionem non plane necessariam esse putabat, nam poetam figura usum esse quae κατὰ τὸ σιωπώμενον dicitur. At enim non debebamus omnes Stephani coniectura in errores induci, qua spreta multo facilior patet emendandi via. simplicissimum autem est ita statuere, mulieres initiatas a poeta esse indicatas eo loco ubi nunc legitur τὰς δέ τελεσφορίας, non quo hoc pro τὰς δὲ τῆς τελεσφορίας dictum esse statuam cum Heusingero in Emend. Periculo (Guelpherb. 1766)

p. X, aut pro τὰς τελεσφόρους positum intelligi velim, quem ad modum sane in Epigr. XLI 4 dicitur προστασίη pro προστάτις, sed ut cum Thoma Bentleio corrigendum censeam τὰς δὲ τελεσφορέας, quod ipse auctor firmavit Homerico δυσπονέος καμάτοιο et Callimacheo δυστοκέες. cf. ad IV 242. atque in eandem sententiam Meinekius correxit et edidit τὰς δὲ τελεσφόρως, quod illi non praeferam, quum etiam alias ob causas dubitabile sit (in contextu male editum τᾶς pro τὰς). —

131. Initiatarum eae tantum ad ipsam deam usque procedere iubentur αἵ τινες ἑξήκοντα κατώτεραι i. e. *quae LX annis sunt minores*. Hoc enim illa verba significant nec erat cur olim (cf. Philol. I. 1. p. 555) propter omissam vocem ἔτος de loci integritate dubitarem. nam eius defectus certissimum exemplum habemus in illo οἱ τὰ δέκα (τετταράκοντα) ἀφ' ἥβης i. e. οἱ τὰ δέκα ἔτη ἀφ' ἥβης ἔχοντες in Xenoph. Hellen. II 4, 32 et alibi. Et ut κατώτεραι hic singulari usu *minores natu* significat, ita certe κάτω saepe dicitur de tempore insequenti. cf. Iacobs. ad Aelian. p. 69. Sed his nondum tamen puto satis expeditum locum esse. etsi enim pro κατώτεραι ἢ ἑξήκοντα ἔτη recte dicitur κατώτεραι ἑξήκοντα ἐτῶν, vereor tamen ne omisso ἐτῶν etiam ἢ omitti possit. itaque ἢ 'ξήκοντα scribere malui. Memoratis autem initiatarum iis quae iuniores sunt quaeque ad ipsam deam accedere iubentur, nominantur aliae ex initiatis, quibus salva re tantum liceat procedere quantum patiantur genua, aetate provectiores, partui proximae, corporis doloribus conflictantes. nam βαρεῖαι patet esse *graves annis*, quod qui absolute ita usurpaverit praeter Callimachum scio neminem, alii enim βαρὺς ὑπὸ γήρως vel βαρὺς πολλοῖς ἐνιαυτοῖς (Theocrit. XXIV 102) dicere solent. quae autem ἐν ἄλγει esse dicuntur, non sunt *luctu afflictae* ut interpretatur Meinekius, nam hae pompae adesse vetabantur v. 5, sed *corporis doloribus cruciatae*. Haec autem tria initiatarum genera quum opponantur iis quibus ad ipsam deam procedendum sit, manifestum est recte scripsisse Ernestium αἱ δὲ βαρεῖαι, cui libri substituunt αἵ τε β. —

134. Meinekius cur ἐπίμεστα ad sententiam aptam esse neget non intelligo. neque enim verum est quod affirmat, ἐπίμεστα πλουτεῖν et similia de iis dici qui largo agrorum proventu ditescant, sed dicitur etiam de vasis nimium plenis (Poll. IV 170) et de mensa epulis exstructa (Pherecr. fab. incert.

p. XXXIV, vol. II p. 350), ut dubitari non possit quin *πάντα διδόναι ἐπίμεστά τινι* sit *affatim* vel *cumulatim* dare alicui omnia. cf. Bergk. Com. de rel. Comoed. antiq. p. 305. Praeterea pervelim scire, in eo quod Meinekius huic voci substituit, *ἐπίθεστα*, quid *ἐπί* significare putaverit. — Ultimum hemistichium, *καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*, ita vertit Stephanus: *et tamquam si ad ipsum usque templum venerint*, qui de suo in verba intulit quae non insunt. Et extrinsecus aliquid intulerunt etiam Spanhemius vertens: *velut si ad templum advenerint*, et Ernestius, qui graeca verba ita explicat: *utque post ad aedem ipsam veniant*, in quibus istud *post* adeo necessarium est ad sententiam, ut in graecis verbis taceri non potuerit. Quod si recte Ernestius poetae mentem assecutus est, debebat certe scribere: *καὶ ὥς ποτε* (vel *ποκα*) *νηὸν ἵκωνται*, ut abhinc multis annis Bergkius mihi scripsit sibi legendum videri et nuper commendavit Meinekius. Quamquam in ea sententiae conformatione quis post *δωσεῖ* non exspectaverit potius consecutivum *ὡς* vel simplicem infinitivum (*καὶ* [*ὡς*] *ποτὶ νηὸν ἱκέσθαι*)? Multum autem huic coniecturae praestat a Godofredo Hermanno olim per litteras mecum communicatum hoc: *δωσεῖ πάντ' ἐπίμεσθ' ἃ καὶ αἴς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*, quod recepissem, nisi mutatione etiam faciliore inveniri potuisset quod ad sententiam certe non minus accommodatum esset. nam quum tria haec initiatarum genera non ad ipsam deam accederent, sed eo tantum progrederentur quo genua paterentur, timendum iis erat ne non omnia sibi quae reliquis cumulatim dea daret. has igitur consentaneum erat consolari, bono animo essent, nam deam iis omnia affatim daturam esse, *etiam si eo usque tantum ad templum venissent.* Atque hoc ut dicat poeta non opus est nisi duobus mutatis apicibus: *καὶ ὧς ποτὶ νηὸν ἵκωνται*, in quibus *ὧς* eodem modo explicandum ut in initio versus antecedentis: *οὕτως ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ.* praeterea quum ut in hymno *δωριστί* scripto Callimachus dorico *αἰ* uteretur pro *εἰ*, omittere potuit *κέ* vel *κά*, quo ut apud Homerum et reliquos epicos non caret particula *αἰ* cum coniunctivo iuncta, ita interdum caret apud eos qui *δωριστί* vel *αἰολιστί* scripserunt. cf. Theocrit. XXIX 21 *αἰ γὰρ ὧδε ποιῇς.* Sapph. in Anthol. Pal. VI 269 *αἴ τις ἔρηται.* formula pacis ap. Thucyd. V 77 extr. *αἰ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ.* Archyt. apud Stobae. Flor. tit. I 70 p. 13 G. *αἰ γὰρ μὴ ἔχῃ φῶς.* frequens autem crasis est vocum *καὶ αἰ* in *καἰ* (cf.

Ahrens. l. l. p. 220), saepe illa a librariis male mutata in καί (cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 250). Atque hoc iam in Schneidew. Phil. VI p. 557 a me propositum nunc in verborum ordinem recipere non dubitavi. Praeterea nunc quidem nescio an simul ταῖσί γε Δηώ scribendum fuerit. ναόν autem quod Ernest. magis probabat recipere non ausus sum propter ea quae Meiu. dixit p. 243. —

135. Nihil plane auctoritatis est ab libris manu scriptis vulgatae hucusque lectioni ἔν θ' ὁμονοίᾳ quae in Vascosaniana demum apparuit, parum auctoritatis habet ἔν τ' ὁμονοίᾳ, at plurimum ἐν δ' ὁμονοίᾳ. Sed quod secundo loco posui putet aliquis egregie firmari illo μετ' ὁμονοίας, quod cum aliis similibus (ἐπ' ἱερέως, ὑπ' ἁλίῳ, ἐπ' ἀμέρας etc.) Ahrensius l. l. p. 39 enotavit ex inscriptionibus Doricis. Equidem tamen reducendum duxi quod optimi plurimique libri habent, ἐν δ' ὁμονοίᾳ. nihil enim habet quod vituperari possit hoc: *serva hanc urbem, sed serva in concordia et felicitate*, quo apparet aptissime extolli istud *in concordia et felicitate*. in simplici σάω Callimachus acquievit V extr. Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω. —

136. *Restituenda est vetus lectio quam Etymologus nobis servavit.* εὐηπελία, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθυνία (*leg.* εὐθηνία) καὶ τὸ εὖ εἶναι, ὥς φησι Καλλίμαχος· ἔν τ' εὐωπελία. φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα. *sed vera scriptura est* εὐηπελία. Εὐπελία *ab* εὖ *et* πέλω (*ut* εὐεστώ, *ab* εὖ *et* εἰμί) *et epenthesi* τοῦ η, εὐηπελία, *ut* εὐγενής, εὐηγενής. *Hesychius:* εὐηπελεῖς, πρᾶοι, εὐήνιοι. Εὐηπελία, εὐθηνία, εὐεξία. *Oraculum Onomacrito datum, ap. Euseb. Praeparat. Evang. V 23*

ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσσιν ἠδ' Ἀχαιοῖσιν χρέος
θήσεται, τόδ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἕξεται.

quod nollem a Luca Holstenio in notis ad Porphyrium V. P. c. 26 mutatum in εὐμελέεσσιν. *Unum addam: cum in hoc hymno dialecto Dorica utatur Callimachus, scribendum foret* εὐαμερίᾳ. *sed* τὸ η *in* εὐηπελίᾳ ἐπενθετικόν *non mutant Dorienses. Theocrit. II 27* ἐξ εὐηγενέων. *sine dubio igitur legendum* εὐηπελίᾳ. *Huius contrarium* ὀλιγηπελία, *et* ὀλιγηπελής. *vid. Hesych. et Etym. Hoc vocabulum restituendum est Crinagorae (Anthol. Pal. VII 380, 6)* κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος. *codex Mtus habet* τωλιγηπερές.

Haec Bentleius, quibus quod addam non habeo nisi hoc, in Etym. Florentino legi ἐν δ' εὐωπελία. cf. Miller. p. 132. — In eodem versu nego probandum esse quod plurimorum interpretationem (*ex agris fer matura omnia*) secutus Meinekius commendabat φέρε δ' ἀγρόθε. neque enim dubitari posse videtur quin haec poeta explicare voluerit versu sequenti φέρβε βόας κ. τ. λ., quo concesso apparet boum mentionem cum ἀγρόθε non iam congruere. ac ne cogitasse quidem poeta videtur de *agris*, sed de *agro* l. e. rure, nam *urbi* illud ἀγρόθι opposuit, ut hoc potius dicere voluisse videatur: *agro affer optima quaeque*. nam ἀγρόθι potest esse pro ἀγρόνδε. cf. ad I 30. —

137. *Μᾶλα* plerosque omnes interpretari video *oves*, quae interpretatio non ob unam causam admodum dubitabilis est. primum enim Doriensibus μᾶλα plerumque non sunt *oves*, sed *mala*. cf. Ahrens. l. l. p. 153 coll. p. 142, qui μᾶλα (i. e. oves) nec Doricum nec Aeolicum esse, sed hyperdoricum et in Pindaro quidem librariis debitum, et μῆλα etiam Theocrito I 109 invitis codicibus reddidit, etsi eidem VIII 2, 16, 59 μᾶλα reliquit. praeterea Cereri ovium curam mandatam fuisse aliunde non constare videtur nec id efficitur ex Pausan. I 44, 4 quem post Spanhemium plurimi afferunt: ἱερὸν Δημητρός ἐστι (ἐν Νισαίᾳ) Μαλοφόρου· λέγεται δὲ καὶ ἄλλα ἐς τὴν ἐπίκλησιν, καὶ τοὺς πρώτους πρόβατα ,ἐν τῇ γῇ θρέψαντας Δήμητρα ὀνομάσαι Μαλοφόρον, unde non potest, quod propter Callimachi locum volunt, iure colligi id nomen inditum Cereri fuisse quod praecipuam aliquam ovium curam habuisset. nihil enim impedit quin μαλοφόρον deam appellatam fuisse putemus, quod ab hominibus oves alentibus *accepisset* oves quae immolarentur, non alias victimas. Sed concedamus doctis viris, oves in tutela fuisse Cereris non in Megaride solum, sed etiam alibi, et concedamus vel sine teste alio, quum plurimarum rerum alium praeter Callimachum testem non habeamus, quin ultro adversariis concedamus etiam hoc, per se veri non dissimile esse a Cerere peti curam ovium, etsi ad illius munus ea cura proprie non pertineat (nam Artemis quoque iis quibus favet ἀέξει γενέθλην τετραπόδων, III 130), — at quis sibi persuadeat ita Callimachum usurum fuisse verbo φέρειν, ubi propter praecedens φέρβε βόας quivis aliud desideraret magis aptum verbum, sed propter sequens φέρε στάχυν nemo exspectaret φέρε μᾶλα, praesertim quum in

promptu esset dicere φέρβε βόας καὶ μῆλα. ac μῆλα (*oves*) φερβέμεναι habet etiam Dionys. Perieg. 922. At his occurrit Welcker., Kleine Schriften, vol. V p. 32 et 57, qui et ipse hic *oves* intelligens φέρειν dicit non hoc esse verbum quod omnes novimus, sed aliud cum φέρβειν et originis et significationis communione coniunctum. Quod dum aliunde atque ex hoc loco et incertis quibusdam originationibus mythologicis probatum et ad liquidum perductum fuerit, ego interim φέρειν putabo esse *ferre* et μᾶλα cum Ernestio et I. H. Vossio ad hym. Hom. in Demet. p. 137 credam significare *poma*, quamquam ne hoc quidem aliunde constare videatur poma in Cereris tutela fuisse. certe quod Gerhard. griech. Myth. I p. 448 ad hoc demonstrandum apposuit Cereris cognomen μαλοφόρος, abusus est hac voce, quum paulo ante p. 439 extr. apposuisset ad probandam Cererem gregum custodem. sed fugit eum locus schol. Il. IX 542 (ἄνθεσι μήλων): μηλοφόρον καὶ τὴν Δήμητραν τιμῶσιν. Nec ab illa opinione me deterret, quod praeter veteres editiones certe codex Parisinus ex correctione habet φέρβε μᾶλα (nam codd. dLM in censum non veniunt). apertus enim error est, qui mox recurrit in φέρβε στάχυν, quod Meinekius in φερέσταχυν mutare malebat. ego praetulerim φερέσταχυς, quod Cereris cognomen est in Nonn. Dionys. XXVII 338. at nulla mutatione opus est. —

138. Κεῖνος quum in his dorice scriptis hymnis praeterquam hoc loco Callimachus nunquam habeat, sed τῆνος posuerit V 17. 68. 74. 110. VI 12. 117, non credibile est poetam hoc solo loco usum esse vulgari forma. itaque τῆνος cum Brunck. et Blomf. restitui, quod non fecisse Meinekium sero poenituit p. 242. conf. tamen Ahrens. l. l. p. 271. In extremo versu malui, etsi ὡς cum futuro coniunctum etiam alibi reperitur (cf. Schaefer. Appar. Demosth. I p. 108), ex ἀμάσει facere ἀμάσῃ cum Stephano quam ἀμασεῖ cum Ernestio, quum ει et η saepissime confundi constet. —

139. In epica forma θεάων ne quis offendat conferat Theocrit. XVII 45 κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα. —

IN EPIGRAMMATA EXCVRSVS.

I.

Bentleius postquam unde epigramma hoc petitum sit indicavit, hoc addit: *monendus est lector, nusquam in uno aliquo codice msto extare haec epigrammata, sed hinc inde collecta esse a viris doctis, uti et breviora illa ἀποσπασμάτια, quae fragmenta inscribuntur.* — In cod. Palat. margine tale legitur scholium: τοῦτο Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. πλὴν πάντα Διογένους εἰσὶ τοῦ τῶν φιλοσόφων βίους ἀναγραψαμένου, ubi Paulssen. notat, ista πλὴν — ἀναγραψαμένου recentiore charactere et nigrantiore pigmento scripta esse. sed quum Diogenes apertis verbis Callimachum citet auctorem, scholiastam corrigendum puto in hunc modum: λέγει ἐν τοῖς τ. φ. βίοις ὡς Καλλιμάχου, οὐχ ὡς ἴδιον, quibus alius ista πλὴν κ. τ. λ. ascripsisse videtur. Quod autem in margine superiore scholiasta dicit: τοῦτο Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιττακὸν τὸν Μιτυληναῖον, quibus non statim, ut refert Iacobsius, sed ad v. 13 (cf. Pauls.) adduntur: ὅτι Πιττακὸς εὐμήχανος ἦν στρατιώτης· διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον ἐμονομάχησεν, iure haec nugas dicit Iacobsius, cui etiam in eo assentior quod felicioris esse venae epigramma dicit quam ut Diogenis videri possit. prorsus autem ab eodem dissentio, quod epigramma non sapere Callimachi ingenium putat. — Versu 1 in summa re assentiens Diogeni I 74 Suidas II 2 p. 285 Bernh. hoc habet: Πιττακὸς Μιτυληναῖος υἱὸς Καΐκοῦ (Καΐκου? cf. Mein. Delect. poet. Anth. Pal. p. 154) ἢ Ὑρραδίου Θρᾳκός, quae vulgari hic lectione firmantur παῖδα τὸν Ὑρραδίου. Sed sibi ipse non constat Suidas II 2 p. 1386 scribens: Ὕρρα παῖς ὁ Πιττακός. καὶ Ὑρράδιος ὄνομα, quae fere redeunt apud grammaticos, Dionys. Thrac. in Bekkeri Anecd. II p. 634: (τῶν πατρωνυμικῶν) ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος Ὑρράδιος· Ὕρρα

γὰρ παῖς ὁ Πιττακός. gramm. in Cramer. Anecd. Oxon. IV p. 326: Ὑρράδιος δὲ ἐστὶν ὁ τοῦ Ὕρρα παῖς. Ὕρρας δὲ Μιτυληναίων τύραννος, οὗ υἱὸς Πιττακὸς εἷς τῶν ἑπτὰ φιλοσόφων. gram. in Bachmanni Anecd. I p. 426: Ὕρρας ὄνομα κύριον, ἐξ οὗ ὁ Πιττακός, ὁ παῖς αὐτοῦ, Ὑρράδιος ἐκλήθη. gram. apud Boissonade ad Callim. p. 181, qui eadem habet quae gramm. Bachmanni, Priscian. Instit. II p. 65 Hertz.: (patronymicorum forma) *αδιος*, *quae est Aeolica*, *ut Hyrradius*, *Hyrrae filius*, *Pittacus*. Hinc apparet Ὑρράδιον patronymicam formam fuisse (quam agnoscunt etiam schol. ad Dionys. Thrac. in Bekker. Anecd. p. 849. Eustath. ad Il. p. 13, 45. Const. Lascar. gram. p. 24 av. ed. Venet. 1512) et Pittacum ita appellatum fuisse, non patrem eius. Quod si quaeritur, Diogenisne sententia cum priore Suidae inde ducta magis probanda sit an grammaticorum (inter quos cum altero loco Suidas quoque stat, in cuius fine iam videbitur scribendum esse, καὶ Ὑρράδιος ὄνομα πατρωνυμικόν), mihi non videtur dubitari posse quin grammaticorum potior sit auctoritas, Diogenes autem, quem secutus in priore loco Suidas, deceptus sit vulgata nunc in Callimachi epigrammate lectione, quae si olim talis fuit: παῖδα τὸν Ὑρράδιον, et grammaticorum doctrina salva erit, et nihil locus Callimachi habebit quod reprehendi queat. Sic enim statuimus, poetam loquendi usum imitatum esse Sophoclis, cui Electr. 176 παῖς Ἀγαμεμνονίδας audit filius Agamemnonis Orestes, et Euripidis, apud quem Helen. 1497 παῖδες Τυνδαρίδαι sunt Tyndari filii Dioscuri, cui congruum est etiam quod in Orphei Argon. 150 legitur: υἱοὶ ἄμωμοι ἦλθον Ἀβαντιάδαι, nisi corrupta ibi lectio (cf. Schneid.), sed cui in Homero nihil simile inveniri ad Il. XI 490 scholiastae monent (cf. Lobeck. ad Buttm. II p. 436), etsi κούρη Βρισηΐς, κούρη Νηρηΐνη, κούρη Θεσπιαντίς, κούρη Τιτηνίς et alia apud Homerum aliosque epicos saepe leguntur. Ceterum Eustathio l. l. obsecutus Aeolicum posui spiritum, et Ahrensium quoque de dial. Aeol. p. 158 laetus vidi eandem quam me coniecturam proposuisse. — V. 11. Quum de praeterito tempore sermo sit quo haec gerebantur, forsitan quispiam malit scribere φῆσε, quod et ipsum orationi intericitur, etsi multo rarius quam ἔφη, ut in Machonis fragmento ap. Athen. XIII p. 583 A v. 36 τί γάρ, ἔφησεν, ἄλλο πλὴν ἀλλ' ἡ κορώνη. Sed φησί quoque saepe ita de tempore praeterito legitur mediae orationi insertum. nam ut in eodem

poeta consistam, confer eius fragm. l. l. p. 578 F v. 5, p. 579 C v. 32 et v. 39, p. 580 C v. 41, p. 581 B v. 10, p. 583 B v. 44 et 48 et 59 etc. sed ego eos potius huius poetae locos notabo, ubi inter ἔφη (εἶπε) et φησί variando sibi non constitit, sive ἔφη orationi anteponitur, φησί autem intericitur, sive utrumque vel eiusdem hominis vel duorum colloquentium hominum verbis insertum legitur, p. 580 E v. 59 et 61: *Γνάθαινα δ' αὐτῆς εἶπε πρὸς ἐραστήν τινα —, Στρατοκλῆς ἐπ' ἐρίφοις, φησί, χειμῶνας ποιεῖ.* p. 582 C v. 64 et 67, p. 582 E v. 15 et 16. p. 583 A v. 30 et 31 *ἡ δ' εἶπε γελάσασ', Εὖ γ' ἵνα Σοφοκλεῖ λαβὼν δῷς, φησί, παρ' ἐμοῦ φίλτατε.* — p. 580 D v. 50 seq.: *εἶτ' ἰδοῦσα κατὰ τύχην ἑστῶτα κρεοπώλην — ὦ πρὸς τῶν θεῶν, μειράκιον, ὁ καλός, φησί, πῶς ἵστης; φράσον. ὁ δὲ μειδιάσας, κύβδ', ἔφη, τριωβόλου. Τίς δ' οὑπιτρέψων ἐστί σοι, φησίν, τάλαν κ. τ. λ.* p. 580 B v. 32 et 37. p. 582 A v. 50 seq.: *τάλαν, ἔφη, τέκνον· περίλαβε, φησί, καὶ φίλησον.* p. 582 D v. 5 et 7. p. 583 C v. 51 et 53. Mox Bentleius, *scribe*, inquit, *ut extat in Anthol. Plan.* ἐπέστη, *prope adstitit auscultans.* legebatur ibi et in Diogen. ὑπέστη, in Pal. ἐφ' ἕστη. — V. 15 seq. Bentleius: *omnino ridiculus erat, qui primus apud Laertium commata posuit post* ὀλίγην *et* κεῖνος *et interpretatus est* parvam, sicut ipse. *Quasi vero* ὡς κεῖνος *significaret* καθ' ἑαυτόν. *Longe autem venustius est* ἐς οἶκον ἐπήγετο, *quam* ἐς οἰκίον ἤγαγε, *et* σὺ δ' ἰών *vel* σύ γ' ἰών, *quam* σύ, Δίων. *Ut ille Atarnensis suae conditionis uxorem duxit, ita tu abi, quisquis es, et quaere tibi aptam et commodam.* At de ἐς οἶκον ἐπήγετο dissentiendum a magno Bentleio erat. nam habet ingratam illam in quarto pede caesuram trochaicam, quam post Homerum (cf. Hermann. ad Orph. p. 692 seqq.) poetae Alexandrini anxie vitabant. vid. Naeke de Hecal. p. 32 seqq. coll. Mein. Delect. poet. Anth. gr. p. 127 seq. itaque Naekium p. 33 secutus sum, nisi quod non ἤγαγε dedi, sed cum Mein. ἤγετο. etsi enim non inusitatum est dicendi genus γυναῖκα ἄγειν (cf. Hesiod. Theog. 994, Aeschyl. Prom. 556 etc.), medium tamen frequentius est. cf. Valcken. ad Herod. IV 78. ac vide Hesiod. Op. 693 γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, et Lysiae atque Pausaniae locos apud Valcken. Ex Hesiodo autem si quis corrigere malit ἐς οἶκον ὃν ἤγετο, ego certe non obsistam. quamquam

οἰκίον eo commendatur, quod singularis eius vocis numerus rarissimus est et invenitur etiam in Callim. fragm. CXCVIII *Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.* add. Anth. Pal. VI 203, 7 *Συμαίθου πατρὸς — ὑγρὸν οἰκίον.* quod autem ap. Suid. II, 2 p. 1264 post *οἴκημα* olim ferebatur: *καὶ οἰκίον μικρὸν οἴκημα*, codicibus obsecutus iure Bernhardy delevit, praesertim quum *οἰκίον* dictum esse *ὑποκοριστικῶς* demonstrari nequeat, etsi credidit Eustath. ad Il. p. 1196, 14, quem exscripsit Phavorin. s. *οἰκία.* viderit igitur Naekius, quo iure *οἰκίον* significatione deminutivi propria huic loco imprimis aptum dixerit, ubi opponatur *μείζονος οἴκου* v. 13. — Postremo *σύ γ' ἰών* recte fortasse Bentleius contra Diogenianeum *σὺ Δίων* tuitus est. nihilo tamen minus quaeri potest, posueritne potius Callimachus nomen proprium ac scripserit *οὕτω καὶ σύ γ' Ἴων.* cf. Antipat. Thess. in Anth. Pal. IX 82, 3 *καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἐνικόππεσεν.* —

II.

In Anth. Palat. margine est: *εἰς τὸν αὐτὸν* (Heraclitum nimirum, de quo ep. LXXIX egerat Meleager) *Καλλιμάχου. οὐχ ἁρμόσει τοῦτο εἰς τὸν Ἐφέσιον φιλόσοφον.* recte, est enim poeta Halicarnassensis intelligendus, Callimachi amicus, de quo Strabo XIV, 16 p. 656 coll. Diog. Laert. IX 17. — V. 3. *In Anthologiae ed. Flor. et Ald. sic habetur: ἥλιον ἐν λέσχῃ. legendum igitur: ἥλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν. λέσχη enim hic est ipsa confabulatio, non locus ubi confabulantur. Virgilius* (Ecl. IX 51) — *saepe ego longos Cantando puerum memini me condere soles.* Sic Bentleius, cui de ipsa re adde Iacobs. ad Ael. Var. hist. VI 58 p. 239. — V. 6. *Ἁρπακτὴς ἀΐδης legitur in Anthologia. verum non placebat auribus nostris sonus iste repetitus ης — δης. quamobrem reponebam ἁρπακτὴρ ἀΐδης, ut apud Homerum* Il. XXIV 262 *ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. Observaveram etiam huius formae nomina libenter usurpare Callimachum, ut h. in Dian.* 218 *ἀγρευτῆρες, et ibid.* 207 *θηρητῆρε. postea inspectis Diogenis Laertii editionibus vetustis plane ut emendaram ibi reperi ἁρπακτήρ, quod perperam in recentioribus mutatum est.* At primum nec Bentleius nec Iacobsius in talibus rebus ad fallax aurium iudicium provocare debebant, quod quam infirmum sit docet Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 726. praeterea Epici quidem in nominativo singulari voces in *ης* desinen-

tes magis amant, etsi in reliquis casibus praeferunt formas in ηρ. velut Callimachus, qui in hym. Dian. l. l. ἀγρευτῆρες dixit, in Epigr. tamen XXXII ἀγρευτής dicere malebat, item τοξευτής habet fragm. CXXX cum Arat. 306, qui tamen τοξευτῆρος praetulit 400, 506, τοξευτῆρι 685. ac vide Lehrs. Praef. ad Oppian. et Nicandr. p. VI seq. Sed fortasse latius hic canon pertinet. certe in Aeschyl. Sept. 36 legimus κατοπτῆρας στρατοῦ, sed ibidem v. 41 αὐτὸς κατόπτης δ' εἴμ' ἐγώ, et v. 883 διαλλακτῆρι usus est, etsi nominativus est διαλλακτής. Itaque tametsi ἁρπακτῆρα dixerunt Nonnus et Triphiodor., ἁρπακτῆρες Homer. et Oppian., ἁρπακτῆρας Lycophron., nondum tamen quisquam inventus est qui in nominativo ἁρπακτήρ dixerit. iure igitur nobis ἁρπακτὴς Ἀίδης retinendum fuisse existimo. —

IV.

Necessaria est Graefii et Iacobsii emendatio, quod non item dixerim de Hauptiana. nam quod suum illud Hauptius Callimachum dixisse putat pro ἶσον ἐμοί ἐστι χαίρειν καὶ τὸ μή σε πελᾶν, non offendit quidem illud propter collocationem particulae καί, sed quod ita τὸ χαίρειν poetae scribendum fuisse videtur. Recte autem habet vulgata, modone ita interpreteris, ut vulgo fit: ἶσον ἐμοί ἐστι τὸ μή σε πελᾶν τῷ χαίρειν, in quo τῷ omitti non potuisse manifestum est. quum autem articulus verbo πελᾶν quidem addatur, sed detractum sit verbo χαίρειν, apparet hoc praedicative dictum esse, ἐστί autem esse *significat*, ut in illo Platonis in Cratyl. p. 398 D τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν, quo fit, ut ἶσον attributive ad χαίρειν appositum esse putandum sit hoc sensu: *aeque caram mihi gratulationem* (atque ea quae vera est) *significat id, quod non propius ad me accedis.* —

VI.

V. 1. Bentleius: *lege* π α λ α ί τ ε ρ ο ν *i. e. olim, prius. Olim eram concha, sed nunc etc. Callimachus alibi* (fragm. CLXIII): ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ. Sed recte de hac aliorumque coniecturis Goettling. monet p. 5, concha quum dedicata esset Ζεφυρίτιδι, non desiisse tamen concha esse. Fritzschius autem quod a me correctum τέρας non intelligere se fatetur, vereor ut totum legerit quem cum aliis affert Plin. nat. hist. IX § 88: *inter praecipua autem* m i r a c u l a *est qui vocatur*

nautilus, cui ipsum hoc Callimachi epigramma ante oculos fuisse videtur. certe in scribendo libro IX Plinius Callimachum ad manus habebat, ut docet Elench. libri IX. add. Nicandr. Ther. 463: δήεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας. Oppian. Hal. II 113: ἑλεῖν τέρας Ἀμφιτρίτης (canem marinum). Nonn. Dionys. IV 342 χθόνιον τέρας (de scorpione Orionis). De πάλαι cf. Anth. Pal. IX 408, 5: Δῆλος ἐρημαίη, τὸ πάλαι σέβας. Atque nisi ita scripsit Callimachus, qui excusari poterit quod nautili naturam copiose v. 3—6 descripsit? Praeterea de Ζεφυρῖτι Bentleius haec notavit: *Stephan. Byz. v.* Ζεφύριον (p. 295 seq.): Ζεφύριον — ἐστὶ καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. *in animo habuit hoc ipsum epigramma.* Fusius de ea re disputat Hecker. Com. crit. de Anth. p. 73. — V. 2. ἄνθεμα πρῶτον, quod Heckero quoque Com. crit. de Anth. I p. 161 suspectum fuit, cur in ἄνθεμ' ἔρωτος Mein. mutaverit causam non video. nam additum Κύπρι satis indicare videtur Selenaeam propter amorem concham dedicasse. dicit autem hoc primum se donarium obtulisse, quod mox sequantur alia. Aliter Fritzsch. l. l.: *satius est deleto post* ἔχεις *commate haec verba* πρῶτον ναυτίλον *construere: nunc autem*, inquit, *ab Selene dedicatum me habes ut primum (tempore) nautam (non ut concham vulgarem)*. Ceterum Σεληναία, quod ut mulieris nomen alibi non videtur inveniri, cum Ἀθηναία confero, de quo vide C. Keil. spec. onomat. p. 22. ac Σελήνη plures audiebant mulieres (cf. Steph. Thesaur. Paris. VII p. 145). — V. 4. λαῖφος ἀπὸ προτόνων ex Eurip. Hec. 113 σχεδίαι λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας expressum esse suspicatur Schmidt. quaest. Hesych. CXLVI. — V. 5. Γαληναίη, λιπαρὴ θεός recte contra inutiles aliorum coniecturas defendit Goettlingius, de Γαλήνῃ θεῷ citans Hesiod. Theog. 244. add. Eurip. Helen. 1456 seq. De οὖλος ἐρέσσων cf. h. in Iov. 52. — V. 6. quod cum Hermanno plurimi admittebant pronomen νίν. admodum friget. id enim vel ubi desideres omittere solet Callimachus. et quaeritur, num ea forma hic uti potuerit. praestare igitur videbatur quod reposui, praesertim quum ea dicendi ratio his poetis usitatissima sit. cf. Theocrit. V 37: ἴδ' ἁ χ'ρις ἐς τί ποχ' ἕρπει. Archelaus fr. 2 ap. Antigon. Caryst. XIX: ἴδ' ἐξ υἱῶν οἷα τίθησι φύσις. Meleag. in Anth. Pal. V 187, 1 ἴδ' ὡς ἐπίκτητα φίλουσα ἧλως. ibid. V 106, 4. IX 123, 4.

216, 5. 220, 1. 253, 7. 261, 3. 279, 3. 740, 3. XII 97, 4. Nossis ibid. IX 605, 3: ἴδ' ἁ χάρις ἀλίκον ἀνθεῖ. reliquos ex Anthol. locos apposuit Iacobs. ad Anth. p. 861. — V. 7 quid sit θῖνας Ἰουλίδας non intelligere se fatetur Hecker. l. l. p. 161. sed tametsi Ἰουλίς urbis nomen est, non videtur tamen dubitari posse, quin Ἰουλίς etiam pro adiectivo usurpari potuerit, ut Ἑλλὰς στολή et alia plurima dicuntur. ac constat τὴν θῖνα, non τὸν θ., Callimachum dixisse. cf. in Del. 281 et fragm. CXXVI. concha igitur in Iulidis litore inventa mercatu aut alio quopiam casu Smyrnam delata erat et in manus Selenaeae venerat. nam cur Meinek. prope Smyrnam ad θῖνας Ἰωνίδας (ita enim scribit) eiectam concham poetae dicendam fuisse putet, causae nihil video. — V. 9 seq. Bentleius: *haec connectenda sunt cum praecedentibus: ut essem tibi nobile ludicrum, o Arsinoe, neve mihi in cubilibus ut antea ova parerent halcyones, mortua enim sum, i. e. neve amplius victitarem ovis alcyonum. lego autem: τίκτηται νοτερῆς ὤεον ἀλκυόνος. νοτερῆς autem utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. at αἰνοτέρης, hoc est gravioris, horribilioris, quid rei cum alcyone habeat sane nescio.* Assentior Bentleio, nisi quod non intelligo quae de concha ovis alcyonum victitante dicit. imo concha ad litus Iulidis delecta quum mortua ibi iaceret, alcyon in iua concha ova pepererat, quale dedecus, ut conchae videtur, a se defendere non poterat, utpote ἄπνους i. e. *mortua*. nam hoc significat ἄπνους (cf. Anth. Pal. IX 734: ταῦρε, μάτην ἐπὶ πόρτιν ἐπείγεαι· ἔστι γὰρ ἄπνους), ut πάρος id tempus denotat, quod inter mortuam concham et inventam Arsinoaeque dedicatam interiacet. Ita si haec interpretamur, nec causa ulla est mutandi nec obici potest, quod obici memini, numquam quemquam audivisse vel nautilum alcyonum ovis victitare aut alcyones in nautilo vel in nautili cubili ova parere. neque enim qui mos fuerit alcyoni aut nautilo poeta describit, sed quid in illa concha factum sit. alcyonem autem ἐν θαλάμῃσι conchae ova peperisse, sine dubio ex certis indiciis cognovit is qui concham invenit. — V. 12. Cliniae filiam aliquid apud Arsinoam commendationis habuisse etiam eo, quod in eadem atque Arsinoe urbe Smyrna nata fuerit, Meinekius dicit, qui Arsinoam Smyrnae natam esse ex hoc demum Callimachi loco collegit et hic et ad Theocrit. XVII 58 p. 317. Satis, opinor, Selenaeam apud Arsinoam commendabat,

quod in nobilissima urbe Smyrna oriunda erat, quae fortasse eadem quoque qua Selenaea arte excellebat et famam habebat. nam *ἐσθλὰ ῥέζειν* non ad mores Selenaeae, sed ad artem qua ipsa hoc epigramma nautilo insculpserit, aut ad colorandi artem referendum esse assentior Hauptio et Meinekio. —

VII.

V. 1. Bentleius: *apud Sextum legitur Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν, quod magis placet.* contra Iacobsius *τοῦ Σαμίου* praetulit, ne (ut dicit) in ipso epigrammatis initio metrum violetur, etsi in ultimo versu omnes consentiant in *Κρεωφύλῳ*. Quae mira profecta ratio est. nam quum paenultima syllaba longa sit ut in *Πάμφυλος*, priores autem syllabae *μονοσυλλάβως* sint legendae *κρω* (ut vel scribitur etiam *κρωδαίτης· ὁ δαιτρός*, Hesych. II p. 542), de metro non dubitandum erat. quamquam aliae etiam huius nominis formae erant (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 695) quarum *Κρεώφιλος* etiam in hoc epigrammate (*Κρειοφίλῳ*) maxime probabat Meinek. ad Delect. poet. Anth. p. 204, ego cum C. Keil. in Specim. Onomat. graec. p. 69 seq. *Κρεώφυλος*, etsi de Keilii originatione vocis dubito. aliam proposuit Welcker., der episch. Cyclus p. 219 seq. Ceterum *τοῦ Σαμίου* vel propterea poeta praetulit, ne bis in hoc carmine nomen viri proprium poneret metro sane paulo inhabilius. — V. 4. Bentleius: *interpres perperam: nonne Creophylo, Iupiter, hocce grave est? nam delenda est interrogationis nota et locus ita vertendus: hoc magnum est Creophylo, poema suum non indignum visum esse quod Homero adscriberetur. hanc esse Epigrammatis huius sententiam confirmat Eustath. ad Il. p. 331, 43 seq. Clemens Alex. poema illud non solum Homero et Creophylo, sed et Panyasiadi a quibusdam adsignatum esse memorat Stromat. VI p. 751 Pott.* Accuratissime de hoc poemate, cui *Οἰχαλίας ἅλωσις* inscriptum erat et quod a nonnullis ab Homero datum Creophylo putabatur, Welcker. egit, der ep. Cycl. l. l., cuius disputationi fortasse addendum hoc, quod monet Dilthey de Callim. Cydippa p. 8 seq., cyclica carmina non magni fecisse Callimachum eumque in ultimo hoc epigrammate hoc dicere voluisse: poetae tam mediocri, qualis est Creophylus, vel hoc aliquid honoris habet. —

VIII.

V. 1. Bentleius: *si cippus adeo parvus, quo pacto puerum potuit occidere? lego itaque μιαρὰν λίθον, scelestum lapidem, μιαιφόνον, caede contaminatum.* —

IX.

Lege ut extat in Anthol. εἰ δ' ἐπὶ κ. τ. λ. (vulgo enim ἢ δ' ἐπί). *Theaetetus ille fabulam docuerat vel carmen recitaverat Dionysiis in certamine poetarum, sed prava iudicum sententia victus est. quem solatur epigrammate Callimachus. testatur eum veram viam ad victoriam instituisse. quod si propter iudices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam sive victoriam non ducat, attamen a sera posteritate laudem consequetur Theaetetus, cum eorum qui vitiosis suffragiis coronam adepti sint, honos et memoria brevi intercident.* Bentleius. Quis autem poeta ille dramaticus fuerit Theaetetus non constat, probabilis tamen Meinekii suspicio est, eundem esse qui nobilissimum in Cratinum epigramma fecerit quod est ap. Athenae II p. 39C. cf. Phot. Lexic. p. 615 (= II p. 237 Naber.) et Suid. II 2 p. 1297 Bernh. —

X.

Eius qui vicit in certaminibus poeticis longissimum verbum hoc est: *vinco*, sed qui superatus est verborum ambagibus utitur quibus contumeliam quodam modo occultet et excuset. hoc velim iis accidat qui iniusta cogitant. mihi contingat opto, ut semper breve illud verbum eloqui possim. Ita epigrammatis sententiam post alios explanavit Iacobsius, cui tamen non concesserim πῶς ἔβαλες a talorum iactu repetendum esse. imo quum notissima metaphora poetae dicantur τοξεύειν ὕμνους, ἔπη (Pind. Isthm. II 3, Philipp. in Anthol. Pal. VII 405 extr. etc.), ipsaque carmina βέλη, ὀιστοί, τόξα, κῆλα (Pind. Ol. I 112. II 83 et 90. IX 5 et 12. XIII 95. Pyth. I 12. Isthm. V 47 etc.), Callimachum quoque hoc modo suum istud πῶς (i. e. utrum σκοποῦ ἄντα an παρὰ σκοπὸν coll. Pind. Nem. VI 27 et Olymp. XIII 94) ἔλαβες dixisse puto. In secundo versu μέν ita demum haberet locum, si in primo praeter victorem etiam victus homo commemoratus fuisset. sed victore tantum ibi memorato μέν otiosum plane est, unice autem apta particula explicativa. Ibidem Meinekium puto recte coniecisse νικέω. nam etsi libri habent ἀδικῶν Ep.

XXVIII 2 et XLIII extr., et μισῶ Ep. XXX 3, tamen illud unice commendant ὀκνέω Ep. XXIX 2, ἀλγέω XXXIV 3, θαρσέω XLV 3, δοκέω XLVII 5. —

XII.

Timarchum Iacobsius suspicatur philosophum dum viveret fuisse et de natura animae eiusque post mortem condicione scripsisse. Pythagoricum fuisse putat Hecker. Com. crit. de Anth. p. 266, Meinek. autem p. 273 a Timarcho philosopho Alexandrino non diversum quem Metroclis philosophi discipulum dicit Diogen. Laert. VI 95. nam Alexandriae quoque Ptolemaidem phylen fuisse. Non aeque autem probabilis altera eiusdem Meinekii coniectura est qua v. 3 δίζησθαι scribendum censebat pro δίζεσθαι, quoniam illa forma Callimachus etiam in hym. I 16, Epigr. XVIII 2 coll. Epigr. inc. II 1 usus esset. qua de re ut certum iudicium ferri possit, operae pretium facturus mihi videor, si omnem illorum verborum usum, qui apud poetas quidem obtinet, describam. Atque δίζημαι legitur in Anacreont. fr. IV, Theognid. 1300, Theocrit. XVI 68, Alcae. Messen. Anth. Pal. VII 429, 1, Orph. Lith. 84, δίζηαι Hom. Od. XI 100, Eratosth. Append. Epigr. XXV 9 p. 762 Iac., Diodor. Anth. Pal. VII 370, 4, oracul. ap. Pausan. X 24, δίζηται poet. apud Plutarch. de Curios. 6 p. 518 A, διζήμεθα Theogn. 183, Apoll. Rhod. IV 396, δίζηνται Aeschyl. Suppl. 789, Callim. Ep. XVIII 2, διζήμενος undecies apud Homerum et in hym. Hom. in Mercur. 191, 216, 262, 370, Simonid. fragm. V 16 p. 1117 Bergk., Phocyl. fr. VIII et XIV Bergk., Theogn. 83, 403, 415, Theocrit. VII 61, Callim. Epigr. incert. II 1, Apollon. Rhod. III 1179, IV 124, 1473, Nonn. Dionys. VIII 113, Triphiod. 525, δίζησθαι Theogn. 180 (etsi in uno tantum codice, sed eo optimo Mutinensi), δίζητο Apoll. Rhod. I 1208, Callim. hym. I 16. Contra δίζομαι reperio in Nonn. Paraph. θ 151, δίζεαι in Theocrit. XXV 37, Nonn. Dion. V 470, 471 (δίζῃ coniuncti. in Callim. Epigr. XII 1), δίζεται Oppian. Hal. I 334 et V 585, Nonn. Par. δ 135, διζόμεθ' Orph. Argon. 950, δίζονται poet. incert. in Etym. Magn. p. 544, 50 (κυλλοὶ οὐ δίζονται), δίζεο poet. incert. apud Etym. Magn. p. 153, 2, Maxim. 353, Nonn. Dion. IV 297, VI 355, VII 354, VIII 50, XVI 154, 178, 195, XXX 156, XXXI 131, XXXVIII 262, XLIII 173, XLVI 61, XLVII 161, Musae. 24 (bis), δίζεσθε Nonn. Dion. XV 409, διζόμενος Andromach. galen. 80, Epigr.

in Anthol. Plan. IV n. 146 Iacobs. p. 670, Quint. Smyrn. X 447, Oppian. Hal. III 118, Orph. Argon. 1217, Nonn. Dion. IX 293, Paraphr. μ 32, Triphiod. 240, δίζεσθαι Hesiod. Erg. 603, Phocyl. fr. X, Callim. Ep. XII 3, Apoll. Rhod. I 1303, IV 508, Orph. Lith. 624 (ante Tyrwh. et Herm.), ἐδίζετο vel δίζετο poet. incert. ap. Suid. s. ἄγκος, I 1 p. 57 Bernh., Bion. XI 2, Mosch. II 28, Nonn. Dion. I 418, II 24, III 331, IV 352, VI 81, XII 104, XIII 531, XVI 390, Paraphr. λ 166, υ 109, Colluth. 80, Musae. 109, δίζοντο Nonn. Par. λ 228. Ex hac autem enumeratione, quae tametsi fortasse non plena est, praebet tamen iudicandi facultatem, primum aperte hoc patet, vetustiores poetas alteram tantum formam δίζημαι cum suis novisse eamque ibi quoque probasse, ubi metri necessitas nulla erat, ut in δίζηνται et δίζησθαι, unde in Hesiod. Erg. 603 et Phocyl. fragm. X Bergk. δίζησθαι scribendum censeo vel obloquentibus codicibus, quorum scribae ex suae aetatis consuetudine saepe alteram formam tum alibi infarciebant, tum in Theognid. 180. non minus enim certum hoc est, apud posteriores demum poetas epicos in usum venisse δίζομαι, ita tamen ut vetustiore forma non plane abstinerent, sed fere non probarent ubi sine metri iactura novicia forma usurpari potuit. haec autem varietas quum iam Theocriti et Apollonii aetate invaluerit, non miramur variasse etiam Callimachum et eum Apollon. Rhodio scripsisse quidem δίζητο, sed cum eodem δίζεσθαι. unum restat quod huic canoni repugnare videtur. nam in Epigr. XVIII, 2 δίζηνται scribimus cum cod. Pal., etsi δίζονται commendat Planud. et horum poetarum usus, sed hic Aeschyl. Suppl. 789 ex more suo Callimachus videtur secutus esse quamquam metri necessitate non coactus. —

XIII.

Qui Planudeum δολιχόν defendendum suscepit Ruhnkenius Ep. crit. II p. 174 (= 219 Lips.) non dubitari posse dicit quin νικήσας supplendum sit, quod voluit etiam Mein. simul accentum retrahens, sine satis gravi causa. nam δολιχός saepe etiam scribitur, ubi non adiectivum vox est, sed cursum significat. cf. Lobeck. Paralip. p. 341. Atque Ruhnkenianum probabant etiam Schaefer. ad Bosii Ellip. p. 321, Iacobsius, alii. ego tamen de ista ellipsi verbi νικᾶν iure dubitare mihi videor. nam quod Ruhnk. Simonid. Epigr. ex Anthol. Plan. III 2 attulit (ap. Iacobs.

pone Anth. Palat. p. 631 n. 23 = p. 1177 n. 154 Bergk.) *εἰπόν, τίς τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δὲ νικῇς; Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος*, non vidit ellipsi extrinsecus petita non opus esse, quum praecedat *νικῇς*, cuius modi in Callimachi epigrammate nihil legitur. nec minus lapsus est vir egregius, quum ad suam firmandam sententiam attulerit titulum apud Murator. Inscript. p. 649 (qui titulus emendatius legitur in Corp. Inscript. I p. 771 n. 1591) *Σάμιχος Ἐπαινέτου Λαρυμνεὺς παίδων τῶν πρεσβυτέρων δολιχόν*. nam iste titulus truncatus est initio, ubi olim lectum fuisse *ἐνίκησαν* fidem faciunt similes tituli, n. 1583, 1584, 1585, 1586, alii. postremo quem Ruhnk. testem citat Dorvill. ad Charit. p. 310 (= p. 388 Lips.), is de ellipsi ista ne verbum quidem habet. Iam scire velim, quos viliores pedestris orationis scriptores Bernhardy in Synt. graec. p. 119 noverit, qui similiter ut in hoc epigrammate factum accusativo usi sint. Sed utut est, praeferenda tamen fuit Palatini codicis lectio, quam reposui (*δολιχὸς ὁ στίχος* vel *ὁ λόγος ἐστίν*). nam quum brevissime de mortuo, cuius in tumulo positus erat et qui vel parvae staturae homo vel paucorum verborum fuerat, se dicturum cippus promisisset, veretur ne *μακρολόγος* videatur, si post *ὑπό* vel unum verbum addiderit, nam etiam *ἐμοί* superfluum videri poterat. Itaque se ipsum reprimens dicit: *hoc vero iam est nimium*, in eo quoque *βραχυλόγος*, ut qui post *λέξω* vocem *λόγος* non iam necessarium putet. Atque ita etiam Boissonad., nisi quod is ap. Dueln. ipsum haec Therin loqui, non poetam, existimat. Non negabo tamen *δολιχός* etiam de stadio intelligi posse, modone quis eam vocem propria sua significatione intelligat, sed metaphorica, ut dicitur *δολιχὸς* vel *δόλιχος λόγου, πολέμου, βίου* rem significans iusto longiorem. cf. Meinek. Com. graec. III p. 367, ex cuius exemplis proxime ad hunc locum accedit hoc ex Platon. Protag. p. 329 A *οἱ ῥήτορες σμικρὰ ἐρωτηθέντες δόλιχον κατατείνουσι τοῦ λόγου*. ita sensus erit: *hoc vero nimis longum verbum est*, quam interpretationem ab altera vix distare apparet. Sed paene vereor ne ipsi de brevissimo epigrammate disputantes *δόλιχον τοῦ λόγου κατατείνωμεν*. nihilo tamen minus addendum etiam hoc, Ovidii distichum, Amor. II 6, 59 *ossa tegit tumulus, tumulus pro corpore magnus, quo lapis exiguus par sibi carmen habet*, quod hinc sine dubio expressum

post Heinsium multi comparabant, manifesto docere Therin fuisse virum parvae staturae, non paucorum verborum, quae Iacobsii sententia fuit. —

XV.

Heckerus, qui de Charidante multa temere coniecit eumque non diversum fuisse ab helluone illo existimabat quem duobus locis Alexis (cf. Mein. Com. graec. III p. 483 et 496) memoravit, aperte in ea quoque re lapus est, quod Charidantem dicit omnibus cum vita amissis fateri relictum sibi in Orco esse genus nobile taurorum Pellaeorum quorum carne vesci possit. nam has carnes in deliciis ei fuisse videri (cf. Com. crit. de Anthol. p. 267 et 268 ed. prior.). quasi vero qui quae de Plutonis regno narrentur omnia fabulas esse affirmaverit, gloriari potuerit, quod inveniantur ibi quae ad laute vivendum sibi necessaria sint. Ob eandem autem causam eorum interpretationem improbamus, qui in extremo epigrammate de rerum in Orco vilitate agi putant. nam quum Charidas τὸν ἀληθινὸν λόγον se proferre dixerit et τὰ νέρθε πολὺ σκότος atque Plutonem μῦθον esse affirmaverit, non potest ipse τοῦ ἡδέος λόγου auctor esse aut fidem ei habere. quis enim non sentiat, ita eum suam ipsum fidem labefactare? consentaneum igitur est dicere Charidantem, si cui displiceat vera rei ratio a se prolata, eum oportere ab inferis excitare alium quendam scriptorem qui exornaverit animarum post mortem in Orco vitam. Et περὶ τῶν ἐν Ἅιδου plures scripsisse constat, cf. Wyttenbach. Animad. ad Plut. II p. 414. quem autem Callimachus innuit scriptor Pellaei cuiusdam filius fuisse videtur ex Pella urbe Syriae quae propter tauros suos nobilitata fuit oriundi. hunc Pellaei filium quum Πελλαίου υἱόν Callimachus appellare deberet, Πελλαίου βοῦν μέγαν appellare malebat, ut simul hominis stoliditatem notaret. nam βοῦς de homine stulto dicitur. atque haec mea interpretatio, quae fere tota ut ceterorum omnium criticorum in coniectura posita est, ex parte placuisse videtur etiam Salmasio ad Tertullian. de Pall. p. 334, qui Πελλαῖος βοῦς legendum putabat et hunc Pellaeum fuisse censebat ἀλαζόνα, hominem inflatum, gloriosum. —

XVI.

Εὖ ego quoque nunc improbo cum Cobeto, δέ autem per se ferri posse videtur (cf. ad Epigr. dub. II). sed quoniam de

cuiusque fato poeta loquitur, quod omnes nesciant, et huic opponatur Charmidis fatum, facillimum simul et aptissimum fuit pro εὖ reponere pronomen ἑῦ, quod ita ut hic a veteribus grammaticis (cf. Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 97 B) legebatur in Hom. Od. XIX 446 φρίξας ἑῦ λοφιήν. hoc autem reposito ut δέ eiceretur metrum flagitabat (cf. Hom. Il. XIV 427 τῶν δ' ἄλλων οὔ τίς ἑῦ ἀκήδεσεν). paulo post ἡνίκα, quod codd. habent omnes, neque demonstrari exemplis potest significare *quoniam*, et tale quid nimis hic frigidum mea sententia foret. itaque iam in Fleckeisen. Annal. philol. Tom. 99 (1869) p. 106 scribendum esse conieci ἡνίδε, quod nunc recepi. cf. ad hym. IV 132. —

XVII.

In initio carminis nihil mutandum censeo. nam Callimachus nomine tantum mulieris lecto, quod forte in cippo per se positum erat et supra cetera scriptum, orationem interrumpere putandus est et quaerere quae in cippo non statim post nomen, sed postea demum altero versu exarata legebant viatores et ipse poeta legit, patris et patriae urbis et mariti nomen. Quod autem in Pal. est mulieris nomen Τιμονίη non video quo pacto defendi possit. itaque cum ceteris criticis Planudem secutus Τιμονόη scripsi, quod firmant nomina Ἀγχινόη, Ἀλκινόη, Ἀντινόη, Ἀρσινόη, Εὐνόη, Πραξινόη, alia multa, tum Τιμόνοος Pind. Nem. II 10 et Corp. Inscript. n. 2351. —

XIX.

Μηδέ, quod imitatione sua firmat Agath. in Anth. Pal. VII 583, 1 (add. Quint. Smyrn. V 565), quum Callimachus diceret, non μή, apparet hoc eum voluisse: *utinam ne extarent quidem naves, neve tam frequens, uti est, earum esset usus.* Quod qui non vidit Heckerus Com. crit. de Anthol. p. 218 seq. et in altera eius libri editione I p. 220 eo progressus est audaciae, ut Callimachi epigramma mutilum esse putaret et cum Simonidis epigrammate in Anth. Pal. VII 496, male scilicet Simonidi ascripto nec ipso integro, coniungendum censeret ita, ut Simonidis epigramma ultimo disticho deleto praecederet huic Callimacheo. Verum integrum et pulchrum Simonidis epigramma est, modo recte interpreteris neve decipi te patiare codicis Palatini lemmate εἴς τινα ναυηγόν. neque enim in naufragum scriptum carmen, sed exsecratur Simonides mare vicino monte Geranea eiusque pro-

montorio Moluride infestum, quum mari videret naufragi cuiusdam corpus innatans et in litore multa naufragorum cenotaphia conspiceret. — De verborum structura ὤφελε μηδ' ἐγένοντο, ubi antiquiorum usus scriptorum flagitabat ὤφελον μηδὲ γενέσθαι, cf. Alcae. Messen. in Anth. Pal. IX 519, 3 ὡς ὄφελόν γε — βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς. add. Hermann. ad Orphic. p. 825 et Sturz. de dial. Maced. et Alexandr. p. 187. —

XXII.

Δυνομένου nescio quo modo factum sit ut Meinekius v. 2 scriberet, etsi Ep. XX extr. δυομένων contra Ernesti defenderet, et iure defenderet. nam Alexandrini poetae non videntur cum Homer. Od. I 24 et Hesiod. Op. 384 participium δυσόμενος scribere aut δυνόμενος praeferre voluisse, sed in δυόμενος malebant primam syllabam producere. cf. Arat. 724, 853, 880. Callim. Epigr. XX, 6. Apollon. Rhod. I 925 et III 225. Crinagor. in Anthol. Pal. VII 633, 4. Pancrat. ibid. VII 653, 2. Quint. Smyr. VII 311. Orph. Lith. 503. Nonn. Dion. III 51. XVIII 158. XXIII 24 et 108. XXIV 171. XXV 400, ut dicebant etiam ἀνεδύετο Apoll. Rhod. I 1228, δύεται Heliodor. in Meinek. Anal. Alex. p. 382, v. 9, δύοιτο Opp. Hal. IV 608, δύεται Nonn. Dion. VII 286 et alii alibi. cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. III 225 et Wernick. ad Tryphiod. p. 374. —

XXIII.

In hoc epigrammate, quod vulgo v. 6 finitur, miror neminem offendisse, quod quum poeta patrem epithaphio celebrare voluisset (nam qui in Palat. ad VII 525 lemma ascripsit εἰς Καλλίμαχον τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν τὸν γράψαντα τὰ Αἴτια, ubi in Bentlei apographo πυκτήν scriptum erat, cf. p. 304 Ern., aperte erravit), nihil nisi boni eum patris filium et boni filii patrem fuisse dixit, quos impense laudat, de ipso nihil addens laudis ac ne nomen quidem adiciens, ob quam rem impietatis crimen vix effugere potuerit. Quae autem hic desideramus, eius nomen dico et laudes qui filius fuit Callimachi ducis, pater Callimachi poetae et cui carmen scriptum erat, ea invenimus in epigrammate ex Anth. Palat. VII 415 petito, quod Ernest. n. 37, Meinekio n. 35 est, etsi hoc omnes ipsum Callimachum poetam de se scripsisse putare video, quamquam in Palat. ascriptum est: εἰς

τινα Βάττου υἱὸν ἢ Βαττιάδην ποιητήν· Καλλιμάχου. qua in re vereor ne poetae dignitati parum consuluerint laudoque Carolum Dilthey, qui epigramma 35 Mein. fortasse minus recte ad Callimachum relatum putabat, de Cydipp. p. 19. nam ita si se ipsum laudasset Callimachus, ut verum suum nomen non adderet, et satis se Battiadae nomine significari putasset, quod plurimis commune erat et ad quemvis Cyrenensem referri poterat (ut Θησεῖδαι omnes audiunt Athenienses etc. (cf. hym. II 96 et quae dixi in Nicandr. p. 47 not. 2), hoc profecto nimium fuisset superbiae, quam nemo non vituperasset. accedit quod parum credibile est poetam ita se ipsum imitatum esse, ut in altero epigrammate repeteret παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, quae in altero posuerat ita: ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα. Contra nihil erit offensionis, si statuemus in eodem carmine (XXIII) poetam interrupto propter Callimachi avi suasque ipsius laudes filo iisdem verbis ad patrem rediisse nomen eius et laudes afferentem. neque existimo incredibile esse Callimachi patrem peritum fuisse poesis aestimatorem et amatorem (plus enim illis verbis inesse quis quovis pignore contendat?) et iucundum combibonem. Haec igitur causa est, cur Epigr. XXIII et 35 Mein. in unum coniungenda censuerim. unum tamen restat quod a coniungendo quempiam deterreat. nam Callimachi patrem non Βαττιάδην, sed Βάττον vocitatum esse constat ex Suid. s. Καλλίμαχος et Procli Chrestom. p. 319, 14 Bekk., unde saepissime Callimachus poeta Βαττιάδης audit (cf. Hecker. Comment. Callim. p. 11). Verum enim vero nomine primitivo et patronymico saepe eundem hominem vocari constat, velut Isaeum videmus Ἀνδροκλείδην VI 47 nominare qui in eadem oratione saepius audit Ἀνδροκλῆς (cf. Schoemann. p. 344), item Lysias XXII 11 Νικομαχίδην appellat, cuius in eadem oratione toties nomen est Νικόμαχος. cf. quos de hoc usu testes attuli in Nicandr. p. 16. adde Suid. I 2 p. 639 Εὐριπίδης Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου, et eund. II 1 p. 683 Μαναίχμος, Σικυώνιος, υἱὸς Ἀλκιβίου ἢ Ἀλκιβιάδου, ἱστορικός. nec mira est haec mutatio, nedum in poetis qui saepe metri facilitate duci se patiuntur. — De vers. 5 et 6 Bentleius, *longe elegantior, inquit, mea quidem sententia, habetur lectio apud scholiastam Hesiodi ad Theogon. 82* (ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦροι μεγάλοιο γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων) ἐντεῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη· Μοῦσαι γὰρ

ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδες μὴ λοξῶς, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. unde apparet hoc modo olim scriptum fuisse: Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους. oculo non obliquo venuste dictum, at illud ἄχρι βίου quam otiosum, quam languidum! Mihi contra certum est, scholiastam initio non verba, sed sententiam tantummodo indicare voluisse et in fine demum ipsa posuisse Callimachi verba. hoc docet illud *βλέμματι* nec mirum quod *λοξῶς* scholiasta addit, quo paulo clarius reddere studebat Callimacheum *ἰδεῖν ὄμματι.* nam hoc per se valet *benigne respicere*, ut in Hesiodi loco citato, item in Callim. hym. II 52 *ἦσιν Ἀπόλλων — ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν*, Pancrat. in Anthol. Pal. VI 356, 3 *ἴδοις ὤνασσα τὰ τῆσδε — εὔτεκνα*, et alibi. cf. Hecker. Com. crit. de Anth. p. 173. Proficiscendum igitur fuit ab *ἀχριβίου*, quod recte emendarunt Reisk. et C. Keil., Iacobs. autem leviter corruptum ex *Ἀρχιβίου* putabat. *Archibium autem*, inquit, *novimus Callimachi epigrammata commentario instruxisse. vid. Suid. in Ἀρχίβιος et Goettl. Animad. crit. p. 1 seq. huius igitur enarratoris nomen cum interpretatione aut varia lectione ex eius commentariis petita quum huic versui ascripta esset, facile fieri potuit ut ab oscitante librario in textum relata veram lectionem, quam μὴ λοξῷ fuisse existimo, inde expelleret.* quod mihi nimis longe quaesitum videtur. —

XXV.

Bentleius: *Anthol. III 33, Sext. Empir. I 2, Ammonius in Porphyr. Isagog. p. 3: Κλεόμβροτός τις ὀνόματι ἐγκύψας (lege ἐγκύρσας) τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι καὶ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν γνούς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ μὴ γνοὺς ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατεκρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητής· φησὶ γὰρ εἴπας ἥλιε χαῖρε κ. τ. λ. V. 3 in Sexto est θανάτου τέλος, sed illud alterum, quod Anth. et Ammon. praeferunt, verior est lectio. Cicer. Tuscul. I 34 Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum est, quem ait quum nihil sibi accidisset adversi, e muro se in mare abiecisse lecto Platonis etc. —*

XXVI.

V. 3 malim ἀνδρὶ δ' ἐφ' ἵππεΐ. Bentl. In tanta epigrammatis obscuritate ego ingeniosam sequor Goettlingii interpretationem l. l., qui ipsum sibi Eetionem artificem heroem posuisse eundemque ob odium contra Epeos, imprimis contra Epeum illum qui ante Troiam Graecis equum fecit, heroi equum detraxisse putat. in quo κἀμέ v. 4 significat *adeo me* (cf. Herm. ad Sophocl. Antig. 280). nam heroum imagines, quae addito serpente indicabantur, plerumque equestres erant et πανοπλίᾳ ornabantur (cf. Hecker. Com. crit. de Anth. I p. 117). Aliorum coniecturas et interpretationes in comment. critico enumeravi, quibus addenda haec Annae Fabri est, heroem istum ab equite quodam interfectum fuisse ideoque Eetionem illi equiti infensum maluisse eum pedestri quam equestri statua ponere in vestibulo domus. Sed a Goettlingio etiam eo dissentio, quod herois nomen necessarium putabat, id quod etiam Heckerus et Meinekius desiderabant. at mihi sileri a poeta herois nomen non incommode videtur potuisse, si quidem is urbis Amphipolitanae κτίστης fuit, quem, utpote saepius sine dubio in illa urbe extantem imagine scilicet expressum, cives omnes facile agnoscebant. nomen autem Amphipolim ei fuisse suspicor urbi consentiens. nam Amphipolis filius fuit Phyllidis et Demophoontis (cf. schol. ad Aeschin. de fals. leg. 215 § 30), cui Ἐννέα ὁδοί, ubi postea Amphipolis condebatur, dotis loco datae sunt. cf. Weissenborn. Hell. p. 137. —

XXVII.

Bentleius: *lectio* δ ύ ν ε ι ν *(v. 4) ex Stobaeo petita est, in Anthol. est* β α ί ν ε ι ν, *quae deterior est scriptura.* De ὅρκῳ Ἀφροδισίῳ cf. Iacobs. Animad. I 2 p. 261, qui in eo tamen errat quod reliquis praeivisse putat Plat. in Symp. p. 319. tu vide Hesiod. fragm. ap. schol. Plat. l. l. p. 374 Bekk. et Apollod. II 1, 3. add. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 65 C. —

XXIX.

Bentleius: *sententia est: Hesiodum, non postumum quidem, sed potius suavissimum poetarum, imitatus est Solensis. graeca sic repone* (ut edidimus praeter finem). *extat, sed corruptissimum, in vita Arati. Isaac. Vossius not. ad Melam et Salm. ad Solin. magis magisque corruperunt. in vita Arati scribitur* σ ύ γ γ ο ν ο ς ἀ γ ρ υ-

πνίης. *Sed veram lectionem* σύντονος ἀγρυπνίη *ex manu scripto codice profert Holstenius notis ad Stephanum. certe Arati carmina non* σύγγονοι *dici possint vigiliarum Arati, sed* ἔκγονοι. *an itaque scribendum* ἔκγονοι ἀγρυπνίης. *sed tum vastus esset hiatus (?) inter* Ἀρήτου *et* ἔκγονοι, *quem vitasset Callimachus, metri et* εὐφωνίας *studiosissimus. dixisset potius:* χαίρετε ῥήσεις λεπταί, Ἀρητείης ἔκγονοι ἀγρυπνίης. Probo Bentlei de epigrammatis sententia iudicium, nisi quod ἔσχατον non *postremum*, sed *summum* interpretandum censeo. eundem de extremo versu errasse existimo, in quo σύγγονοι ἀγρυπνίῃ scribendum censui, i. e. natura sua respondentes nocturnae illi Arati lucubrationi atque ita quasi testes eius lucubrationis. —

XXX.

Bentleius: *quae deinceps sequuntur Epigrammata petita sunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita.* τίς *hic ponitur pro articulo* ἥ, *quod valde inusitatum. tamen et alibi sic locutus est Callimachus, si fides habenda Sophoclis scholiastae. Oed. Colon. 3* ἥ τίνων ἀνδρῶν πόλιν; τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι. *schol.:* δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συνάπτεσθαι, τοῦ τίς μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἥ ἄρθρου, ὥστε τῷ πόλιν συντετάχθαι καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, τίνας χώρους ἀφίγμεθα ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἥ τὸν πλανήτην Οἰδίπουν δέξεται; ὅτι δὲ τῷ τίς ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως· ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπτυστος (*leg.* ἄπυστος). *quin et Nossis in epigr. inedito* (vid. nunc Anth. Pal. V 170) τίνα *posuit loco* τοῦ ἥν, *nisi verisimilius est locum mendosum esse et pro* τίνα *reponendum esse* τάν: τοῦτο λέγει Νοσσίς· τίνα δ' ἁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν, οὐκ οἶδεν κήνας ἄνθεα ποῖα ῥόδα. De pronomine interrogativo loco relativi posito multi egerunt non aptis ubique exemplis usi, Fischer. Animad. ad Weller. II p. 230, Naek. de Hecal. p. 178, Iacobs. ad Anthol. Pal. p. 88 et p. 740, Voss. ad Arat. 65, Mein. ad Delect. poet. Anth. graec. p. 94, Dindorf. ad Sophocl. Oed. Tyr. 1140, Herman. ad Aeschyl. Agam. 1121 et qui imprimis nominandus erit Schoemann. in Animadv. ad veter. gramm. doctrinam de articul. cap. alter. p. 14 n.

16 (Gryphiswald. 1862), ubi priscis etiam Latinis et Oscis eundem usum fuisse docet. nihilo tamen minus Meinekius de hoc loco dubitat et coniecturam periclitatus est, quoniam ubi ita τίς pronominis relativi vices sustineat, ad incertum aliquod, non ad certum nomen referri soleat. Sed fugit virum egregium fragment. Callimachi CCLXXII iam a Bentleio citatum, ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη, Ἀλκάθοον τίς ἄπυστος, quae verba de Tydeo intelligi debent et in hunc fere modum expleri possunt: ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη, Ἀλκάθοον τίς ἄπυστ' ἐκτελέσας ἀνέλεν. quamquam autem huic fragmento facili negotio vulgaris dicendi forma restitui potest scribendo "Αλκαθον ὅστις ἄπυστ' (nam ita etiam Βοήθοος et Βόηθος, Περίθοος et Πέριθος et similia iuxta ponuntur. cf. Meinek. Excert. philol. in Athen. II p. 22 sive in Anal. ad Athen. Deipn. p. 236 et K. Keil. in Iahnii Annal. LXVIII (1853 p. 64), stabit tamen scholiastae Sophocl. auctoritas, qui, si quis in Sophocl. l. l. τίς ad πόλιν referre voluerit, certe non admissurum esse dicat, quod a dicendi usu plane alienum sit. et doctus sine dubio ille scholiasta fuit, cuius verba ex ipso Didymo manasse crediderim. Pergit Bentleius: v. 3 *περίφοιτον ἐρώμενον male interpretantur inconstantem amicum, verte corpus vulgantem amasium. περίφοιτος est meretrix, puer meritorius, ut in Epigr. XXXIX 2 Σειλήνη περίφοιτος, vulgivaga Venere utens, ut loquitur Lucretius. περίδρομος Theognis. v. 581. — Poetae dicenti ναίχι καλός Echo responsat ἔχει ἄλλος. unde apparet, quod αι et ε iam a tempore Callimachi eodem fere sono efferebantur, quod notandum. Lege autem ὧδε σαφῶς, non τόδε.* De utroque cf. Com. crit. —

XXXI.

Bentleius: *Διοκλέος recte habetur apud schol. Theocrit. II 147. in Anthol. male scriptum Διοκλέες. in nomen amicae vel amasii cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ἡλιοδώρας etc. Meleager in Epigramm. ineditis (cf. nunc Anthol. Pal. V 136 et 137). in posteriore eius epigrammate lege ἀδυλόγω χάριτος, Heliodora omnium dearum loco est, Suadae, Veneris, Gratiae. — Achelous hic est aqua quaelibet. Hesych. Ἀχελῶος, πᾶν ὕδωρ οὕτω λέγεται. sententia est: nulla aqua vino illi miscenda est, quod Dioclis gratia ebibitur. sic in epigr. Meleagr. ll. ll. ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. postea, cum Ἀχελῶε di-*

cit, tamquam deum et personam alloquitur. — *v. 3 scribe ex cod. msto, quo ego usus sum, et ex edita Anthologia, in cuius postrema pagina hoc distichon habetur:* εἰ δέ τις οὐχί. *si quis negat Dioclem esse pulchrum, abstineat et ego solus eum habeam sine rivali.* —

XXXII.

Bentleius, *sic distingue,* inquit, *et lege* οὐ μὰ τὸν ὀξὺν ἥλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας; *non novi te equidem, ita prae macie mutatus es. ubi fuisti miser? Omnino aliud agebat ingeniosissima Anna Fabri, cum reponeret* τί γέγονας; τί *enim numquam in versu producitur. v. 3 recte* οὑμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet. poeta amator ad alterum amatorem loquitur.* —

XXXIII.

v. 3 lege κεχαρημένος, *laetus, delectatus. Horat. Carm. I 1, 23 seqq.* Bentleius. —

XXXIV.

v. 3 lege et interpretare ἀλγέω τήν, διὰ παντός κ. τ. λ. *doleo caput perpetuo dictum hoc amarum audiens, hoc quidem dictum, carissime, tuorum inamabilissimum.* Ἀλγέω τήν, *subintellige* κεφαλήν. *sic* μὰ τήν, οὐ μὰ τήν, *i. e.* τὴν θεάν. *Hesych.* οὐ μάτην, οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. *leg.* οὐ μὰ τήν. Bentleius. —

XXXVII.

Non assentior Meinekio, qui Callimachum propria et nativa locutionis vi plane neglecta ᾤχετ' ἔχουσα simpliciter dixerit pro *perdidit, abstulit,* secutum hic Alexandrinorum poetarum morem, qui saepe ea commiserint, quae quo pacto excusari possint prorsus non intelligatur. Improbavit hoc Cobet. in Mnemos. Tom. X p. 412 et hoc quidem loco ab isto crimine Callimachum defendit, κύλικα affirmans dici pro τὸ ἐν τῇ κύλικι, et οἴχομαι ἔχουσα esse *secum abduxit, rapuit, abstulit.* neminem igitur poetam reprehendere posse qui dixerit *nimium meri haustum potatorem abstulisse.* At ne Cobetus quidem docuit, quo modo ἔχουσα hic intelligi possit, quod vi sua carere non posse patet. Hic autem

quid tandem habeat calix? Recte Anyte vel Leonidas dicit in Anthol. Pal. VII 190, 4 διασὰ γὰρ αὐταῖς παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ᾤχετ' ἔχων Ἀΐδας, sed calix nec in Orcum nec alio aliquo cum Erasixeno abiit. Haec sine dubio causa fuit quae ad corrigendam vulgatam lectionem Valckenarium permovit, quem tamen suum illud ᾤχεθ' ἑλοῦσα (quod unice probamus) non intellexisse arbitror εἷλε. debebat vertere *raptim sustulit, cito interemit*, ut cogitetur de homine exhausto bis potu statim intereunte, non de eo qui haustu illo in morbum incidens post longam demum tabem occubuit. sic in Aeschyl. Pers. 251 τὸ Περσῶν ἄνθος οἴχεται πεσόν nihil aliud est atque *Persarum flos subito decidit*. —

XXXVIII.

Bentleius: *graeca verti prout restituenda sunt* (et ut edidimus p. 84). *inscriptio erat in cod. msto κωμικὸν τετράμετρον, nimirum ex duobus dimetris catalecticis constat. non itaque distinguendus est versus in duos Hemiiambos vel Anacreonteos. idem enim metrum infra habes Epigr. XL, de quo vid. Hephaest. p. 57* (= p. 106 Gaisf. II). *est et Sapphus metrum apud eundem p. 34* (= p. 65) *una duntaxat syllaba ab hoc differens,* γλυκεῖα μᾶτερ οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. *Arcus et pharetra, donum Sarapidi dicatum a sagittario Menoeta. non potuit sagittas dicare, quippe eas omnes consumserat in Hesperitas hostes. Hesperitae autem qui sint, docet Stephanus:* Ἑσπερίς, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερονίκη. ὁ πολίτης Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. *hoc ipsum epigramma voluit Stephanus. Ptolemaeus in descriptione Cyrenaicae regionis:* Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. *eadem fere habes apud Strabonem et Plinium.* —

XXXIX.

Εἰκόν' αὐτῆς si cum Salmasio scribimus, Simone suam ipsius posuit imaginem ut Callo Nossidis Anth. Pal. IX 605. at potuit etiam Veneris εἰκόνα ponere ut Bithynis Antipatri Anth. Pal. VI 209. ac nihil impedit quin αὐτῇ Palatini codicis ita explicemus, ut Simone Veneris imaginem *eademque* mitram suam etc. dedicasse dicatur. saepe enim ὁ αὐτός ita legimus dictum, ubi ad unum subiectum duo referuntur praedicata, velut in Thucyd. I 23 οἵ (σεισμοὶ) ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι

οἱ αὐτοὶ ἐπέσχον. ibid. III 47 τὸ Κλέωνος τὸ αὐτὸ δίκαιον καὶ ξύμφορον τῆς τιμωρίας. Plut. Timol. XIII ἐπεῖδε τὴν αὐτὴν ἀδελφὴν καὶ γυναῖκα ἀποθανοῦσαν i. e. *vidit pereuntem, quae ei soror eademque coniux fuit.* quamquam non contradicam, si quis omisso articulo, quod epico sermoni licet, scribat αὐτή, ut legitur in Orph. Lithic. 399 αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοισι βροτοῖσιν τίκτες καὶ κακότητα καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάστου. Orph. Hymn. III 8 Νὺξ — χθονίη ἠδ' οὐρανίη πάλιν αὐτή. ibid. XIII 3 ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός. — De v. 4 seqq. Bentleius dixit: *sine dubio legendum* θ ύ ρ σ ο υ ς, *in ceteris non mihi satisfacio. deest, ut videtur, unus versiculus post* Π ᾶ ν α. *in eodem mscripto erat* Σ ε ι * * π ε ρ ί φ ο ι τ ο ς, *unde supplevi* Σ ε ι λ ή ν η, *non infrequens mulieris nomen.* Et sane τόν τε Πᾶνα vereor ut hoc contextu de Panis imagine intelligi possit. corruptum igitur puto cum Iacobsio qui τήν τε πάλλαν corrigit Hesychium antestatus πάλλα· σφαῖρα ἐκ ποικίλων νημάτων πεποιημένη. et profecto σφαῖρα inter Bacchi crepundia fuit (cf. Lobeck. Aglaopham. p. 701). ego tamen aliter ratiocinabar. Simone enim Baccha fuisse videtur (si quidem recte, ut arbitror, pro θάρσους in ultimo versu θύρσους reposuit Bentl.) et coniuncta Bacchi et Veneris castra secuta esse. iam quum Veneri valedicat, non iniuria inter dona posuit etiam talia quae Baccho propriora sunt, θύρσους et π α ν ό ν. nam λαμπάδες (eas enim πανοί significant. vid. Blomf. gloss. Aeschyl. Agam. 275. add. φανός) ad Bacchicum ornatum pertinent. (cf. Schoen. de person. in Eurip. Bacch. habitu scenico p. 99 et 118). cur enim Mein. p. 286 πανόν de face Bacchica non recte dici credat non exputo. Iam quae sequuntur in codice Palat. verba corruptissima alii aliter emendare conati sunt. sed nemo satis attendit, quod mihi propter metrum carminis certissimum videtur, post v. 4 excidisse versum minorem. in quo si positum fuisse statuis καὶ τούς, reliqua recepto cum Bentl. θύρσους unaque et altero addita vocula recte habent omnia, modo recte legantur. nam αὐτούς est ἀυτοῦσ', illud ὀρῇ autem scribimus ὄρη additoque ἀν' facimus ut intelligatur. Et ut sententiam quoque, qualem fuisse putamus, certe demonstremus aliqua coniectura, cui neminem nimis confidere iubemus, ita fere Callimachum scripsisse putamus: — τόν τε πανὸν καὶ τούς [ποτ' ἀντίναξεν] ἀϋτοῦσ' ἀν' ὄρη τάλαινα θύρσους. ultimis confero

Eurip. Bacch. 76 seq. ἐν ὄρεσσι βακχεύων — ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων. Quod autem v. 6 Callimachum in Phalaecio basin iambicam admisisse statuo, quae v. 2 et 4 est spondaica, eandem admisit Alpheus in Anth. IX 110, 4, item inter Romanos Catullus saepissime. Ceterum ubi nomen Σειλήνη tam saepe Bentleius legerit equidem nescio, qui non noverim nisi ex Corp. Inscript. n. 2389 p. 349 (add. Etym. Gudian. p. 498, 26). ac nescio an ex Epigr. VI 2 eximii viri inhaerens memoriae nomen Σεληναίη deceperit. certe Palatino codici hoc tribuendum fuit, ut Σιμώνη restitueretur. —

XL.

Bentleius: *graeca sic legenda sunt* (ut nos edidimus p. 85). *priores duos habes apud Hephaestionem p. 106* καὶ τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἐφθημιμερῶν δικατάληκτον. Καλλίμαχος, Δήμητρι τῇ πυλαίῃ *etc. Naucratis, urbs Aegypti, unde* Ναυκρατίτης, *ut supra ab* Ἑσπερίς Ἑσπερίτης. —

XLI.

Lego καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων εὐγήρως ἐνὶ χερσίν. ἕρπε χαίρων. Εὐγήρως *verbum Aristoteli, Plutarcho aliisque usurpatum, notans et provectam et beatam senectutem.* Κἠπέμυσ' *i. e.* καὶ ἀπέμυσα *vel* καὶ ἐπέμυσα. *Illud vero* ἡγο * * * * *notat* ἡγεμόνα *eam fuisse* ἐν χοροστασίαις καὶ ἱερομηνίαις, *i. e.* ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. *Plutarch. de Isid. et Osirid. p. 649 edit. Steph.* ἢ σε γινώσκειν, ὦ Κλέα, προσῆκόν ἐστιν, ἀρχικλαμένουσαν ἐν Δελφοῖς τῶν Θυιάδων, *lege* ἀρχηγὸν μὲν οὖσαν, *ut supra in* κεφαλαίων. καταγρ. *p. 523* ἡ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγός *etc.* Bentleius. De lacuna dixi in Com. critico, προστασίην autem esse pro προστάτιν et *praesidem* significare, de eo nemo dubitaret, si constaret προστασία fuisse Cereris cognomen, quod statuisse video Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 2003 B et Gerhard. griech. Mythol. § 410, 5 p. 441. sed quem testem afferunt Pausan. II 11, 3 ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῷ Προστασίας Δήμητρος καὶ Κόρης, is significare potius videtur templum τῇ προστασίᾳ Δήμητρος καὶ Κόρης i. e. templum principatui Cereris et filiae dicatum. Sed tamen vel sic non dubitamus, quin hic nomen abstractum in locum concreti cedere potuerit, quod non ibi solum

moris est, ubi concretum omnem hominum coetum significat ad quos concretum pertinet (ut φυλακή sunt οἱ φύλακες), sed ibi quoque, ubi unus aliquis eo modo indicatur. ita Homerum Il. XIV 201 Ὠκεανόν dixisse omnes sciunt θεῶν γένεσιν i. e. γενέτην vel πατέρα, ut explicat Hesych. I 1 p. 422 γένεσιν: πατέρα ἢ μητέρα. ubi recte adiectum alterum ἢ μητέρα, nam de matre quoque γένεσις dictum videtur, ut certe in Orph. Hym. III 2 Νὺξ γένεσις πάντων dicitur. atque similiter idem ibid. II 2 Eileithuiam alloquitur ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι, item Helium Hym. VIII 3 ζώων ἡδεῖα πρόσοψι, et Cronum XIII 7 γέννα, φυῆς μαίωσι. Non aliter habet si quando ὁμηλικίη Homer. Od. XXII 209 de uno dicit Mentore (et sic saepius, etsi etiam *πάντες* ὁμηλικίη μεγαθύμου Τηλεμάχοιο Od. III 364 legitur), aut si Pindar. Pyth. I 97 κοινωνία est de uno κοινωνῷ, aut Eurip. Phoen. 291 συγγένεια unum συγγενῆ Polynicem significat. —

XLII.

Magnopere offendit in primi hexametri fine elisa vocis οἶδα ultima syllaba, cui loco quem similem afferret Meinek. neque in Philol. XVI p. 156 ullum habebat neque ad h. l. praeter corruptum versum in Welcker. Spicil. epigramm. p. 257 ἐς μακάρων ἀνόρουσε κέαρ. ψυχὴ γὰρ ἀεὶ·ζῶσ' ‖ ἢ τὸ ζῆν παρέχει κ. τ. λ., ubi iure ἀείζως legendum monet. ac Leutschii quoque dissertatio in Philol. XI p. 751 seqq., utut docta est, non aliud tamen certe ex Graecis petitum exemplum suppeditat quod cum Callimacheo comparari possit. at aliquam eius modi locorum copiam suppetisse sibi dicit scholiasta Hephaestion. p. 29 Gaisf. ed. II: ὅμως δὲ εὑρέθησαν πολλὰ μέτρα εἰς μέρη λέξεως ἀπαρτιζόμενα καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ λέξεως ἀρχόμενα· καὶ φέρει ὁ τεχνικός τινα παραδείγματα (i. e. epigr. Simonidis et Nicomachi et Eupolidis locum in Βάπταις, ubi nomen compositum in duos versus distribuitur. cf. Gaisf. p. 28 seq.). *εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα πολλά*, οἷον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐπιγράμμασιν· ἥμισύ μευ ψυχῆς ἐπὶ τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ', εἴτ' Ἔρος εἴθ' Ἀίδης ἥρπασεν ἐκ μετώπων (ἐκ μερόπων? ἐκ μελέων malebat Gaisf.), unde manifestum videtur, illa alia multa non ab ipso Hephaestione sive eius duce Heliodoro allata esse, sed a scholiasta demum ex corrupto aliquo Callimachi

exemplari esse appositum epigrammatis initium. nec dubium est quin, si tale quid commisisset poeta, hoc docti grammatici ad diiudicandum Homericum illud Ζῆν' allaturi fuerint. atque Callimachum talem elisionem sibi permisisse eo minus credibile est. quod evitare eam non uno modo poterat. quum enim in interrogationibus bipartitis, quae pendent, veteres non solum εἴτε — εἴτε, vel ἤ — ἤ ponerent, sed saepe etiam priori membro particulam detraherent (cf. Aeschyl. Agam. 1364 σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὅμοιον. Hom. Od. IV 110 οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἦ τέθνηκεν. add. IV 837. XI 464), hoc igitur modo quum Callimachus uti posset, quidni dicere maluisset ἥμισυ δ' οὐκ εὖ | οἶδ', Ἔρος εἴτ' Ἀίδης ἥρπασε, quam a constanti poetarum usu recedere? nec quis eum vituperasset, si ἥμισυ δ' οὐχὶ | οἶδ' Ἔρος κ. τ. λ. scripsisset, ut in Epigr. XXXI 3 scripsit εἰ δέ τις οὐχὶ | φησίν κ. τ. λ. Sed neutrum horum dedisse Callimachum crediderim, sed aliud aliquid, quod ei singulare est et quum a communi consuetudine longissime recederet, facile scribas invitare poterat ut levissima correctione librarios scilicet emendarent. nam alibi quoque Callimachum tantum sibi videmus assumpsisse, ut sententiae primariae non totam praeponeret secundariam, sed eius vel coniunctivam particulam tantum, verbum autem primariae interponeret secundariae. sic fecit in fragm. CDXLV οὐδ' ὅθεν, οἶδεν, ὁδεύει θνητὸς ἀνὴρ (ὁ Νεῖλος) i. e. οὐδ' οἶδεν θ. ἀ., ὅθεν ὁδεύει (ὁ Νεῖλος), item in fragm. DXXVIII ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτε, fecitque etiam Theocrit. XXIX 3 κἠγὼ μὲν τὰ (i. e. ἅ) φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ. ac confer etiam Epigr. XLIV 2 ὡς ἀνιηρὸν πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο. ergo hic quoque scribi praestabat οὐκ εἰ | οἶδ' Ἔρος εἴτ' Ἀίδης, quod fere mihi succenseo qui in verborum ordinem non receperim. nam etiam εἰ — εἴτε pro εἴτε — εἴτε dixerunt, ut Aeschyl. Eum. 602 ἀλλ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ, τόδ' αἷμα κρῖνον. nec quisquam queri poterit de pausa aliqua quae ante penultimam versus syllabam conspiciatur. eam enim in hac verborum collocatione nullam esse apparet. — V. 5 in codicis scriptura ουκισυνιφησον id unum mihi videbatur certissimum esse, δίφησον latere, quod verbum reperitur etiam Epigr. XXXIII 2 et fragm. CLXV. cf. Naek. de Hecal. p. 30, ubi add. Nonn. Dion. XLVIII 590. — In altero autem corruptissimae vocis parte nomen viri latere maxime

omnium probabile est, quod, ut certe legi versus posset, ex verbis Quint. Catuli apud Gell. Noct. Att. XIX 9 addidimus, quod primus cum Callimachi epigrammate Scaliger composuit:

> aufugit mi animus. credo, ut solet, ad Theotimum
> devenit. sic est, perfugium illud habet.
> qui, si non interdixem, ne illunc fugitivum
> mitteret ad se intro, sed magis eiceret?
> ibimus quaesitum. verum ne ipsi teneamur,
> formido. Quid ago? da Venus consilium.

quo in carmine ut Catulum poetam Callimachum ante oculos habuisse libenter concedimus, ita incertum est, quousque imitari voluerit. quod si nomen quoque inde sumpsit, Callimachus putari potest scripsisse *Θεύτιμον δίφησον*. atque hoc nomen etiam Blomf. et Boissonad. restituendum existimabant. Sed si in nomine eligendo sui esse arbitrii Catulus volebat, magis tenenda erit codicis Palatini lectio, ex qua sine ullo negotio prodibit tale quid: *οὖ Κῖσος, δίφησον, ubi Cisus est, ibi eum quaere, nam ad eum vagari solet. Κῖσος* nomen legitur apud Theognost. Can. p. 75, 15 cum *Κρῖσος*, *Ῥῖσος*, *Ἶσος*, *Πῖσος*. — His addo Bentlei notas: *Pro ὑπέχεσθε v. 4, quod huic sententiae plane incongruum est, malim ὑπόδεχθε, ab ὑποδέχομαι, recipio, admitto. v. 5 non displicet emendatio Scaligeri, sed magis arridet altera: οὐκ εἰς ἐς τὸν ἔφηβον; ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος. Philostrat. in vit. Apollon. I 6 proverbium esse docet ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον;* —

XLIII.

Bentleius graeca postquam sic restitui iussit, quem ad modum leguntur apud nos p. 86 (nisi quod ille v. 2 scripsit *ἄκων*, v. 3 *μ' ἠνάγκασεν*, v. 5 *ἐνόησα*, v. 6 *τὴν δειρήν* et *ἀδικῶ*), sic pergit: *cod. mstus quo usus sum habet προπέτειαν ὅρα, non ἔχων, ut editio Annae Fabr. τὴν προπέτειαν ὅρα, vide temeritas quid facit. Excusatione temeritatis purgat se ab iniuria atrociore. Ἀρχῖνος nomen adolescentis ingenui, quem poeta comessabundus petulanter est osculatus. recte autem ὁ μὲν αὐτῶν, et frustra sunt qui supponunt αὐτόν. epigram. in Anthol. (Pal. VII 72) χαῖρε, Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν πατρίδα δουλοσύνας ῥύ-*

σαϑ', ὁ δ' ἀφροσύνας. Pro τὴν ἱαρήν vero substitui δειρήν. Theogn. 265 seq. —

XLIV.

Bentleius: *Graeca sic legenda* (ut a nobis edita sunt p. 87 seqq. praeterquam quod ille v. 3 habet τὸ τρίτον ἤδη ἔπινε et v. 4 ἀπὸ στομάτων). *vers. 3 pro ἡ γῆ ἔπινε mstus quem ego vidi, ἤγικε πίνε. forte igitur legendum: τὸ τρίτον ἤγγικε Πῖνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio appropinquavit. Sed prius illud malo.* Quod ante Mein. plerique ex Dorvillii coniectura ediderunt ἠνίδε locum non habet, quum in re praesenti poni soleat. aptius autem poeta dicet, illam se de hospitis amore coniecturam fecisse, quod, *quum in convivio biberet*, gemitus edidisset et de capite eius corona delapsa esset. Ex hac enim re, maxime altera illa, veteres convivae coniecturam de occulto alienius amore capere solebant. cf. Athen. XV p. 669 C et F, item Dilthey de Cydipp. p. 80 seq. Ceterum τὸ τρίτον in Philol. IV p. 563 interpretatus sum de tertio post coenam poculo Iovi σωτῆρι consecrato et dum paean canebatur bibi solito (cf. Blomf. gloss. ad Aeschyl. Agam. 237), quod probavi Meinekio. interim non dissimulabo mirum mihi videri, quod in tertio demum poculo hospes suspiria alte petierit, quae magis crediderim in quovis eum poculo traxisse. hinc mihi enata suspicio est, Callimachum scripsisse: τὸ ῥυτὸν ἡνίκ' ἔπινε. atque τὸ ῥυτόν in eadem versus sede habet Hedyl. in App. Epigr. XXX p. 764 Iac. — Tum pergit Bentleius: *Pro στομάτων apud Athenaeum legitur στεφάνων, XV p. 669: τοῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχου ἀναγινώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἐστι καὶ τοῦτο, ἐπεζήτουν μαθεῖν, εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα τὦνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.* Et στεφάνων etiam Ruhnken. et Mein. tueri conabantur Propertii loco II 12, 51 *ac veluti folia arentes liquere corollas.* sed is poeta vereor ut Callimachum ante oculos habuerit. nam folia liquisse dicit *arentes* corollas, sed apud Callimachum in ea re rosae profecto non propterea deciderunt, quod coronae marcidae erant. lubentius cum Callimacho comparaverim Nonn. Dion. XLV 71 ῥῖψον ἀήταις σῶν πλοκάμων τάδε φύλλα, quae et ipsa faciunt, ut meum illud ἀπ' ὀστλίγγων teneam. Ceterum quod ἐχέοντο pro ἐγένοντο

Dorv. coniecit, minime necessarium erat. nam saepe γίγνεσθαι ita ponitur, ut in eo verbo cogitetur simul de motu qui τῷ γιγνομένῳ praecedit. cf. Naegelsb. ad Hom. Il. II 341 p. 189. — Reliqua Bentlei haec sunt: *Recte autem, nisi fallor, emendatum* ὥπτηται· μέγα δή τι, *aestuat, flagrat amore, ut Callimachus alibi* (Hym. II 49) ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο, *et in Epigr. XXVII 5* νῦν ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. *Theocritus eadem plane metaphora VII 55* αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας, *et Idyll. XXIII 34* ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἀλμυρὰ κλαύσεις. *Illud vero* μέγα δή τι *in deliciis erat poetae huic, ut Hym. in Del. 60, ibid. 189, Lav. Pall. 122. Postrema illa* φωρὸς δ' ἴχνια φωρ ἔμαθον *proverbii locum habent: ego amator amantis mores et signa probe calleo.* ἔγνω δὲ φώρ τε φῶρα καὶ λύκος λύκον. Illud ἀπὸ ῥυσμοῦ alii aliter interpretantur, Meinekius autem: *praeter solitum.* mihi esse videtur *non immoderate, ergo non sine iusta causa coniecturam facio.* nam ῥυσμός *modum* significat ut in Aeschyl. Choeph. 785 σωζόμενον ῥυθμόν, ἀπό autem dictum ut in ἀπὸ ῥυτῆρος, ἀπὸ γνώμης, ἀπὸ τρόπου, aliis. —

XLV.

Pupugit animum Cobeti observatio quae extat in Mnemos. vol. X p. 419: *quid interesset* ναί *et* νή *Callimachus in tam constanti et frequenti veterum usu vix videtur nescire potuisse. semper et ubique Iones et Athenienses utebantur vocula* νή, νὴ τὼ θεώ, νὴ Δία *cet., eadem constantia Dores omnes* ναί *dicebant,* ναὶ τὼ σιώ, ναὶ τὸν Διοκλέα, ναὶ τὰν Κόραν. *tamen haec quoque Callimachus in Epigrammatis confudit. recte dixit* ναὶ γᾶν *in Dorico epigrammate XLII, 2, male* ναὶ τὸν Πᾶνα *in Ionico XLV, 1* (add. fragm. XLIX, quod ex Hecale est, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον). Sane νὴ Δία et similia praeter Atticos non reperiuntur, sed eosdem certe etiam ναὶ μὰ Δία dixisse (ut Hom. ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, Theogn. 1045 ναὶ μὰ Δία, Callim. in hoc ipso epigr. v. 2 ναὶ μὰ Διόνυσον, et in fragm. CCCV ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ, et fragm. CCCCXXX ναὶ μὰ τόν etc.), ex multis constat comicorum locis in Henrici Iacobi Indic. II p. 593. ex hoc autem loquendi genere quomodo ad suum istud ναὶ τὸν Πᾶνα Callimachus per-

venerit docet fragm. XLIX, ubi utrumque coniunctum est: *ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐόν περ.* praeterea Cobetus hic quoque tacite sibi sumpsit Callimachum Atticos ubique presse sequi voluisse. non est igitur cur male hic *ναὶ τὸν Πᾶνα* posuisse eum putemus. — De vers. 5 haec habet Bentleius: *hoc distichon sic legendum: τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ. — Σιγέρπης apud Hesychium λαθροδάκτης, serpens vel canis clam subrepens et morsum inferens. idem: λαιθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες. et alibi: ληθαργὸς κύων, ὁ προσσαίνων μέν, λάθρα δὲ δάκνων. Queritur poeta Menexeno, se a puero quodam amplexibus subdole labefactari et in amorem illici.* In ultimis Bentl. sine dubio falsus est. imo Menexenus ipse puer est olim a poeta amatus. hunc enim et per se decebat nominari et aperte hunc alloquitur poeta v. 3 *μή με περίπλεκε.* an veri similius sit duos diversos homines poetam alloqui, amicum alterum, alterum puerum amatum, at unius tantum nomen apposuisse? imo utrobique idem puer intelligendus est Menexenus, ad quem referendum etiam *οὗτος ὁ σιγέρπης — βάλῃ*, ultimum ut medium sit: *ne tu σιγέρπης ille, qui es, mihi te insinues et in amorem tui me coniicias.* Intellecto autem recte medio Meinekii coniectura *ἐς σὸν ἔρωτα* inutilis videbitur. quamquam qui *ἐρώμενος* futurus sit quum per se pateat, fortasse praestabit active scribi *βάλῃς*. —

XLVI.

Bentleius: *Graeca sic scribe: ληφθήσῃ, περίφοιτε Μενέκρατες κ. τ. λ. Epigramma est ἐρωτικόν, neque quicquam ad usuras vel debitores attinet. de περίφοιτος diximus supra ad Ep. XXX. Βοῦς ἑκούσιος ἐπ' ἄροτρον proverbium, de rebus prospere evenientibus, non nostra industria, sed sponte sua et ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμου et δεκάδα Λώου viginti dies intersunt. Poeta Menecratis amore captus XX Iulii constituerat occasiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelliceret, quum ecce X Augusti sponte se puer obtulit. gratias igitur Mercurio agit tam inopinati boni auctori, neque de mora viginti dierum qui interfuerant queritur. παρὰ τὰς εἴκοσι, propter viginti. id παρά cum accusativo saepe significat.* —

XLVII.

Bentleius: *In editione Annae Fabr. primum duntaxat habetur epigrammatis huius distichon, nos reliqua addidimus ex cod. msto. Confer Theocrit. in Cyclop. Id. XI init., ubi haec adnotat scholiastes ex hoc loco emendandus:* Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· ὡς ἀγαθὸς Πολύφημος ἀνεύρατο τὴν ἀοιδήν, αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. *notandum* τὸ κατίσχανον. *erunt enim fortasse, quibus haec lectio melior videbitur illa altera, quam ex Msto exhibuimus. tum vero legendum fuerit:* αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. ἐντί, Φίλιππε, ἦ πανακὲς κ. τ. λ. ἐντί *doricum pro* ἐστί. *et priora illa* ὡς ἀγαθάν *ita vertenda fuerint: ut bonum invenit, vel simulac bonum invenit.* — In primo versu mirum est, quod cum schol. Theocrit. Palatinus quoque codex ἀνεύρατο habet, qui alibi ἀνεύρετο praeferre solet ut VI 224, 2. VII 119, 1. VII 607, 4. IX 296, 2. X 46, 4. et alibi saepe codices inter utramque formam fluctuant, ut in Hom. Il. XVI 472, Aeschyl. Sept. 857. add. I. G. Schneider. ad Opplan. Cyneg. II 7. quo magis mirum, in Apollon. Rhod. IV 1133 codices consentire in ἀνεύρατο. at Callimachus quid probaverit docuit Hym. II 98 et IV 323 εὕρετο scribens. quamquam qui εὕρασθαι etc. dicere mallent pro εὑρέσθαι mature extitisse videntur. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 139 et Hecker. Com. crit. de Anthol. gr. p. 369. — Dein ad v. 4 Bentleius notavit: *laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. V 10* ἦ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. *reponenda est apud Clementem vera lectio, quam ex Msto edidimus. Vers. 5 scribe* τοῦτο, δοκέω, χ' ἁ λιμός. *Vers. 7 an legendum* παστάς? *est nobis et thalamus sive uxor, remedium ad vagam libidinem. In hac summa festinatione nihil excogitare queo quod vel mihi ipsi arrideat, ut neque in versu secundo.* Ad versum 7 coniecturam afferre videor paulo reliquis faciliorem, modo mihi concedatur haec ita olim scripta fuisse:

χ' ἃ
ἔσθ' ἁμῖν κασταs,

ut χ' ἁ, quod primum ad corrigendum ϑ' ἁ ascriptum erat, in verborum ordinem alieno loco veniret, in *κασταɕ* autem ultima syllaba scripta esset compendio parum intellecto ideoque neglecto. Recte autem illud librarius corrigere conabatur. nam quum in v. 8 imperfectum *κεῖρεν* aperte doceat, Callimachum de praeterito tempore loqui quo Amorem inopia sua a se defenderit, non nunc, sed *olim* se inopia premi debebat dicere nec *ἐστί* scribere poterat. errare igitur se in tempore intelligens librarius se correxit ipse, sive *ἔσχ' ἁ* scribi voluit, id ut esset *ἔσχεν ἁμῖν*, sive *ἧς χ' ἁμῖν*, simul *εσ* corrigens in *ἧς* (i. e. *ἦν*. cf. Ahrens. de Dial. Dor. p. 326). nam χ' vix potest aliud esse atque *καί*, quo aegre hic carebimus. praeterea in *κασταɕ* latere existimamus *κασταῖσιν* i. e. *καταστᾶσιν*, ut in Hom. Il. XI 702 *κάσχετε* legitur et *καστόρνυσα* in Od. XVII 32, et ὁ δ' *ἐξύπισθα κασταθείς* in fragmento aeolici poetae quod bis citat Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 563 et p. 604. Hoc igitur Callimachus dicit: *erat mihi quoque illud bonum, fames, tum quum stabam contra crudelem Amorem.* cf. Polyb. XXV 2 p. 983 Bekk. *ἀπέστειλαν δὲ καὶ — τοὺς καταστησομένους ἐν τῇ συγκλήτῳ πρὸς τοὺς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρεσβευτάς.* Iniuria autem *ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα* mutatum est, quod firmat Paul. Silent. in Anthol. Pal. V 255, 3 *οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος.* Omnium autem minime probo eorum sententiam, qui *ἕκαστα* coniectura inferentes de utriusque incantamenti in eodem homine coniunctione iam hic esse memoratum putant, quamvis ea res postea demum v. 9 seq. tanta cum vi memoretur, ut prius memorari non potuerit. neque vero credo Callimachum fuisse eum dici in quo ambo incantamenta coniuncta fuerint. contra rectissime et aptissime totum carmen decurret hoc modo. amicum quendam suum Philippum, qui et ipse Musis operam navabat, quum alicuius hominis amore captum videret, afferre studuit quae solatio ei essent. ac primum ex Polyphemi historia solatium petit, quem Galatheae amore corruptum in poesi validum contra hunc morbum remedium invenisse constabat. alterum autem ex sua ipsius vita poeta affert. nam cognovisse olim se dicit, quanta ad debellandum amorem vis esset famis. utrumque autem hoc quum in uno Philippo coniunctum videat, nihil iam timere se dicit, ne quid Philippo amor noceat. apparet igitur, in *οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν τυ δεδοίκαμες* pergere quidem poetam Amorem allo-

qui, quem v. 8 alloqui instituerat, sed ut illa verba ita intellexerit: *nihil a te, o Amor, timemus Philippo, ut qui domi suae utrumque contra te remedium habeat.* hac autem in re offensioni est quod ad Philippum oratio apertis verbis non redit, cui incommodo ita mederi studuimus, ut οἴκοι τῷ scriberemus, i. e. *nam illi domi sunt ambo illa incantamenta.* — Ad extremum carmen Bentleius hoc annotavit: *Sine dubio corrigendum est* οὐδ' ὅσον ἀττάραγόν σε δεδοίκαμες *vel* δεδοίκομες *a Dorico* δεδοίκω. ἀττάραγος *est mica panis sive res quaevis minutissima. vid. Hesych. et alios. Etymol. Magn. p. 168, 2* ἀττάραγος, παρὰ τὸ ἀτάραγός τις εἶναι. Καλλίμαχος· οὐδὲ τὸν ἀττάραγόν τι δέδοικεν. *respicit hunc ipsum Callimachi locum et ex eo est restituendus.* —

XLVIII.

Bentleius: *In codice msto* ἅλα λιτόν. *sed si ad* ἅλα *referretur, dicendum foret (?)* ἅλα λιτήν. λιτός *est pauper, hym. in Apoll. 10.* Πονέων *ex coniectura substituimus pro* δανέων. *in codice msto, quo ego usus sum, est* δαέων. Postea autem melius hoc epigramma perspiciens Bentleius ita disseruit in Dissert. Phalarid. p. 117 Lips., quae verba et ipsa apponere placet: *quod est in msto* ἐπελθών, *non tantum me, sed ingeniosissimam doctissimamque Dacieriam in errorem induxit. putabamus* ἅλα *hic esse mare, atque adeo* ἁλίην *navim, eamque interpretationem exigere dii Samothraces videbantur. credebantur enim hi tempestatibus liberare navigantes. Postea vero aliam esse epigrammatis sententiam comperi.* ἁλίη *salinum est et* ἅλα *salem, ac primus versus sic corrigendus:* τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων, *totumque epigramma sic vertendum: salinum Eudemus, in quo salem tenuem comedens procellas magnas effugit usurarum, donavit diis Samothracibus dicens, quod hoc ex voto, o populi, servatus a sale hic posuit. In hoc epigrammate Eudemus magno aere alieno obrutus eo se liberavit, parce admodum pane et sale, victu pauperum, vivens, cuius rei ut extaret memoria, salinum suum diis Samothracibus dicavit. ingeniosissimum epigramma est, cuius acumen positum in ambigua vi vocum* ἁλίην, ἅλα, ἁλός, *similitudine verborum* ἐπέσθων *et* ἐπελθών, *et nominum* δανέων *et* ἀνέ-

μων. totum parodia est. Citat partem eius Suidas, cuius indicio veram hanc certamque explicationem debeo. ἐπέσθων, *inquit,* ἐπεσθίων, εὐωχούμενος. Τὴν ἁλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸν ἐπέσθων χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγε, θῆκε θεοῖς Σαμόθραξιν. *omissum nomen* δανέων *apud Suidam, sed dubium nullum nunc est, quin ita legendum sit.* Superest tamen etiam post haec levis quaedam offensio in eo, quod v. 1 praepositio talis eligi debebat, quae ad utramque rem accommodata esset, et ad naviculam qua procellas ventorum effugit, et ad salinam, qua pecuniae mutuatae molestiam tandem evitavit. sed ἐφ' ἧς ad naviculam quidem referri potest, non potest autem ullo modo ad salinam. itaque edidi ὑφ' ἧς, *cuius ope*, quod de utraque re recte dicetur. In fine epigrammatis σωθεὶς ἐξ ἁλός apparet esse *ereptus necessitati comedendi salis*, i. e. victui pauperrimo, sed ita haec verba poetam elegisse, ut etiam intelligi possent *ereptus e mari.* —

XLIX.

Bentleius, *Bacchi simulacrum,* inquit, *Musis donavit Simus Micci filius, qui in ludo grammatico literis operam dabat. In cod. mslo est* γλεῦκος ὅκως, *sed sine dubio legendum* Γλαῦκος *ut edidimus. Glaucum intellige Homericum* (Il. VI 236), *qui arma cum Diomede commutavit,* χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων. — Διπλόος τοῦ Σαμίου *est litera Samii Pythagorae* Υ, *sic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. notum illud* (Anthol. Lat. Tom. II p. 416 Burm.): *litera Pythagorae discrimine secta bicorni, et illud* (Pers. Sat. III 56): *et tibi quae Samios deduxit litera ramos, surgentem dextro monstravit limite callem. Bacchus iste situs erat e regione literae* Υ, *quae prope ludum literarium posita bivium virtutum et vitiorum pueris indicabat. Porro pueri isti vota faciebant Baccho et ea gratia comam illi sacram nutriebant. qui mos comam deo cuipiam consecrandi, Baccho praecipue, etiam pueris notissimus. Eurip. Bacch. 493. cum vero et ipse Bacchus crinem intonsum nutriverit, unde et* ἁβροκόμης *dictus et* κισσοκόμης *etc., ideo hanc puerorum religionem nihili aestimans illos ait perinde facere ac si somnium suum sibi narrent, quod ipse longe melius intelligat.* Ego in explicando

epigrammate magna obscuritate oppresso reliquorum sprevi interpretationes (etiam Benndorfii in Epigr. ad artes spectantib. p. 43, qui citat Anth. Pal. VI 308) et sequi malim Theodorum Bergkium in Indic. lection. Halens. hibern. 1864 p. XII seq., cui sub idem fere tempus similia protulit Carolus Dilthey, Anal. Callim. p. 38 seq., et cui ex parte praeluserat Godofredus Bernhardy ad Eratosth. p. 88. Hoc fere voluit poeta: Simus discipulus a Musis expetierat discendi facilitatem promittens donum iis se daturum, cui annuerant Musae atque adeo Glauci Homerici modo plus dederant quam petiverat, sive egregium eum histrionem tragicum postea reddiderunt (nam qui ab Alexid. ap. Athen. IV p. 164D ridetur Simus histrio tragicus Meinekio a Callimachi Simo non diversus videtur), sive inter poetas hilaroedos insignem famam voluerunt adipisci (nam Simum Magnesium hic intelligendum esse suspicatur Bergk., de quo Athen. XIV p. 620D et Strab. XIV p. 648), sive mox inter condiscipulos eminebat. Proinde in schola (*τῇδε* v. 3, *παιδαρίων ἐπήκοος* v. 5, *οἳ δὲ λέγουσιν κ. τ. λ.* v. 5) Simus dedicavit Dionysii *κεχηνότος* tragicam personam eamque magno hiatu conspicuam, qui hiatus duplo maior fuit eo, quem habebat *Διονύσιος κεχηνώς* cui templum Elpis Samius dedicaverat (cf. Aeliani Var. hist. VII 48 et Plinii Nat. VIII § 58 quos locos attulit Bernhardy l. l., coll. Mein. in Anal. Alex. p. 141), sive artificis hoc vitium fuit inviti, sive (quem ad modum Bergk. statuit) ut consilio rem exaggeraret. Ibi igitur in schola astans ad nauseam usque Dionysii haec persona audiebat pueros illud Euripidis (Bacch. 494) *ἱερὸς ὁ πλόκαμος* cum cetera fabula decantantes i. e. rem sibi tritam, *τοὐμόν*, ut dicit, *ὄνειαρ ἐμοί*. hoc enim, etiamsi Callimachus quoque cum reliquis dixit *τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί* in epigr. XXXIV, mutare tamen cum quibusdam nolui in *ὄνειρεν* vel *ὄνειραρ* (quarum altera vox nihili est), quum Anonym. certe in Anthol. Pal. VII 42, 1, *ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ*, vocis ea significatione usus sit, quam in eo poeta agnoscunt Suid. II i p. 1122 *ὄνειαρ· ὄνειρον· ἆ μέγα Β. σ. π. ὄνειαρ*, et Eustath. ad Hom. Od. p. 1877, 64 *ὠνόμασέ τις ὄνειαρ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, οἷον ὄνειαρ κεράτων* (leg. *ὄνειαρ· ἢ ῥ' ἐτεὸν κεράων κ. τ. λ.*, ut est in Anonym. epigr. l. l.), et in universum eam significationem probet Orion in Etym. p. 119, 18: *ὄνειαρ· ὀνῶ, ὄναρ καὶ πλεονασμῷ τῆς διφθόγγου ὄνειαρ*, de quo

non dubitabat Lobeck. Elem. I p. 431. cf. etiam Hermann. ad Hym. Homer. in Cer. 269. —

L.

Agoranax Rhodius histrio qui in comoedia Pamphili partes egerat, parta victoria Pamphili personam dedicavit vere comicam, quippe altera pars notissimum e comoedia Pamphili vultum ostendebat, altera ut rugosa et fuliginosa senem, quale artificium, ut personae bipartitae essent, non insolitum fuisse docet Boettiger. Opusc. I p. 232, cuius tamen interpretationi epigrammatis Callimachi longe praestat quam dedimus Iacobsii in Animad. in epigr. Anthol. I 2 p. 281. Bentlei haec est interpretatio: *Pamphili, personae in comoedia, statua, rugosa illa quidem et fuliginosa, ab Agoranacte poeta comico dedicata est, ut testimonio esset victoriae, quam ludis Dionysiis est consecutus. facete autem dictum testem vere comicum, de quo proverbio consule paroemiographos. Δεδαυμένον restituimus pro edito δεδαγμένον. Hesychius: Δεδαυμένον· περιπεφλεγμένον, α δαίομαι. εἰδόμενον vero pro εἰδομένων, ut a Fabra editum, et cod. mstus habet.* —

LI.

Bentleius: *Aeschrae, ancillae Phrygiae, nutrici suae, gratiam rependit Miccus alumnus. eleganter autem lac bonum i. e. nutricem bonam. Pro παισὶν ἐν ἐσθλοῖς emendavimus πᾶσιν ἐν ἐ. Ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα de re bene lauta et omnium bonorum bona copia. Aristoph. Plut. 1120, idem Acharn. 1025. Scholiastes: δέον εἰπεῖν ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων. Theopompus apud Hephaest.* (p. 81 Gaisf.², Mein. Com. fragm. vol. II 2 p. 807) *πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας.* Valckenarius suum illud *ἀγαθοῦ γάλα* (in quo *γάλα* indeclinabile est. cf. Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 210 seq.) explicat *ἕνεκα* vel *χάριν ἀγαθοῦ γάλακτος*. sed poterat melius conferre Horatianum illud Carm. I 36, 13 *Damalis multi meri*, cui simile quod in Fronton. Epist. p. 66 Franckof. legitur *uxor multi cibi*. at reicienda omnis coniectura est. nam *γάλα* quin pro muliere quae lac habet et pueris praebet dici possit analogia dubitare non sinit. ita ipse Callim. hym. in Del.

282 Hyperboreos vocat *πολυχρονιώτατον αἷμα*, quem ad modum Nicander Ther. 344 habet *οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβίστατον αἷμα*, Nonn. Dionys. V 216 *αἷμα σοφοῦ Φοίβοιο* (add. XX 149 et 286. XLVII 720 etc.). praeterea Callim. Hym. II 85 *ζωστῆρας Ἐννοῦς* dixit pro *ζωστηροφόρους*, ubi vide quae notavimus. addit Meinek. *μαστόν* de nutrice dictum in hymn. VI 96 (ubi vid.) et poet. incert. in Hesych. III p. 234 *οὔθατα βόσκει· αἶγας βόσκει*. minus autem aptum est, quod ex Sybillin. Orac. V 145 affert *ὤλεσε γὰρ πολλοὺς καὶ γαστέρι χεῖρας ἐφῆκεν*, ubi nihil vetat *γαστέρα* de ipso ventre (cf. Anth. Pal. IX 126, 2), non de matre intelligi. Recte autem Bentl. correxit *πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς*, cuius notatis adde Phrynich. *σοφιστικ. παρασ.* in Bekker. Anecd. I p. 64, 23 *τρέφειν καὶ διάγειν ἐν πολλοῖς ἀγαθοῖς τίθεται ἐπὶ τῶν πάσῃ ἐπιμελείᾳ ἐπί τινα χρωμένων*. —

LII.

Bentleius: *Extat in eandem fere sententiam epigram. Anthol. I 41* (Pal. IX 515) *αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσι. σὺ δὴ μία ταῖς τρισὶ κείναις γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ Χάριτες χάριτα.* In Crinagorae hoc epigrammate nunc legitur *τρεῖς εἰσιν Χάριτες· σὺ δὲ δὴ μία ταῖς τρισὶ ταύταις γεννήθης κ. τ. λ.*, ubi *σὺ δ' ἐπὶ μία* legendum arbitror. Ceterum *εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην* scriptum esse epigramma monitum in codice Palatino. rectissime autem Meinek. dicit, de statua Berenicae agi quae recens ex officina sculptoris exierat atque etiam madebat unguentis, quibus antiquitus statuae delibari solebant. —

LIII.

Bentleius: *hoc et sequentia* (quattuor) *epigrammata Callimachum auctorem prae se ferentia nunc primum ex codice msto exhibemus, quem olim vidimus Oxonii apud eruditissimum et celeberrimum virum Eduardum Bernardum. is codex sine dubio transcriptus est ex vetusto illo Heidelbergensi qui nunc Romae servatur in bibliotheca Vaticana* (tandem Heidelbergam rediit). *in msto primus versiculus sic se habet: τὸν τὸ καλὸν μελανεῦτα Θεόκριτον εἰ μὲν ἐμόχθει. reposuimus μελανεῦντα εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει. sic in epigrammate quodam in Anthol.* (Pal. V 121, 1) *μελανεῦσα. τὸ καλόν autem apud Theocrit. III 3 et ibidem non longe inferius v. 18.* —

LIV.

Versu 2 vereor ut satis intelligam Heckerum in Com. crit. de Anth. gr. p. 112 qui, si de ipso partu hoc versu sermo esset, rectissime futurum fuisse putat ut diceretur εὐτοκίῃ ὠδίνων (i. e. εὐτοκίῃ τόκων), quem ad modum dicatur ἐπέων ἐπεσβολίῃ, πολιοῦχε τοῦ ἄστεως etc. (cf. Lobeck. Paralip. p. 536 seq. add. Aeschyl. Eum. 38 τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκίᾳ σκελῶν). sed pro donario nunc dedicato poetam tantum deprecari difficiles partus labores. hoc igitur sensu quum ὠδῖνες dictum sit, ὠδίνων εὐτοκίῃ graecum non esse. At nisi egregie fallor, Lycaenis nunc Ilithyiae dona dedit ob *filiam* a se editam alia dona promittens, ubi post aliquando dea *filium* se edere passa fuerit. nam παῖς v. 3, quum κόρη praecesserit *filium* significat, ut saepe παῖς nude positum *filius* est, quando opponitur κόρη vel θυγάτηρ. cf. Hom. Il. VI 245 ἔνθα δὲ παῖδες κοιμῶντο Πριάμοιο —, κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι — ἔσαν τέγεοι θάλαμοι. id. ibid. XXIV 161 seq. παῖδες — θυγατέρες. Philostr. imag. i 12, 178 παῖς καὶ κόρη. Plutarch. Themist. 32 ἀπέλιπε δὲ Θεμιστοκλῆς παῖδας —, θυγατέρας δὲ πλείους ἔσχεν. Apollodor. Bibl. I 9, 1 τεκνοῖ παῖδα Φρύξον, θυγατέρα δὲ Ἕλλην. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 25 n. 23. Itaque ὠδίνων εὐτοκίη revera est *facilis partus*. ac similis pleonasmus est tum in Nonn. Dion. XLII 463 εὔτοκος εἰς ὠδῖνας — Λακεδαίμων, tum in frequentiori illo ὠδῖνες λοχιαί Eurip. Ion. 452 (σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν ἀνειλείθυιαν), Nic. in Anthol. Pal. VI 270, Orph. Hym. XXVI 5. —

LV.

Apographi sui pravitate deceptus de interpretando epigrammate erravit Bentleius, qui haec scripsit: *Aceson quidam uxoris imaginem pictam in Aesculapii fano posuerat ex voto. quam imaginem, sive adeo ipsam mulierem, laudat poeta cum ob formam quae vel deum capere posset, tum ob pudicitiam. In codice msto erat* παρέξασθαι. *Παρέχεσθαι παρθενίην, praestare virginitatem. sic Hymno in Dian. 6.* Καὶ μή μιν ἀπαιτῇς. *'Απαιτεῖν χρέος, exigere debitum.* —

LVI.

Codex mstus habet Κρυτίου. Bentleius.

LVII.

Bentleius, *in cod. msto*, inquit, *est ἐγκεῖσθαι, sed vera lectio est ἀγκεῖσθαι, hoc est ἀνακεῖσθαι, ut supra Epigr. L ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου. idem mendum occurrit in eodem codice in epigrammate Antipatri Sidonii nondum edito* (cf. nunc Anth. Pal. VI 159, 3), *et in illo Anacreontis etiam inedito* (cf. nunc ibid. VI 135, 2). *in msto ἔγκειμαι et ἔγκειται.* —

LX.

Sequentia epigrammata primus addidit Ernest., ut iam exquisita Bentlei opera carendum nobis sit. Hoc autem epigramma aperte errant qui *παιδικόν* putarunt esse, nec recte Iacobsius de iis agi dicit, qui nimium suspicaces, dum amicorum animos novis semper experimentis explorare conentur, iis priventur denique. Etenim de uno aliquo experimento cogitandum esse quo amicorum fides certissime probetur, docet v. 5 *οὐδ' ἔλαβ' ἐξέτασιν τῶ Φωκέος ἅτις ἐλέγχει τὸν φίλον* i. e. nec illud experimentum fidei Pyladis cepit, quod certissime probat amicum. nam verba *ἐξέτασις ἅτις ἐλέγχει* vix possunt simplicis vocis *ἔλεγχος* paraphrasis esse, ut olim voluerat Iacobsius. Equidem iamdudum haec, quod etiam Meinekio placuisse postea vidi non sine laetitia, ad certamen illud literarium retuli, quod Callimacho fuit cum Apollonio et fortasse etiam cum aliis amicis, quos fidos sibi mansuros putaverat, etiamsi idem atque illi affectaret, gloriam carminibus scriptis parandam, atque accuratius fortasse de hac re locutus esset Callimachus, nisi ad amicum hoc epigramma misisset quem perspectam rem habuisse credibile est. Huius autem hominis nomen Leucarum fuisse codex Palatinus tantum non aperte dicit. certe graecis non inusitatum nomen fuit atque habet Aristoteles in schol. Pindar. Nem. III 27 firmaturque analogia, qua nomini *Λευκαρίων* (Lobeck. Prol. Path. p. 520) adiacet, ut *σύζυγα* sunt *Πίνδαρος* et *Πινδαρίων*, *Ἴκαρος* et *Ἰκαρίων*, *Εὔρυτος* et *Εὐρυτίων* (Heyne ad Apollod. III 13, 1), *Ἵλαρος* et *Ἱλαρίων*, *Ἄστερος* (Lycophr. 1301) et *Ἀστερίων* etc. cf. Ritschl. de Oro et Orione p. 4 et Meinek. ad h. l. p. 293. Illa igitur de amicis opinio ista fuit *μανία* Callimachi. sed hac literarum gloria sibi concessa, amicis autem denegata ab aliis Callimacho ostendit non omnes fidos ipsius esse amicos. quod

experimentum optandum fuit ut etiam Orestes caperet de Pyladis fide. nunc enim non e re literaria, sed sola ex bellica re de amici fide iudicavit. Hanc enim sententiam flagitari apertum est, quam facillima opera restitulmus scribendo **ἀλλ' αἰχμᾶν δρᾶμ' ἐδίκαξε μόνον**, ubi **δρᾶμα** eo sensu dictum est quem illustrat Iacobs. ad Achill. Tat. p. 414 et 637, **αἰχμᾶν δρᾶμα** autem illi ξιφηφόροι ἀγῶνες sunt quos ὀρθῶσαι sibi Pyladem Orestes gloriatur in Aeschyl. Choeph. 578. qua in re perinde est, **αἰχμᾶν** ab **αἰχμή** dictum existimes, an ab **αἰχμήεις**. atque Callimachus fortasse **αἰχμᾶεν** scripserat, id ut cum synizesi legatur. **ἐδίκαξεν** autem est etiam in Hym. VI 18. Isto autem experimento si Orestes quoque uti potuisset, fortasse Pyladem amicum amisisset, ut etiam Callimachus ita amicorum multos habere desiit. Tali enim ratione ultimum versum cum antecedenti cohaerere patet, quorum versuum nunc quidem nullus apparet nexus. accedit quod cur articulus ad **πολλούς** additus sit nemo facile perspiciat. itaque post **ποήσας** commate posito pro priorum editorum interpunctione maxima scripsi **κἠγὼ τῶς πολλοὺς κ. τ. λ.**, in quo **τῶς** relativum esse volui: *quo pacto* (i. e. *quo experimento usus*) *ipse quoque multos amicos amisi.* —

LXII.

Qui in principio epigrammatis **αἶλινε** vel **αἰαῖ** corrigendum putarunt, eos, quum post **ἦσθα** posuissent distinctionem maximam (ut etiam Mein. fecit), sine dubio haec permovit causa, quod **γάρ** videbant non habere ad quod referatur. Sed minima ibi posita distinctione **γάρ** cum enuntiatione sua interpositum est enuntiationi primariae, ut saepe factum, etiam in prosa oratione. cf. Baeumlein. de Partic. graec. p. 78 seq. Nam hoc sibi voluit poeta: *Aenie Menecrates, quum etiam tu hic apud nos in terra non fueris diu, dic quis te confecerit.* Atque sic tacite scripserat etiam Hecker. in Com. crit. de Anth. graec. p. 293. In quibus **ὧδε** significat *hic*, non *huc*, quam significationem ab Homero quidem arcere studiose voluisse veteres grammaticos constat. ut autem hoc loco, sic etiam in Mnasalc. epig. in Anthol. Pal. IX 324, 3 aperte significat *hic: ἁ σῦριγξ — οὔ τοι πρῶνες ἔθ' ὧδ' οὔτ' ἄγκεα —, ἁ δ' ἀγρία Μοῦσ' ἐν ὄρει νέμεται.* in Callimacho autem **ὧδε** refertur ad hanc vitam quam in terra vivimus, ut **ἐνθάδε** in Plat. de Rep. I p. 330 D (**ὡς τὸν**

ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην) et alibi. et *τάδε, ταῦτα* saepe dicuntur de rebus quae sunt in terra. cf. Winckelmann. ad Plutarch. Erot. p. 214. Postquam autem ad hanc quaestionem dubitanter poeta ipse sibi respondit quaerendo *ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον* (*ἀπώλεσέ σε;*), Menecrates ex inferis dicit: *destinata mihi fato mors venit, vinum autem causam mortis fuisse simulant.* Et mortuos quidem Callimachus etiam in Epigr. IV, V, XV ex inferis alloquentes facit viatorem, hic autem iure quaeri potest, num poeta non Menecratem induxerit, sed ipse omnia dixerit ita: *ὁ γὰρ πεπρωμένος ὕπνος ἦλθεν*, ut *γάρ* referatur ad supplendum aliquod *οὐχί*, quem ad modum fit in Sophocl. Antig. 450 *καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;* (*ἐτόλμα,*) *οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε.* —

LXIII.

Si quid video, Echemmas Cretensis Artemidi venatorum deae *τόξα* dedicaverat, quod ob ingravescentem aetatem ad venationem incumbere non iam potuit. Quod in extremo carmine poeta ita eloquitur, quasi dea acceptis arcu et sagittis miserita caprarum inducias inter has et Echemmam fecerit. ita si est, non apte haec cohaerent: *νῦν δὲ πέπαυται* (*Ἔχεμμας*), *ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.* neque enim Echemmas venari capras desiit, quoniam (vel postquam) Diana inducias fecit, sed postquam ille desiit, dea *τόξα* accepit et inducias fecit. atque haec causa fuisse videtur quod Iacobsius et Heckerus coniecturas protulerunt, quibus supersedere poterant, si correctam Palatinae scripturam *πέπαυνται* recepissent. quod ego feci omisso simul post *πέπαυνται* commate, ut *αἶγες* non iam vocativus sit, sed nominativus. iam hoc dicit: *metum Echemmae ponite, Cynthiades. acquiescunt nunc caprae (omnes), quoniam Diana inducias inter capras et Echemmam fecit*, quo indicatur etiam in aliis insulis capras antea timuisse Cretensem. ac fortasse etiam *οἷς χύμέων* legendum, quamquam hoc non necessarium est, sed paulo clariorem sententiam reddit. —

LXIV.

Carmen manifesto *παρακλαυσίθυρον* est, in quo statim ab initio hoc non liquet, quo modo poeta Conopium et ipsam, ut poenas det crudelitatis, cubare velit. Ut enim nunc res est,

οὕτως aliter explicari nequit nisi sic: ὑπνώσαις ψυχροῖς τοῖσδε παρὰ προθύροις. hoc unum enim ubi de amatore agitur epitheton ad κοιμᾶσθαι additur, ut aliud ad οὕτως repeti nequeat. At cur poeta optet ut Conopion ad *suas* fores frigidas excubet? nam si quis hoc forte nesciat, τάδε πρόθυρα Conopii sunt. nec lucramur magnopere, si deleta aliquo modo vocula τοῖσδε poeta Conopion cupiat ante frigidas cuiuscuius sunt fores excubare. Apertum, credo, est aliquo epitheto opus esse, quod et ad amatorem exclusum et ad Conopion aeque referri possit. tale autem habebimus ψυχροῖς mutato in ψυχρῶς, quod restitui. iam igitur de Conopio optat poeta ita: ὑπνώσαις ψυχρῶς i. e. οὐκ ἰαινομένη τῷ τοῦ ἐραστοῦ προσπτύγματι. nam ψυχρός ita dicitur figurate, quem ad modum in Sophocl. Antig. 644 legitur ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται, γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. Postquam autem poeta optavit ut hoc puellae eveniat, idem Conopio fieri cupit nullius ut inveniat misericordiam quae amatoris non miserita sit. nam verborum ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἠντιάσας eandem esse sententiam atque quae subest sequentibus σὺ δ' οὐδ' ὄναρ (ᾤκτειρας), vel eorundem verborum (οὐδ' ὄναρ) repetitio docet, quae non verisimile est ad diversas res poetam rettulisse. iure igitur illa sic interpretabimur: *nec mei vel tantillum miserabare*, quod quin loquendi usui non repugnet, non sinunt dubitare eius modi loci quales sunt Homeri Od. III 97 et IV 327 κατάλεξον ὅπως ἠντήσας ὀπωπῆς (i. e. active, *quomodo videris*, non passive, *quomodo visus sis*). at plerique illa verba passivo sensu dicta putant, inter quos etiam Heckerus fuit, qui ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἀντιάσαις (ne tantillum quidem aliorum invenias misericordiam) coniecit, parum ille probabiliter vel propterea, quod ita μηδ' ὄναρ dicendum fuisse patet. Ac neque Heckerus neque Boissonadius, qui ἠντίασα coniecit, perspexisse videntur, quo modo haec verba antecedentibus iuncta sint. quum enim dicendum poetae fuisset: ὡς τὸν ἐραστὴν κοιμίζεις, ἐλέου οὐδ' ὄναρ ἀντιάσασα, ille pendenti orationi substituit liberam, quod alibi quoque interdum factum (cf. Krueger. ad Xenoph. Anab. II 2, 11), imprimis autem ubi a participio transitur ad verbum finitum, de quo more dixi in Coniectan. in Colluth. 262, quae leguntur in Philol. vol. XXIII p. 442. —

FRAGMENTA DVBIA.

I.

In accentu vocum διετης, τριετης et similium tum alibi codices et editiones inter se dissident, tum Anthologiae codex Palatinus variat, in quo etiam τριετῆ Καλλιτέλην VII 163, 6 scribitur, item VII 482, 2 τριετεῖς δρόμοι, sed VII 164, 8 τριέτη παῖδα, VI 356, 2 τετραέτης (sic) παῖδες (ut Callim. Hym. II 58, et sic εἰνετέας maiorem auctoritatem habet Hym. III 14 et 43 quam alterum), VII 453 δωδεκέτη τὸν παῖδα, VIII 10, 3 ὀκταέτης (παῖς). Vulgus dixisse διετής, τριετής etc. affirmat Arcad. p. 27, 23 (= p. 29, 15 Schm.) coll. p. 26, 19 (= p. 28, 7), unde etiam p. 117, 8 (= p. 134, 27) corrigendum erit τριετής, τριετές pro τριέτης, τριέτες, praesertim quum praecedat τὰ εἰς ες οὐδέτερα τῶν εἰς ης ὀξυτόνων ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς. et sic correxisse video etiam Lentzium ad Herodian. I p. 350. Atque eundem suae aetatis morem fuisse tradit Choerobosc. in Theodos. canon. p. 52, 26 et p. 151, 26 (= Bekk. Anecd. p. 1357), ubi adicit, Atticos tamen dixisse διέτης, τριέτης, ἑξαέτης (ultimum secundo tantum loco additum sine dubio scribendum ἑξέτης, nam Attici in his α non intericiunt. cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 147), quod de Atticis edicunt etiam Aelius Dionys. apud Eustath. ad Il. p. 341 aliique a Lehrsio l. l. indicati. Alios grammaticos, quos idem Lehrsius l. l. p. 135 seq. nominat, inter utramque tonosin ita distingui iubent, ut τριέτης de tempore in universum dicatur, τριετής autem de hominum aetate, qua in re nonnulli aperte et plane praecipiunt τριετὴς παῖς vel τριετὲς παιδίον dicendum esse, Etym. Magn. p. 765, 44, Gudian. p. 585, 3, Zonar. p. 1741, cod. V. apud Gaisf. ad Etym. M. p. 765, 41, Ammon. p. 136, Tzetz. schol. ad Exeg. in Iliad. p. 154 Herm. (= p. 844 Bachm.). At his adversa fronte repugnat Pollux in Onom. I 54: ἡμιετὲς καὶ ἡμιετὴς χρόνος, καὶ διετὴς δὲ καὶ τριετής, καὶ μέχρι δεκαετοῦς ἐπὶ μὲν χρόνου ὀξυνόντων, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων παροξυνόντων, ὡς ἐπὶ τοῦ διέτης μεχρὶ τοῦ δεκέτης, quale iudicium alibi non invenimus, quamquam fuerunt etiam inter grammaticos qui omne accentus discrimen negarent.

cf. cod. V. apud Galsf. ad Etym. Magn. p. 621, 18: ἕτεροι δὲ λέγουσιν ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ χρόνου καὶ ἐπὶ τοῦ τοσαετοῦς ἀνθρώπου τὰ τοιαῦτα ὀξύνεται, Ἀττικῶς δὲ βαρύνεται. Verum enim vero Pollucis locus corruptus est, qua de re inter me et Henricum meum Iacobi, suavissimum dum in vivis fuit amicum, convenire video, qui hunc locum emendare aggressus est apud Lentz. Herodian. I p. 350, quamvis in singulis ab eo mihi recedendum videam. sic enim corrigo: ἡμιετὴς καὶ ἡμιέτης, καὶ διετὴς καὶ τριετὴς καὶ μέχρι δεκαετοῦς, ὡς ἐπὶ τοῦ διέτης μέχρι τοῦ δεκέτης, ἐπὶ μὲν χρόνου παροξυνόντων, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὀξυνόντων. His perpensis omnibus et in hoc epigrammate cum codice Palatino τριετῆ scribendum censui (ut legitur etiam in Oppian. Cyneg. I 24 et in Homero quoque Il. XXIII 266 ἡ παράδοσις ἐπείσθη iis qui ἑξετέ' scribebant), et reliquos eius codicis locos ad eandem normam redigendos esse arbitror, praesertim quum Atticismum tot in hoc epigrammate Dorismi vestigia excludant, nisi forte τριέτης ut Atticos, ita etiam Dorienses dixisse putabimus, quos in aliis certe barytona praetulisse oxytonis constat (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 27). ac τριέτης φίλος in omnibus codicibus legitur in Theocrit. XXIX 17, quamquam illud carmen aeolice potius scriptum est, cui dialecto illud τριέτης etiam magis convenit. — In eodem versu difficilis optio est inter Ἀρχεάνακτα et Ἀρχιάνακτα (nam Planudeum Ἀστυάνακτα iure illis cedet), quum ipsi Graeci, utroque adeo nomine interdum eundem hominem significantes, variaverint etiam inter Ἀρχεάδης (Anthol. Pal. XII 153) et Ἀρχιάδης, Ἀρχέδημος et Ἀρχίδημος (Schoemann. ad Isae. p. 355), Ἀρχένους et Ἀρχίνους (Boeckh. ad Inscript. Pelop. 1121), Ἀρχέλοχος et Ἀρχίλοχος (cf. vv. ll. in Steph. Byz. p. 306, 21), Ἀρχεβιάδης et Ἀρχιβιάδης, Ἀρχεκράτης et Ἀρχικράτης, Ἀρχένομος et Ἀρχίνομος etc. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 769. hoc autem loco Ἀρχεάνακτα praetuli cum Salmas., Mein., Duebn., quum alterius formae exemplum nullum usquam vestigium extare videatur, contra alterum firmet Ἀρχεάνασσα in epigr. Platon. vel Asclepiad. in Anthol. Pal. VII 217, item ii loci omnes, in quibus Ἀρχαιανακτίδης (schol. Nicand. Ther. 613 coll. fragm. Alcaei 118 Bergk.), Ἀρχαιάναξ (Lobeck. Paral. p. 276 et Strab. XIII p. 599), Ἀρχαιάνασσα (Athen. XIII p. 589C et alibi. cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. I 2 p. 2101)

vel in nonnullis libris vel in omnibus scribitur mendose. nam ad ἀρχαῖος nemo in iis formis derivandis confugere velit. —

II.

Primus Schneidewinus ad Simonid. Cei carm. reliqq. p. 164 intellexit, Simonidis epigramma priore disticho absolvi hoc: *θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὃν ἐγὼ νῦν φρουρῶ* (*φρουρέω*?) *τῷδε τάφῳ λαΐνῳ* (recte *λάϊνος* Mein.) *ἐμβεβαώς*, qua in re assentientes sibi habet Bergk. Anthol. lyr. Tom. III p. 1155 et Mein. ad Call. p. 301, qui antea p. 116 utrumque coniunctum distichum uni ascripserat Callimacho. Invitabat autem ad iungenda disticha, quod *ἀλλά* in epigrammatis initio ineptum videbatur criticis, qui non meminerunt ab *ἀλλά* incipere etiam Xenophontis libellos quibus inscribitur Lacedaemoniorum politia et symposium, atque saepe illam particulam ita poni in initio orationis, ut ad quod referri possit nihil praecedat. cf. Baeumlein. de Partic. graec. p. 13. in quibus locis omnibus ut *ἀλλά* refertur ad contraria quae orator tacita secum mente volvit (cf. Baeuml. l. l.), ita hic censenda est leonis imago tacite loqui: *istumne obscurum hominem, quum Leonis nomen habuerit, etiam leonis imaginem in tumulo habere?* quibus apte respondebit: *atqui etiam a n i m u m meum habebat homo, ut habebat nomen meum. aliter tumulo eius pedem non imposuissem.* hinc simul patet, et *γέ* necessarium esse nec mutari debere, et multum alteri praestare Planudeum illud *ὡς ὄνομ' εἶχεν*. —

III.

Anthologiae latinae editores hoc carmen Italici poetae recentioris foetum esse putant, qua probata sententia Boisson. p. 193 addit: *potest Callimachus hic esse Academicum quoddam nomen.* At fortiter et strenue poetae nostro propugnavit Goettlingius in Program. Ienen. lect. aestiv. 1864, quod legitur in eius Opuscul. academ. p. 265 seqq., quo resuscitatur, ut dicit, Callimachi epigramma diu sopitum. Putat enim Callimachum hoc epigrammate descripsisse antiqui alicuius artificis picturam allegoricam, cuius significationem subobscuram spectatoribus voluerit declarare ficto quodam colloquio inter hospitem sciscitantem et exegetam respondentem. imaginem autem illam sine dubio Alexandriae expositam (quam imitatum esse existimat pictorem, cuius tabula expressa sit in Aem. Braunii libro, Vorschule zur Kunstmythol. p. 10 tab.

XV) symplegma Iovis et Amoris adumbrasse. eius imaginis primariam personam fuisse Iovem oculos avertentem ut parceret oculis hominum hebetioribus, secundariam fuisse Amorem, qui cum Iove in unum corpus fuisset coniunctus, ut summus deus idem esse videretur cum Amore divino. eundem autem Amorem non caecum in hac imagine fuisse (ut finxissent Alexandrini), sed oculatissimum, quia Iovis amor esset, porro complicitas illum alas gestasse eumque sagittam sine ferri acumine in se convertisse i. e. in se, qui idem esset cum Iove. Haec omnia tam acute tamque apte ad persuadendum Goettlingius disputavit, ut epigrammati locum hic concedere non dubitaverim. —

EPIGRAMMATA INCERTA ET SINE IVSTA CAVSA AD CALLIMACHVM RELATA.

I.

Versu primo codd. Palatinus et Planudei num *γήραϊ*, ut omnes scribunt, an *γήραι* habeant, mihi non liquet. cf. La Roche, Homerisch. Untersuch. p. 179 et Lobeck. Elem. Path. II p. 301, ubi adde *σφέλαι* in Nicand. Ther. 644. ibidem Meinekius iniuria commendavit *οὐκ ὀρέγοντος*. nam participium constructum et genetivus absolutus etiam in pedestri oratione saepe per *καί* vel *δέ* copulantur. cf. Thucyd. VI 64 *τοὺς ἱππέας πολλοὺς ὄντας, σφίσι δ' οὐ παρόντων ἱππέων βλάπτειν ἂν μεγάλα*. vide quae notavi ad Isocrat. Evag. 55. — In altero versu ut facile assentiar Meinekio p. 311 seq. *δυστυχίης ἔρανον* durissime dictum videri de stipe sublevandae penuriae causa data, tamen nec quod Mein. coniecit *δυστυχίης ἔρυμα*, nec quod facile alicui placeat *εὐτυχίης ἔρανον* verum arbitror, sed *δυστυχίης ἔρανον*, ut *πενίαι* saepe ciditur de uno homine. — Versu 4 miror criticos qui cum Iacobsio edentes *εὑρὼν* inepte et ridicule loquentem faciunt poetam, quisquis is fuit. ita enim pauper hic homo tremulis pedibus ad tumulum ivisse dicitur *postquam* mortuus est. quid rei esset intellexit Brunckius, qui *ὑπελθὼν ἠρέμα τύμβον, εὗρον ὀιζυροῦ κ. τ. λ.* scribendum censuit. sed praestare videbatur ad *εὗρον* addere *δέ*, quod postmodo vidi etiam Iacobsio

placuisse in Animad. III 2 p. 251, inuria illud ἐν ταῖς δευτέραις φροντίσιν spretum ab ipso Iacobslo et ne commemoratum quidem a Melnekio et Duebnero. Nou minus autem ineptum et ridiculum est lemma in codice Palatino: εἴς τινα γέροντα διὰ πενίαν ζωὸν ἐν τάφῳ τεθέντα. ὢ τῆς ἀπανθρωπίας. non intellexit igitur qui haec scripsit, pauperem illum hominem, quum a nemine tecto receptus esset, ad tumulum qui tum maxime struebatur pervenisse et in fossam eius descendisse, ubi a frigore et imbribus se defenderet, sed inopia et tempestate oppressum mox ibi obiisse. Iam quum veteres ἐπὶ σῆμα ἔρχεσθαι dicant pro *sepeliri* (cf. Callim. Hym. III 131 et Huschk. Anal. crit. p. 128), recte ille potuit dicere ταφεὶς ἔθανον. Fateor tamen frigidiorem hunc lusum mihi videri quam ut a Callimacho scriptum hoc epigramma existimem. —

III.

Callimacho indignum esse epigramma cum ipsa rerum tractatarum ratio evincit, tum huius poetae imbecillitas, qui εὗρε illud paene ad nauseam usque sexies repetitum semel tantum v. 5 variare sciverit. nam versum 8, ubi δῶκεν est, non numero, quum insiticium esse appareat. de quo Iacobs. Animadv. II 3 p. 403 hoc habet: *versum composuit aliquis qui Polyhymniam musices potius quam saltationis praesidem esse putabat. at in muneribus Musis tribuendis minime inter se conveniunt veteres. cf. Heynium in Opusc. Tom. II p. 309.* Fortasse autem qui hunc versum fecit non tam ipsum poetam, quicunque fuit, emendare voluit quam librarium corrumpentem scilicet verba poetae qui sic scrlpserat:

ὕμνους ἀθανάτων Πολυύμνια πάνσοφος εὗρε,
τέρψιας ὀρχηθμοῦ Ἐρατὼ πολυτερπέας εὗρεν.

nam ὕμνους ἀθανάτων Polyhymniam invenisse aliunde certissimum est et Erato in Orphicis certe traditam esse inventricem ὀρχήσεως narrat scholiasta Apollon. Rhod. III 1. quamquam inter Graecos neminem novi qui dixerit Πολυύμνια ut Latini dicunt semper. ac Graecis quoque epitheton quidem numquam aliud est atque πολύυμνος. Quod autem maximum est, Callimachi epigramma esse, Natalls Comes nec alil persuasit nec Naeckio de Hecal. p. 223. —

VII.

In hoc epigrammate emendando nimium sibi licere putabant critici v. 3, ubi suum illud τὰ δὲ πολλὰ κατάγῃ ἐνὶ βρέφος Ἅιδῃ σὺν κείνῃ Heckero adeo placuit, ut vel bis commendaret et in Comm. crit. de Anth. p. 296 et in eius libri retractatione (Comm. crit. de Anth. I) p. 335, quam ne nunc vituperem propter βρέφος σὺν κείνῃ, quod tamquam appositionem ad τὰ πολλά referri iubet, male collocatum et disiectum, vel caesura trochaica illata foedat, id quod de altera quoque eius coniectura valet ut de priore Iacobsii. Rectissime autem Meinekius intellexit sensum esse debere, magnam illam qua ante uxoris obitum maritus frueretur felicitatem infantem cum matre secum in Orcum abstulisse. Atque τὰ πολλά (cui aptissime opponitur ἓν βρέφος) de magna vitae felicitate etiam Heckerus intellexisse videtur, quod num iure et hic fecerit et Meinekio in tali contextus conformatione licuerit, quaeri non sine causa potest. nam felicitatis notio, quae primaria hic est, per se non inest verbis τὰ πολλά, quae nimis sunt vagae significationis quam ut non addito nomine aliquo recte in hunc modum intelligi queant. docent hoc vel loci ab Heckero ipso appositi, Choerili in App. Epigr. 97 p. 790 Iac. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται, et Theocriti XVI 42 τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες, ubi item de huius vitae felicitate agitur. Hanc ob causam τὰ δὲ πολλὰ κάλ' ἤγαγεν scripsi. similiter τὸ καλὸν τοῦ βίου dicit Eurip. Iphig. Aul. 20. —

XI.

Hoc epigramma iam Anna Fabri inter Callimachea recepit, unde factum est ut etiam Bentleius de eo commentatus sit. qui haec scripsit: *versu sexto* θῆκαντο *reposui, nam in msto est* ἔθηκαν. *distichon postremum, quod abest ab editione Fabrae, ex msto addidimus. sed in versiculo posteriori paulum quid immutavimus. mstus sic exhibet:* θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι μοισᾶν (Bentleius ediderat θῆκαν θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι μοισᾶν). *Sententia epigrammatis clara est et perspicua. in Dionysiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poetae tragici et comici tribu aliqua chorum et vestem et reliquum ornatum singulis suppeditante, victrix erat tribus Acamantis, fabulam edente Antigene, tibiis canente Aristone, chorum ducente Hipponico. Ceterum non est Callimachi epigramma, sed Bacchylidis vel Simo-*

nidis. sic enim in codice msto inscriptum est: **Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ** (i. e. post talem tetrametrum quali in antecedenti epigrammate usus erat Phalaecus, **Φῶκος ἐπὶ ξείνης μὲν ἀπέφθιτο· κῦμα γὰρ μέλαινα**, nimirum tetrametro dactylico, addito ithyphallico) **ἑνδεκασύλλαβον. Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ τετράμετρον, ὅμοιον τῷ Εἴ μοι γένοιτο παρθένος κάλη τε καὶ τέρεινα** (versus est Hipponactis, fragm. 90 Bergk.), **μιᾷ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον· ἐπὶ τὸ τετραπόδιον** (nonne: **ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ διποδίᾳ**? nam codex habet **ἐπὶ τ' δπ'οδ'**) **οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλὰ ἀνάπαιστον.** *Vides Callimachi epigramma post versum tetrametrum habuisse hendecasyllabon. deest itaque hic loci. sed alibi extat n. XLI. extat etiam aliud eiusdem Simonidis epigramma, geminum huic et germanum, apud scholiastem Hermogenis* **περὶ ἰδεῶν** *p. 410* (n. 147 p. 1174 Bergk.), *quod quia huic loco et occasioni apprime convenit, hic describemus.* **Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα· Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ· ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος,** *hoc est, archonte Athenis Adimanto Dionysiis vicit tribus Antiochis chorago Aristide, poeta Simonide.* Ceterum ne Bentlei quidem hac opera ab omni parte explanatum epigramma est et integritati suae restitutum. Velut quod de tragico vel comico choro Bentleius cogitat, aliud suadere videtur Horarum mentio. hae enim sunt mulieres ex tribu Acamantide, quae Horarum ornatu choros cyclicos (v. 9) **ἀνδρῶν** et **παίδων** a tribu propositos uno aliquo cive sumptus subministrante comitabantur. cf. A. Mommsen. Heortolog. p. 357. itaque istae Horae ut antea vittis ac floribus tribulium suorum choros cantaturos et saltaturos ornaverant, ita cantantes et saltantes plausu ac clamore prosecutae sunt, ex quibus choris peracto festo unus aliquis virorum (v. 6) tripodem praemio accepit deoque Dionysio dedicavit. Hoc autem modo si priora duo disticha interpretati erimus, nec videmur nobis commisisse quae probari nequeant, et facili negotio effugiemus quae merito aliis offensioni fuerunt. nam plures choros iure nunc quidem poeta nominat, etsi postea unus tantum memoratur, quum Horae omni-

bus a tribu Acamantide propositis choris, et ἀνδρῶν et παίδων, identidem plausum darent eoque plausu aeque atque ornatu quasi victoriam praenunciarent. deinde quod duos aoristos (ἀνωλόλυξαν et ἐσκίασαν) non de uno tempore dictos, sed alterum pro plusquamperfecto positum statuimus, dubito an neminem iure offensurum sit, ea praesertim quam dedimus interpunctione (olim enim ante μίτραισι comma fuit). si quem tamen offenderit, eum iubemus minima mutatione corrigere: αἱ Διονυσιάδες, μίτραισί τ ε καὶ ῥόδων ἀώτοις σοφῶν ἀοιδῶν αἳ σ κ ί α σ α ν λιπαρὰν ἔθειραν. Tum σοφοὶ ἀοιδοί quin de omnibus choreutis canendi saltandique peritis intelligi possit nihil impedit. qui autem de solis poetis intelligi volunt, quum ita non habeant quo v. 5 referant οἳ (quod certissime de choreutis intelligendum est), ii coacti sunt ante v. 5 statuere lacunam. Primus hoc fecit Heckerus Com. crit. de Anth. I p. 150, cui duobus qui exciderint versibus archontis nomen et poetae choreutarumque mentionem complexus esse Simonides videbatur eoque referendum esse putabat οἳ v. 5. Heckero libenter se assentiri dicit Meinekius, etsi ipsa re hunc assensum non probavit, assensusque est etiam Bergkius in Poet. lyr. vol. III p. 1175. aperte enim dicendum fuisse, *tribules, ut olim saepius* (nam πολλάκι δή κ. τ. λ. Bergkius ad priores annos rettulit quibus item victoriam tribules reportavissent), *ita nunc quoque praemio dignos habitos esse*. praeterea in disticho deperdito archon memorari potuisse Bergkius dicit, cuius memoria mihi non magis necessaria videtur quam memoria poetae, quam Heckerus flagitat, etsi legitur v. 6. — Sequitur versu 6 locus multorum coniecturis vexatus. quum enim in sequentibus qui item memorantur Ariston et Hipponicus patris patriaeve nomine aliquo modo ornentur, mirum sane est quod Antigenes omni tali laude caret. quis igitur non probaverit conamina aut Bergkii qui θῆκαν· Κικυννεὺς Ἀντιγένης vel ἔθεντο· Κῷος δ' Ἀμφιμένης (coll. Diogen. Laert. II 36) restitui volebat, aut Schneidewini θήκαντο· Κεῖος δ' Ἀντιγένης conicientis, modo de patria viri quicquam constaret. atque improbavit haec etiam Meinekius, qui quum olim praeter metrum, cui succurrebat scribendo Βακχίων ἔθηκαν | ἀέθλων· ἐκείνους δ', nihil de aliqua Antigenis exornatione novandum censuisset, postea Βακχίων ἀέθλων ἔθηκαν· εὖ τούσδ' Ἀντιγένης edendum curavit. sed concedi mihi ab omnibus crediderim, non opus fuisse ut ullo praeterea modo ille homo

ornaretur, si notum arte sua omnibus poeta dixisset atque *θήκαντο· κεῖνος δ' Ἀντιγένης* scripsisset. nam illud saepe *κεῖνος* significat, velut in Arat. 640 *Ὠρίων — θήρης ἀρνύμενος κείνῳ χάριν Οἰνοπίωνι*, aut in Nonni Dion. III 331 *εἴ ποτε κείνων Πληιάδων γενόμην καὶ ἐγὼ μία.* nam veram paulisper Bentlei coniecturam *θήκαντο* (cui Schneidew. *ἄνθεντο* substituit) pro *ἔθηκαν* responentis habui. de qua si tamen dubitabitur (nec deesse putaverim cum Meinekio dubitandi causam), scribendum erit *θῆκαν· κλεεννὸς δ' Ἀ.* nam *κλεεννός* Simonides usus est etiam in Anthol. Pal. VII 514. — Proximo autem versu 7 *Δωρίοις* Schneidew. ad Simonid. fragm. p. 198 de Doriis numeris et Doria harmonia intellexit quos carmen habuerit. potest hoc verum esse, quamquam vox a *καθαροῖς ἐν αὐλοῖς* nimis disiuncta vix placeat cuiquam. parum tamen verisimilitudinis Bergkii coniectura habet *Δωριεύς* conicientis. atque Atheniensium potius mentionem exspectabam, quibus modos fecerit Ariston aut quibus *γλυκερά* eius vox fuerit tribulium. quod si verum est, haud inepte restitui potest *Κοδρίδαις* i. e. Atheniensibus. cf. Stephan. Byz. p. 34, 15 Mein. — In ultimo disticho, quod omisit Anna Fabri et spurium habebat Schneidew. p. 198 sine satis gravi causa, dipodiam trochaicam et primum dactylum, quae reliqui versus flagitabant, facillimo negotio restituit Bentleius, sed alterum dactylum etiamnum sivit desiderari, quem feliciter invenisse nobis videmur scribendo *ἰότατι* pro *ἕκατι.* neque enim vereor ne quis obiciat hanc *ἐπαλληλίαν*: *ἰοστεφάνων ἰότατι.* quamquam in codice archetypo haec ita scripta esse poterant: *θεᾶν ἐϋστεφάνων ἕκατι* (superscript: *ιοτ*), in quibus syllaba *ιο* ad corrigendum *ἕκατι* huic voci superscripta abuti aliquis potuit ad corrigendum illud *ἐϋστεφάνων.* prae hoc autem remedio ceterorum conamina temeraria omnia sunt, qui in transponendis vocibus plane modum omnem excesserunt et praeter Musas alias quoque deas temere intulerunt. Ab his tamen Bergkii dissidet iudicium, qui in Lyricorum editione tertia nihil mutandum sibi videri dicit. versum enim esse hexametrum ogaoedicum ut priores, nisi quod bini dactyli hic inchoent versum, illic medium locum obtineant. consulto autem hoc variasse poetam in carmine novissimo, quem ad modum hoc disticho etiam dorica dialecto sermonem temperaverit. sed quum ceteris versibus

anacrusis sit praemissa, nescire se dicit an hic quoque scribendum sit ἔθηκαν, ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν. Quod autem ad dorismos attinet, digna sunt quae ascribantur Meinekii verba p. 300 seq.: *subtili consilio poeta doricis formis usus est. altius enim in fine carminis assurgit oratio, cui haud parum magnificentiae ex ipsis doricae dialecti formis conciliatur, quod etiam de aliorum carminum dorismis dicendum est.* —

CALLIMACHEA

EDIDIT

OTTO SCHNEIDER.

VOL. II.

FRAGMENTA A BENTLEIO COLLECTA ET EXPLICATA, AB ALIIS AUCTA. ACCEDUNT COMMENTATIONES ET INDICES TRES.

LIPSIAE,
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXXIII.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI

CALLIMACHI FRAGMENTA.

Callimachi fragmenta operum, quae immensae doctrinae egregiaeque artis documenta fuerunt, dum colligere emendare explicare et quantum poterit digerere aggredimur, animus paene totus est in admiratione eximiae Richardi Bentlei industriae defixus, quippe qui post tumultuariam Bonaventurae Vulcanii, Annae Fabri filiae, Ezechielis Spanhemii operam tanta cura etiam ex latebris maxime reconditis conquisiverit haec frustula conquisitaque tanta arte explicaverit, ut non solum de hoc poeta optime meritus sit, sed omnibus qui in simili argumento tractando desudabant facem praetulisse videatur. A Bentleio autem non tam omissa, quod raro factum, quam non inventa, quoniam post eius memoriam demum innotuerunt, laudabiliter supplevit Joannes Augustus Ernesti Ruhnkenii maxime usus auxilio qui vel ex libris recens vulgatis vel ex grammaticis tum nondum editis, quos multos tractaverat, nova Callimachi fragmenta Ernestio suppeditavit plurima. Verum his viris longissime cessit Blomfieldus qui, ut fragmentorum Callimacheorum numerum abunde auxisse videretur, praeter pauca quaedam ex novis fontibus petita multa etiam in ordinem recepit quae apertis verbis veteres testes Callimacho non vindicant, huic autem poetae ascribenda esse iam alii viri docti existimaverant sola coniectura ducti. Melius autem alia ratione de Callimacho meruerunt, quamquam etiam in novis afferendis fragmentis non plane ἀσύμβολοι abeuntes, Ludovicus Casp. Valckenaer, Philippus Buttmann, Ferdinandus Naeke, Alphonsus Hecker, J. Rauch, Carolus Dilthey, Curtius Wachsmuth propria illi laude sua minime defraudandi. sed multi dum singulorum quorundam operum dispositionem suspicione assequi conantur carminumque aliquot

velut prima stamina aperire student quibus subtemina sua poeta inseruerit, saepe uti non poterant externo aliquo firmamento quo secure inniti velis, et nonnunquam ingenio ipsi suo tribuebant plurimum, ut ingenii quidem egregios lusus non semel admirere, in re ipsa autem parum profectum esse dicas. Quae viam nobis praemonstrare videbantur quam in edendis Callimachi fragmentis ipsi ingrederemur. Exorsi enim a Bentlei collectione, cuius vel unam perire sententiam nefas duximus, numeros eius retinuimus additisque Ernestii aliorumque et nostris fragmentorum supplementis continuavimus, Bentleianis ubi opus erat correctis et suppletis atque interposita nostra de singulis Callimachi libellis disputatione iisque quae de totorum librorum forma aut de singulorum fragmentorum sede et interpretatione certo dici poterant adiectis, quibus tamen ea quoque subiecimus quae testimoniorum certa fide carentia alii vel plane hariolati erant vel certe probabiliter et ingeniose coniecerant huc pertinere.

Hanc igitur viam inituri auspicamur ab enumeratione operum Callimacheorum quam Suidas habet, non plenam quidem illam neque ex omni dubitatione exemptam, sed qua tamen nemo veterum nobis dedit pleniorem.[1]) Sic autem
I edidit Bernhardy vol. II, 1 p. 45 seq. *ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ὠ. — τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα. Ἰοῦς ἄφιξις, Σεμέλη, Ἄργους οἰκισμοί, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, Ἐλπίδες, Σατυρικὰ δράματα, Τραγῳδίαι, Κωμῳδίαι, Μέλη, Ἶβις· ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν Καλλιμάχου, ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά· Μουσεῖον, Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ', Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονο-*

[1]) Quae sequitur de Callimachi operum tabula apud Suidam commentatio pridem fuit a nobis edita in Programmate gymnasii Gothani 1862, qua disputationi de Callimachi fragmentis praeluderem. ea destinatum olim sibi locum quum hic flagitare videretur, typis repetendam curavi correctam et suppletam ubi opus erat, praesertim quum etiam nunc expeti a doctis viris cognoverim.

μασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή. Habet haec etiam Eudocia, quae ex eodem fonte ut saepe fecit Violarium suum irrigare hic volebat, p. 269., nisi quod paululum variato ordine praeter Ibin omisit etiam haec: πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους κ. ἀπ. ἀ. γ. διδασκάλων, περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰτ. θαυμασίων καὶ παραδόξων. Nimirum noluit prudens mulier in eandem quam Suidas incurrere reprehensionem. ecquis enim non increpet stuporem hominis, qui non solum una cum tabula τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων memoraverit ἀναγραφὴν τῶν διδασκάλων (i. e. poetarum scenicorum et dithyrambicorum), sed etiam libro περὶ τῶν ἐν οἰκουμένῃ ποταμῶν alieno loco addiderit syntagma περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, item praeter συναγωγὴν θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων praepostere etiam librum περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων nominaverit? Vel haec profecto ita sunt comparata, ut, sive ipse hanc tabulam composuit Suidas sive ab alio quopiam in hunc modum compositam descripsit, propter nimiam istam negligentiam et inscitiam non tantum auctoritatis tabula habere videatur, quam tuto sequare. Sed ne quid dissimulem, tertium restat hoc, ut ab homine aliquanto vetustiore et doctiore quam Suidas fuit tabula prudenter et curiose scripta, ab isto inepte et negligenter descripta putetur esse. Quod si fuerit, non erit cur fidem denegemus tabulae, modo demonstrari simul possit in omni ista incuria et stultitia Suidam via tamen ac ratione processisse. nam detecta ratione qua usus est in depravando indice simul via patefacta erit ad emendandum. Atque haec ita esse liquido putamus demonstrari posse.

Ac primum quidem non ipsum Suidam hanc librorum Callimacheorum tabulam composuisse vix cupiat sibi demonstrari qui probe cognitum habet qua ratione quibusve usus auxiliis Suidas grande istud volumen confecerit. qui nondum II
habet, vel ei tamen facillime poterit persuaderi nullum umquam Callimachi librum suis oculis vidisse et legisse Suidam,

quo efficitur ut tabulam illam ipse composuisse videri non possit. Quum enim septuagies locis Callimacheis usus sit, inter hos locos primum XXII vel XXIV sunt quos ab aliis quoque videmus usurpatos iisque quorum copiis Suidam multum profecisse ita constat ut nulla possit vel levissima esse dubitatio. velut ex scholiis Aristophaneis, quae diligenter tractans Suidas impudenter despoliavit (cf. Godofredi Bernhardy Comment. de Suidae lex. p. XLVII.), descripsit fragmentum 41. indidem descripsit fr. 42. 82 c. 92. 216. 227. 232. 279., item hymn. in Iov. 39 (Suid. s. *ἀγορανομίας* coll. schol. Acharn. 724.). Deinde ex scholiis Sophocleis, quae et ipsa Suidas studiose legit et excerpsit (cf. Bernhardy l. l. p. XLVIII.), desumpsit fr. 83. 124. 142. 210. 273. 290 (Suid. s. *ἑλικώτατον ὕδωρ* coll. schol. novit. Aiac. 374., nisi hic potius schol. Hom. Il. I 98. II 825. secutus est). Tum e scholiis Homericis — nam his quoque ille utebatur. cf. Bernh. p. XLIX — manarunt fr. 46. 290 (de quo etiam aliter statui posse modo diximus). 308. 428. Tum ex Harpocratione habet fr. 1., ex Athenaeo fr. 50., ex Constantini Cephalae Anthologia Epigr. 2, 2 (Suid. s. *λέσχη*) et Epigr. 26, 5 (Suid. s. *ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς*, nisi de hoc aliter statuendum propter Photii memoriam, Lex. p. 618., Pors. = II, p. 238 Nab.). nam etiam hos legit Suidas. conf. Bernh. p. XLIII., p. LIV., p. LX. — Sed de Photio, quocum communia sunt Suidae quae hic habet s. *Φάσηλις* (fr. 102[a]), et s. *ἆ ἆ* (fr. 323.) disceptari potest ipsumne Suidas patriarcham legerit et exscripserit, quod Bernhardy l. l. p. XLIV. et Cobetus in Mnemosyn. IX p. 413 seq. putabant, an eundem atque ille auctorem secutus sit, quae Mauricii Schmidt sententia fuit in Iahnii annal. vol. LXXXI et LXXXII, p. 481 seqq.

Rursus alii sunt loci Callimachei numero XVII quos praeter Suidam habet etiam Etymologicum quod dicitur Magnum. cuius auctor quum non transcripserit Suidam — nam saepe quae Etym. Magn. habet multo sunt doctiora —, quis dubitet quin uterque ex eodem fonte hauserit in multos illo rivulos per saecula diducto, praesertim quum iisdem poetae locis passim etiam alii usi sint grammatici et videatur usus esse Hesychius, qui interdum omisso Callimachi loco et nomine eam tamen glossae formam posuit quam apud poetam induerat,

ut *ἄλλικα* habet e fr. 149., *ἐκόησεν* e fr. 53., *κολουραίῃ* (ita enim corrigendum) e fr. 66., quae a lexicographis doctissimis, unde Hesychius pendet, sine dubio Callimacheorum locorum testimonio firmata erant. Sed omnes illos apponamus locos Suidae et Etymologico Magno communes: fr. 44. fr. 51. fr. 53. fr. 66. fr. 110. fr. 131. fr. 149. fr. 178 (Suid. s. *λάκτιν*, quem Bentl. omisit, coll. Hes. s. *λάκτις*). fr. 182. fr. 184. fr. 238. fr. 245. fr. 249. fr. 307. fr. 338. fr. 459. hymn. in III Iov. 59 (ap. Suid. s. *ἐπιδαίσιος οἶκος* coll. Zonar. p. 791, Etym. Magn. p. 358, 43., Gudian. p. 199, 11., Cramer. Anecd. Oxon. II p. 434.). — Quae autem inter Suidam et Etymologici auctorem intercedit ratio, eadem ad scholiastam Pindari pertinere videtur a quo servatum fragm. 48 attingit Suidas s. *παναρκέος*, sed attingunt etiam grammatici multi, unde conicias hoc fragmentum in grammaticorum scholis celebratum fuisse. idem cadit in fr. 84 et fr. 311. atque ea quoque quae cum scholiasta Apollonii Rhodii communia Suidae sunt, fr. 49. et 59., ex eodem uterque hausisse videtur fonte. ac vide Hesych. s. *σῦφαρ* et s. *στάδιος χιτών*.

Enumeravimus Callimachi locos XLVI ab aliis etiam praeter Suidam adhibitos quos hunc aliorum debere industriae partim certissimum est, partim admodum probabile. Qua in re si quando Suidas integriores quam reliqui locos apposuit — quamquam saepe etiam habet minus integros —, non mirum hoc, quum Suidae credibile sit puriores ac largiores manasse fontes quam sunt quibus nos hodie utimur, postquam insequentium saeculorum languor et socordia largissimas veterum grammaticorum copias omittendo coartando discerpendo ad hanc exilitatem redegit, mox ingruens undique barbaries vel harum reliquiarum magnam partem sivit interire. Quod qui consideraverit ne iis quidem glossis, quas Callimacho Suidas vindicat solus, alii autem lexicographi afferunt poetae testimonio non apposito, in hunc modum voluerit abuti, ut inde quidem apparere dicat Suidam integra Callimachi opera tractasse. Atque obstant interdum rationes sane quam graves. velut solus quidem Suidas Callimachi versus frustulum servavit hoc (fr. 429.): *τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμῆται κάλεον περιαγέες*, addens *κωμήτας* esse *γείτονας*. at quum Photius quoque habeat glossam hanc: *κωμήτης, γείτων* —, non dubium est quin

uterque usus sit Aelii Dionysii copiis, cuius λέξεων plurimas inesse Photii et Suidae lexicis, item Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων in Bachmanni Anecdot. I p. 3 (cf. Bekker. Anecd. I, p. 1) docte nuper demonstravit Cobetus in Mnemosyn. X p. 50 seqq. (add. Naber. Prol. in Phot. Lexic. p. 24 seqq.), postquam de Photio dudum idem monuerunt Meineke ad Menandr. p. 278. et Ritschl de Oro et Orione p. 34. Schmidt. Quaest. Hesych. p. CI et p. XCI. Idem iudicandum de fr. 299 (coll. Phot. s. σέβας—ἔκπληξις et auct. Συναγωγῆς λ. χρ. p. 362, 18.). fr. 303 (coll. Phot. s. περιδέξιος, ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, et Συναγ. p. 337, 30). fr. 350 (coll. Phot. s. Μαραθών). fr. 511 (coll. Phot. s. κωλιάς). porro idem statuendum de fr. 302 (coll. Συναγ. p. 202, 8.), de fr. 304 (coll. Συναγ. p. 140, 15. nam erravit Suidas quum scriberet ἀράχνη, θηλυκῶς τὸ ὕφασμα· Καλλίμαχος· ἔργον ἀράχνα, non intelligens ille ἀράχνα genetivum esse nominis ἀράχνης. praeterea in Συναγ. fortasse pro παρὰ Καλλιοῖς non παρὰ Καλλίᾳ, sed παρὰ Καλλιμάχῳ scribendum quae nomina permutantur etiam in schol. Apoll. Rhod. III 41.), postremo de fr. 313 (coll. Συναγ. p. 242, 11.). Sequantur aliquot Callimachi glossae a Suida allatae, quae ἀδεσπότως feruntur apud Hesychium: fr. 288 (coll. Hes. s. ἄστυρον). fr. 289 (H. s. δανά). fr. 301 (H. s. ἀπ' οὔατος). fr. 309 (H. s. γέντα). fr. 310 (H. s. ἐλελεῦ). fr. 312 (H. s. ἐπικλινής). fr. 339 (H. s. ἀμιθρεῖν). fr. 340 (H. s. ἀπεστώ). fr. 345 (H. s. νωσάμενος). Lavacr. Pallad. 87 (Suid. s. ἄλαστε coll. Hesych. s. v., nisi hic quidem Suidas ex schol. Hom. Il. XXII 261. hausit nostris aliquanto plenioribus).

Ergo haec quoque quis affirmaverit ipsum potius Suidam invenisse integra legentem Callimachi opera quam aliis qui legerint accepta referre? Iam restant Callimachi loci VI, quorum praeter Suidam alium quemquam mentionem vel levissimam fecisse demonstrari hodie nequit, fr. 43. 71. 144. 344. 427. et hymn. in Del. 305 (cf. Suid. s. Ὠλήν). Quamquam vel hic numerus imminuendus etiam est. nam fr. 71. ex deperdito Aeliani de providentia libro excerptum esse iure statuunt (cf. Bernhardy II, 2. p. 757.), et quae sub Ὠλήν Suidas habet ad historiam literariam pertinent, in qua enarranda quem auctorem Suidas secutus sit postea docebimus.

Ex quatuor autem quae relinquuntur fragmentis si quis probare voluerit ab ipso Suida Callimachi opera esse lecta, quot putabit sibi assensuros esse? Certe nemo assentietur, nisi si IV
prius probabiliter demonstratum sit, qui fieri potuerit, ut, quum multo plura reliquis omnibus grammaticis Suidas legerit scilicet Callimachi opera, tamen inde fere non attulerit nisi quae apud illos quoque legantur. Et ut hymnos Suidas legerit, quorum, si voluisset, potuit ei copia esse, quum hodieque supersint, — ut legerit Hecalen et Aetia, quae ad Anastasii certe imperatoris tempora perdurarunt (cf. Suid. s. *Μαριανός*), — quis Suidam credat oculis suis vidisse et in tabulam rettulisse *Ἰοῦς ἄφιξιν, Σεμέλην, Γλαῦκον, Μουσεῖον,* tot alia Callimachi opera, quorum praeterquam in tabula illa nullum vel tenuissimum apud alios scriptores vestigium extat, ut mature videantur e doctorum hominum manibus memoriaque excidisse atque interiisse?

Quibus omnibus adducimur, ut ab antiquo aliquo grammatico operum Callimacheorum tabulam compositam, a Suida autem perverse excerptam putemus. excerptam dixi, non descriptam. aliter enim intelligi nequit quomodo factum sit, ut praeter alia in illa tabula desiderentur *ἐλεγεῖα,* quo in genere olim princeps habebatur Callimachus, tum *Αἴτια, Ἑκάλη,* alia, quorum item apud veteres magna laus erat et frequens memoria.[1]) Sed quamvis prave Suidas in excerpendo versatus sit, vel sic tamen de integrae tabulae forma quaedam haud indigna scitu neque inutilia assequi coniectura possumus. Fuit enim secundum literarum ordinem sive *κατὰ στοιχεῖον,* ut veteres loquuntur, composita, non ita tamen, ut omnium deinceps vocum elementorum, sed unius primae literae ut ratio habita sit. Ita conformatum fuisse Helladii lexicon constat, quod Photius Biblioth. cod. 145. dicit *οὐ κατὰ πάσας*

[1]) Didericus Volkmann, de ceteris mihi assentiens, in Quaestionib. alter. de Suidae Biographicis (quae leguntur in Philologorum Bonnensium symbolis quibus Ritschelio gratulabantur) p. 717 seqq., quod in Suidae tabula omissa sint hymni, elegiae, Aetia, Hecale ita explicat p. 725, quod Suidae *βίος Καλλιμάχου* una cum tabula operum praemissus olim praefationis instar fuerit codici vel editioni alicui, ubi ista carmina coniunctim scripta fuerint, ut recte dici potuerit: *τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα.*

τὰς συλλαβὰς τὴν τοῦ στοιχείου τάξιν φυλάττειν, ἀλλὰ κατὰ μόνην τὴν ἄρχουσαν. deinde ita conformatas habemus etiamnunc Erotiani glossas Hippocrateas, Moeridis *λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων*, Theoduli sive Thomae Magistri eclogam vocum Atticarum, Orionis Thebani etymologicon, alia lexicographorum opera (cf. Ritschl. praef. ad Theodul. p. XVI.). Porro eadem lege Athenaeus VII p. 282 seqq. e Pamphilo (cf. Schmidt. Quaest. p. CLXXII) composuit piscium indicem, XI p. 782 seqq. catalogum vasorum potatoriorum, et ut aliis omissis addam quae magis ad rem pertineant, ad eandem normam habemus Aeschyli dramatum indicem factum in scholiis Mediceis p. 9. Dind., item Euripidis in marmore Albano (cf. Welckeri Tragodumen. I p. 444. et Boeckhii Corp. Inscript. Graec. III p. 831.), item librorum Theophrasteorum indicem qui extat apud Diogenem Laert. V, 424–8., de quo accurate disputavit Usener, Analect. Theophrast. p. 13 seqq., item tabulas scriptorum a Stobaeo excerptorum factas a Photio, Biblioth. cod. 187, p. 114 seq. Bekk., item tabulas scriptorum de agricultura quas fecit Varro de re rust. I 1 coll. Columell. I 1, et quem Plautinarum fabularum indicem idem Varro fecit. cf. Ritschl. parerg. Plaut. I p. 391. Sed omnium maxime cum nostra causa coniunctum hoc est, quod etiam aliorum aliquot scriptorum indiculos operum qui apud Suidam leguntur eadem lege compositos habemus. Velut s. *Λυκόφρων* haec legimus apud Suidam: — *εἰσὶ δὲ αἱ τραγῳδίαι αὐτοῦ Αἴολος, Ἀνδρομέδα, Ἀλήτης, Αἰολίδης, Ἐλεφήνωρ, Ἡρακλῆς, Ἱκέται, Ἱππόλυτος, Κασσανδρεῖς, Λάιος, Μαραθώνιοι, Ναύπλιος, Οἰδίπους α', β', Ὀρφανός, Πενθεύς, Πελοπίδαι, Σύμμαχοι, Τηλέγονος, Χρύσιππος.* et s. *Φιλοκλῆς Πολυπείθους: — ἔγραψε τραγῳδίας ρ', ὧν ἐστι καὶ ταῦτα· Ἠριγόνη, Ναύπλιος, Οἰδίπους, Οἰνεύς, Πρίαμος, Πηνελόπη, Φιλοκτήτης.* et s. *Ἀριστοφάνης: — δράματα αὐτοῦ μδ'. ἅπερ δὲ πεπράχαμεν* (i. e. „hodieque legimus". cf. Meinek. Comic. Graec. I p. 560.) *Ἀριστοφάνους δράματα ταῦτα, Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, Εἰρήνη, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Ἱππεῖς, Λυσιστράτη, Νεφέλαι, Ὄρνιθες, Πλοῦτος, Σφῆκες.* quae propterea etiam memoria dignissima sunt, quoniam aperte docent non ipsum Suidam hos composuisse indiculos. Qui quum in toto condendo lexico ea lege usus sit, ut non vulgarem et ab omnibus re-

ceptum literarum ordinem sequatur, sed glossas secundum
leges *ἀντιστοιχίας* ordinet, cuius haec est ratio, ut ex sonorum affinitate et ad docendam vocum rectam pronuntiationem
hoc se ordine literae excipiant: *α, β, γ, δ, αι, ε, ζ, ει, η, ι,
θ, κ, λ, μ, ν, ξ, ο, ω, π, ρ, σ, τ, οι, υ, φ, χ, ψ* (cf. Bernhardy Comm. de Suid. lex. p. XXXVI seqq.) —, non est
credibile in eius modi condendis operum indiculis Suidam a
consuetudine sua recessurum et *Εἰρήνην* positurum fuisse
ante *Ἐκκλησιαζούσας*, et *Θεσμοφοριαζούσας* ante *Ἱππεῖς*, item
in Lycophronis tragoediarum indice *Αἰόλον* ante *Ἀνδρομέδαν*,
et *Οἰδίπουν* ante *Ὀρφανόν*, aut in Philoclis dramatum tabula
Οἰδίπουν et *Οἰνέα* ante *Πρίαμον*. Ab eodem autem auctore V
cui illa Suidas debet etiam hos indiculos factos putabimus,
qui et ipsi *κατὰ στοιχεῖον* compositi sunt: Suid. s. *Ζήνων*·
— *ἔγραψεν Ἐρίδας, Ἐξήγησιν τῶν Ἐμπεδοκλέους, πρὸς τοὺς
Φιλοσόφους, περὶ Φύσεως*. et s. *Κηφισόδωρος*· — *ἔστιν αὐτοῦ
τῶν δραμάτων Ἀντιλαΐς, Ἀμαζόνες, Τροφώνιος, Ὗς*. et s. *Κλεοφῶν*· — *τῶν δραμάτων αὐτοῦ Ἀκταίων, Ἀμφιάραος, Ἀχιλλεύς,
Βάκχαι, Δεξαμενός, Ἠριγόνη, Θυέστης, Λεύκιππος, Περσίς,
Τήλεφος*. et s. *Κράτης*· — *δράματα αὐτοῦ εἰσιν ζ, Γείτονες,
Ἥρωες, Θηρία, Λάμια, Πεδῆται, Σάμιοι*· et s. *Πλάτων Ἀθηναῖος,
κωμικός*· — *δράματα αὐτοῦ κη' ταῦτα· Ἄδωνις, Ἀφ' ἱερῶν,
Γρῦπες, Δαίδαλος, Ἑορταί, Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, Εὐρώπη, Ζεὺς κακούμενος, Ἰώ, Κλεοφῶν, Λάιος, Λάκωνες ἢ Ποιηταί, Μέτοικοι,
Μύρμηκες, Μαμμάκυθος, Μενέλεως, Νῖκαι, Νὺξ μακρά, Ξάνται
ἢ Κέρκωπες, Περιαλγής, Ποιητής, Πείσανδρος, Πρέσβεις, Σοφισταί, Συμμαχία, Σκευαί, Σύρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων*. et s.
Φόρμος· — *ἔγραψε δράματα ζ, ἅ ἐστι ταῦτα· Ἄδμητος, Ἀλκίνους,
Ἀλκυόνες, Ἰλίου πόρθησις, Ἵππος, Κηφεὺς ἢ Κεφάλαια, Περσεύς*.

Verum in his vel transcribendis vel excerpendis qua
Suidas utebatur diligentia et accuratione, ab ea longissime
aberat, Callimacheorum operum indicem quum excerpebat.
Nihilo tamen secius vel nunc quis non agnoscat eandem istam
de qua modo diximus ordinandorum titulorum legem in horum
certe librorum Callimacheorum ordine: *Ἰοῦς ἄφιξις, Ἄργους οἰκισμοί, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, σατυρικὰ δράματα,
Ἶβις, Μουσεῖον, Πίνακες τῶν — διαλαμψάντων κ. τ. λ.,
Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν — διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν κ. τ. λ., μηνῶν προσηγορίαι, κτίσεις*

νήσων καὶ πόλεων κ. τ. λ., περὶ τῶν — ποταμῶν, περὶ τῶν — θαυμασίων καὶ παραδόξων. nam quod in *Ἄργους οἰκισμοί* e prima voce, ex altera in *Ἰοῦς ἄφιξις* et in *μηνῶν προσηγορίαι* statuimus pendere ordinem, fortasse non sine causa cuipiam videar dicere in *ἄφιξις, Ἄργους, προσηγορίαι* principalem esse tituli vim, unde iure pendeat ordo. quamquam a tanta subtilitate veteres *πινακογράφους* invenio fuisse alienos. velut qui Theophrasti librorum indicem *κατὰ στοιχεῖον* concinnavit (cf. Diogen. Laert. 5, 42 seqq.) *ἐπιτομὴν τῆς Πλάτωνος πολιτείας* non posuit s. π̄, sed s. ε̄, quamquam *ἀναλυτικῶν ἐπιτομήν* habet s. ᾱ, *νόμων ἐπιτομήν* s. ν, *περὶ φυσικῶν ἐπιτομήν* s. φ, et ne quis eum primae cuique titulorum voci praecipuam tribuisse vim dicat, ipse cavit titulo qui est *περὶ παιδείας βασιλέως* posito s. β̄, et qui est *περὶ ἑτεροφωνίας ζώων τῶν ὁμογενῶν* posito s. ζ̄, ut in his non rationem, sed arbitrium regnasse appareat. cuius rei hoc quoque documentum est, quod supra Platonis fabulam *Ἀφ' ἱερῶν* (i. e. *αἱ ἀφ' ἱερῶν γυναῖκες*) s. ᾱ positam videmus. Eodem autem iure dicam an arbitrio et libidine Callimachi *περὶ τῶν — θαυμασίων καὶ παραδόξων* libros s. π̄, non s. θ̄, et *κτίσεις νήσων καὶ πόλεων* s. π̄, non s. ν̄ collocatos censebimus, cui rei congruens est quod postea videbimus, Timesithei tragoediam quae inscripta erat *Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης* apud Suid. s. *Τιμησίθεος* in tabula non s. κ̄, sed s. π̄ collocatam, quoniam potior, opinor, videbatur Pollux, nam *Κάστωρ μὲν θνητός, θανάτου δέ οἱ αἶσα πέπρωται, Αὐτὰρ ὅ γ' ἀθάνατος Πολυδεύκης, ὄζος Ἄρηος.* ac vide Callim. fragm. 71, 4 *οὐδ' ὑμέας, Πολύδευκες κ. τ. λ.* quamquam apud alios Castor ita praevaluit, ut fratrum par Castores appellarentur, velut a Plinio hist. nat. V 86. X 121. XXXIV 23. XXXV 27, 71, 93. Postremo quum, si quis hoc forte nesciat, *δράματος* nomen ad tragoedias etiam et comoedias pertineat, mirum non est quod tria haec genera iunctim posita videmus. — Tametsi autem in his excerpendis titulis Suidas literarum ordinem servavit, tamen et turbasse eum videtur quum illis *Σεμέλην, Ἐλπίδας, μέλη* alieno loco interponeret, et post librum qui *περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων* inscribitur titulos quosdam voluit extra ordinem vagari, quorum partem ob aliam quoque causam habere

quo offendant initio diximus. Utrumque igitur genus contumax et refractarium videamus quomodo crimine expediendum sit.

Ac primum disputabimus de ultimis, quae non aliunde esse neque a Suida apposita neque a docto aliquo lectore assuta, sed ex eadem tabula qua reliquos titulos a Suida esse alieno loco adiecta mihi quidem certissimum est. Morem enim in eius modi excerpendis tabulis fuisse Suidae invenio, ut, si quando indicem aliquem percurrens carpsisset inde atque delibasset quae optima scituque dignissima viderentur esse VI nec tamen finito negotio satis multa se dedisse putaret, ut idem denuo insisteret iter adiceretque extra ordinem quae in novo hoc cursu notabilia invenisset. Cognoscitur autem iste Suidae mos ex iis potissimum quae s. *Θεόφραστος* habet: *βιβλία αὐτοῦ πάμπλειστα, ὧν καὶ ταῦτα· Ἀναλυτικῶν προτέρων γ', Ἀναλυτικῶν ὑστέρων ζ', Ἀναλύσεως συλλογισμῶν, Ἀναλυτικῶν ἐπιτομήν, Ἀνηγμένων τόπων, περὶ λίθων, περὶ φυτῶν, περὶ μετάλλων, περὶ ὀδμῶν καὶ ἄλλα.* Haec enim aperte sunt ex Theophrasteorum librorum indice eo ducta quem apud Diogenem Laert. extare diximus, sed paulo ibi sunt emendatius scripta. et priora quidem integra Suidas transtulit, mox autem laboris pertaesus titulis LIII omissis ad librum *περὶ λίθων* transvolavit, deinde quum iterum omisisset titulos XLV et ad libros *περὶ φυτικῶν ἱστοριῶν* et *περὶ φυτικῶν αἰτίων* pervenisset, ne hoc quidem a se impetrare potuit homo negligentissimus, ut utrumque hunc titulum describeret integrum, sed in unum conflavit scribendo *περὶ φυτῶν*. iam vero quum finito excerpendi negotio vereretur, ne qui *πάμπλειστα* Theophrastum scripsisse professus esset, parum digna tanto tulisse hiatu putaretur, paululum regressus est ac denuo excerpsit titulos *περὶ μετάλλων* et *περὶ ὀδμῶν*, qui ut nunc res est extra cancellos egressi libere vagantur. Sed eiusdem moris etiam alia multa in Suidae opere vestigia cernuntur, ut s. *Φρύνιχος Ἀθηναῖος κωμικός· — δράματα αὐτοῦ ἐστι ταῦτα· Ἐφιάλτης, Κόννος, Κρόνος, Κωμασταί, Σάτυροι, Τραγῳδοὶ ἢ Ἀπελεύθεροι, Μονότροπος, Μοῦσαι, Μύστης, Ποάστριαι, Σάτυροι*, ubi quae ultimum titulum omisit Eudocia tacite correxit Suidae errorem, qui pronus erat bis eadem festinantius percurrenti. adde s. *Ἀπολλοφάνης· — δράματα αὐτοῦ Δάλις, Ἰφιγέρων, Κρῆτες, Δανάη, Κένταυροι.* et s.

Ἀραρώς· — *ἔστι δὲ τῶν δραμάτων αὐτοῦ Καινεύς, Καμπυλίων, Πανὸς γοναί, Ὑμέναιος, Ἄδωνις, Παρθενίδιον.* et s. *Διογένης ἢ Οἰνόμαος·* — *δράματα αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, Ἑλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μήδεια, Οἰδίπους, Χρύσιππος, Σεμέλη.* et s. *Διοκλῆς·* — *δράματα αὐτοῦ Θάλαττα, Μέλιτται, Ὄνειροι, Βάκχαι, Θυέστης β'.* et s. *Στράττις·* — *τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι ταῦτα· Ἀνθρωπορραίστης, Ἀταλάντη, Ἀγαθοὶ ἤτοι Ἀργυρίου ἀφανισμός, Ἰφιγέρων, Καλλιππίδης, Κινησίας, Λιμνομέδων, Μακεδόνες, Μήδεια, Τρωΐλος, Φοίνισσαι, Φιλοκτήτης, Χρύσιππος, Παυσανίας, Ψυχασταί.* et s. *Τιμησίθεος·* — *δράματα αὐτοῦ Δαναΐδες β', Ἕκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰξίων, Καπανεύς, Μέμνων β', Μνηστῆρες, Ζηνὸς* (num *Διός*?) *γοναί, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέστης, Πυλάδης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.* et s. *Φιλύλλιος·* — *τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστιν Αἰγεύς, Αὔγη, Ἄντεια* (*ἑταίρας ὄνομα*), *Δωδεκάτη, Ἡρακλῆς, Πλύντρια ἢ Ναυσικάα, Πόλις, Φρεωρύχος, Ἀταλάντη, Ἑλένη.* Sed nolo plura conquirere, quum vel his satis mihi videar probasse, quae in Callimacheorum operum tabula post titulorum ordines procedant inordinata et incomposita, ea et ipsa olim ordinatim ivisse et a Suida demum in alienum locum esse detrusa. Quae ubi in pristinum et suum locum restituerimus, quid aliud quam depravantis librarii peccata corrigemus? An Suidas, qui de suo dedit nihil, sed quaecunque in hoc quidem genere habet descripsit omnia, plus praestiterit librario aliquo, cuius errores ubi fieri potest corrigere critici officium est? Non est autem admodum difficile illos de quibus agitur titulos in suum restituere locum. nam quum *περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν* aperte fuerit universi operis communis titulus, cuius operis partes erant non solum liber *περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν* a Suida enumeratus, sed etiam liber *περὶ τῶν κατ' Ἀσίαν ποταμῶν*, cuius scholiasta Apollonii Rhodii I 1165 mentionem facit, putabimus et universi voluminis et singulorum eius librorum titulos eodem loco enumeratos ab auctore tabulae fuisse, quem ad modum post *πίνακα τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'*, qui generalis universi operis titulus est, adiectum videmus singularem libellum qui inscribebatur *πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων*, item, ni fallor, alium cui

titulus erat *πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν φιλοσόφων*. Nam ut de philosophis quoque in grandi isto volumine Callimachum egisse per se verisimillimum est (et instituisse eum ubicunque fecit de philosophis disputationem apparet vel ex Athenae. VI p. 252. C.), ita parum habet fidei Suidas Callimachum affirmans p e c u l i a r i volumine praeter Democriti syntagmata etiam glossas eius enumeravisse, quod in Homero quidem, ut qui in omnium manibus esset, mature factum esse non miramur, sed illis temporibus factum esse in Democrito, quem VII
praeter philosophos non admodum multi tum videntur attigisse, parum credibile putamus esse habemusque in ea re assentientem nobis Bernhardyum, histor. liter. Graec. II, 2. p. 639. ed. II. itaque corruptum putamus eum locum cum eodem Bernhard. ad Suid. II, 1. p. 467. et Heckero Comm. Callim. p. 3. et Meinekio ad Callim. p. XV. extr., a quorum tamen iudicio nostrum ita discrepat, ut non librarios, sed ipsum Suidam in culpa fuisse putemus, qui male contraxerit quae ita plene scripta erant ab eo unde tabulam desumpsit: *πίναξ [καὶ ἀναγραφὴ τῶν φιλοσόφων, ἐν οἷς καὶ περὶ] τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων*, quibuscum conferri iubemus quae Suidas habet s. *Μάρκελλος Σιδήτης· — οὗτος ἔγραψε δὶ ἐπῶν ἡρωικῶν βιβλία ἰατρικὰ μβ', ἐν οἷς καὶ περὶ λυκανθρώπου*, item s. *Θησεύς (ἔγραψε) Κορινθιακά — ἐν οἷς δηλοῖ τὴν κατάστασιν τοῦ Ἰσθμιακοῦ ἀγῶνος*. Itaque in ea magni voluminis parte qua de philosophis Callimachus exposuit enumeravit etiam ut par erat Democriti libros et obiter de insolito et glossematico eius dicendi genere admonuit,[1]) quem ad modum etiam Aristophanem Byzantium in commentariis quos in Callimachi hos *πίνακας* scripsit fecisse videmus. cf. Diogen. Laert. X 13. et Athenae. IX p. 408. F. apud Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 250 seq. ne quis autem eius modi observationem factam miretur in aliqua tabula, quae nihil praeter nudos titulos habere soleat, concedimus hoc a tabularum natura alienum esse, sed excusationem habere videtur eo, quod similiter Ibidis memoriae adiecta legimus haec: *ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς*

---

[1]) Non videtur haec mea ab omni parte probare Mauricius Schmidt in Quaest. Hesych. p. CLXIX.

ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν Καλλιμάχου· ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. ubi, quod obiter moneo, me non intelligere fateor, quo iure *Ἶβιν* editores scripserint litera graudiore, quasi proprium esset nomen. imo scribendum *εἴς τινα ἶβιν*, „in quandam quasi ibin", de quo pronominis indefiniti usu cf. Schoemannum ad Plutarch. Ag. p. 73.

Sequitur *θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή*, quae quum sine dubio praeter alios libros singulares complecteretur etiam *τὰ ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμάσια καὶ παράδοξα* vel potius suo quemque loco positum in eo volumine librum *περὶ τῶν ἐν Πελ. θαυμασίων καὶ παραδόξων* et librum *περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων* (nam hic quoque non est dubium quin duos titulos Suidas male inter se coniuuxerit), aperte generalis iste titulus locum sibi vindicat ante titulum qui est *περὶ τῶν ἐν Πελ. — θαυμασίων καὶ παραδόξων* i. e. s. litera $\bar{\pi}$. Sed in hunc locum quominus restituatur, obstare videtur quod in generali isto titulo litera $\bar{\pi}$ non apparet ita, ut illum locum tueri possit. Verum enim vero etiam hic Suidae illam negligentiam et libidinem grassatam esse vel eo cognoscitur, quod Stephanus Byzantius s. *Κραννών* p. 382, 3. Mein. citat Callimachi non *Θαύματα*, sed *Θαυμάσια*, qui titulus proxime accedit ad singulorum librorum tituli formam hanc ab ipso Suida proditam: *περὶ τῶν — θαυμασίων καὶ παραδόξων*, eaque similitudo suadet, ut in communem totius voluminis titulum ex singulorum titulo librorum recipiamus etiam „*καὶ παραδόξων*". Atque hoc quidem probari etiam aliunde potest. Antigonus enim Carystius qui dicitur cap. CXXIX. (144.), p. 92. Westerm. Cyrenaeum Callimachum fecisse dicit *ἐκλογὴν τῶν παραδόξων*, unde excerpturum se promittit quae memoratu digna videantur. quem librum Westermannus praef. Paradoxogr. p. X a *θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγῇ* non diversum fuisse statuit. iniuria quidem. nam quae ex ecloge ista excerpta dedit mirabilia Antigonus, non sunt secundum regiones concinnata ut Suida teste fuerunt in *συναγωγῇ*, sed primum memorantur quae memorabilia sint *ἐν θαλάττῃ*, deinde quae habeant *ποταμοὶ καὶ κρῆναι* memorabilia, tum quae *λίμναι*, quae *ὕδατα*, quae

πῦρ, quae *λίθοι*, quae *φυτά*, denique quae *ζῶα*, in unoquoque autem genere singulae res *κατὰ στοιχεῖον* enumeratae fuisse videntur (cf. inprimis cap. CXXXIII—CXXXVI.). quae dispositio quum non videatur ab Antigono demum profecta esse, qui in eis quae aliunde atque o Callimacho sumpsit nullo certo utatur ordine, apertum est diversos fuisse libros *Συναγωγήν* et *ἐκλογήν* nec verba *πεποίηκε Καλλίμαχος ἐκλογήν* ita posse intelligi, ut Callimachus dicatur ex variis scriptoribus collegisse *παράδοξα*, sed ex maiore opere fecisse *Ἐκλογὴν τῶν παραδόξων*. atque revera Antigono ad manus fuisse non grande istud Callimachi volumen, sed aliquam sive ab ipso Callimacho, ut Antigonus statuit, sive, quod quidem magis credo, ab alio aliquo inde factam eclogen, cui quum inscriptum fuerit *τῶν παραδόξων ἐκλογή*, etiam integri VIII unde fluxit operis titulo vindicat *παραδόξων* nomen a Suida omissum solita negligentia, cuius etiam hoc documentum est, quod suae aetatis usum loquendi (cf. Ritschl. de Oro et Orione p. 80.) secutus scripsit *εἰς ἅπασαν τὴν γῆν* — *ὄντων* vel pro *ἐν ἁπάσῃ τῇ γῇ* vel, quod ego vetustum tabulae auctorem dedisse putaverim, *ἐφ' ἅπασαν τὴν γῆν*.

Dehinc praevertamur ad librum *περὶ μετονομασίας ἰχθύων* videamusque huic quem locum in tabula assignemus. qua in re percommode accidit, ut Athenaeo uti duce possimus, VII p. 329. A. Is enim, *Καλλίμαχος*, inquit, *ἐν ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως· „Ἐγκρασίχολος, ἐρίτιμος· Χαλκηδόνιοι. τριχίδια, χαλκίς, ἴκταρ, ἀθερίνη“. Ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας φησίν· „Ὄζαινα, ὀσμύλιον· Θούριοι. ἴωπες, ἐρίτιμοι· Ἀθηναῖοι“*. quibuscum ubi a Suida proditum titulum *περὶ μετονομασίας ἰχθύων* contenderimus, facile apparebit in eo libro Callimachum piscium nomina ita enumerasse, ut apud singulas gentes alios pisces aliter *μετονομασθῆναι* doceret. Quo perspecto facile pro se quisque concedet post *ἀθερίνη* apud Athenaeum excidisse gentis nomen. Sed hoc nunc demum video a Meinekio mihi praereptum. at aliud ille nobis reliquit corrigendum. neque enim dubitari potest, quin istud *ἐν ἄλλῳ μέρει* et ipsum ad *ἐθνικὰς ὀνομασίας* referendum sit, quarum ista verba eam significant partem quae complectebatur piscium nomina ab o litera incipientia. iam vero quum non posteriore demum loco Calli-

machus enumeret piscium nomina, sed idem faciat etiam priore, patet aut **καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει** eum scripsisse aut verba ista **καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας** statim post **ἐν ἐθνικαῖς ὀνομασίαις** collocasse. atque alterius huius coniecturae aliquid accedit momenti eo, quod liber Laurentianus B certe post **μέρει** omittit **καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας**. Ita vero aliquanto etiam planius illud fit, quod vel propter nimis generale **ἐθνικῶν ὀνομασιῶν** nomen credibile est, in eo libro non de piscibus solum exposuisse Callimachum, sed aliarum etiam rerum **μετονομασίας** disputasse. Inter has autem res **ἀνέμους** quoque fuisse i. e. voluminis de **ἐθνικαῖς ὀνομασίαις** conscripti partem etiam librum **περὶ ἀνέμων** vel potius **περὶ μετονομασίας ἀνέμων** fuisse (tantum enim hic quoque, puto, brevitatis studio Suidas dandum censuit, in ista praesertim libri **περὶ μετονομασίας ἰχθύων** vicinitate) fidem faciunt nostrae hae rationes pinacographicae, quibus nunc iam vel pertinacioris homines ingenii aliquid speramus tributuros esse. Nam quum in novissimo hoc agmine inde ab **μετονομασίᾳ ἰχθύων** positi tituli et ipsi servent literarum ordinem praeter titulum **περὶ ἀνέμων**, Suidamne credibile est tantum huic rei tempus impendere voluisse, ut ab libro **περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ θαυμασίων** relapsus ad literam ε̄ (i. e. ad **ἐθνικὰς ὀνομασίας**) denuo ad initium tabulae et literam ᾱ (i. e. ad titulum **περὶ ἀνέμων**) relaberetur, an praestat putare in tabula librum **περὶ ἀνέμων** revera eodem loco atque **περὶ μετονομασίας ἰχθύων** libellum fuisse positum utpote communi **ἐθνικῶν ὀνομασιῶν** titulo quodam quasi vinculo ei coniunctum? Itaque quum **περὶ ἀνέμων** liber ad glossographicum genus pertinuerit, non iam causa est ulla, cur cum Bernhardyo Eratosthen. p. 165. dubitemus num Callimacho Bentleius iure assignaverit librum **περὶ ἀνέμων**, utpote quum ab physicis ille abhorruerit. — Ceterum praeter piscium et ventorum etiam aliarum rerum nomina in **ἐθνικῶν ὀνομασιῶν** libro enumerata eadem ratione fuisse non est improbabile.[1]) illud autem probari non posse putamus, quod Blomfield p. 219 extr. coniecit, etiam librum **περὶ ὀρνέων** eodem pertinuisse, cuius quum XV ad minimum locos a scriptoribus servatos habeamus, nullus tamen est qui

[1]) Sed nimium mihi tribuit Schmidt. Quaest. Hesych. p CLXXI.

glossographum eo libro egisse Callimachum doceat, sed omnes ostendunt physicum, qui cum naturali historia, si quidpiam, nihil coniunxerit nisi mythicam historiam. [Praeterea Meieri in Com. Andocid. I p. XII (Opusc. I p. 91) coniectura est, praeter librum περὶ μετ. ἰχθύων etiam κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίας, tum μηνῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις locum habuisse in ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, quae tamen coniectura omni fundamento caret, etsi quis negare velit affine horum librorum argumentum fuisse? Sed ulterius etiam progressus Meierus omni quae in titulorum collocatione est auctoritate tabulae plane spreta non solum librum περὶ μετ. ἰχθύων cum suis quae dicit, sed etiam νόμων πίνακες atque νόμιμα βαρβαρικά (quae aliu nde novimus Callimachum scripsisse), περὶ ὀρνέων, θαυμάσια, περὶ ἀγώνων, περὶ ποταμῶν partes fuisse τῶν Πινάκων et aliquem in grandi hoc opere effecisse librum Ὀνομαστικόν hariolatur, qualem librum nullus testis Callimacho ascribit. Itaque nos quidem ut ἐθνικὰς ὀνομασίας una cum partibus suis (περὶ μετ. ἰχθύων et ἀνέμων) in tabula reposuimus s. $\overline{\varepsilon}$, ita reliquos titulos a Blomf. et Meiero memoratos suo quemque loco reliquimus eaque re a Suida indicatum putamus peculiares libros fuisse.]

Sed postquam in ordinem coegimus titulos qui cum subterfugerant, videamus quid illis faciendum sit, quos priorum ordinem titulorum disturbare monuimus, Σεμέλην, Ἐλπίδας, μέλη. Eos autem in alienum se insinuasse locum negamus, sed pristinum putamus servasse etsi deletis a Suida titulis quibus illi adhaerebant, ut saepe videmus ex totius aedificii ruina extantes aliquot parietum particulas collapsisque ad quas annitebantur columnis locum tamen diu tuentes, quarum IX particularum qui usus olim fuerit nunc vix coniectura assequare. Atque iam intelleximus Suidam, dum priore impetu per Callimachi librorum tabulam fertur, titulo qui est περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν pepercisse, sed delevisse tunc quidem quocum ille coniunctus fuit titulum περὶ τῶν ἐν οἰκουμένῃ ποταμῶν. Eadem igitur ratione ante Σεμέλην a Suida omissum putamus maioris titulum voluminis, cuius Σεμέλη pars fuerit, privo illa titulo instructa. Ad quodnam autem volumen pertinuerit etsi in cassum quaerimus, quum nihil iam habeamus cui legitima coniectura superstrui queat, pona-

mus tamen, non quo quicquam inde collecturi simus, sed ut certe rationem non deesse rei demonstremus, ad *Αἴτια* pertinuisse Semelen. eius enim heroinae ex inferis *ἀναγωγὴν* novimus (cf. Plutarch. quaest. Graec. 12.) nono quoque anno Delphis celebrari solitam fuisse post ipsos Apollinis Pythii festos illos dies quibus deus fingebatur ob interfectum draconem fugiens ad *τὰ Τέμπη* et, quum lustratus esset, redux laurum inde reportans. quo de quum a Callimacho expositum sit in *Αἰτίων* libro quarto, ut probabimus in Prolegom. in Callimachi *Αἰτίων* fragm., potuit sane ibidem *Σεμέλη* locum habere. — Deinde quoniam *Ἐλπίδες* interiacent inter *Γλαῦκον* et *δράματα*, illis quaerendus generalis quidam titulus est qui et ipse incipiat sive a litera *γ* sive a *δ*. Eum si „*διθύραμβοι*“ fuisse dico, hoc quoque non aliam habere vim volo atque qualem exemplis tribuere solemus non ex ipso quidem communi vitae usu repetitis, sed affabre tamen fictis. fingi autem illud a nobis non temere inde patet, quod Callimachum videmus ad pleraque poesis genera animum appulisse atque adeo tragoedias et comoedias si non scaenae, at elegantiorum tamen hominum museis scripsisse. Atque idem vel post Callimachi aetatem in dithyrambo scribendo consilium secutus est Theodoridas, Euphorionis poetae aequalis (cf. Meinek. Analect. Alex. p. 18.), de quo videndus Bernhardy Histor. lit. Graec. II, 1. p. 677. ed. 2. = p. 556. ed. 1.). et ne quis *Ἐλπίδων* titulum a dithyrambo putet alienum esse, meminerit *Δεῖπνον* dithyrambum a Philoxeno factum. — Postremo dicendum de *μέλεσι*, quae vox quum paulo generalior sit, a Suida patet praetermissum nomen aliquod definitum, quo illius notio circumscribebatur, idque ita comparatum, ut cum hoc compositus titulus locum ibi invenire potuerit. tale autem est *ἐρωτικά*, et tametsi *ἐρωτικὰ μέλη* scripsisse Callimachum aliunde non testatum habemus, tamen Ovid. Trist. II 367. eum de amore cecinisse docet, et ipse Callimachus ni fallor testis est, cuius inter fragmenta sunt quae satis certo huc referas, velut fr. 191.

τόν με παλαιστρίταν ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

et fr. 116.

ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ᾔσθόμην· ἔστι κἀφροδίτη.

et fr. 118.

ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἵ φασι τεκόντες
εὐναίους ὀαρισμοὺς
ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

sed licet etiam alia coniectare non minus apte, velut [*Ἐπικήδεια*] *μέλη* antiquitus scriptum fuisse, qualia et Theocritum fecisse Suid. I, 2. p. 1141 memorat: *τινὲς δ' ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα· Προιτίδας, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωίνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας, Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα*, et Hesiodum, Euphorionem, Aratum pepigisse hexametris novimus. cf. Hecker. Com. crit. de Anthol. (II) p. 53. Pro se quisque autem in Suidae enumeratione carminum Theocriteorum notabit memorabilem inter Callimachi et Theocriti titulos consensum, unde erunt fortasse qui aliquam de Theocrito iniuria scilicet locupletato carminibus coniecturam facere velint. sed ego cum quoque praeter Callimachum scripsisse *Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἐλεγείας, Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα* cur Suidae non credam per se causam esse ullam nego.

His profligatis paulo emendatiorem ante oculos ponamus non integram quidem tabulam, sed exiguam illius particulam eam quam Suidas descripsit, in qua quantam iacturam fecerimus vel eo patet, quod Callimachi libros plus DCCC fuisse Suidas praefatur. et quamquam in iis etiam singulos qui in quoque volumine coniuncti erant libros numeratos fuisse putamus, vel sic tamen certum est Suidam praetermisisse plurimos. quorum nos si qui forte tituli aliunde innotuere, eos nos addimus maiusculis literis scriptos, unde statim cognoscatur a Suidae tabula hos abesse, ceterum nihil addentes nisi ubi ad intelligendam rem necessarium sit. ea autem additamenta ubi certa sunt, uncinis rotundis, ubi incerta, quadratis circumscripta voluimus.

I *Ἰοῦς ἄφιξις.* X

II *ΑΙΤΙΑ*

α′ (*ΠΕΡΙ ἈΓΩΝΩΝ*) * * (*ἈΚΤΙΑ*) *

β′ * * * * * * * *

γ′ * * (*ΚΥΔΙΠΠΗ*] * * * *

δ′ * * *Σεμέλη* * * * * *

III *Ἄργους οἰκισμοί*
IV *Ἀρκαδία*
V (*ἈΡΣΙΝΟΗΣ ΓΑΜΟΣ*).
VI (*ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ ΠΛΟΚΑΜΟΣ*)
VII (*ΒΡΑΓΧΟΣ*)
VIII *ΓΑΛΑΤΕΙΑ*
IX *Γλαῦκος*
X *ΓΡΑΦΕΙΟΝ*
XI [*ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ*]
Ἐλπίδες
XII *Σατυρικὰ δράματα. τραγῳδίαι. κωμῳδίαι.*
XIII [*ἘΡΩΤΙΚΑ* sive *ἘΠΙΚΗΔΕΙΑ*] *μέλη*
XIV *Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι*
περὶ μετονομασίας ἰχθύων
περὶ (*μετονομασίας*) *ἀνέμων*
* * * * * * * .
XV *ἙΚΑΛΗ*
XVI (*ἘΛΕΓΕΙΑ*)
XVII *ἘΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ*
XVIII (*ἘΠΙΝΙΚΙΟΝ ἘΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ΕἸΣ ΣΩΣΙΒΙΟΝ*)
XIX *ἸΑΜΒΟΙ*
XX *Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν Καλλιμάχου. ἦν δ' οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά.*
XXI *ΠΕΡΙ ΛΟΓΑΔΩΝ*
XXII *Μουσεῖον*
XXIII *ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ ΝΟΜΙΜΑ*
XXIV *ΠΕΡΙ ΝΥΜΦΩΝ*
XXV *Περὶ ὀρνέων*
XXVI *Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'*
α' (*ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ἈΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ἈΠ' ἈΡΧΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ἘΠΟΠΟΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ*)
β' Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων.

γ' (*ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ 'ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ—ΝΟΜΟΓΡΑΦΩΝ*)

δ' *πίναξ* (*ΚΑΙ 'ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ—ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ· ἐν οἷς καὶ περὶ*) *τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.*

ε' (*ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ 'ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ—'ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ*)

ϛ' (*ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ 'ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ—'ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ*)

* * * * * * * * * * * * * * * * *

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

XXVII *Μηνῶν προσηγορίαι κατ' ἔθνος καὶ πόλεις.*

XXVIII *Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι.*

XXIX *Περὶ τῶν ἐν οἰκουμένῃ ποταμῶν.*

περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν.

(*ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΣΙΑΝ ΠΟΤΑΜΩΝ*)

* * * * * * * * * *

XXX *Θαυμασίων* (*ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ*) *τῶν ἐφ' ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή·*

* * * * * * * * * * *

περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ θαυμασίων καὶ παραδόξων.

(*ΠΕΡΙ ΤΩΝ 'ΕΝ 'ΙΤΑΛΙΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΩΝ*)

* * * * * * * * * * * *

XXXI *ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ*

XXXII *'ΥΜΝΟΙ*

XXXIII *'ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.*

Iam ex perspecta huius tabulae ratione si alium nullum, XI certe hunc capiemus fructum, ut errores devitentur quales ad hunc usque diem commissi satis multi sunt. velut nuper Augustus Meinekius, vir egregius, *"Ἄργους οἰκισμοὺς* partem *τῶν κτίσεων* fuisse sibi videri dixit praef. Callim. p. XV, idemque etiam Heckerus proposuerat Comm. Callim. p. 5., iniuria uterque, quum quae partes erant maioris voluminis iuxta ipsum istud maius volumen enumeratas in tabula fuisse cognoverimus, ut qui diversis ibi locis appareant titulos in

maxima saepe similitudine nihil tamen habere commercii statuendum sit. praeterea ex argumenti affinitate de librorum coniunctione ductae coniecturae ancipites plerumque sunt in Callimacho, qui eandem rem alias alibi tractare solebat, ut Ionem poetam attigit non solum in *πίναξι* (cf. Harpocrat. s. *Ἴων*) et in Choliambis fr. 83[b], sed etiam in lyrico carmine cuius duo versus supersunt in fr. 115,

ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθης ἄγων,

quae Meinckio Vindic. Strabon. p. 16 e carmine aliquo ducta videbantur, in quo a poeta mercaturam et commercia Alexandrina celebrata esse putabat, ego autem ad eam rem censeo referenda esse, de qua schol. Aristoph. Pac. 835. (coll. Atheu. I p. 3. F.): *φασὶ δ' αὐτὸν* (Iouem) *ὁμοῦ διθύραμβον καὶ τραγῳδίαν ἀγωνισάμενον ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χῖον οἶνον πέμψαι Ἀθηναίοις.* Praeterea, alia ut omittam, Callimachus *μηνῶν προσηγορίας* scripsit *κατ' ἔθνος* idemque tamen peculiari libro etiam *ἐθνικὰς ὀνομασίας*, quamquam hic quoque vilem venditavit coniecturam Fabricius Bibl. Graec. vol. III p. 817., *ἐθνικῶν ὀνομασιῶν* partem fuisse *προσηγορίας μηνῶν*, cui coniecturae et ipsi adversatur titulorum in tabula ordo. Sed ne, dum alios erroris insimulo, meos ipsius errores dissimulare velle videar, eadem chorda me quoque olim oberrasse fateor, quum *κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίας* revocandas dicebam ad *Αἰτίων* librum secundum, quo libro tametsi urbium origines tractatas fuisse etiamnum credo, nunc tamen titulorum ordo me docuit praeterquam in *Αἰτίων* carmine etiam peculiari libro idem argumentum aliquanto, opinor, pleuius quam illic fieri potuit Callimachum pertractasse. Iam desinam eius modi exagitare errores, ubi unum addidero. nam ut Blomfieldus p. XII *Σεμέλη* in tabula demum nostra ex *μέλη* errore natum putabat, ita Heckero Comm. Callim. p. 4. similis erroris occasionem videbatur praebuisse tabula, ut Suidas *σατυρικὰ δράματα, τραγῳδίας, κωμῳδίας* Callimachum scripsisse diceret propter *πίνακα καὶ ἀναγραφὴν τῶν — διδασκάλων.* Huic autem doctissimi viri opinioni ut refragantur loci quibus uterque titulus in tabula comparet, ita aliunde nihil opitulatur. nam quod Meinekius Hist. crit. comic. Graec. p. 479. fidem

Suidae comoedias Callimachum scripsisse testantis elevari putabat eo, quod eundem etiam tragoediarum auctorem fuisse idem Suidas prohibeat, debebat quod Philostrato Lemnio et Nicolao Damasceno p. 503. not. 2. vir eximius concessit etiam Callimacho concedere. nam nec is scaenae scripsit, ut diximus, sed museorum umbrae. [nisi τραγῳδίας et κωμῳδίας nomen latiore significatione capiendum quo apud recentiores invaluit. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 977 coll. Meinek. Anal. crit. ad Athen. p. 305.] Et hoc vereor ne Naekius quoque oblitus sit „Opusc.“ I p. 43., quum σατυρικὰ δράματα Callimacho parum verisimiliter a Suida adscribi dicebat. Quod autem maximum est, in eius modi proferendis opinationibus docti homines nimium tribuere videntur communi omnium de sublesta Suidae fide iudicio, parum veterum scriptorum quos ille compilavit auctoritati. Quod si docuero, quem hic secutus sit Suidas, ei non denegandam auctoritatem esse, nemo posthac, nisi gravissimae accesserint causae, de tabulae fide addubitare volet.

Coniuncta autem est haec de tabulae fide disputatio cum XII ea quaestione, quemnam auctorem Suidas omnibus illis locis, ubi de re literaria Graecorum agitur, secutus esse videatur. De quo pridem aliquid suspicatus erat doctus quidam vir qui Suidae verbis s. Ἡσύχιος Μιλήσιος prolatis I 2. p. 907 his: ἔγραψεν Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν, subiecit haec verba: οὗ ἐπιτομή ἐστι τοῦτο τὸ βιβλίον. nam haec cum Bernhardyo Comm. de Suid. p. LV non Suidae deberi censeo, sed interpolatori alicui, qui, dum τοῦτο τὸ βιβλίον excerptum ex Hesychii onomatologo dicit, non totum Suidae lexicon intelligi voluit, sed paulo pinguius eam huius partem significavit quae ad historiam literariam pertinet.[1]) Secuti autem vel hoc interpolatoris iudicium vel

[1]) Verbis τοῦτο τὸ βιβλίον non Suidae hunc librum, sed epitomen aliquam libri Hesychiani nunc deperditam significari putavit Naeke de Choeril. p. 35, cuius sententiam ita probat Volkmann. de Suid. Biographicis II p. 729 not. (quem sequitur Nietzsche in Mus. Rhen. XXII p. 193 not.), ut isti Hesychiani libri epitomae vita Hesychii quae ap. Suidam legitur praefixa olim fuisse suspicetur. Qui autem mecum aliisque τοῦτο τὸ βιβλίον agnoscunt Suidae opus, quod ex integro Hesychiano volumine excerptum sit in suo genere, Lehrsius in Mus.

alias rationes eandem de Suidae fonte sententiam protulerunt Mauritius Schmidt Didymi Chalcent. fragm. p. 17 n. 1., Bernhardy l. l., Valentinus Rose de Aristotel. librorum ordine et auctoritate p. 48 seq., alii, sed nemodum via ac ratione rem demonstravit, ne Rose quidem l. l. Nam quod plurima Suidae communia sunt cum eo Hesychii libello quem superstitem habemus post alios nuper editum a Muellero Fragm. histor. Graec. vol. IV p. 155 seqq., qui diligenter istum auctoris sui cum Suida consensum singulis commentarii locis enotavit praeter §. 17. (ubi conferendus fuit Suid. I 1 p. 1245 lin. 6.) et §. 32 init. (cf. Suid. I 2 p. 884 l. 6.) et §. 53. (cf. Suid. II 2 p. 295 l. 4. p. 294 l. 15. p. 295 l. 16.) et §. 54. (cf. Suid. II 2 p. 577 l. 10.) et §. 70. (cf. Suid. II 2 p. 1465 l. 14. et p. 1475 l. 14.) et §. 71. (cf. ibid. p. 1474 l. 1.) et §. 74. (cf. ibid. p. 1491 l. 13.) —, ex solo igitur hoc consensu nequaquam id quod volunt certo colligi potest, non quo negemus huic quam manibus tenemus operis Hesychiani epitomae (nam profecto epitome[1]) est, non integrum opus) ob hanc eius conditionem

Rhen. XVII p. 453 not. et Wachsmuth. de fontibus Suidae p. 138, negant tamen interpolatoris verba *τοῦτο τὸ βιβλίον* esse, sed ipsum Suidam scripsisse putant. Sic autem ipse Suidas fontem suum prodidisset, quod alibi quidem non fecit.

[1]) Longe aliam sententiam nuper proposuit Lehrs. l. l. p. 454 non sine laude ab aliis dein memoratam velut a Wachsmuth. l. l. p. 138 et Nietzsche in Mus. Rhen. XXIV p. 212, quibus luculenter Lehrsius evicisse videtur Hesychii Milesii quem hodie tractamus libellum recentissimo demum tempore ex Suida et Diogene Laertio misere conflatum esse. Mihi tamen non aeque certum hoc videtur. Nam si Suidam falsarius quidam in hunc modum compilavit, qui factum esse putaveris, ut saepe longe alio ordine usus sit atque Suidas? velut quamquam apud Suidam legimus de Sapphone, Sophocle, Stesichoro actum naturali hoc ordine, quid Suidae epitomatorem impelleret, ut hoc ordine uti mallet: *Στησίχορος, Σαπφώ, Σοφοκλῆς* —? quo ordine epitomator non videtur usurus fuisse nisi apud ipsum Hesychium invenisset, qui suo iure in quaque litera primo de poetis lyricis iisque temporis ratione dispositis (*Στησίχορος, Σαπφώ*), tum de tragicis disputare potuit. Et hoc si non fecit genuinus Hesychius, quid impediat quo minus in digerendis nominibus primae tantum literae eum rationem habuisse putemus, quod et ab aliis factum supra monuimus et videmus factum etiam ab epitomatore, a quo *Ἐπιμενίδης, Ἑρμογένης, Ἐρατοσθένης*,

omnem omnino ad probandum vim deesse, sed quia, quod nobis quidem summum est, ex epitome probari nequit in integro opere Hesychium etiam scriptorum tabulas operum addidisse, quandoquidem in ista epitome nihil nisi exiles quasdam narratiunculas de poetis nonnullis, philosophis, grammaticis, historicis, rhetoribus, imprimis autem philosophorum quaedam dicteria et placita videmus relata, sed vix quicquam ex eo genere, quae prae ceteris quivis in Onomatologo exspectaverit, de genere vitaque hominum eruditione clarorum doctisque laboribus quibus eruditionis famam consecuti erant. At enim, nisi me omnia fallunt, unam certe genuini libri Hesychiani particulam hodieque habemus quam putamus rem confecturam esse. Protulit enim Aegidius Menagius in commentariis ad Diogenem Laert. p. 608 seq. Huebn. fragmentum aliquod cui inscriptum *Ἀριστοτέλους βίος καὶ συγγράμματα αὐτοῦ*, quod ab amico quodam secum communicatum dicit, sed nescire se addit (p. 610.) is unde habuerit [cf. nunc Valentinum Rose, Aristotel. pseudepigraph. p. 10 et p. 709]. Huius autem fragmenti eam partem quae est de Aristotelis genere et vita ad verbum descripsit Suidas omisso qui apud anonymum sequitur Aristotelis operum indice. neque aliunde Suidas istud damnum resarsit, ut qui Aristotelis librorum tabulam habeat nullam. Inprimis autem memorabile est quod et ipsum ex anonymo illo Suidas sumpsit: *ἦρξε δὲ* (*Ἀριστοτέλης*) *ἔτη ιγ´ τῆς Περιπατητικῆς κληθείσης φιλοσοφίας διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ διδάξαι.* hoc enim redit in Onomatologi Hesychiani epitome statim ab initio: *ἡ δὲ Περιπατητικὴ* (*φιλοσοφία ἐκλήθη*) *διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἤτοι κήπῳ κατάρξαι αὐτῆς Ἀριστοτέλην*, quae quidem nominis originatio adeo est propter vocum *περίπατος* et *κῆπος* confusionem singularis et mirabilis, ut tribus istis locis idem

---

tum *Νικόλαος, Νουμήνιος, Νέστωρ*, tum *Φιλήμων, Φιλίσκος, Φιλητᾶς, Φίλων, Φιλόστρατος* recensentur hoc ordine qui longe alius est apud Suidam. Nec magis certum aliud crediderim Lehrsii argumentum esse, quae sub *Τριβωνιανός* apud epitomatorem legantur verba *ἦν δὲ Τρ. Ἕλλην καὶ ἄθεος*, non potuisse ab hoc ex genuino Hesychii libro excerpi, ut qui et ipse *Ἕλλην* fuerit, non Christianae legis studiosus. nam paganum fuisse Hesychium Suidae suspicio tantum est (s. *Ἡσύχιος*) parum certo nixa fundamento (cf. infra p. 26).

loqui homo putandus sit. Unde conficitur, ut fragmentum Menagianum ab Hesychio conscriptum sit[1]), quo apparet simul non defuisse eius Onomatologo librorum tabulas, ut nunc iam nihil obstet quominus ex isto Suidam inter et Hesychii epitomen consensu colligamus Suidam quaecunque ad literariam Graecorum historiam pertineant ex Hesychii Onomatologo hausisse. Quod autem fragmentum dixi Menagianum de vita scriptisque Aristotelis commentariolum, non iustum omnibusque numeris absolutum libellum, causa haec est, quod nihil ibi de Aristotelis placitis monitum videmus, quod moris fuisse Hesychio certissimum est.

XIII Nam ut paucis adumbremus Onomatologi Hesychiani rationem ét indolem[2]), qualem coniectura informamus tum ex epitome tum ex Suidae non eo solum loco, ubi de Hesychio agit, sed ex omnibus quae de viris eruditione claris memoriae prodidit, — scripsit Hesychius natione Milesius, cognomine *Ἰλλούστριος* (conf. Constantin. Porphyrog. de Themat. I 2. p. 18. Bonn. et Phot. Biblioth. cod. 69 p. 34. A. 38. Bekk.), qui imperatoris Anastasii temporibus floruit (cf. Suid. s. *Ἡσύχ.*), sed ad Iustiniani tempora vitam perduxit (Const. l. l. Phot. p. 34 B. 33.), praeter alia *Ὀνοματολόγον ἢ Πίνακα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν*, quo Callimachi, ut videtur, exemplum secutus — eo enim ducit utriusque operis similis titulus — omnium Graecorum quicumque a primis temporibus usque ad Iustiniani aetatem in aliquo literarum genere inclaruerant ab oblivione vindicare memoriam studuit exceptis ecclesiae patribus. quos exclusit, sive quod paganus erat, quae Suidae suspicio fuit (s. *Ἡσύχ.*), sive, quod magis credo, quia veteris illius quae Hellenum nomen in-

[1]) Contra fragmentum Menagianum non ab Hesychio profectum, sed a misello quodam Byzantino, qui Aristotelis vitam ex Suida simpliciter mutuatus sit eiusque librorum tabulam ex indice Laertiano ita petierit, ut librorum numeros quos falsos putarit correxerit et quae ipsi omissa esse visa sint ex sui temporis notitia et lectione addiderit magnam partem pseudepigrapha Byzantina, Wachsmuth. l. l. p. 138 affirmat argumentis non additis.

[2]) Uberius libri Hesychiani rationem, quem mecum putat unicum fuisse in literis graecis Suidae fontem, explanare studuit Wachsmuth. l. l. p. 139.

signivit humanitatis et eruditionis admiratione imbutus genuinum et sincerum domique natum Graeci ingenii florem praedicare volebat. Qua in re ita versatus est, ut quantum potuit ubi et a quibus quisque parentibus natus esset diceret, aetatem definiret, praeceptores quaeque ad excolendum ingenium aliquid contulissent memoraret, postremo operum tabulam adiceret, ubique autem, ne quid deesset ad depingenda hominum mores et ingenia, singulari quodam studio interponeret vel aliorum de iis iudicia et dicteria vel ipsorum prave recteve facta et placita, qualia cum in epitome relicta nunc fere sola videamus, tum Suidas quoque non aspernatus est (vide modo s. *Λέων Βυζάντιος*, s. *Πολέμων*, s. *Ποτάμων Μιτυληναῖος*, s. *Φιλύλλιος*). ac pestiuent eo etiam quae in Callimachi librorum tabula de Ibide et de Democriti glossis memoriae a Suida prodita sunt.

Tale autem opus, quod qui habebat multum temporis et operae compendii facturus erat, dubitari non potest quin ad usum Suidam allexerit atque attraxerit. ac revera usum esse eum praeter ea quae diximus alia quoque probant. Velut quae de patrum ecclesiasticorum vita scriptisque Suidas lexico suo inseruit, ea tum ipsa sua forma a reliquis differunt, tum hodieque demonstrari possunt ex Sophronii, Eusebii, Socratis, Sozomeni, aliorum qui res christianas enarrabant libris esse deprompta (cf. Bernhardyi Comment. p. LIV.), ut talia Suidam in eo quo in reliquis utebatur libro non invenisse appareat. Atqui vidimus Suidam (s. *Ἡσύχ.*) conquestum quod Hesychius nullius *τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων* in Onomatologo meminerit. Praeterea prae aliorum mentione frequens apud Suidam eorum est memoria qui Zenonis, Anastasii, Iustiniani temporibus floruerunt i. e. ipsa illa aetate qua Hesychius vixit, e. g. Agathiae, Christodori, Coluthi, Damascii, Eugenii, Eustathii historici, Hermolai, Malchi, Mariani, Nicolai rhetoris, Pamprepii, Pauolbii, Petri Magistri, Procopii, Timothei Gazaei, Triboniani (de quo dictum etiam in epitome Hesychii), Zosimi, aliorum. Contra qui post illa tempora inclaruerunt, eorum aut rara est apud Suidam memoria aut, ubi ex scriptoribus ecclesiasticis hauriri non potuit, certe manca admodum et exilis, velut Pauli Aeginetae aut Theophylacti Simocattae. Postremo

quamquam plurimi inter Hesychii et Suidae tempora regnabant imperatores qui Constantini nomine utebantur, tamen nusquam hos Suidas distinguit, sed ita ubique loquitur, quasi unus tantum eius nominis imperator fuerit. cf. s. *Ἀψύρτιος*, *Γυμνάσιος*, *Ἑλλάδιος*, *Θέων Σιδώνιος*, *Ἰάμβλιχος*, *Ἰουλιανὸς Δόμνου*, *Λιβάνιος*, *Οὐλπιανὸς Ἀντιοχεύς*, *Παλλάδιος*, *Παῦλος Αἰγύπτιος*, *Προαιρέσιος*, alibi. Quo aperte docet alienam se ferre personam. nam ita loqui Hesychio sane licuit, non licuit Suidae. similiter qui s. *Νικόλαος ῥήτωρ* scripsit hunc hominem floruisse *ἐπὶ Λέοντος βασιλέως τοῦ πρεσβυτέρου* non novit nisi duos huius nominis imperatores, quod in Hesychium quidem cadit, non item in Suidam, qui fieri non potuit ut quatuor cognomines duobus illis imperatores ignoraret.

Iam satis puto constare ut in omnibus fere quae ad historiam literariam pertinent, ita in eis quae de Callimachi vita scriptisque habet Suidam ab Hesychio Milesio pendere. sequitur igitur ut iam paulo pluris illa Callimacheorum operum tabula nobis aestimanda sit. nam non iam cum aliquo
XIV ex Suidarum genere nebulone, qui rem testetur, aut cum ignoto plane teste nobis res est, sed cum auctore minime obscuro nec nimis recenti, Hesychio Milesio. Quod si tamen quaesiverit quispiam, is num locuples testis habendus sit, nos vera docebimus et voluisse eum dicere et vero etiam potuisse. Ac primum videamus quo modo in philosophorum historia enarranda versatus sit, de quo propter epitomae rationem certum est iudicium. Apparet autem in ea re plerumque ita se ad Diogenis Laert. auctoritatem Hesychium contulisse[1], ut quae inde sumpta sunt non transversum ut aiunt digitum a Diogeneis recedant, sed paene ad verbum inde descripta sint. qualia Muellerus indicavit fere omnia praeter haec pauca, in §. 31, quae Hesychius e Diogen. 9, 29. recepit, in §. 61, quae fluxerunt e Diogen. 2, 113. 114. 117—120, in §. 76 extr. quae redeunt apud Diogen. 7, 181. Praeter haec autem quae vel Muellerus vel nos e Diogene demonstravimus sumpta

[1]) Rem potius ita habere, ut Hesychius usus sit Demetrii Magnetis copiis, quae patuerint etiam Diogeni Laertio, invictis argumentis nunc demonstrat Nietzsche in Mus. Rhen. XXIV. cf. inprimis p. 227 seq.

restant quaedam quae aliis auctoribus Hesychius debet, Porphyrio fortasse, cuius philosopham historiam ipse testificatur apud Suidam s. *Ἐμπεδοκλῆς* et s. *Σωκράτης* (item s. *Ὅμηρος*), videturque idem liber intelligendus etiam s. *Φερεκύδης* et *Γοργίας* (item s. *Ἡσίοδος*), sed s. *Ἀμμώνιος* de alio cogitandum libro docti et laboriosi viri qui tertio post Christum natum saeculo vixit. nam Porphyrius ultra Platonem eiusque tempora philosopham historiam non deduxit teste Eunapio de vit. sophist. p. 3 Boiss. Tum s. *Δομνῖνος* et s. *Δῶρος* Damascii, qui Iustiniani imperatoris aequalis erat (cf. Suid. s. v.), *φιλόσοφος ἱστορία* in testimonium vocatur, item s. *Σωτάδας Βυζάντιος* Aristoclis liber sextus *περὶ φιλοσοφίας*, quo volumine *πάντας φιλοσόφους καὶ δόξας αὐτῶν* enumeravit (Suid. s. *Ἀριστοκλῆς* coll. Ions. de histor. philos. IV, 8.). Praeterea autem aliorum sine dubio doctis laboribus Hesychius in ea re usus est, sed vel sic satis apparet idonea ei ad manus fuisse subsidia quibus verum indagare posset.

Non minus autem quam in philosophorum rebus tradendis ad poetarum historiam enarrandam Hesychius largis fideque dignis copiis instructus erat, quibus eadem eum atque Diogenis copiis usum esse fide non est quod negemus. Et prae ceteris quidem hic nominandi Dionysii Halicarnassensis *μουσικῆς ἱστορίας* libri XXXVI (Suid. s. *Διονύσιος*), cuius operis cogitationem informare animo hodieque possumus ex Rufi musica historia a Sopatro excerpta in Eclogis quas Photius Bibl. cod. 161. p. 103 seqq. descripsit. nam quum eadem sit Dionysii et Rufi librorum inscriptio singularis et longius quaesita, ut quam acceperint non a solis musicis qui proprie vocantur, sed etiam a poetis qui „ad studium hoc se adplicarant musicum", praeterea quum uterque *καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν* mentionem fecerit (cf. Suid. s. *Διονύσιος* et Phot. l. l. p. 103. B. l. 20.), postremo quum scholiasta Aristidis p. 537. Dind. dicat: *τὸν δὲ ποιητὴν αὐτοῦ* (i. e. carminis cui initium fuit *Παλλάδα περσέπολιν*) *Ῥοῦφος καὶ Διονύσιος*[1])

[1]) Hunc scriptorum ordinem ne quis putet nostrae coniecturae adversari, moneo ita loqui scholiastas solere ubi non usi nisi epitomatoris aliquo opere ipsum tamen scriptorem, ex quo ille hausit, simul nominare volunt ab epitomatore fortasse non celatum. cf. Naber. Proleg. in Photii Lexic. p. 10.

ἱστοροῦσιν ἐν τῇ μουσικῇ Φρύνιχόν τινα, ἄλλοι δέ φασι Λαμπροκλέα ἢ Στησίχορον, unde utrumque eadem tradidisse apparet in re de qua contrariae sibi extabant grammaticorum sententiae, in his Eratosthenis, qui Lamproclis fuisse carmen evicerat (cf. schol. Aristoph. Nub. 967), — haec igitur quum ita sint, mihi quidem videtur non posse dubitari, quin Rufus amplissimum Dionysii volumen in brevem aliquam summam contraxerit. Itaque propter Rufi librum (cf. Phot. p. 103 B. l. 16 seqq.) Dionysium quoque putabimus prioribus libris egisse de poetis tragicis, comicis, dithyrambicis, de tibicinibus et citharoedis itemque dedisse (praestat enim ipsius Photii apponere verba) ἐπιθαλαμίων τε ᾠδῶν καὶ ὑμεναίων καὶ ὑπορχημάτων ἀφήγησιν, περί τε ὀρχηστῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς θεάτροις ἀγωνιζομένων, ὅθεν τε καὶ ὅπως οἱ τούτων ἐπὶ μέγα κλέος παρ' αὐτοῖς ἀναδραμόντες γεγόνασιν, εἴτε ἄρρενες εἴτε καὶ τὴν θήλειαν φύσιν διεκληρώσαντο· τίνες τε τίνων ἐπιτηδευμάτων ἀρχὴ διεγνώσθησαν, καὶ τούτων δὲ τίνες τυράννων ἢ βασιλέων ἐρασταὶ καὶ φίλοι γεγόνασιν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τίνες τε οἱ ἀγῶνες καὶ ὅθεν, ἐν οἷς ἕκαστος τὰ τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο. καὶ περὶ ἑορτῶν δέ, ὅσαι πάνδημοι τοῖς Ἀθηναίοις. Atque ex prioribus hisce libris servatam esse brevem aliquam particulam qua de Aeschyli tragoedia agitur (cf. Dindorf. schol. Aeschyl. p. 7), admodum probabilis est Nackii et Ritteri (de Didym. opuscul. p. 89) suspicio, itemque inde excerpta quaedam de comoedia habemus in Crameri Anecdot. Paris. I, p. 8. (cf. etiam
XV Tzetzae scholiorum in Aristophanem prolegomena ab Henrico Keilio edita in Museo Rhenano VI [1848], p. 114 seq.). Sequentibus deinde libris etiam αὐλημάτων historiam dedit, item enumeravit, ἄνδρες τε ὅσα ηὔλησαν καὶ δὴ καὶ γυναῖκες· καὶ Ὅμηρος δὲ αὐτῷ καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἀντίμαχος οἱ ποιηταὶ τῆς διηγήσεως μέρος, καὶ τῶν ἄλλων πλεῖστοι τῶν εἰς τοῦτο τὸ γένος τῶν ποιητῶν ἀναγομένων (i. e. ποιητῶν παντοίων, ut Suidas sive Hesychius s. Διονύσιος loquitur). ἔτι δὲ καὶ περὶ γυναικῶν μαντικῶν ἀναγράφει, τίνες τε καὶ ὅθεν αἱ καλούμεναι Σίβυλλαι (de quibus etiam Hesychius disseruit compilatusque est a Suida). Quod autem Stephanus Byz. p. 646, 5 Dionysium de Euage comico egisse narrat in vicesimo tertio musicae historiae libro, non, quod exspecta-

veris, in aliquo ex prioribus, causam hanc puto fuisse, quod poetas qui nullo doctore nobiles erant neque alienis praeceptis, sed suapte indole poetae evaserant, quos *αὐτοδιδάκτους* Graeci appellant, a reliquorum numero segregaverat. nam *Εὐάγης* (ipsius Dionysii verba sunt ap. Steph. l. l.) *ποιμήν τις ἦν ἀγράμματος καὶ τῆς ἄλλης παιδείας ἄπειρος, ποιητὴς δ' ἀγαθὸς κωμῳδιῶν*. — Hoc igitur tam copiosum tamque eruditum opus quis neget Hesychium, quotiescumque ad poetarum memoriam illustrandam accessit, cupide et libenter in usum suum convertisse, ut usus est apud Suidam s. *Ἀντιφάνης* et s. *Ὀρφεύς*. Praeterea autem memorabile Dionysium ab Hesychio in testimonium vocari s. *Παμφίλη* vel s. *Σωτηρίδας*. nam quum, quantum quidem scimus (cf. Voss. de histor. Graec. p. 237 Westerm.), neque Pamphile neque Soteridas carmina fecerint, mirum esset quod Dionysius *ἐν τῷ λ' τῆς μουσικῆς ἱστορίας* memorasse traditur Pamphilae adscribi solitos libros non ipsius doctae feminae, sed patris Soteridae fuisse, nisi promptissima esset coniectura praeter ipsorum poetarum simul eorum quoque doctorum virorum memoriam Dionysium illustrasse, qui commentando de iis meruerant. certe Soteridam novimus (cf. Suid. s. v.) de Homero, Euripide, Menandro scripsisse. Eodemque pertinere videtur quod s. *Ἡρωδιανός* Suidas habet: *γέγονε* (Herodianus) *κατὰ τὸν Καίσαρα Ἀντωνῖνον τὸν καὶ Μάρκον, ὡς νεώτερον εἶναι καὶ Διονυσίου τοῦ τὴν μουσικὴν ἱστορίαν γράψαντος καὶ Φίλωνος τοῦ Βυβλίου*, quibus indicare Hesychius videtur Dionysium et Philonem praecipuos sibi in hac re fuisse fontes atque in eorum operibus Herodiano quoque, si propter temporis rationem licuisset — nam uterque sub Hadriano floruit — locum futurum fuisse suum et debitum. Et Philonis quidem significare videtur *βιβλία ιβ' περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων* (cf. Suid. s. *Φίλων*), quamquam fortasse usus est etiam eiusdem *βιβλίοις λ' περὶ πόλεων καὶ οὓς ἑκάστη αὐτῶν ἐνδόξους ἤνεγκε* (sed qui apud Suid. s. *Παλαίφατος Ἀβυδηνός* in testimonium vocatur Philo, qui *περὶ παραδόξου ἱστορίας* scripserit, alius est. cf. Westermann. Paradoxogr. p. XXXVI). Librorum autem tabulas neque hunc puto suppeditasse Hesychio neque Asclepiadem Myrleanum (citatum s. *Ὀρφεὺς Κροτωνιάτης* et s. *Πολέμων*), qui

περὶ τῶν γραμματικῶν scripsit primo a. Chr. n. saeculo (cf. Lehrs. Herodian. script. tri. p. 428 seqq.) et potuit sane poetas quoque attingere, quum inter Alexandrinos multi essent grammatici iidemque poetae, ut ipse Callimachus, — neque Hermippum, qui de Parthenio poeta egit (Suid. s. *Παρθένιος*) in libro *περὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων* (citato etiam s. *Ἄβρων* et s. *Ἴστρος*), — neque alium quendam Dionysium qui *Χρονικὰ* scripsit citaturque semel s. *Εὐριπίδης τραγικός*, — sed unus suppeditavit Dionysius Halicarnassensis, *τῆς μουσικῆς ἱστορίας* auctor. Nam indices operum, qui quidem *κατὰ στοιχεῖον* compositi sint, nunc apud Suidam paucis exceptis philosophorum fere non legimus nisi tragicorum comicorumque et epicorum, ut hi quidem indices suum sibi et proprium auctorem vindicent. Et dramaticorum quidem poetarum tabulas supra attulimus, epicorum praeter Callimachum exempla sunto Nicandri (cf. Suid. s. v., ubi repraesentata *Θηριακῶν* mentione reliqua iusto ordine decurrunt), Parthenii (Suid. s. v., ubi scribendum videtur: *δι' ἐλεγείας Ἀφροδίτην* coll. Suid. s. *Θέογνις*, *Σιμωνίδης*, *Τυρταῖος*, non *δ' ἐλεγείας*, *Ἀφροδίτην*), Euphorionis. Atqui ipsis his poetarum generibus praeter ceteros studuisse Dionysium docet eius lexicon, quo de supra aliquoties diximus, unde tot in Photii et Suidae lexica manarunt poetarum fragmenta. Cui ergo rectius putabimus Hesychium singulare istud tabularum genus debere quam Dionysio?[1])

XVI Sed haec quidem hactenus. nam certe propter Callimachi tabulam non iam opus est ut addam quosnam auctores in aliorum virorum praeter poetas historia enarranda Hesychius secutus esse videatur aut quibus se addixerit, ubi Dionysius eum defecerit (quamquam vel in his docuit quanta esset diligentia, ut qui, alia auxilia quando deessent, bibliothecarum forulos perscrutaretur. cf. Suid. s. *Δαμόφιλος* et s. *Σέλευκος Ἐμισηνός*). Tantum autem posthac constabit, suam fidem et auctoritatem non denegandam esse librorum Callimacheorum tabulae quae apud Suidam exstat, utpote quam non ipse

[1]) Meum hoc de Dionysio Hesychiani libri fonte praecipuo iudicium probat Wachsmuth. l. l. p. 145 seqq. meamque sententiam etiam firmius corroborare studuit. —

confecerit Suidas, sed per Hesychium Milesium a Dionysio Halicarnassensi acceperit accurate et prudenter compositam, etsi excerpendo distrahendo conglutinando depravaverit, qua depravatione non effecerit tamen, ut aliqua pretiosissimae tabulae pars in integrum restitui nequeat aut ad usum sit inhabilis nulliusque pretii. Huic igitur tabulae confisi iam de singulis Callimachi operibus et fragmentis disputabimus.

Ac primum quidem, — nam hinc tabula orditur — disceptabitur

I. Ἰοῦς ἄφιξις,

quo ex libro quum nullum uspiam vel levissimum testimonium apertis verbis prolatum habeamus, nec de forma operis nec de argumento quicquam constat, ut ad solam sit coniecturam confugiendum. Primum autem, si integra inscriptio est Ἰοῦς ἄφιξις, de quo non dubitamus, carmen potius quam oratione pedestri scriptum librum habebimus. historicus enim scriptor adventus locum additurus fuisse videtur, quem poetae omittere licuit, praesertim si ἄφιξιν voluit esse non simplicem adventum, sed adventum supplicantis sive ἱκέτευσιν, quem ad modum Aeschylus fecit in Suppl. 467, ubi rex Danao praecipit: *κλάδους τε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων θές, ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ πάντες πολῖται*, coll. ibid. 228: *κλάδοι γε μὲν δὴ κατὰ νόμους ἀφικτόρων κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἐγχωρίοις*. Supplex autem Ἰοῦς fuit in vaccam conversae oestroque percitae post magnos errores in Aegyptum adventus. nam vix attigerat Nili ripam, quum *procubuit genibus resupinoque ardua collo quos potuit solos tollens ad sidera vultus et gemitu et lacrimis et luctisono mugitu cum Iove visa queri finemque orare malorum*, ut vix sine aliorum (ipsius fortasse Callimachi) exemplo scribit Ovid. Metam. I 730 seqq. Ubi a Iove tacta humanam formam recuperavit et Epaphum a Iove edidit, qui quum Aegypti regnum adeptus esset (cf. Aeschyl. Prom. 815 et 853 seqq.), per eum Io *ἀρχὴ καὶ πηγὴ τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ βασιλικωτάτων γενῶν* extitit, quem ad modum Plutarch. de Malignit. Herod. XI loquitur. nam quintum ab Epapho genus Argos rediit, Danaides, quarum una

κατ' Ἄργος βασιλικὸν γένος (Aeschyl. Prom. 872) peperit. Aptissimum sine dubio hoc Callimachei carminis argumentum fuit, in quo carmine fortasse etiam Epaphi pueri fata celebravit. nam Epaphum *Ἥρα δεῖται Κουρήτων ἀφανῆ ποιῆσαι· οἱ δὲ ἠφάνισαν αὐτόν. καὶ Ζεὺς μὲν αἰσθόμενος κτείνει Κούρητας· Ἰὼ δὲ ἐπὶ ζήτησιν τοῦ παιδὸς ἐτράπετο. πλανωμένη δὲ κατὰ Συρίαν ἅπασαν, ἐκεῖ γὰρ ἐμηνύετο, ὡς τοῦ Βυβλίων βασιλέως γυνὴ ἐτιθήνει τὸν υἱόν, καὶ τὸν Ἔπαφον εὑροῦσα, εἰς Αἴγυπτον ἐλθοῦσα ἐγαμήθη Τηλεγόνῳ τῷ βασιλεύοντι τότε Αἰγυπτίων*, quae Apollodori verba sunt II 1, 3. Haec autem si Callimachi illo carmine tractata putamus esse, inter incerta eius poetae fragmenta non deerunt quae huc referri possint, velut quae de Nilo flumine narrantur fr. 445 fortasse cum fr. 241 ita iungenda: *τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα* [*καὶ*] *οὐδ' ὅθεν οἶδεν ὁδεύει θνητὸς ἀνήρ*, ut *οὐδέ* sit ne — quidem. ad eundem autem locum etiam fragm. 176 *εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι*, a Tibullo I 7, 28 expressum pertinere probabile reddit hoc, quod Tibullus quoque l. l. illam rem cum occulto Nili capite memorat. praeterea in hoc carmine locum habuerit fr. 108, quod imprimis huic sedi aptissimum propter memoratum Herae *λάχος*, quae ita Jovis pellici placata erat, ut suam sedem ultro utriusque posteris concederet: *τοῖς μὲν ἀρισκύδης εὔνις ἀνῆκε Διὸς Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἑὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλῃ Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.* nam inter Jonis posteros etiam Hercules (cf. Aeschyl. Prom. 874 seq.) et Heraclidae fuerunt, quos tamen Hera noluit nisi post magna in itinere pericula summo cum labore (cf. Müller. de Dor. I p. 81 not. 1) Argos occupare. Atque illius promissi non immemores Heraclidae nunquam ita desperarunt, ut invisis sibi gentibus se adiungerent (nam hoc loco fuisse puto fr. 134 *οὐδ' ὧδ' ἐμόγησαν ἐλπίδες, ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι*), sed tandem Argos totamque fere Peloponnesum occuparunt et Italiae quoque et Asiae partem sibi subiecerunt. nam huc pertinere puto frag. 448, fr. 473. Sed fortasse ne his quidem enarratis rebus argumentum carminis absolutum erat. nam quum apud Lucian. in Dialog. deor. III a Jove Hermes iubeatur Jonem in Aegyptum deducere, ut ibi Isidem faciat, quae iam Aegyptiis dea sit et Nilum quotannis augeat atque ventos mittat et

navigantes servet (coll. Dial. deor. VII), cui in summa re adstipulantur Hygin. Fab. 145 (inde in Aegyptum venit, ubi parit Epaphum. Jovis quum sciret suapte propter opera tot eam aerumnas tulisse, formam suam ei propriam restituit deamque Aegyptiorum esse fecit, quae Isis nuncupatur), Diodor. Sicul. I 24, Apollod. II 1, 3 extr., Eustath. ad Dionys. Perieg. 918, Serv. ad Vergil. Georg. III 152, alii, et quum Jo satis mature in Isidem transfigurari coepta esse videatur, quidni verisimile sit hoc carmine Callimachum etiam Isidem attigisse. Atque hoc praecipuum argumentum carmini fuisse Prellerus statuit Mythol. graec. II p. 30 not. quamquam quae huic historiae vindicem poetica frustula inter anonyma Callimachi non invenio praeter fr. 139 (*καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀροδάμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξ'*) et fr. 485 (*περσίη, ἧς θ' ἕνεκεν πένθος ἀπωμόσατο*). nam reliquam Isidis historiam non carmine, sed *ὑπομνήμασιν* exposuisse videtur. cf. fr. 561. — Obiter moneo Bergkium in Praef. Anthol. II p. XIII huic carmini adscribere voluisse etiam fr. 46: *βουσσόον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί*, quod cur non credamus Suidae ex Hecale petitum esse affirmanti causam non video. Idem autem Bergkius ibid. carmen Aetiorum libris insertum fuisse putat, quod etsi falsum esse demonstrari nequit, ego tamen Suidae tabulae plus fidei habendum esse credo, qui peculiare carmen *Ἰοῦς ἄφιξιν* fuisse existimaverit.

Sequebantur in integra tabula si non statim, certe post breve intervallum

II. *Αἴτια*,

de cuius carminis sive potius syllogae carminum forma et argumento plura sciri posse videntur quam Bentleius proposuit. is enim praeter ipsius Callimachi fragmenta non attulit nisi epigramma Apollonii Rhodii in Anthol. Pal. XI 275 perverse explicatum a Reisk. ad Theocrit. XV 50:

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς,
αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος,

(ita enim recte Bentl. iubet scribi, non *Αἴτια Καλλιμάχου*). item incertum poetam in Anthol. Pal. VII 42:

Ἆ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
ἦ ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔης.
τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν,
ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους,
εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
ἤγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων·
αἳ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων ἡρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι

(ubi Bentleius quidem foedissimo hiatu v. 4 *ἀμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους* non magis offendit quam novissimi editores, Heckerus autem Com. crit. de Anthol. I p. 178 non sat idoneis exemplis utitur ad excusandum hiatum, quem facile vitare poeta potuit, ut a librario potius profectum putem quam ab ipso poeta, quem bis *ἀμφί τοι* scripsisse crediderim. sic certe etiam Pindarus inter praepositionem et casum interposuit illam particulam Pyth. I 69 *σύν τοι τόν κεν ἀνήρ*) —, tum Martial. X 4:

Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiasque
invenies: hominem pagiua nostra sapit.
Sed non vis, Mamurra, tuos cognoscere mores
nec te scire: legas Aetia Callimachi

(de quo recte statuit Schneidew. in Goetting. gel. Anz. XCIX (1851) p. 690) —, postremo locum Clementis Alex. Strom. V 8 p. 676 Pott.: *Εὐφορίων ὁ ποιητὴς καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια καὶ Ἶβις καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα καὶ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται παισίν* (sic enim pro *ἅπασιν* legendum coll. Blomf. gloss. ad Aeschyl. Pers. 408, ut suaserunt iam Davis. ad Cic. de Divinat. II, 64 et Mein. Anal. Alex. p. 32) de obscuritate Aetiorum monentis, quam in universum Callimacho exprobrat etiam scholiasta Aristoph. Thesmoph. 80 Bentlei tempore nondum editus: *τοῦτο δὲ αἰνιγματῶδες κατὰ Καλλιμάχου* (leg. *Καλλίμαχον*) *ἄν τις φαίη κ. τ. λ.* (unde novum Callimachi fragmentum extudit Rauch. de Aet. p. 69 parum dextre), unde factum ut iam mature non ignobiles grammatici difficultates huius carminis expellere studerent, Theo et Epaphroditus. Et illius quidem, qui Apionis decessor Didymique nobilissimi grammatici fere aequalis fuit (utrumque testatur

Suid. I 1 p 582) atque non solum Homeri carmina (cf. La Roche, die Homer. Textkritik p. 57 n. 94), sed etiam Apollonium Rhodium, Theocritum, Lycophronem, fortasse etiam Pindarum commentatus est et *λέξεις κωμικάς* scripsit (de quibus omnibus cf Ahrens. Praef. Theocrit. vol. II p. XXVII seqq.), mentio bis facta est in Etym. Magn. p. 160, 30: *οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τῶν β' Αἰτίων* (frag. 19) et ibid. p. 207, 47: *οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' Αἰτίου* (nonne *Αἰτίων* cum Sylburgio?) *Καλλιμάχου* (frag. 17), Epaphroditi autem, qui Suida teste I 2 p. 361 sub Nerone, cuius *ἐξελεύθερον* eum vocat Steph. Byz. p. 170, 8, vixit, sed usque ad Nervae tempora vitam produxit et praeter *λέξεις* (cf. schol. Aristoph. Equit. 1150, Vesp. 333, et La Roche l. l. p. 112) etiam commentarios in Homerum (La Roche l. l.), in Hesiodi Scutum (cf. Muetzell. de Emend. Theogon. p. 291 seq.) et *εἰς Πίνδαρον ἐξήγησιν* (cf. Eudoc. Viol. p. 168) scripsit, meminerunt Stephan. Byz. p. 247, 10: *Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' Αἰτίων*, et schol. Aeschyl. Eumen. 16: *Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β'*. Quae quidem testimonia, Theonem et Epaphroditum Callimachi *Αἴτια* esse interpretatos, etiam alia ratione his studiis non infructuosa videntur fore. nam ut fr. 17 et 19, quibus modo vidimus grammaticum adiecisse *οὕτως Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' Αἰτίων* aut simile quid, propter hanc ipsam commemorationem nemo dubitaverit Aetiis res illas adscribere, ita etiam Callimachi quosdam alios locos, quorum interpretationi a grammaticis subicitur aliquanto minus integrum hoc: *οὕτως Θέων* (vel *Ἐπαφρόδιτος*), non ex alio carmine atque ex Aetiis petitos iure censebimus. itaque fr. 230, cui ab Etym. Magn. p. 144, 55 seq. addita haec: *οὕτως Θέων ὁ τοῦ Ἀρτεμιδώρου*, sine ulla haesitatione Aetiis adscribimus non diversum rati hunc Theonem Artemidori ab eo esse Theone, quem alibi Etymol. Magn. Callimachi Aetiorum interpretem dicit. ob eandemque causam fr. 305 Aetiis vindicamus, quoniam hoc postquam Stephanus p. 45, 16 protulit, mox addit: *Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ κ. τ. λ.* nec iam dubitabit quisquam, quin Aetiis asserendum sit fr. 130 ab Etym. Magn. p. 137, 49 citatum, nam ibi quoque mox additur: *οὕτως Ἐπαφρόδιτος* (cf. quae ad frag. 152 dicemus). Ne quis autem hac obser-

vatione abusus nova adeo fragmenta Callimacho vindicare velit ex Theonis memoria ap. Steph. Byz. s. *Ἄλος*, aut ex Epaphroditi, cuius nunc demum ex Etym. Florent. p. 168 Miller. prodierunt verba haec: *Ἴμβρασος· Ἰμβράσου παῖς. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον ἀπὸ τῆς Ἴμβρου τῆς νήσου. οὕτως Ἐπαφρόδιτος*, — priorem locum moneo ex commentariis Theonis in Hom. Il. II 682 (*οἵ τ' Ἄλον — ἐνέμοντο*), alterum ex Epaphroditi in Hom. Il. IV 520 (*Πείροος Ἰμβρασίδης*) petitum videri, unde appariturum spero in Etym. Flor. l. l. corrigendum esse: *Ἰμβρασίδης*, *Ἰμβράσου παῖς*, non sic: *Ἴμβρασος· „παῖς Ἰμβράσου"*. — Sed ut redeat oratio unde digressa est, quum Bentleius de Aetiorum ratione praeter argumentum et obscuritatem carminis nihil attulisset, hanc inopiam levare nescivit Ernestius, nisi forte levavit hac observatione p. 417, Aetia non scripta esse versibus elegiacis, quod priores putaverint, et quae citentur Aetiorum fragmenta elegiaca ex Elegorum opere manavisse. verum is gravissimus Ernestii error fuit, qui falli se passus est Aetior. frag. 19:

ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος Ὑψιζώρου
ἄστυρον εἰσανέβαινε.

nescivit igitur aut tum forte non meminit, veteres grammaticos, si quando non totos apponentes poetarum versus in aliqua eorum versuum voce subsistant quam illi elisione facta ultima syllaba privaverant, solere tamen integram hanc vocem adscribere. velut Homeri versum Od. X 1 *Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν* ita citat Stephan. Byz. p. 53, 9: *Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθα*, cuius generis ne plura afferamus otium nobis fecerunt Lehrs. ad Herod. Monad. p. 143, Friedlaender. de Nicanor. p. 125, La Roche in Homer. Untersuchung. p. 162. Callimachus igitur *εἰσανέβαιν'* scripserat, admissa in medio pentametro elisione, quod fecit etiam in fr. 147 et alibi. Quod autem Ernestius fragmenta elegiaca non ex Aetiis, sed ex Elegorum opere petita esse putabat, nollem omisisset quaerere, quaenam ratio inter Elegias, quas Callimachi peculiare opus fuisse sumpsit, et Aetia esset, de qua ante omnia quaerendum fuit.[1]) saepenumero enim et

[1]) Quae sequuntur pridem edita a me sunt in Programm. Gym. Gothani 1851 inscripto Prolegomena in Callimachi *Αἰτίων*

alios puto miratos esse et ipse qui factum sit miratus sum, I
ut, quamquam plurimi aestimabant dum integrae erant et Graeci et Romani critici [cf. Quintil. X 1, 58 et aliorum locos apud Dilthey de Callimachi Cydippe p. 4, ubi adde Gram. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 196, Etymol. Gud. p. 180, 6, Tzetz. Proleg. in Lycophr. p. 257 Müll.] Callimachi elegias rarissime inveniamus cum aliquo exiguo de lautissimis olim copiis frustulo memoratas. Nam quum ex Hecale Callimachi, epico carmine, quod ut magni faciebant veteres ita non ducebant pluris quam elegias, quum igitur ex Hecale quae petita sint ad minimum triginta nobis fragmenta propinantur, tum ex elegiis depromptum dicitur unum solum in Etym. Magn. p. 290, 50 (Callim. frg. 67 Bentl.). iure enim Bernhardy histor. lit. graec. II p. 394 cum Gaisfordo reprobavit in Stobaei Flor. tit. 115, 11 (Callim. fr. 11) codicis Leidens. lectionem *ἐλεγεῖα*, a Valckenaerio magnopere commendatam, sed quae conicientis potius librarii nota sit. — Verum enim vero desinamus mirari. parata enim ratio est qua quae antea mirabilia videbantur iam appareant rei convenienter facta. Ita enim iudico, elegiarum Callimachearum fragmenta si quando in libris suis usurpaverint veteres, non elegiae sed aliquo proprio elegiarum nomine usos esse. quod non ita nunc intelligi volo quasi suum cuique fuerit elegiae proprium nomen quo usi sint — quamquam a veritate ne hoc quidem plane abhorret, ut docet Cydippe, docent a Suida et aliis servati tituli unus et alter —, sed totum elegiarum Callimachearum corpus praeter *ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν εἰς Σωσίβιον* et *πλόκαμον Βερενίκης* et *Γάμον Ἀρσινόης* et si quas alias elegias oblata solemni aliqua occasione poeta scripsit, communi puto *Αἰτίων* nomine comprehensum fuisse, i. e. Callimachi Elegias non fuisse diversas ab eo poetae libro saepe laudato, quo ille, per somnium abreptum se e Libya in Heliconem montem et cum Musis colloquentem fingens, narravit quae Musae *εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων Ἡρώων αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι*, ut

fragmenta. ea quum etiamnum maximam partem probem, repetenda hic typis existimavi, ut simul quae hic illic ab aliis reprehensa in his videbam defenderem si possem, novaque adderem. ea omnia cancellis circumscripta exprimenda curavi.

est apud incertum poetam in Anthol. Palat. VII 42. Ubi Libyam quis non intelligat Callimachi patriam, Cyrenen? ergo etiam *Αἴτια* scripserit in patria sua,[1]) antequam Alexandriae sedem rerum et fortunarum suarum collocavit, i. e. dum iuvenis erat, non vergens iam ad senectutem, ut scribit Hecker. Com. Callim. p. 16, qui quae suae firmandae sententiae attulit testimonia, schol. Iliad. XVI 234 et schol. Vatic. Eurip. Rhes. 28 (frag. 484 et 492), aliter esse explicanda docui in Jena. allg. litt. zeit. 1848 p. 871 a et p. 873 a.[2]) Quod autem *Αἴτια* ab Elegiis non diversa fuisse iudico, eius iudicii quum plana et expedita sint argumenta, non est dubitandum quin qui antea hanc rem tractarunt in idem incidissent, nisi aut falso sibi persuasissent *Αἴτια* puris scripta

[1]) [Assentitur mihi Rauch., die Fragment. der Aet., in Program. Rastatt. 1860, p. 1, sed Merkel. Praef. ad Apollon. Rhod. p. XXI tantum concedit, Aetia Cyrenae a Callimacho inchoata fuisse, a iuvene autem edita esse non credit. ac neutrum probat Dilthey. de Cyd. p. 15 not. 1, quia praeterito cuilibet tempori assignare somnium poeta potuerit. Potest quidem hoc verum esse. sed si Alexandriae demum vir factus Callimachus Aetia scripsit, cur non ex urbe Alexandria, sed e Libya se abreptum in Heliconem finxit et post somnium intercedere statuit magnum temporis spatium, dum materiam a Musis acceptam Alexandriae metro adstringeret? An quis putet in Libya libros ei defuisse e quibus materiam peteret carminibus eosque Alexandriae demum ei suppetisse? Postremo Meinekius ad Callim. p. 131 Aetia longo temporis intervallo post hymnum in Jovem composita dicit, quod si verum esset, sane Aetia a poeta sene scripta Alexandriae fuisse dicendum esset. Sed admodum debile et infirmum Meinekii argumentum est, ut qui existimet Callimachum in Aetiis (fr. 195 et 465) probasse de deorum sortitione munerum fabulam, qnam in Hym. Jov. 60 mendacii accuset. At quidni aliam famam in alio carmine sequi potuerit quovis tempore? In neutram autem partem quicquam valere locos Suidae II 2. p. 698 (*Σεβηριανός — τὰ μὲν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχατο μετρίως, τὸν δὲ Καλλίμαχον εἰς χεῖρας λαβὼν οὐκ ἔστιν ὅτι οὐ κατέσκωπτε τὸν Λίβυν ποιητήν*) et Statii Silv. I 2, 253 (hunc ipse choro plaudente Philetas Callimachusqne senex Umbroque Propertius antro ambissent laudare ducem) manifestum est.]

[2]) [Neutiquam his Heckerus probavit Callimachum Zenodoto Ephesio aequalem et maximam iam famam et auctoritatem adeptum esse florente Ephesio, quum nec scholiastam Homeri recte interpretatus sit et scholiastam Euripidis male intellexerit, qui non de celeberrimo Zenodoto Ephesio cogitavit, sed de Zenodoto Mallote.]

fuisse hexametris — id quod praeter Ernestium quem supra refutavimus, fecerunt Valcken. Callim. eleg. fragm. p. 8 et Ruhnk. ad Timae. p. 113 —, aut ignorata *Αἰτίων* ratione nescivissent aptissima tale opus praebuisse elegiarum argumenta. Sed si praebuit — quidni enim nunc quidem sumamus praebuisse, quum contrarium nemo facile probaverit? — quis *Αἴτια* dicat ab Elegiis diversa fuisse, ubi e tertio *Αἰτίων* libro laudatum viderit versum, quem e Callimachi Cydippe, elegiaco argumento, ut fatentur omnes, deprómptum esse certum est ex Aristaenet. epist. 1, 10 (cf. interpr. ad Call. fr. 26)? an probabilior Bernhardyi coniectura sit, l. l. p. 395, eandem rem Callimachum bis esse, et in Aetiis et in Elegiis, persecutum? Tum si quis Suidae II 1 p. 697 crediderit narranti Marianum, qui imperante Anastasio floruit, fecisse iambicam *μετάφρασιν Καλλιμάχου Ἑκάλης, Ὕμνων καὶ τῶν Αἰτίων καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων*, nonne statim eo inclinet ut *Αἰτίων* nomine putet Elegias esse comprehensas? an praestiterit ita putare, elegias, quo in genere Callimachum principem fuisse habitum Quintiliano X 1, 58 credi par est, Marianum noluisse *μεταφράζειν*, Hymnos libenter voluisse, quibus pretium non est? Postremo qui Propertii legit elegiam II 34, ubi Lynceum amore incensum monet ut ab epicis carminibus tragoediisve scribendis animum avocet atque hortatur in hunc modum (v. 31): tu Latiis Meropem Musis imitere Philetam | (sequor enim Bergkii ad Hermesian. 38 et Schneidewini in Philol. I p. 170 coniecturas) et non inflati somnia Callimachi. | nam cursus licet Aetoli referas Acheloi, | fluxerit ut magno fractus amore liquor, | atque etiam ut Phrygio fallax Maeandria campo | errat et ipsa suas decipit unda vias, | qualis et Adrasti fuerit vocalis Arion | tristia ad Archemori funera victor equus, — haec igitur qui legit num dubitet quin Propertius ad elegias scribendas Lynceum invitare voluerit tales, quales sint et Philetae carmina et Callimachi non inflati somnia, i. e. ea Callimachi carmina, quorum somnianti sibi Musas Heliconiadas argumenta dedisse poeta finxerat? Neque vero solas Propertius intelligit elegias amatorias, sed elegias cuiusvis generis. nam et Adrasti Arioni, quem canendum proponit Lynceo, nihil est cum amore, et

reliquis omnibus locis quibus Propertius Philetam et Callimachum laudat de eis cogitat poetis, qui ad levius argumentum quodcunque fuerit elegiis celebrandum animum appulerint et a grandioris epici carminis tractatione abstinuerint (cf. II 1. III 1. III 9. IV 1. IV 6.). —

Quod si Callimachi *Αἴτια* ea fuerunt carmina, quae veteribus essent perfectarum omnique numero elegantium elegiarum exemplar, consentaneum est plurimum lecta fuisse ideoque *Αἴτια* plurimas sibi vindicare inter eas versuum Callimacheorum particulas, quibus qui utuntur sine carminis titulo usi sunt. Unde patet ad *Αἴτια* sive Elegias aliquo modo restauranda plurimam suppetere materiam. Quamquam in congerenda hac e fragmentis anonymis materia cautione opus est, ne ad *Αἴτια* trahantur quae sint alius carminis. Veluti eo non traxerim fr. 297 *ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε*, quod quum Eustathius apponat ut *ἤδεα* demonstret esse ionicam formam, e lyrico quodam carmine sumptum videtur, in quo severior regnabat ionismus et metrum glyconium, unde concidit etiam Naekii (Hecal. p. 109), qui hexametri partem putabat, de rhythmo dubitatio. item nemo semel monitus dubitabit quin fragm. 269 *αἴ νῆας | ἀλιβδύουσι* referendum sit ad choliambos, inter quos tamen locum non concessit Meinekius, etsi commodissimum invenerit prope fr. X Mein. — Tum postquam Naekius Hecales argumentum et oeconomiam clarissima in luce posuit, fragmenta quaedam Callimachi anonyma certissima coniectura poterunt ad Hecalen referri, ut fr. 234 ita a Bentleio editum: *ἄνδρ' ἔλαιοι Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες*, de quo parum probabiles extant Tittmanni ad Zonar. I p. 160, Mülleri de Dor. I p. 442, Wordsworthii ad Theocrit. XIV 4, Heckeri Com. Call. p. 131 coniecturae. nam eo qui utitur versu Etym. Mag. auctor p. 86, 30 de bove aliquo intelligendum docet. itaque de tauro Marathonio interpretandum fragmentum puto, quem vivum Athenas, ut a populo
III spectaretur (cf. Naeke p. 254), Thesei iussu perduxerint iuvenes quidam robusti. ut hoc modo conicias Callimachum scripsisse [*τὸν δὲ δύ'*] *ἄνδρε νέοι Δεκελειόθεν ἀμ.* Ad eandem Hecalen, in qua multus erat Callimachus in describenda coena Theseo data, refero fr. 250, quod posthac ex Gaisfordianorum codicum et Etym. Gudian. p. 226, 38 vestigiis

ita scribendum erit: [χρῆθμόν θ' vel βούτομον] ὅ,ττι μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἔχῖνοι coll. fr. 64. — Postremo procul habenda ab Aetiis fragmenta satis multa quae manifesto sunt ex Epigrammatis petita, ut fr. 109 et fr. 111 eaque omnia, quae ad Callimachi pertinent poetarum censuram (frag. 74[a] et 74[b], frag. 223, 254, 279, 498, 541 epigr. 6 et 29). quae epigrammata tametsi a principio poetarum voluminibus in bibliotheca Alexandrina servatis inscripta erant, videtur tamen Callimachus postea iterum edidisse sive seorsum sive ut Πινάκων pars essent, nec dubium mihi quidem quin huc referendum sit fragmentum nuper post Dübnerum ab H. Keil. analect. gram. p. 6 editum, quod περὶ τοῦ Ἀρχιλόχου dictum et ἐν τῷ γραφείῳ Callimachi lectum grammaticus indicat. sed eius libri mihi videtur potius ἐπιγραφεῖον (i. e. ἐπιγραφῶν collectio. cf. κυλικεῖον, λοφεῖον, alia.) fuisse titulus, ut γράφειν et ἐπιγράφειν variant etiam apud eum cui debemus fr. 555, Choerobosc. in Theodos. p. 115, 16 (= Bekk. Anecdot. p. 1185) coll. cod. Marcian. ap. Gaisf. praef. ad Etym. Magn. p. 7 et Choerobosco ibid. p. 218, 19., eundemque librum indicatum puto in Etym. Mag. p. 72, 12 seq. ἀλυτάρχης . . . . . Ἡδύλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λλ ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας ἀλλύτας. ubi etiamsi verum sit (nam mihi certe nondum liquet) quod non sine codicum auctoritate Gaisford. [add. Cramer. Anecd. Paris IV p. 6, 23] et Meinek. exercit. in Athenae. I p. 37 praeoptabant εἰς τὰ ἐπιγράμματα K., tamen eadem illa quae dixi vera epigrammata intelligi possunt, in quae Hedylus poeta non commentarium scripserit, ut omnes statuere video, sed carmine invectus sit Callimachum depingens tamquam severum aliquem censorem et quendam quasi ἀλλύτην. — Contra autem cavendum etiam ne ad alia Callimachi carmina temere trahamus quae possint esse ex Aetiis petita, ut non laudo Heckerum qui in Schneidew. Philol. IV p. 479 ad Hecales coenam rettulit fr. 139 καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον | Αἰγύπτῳ κατέπηξε. nam de eadem persea pentametrum habemus frag. 485: περσίη, ἧς θ' ἕνεκεν πένθος ἀπωμόσατο, et grammaticus ubi scripsit κατέπηξε, potuit grammaticorum more (cf. supra) integrum ponere quod mancum (κατέπηξ') invenerat a Callimacho scriptum ita —:

Αἰγύπτῳ κατέπηξ' [*'Ακρισιωνιάδης*]. quo concesso fragmentum ad elegiacum aliquod carmen de Iside et Osiride referemus [cf. quae diximus de Jus adventu], nam Isidi sacra persea teste Plutarch. de Is. et Osir. c. 68. — Nec maiore iure inter carmina puris hexametris scripta locum tueatur fr. 443: *οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης | ἤγαγεν Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν*, ubi quum codices habeant *εἰς ἐπανάστασιν* vel *καὶ ἐπανίστη*, praestat scribere: [*καὶ Γαλάτας*], *οὓς Β. ἀ. ἑ. θ.* | *ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπαναστασίην*, de quo substantivorum genere vide Lobeckium disputantem parerg. in Phrynich. p. 527 seqq.

Sed ita remotis e fragmentorum anonymorum numero quae probabilius est alium sibi atque in Aetiis vindicare locum, — quae restant plurima ob eam quam dixi causam ad Aetia referenda sunt. Ea fragmenta qui in genera digerere instituerit, trium maxime singula esse generum inveniet. nam pertinent aut ad agones aut ad populorum urbiumve origines aut ad sacra publica omnemque deorum cultum. quartum enim genus totum est in coniectura positum, *εὑρήματα*, quamquam qui reputaverit quanta a veteribus in eo argumento elaborando sit opera posita (ut uno loco octo qui *περὶ εὑρημάτων* scripserint nominat Clemens Alex. Strom. XVI p. 362 Pott.)[1] et quo modo pertractaverint, concedet, opinor, non alienum fuisse a Callimacho rerum ad vitam maxime necessariarum auctores in *Αἰτίοις* celebrare. ac possem hanc coniecturam pluribus hic exornare orsus a Callimachi fr. 159 *καὶ γλαρίδες σταφύλη τε καθιεμένη τε μολυβδίς*, iungendo fortasse cum Daedali
IV historia quam in Aetiis a Callimacho enarratam fuisse constat [fr. 5], — nisi praestare videretur nunc quidem a coniecturis abstinere ubi firmissima agenda fundamenta sunt quibus reliquam nostram disputationem superstruamus. Illo igitur nunc omisso genere reliqua quae posui certissima sunt. Nec

[1] [*Εὑρημάτων* scriptores Lobeck. Aglaoph. p. 168 affert Ephippum, Philostephanum, Scammonem, Stratonem, Simonidem genealogum, Philochorum, Theophrastum. quibus alii addi possunt, velut Aristoteles (cf. Muellor. Fragm. Historicor. vol. II p. 181), Ephorus (cuius contra *Εὑρήματα* Strato scripsit teste Plin. Nat. hist. Elench. libri VII), Phylarchus (Suid. II, 2. p. 1569), Heraclides Ponticus (Diogen. Laert. V 88), Constantinus Porphyrogen. *περὶ τοῦ τίς τι (τί?) ἐξεῦρε* (cf. Schneid. Philol. II p. 336) aliique quibus usus est Plin. Nat. hist. VII 191.]

minus certum puto hoc, ea genera pertractata fuisse singulis *Αἰτίων* libris. aliter enim nec Callimachus paruisset rationi et verendum esset, ne ipsi parum tribuere videremur veterum testimoniis, qui quum peculiarem Callimachi librum *περὶ ἀγώνων* (cf. fr. 1) nominent, etsi grammaticorum more libros dicunt quae unius libri erant partes, hoc tamen docent, peculiari libro a Callimacho iunctim esse pertractatos agones, unde etiam de urbium originibus et de tertio quoque quartoque quodcunque fuit genere non iam dubia res sit.[1])

Deinceps quaerendum erit quoto *Αἰτίων* libro quodque genus Callimachus pertractaverit. quattuor enim fuerunt *Αἰτίων* libri, certe in sat frequenti horum librorum memoria, quae ultra quaternarium numerum non progreditur, plures fuisse non est credibile. Habemus autem ad solvendam hanc quam movimus quaestionem aliquot *Αἰτίων* fragmenta suo quodque libro ab eis qui usi sunt adscripta, quorum numerum nunc licet paulo auctiorem dare quam olim licuit Bentleio. sed horum fragmentorum plurima fatendum est non sufficere ad suum cuique generi vindicandum librum, adeo aut obscura sunt aut parum certo rem quam tractant definiunt, ut ad quod referas genus dubius haereas. Nihilo minus tamen hac via quo tendimus videmur pervenire posse, modo caute incedamus. Nam ut ab extremo libro ordiar, quod ex eo libro servatum habemus primum fragmentum (32 Bentl.) apud Steph. Byz. p. 223, 15 Mein. *Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται* —, ipso haud obscure indicante Stephano ad Delphorum theoriam

---

[1]) [Totum ab hac sententia dissidet Rauchii p. 4 iudicium, qui affirmat singulos Aetiorum libros paulatim factos et seorsum, ut quisque perfectus fuerit, editos esse ideoque parum verisimile videri ab initio poetam singulas elegias ex argumenti similitudine ordinasse et affinia argumenta eidem libro dedisse, neque facile Callimachum talem ordinem de integro inducere potuisse, ubi postea, si tamen fecit, iunctim quattuor Aetiorum libros edendos curaverit. Verum enim vero magnopere vereor ne hoc Rauchii iudicium omnibus videatur *καπνῶδες*, ut quod omni fundamento plane careat. Quod si non testimoniis pugnari potest, sed ex sola rei verisimilitudine ducenda coniectura est, quis neget probabilius esse Pythicum et Nemeaeum *ἀγῶνας* in eodem libro tractatos esse, quam in tertio libro hunc alterum, alterum in quarto, quo ille rettulit p. 7, ne hic quidem caute usus veterum testimoniis, ut postea videbimus].

pertinet, qua nono quoque anno sacrae lauri frondem *ἐκ τῶν Τεμπῶν* Delphos asportabant (cf. Müller. prolegom. mythol. p. 157 et 302), eamque rem non obiter et in transcursu Callimachum attigisse, sed data opera exposuisse ipsa videntur verba indicare. ergo quartus Aetiorum liber eius modi fuit rebus enarrandis destinatus. neque ei iudicio obstant alia duo fragmenta e quarto libro prolata. nam fr. 33: *Μυτωνίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τῷ δ'*, ut per se obscurum sit, aliquid tamen lucis accipere videtur e fragm. Callim. 543 *ὁ δ' ἀείδων Μαλόεις ἦλθε χορός*, ad Apollinis Maloentis festum diem referendo quem *πανδημεὶ* Mytilenaei celebrabant (Thucyd. 3, 3), — et quod nuper demum innotuit frag. 33^{a} ex schol. ad Clementis Alex. Protrept. p. 35 Pott. verba (*τιμᾶται δέ τις καὶ Φαληροῖ κατὰ πρύμναν ἥρως*) scholion hocce — Tom. IV p. 109 Klotz — *ὁ κατὰ πρύμνας ἥρως Ἀνδρόγεώς ἐστιν, υἱὸς Μίνωος, οὕτως ὀνομασθείς, ὅτι κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν ἵδρυτο· καὶ Καλλίμαχος ἐν δ' τῶν αἰτίων μέμνηται*, quis non statim referat ad navem Atheniensium Deliadem theoriamque quotannis Delum missam, arctissime illam cum interfecti Androgei tributique Minoi pensi et liberantis Thesei memoria coniunctam (cf. C. F. Hermanni antiq. sacr. p. 315 eiusdemque disputat. de theoria Deliaca Goetting. 1846 p. 7 seqq.)? Itaque iure nobis videmur statuere quarto *Αἰτίων* libro Callimachum de sacrorum publicorum causis exposuisse. — Ac faciliori etiam ratione de urbium originibus decerni potest. constat enim Callimachum carmine elegiaco celebrasse Iasonis e Colchica expeditione reditum, quae multarum fuit *κτίσεων* causa. testatur Strabo I p. 46 Cas. (59 Alm.) apponens simul fragmentum (113 Bentl.) hoc: *ἄρχμενος ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου | αὖτις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην*, quod non dubito quin non longe ab initio fuerit eius libri positum, quo *κτίσεις* poeta celebravit, quamquam fortasse propius etiam accedebat frag. 271 *ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί*. Cuius carminis fragmentis, quorum pleraque composuit Hecker. Com. Call. p. 33 seqq., nectendum sine dubio etiam fr. 21^{a} ex schol. Venet. Hom. Il. IX 193 *Ἴωνες — τὸ Ἀθάμας — Τάμμας λέγουσι, Τάμμεω θυγατέρος, Καλλίμαχος ἐν β' αἰτίων*, — unde et huius et congenerum carmi-
V num certa sedes, liber secundus. — Restant agones, de quibus

aut primo libro expositum fuisse patet aut tertio. ultimum hoc qui coniecerunt O. Iahn. in Mus. Rhenan. nov. 1845 p. 619 et Herzberg. com. in Propert. p. 232 usi sunt Stephan. Byz. p. 104, 13 (fr. 29) qui Callimachum ἐν τρίτῃ Apesantem montem memorasse narrat. atque est sane istius montis memoria cum ludis Nemeaeis coniuncta (cf. fr. iamb. 82), quamquam Pausaniae II 15, 3 Apesas prae Nemeis memorabilis fuit accolarum narratione Perseum ibi primum Iovi Apesantio sacra fecisse. Itaque quoniam hoc fragmentum mihi parum loqui videbatur, aliud circumspiciebam paulo verbosius, edoctus simul et Ἀκτίων mentione a Callimacho facta (fr. 1) et agonum enumeratione ab Aristotele apud Schol. Aristid. p. 323 Dind. instituta de aliis etiam praeter nobilissimos illos quattuor agonibus cogitari posse. Ita videbam unum e primo libro petitum fragmentum facillime posse ad agonem aliquem referri, quod fragmentum nemodum satis expedivit. Legitur nunc apud nos fr. 13ᵃ, olim in Ernestiano fragmentorum auctario n. 452, haustum e codd. Parisin. et Ultraiectin. (quibus adde Havniens. ap. Bloch. pone Etym. Gud. p. 1007): *Καλλίμαχος ἐν α' Αἰτίων ἐχρήσατο τῇ εἰς ου* (γενικῇ ἀντὶ τῆς εἰς εω ἢ αο)· *ταῦρον ἐρυκιμὴν εἰς ἑνὸς ἀντερέτου.* ita cod. Paris., sed Ultrai. et Havn. *ἐρυμικὴν* — *ἀστερέτου*, Gaisf. e suis nihil protulit novi. In his Ruhnken. correxit *ταῦρον ἐριμύκην* (cf. *ἐρίβρυχος* et *ἐριβρύχης*), a reliquis, quae non expedire se dicit, manum abstinens. quo aliquanto audacior Buttm. Mythol. II p. 142 [add. eiusd. Gram. Graec. II p. 412 ad. I] scripsit *ταῦρον ἐριμύκην εἶν' ἑνὸς ἀντ' ἐρέτου*, hic quidem nescire se ipse de qua agatur re fassus, quae pessima est emendandi ratio. postremo Herzberg. in Bergkii diar. antiquit. 1847 p. 133 coniecit *ταῦρον ἐριμύκην εἰσόκεν Ἀστερίδου*, de Minotauro cogitans, sed is quoque vim verbis inferens quae Ruhnkenii recepta coniectura praeter duo apices sanissima sunt. proba enim vox est *ἀντερέτης*, agnita ab Etym. Magn. p. 112, 40, cuius significatio quae hic apta sit (nam Etym. explicat *ὁ ἀντικαθήμενος*) petenda est ex Aeschylo. nam quum aliquot Callimachus habeat vocabula, quibus praeter Aeschylum et Callimachum nemo quantum nunc quidem constat usus est — ut *ἄοζοι* est in Callim. fr. 353 sive hym. Del. 249 e coniectura Meinekii

et in Aeschyl. Agam. 231 in poet. scen. Dind. (cf. Aeschyl. fr. 47 Dindorf.), ψύθος Callim. fr. 184 et Aesch. Agam. 462, 999, 1089, λάτρον C. fr. 238 et A. Suppl. 1011, ἄκμων (indefessus) C. hym. Artem. 146 et A. Pers. 51, ἄνη C. in Iov. 90 et A. Sept. 713 —, ita igitur quum ab Aeschylo Callimachus pendeat, non est dubitandum quin ex Aeschyleo ἀντηρέτης, quod adversarium significat Sept. 283, 595, 993 (ut idem Aeschylus Agam. 41 ἀντίδικον, Sept. 518 ἀντιστάτην, ibid. 521 ἀντίτυπον primus voluit in universum significare adversarium, nulla alterius vocis habita ratione), Callimachus suum illud ἀντερέτης duxerit, dactylico numero coactus ad primitivam formam redire quam Aeschylus ob iambicum numerum mutaverat. Iam ubi scripserimus ταῦρον ἐριμύκην εἷς ἑνὸς ἀντερέτου simulque meminerimus Φαλάκραν, οὗ μνημονεύει Καλλίμ. ἐν α' Αἰτίων (fr. 439), id fuisse Idae montis iugum, ubi ex nonnullorum sententia (cf. Colluth. rap. Hel. 14 seqq.) expositus Paris vitam inter pastores agebat antequam agnitus a Priamo est, habebimus unde obscurum fragmentum explicemus. narrat enim Hygin. fab. XCI Parim pastorem in deliciis habuisse taurum, quem satellites a Priamo missi abducebant. eum taurum nisi fallor Callimachus dixerat Parim a satellitibus vindicaturum fuisse, si ab uno ipso eripiendus fuisset uni adversario (de duplici εἷς cf. Iacobs. in Anthol. Tom. VIII p. 303.). nunc autem abductum sequebatur taurum suum, quem ubi et ipsi sequimur, recta via ad agonem aliquem satis veterum narrationibus celebratum (cf. [Fuchs. de variet. fab. Troicar. p. 37 seq. et] Welcker. Tragodumen. p. 463 seqq.) ducimur. nam Priamus taurum illum positurus erat praemium ei qui vicisset mortui ut putabat Paridis funebribus ludis. cf. Hygin. l. l. Quae si probabiliter videbimur disputasse, agones primo Αἰτίων libro Callimachus celebravit. et video ita etiam Berhardyum statuisse, Eratosthen. p. 252. interim largimur propter fr. 29 posse etiam ad tertium librum agones referendos esse putari.

V Ergo paucis ut repetam, agones Callimachus celebravit aut primo aut tertio libro, urbium origines secundo, sacrorum publicorum causas quarto. qui reliquus est liber, sive tertius fuit sive primus, quale causarum genus comprehenderit non constat, nisi quod supra dixi probabile mihi videri rerum in-

ventores etiam a Callimacho fuisse celebratos. quod si fecit, huic quoque libro inventa materia est. — Atque haec quidem omnia mihi veri videntur simillima. nisi forte quis magis probabiles iudicaverit Herzbergii rationes, qui in eandem rem inquirens in Bergkii diar. antiq. 1847, II p. 133 primum *Αἰτίων* librum exposuisse putat de historia deorum mutatorumque divinorum nominum causis, secundum de urbium originibus, tertium de Amphictyonibus festisque diebus qui omnibus Graecis fuerunt communes, quartum complexum fuisse mutatorum nominum causas vel aliquam ad priores libros mythorum appendicem qui reliquorum ordini non potuerint commode inseri.

Verum his omnibus parum patet esse effectum nisi simul singulorum in quoque libro carminum argumenta eruantur. nam ita demum fragmenta ad suum quodque carmen revocari indeque recte explicari posse apparet. is enim summus est in tractandis fragmentis finis, ultra quem progredi nemini licet. Iam tametsi aliquot novimus *Αἰτίων* argumenta vel a grammaticis tradita vel ex poetarum maxime imitatione cognita, quorum argumentorum Cydippen Buttmannus [et Dilthey], Linum et Argonautarum reditum Heckerus egregie explanarunt, plura tamen nescimus. accedit quod saepe incertum sit, si quae Callimachus in Aetiis narrasse dicitur, num obiter attigerit an elegiae fecerit summam. At videor ego mihi ex parte saltem invenisse unde hae tenebrae si non plane dispelli, at ita minui possint, ut certe e longinquo verum videamus.

Extat enim inter Hygini fabulas et poeticon astronomicon intermedia iacens capitum aliquot congeries a fronte et a tergo truncata, quae quum res contineat maxime reconditas, vellem pluris esset a doctis hominibus habita quam factum adhuc video. Quorum capitum primo (273) inscriptum: qui primi ludos fecerunt usque ad Aeneam quintum decimum. secundo (274): quis quid invenerit. tertio (275): oppida qui quae condiderunt. quarto (276): insulae maximae. quinto (277): rerum inventores primi. In his primum offendit quod, quum secundo capite de rerum inventoribus expositum sit, idem argumentum postea duobus interpositis capitibus denuo est nova quidem, at simillima congesta materia tractatum, ut vel hinc appareat etiam hunc

locum non immunem ea esse labe, quam toti Hygini libro a lectoribus et librariis illatam constat. neque enim dubium esse potest quin eorum capitum alterumutrum suppositicium sit. Utrum autem dicat nemo incertus haerebit ubi demonstravero praeter primi (273) capitis finem etiam capitis 274 materiam e Vergilio esse haustam. nam ita e Vergilio pendere voluisse Hyginum, eruditissimum virum,. quem Vergilii paedagogum appellat Columella (de re rust. II 1), ut qui Vergilio Georgicon materiam primariam collegerit (cf. ibid. IX 2), — id vero prorsus est incredibile. Pendet autem qui ista scripsit sanequam servilem in modum ab ore Vergilii. nam primum capitis primi extremo loco ludos funebres a Vergilio libr. V Aeneid. expositos ita in brevem aliquam summam contraxit, ut ubique Vergilium agnoscas. librariorum enim culpa factum quod inter cursores non comparet Patron (Vergil. V 298), iidemque librarii etiam in fine capitis peccarunt, ubi correctio petenda e Vergil. V 530 seqq. Paulo magis pro libero homine se gessit capite secundo (274), sed ut ne ita quidem servus lateat. nam quae illustranda sibi sumpsit inventa hominum a Vergilio petiit fere omnia, cuius in commentariis interdum leguntur eadem, ut etiam haec Hyginiana quae dicuntur ad explicandum Vergilium scripta videantur (ipso quodammodo invitante Vergilio in Georg. I 145: t u m v a r i a e v e n e r e a r t e s.). nam quae de Ceraso deque asellorum capitibus et capro narrantur scripta sint ad explicandum Vergil. Georg. 1, 9. quae de Pelethronio, referenda sunt ad Georg. 3, 113. —
VII quae de metallorum inventoribus, ad Georg. 1, 58, unde simul patet cur his interposita sit de Elide narratio. — quae de Arcadibus, ad Georg. 2, 342 (cf. Serv.). — quae de Phoroneo, ad Aen. 1, 16. — quae de Chirone ac reliquis medicinae inventoribus, ad Georg. 3, 550. — quae de Perdice et Daedalo, ad Georg. 1, 143 (cf. Serv.). — quae de Euadne, ad Georg. 1, 137. — quae de Lydis in hunc modum corrigenda: L y d i *S a r d i b u s* l a n a m *f e c e r u n t* [praestat fortasse corrigere l a n a m i n f e c e r u n t ex Plin. Nat. Hist. VII 196: A e g y p t i i t e x t i l i a (invenerunt), i n f i c e r e l a n a s S a r d i b u s L y d i. et sic Buntium quoque edidisse video.] (cf. Munker. ad Lactant. narrat. fabul. p. 810), p o s t e a i i d e m *p a n u m* (cf. schol. G. ad Georg. 1, 16) *i n v e n e r u n t*. P a n etc., ea refe-

renda sunt ad Georg. 1, 17 vel 3, 391, nam de nihilo non est quod statim sequitur de Pane narratio, quem non solum fistulae (cf. Eclog. 2, 32 et Prob. ad Eclog. 4, 58), sed etiam lanificii repertorem nonnulli putabant tradente schol. G. ad Georg. 1, 16 (coll. Meinek. Anal. Alex. p. 159), ut etiam grammaticus noster utramque inventionem coniungere quamquam alia ratione potuerit. — tum quae de Cerere narrantur referenda sunt ad Vergil. Georg. 1, 7. — quae de Tyrrheno, ad Georg. 2, 193. — postremo quae ita leguntur corrupta: cornicines autem classici invenerunt, referenda sunt ad Aen. VII 716, unde adhibita Servii in eum locum observatione certissima prodit huius loci emendatio haec: Hortini autem classica invenerunt. Iam quae restant duae de Belone et de Belo gladii inventore narrationes nescio quibus explicandis Vergilii locis destinàtae sint (quamquam Beli quidem mentio exstat in Aeneid.), sed vel sic satis mihi videor demonstrasse, haec qui scripserit totum se in eligenda quidem materia Vergilio quasi in servitutem addixisse, ut de Hygino auctore cogitari nequeat, praesertim quum in propinquo sit aliud consimilis generis caput (277) quod cur Hygino denegemus causa nulla est. Atque haec societas vel tunc infesta foret capiti 274, si quis, Gellii noct. att. I 21 narrationis memor, Hyginum commentarios in Vergilium fecisse, haec ex ipsis illis commentariis deprompta putaret. nam vel sic caput 274 ex hoc libro expellendum et ad commentarios amandandum esset. nisi forte quis etiam reliqua huius loci capita ex iisdem commentariis manasse probet. — Sed nondum satis a nobis contra librarios vel antiquos Hygini lectores pugnatum, imo nova tela conicienda in homines insipientissimos qui capiti 276 inscripserint: insulae maximae, quum in eo capite memorentur etiam Mauritania et Sicyon (nam Aegyptum quidem non miramur inter insulas hic relatam. cf. Munker. ad h. l., Isocrat. Busir. 14 et Plin. Nat. Hist. V 48), tum Cyclades cum ipsa adeo Delo. Profligata autem inepta ista inscriptione ipsum tamen illud caput 276 non ausim Hygino detrahere. quamquam Hygini in hoc scribendo capite non id potuit esse consilium, quod, qui nunc eius capitis habitus est, praeter finem ubique observatum videmus, ut terrarum insularumque magnitudines additis numeris depingantur. istud

enim consilium secutus Hyginus sine dubio materiam disposuisset aliquanto melius. Itaque cum inepta ista inscriptione etiam numeri illi ab aliena manu in caput hoc illati sunt, quod Hyginus alio cousilio scripserat. Quod quale fuerit non sinit quod antecedit caput ambigi, cuius siue dubio pars quaedam fuit, iam deuuo illi iungenda.

Ita autem expulso capite 274 iunctisque in unum capp. 275 et 276 ex quinque, quae fuerunt, tria fiunt capita haec, primum de ludis, secundum de oppidorum conditoribus, tertium de rerum inventoribus. Atqui eadem dispositione in eadem tractanda materia Callimachum usum esse partim docuimus, partim non improbabiliter opinor coniecimus, ut praeter ipsum rerum tractatarum genus etiam consimilis dispositarum partium ordo in eam nos detrudat sententiam, Hyginum in his scribendis capitibus Callimachum secutum esse.[1]) Neque habet ea seutentia quod ab Hygini vel dignitate vel consuetudine alienum sit. Nam ut Vergilium eum presse secutum esse parum fuerit probabile, quoniam is obiter has res tracta-

[1]) [Aliquanto aliter dicendum mihi fuisse nunc video, postquam Conradus Bursian in Fleckeisen. Annal. XCIII (1866) p. 761 seqq. de Hygini hoc qui dicitur libello probabiliter statuit, vergente fere secundo p. Chr saeculo grammaticum quendam ex Genealogiis incerti cuiusdam Hygini brevissimam epitomen fecisse eique ad interpretandos poetas omnem mythologicam materiam ex fontibus partim optimis addidisse, atque hunc talem librum in scholis grammaticorum vulgo usurpatum et ob id ipsum varie immutatum novisque additamentis interpolatum fuisse. In illum igitur librum ab ipso conditore quae ex Callimachi Aetiorum compage excerpsisset recepta esse dicendum mihi fuit, neque hoc propter famam Aetiorum Callimachi, quae vel seculo sexto p. Chr nondum interierant, per se ullo modo incredibile est. Atque caput 273 maximam partem ex Callimachi Aetiis posse excerptum videri concessit mihi Bursianus p. 782, qui cur finem eius capitis totumque caput 274 aliunde interpolatum censere mecum noluerit satis gravem causam non protulit. Quod autem quae de capp. 275 et 276 disputaveram Bursianus reiecit, certe non demonstravit interpolatorem aliquem hac se ratione gerere nequivisse. Itaque nondum ab ea me deturbatum puto sententia, ut capiti 273, ita etiam capitibus 275 et 276, item capiti 277 Callimacheam doctrinam subesse, etsi interpolatores hic adeo impudenter gessisse se concedo, ut ad suam rationem correctis quae grammaticus ille excerpserat frustulis multisque aliunde additis, multis omissis Callimachum fere totum suis fluctibus demergerent.]

bat, quidni Callimachum, qui in *Αἰτίοις* totum se ad illud argumentum contulerat ut instar fontis uberrimi eius posset esse liber, quidni igitur Callimachum Hyginus sequi potuerit eadem ratione, qua in fabularum libro saepe tragicos maxime graecos, in poetico astronomico Eratosthenem sequebatur (cf. de utraque re Bernhardy. Erat. p. 129 seqq.), i. e. ita ut quae ipse in rem inquirens invenerat apud alios illorum copiis VIII adderet? ac licet etiamnum in eo de quo agimus loco, quantumvis sit a librariis depravatus, eius rationis vestigia deprehendi. nam capite 273 scriptum est ita: decimo Isthmia Melicertae, Athamantis filio et Inus, fecisse dicitur Eratocles, alii poetae dicunt Theseum. ubi Eratoclis nomen sine dubio corruptum est. nam etsi ipsum nomen, in Thesaur. Paris. testimoniis non satis munitum et a Papio omissum, notum mihi ex Iamblich. de vit. Pyth. 5 (adde *ἐφημερίδα ἀρχαιολογικὴν* Athenis editam p. 456 n. 678, quem locum Carolo Keilio debeo), [cuius nunc vide etiam Inscript. Thessal. tres, Numburg. 1857 p. 15 et commentationem in Bergkii Diar. Antiq. 1852 p. 261], tamen inter Isthmiorum conditores, quos praeter Glaucum (cf. Clem. Alex. Strom. I p. 401 Pott.) omnes enumerat Krause de Pyth. Nem. Isthm. p. 171 seqq., Eratocles a nemine refertur. ac mirum ab Hygino non memorari Sisyphum, qui imprimis nominandus fuit. Itaque non dubito quin quod ipsius fuit Hygino restituam ita corrigens: Isthmia Melicertae, Ath. filio et I., fecit *Sisyphus. Patrocles et* alii poetae dicunt Theseum. nam Patrocles, philosophus Academicus, de Isthmiis scripserat teste Plutarch. Quaest. conviv. V 3, ubi tamen Dübnerus nuper *Προκλῆς* edidit, ut saepe libri variant (cf. [Ast. ad Platon. Leg. p. 158, Meinek. Philol. Exerc. in Athen. II p. 38 = Anal. crit. ad Athen. p. 330 coll. J. G. Schneider. ad Nicand. Alex. p. 150], Goeller. ad Thucyd. III 91). Ergo magis etiam apparet quam verum sit quod dixi Hyginum non plane pependisse a Callimachi ore, sed suorum etiam fructus studiorum Callimacheis interposuisse.

At dixerit quispiam in omnes has Hyginianae quam dicunt doctrinae reliquias ita grassatos esse librarios summa imis miscentes et alienissima quaeque ab Hygino infercientes, aegre ut Hyginum ab interpolatore dignoscas. Audio, nec sane in

me recipiam fore ut invictis argumentis demonstrem ab Hygino, non ab interpolatore aliquo profecta esse haec tria capita. sed hoc video, interpolatoris si sint, minus etiam improbabilem visum iri sententiam nostram, e Callimachi copiis horum fluxisse capitum doctrinam. Quid enim? interpolatoremne noluisse paratis Callimachi copiis uti, quae ad Anastasii usque tempora perduraraut, exinde Mariani opera denuo increbuerant, sed excerpsisse aliquem librum eorum qui de agonibus scripserant (de quibus cf. Krause de Olymp. p. XI seqq.), tum eorum qui *περὶ κτίσεων*, itemque eorum qui *περὶ εὑρημάτων*, eaque excerpta mirabili quodam casu disposuisse per genera eodem quo olim Callimachus usus erat ordine? nam alium praeter Callimachi *Αἴτια* extitisse librum easdem res eodem tractantem ordine quis affirmaverit? quamquam scio *Αἴτια* scripsisse etiam Theophrastum, Butam, Dionysium Corinthium, Plutarchum, Varronem et fortasse etiam alios.

Sed sive ab Hygino profecta putas sive ab interpolatore statuis male interposita Hyginianis tria ista capita, — Callimachi esse quae continent praeter rerum genus et ordinem videntur etiam aliae rationes evincere. Ac primum quidem hoc mihi considera Aristotelis Stagiritae e Peplo servatum fragmentum apud schol. Aristid. p. 105 Fromm. (p. 323 Dind.): *ἡ τάξις τῶν ἀγώνων κατὰ Ἀριστοτέλην γράφεται· πρῶτα μὲν τὰ Ἐλευσίνια —· δεύτερα δὲ τὰ Παναθήναια —· τρίτος ὃν Ἄργει Δαναὸς ἔθηκε διὰ τὸν γάμον τῶν θυγατέρων αὐτοῦ· τέταρτος ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ τεθεὶς ὑπὸ Λυκάονος, ὃς ἐκλήθη Λύκαια· πέμπτος ὁ ἐν Ἰωλκῷ Ἀκάστου καθηγησαμένου ἐπὶ Πελίᾳ τῷ πατρί· ἕκτος ὁ ἐν Ἰσθμῷ Σισύφου νομοθετήσαντος ἐπὶ Μελικέρτῃ· ἕβδομος ὁ Ὀλυμπιακὸς Ἡρακλέους νομοθετήσαντος ἐπὶ Πέλοπι· ὄγδοος ὁ ἐν Νεμέᾳ, ὃν ἔθηκαν οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ἐπὶ Ἀρχεμόρῳ· ἔνατος ὁ ἐν Τροίᾳ, ὃν Ἀχιλλεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐποίησεν· δέκατος ὁ Πυθικός, ὃν οἱ Ἀμφικτύονες ἐπὶ τῷ Πύθωνος φόνῳ ἔθηκαν.* Quae qui cum Hygini capite 273 comparaverit mirabilem deprehendet consensum. nam primum, quum plurimi in Graecia celebrarentur agones, mirum est ab Aristotele et Hygino eosdem fere memorari (quamquam Hygino quattuor priores qui fuerint nescimus) interque eos unum et alterum quos quum minoris

fuerint prae aliis plurimis momenti apud neutrum scriptorem exspectaveris, agones dico in honorem Peliae et Patrocli celebratos. tum inter eos quos uterque memoravit sunt de quorum origine diversissima veteres narraverint, Olympia, Nemea, Isthmia prae ceteris. at in horum origine indicanda Aristotelem et Hyginum videmus consentire. quo in consensu imprimis memorabile hoc, quod Aristoteles Olympiacum agonem ab Hercule in Pelopis honorem institutum narrat, quod tam IX
singulare visum Schneidewino in erudita de Peplo Aristotelis disputatione, Philolog. I p. 13, ut scholiastam Aristidis *ἐπ' Αὐγείᾳ* scribere volentem dormitasse arbitraretur, non facturus nisi tum et loci Hyginiani et Clementis Alex. Strom. I p. 401 Pott. immemor fuisset, ubi eadem narrantur (alios indicat Krause de Olymp. p. 28 n. 3). Apparet autem hunc consensum non esse casu oblatum, sed Hyginum quacunque fuit ratione ab Aristotele pendere. atqui ipsum ab Aristotele haec sumpsisse Hyginum non est credibile. nam si sumpsisset, cur mutasset agonum ordinem ab Aristotele institutum, praesertim quum ordo ille ex temporum ratione petitus sit, quem cur Hyginus mutaret causa fuit nulla? Ergo ita statuendum, Aristotelia haec Hygino ab alio quopiam fuisse tradita, qui cur ab Aristotele propositum ordinem immutaverit facilius causa excogitari possit, verbi causa a poeta aliquo, apud quem plus valent poeticae quam temporum rationes. eum autem poetam ut Callimachum fuisse credam non solum hoc me movet, quod constat Callimachum ex uberrimis Aristotelis copiis saepe sumpsisse librorum suorum materiam, ut docuit Schneidewin. in Heraclid. Polit. p. 67 et ipse aliis me spero postea demonstraturum exemplis, nunc in uno acquiescens, fr. Callim. 466 in schol. Hom. Il. XXII 397 coll. Porphyr. ad Il. XXIV 15 extr., — sed persuadet etiam hoc, quod eiusdem quo Hyginus usus est agonum ordinis leve aliquod etiam in Callimachi quodam fragmento superesse videtur vestigium. Octavo enim loco Hyginus Olympia ab Hercule instituta memorat, cui egregie concinit Callimachi frag. 307, apud Suid. s. *Κόροιβος. ὄνομα κύριον καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος· τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.* ubi fragmentum Callimachi non ad *μωρόν* istum, sed ad Coroebum Eleum trahendum esse censemus coll. Callim. frag. 433, unde disci-

mus certe Callimachum de eo alicubi loquutum esse Coroebo, qui primus Olympionices in tabulis scriptus fuit. Ipsum autem fragmentum paulo magis corruptum extat in Etym. Magn. cod. V. ad p. 824, 48, ubi docemur *ὡς* esse etiam *διό* (sic enim scribendum pro *διά*). Corrigendumne igitur: *τὸν ὄγδοον, ὧς τε Κόροιβον* statuendumque poetam initio elegiae cecinisse in hunc fere modum: deinceps canamus agonem Olympiacum — quem — [*Ἡρακλέης ἔστησε*], *τὸν ὄγδοον, ὧς τε Κόροιβον* celebrent ut primum victorem —? nam Herculem Olympiacum agonem instituisse Callimachus dixerat teste schol. ad Il. XI 700 (fr. 383). — Ergone verisimillimum Callimachi esse quae Hygini continentur capite 273? quo concesso etiam reliqua duo capita eundem sibi vindicant auctorem.

Iam vero vide inde quid efficiatur. nam in hoc Hygini loco si Callimacheae poesis aliquam habemus quasi umbram, de eo Callimachi opere, quod veterum iudiciis optimum fuit, patet certiori iam ratione probabiliora disputari posse quam factum adhuc est. iam enim poterimus paulo confidentius quam supra fieri potuit affirmare, in primo Aetiorum libro fuisse agones, in secundo urbium origines, in tertio inventores, in quarto sacrorum quorundam publicorum causas, item poterunt singularum elegiarum argumenta indicari facilius, poterunt tum ex Aetiorum libris servata, tum sine libri nomine usurpata Callimachi fragmenta et ad suum quodque locum revocari et explicari plura quam olim licuit. nam quod plura dixi, non omnia, causa est in Callimacheorum carminum Hyginique rationibus posita. quum enim Callimachus saepissime exspatiaretur idemque reconditas saepe fabulas paucissimis verbis attingeret — unde imprimis explicandum cur Callimachi *Αἴτια* dicta fuerint *γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἐκκεῖσθαι παισίν* cf. supra —, Hyginus autem non nisi summa rerum capita quae cum agonibus etc. arctissime coniuncta erant inde excerpere posset, consentaneum est superfore fragmenta quibus explicandis ex Hygino quidem auxilium peti nequeat, ut ad coniecturas confugiendum sit, quibus tamen patet non omne esse fundamentum denegatum. — Sed ne verba dedisse videar, age nunc primum *Αἰτίων* librum Hygino duce perlustremus. Priusquam autem ad rem ipsam accedamus, quaerendum qui

fuerint agones illi quattuor quos initio capitis Hyginiani 273 lacuna hausit. nam a quinto incipit. Horum tres ipsa suggerit fragmentorum Callimacheorum sylloge Bentleiana. nam primum *Ἄκτια* novimus e fr. 1, secundum Pythia fuisse colligimus e fragm. 364 et 414, tertium fuisse *Παναθήναια* vel X potius *Ἀθήναια* e fragmentis aliquot quae sunt de Minerva bellica. sed quartum ignoramus. nam si quis ex Aristotelis Peplo Eleusinia coniceret a Callimacho celebrata fuisse, ut qui antiquissimus omnium agon habitus fuisset (cf. schol. Pind. Olymp. 9, 150), non esset satis ab errore tutus, quoniam alii Eleusiniis antiquiora putabant Panathenaea (cf. Schneidew. de Aristot. Pepl. p. 12), quos eodem iure Callimachus sequi potuit, quo in reliqua eligenda et disponenda materia ab Aristotele defecit. Uno igitur (I) omisso agone, sive Lycaea fuerunt sive Eleusinia, statim accedimus ad

(II) Pythia, quae constat ludos funebres fuisse, ob interfectum ab Apolline Pythicum draconem institutos. Itaque primum Callimachus narraverit de Apollinis pulcherrimi dei (quo pertinet *frag. 12, asterisco a me, ut omnia quae ab ipsis veteribus ad Aetiorum librum 1 referuntur, insignitum: — *ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει* coll. hym. Call. in Apoll. 38) in Delphicam terram adventu, quae alias fuit aliorum deorum, ut Neptuni, *μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν*, fr. 221. deinde descripserit dei cum dracone pugnam, qui draco hoc carmine *Δελφύνη δράκαινα* a poeta appellabatur (fr. 364), utque victor Apollo lauream induerit (fr. 414 b). tum ipse deus locutus sit (cf. fr. 450) et de instituendo agone — quem num musicum tantum an etiam gymnicum (cf. hypoth. Pind. Pyth. p. 297 Boeckh.) fecerit nescimus, [quamquam prius magis crediderim, nam ita simul magis etiam patescit, ob quale *αἴτιον* Pythiis locum hic dederit. quum enim sine dubio etiam *νόμος Πυθικός* memoraretur, facillimum est ad suspicandum, quaesivisse poetam, unde in alios etiam agones cantus certamen venerit], — et de oraculo suo apud Delphos, ad quem locum refero fr. 450 *Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱεροεργός* quodque huic arcte iunctum fuisse patet ex Etym. Magn. p. 255, 13, fr. 374, Apollinem discerpta a Titanibus Dionysii membra in lebetem coniecta apposuisse tripodi suo, unde etiam fr. 171 *υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη*

iure opinor huc revoco. [De tota hac fabula cf. Lobeckii Aglaoph. p. 547 seqq., quo duce conicimus ad eandem narrationem pertinere etiam frag. 408 (cui ibi locus fuit, ubi poeta Proserpinam textrina moerorem fallere studuisse narrabat. cf. Lobeck. l. l. p. 550) et frag. 344 (ubi Curetes, quibus natus Zagreus traditus erat custodiendus contra Iunonis insidias — cf. Lobeck. p. 553 seq. — puerulum *περιπηχύναντες* dicebantur). atque haec duo fragmenta iam a Rauchio de Aet. p. 50 seq. ad hanc fabulam relata sunt, cui tamen non concesserim de frag. 129 et 239 item huc revocandis.] — Tantum quidem de hac elegia colligi e fragmentis potuit, unde ne hoc quidem clarescit, quale primarium fuerit elegiae argumentum. nam quod semel moneo, non ipsos agones Callimachus voluit esse summas rerum, sed usus eis est ut trita aliqua via ad reconditiores perveniret fabulas, quae in elegiarum formam redactae lectorum animos deliuirent, quem ad modum factum videmus in Lavacro Palladis, elegia superstite. Et de ea quidem elegia qua Pythia attigit suspicari tantum licet primarium fuisse argumentum Dionysii Zagrei fata, quae quis dubitet quin elegia pulchre exornari potuerint?

(III.) Pythiis adiungimus Actia, quoniam et ipsa erant Apollinis. De quibus quae frag. 1 apud Harpocrat. p. 10, 8 Bekk. legimus, *Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων*, probare videntur Callimachum exposuisse de Actiis Acarnanicis. neque enim dubium esse potest quin quae Hyperides narraverat ad res gestas Olymp. CIX, 2 pertinuerint, quo anno Athenienses exercitum in Acarnaniam mittebant Philippo restituri (cf. Clint. Fast. Hellen. p. 152 Krüg.). at Callimachum ut ulterius progressum arbitrer movet me frag 545 apud Hygin. poet. astron. II 37: hanc navim (Argo) factam Pindarus ait in Magnesia oppido — Callimachus autem in iisdem finibus ad Apollinis Actii templum, quod Argonautae proficiscentes statuisse existimantur, in eo loco qui Pagasae vocatur etc. Nam Actia cum Apollinis Actii nomine coniunctissima sunt, quod nomen deo inditum ab Acte Magnesiae teste Stephan. Byz. p. 64, 22. Ergo Callimachum hac elegia

puto Argonautarum abitum narrasse (ut secundo libro cele-
bravit reditum), sed addidisse simul eundem quem tunc Ar-
gonautae fecerint agonem postea cum Apollinis Actii cultu
esse etiam alio, ut in Acarnaniam, translatum. Cum Argo-
nautarum autem abitu coniuncta est Herculis et Hylae me-
moria, de quibus quae extant Callimachi fragmenta huc
referenda erunt. Et Hylae quidem historiam primarium puto
huius elegiae fuisse argumentum, praesertim quum aliquot
habeamus fragmenta quibus de *παιδοφιλίᾳ* agitur. Sic igitur
huius elegiae rationem a Callimacho institutam arbitror. Pri-
mum exposuerat de expeditionis causis deque Iasone *μονο-
πεδίλῳ*, ad quem locum refero fragm. 511: *γρήϊον εἶδος
ἔχουσα*, quod de Iunone interpretandum coll. Apoll. Rhod. III XI
72. eandemque deam in anum mutatam videtur *Μάγνησσαν*
(fr. 333) poeta appellasse, nisi dicebat de Argo navi ut
Theocrit. XXII 79. — Tum narrabat de aedificata Argo et
exstructo ab heroibus Apollinis templo institutoque agone
(cf. Hygin. l. l.), [de Argonautis solventibus et praeter oram
navigantibus, de quo itinere commode explicari possunt frag.
505 *νύμφιε Δημοφόων, ἄδικε ξένε*, frag. anon. 79 *τῆς δ' ὀλο-
φυρομένης ἀμφ' ἀχνύι λείβεται αἰών*, quae duo fragmenta
de Phyllide intelligenda sunt, cuius tumulum Argonautae
praetervehebantur, item fortasse fr. 9, ubi Thasum insulam
procul vidisse Argonautas poeta narravit, cuius insulae con-
ditor Thasus erat (cf. Kaune ad Conon. p. 142). in eodem
Argonautarum itinere Callimachus memorare potuit Samo-
thracen (fr. 397 et 409) et Aenum fr. 407]. Sed Argonauta-
rum expeditioni interfuit etiam Hercules cum Hyla, ad quo-
rum historiam quae pertinent, fr. 410 (ap. schol. Apollon.
Rhod. I 1212 sive Eudoc. Viol. p. 211, ubi, quod mirum,
nemo vidit orationem lacuna esse interruptam. scribendum:
μετῴκισεν [εἰς Ἄργος· ᾤκησε δὲ] περὶ Τραχῖνα κ. τ. λ.)
435, 151 composuit iam et explicuit Hecker. Com. Call. p. 77,
nisi quod fr. 186 malim cum Naek. p. 208 ad Hecalen referre.
contra his fragmentis addendum etiam fr. 491[b] ap. Etym.
Mag. p. 229, 43 *τέμνοντα σπορίμην αὔλακα γειομόρον*, iure
Callimacho nuper vindicatum ab Hecker. in Schneidew. Philol.
IV p. 478, quod de Thiodamantis bove interpretor coll. Apoll.
Rhod. I 1214 seq., item fr. 240 *ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο,*

de Hercule *βουφάγῳ* explicandum coll. Philostr. Im. II, 24, [item fr. 423: *λύκος ὠρυοίμην*, quae Hercules esuriens Thiodamanti dicit, et frag. anon. 111: *ὁππότε κέ σφας ὀιζὺς ἔχοι κρυεροῦ λιμοῖο*, de Dryopibus intelligendum.] — Imprimis autem celebraverit poeta Herculis in Hylam amorem, unde exspatiatus ea posuit quae leguntur fr. 107: *αἴθε γάρ, ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες, | Ἐρχῖος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν, | ὧδε νέων ἐρόωτε. πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε* (ubi Ἐρχίου puto heroa illum Atticum — cf. Sauppe de dem. urban. p. 6. — etsi de ipsa re nihil iam scimus), tum fortasse quae *frag. 154, quod e libro I integrius quam olim editum erat Ioann. Lydus dedit, de Mens. IV. p. 56 Roeth.: *τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην*, — quae *fr. 11 *γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον, | κοῦροι τὸν φιλέουσιν, ἑὸν δέ μιν οἷα τοκῆα | χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην*, quae fr. 256 *τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες*, denique fr. 470: *μὴ ὀφέλετ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δῦναι*. [Ad Hylae autem historiam praeter fr. 546 referri potest etiam frag. anon. 354 *δρυμιάδες Νύμφαι*, a quibus raptum Hylam frustra quaerebat Hercules (fr. 512: *ἰύζων ἀν' ὄρος*), nec eum invenerunt missi socii, qui reversi frustra se campos et montes pervestigasse narrabant (frag. anon. 138: *μηλόβοτον πεδίον διά τ' ἤλθομεν*). Ceterum ulterius in hac elegia poetam Argonautarum expeditionem persequutum esse negaverim, quum petentes eos Colchicam terram iterum in hoc libro (Eleg. X) attigisse videatur, de reditu autem Iasonis alium librum composuerit (cf. frag. 113[b]) i. e. Aetiorum librum secundum.]

(IV.) Sequantur Panathenaea, quae propter victum a Pallade Asterem gigantem instituta fuisse dixerat Aristoteles in Peplo. Fabulam hodie non novimus. sed quum qui primus hunc agonem instituit Erichthonius clarus sit ob inventas vel bigas vel quadrigas (vide testes ap. Boeckh. ad Corp. Inscr. II p. 313[a]) et quum Callimachus *ἐν Αἰτίοις* frag. 2 dixerit Enyalium, Libyae regem, Neptuni filium, fuisse bigarum inventorem, suspicari licet [et *αἴτιον* hoc fuisse, quis bigas vel quadrigas in certamina intulisset, et] tantum poetam tribuisse honori patriae, ubi composuit *Αἴτια*, ut Libum aliquam fabulam (fortasse de Minervae in Libya origine et educatione)

insereret, apud quos et nata Pallas putabatur et plurimum colebatur (cf. Boeckh. Explic. Pind. p. 328). Ad eam fabulam transiisse videtur *frag. 13: οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο. Cum fr. 13 autem iunctum fuisse videtur fr. 266: ἢ ὑπὲρ ἀσταλέων Χαρίτων λόφον (ubi etiam de Charitum ortu fabulam Libum paucis indicare potuit addens deinde fr. 471: οἵ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτεν, [ad quem locum forsan pertinebat etiam fragm. anon. 76: νιψάμεναι κρήνης ἕδραμον Ἀργαφίης, si quidem haec quoque de Gratiis intelligi debent.] Illo autem fragmento Callimachus Palladem depinxerit curru super montem illum qui Libyae fuit (Herod. IV 175) ad bellum vectam. quod si est, huc pertinuerint etiam fr. 231 et 243 ab Heckero iam in unum iuncta, Com. Call. p. 142, sed quae nondum puto persanata. nam Hesychii ἐπίσκυρος ἄρχων, βοηθός sublestae est fidei (cf. Küster. ad Hesych. s. v.). itaque scripserim: ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπὶ σκυρθῶν πολέμοιο | ἐς δαΐν ὁπλισμόν θ' ἵππιον ἐρχομένων. nam σκύρθας (sic enim apud Phot. II p. 186 Nab. pro σκύθας legendum esse [cum Nauck. de fragm. Aristoph. gramm. p. 97 n. 19] docent eiusdem Photii σκυρθάνια p. 166, et Hesychii σκυρθάλιος et σκυρθάλια) Elei et Lacones appellabant ἐφήβους. ad ὁπλισμὸν ἵππιον autem cf. Aeschyl. Agam. 387 ναυβάτας ὁπλισμούς. [Sed quae praeterea olim huc retttuli de rebus Libycis fragmenta, fr. 398, fr. 548, fr. anon. 220, fr. 517, fr. 126, ea nunc puto in historia de reditu Argonautarum locum habuisse. Sed praeterea non dubium mihi quidem, quin Athenarum facta mentione poeta de Minervae cum Neptuno certamine egerit (fr. 384), ex quo πολιοῦχος Atheniensibus facta Minerva et Παναθήναια ei celebrata sunt quo festo πέπλος per urbem in acropolin praeter Τυρσήνων τείχισμα Πελαργικόν vehebatur (fr. 283). is autem πέπλος ubi describebatur, poeta usus est fr. 356 (καιρωστρίδες) et 244 (εἰ δέ ποτε προφοροῖντο διάσματα φάρεος ἀρχήν, et comparavit fortasse cum hoc peplo eum, quem Elidenses mulieres facere Herae solebant (fr. 495: Ἥρης | ἁδρὸν ὑφαινεμέναι τῇσι μέμηλε πάτος). Et fortasse in ea pompa etiam Areopagum attigerunt, ut facile suspicetur aliquis huc pertinuisse etiam fr. 449: αἳ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεος, coniunctum quoque modo fuit cum fr. 123 (νηφάλι' αἳ καὶ

τῆσιν ἀεί, μελιηδέας ὄμπας, λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες et fr. 270 (*ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὁδεύετον*), cui fortasse vicinum fuit fr. 370 (*Γραῖα*). sed quod Rauch. p. 74 etiam fr. 403 (*τριττύα*) huc revocat, nimis incertum est] Contra certissime ad Minervam spectat frag. 503: *ἵλαθί μοι, φαλαρῖτι, πυλημάχε*, [quod in fine elegiae positum fuisse suspicor et] a quo fragmento non longe videtur abfuisse fr. 462 (*τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν*]. nec dubium quin etiam quae de Minervae noctua agunt huc referenda sint, fr. 318 (*κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς*, [quod fortasse iunctum erat cum fr. anon. 313 (*Πειρητίδος ἱερὸς ὄρνις*] et fr. 164 (*ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς*).

XII (V.) Deinceps transimus ad Hygini excerpta, ubi primum habes: quinto loco Argis (i. e. ludi fuerunt) quos fecit Danaus, Beli filius, filiarum nuptiis cantu, unde Hymenaeus dicitur. Ubi quum solus nominetur cantus aliis scriptoribus *δρόμον* celebrantibus (Pind. Pyth. IX 112 seqq., Pausan. III 12, 2, Etym. Mag. p. 743, 20. *γυμνικὸν ἀγῶνα* dicit Apollod. II 1), apparet Callimacho primarium huius elegiae argumentum fuisse mortem Hymenaei. nam *ἐπιτάφιον* hunc fuisse *ἀγῶνα* et reliqui omnes docent agones ab Hygino nominati et quod praemium fuit *τὸ σέλινον* (Etym. Mag. l. l.), id enim ad mortuos pertinet cf. Meinek. Anal. Alex. p. 82 n. Sed de Hymenaeo quum alii alia narraverint, Callimachum consentaneum est secutum fuisse aliquam Argivorum fabulam, qualem habemus ap. vet. interpr. ad Hom. Il. XVIII 493: *Ὑμέναιός τις Ἀργεῖος παραπλέων τὰς Ἀθήνας κατέλαβεν Ἀττικὰς παρθένους ἁρπαζομένας ὑπὸ Πελασγῶν τινῶν, αἷς ἐπιφανεὶς αἴτιος ἐγένετο τοῦ μὴ βιασθῆναι, ἀποδιώξας τοὺς Πελασγούς. διὰ τοῦτο οὖν αἱ νομίμως γαμούμεναι, ὥσπερ ἐπικαλούμεναι αὐτόν, ὕμνον τινὰ ἔλεγον εἰς αὐτόν, ὃν ἐκάλουν ὑμέναιον.* ex ea narratione sumptum puto fr. 230, non recte tractatum neque a Schneidew. pone Eust. Prooem. p. 39 neque ab Hecker. Com. crit. de Antholog. (I) p. 165, *ἁρμοῖ παρ Δαναῶν γῆς ἔπι βουγενέων*, modo a Danaorum terra (navigabat) Atticam versus. nam Atticam doctus poeta potuit *τὴν τῶν βουγενέων γῆν* appellare, quum essent qui primas apes in monte Hymetto natas fabularentur (cf. Columell. IX 2). Alia fragmenta quae huc

referam non habeo. at quum ab Argivis similiter ut Hymenaeus deploraretur etiam Linus (cf. Welckeri script. minor. I p. 15 seqq.) [et quum a Lino non minus quam ab Hymenaeo carminum genus nomen traxerit], ad eius fabulam hic puto Callimachum exspatiatum esse. nam primo *Αἰτίων* libro eam tractatam constat e frag. 13^e. ex ea elegia servata fragmenta Callimachea composuit Hecker. l. l. p. 106 seqq., *fr. 14, fr. 127, fr. 315 (*τὸν σὲ Κροτωπιάδην*), fr. 424, 473, 534, fr. 4. sed fr. 407 et 486 huc non rettulerim cum Heckero, cuius etiam in reliquis crisin non ubique probem. [nec probaverim quod Rauch. l. l. huc rettulit fr. 307, sed magis commendaverim ut huc revocentur frag. anon. 110: *ἦχι πολυκροκάλοιο παρ' ἀνδήροισι Νεμείης*, quod excipiebatur fortasse a frag. 315, item frag. 276 *ψευδόμενοι δ' ἱερὴν φημίζομεν*, de peste intelligendum ab Apolline immissa, quae nulli hominum aetati pepercit, ut etiam frag. 308 (*οὐδ' ἧσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι*) ad hunc locum referendum et cum fr. 424 et 473 copulandum censeam.]

(VI.) Pergit Hyginus: sexto autem iterum Argis quos fecit Lynceus, Aegypti filius, Iunoni Argivae, qui appellantur *ἀσπὶς ἐν Ἄργει*. quibus ludis qui vicit accipit pro corona clypeum ideo quod Abas Lyncei et Hypermnestrae filius nuntiavit parentibus Danaum periisse. cui Lynceus de templo Iunonis Argivae detraxit clypeum, quod Danaus in iuventa gesserat et Iunoni sacraverat, et Abanti filio muneri dedit. In his ludis qui semel vicit, et (i. e. etiam. moneo propter interpretes) iterum descendit in certamen, ut, nisi iterum vincat, saepe descendat. [*Τὸ αἰτιολογικόν* quale fuerit patet. docebatur enim cur in Heraeis sive Hecatombaeis *ἀσπίς* victori dari solita sit (cf. Hermann. gottesdienst. Alterthüm. § 52, 2), sed *τὸ ἐλεγειακόν* nescimus, quum de Lynceo vel de mortuo Danao fabulam quae hic apta fuerit non noverimus. concedendum tamen vel Hypermnestrae misericordiam et amorem, quibus Lynceo pepercit, sororibus suum quaque maritum interficientibus, aptam elegiae materiam praebuisse. De clipeo illo, quod *ἔπαθλον* in his ludis fuisse aliunde constat (cf. schol. Pind. Ol. VII 152 coll. Schoemann. ad Plut. Cleomen. XVII et

Welcker. alte Denkmäler III p. 512 seqq.), intelligendum fr. 432,] ubi in corrupta Lactantii scriptura *ωϛεν* (vel *ωϛτεν* *ACπIOAλTONελΘN* non iambicum numerum, ut Naek. de Hecal. p. 275 (— *ὡς ἂν ἀσπίδ' Ἀργείων ἑλών*), sed dactylicum exaudire mihi videor fere talem: *ὡς ὅτ' ἐν Ἄργει ἀσπίδ' ἄεθλον* (vel *ἀσπίδος ἆθλον ἑλών*. et proverbia etiam Duris attigerat in suo *περὶ ἀγώνων* libro. cf. Hulleman. de
XIII Durid. Sam. p. 185. Praeterea de eodem clipeo intellexerim fr. 122: *καὶ γὰρ Ἀθηναίοις πάρ' ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης*, quod ut de Panathenaeis intelligendum est, ita non videtur in ipsa de Panathenaeis elegia locum habere potuisse. potuerunt autem cum affixo (cf. Franz. ad Corp. Inscript. III p. 731 a) illo in certaminibus Argivis clipeo Atticae *καλπίδες* comparari, quoniam etiam clipeum istud non tam ornamenti, ut videri poterat, quam certaminis et victoriae quem ad modum *καλπίδες* illae signum erat.

(VII.) Septimo loco (fecit) Perseus, Iovis et Danaes filius, funebres Polydectae nutritori suo in insula Seripho, ubi cum luctatur (lege: iaculatur), percussit Acrisium avum suum et occidit. [Rem ab aliis aliter narratam eodem fere modo exponit Hygin. fab. LXIII. quae ex Aeschyli Polydecte petita suspicatur Heyne ad Apollod. Tom. I p. 145. Alii autem Larissae in Thessaliae urbe Acrisium in alio certamine aliquo a Perseo interfectum disco dicunt (cf. Heyne l. l. Tom. II p. 126 seq.), inter quos est etiam Pausan. II 15, 3, ubi post alia haec habes: *δίσκον χαίρων τῷ εὑρήματι ἐπεδείκνυτο ἐς ἅπαντας, Ἀκρίσιος δὲ λανθάνει κατὰ δαίμονα ὑποπεσὼν τοῦ δίσκου τῇ ὁρμῇ*. unde colligi posse videtur, quale *αἴτιον* hac elegia Callimachus celebraverit, nimirum quo modo disco contendi in agonibus coeptum sit.] Vides praeterea aptissima elegiarum argumenta, Danaes tristem sortem, Persei facinora, Acrisii mortem. quibus quo modo Callimachus usus sit nescio, quum nullum inveniam fragmentum quod huc revocari possit.

(VIII.) Octavo loco fecit Hercules Olympiae gymnicos Pelopi, Tantali filio, in quibus ipse contendit pammachio, quod nos pancratium vocamus, cum Achareo. Cum his supra iam contendimus Callimachi

fr. 307 et 433, unde cognovimus poetam ad recentiora etiam descendentem tempora Coroebi mentionem iniecisse. Praeterea e schol. Il. XI 700 (fr. 383) apparet secundum Callimachum Herculem Olympiacum agonem instituisse postquam Augiae stabulum purgaverit [Eurysthei iussu. non errare autem mihi videor, si contendam, paene necessarium fuisse ut poeta adderet qui fieri potuisset ut Herculi Iovis filio tale opus a multo inferiore Eurystheo imponeretur. narraverit igitur secundum Hom. Il. XIX 100 seqq., Heram, quo die Alcmene Herculem paritura fuerit, *Εἰλειθυίας* retinuisse (Hom. l. l. 119) et Alcmenae partum inhibuisse. sed quum etiam mater Eurysthei *παιδοῦσα* (fr. 431) esset, hunc effecit ut ante tempus mater ederet (quo pertinet fr. 168: *Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα*, cui proximum fuisse puto fr. 175 *τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ, ὡς ὦδιν', ἐννέα μῆνας*), eoque Eurystheum superiorem Hercule fecit Hera, quam apte hoc loco poeta *οὖλον μητέρ' Ἄρηος* (fr. 507) nominare poterat.] Postquam autem Hercules Augiae stabulum purgavit (quo pertinet fr. 216: *σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν* — adde schol. Il. II 629) [fortasse etiam fragm. anon. 134: *οὐδὲ Κροτωνίτης ἐξεκάθαιρε Μίλων*], mercede defraudatus Elin devastavit, quam dein Phyleo dedit Augiae filio. eum enim pater Dulichium miserat in exilium, quum iudex sumptus a patre et Hercule damnasset patrem. ex ea narrationis parte supersunt fr. 198 et 322, quae ita coniungo: *ἱερὴν | Ἦλιν ἀνάσσεσθαι, Διὸς οἰκίον, ἔλλιπε Φυλεῖ.* Pergit schol. Hom.: *ὀλιγανδρίας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι, Ἡρακλῆς συγκατέκλινε τὰς τῶν τετελευτηκότων γυναῖκας τῷ στρατῷ, οὕτως τε πολλῶν γεννηθέντων ἔθηκε τῷ Διὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ἀγώνων ἥψατο.* quorum ultima non putem quemquam mihi oppositurum esse ubi assumpta Hygini narratione Herculem dixero hunc agonem fecisse in Pelopis honorem. ac narrat Pindarus Olymp. XI 24 *ἀγῶνα — ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος* Herculem instituisse, in reliquis aliam fabulam secutus, et Pausan. V 13, 1 Herculem dicit *θῦσαι ἐς τὸν βόθρον τῷ Πέλοπι* (add. schol. Pind. Ol. I 149). Itaque Pelopis rebus immoratum Callimachum dixerim ut principali elegiae argumento. Quod autem cum Achareo contendisse

Herculem dicit Callimachus, eius Acharei nomen equidem in Leucari mutandum censeo, quem Aristoteles in schol. Pind. Nem. III 27 *πρῶτον ἔντεχνον τὸ παγκράτιον ποιῆσαι* memorat, quod nomen, sed alius hominis, restituendum etiam in Callim. epigr. LX v. 2 ita scribendo: *Λεύκαρε, τὰν ἁμὰν οὐκ ἐμάνη μανίαν.* legebatur: *λευκαρεταν μαν οὐκ ἐμάνη μανίαν.* [Contendit autem Hercules pancratio, ubi nomen *παμμαχίῳ* sine dubio Hyginus ex Callimacho habet, quo nomine etiam Dio Chrysost. Vol. II p. 107 utitur Herculem vicisse dicens *πάμμαχον.* cf. Dindorf. in Thes. Paris. Vol. VI p. 112 A. sed Herculem in Olympiis etiam *παγκρατίῳ* vicisse inter alios memorat Pausan. V 8, 1. Recte autem hinc conicere nobis videmur, *αἴτιον* principale in hoc carmine fuisse, quis quando *παγκράτιον* in agones invexerit.] — Ceterum qui praeterea tum certaverint, alios Pind. Olymp. XI 64 seqq., alios Pausan. V 8, 1 nominat, Callimachus quos praeter Herculem et Leucarum nominaverit — nominasse autem sanequam probabile est — nescimus, at habemus tamen fragmenta quae commode huc revoces, velut fr. 468 *δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐπήγαγεν ἴθματα δίφρου*, ubi *περὶ δίφρον*, male ex sequenti *δίφρου* repetitum, correxerim *περὶ τύμβον.* nam certe *οἱ δρομεῖς εἰς τὸν τάφον τοῦ Πέλοπος ἔκαμπτον* teste schol. Pind. Ol. I 149. [de quo certaminis genere intelligendum etiam fr. 135: *ἀλλὰ θεόντων, ὡς ἀνέμων, οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας*], — tum fr. 263: *πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος*, et frag. 474: *Ἀτράκιον δ' ἤπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει.* Postremo etiam fr. 563 b: *Κρόνιος λόφος* (cf. Krause de Olymp. p. 17) et fr. 553 *Διόσθυος* (vid. Krause l. l. p. 65 n. 10) et fr. 414 c huc pertinere per se patet. [sed elegiacum argumentum quale fuerit, extricare non possum]. —

(IX.) Transit Hyginus ad ludos Nemeaeos, Archemoro Lyci et Eurydices filio quos fecerunt septem duces qui Thebas ibant oppugnatum. in quibus ludis vicerunt cursu Euneus et Deiphylus, Iasonis et Hypsipyles filii. Ergo Hyginus omisit quam teste Probo in
XIV Vergil. Georg. III 19 (p. 56 Keil., quod nobis est frag. 6) cum Nemeis Callimachus coniunxerat historiam Molorchi, hospitis Herculis, apud quem is deversatus est cum profici-

sceretur ad Nemeaeum leonem necandum. Nec tamen omnia quae de hac re narrat Probus ad Callimachum rettulerim, cuius quae huc pertinent fragmenta haec sunt. [Atque de Molorcho ubi narrare incepit poeta fortasse usus est hoc pentametro: *αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοὶ* fr. 179. tum ex descriptione coenae Herculi institutae videtur esse fr. 530: *ἐπὶ τρύγα δ' εἶχεν ἐδωδῇ*. sed quem unicum suum arietem Molorchus immolaturus erat quo liberalius Herculem exciperet, indicari puto fr. 140: *ἀμφὶ δὲ κεβλὴν εἴργμενος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον*. ita enim illum arietem coronatum fuisse suspicor. Tum Hercules profectus est ad necandum leonem, quem qui *Κλεωναίοιο χάρωνος* nomine insiguivit poeta incertus frag. anon. 310 fortasse Callimachus est, cuius nescio an huc pertineat et fr. 317: *ἀλκαίας ἀφύσσας*. deinde huc pertinet] fr. 130, quod ita corrigendum censeo: — *ἀλλ' ἐπὶ τόξον | αὖτις ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων σφετέρου*, ubi codd. habent *ἑτέρου*. de *σφετέρου* cf. hym. in Artem. 229, in Del. 233 c. n. Spanh. intelligo autem de Hercule, qui quum unam sagittam in leonem frustra emisisset alia utebatur. cf. Theocrit. XXV 235 (aliter Meinek. in Bergk. diar. 1845. p. 1066). eo loco Callimachus dixerit etiam Herculem usum fuisse *Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου*, fr. 365. Interfecti leonis exuvias postea Hercules circum humeros gestabat, quas habemus in fr. 211: *θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον*, et fr. 142: — *τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη | γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα*, eisque postea defensus est a Cerberi morsu (Apollod. II 5 *τῇ λεοντῇ συσκεπασθείς*), *ξεῖνος Ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον* fr. 161 [quamquam ab hoc quidem cum Cerbero pugna non sine vulnere discessit, ut apparere videtur ex fragm. 498: *θήκατο, μὴ ἔσω αἷμα πιλῆται μίτυλον*, item fortasse huc revocando]. Quibus narratis commode Callimachus Herculem alloqui potuit ita: *χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά, | ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών* fr. 120. — Inde Nemea instituta sunt (Probus ait), postea Archemori manibus sunt renovata a septem viris qui Thebas petebant. quae ubi Callimachus narrabat, Herculem fecit loquentem: *Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἔδνον ὀφείλω* fr. 193, — et dein de Archemoro septemque ducibus

et futura Nemeorum celebratione vaticinantem. ex eo loco servatum fr. 250 b: *ἄξονται δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον | βουδόκον*, sed apium, de quo ita Hercules loquitur fr. 103: *καί μιν Ἀλητιάδαι, πουλὺ γεγειότερον | τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα, | θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος | ζήλῳ τῶν Νεμέηθε· πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν | ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ*. Iam finito vaticinio Callimachus ad Archemorum transire potuit hoc versu: *καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι*, fr. 212. deinde narravit de septem ducibus, inter quos fuit [Adrastus cum Arione equo, de quo ubi agebat poeta posuit etiam frag. 207: *τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐρινύι Τιλφωσαίῃ*, item] Tydeus clipeum gestans cui inscriptum erat *εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα* fr. 226 (de cuius interpretatione cf. Herzberg in Bergkii diar. 1847 p. 137), [cuius viri historiam quum altius Callimachus repeteret etiam haec videtur hic posuisse: *ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη, Ἀλκάθοον τίς ἄπυστ'*, fr. 272, — item Amphiaraus, quem ubi interfuisse expeditioni poeta dicebat, Eriphylam attingens dicere potuit fr. 419: *πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀγύριον*. nec errasse mihi videor, si Callimachum Homerico more etiam regiones Argivas memorasse puto quae bellatores expeditioni mittebant, quales indicatas censeo fr. 477: *αὐτίκα Κενθίππην τε πολύκρημνόν τε Πρόσυμναν*, et fr. 566 (*Νηρίς*) et in fr. anon. 210 (*Οἰνάδας ἀκτάς*.] Tum narrabatur de Hypsipyle quae relicto Ophelte defessis septem ducibus locum monstravit ubi *κρήνη | λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε* (*ἀνέβαλλ'*) fr. 298. [qui fons intelligendus videtur etiam in frag. anon. 121: *ἐπηετανοῦ ποτίμοιο | παρστείχοντες*], de dracone qui Ophelten interfecit, *τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν* fr. 247, [de ducibus prae terrore, pueri infortunium quum vidissent, obmutescentibus (si quidem recte hos intelligo in fr. 260: *πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων*), qui Ophelten sepeliverunt (*οἱ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστεφον*, fr. 506) malum praesagientes,] quum Amphiaraus dixisset pueri obitu infelicem expeditionis eventum portendi [in qua narranda re nescio an usus sit poeta his verbis: *χολῇ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι*, quae sunt frag. 525]. Eo loco Callimachus de Amphiarai arte vaticinandi exponere potuit, cuius etiam Amphilochus filius particeps fuit. quod si

est, explicatur facile qui Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας memorari a Callimacho in libro primo Αἰτίων potuerit (* fr. 15). in ea enim urbe celebre fuit Amphilochi oraculum quod omnium sui temporis ἀψευδέστατον appellat Pausan. I 34, 2 (add. Lucian. Philops. 38). [Nec irritum Amphiarai praesagium fuit. nam quum ad Thebas profecti essent, Thebani restiterunt intrepidi (quo pertinere videtur frag. 438 οἱ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών), in qua pugna Eteocles et Polynices mutua caede interierunt (de quibus ubi poeta dixit, addidit quae narrantur fr. 463), reliqui autem, postquam unus aliquis ex ducibus clamavit: ἐπίκλινές ἐστι τάλαντον (fr. 312), fuga salutem petiverunt.] Sed antequam Thebas castra moverunt, poeta institutum a septem ducibus in honorem Opheltis sive Archemori agonem descripserit, cui quo modo Euneus et Deipylus ab Hygino memorati interesse potuerint docet hypoth. Pindar. Neme. p. 424 Boeckh. Idem Hyginus quod addit: postea (ea enim vox ex antecedentibus postea vicerunt cursu huc retrahenda) his quoque ludis pythaules qui Pythia cantaverunt (leg. Pythia tibia cantavit) septem habuit palliatos qui voce cantaverunt. unde postea appellatus est choraules, — nescio an de suo addiderit, quamquam Callimachus eleg. VIII etiam Coroebum nominavit. rem ipsam veram praestat Corp. Inscr. I p. 844 n. 1719 Ζώσιμον νεικήσαντα — Νέμεια ... πυθαύλας κ. τ. λ., ubi tamen πυθαύλας et χοραύλας discretos videmus. [Postremo si quaeritur, quale αἴτιον hoc carmine expositum fuerit, ipsa narrationis forma indicare videtur, a Callimacho hic demonstratum fuisse, in Nemeis cur apium dari solitum fuerit.]

(X.) De Isthmiis — ea enim sequuntur apud Hyginum, cuius iam supra verba apposuimus — nullum extat Callimachi fragmentum. at videtur tamen e (Nemeorum) fragm. 103 colligi posse quo modo elegiam instituerit. memoraverat fortasse vetustissimam de Posidone et Helio Nemeorum institutoribus fabulam, quam habemus a Dione Chrysost. Corinth. 37 T. II p. 107 Reisk. expositam immixtis nonnullis quae ab illo tempore aliena sunt (cf. Krause de Pyth. Nem. Isthm. p. 171), unde patebat cur principio in Isthmiis praemium ἡ πίτυς fuisset (nam haec Neptuno sacra cf. Plutarch. XV

quaest. conv. V, 3), [postea in eius locum cessit apium, quod Nemeorum victorum praemium fuisse constat. cf. Mein. Anal. p. 82 coll. Nicandr. Alex. 605 et Plin. Nat. Hist. XIX 158]. Deinde transierit ad Melicertae fabulam, qua apparebat qui apium potuisset in pinus locum succedere. [Atque hoc aptissimum sine dubio *αἴτιον*, neque minus aptum elegiae argumentum Inus et Melicertae fabula. quam ubi enarravit Callimachus uti poterat verbis *Λεύκου πεδίον*, frag. anon. 192, ex quo campo Leucotheae nomen Ino accepit, item fr. anon. 82: *Βύνης καταλεκτρίαι αὐδηέσσης*, quae de Inonis *θαλαμηπόλοις* intelligenda sunt. De Melicerta autem interpretor frag. anon. 285: *ἀκμήν τοι βρύα τῆμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται* (coll. Euphor. fr. XLVII Mein.) et fr. anon. 330: *ψευδόμενοί σε, Παλαῖμον*. nam hoc nomen deo facto Melicertae datum.] —

(XI.) Undecimo fecerunt Argonautae in Propontide Cyzico regi una cum filio, quem Iason imprudens noctu in littore occiderat, saltu, luctatione et iaculo. Nota res vel ex Apollon. Rhod. I 1012 seqq., sed inter fragmenta Callimachi unum tantum est quod certa coniectura huc referas, fr. 547, apud schol. Apoll. Rhod. I 957: *Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν*. [Minus autem certa coniectura est Rauchii l. l. p. 34, huc pertinere non solum fr. 160 *Γραικοί, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς*, quae putat Cyzici verba esse, cives suos retinentis, ne Argonautas invadant, sed etiam fr. 199: *ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον*, quod de foedere interpretatur inter Argonautas et Doliones icto, quae fragmenta nos ad Aet. II, 6 potius revocamus. atque eodem certe iure revocari huc possint fr. 8, frag. anon. 393 (*ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης πόντον ἀπεπλέομεν*, si quidem statueris Iasonis verba esse dicentis qui sint et unde quo vehantur), fr. anon. 156 *δίχα νυκτός*, quod eo fortasse loco positum erat, ubi tempestatibus ad Dolionum litus reiecti Argonautae noctu inviti cum Dolionibus manus conserentes et Cyzicum interficientes inducebantur]. Mirum autem quod Hyginus saltu tantum, luctatione et iaculo certatum dicit, non cursu etiam, qui omnium frequentissimus. eum si statuimus librarios male omisisse, sedes inventa est fragm. 197

Ἐργῖνος Κλυμένου, ἔξοχος ἐν σταδίῳ. qui Erginus quum Lemni demum versantibus Argonautis celebritatem nactus esset, non potuit commode in elegia de abeuntibus Argonautis ludisque Actiis memorari. at poterat poeta agonis a se non celebrati [si quidem ex Hygini silentio et Callimacheorum fragmentorum quae huc referas defectu colligi aliquid potest], quem in Lemno insula Argonautae instituebant, memoriam hoc loco obiter interponere Erginum celebraturus, ut olim iam in stadio probatum, ad quem referri possunt etiam fr. 281 et 253 ita iungenda: — σκέρβολα μυθήσαντο | κηκάδι σὺν γλώσσῃ. [quamquam ne sic quidem omnia certaminis genera ab Hygino memorata sunt. velut discum desidero, quem ubi sic mecum statueris ab Hygino nominatum fuisse: saltu, **cursu, lucta, disco** et iaculo, iam habebis quinque illa genera quibus πένταθλον constitisse scimus. quod si recte coniecimus, inventum simul est αἴτιον quod in hac elegia Callimachus tractasse videatur. quaesitum enim a poeta fuerit, quis quando πένταθλον invenerit. Sed hoc incertum], certissimum autem illud, scribere Hyginum non potuisse, quod scripsisse putatur: — fecerunt Argonautae — Cyzico regi una cum filio quem Iason — occiderat, unde quis demum perspiciat quom referendum esse ad Cyzicum, non ad filium? accedit quod ubique in hoc capite hominum nominibus praeter nobilissimorum addita videmus patrum nomina. Hinc mihi non dubium quin Hyginus scripserit: Cyzico regi, *Aenei* filio, quem Iason etc., praesertim quum plerique scriptores qui Cyzici res memorant νεόγαμον καὶ ἄπαιδα dicant, Apoll. Rhod. I 947, Parthen. 28, Conon 41, Valer. Flacc. III 317 (aliter tamen Neanthes in schol. Apoll. Rhod. I 1063 et Hygin. fab. XVI). qui quidem scriptores quam narrant de Clite Cyzici uxore fabulam, eandem videtur Callimachus primarium elegiae suae argumentum fecisse, unde explicamus Callim. fragm. 533 ὠλόψατο χαίτας, item fr. 521: κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα, nam κούρην intelligo Cliten νεόγαμον, [quam νύμφην γε νέην vocare poeta videtur in frag. anon. 207. atque ipsam Cliten loqui putaverim in frag. anon. 262. αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα, de qua dici potuit etiam frag. anon. 5: ἁλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ]. ac modo constaret quod Hecker. Com. Call.

p. 2 sq. putabat Callimachi esse versum a schol. Il. XIII 759 servatum hunc (fr. anon. 335): *Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον*, etiam hunc liceret huc retrahi. nam *τῶν περὶ Ῥύνδακον χωρίων ἐβασίλευε* (Conon 41) Merops, Clites pater.

(XII.) Pergit Hyginus: duodecimo autem Argivis quos fecit Acastus Peliae filius etc., ubi Munkerum Argis vel in Argivis corrigentem pro Argivis erroris convincit scriptorum multitudo qui Iolci factos hos ludos memorant. cf. Schneidew. ad Ibyc. p. 165 sq. mihi ex Simonidis fr. 19 Bergk. ὃς (Meleager) *δουρὶ πάντας | νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ* — coniectura nata haec: duodecimo *ad Anaurum rivum* [vel potius *Anauri in ripis*] quos f. etc. Praeterea ne ignoretur cui ludi facti sint — quod nusquam Hyginus reticuit — scribendum: quos fecit *Peliae Acastus* filius. Inter eos autem quos Hyginus certasse his in ludis dicit imprimis memorabilis Glaucus Sisyphi filius, quem equi mordici distraxerunt. parata enim est suspicio Callimachum hac elegia prae ceteris celebrasse huius Glauci, quem Potniensem dicunt, tristem casum, ab Aeschylo etiam celebratum (cf. G. Hermanni diss. de Aeschyli Glaucis Opusc. II p. 59 sqq.) [nam Glaucus Sisyphi filius quum ad gymnicum certamen quadrigam duceret, applicuit ad vicum Boeotiae et equas potum ad fontem sacrum per ignorantiam duxit, unde qui bibissent in furorem agi solebant. itaque illum equae furore exagitatae in ipso certamine curru effudisse ac morsibus laniasse dicuntur, ut est apud Philarg. ad Vergil. Georg III 262 aliosque ab Hermanno citatos]. Ad eam elegiam rettulerim * frag. 17, ap. Etym. Magn. p. 207, 40, ubi teneri velim et nomen fontis *Βουκεραῖς* et nominis originem fontis-
XVI que situm explicari non ipsius Callimachi verbis, sed Theonis *ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α΄ Αἰτίων Καλλιμάχου*, ut Callimachus non nisi fontem aliquem — eum opinor unde bibentes Glauci equi in furorem acti sunt, quem fontem alii prope Potnias fuisse memoriae prodiderunt (cf. Unger. Paradox. Theban. I p. 138) — appellasse, Theon autem quis ille fuerit fons quaesivisse videatur. [Simili autem casu atque

Glaucus quum etiam Hippolytus perierit, facile est ad suspicandum, in eadem hac elegia Callimachum huius etiam herois obiter mentionem fecisse, ut huc revocandum videatur frag. 7. Praeterea hinc elucere videtur, quale *αἴτιον* hoc carmine poeta tractare voluerit, hoc inquam, quis primus in agonibus *τεθρίππῳ* certaverit.] — Sed ad reliquorum etiam agonistarum qui ab Hygino nominantur [alii a Pausan. V 17, 9], unum et alterum habemus quod referamus fragmentum Callimacheum. velut ad Zeten et Calain refero fr. anon. 12 (*γαμβρὸς Ἐρεχθῆος* i. e. Boreas, qui Zetae et Calais pater fuit) et fr. anon. 144 (*αἶψα λέλοιπεν*). eos enim Hyginus dolichodromo et diaulo vicisse dicit ut Castorem stadio, non Iphiclum, quem Pausan. V 17, 4 victorem nominat, at Callimachus dixerit victum eo carminis loco unde desumptum fragm. 496: *καὶ σφυρὸν Ἰφίκλειον*. — Et Castor et Pollux, quorum hic cestu vicit (*χεὶρ* | *ἡ Πολυδευκείη* dixerat Callimachus 496) intelligendi sunt fr. 224, nondum enim poterant *ἵππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι*. — De Telamone et Peleo fratribus, quorum hunc luctatione [quo pertinet fortasse fr. anon. 271: *μέσφα περιπλέγδην*], illum disco vicisse Hyginus memorat, ipsa haec victoria invitaverit Callimachum ad narrandam Phoci mortem, quem illi in agone aliquo occiderant disco (cf. Müller. Aeginetic. p. 22 n. o.). in qua narratione legebantur haec quae sunt apud schol Pind. Nem. V 25 (fr. 136): *ἔκλυε*, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δὲ ὀδόντας ὀλίσθοι,* | *Πηλεύς*. ubi Bentleius ad explendam lacunam immisit *τοι*, ego scribere malim: [*λοιδορίας*] | *ἔκλυ' ἐτῶν· τῶν μηδὲν κ. τ. λ.*, ut *ἐτῶν* sit *δημοτῶν* (cf. Aeschyl. Suppl. 247), inter quos praecipue mulieres nominasse Callimachum docent verba scholiastae Pindari l. l.: *αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον*. Item Callimachus trium fratrum patrem Aeacum dixerit *Μυρμιδόνων ἐσσῆνα* (fr. Callim. 508, nisi ipsum ita nominavit Peleum. cf. Tzetz. in Lycophr. 176), eiusque matrem Aeginam nominaverit, de qua schol. Apoll. Rhod. I 117: *Ἀσωπὸς ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διός, διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν* (fr. 375). — Postremo de Orpheo cithara, ut Hyginus dicit, in hoc agone vincenti interpretor fr. 420 ap. Apollon. de pronom. p. 143 (coll. frag. 388): *Μοῦσαί νιν*

ἑοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο | [γούνασιν, fortasse etiam frag. anon. 74 καὶ θῆρες ἀνὰ δρυμὰ πρηύνοντο]. —

(XIII.) Sequuntur apud Hyginum ludi in honorem Paridis facti [de quibus ita Hyginus scribit: tertiodecimo fecit in Ilio Priamus, cenotaphium Paridi, quem natum iusserat interfici, gymnicos. In quibus certati sunt cursu Nestor, Nelei filius, Helenus Priami filius, Deiphobus eiusdem, Polites eiusdem, Telephus Herculis filius, Cygnus Neptuni filius, Sarpedon Iovis filius, Paris Alexander pastor, Priami ignarus filius. vicit autem Paris et inventus est esse Priami filius, ubi imprimis memorabile quod Parim Hyginus vicisse dicit (cf. etiam Hygin. XCI). huic igitur, ut constitutum erat (cf. supra p. 48), bos obvenit praemium. quem si statueris mactasse eiusque carnem victis a se reliquaeque turbae distribuisse, statim elucet αἴτιον, quod narrari a poeta potuerit hoc, unde evenerit, ut in maioribus quibusdam agonibus, velut Olympiis et Panathenaeis, fierent βουθυσίαι et κρεανομίαι sive κρεωδαισίαι]. Ad hanc elegiam quae referenda censemus supra iam revocavimus frag. 13 *b* et *c*, [et referenda fortasse etiam frag. anon. 287: παρὰ δρυσὶ καὶ παρὰ πεύκαις, quod de Paride pastore dictum arbitror, et fr. 170: τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα γυνή, καί τε τέκεν . . ., (quae verba intelligo de Priami filiis qui multi ei erant, et nothi, et genuini, velut Helenus, Deiphobus, Polites a Paride in illo certamine victi), et fr. 309: γέντα βοὸς μέλδοντες, et fr. anon. 117: θέντες ἀμίστυλλον ταῦρον ἐπ' ἐσχαρόφιν, ubi cogitandum de bove illo mactato et comesto. Ac plura sine dubio fragmenta afferri liceret, quae locum hic habuissent, si constaret quale elegiacum argumentum hoc carmine poeta tractandum sibi elegisset. nunc enim nescimus, num Hecubae somnium et Paridis in Ida expositionem eiusque de tribus deabus arbitrium, quocum coniunctus erat Helenae raptus, Callimachus narraverit, an cum Oenone initum Paridis pastoris matrimonium, quam mox deseruit, sed postea requisivit. cf. Parthen. Erot. IV et Conon. Narrat. XXIII coll. Fuchs. de varietat. fab. Troic. p. 138 et Unger. de Sinid. p. 91 seq.].

(XIV.) Perventum est ad ultimum agonem, de quo Hyginus: quartodecimo Achilles Patroclo funebres, in quibus Aiax vicit lucta et accepit lebetem aureum munus. deinde Menelaus vicit iaculo et accepit muneri iaculum aureum. dimisso spectaculo eodem Phrygas captivos duodecim in rogum Patrocli et equum et canem coniecit. Ita Hyginus, qui aliter haec scripturus fuisset nisi mutuari a Callimacho quam ex Homero petere maluisset, qui primus harum rerum fons Iliad. XXIII. Non una autem re Hyginiana haec discedunt ab Homericis. nam ante institutum agonem, non dimisso demum spectaculo, Homerus dicit rogum accensum esse iniectis non uno equo et cane, sed ex utroque genere pluribus. neque Aiacem dicit vicisse lucta, sed ab Aiace et Ulixe aequo Marte certatum. postremo non Menelaum, sed Agamemnonem et Merionem ad iaculandi certamen fecit prodeuntes. Quae ut mutaret Hygino nulla causa fuit, at Callimacho potuit esse vel haec, ne nimis pendere ab Homero videretur. [Imprimis autem memorabilis est de Phrygibus et equo caneque mentio, quae etsi ad agonem proprie non pertinet, tamen cum poetae consilio arctissime cohaerere videtur, ut hac mentione contineri αἴτιον arbitrer principale, quod hoc carmine poeta explanare voluerit. quaesivisse enim Callimachum puto, quis auctor fuisset moris suo tempore satis celebrati, ut in mortui rogum simul inferrentur res multae quae vivo homini in deliciis fuissent (cf. Nitzsch. ad Odyss. X 521). nam equus et canis sine dubio Patrocli erant, quod patet vel ex Hom. Il. XXIII 173 seq. atque certe equos inter κτέρεα memorat etiam Lucian. de Luct. XIV, ubi quod etiam homines mactari dicuntur, in hac quidem re Achillem non poterant certe nisi reges et principes imitari, barbari maxime. nam Graecorum humanitas ab hac crudelitate abhorrebat et vel hostes mactatos a solis Galatis noverat, de quibus ad Il. l. l. Eustath. egit p. 1294, 24]. Suspicor autem hac elegia voluisse Callimachum mutuum Achillis et Patrocli amorem celebrare, [celebratum etiam ab Aeschylo (cf. Athenae. XIII p. 601 A), unde proverbialiter dicti Ἀχιλλέιοι φίλοι Theocrit. XXIX 34]. Itaque primum dixerit de Patrocli infantia iisque rebus de quibus ipsius umbra Patrocli ap. Hom. Il. XXIII 83 seqq. nam quum Patroclus

Amphidamantis filium interfecisset *νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς* (Hom. l. l.), cum patre Menoetio profectus est ad Peleum, qui puerum una cum Achille educandum curavit. ex ea carminis parte sumptum fortasse fr. 238: *δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον.* — Iam quum pueri adolevissent, cum reliquis Graecis expeditionem contra Ilium [cui iam antea bellum illatum fuit tum a Neptuno et Apolline ob muros extructos — *δὴ τότε (τῇ ποτε?) δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων*, frag. anon. 86, tum ab Hercule propter liberatam Hesionem, fr. 559] susceperunt propter Helenam, *εἴτε μιν Ἀργείων χρῆ με καλεῖν ἀάτην*, ut dicit Callimachus in frag. 486. [ad eandem Helenam refero frag. 225: *ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι*, quod de eo tempore intelligo, quo heroes quum Helenam in matrimonium petebant Tyndareo iurabant, se opitulaturos contra iniuriam omnem ei esse, qui Helenam uxorem duxisset. cf. Mein. Anal. Alex. p. 115]. Tum Callimachus quoque cecinerit *μῆνιν Πη-*
XVII *ληιάδεω Ἀχιλῆος οὐλομένην*, ubi locum habere potuit frag. 262: *χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.* sed homines nos non nisi *ἀρχόμενοι μανίην ὀξυτάτην ἔχομεν* (frag. 487, quod huc revocaverim), itaque Achilles postea iram paululum repressit Patroclo permittens proelio interesse. quo interfecto Achilles et ipse resumpsit bellum et Hectorem interficiens Troianis revera exstitit Achileus aliquis. *Ἀχιλεὺς γάρ*, ut est in frag. 549 apud Cram. Anecd. Oxon. IV p. 403, *ἀπὸ τοῦ εἶναι ἄχος τοῖς Ἰλιεῦσιν ἤγουν τοῖς Τρωσὶ κατὰ φερωνυμίαν. ὑπὸ γὰρ θείας προνοίας, ὡς ἔφη Καλλίμαχος, ἐκλήθη οὕτως*, qua in re Callimachus similem Aeschyli locum Agam. 659 seqq. ante oculos habuisse videtur. Deinde poeta ad agonem describendum transierit, cuius plura eum genera quam quot Hyginus habet nominasse ipsa res fidem facit. memoraverit igitur sagittandi certamen usus his quae sunt fr. 284: *τόξον σφεων* (sic enim scribi iubent grammatici) *τίς ἄριστα Κυδωνίου*, [memoraverit *ἱπποσύνην*, cui certamini intererat etiam Diomedes is qui olim Venerem vulneraverat — cf. fr. 514: *ἄρτι θέναρ | βάλλει* —] imprimis autem cursum, quo apud Homerum certant Aiax Locrus, Ulixes, Antilochus, vicissetque Aiax nisi *ὄλισθε θέων, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη* (ut est ap. Homer. l. l. 774), cuius ille deae mox vehementissimam iram

sensurus erat. nam hic adiunxisse Callimachum puto historiam a pluribus narratam, e Callimachi autem libro primo *Αἰτίων* relatam a schol. Venet. ad Hom. Il. XIII 66 (* frag. 13 d coll. frag. 406). In ea narratione poeta potuit ubi de irata Minerva loquebatur his uti: [*θεός*], *ὅς τις ἀλιτροὺς* | *αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσιν*, fragm. 132 [coll. schol. Hom. l. l.: — *ὥστε τὴν θεὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι*], potuit porro Neptunum *μεσοπόντιον* dicere (* frag. 16) et *Τρινάκριον πόντον* (* frag. 18.) memorare. nam in maris Trinacrii insula Lipara Ovidio Fast. IV 287 et Valerio Flacco Argon. I 579, aliis, sunt sedes Cyclopum, quos Callimachus dicere potuit Neptuno tridentem fecisse quo *διέσχισε τὴν πέτραν* (schol. Hom. l. l. cf. Hom. Od. IV 506), ut iidem Cyclopes Iovi fecerunt *ἔντεα* sua (Quint. Smyr. XIV 446) et in Callimach. hym. in Dian. 50 Neptuno faciunt *ἱππείην ποτίστρην*, [etsi hym. in Del. 29 *ἄορ* Neptuno fabricant Telchines]. quod si est, etiam fragm. 129 huc revocari potest: — *λαθρηδὸν δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις* | *ἔτραφον, αἰράων ἔργα διδασκόμενοι* (cf. hym. in Dian. 48). quamquam etiam Aeoli sedes intelligi possit, a quo Minerva ventos petierit fluctus citura coll. Quint. Smyrn. XIV 467 seq. — Finito agone Callimachus Achillem fecit rogum exstruentem eique caesorum duodecim Troianorum cadavera imponentem. eo carminis loco lectum olim suspicor frag. 200 a multis varie tentatum (cf. Hecker. Com. Call. p. 59), quod ita scribendum et explicandum puto: c a e s o r u m i u v e n u m c a d a v e r a p o s u i t [*ἐς πυρόεντα*] | *κ ο ῖ τ ο ν*, *ὃς αἰζηῶν ἔγραε κ η δ ε μ ό ν α ς* coll. Oppian. Hal. IV 557 *ὁπότε — δουριφάτους* — *εὐνὴν ἐς πυρόεσσαν ἑοὶ στέλλωσιν ἑταῖροι*. nam quum testes partim habeant *ὃς αἰζηῶν ἔγραε κ*, partim *καὶ τόνος* (vel *καὶ γόνος*) *αἰζηῶν ἔγραε κ.*, errare patet qui *καὶ μόνος* vel *καὶ πόνος* vel *καὶ γόος* vel *καὶ στόνος* corrigunt. — Praeterea huc referendum fragm. 466 apud schol. Iliad. XXII 397: *ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν* (secundum Aristotelem, ut patet e schol. Porphyr. ad Il. XXIV 15 extr.) *ὅτι πάτριόν ἐστι Θεσσαλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωνα γάρ φησι, Θεσσαλὸν τὸ γένος, Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου ἀποκτείναντα, Θράσυλλον* (scribendum videtur *ἀποκτείναντα*, *ὃς ἔκτεινε Θράσυλλον*,

nisi in codd. scriptura aliud quid latet quam quod Bekkerus edidit) *τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἄρξασθαι τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν. ὡς Θεσσαλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι καὶ δῆσαι τὸν Ἕκτορα,*
XVIII ubi aperte habes *αἴτιον* aliquod. non recte igitur propter Ovidii Ib. 329 (cf. ibi schol.) Bentleius inter Callimachi Ibidis fragmenta rettulit, praesertim quum Ovidius in Ibidem suam etiam alias receperit fabulas quas Callimachum in *Αἰτίοις* exposuisse constat, velut fabulam de Hippolyto, de Phalaride et Perillo, de Aiace Locro, de Lino. Itaque etiam a Proclo servatum Callimachi fragmentum quod Ruhnkenius apposuit Bentleianis p. 465 Ern. [nobis est frag. 466] huc revocandum erit: *πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς ἀνὴρ | ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τύμβον φονέας*, ubi pro *τύμβον* Blomfield. iam *τάφον* reposuit. — Postremo, si recte coniecimus Callimachum hac elegia Achillis et Patrocli amorem celebrare voluisse, addendum poetae fuit non diu Achillem amico superstitem mansisse, sed mox factum esse quod in votis et Patroclo et Achilli fuerat (cf. Hom. Il. XXIII 83 et 244) ut utriusque cineres una urna iungerentur. haec ubi Callimachus exposuit usus est eis quae sunt fragm. 218, quod ad Achillem referendum esse ipse indicat qui utitur Ammonius de diff. adf. voc. p. 143 Valck.: *οὐκ ἔτι δὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην* (ita enim scribendum censeo pro *οὐκ ἔτι τήν*), dixitque non iam fuisse Peleum senem qui defenderet (quod ipsi Achilli curae fuerat. cf. Odyss. XI 495 coll. Il. XXIV 488), unde Peleus *ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν*, ut est in Callimachi fragm. 372.

Tantum quidem de Aetiorum libro primo. secundum autem librum suspicabamur complexum fuisse reditum Argonautarum. Atque peculiare carmen de Argonautis e Colchica terra redeuntibus Callimachum scripsisse primus intellexit Alphonsus Hecker Com. Call. p. 33 seq., post eum alii, velut Bergk. in Anal. Alexandr. partic. II (1846) p. 23, Meinek. Vindic. Strab. p. 5 et p. 239, J. Rauch. de Callim. Aet. p. 6. Nititur autem Heckeri coniectura Strabonis verbis quae extant I p. 46 Casaub.: *πολλὰ τεκμήρια — τῆς Ἰάσονος στρατείας καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων —, ὧν ἔνια καὶ ὁ*

Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν „Αἰγλήτην Ἀνάφην τε, Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ“ λέγων „ἄρχμενος ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου αὖτις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην“, τότε δὲ περὶ τῶν Κόλχων „οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο κ. τ. λ.“ (frag. 104), ubi tamen nulla causa est cur aut cum Heckero putemus non *λέγων*, sed *λέγειν* scribendum idque ipsi Callimacho assignandum esse (*λέγειν* | *ἄρχμενος, ὡς κ. τ. λ.*), aut cum Meinekio quattuor interiectis vocibus corrigamus: *λέγων* [*ἐν ἐλεγείᾳ, ἧς ἀρχή*] *ἄρχμενος κ. τ. λ.* nam quum Straboni dicendum fuisset: *τεκμήρια ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν περὶ τῶν τοῦ Ἰάσονος, „Αἰγλήτην — Θήρῃ“, τότε δὲ περὶ τῶν Κόλχων, „οἱ μὲν — Πόλας“*, maluit ille Argonautarum nomen omittere, quod damnum, si quod est, satis se resarturum credebat eiusdem poetae addens versus *„ἄρχμενος ὡς ἥρωες κ. τ. λ.“*. Inscriptum autem huic Callimachi carmini fuisse *Ἀργοῦς οἰκισμοί* (qui titulus in Suidae tabula legitur paulo aliter scriptus: *Ἄργους οἰκισμοί*) ne quis sibi persuadeat, ipse vetat Hecker l. l., etsi post eum putarunt Bergk. et Rauch. ll. ll., uterque nescius in Eudociae certe Violet. p. 269 *Ἀργοῦς* legi, non *Ἄργους* ut apud Suidam. Sed Bergkius tamen postea in Anthol. lyr. II p. 146 *Ἄργους οἰκισμοί* retinuit, de Argonautis tamen intelligens, ut patet ex positis a doctissimo viro fragmentis illis Callimachi Strabonianis, quibus simul praescribit *„ἐξ ἀδήλων βιβλίων“* sine dubio cogitans *ἄδηλα βιβλία Αἰτίων*. Rauchius antem l. l. *Ἀργοῦς οἰκισμοί* singulare poema fuisse existimat neque ad Aetia pertinere, cui non aptum sit masculinum *ἄρχμενος*. quae non intelligo, nisi forte hic quoque loqui Musam sibi persuasit. sed quidni Callimachus dixerit canam — cognomina prisca locorum (cf. Propert. IV 1, 69) *ἄρχμενος κ. τ. λ.*? Nos autem cum Heckero statuimus elegiacum carmen fuisse Argonautarum reditum, sed ulterius progressi propter fr. 21 a ad Aetiorum librum secundum referimus, quod fragmentum arcte iungendum videtur cum Strabonianis, si quidem poeta dicere debebat, quid nacti Argonautae redierint, nimirum vellus illud aureum secum ducentes, quod olim *σωτήρ* fuerat Phryxi et Hellae, *Τάμμεω θυγατέρος*. Et hoc sine dubio initium carminis fuit vel potius totius Aetiorum libri secundi, in cuius libri fine teste schol. Sophocl. Oed.

Col. 258 laudabantur Athenae ut urbs *φιλοικτίρμων καὶ ἱκεταδόκος* apposito *frag. 31: *οὕνεκεν οἰκτείρειν οἴδε μόνη πολίων*. quae verba quum aequo iure ad varias res retrahi possint, ego certe non insipienter pronuntiare mihi videor, de Medea intelligenda esse quae interfectis Iasonis ex Glauce filiis Corintho Athenas fugerit ibique hospitaliter recepta nupserit Aegeo et Medum filium ex eo ediderit (Apollod. I 9, 28, 3). Quod si recte coniecimus, **totus** Aetiorum liber secundus dicatus erat Argonautis redeuntibus Colchisque eos quaerentibus ad ulciscendum, cui argumento tamquam subtemini aliqui more Callimachi aliquot elegiarum argumenta *αἰτιολογικά* copiose narrata intertexta fuerunt, alia obiter et in transcursu addita. Sed utrumque genus quale fuerit hic non iam licet (ut licuit in primo Aetiorum libro) ex Hygini fab. 275 et 276 aliquo modo coniecturam facere. adeo enim quae ex Callimacho Pseudohyginus hic excerpsit exaruerunt, ut praeter conditorum urbiumque et insularum nomina nihil fere relictum sit. praeterea duo illa Pseudohygini capita ipso invitante argumento foedissime videntur aliunde interpolata esse, partim etiam mutato consilio, ut perpauca inde et exilia frusta ad hanc Aetiorum libri secundi materiam ditandam peti posse videantur, velut quae de Medo Medeae filio narrantur, quae de Cadmo, de Ephyra, de Sicilia, Corcyra, Creta. Itaque in solis cogimur ipsius Callimachi fragmentis quae huc pertinere videantur acquiescere, quae tamen nec multa sunt nec satis loquacia. Quid quod ne hoc quidem inde certo constat, quem cursum, Iolcum ubi redibant, Argonautas tenentes poeta fecerit. Quod enim reditum Argonautarum liquido indicari dicit Hecker. l. l. p. 35 in schol. Apollon. Rhod. IV 284 (fr. 377): *Ἡσίοδος διὰ Φάσιδος τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι* (nonne legendum *ἐκπεπλευκέναι*?) *λέγει· Ἑκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν· οὐδὲ διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος*, — hoc igitur cum fragmentis Callimachi apte conciliari non posse videtur, et scholium illud non uno loco corruptum est. Primum enim quae de Hecataeo ibi memorantur manifesti erroris convincit idem scholiasta ad IV 259: *Ἑκαταῖος δὲ ἰ*

Μιλήσιος ἐκ τοῦ Φάσιδος διελθεῖν εἰς τὸν ὠκεανόν, εἶτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν Νεῖλον, ὅθεν εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν. τοῦτο δὲ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ψεῦδός φησιν εἶναι· τὸν γὰρ Φᾶσιν μὴ συμβάλλειν τῷ ὠκεανῷ, ἀλλ' ἐξ ὀρέων καταφέρεσθαι, unde luce clarius est alteri scholio lacunam inesse ita fere explendam: *Ἡσίοδος δὲ διὰ Φάσιδος αὐτοὺς ἐκπεπλευκέναι λέγει, καὶ Ἑκαταῖος· Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἱστορεῖ κ. τ. λ.* Sed magis etiam ad nostram quidem quaestionem altera pertinet in istius scholii fine lacuna, qua notata Henricus noster Keilius ex codice Laurentiano ita edidit: *ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. καὶ Καλλίμαχος * * * * αὐτῶν τοὺς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας μὴ εὑρεῖν τοὺς Ἀργοναύτας, τοὺς δὲ διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν ἐπὶ τὴν Κέρκυραν, ἔνθα κἀκεῖνοι τότε ἦσαν*, quae de Colchis intelligenda esse ab Aeete missis ad ulciscendos Argonautas et res ipsa docet et ex parte firmat frag. 543 id est schol. Apoll. Rhod. IV 303: *τῶν Κόλχων οἱ μὲν διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν ἔπλευσαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος. φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος ὑποστρέψαι αὐτοὺς ἐναντίως Καλλιμάχῳ*, unde copia nobis facta est lacunae illius explendae hoc modo: *καὶ Καλλίμαχος τῶν Κόλχων καὶ αὐτῶν κ. τ. λ.*, i. e. Colchos et ipsos (ut Argonautae) partim in Adriam navigasse. Ita pro aperto de Argonautarum reditus via testimonio aliud habemus quod operte potius et oblique indicat Argonautas per Istrum fluvium Adriam petivisse, qua in re Callimachus una cum Apollonio plurimorum auctoritatem secutus est. nam quod schol. Apoll. Rhod. IV 284 lin. 19 seq. dicit: *οὐδεὶς δὲ ἱστορεῖ διὰ τούτου (τοῦ Ἴστρου) τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος*, manifesto erravit, ut docent scriptorum loci a Beckmanno ad Aristot. de Mirabil. Auscult. p. 230 collecti. credebant enim Istrum fluvium in duas partes scindi, quarum altera flueret in Pontum, altera in Adriam cf. Beckm. l. l. Quem ad modum autem de Istro fluvio Apollonius Callimachum secutus est, ita eundem in eo quoque imitatus esse videtur, quod Argonautas praeter australe Ponti Euxini litus navigantes indeque priusquam Carambin promontorium ceperunt per medium mare Istrum petentes fecit (Apoll. Rhod. IV 300 seqq.).

Itaque ut hanc primam de reditu Argonautarum partem, quam

II 1 elegiam crediderim fuisse (licebit enim et hic et in sequentibus hac significatione uti, non quo affirmare velim hoc ipso modo Callimachum singulas elegias huius libri, quaequae fuerunt, distribuisse — quod sane stultus essem si putarem —, sed ut brevitati studeam), paucis adumbrem, postquam poeta memoravit velle se oppida (nam omnino, ut dixit, multa ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί, fr. 271) et fana ab Iasone et Argonautis condita celebrare, ἄρχμενος ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου αὖτις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην (fr. 113[b]), ducentes secum vellus aureum arietis, qui olim σωτήρ fuerat Phryxi et Hellae, Θάμμεω θυγατέρος (fr. 21[a]), narrasse videtur, quo modo Iason Medeae amorem sibi conciliaverit (ex quo carminis loco grammatici sumpsisse videntur fr. 267: θιβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίης, item fortasse fragm. anon. 69 ἃ πάντη πάντα θαλυκρὸς ἐγώ) promissoque coniugio persuasisset, ut in vellere auferendo se adiuvaret. quod quum illa fecisset (in quo loco sedem habere potuit frag. anon. 341 νύμφα φίλη, κἀβλῆτι λίθῳ ἔπι δάκρυον ἧκας, si quidem ita hoc intelligendum est: quae antea, o Medea, dum lapide aliquis minabatur, in lacrimas effundebaris, nunc ipsa Iasoni suasisti ut inter viros e draconis dentibus enatos lapidem iaceret), vellus Iason abstulit idque (cf. Apoll. Rhod. IV 187) φάρει involvit Κολχίδος ἐκ καλάμης, ut est in frag. 265, quod sine dubio huc pertinet. Deinde quum etiam fratrem suum Medea ἔποικον interfecisset (fr. 411), cum Iasone aufugit. Sed Iason primo Ponti oram legit, quam Callimachus certe fr. 324 indicat Irin flumen memorans (ut fecit Apollon. Rhod. II 367 et 963), in cuius fragmenti vicinitate locum habuisse videtur etiam frag. 152 ἡ μὲν ἀπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή, ubi vide quae disputabimus. Sed non est dubium quin plures ibi regiones et flumina poeta memoraverit, ut Apollonio quidem memorabiles ibi videbantur Caucasus cum Prometheo (II 1247), Byzeres, Sapeires, Becheires, Macrones (1242 seq.), Philyres (1231), Ἀρητιὰς νῆσος cum avibus suis Stymphalidibus (1031 seq.), Mossynoeci (1016), Tibareni et Γενηταίου Διὸς ἄκρη (1010), Chalybes (1001), Amazones et πεδίον Δοιάντιον (987), Sinope

(946). quae omnia identidem docto poetae occasionem dare poterant fabulas exquisitissimas vel obiter indicandi vel data opera uberius pertractandi, praesertim quum multa in hac regione superessent Iasonianae expeditionis vestigia, ut prope Sinopen — cf. Strab. p. 47 Cas. — et Ἰασόνιον ἄκρον saepius ab aliis memoratum. velut ubi Sinopen memoravit, potuit indicata urbis origine hoc quoque addere, postea eo coloniam duxisse Milesium aliquem (cf. Scymn. Perieg. 947 seq.), qui fuisset αἷμα τὸ μὲν γενεῆς Εὐξαντίδος, ut est in fr. 504, aut quum Amazonum regionem Argonautas attigisse poeta dicebat, locum habere poterant verba παρὰ δέ σφι κόραι λευκάσπιδες (ἕσταν), quae sunt frag. anon. 133, i. e. Argonautis restitissent Amazones λευκάσπιδες, nisi ventus eorum navem praeter oram duxisset impedivissetque ne diutius ibi morarentur, ut est etiam apud Apollon. Rhod. II 985. Sed imprimis hoc plane obscurum est, quodnam principale argumentum qua elegia hic poeta pertractaverit. namque in singulis Aetiorum elegiis, quae in unoquoque libro plures fuerunt (ut in libro primo quattuordecim videntur fuisse) suum quamque peculiare tractasse argumentum aetiologicum certissimum videtur. Poterant hic vel Amazones omnes vel una aliqua ex earum numero elegiaco carmine celebrari, praesertim quum Amazones urbes vel certe fana plura condidisse constet.

Sequitur altera reditus Argonautarum pars sive Aetiorum *II 2*, qua in elegia in Hadriam per Istrum navigasse dicebantur (cf. fr. 377). Quem fluvium ubi et ipse Apollon. Rhod. IV 284 seq. in eadem re memorat, a Ripaeis montibus defluere dicit. Non dubium igitur quin ad hunc locum referenda sint Callimachi verba in frag. 215 vel potius iam ab Heckero in unum coniuncta frag. 215 et 188, quae ita explicanda esse existimo: Istrum intrarunt, quem [κρῆναι ἐκπεταναί] Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Sed memorato mirabili hoc asinorum apud Hyperboreos sacrificio (de quo constat vel ex Pind. Pyth. X 33 seq. add. Od. Mueller Dor. I p. 281 not. 1) non puto sibi temperasse Callimachum quin illius sacrificii originem uberius exponeret, aptissimum ita nactus αἴτιον et nisi fallor elegiae argumentum. quamquam hoc argu-

mentum quale fuerit ignoro. sed facile tamen est ad suspicandum asini quandam ad aram Apollinis commissam ὕβριν in causa fuisse. Atque sunt inter Callimachi fragmenta quae commode huc referri possint, ut fr. 320 θὴρ οὐατόεις, quod in initio eius elegiae sedem habuisse et ita explicandum esse existimo: [πολλάκι γὰρ] θὴρ οὐατόεις [ἐπιβώμιος ἐλθὼν ὕβρισεν * * *], item fortasse fragm. 288 ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφίαι, item frag. 180 ἔστιν ἐμοὶ Μάγνης ἐννεά μυκλος ὄνος, et fr. 187 Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλθεται ἱροῖς. nam hoc etsi forte aliquis ex alio carmine atque priora petitum censere malit, quoniam Clem. Alex. Protrep. p. 25 Pott. adducto fr. 187 statim subiciat: ὁ αὐτὸς δὲ Καλλίμαχος ἀλλαχοῦ· τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι (fr. 188), grammaticorum tamen usus minime vetat de diversis eiusdem carminis locis cogitare, certe etiam schol. Dionys. Thrac. p. 728 Bekk. quum Callimachi locum ex Epigr. VII attulisset Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι γράμμα, mox adiciens καὶ ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς λέγει non aliud tamen carmen, sed idem illud epigramma modo citatum intellexit. Itaque etiam frag. 187 ob argumenti similitudinem ad hanc elegiam revoco, quod etiam minus dubitationis habebit, si mecum statueris enarrata de asino fabula poetam dixisse, Delphis quoque Phoebum his victimis laetari. nam Delphos quoque id sacrificii genus translatum esse non sine causa docti viri statuunt, Boeckhius ad Corp. Inscript. I p. 809 et Welcker. Goetterlehre II p. 366. Atque hinc apparet quoque cur Δελφοί in Aetiorum libro II nominari a Callimacho potuerint fragm. 24[b], quod fragmentum paulo plenius quam hucusque habebatur reddere licet coniectanti. nam quum Epaphroditus in commentarii Callimachi Aetiorum altero libro dixisse perhibeatur Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισσοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοὔνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφός, ἀφ' οὗ Δελφοί, non videtur ille ad Delphicae gentis origines illustrandas invitatus esse simplici aliqua Delphorum in secundo Αἰτίων Callimachi libro mentione, sed quod poeta Delphos ibi aliquo nomine gentilicio ornaverat quod iure explicatione indigere Epaphrodito videbatur. id nomen sumamus fuisse Μελαινογένεις, quod ita usurpari et cum frag. 187 coniungi a poeta potuit ut diceret: ab Hyperboreis illud sacri-

ficium acceperunt [*Μελαινογένεις Δελφοί, ὅθεν καὶ ἔκει*] *Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλθεται ἱροῖς.*

II 3 arbitramur poetam complexum esse eam reditus Argonautarum partem quae est ab adventu in Adriam usque ad insulam Circae, cuius navigationis partem breviter describit Apollodor. I 9, 24 §. 4 seq.: *τοῖς Ἀργοναύταις τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν ἤδη παραπλέουσι μηνίσας δὲ Ζεὺς ὑπὲρ τοῦ φονευθέντος Ἀψύρτου χειμῶνα λάβρον ἐπιπέμψας ἐμβάλλει πλάνην· καὶ αὐτῶν τὰς Ἀψυρτίδας νήσους παραπλεόντων ἡ ναῦς φθέγγεται, μὴ λήξειν τὴν ὀργὴν τοῦ Διός, εἰ μὴ πορευθέντες εἰς τὴν Αὐσονίαν τὸν Ἀψύρτου φόνον καθάρθωσιν ὑπὸ Κίρκης. οἱ δὲ παραπλεύσαντες τὰ Λιγύων καὶ Κελτῶν ἔθνη καὶ διὰ τοῦ Σαρδονίου πελάγους κομισθέντες παραμειψάμενοι Τυρρηνίαν ἦλθον εἰς Αἰαίαν, ἔνθα Κίρκῃ ἱκέται γενόμενοι καθαίρονται.* quibuscum quoniam etiam Apollonii Rhod. IV 552 seqq. plerumque consentit narratio, Callimachum quoque ab hac narrandi ratione non magnopere discessisse arbitror. Atque tametsi is Argonautas meridiem versus Apsyrtidas insulas iam superavisse non indicat fragmento aliquo, Hyllida tamen illis proximam cum Apollonio ob eandem sine dubio causam memoravit frag. 362, ad quem locum pertinere etiam insulae Melitae cum catulis Melitaeis mentio videtur frag. 393 (coll. Apollon. Rhod. l. l. v. 543 et 572), quam e longinquo Argonautae iam viderunt, ut viderunt etiam Gaudum, *ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς*, frag. 524 (coll. Apoll. Rh. l. l. v. 574), quum tempestas ob Iovis iram orta navem reiecit, ut redeundum Iasoni esset unde venerat (*ὅθεν εἰληλούθειν*, ut est in fragm. 532, quod huc pertinere videtur), i. e. ad Eridani ostium. Et ex tempestatis descriptione superesse credi potest fragm. 357 *καταριστήν*, si verum est Callimachum sic *χάλαζαν* vocasse, fortasse etiam frag. anon. 347 (*ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὠκὺς ἀήμεναι*) et frag. anon. 137 (*λίστροισιν ἐοικότα*) et frag. anon. 136 (*ὦρτ' ἐν μὲν μέγα κῦμα*) et frag. anon. 391 (*θεσπέσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὕεθ' ὕδωρ*), et fr. 515 (*μέσσος ἔπι ναύταις*). quod autem Hecker. l. l. p. 36 cum Apollonio et Apollodoro etiam Callimachum narrasse putat, trabem navis αὐδήεσσαν Argonautis dixisse quid ipsis faciendum esset, huc relato fragm. 264 *αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε*, scholiastae verbis vim fecit. sed de eadem trabe etiam alia Callimachi

fragmenta iure interpreteris. velut Argonautis, qui cursum tenere frustra studuerant etsi *κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες* (ut est in fragm. 274), dicere trabs illa fatidica potuit: *ἡ θεὸς ἦν κρέσσων· τί δ' ὀνησόμεθ' [αὖ μογέοντες.]* frag. anon. 274. Iam ad Eridanum reversi in hunc Argonautae invehuntur, inde in Rhodanum (*ὅστ' εἰς Ἠριδανὸν μετανίσσεται* ut Apoll. Rhod. IV 628 dicit), quod Apollodoro quidem non visum est operae pretium monere, sed narrat Apollonius additque etiam per Rhodani aliquem *ἀπορρῶγα* Argonautas aberraturos in oceanum fuisse, nisi Hera prohibuisset. Et fuerunt sane qui in Oceanum quoque Iasonem pervenisse putarent eo usi argumento, quod *ἡ περὶ τὸν Ὠκεανὸν χώρα οὐκ ὀλίγας προσηγορίας ἀπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν* haberet (cf. Timae. apud Diodor. Sic. IV 56). Sed Callimachus de Oceano num narraverit fragmentis quidem demonstrari nequit, sed Eridanum et Rhodanum eum memoravisse et per se et propter Apollonium verisimillimum est, etsi fragmenta quibus hoc doceri possit ne hic quidem ad manus sunt. nec Callimachus quas mox praeternavigasse regiones Argonautas testes dicunt, Celtas, Ligyas, Tyrrheniam, praeterire eo minus potuit, quod multa ibi fuerunt Iasoniae expeditionis vestigia. cf. Strab. p. 21 Cas. Et Celtae quidem a Callimacho nominantur fr. 443 *οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπαναστασίην.* at Aethaliam insulam, ad quam mox appulisse Argonautas narrat Apollon. Rhod. l. l. v. 654 (*Αἰαία* ei nomen est apud Apollodorum) cur Callimachum quoque memorasse credam, apparebit ex Strab. p. 224 Casaub.: *ἔστι κατὰ τὴν Αἰθαλίαν λιμὴν Ἀργῷος ἀπὸ τῆς Ἀργοῦς, ὥς φασιν. ἐκεῖσε γὰρ πλεῦσαι τὴν τῆς Κίρκης οἴκησιν ζητοῦντα τὸν Ἰάσονα — καὶ δὴ καὶ τῶν ἀποστλεγγισμάτων παγέντων, ἃ ἐποίουν οἱ Ἀργοναῦται, διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠιόνος ψήφους* coll. Timae. apud Diodor. Sicul. IV 56 et Apollon. Rhod. IV 658. Atque hanc historiam de Argonautarum commoratione in Aethalia insula, ubi a Circe purgabantur, aetii principale idemque elegiae argumentum Callimacho fuisse suspicor.

II 4 Callimachum puto Argonautarum cursum inde ab Aethalia usque ad Phaeacum insulam comprehendisse, ubi vix dubito quin vestigia Argonautarum, quae in hac quoque regione superesse veteres credebant (ut Phormiis teste Timaeo l. l.,

ad Silario ripam teste Strabon. p. 252 coll. Plin. Nat. Histor. III 70, *ἐν τῷ Ποσειδωνιάτῃ κόλπῳ* secundum Strabon. p. 21 Casaub.) enumeraverit apposita etiam Sirenum, Charybdis, Scyllae, Planctarum memoria. Mox Argonautas Siciliam non adeuntes, sed praeternavigantes fecisse videtur, ut praeter Apollodorum etiam Apollon. Rhod. IV 965. E longinquo igitur ab Argonautis conspiciebatur *τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ* posita, quod est fr. 382, quam insulam ob eandem causam *πυρὶ δεῖπνον* nominavit fr. 346. fortasse autem Iason propterea insulam non attigit, quoniam praeter Aetnae eruptiones et Enceladi tumultus inhospitalis videbatur. quae si causa fuit, poeta potuit ad eandem hanc probandam inhospitalitatem hic apponere historiam Phalaridis et Perilli, quam in Aetiorum hoc libro secundo Callimachum attulisse creditur frag. 25. nam Phalaris quoque tyrannus *τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε*. Quam rem ita fere narrasse poetam persuasum habeo. quum Phalaris hospites vexare soleret, etiam finitimos Geloos (quos memoravit fr. 361: *οἳ δὲ Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστυ [ναῖον]*, taurum quoque aeneum ad torquendos hospites excogitatum et factum a Perillo sibique dono datum accepit. sed priusquam utebatur, Busiridis memor facinoris *τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο*, ut est in Callimachi fragm. 194. Busiris enim eo tempore quo *Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς* (frag. 182) Thrasio infortunii finem monstranti fore si hospitem aliquem Iovi mactaret, respondit: Aegypto tu fies Iovis hostia primus (Ovid. Ar. Am. I 651, ubi item coniunctae sunt Busiridis et Phalaridis historiae). quod fecit Thrasium mactans. simili igitur ratione Perillus periit, *πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον*, fr. 119, quae verba statim sequutum videtur fragm. 222: *τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει.* Mox Iason cum suis praetervectus Rhegium urbem (*Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστεω Αἰολίδαο* fr. 202) et *Λοκροὺς Ἐπιζεφυρίους* (fr. 446, quacunque demum ratione poeta contumacem hanc gentem sub metri iugum misit. ad eosdem Locros eundemque Callimachi locum fortasse revocandum etiam fragm. 493 *ὃ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ πὰρ * * * * * * ἧεν ἀμύντωρ*, et fr. 541

ὅς τ' Ἰταλὴν ἐφράσαθ' ἁρμονίην), et Crotonem (frag. 447), quam urbem Achaei olim condebant *Ἰηπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι*, frag. 444 (nam *Ἰάπυγες ᾤκουν τὸν Κρότωνα πρότερον, ὡς Ἔφορός φησι* teste Strabone VI p. 262), tandem in Corcyram insulam venit, cuius iam e longinquo conspiciebatur *λιμὴν ἀμφίδυμος Φαίηξ* (fr. 336). Quae insula a Scheria non diversa Callimacho fuit (cf. ad fr. 38 extr.) et ab eo vocabatur sine dubio etiam *Δρεπάνη* (frag. 554), quo nomine insulam memorans etiam Apollon. Rhod. l. l. v. 990 exornat. Et is quidem duas eius nominis causas affert, falcem qua patris testiculos abscidit Iuppiter (v. 985) et *Δηοῦς χθονίης καλαμητόμον ἅρπην*, addens *Δηὼ γὰρ κείνῃ ἔνι δή ποτε νάσσατο γαίῃ, Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι Μάκριδα φιλαμένη· Δρεπάνη τόθεν ἐκλήισται οὔνομα, Φαιήκων ἱερὴ τροφός·* quarum originationum Hecker. l. l. p. 37 putat priorem probasse Callimachum atque adeo anonymum versum (cf. fr. anon. 306, *Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου*) ad Callimachum rettulit. sed equidem aliquanto maiore iure statuere mihi videor alteram nominis causam hunc poetam probasse. Primum enim hanc originationem tradit etiam is quem saepe sibi ducem sumpsisse Callimachum constat, Aristoteles, cuius locum aliquanto pleniorem quam Steph. Byz. p. 595, 13 profert schol. Apollon. Rhod. IV 984: *ἀποδίδωσι δὲ τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κερκυραίων πολιτείᾳ. φησὶ γὰρ τὴν Δήμητρα φοβουμένην μή οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου ἐρχόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν ὀνομασθῆναι * * * *. διὸ τὴν Δήμητρα αἰτησαμένην δρεπάνην παρ' Ἡφαίστου τοὺς Τιτᾶνας διδάξαι θερίζειν. εἶτα αὐτὴν κρύψαι εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς νήσου. προσκλυζούσης δὲ τῆς θαλάσσης ἐξομοιωθῆναι τὴν θέσιν τῆς γῆς δρεπάνῃ*, ubi lacunam sine ulla haesitatione ita iubemus expleri: *ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν ὀνομασθῆναι· Δρεπάνην δὲ ὀνομασθῆναι, διὸ κ. τ. λ.* Deinde *ζάγκλον*, quod sit *δρεπάνη*, Callimachum dixisse in secundo libro *Αἰτίων* scimus fragmento *22, eandemque vocem in frag. 172 legimus, cuius demum ad hanc rem relati prompta est explicatio et emendatio: [*ἔνθα παρ' ἀκτὴν*] *κέκρυπται*

Βύνῃ ζάγκλον ὑπὸ Χθονίῃ, (i. e. ubi in littore ζάγκλον mari abstrusum a Chthonia erat), quibus commode ordiri de Cereris falce historiam potuit addens obiter falcem vulgo δρεπάνην dici. interim non nego Callimachum cum Apollonio etiam alterius originationis (i. e. falcis Croni) mentionem fecisse obiter, quo concesso etiam frag. 147 huc retrahendum erit. — Atque haec de Cerere narratio, cui etiam de Macride nympha, Dionysii nutrice (cf. Apoll. Rhod. IV 540. Nonn. Dionys. XXI 192) et a Cerere amata (Apoll. Rhod. IV 990), a qua olim Μᾶκρις nominata insula, interponi locus potuit, quum expulsa a Iunone ex Euboea in Phaeaciam cessisset (cf. Apoll. Rhod. l. l. et IV 1131 seq.), Callimacho fuisse videtur in hoc carmine principale αἴτιον et argumentum elegiacum.

II 5. In Drepane ab Alcinoo et Arete hospitaliter excepti Argonautae (ex quo carminis parte superesse videtur fr. 427 ἀσπαστύς i. e. προσηγορία φιλία) mox nova in discrimina adducuntur, atque iterum Iason fortunam in peius vergi videbat (ubi tamen ἐπικλινὲς εἶδε τάλαντον, fr. 312, poetam dixisse vix arbitror). Aeetes enim certior factus de velleris raptu et de Iasonis Medeaeque fuga et de Apsyrthi filii nece Colchos convocaverat, qui frequentissime venerant (ἀπειρέσιοι, quem ad modum Apollon. Rhod. IV 218 dicit, ut Callimachus quoque hic dixisse videatur quod est frag. anon. 129: αὐτίκα καὶ μύρμων πλείονες ἢ ψιάδων, vel quod est fr. anon. 288 πολέα στρατόν vel quod est fr. anon. 115 πλέων ἀμάθοιο βαθείης), et eis imperaverat ut Argonautas persequerentur. (ex cuius oratione fortasse petitum frag. an. 394 οἴχηται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων. nam verebatur Aeetes, ne Iason sibi habens raptum vellus, in Graeciam aufugeret). quod illi ita fecerant (ἐπιτάξ, fragm. 327), ut pars Iasonem in Istrum flumen et in Adriam sequerentur, sed non reperirent (frag. 377), pars διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν navigaret et Corcyram attingeret (frag. 563). Atque illi quidem μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύι (frag. 277), alii autem frustra susceptae operae pertaesi et redire veriti ad Aeetem (quem fortasse hic Callimachus nominavit μασίγδουπον βασιλῆα, frag. anon. 200) in plures partes distribuebantur et colonias condebant, οἳ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ λᾶα πάρα ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν Φυγάδων τις

ἐνίσποι Γραικός, ἄταρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας (frag. 104), οἳ δὲ (sic enim puto poetam in rei narratione perrexisse) in alias ibi regiones colonias deducentes et gentes ibi subicientes. Eo pertinere videtur frag. 480: Βουθόη, ἢ Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη, quam urbem quum iuxta Drilonem amnem et oppidum Olcinium, quod antea Colchinium dictum sit ut a Colchis conditum Plin. Nat. Hist. III 144 memoret, suspicor Callimachum Olcinium urbem dixisse [ὅμορον] Βουθόη ἢ Δρίλωνος κ. τ. λ., ut obiter tantum Buthoam ad alius urbis situm definiendum addiderit (ut etiam fr. 104 Harmoniae ὄφιος memoria Polae urbis situm definivit), cui rei Βουθόη urbs aptissima fuit utpote maiorem famam nacta, quum Cadmus in eum locum venerit (cf. Philon. apud Stephan. Byz. p. 180, 19) ibique habitaverit (cf. schol. Nicandr. Ther. 607) et cum Harmonia in serpentem conversus in vicinia τάφον suum habuerit (cf. Eratosth. ap. Steph. B. p. 244, 11). Atque prope Cadmi Harmoniaeque τύμβῳ (de quo vide etiam Dionys. Perieg. 390 seqq. cum adnotatione Godofredi Bernhardy p. 621) Colchi apud Apollon. Rhod. IV 517 quoque coloniam condunt, qui vicinos ei fuisse ait Ἐγχελεῖς, et ipsos fortasse nominatos a Callimacho, si quidem Plinius in Nat. Hist. III § 139 quos Callimachum appellasse dicit Peucetias (Πευκετέας? fr. 392, quod huc revoco) his adiungit Encheleas. Hi autem Ἐγχελεῖς iterum ad Cadmum nos ducunt, quem cum Harmonia ad istam gentem venisse et oraculi iussu eorum ducem extitisse contra hostes, quibus victis Cadmum in Illyria regnasse Apollodorus III 5, 4 narrat. addit Strabo VII p. 326 Cadmi posteros Ἐγχελέων imperium habuisse. Quis autem est qui neget gratissimam et si quae alia idoneam Callimacho elegiae materiam in transcursu tractandam fuisse Cadmi senis cum Harmonia ex Thebis fugam et in Illyricum iter, ubi in dracones ambo conversi sunt. Rem multi narrant (cf. Ovid. Met. IV 563 seqq. et Unger. Parad. Theb. p. 50 et 385), quam ut elegia pertractaret impellere Callimachum vel hoc debebat, quod αἰτιολογικὸν aliquod inerat. nam ab Illyrio filio, quem ex Cadmo Harmonia in nova patria genuit (Apollod. III 5, 4) regio illa nomen accepit suum. cf. Steph. Byz. p. 331, 6 et Eustath. ad Dionys. Perieg. 95 et 389 extr. Atque Cadmus dum Illyriam

petit sine dubio etiam Epirum attigit, cuius regionis memor Callimachus fuit 203: *αἳ δὲ βοοκράνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.* Ab hoc autem fluvio quum non multum abfuerit Ellopia et Dodona, etiam frag. 484: *κρηνέων τ' Ἐλλοπίῃ μισγομένων ἑκατόν*, fragm. *24 *Δωδώνη*, frag. 492 [οὐκ] *ᾔιεν ἐκδοὺς σάμβαλον αὔλειον*, quae verba de Sellis interpretor ex fano non solitis exire, huc revocanda censeo debetque fortasse revocari etiam fr. 500, iam a Rauch. l. l. p. 26 cum ceteris huc relatum: *λᾶες Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα.* nam (schol. Il. XXII 233) *Δευκαλίων μετὰ τὸν κατακλυσμὸν παραγενόμενος εἰς τὴν Ἤπειρον ἐμαντεύετο ἐπὶ τῇ δρυΐ. πελειάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης κατοικίζει τὸν τόπον συναθροίσας τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων Δωδώνην τὴν χώραν προσηγόρευσεν· ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ*, i. e. apud eundem scriptorem, quem in commentario ad Aetiorum librum secundum Epaphroditus citat (frag. 24). Et huic fragmento nectendum videtur etiam fragm. 500 et fragm. anon. 277 *κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν*, item fragm. anon. 130 *Πύρρ' ἰδὲ Λευκαρίων.* Eo autem maiore iure huc Epiri quoque memoriam traxisse poeta videbitur, si dixero, cum Cadmo Thebis profectam esse *Ἤπειρον*, Echionis filiam, et in Chaonia mortuam nomen suum Epiro dedisse teste Parthen. Erot. XXXII.

II 6. Altera autem Colchorum pars quae *διὰ Κυανέων πετρῶν* Iasonem petierat et, ut verisimile est, Taenarum promontorium circumvecta erat (ex qua narrationis parte fortasse servatum est fragm. anon. 237: *Τέττιγος δ' ἕδρανον*), quum in Corcyra Argonautas invenisset (fr. 377), poenas ab his repetitura et Medeam Iasoni abstractura inque patriam reductura erat, nisi Medea precibus suis animum sibi conciliasset Aretae, quae Alcinoum coniugem permovit ut Medeam Colchis tradendam negaret, si iam matrimonio iuncta Iasoni esset. quod quum eo tempore nondum factum esset — nam Iason Medeae promiserat se eam uxorem tum demum ducturum, ubi primum domum rediisset —, Arete illis persuasit ut statim nuptias celebrarent, priusquam Alcinous sententiam pronuntiasset. itaque Medea Iasoni nupsit, quo cognito Alcinous eam a marito divelli vetuit Colchosque repressit, quibus ob iram Aeetae in patriam redire veritis Alcinous in

Phaeacia sedes concessit, donec aliquando in Epirum ex adverso insulae sitam migrarunt. Ita haec uarrat Apollon. Rhod. IV 1000 seq., unde apparet non defuisse hic Callimacho elegiae materiam, Medeae sollicitudinem et Aretae muliebre studium amanti virgini cupientis. neque *αἴτια* ei defuerunt. nam Moeris et Nymphis etiam postea in Corcyra sacra fiebant in aris a Medea constitutis (Apoll. Rhod. v. 1216 et Timae. ap. schol. Apoll. Rhod. IV 1217) et monstrabatur ibi *ἔτι νῦν ἱερὸν ἄντρον Μηδείης* (ut ait Apollon. l. l. v. 1153). praeterea — quod et ipsum *αἰτιῶδες* erat — Colchos inde in Epirum migrasse novasque sedes ibi quaesivisse vidimus (cf. Apoll. Rhod. l. l. v. 1212 seq.). Has igitur res hac elegia Callimachum pertractasse puto, cuius fortasse unum alterumve locum imitabatur Apollonius. certe ubi Aretae supplicans Medea ap. Apoll. Rh. l. l. v. 1014 dicit *μὴ δέ με Κόλχοις ἐκδῴης ᾧ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἷσιν ἐς ἄτην ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν*, extemplo admonemur fragmenti 133 *εἴ σε Προμηθεὺς ἔπλασε καὶ πηλοῦ μὴ ἐξ ἑτέρου γέγονας*, quem ad modum Apollonii ibidem verba *ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσι* in memoriam revocant fr. anon. 94: *θοαῖς ἀφροσύναις*, a quo loco etiam frag. anon. 9: *σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες* non alienum est, nisi hoc praestat comparare cum Aretae oratione ap. Apollon. l. l. v. 1082 *πολλὰ ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν*. Et apud Apollon. l. l. v. 1041 ut Medea dicit *σὺν ὀθνείοις ἀλάλημαι*, ita apud Callimachum de peregrinis hisce dicere potuit fr. 160: *Γραικοὶ* (*εἰσὶ*) *καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς*, ad quem locum pertinere puto etiam frag. 329 (*λῖες μέν τε λίεσσιν*) eosdemque Graecos intelligere videtur etiam fr. 455 dicens: *ἄβαλε μηδ' ἀβόλησαν*, i e. utinam nunquam Argonautae mihi obvii facti essent. Praeterea quod Apollon. l. l. v. 1214 dicit, Colchos illos postea ex Phaeacia *Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων οὔρεα Νεσταίους τε καὶ Ὠρικὸν εἰσαφικέσθαι*, eandem rem sine dubio Callimachus quoque tractavit eo loco, cuius particula fuit frag. 259: *καὶ κατ' Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην*. Postremo huc referendum censeo fr. 199: *ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον*, Phaeaces immi putans vel Alcinoum et Areten qui amicitiam inter Argonautas et Colchos conciliabant.

II 7. Mox inter alia dona acceptis aliquot mulieribus Phaeaciis quae Medeam sequerentur ministrae, Argonautae navem solvunt quantocius in patriam redituri, quum tempestas subito exorta a cursu deiecit et in Syrtim atque Libyam detulit. ex qua narrationis parte petitum videtur frag. anon. 32: *ἡ δ' ἀπὸ Μηρισοῖο θοὴ Βορέαο κατάιξ*, item fortasse fr. 285, et postquam narratum est tempestatem subsedisse, fr. 300 *ἰτμήγη δὲ κύφελλα* [*καὶ οὐκ ἔτι κρύψε σελήνην*]. Sed praeterea multo plura huc retrahenda sunt Callimachi fragmenta. neque enim credibile est poetam data hac patriae suae celebrandae occasione uti noluisse. Itaque hanc sedem assignandam censeo fragmento 398, ubi palus Pallantias amnem Tritonem accipiens et citra minorem Syrtim sita memoratur, item fr. 548, ubi est *Αὔσιγδα* Libyae urbs, item frag. anon. 220 in Libya probans fuisse *Πηλὸν ἀιδνόν*, item fortasse frag. anon. 247 *Χαλάμβριοι ἵπποι*. Imprimis autem poeta putandus est hic celebrasse nymphas Libycas quae Argonautis indicabant quo modo periculum effugerent (cf. Apollon. Rhod. IV 1308 seq.), unde probabile est fluxisse frag. anon. 22 *πότμον ἐλινύσειεν*. ex eadem autem narrationis parte servatum videtur frag. 126: *δέσποιναι Λιβύης Ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων αὔλια καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε, μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε*. et quum teste Aegrota in Libycarum rerum libro primo ap. Herodian. de Monad. p. 11, 23 ex Amphithemide illae nymphae procrearint gentium Libycarum patres, velut *Βάκαλα*, vix dubium quin huc revocandum sit etiam fragm. 517 *τέκνα σύεσσι μένος Βάκαλες*. Vides autem non e longinquo petendum poetae fuisse quod aetiologicum simul et elegiacum esset argumentum, quale praebebat etiam historia Acacallidis, Minois filiae, quae ex Phoebo peperit Amphithemidem Libycarum gentium auctorem, cuius historiam breviter attigit Apollon. Rhod. IV 1491 seq. Magis tamen credo poetam imprimis Tritonis historiam, a quo accepta dono gleba in causa fuit, ut postea Cyrene poetae patria urbs conderetur. Ibi etiam Batti memoriam (fr. 550) Callimachus inicere potuit. eum enim virum Theraei coloniae ducem fecerunt quum oraculum eos iussisset (*αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε*, ut est in frag. 264) in Libyam coloniam mittere.

II 8. Hinc liberati Argonautae in Cretam versus navigant, quo num appellentes Talo interfecto eos fecerit Callimachus ex fragmentis certe non perspicitur. quamquam invitare poetam ut hoc quoque narraret potuit, quod in Creta *ἱρὸν Ἀθηναίης Μινωίδος* Argonautas consecrasse Apoll. Rhod. l. l. v. 1691 narrat. Mox *οὔλη σκοτίη* (Apoll. Rh. l. l. 1697) eos terret, quae ubi sint cognoscere non sinit. de his tenebris ubi Callimachus agebat, verbis uti poterat quae leguntur in frag. anon. 184 *κνηκὶς ἐπενήνοθε* et fr. anon. 10: *ἠέρος ἀχλύσαντος*. Sed Iasonis precibus permotus Apollo auxiliatus est, *Μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας* [*βὰς* * * *] (ut est in frag. anon. 289, quocum conferas Apollon. l. l. v. 1707, Orph. Argon. 1363, Apollod. I 9, 26) caliginem discussit. tum sequebatur apud Callimachum frag. anon. 17 *αἰθέριον ὕψος*, et frag. 257: *φιαρὴ τῆμος ἄνεσχεν ἕως*, et frag. anon. 36 *οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πέπτατο δ' αἰθήρ.* Iam clarissima in luce subito apparuerunt et deus et parva quaedam quae in vicino erat insula, unde utrumque etiamnum appellant *Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ*, ut Callimachus dixit in frag. 113 (cf. Apoll. Rhod. IV 1716 seq., Orph. Argon. 1365 seq., Steph. Byz. p. 93, 12, Apollod. I 9, 26, 3, Conon. Narrat. XLIX), cui uno intermisso hexametro iunxisse videtur frag. 112: *Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη, μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.* poterant autem haec ita dici:

> *Αἰγλήτην Ἀνάφην τε, Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ,*
> [*ἥ τότε καλλίστη νῆσος ἐνῆεν ἁλί*],
> (*Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη*),
> *μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης,*

ubi *Καλλίστη τὸ πάροιθε — οὔνομα* videtur esse, unde olim *Καλλίστη* nomen fuit — cf. vol. I p. 189 —, nisi ὅ scribendum pro priore *τό*, *μήτηρ* autem non grammatice ut debebat accommodatum est nomini *Θήρῃ*, sed relativum *ἥ* sequitur, ut in illo Homerico Od. II 70: *Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἀντίθεον Πολύφημον* (cf. Ameis. Kritischer Anh. zur Odyss. *β* 119). In Anaphe autem insula quid tum factum sit praeter Apollon. Rhod. et Apollod. ll. ll. ita narrat Conon. l. l.: — *ἱερὸν Ἀπόλλωνος Αἰγλήτου ἱδρύ-*

σαντο καὶ εὐφραίνοντο τῆς ἀελπίστου τῶν κακῶν ἀπαλλαγῆς καὶ ταῖς ἄλλαις εὐωχίαις. Μήδεια δὲ σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτὴν γυναιξίν, αἳ δῶρον ἦσαν γάμων τῶν Ἰάσονος, παίζουσαι μετὰ μέθην ἔσκωπτον τοὺς ἥρωας ἐν τῇ παννυχίδι. οἱ δὲ ἀνετώταζον τὰς γυναῖκας. Ἐκ τούτου τοιγαροῦν καὶ Ἀνάφης ὁ λαὸς (ᾠκίσθη γὰρ ἡ νῆσος) ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἀπόλλωνι Αἰγλήτῃ κερτομοῦντες ἀλλήλους καὶ ἑορτὴν κατὰ μίμησιν ἐκείνων ἄγουσι, ubi apertissimum habes αἴτιον, quod quin memoraverit Callimachus atque integra elegia celebrare voluerit nemo facile dubitabit. itaque hic sedem habuisse puto frag. 281 cum frag. 253 coniunctum: σκέρβολα μυθήσαντο κηκάδι σὺν γλώσσῃ, quae minus apte olim ad Aet. I 11 rettuli et cum frag. 197 iungendum censui. atque fortasse in illa elegia poeta ipsas mulieres Phaeacias loquentes induxerat, quae si dixerunt νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν (frag. anon. 21), βασιλῆας iure potuerunt Argonautas appellare et νυκτὶ ὅλῃ indicare τὴν παννυχίδα quam Conon nominat.

II 9. Ex hac regione Apollon. Rhod. quidem IV 1765 seq. Argonautas statim in Aeginam insulam venisse narrat, quocum fere consentit Apollod. I 9, 26, 6, etiam in eo, quod Argonautis ibi περὶ ὑδρείας certamen fuisse dicit, etsi solus Apollonius addit: ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας ἀνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσιν κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται. quae affero ut doceam certe non defuisse Callimacho αἴτιον, si in Aeginam quoque factum Argonautarum egressum narrare voluit. Sed hoc quae probent Callimachi fragmenta desidero, contra Samum quoque insulam attigisse Argonautas, etsi Argonauticorum scriptores non tradunt, tamen aliunde certissima ratione demonstrari potest. Pausaniae enim verba sunt VII 4, 4: τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας εἰσὶν οἳ ἱδρύσασθαί φασι τοὺς ἐν τῇ Ἀργοῖ πλέοντας κ. τ. λ. (ut alibi quoque Argonautas Iunonis, deae imprimis sibi faventis, templa condidisse constat. cf. Strab. VI p. 252 et Plin. Nat. Hist. III 70). Hanc autem Iasonis rem, quae sane αἰτιώδης erat, Callimachum hic omittere voluisse eo minus credibile est, quum aliquot eius extent fragmenta quae ad Iunonem Argivam vel res Samiorum referri debeant, interque haec unum certe sit quod ex Aetiorum libro secundo sumptum esse dicitur. Ergo

narrasse Callimachum puto Argonautas ex Anaphe recta via in Samum insulam venisse (quamquam apud Pausan. l. l. ex Argis eo venisse dicuntur) ibique commoratos aliquamdiu Iunonis simulacrum posuisse, quod quale fuerit ex frag. 105 apparet, ubi vide quae extremo loco dicam. Sed ab iisdem Argonautis poetam existimo repetisse omnem Ἡραίων originem, quo festo Samios Iovis et Iunonis γάμον celebrasse scimus ex Lactant. Instit. I 17, 8: nobilissimum et antiquissimum Iunonis est Sami simulacrum in habitu nubentis figuratum et sacra eius anniversaria nuptiarum ritu celebrantur (quo pertinere videtur etiam fragm. 414 a). Atque Samii vel natam apud se ad Imbrasum flumen Iunonem fabulabantur (cf. Pausan. VII 4, 4: Σάμιοι αὐτοὶ τεχθῆναι νομίζουσιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν θεὸν παρὰ τῷ Ἰμβράσῳ ποταμῷ, et schol. Apollon. Rhod. 1 187). quod ubi narravit Callimachus (cf. schol. Apoll. l. l.) usus esse fr. 213: ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου censendus est indicaturus a Iunone παρθένῳ novum nomen Imbrasum fluvium accepisse. Iidem autem Samii narrabant, ἐν Σάμῳ τὸν Δία λάθρα τῶν γονέων ἀποπαρθενεῦσαι τὴν Ἥραν, quod narrans schol. Hom. Il. XIV 296 statim addit (cf. etiam Eustath. ad Il. p. 987, 10): ὅθεν Σάμιοι μνηστεύοντες τὰς κόρας λάθρα συγκοιμίζουσιν, εἶτα παρρησίᾳ θύουσι τοὺς γάμους. Atque hoc principale putaverim Callimacho in hac elegia fuisse αἴτιον. nam hoc non neglexisse eum et per se probabile est, et apparere videtur ex *frag. 20: ὥς τε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς, quod ita coniunctum fuisse crediderim cum frag. 252:

ἤρ' ὅτι, τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος, [Ἥρῃ ἀδελφέῳ
 παρθένος ὢν ἔφερεν κρύβδα φίλων τοκέων],
ὥς τε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς,

i. e. „mos ille Samiorum extitit, quoniam, ut vetus fabula est, Iuno olim fratri suo Iovi in amore gratificata est (ἦρα ἔφερεν, qua in re datum Iovis iusiurandum indicari videtur in fragm. 315 a) virgo clam caris parentibus suis, et quoniam Iuppiter annos trecentos amator Iunonis fuit, priusquam iustae nuptiae factae sunt". — Illum autem Iovis Iunonisque amorem quin elegia Callimachus celebraverit vix quisquam erit

qui dubitare velit, in qua si alias quoque regiones poeta attigit ubi iisdem illis Heraeis γάμος Διὸς καὶ Ἥρης celebrabatur, velut Argos, Κυνέτειαν quoque, Argolicam urbem, nominare potuit *frag. 23, memorans fortasse fabulam quam ex Aristotele affert schol. Theocrit. XV 64. Et fortasse etiam Laconicam Heram attingens memoravit πυλεῶνας fr. 358.

II 10. A Samo insula Argonautae, sive eos in Aeginam deflectentes (cf. II 9 init.) sive rectiore utentes itinere poeta fecit, inter Euboeam et Locrida (cf. Apollod. I 9, 26, 6) navigant et domum redeunt, quos propterea ἀροτὰς κύματος Ἀονίου fr. 436 Callimachus vocabat. ac fortasse etiam ubi Atticam praetervecti erant, Μοψοπίαν frag. 351 hanc terram nominaverat, et ubi Euboeam, dixerat δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, fr. 305, quod ex Aetiis desumptum esse non videtur negari posse. Ceterum nec de Argonautarum Iolcum adventu nec de reliquis Iasonis et Medeae casibus quicquam in Callimachi fragmentis traditum invenio quod certo huc revocari possit, quamquam de iis facinoribus quae absente Iasone (cuius fortasse ἀπεστώ significatur fr. 340) Pelias perpetraverat longa Iasonis expeditione (quae νωθὴς ὁδός vel νωθρὴ ὁδός, ut est in frag. anon. 208, dici hic potuit) audacior factus, deque eius nece et de Medeae et Iasonis Corinthum fuga vel pluribus elegiis a Callimacho exponi potuit. nec deerant αἴτια, velut quod de Corinthiis memorat Pausan. II 3, 7. At de Medeae ex Corintho urbe Athenas fuga leve videtur vestigium extare in *frag. 21, quod ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτίων positum fuisse dicitur. quae verba non necesse est ita intelligi, quasi ultimus fuerint in illo Aetiorum libro versus, sed τέλος ultimam eius libri elegiam significare potest. Ex eo igitur fragmento recte nobis videmur colligere, secundum Callimachum Medeam Glauce, Creontis filia Iasoni desponsata (de qua peplo a Medea donata intelligi potest frag. anon. 334 ἵνα μιν περὶ πᾶσαν ἐέργοι) et suis ex Iasone liberis necatis Athenas ivisse, quoniam haec urbs videbatur φιλοικτίρμων καὶ ἱκεταδόκος, ut dicit schol. Sophocl. Oed. Col. 258 addens frag. Callimachi *21: οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων. Sed addidisse poetam censeo, mox tamen habuisse Medeam cur de hac Athenarum fama hospi-

talitatis addubitaret, ut quae recepta ibi et vel ab Aegeo in matrimonio collocata tamen mox cum Medo filio, unde Media postea nomen accepisset, ex illa urbe expulsa fuisset (a Theseo, puto, de quo fortasse dictum frag. anon. 94 *θοῆς ἐκστησε πόληος*) et tandem ad Colchos rediisset. His adiungi potuit fabula de cornicibus iussu Minervae ab acropoli Athenarum (cf. Aelian. Var. Hist. V 8, Apollon. Histor. Mirab. VIII, Lucret. VI 749) et ab Athenis in universum (cf. Plin. Nat. Hist. X 30) exclusis. nam similem cornices atque tum Medea Athenarum inhospitalitatem expertae sunt, cuius rei *αἴτιον* Callimachum in Aetiorum libro secundo longiore elegia exposuisse probabile fit ex * frag. 19, quod primus Bergkius in Mus. Rhen. IX (1854) p. 138 seqq. ad hanc fabulam pertinere ingeniose vidit uberius illam expositam ab Amelesagora apud Antig. Caryst. Histor. Mirab. cap. XII, cuius haec verba sunt: (*Ἀμελησαγόρας*) *φησὶν Ἡφαίστῳ δοθείσης τῆς Ἀθηνᾶς συγκατακλιθεῖσαν αὐτὴν ἀφανισθῆναι, τὸν δὲ Ἥφαιστον εἰς γῆν πεσόντα προΐεσθαι τὸ σπέρμα. τὴν δὲ γῆν ὕστερον αὐτῷ ἀναδοῦναι Ἐριχθόνιον, ὃν τρέφειν τὴν Ἀθηνᾶν καὶ εἰς κίστην καθεῖρξαι καὶ παραθέσθαι ταῖς Κέκροπος παισίν, Ἀγραύλῳ καὶ Πανδρόσῳ καὶ Ἕρσῃ, καὶ ἐπιτάξαι μὴ ἀνοίγειν τὴν κίστην, ἕως ἂν αὐτὴ ἔλθῃ. ἀφικομένην δὲ εἰς Πελλήνην φέρειν ὄρος, ἵνα ἔρυμα πρὸ τῆς ἀκροπόλεως ποιήσῃ, τὰς δὲ Κέκροπος θυγατέρας τὰς δύο, Ἄγραυλον καὶ Πάνδροσον, τὴν κίστην ἀνοῖξαι καὶ ἰδεῖν δράκοντας δύο περὶ τὸν Ἐριχθόνιον· τῇ δὲ Ἀθηνᾷ φερούσῃ τὸ ὄρος, ὃ νῦν καλεῖται Λυκαβηττός, κορώνην φησὶν ἀπαντῆσαι καὶ εἰπεῖν, ὅτι Ἐριχθόνιος ἐν φανερῷ, τὴν δὲ ἀκούσασαν ῥίψαι τὸ ὄρος ὅπου νῦν ἐστι, τῇ δὲ κορώνῃ διὰ τὴν κακαγγελίαν εἰπεῖν, ὡς εἰς ἀκρόπολιν οὐ θέμις αὐτῇ ἔσται ἀφικέσθαι.* Ex hac igitur elegia sumptum putabimus * frag. 19: *ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος Ὑψιζώρου ἄστυρον εἰσανέβαιν'*, ut rectissime scripsit Bergkius, Hypsizoron de eius montis (cf. Plin. Nat. Hist. IV 36) frustulo intelligens quod Minerva ad muniendam Acropolin attulit. Et quum Cecropis filiae quae eistam aperuerant ab Acropoli se praecipitaverint (Apollod. III 14, 6), admodum speciosa est Rauchii coniectura l. l. p. 28, eiusdem elegiae esse frag. anon. 281: *κοῦραι πετράων ἥριπον ἐξ ὑπάτων.*

Transimus ad Aetiorum librum tertium, quo rerum inventores celebratos esse supra suspicabamur Pseudohygini freti capitis 277 collocatione et argumento, nec iam eius coniecturae nos poenitet. Quamquam ex Pseudohygino nec alia multa neque hoc constat, num quo communi vinculo comprehendere huius libri elegias Callimachus voluerit, quale in libro secundo fuit Argonautarum expeditio. Ex ipsis autem poetae fragmentis quid sciri de tertio Aetiorum libro possit si quaesiveris, ex * frag. 26 hoc unum certissimum est solum, una aliqua huius libri elegia poetam de Acontii et Cydippae amore egisse. nam quod Bentleius statuit, peculiarem fuisse librum *Κυδίππη* eumque ab Aetiis diversum, nemo iam probabit qui cognoverit *frag. 26, quod ex Aetiis petitum est, ad Cydippae historiam pertinere. Minus certum est de reliquis fragmentis quae ex tertio hoc Aetiorum libro sumpta esse testes quibus debentur affirmant. Videamus igitur quae ex Cydippae memoria colligi alia possint. Apparet autem fabulae huius cardinem in eo verti, quod Acontius Cydippae amore incensus malo Cydonio inscripsit: *μὰ τὴν Ἄρτεμιν, Ἀκοντίῳ γαμοῦμαι*, idque Cydippae ante pedes iecit. quae inscripta malo verba quum illa legisset et tamen in eo esset ut patris iussu alii viro nuberet, deae visa est periura esse neque morbo correpta prius ad valetudinem rediit quam Acontio in matrimonium collocata erat (cf. Aristaen. Ep. 1 10). Hanc autem historiam si in Aetiis Callimachus in usum suum convertere voluit, vix ea potuit causa esse, quam comminiscitur Dilthey de Cydipp. p. 116 seq., quod ab Acontii pomo singularis quidam pomorum Cydoniorum usus nuptialis repetitus sit qui Deli olim viguerit. nam eius usus nullum uspiam vestigium extat, sed res cum literarum usu aliquo modo cohaerere debebat. Ipsa autem Cydippae historia docet perniciosam nonnunquam scribendi artem esse, quam sententiam suam esse profitetur rex Aegyptiorum apud Platon. in Phaedr. p. 274 C. seq., et post eum professi sunt alii (c. Stallbaum. ad l. l. p. 205 ed. II). Atque hi quidem scripturam improbabant, quod memoriae vim minueret, alios autem alias iudicii sui causas protulisse probabile est, qualem causam hac elegia literarum inventori celebrando destinata poeta docuit Cydippae exemplo, quae hac arte peieravit invita et poenas

dedit. Quod si non absurda est haec opinio de Cydippae historiae cum scribendi arte coniunctione, ab hac quidem parte expugnari nostra de Pseudohygini capite 277 sententia non potest, eo capite illum ita excerpsisse Callimachi Aetiorum librum tertium, ut rerum inventores inde peteret, elegias autem omitteret quibus poeta singulas partes illustraverat, quem ad modum primo quoque Aetiorum libro factum videmus. Itaque Callimachum putamus

in *III 1* ita rem instituisse, ut *αἴτιον* expediret hoc, qui literas invenissent. Quos eum omnes eadem plane ratione nominavisse atque Pseudohyginus fecit, ne ipse quidem affirmare ausim, quum videam ipsum locum vel Pseudohyginum vel lectorem aliquem ad interpolandum ultro incitasse et caput illud non uno modo corruptum esse. Sed Parcas tamen, a quibus Hyginus orditur ut aliquot certe literarum inventoribus, Callimacho deberi arbitror, quas alibi in ea re appellari non inveniam. item Callimachi videntur esse quae de Mercurio inventore Aegyptiisque memorantur. et notum est ex Tacit. Annal. XI 14 Aegyptios literarum inventores semet perhibuisse, quod affirmant etiam Anticlides ap. schol. Dionys. Thrac p. 783, 13 et p. 786, 8 (coll Plin. Nat. Hist. VII 193) et ii quoque testantur, qui apud Aegyptios *θεόθεν* literas inventas dicunt, ut schol. Dion. Thrac. p. 784, 20 (coll. Plat. Phaedr. l. l. et Phileb. p. 18 B), vel apud Aegyptios a Mercurio, ut Cicer. de Nat. deor. III 22, Gellius ap. Plin. Nat. Hist. VII 192, Diodor. Bibl. I 16, Plut. Sympos. IX 3, 2, eundemque Aegyptium Mercurium sine dubio intelligunt etiam qui omissis Aegyptiis solum Hermem nominant literarum inventorem, Apollodorus in schol. Hom. Od. XXIII 198 (coll. Heyne Apollod. fragm. *περὶ θεῶν* p. 399) et Mnaseas in schol. Dionys. Thrac. p. 783, 17 (unde supplendus eiusdem scholiastae locus paululum lacunosus p. 786, 12). Et hanc de Aegyptiis ut literarum inventoribus famam propterea attuli, tum ut eam fabulam non dedecuisse Callimachum demonstrarem, tum ut aliud quoddam quod ex Aetiorum libro tertio desumptum dicitur apta explicatione illustrarem et huius libri tertii elegiae primae vindicarem. Fragmentum enim est * 27: *τῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ*, quod admodum obscurum est nec quicquam ab iis qui citant lucis accipit. im-

primis autem iste *Μνησάρχειος ξένος* qui sit nescitur. quod enim Hecker. in Comm. erit. de Anthol. (I) p. 268 sine ulla haesitatione Mnesarchi filium Pythagoram intelligit, apertam vim verbis intulit quae significare nihil possunt nisi hospitem aliquem illius Mnesarchi, qui Pythagorae pater fuit. itaque non Pythagoram aliquid nescio cui, sed Mnesarchi hospitem ipsi fortasse Pythagorae dixisse putabimus. Quod non puto factum Sami, ubi quis Mnesarchi hospes cum Pythagora confabulatus sit, sed aliquem intelligo Aegyptium, quocum Mnesarchus mercator, homo multae ut constat peregrinationis, in Aegypto hospitium iunxerit et qui ita *ξένος πατρῷος* Pythagorae fuerit quum philosophiae addiscendae causa in Aegyptum profectus diu ibi commorabatur. Et fortasse iste hospes ipse fuit Onuphis, sacerdos Heliopolitanus, cui illum in disciplinam se dedisse auctor est Plutarch. de Isid. X p. 354 E (coll. Clem. Alex. Stromat. I p. 356 Pott.). Idem Plutarch. in Sympos. VIII 2 p. 729 A narrat multa secum scitu digna ex Aegypto in Graeciam Pythagoram attulisse, inter quae potuit etiam illud de literis inventis Aegyptiorum iudicium esse, ut suspicer Callimachum in hoc carmine dixisse, hospitem Aegyptium illud iudicium cum Pythagora communicavisse (fr. * 27), quod Pythagorici ita certe probabant, ut *εἰς γραφὴν κατατίθεσθαι τὰ συντάγματα* nollent (cf. Plut. vit. Num. XXII). Atque quum eodem teste Plutarcho in Sympos. l. l. inter ea quae Aegyptiis debebat Pythagoras illud quoque celebratissimum de evitandis fabis praeceptum fuerit (de quo nota sunt omnia vel ex Wyttenbach. ad Plut. Moral. VI 1 p. 139, interpret. ad Horat. Sat. II 6, 63, Leutsch. ad Paroem. II p. 630), ad eundem hunc locum cum Hecker. l. l. etiam frag. 128 revoco: *καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶντος ἐδεστοῦ· κἠγώ, Πυθαγόρης ὡς ἐκέλευε, λέγω*, idque ita, ut inter fragm. 27 et 128 Callimachum dixisse putem eundem hospitem etiam alia salutaria praecepta probavisse Pythagorae philosopho, velut de abstinendo a piscibus (Plutarch. Sympos. l. l.) et a carne (Plut. de es. carn. I 1 p. 993 A). Post fragmenta 27 et 128 autem poetam censeo Acontii et Cydippae historia docuisse, malum nonnumquam esse scribendi artem. Eam historiam saepe accuratissime ad Callimacheae elegiae fidem expressisse Aristaenetum Epist. I 10 quum primi intellexissent

Hemsterhusius et Ruhnkenius, post Buttmann. in Mythol. II p. 115 et Rauch. de Aet. p. 40 imprimis Carolus Dilthey in docta atque eleganti disputatione de Callimachi Cydippa Lips. 1863 edita Aristaeneto duce ita usus est, ut ex hoc maxime fonte plus septemdecim Callimachi fragmentis ad hanc elegiam relatis lucem affunderet. quamquam hic numerus partim fortasse est ex ipsius Callimachi anonymisque fragmentis augendus, partim etiam minuendus. nam quod primum ille posuit fragment. 242ᵃ post Rauch. p. 42 rectius nobis videmur revocasse ad Aet. II 9. Iure autem ad eum in initio carminis locum, ubi Cydippae pulchritudo describebatur, Dilth. p. 30 referre puto quod de *κέστος* fr. 562 poeta dixit, ipseque eo refero frag. 535 *τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας*. contra Acontii pulchritudinem ubi Callimachus descripsit, usus est verbis quae sunt fr. 169 *μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι φωλεὸν ἠὲ λοετρόν* (Dilth. p. 34), et fr. 148 *φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠίθεοι* (Dilth. p. 164) et fr. 102 *πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας* (Dilth. p. 35). Sed amatores omnes quum Acontius sperneret (de qua re cum Dilth. p. 44 dictum puto frag. anon. 260 *τῶν πάντων δ' ἔπτυσε πουλὺ κάτα*), Venus, ut videtur (cf. Dilth. p. 36 seq.), ob hanc asperitatem ab Amore petit ut arcum suum in Acontium intendat, ex quibus matris ad filium precibus superesse videntur fr. 239 *ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω πέντε νεοσμήκτους ἄστριας* (Dilth. p. 44) et fr. 238 *δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον* (Dilth. p. 45). Matris precibus obsequutus Amor Acontium, qui Delum venerat ad spectandam ibi panegyrim (ad quem elegiae locum pertinet *fr. 30 *Δηλίτης χορός*, Dilth. p. 52, fortasse etiam frag. anon. 338 *καλαὶ νησάων ἀστέρες*, cf. Dilth. Anal. Call. p. 53 n. 4), missa sagitta amore incendit Cydippae quae eodem consilio eo profecta erat visaque est ab Acontio (quod factum puto, quoniam Deus ita volebat, non fortuito igitur, *ἠβαιὴν οὔτι κατὰ πρόφασιν*, ut est in fragm. 540, quod huc revocaverim. nec improbabile ad Acontii et Cydippae congressum pertinere frag. anon. 170 *ἤβολον ἦμαρ*, et fr. anon. 159 *εἴδεος ἧκε σέλας*, ut Dilth. Anal. Call. p. 13 not. 16 statuit.). Amavit autem Acontius Cydippam ubi primum vidit, ut recte fortasse Dilth. de Cyd. p. 56 statuat a Callimacho Acontium appel-

latum fuisse *ἰδέρωτα* (cf. Hesych. II p. 243: *ἰδέρως ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν*, coll. M. Schmidt.). sed quod ex eodem hoc loco petitum fr. 487 *ἀρχόμενοι μανίην ὀξυτάτην ἔχομεν*, Dilth. putat, minus mihi probatur. Deinde nisi fallor Acontius inducebatur studiose quaerens quo modo Cydippae animum sibi conciliaret, et inter alia dicens: *ἔχοιν δέ τι παιδὸς ἐφολκόν*, frag. 291. Tum isto quo dixi modo inscriptum pomum Acontius ad Cydippae pedes iecit precatus et Apollinem sagittarium (cui *Λυκώρεια*, fr. 30, obvenit), et Iovem (cui *'Απέσας*, fr. 29, mons ille, in quem olim leonis catulus, *βρέφος*, fr. 28, ex coelo deciderat) ne ictus deerraret. Quam inscriptionem legens Cydippe iure iurando obstringi videtur Acontio sese nupturam esse. Iam vero tempus utrique erat in patriam redeundi, ubi Acontius amore cruciatus noctes insomnes agit, ad quem locum cum Buttmanno l. l. p. 124 pertinere puto contradicente quidem Dilth. p. 71 frag. 150 (quod ita explicandum arbitror: lacrimas, o Amor, excussisti amanti Acontio *πολλάκι, καὶ κανθῶν ἤλασας ὦρον ἄπο*), et solus per agros errat, unde Callimachus * fr. 26 de eo dixit: *ἄγραδε τῷ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα* — Dilth. p. 72 —, fortasse etiam *ἀγρομανής*, fr. anon. 142, — Dilth. Anal. Call. p. 13 not. —, et frag. 173: *ὃ δ' ἠλεὸς οὐδ' ἐπὶ σίττην βλέψας*, etsi ea avis felix amantibus augurium erat — Dilth. p. 164 seq. —, item frag. 67, ubi quis leniturus aerumnas suas esse dicitur si vel auris *ἄλγεα* edixerit, cui loco proximum fuit frag. 101: *ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν*. sed minus certa res est de frag. anon. 22 et frag. Call. 302 in unum coniunctis cum Dilth. p. 85. Ibidem autem absentem Cydippam amantium more alloquebatur (ad quem locum fr. 229 *λιρὸς ἐγώ· τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φόβον*; rectissime rettulit Dilth. p. 84) iuravitque se eam amaturum esse in perpetuum (ut huc pertineat frag. 209: *Φωκαέων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος*). Sed ita dum Cydippae desiderio Acontius tabescit, illi a patre alius *γάμος* apparabatur, qua re quum Cydippa periura esse videretur ut quae dixisset *μὰ τὴν Ἄρτεμιν, 'Ακοντίῳ γαμοῦμαι*, divinitus gravi morbo correpta est, quo tempore saepe videtur accusavisse *τὴν θεῦν Ἄρτεμιν, οἷ' ἔπαθεν*, quae sunt frag. anon. 125. et fortasse

deam donis oblatis precata ut valetudinem sibi restitueret, decemplicia munera promittere poterat, ut est in fragm. 162: *τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.* at illa deos non iam audientes sibi habebat, *ἀλλ' ἔτ' ἀκουοὺς ο'κ ἔσχεν*, quod est fr. 236. Atque eodem modo ter novae nuptiae interemptae sunt, donec pater Delphos misit consultum. Cui Apollo rem omnem aperit, Acontii amorem, pomum, ius iurandum, Artemidis iram, nec cessaturum infortunium nisi Cydippam Acontio in matrimonium collocavisset. Quod pater Acontio arcessito facit nec iam frustra novas parat nuptias, ex quarum descriptione cum Dilth. p. 96 petita putamus fr. 210 *αὐτίκα τὴν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ*, item frag. 248 *οὐδὲ βοὴ κήρικος ἐλίνυσε*, quae item huic elegiae vindicat Dilthey, item fortasse fr. 255· *λύχνα φανείη*, et frag. 295 et 304. Nec dubito quin inter aves novis nuptiis faustas fuerit etiam *αἴγιθος ἀμφιγυήεις* fr. 321.

III 2 elegiae argumentum indagaturi dum iterum ad Pseudohyginum descendimus, verendum est ne in lacunam late hiantem delapsi omni rei perficiendae spe excidamus. nam post literarum inventionem in Hygini capite 277 indicata iam ab editoribus lacuna ita legitur: * * * A p o l l o i n c i t h a r a c e t e r a s a d i e c i t. Verum enim vero ad explendam lacunam quibus opus est reperiri si non ipsa verba, at certe sententiam facillimum est. ita enim putamus olim scriptum ibi fuisse: M e r c u r i u s i n v e n i t l y r a m t r i u m c h o r d a r u m, q u i b u s A p o l l o i n c i t h a r a c e t e r a s a d i e c i t. Fundus emendationis est Diodor. Bibl. I 17: d i c u n t H e r m e n *λύραν νευρίνην ποιῆσαι τρίχορδον.* Quamquam alii inde ab Hom. Hym. in Herm. 51 Mercurium lyram *ἑπτάχορδον* Apollini dono dedisse memoriae produnt, Lucian. Dial. Deor. VII, Hygin. Astr. II 7, schol. Arat. 269, aliis simpliciter Hermen inventorem lyrae dicentibus nec de numero chordarum quicquam adicientibus. At *τρίχορδος* certe etiam cithara *'Ασιάς* sive *'Ασιᾶτις* fuit, quae a nescio quo in Asia, urbe Lydiaca prope Tmolum sita, dicitur inventa esse a Steph. Byz. p. 130, 20 et Etym. Magn. 153, 33 coll. schol. Apollon. Rhod. II 777. Qui igitur Apollinem usum esse dicunt lyra *ἑπταχόρδῳ* (quod fere solemne postea lyrae epitheton fuit. cf. Spanh. ad Call. Hym. IV 251 p. 534), ii censendi sunt putavisse, ab Apolline

perfectum esse Mercurii inventum. Quod fere non curavit vulgaris Graecorum fabulosa historia, qui Ἑρμῆν λύρας, Ἀπόλλωνα δὲ εὑρετὴν εἶναι κιθάρας putabant secundum Pausan. V 13, 8. Ceterum nihil negotii hoc facessit, quod lyrae et citharae nomina alibi distingui solita in hac historia saepe confunduntur, quod alibi quoque saepe factum (cf. Spanh. l. l. p. 534 et Stallb. ad Platon. Leg. vol. II p. 342), ut Ovidius quoque in Metam. V 112 aliquem dicit citharam moventem eundemque mox dum moritur digitis fila lyrae retentantem (v. 118) dicit. ac λύρῃ κιθαρίζειν dictum iam in Hym. Hom. in Herm. 423. — Sed lacuna hoc pacto expleta αἴτιον invenisse nobis videmur quod hoc carmine Callimachus tractaverit: quis lyram invenerit et perfecerit. elegiae autem quale argumentum habuerit incertum est. quamquam non unum reperiri potest, ut Mercurii pueri primum furtum et cum Apolline congressus, quae in Hym. Homer. in Herm. celebrata videmus, vel Lini mors, qui aut quod Apollini se exaequabat (Pausan. IX 29, 6) aut quod inventis pro λίνῳ nervis Apollinem offenderat (schol. B ad Hom. Il. XVIII 570 et Eustath. ad Il. p. 1163, 57), ab hoc interfectus est. Sed Callimachi fragmenta quae huc revocem non invenio.

III 3 quoque argumentum petimus ex Hygino l. l., cuius haec verba sunt: idem Mercurius etiam palaestram mortales primus docuit. Et Hermen παλαίστρας εὑρετὴν ὑπάρξαι etiam Diod. I 16 (coll. V 75), Apollod. in schol. Hom. Od. XXIII 198, Serv. ad Verg. Aen. VIII 138 memoriae produnt, a quibus discedit Philostrat. Imag. II 32, a Palaestra Mercurii filia inventam πάλην perhibens. At Polemon ap. schol. Pind. Nem. V 89 (fr. 55 Prell.) Phorbantem Atheniensem, Thesei παιδοτρίβην, inventorem appellavit, Ister (cf. schol. Pind. l. l.) ipsum Theseum, quod sine dubio ita intelligendum, Theseum rem ad artis formam redegisse. cf. Pausan. I 39, 3. Fabulam autem Servius l. l. addit hanc, quam alibi me legere non memini: Choricus rex quidam Arcadiae filios habuit Plexippum et Enetum (?), et Palaestram filiam. sed iuvenes quum casu inter se haberent certamen, impressione et nisu corporum invenerunt luctamina. qui quum hoc patre praesente facerent et illa (ille?) re nova de-

lectaretur, ex ea re ludus factus est. quam rem Palaestra, soror iuvenum, Mercurio amanti se prodidit, qui quum rem novam vidisset, pleniorem de industria artem hominibus docuit. hoc seni iuvenes a sorore proditum nuntiant. ille iratus potius filiis, quod non tamquam furem Mercurium insequerentur. quem quum illi in monte dormientem invenissent, manus ei amputaverunt, unde et ipse Cyllenius et mons dicuntur. namque Graece *κυλλούς* aliqua mutilatos parte corporis dicunt. — Mercurius vero Iovi conquestus Choricum evisceratum in folliculum redigi fecit, amatam vero suam Palaestram remuneratus omne luctamen quod corpore conficitur palaestram vocari fecit. Atque hanc fabulam ex hoc Callimachi carmine petitam esse crediderim, nec desunt fragmenta quae huc retrahi possint. velut de Chorici filiis invento in Cyllenio monte Mercurio manus amputantibus intelligi potest frag. auon. 70: *ἐν οὔρεος ἀμβώνεσσι.* Atque Choricum alloquutus poeta potuit uti frag. 174: *ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε*, et deinde ad Chorici poenam transire, cui loco aptum est fragm. 204: *ῥάμφει καμψώδει τόργος ἔκοψε νέκυν*, quod de eviscerato Chorico iuterpretor. Finita autem narratione ad lectorem conversum poetam dixisse putaverim: *μὴ σύ γε Θειογένης κόψῃς χέρα Κιλλικόωντος*, ut est in fragm. 227.

III 4 elegia Hygino teste fuit de frugibus a Cerere inventis, ad quam illustrandam aliquanto plura undique fragmenta concursant. Et Hygini quidem locus hic est: Ceres fruges serere, boves domare et alumno suo Triptolemo fruges serere demonstravit. qui cum sevisset et sus id est porcus quod severat effodisset, suem comprehendit et duxit ad aram Cereris et frugibus super caput eius positis eidem Cereri immolavit. inde primum inventum est super hostias molam salsam imponere. Ubi mirum est editores fruges serere altero loco omittere maluisse quam sic corrigere: Ceres fruges serere, boves domare et fruges *terere* alumno suo T. demonstravit. Deinde pro sus i. e. porcus inverso ordine scribi iubemus *πόρκος* i. e. sus. nam cur La-

tinum sus nomine item latino, sed rariore porcus explicare voluerit, nemo facile dicat. contra interpretationis causa apparet, si graecum πόρκος Hyginum invenisse statueris apud testem suum i. e. Callimachum, qui hac in re Atheniensium (vel potius Eleusiniorum) usum sequutus esse videtur. nam πόρκος graecam vocem esse Varro de Ling. Lat. V 97 (coll. de Re Rust. II 4, 18 et Schneidew. in Philol. IV p. 205) probat, quoniam inveniantur Athenis in libris sacrorum scripta κάπρῳ καὶ πόρκῳ. Et Callimachus quidem ita fere rem omnem enarrasse videtur. Persephone quum in prato, ubi erat ἀσταγὲς ὕδωρ (frag. anon. 8 coll. Ovid. Fast. IV 427 seq.) et flores multi interque eos etiam papaver (Ovid. l. l. 438) — ἧχι γέγεια ἄνθεα, μήκωνός τε fr. 252 b —, cum comitibus luderet et flores colligeret vel in sinum vel μύρσον ἐς ὠτώεντα παλαιφαμένης τ' ἄγνοιο (frag. anon. 102 coll. Ovid. l. l. 435), ulterius reliquis virginibus progressa a Plutone rapta est. Quam Demeter totum pererrans orbem (in quo itinere Meconem venisse videtur, ut huc pertineat fr. 195 coll. fr. 464) frustra quaesivit et tandem, quum iam oriebatur αὔλιος, ὅς δυθμὴν εἶσι μετ' Ἡελίου, frag. 539, in Attica consedit, Καλλιχόρῳ ἐπὶ φρητὶ καθέζετο παιδὸς ἄπυστος, frag. 469, in qua regione tum regnabant praeter Celeum Εὔμολπος, Δόλιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος, fragm. anon. 269. coll. Hym. Hom. in Cer. 154 et 475, ubi etiam Ἁλιμοῦς πόλις (Λεοντίδος φυλῆς), frag. 367, memorari potuit. In anum conversa, γρήϊον εἶδος ἔχουσα, fr. 511 (quod fragmentum huc rettulit Rauch. p. 154 coll. Ovid. l. l. 577, quamquam etiam ad Act. I 3 revocari potest) invitatur a Celeo, cui obsequitur et aegroto eius filio auxilium latura papaver colligit. quod dum facit, oblito fertur gustasse palato longamque imprudens exoluisse famem. quae quia principio posuit ieiunia noctis, tempus habent mystae sidera visa cibi, ut est ap. Ovid. Fast. l. l. 533 seq., unde explico frag. 437: ὃ δὴ μήκωνα πατεῖται (i. e. mulier θεσμοφοριάζουσα). Dum autem in ignem Ceres puerum imponit ut immortalem reddat, Metanira mater hoc videns eiulat et puerum ex igne rapit remque omnem turbat. Quam in deae formam rediens Ceres obiurgat et inter alia dicit: εἰ θεὸν οἶσθα, ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνα-

τόν, frag. 137, et nondum lenita annum fertilem hominibus denegat (Hym. Hom. in Cer. 305 seqq.), ut eorum vel Iovem misereat, qui Ἴριδι δίῃ (frag. anon. 323) imperat, ad Cererem eat eiusque animum flectat. at illa non prius placatur quam concessum sibi sit Proserpinam secum dimidiam anni partem habere. Tum vero exhilarata est et θηλύτατον πεδίον, frag. 296, puto campum Ῥαριάδος Δηοῦς (frag. anon. 272) eligens Triptolemum docuit fruges serere, δεσμεῖν ἀμάλας (fragm. anon. 153), boves domare, fruges terere aliaque observare quae etiamnum vulgo observantur τῆμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημητέρα κωλοτομεῦσιν (frag. anon. 370). quae omnia descripta erant τοῖς τοῦ Τριπτολέμου νόμοις (cf. Xenocrat. apud Porphyr. de Abstin. IV 22), ἐν κύρβεσιν (fragm. 564), opinor, nam hac voce poeta in ea re usus esse videtur. inter haec autem praecepta fuit etiam quod vetabatur, μέσσαβα βοῦς ὑποδύς a d a r a n d u m (frag. 513) ne immolaretur (cf. Ovid. Fast. IV 413, Aelian. Var. Hist. V 14, Lobeck. Aglaoph. p. 677), sed fruges homines diis offerrent (ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπας, frag. 268, ubi ἐν est vel ἐν κύρβεσιν vel ἐν βωμοῖς, nam alterutrum praecedere potuit. et ad eundem locum revocandum esse frag. 123 videtur: νηφάλι' αἵ καὶ τῇσιν ἀεί, μελιηδέας ὄμπας, λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες), item fuit praeceptum de οὐλοχύταις offerendis, quas primus Triptolemus obtulit quando τὸ μὲν θύος ἤρχετο βάλλειν, frag. 531, et de mactando sue, quoniam πόρκος (quem etiam ἔρραον, frag. 335, Callimachum hic vocasse puto) quod sevit Triptolemus effodit (cf. Hygin.). Deinde Triptolemus iubebatur novum inventum proferre ubicunque essent homines maza carentes (ἴν' ἀμάζονες ἄνδρες ἔωσιν, frag. 523). et postquam homines quae ex agricultura redundent commoda cognoverunt, ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον, frag. 183, et ubique ἤνοπα πυρὸν ἔδουσι (frag. anon. 28) pro glandibus, nec iam erant mendici (frag. anon. 99 κυλλοὶ δ' οὐ δίζοντο). In extremo autem carminis disticho vix dubito quin Cererem invocans poeta dixerit: γείνεό μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῦ, frag. anon. 290.

III 5 et 6. Sequuntur apud Hyginum: v e l i f i c i a p r i m u m i n v e n i t I s i s. n a m d u m q u a e r i t H a r p o c r a t e m

filium suum rate velificavit. Minerva prima navem biproram Danao aedificavit, in qua Aegyptum fratrem profugit, quas res duabus elegiis Callimachi argumentum praebuisse puto. quamquam hoc ex fragmentis Callimacheis non videtur probari posse. nec ex fragm. 561 quicquam colligi de elegia aliqua velim qua Isidem celebraverit, quoniam illud fragmentum potius ex ὑπομνήμασιν Callimachi ductum videtur. Contra etsi inde ab hoc loco excerpta Hyginana nos destituunt, fragmenta tamen docent fuisse aliquam elegiam, quam nos

III 7 vocamus, qua poeta a Daedalo inventa celebravit. nam frag. 5, quod est ap. schol. Hom. Il. II 145, ubi Philostephanus et *Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις* (i. e. ex grammaticorum usu: Callimachus in Aetiis eumque secutus Philostephanus, cf. supra p. 29 not.) testes citantur, profecto non hoc solum probat dixisse illos, unde Icarium mare vocatum esset, sed omnem illos Daedali historiam narravisse, Minois iram, Daedali et Icari fugam, huius mortem, Daedali in Sicilia receptum, Minois eo adventum ac necem. atque adeo paulo altius utrumque scriptorem rem repetivisse credibile est. nam dicendum quoque erat cur Daedalus Atheniensis apud Minoem versaretur, nimirum ex Attica profugus ob caedem Perdicis sive Tali, cui ille in inventa serra invidebat. Itaque Callimachum, qui hoc Aetiorum libro mea quidem opinione inventores rerum ad vitam communem necessariarum celebravit, in hac elegia existimo a Daedali inventis exorsum esse, inter quae memorabantur *καὶ γλαρίδες σταφύλη τε καθιεμένη τε μολυβδίς*, frag. 159, quae plenius enumerat Plin. Nat. Hist. VII 198: fabricam materiariam Daedalus (invenit) et in ea serram, asciam, perpendiculum, terebram, glutinum, ichthyocollam. Sed quod is serram quoque inventam Daedalo adscribit, Callimachus putandus est eam tribuisse Perdici (quod plurimi faciunt), quo pateret causa cur ad Minoem Daedalus fugisset. Atque hoc reliquaque Daedali historia satis idoneam poetae praebebat elegiae materiam.

Praeterea autem hinc illinc fragmenta emergunt quae quum instrumenta nominent ad vitae communis negotia rite peragenda necessaria, aptissime ad hunc librum licebit revo-

care. qua in re nemo facile dixerit, num illorum instrumentorum inventores sua quisque elegia celebrati sint, an cum inventis suis alicubi obiter memorati. Velut quum Plin. Nat. Hist. VII 194 testetur: laterarias ac domum constituerunt primi Euryalus et Hyperbius fratres Athenis, antea specus erant pro domibus (ex quo loco supplendum esse Pausan. I 28, 4 acute vidit Rauch. l. l. p. 75) et paulo post: figlinas Coroebus Atheniensis (invenit), iure quidem Hecker. Com. Call. p. 105 composuit fragm. 475 *ἔστιν* (*ἔσκεν*?) *ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήειρα κάμινος*, et frag. anon. 38: *Κωλιάδος κεραμῆες*, et frag. anon. 42: *λάτριν ἄγειν παλίνορσον ἀεικέα τῷ κεραμῆι*, sed iniuria videtur statuere in Hecale locum habuisse, ut quae ipsum argumentum ad Aetia potius retrahat. atque de domibus aedificandis agi etiam frag. 158 videtur: *γαιοδάται τὰ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται*, minus autem certum est quod Rauch. p. 75 huc frag. 283 *Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν* quoque revocavit. — Alia fragmenta sunt de instrumentis ad capienda animalia inventis, qua in re Aristaeum maxime celebrabant, velut Nonn. Dionys. V 229 seq. coll. Koehler. de Nonn. p. 11, ut de hoc dictum putaverim frag. anon. 380 Callimacho vindicandum: *ὅς πρῶτος θήρεσσιν* [ὀλοιὰς] *πῆξε ποδάγρας*, item frag. 233: *ἰπόν τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι* (ubi quos muscipula mures capit, eos indicari puto in frag. 201: *πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν* (*ἔλειξαν*? *ἔαρ* coll. fr. 527 *ἐλαίης αἵματι δεῦον*), et frag. 458 *ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς*, fortasse etiam frag. anon. 163 *ἔξω τε πάγης*. — Postremo videndum num poeta in hoc Aetiorum libro eum quoque celebraverit, qui invenerit interpretationem ostentorum et *συμβόλων* (cf. Philoch. ap. schol. Pind. Ol. XII 10), imprimis *τῶν ἐνοδίων συμβόλων* (cf. Preller. de Dem. et Perseph. p. 89 not.), quam Amphictyoni ascribit Plinius Nat. Hist. VII 203, sed Prometheus sibi vindicat in Aeschyli cognomini fabula 485 seqq. Certe vix alio atque ad hunc Callimachi librum revocari possunt frag. 482: *ὃ πρὸ μιῆς ὥρης θηρίον οὐ λέγεται*, et frag. 483 *ἢ διὰ πεμφίγων αἰὲν ἄγουσι νέα*; atque tempestatum praesagia indicari puto etiam fragm. 167 *δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι εὔδιοι καύηκες*. et ad simile genus fortasse

pertinet etiam frag. anon. 325: Θριαί, ταὶ τὴν γρηῦν ἐπιπνεύουσι κορώνην.

Perventum est ad Aetiorum librum IV et ut videtur ultimum, ad cuius argumentum investigandum non iam licet nobis Pseudohygini excerptis uti, sed in ipsius Callimachi fragmentis debemus acquiescere. Hinc tamen apparere videtur, sacrorum quorundam quae ad singulas gentes pertinent origines poetam hoc libro celebrasse, theoriae Delphicae, festi diei Apollini Maloenti sacri, quem non solum Mytilinaeos egisse probabile est, sed omnes urbes Lesbiacas et vicinas gentes concelebrasse, postremo theoriae Deliacae. Sed ex primae theoriae historia, sive libri IV primam elegiam dicere mavis, duo tantum fragmenta superesse videntur. nam quod Rauch. l. l. p. 48 seq. praeter *frag. 32 Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται (de cuius explicatione vid. supra p. 45) et fragm. 220 huc pertinere putat etiam fragm. 364, fr. 414, fr. 221, fr. 450, fr. 215, fr. 188, equidem ea alio referenda puto. Ad alterum autem festum item non licet nisi duo fragmenta referri, *fr. 33 Μυτωνίδα Λέσβον, et fr. 543 ὁ δ' ἀείδων Μαλόες ἦλθε χορός. Sed tertiae theoriae sive

IV 3 elegiae (si brevitatis causa nobis concedatur hac significatione uti) plura habemus fragmenta, e quibus cognoscitur hoc fere modo poetam rem instituisse. Androgeos, Minois regis filius, Athenas profectus in Panathenaeis omnes vicit. Sed tamen infaustis avibus e patria eo avectus est cum comitibus, quo pertinet frag. anon. 18: αἰθυίης [δύνοντος] ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυσαν | πείσματα νηός ⏑ ‒. nam ab Atheniensibus et vicinis Megarensibus occisus est (cf. Serv. ad Verg. Aen. VI 14). Quem nuntium quum Minos accepisset forte θύων ἐν Πάρῳ ταῖς Χάρισιν, τὸν μὲν στέφανον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἔρριψε καὶ τὸν αὐλὸν κατέσχε καὶ τὴν θυσίαν οὐδὲν ἧττον ἐπετέλεσεν. ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισιν, ut dicit Apollodor. III 16, 8 extr., quod αἴτιον non dubium est quin habeamus in frag. 491 [ἄτερ αὐλῶν] ῥέζειν καὶ στεφέων εὔαδε τῷ Παρίῳ, fortasse etiam fr. 154: ἐν δὲ Πάρῳ κάλλεά τε καὶ αἰόλα βεῦδε' ἔχουσαι. Paros enim, ἀπὸ Πάρου τοῦ

Παρρασίου ἀνδρὸς Ἀρκάδος appellata (frag. 368), inter eas insulas erat, quibus Minos iugum imposuerat (frag. 467: *καὶ νήσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως*), ut fortasse erant etiam Gyaros (si quidem recte de hac insula intelligo frag. 201) et Andros, quam Lasiam Callimachus vocabat (fr. 394), et Telos, quam Agathussam nominabat (fr. 395), et Melos, quam Mimallida (fr. 396), fortasse etiam Rhodos Atabyrio monte clara (fr. 413). Mox Minos Atheniensibus et Megarensibus bellum intulit. ac primum quidem Megara cepit proditione Scyllae, filiae Nisi, qui rex Megarensium fuit. Ea enim (*Σκύλλα γυνὴ κατάκασσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα*, fr. 184) Minois amore incensa patri *πορφυρέην ἤμησε κρέκα* (fr. anon. 39), qua recisa mori eum fatale erat. Mox Minos Athenienses aggressus est, qui quum armis subici non possent, sed *λιμῷ* et *λοιμῷ* (Apollod. III 15, 8) premerentur, oraculi iussu de pacis condicionibus cum Minoe agebant. Is autem iis edixit, ut quotannis septem pueros totidemque puellas in Cretam mitterent qui Minotauro ibi obicerentur cibus. Ab hoc tributo Athenienses Theseus tandem liberavit Minotaurum interficiens et Labyrinthi pericula effugiens. Athenienses autem in memoriam tributi quotannis in Delum navem illam miserunt qua olim in Cretam Theseus vectus erat (cf. Callim. Hym. IV 314 seq. aliosque ap. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 114) et Androgeum *κατὰ τὰς πρύμνας τῶν νεῶν ἵδρυον* (frag. * 33 b), cuius etiam in Piraeo portu aram constituerunt (Pausan. I 1, 4).

IV 4. Postremo hic locum habuisse putamus etiam carmen, cui nomen Semelae fuit. huic enim singularem illum locum quo in Suidae tabula conspicitur in hoc Aetiorum libro sedem vindicare supra coniecimus. cui quidem coniecturae non videtur obstare, quod ad Aetia pertinens carmen privo suo nomine inscriptum fuisse putamus. Argumentum autem conicimus carmini fuisse *Σεμέλης ἀναγωγήν*, quam nono quoque anno Delphi agebant eo festo quod *Ἡρωΐς* vocabatur (cf. Plut. Quaest. graec. XII) et quam verisimile est imitatam esse eam *ἀναγωγήν*, qua ipse Dionysus Semelen ex inferis in coelum reduxit. De hac multi dixerunt partim memorati ab Hermann. ad Orph. p. 308, quibus adde Pausan. II 31, 2 et II 37, 5. Apollod. III 5, 3. Diodor. IV 25. Welcker. Goetter-

lehre II p. 583. Illam igitur quam Delphi agebant Semelae ἀναγωγήν carmine αἰτιολογικῷ celebraturus Callimachus censendus est elegiae argumentum sumpsisse sibi Semelae amorem et mortem atque ex Orco in Olympum translationem, ubi summis gaudebat honoribus (cf. Welcker. l. l. p. 584). Narraverit igitur Iovis fulminantis ad Semelen gravidam (παιδοῦσαν, fr. 431, siquidem ea voce hic usus est Callimachus) accessum, quae fulmen ferre non potuit, sed intempestiva morte correpta est, priusquam partum suum pertulit. in ea narrationis parte fuisse puto frag. 163: ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ. nam Naxii apud se Dionysum natum fabulabantur (Diodor. V 66 bis), et τὰς Ναξίων γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν, — ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος οὕτως ἐτέχθη Asclepiades narrat apud Steph. Byz. p. 468, 10, ut hoc αἴτιον in Callimachi fr. 163 eo loco indicatum censeam. Et Naxus intelligi videtur etiam in frag. anon. 89: κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην. Exposita autem Bacchi pueritia et fortasse etiam uno et altero adolescentiae facinore (ubi locum habere potuit frag. anon. 118: κέντορι Βασσαρίδων) poetam existimo uberius narrasse quo modo Dionysus matrem ex inferis in coelum duxerit.

Atque hae quidem elegiae Aetiorum quattuor libris invento in Hygini fabulis fonte non ubique sane limpido adscribi poterant. multo autem plures elegias ex solis Callimachi fragmentis, quae saepissime minus loquuntur, Rauchius in libello de Aetiis conscripto composuit ingenioso sane lusu, cui ne soli in hac tractanda materia indulgere coacti essemus, dudum operam dedimus in Prolegomenis ad Callimachi Aetia, ubi studebamus demonstrare non spernendum in illa Hygini parte adminiculum nobis oblatum esse ad Callimachi Aetia aliquo modo restauranda certius quam solo fieri poterat ingenii lusu. Illud igitur adminiculum a Rauchio aut gravioribus argumentis nobis eripiendum aut aliud in eius locum substituendum erat firmius, quorum neutrum Rauchius fecit. Interim ab omni parte improbare ingeniosi viri operam nolumus, cuius de singulis fragmentis sententias, quatenus nondum allatae sunt, postea suo loco referemus.

Sed nondum tamen nobis licet ab Aetiis recedere. Nam

quum Anon. poeta in Anthol. Pal. VII 42 dicat, Callimachum somnio abreptum in Heliconem montem ibi cum Musis collocutum esse, quae ab eo interrogatae de diis et heroibus multa dixissent *αἴτια*, et quum Callimachi somnia Propertius quoque II 34, 32 memoret (ut somniantes se cum Musis commercium habuisse etiam alii poetae Callimacho sine dubio auctore affirmabant. cf. Dilth. de Cydipp. p. 15 seq., ubi tamen Pers. Sat. Prolog. 2 non video memoratum), — unde tandem haurire haec illi poterant nisi ex ipso Callimacho qui narraverat in aliquo Aetiorum prologo? Quod quum pridem iam alii intellexissent, primus Alphonsus Heckerus quae ad Callimachi hunc cum Musis congressum pertinere viderentur fragmenta componere conatus est, parum quidem ille felici successu, ut qui in Com. crit. in Anthol. (I) p. 179 seq. praeter fr. 522 et fr. anon. 358 etiam fr. 12, fr. anon. 76, fr. 221, fr. 471 huc revocare ausus sit. Idem autem Heckerus iam antea in Comm. Callim. p. 51 seq. sibi persuaserat hoc prologo poetam contra adversariorum criminationes se defendere voluisse, eam praesertim, quod poetae ingenium ad magna condenda carmina parum esse aptum dictitaverant, atque hos Aetiorum libros fuisse, quibus illas criminationes refutaret. at quum Aetia carmen longum et perpetuum dici non possit, eo quidem sensu ista in hoc prologo locum habere nequeunt. Aliquanto autem cautius Heckero egerunt Rauch. de Aet. p. 10 seq. et Bergk. in Anthol. (II) p. 142, quorum illum tamen non iam puto huic prologo adscripturum esse verba *ὄνειαρ — κεράτων, οὐδ' ἐλέφαντος ἐόν*, quae grammatici, non poetae esse monet Mein. ad Callim. p. 289 not. Atque horum omnium opera adiuti nos aliis quoque nonnullis adhibitis fragmentis ita Callimachum in hoc prologo locutum esse arbitramur. Inde a prima adolescentia equidem priscorum temporum res cognoscere malebam, quam cum aequalibus operam dare conviviis. nam quae capiti tunc dedi unguenta mox inodora facta sunt quaeque in ventrem descenderunt, horum nihil mansit in crastinum diem, sed quae auribus tradidi, ea sola nunc mihi adsunt (ut est fragm. 106, de quo vide quae infra suo loco disputabuntur). unde etiam nunc in conviviis

pocula et coronas spreverim, *μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον* (fr. 261). Sed unum me male habebat, quum quae audiveram et a poetis cognoveram aliis tradere studebam *καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἐπὶ δέλτον ἔθηκα γούνασιν* (frag. anon. 261), intelligebam incertissimam famam esse et [*ὡς*] *πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί* (frag. anon. 364). ea cogitatio dum me vexat et vigilantem et dormientem, aliquando mihi videbar somnians ex Libya in Heliconem abreptus esse, ubi olim *ποιμένι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου Ἡσιόδῳ Μουσέων ἑσμὸς ὑπηντίασεν* (frag. anon. 389), quoties *ἀπ' Ἄσκρηθεν* (frag. anom. 302) eo veniebat et Musarum opera poeta evasit. Quod mihi quoque obtigit, *Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην* (frag. 522), iis autem contingere nequit *νήιδες οἳ Μουσῶν οὐκ ἐγένοντο φίλοι* (frag. 488). atque illae benevole mecum locutae quaerentem me de rebus vetustis omnia docuerunt (ex quo sermone superesse videntur frag. 331: *φθέγγεο, κυδίστη, πλειοτέρῃ φάρυγι ὄφρα σε, —* et frag. anon. 358: *Μνημοσύνης ἦδ' ὧδε γόνου χαρίεντος ἔπισσα, —* et frag. anon. 114: *τῶς δ' ἐφθέγξατο Καλλιόπεια*). Musae autem testes sunt certissimae. Musa enim non errat, ut quae omnia viderit nec opus ei sit ad hanc rem ut libros reconditos volvat (*γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα*, frag. 242). A Musis igitur ipsis omnia didici, quae multo certior cuiquam est discendi ratio quam vel oculis solis utenti (*καὶ τόσον ὀφθαλμοὶ πὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουὴ εἰδυλίς*, fr. 451). Musarum autem discipulus iam *ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω* (fragm. 442). Ceterum etsi mihi non est animus omnia quae a Musis accepi mihi retinere ([*ἦ γὰρ*] *ἄμ' ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν*, frag. 422), tamen ne exspectate omnia me prolaturum esse (*οὐ γὰρ ἐπηθήσει πάντα γ' ἐμὴ κίβισις*, ut est in fragm. 177). vereor enim ne quis me garrulum dicat et *μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον* (fr. 306) et ne putet parum parcum me fuisse carminum (*Μουσέων δ' οὐ μάλα φειδὸς ἐγώ*, fr. 460). ac merito quis obiurgaret quod immemor fuissem veteris praecepti quo iuberemur *μὴ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην* (frag. 481),

praesertim quum ipse ita iudicem: *μέγα βιβλίον ἶσον τῷ μεγάλῳ κακῷ ἔστ'* (frag. 359). Praeterea nolite a me exspectare nunc carmen valde tonans (*μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν*, frag. 165, cui fortasse arcte iungendum frag. 490: *τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός*) neve vituperate me quod unum et perpetuum carmen non dederim (si quidem huc pertinet *εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκὲς ἤνυσα*, frag. 287), postulantes ut *καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος*. nam nolebam epico carmine condendo priorum vestigia sequi (quo pertinet frag. 293 *ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθομά*) et breves mollesque elegias plures scribere malebam. Vos autem, o Gratiae, propitiae sitis, precor, et elegis meis abstergentes manus splendidas gratia eos ornetis, ut per multum tempus durent. *ἔλλατε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας | χεῖρας ἐμοῖς, ἵνα μοι πουλὺ μενοῦσιν ἔτος*, fragm. 121.

Haec igitur fragmenta nos quidem Callimachi Aetiis adscribenda censemus, sed ipsi veteres quae adscribunt, ea non admodum multa sunt:

1.

Ἄκτια.

„Harpocrat. (p. 10, 8 Bekk.)· *Ἄκτια· Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον στρατηγεῖν. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων.* Suid. (I 1 p. 187 Bernh.)· *Ἄκτια· ἀγὼν παλαιός, ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.*“ Bentleius. Cum Suida plane consentit gramm. in Bekk. Anecd. p. 373, 30 (sive Bachmanni Anecd. I p. 64). Et de Actiis constat etiam ex Steph. Byz. p. 65, 4 (*ἐν Ἀκτίῳ*) *Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν*, coll. Jacobs. Animad. ad Anthol. vol. II 2 p. 181. Quod autem Callimachus de Actiis narrasse dicitur peculiari libro *περὶ Ἀγώνων*, quod Bentleius et alii statuunt, id mihi nimis videtur incertum esse. Quis enim quibus tandem invictis

argumentis probare instituat, περὶ ἀγώνων potius esse inscriptionem ab ipso Callimacho factam ad singularem librum significandum quam descriptionem qua grammaticus ille quem Harpocration, Suidas, ceteri sequuntur libri argumentum significare sponte et ultro voluit? Ac certe editoribus de ea re non constitisse apertum eo est, quod alii περὶ Ἀγώνων edunt, alii περὶ ἀγώνων· quorum qui περὶ ἀγώνων scribentes alterum hoc magis probare videntur, magis usos ratione esse existimo. quum enim περὶ Ἀγώνων plures scripserint (cf. M. Schmidt. quaest. Hesych. p. CLXXXI, Krause de Olymp. p. XI seq.), prae his multo opinor saepius citatum Callimachum περὶ Ἀγώνων legeremus, si re vera talem librum condidisset. nunc autem quum de agonibus in Aetiis vel potius in uno aliquo Aetiorum libro egisse Callimachum constaret, quid mirum quod grammaticum dixisse putamus, Actia Callimachum memoravisse in Aetiorum eo libro quo de agonibus egisset? Videat igitur Carolus Dilthey, quo iure maluerit in Anal. Callim. p. 23 statuere peculiarem Callimachi περὶ Ἀγώνων librum fuisse prosa oratione scriptum, ad quem pertineat fragm. 399. Quod autem vir doctissimus illam nostram coniecturam maximopere dissuaderi dicit ceterorum eiusdem tituli librorum consentienti ratione, admodum lubricam ingressus est viam, in qua falli coniectura pronum est. velut περὶ νήσων etsi multi scripserunt pedestri oratione (cf. Stiehle in Schneidew. Philol. IV p. 387), unus tamen quantum scimus περὶ νήσων etiam δι' ἐπῶν scripsit, Callimachus iunior. cf. Suid. II 1 p. 44 seq.

* 2.[1])

Ἐνυάλιος.

Chronicon Alex. sive Paschale p. 207, 16 Dind.: τὸν δὲ ἱππικὸν ἀγῶνα ὁ Ἐνυάλιος ἅρμασι διπώλοις ἐφεῦρε, καθὼς συνεγράψατο **Καλλίμαχος** ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς *Αἰτησίοις* αὐτοῦ. Eadem habet Malal. Chron. p. 175, 1. Utrumque Bentleianis fragmentis addidit Hemsterhusius, qui

---

[1]) Stellula notavimus fragmenta quae Bentleianis et Ernestianis addita sunt.

quod *ἐν τοῖς Αἰτίοις* scribendum censuit, idem commendaverat Bentleius Epist. ad Mill. (Oxon. 1691) p. 71. Callimachus autem illud dixisse videtur in Aet. I 4. cf. Rauch. de Aet. p. 61. Ceterum Didymeam doctrinam hic latere suspicatur M. Schmidt. de Didym. p. 104.

3.

Ἄρτεμις ἀπαγχομένη.

„Clemens Alex. Protrep. p. 32 Pott. *Ἄρτεμιν Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην καλουμένην προστρέπονται* (sic recte Klotz., vulgo *προτρέπονται*), *ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις.*“ Bentl. Nominis originem iam alii explicarunt ex Pausan. VIII 23, 5. Rauchius p. 72 haec putare videtur peculiaris elegiae argumentum fuisse. sed obiter poeta *Ἄρτεμιν ἀπαγχομένην* memorare potuit.

4.

Τριποδίσκος.

„Stephan. Byz. p. 637, 1: *Τριποδίσκος καὶ Τριποδίσκοι, κώμη τῆς Μεγαρίδος. λέγεται καὶ Τριποδίσκη. Ἡρωδιανὸς δωδεκάτῃ* (cf. Lentz. I p. 317). *ὁ κωμήτης Τριποδίσκιος. Καλλίμαχος δ' ἐν Αἰτίων * * * πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι*“. Bentl. Recte corrigunt *Αἰτίων α'.* nam sine dubio pertinet ad historiam Corocbi et Lini quae fuit in Aetiorum libro primo. cf. supra Aet. I 5 coll. Hecker. Com. in Anthol. (I) p. 196, Rauch. l. l. p. 15.

5.

Ἰκάριον πέλαγος.

„Schol. AD ad Hom. Il. II 145: *τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδός, πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένου οὕτως. μετὰ τὴν τῆς Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μίξιν Δαίδαλος εὐλαβούμενος τὴν Μίνωος ὀργὴν πτερωτὸς σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱεῖ ἐφέρετο· καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάσθη. ὁ μέντοι Δαίδαλος διαπτὰς εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμεινε παρὰ ταῖς*

Κωκάλου θυγατράσιν, ὑφ' ὧν ὁ Μίνως ἥκων ἐπ' ἀναζήτησιν τοῦ Δαιδάλου ἀποθνήσκει καταχυθέντος αὐτοῦ ζεστοῦ ὕδατος. ἱστορεῖ Φιλοστέφανος (Stiehle in Schneid. Philol. IV p. 407) *καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις.*" Bentl. Historiam, de qua alios testes vide ap. Welcker. Tragodum. p. 431, paulo pleniorem, opinor, Callimachus dedit in Aet. III 7. cf. Herzberg. in Bergk. Diar. Antiq. 1847 p. 133.

* 6.

Μόλορχος.

Probus ad Vergil. Georg. III 19 p. 56 Keil. *Molorchus fuit Herculis hospes, apud quem is diversatus est, cum proficisceretur ad leonem Nemeum necandum. qui quum immolaturus esset unicum arietem quem habebat, ut Herculem liberalius acciperet, impetravit ab eo Hercules ut eum servaret immolaturus vel victori tanquam deo vel [victo et interfecto a leone Manibus * * *]. victo et interfecto leone quum [somno] solutus esset vel odio Iunonis, ne ei coelestes honores contingerent vel fatigatus [* * *] experrectus mira celeritate damnum correxit sumptaque apiacea corona, qua honorantur qui Nemea vincunt [* * * *]. Supervenit itaque et Molorcho paranti sacrificium Manibus, ubi et aries immolatus erat. Inde Nemea instituta sunt, postea Archemori manibus sunt renovata a septem viris qui Thebas petebant. Sed Molorchi mentio est apud Callimachum in Αἰτίων libris.* Probi verbis quae interposui sunt ex emendatione Ottonis Jahn in Mus. Rhen. III (1845) p. 618 seq., qui post Naekii operam, de Hecal. p. 118 seq., Molorchi historiam explanavit. add. Unger. de Sinid. p. 171 seq. Aetiorum locum ubi Callimachus eam memorasse videatur supra indicavimus Aet. I 9. Ceterum huic fragmento sedem ob manifestam causam cedere iussimus fragm. 13 d, olim a Bentleio hic collocatum.

7.

Ἱππόλυτος.

„Servius ad Vergil. Aen. VIII 778 verba (ubi propter Hippolyti necem a templo Triviae lucisque sacratis cornipedes arceri equos poeta dicit) haec notat: *exponit τὸ αἴτιον. nam*

Callimachus scripsit Αἴτια, in quibus etiam hoc commemorat." Bentl. Rei enarrandae Rauch. p. 28 peculiarem locum in Aetiorum libro secundo comminiscitur, mihi historia obiter indicata fuisse videtur in Aet. I 12. cf. Herzberg. l. l. p. 133.

8.

Unde mos dextras iungendi.

„Servius ad Vergil. Aen. I 408 (cur dextrae iungere dextram non datur): *maiorum haec fuerat salutatio, cuius rei τὸ Αἴτιον i. e. causam Varro Callimachum sequutus exposuit asserens, omnem eorum honorem dextrarum constitisse virtute. ob quam rem hac se venerabantur corporis parte.*" Bentl. Potuit hoc dicere Callimachus ubi dixit fr. 199 i. e. vel in Aet. I 11 vel in Act. II 6. cf. Herzberg. l. l. p. 134 not.

9.

Cur nullus canis Delum accedat.

„Schol. ad Ovidii Ibin 475 p. 470 Merk.: *sacerdos Apollinis Delii Anius fuit, ad quem quum venisset per noctem Thasus, a canibus laniatus est, unde nullus canis Delon accedit auctore Callimacho.* Refer ad *Αἴτια.*" Bentl. Coniectura egregii viri admodum verisimilis est, quamquam nescio cur non ad Callimachi Ibin potius revocare maluerit. Sed si in Actiis hoc Callimachus docuit, potuit docere in Act. I 3 coll. Rauch. p. 29. De re ista cf. etiam Meinek. Anal. Alex. p. 17 et Lobeck. Aglaoph. p. 1095.

(10.)

(Jentaclum proferre Jovi.)

(„Fulgent. Expos. sermon. antiq. p. 779 Stavern.: *ientaculum dicitur gustatio. Callimachus intesia: ientaculum proferre Jovi.* Viri eruditi emendant in Etiis sive *Αἰτίοις*. Bentl. Idem in epist. ad Mill. p. 72: „incredibile videatur Cyrenaeum illum latine loqui et quidem versu, nam sic lego: *ientaclum proferre Jovi.* sed minuit admirationem quod Fulgentius et Mnaseae *Εὐρωπικά* (Myth. II 19) et Demosthenis

Philosophica (? cf. Lersch. p. XV) viderit latino sermone conscripta." Ac ridet eos qui hoc fragmento Callimachum bearunt Jacob. Gronovius ad Stephan. frag. de Dodon. p. 33, quia latina verba non potuerint e libro graeco Callimachi ducta esse, quem probari non posse latinam linguam habuisse cognitam, ut refert Ernest. ad h. l. Sed hoc quidem imbecillum argumentum est, quum seriores grammatici graecos quos citant scriptores interdum faciant latine loquentes, quoniam tum non omnes graece sciebant. cf. Lersch. ad Fulgent. p. 26 seq. At multo gravius est quod omnis Callimachi haec memoria evanuit ea scriptura quam e codicibus edidit Lersch. p. XXI: Lisimachus in zesti. Atque verissime Lerschius p. 62 affirmat grammaticum ex more suo (cf. Lersch. p. 87) fragmentum illud suum, ientaclum proferre vovi (sic enim est in Bruxellensi altero) ex Plaut. Curcul. 1 1, 72 procudisse: me inferre Veneri vovi iam ientaculum. Delendum igitur iam est fragmentum hoc Callimachi, cui, absque Bentleio esset, ne hunc quidem locum concessissem).

Τὸ πρῶτον τῶν Αἰτίων.

11.

Γηράσκει δὲ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον·
κοῦροι τὸν φιλέουσιν, ἐὸν δέ μιν οἷα γονῆα
χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.

„Stobae. Serm. CXV p. 11: *Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἐπῶν· γηράσκει δ' ὁ γέρων κ. τ. λ.* Legendum *Αἰτίων.* ε pro αι passim occurrit in libris graecis, π autem pro τι mox iterum habebis, *αἰπῶν* pro *αἰτίων.*" Bentl. Primum versum et secundi dimidiam partem citat etiam Lucian. Amor. 48, II p. 451. sed cum Solonis frag. 23 Bergk. in hunc modum conflatum: *ᾧ παῖδές τε νέοι καὶ μώνυχες ἵπποι, γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα, κοῦροι τὸν φιλέουσι.* alteram eiusdem secundi versus partem affert Apollon. Dysc. de Pron. p. 143 Bekk.: *ἐὸν δέ μοι οἷα γονῆα.* De Bentlei emendationis veritate (*αἰτίων* pro *ἐπῶν*) vix quisquam dubitabit, etsi etiam a Meinekio IV p. 69 editum video *Καλλιμάχου ἐπῶν πρῶτον*, qui tamen in Praef. p. XIV conicit *Καλλιμάχου Αἰτίων πρῶτον* scribendum esse et ad Callim.

p. 297 Bentlei iuventum unice probaverat et in Anal. Alex. p. 404 certe hoc fragmentum ad Aetia rettulerat, ut fecit etiam Bergk. Anthol. I p. 123 = II p. 143. Improbavit tamen Bentleianum *Αἰτίων* Valcken. Call. Eleg. fragm. p. 204 ad molles elegos verba referens, quia in cod. msc. Leidens. versibus praefigatur *ἐλεγεῖα*, quae equidem potius conicientis grammatici verba puto ex ipsa fragmenti forma de carminis genere conicientis non inepte. nam revera *Αἴτια* fuerunt elegiae, quod Valcken. quidem nesciebat, certe Aetiis et Elegiis suum utrisque librum fuisse putabat. Sed longissime a vero aberravit Rauch. l. l. p. 11 qui ex Epigrammatum libro petitum esse fragmentum sibi persuasit, sed cur ad *Αἴτια* minus recte a Bentleio retractum sit nec ipse docuit nec docuit Jacobs. Vermisch. Schriften VIII p. 138 not. Nos non inepte ad Aet. I 3 revocasse nobis videmur. Ceterum *ἑὸν δέ — οἷα γονῆα* scripsi ex Apollon. Dysc. l. l. pro eo quod etiamnum Stobaeum Meinekianum occupat *νέοι δέ — οἷα τοκῆα*. nam *κοῦροι* et *νέοι* quo modo aut quo iure discernantur nemo facile dicat. Praeterea v. 1 *γηράσκει δὲ γέρων κεῖνος* scribendum censui pro eo quod omnes tenent *γ. δ' ὁ γέρων κεῖνος*. nam quum ista omnia non de sene quicunque est dicantur, sed de homine aliquo qui dum vir erat puerorum curam habebat talem, ut eum etiam quum senex factus esset, *κοῦροι* officiis prosequerentur, apparet articulo ante *γέρων* locum non esse. nec v. 2 *τόν* relativum esse putavi, sed demonstrativum, unde post *ἐλαφρότερον* non commate, ut reliqui fecerunt, sed paulo fortiore interpunctione distinguendum censui.

12.

Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

„Etym. Magn. p. 636, 13: *ὄστλιγγες σημαίνει καὶ τρίχας, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰπῶν, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει*. recte Sylburgius: *ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων*. et ita plane editum in *Ἐκλογαῖς* Varini Camertis v. *ὄστλιγγες* [ap. Dind. p. 321]." Bentl. Sylburgii emendationem ante omnia veram praestat cod. Vossian. apud Gaisf. p. 1805, et Orion. Etym. p. 116, 29: *ὄστλιγγες, αἱ τρίχες. Καλλι-*

μαχος ἐν α' Αἰτιῶν (leg. Αἰτίων) „αἰὲν ἄλειφα ῥέει", quo plenius, sed sine teste fragmentum apponit schol. Apoll. Rhod. I 1297: ὅστλιγγες αἱ λαμπηδόνες. ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἡ λέξις τοὺς βοστρυχας· „ἀπ' ὀστλίγγων δ' αἰὲν ἄλειφα ῥέει". Quod Ernest. dicit Valckenarium correxisse ἄλειφαρ ἔοι, error esse videtur, certe in Callimach. Eleg. fragm. p. 205 seq. nihil eius modi invenio. nec profecto causa ulla fuit mutandi. quum ἄλειφα cum aliis (cf. quos nominant viri docti a Lobeck. Pathol. Elem. II. p. 164 indicati habeant etiam Aeschyl. Agam. 307, Hipponax fr. XVIII Mein., Nonn. Dionys. XIV 175, quorum ultima duo exempla etiam Ruhnkenium ad Hym. Hom. in Cererem 12 erroris convincunt dicentem a Callimacho ἄλειφα pro ἀλείφατα positum esse ut δέπα, κρέα et alia ponantur pro δέπατα, κρέατα etc. atque ἄλειφα pro ἄλειφαρ dictum agnoscit etiam Herodian. I p. 351 Lenz. (coll. II p. 220 et 631). De ὅστλιγγες, quod Epigramm. XLIV 4 quoque restitui, cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 79. In initio Hemsterhusii supplementum πῖον commendat emendandi facilitas, quum post αἰπῶν excidere πῖον facile potuerit, Valckenarii autem ὑγρόν firmare videtur Nonn. Dionys. XIV 175: ὑγρὸν ἄλειφα. sed potuerunt etiam alia ibi legi velut τῷ μὲν ἀπ' ὀστλίγγων κ. τ. λ. i. e. Apollini. nam de hoc dictum fragmentum arbitror coll. Callim. hym. II 38, ut statuit etiam Herzberg. l. l. p. 133. sed Bacchum intelligit Rauch. p. 20 coll. Propert. IV 16, 3, Musas Hecker. Com. in Anth. (I) p. 179, qui ad Actiorum prologum pertinere putat. mihi in Aet. I 2 locum habuisse videtur. Apud Bergk. legitur Anth. lyr. I p. 124 = II p. 143.

13.

Οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

„Steph. Byz. s. Ἀσβύστα (p. 130, 5 Mein.): Ἀσβύστα πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης. „οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. Lege Αἰτίων πρώτῳ." Bentl. Correctionem Αἰτίων recepit Mein., qui praeterea οἵη ex Rhedigerano edidit. priores enim οἴη ediderant idque partim de urbe Oca intellexerant. Inutilis autem Mauricii Schmidt coniectura est in Verisim. (1861) p. 32

οἴηται Τρίτωνος, nec magis probo Herzbergii l. l. p. 133: Τριτωνίς, quamvis similis sit Quinti Smyrnaei locus I 179 ἢ δ' οἴη Τριτωνίς, ὅτ' ἤλυθεν ἄντα Γιγάντων —, τοίη ἐνὶ Τρώεσσι θοὴ πέλε Πενθεσίλεια. nam potuit Callimachi animo obversari Aeschyli locus Eumen. 289 seqq.: ἀλλ' εἴτε (Athene) χώρας ἐν τόποις Λιβυστικοῖς, Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου, τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα, φίλοις ἀρήγουσα κ. τ. λ., quocum hic intellexit lacum vel amnem Tritonem, ubi Minervam natam et educatam putabant, et Aeschyli verba ἐν τόποις Λιβυστικοῖς suo modo exprimens appellavit Ἀσβύστην, non quo Tritonem in Asbystarum regione situm significaret, a quibus multum abest, sed ut Ἀσβύστης in universum notet Λίβυν. Sed Bachmanno ad Lycophr. p. 183 affirmanti Callimachum eo nomine significasse Nilum, nemo facile fidem habuerit, etsi Nilum etiam Tritonem nonnunquam vocatum esse constat. cf. Mueller. Orchomen. p. 350. Color autem orationis Callimacheae idem est qui Hom. Od. VI 103. Apollon. Rhod. I 307. III 876 et 1240. Quint. Smyrn. I 179 et aliorum. Ac suspicor Minervam hic poetam induxisse armis ornatam bellisque ac certaminibus gaudentem, qualem descripsit in Aet. I 4. cf. Rauch. p. 20. Bergk. Anth. I p. 124 = II p. 143.

13ᵃ (olim fr. 154).

Τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην.

„Etym. Magn. p. 177, 54: ἔστιν ἔνος, ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος· τετράενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη. Fortasse legendum fuerit παῖδα Ὀνητορίδην vel Λαΐδα Νεστορίδεω, vel Θαΐδα. eligat lector vel excogitet meliora. Hesych. IV, p. 146: τετραέτηρον, τετραετῆ καὶ τετραένον. lege τετράενον." Bentl. Meliora nunc edocti sumus loco Laurent. Lyd. de Mens. IV 1 p. 144 Roeth.: ἔνον τὸν ἐνιαυτὸν Ἕλληνες εἶπον, ὡς Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίων· τετράενον Δαμάσου παῖδα Τελεστορίδην, unde etiam Toupii (in schol. Theocrit. p. 507 Berol.) coniectura concidit παῖδα Δαμαστορίδην commendantis, etsi hoc firmari tunc potuit Etym. Magn. p. 247, 30: ἐκ τοῦ δεδάμασται Δαμάστωρ. ὄνομα κύριον, ὡς τετέλεσται Τελέστωρ καὶ Δαμαστορίδης,

ubi nunc tamen nemo dubitabit quin scribendum sit *Τελέστωρ καὶ Τελεστορίδης*, ut hic quoque locus Laurentii fidem firmet. Praeterea priorem fragmenti partem citat etiam Etym. Gud. p. 246, 8: *παρὰ τὸν ἔνον, τὸν ἐνιαυτόν, ἔνθεν τεταώνυμον δαμάσσουσι παῖδες*, ubi Callimachi verba latere primus perspexit A. Nauck. in Schneidew. Philol. vol. IV p. 361. Ceterum puerum illum quattuor annorum quem aliunde non novimus fuisse inter eos suspicati sumus, qui *παιδοφιλίᾳ* probi cuiusdam viri ad omnem humanitatem formati sint, et ad Aet. I 3 fragmentum revocavimus. nihil suspicari ausi sunt Rauch. l. l. p. 19 et Bergk. Anth. I p. 123 = II p. 143.

13 b (i. e. fr. 452 Ern.)

Ταῦρον ἐριμύκην εἷς ἑνὸς ἀντερέτου.

Etym. Havn. 1971 apud Bloch. Adnot. ad Etym. Magn. p. 1007 sive apud Gaisf. ad Etym. Mag. p. 1893: — *Πηληιάδεω — οἱ ποιηταὶ οὐ προφέρονται εἰς ου, ἀλλ' ἢ διὰ τοῦ εω Ἰωνικῶς, ὡς Πηλείδεω, ἢ διὰ τοῦ αο Δωρικῶς, ὡς Ὀρέσταο. Καλλίμαχος δὲ ἐν πρώτῳ Αἰτίων ἐχρήσατο τῇ εἰς ου· ταῦρον ἐρυμικὴν εἰς ἑνὸς ἀστερέτου.* add. Etym. Angel. ap. Ritschl. opusc. I p. 690 —: *ταῦρον ἐρημικὴν εἰς ἕνος ἀπεράτου.* Primus e codicc. Paris. et Ultraiect. Bentleianis interposuerat Ruhnkenius n. 452, ego emendavi et explicui supra p. 47 atque ad Aetia rettuli (Aet. I 13) aliorum etiam afferens conamina, quibus nunc addo Eldikii in Susp. spec. c. IV: *ταῦρον ἐριμύκην εἷλκεν Ἀγηνορίδεω*, et Bergkii qui in Anth. I p. 123 = II p. 143 meas emendationes probans de alia tamen interpretatione cogitasse videtur, nam coniungit cum frag. 234. Rauchius p. 22 sibi non liquere dicit. Ceterum *ἀντερέτης*, quod olim etiam in Etym. Magn. p. 112, 40 legebatur, nunc ibi cessit vulgari *ἀντηρέτης*, quamquam illud per se ab omni dubitatione liberum est. vide Lobeck. Parerg. p. 704. ac confer etiam *ἐπακουός* (fr. 236), quod Hesiod. Op. 29 voci *ἐπήκοος* substituit, vulgari minus tritam, sed etymo magis se accommodantem. De genetivo in *ου* apud epicos cf. Lobeck. Elem. I p. 256 not.

13c (i. e. 439 Ern.).

Φαλάκρη.

Schol. ADL ad Il. VIII 48: *τρία δέ εἰσιν ἀκρωτήρια τῆς Ἴδης, Λεκτόν, Γάργαρον, Φαλάκρη. τούτου μνημονεύει Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ Αἰτίων.* Locum suum fragmento assignavi Aet. I 13. Aliter Rauch. p. 16. De *Φαλάκρη* cf. Mein. ad Steph. Byz. p. 245.

13d (olim fr. 6).

Αἴας ὁ Λοκρός.

„Schol. AD ad Il. XIII 66: (*Αἴας*) *Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀποῦντος, πατρὸς δὲ Ὀιλέως. οὗτος μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἀπωλείας ἐγένετο. Κασάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου, ἱκέτιν οὖσαν Ἀθήνας, ἐν τῷ τῆς θεοῦ σηκῷ κατῄσχυνεν, ὥστε τὴν θεὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι, τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὑποστρέφουσι καὶ κατὰ τὴν Εὔβοιαν γενομένοις χειμῶνας διεγεῖραι μεγάλους, ὥστε πολλοὺς αὐτῶν διαφθαρῆναι. διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυράδας καλουμένας πέτρας ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασεσῶσθαι· Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέσχισε τὴν πέτραν καὶ τὸν Αἴαντα τῷ κλυδῶνι παρέδωκεν· ἐκριφέντα δὲ αὐτὸν κατὰ Δῆλον νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει. Ἀθηνᾶ δὲ οὐδ' οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν α' Αἰτίων καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῇ Δ τῆς Ὀδυσσείας παχυμερῶς."* Bentl., qui his subiungere debebat quod ipsi est frag. 406, Tzetz ad Lycophr. 1141: *Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ περὶ τὰς Γυραίας ναυαγήσαντος καὶ ταφέντος ἐν Τρέμοντι, χωρίῳ τῆς Δήλου, οἱ Λοκροὶ μόλις σωθέντες ἦλθον εἰς τὰ οἰκεῖα. φθορὰ δὲ καὶ λιμὸς μετὰ τρίτον ἔτος ἔσχε τὴν Λοκρίδα διὰ τὴν εἰς Κασσάνδραν ἀθεμιτομιξίαν τοῦ Αἴαντος. ἔχρησε δὲ ὁ θεὸς ἱλάσκεσθαι Ἀθηνᾶν τὴν ἐν Ἰλίῳ ἐπ' ἔτη χίλια δύο παρθένους πέμποντας ἐπὶ κλήρῳ καὶ λαχήσει. πεμπομένας δὲ αὐτὰς προϋπαντῶντες οἱ Τρῶες εἰ (ἐπεὶ?) κατέσχον ἀνῄρουν καὶ καίοντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀπὸ Τράρωνος ὄρους τῆς Τροίας τὴν σποδὸν εἰς θάλασσαν ἔρριπτον. καὶ πάλιν οἱ Λοκροὶ ἑτέρας ἀπέ-*

στελλον. Εἰ δέ τινες ἐκφύγοιεν ἀνελθοῦσαι λάθρα εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱέρειαι ἐγένοντο. ἔσαιρον γὰρ αὐτὸ καὶ ἐρραινον· τῇ δὲ θεῷ οὐ προσήρχοντο οὔτε (leg. οὐδὲ) τοῦ ἱεροῦ ἐξήρχοντο, εἰ μὴ νύκτωρ. ἦσαν δὲ κεκαρμέναι, μονοχίτωνες καὶ ἀνυπόδητοι. Πρῶται δὲ τῶν Λοκρίδων παρθένων Περίβοια καὶ Κλεοπάτρα ἀφίκοντο. Καὶ πρῶτον μὲν τὰς παρθένους, εἶτα τὰ βρέφη ἐνιαύσια μετὰ τῶν τροφῶν αὐτῶν ἔπεμπον οἱ Λοκροί. Χιλίων δ' ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. Μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος. — Rem etiam Euphorion narravit apud Mein. Anal. Alex. p. 165 qui veterum testimonia indicavit. adde Welckeri Tragodum. p. 164 not. A Callimacho in Aet. I 14 exposita res videtur. aliter Rauch. p. 17 seq. cf. etiam Herzberg. l. l. p. 133.

* 13°.

Κόροιβος.

Schol. ad Anthol. Pal. VII 154 ap. Jacobs. vol. III p. 249: εἰς Κόρυβον (leg. Κόροιβον), οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν α' Αἰτίων. cf. Aet. I 5.

14.

Ἀραχναῖον.

„Steph. Byz. (p. 110, 4): Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. Lege πρώτῳ." Bentl. Locum fragmento cum aliis assignavi Aet. I 5. Aliter Rauch. p. 15 coll. Pausan. II 25 extr.: ἔστι δὲ ὄρος ὑπὲρ τῆς Λήσσης τὸ Ἀραχναῖον —. βωμοὶ δέ εἰσιν ἐν αὐτῷ Διός τε καὶ Ἥρας· δεῆσαν ὄμβρου σφίσιν ἐνταῦθα θύουσι.

15.

Μαλλός.

„Stephan. Byz. (p. 430, 3): Μαλλός, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. Lege Αἰτίων." Bentl. De sede fragmenti ambigi potest. nos ad Aet. I 9 referendum esse coniecimus. Aliter Rauch. p. 18.

16.

Μεσοπόντιος.

„Stephan. Byz. (p. 447, 3): *Μεσοπόντιος Ποσειδῶν ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ.* Lege *Αἰτίων.*" Bentl. In Meinekiana legitur *Μεσοπόντιος, ὁ Ἐρέσιος Ποσειδῶν*, unde si quid colligi potest, Callimachus non dixit quod Bentleius eum dicentem fecit *Ποσειδῶν Μεσοπόντιος* (quod certe *Ποσειδάων Μεσοπόντιος* esse debebat), sed potius *Μεσοπόντιος* _ ᴗ *Ποσειδῶν*, si quidem hac nominis forma contra Homeri consuetudinem usus est cum Hesiod. Theog. 732, nec dixit potius *Μεσοπόντιος* [*ἦλθ'*] *Ἐνοσίχθων* aut plane omisit dei nomen, ut *Μεσοπόντιος* pro substantivo esset. Potuit autem Callimachus ita nominare Neptunum in Aet. I 14. aliam coniecturam protulit Rauch. p. 17.

17.

Βουκεραΐς.

„Etym. Magn. (p. 207, 42): *Βουκεραΐς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ἥτις ὠνόμασται ὅτι Πόλυβος ἐξ Ἄργους ἐπέκτισε Πλαταιὰς μετὰ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸν βοὸς αὐτῷ ἡγουμένης κατὰ χρησμόν, ὥς ποτε Κάδμῳ· ἣν ἐκεῖσε κατακλιθεῖσαν τῷ κέρατι πατάξαι τὴν γῆν καὶ κρήνην ἀναφανῆναι, ἣν ἀπὸ τοῦ κέρατος τοῦ βοὸς Βουκεραΐδα καλεῖσθαι. Οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' Αἰτίου Καλλιμάχου.*" Bentl., quem miror non iussisse scribi *τοῦ α' Αἰτίων.* nam sic legitur etiam *Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' Αἰτίων* et *ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β'* in frag. 24 a et b. nec quemquam puto crediturum grammaticum indicare voluisse illud *αἴτιον* quod in *Αἰτίων* opere omnium primum Callimachus enarraverit. Conieci autem supra eius fontis poetam mentionem fecisse in Aet. I 12. Aliter Rauch. p. 22, qui dum meae coniecturae deesse fundamentum queritur, ne ipse quidem suae invenire potuit coniciens illum fontem a Gargaphia non diversum esse.

18.

Τρινάκριος πόντος.

„Stephan. Byz. (p. 635, 11): *Τρινακρία, ἡ Σικελία, παρὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. τὸ ἐθνικὸν Τρινακριεύς. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων πρώτῃ Τρινάκριον πόντον φησίν.* Lege *Αἰτίων πρώτῳ.*" Bentl. Siculi maris quo modo in Aet. I 14 Callimachus mentionem facere potuerit supra coniecei. nihil ausus est Rauch. p. 20 n. 24.

Τὸ δεύτερον τῶν Αἰτίων.

19.

Ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος Ὑψιζώρου ἄστυρον εἰσανέβαιν' —.

„Etym. Magn. p. 160, 30: *ἄστυρον, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος· ἡ μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου ἄστυρον εἰσανέβαινεν. Εἴρηται παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς ἄστυρον. Οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τῶν τοῦ β' Αἰτίου.* Pro *ὑψιζώνου* reposui *ὑψίζωνος* i. e. expedita, alte cincta. Phaedrus (II 5, 11): *ex alte cinctis unus atriensibus.* legere etiam poteris *ὕψι ἐπ' ὤμου*, sed melius illud." Bentl. Neutrum verum, nam retinenda erat principis editionis scriptura *ὑψιζώρου*, quod etiam cod. Dorvill. apud Gaisf. habet et ingeniose vindicavit Theodorus Bergk. in Mus. Rhenan. IX (1854) p. 140, *Ὑψίζωρον* montem (Plin. Nat. hist. IV 36) intelligens et primus fragmento exoptatissimam lucem afferens ex Amelesagora apud Antigon. Caryst. XII. cf. Aet. II 10. ei enim secundi libri elegiae fragmentum adscribendum duco. Sed Rauch. p. 28 propriam ei rei enarrandae elegiam destinatam putat, non obiter rem narratam esse. Idem Bergkius etiam *εἰσανέβαιν'*, cui Bentleius ad fr. 104 tacite substituit *εἰσανέβη*, firmavit et exemplis docuit elisionem in medio pentametro admissam a Callimachi elegantia non alienam esse, Epigr. XXXII 6 *τὸν καλόν, ὦ μοχθήρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.* Epigr. XXXVII, 2 *ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἐλοῦσα κύλιξ.* Epigr. XLIII, 6 *τὴν φιλίην· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικέω.* quibus adde frag. 147 *τῷ περιδινήεντ' Ἀκμονίδην ἔβαλεν.* et frag. 175 — *μήτηρ, οὐδ' ὠδῖν' ἐννέα μῆνας* [*ἑούς*], ne quid de *δέ* et *τέ* eo loco elisis dicam, ut frag. 109, 2. fr. 127, 2.

fr. 167. — fr. 106, 4. fr. 263 etc. atque etiam *κατέπηξ'* et *κατέβαλλ'* eodem pentametri loco Callimachus dixit frag. 139 et 298. — Cf. Bergk. Anthol. I p. 125 n. 17 = II p. 144 n. 19. Ceterum in Etym. Magni verbis corrigendum esse *ἐν ὑπομνήματι τοῦ β' Αἰτίων* apparet monuitque iam Sylburgius.

20.

Ὥς τε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

„Schol. AD ad Hom. Il. I 609: *Κρόνου καὶ Ῥέας ἐγένοντο υἱοὶ ἄρρενες τρεῖς, Ζεὺς Ποσειδῶν καὶ Ἅιδης. θυγατέρες δὲ τρεῖς, Ἑστία Δημήτηρ Ἥρα. τούτων, φασίν, ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτίων, „ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς". λάθρᾳ δὲ τῶν γονέων ἀλλήλοις συνερχόμενοι ἔσχον υἱὸν Ἥφαιστον οὐχ ὁλόκληρον, ἑκατέρους δὲ τοὺς πόδας χωλόν, ὥς φησιν αὐτὸν ἀμφιγυήεντα ὁ ποιητής. ὅτι δὲ λάθρᾳ τῶν γονέων συνήρχοντο ἀλλήλοις, μαρτυρεῖ καὶ ὁ ποιητὴς λέγων, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε φίλους λήθοντο τοκῆας* (Il. XIV 296). *μετὰ δὲ τὴν τῶν Τιτάνων ὑπὸ Διὸς καθαίρεσιν καταταρταρωθέντος Κρόνου Ζεὺς καὶ Ἥρα διαδεξάμενοι τὴν ἐν οὐρανῷ βασιλείαν μέχρι τοῦ νῦν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων βασιλεύουσιν ἀλλήλοις ἡρμοσμένοι, τῆς Ἥρας τελείας καὶ συζυγίας προσαγορευομένης, παρ' ὅσον ἀδελφὴ μόνη ἀνδρὸς ἔτυχε τοιούτου. ἔσχε δὲ Ἥβην θυγατέρα, ἣν οἰνοχόον θεῶν παρίστησιν ὁ ποιητής.*" Bentl. Adde Tzetz. schol. in Hom. I 609, p. 450 Matrang.: — *ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν β' Αἰτίων· ὥς τό, — Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.* Sed Bentleius vellem attigisset vitium quo scholiastae verba laborare manifestum est. neque enim ista: *τούτων, φασίν,* — *ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους. ὥς φησι Καλλ.* — quisquam sana esse affirmaverit, etsi eodem modo leguntur ap. Tzetzem l. l.. at non puto sufficere quod Rauchius p. 24 excogitavit scribendi genus: *τούτων φασὶν — ἐρασθῆναι τὸν Δία καὶ Ἥραν ἐπὶ ἐ. τριακοσίους ὥς φησι Κ.* nam sine dubio non solum post *ἠράσθησαν* plura olim alia legebantur, in quibus etiam Neptuni et Cereris

mentio facta erat, sed etiam in ultimis aliquid excidit, quod faciliore negotio restitui posse arbitror sic: τὸν δὲ Δία καὶ Ἥραν [ἀλλήλων ἐρᾶν] ἐπὶ ἔ. τριακοσίους φησὶ Καλλίμαχος, nisi forte grammatico simul suum illud ὥς φησι Κ. reliquendum est, ut a φησί, etsi hoc interpositum orationi fuit, tamen infinitivum pendere voluerit, quod alios quoque scriptores in utraque lingua nonnunquam fecisse constat. cf. Meinek. ad Theocrit. XII 14. Matthiae Gr. gr. § 539, 2. Bernhardy Synt. p. 464 coll. eiusdem Paralipom. gramm. (Hal. 1854) p. 16 not. — Sed in ipsius poetae verbis ὥς τε scribendum erat cum Bergk. Anth. lyr. I p. 125 n. 19 = II p. 145 n. 21 et cum Rauch. p. 24 n. 28. Ego supra in Aet. II 9 locum interpretatus sum. hic addo eosdem illos trecentos annos memorari in Nonn. Dionys. XLI 324.

21.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μούνη πολίων.

„Schol. Sophocl. Oed. Col. 258: τί δῆτα δόξης· ὡς μάτην τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης, ὅτι ἄρα φιλοικτίρμων τις εἴη καὶ ἱκεταδόχος. Καὶ ὁ Καλλίμαχος· οὕνεκεν κ. τ. λ., ἐν τῷ τέλει τοῦ β΄ τῶν Αἰτίων." Bentl. De recepto ab Atheniensibus Oreste vel Oidipode intellexit Herzberg. l. l. p. 135, de Heraclidibus Rauch. p. 31 seq., ego de Medea intelligendum et ad Aet. II 10 revocandum censui. Apud Bergk. fragmentum est in Anthol. I p. 125 n. 18 = II p. 145 n. 25.

*21ᵃ.

Τάμμεω θυγατέρος.

Schol. AD ad Il. IX 193: οἱ αὐτοὶ (Iones) καὶ τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τὸ τ Τάμμας λέγουσι· Τάμμεω θυγατέρος· Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτίων. Praeter aphaeresin (de qua cf. Lobeck. Elem. I p. 25) et tropen memorandus etiam diplasiasmus fuit, quem si non addidisset Etym. Gudian. p. 522, 42 (ubi Τάμμεο θυγατρός legitur), quis non suspicetur potius Τάμεω legendum esse? ac certe Θάμας nomen enumeratur a Choerobosc. Dictat. p. 37, 20. De declinatione anomala (Τάμμεω

pro *Τάμαντος* vel *Ἀθάμαντος*), quae poetis propria est (cf. Choerob. l. l. p. 95, 11 coll. Bekk. Anecd. p. 1183), vide Lobeck. Elem. Path. I p. p. 391, cuius copiis plurima addit Unger. de Valg Ruf. p. 421, ubi etiam genetivi Athamae et Athamantis e grammaticis latinis proferuntur. Solum *Θάμας Θάμαντος* novit Choerob. l. l. p. 37, 20, sed *Τάμου* vel *Τάμμου* restituendum videtur Etym. Mag. p. 331, 13. Etym. Gud. p. 182, 47. Epimerism. in Cram. Anecd. Ox. II p. 19, ubi nunc legitur *Ἑλλάς, ἀπὸ τῆς Ἕλλης τῆς Ζήθου* (vel *Ξάνθου* vel *Ξόθου*) *θυγατρός*, sed Callimachi locus respici videtur. Athamantis filia quum Helle sit, probabile est fragmentum pertinere ad carmen de Argonautis redeuntibus. cf. Aet. II 1 coll. Rauch. l. l. p. 36 n. 52. Ceterum fragmentum vel ex media parte pentametri (_⏑⏑_ *Τάμμεω θυγατέρος* ⏑⏑_) vel ex initio hexametri sumptum esse potest.

22.

Ζάγκλον.

„Isaac. Tzetzes ad Lycophr. 869: *τὸ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν.* Lege *Αἰτίων.*“ Bentl. Siculos *τὸ δρέπανον* appellare *ζάγκλον* etiam Stephan. Byz. p. 293, 11 affirmat, sed Callimacho non usus teste, apud quem etiam Tzetzem non puto nisi solum memoratum *ζάγκλον* invenisse addita fortasse observatione Siculorum eam vocem esse. At fortasse recte Ruhnkenius coniecit a Tzetze eundem Callimachi locum indicari atque quem pleniorem apponit Etym. Mag. p. 406, 32 i. e. frag. 172, quod ad Aet. II 4 rettulimus et de Drepane insula intelleximus. Sed de falce qua Cronus Urani testiculos absciderat intellexit Rauch. p. 25. Bergkius utrum statuat Anth. I p. 125 n. 22 = II p. 145 n. 23 non apparet.

23.

Κυνέτεια.

„Stephan. Byz. (p. 393, 7): *Κυνέτεια, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ.* Intellige *Αἰτίων.*“ Bentl. Ad Aet II 9 pertinere arbitror. Rauch l. l. p. 29 nihil definit.

24ᵃ.

Δωδώνη.

„Stephan. Byz. frag. v. *Δωδώνη* (p. 247, 10): *ὠνόμασται κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β΄ Αἰτίων, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν.* Pro *Θρασύβουλον* fortasse legendum *Θράσυλλον*. quum autem *Αἰτίων* dicit, intellige Callimachi *Αἴτια*.“ Bentl. — Thrasybulum tueri schol. Hom Il. XVI 230 et Etym. Mag. p. 293, 10 monet Hemsterh. add. Eudoc. Viol. p. 127 et 200 (coll. p. 108) et Arsen. Viol. p. 215. Callimachi autem non esse quae de Dodonae origine dicit Epaphroditus patet, qui, quum Callimachus ob aliam rem urbem nominasset, hac occasione oblata in urbis originem inquisivit. Itaque non perspicio cur Rauch. p. 26 ipsum Callimachum de origine oraculi Dodonaei in Aetiis egisse dicat. mihi obiter Dodonam memoravisse videtur in Aet. II 5.

24ᵇ.

Δελφοί.

„Schol. Aeschyl. Eum. 2: *Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β΄ φησί· Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τοὔνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφός, ἀφ᾽ οὗ οἱ Δελφοί.*“ Bentl. De re cf. Pausan. X 6, Callimachum autem in Aet. II 2 *Δελφούς* nominasse supra suspicatus sum.

25.

Phalaris et Perillus.

„Plutarch. *Συναγωγὴ ἱστοριῶν παραλλ.* XXXIX, p. 315: *Φάλαρις, Ἀκραγαντίνων τύραννος, ἀποτόμως τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος* (*Τέρυξος* edit. Didot.) *δέ, τῇ τέχνῃ χαλκουργός, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίῃ ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ μόνον τότε γενόμενος δίκαιος αὐτὸν ἐνέβαλεν. ἐδόκει δὲ μυκηθμὸν ἀναδιδόναι ἡ δάμαλις. ὡς ἐν δευτέρῳ Αἰτιῶν.* Lege *Αἰτίων* et de Callimacho accipe.“ Bentl. Admodum incerta egregii viri coniectura est non

solum quod istum scriptorem (cui et ipsi fortasse Plutarcho nomen fuit. cf. Hercher. ad Plutarch. de Fluv. p. 32) rerum a se narratarum testes ementitum esse constat, sed quod eandem de Phalaride historiam (de qua testes vide quos afferunt Schneidew. ad Diogenian. p. 318 et Unger. de Sinid. p. 18) iisdem fere enarratam verbis Stobaeus in Floril. XLIX 49 ex Dorothei libro primo *Σικελικῶν* produxit. cf. Hercher. l. l. p. 19. Ipse igitur Pseudoplutarchus quem *Αἰτίων* auctorem nominaverit (nam plures fuerunt. cf. supra p. 54) non minus incertum est quam quem intellexerit scriptorem cap. VIII: — *ὡς ἐν τρίτῳ περὶ ποταμῶν.* Interim aliunde saltem hoc certum est, Callimachum Phalarim et Perillum alicubi memorasse, e frag. 119 et 194, quae ubi dixerit poeta si quis iussus erit conicere, vix aptiorem inveniet locum quam Aet. II 4. Cum fabula de canibus Delum non adeuntibus componit Rauch. l. l. p. 30.

Τὸ τρίτον τῶν Αἰτίων.

26.

Ἄγραδε τῷ πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

„Schol. Sophocl. Antig. 80: *τὰς προφάσεις προχάνας ἐκάλουν, ὡς καὶ Καλλίμαχος· ἀγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάναισιν ἐφοίτα. ἐν τῷ γ' Αἰτίων.* Pro *ἀγροδέτω*, quod depravatum est, quid si legamus: *ἀγρόθι ποι, in agris aliquo —?* ita quidem latine verti potius quam ut lacunam relinquerem.“ Bentl. At haec emendatio etsi probata est Ruhnkenio in Ep. crit. II p. 222 Lips. concidit tamen, postquam e Laurentiano codice pro *ἀγροδέτω* Elmsl. edidit *ἀγράδετω*, in quo primus vidit Buttmannus Gr. gr. II p. 351 latere adverbium *ἄγραδε* agnitum a doctissimis grammaticis, Apollonio Dysc. de Adverb. p. 594, 25. 616, 20. 617, 21 et Herodian. I p. 498, 7 et 18. II p. 103, 29 et 31 (coll. Lehrs. quaest. epic. p. 40 seq.) ed. Lentz., et Hesych. IV 2 p. 322: *Ὠλένιαδε ὡς ἄγραδε*, quem primus citavit Dindorf. ad schol. Sophocl. II p. 62 et in Thes. Paris. VIII p. 2019, quamquam Lobeck. ad Buttm. l. l. nescire se dicit, num potius proprium nomen *Ἄραδε* grammatici indicare voluerint. quod ut de Hesychio fortasse concedi potest, ita de Apollonio et Herodiano

non verisimile est qui fere cum *οἴκαδε* adverbium *ἄγραδε* componere videntur ac potuerunt componere etiam cum *πρύμναδε* quod ab uno memoratur Hesychio III p. 400 (*πρύμναδε, πρυμνόθεν. πᾶν γὰρ τὸ πρόσγειον κάτωθεν πρύμνον λέγεται*, qui aperte a *πρυμνός* vel *πρυμνόν* ducit, etsi *πρύμνον* ibi scribitur, non a *πρύμνα*). Cum Bentleiano autem *ἀγρόθι* simul corruit etiam Toupianum *ἀγρόνδε* (Ep. crit. p. 481) et Valckenarianum (Call. Eleg. frag. p. 222) et Ernestianum *ἀγρόσε*. Sed in altera scripturae *ἄγραδετω* parte quid lateat magis etiam ambigitur. nam *ποί* cum Bentleio probant Pierson. Verisim. p. 99, Ernest., Buttmann. l. l., Bergk. II p. 145 n. 29, sed *τοί* praeferunt Valcken., Dindorf. l. l., Bergk. Anth. I p. 125 n. 26, Rauch. p. 41 n. 72, quod reicit Mein. ad Callim. p. 143, ea particula usum non esse Callimachum putans, in quo vereor ne paulo calidius iudicaverit vir egregius. mihi unice verum videtur *τῷ* (i. e. quam ob rem), quod Dilth. quoque probasse video, nec intelligo, cur Bergk. Anth. II p. XIII nullo modo probari posse dicat. *Προχάνῃσιν* cum ed. Rom. scripsi, aliunde quoque firmatum, etsi in Hym. in Cer. 74 *προχανά* scribitur. vid. Lobeck. Rhen. p. 265. Ceterum primus Ruhnkenius l. l. allato Aristaeneti loco I 10: *εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πάσῃ προφάσει τὸν πατέρα φεύγων ἐφοίτα* Cydippae elegiae (nobis Aet. III 1) fragmentum vindicavit, quod omnes deinceps assensu suo comprobarunt. Quod autem Pierson l. l. dicit scholiastam Sophoclis memoriam fefellisse, ut qui ex *Αἰτίων* libro tertio petiisse se fragmentum memoraret, Piersonem quoque cum aliis fugit Cydippen non singulare carmen fuisse, sed Aetiorum partem.

27.

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συνᾳνῶ.

„Priscian. Inst. gramm. II (p. 52 Hertz.): Praeterea m ante n posita (num posito? Bentleius haec non addidit) fecerunt quidam communes ut *Callimachus* in tertio *Αἰτίων· τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συνᾳνῶ.* Hephaest. (p. 14 Gaisf. II): *ἡ διὰ μν σύνταξις ἐποίησέ που καὶ βραχεῖαν, ὡς παρὰ — Καλλιμάχῳ τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος.* Parecbolae ex Herodiano

p. 194 (p. 12 seq. ed. La Roch., Vindob. 1863, et Cram. Aned. Ox. IV p. 414, 19) *πολλάκις γὰρ ἐν τῷ μέτρῳ εὑρίσκομεν τὸ μν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβήν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος σφάξῃ.* emenda ut ex Prisciano edidimus.“ Bentl., qui nescio quo modo factum sit ut omiserit duos eiusdem Prisciani locos, I 11 p. 10 Hertz.: iuvenitur tameu m ante n positum nec producens ante se vocalem more mutarum. *Καλλίμαχος· τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ*, et I 30 p. 23: m ante n posita (positum?) commuuem facit syllabam — quod Callimachi quoque auctoritate confirmatur in *Αἰτίοις*, sicut iam supra dictum est hoc versu: *τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.* At nosse Bentleius tum nondum poterat Theodos. p. 42, 3 Goettl.: *πῶς οὖν τὸ μ καὶ τὸ ν κοινὴν ἐποίησαν συλλαβήν, ὡς ἐν τῷ· πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφυ ξένος —*; et Choerobosc. Dictat. p. 552 (= Bekker. Anecd. p. 1176 bis, et Lascar. apud Lentz. Herodian. II p. 790): *καὶ πολλάκις εὑρίσκεται καὶ ἐν μέτρῳ τὸ μν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβήν, οἷον ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος*, ubi codex Marcianus apud Gaisf. ad Etym. Magn. p. 8 habet *τὸ μενομνήσαρχος ἐφύλαξεν.* ac simili modo corruptum fragmentum est etiam in Cram. Anecd. Paris IV p. 226: *τὼς μὲν ὁ Μηνάρχιος σφάξεν*, et in cod. quodam Leidensi ap. Gaisf. ad Hephaest. p. 10: *τὼς μὲν ὁ Μνησάρχιος σφάξεν.* Magis autem corrupit Blomf., qui *ᾧγε συναινῶ* scribi iussit, sed non videtur perspexisse *τώς* non demonstrativum esse, sed relativum. At nihil mutandum, nisi forte pro *συναινῶ* scribendum *συναινέω*. Ceterum correptae ante *μν* vocalis alia partim exempla addunt qui illo Callimacheo utuntur grammatici, quod nisi esset, quis non existimaret in fragmento Callimachi corrigendum esse *τὼς μὲν Μνησάρχειος ἔφη κ. τ. λ.* —? atque etiam plura eiusdem correptionis exempla recentiores critici afferunt quos nominat Matthiae Gr. gr. § 24 (add. Hecker. comm. de Anthol. I p. 268.) quamquam hos interdum nimis inclinasse ad istud incongruentiae genus iudico librariorum erroribus se passos decipi, atque concedo fere Engero de Aeschyl. Antistroph. rat. (Vratisl. 1836) p. 93, praeterquam in *ὕμνος* (cf. Buttm. Gr.

gr. I p. 38 not.) syllabam ante *μν* corripi posse neganti nisi diversis in vocabulis. Quem autem locum in Aetiis fragmentum habuerit coniecimus ad Aet. III 1. at Rauch. l. l. p. 47 intelligit de Apollinis Genetoris ara quae Deli fuit et cui soli incruenta sacra Pythagoras obtulit (cf. Mueller. Dor. I p. 327 ed. II), sed incertus haeret, num cum frag. 70 coniunctum fragmentum ad Cydippae elegiam pertinuisse, an in peculiari de sacris Deliis elegia locum habuisse dicat. Cum frag. 293, 128 (236) componunt etiam Hecker. Comm. de Anthol. I p. 268 et Bergk. Anth. I p. 126 = II p. 146, de sede fragmenti nihil definientes. Herzbergius autem l. l. p. 136 ad secundum Aetiorum librum rettulit parum veritus Prisciani auctoritatem.

28.

Βρέφος.

„Etym. Magn. p. 212, 36: *βρέφος, τὸ νεογνὸν παιδίον. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου· Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτίων καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.*“ Bentl. Non credo grammaticum notare voluisse poetam, quod nomine *βρέφος* de leonis catulo usus sit, quae Meinekii sententia fuit ad Callim. p. 138. nam quum non solum de hominibus, sed de animalibus in universum alii quoque nomen usurpaverint (ut de mulo dicit Hom. Il. XXIII 266, de capellis ipse Callim. hym. II 51 et Herodot. III 153, de delphino Oppian. Hal. V 464, de equo Aelian. de Nat. Anim. III 8, de cervo idem XI 25), non erat profecto cur grammaticus Callimachum notaret. ac si quid notandum erat, ipse fortasse Etymologus notari debebat qui Callimachum *βρέφος* narraverit pro *σκύμνος* dixisse, quae vox non solum leonis catulum significat (quem ipse grammaticus intellexisse videtur), sed aliarum quoque ferarum pullos ipsorumque adeo hominum. cf. Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 113. Sed si leonem modo genitum Callimachus intellexit, non impedio quo minus de leone Nemeaeo fragmentum explicetur, ut plerique faciunt (quem ad modum Rauch. p. 44), modone ex hoc et sequenti fragmento quicquam certi colligatur de fragmenti in Nemeorum origine ponenda sede, quae nobis potius in Aet. III 1 fuisse videtur.

29.

Ἀπέσας.

„Stephan. Byz. (p. 104, 13): Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος (fr. 280ᵇ Bergk.) καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ. Lege ἐν τρίτῳ i. e. γ' τῶν Αἰτίων." Bentl. Emendatio sine dubio verissima est. sed qui inde colligunt Callimachum de ludis Nemeis eorumque origine fuse egisse in Aetiorum libro tertio, O. Jahn. in Mus. Rhenan. III (1845) p. 620, Herzberg. ad Propert. p. 232 et in Bergk. Diar. l. l. p. 137, Schneidew. in Goetting. gelehr. Anz. 1846 p. 979, Rauch l. l. p. 44, ii nimium tribuere Stephani loco videntur parum diserto, qui etsi montem nominatum dicit διὰ τὴν ἄφεσιν — τοῦ λέοντος· ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς σελήνης ἀφείθη (de quo huius leonis ortu qui similia tradiderint testes plures attulit Mein. Anal. Alex. p. 85), tamen etiam aliam nominis Ἀπέσας originationem affert, ἀπὸ Ἀφέσαντος ἥρωος βασιλεύσαντος τῆς χώρας (paulo aliter Pseudoplut. de Flumin. XVIII 4 coll. XVIII 9). atque ubi adderis quod Pausan. II 15, 3 tradit, in Apesante monte primum Perseum Iovi Apesantio sacra fecisse, satis videtur causarum fuisse cur Apesantem memorare poeta posset, neque iam eo cogi nos putabimus, ut in Aetiorum libro tertio Nemeorum origines celebratas esse censeamus, quibus in Aetiorum primo potius libro sedem fuisse ob alias rationes statuimus. Sed si concedamus adeo de Nemeaeo leone in hoc fragmento narrasse Callimachum, quod etiam fr. 28 firmare videtur, tamen inde non consequitur, Nemeorum originem a poeta ibi expositam esse ubi Nemeaei leonis mentionem fecit i. e. in libro tertio. nam illam potuit in primo libro exponere, hunc memorare in tertio, ut Iovis Apesantii meminit etiam in Iambis (fr. 82) et Iovis Ἠλείου item in Iambis (fr. 99), quod nisi certis testimoniis constaret, quis non persuaderet sibi duo haec fragmenta olim locum habuisse in descriptione agonum, Nemeorum et Olympiorum? Itaque tutissimum videtur sic statuere, memorata in primo Aetiorum libro Nemeorum origine Callimachum in tertio libro obiter montem Apesantem memorasse, et quum Ἀπέσας dicatur ab ἀφέσει nomen habuisse, quam originationem pluribus exornat Savelsberg. in Symbol. philologor.

Bonneus. II p. 508, Ἀπέσας statuens participium esse ab ἀφῆκε ductum, et firmatam video eo, quod in eadem regione colebatur Ἀφέσιος Ζεύς (cf. Etym. Magn. p. 176, 32 coll. Curt. Pelopon. II p. 587), ab Apesantio vix diversus, haud scio an montem cum leone suo (fr. 28) Callimachus memoraverit ut montem Iovis Apesantii vel Aphesii, quem Acontius precatus sit ut malum Cydonium a se coniectum feliciter demittat, Apesantius aliquis vel Aphesius deus, ut illud ad Cydippen veniat. cf. Aet. III 1.

30.

Δηλίτης χορός.

„Steph. Byz. verbo Δῆλος (p. 227, 4) Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός, Καλλίμαχος τρίτῳ." Bentl. Cum Dilthey p. 52 de choro intelligo Athenis in Delum misso, cui intererat Cydippe. cf. Aet. III 1.

31.

Λυκώρεια.

„Steph. Byz. (p. 422, 15): Λυκώρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς. Καλλίμαχος τρίτῳ." Bentl. Non puto ad Callimachum et ipsa quae sequuntur Stephani verba pertinere: ἀπὸ Λυκωρέως (cf. Pausan. X 6, 3) τοῦ βασιλέως — ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς. Nec aliquam earum fabularum respexisse putem poetam quas habet Pausan. X 6, sed obiter memorasse [τὸν εἰνὶ] Λυκωρείῃ [θεόν ⏑–] i. e. Apollinem sagittarium (cf. Hym. II 19 τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου. cf. Vol. I p. 169 seq.), ab eoque petivisse Acontium ut velit se malum Cydonium mittentem in Cydippam feliciter iaculari. cf. Aet. III 1. Nihil definit Rauch. l. l. p. 47.

Τὸ τέταρτον τῶν Αἰτίων.

32.

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται.

„Steph. Byz. (p. 223, 12): Δειπνιάς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψεν· καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγενο-

μένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδείχαται. Scribe *τετάρτῳ*, nempe *τῶν Αἰτίων*. Codd. mss. Holstenii habent *δειδείχαται*, ipse sic legit: *Δειπνιὰς, ἔνθεν μιν δὲ δεδείχαται.* sed sine dubio legendum *δειδέχαται*, et versus est elegiacus. Hesychius (I p. 466): *δειδέχαται, ἤσπασται, διαδέχεται.*" Bentl., cuius emendationem Meinekii codices *ΠRV* firmant. Callimachi locum etiam Hesychius l. l. respicit, sed Homer. Od. VII 72 (*οἵ μίν ῥα θεὸν ὥς εἰσορόωντες δειδέχαται μύθοισιν*) respiciunt Etym. Magn. p. 252, 49 et gram. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 108, 5. hic antem *δειδέχαται* non pro plurali, sed pro singulari est, nam aperte cohaerent *ἔνθεν Δειπνιάς μιν δειδέχαται* et *Δειπνιάς* ut tanquam collectivum cum plurali constructum putemus causa est nulla, quum formae in *-αται* et *-ατο* etiam alibi singularem numerum denotent. cf. ad frag. 521. Ceterum lucem fragmento supra petivi ex historia de theoria Pythica nono quoque anno a Delphis in Tempe missa, et ad Aet. IV 1 rettuli. Apud Bergk. fragmentum est Anth. lyr. I p. 126 n. 32 = Anth. lyr. II. p. 146 n. 34, apud Rauch. p. 50.

33.

Μυτωνίς.

„Steph. Byz. (p. 465, 9): *Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη — ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης. ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τῷ τετάρτῳ.*" Bentl. Ad Aet. IV 2 revocavi et cum frag. 543 coniunxi, ut fecit etiam Rauch. p. 53.

* 33b.

Ἀνδρόγεως.

Schol. ad Clem. Alex. Protrep. p. 35 Pott. verba haec: *τιμᾶται δέ τις καὶ Φαληροῖ κατὰ πρύμναν ἥρως* — ita interpretatur p. 109 seq. Klotz.: *Φαληρεὺς λιμὴν τῆς Ἀττικῆς· ὁ δὲ κατὰ πρύμνας ἥρως Ἀνδρόγεώς ἐστιν, υἱὸς Μίνωος οὕτως ὀνομασθεὶς, ὅτι κατὰ πρύμνας τῶν νεῶν ἵδρυτο, ὡς Καλλίμαχος ἐν δ' τῶν Αἰτίων* (hic quoque edebatur *αἰτιῶν*) *μέμνηται.* Ex Minois historia petitum fragmentum cum aliis Callimachi frustulis revocavi ad Aet. IV 3. cf. Rauch. p. 56.

— —

III. Ἄργους οἰκισμοί

qualis non videatur liber fuisse supra exposuimus in Aetiorum libro secundo p. 79 et omnino ad Aetia pertinuisse negavimus. nam si pertinuisset, non in eo quo nunc est tabulae Suidianae loco appareret nec post Σεμέλη conspiceretur, quoniam, si quid e titulo libri colligi licet, Ἄργους οἰκισμοί celebrabant urbes conditas, quod argumentum secundi Aetiorum libri erat, Σεμέλη autem nequit nisi quarto eorum libro adscribi. Ac per se propter literam initialem multo est verisimilius Ἄργους οἰκισμοί istum in tabula locum primo Suidae excerpentis impetu nactum esse ut peculiarem librum. Sed ut facile est ad dicendum qualis non fuerit liber, ita dictu difficillimum est qualis fuerit. Quid quod ne hoc quidem certo sciri potest, num poema fuerit an pedestri oratione scriptus liber. Prius tamen statuit Bergk. Anth. lyr. II p. 146, cuius vel clamat silentium, et ego quoque malim statuere, quoniam, quantum quidem constat, quos pedestri oratione libros Callimachus scripsit fere latioris omnes argumenti erant latioremque titulum inscriptum habebant, non artiorem aliquem ut Ἄργους οἰκισμοί, qui si scripti prosa oratione fuissent, in Κτίσεσι νήσων καὶ πόλεων suum invenire locum debebant, non proprio in tabula loco conspicerentur. Sic igitur nobis persuasimus, ut urbes ab Argonautis conditas Callimachus libro περὶ Κτίσεων denegavit et ad carmen maluit conferre, ita factum esse etiam in Ἄργους οἰκισμοῖς. Ex ipsius autem tituli verbis nihil colligi potest. nam etsi pedestris orationis scriptores fere περὶ κτίσεων scripserunt (qui multi fuerunt. cf. Hecker. Comm. Callim. p. 6), οἰκισμός autem in ea re magis poeticum videatur (cf. fragm. Solon. 19, 4 Bergk.), tamen Antiochum certe Syracusanum Ἰταλίας οἰκισμόν edidisse constat, cuius operis soluta oratione scripti initium habemus apud Dionys. Hal. I 12. contra Apollonii Rhodii Κτίσεις Ναυκράτεως et Ῥόδου et sine dubio aliarum quoque urbium (cf. Müller. frag. historic. graec. IV p. 313) poemata erant. Teneri autem volumus in isto Callimachei libri titulo legi οἰκισμοί (quod sine causa reicit Hecker. Com. Call. p. 5), non singularem numerum οἰκισμός. ex quo conicimus, non de uno aliquo conditu poetam ibi egisse, sed omnem

Argivae urbis historiam mythicam eo carmine comprehendisse, quam iure dicere licet quodam modo quater conditam esse. Itaque Callimachus a Phoroneo inceperit qui dicebatur (Pausan. II 15, 5) primus in ea regione homo fuisse ceterosque homines olim dispersim ibi viventes *εἰς κοινόν* coegisse et *ἄστυ Φορωνικόν* condidisse, praeterea inter Neptunum et Heram de terra certantes iudex sedisse et Herae regionem omnem adiudicasse, hominibus autem etiam ignem invenisse (Pausan. II 19, 5). Denuo autem imperium Argivum conditum est quum Danaus ex Aegypto profugus cum Gelanore, qui ex posteris Phoronei erat, de regno certavit et ostento aliquo (cf. Pausan. II 19, 4) adiutus rex factus est, Phoronei posteros removit, Argivos a se nominavit Danaos, arcem Argivorum condidit (cf. Strab. Geogr. VIII p. 371). Sed mox ingens rerum commutatio facta est. nam Argos urbs principatum in ea regione habere desiit aliaeque ibi urbes sui iuris factae et ipsae reges suos quaeque habebant, praesertim quum Achaicae stirpis gens in terram invasisset, ex qua stirpe oriundi Atridae summam gloriam adepti sunt. His tandem Heraclidae cum Temeno eiusque filio Argos eripientes successerunt novumque regnum condiderunt. — Paucis omnem hanc rem adumbravi, quo pateret quam uberrima fuisset Callimacho materia canendi, quam omnibus poesis floribus poeta exornasse censendus est. nunc autem ne unum quidem levissimum frustulum superest, quod inde petitum esse certo testimonio constet. Sed quaeri tamen potest, in hocine carmine Callimachus dixerit quae tradidit fr. 404, *ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ* nominari *Νύμφας Μελίας*. nam illa Melia Phoronei mater erat (cf. Heyn. ad Apollod. II 1, 1). Praeterea Callimachus Phoronei populum *χθονίους Ἰναχίδας* appellare potuit, quod est fragm. anon. 249, ut alibi quoque Argivi *Ἰναχίδαι* audiunt, ut in Anthol. Pal. VII 431, 2 et VII 526, 4. postremo Temeni memoria in frag. anon. 283, *ἐπὰ Τημενίδεω χρύσειον γένος*, ultro nos ad hoc Callimachi carmen rapit. atque de Heraclidis diu per Graeciam errantibus nec tamen desperantibus intelligi posse videtur etiam frag. 134: *οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν ἐλπίδες, ὦστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.* — Quae autem de hoc libro exoriebantur dubitationes, eaedem de eo redeunt libro, cui

IV. Ἀρκαδία

inscribebatur. nam ne vel de ipso titulo dubitatio deesset, Hecker. Com. Callim. p. 5 effecit, qui Ἀρκαδικά scribendum esse censebat nullam aliam ob causam nisi quod Ἀρκαδικά multos olim scripsisse noverat, quorum partem ipse memorat, alios addit Müller. Frag. histor. graec. vol. IV p. 679 seq. Sed manus doctissimi viri cohibere debebat quod simili ratione Nicandreo cuidam carmini inscriptum erat Σικελία, quo ille libro satis amplo Siciliae veterem historiam illustravit. Ad cuius libri similitudinem si de Callimacheo libro iudicium direxerimus, carmen fuisse putabimus nihil offensi eo, quod et huius Ἀρκαδία et illius Σικελία tituli fuisse dicuntur, quos quis non expectarit in epico vel elegiaco poemate potius Ἀρκαδίη et Σικελίη fuisse? nam vix dubitari posse videtur quin epicis carminibus praescripti tituli et ipsi a poetis ad epici sermonis normam facti fuerint et per grammaticorum demum incuriam hanc vulgarem formam induerint. Ut igitur Θεογονία Hesiodi, Μοψοπία Euphorionis (Suid. I 2 p. 664) aliique tituli grammaticis debentur, ita etiam Nicandrum ipsum Σικελίην, Callimachum Ἀρκαδίην dixisse crediderim. Puris autem hexametris scriptum Callimachi carmen fuisse unde sciverit Lincke de Callim. vit. et script. p. 37 nescio. quamquam ne ex Nicandrei quidem carminis similitudine quicquam de metro colligi potest, quum ex illo quae citantur fragmenta pentametrum habeant nullum, quod utrum casu an necessario factum sit non liquet. manifesta autem res esset, si recte coniecisset Bergk. Anthol. lyr. (II) praef. XIII, non solum ex Arcadia petitum esse frag. anon. 312: δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασίδος, sed totum carmen Aetiorum libris insertum fuisse, unde equidem non alia causa expellendum arbitror atque qua Ἄργους οἰκισμούς. Hoc unum Ernestio libenter concedimus, locum olim in hoc carmine habuisse historiam de Callistone (fr. 385), neque improbabile est Arcadum fabulas alias quoque eo libro expositas fuisse, ut potuerit etiam de antiquissima Arcadum origine ibi agi, ubi fortasse frag. anon. 228 (προσεληνίδες) locum habebat.

Post hunc librum quem cum frag. 34 et 35 Bentleius sequi iussit περὶ ἀνέμων librum ex hoc loco deturbandum

censuimus, quum *ἐθνικῶν ὀνομασιῶν* libri pars fuerit paulo post disputandi. contra cui hunc locum ordo literarum vindicabat carmini quod

V. *Ἀρσινόης γάμος*

inscriptum erat, de eo cf. frag. 196. — item quod

VI. *Βερενίκης πλόκαμος*

inscriptum dicitur, ei Bentleius peculiarem post fragmenta omnia assignavit p. 581 seqq. hac fortasse causa permotus, quoniam de eius carminis titulo minus constat quam quis optandum dixerit, id quod de aliis quoque nonnullis valet quae ad hunc librum pertinent. Neque enim certis scriptorum testimoniis nituntur nisi haec pauca. nam Catullus quum in carmine LXV 15 seq. Ortalo dixisset: mitto haec expressa tibi carmina Battiadae, mox sequitur carmen LXVI quo poeta Romanus comam illam inducit de semet narrantem, Cononem mathematicum vidisse se inter caeli sidera. nam quum domina sua Berenice, quae Ptolemaei Evergetae uxor eadem et soror erat, crinem suum diis vovisset si recens maritus ex bello Asiatico feliciter rediisset, atque hoc facto votum exsolvisset diis crinem ponens in litore Canopaeo, subito crinis inde abreptus et inter coeli sidera collocatus est, ubi etiamnum fulgere se dicit moestum quod a dominae capite diremptus sit, quacum multa saepe se bibisse ait unguenta, ob quam rem petere se, ut unguentum sibi libent novae nuptae quae quidem castae sint (nam indignarum se spernere munera) et ut ipsa Berenice, si quando Venerem placaverit, coelum intuens se ne sinat unguenti expertem. — Atque hoc carmen illud esse, quod a se ex Callimacho expressum Catullus dicit, post Angelum Politianum Miscellan. cap. LXVIII et Muret. Comment. in Catull. l. l. omnes agnoverunt ex Callimachi quibusdam fragmentis (fr. 34, 35 b et c), quae accurate verbis Catullianis respondent, etsi qui citant testes non addunt ex quo Callimachi carmine petita sint. sed tantum certe haud infirmis constat testimoniis Callimachum historiam illam enarrasse, Hygini in Poet. Astron. II 24: sunt aliae septem stellae ad caudam

Leonis in triangulo collocatae, quas crines Berenices esse Conon Samius mathematicus et *Callimachus* dicit: cum Ptolemaeus Berenicem, Ptolemaei et Arsinoes filiam, sororem suam, duxisset uxorem et paucis post diebus Asiam oppugnatum profectus esset, vovisse Berenicem, si victor Ptolemaeus rediisset, se detonsuram crinem. quo voto damnatum crinem in Veneris Arsinoes Zephyritidis posuisse templo eumque postero die non comparuisse. quod factum quum rex aegre ferret, Conon mathematicus (ut ante diximus) cupiens inire gratiam regis dixit crinem inter sidera videri conlocatum et quasdam vacuas a figura septem stellas ostendit quas esse fingeret crinem, et scholiastae Arati 146: *Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτοῦ* (*Λέοντος*) *κατηστέρισε. τοῦτο καὶ Καλλίμαχός πού φησιν, ἠδὲ Κόνων κ. τ. λ.* (fr. 34), quod Conone non nominato sic dicunt Proclus de Sphaer. ult. et Geminus Elem. astron. II p. 12 E Petav.: — *ὁ ὕστερον κατηστερισμένος ὑπὸ Καλλιμάχου Βερενίκης πλόκαμος*, quos ne quis vituperet et iniuria insimulet erroris, moneo eos non sine aliorum exemplo (cff. Jacobs. Animad. in Anthol. III 2 p. 27. Bernhardy ad Dionys. Perieg. p. 843 seq., Boissonad. ad Philostrat. Epist. p. 156, alii) dixisse Callimachum comam sideribus inseruisse pro eo quod debebant, cecinisse ab aliis insertam. nam Cononem primum inseruisse praeter Hygin. et scholiastam Arati etiam Hesych. I p. 372 et Eudoc. Violar. p. 90 affirmant. Et graeci quidem scriptores hoc sidus *Βερενίκης πλόκαμον* summo consensu vocant, Strab. Geogr. I p. 3 Casaub., schol. Arati, Proclus, Geminus, Hesychius, Eudocia ll. ll., Eratosthenes Catas. XII p. 51 Matth. (*ἀστέρες ἑπτά, οἳ καλοῦνται Πλόκαμοι* (sic) *Βερενίκης Εὐεργέτιδος*), Gregor. Nazianz. adv. Iulian. invect. II (*λέγε μοι καὶ σὺ τοὺς σοὺς ἀστέρας, τὸν Ἀριάδνης στέφανον καὶ τὸν Βερενίκης πλόκαμον*), Tatianus orat. ad Graec. XVI p. 40 Worth., ut Callimachus quoque carminis titulum (nam ne de hoc quidem ullum extat testimonium) fecisse videatur *Βερενίκης πλόκαμος*. quamquam si quis ex Callim. fr. 34 affirmare voluerit *Βερενίκης βόστρυχος* inscriptum

carmini fuisse, contradici nihil poterit. Sed hoc levius est prae illo, qua ratione Catullus exemplar suum expresserit. de qua re qui ita statuunt (cf. Naek. de Hecal. p. 162 et Hecker. Comm. Callim. p. 80), satis fidum Catullum Callimachi interpretem fuisse eorumque improbant opinionem, qui poetam Romanum censeant plerumque quidem fere verbum verbo reddidisse (Boissonad. ad Callim. p. 202), sed interdum eius verba tam longe distare ab archetypo, magis ut imitatio videatur esse quam conversio (Brüggemann. de Catulli eleg. Callim. p. 10), ii igitur in summa re verissime iudicare videntur, sed suae ipsi rei nocuerunt, quum leviter tantum et in transcursu rem attingerent neque omnibus dubitationibus obviam irent quibus facile sibi quis patiatur persuaderi, Catullum graecis addidisse alia, alia omisisse a Callimacho dicta. Itaque ut denuo rem pertractemus, quis primo parum fidum interpretem Catullum fuisse affirmaverit quod v. 40 dedit *adiuro* teque tuumque caput, quae ita scripta a Callimacho (fr. 35[b]) inveniebat: *σήν τε καρὴν ὤμοσα σόν τε βίον*, quo ipsa quidem res non mutatur. nam sive coma a Catullo dicitur adiurare nunc quum iam aliquando de vertice cessit, sive a Callimacho adiuravisse eo ipso tempore quo olim cessit, in utraque lectione manebit unum idemque quod summum est, dico ius iurandum quo invitam se de vertice Berenicae cessisse coma probat. Et hic quidem metrum Catullo in causa fuisse videtur, ut a Callimachi verbis paululum quidem recederet (quod fecit etiam *σόν τε βίον* vertens teque), sed ipsam sententiam vix mutaret, eandemque mutandi causam fuisse puto, quod, quum in Callimachi carmine legisset (fr. 35[d]) *πρὶν ἀστέρι τῷ Βερενίκης*, hoc vertit quin iucunda *mihi* munera libet onyx. nam ipse quoque Callimachus *πρὶν ἐμοί* intellexit, sed pronomini emphasis causa nomen substituit suo more (cf. Callim. vol. I p. 159). nec alia res est in Catull. v. 48, ubi suum illud Juppiter, ut Chalybum omne genus pereat tantum quantum licuit ad Callimachi verba expressit (fr. 35[c]) *Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος*, qui ut insolentiori in loco particulam *ὡς* poneret et ipse fortasse metro coactus est, si quidem versus initium recte e Catullo ita restituunt: *ὦ Ζεῦ* (vel *Ζεῦ φίλε*?). nam *ὦ Ζεῦ* vel *Ζεῦ φίλε*, *ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος*

propter hiatum reiectaneum fuit. Sed plus difficultatis habent quae in eadem hac sententia statim sequuntur. Catulliana enim verba (v. 49): et qui principio sub terra quaerere venas institit ac ferri frangere duritiem Callimachi respondent his: *γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτόν οἵ μιν ἔφηναν*, sed profecto ad amussim non respondent. nam quem Catullus dixit principio sub terra quaerere institisse venas (ferri scilicet, quae vox e v. 47 assumenda est), eum Callimachus dixerat demonstrasse e terra cum hominum calamitate enatum ferrum (nam ultimam vocem ne ipse quidem Callimachus addiderat, ut quam et ipse sine dubio in antecedentis distichi parte ultima posuerit, hic autem satis indicasse se censuerit genere masculino *ἀντέλλοντα*). itaque Catullus Callimacheae sententiae partem omnino non expressit, ferrum in hominum perniciem natum esse, partem autem paulo liberius expressit terrae venas substituens e terra nascenti ferro. Unde patet suam in vertendo Callimacho accurationem Catullum paulo minus artioribus finibus circumscriptam putasse quam alii loci docent et vulgo creditur. Praeterea quum Catullianum carmen ab his incipiat verbis: omnia qui magni dispexit lumina mundi — idem me ille Conon caelesti in lumine vidit e Bereniceo vertice caesariem fulgentem clare, quam cunctis illa deorum levia protendens bracchia pollicitast, qua rex tempestate etc eorumque ultima sine dubio ex Callimachi verbis (fr. 34) conversa sint his: *ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς* (sic enim vulgo legitur), hinc quoque aliquis colligat Catullum aliquanto liberius ab exemplari suo recessisse. Primum enim quod olim edebatur *ἠδέ* si verum habemus, nequaquam sententiae conformatio ea, quae apud Catullum apparet, Callimacho restitui potest. quo incommodo etiam Politiani l. l. laborat scriptura: *ἦ με Κόνων ἔβλεψεν κ. τ. λ.*, quod vertit *vel* me Conon vidit etc. sin autem unice probamus Valckenarii coniecturam *ἦ με Κόνων ἔβλ.*, restitui quidem in universum Catullianae sententiae forma potest, sed Catullus censendus erit affirmativa particula omissa minus accurate Callimachum expressisse. Tantum autem abest, ut in carminis initio, ubi qui convertunt accuratissimi esse

solent, Catullum censeam quidpiam dixisse a Callimacheis vel plane diversum vel certe minus accurate eis respondens, ut totum hic se ad Callimachum accommodasse eum existimem. atque id hoc quoque loco factum esse concedet, qui vere nos illud ἠδέ in εἶδε correxisse putaverit mutatione lenissima (nam η et ει quoties in libris manu scriptis permutentur dici vix potest). Ita enim iam plane cum Catullo Callimachus dicet: qui coeli sidera stellarumque ortus et occasus atque solis lunaeque defectus εἶδε, Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι κ. τ. λ., in quo quod εἶδε statuo esse cognovit neminem offendet qui Lobeckium ad Sophocl. Aiac. 1027 extr. contulerit. At enim alia in hoc Callimachi loco consideranda sunt. Achilles enim Statius Lusitanus in Observat. difficilium aliquot locor. graec. et latin. cap. VII, quem Valcken. l. l. p. 80 attulit, Catullum putavit illos duos Callimachi versus quattuor versibus vertisse. quod si fecisset, profecto apertissime Catullus addendo docuisset minime se Callimachi verbis se accommodasse. atque ipsi Valckenario p. 86 Catulli versus tam parum videbantur Callimacheis respondere, ut Catulli vers. 9 et 10 neque Callimachi esse neque Catulli putaret, sed loco versuum hic olim scriptorum, qui in membrana veterrima vix legi potuerint, ab alio longe recentiore homine positos esse. Sed Valckenarii dubitationes, quae ad istam eum sententiam sane quam immanem perpulerunt, unam, quae est de fulgentem clare Hauptius quaest. Cat. p. 80 seq. apta interpretatione, alteram quae est de multis illa deorum probabili coniectura (cunctis illa deorum) removit, qua coniectura etsi Catullum plane respondentem Callimacho fecit (πᾶσι θεοῖς), restat tamen Catullianum pollicitast, quod Callimacheo θῆκε parum est simile. Verum enim vero hinc priusquam quispiam aliquid de mala Catulli in convertendo Callimachi loco fide colligat, videat num graecus poeta statim post ἔθηκε θεοῖς posuerit vocem, qua ἔθηκε ita definiverit, ut iure hoc Catullus potuerit vertere pollicitast. certe si scripsit θῆκε θ. | εὐχομένη, dubitari non potest quin satis hoc accurate Catullus verterit pollicitast. Sed eodem modo etiam illa Catulliana fulgentem clare et levia protendens bracchia Callimacho restitui et posse et deberi existimo. Quod ut via et ratione probem, ante omnia monen-

dum est, ad quod critici ad hoc usque tempus paene non attendebant, Callimachi versum alterum et olim (cf. Valcken. p. 79) et nuper a Bekkero ita scriptum esse e codicibus: *βόστρυχον, ὄντ' ἄρα κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖσιν*, quod versus monstrum hexametro similius est quam pentametro quem primus Politianus l. l. dedit talem: *Βόστρυχον ἣ κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς*, postea omnes scripserunt sic *β.*, *ὃν κείνη κ. τ. λ.*, quae coniectura potius quam librorum manu scriptorum lectio videtur esse. Quod autem Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 75 dicit illum obscurae originis pentametrum facile potuisse inserto *ἄρα* et scripto *θεοῖσιν* quandam versus hexametri speciem assumere, mihi certe multo facilius videtur ex elumbi sane illo versu, quem solum testatum habemus, facere probum hexametrum quam pentametrum. quis enim iure improbaverit hexametrum una demta littera, una addita effictum hunc: *βόστρυχον, ὃν τ' ἄρα κείνη ἅπασιν θῆκε θεοῖσιν* —? nam spondeus in ista sede a Callimachi elegantia non alienus est (cf. vol. I p. 199), aliena autem ab omnium Alexandrinorum arte foret quae existeret in quarto pede trochaica caesura, si retineremus *ἅπασιν ἔθηκε*. praeterea eadem caesurarum ratio fortasse etiam flagitabat, ut *ἄρ' ἐκείνη* emendaretur. restituto autem hexametro statuo grammaticum brevitatis causa duos hexametros citasse ita coniunctos, ut intermedium pentametrum omitteret, quod et sententia et verborum constructione salva fieri potuisse quis obloquatur mihi Callimachum conicienti ita fere scripsisse:

* * * * *

εἶδε, Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης
φαινόμενον λαμπρῶς δὴ μάλ' ἀπ' οὐρανόθεν
βόστρυχον, ὃν τ' ἄρ' ἐκείνη ἅπασιν θῆκε θεοῖσιν
εὐχομένη ἀπαλὴν χεῖρ' ἀνατεινομένη
τῆμος ὅτ' —

quod si recte conieci, vix quicquam hic loci Callimachus scripsit, quin Catullus expresserit. Sed tandem expendenda sunt etiam Hygini verba in Astronom. poet. II 24, quibus quale hucusque de Catullo Callimachi interprete iudicium informavimus videri possit totum immutari. Is enim verbis quae supra excerpsimus addit haec: hanc Berenicen nonnulli cum *Callimacho* dixerunt equos alere et ad

Olympia mittere consuetam fuisse. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Berenices patrem multitudine hostium perterritum fuga salutem petisse, filiam autem saepe consuetam insiliisse in equum et reliquam exercitus copiam constituisse et complures hostium interfecisse, reliquos in fugam coniecisse, pro quo etiam *Callimachus* eam magnanimam dixit. Unde hoc certum esse arbitror, Callimachum non solum narrasse quae de equis ali a Berenice et ad Olympia mitti solitis Hyginus narrat, sed ea quoque quae de auxilio patri infeliciter proelianti a Berenice lato eundem memoriae prodidisse. nam tametsi scribens Hyginus alii hoc dicunt amplius indicat hanc quidem historiam aliis se debere, non Callimacho, ipse tamen sibi contradicit in fine addens: *pro quo* etiam Callimachus eam magnanimam dicit, nam quo modo Callimachus pro hoc facto virginem eo nomine ornare potuit, nisi simul istud facinus narrasset? an praestiterit ita putare, Hyginum ea ratione nihil voluisse nisi de illius epitheti a Callimacho Berenicae dati causa proponere coniecturam aliquam suam? Imo Callimachus censendus est et ipse facinus illud Berenicae memorasse, Hyginum autem puto corruptum esse a librariis, qui dicentem eum fecerint alii dicunt hoc amplius, quum deberent *aliud* dicunt hoc amplius, i. e. nonnulli dicunt cum Callimacho, ut paulo ante Hyginus loquutus erat. Quo autem alio in loco narrasse hoc Callimachum putabimus nisi in eo, in quo magnanimam Berenicem appellaverit, i. e. in *Πλοκάμῳ Βερενίκης*, ut patet ex Catulli v. 26: cognoram a parva virgine *magnanimam*. nam ne quis propter latinam vocem dubitet atque Hyginum de Catullo potius cogitasse censeat qui istius cognominis a se nominati illam causam fuisse tacite coniecerit, non apertis verbis dixerit, hoc monendum, Hyginum etsi de Callimacho cogitantem tamen latina voce uti potuisse, ea si cum graeca ita congruebat, ut paene ultro et sponte se offerret. sumamus fuisse *μεγαλόψυχος*, quo concesso nemo mirabitur quod praeter Catullum etiam Hyginum in eandem versionem incidisse statuo. Non dubitamus igitur in his fidem habere Hygino eique credimus Callimachum narrasse Berenicem equos alere et ad Olympia

certamina mittere solitam fuisse, praeterea in proelio aliquo auxilium illud patri tulisse atque ob eam causam magnanimae nomine a poeta hic ornatam esse. Quamquam fidem Hygino non ubique habere Valcken. l. l. p. 37 seq. malebat. nam facinus quidem illud quo patrem filia insigniter adiuverit, quamvis ab aliis qui supersint non tradatur, nihil tamen esse dicit cur ut parum verisimile reiciatur (quod fecit postea Haupt. l. l. p. 84). quod vero Hyginus de equis alitis et ad Olympia certamina missis tradat, vereri se ait ne Hyginus erraverit et turpiter fuerit ὁμωνυμίᾳ quadam deceptus. nempe vel Aegypti regis filiam equos trans mare mittere consuetam fuisse ad Olympia certamina, quibus non licuerit mulieribus interesse, hoc vero falsissimum esse. nam eius rei aliud non afferri exemplum praeter Cyniscae, sororis Agesilai regis nobilissimi, quae de se dicat (Anthol. Pal. Jacobs. II p. 537 n. 16): *Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἅρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα Κυνίσκα εἰκόνα τάνδ' ἔστησα* (ἔστασα?). *μόναν δ' ἐμὲ φαμὶ γυναικῶν Ἑλλάδος ἐκ πάσας τόνδε λαβεῖν στέφανον.* itaque videri hanc Berenicem confusam esse cum Diagorae Rhodii filia, cui et ipsi Pherenicae nomen fuerit et Olympium certamen certe spectare licuerit. Verum nemini hanc opinionem vir egregius probasse videtur, quam improbavit etiam Haupt. l. l. p. 84 ipsam tamen Hygini historiam malo aliquo procreatam censens grammatici somnio, qui Catulli verba v. 53 a l i s e q u o s (id enim in Laurentiano certe codice legi) in hanc sententiam scilicet detorserit, ut Berenicem e q u o s a l u i s s e putaverit. Quod mihi quidem parum videtur credibile, praesertim quum eandem historiam Hyginus praeter Callimachum etiam alios nonnullos testari dicat. Et cur tandem fidem narratio non habeat, modo statueris Berenicem quos alebat equos ad Olympia misisse ut sub alieno ibi nomine, non Berenicae, certarent ac victorias reportarent —? Sed si vere Callimachus in *Βερενίκης πλοκάμῳ* narravit *μεγαλόψυχον* eam fuisse dum virgo esset, ut quae equis in Olympiis certasset et in patris aliquo bello egregiae fortitudinis specimina dedisset, quid tandem de Catulli in convertendo Callimacheo carmine fide iudicabimus? nam neutrius rei apud hunc ullum vel levissimum vestigium superest, ut statuendum esse videatur hunc

in exprimendo Callimacho quaedam omisisse, quae non levis essent momenti, eaque re docuisse non admodum fidum se esse interpretem. Verum enim vero aliter rem habere ita mihi persuasi, vix ut videar a mea opinione depelli posse. neque enim ullo modo adduci possum ut credam Catullum v. 27 voluisse in his paucis acquiescere verbis: *anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta 's coniugium, quo non fortius ausit alis?* — nec ipsum illud facinus certe nominasse, quo nullum ad demonstrandam egregiam virtutem mulieris, cuius laudes studiose poeta investigat, conferre plus potuit. Sic igitur statuo, in Catulli exemplaribus post v. 28 duo ad minimum excidisse disticha quibus illa narrantem Callimachum accurate expresserit. Ita autem ne hoc quidem Catulli loco doceri poterit non satis accuratum Callimachi interpretem Romanum poetam egisse, cuius nunc iam concedetur nobis ut totum carmen hic apponamus tamquam egregium fragmentorum Callimacheorum auctarium. nam etsi non singula verba poetae nostri nobis dat ubique accuratissime expressa et nonnunquam etiam omisisse videtur quod ad ipsam sententiam parum necessarium erat, tamen non omisit historias a Callimacho memoratas, ut sententiarum certe eximiam copiam inde lucremur, quas Callimachi esse nemo negabit. Apponimus autem carmen ex recognitione Hauptii, cui quas Bentleius adnotationes adspersit nefas duximus detrahere ut quas et ipsas Callimachi causa vir magnus scripserit.

Omnia qui magni dispexit lumina mundi,
qui stellarum ortus comperit atque obitus,
flammeus ut rapidi solis nitor obscuretur,
ut cedant certis sidera temporibus,
ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
dulcis amor gyro devocet aerio,
idem me ille Conon caelesti in lumine vidit
e Bereniceo vertice caesariem
fulgentem clare, quam cunctis illa deorum
levia protendens bracchia pollicitast,
qua rex tempestate novo auctus hymenaeo
vastatum finis iverat Assyrios,
dulcia nocturnae portans vestigia rixae

quam de virgineis gesserat exuviis.
estne novis nuptis odio Venus? anne parentum
frustrantur falsis gaudia lacrimulis,
ubertim thalami quos intra limina fundunt?
non, ita me divi, vera gemunt, iuerint.
id mea me multis docuit regina querellis
invisente novo proelia torva viro.
at tu non orbum luxti deserta cubile,
sed fratris cari flebile discidium?
quam penitus maestas exedit cura medullas!
ut tibi tum toto pectore sollicitae
sensibus ereptis mens excidit! at te ego certe
cognoram a parva virgine magnanimam.
anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta's
coniugium, quo non fortius ausit alis?
sed tum maesta virum mittens quae verba locuta's!
Iuppiter, ut tristi lumina saepe manu!
quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
non longe a caro corpore abesse volunt?
atque ibi me cunctis pro dulci coniuge divis
non sine taurino sanguine pollicita 's,
si reditum tetulisset. is haut in tempore longo
captam Asiam Aegypti finibus addiderat.
quis ego pro factis caelesti reddita coetu
pristina vota novo munere dissoluo.
invita, o regina, tuo de vertice cessi,
invita: adiuro teque tuumque caput,
digna ferat quod siquis inaniter adiurarit:
sed qui se ferro postulet esse parem?
ille quoque eversus mons est quem maxumum in orbe
progenies Thiae clara supervehitur,
cum Medi peperere novum mare cumque iuventus
per medium classi barbara navit Athon.
quid facient crines, cum ferro talia cedant?
Iuppiter, ut Chalybon omne genus pereat,
et qui principio sub terra quaerere venas
institit ac ferri frangere duritiem!
abiunctae paullo ante comae mea fata sorores
lugebant, cum se Memnonis Aethiopis

unigena inpellens nictantibus aera pennis
  obtulit Arsinoes Locridos ales equus,
isque per aetherias me tollens avolat umbras
  et Vcneris casto collocat in gremio.
ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat
  Graia Canopiis incola litoribus.
ardui ibi vário ne solum in lumine caeli
  ex Ariadneis aurea temporibus
fixa corona forct, sed nos quoque fulgeremus
  devotae flavi verticis exuviae,
uvidulum a fletu cedentem ad templa deum me
  sidus in antiquis diva novum posuit:
virginis et saevi contingens namque leonis
  lumina, Callisto iuncta Lycaoniae,
vertor in occasum, tardum dux ante Booten,
  qui vix sero alto mergitur Oceano.
sed quamquam me nocte premunt vestigia divum,
  lux autem canae Tethyi restituit,
pace tua fari hic liceat, Rhamnusia virgo,
  (namque ego non ullo vera timore tegam,
nec si me infestis discerpent sidera dictis,
  condita quin veri pectoris evoluam),
non his tam laetor rebus, quam me afore semper,
  afore me a dominae vertice discrucior,
quicum cgo, dum virgo quondam fuit † omnibus expers,
  ungenti Syrii milia multa bibi.
nunc, vos optato quom iunxit lumine taeda,
  non prius unanimis corpora coniugibus
tradite nudantes reiecta veste papillas,
  quam iucunda mihi munera libet onyx,
vester onyx, casto petitis quae iura cubili.
  sed quae se inpuro dedit adulterio,
illius ah mala dona levis bibat inrita pulvis:
  namque ego ab indignis praemia nulla peto.
sed magis, o nuptae, semper concordia vostras,
  semper amor sedes incolat adsiduus.
tu vero, regina, tuens cum sidera divam
  placabis festis luminibus Venerem,
unguinis expertem non siris esse tuam me,

sed potius largis adfice muneribus.
sidera corruerint utinam! coma regia fiam:
proximus hydrochoi fulgeret Oarion.

Quibus Bentleius adscripsit haec: „v. 1 Isaacus Vossius lumina illa obelo confodit et ex codicibus suis manu scriptis, qui habent munera restituit moenia: omnia qui magni dispexit *moenia* mundi. Sane quidem ita veteres locutos esse constat, Lucretium saepe: maxima dissiluisse capacis moenia mundi (VI 122), et Ovidium ingentia moenia mundi.[1]) Sed amabo an apud quenquam poetarum reperias omnia mundi moenia? Quot enim sunt? moenia hic sunt extremum, finis, terminus. plura itaque mundi moenia esse non possunt, sed duntaxat una. Bene ergo se habet τὸ lumina. Fortasse autem pro dispexit, quod cuiusvis est qui oculos sanos habet, legendum descripsit, quod est astrologorum. Virgilius (Eclog. III 41) descripsit radio totum qui gentibus orbem, et alibi: (Aen. VI 851) caelique meatus describent radio et surgentia sidera dicent. Lucretius (V 686): ut ratio declarat eorum, qui loca caeli omnia dispositis signis ornata notarunt. — V. 23 lego: — medullas! ut tibi nunc toto pectore sollicitae. — V. 33 legendum: atque ibi *me* cunctis (fuit: pro cunctis). me comam pollicita es — sic v. 7: idem *me* Conon — *pollicita* est. Hyginus (Poet. astron. II 24): vovisse Berenicen, si victor Ptolemaeus redisset, se detonsuram crinem. Certissima haec est emendatio. Vossius tamen pro cunctis interpretatur: pro toto exercitu, sed melius, ni fallor, τὸ πρέπον servaret Catullus, quam ut Berenicen prius pro exercitu quam pro rege et marito vota facientem induceret. deinde si ea esset sententia, dixisset, si reditum tetulissent, numero plurali. postremo cunctis construendum esse cum divis ex ipso Callimacho constat —, ὅν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς. — V. 44: quem maximum in oris progenies

[1]) Hoc ita apud Ovidium non invenio, sed Bentleius in animo habuisse videtur Ovid. Met. II 401 ingentia moenia coeli, paululum corrumpens hunc versum ex Lucret. I 73 flammantia moenia mundi.

Phthiae clara supervehitur. miris modis se torquent interpretes, ut Medos per longas ambages ex stirpe Phytiae vel Clytiae vel Thiae oriundos esse probent. pudet me hercle inepti laboris, cum in promptu sit vera lectio et expedita sententia: progenies Thiae clara supervehitur. clara progenies Thiae est Sol, Thiae et Hyperionis filius. Pindar. Isth. V 1 *μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία.* Hesiodus (Theogon. 371) *Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε Σελήνην — γείνατο.* vide etiam Etym. Magn. (p. 779, 1) et Apollodor. (I 2, 2) et Apollonii schol. IV (54). Sensus est: quid crines adversus ferrum facient, cum ferro eversus sit Athos, omnium montium, supra quos Sol vehitur, maximus? proverbiale dictum: maximus, optimus, pulcherrimus etc. omnium quos Sol videt. Plautus (Stich. I 2, 53) meliorem neque tu reperies neque vidit Sol. sic alii, et Latini et Graeci. — V. 53. nutantibus. omnino nutans et languidum est illud epitheton nutantibus, sed a librariis profectum est, non a Catullo, qui sine dubio scripsit nictantibus. quid sit nictari vide apud Festum. Lucret. VI (835): cuius ubi e regione loci venere volantes, claudicat extemplo pennarum *nisus* inanis, et conamen utrinque alarum proditur omne. hic ubi *nictari* nequeunt insistereque alis. Virgil. IV (252): hic primum paribus nitens Cyllenius alis. — V. 54 obtulit Arsinoes Chloridos ales equus. Zephyri quidem uxor erat nomine Chloris, sed Arsinoen sive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriae prodidit. Achilles Statius Lusitanus vir doctissimus, qui tres MSS. Catulli codices versaverat, duos ex his Locridicos pro Chloridos, tertium Locritos habere testatur. quare ut opinor haud incerta est haec emendatio: obtulit Arsinoes Locridos ales equus. Et Locris quidem Venus sive Arsinoe dicetur, eadem plane de causa ac Zephyritis in versu sequenti, et in Epigram. Callim. (VI 1). nam ut Zephyritis a Zephyrio Africae promontorio, ita et Locris dicetur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemaeus p. 101 in Pentapoli Africae ponit *Βερενίκην, Ἀρσινόην* et *Ζεφύριον ἄκρον*, ut vel dubitare nequeas, quin ab isto Zephyrio dicta sit Venus Arsinoe Zephyritis. Quod si itaque et Locri fuerint in Pentapoli Africae,

iam certa reddetur ratio, cur et Arsinoe Locris appellata sit. sed ecce tibi testes luculentos Virgilium et Servium, Aeneid. XI (265) Libycone habitantes litore Locros? ad quem locum haec Servius: Locri socii Aeacis Oelei fuerunt Epizephyrii et Ozoli. sed hi tempestate divisi sunt — Ozoli vero delati Pentapolim de quibus nunc quaeritur. — V. 73. discerpent sidera dictis. ferri fortasse poterit haec lectio, nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo sic scriptum esse credam, sed aliud quid melius et elegantius: discerpant sidera *dextris*. Livius de Romulo (I 16): fuisse tum quoque aliquos, qui discerptum regem patrum *manibus* taciti arguerent. quid quod discerpere proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? sed illud manibus fit, non dictis. dextris autem vel de sideribus recte dictum, quum in iis plura sint ἀνθρωπόμορφα. reliqua vero quae dextra carent, ea neque dicta proferre possint — V. 91. sanguinis expertem. iure ut opinor culpandus est Callimachus qui comam inducit rogantem ut sanguine sibi litetur, qui crinibus abominandus magis quam expetendus: squalentem barbam et concretos sanguine crines (Virgil. Aen. II 277). sed omnino legendum unguinis expertem. quid enim coma sibi exoptet praeter unguenta? hinc est quod paulo ante a novis nuptis onychem petat, onychem scilicet plenum unguento. Horatius (Carm. IV 12, 17) Nardi parvus onyx eliciet cadum. nota autem τὸ muneribus in versu proximo. inde enim firmatur haec emendatio, quia eadem usurpat noster ubi paulo ante de unguentis loquitur v. 82: quam iucunda mihi munera libet onyx."

Ipsa autem Callimachi verba quae habent fragmenta Bentleius dedit quattuor, n. 34, n. 35[c], n. 35[b], n. 35, quibus cummaxime Naek. de Hecal. p. 126 et Hecker. Com. de Anthol. (I) p. 65 seqq. alia addiderunt coniectura ducti partim certissima, partim admodum probabili, et adiei possunt praetera etiam alia. Sunt autem haec:

34.

Εἶδε, Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερενίκης

* * * * * * * * *

βόστρυχον, ὅν τ' ἄρ' ἐκείνη ἄπασιν θῆκε θεοῖσιν.

„Schol. Arat. 146: *Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτοῦ* (*λέοντος*) *κατ-*

ηστήρισε. τοῦτο καὶ Καλλίμαχός πού φησιν· ἠδὲ Κόνων ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης βόστρυχον, ὅντ' ἄρα κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖσιν, quae Catullus παραφράζει v. 7—10.“ Bentl. qui tacite scripsit quod a Mureto Com. in Catull. p. 101 B inventum in scholiorum Arateorum editionem Fellus recepit (Oxon. 1672) p. 21: ἠδὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερενίκης βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς, a Valckenario ita immutatum, ut in principio scriberet ἤ με Κόνων ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, quod Bergkius in Anthol. lyr. I p. VII commendavit et in Anthol. II p. 154 n. 106 edidit, ἤ με firmari dicens cod. Matrit. 122 ap. Iriart. p. 501 ἥ με — βόστρυχον ἧ κε νη πᾶσιν, et simul ἐν αἰθέρι coniciens scribendum esse, sine gravi causa utrumque. Et de ἠέρι cf. vol. I p. 293 seq. Equidem e Mureti coniecturis nihil assumendum putavi nisi ut μ' ἔβλεψεν scriberem, nam μέ Catulliana versio flagitare videbatur, in reliquis autem meum iudicium sequutus sum (cf. supra p. 149) spreto etiam Valckenariano ὃν κείνη πᾶσ' ἀνέθηκε θεοῖς.

35.

Magnanima (μεγαλόψυχος).

„Hygin. Poet. Astron. II 24: Bereuicen nonnulli cum *Callimacho* dixerunt equos alere et ad Olympia mittere consuetam fuisse. alii (aliud? cf. supra p. 150) dicunt hoc amplius, Ptolemaeum Berenices patrem multitudine hostium perterritum fuga salutem petisse, filiam autem saepe consuetam insiliisse in equum et reliquam exercitus copiam constituisse et complures hostium interfecisse, reliquos in fugam coniecisse, pro quo etiam *Callimachus* eam magnanimam dixit.“ Bentl. Tria hiuc Callimacho fragmenta vindicanda esse supra probasse nobis videmur p. 150 coll. Catull. v. 26.

35^b.

Σήν τε καρὴν ὤμοσα σόν τε βίον.

„Etym. Magn. p. 450, 32: Εἴρηται καὶ θηλυκῶς κάρη. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἥν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον. Lege σήν τε κάρην, quae sic latine vertit Catullus 40 adiuro teque tuumque caput.“ Bentl. Emendationem praecepisse

Sylburgium fugit Bentleium. nihil autem auxiliatur ad summam inopiam redactum Etymologicum Gudian. 261, 31: *Εἴρηται καὶ κάρη, φησὶν ὁ Καλλίμαχος*, quem locum huc pertinere certissimum videtur. De feminino *καρή* vid. fragm. 125 et Spitzner. ad Hom. Il. XVI 392 atque Naek. de Hecal. p. 113, a quibus qui citantur scriptorum locis accedat Quint. Smyr. XIII 241 coll. v. 244, ubi ut in reliquis locis omnibus scribitur *κάρη* contra Herodiani praeceptum (cf. Herod. Lentz. I p. 341, 7. p. 353, 36. vol. II p. 102, 30. Choerobosc. Dictat. p. 515, 17), cui merito fidem adiunxit Bergkius Anth. II praef. XV quem sequutus sum. cf. p. 146.

35c.

Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

„Schol. Apollon. Rhod. I 1323. *Χάλυβες ἔθνος Σκυθίας, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος· Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος.* Et ad II 373: *ἐκλήθησαν Χάλυβες ἀπὸ Χάλυβος τοῦ Ἄρεως υἱοῦ. μέμνηται αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος. Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος, γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.* quae Catullus expressit v. 48 seq." Bentl. Nihil hic mutandum; neque *γειόθεν*, quod fecit memoriter citando Heindorf. ad Horat. Sat. II 1, 42 distichum ita explens: *Ζεῦ πάτερ, ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος τηλόθεν ἀντέλλοντα κ. τ. λ.*, neque *ἀντέλλοντα*, quod *ἀντέλλον τι* Casaub. ad Theocrit. p. 69 Reisk. scribi malebat. Et *γειόθεν* firmat etiam Apollon. Dysc. de Adverb. p. 601, 28, si quidem e Callimacho habet, ut quod statim addit *Δεκελειόθεν* (frag. 234). Fragmentum supra explicavimus p. 146, Bergk. apposuit in Anth. I p. 133 n. 102 = II p. 154 n. 109.

* 35d.

Πρὶν ἀστέρι τῷ Βερενίκης.

Achill. Stat. Isagog. in Arat. Phaenom. p. 134 Petav: *τὸν κύνα μέντοι ἀστέρα ὄντα ἐν τῷ βίῳ ἄστρον λέγομεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἀστὴρ καὶ ἄστρον, οὐκέτι δὲ τὸ ἀνάπαλιν. ὅταν* (nonne *ὅτε*? Valcken. voluit *ὁ μέντοι Καλλίμαχος*) *μέντοι ὁ Καλλίμαχος „πρὶν ἀστέρι τῷ Βερενίκης" ἐπὶ τοῦ πλοκάμου φησίν, ὅς ἐξ ἑπτὰ καταφανῶν* (*οὐ καταφανῶν* Valcken. malebat

propter Eratosth. Catast. XII p. 51, 17 Matth.) *σύγκειται, ἡμάρτηται* (hanc vocem de meo addidi, utpote quae ad absolvendam sententiam necessaria sit. aliter certe illud *ὅταν* vel *ὅτε* locum non habet, quod aliquanto fervidius Valcken. expunxit): *τοῦτον δὲ τὸν πλόκαμον οὐκ οἶδεν Ἄρατος, παρετήρησε δὲ Κόνων ὁ μαθηματικός.* Hoc fragmentum a Bentleio praetermissum e fuga retraxit Valcken. p. 42 negans tamen locum ei fuisse in hac Callimachi elegia a Catullo reddita, in quo egregium virum opinio fefellit. cf. supra p. 146 et Naek. de Hecal. p. 162, Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 77.

Praeter haec autem fragmenta certissima coniectura post Annam Fabri ad Callimachi hoc carmen Blomf. p. 248 revocavit frag. 152 sic scilicet scribendum: *ἦτ' ἐπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατίῃ,* cui coniecturae Naek. de Hecal. p. 163 merito diffisus est, sed quam ne tum quidem, sat scio, probasset, si Heckerum non cum Blomfieldo ad Catull. 12, sed ad vers. 36 referre vidisset. cf. quae ad fr. 152 disputabimus. Sed certum puto huic carmini adscribendum esse fr. anon. 88: *ἐσχατίην ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος,* ut primus vidit Hecker. l. l. p. 78 coll. Catull. 65: saevi contingens namque leonis signa, probavitque Bergkio in Anth. lyr. I p. 133 = II p. 154. Sed quod apud eundem Catullum est v. 66 Callisto iuncta Lycaoniae, nolim quisquam putet etiam fr. 385 ex hoc carmine petitum esse. Contra non improbaverim si quis ad carminis Callimachei initium revocaverit frag. anon. 107 *πόλῳ ἀστροχίτωνι* coll. Catull. 1 omnia qui magni dispexit lumina mundi. certe non multum a Catulli verbis recederet eius modi aliquid: [*πάνθ' ὅς ἐφράσσατο τείρε' ὅσ' ἐν*] *πόλῳ ἀστροχίτωνι,* nam *πόλος* saepe coelum significat, cf. Schoemann. ad Aeschyl. Prom. p. 305. nec deerit in hoc carmine locus idoneus fragmento anon. 221 *πλοκαμώδεα βόστρυχον,* modo statueris Catullum hoc expressisse simplici me, ut fecit in frag. 35d. quod si fecit, non unus locus erit qui illud *πλοκαμώδεα βόστρυχον* sibi vindicare velit, v. 33. 63. 69. 74. 91. Minus autem aliae placent virorum doctorum de hac re coniecturae, velut quod Naek. l. l. in v. 26 cognoram a parva virgine Catullo ante oculos fuisse Callimachi fr. 297 *ἦδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε* proposuit dubitanter, persuasitque tamen Heckero p. 77, aut quod fr. 255 *λύχνα φανείῃ* revocavit ad Catull. 79:

optato quom iunxit lumine taeda, aut quod Hecker. l. l. fr. 225 *ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι* eo loco a Callimacho positum sibi persuasit, ubi Catullus v. 77 habet: dum virgo quondam fuit omnibus expers, cui loco Toupius potius frag. anon. 56 *ἔτι πλοκάμοιο (πλοκάμοισι?) περίθριξ* subesse putavit, aut quod idem Heckerus fragmento 493 *ὅ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ παρῆν ἀμύντωρ* censuit Catullum debere v. 56 se — obtulit Arsinoes Locridos ales equos, ad quam rem posset aliquis referre velle Stephan. Byz. p. 296, 1: *Ζεφύριόν ἐστι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις ὡς Καλλίμαχος* — conferens Catull. 57 ipsa suum Zephyritis eo famulum legarat, coll. v. 54, nisi veri similius videretur a Stephano respici Callim. Epigr. VI 1 et 8. Omnium autem minimum probabilitatis Heckeri habet opinio l. l. quam Bergkio Anthol. lyr. I p. 133 n. 103 = II p. 154 n. 110 probatam miror, ad Callimachi comam Berenicae pertinere frag. 305 *δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου* putantis et frustra conferentis Catull. 49 seq., nam in Catulli verbis nihil legitur eius modi, et si vel maxime statui posset Catullum hoc in vertendo omittere maluisse, refragaretur tamen is cui hoc fragmentum debemus, Stephan. Byz. p. 45, 16, qui de Euboea ista dixisse Callimachum tradit, non de Chalybibus, quos ille nominat fr. 35[c]. — Jam unum restat quod moneam. quum enim Catullus ad Ortalum scribat haec ei se expressa *carmina* Battiadae mittere, mirum plerisque accidit quod praeter uuicum illud de coma Berenicae carmen alia non addiderit, praesertim quum plura Callimachi carmina expressisse Catullum appareat etiam e carm. 116 ad Gellium scripto: tibi — carmina uti possem mittere Battiadae, quae verba recte intelligunt de carminum Callimacheorum aliqua sylloge a Catullo versorum, quam Gellio dedicare in animo habuerit, sed ob implacabilem viri animum noluerit mittere. Atque facillimum sibi quicquid hic est difficultatis dimovere videbatur Brueggemann. de Catull. eleg. Callim. p. 29, qui carmina apud Catullum significare versus pronuntiabat, ii ut de uno carmine intelligerentur. aliquanto melius alii, qui inter Catulli ad Ortalum carmen 64 et carm. 65 (Com. Berenic.) versus quos legimus quorumque cum antecedentibus parum est nexus: ut missum sponsi furtivo

munere malum procurrit casto virginis e gremio etc., novi carminis initium putant esse, quod item sit a Catullo ex Callimacho expressum. id post Rossbachium plures probarunt (ut etiam Carol. Dilthey de Cydipp. p. 65, novissime Westphal. Catulls Gedicht. p. 255), nec sane improbabilis suspicio est. sed omnes in hoc genere probabilitatis numeros excedit Alexandri Riese opinio, qui in Mus. Rhenan. XXI (1866) p. 498 Catulli etiam carm. 64 ex Callimacho expressum esse hariolatus est. Verum enim vero cur tandem opus sit ut statuamus plus uno istius generis carmine Catullum edidisse? Scripserat sine dubio huius generis plura, sed quum carminum suorum delectum haberet eumque ad Cornelium Nepotem mitteret, cur putandus sit carmina a se ex aliis conversa plura vel omnia recepisse, quem vel ex iis carminibus, quae tota erant sua, uni atque alteri aditum in syllogen illam denegasse constet (cf. Westphal. p. 1)? Satius ei, opinor, erat illius generis unum dare specimen, carm. 65, cuius generis plura in Catullianis quaerere velle temerarium est.

VII. *Βράγχος*.

De Brancho carmine nihil habemus quod addamus iis quae ex Hephaestionis et Terentiani Mauri locis cognoscuntur a Bentleio appositis, totum carmen eodem choriambici metri genere decurrisse eoque Callimachum quum Phoebo et Jovi cantaret, Branchum formosissimum pastorem celebrasse, cui Apollo vaticinandi artem dedisset. De fabula, quam pluribus poetam exposuisse probabile est, cf. Conon. Narrat. XXXIII et XLIV et Müller. Dor. I p. 225 seq. coll. p. 353, 2.

36.

Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβε τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι.

„Hephaest. p. 30 de choriambico metro (p. 57 Gaisf. II) *καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βράγχον συνέθηκε· δαίμονες εὐ. Φ. τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι.* Vulgatae quidem editiones *Βάκχον* habent, sed tres quibus olim usus sum codd. mss. clare exhibent *Βράγχον.* quae lectio verissima est, ut constabit ex Terentiani Mauri capite de Choriambo (v. 1885 seqq.):

nec non et memini pedibus quater his repetitis
hymnum Battiadem Phoebo cantasse Jovique
pastorem Branchum, quem captus amore pudico
fatidicas sortes docuit depromere Paean.

ubi reposuimus quem captus, nam libri editi praeferunt quom. Pastorem Branchum, delicias Apollinis, nemo nescit. Porro in Hephaestione pro διδύμων scribendum Διδύμων. Didymis Mileti erat Branchidarum oraculum. Etymol. Magn. (p. 272, 44): Διδυμαῖος Ἀπόλλων καὶ Διδυμεύς, ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος· Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. notandum γενάρχα numero singulari, ut ad solum Jovem referatur, sed melior est Hephaestionis lectio γενάρχαι. Didyma enim et Jovi et Apollini sacra erant. vid. Stephan. Byz. (p. 229, 21 Mein.)" Bentl., cuius levis error est γενάρχα singularem numerum esse dicentis, nam dualis quoque esse potest. Sed γενάρχα etsi etiam codex Florentinus habere videtur (nimis enim brevitati studens Millerus p. 88 inde enotavit καὶ διδύμων γεν.), cum Bentleio tamen Hephaestionem sequi malui. atque etiam Bergkius, qui in Anthol. I p. 139 n. 162 γενάρχα ediderat, in altera editione p. 162 n. 189 ad Bentleianam scripturam rediit. nihil autem subsidii alterutri scripturae est in schol. S. Hephaestionis p. 199 b ubi de Callimachi isto pentametro disputatur, ipse autem pentameter non additur. Ceterum hinc suum metrum Callimachium habent metrici Latini. cf. Gaisf. Adnotat. ad Hephaest. X p. 117 ed. II. add. ad fragm. 569.

VIII. Γαλατεία

quale argumentum tractaverit ex uno illo fragmento quod inde servatum est cognosci nequit, nisi quod intelligitur carmen fuisse et ex hexametris constitisse. satis certa tamen coniectura videtur esse, eandem illam Galateam intelligendam esse, cuius Alexandrini poetae post Philoxeni δρᾶμα Κύκλωψ ἢ Γαλατεία (cf. Bergk. poet. lyr. Tom. III p. 1260), saepe meminerunt, Theocritus, Bion, Moschus, Hermesianax (add. Nonn. Dionys. VI 302. XL 555), ex quibus totam fabulam narrans hausit Ovid. Met. XIII 750 seqq., Nereidem illam dico cuius amore flagrans

Polyphemus cantando solatium quaesivit (cf. Callim. Epigr. v. 47 et Bergk. l. l. p. 1261 seq.) et obtrectatione atque invidia ductus Acin, Galateae amatorem, interfecit, sed quae aliis pastoribus minus difficilis erat (cf. Voss. ad Vergil. Eclog. VII 37), ipsique adeo Polyphemo morem gessit, si quidem ex Polyphemo et Galatea natus *Γάλατος* secundum Timae. ap. Etym. Mag. p. 220, 4, quibus alios duos filios, *Κελτόν* et *Ἰλλυριόν*, addit Appian. Illyr. 1. Ex his fabellis quantum in usum suum Callimachus converterit plane incertum est, sed Nereidem Galateam obtineo — etsi etiam de alia Galatea fabula fuit quam Anton. Liberal. XVII Nicandro teste usus enarrat —, nam ab Athenaeo servati versus in quamnam Galateam magis conveniant quam in Nereidem? Suspicor autem poetam in eo loco dixisse, Galateam Polyphemi cantum sprevisse et potius pisces maris congregasse quibuscum ut dea marina luderet.

37.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν,
ἢ πέρκας ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

„Athenaeus VIII p. 284 C: *Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρύσοφρυν (λέγει ἱερὸν ἰχθύν)· „ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν* κ. τ. λ. et ex eo Eustathius ad Il. *Π* p. 1088 Bas. = p. 1067, 44 Rom: *ἕτεροι δὲ χρύσοφρυν ἱερόν φασιν ἰχθύν, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ εἰπών· χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν.*" Bentl. In priore versu Meinek. Anal. crit. ad Athen. p. 126 pro Bentleiano *ἐν* dedit *ἐπ'*, quod in consimili versu Eratosthenis Plutarch. de Sollert. animal. XXXII, p. 981 D habet: *ἢ δρομίην ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν*, quem plenius ibidem Athenaeus apposuit l. l. *ἐν ὀφρύσιν* scribens. Propter ipsam autem hanc inter Callimachum et Eratosthenem similitudinem Bernhardy Eratosth. p. 139, quum Callimachea illa Eratosthenem in suos usus convertisse minime sit probabile, in Athenaeo putavit genuinam Callimachi sententiam periisse a librario forsan ad sequentia aberrante obscuratam. At saepius ita poetas Alexandrinos priorum poetarum versus vel versuum frustula in sua recepisse carmina erudite demonstravit Carolus Dilthey de Callim. Cydipp. p. 109 no. 2. ac quaeri potest, num potius uterque poeta ex vetustiore poeta sumpserit verba illa quae nihil fere nisi solum piscis nomen

continent. Praeterea *μᾶλλον*, cui *καλόν* ut substitueretur Mein. l. l. suasit, et ipsum doctissimo Bernhardy suspicionem iniecit. sed nihil vox dubitationis habebit, si statueris praecessisse nomen alius piscis minus pulchri. unde poetae in hunc sensum licuerit pergere: vel potius pulcherrimum piscem, *χρύσοφρυν*. nam *χρύσοφρυς — κάλλιστος ἐν ἄλλοις ἵσταται ἰχθύς*, ut dicit Matron ap. Athenae. p. 135 D v. 65.

IX. *Γλαῦκος*

Callimachi opus fuisse ex unius Suidae obscuro in tabula testimonio cognoscitur, ut neque qui Glaucus intelligendus sit (nam plures inter heroes fuerunt admodum nobiles) sciri certo possit, neque quale argumentum operis fuerit. Sed vix tamen erraverit, qui de Glauco Pontio cogitet, quoniam is et nobilissimus inter eius nominis heroes fuit, et ab Aeschylo quoque, ad cuius poesin libenter se applicuisse Callimachum constat, celebratus est dramate cui *Γλαῦκος Πόντιος* inscripsit. atque in eundem Glaucum extabat Pindari carmen (cf. Pausan. IX 22, 7 coll. fragm. Pind. 247 Bergk.), item Euanthis epici hymnus (cf. Athen. VII p. 296 C), item Ciceronis adolescentuli *ποιημάτιον ἐν τετραμέτρῳ πεποιημένον* (cf. Plut. Vit. Cicer. 2). De hoc Glauco veterum testimonia larga manu congessit Hermann. in dissert. de Aeschyli Glaucis (1812) p. 8 (quae dissertatio recepta est in eius Opuscul. II p. 59 seqq.), ex quibus testibus brevissime historiam enarrat schol. Apollon. Rhod. I 1310: *Γλαῦκος Πολύβου παῖς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος, ἁλιεὺς τὴν τέχνην, ὃς πολλῶν ποτε ἰχθύων εὐτυχήσας ἄγραν μεταξὺ τῆς ὁδοῦ ἀποκαμὼν ἀπέθετο τὸ φορτίον τῶν ἰχθύων. ὁ δὲ εἷς τούτων ἀθάνατον φαγὼν βοτάνην ἀνέζησε. λαβὼν δὲ καί ὁ Γλαῦκος, φαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη. εἶτα ὡς εἰς ἄκρον γήρως ἤρχετο, μηκέτι φέρων ἐδίσκευσεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν καὶ ἐτιμήθη ὡς θαλάσσιος δαίμων.* sed exquisitarum de hoc Glauco fabularum delectum ex auctoribus profert Athenae. VII p. 296 A — p. 297 C, unde patet quam copiosa Callimacho Glaucum celebraturo ad manus materia fuerit. Inter eas autem fabulas etiam haec fuit quam Euanthe et Theolyto testibus usus Athenaeus refert, Glaucum adamavisse et amplexatum esse Ariadnem a Theseo derelictam *ἐν*

Δίᾳ τῇ νήσῳ, ut fortasse ad Glaucum referendum sit Callimachi fragmentum 163: *ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ*. praeterea de Glauco, qui maris Boeotici nautas saepe allocutus sit vaticinans, intelligi potest frag. 436 *ἀρότας κύματος Ἀονίου*. postremo quum Aeschylus *ἐν Γλαύκῳ* (fr. 33) Satyros dixisset inamando effusae libidinis fuisse, fortasse etiam Callimachus *ἐν Γλαύκῳ* dixit (fr. 366): *ἔτι φῇ συνάμωρος ἐρήμῳ θὴρ δύνατ' ἐν πείρῃ*, a quo versu fortasse non abfuit longe fr. 412: *Πᾶν ὁ Μαλειήτης, τρύπανον αἰπολικόν*. Quae si recte conieci, Glaucum Callimachus elegiaco metro scripsit. atque elegiam Glaucum fuisse etiam Bergk. Anth. lyr. II p. XIII statuere video, qui tamen quo iure etiam fr. 484 huic elegiae vindicare voluerit non satis assequor. quod autem idem ad Aetia Glaucum referre videtur, equidem propter pinacographicas Suidae rationes improbandum censeo.

X. *Γραφεῖον*

operis Callimachei titulus nuper demum innotuit e grammaticis mox indicandis, qui quamvis obscure loquantur, non videtur tamen de fide eorum addubitandum esse. nam Callimachum *ἐν τῷ Γραφείῳ* (sic enim duo grammatici habent, tertius tantum *ἐν τῷ Γραφίῳ*) dicunt Archilochi virulentiam iamborum disticho aliquo quod apponunt notasse. sed tamen de tituli integritate haesitabant et Bergkius, qui in Comment. crit. I (Marburg. 1844) *ἐν τῷ Γρίφῳ* commendavit, postea in Anthol. lyr. II p. XV *ἐν τῷ Γναφείῳ* scribendum putavit, et Schneidewinus, qui in Philol. Tom. III p. 536 (coll. eiusdem libro de Hypoth. tragg. Graec. p. 34) *ἐν τῷ γ' Αἰτίων* coniecit legendum esse. Mauricius autem Schmidt in Philol. Tom. X p. 611 titulum operis Callimachei a grammaticis afferri negavit quos ita potius scripsisse putabat: *καὶ γὰρ περὶ τοῦ Ἀρχιλόχου λέγων, „ἐν τῷ γράφειν," φησίν, οὗτος „εἵλκυσε κ. τ. λ."*, qua in re prosae orationis cum disticho coniunctionem quis tandem probaverit? an quis verba *ἐν τῷ γράφειν οὗτος* et ipsa in pentametri formam redigere maluerit aut non suum, sed alius distichum Callimachum apposuisse putaverit cum prosa oratione versus miscentem? Paulo autem cautior Caesar

fuit qui in Grundzügen der griech. Rhythmik p. 193 not. *ἐν τῷ γραφείῳ* potius significationem poesis Archilocheae quam titulum operis Callimachei latere sibi persuasit. Postremo Aulin. de Elocut. Callim. (Upsal. 1856) p. 17 not. *ἐν τῷ Μουσείῳ* coniecturam periclitatus est. Equidem autem quod olim in Prolegom. in Aet. fragm. p. III (cf. supra p. 43) conieci etiam nunc verum arbitror, hoc libro Callimachum poetarum censuram egisse ad eumque plura esse et epigrammata et fragmenta referenda, quibus de poetis eorumque operibus loquitur. at iis quae ibi dixi *Γραφείῳ* ascribenda fragmenta esse, addenda fortasse etiam fr. 279 *νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί* et fragment. anon. 33: *κατὰ ῥάβδον | ἔφρασε.* sed quod ibidem conieci, pro *ἐν Γραφείῳ* esse *ἐν τῷ Ἐπιγραφείῳ* scribendum, dudum est ex quo reieci. nam quum Callimachi institutum, quo poetarum indolem versibus adumbravit, etiam *γραφή* dici potuerit, nihil impedit quominus eius modi epigrammatum delectum *γραφεῖον* a Callimacho appellatum fuisse credamus. atque *Γραφεῖον* tenere etiam Carolum Dilthey de Cydipp. p. 17 n. 1 video, qui in summa re mihi assentitur atque commode Varronis imaginum meminit. eidem p. 21 etiam hoc probavi, Hedylum poetam in illud Callimachi carmen epigramma scripsisse (cf. supra p. 43). Ceterum Duebner., qui primus Callimachi hunc locum protulit, *τὸ γραφεῖον* cum Antimachei libri titulo *δέλτοι* (cf. Stoll. frag. Antim. p. 13) contulit, quo res non fit apertior.

37ª.

Εἵλκυσε δὲ δριμύν τε χόλον κυνὸς ὀξύ τε κέντρον
σφηκός· ἀπ' ἀμφοτέρων ἰὸν ἔχει στόματος.

Grammaticus codicis Ambrosiani 222 in Keilii Anal. Gramm. (Hal. 1848) p. 5 seq.: (*ἴαμβος*) — *παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν, ὅπερ ἐστὶν ἰοῦ καὶ πικρίας ἀνάμεστα ῥήματα λέγειν. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος· καὶ γὰρ περὶ τοῦ Ἀρχιλόχου λέγων ἐν τῷ Γραφείῳ φησὶν οὕτως· εἵλκυσέ τε δριμύν τε λόχον κυνὸς ὀξύ τε κέντρον σφηκός, ἀπ' ἀμφοτέρων δ' ἰὸν ἔχει στομάτων.* Haec partim integriora, partim deteriora habent gram. codicis regii Paris. 1773 apud Duebn. in Append. Hesiodi Didotiani p. 44 (qui primus locum protulit) vel in Bergk. com. crit. l. l.: *καὶ*

γὰρ Καλλίμαχος περὶ Ἀρχελάου λέγων ἐν τῷ Γραφίῳ φησίν· εἴλκυσε δριμύν τε χόλον κυνός, ὃς ἐπ' ἀμφοτέρων ἰὸν ἔχει στομάτων, ὀξύντερον κέντρον σφηκός, et gramm. in schol. Saibant. ad Hephaest. p. 169 Gaisf.: *καὶ γὰρ Καλλίμαχος περὶ Ἀρχιλόχου λέγων ἐν τῷ Γραφείῳ φησίν· εἴλκυσε δὲ ἀρίμεντε χίλον κυνὸς ὀξύ τε κένταυρον σφηκὸς ἐπ' ἀμφοτέρων ἰὸν ἔχει στομάτων.* Hinc *εἴλκυσε δέ* scripsimus cum Bergk. Anal. lyr. II p. 154 n. 113, *χόλον* cum Schneidew. l. l. et Gaisford. (qui quum reliquos duos testes non nosset, grammatici Saibant. errorem ita correxit: *εἴλκυσε δ' εὔρινόν τε χόλον*), tum post *ἀμφοτέρων* omisimus cum Saibant. *δέ* mutata simul antea interpunctione. postremo in ultima voce distichi a Schneidewino et Bergkio discedendum mihi video. nam qui *ἀμφοτέρων στομάτων* coniungunt, ii virus suum Archilochum habuisse necesse est statuant a vespae ore, quae virus suum non habet nisi in aculeo. recte igitur Caesar l. l. statuit, vertendum esse: ab utroque animali habet oris sui virus. Verum hoc si voluit Callimachus ut voluit sine dubio, quo modo de uno Archilochi ore dicere pluraliter *στομάτων* potuit? quod etsi in universum contra normam non est (cf. ad hym. IV p. 310), hic tamen accedente voce *ἀμφοτέρων*, quae alio referenda, fieri non potuit. itaque *στόματος* edidi alterum ratus propter *ἀμφοτέρων* male illatum esse.

XI. [*Διθύραμβοι·*] *Ἐλπίδες*.

Dithyrambos in Suidae tabula non lectos nec ab aliis Callimacho adscriptos coniectura tantum tabulae intulimus, ut vaganti ibi titulo *Ἐλπίδες* locum suum vindicaremus. cf. supra p. 18. quamquam ne de *Ἐλπίσιν* quidem quicquam constat. nam quod a nonnemine coniectum memini, ad *Ἐλπίδας* pertinere frag. 134 *οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν ἐλπίδες, ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι*, ea coniectura parum certa est. Contra

XII. *Δράματα σατυρικά, τραγῳδίαι, κωμῳδίαι*

a Suida suo loco memorantur nec causa est ulla, cur haec a Callimacho aliena putemus. cf. supra p. 23. At iterum Suidae testimonio caremus, ubi

XIII. [*Ἐρωτικὰ* vel *Ἐπικήδεια καὶ ἄλλα*] *μέλη*

Callimachum scripsisse supra p. 18 coniecimus. Et *μέλη* certe Callimachi Suidas agnoscit et amatoria carmina hunc poetam condidisse e fragmentis constat. sed cum *Μέλη* alieno loco in Suidae tabula compareat, eius modi qualem fecimus coniectura opus erat.

XIV. *Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι*

Callimachi opus fuisse, quo de piscibus, ventibus, fortasse aliis quoque rebus ab aliis gentibus aliter nominatis ordine alphabetico usus egerit, supra pag. 15 abunde disputavimus, ut nihil iam restet nisi ut fragmenta apponamus.

38.

Ἐγκρασίχολος, ἐρίτιμος Καλχηδόνιοι· τριχίδια, χαλκίς, ἴκταρ, ἀθερίνη [Ἀθηναῖοι].
Ὄζαινα, ὀσμύλιον Θούριοι· ἴωπες, ἐρίτιμοι Ἀθηναῖοι.

„Athenae. p. VII p. 329 A: *Καλλίμαχος δ' ἐν ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως· ἐγκρασίχολος κ. τ. λ. καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας φησίν, ὄζαινα κ. τ. λ.* Inde Eustath. ad Odyss. Ψ p. 799 Bas. (= p. 1936, 13 Rom.): *τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὥς φησιν Ἀθήναιος, οἷα ἐγκρασίχολοι, τριχίδια, χαλκίς, ἴκταρ, ἀθερίνη. ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ (τὸ ἴκταρ)· ζητητέον δέ τὸ γένος αὐτοῦ εἴτε ἄρρεν ἐστὶ κατὰ τὸ μάκαρ, εἴτε θῆλυ κατὰ τὸ δάμαρ, εἴτε οὐδέτερον κατὰ τὸ νέκταρ, ἔτι δὲ καὶ εἰ δασύνεται, ὃ καὶ εἰκός ἐστιν κ. τ. λ.* nota apud Athenaeum *ἴωπες*. huc igitur referendus Hesychii (II p. 381) *ἴωψ ἰχθὺς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.* quin illa etiam notanda: *ἐν ἄλλῳ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας.* hinc enim colligere licet librum illum quem Suidas memorat, *περὶ μετονομασίας ἰχθύων*, partem fuisse huius operis, quod *ἐθνικαὶ ὀνομασίαι* inscribitur". Bentl., a quo in Callimachi et Athenaei verbis afferendis paululum nobis discedendum censuimus. nam *Ἀθηναῖοι* cum Meinekio et *καὶ* ante *ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει* e nostra coniectura addidimus. cf. supra p. 16 quod autem in fine huius adnotationis Bentleius adicit: dubito an huc pertineant loci sequen-

tes ex Strabone (qui ipsi sunt frag. 39), iure puto virum egregium dubitasse. Strabonis loci sunt I p. 44 Casaub: *Ἀπολλόδωρος ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ συνηγορῶν τοῖς περὶ τὸν Ἐρατοσθένη, διότι, καίπερ γραμματικὸς ὤν, παρὰ τὴν Ὁμηρικὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων, περὶ οὓς τὴν πλάνην φράζει, Γαῦδον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει. ἀλλ' εἰ μὲν μηδαμοῦ γέγονεν ἡ πλάνη, ἀλλ' ὅλον πλάσμα ἐστὶν Ὁμήρου τοῦτο, ὀρθὴ ἡ ἐπιτίμησις· ἢ εἰ γέγονε μέν, περὶ ἄλλους δὲ τόπους, δεῖ λέγειν εὐθὺς καὶ περὶ τίνας ἐπανορθούμενον ἅμα τὴν ἄγνοιαν. μήτε δὲ ὅλου πλάσματος εἶναι πιθανῶς λεγομένου, καθάπερ ἐπεδείκνυμεν, μήτ' ἄλλων τόπων κατὰ πίστιν μείζω δεικνυμένων, ἀπολύοιτ' ἂν τῆς αἰτίας ὁ Καλλίμαχος*, et VII p. 299 Casaub.: *Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ νεῶν προοιμιαζόμενος* (cf. Heyne frag. Apollod. p. 421) *εἴρηκεν — τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου* (i. e. *τοῦ Ὁμήρου*) *πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν Ἡμίκυνας λέγοντα κ. τ. λ. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μεταποιουμένῳ γε γραμματικῆς· ὃς τὴν μὲν Γαῦδον Καλυψοῦς νῆσόν φησι, τὴν δὲ Κόρκυραν Σχερίαν*, ubi vix dubito quin ultima duo verba transponenda sint: *τὴν δὲ Σχερίαν Κόρκυραν*. Sed de Gaudo, quam Calypsonis insulam Callimachus vocaverit, et de Scheria, quam a Corcyra non diversam habuerit, Callimachum in *ἐθνικαῖς ὀνομασίαις* egisse eo minus credibile est, quoniam de *νήσων καὶ πόλεων μετονομασίαις* peculiari libro eum egisse constat. quis igitur hanc Callimachi memoriam non maluerit ad Aetiorum librum secundum revocare, ubi locum facile invenire potuit in Eleg. 3 et 4? Naekius tamen de Hecal. p. 198 cum Bernhardy Eratosth. p. 3 ex Callimachi *ὑπομνήμασι* locum ductum putabat. Contra huc retrahendum fuit, utpote ex alia *ἐθνικῶν ὀνομασιῶν* parte, i. e. ex libro *περὶ μετονομασίας ἀνέμων* (cf. supra p. 16) sumptum, quod fr. 35 fuit Bentleio:

39.

„Achill. Tat. Isagog. in Arat. (p. 158 Petav. ed. Paris. 1630): *καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους καὶ καλεῖσθαι Ἐκνεφίας· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς φερομένους Ἀπογείους· τοὺς δὲ ἀπὸ ποταμῶν Ἐνυδρίας· τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων Κολπίας·*

ἀπὸ δὲ ὀρῶν Ὠρίας ἢ Ὀρεστίας. καὶ γὰρ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ Ἀνέμων καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ οὕτω ὀνομάζονται. Ubi nullus dubito, quin et Callimachi *περὶ ἀνέμων* indicetur." Bentl. Sed parum probabiliter ad hunc librum revocant fr. 100 f. n. 2. — Sequatur

XV. *Ἑκάλη*,

quo carmine praeter Aetia nullum Callimachi poema a veteribus magis celebratum atque aestimatum fuit. Eius fragmentis a se collectis Bentleius haec praescripsit: „in Hecalen Callimachi epigramma fecit Crinagoras, quod extat Anthol. lib. I. cap. de poetis (Anthol. Palat. IX n. 545)

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε· δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
ἀνὴρ τοὺς Μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν
καὶ Θησεῖ Μαραθὼν οὓς ἐπέθηκε πόνους.
τοῦ σοὶ καὶ (*καὶ σοί*? o. s.) *νεαρὸν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,*
Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

Nota Hecalen dici *τορευτὸν ἔπος*, tornatum carmen. ita Aristophanes alicubi (Thesmoph. 986) *τόρευε πᾶσαν ᾠδήν* (ubi tamen postea Bentl. ad Horat. Ar. poet. 441 *τόρνευε* reponendum arbitratus est). Propertius (II 34, 43): incipe iam angusto versus includere torno (incudere torno scribi malebat Dilthey de Cydipp. p. 19 not. 1, quod nescio an praestet). Horatii locus in Arte poet. (v. 441) cuivis est in promptu: et male tornatos incudi reddere versus. Iam diu est quum elegantioris ingenii homines Horatium culpant, quod res plane diversas, tornum et incudem, una coniunxerit. recte quidem illi et vere. ego vero Horatium subtili si quis alius et castigato iudicio poetam extra culpam esse dico, codices autem esse depravatos. videamus totum locum:

> Quinctilio si quid recitares, corrige sodes
> hoc, aiebat, et hoc. melius te posse negares,
> bis terque expertum frustra. delere iubebat
> et male tornatos incudi reddere versus.

Lego: et male ter natos incudi reddere versus. Sententia clara et perspicua: quereris te bis, ter frustra conatum

esse versus istos lambendo et fingendo meliores reddere. ergo, ait Quinctilius, versus qui ter male exierunt prorsus abice neque iam limam amplius adhibe ad eos poliendos, sed incudem ad novos formandos. versus ter male natos. sic ipse Horatius Epistol. II 1, 233:

> gratus Alexandro regi magno fuit ille
> Choerilus, incultis qui versibus et male natis
> retulit acceptos regale numisma Philippos.

(Coniecturam hanc postea plurimis firmare Bentleius studuit ad Horat. l.l.). Etymol. Magn. [p. 319,43 add. Favorin. s. v.]: *'Εκάλη· ἡ ἡρωίς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντα καλοῦσα. ταύτην 'Εκαλίνην* (sic Naek. p. 18 correxit pro *'Εκάλην* non adversante codice V. apud Gaisf., qui *'Εκαλήνην* habet) *ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι. ἔθυον δὲ αὐτῇ, διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα.* [Ead emex eodem fonte hausta partim uberiora partim breviora apposuerunt Suid. I 2 p. 119: *'Εκάλη· ὄνομα κύριον. ἡ ἡρωὶς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήιστον.* Etym. Gudian. p. 174, 55 et gram. in Cram. Anecd. Oxon. II p. 436, 10, item Etym. Sorbon. ap. Gaisf. ad Etym. Magn l.l. *'Εκάλη, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα· ἔχει γὰρ στέγος ἀκλήιστον*]. Petron. cap. 135:

> Qualis in Actaea quondam fuit hospita terra
> digna sacris Hecale, quam Musa loquentibus annis
> Battiadae veteris mirando tradidit aevo."

Tantum quidem Bentleius, qui tribus his testibus, quorum verba Frag. 40 esse voluit, postea fr. 65 addidit, schol. Callim. ad Hym. Apoll. 106: *ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν 'Εκάλην*, unde carminis originem et causam discimus. quum enim Aetia edens Callimachus dixisset nolle se scribere carmen, quod unum argumentum per plurimos deduceret versus, i. e. epicum, poetae obtrectatores dicebant non posse eum scribere tale *ποίημα μέγα* i. e. perpetuum multorum versuum carmen, vel ut ipse Callimachus fr. 287 loquitur, *ἓν ἄεισμα διηνεκές*, — hoc vituperium poeta redarguit scripta Hecale, carmine epico, quo reiectis poetarum cyclicorum

argumentis, a quibus animus abhorrebat (cf. Epigr. 30) Hecalen anum celebravit Theseo quum ad domandum taurum Marathonium proficisceretur hospitium praebentem, sed mox mortuam priusquam Theseum victorem alloqui potuit. mortuae tamen mulieri postea sacra facta sunt eique Ἑκαλίνῃ nomen inditum. — Praeterea autem non videtur dubitandum esse, quin alii quoque scriptores qui Hecalen memorant Callimachi non facta mentione eandem tamen intellexerint quam ab hoc poeta noverant descriptam, grandaevam anum (Priapei. carm. 12: quaedam iunior Hectoris parente, Cumaeae soror, ut puto, Sibyllae, aequalis tibi, quam domum revertens Theseus repperit in rogo iacentem, infirmo solet huc gradu venire), pauperem et innuptam (cf. Ovid. Remed. am. 747: cur nemo est, Hecalen, nulla est quae ceperit Iron? nempe quod alter egens, altera pauper erat), sed in paupertate tamen hospitalissimam (c. Stat. Theb. XII, 581: si patrium Marathona metu, si tecta levasti Cressia, nec fudit vanos anus hospita fletus), cuius hospitium vel Theseus non aspernatus est (cf. Stat. l. l. Julian. Epist. 41 p. 77. Heyl.: *οὐδὲ τῆς Ἑκάλης ὁ Θησεὺς τοῦ δείπνου τὸ λιτὸν ἀπηξίωσεν, ἀλλ' ᾔδει καὶ μικροῖς ἐς τὸ ἀναγκαῖον ἀρκεῖσθαι.* Apulei Metam. I 17: Thesei illius — virtutes aemulaveris, qui non est aspernatus Hecales anus hospitium tenue), sed victor revertens in rogo positam invenit (Priap. l. l.) et fletu prosequutus est (Stat. l. l.). postremo etiam Plutarchi narrationem in vit. Thesei 14: *Θησεὺς — ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον οὐκ ὀλίγα πράγματα τοῖς οἰκοῦσι τὴν Τετράπολιν παρέχοντα· καὶ χειρωσάμενος ἐπεδείξατο ζῶντα διὰ τοῦ ἄστεος ἐλάσας, εἶτα τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δελφινίῳ κατέθυσεν. Ἡ δὲ Ἑκάλη καὶ τὸ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα τοῦ ξενισμοῦ καὶ τῆς ὑποδοχῆς ἔοικε μὴ πάσης ἀμοιρεῖν ἀληθείας. Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκάλῳ Διὶ καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων Ἑκαλίνην ὑποκοριζόμενοι διὰ τὸ κἀκείνην νέον ὄντα κομιδῇ τὸν Θησέα ξενίζουσαν ἀσπάσασθαι πρεσβυτικῶς καὶ φιλοφρονεῖσθαι τοιούτοις ὑποκορισμοῖς. Ἐπεὶ δὲ ηὔξατο μὲν ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ Διὶ βαδίζοντος ἐπὶ τὴν μάχην, εἰ σῶς παραγένοιτο θύσειν, ἀπέθανε δὲ πρὶν ἐκεῖνον ἐπανελθεῖν, ἔσχε τὰς εἰρημένας ἀμοιβὰς τῆς φιλοξενίας τοῦ Θησέως κελεύσαντος, ὡς*

Φιλόχορος ἱστόρηκεν, hanc igitur narrationem vix negaverit quisquam ex Callimachi carmine originem duxisse. nam hunc scriptorem in illius poetae carminibus legendis multum operae posuisse etiam nunc videmus et tametsi Philochorum testem memorat, huius testimonium nihil vetat ne ad ultima tantum verba Plutarchus referri voluerit. His autem adhibitis testimoniis omnibus iisque quae vel veteres ad hoc carmen referunt vel quae eo revocanda videntur fragmentis Aug. Ferdinandus Naeke programmatis compluribus, primum maximam partem editis in Mus. Rhenan. II seqq., deinde a Welckero in Naekii Opuscul. Tom. II repetitis, tanta arte huius carminis imaginem adumbravit, ut in summa certe re nemo facile ab eius descriptione discedere velit. Quem virum doctissimum et ingeniosum nos quoque quantum licebit hic fere sequimur, nisi quod simul alia quaedam Callimachi fragmenta incerta vel adeo anonyma nonnulla huc revocanda censemus. Atque anonyma aliquot fragmenta ut Callimachi Hecalae vindicaret post Hemsterhusium, Ruhnkenium, Toupium etiam Naekius fecit, recentissimo autem tempore imprimis Heckerus in Comm. Callimach. p. 83 seqq., quem eo tamen errasse puto, quod Suidam reliqua quidem Callimachi carmina non magis quam reliquorum huius generis poetarum vidisse indeque petita fragmenta veteribus grammaticis debere, sed Hecalen Callimachi ipsum legisse integram indeque ab eo ipso hausta frustula saepe auctoris nomine non addito apposuisse sibi persuasit. imo haec quoque fragmenta ex lexicographis Suidas petiit, quos Callimacho prae ceteris studuisse videmus, maxime Hecalae et Aetiis, ut non sit mirandum, eos tam saepe locos Callimacheos apposuisse etiam auctore non nominato. tantum autem abest ut ea ex Hecale sumpta omnia cum Heckero statuendum sit, ut iure inter Hecalen et Aetia iudicium saepe haereat incertum, nec ad Hecalen referenda sint nisi quibus argumentum sedem certam ibi vindicet. — Postremo, ut hoc quoque de Hecale Callimachi addam, etiam Hecalae iambicam metaphrasin Marianum fecisse iam supra monitum p. 7, unde quis sumptum putare possit ignotum ceteroquin versum *μέλπω δὲ γραὸς τῆς φιλοξένου τρόπους*, quem ex notissimo epigrammate petitum dicit Politianus Miscell. XXIV, sed ipse non magis aliunde novi quam Naekius varias de eo coniec-

turas proferens p. 19 et p. 25. atque possit aliquis de initio carminis cogitare quod tale Callimachus dederit: γραΐδος [ἀρχαίης] δὲ φιλοξένου ἦθε' ἀείδω, quod certe Mariani metaphrasi satis respondet, nec multum obstaret particula δέ, aut quod Callimachus potius a fragm. 348: Ἀκταίην τις ἔναιεν carmen orsus esse videri possit. huic enim fragmento alius facile locus in Hecale dari potest. Vix autem dignus est qui nominetur Ptolemaeus Hephaestionis, quem Phot. Bibl. 190 p. 148, 20 narrat in libro tertio τῆς καινῆς ἱστορίας quaesivisse περὶ Ἑκάλης, καὶ πόσαις γέγονεν ἐπώνυμον τοὔνομα, ubi etiam de nostra hac Hecale eum narrasse credibile est. sed quicquid Ptolemaeus narravit (nam Photius noluit adicere), non multum si haberemus tribuere iis aliquis vellet, quum nugas et figmenta illas esse historias hodie nemo facile non concedat Herchero in Iahnii Annal. 1856 p. 269 seqq.

Iam enarrabimus carminis argumentum Naekii vestigia quantum fieri poterit legentes, quem in eo quoque imitamur, quod decem fuisse partes carminis putamus. Harum prima (1) fuit Prologus, quo cur Hecalen scripserit poetam ita, ut est in schol. ad Hymn. in Apoll. 106, narrasse credibile est. videtur autem ut ipsa Hecale prologus hexametris scriptus fuisse (cf. fr. 48 et 52), quem ad modum Aetiorum prologus convenienter carmini cui praepositus erat distichis decurrebat. Tacite hoc sumpsit etiam Naekius, qui huc pertinere censebat hoc ordine olim posita Callimachi fragmenta: 165, 42, 287, 52, 48. Sed de fragm. 165 (μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν) non concesserim, quod ad Aetiorum prologum referre malo. nec de frag. 253 κηκάδι σὺν γλώσσῃ et fr. 442 ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω cuiquam credam aliunde atque ex Aetiis petita esse. Contra etiam fragmento 292 (ἔλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος) locum in Hecalae prologo assignaverim, quod etiam Naek. p. 48 seq. fecit, etsi dubitanter, item frag. 472 δημεχθέα Χέλλωνα κακοκνημόν τε Κόμητα. Itaque paululum a Naekii ratione discedens (p. 29 seq.) hoc fere modo Callimachum prologum hunc suum instituisse arbitror. Libenter, inquit, canunt omnes, sed suo quisque modo: ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον (fr. 42), canunt alii opifices (cf. Ritschl. Opusc. I p 250 sq.), canunt etiam veri poetae, sed non aliter nisi ut cuique Musae

facultatem dederunt. atque ego quoque quo eram ingenio canere more meo malebam. iniuria igitur invidiosi homines me vituperabant, *εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκὲς ἤνυσα* (fr. 287) i. e. quod unum carmen et perpetuum non scripserim. quorum non magni aestimo iudicium ut imperitorum hominum qui non parent iis *οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος Ἠελίοιο | χῶρι διατμήγουσι καὶ εὔποδα Δηωίνην | Ἀρτέμιδος* (fr. 48 quocum aliquo modo coniunctum fuit fragm. 417), patrum more, sed utrosque confundum, et ut parum constantium sibi virorum, qui mea mox probant, mox improbant, et similes sunt illis de plebe hominibus, qui Veneris sidus, quod idem semper fulget, mox amant, mox oderunt: *ἡνίκα μὲν γὰρ ταὐτὰ φαείνεται ἀνθρώποισιν, αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν· ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον*, vos dico, *δημεχθέα Χέλλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα* (fr. 472) aliosque eius generis homines[1]). nunc autem *ἔλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος* (frag. 292), ego vero iam exemplo aliquo comprobaturus sum magnum certe me carmen quod unum et perpetuum sit scribere posse, *γραυίδος ἀρχαίης δὲ φιλοξένου ἦθε' ἀείδω*, si quidem recte ex iambico illo versu supra conieci eius modi aliquid Callimachum scripsisse, quo ad ipsum carmen transire potuit. neque enim Naekii probo sententiam, qui statim a tauri Marathonii descriptione ipsum carmen incepisse statuit (p. 53). at quum primarium carminis argumentum Hecale esset, huius decebat statim in initio mentionem fieri, non in parte demum quarta. Itaque ipsum carminis de Hecale initium tale fuisse putaverim (II):

---

[1]) Inter hos autem nego fuisse Apollonium Rhodium, quicqnid postea cum Callimacho inimicitiarum ei intercessit. illud tamen plerosque omnes statuere video, Weichertum ueb. d. Leben u. Gedicht des Apollon. p. 81, Merkel. prolus. in Ibin. p. 339 et Prolog. in Apoll. Rh. p. XVII sq., alios, iniuria. nam si contra Apollonium qnoque scriptus Hecalae prologus fuisset, vix illnm puto tam saepe Hecalem imitaturum fuisse, ut fecit. cf. frag. 44, 46, alia coll. Hecker. p. 107. Praeterea vix operae pretium est monere, nomina illa *Χέλλωνα* et *Κόμητα* ficticia esse et ab hominum vitiis tracta inque vera nomina pro tempore substituta esse.

II. [*γρανίδος ἀρχαίης δὲ φιλοξένου ἦθε' ἀείδω*
ἤπια τῆς Ἑκάλης, πολυτερπέα]· *τοῦτο γὰρ αὐτὴν*
κωμῆται κάλεον περιηγέες, [*οὕνεκα πρόφρων*
πτωχοὺς εἰς ἓ κάλει], *τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται*
ἦρα φιλοξενίης, ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήιστον.

quae composui ex fragm. 27, 66^b et fr. 41, inter utrunque qui est hiatum explens aliqua Hecalae nominis originatione, quam non omisisse poetam ex Etym. Magn. p. 319, 42 supra apposito apparere videtur. duci autem in ea exprimenda originatione me passus sum verbis Homeri, Il. XXIII 203 *κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος*, et Odyss. X 231 *θύρας ὤιξε φαεινὰς καὶ κάλει*. atque ultimus locus, ubi praecedit *τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες*, reprimet etiam, si quis nostrum supplendi conamen propterea aspernabitur, quod proxime procedat etsi alia significatione pósitum *κάλεον*. nam idem etiam in Homerico illo loco factum est. praeterea certe *γραυίς, γραυίδος* ut Callimacheum citatur frag. 326. — Mox postquam poeta breviter monuit etiam Theseum ab Hecale hospitaliter esse exceptum, quum ad debellandum taurum Marathonium proficisceretur, in tauri illius historia qualis usque ad hoc tempus erat exponenda exspatiatus est. Narraverit igitur, Neptunum olim Minoi iratum in Cretam immisisse taurum (cf. Pausan. I 27 sq. Apollod. II 5,7). eum taurum a Callimacho appellatum fuisse *γῆς παῖδα* (fr. 376) Naekio p. 59 concedi posset, sed hoc non putamus verum esse quod vir egregius sibi persuasit, eadem occasione poetam de Minoe atque adeo de Scylla uberius egisse, ut huc pertineant fr. 467 et fr. 184 cum frag. anon. 39 coniuncta, quae potius olim locum in Aet. IV 3 habuisse videntur. eundem autem taurum Neptuni pastum, ut credi par est, manu *βουσόον ὄντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί* (frag. 46) quum Hercules perdomuisset et in Peloponnesum duxisset ibique liberum emisisset (cf. Pausan. et Apollod. ll. ll.), is Corinthium isthmum transgressus per *Ἰαπίδα χαράδραν* inter Atticam et Megara sitam (frag. 54), quae fortasse etiam *λαχὶς χθονός* (fr. anon. 189) a poeta vocabatur, in Atticam invasit, ubi et alii demi *πολυπτῶκές τε Μελαιναί* (fr. 56 et 528) ab eo infestati sunt, donec pervenit in *ἐννότιον Μαραθῶνα, ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν*. duo enim hic quoque fragmenta (fr. 350 et 434) in unum versum coniungenda putavi (in qua re hiatus

satis est et caesura et nomine proprio excusatus), quae cur Naekius una cum frag. 54 et frag. 56 ab hac parte narrationis arcere voluerit non exputo. contra fortasse etiam Τρινέμεια pagus (frag. 57) hic memoratus fuit, qui proxime Marathoni situs erat. et potuit cum hoc fragmento cohaerere frag. 185 Τρινέμεια | Βριλησοῦ λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτίσσαντο, quorum illi Naek. aliam sedem dedit et de Theseo proficiscenti intellexit p. 99, alteri autem idoneum in Hecale locum excogitare non potuit p. 225. Et de tauro Marathonio intelligi cum Heckero p. 107 potest etiam frag. an. 65 ὅστε φόβησι | ξανθοτάτοις ἐκόμα. Ab hac autem tauri descriptione facilis poetae fuit ad partem tertiam transitus talis: sed non diu taurus agrum Marathonium devastaturus erat. iam enim vindex appropinquabat Theseus: hoc enim modo ad Theseum transiisse Callimachum multo mihi videtur veri similius, quam quod ad id consilium poetam usum esse fragmento 212 Naekius statuit, quod et ipse alibi coniecit alio in Hecalae loco sedem habuisse et ego ad Aet. I 9 revocari melius posse crediderim.

III. Iam igitur adventabat Theseus, qui tametsi Atheniensis erat et nobilissimae prosapiae, quippe a fabuloso illo (fr. 61) Erichthonio descendens, nondum tamen diu Athenis fuerat. Troezene enim apud Pittheum (frag. 567) puer educabatur, apud quem quum olim Aegeus Atheniensium rex versaretur, Aethram Pitthei filiam ipso perducente patre vitiavit. cui filio nondum edito Athenas reversurus imperaverat, ut si filium peperisset eum Troezene educaret, quem se agniturum esse filium, si sibi gladium suum ostendisset, ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ | θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι (frag. 66), et Aethrae edixerat Theseum ad se mitteret Athenas, εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσσασθαι | ἄρκιος ᾖ χείρεσσιν, ἑλὼν δ' Αἰδήψιον ἄορ. sic enim cum Hecker. in Philol. IV p. 479 coniunxi frag. anon. 331 et frag. 51[a], leviter cum illo corrigens ᾖ pro ᾗ et de meo addens δέ post ἑλών. nam participium aoristi ἑλών quum ad praecedens verbum referri nequeat — ita enim αἱρῶν dicendum fuit —, putandum est novam ordiri sententiam et participium ad sequens aliquod verbum pertinuisse, quod potuit esse σπάσσῃ, qua in re δέ omitti non potuit. Atque tertium quoque fragmentum (311) facile in illo-

rum societatem trahi potest, si ita expleri posse hiatum concesseris: — *ἑλὼν δ' Αἰδήψιον ἄορ* [*σπάσσῃ, καὶ τὰ*] *πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος, εὐρώς,* [*ἐκκομίσῃ*]. certe ita cur *μὴ πύσε* dictum sit, non *οὐ* non videtur reprehendi posse. Atque fecit Theseus matris monitu quod pater olim iusserat et gladium atque calceamentum protulit, quae Aethra cognovit Aegei esse (*ἡ δ' ἐκόησε* | *τοὔνεκεν Αἰγέος ἔσκεν*, frag. 53) et ille Athenas ad patrem detulit, qui inde filium agnovit. Ita in debitum sibi locum restitutus Theseus non diu otiose Athenis commoratus est, sed ad taurum Marathonium domandum exiit indutus *ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν* (fr. 149) et capitis tegumentum Thracium (frag. 124), *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν μεμβλωκὸς πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο ἴδεος ἐνδίοιο* (ut correxit Naeke p. 110, qui tamen minus bene ad Hecalae personam et ad cap. IV rettulit. cf. Hecker. p. 87 sq.), adolescens summae formositatis, ex cuius descriptione superesse videtur fr. 44 *ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος* [*ὡς θεῷ Ἀπόλλωνι*]. coll. Naek. p. 88 sq., cui recte subiungere Heckerus l. l. p. 108 videtur frag. anon. 23: *ἄνθει ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος.* Praeterea Naek. p. 85 etiam frag. 59 *στάδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα* ad Thesei vestitus descriptionem revocavit, quod mihi minus credibile, quoniam *στάδιος χιτών* a proficiscente Theseo alienus videtur esse magisque convenit sacrificanti, unde ad partem decimam revocavi, quo etiam frag. 66ᵃ *Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς* pertinere puto item a Naekio huc relatum.

IV. In hoc igitur itinere Theseus ad Hecalen pervenit, cuius cur casam intraverit poetam necesse est aliquam causam attulisse. eam fuisse puto quod imbre repente exorto Theseus madefactus erat et quamquam iam ad noctem dies vergebat, aliud tamen in propinquo hospitium non fuit. Atque tempestatis descriptionem habemus in frag. anon. 24 et 36, quae primus coniuncta ad Hecalen acute Heckerus l. l. p. 105 revocavit:

> *ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιον ἔην ἔτι, θέρμετο δὲ χθών,*
> *τόφρα δ' ἔην ὑάλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἤνοψ,*
> *οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πέπτατο δ' αἰθήρ.*

mox autem iam *μεγάλης δείλης* (nam fr. an. 201 ego certe

huc retraxerim.) tempestas coorta est, *ἐπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου Αἰγιάλεω θυμόεντος, ἄγον μέγαν ὑετὸν ἔστη* (scilicet *νέφος*), frag. anon. 46, quod recte duobus illis fragmentis addidisse Heckerum credo, quamquam paulo ille liberalior fuit, quod etiam frag. anon. 10 et frag. anon. 32 ad hanc procellam pertinere voluit, quae mihi Aetior. II 8 et II 7 potius frustula videntur esse. contra fragm. anon. 181 *καταιθυξ* | *ὄμβρος* hic olim locum habuerit. Ex hac igitur tempestate, quae iam coepit residere, Theseus ad Hecalae casam venit, *ἔλαχον δόμον* (fr. 449), quam obsedit *ἠριγέρων*, [*ὃν*] *ἀκανθίδα* [*φημίζουσι*] (fr. 400), et in ipsam incidit mulierem quae tum forte ierat aquatum. eius habitum qualis in conspectum Theseo venit describens poeta his versibus usus videtur esse:

ἔπρεπέ τοι προέχουσα καρῆς εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα
[βαῖνεν ἐπὶ προθύρου βραδέως μάλα·] γέντο δ' ἐρείκης
σκηπάνιον [γυίοισιν], ὃ δὴ πέλε γήραος ὀχή,
ἀδρανίῃ πόδε πολλὸν [ἐπὴν χεῖράς τε βαρύνῃ],
καί ῥα κατὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν
[ὕδατος ἠώρει] * * * *

coniunxi enim cum Naek. p. 110 seq. frag. 125, frag. anon. 48, frag. 181, quibus etiam fragmentum 520 de meo interposui et mea addidi supplementa, quae nolim quis pluris aestimet quam incerta interpretandi conamina. Et aquam ubi Theseus vidit longo itinere defessus et sitiens magnopere, statim aquam (quae fortasse *ὄμπνιον* vel *ὀμπνηρὸν ὕδωρ* — frag. anon. 49 — hic audiebat) hausturus erat, sed obstitit Hecale adolescentis valetudini verita dixitque *ἴσχε, τέκος, μὴ πῖθι*, fr. 510, quod recte huc rettulisse puto Naek. p. 124. etsi de loco paulo minus apto cogitabat. Ceterum Hecale quamquam *ἑσπέριον ξένον* (frag. anon. 166) tamen non exclusit, sed intrare iussit: *ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο* (frag. anon. 267). quod ille fecit, *διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην*, ut est in Callimachi fragm. 245. Ceterum in hoc capite aliquoties mihi a Naekii (p. 97—117) descriptione recedendum putavi, qui interdum minus aptum ordinem instituit et alia fragmenta minus recte huc revocavit (velut frag. 511 coll. Naek. p. 116), alia omisit quae commodissimum hic locum inventura esse quivis concesserit.

V. Iam hospitium Hecale Theseo praebet. Et primum quidem *τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν* (fr. 237), ipsa autem ignem in foco excitatura *παλαίθετα κᾶλα καθῄρει* (fr. 66ᶜ) et festinat *δανὰ ξύλα [τυτθὰ] κεάσσαι* (fr. 289), et mox *γρυνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη* (frag. anon. 84). ad hunc ignem Hecale Theseum transfert *ἐπασσοτέρω καθίσασα πὰρ πυρί* (fr. 494), quod, ut dicit, celeriter *ῥάκε' ἄξει* (frag. anon. 229). At his aliisque postea negotiis dum mulier operatur, non censenda est taciturnior fuisse, sed assidue cum Theseo confabulata est, nam *ἀείπλανα χείλεα γρηός*, ut est in fragm. anon. 2. velut quum Theseus miratus esset, quod Hecale casam non praeclusisset, *ἐπήλυσιν ὄφρ' ἀλέοιτο φώριον* (frag. anon. 26), semper enim vagari *φιλητῶν γένος* (frag. anon. 244), illa respondit: nec habeo quae quis furari velit, et quae habeo libenter me sciunt cum egenis partiri, ut semper ianuam meam debeant apertam invenire *γηφάγοι [ἀνέρες], οἵ τε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἄγρου | φοιτῶσιν*. coniungenda enim putavi frag. 58 et 497, quod suo more praemonstravit Hecker. l. l. p. 115. Deinde quum Theseus quoque Hecalae talis viri adventum miranti breviter narrasset quis esset et unde cur iret, rursus ex Hecale quaesivit quo casu factum esset, ut in hac solitudine habitaret. Tum illa contristata est, *ἀλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ* (frag. anon. 5 coll. Hecker. p. 123) dixitque: *τί δάκρυον εὕδον ἐγείρεις* (frag. 273); sed tamen casus meos tibi exponam, nam, ut est in frag. 294, *γρῆές ἐμεν*, quae quicquid animum pungit communicare cum aliis amant. Profecto (*ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν | σῦφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐόν περ* (frag. 49. nam ius iurandum aptissimum hic esse nemo negabit qui reputaverit quam non veri similis res Theseo videri potuerit praesertim mulieris habitum intuenti. ac conf. Naek. p. 152. extr. itaque ad eundem hunc locum refero etiam fragm. 66ᵈ: *ναὶ μὰ τόν*), profecto non fui olim talis, qualis nunc sum. ex nobili enim genere orta fui, nam saepe in sacris ataviae meae epulabantur *ἀμφ' ὁμέων κοκύῃσι καθήμεναι ἀρχαίῃσι* (frag. anon. 37), nec divitiis carebant maiores mei, *οὐ γάρ μοι πενίη πατρώιος οὐδ' ἀπὸ πάππων εἰμὶ λιπερνῆτις· βάλε μοι, βάλε τὸ τρίτον εἴη, [εὐτεκνίη παίδων]*, quod est

frag. 66[e], ubi ad explicanda ultima verba graecum supplementum quale esse potuit adieci. Sed liberis carens, qui mortuo patre ab aliorum iniuriis me defenderent, procul abhinc prope Athenas vivebam in demo Colono, non intacta quidem inviolataque, quamquam nullius commodis officiens *δινομένην πέρι βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ᾇλωα* (frag. 51, in cuius interpretatione — non reliqui agrum meum, coll. Hom. Od. V 208 — a Naekio p. 129 discedo); nam apud illos *εὐσεβίη τέθνηκεν* (frag. 519, et erant *ἀμίσαλλοί τε γέροντες [ὑβρισταί τε νέοι, οἳ] ἐποιήσαντό με φόρτον* (si quidem hic quoque frag. an. 71 et frag. 529 facili supplemento in unum contraxi.). haec autem incommoda tandem statui effugere et mihi persuasi securam me habituram vitam, in solitudine *οἰκίον εὖτε δέμοιμι* (frag. anon. 15). at in hanc quidem regionem, ubi nunc sum, *ἔκ με Κολωνάων τις ὁμέστιος ἤγαγε δαίμων | τῶν ἑτέρων*, frag. 428 (cui aptam huic loco interpretationem postea vindicabo). nam mox *πένης* hic facta sum (incendio puto vel calamitate). sed nihilo tamen minus est mihi satis ut mendicos, qui identidem ad me redeunt (*πτωχῶν [γὰρ] πήρη οὐ πίμπλαται*, ut est in fragm. 360) et viatores adiuvem et in posterum quoque contenta vivam sorte mea, dummodo *εἴη μοι βίοτος πανεπάρκιος, [οὐλομένῃ δὲ] γαστέρι μοῦνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ* (nam fr. anon. 51 et fr. an. 43 facillimo negotio in unum coire versum videbantur), et dummodo senectus ne esset (ut est in frag. 323: *ἆ πάντων ἆ γῆρας*) hanc enim libentissime rursus exuerim (*αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι*, fr. 286). — Interea aquam ad ignem anus apposuerat, *γέντο δ' ἀλυκρὰ [ὕδατα]*, quod frag. anon. 6 legimus, ut iam posset Hecale de lavandis Thesei pedibus cogitare. non solebant enim hospites ad coenam accedere, [*πρὶν πόδε*] *τινθαλέοισι κατικμήναιντο λοετροῖς* (frag. anon. 60). Sed quum Hecale in apparandis cibis occupata esset, solus negotium illud administrasse Theseus videtur, quem petentem ex Hecale, ut digito tantum quibus opus sibi esset rebus demonstraret, exaudire mihi videor ex fragm. anon. 66: — *φράσον δέ μοι, εἰς ὅτι τεῦχος χεύωμαι ποσὶ χύτλα καὶ ὁππόθε [μάκτρον ἕλωμαι]*. quae quum ille monstrante muliere attulisset, etiam aquam

apposuit, ἐκ δ' ἔχεεν κελέβῃ, μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλο (frag. anon. 34). Quae dum ille facit, Hecale coquendi negotio intenta est. Primum enim pultem paravit, ex cuius rei descriptione eum locum superstitem habemus, ubi ahenum iam redundans raptim de igne tollit, ut iterum desiderans truam suam (qua iam antea usa erat) et pulte iam frustula super vasculi oram in terram stillante:

> αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλην
> αὖτις ἀπαιτίζουσαν ἑὴν εὐεργέα λάκτιν
> καὶ κρῖμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε,

quae sunt fragmenta anon. 41, fr. 178, fr. 205 et sine ulla mutatione in hunc nexum ligari poterant, quod fugit Naekium, ultimum tamen fragmentum verissime explicantem p. 143 sq. Deinde coctum pernae suillae frustrum appositura hospiti anus erat, qua in re Callimachum sequutus est Ovidius in loco iam a Ruhnkenio laudato, Metam. VIII 647, ubi de Baucide et Philemone loquens furca, inquit, levat ille bicorni sordida terga suis nigro pendentia tigno. Ovidiana enim haec quis neget elucere ex frag. 246 δίκροον ἤρυγε φίτρον αἰωρημένη * * *, ac de eadem sue Theseo ipsa dixit Hecale frag. an. 31: τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἐνέτριφον (olim nimirum in demo Colono, unde mactatam et fumo duratam secum huc attulerat et denuo hic in μελάθρῳ suspenderat). Interim sedula anus mensam apposuerat iisque instruxerat epulis, quas diu paratas habebat nec nunc demum coqui necesse erat, panem dico atque placentam et lactucam maceratam. et de illo quidem poeta loquitur frag. 454, 157, 190: ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅλις παρέθηκεν ἑλοῦσα, | οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες et quales cum meridie sibi expetunt, tum quando δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου, quae rectissime iam a Naekio p. 145 sunt consociata, nisi quod inter primum et secundum versum minus recte statuit hiatum esse, qui mihi potius inter secundum et tertium fuisse videtur, ubi quae excidisse putem modo addidi meis verbis. Praeterea apposuit placentas, quarum quaeque, ut ait, στρογγύλος ἐστὶ λίθος (frag. 516), et quas olim coxit, ut potuit pauper mulier [Δημητέρος ἀκτὴν] εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς (fr. 232), tum addit

*σόγχον τε κρῆθμόν τε [καὶ * * * * * *]*
[βούτομον], ὅττι μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνοι,
γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν
εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα,

sive qua alia ratione poeta composuit quae sunt in fragm. 63, 64, 60, 250, 50. certe displicet Naekii ratio p. 138, qui male admiscet *ἠριγέροντα* (cf. cap. IV p. 180) et fr. 60, et omittit fr. 250 (*ὅτι μάλιστα κ. τ. λ.*) et frag. 282, *ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν*.

VI. Ad hanc igitur coenam Hecale Theseum adduxit qui diu fuerat *ἄκμηνος δόρποιο* (frag. anon. 4), blandeque ad edendum invitat. velut carnem ei commendat dicens *δέχνυσο μηρῶν* (frag. anon. 85) —, *ὁ δ' αὖθι παρὰ φθόϊας [χέρ' ἴαλλεν]* ut est in fragm. 337. Sed inter epulandum etiam sermonibus eos oblectatos fuisse et tempus fefellisse consentaneum est. Et Hecale, qua erat non solum garrulitate, sed etiam curiositate, ut anus, quum Theseum videret plane singulari capillorum habitu instructum nec tali, *ὡς κτενὶ κορσωτῆρος ὕπο τρίχα καλλύνονται* (frag. anon. 128), quae huius rei causa esset quaesivit, ubi usa est frag. anon. 259 et frag. 311 sic ut puto coniungendis et explendis:

τοῦτό γέ μοι χάρισαι, [μάλα δ' ἀτρακέως κατάλεξον]·
[ἄλλοι· μέν ῥα νέοι τί νυ κουροτρόφοισι θεοῖσι
πᾶν κείρουσι τρίχωμα], σὺ δ' ἐγκυτί, τέκνον, ἐκέρσω
[πρόσθε μόνον κεφαλῆς];

ad quae Theseus respondit narrans quae traduntur a Plutarcho vit. Thes. V: *ἔθους ὄντος ἔτι τότε τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ παίδων ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς ἀπάρχασθαι τῷ θεῷ τῆς κόμης, ἦλθε μὲν εἰς Δελφοὺς ὁ Θησεὺς καὶ τόπον ἀπ' αὐτοῦ τὴν Θησείαν ἔτι νῦν ὀνομάζεσθαι λέγουσιν, ἐκείρατο δὲ τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον, ὥσπερ Ὅμηρος ἔφη τοὺς Ἄβαντας· καὶ τοῦτο τῆς κουρᾶς τὸ γένος Θησηῒς ὠνομάσθη δι' ἐκεῖνον.— ὅπως μὴ παρέχοιεν ἐκ τῶν τριχῶν ἀντίληψιν τοῖς πολεμίοις ἀπεκείραντο.* Imprimis autem Hecale ex Theseo quaesivisse videtur qui factum esset ut solus nunc ad pugnam tam difficilem proficisceretur. incepit autem, ni fallor, a frag. anon. 62, a quo non multum abfuisse puto frag. 299 ita fortasse illi adiunctum:

Αἴθρην τὴν εὔτεκνον ἐπ' ἀγρομένης ὑδέοιμοι,
[ἥ τέ σε τοῖον ἔτικτε, καλὸν καὶ σώφρονα παῖδα]

[ἔξοχα τῶν ἄλλων], τὸ δ' ἔχω σέβας, [ὅττι σε μοῦνον]
[εἰσορόω στείχοντα μάχην ἔπι τοῖο πελώρου],

cui agricolae multi resistere frustra conabantur. De qua re ut constaret mulieri, Theseus narrat se et educatione sua et rebus mox gestis ad singularis pugnae genus, quale nunc intenderet, satis praeparatum esse. Primum enim, inquit, paenepuer ἔτι πλοκάμοισι περίθριξ (frag. anon. 56) venationi deditus eram et saepe cum bestiis feris solus pugnabam in adiacentes etiam Troezeni regiones exspatiatus. neque enim credibile est poetam omisisse venationem, quae et viros pugnaces creat et qua eruditus a Chirone Theseus omnes Graeciae hostes solus delevisse dicitur (cf. Xenophon. de Venat. 1.) atque ita commodissimus locus duobus inventus est fragmentis quibus Naek. p. 207 sedem in Hecale assignavit, quamquam quonam referret non habebat. sunt autem frag. 186 et 110, quae acutissime ille vidit aliquot versuum excidio interrupta esse, eorumque versuum speciem affabre tornatam proposuit p. 214, quo nunc licet nobis paulo esse liberalioribus. nam unum praeterea versum qui huc pertineat ipse Callimachus suppeditare videtur, frag. 478, post Naekii demum tempora evulgatum. Hoc igitur modo existimo Callimachum agros vicinos in quos Theseus abiit venaturus enumerantem et partim eorum memorabilia memorantem in hac re versatum esse:

εἰς Ἀσίην Ἅλυκόν τε καὶ ἀμπόλιν Ἑρμιονήων,
Δηῶ ὅπου Κλυμένου τε πολυξείνοιο δάμαρτα
[μέλπουσ', ἠδὲ βραχεῖα καταίβασις ἔστ' Ἀίδαο],
[καί ῥ' ἐλθοῦσ' ἔμαθεν Δημήτηρ ἧς περὶ κούρης]·
τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήιον οὔτι φέρονται
μούνῃ ἔνι πτολίων, ὅ τε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλους
ἐν στομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντείης ἐπίβαθρον
ἀνθρώπους, δανάκην,

ubi in ultimo fragmento edendo fere Naekium sequutus sum, quos autem ipse finxi versus, eorum argumentum sumpsi partim ex Strab. VIII p. 373 Cas. (coll. Eustath. ad Il. p. 286, 45): παρὰ Ἑρμιονεῦσι τεθρύληται τὴν εἰς Ἅιδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον —, partim ex Suid. II 2 p. 367, qui postquam primum Callimachi versum τοὔνεκα — φέρονται apposuit, in hunc modum pergit: ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ (num ἐν αἰγιαλῷ παρ' Ἑρμιονεῦσι?

aliter Naek. p. 211) καταβάσιόν ἐστιν εἰς Ἅιδου, εἰς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς Κόρης καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφεσιν τοῦ πορθμηίου, ubi aliam rei causam traditam vides (ac tertiam praeter primam indicat Orph. Argon. 1144 Herm.), sed quod addit Suidas καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς ἄφεσιν τοῦ π., patet non esse nisi vocis Callimacheae τοὔνεκα interpretationem paulo pinguiorem. — Deinde Theseus saepe iam, dum ex Troezene Athenas iter faceret, solum se dicit nec ullo adiuvante pugnasse contra eius modi πέλωρα quae agros devastarent et itinera proficiscentium infestarent eaque omnia debellavisse. Narravit igitur de Peripheta, Sinide, sue Cromyonia, Scirone, Cercyone, Polypemone sive Procrusta quos interfecerit. nam omnes hos Callimachum memorasse probabile est, etsi e fragmentis non constat de omnibus, ut de Peripheta nullum invenio fragmentum quod intellegi possit. sed de reliquo post Epidaurum et Peripheten itinere Thesei recte fortasse Naek. p. 173 seq. interpretatur frag. 166: καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος, et frag. 56 Λύρκειον (i. e. ὄρος Ἄργους). Nec de Sinide quicquam indicatum in fragmentis se repperisse Naek. p. 175 affirmat, nisi quis forte de Perigune, Sinidis filia, in frag. 521 cogitandum censeat. at hoc nimis incertum est, sed paulo probabilior Heckeri coniectura p. 122, de Perigune Theseum fugiente agi frag. anon. 7.: πᾶσα δ' ἀπορρὼξ | πέτρη ἔην ὑπένερθε καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν, et frag. anon. 1: ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν | ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο coll. Plutarch. Thes. VIII. Nec de sue Cromyonia ullum est in Callimachi fragmentis vestigium vel levissimum. Sed de Scirone certa res propter frag. 378, atque etiam certior de Cercyone, non tam ob fragm. 348, ab aliis huc relato, quam ob frag. 143: — ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν | Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων, frag. anon. 20: ἤχι κονίστραι | ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασιν, ubi pronomen ἡμῖν (i. e. Atticis, ita ut de Hercule quoque cogitandum sit, nisi ὑμῖν legendum) et πεπλήθασιν docent haec ipsum suis verbis Theseum narravisse in extremo certe fragmento praesenti historico usum. Postremo quod de Polypemone quoque Theseum narrasse Naek. p 191 conicit, quoniam fr. 434 (ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν) aliquam eius nominis originationem continere videatur, ego talem

originationem poetam hac potius ratione daturum fuisse crediderim: ὅ πήματα πολλὰ τέλεσκεν. Sed perpetratis his facinoribus Theseus putandus est dixisse recta via Athenas se contendisse, quo in itinere (stantem, opinor, in Aegialeo vel Poecilo monte) a sinistra parte procul se vidisse *Κούλουριν* (frag. 66[h]) sive Salaminem insulam, a dextra parte urbem Minervae, ἧτ' ἐπ' ἄκρης πόλιος θιναῖς Γλαυκώπιον ἵζει (frag. 66[f]), intermedium autem promontorium quod *Κωλιάς* dicebatur (frag. 66[g], si quidem de eius promontorii situ recte statuit Leake, Dem. Ath. p. 45 Westerm.). Addit Theseus, tandem Athenas se venisse et ab Aegeo agnitum esse, sed non diu ibi otiose mansisse. Quum enim, inquit, Attici interim Marathonii tauri feritate premerentur, unum de suis elegerunt,

> [δείματος] ὅστ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης
> [ἔλθοι, ἄγοι δὲ βοηθόν]· ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου
> καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος
> [εὐθὺ δ'] ἀπὸ τριόδοιο Λυκηΐδος [ἤνυσα δεῦρο].

hanc enim vicinitatem olim fuisse arbitror fragmentis 288, fr. 141, frag. anon. 318, quod quo modo fieri potuerit supplementis certe meis indicare volui, quum ipsa Callimachi verba frustra quaeramus. — His atque talibus sermonibus tempus fallunt, donec cubitum ire placet. Sed Theseus oblatum sibi ab anu unicum quem habebat lectulum accipere noluit addens: λέξομαι ἐν μυχάτῳ· κλισίη δέ μοί ἐστιν ἑτοίμη, frag. anon. 35, quod rectissime quidem huc revocare Hecker. p. 94 et 117 videtur, sed minus apte Hecalen haec dicentem facit, quae Theseo suum ipsius lectulum concesserit, cui nec alterum quod huc pertinere Heckerus statuit, frag. anon. 64 (θῆκε δὲ λᾶαν | σκληρὸν ὑπόκρηνον) satis convenit, ut hoc quidem malim ad incerti poetae *Μυθικά* referre. — Et ita quidem pernoctant,

> τόφρα δ' ἀνίσχουσα βλοσυρὸν λόφον ἔγρετο Τιτώ,
> αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα
> [ἀνθόρε γραῦς, ξεῖνον δὲ φίλον πρὸς μῦθον ἔειπεν],
> ὡς ἔμαθεν καὶ κεῖνον ἀνιστάμενον [παρὰ κλίνης]·
> ἔγρεο καί τιν' ἔχοντα περίπλοον [ἴσθ' ἀλάλησθαι]
> [ταῦρον] * * *

ut non iam liceat tibi otiari taurum investigaturo et debellaturo. iterum enim quattuor fragmenta, 206, anon.

Vix autem precatus erat (Apollinem maxime, cui postea taurum sacrificaturus erat), *νόμον δ' ᾔεισεν Ἄρηος* (frag. 526), quum taurus irruit cornibus adversarium confixurus. At Theseus, *οἷος ἐκεῖνος ἀεὶ περιδέξιος ἥρως* (frag. 303), ictum non exspectavit, sed *φῇ νέος οὐκ ἀπάλαμνος* (frag. 518) ex obliquo tauri cornua corripuit et *θηρὸς ἐρωήσας ὁλοὸν κέρας* (frag. 249) adversarium prostravit et *εἱμένος αἴθοπι χαλκῷ* (frag. anon. 353) astabat et feram depressam tenebat, dum ab aliquibus ex spectatorum numero vinciretur, quos multos iam propius accurrisse ad spectandum probabile est. Tum taurum

[*δοιώ*]
[*πρὸς πόλιν*] *ἄνδρε νέοι Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες*
[*ἤγαγον, ὧν*] *ὁ μὲν εἷλκεν* (*ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης*),
[*ἄλλος δ' αὖ κοτόπισθε τίνασσ' ἣν εἶχεν*] *ἄκαιναν,*
ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης

(nam tali vinculo constricta olim hic fuisse puto fragmenta 234, 275, 214). illi enim viri iuvenes taurum iussi erant Athenas ducere, ubi eum Theseus populo commonstraturus et per urbem actum in acropoli Apollini sacrificaturus erat (vid. Plutarch. Thes. XIV coll. Pausan. I 27 et Diodor. IV 59).

IX. Verum dum ab his iuvenibus *νωθὴς* vel *νωθρὸς ὁδός* (frag. anon. 208) Athenas conficitur, interea Theseus, qui *Μαραθώνιον ἔργον* (frag. anon. 45[a]) perfecerat, denuo ut promiserat Hecalen visurus ad eius casam contendit. quo quum pervenit et aliquot homines vidit tumulum fodientes, ex his quaerit: *παραὶ τίνος ἠρίον ἵστατε τοῦτο* (frag. 241). respondent illi, Hecalen esse quam sepeliant. tum Theseus dolore perfusus Hecalae sortem queritur et cum colonis illis eam sepelit atque post legitimam sepulturam [*ἀλλ' ὅτε δὴ κτερέιξε*], *θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*, frag. anon. 94 —, ita alloquitur: iam in orcum propera, *ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν* (frag. 440), ut cito in Hadem te transferat. neque enim iure excluderis, quum rite iam sepulta sis (cf. Hom. Il. XIII 71 coll. Od. XI 52 seqq.), — et paulo post (frag. 131):

ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμαλγέες οὐ περόωσιν.
πολλάκι σεῦ καί, μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν,

quorum ultima promittere videntur *Ἑκαλήσια* quae mox The-

seus instituturus erat. Ubi quum poetae denuo Hecalae memorandae occasio erat, cuius sane memoria finitum carmen fuisse probabile est, non patet necessariam Naekii coniecturam esse, frag. 131 in fine totius carminis positum fuisse. quod nisi vir egregius putasset, non dubito quin quae ipsi sunt capita nonum et decimum, eorum ordinem inversurus fuerit.

X. Hoc confecto negotio Theseus Athenas redire properat et tauri, quem per urbem ducturus erat populo spectandum, cornua coronis redimit (*ἀμπισχὼν κεφαλήν*, frag. anon. 361) seque ipsum exornat, *στάδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα, τῶν κανόνων ὦησι περὶξ λεγνωτὸν* [*ὕφασμα*], si quidem recte ut puto coniunxi frag. 59 et frag. 499. atque etiam mulieres eum ad festum diem exornare student: *αἱ δὲ γυναῖκες | στόρνῃσιν* [*λευκῇσιν*] *ἀνέστεφον* frag. anon. 59). nam de Theseo haec dicta esse testatur qui affert Suidas, ut non iam de tauro a mulieribus ornato cogitari liceat. Multi autem tum Athenas ad spectandum taurum homines ex agris convenerant, ut solebant quando Athenienses *Ληναῖα* celebrabant *Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς* (frag. 66ᵃ). qua stipatus hominum corona Theseus taurum per urbem duxit et in arce Apollini Delphinio immolavit. Postremo *Ἑκαλήσια* Jovi *ἑκάλῳ* instituit et Hecalae primus sacrificavit (cf. Naek. p. 275 seq.), de quibus sacris in Callimachi quidem reliquiis nihil relatum invenimus, sed apertum habemus Plutarch. Thes. XIV testimonium. *ἔθυον Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκάλῳ Διῒ καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων* (*ἔθυον αὐτῇ* dicit Etym. Mag. p. 319, 46) *Ἑκαλίνην ὑποκοριζόμενοι διὰ τὸ κἀκείνην νέον ὄντα κομιδῇ τὸν Θήσεα ξενίζουσαν ἀσπάσασθαι πρεσβυτικῶς καὶ φιλοφρονεῖσθαι τοιούτοις ὑποκορισμοῖς*. nisi forte in hac carminis parte nomine *ἀσπαστύς* (frag. 427) usum esse poetam putas. Sed his expositis Callimachum iterata Hecalae brevi laudatione finem carmini imposuisse existimo.

Atque haec quidem fragmenta partim post alios, partim nunc primum nobis licebat Hecalae carmini includere. alia autem multa praeter haec eodem Heckerus revocavit, quae quo iure de Hecale narrationi interponat vel nullam vel parum verisimilem causam invenio. nam quo uno plerumque argumento, pravo illo de Hecale ab ipso Suida lecta commento, id plane incredibile esse supra significavi. Argumento igitur

plane imbecillo Heckerum obtrudere Hecalae voluisse puto frag. 183 *ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον* (cf. Hecker. p. 90), et frag. 475 *ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήτειρα κάμινος*, quod ille p. 105 cum frag. anon. 38 (*Κωλιάδος κεραμῆες*) et frag. anon. 42 (*λάτριν ἄγειν παλίνορσον ἀεικέα τῷ κεραμῆι*) coniungendum statuit, et frag. 308: *οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι* (p. 115 seq.), et quae fere omnia unius Suidae parum loquaci testimonio debentur: frag. anon. 22 *πότμον ἐλινύσειεν* (p. 108), frag. anon. 30 *ἕρπετα ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφεν* (p. 109), frag. anon. 8 *ἀσταγὲς ὕδωρ* (p. 109), frag. anon. 13 *γέγειαι βόες* (p. 109), frag. anon. 40 *κύματος ἄκρον ἄωτον* (p. 111), frag. anon. 33 *κατὰ ῥάβδον ἔφρασε* (p. 111), frag. anon. 12 *γαμβρὸς Ἐρεχθῆος* (p. 111), frag. anon. 16 *Αἰγεία θάλασσα* (p. 111), frag. anon. 3 *ἀήσυρον ὂν γόνυ κάμψει* (p. 111), frag. anon. 21 *νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν* (p. 112), frag. anon. 64 *θῆκε δὲ λᾶαν σκληρὸν ὑπόκρηνον* (p. 118), frag. anon. 54 *εἰ δὲ Δίκη σε | παρπόδα μὴ τιμωρὸς ἐτίσατο, δὶς τόσον αὖθις | ἔσσεται ἐν πλεόνεσσι παλίντροπος* (p. 122), frag. anon. 45 *τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ* (p. 123). qua in re eo usque Heckerus sive audaciae sive inconsiderantiae progressus est, ut vel fragm. anon. apud Suid. I 1 p. 884 *αὐχμηρὰ τράπεζα* immittere in Hecalen voluerit, etsi ionismus *αὐχμηρή* efflagitat et metrum clare obloquitur. Quae autem non coniectura aliqua, sed indubitabili veterum scriptorum testimonio ad Hecalen referenda fragmenta sunt, haec habemus non sane multa:

41.

Τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται
ἦρα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήιστον.

„Schol. Aristoph. Acharn. (127): *οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων* (leg. *ὑποδεχομένων*)· *μέμνηται καὶ* — Καλλίμαχος ἐν 'Εκάλῃ· *τῖον δέ ἑ πάντες ὁδῖται ἢ ῥα φιλοξενίης ἔσχε στέγος ἀκλήιστον.* sic quidem edit Froben., Aldina vero *ἔσχε ἐς γῆν τέγος ἀκλήιστον.* legendum *ἔχε γὰρ τέγος ἀκ.* Suid. I 2 p. 119: *'Εκάλη, ὄνομα κύριον, ἡ ἡρωῒς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἣ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔσχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον.* Lege *τέγος. φιλοξενίης* autem casu genitivo post *τῖον* i. e. *ἕνεκα φιλ.*, ut *ἐπαινῶ σε τῆς ἀρετῆς.*" Bentl. Ex eodem atque Suidas

fonte hauserunt etiam Etym. Sorbon. apud Gaisford. ad Etym. Magn. p. 319, 44 et Etym. Gud. p. 174, 55 (qui habent ἔχει γὰρ τέγος ἀκλήϊστον), item Cram. Anecd. Oxon. II p. 436, 10 (ubi ἔσχε γὰρ τέγος ἀκ.), sed in Etym. Magn. et Florent. l. l. versus frustulum excidit. Praeterea Gregor. Nazianz. III p. 302 hinc suum illud habet τέγος ἀκλήϊστον, Nonnus autem Dion. XX 282 et Marian. in Anthol. Pal. IX 668, 13 δόμον ἀκλήϊστον, sed τέγος etiam alii, cf. Naek. Opusc. I p. 248, de Hecal. p. 101 seq. Bentlei emendationem in schol. Aristoph. et Suida probant editores, praeterea ἦρα dant, quod egregie Valcken. epist. ad Ernest. p. 49 Tittm. restituit coll. Dosiad. in Anthol. Pal. XV 26 extr. et anonym. in Anthol. IV 209, 5 ap. Jacobs. Anth. Pal. Tom. II p. 717). nam nauci non est Blomfieldi hariolatio, ἦ ῥα divisim legendum et subaudiendum esse χάριν punctulo post ὀδῖται posito. — De loco quem in Hecale fragmentum obtinuerit cf. Hecal. cap. 11 coll. Naek. p. 101, Hecker. p. 96 et 114 seq.

42.

Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.

„Schol. Aristoph. Ran. (1297): καλεῖται — τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί, ἱμαῖον· Καλλίμαχος· ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. Suid. (I 2 p. 990): Ἱμαῖον, ᾆσμα, τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾶν· οἱ δὲ μυλωθρικόν· καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἱμαῖον ἀείδει. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· lege ὑδατηγός. idem alibi (II 2 p. 1295): ὑδατηγὸς ἀνήρ, ὁ ἀντλῶν.“ Bentl. Quod Ruhnkenius addit, legendum potius esse ex Moschopul. περὶ σχεδῶν p. 16 καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον | ἀείδει, non probo. De ἱμαῖον cf. Nauck. de Arist. Byz. fragm. p. 184, de sede fragmenti cf. Proleg. Hecal. coll. Naek. p. 30 seq.

43.

Αἴθ' ὄφελες θανέειν ἢ πάννυχον ὀρχήσασθαι.

„Suid. I 2 p. 26: αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύστατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα, ὅταν λάβωσι, τὰ παιδία περιάγουσιν, ἡ δὲ μὴ βλεποῦσα δι' ἡμέρας ὥσπερ ὀρχεῖται· ἢ ὅταν πληγῇ, τελευτῶσα στρέφεται ὥσπερ ὀρχουμένη. Καλλί-

μαχος ἐν Ἑκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς. versum ita restituendum puto: *αἴθ' ὄφελες θανέειν ἢ ὕστατον ὀρχήσασθαι.*" Bentl. Testibus addendi Zonar. p. 97 et gramm. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 103, ubi eadem sunt vitia quae Bentl. correxit, *θανεῖν ἢ πανύστατον.* Sed ultimum non recte curavit vir eximius, nam *θανέειν* et *ὕστατον ὀρχεῖσθαι* quum idem plane significent, magis placet quod e Suidae codice C (*πάννυχον*) restituit Naek. p. 243, etsi de mensura vocis *ἤ*, qualis est in Bentleiana lectione, nulla potest esse dubitatio. cf. Naek. p. 240 seq. Sedem fragmento supra cum Naekio assignavi Hecalae capiti VII.

44.

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος.

„Etym. Magn. (p. 144, 49 coll. Herodian. I p. 502 Lentz. et Eustath. ad Il. p. 140, 13): *ἀρμῷ σημαίνει τὸ ἀρτίως. ὁ δὲ τεχνικὸς λέγει, ὅτι παρὰ τοῖς Συρακοσίοις διὰ τοῦ ι γράφεται. ἐκεῖνοι γὰρ ἀρμοῖ λέγουσι κατὰ συστολὴν τοῦ ω εἰς ο· οἷον παρὰ Καλλιμάχῳ* (frag. 230)· *ἀρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῆ ὡς ἀπὸ βουγενέως. σημαίνει τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως· ἀρμοῖ που κακείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος· οὕτως Θέων ὁ τοῦ Ἀρτεμιδώρου.* Apud Suid. (I 1 p. 748) est *ἁβρὸς ἴουλος*, mollis lanugo: *ἀρμοῖ που· ἀρτίως, νεωστί. οὕτω που Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· ἀρμοῖ που κακείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος.*" Bentl. Cum Etym. Magn. de *λεπτός* conspirat Etym. Florent. p. 44, item Favorinus p. 123 Dind., at Zonaras p. 310 et Lex. Paris. 2667 apud Bast. ad Gregor. Corinth. p. 368 nihil habent praeter *ἀρμοῖ που* (*ἁρμοι* cod. Dresdens. apud Tittmann p. XVII, *ἁρμοί* lex. Parisin., Bast. l. l., sed *ἀρμοῖ* et *δασύνεσθαι* et *περισπᾶσθαι* grammatici affirmant. cf. Herodian. vol. I p. 538, 13. II p. 28, 14. — I p. 502, 9. II p. 370, 30. p. 478, 25. et sic scribitur etiam in Cram. Anecd. Oxon. I p. 163, 16. Hesych. I p. 284 et Aeschyl. Prom. 616, a quo ut alia multa *ἀρμοῖ* sumpsisse Callimachus videtur. contra Callimachi hunc versum in rem suam convertit Apollon. Rhod. I 972: *ἀρμοῖ που κακείνῳ ὑποσταχύεσκον ἴουλος*, quem posten ipse ita immutavit: *ἴσόν που κ. τ. λ.* cf. Gerhard. lection. Apollon. p. 7 seq. *Λεπτόν* (recte Bentleium et Naekium p. 91 alteri praetulisse non dixerim. nam etiam Nonn. Dion. X 179 habet

ἁβρὸς ἴουλος. et Herodianus, cui sua debet Etym. Magn. cum asseclis suis, hic quoque memoriter citando Callimachi versum paululum corrupisse putari potest. istud enim laboriosissimo viro saepius accidisse constat. De κἀκείνῳ cf. Naek. p. 89 et 92, de sede fragmenti cf. Hecalae cap. III coll. Naek. p. 88 seq. et Hecker. p. 108.

45.

Νηπείης ἤ τ' ἄργος, ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

„Apollon. Rhod. I 1116: *ἔστιν δὲ καὶ πεδίον Νηπήιον Ἀδρηστείης*, ubi scholiastes: *πεδίον Νηπείας ἔστι περὶ Κύζικον· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· Νηπείης, ἤ τ' ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.* scribo: *ἤ τ' ἀγρός, Νηπείης ἀγρός* i. e. *πεδίον.*" Bentl. Praeter hanc Bentlei coniecturam recipiendum erat nobis egregium Godofredi Bernhardy inventum ad Dionys. Perieg. p. 905 *ἄργος* scribendum censentis coll. Eustath. ad Dionys. 419 p. 175: *ὁ γεωγράφος* (Strab. VIII p. 372 Cas.) *φησίν, ὅτι οἱ νεώτεροι καὶ μάλιστα Μακεδόνες καὶ Θετταλοὶ ἄργος τὸ πεδίον φασί.* Ipsi regioni nomen fuit *Ἀδράστεια* vel *Ἀδραστείας πεδίον*, ut testantur Strabon. XIII p. 588 C et ex eo Stephan. Byz. p. 28, 6. Fragmentum ubi quave ratione et quibus coniunctum fragmentis Hecalae insertum fuerit suspicatus sum in Hecalae cap. VII extr. coll. Naek. p. 264 seqq. atque Hecker. com. Call. p. 121 et in Schneidew. Philol. IV p. 479.

46.

Βουσσόον, ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

„Suid. (II 1 p. 913): *μύωψ, μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ· βοῦς σῶος μύωψ, ὁ τὰς βοῦς σοβῶν καὶ διώκων.* lege *βουσσόος, μύωψ.* scholiastes vetus ad Odyss. (XXII 299): *οἶστρος ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔστι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφήν, ὅπερ, ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. καὶ Καλλίμαχος· βοὺς σοὸν οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.* lege *βουσσόον, ὅν τε.* idem ibid.: *ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· καὶ Καλλίμαχος περὶ τοῦ μύωπος βουσόον. οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.* lege: *Καλλί-*

μαχος περὶ τοῦ μύωπος· βουσσόον ὅν τε.“ Bentl. Testibus adde Etym. Gud. p. 423, 38: *καὶ Καλλίμαχος· βοῦς σόον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβή*, Etym. Angel. in Ritsch. Opuscul. I p. 689 (*βοῦς σόον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί*), Lexic. cod. Parisin. 2630 in Adnot. ad Etym. Magn. pone Etym. Gud. p. 985: *καὶ Καλλίμαχος· βουσσόον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί*, qui Bentlei *ὅν τε* firmant. praeterea *βουσόον* uno sigma scribendum fuit, ut fecerunt etiam Dindorf. in schol. Odyss. l. l. Bergk. Anthol. lyr. (II) p. XIII. nam quod recentiores poetae ut similia multa (cf. Lobeck. Elem. Path. II p. 63), ita praeferunt *βοοσσόος*, Quint. Smyrn. V 64, Non. Dionys. IV 31. XI 149 et 191 etc., in ea forma, in qua metri necessitas sola duplex sigma expressit, nihil alteri praesidii esse patet. Idem autem Bergkius cur l. l. spreta Suidae auctoritate fragmentum ad *Ἰοῦς ἄφιξιν* aliquando voluerit, non perspicio. nam aptissimus in Hecale locus fuit cap. II. cf. Naek. p. 60, qui etiam post alios monuit Callimachi locum expressisse Apollonium Rhodium III 277: *οἶστρος τέλλεται, ὅντε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.*

47.

Ὁππότε λύχνου
δαιομένου πυρόεντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες.

„Scholiastes Arati (976): *τὸ πῦρ μὴ φέρον τὸ ὑγρὸν τοῦ ἀέρος τοῦ ἐμπεσόντος ἀφίησί τινας σπινθῆρας. ὅπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος νοήσας εἶπεν· εὖτ' ἂν λύχνου δαιομένου ἄδδην ἐγένοντο μύκητες. προσέχειν οὖν δεῖ, ὁπόταν καὶ περὶ τὰς μύξας τῶν λύχνων μύκητες ἀθροίζωνται.* Scholiastes Aristoph. ad Vesp. (262): *φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γενέσθαι οἱ περὶ τὴν θρυαλλίδα σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν —. ὅθεν τεκμαίρονται τὸν ὑετόν· καὶ Καλλίμαχος· ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.* grammaticus ineditus in bibliotheca publica Oxonii (editus nunc in Museo philol. Cantabr. V 1833 p. 423 et in Cramer. Anecd. Oxon. III p. 230 coll. Cram. Praef. vol. III p. III.): *πῶς κλίνεται τὸ μύκης; μύκου καὶ μύκητος. καὶ πόσα σημαίνει; τέσσαρα· τὰ κάρβουνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάβῃ· ὡς πότε λύχνος δαιόμενος πυρόεντες ἄδην ἐγένοντο μύκητες*, legendum: *ὡς*

παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάλῃ, et reliqua sic ut edidimus." Bentl. Accedunt grammaticus in codice Baroecian. 159 apud Gaisf. ad Archiloch. fr. 92 (in Poet. Minor. I p. 319) et Choerobosc. in Theodos. p. 139, 25 (= Bekk. Anecd. p. 1399 coll. Herodian. I p. 60, 30. II p. 678, 36 Lentz.): μύκης μύκου καὶ μύκητος· τοῦτο διάφορα σημαίνει· σημαίνει γὰρ καὶ τὰ κάρβονα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ· ὁππότε λύχνου δαιομένου πυρέεντος ἄρδην ἐγένοντο μύκητες. σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἀμανίτας τοὺς περὶ τὰ δένδρα γενομένους κ. τ. λ. Unde iure Naek. p. 245 sumpsit ὁππότε. nam quod Valcken. epist. ad Ernest. p. 49 Tittm. Arati scholiastae verbis innixus coniecit εὖθ' ἅμα, parum placet. — Fragmento in Hecal. cap. VII quo modo olim locus fuerit supra conieci p. 188. adde Naek. p. 245 seq.

48.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρκέος Ἠελίοιο
χῶρι διατμήγουσι καὶ εὔποδα Δηωίνην
Ἀρτέμιδος.

„Scholiastes Pindari Nem. I 3: ἔχοι δ' ἂν οὐ φαύλως δέμνιον Ἀρτέμιδος λέγεσθαι τὴν Ὀρτυγίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν. ἱερὰν γὰρ πᾶσαν νῆσον τῆς Φερσεφόνης φασίν. ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ (lege Ἑκάλῃ)· οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρκέος Ἠελίοιο χωρίον διατμήγουσι καὶ εὔποδα Δηϊώνην Ἀρτέμιδος. Pro ἐν αὐτῇ lege ὅτι δ' ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἀρτέμιδι: eadem est ac Diana. Rationem reddit scholiastes, cur Ortygia sive Sicilia Pindaro dicatur δέμνιον Ἀρτέμιδος, cubile Dianae scilicet eam insulam sacram esse Proserpinae, quam eandem esse Dianam. id vero probat auctoritate Callimachi reprehendentis eos qui Apollinem a Sole et Proserpinam a Diana alios esse voluerunt. Pro χωρίον reposuimus χῶρι i. e. χῶρις, de quo vide Etym. Magn. (p. 607, 23) et Eustath. (p. 122, 10. p. 630, 25. p. 1879, 55). Δηϊώνη est Proserpina, utpote Δηοῦς i. e. Cereris filia. Denique huc pertinent illa Suidae (II 2 p. 43): πανάρκέος, τοῦ μεγάλου, τοῦ δυνατοῦ. ἡλίου δὲ πανάρκέος, τοῦ πανταχοῦ λάμποντος. respexit ad hunc ipsum versum: πανάρκέος Ἠελίοιο." Bentl., cuius admirare insigne acumen verissime mendosum illud χωρίον emendantis, antequam in lucem editi

erant Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 549 (cf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 332) atque p. 573, et Joannes Alex. p. 37, 7, ubi nomine quidem auctoris non addito citatur *χῶρι διατμήγουσι*, sed Bentleio nihil erat nisi adverbium *χῶρι* ex Etym. Magn. et Eustathii locis cognitum, quibus adde Etym. Gud. p. 416, 20, Theognost. in Cram. Anecd. Oxon. II p. 159, 26, Choerobosc. Dictat. p. 853, 10, Grammat. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 443, 27 seq. (cf. Herodian. I p. 506, 19 Lentz. et Lobeck. Elem. Path. II p. 283 —), prae qua emendatione sordet Valckenaeriana in epist. ad Ernest. p. 50: *Ὧρον ἀποτμήγουσι*. rursus idem Valckenaer. pro *Δηιώνην*, quod metrum non capit, egregie correxit *Δηωίνην* firmatum tum ab ipso, tum a Naek. p. 43 seq. et Lobeck. Prol. Path. p. 216, quorum exemplis equidem ex schol. Oppian. Hal. I 386 addo *Πριαμίνη*, etiam in Thesaur. Parisin. omissum. tertiam vocis scripturam, *Δηιωίνην*, invenio in Boeckhii scholiis Pindar. p. 428, quae qua codicum auctoritate nitatur (si quidem nititur) nescio, sed videtur haec inde explicari posse, quod pro *Δηῶ* scribebatur saepe *ΔΗΙΩ* (cf. ad hym. Apoll. 110). Quod autem ad ipsam fragmenti interpretationem attinet, parum clarescit, utrum Callimachus adversarios propterea vituperaverit quod Apollinem a Sole, Dianam a Persephone segregaverit, an ob contrariam potius causam fecerit, quod deos illos deasque fuisse eosdem affirmaverit. Prius illud praeter Bentleium et Mueller. Dor. I p. 291 (II) Naek. p. 46 statuit, qui diserte, inquit, sive in poemate aliquo sive alio modo illi negaverant unquam quicquam Apollini cum Sole, Dianae cum Proserpina commune fuisse. ubi diserte consilio Naekius addidit. nam secum ipsos adversarios fovere illam sententiam potuisse concedit, Apollinem a Sole, Dianam a Persephone non esse segregandos. eandem autem ipsius etiam Callimachi fuisse sententiam, qui certe in hymnis in Apollinem et in Dianam nihil his diis attribuisset quae Soli et Persephonae propria essent, at tacite tamen illos deos deasque eosdem habuisset, sed illos reprehendisset qui diserte affirmassent a Sole Apollinem, a Persephone Dianam esse segregandos. At hoc si verum est et si Callimachus ab adversariis re vera non dissentiebat, sed eo tantum differebat, quod quae illi diserte affirmabant, ipse tacite probabat, nescio profecto

quo modo Callimachus in animum inducere potuerit, ut in adversariis reprehenderit quae ipse quoque sentiebat. Itaque sic potius censeo, Callimachum vituperasse adversarios, quod in carminibus [*οὐ πείθονται ἀοιδοῖς*], *οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρχεος Ἠελίοιο χῶρι διατμήγουσι, καὶ εὔποδα Δηωΐνην Ἀρτέμιδος* (add. frag. 417), sed illos deos deasque eosdem esse dixissent. Atque fuisse qui hos deos accurate distinctos ab Homero (quicquid dicit Heraclides in Allegor. VI p. 416 Gal., Homerum eosdem habuisse Apollinem et Solem probaturus) ceterisque omnibus quantum scimus poetis epicis, etiam a Callimacho et Apollonio Rhodio, ultro confunderent, satis constat. quod prioribus certe temporibus non aliter factum videtur nisi ut singuli tantum homines hanc sententiam prae se ferrent, vulgus autem veteris opinionis tenax eam sperneret. quamquam iam Aeschylum Artemin fecisse Cereris filiam Herodot. II 156 narrat (cf. Serv. ad Vergil. Bucol. III 26: novimus caudem esse Proserpinam et Dianam), et Euripides in Phaeth. fr. 781 v. 11 Nauck. Apollinem et Solem eosdem facit (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 79), quorum hoc, Apollinem a Sole non diversum esse, magis quam illud postea increbruit. cf. Plutarch. de Pyth. orac. XII p. 400 et de Defect. orac. XLII p. 433, Lobeck. Aglaoph. p. 111 et p. 614, Voss. Mytholog. Briefe II 41 p. 334 coll. Welcker Goetterl. I p. 457 seqq. Quinam autem illi fuerint quos ob hanc causam Callimachus vellicaverit supra suspicati sumus Hecal. cap. I p. 176.

49.

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν
σῦφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρεον αὖον ἐόν περ.

„Suid. (II 1 p. 943): *ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν* (ὅ ἐστι *δέρμα. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ*), *ναὶ τοῦτο δένδρον αὖόν περ ἐόν.* Idem alibi (II 2 p. 992): *σύφαρ, τὸ δέρμα, ἡ ἀνθρωπῆ· ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν, ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖον ἐόν περ. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.* Scholiastes Apollon. Rhod. I 669 *ῥικνοῖσι· ῥυσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ· ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν.* Pro *δένδρον* lege *δένδρεον* et versum restitue ut supra edidimus.“ Bentl.

Δένδρεον, quod recte de baculo interpretatur Ruhnk. Epist. crit. p. 222 Lips., e codd. Bernhardy restituit, item pro Bentleiano *σύφαρ* dedit *σῦφαρ*, etsi grammatici fere *σύφαρ* scribunt. cf. Bachmann. ad Lycophr. 793 et Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 98 not. 22. cf. de hoc nomine Lobeck. Paralip. I p. 207 coll. Ahrens. de dial. Dor. p. 389, de *ῥικνός*, quod hinc aliquoties sumpsit Gregor. Nazianz. vide Naek. Opuscul. I p. 244. Sedem fragmento assignavimus in Hecalae cap. IV coll. Naek. p. 151 seq.

50.

Γεργέριμον πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν
εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

„Athenae. II p. 56 C: *Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ γένη ἐλαῶν καταλέγει· γεργέριμον πίτυρίν τε.* Huc itaque Suidas (I 1 p. 1092) respexit: *γεργέριμον* (*τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλαίαν*) *πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν* (*τοῦτεστι τὴν συνθλασθεῖσαν καὶ οὕτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν*)· *εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει.* Idem (II 2 p. 1507): *φθινόπωρον — καὶ φθινοπωρίδα εἰν ἁλὶ νήχεσθαι. φθινοπωρίδα τὴν κολυμβάδα λέγει.* Illud non praetermittendum, *εἰν ἁλὶ νήχεσθαι* hic notare olivam in muria innatantem. *ἅλς* itaque pro *ἅλμη*, unde eaedem olivae etiam *ἁλμάδες* dictae. notandum quoque *τὸ νήχεσθαι*, nam ea ratione *νηκτρίδες* quoque et *κολυμβάδες* vocatae sunt." Bentl. Alterum Suidae testimonium cum codicibus omisit Bernhardy ut e priore Suidae loco interpolatum. Nonni imitationem XVII 55, *χύδην δ' ἐπέβαλλε τραπέζῃ εἰν ἁλὶ νηχομένης φθινοπωρίδος ἄνθος ἐλαίης*, indicavit Ruhnk. Ep. crit. II p. 223 Lips. cf. etiam Nicandr. Alex. 426 *ὅτ' ἐμπλώησιν ἐλαίῳ*. Ceterum cf. Hecalae cap. V et Naek. p. 134.

51.

Δινομένην πέρι βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἅλωα.

„Etym. Magn. (p. 74, 15): *ἅλως — ἐξ οὗ ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα, ὥσπερ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. δινομένη περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα.*" Bentl. In Etym. Magn. codice Leidensi Valcken. epist. ad Ernest. p. 50 extr. Tittm. scribi

refert δινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσεν ἄλωα. Sed gravius est quod Bentl. omisit Suid. I 1 p. 1230: δεινομένην· πατουμένην· δεινομένην ὑπὸ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἄλωα. adde Zonar. p. 489, ubi δεινουμένη et φύλασσε editur, Choerobosc. Dictat. p. 360, 26 (= Bekk. Anecd. p. 1440 extr.): ἅλως — σημαίνει τὸ ἀλώνιον (? cf. p. 256, 20), δεινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλαττον ἄλωα, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ. idem ibid. p. 256, 21: ἅλως — ἐξ οὗ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἄλωα, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ· δεινομένης περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἄλωα, ex quo grammatico etiam Etymol. Magn. l. l. sua petiisse nunc apparet ex Etym. Florent. p. 25, ubi additum: οὕτως ὁ Χοιροβοσκός et praeterea ἐφύλαττον scribitur, quod praeter Choerobosci locos habet etiam grammatic. in Cram. Anecd. Oxon. II p. 376: ἄλωα, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῇ Ἑκάλῃ· δεινομένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφύλασσον ἄλωα. paulo aliter grammat. in Cram. Anecd. Paris. IV p. 7: ἄλωα, ὥσπερ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ· δινωμένην περὶ βουσὶν ἐμὴν ἐφυλάσσατ' ἄλωα. Ex his primum ἐφύλασσον scribendum erat, quod suasit etiam Hecker. l. l. p. 89, sed alteri posthabuit Naeke p. 127, deinde praepositioni non ausus sum ex Suida restituere cum Bentleio et Naek. ὑπό, sed περί retracto accentu loco aptissimum reddidi. et tmesin etsi paulo aliter in eodem verbo habet etiam Apollon. Rhod. I 1059: τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες. De interpretatione fragmenti cf. Hecalae cap. V.

51^a^

Ἄρχιος ἢ χείρεσσιν, ἑλὼν δ' Αἰδήψιον ἄορ.

„Stephan. Byz. (p. 45, 21): Αἴδηψος — ὁ πολίτης Αἰδήψιος. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ ἄρχιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ. Sententia mutila est. Αἰδήψιον ἄορ est quivis ferreus vel aeneus ensis, nam epitheton est commune ut Ἀχελώιον ὕδωρ, quia prope Aedepsum erant aeris et ferri metalla." Bentl. Ἀκρίσιος χείρεσσιν cur Berkel. ad Steph. l. l. maluerit, equidem non perspicio, etsi commendare hoc video etiam Welcker. die Aeschyl. Trilog. p. 210. at quae Hecker. l. l. p. 130 et in Philol. IV p. 479 coniecit, ἄρχιος ἢ ετ ἑλεῖν, eorum prius certissimum videtur praesertim hoc versu subiuncto fragmento

anon. 331, alterum autem ne ipse quidem Heckerus opus esse putabat. etsi hoc quoque simul cum altero olim conicere litteris ad me datis Bergkium memini, cui *ἑλών* corruptum esse facile concedo, sed *ἑλὼν δ'* faciliorem coniecturam esse crediderim. Ceterum cf. Hecalae cap. III coll. Naek. p. 253.

52.

Ἡνίκα μὲν γὰρ ταὐτὰ φαείνεται ἀνθρώποισιν,
αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν·
ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον.

„Olympiodorus in Meteora Aristotelis p. 12: *ὅθεν φησὶν ὁ ἐξηγητὴς καὶ μόνον κατ' ἐξαίρετον ἑῷον καὶ ἑσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀστέρα διὰ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἑῷον καὶ ἑσπέριον φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἑῷος καὶ ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἰκάλῃ* (lege *Ἑκάλῃ*). *ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταὐτά, αὐτοὶ μὲν φιλέουσ', αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν, ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον. ὁ οὖν Ἀφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἑσπέριός ἐστι καὶ ἑῷος, ἑῷος μέν, ἐπειδὴ προανατέλλει τοῦ ἡλίου, ἑσπέριος δὲ καὶ μετὰ δύσιν αὐτοῦ φαίνεται.* Eustath. ad Il. 1271, 35 (*ἀστὴρ Ἀφροδίτης*) *καὶ στίλβων καλεῖται καὶ ἑωσφόρος δὲ κατὰ καιροῦ μεταβολήν, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ δοκεῖ, ἔνθα φησὶν ὡς ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον.* Ioannes Tzetzes in Epistol. (XLIII p. 38 Pressel. coll. Cram. Anecd. Oxon. III p. 362) *οὐδὲ γὰρ κατὰ τὸν Κυρηναῖον Καλλίμαχον ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον* (codd. *φιλέησιν* et *στυγέησιν*), et in Chiliadibus (VIII 837 p. 315 Kiesl.):

ὁ ποιητὴς Καλλίμαχος οὗτος ὁ Κυρηναῖος
περί τινος οὐ σώζοντος τάξιν ἐν τῇ φιλίᾳ,
ἀλλὰ μετολισθαίνοντος καὶ μετατρεπομένου
ταῦτά φησι κατὰ ῥητόν, ἅπερ ἀκούων μάθε·
ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον.

Sed errat bonus vir Tzetzes et cum illo Hadrianus Iunius, qui proverbialem versiculum esse putant de iis, qui in amicitiis infideles sunt et inconstantes. Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Hesperum festinare cupiunt, Auroram

autem tarde venire. contra novae nuptae si castae sunt Hesperium metuunt, matutinum amant. Virgilius in Ciri (349 seqq.):

postera lux ubi laeta diem mortalibus almum,
et gelido veniens mane quatiebat ab Oeta,
quum pavidae alternis fugitant optantque puellae,
Hesperium vitant, optant ardescere Solem,

ubi vix dubito quin corrigendum sit: optant ardescere Eoum." Bentl., qui num iure Tzetzen vituperaverit et rectius de novis maritis, qui Hesperum ament, Auroram oderint, Callimachi verba explicanda censuerit, non tam certum puto esse quam ille statuit, quum nequeam perspicere quo pacto eius modi sententia inseri Hecalae, carmini nequaquam amatorio, potuerit. apta autem erit sententia, si illis verbis virorum doctorum de aequalium operibus indicium fluctuans et semper mutabile significari putaveris. ea autem mutabilis ingenii imagine non mirum erit si quem forte poetam in eam sententiam, quam unice Bentleius probat, usum esse invenimus, nec Tzetzen dixerim prorsus aberrasse a Callimachi sententia, quamquam is ipso Callimachi carmine non iam usus est, sed ex unico illo loco, qui aliunde ei innotuit, istam sententiam confecit (cf. Dilthey de Cydipp. p. 100 not.). Convenire autem illa Callimachi de inconstantia hominum Alexandrinorum iudicio poetico verba satis in Hecalae cap. I indicatum est. Ubi tertium quoque apposuimus versum ex Olympiodori paraphrasi feliciter erutum ab Heckero l. l. p. 130: ἡνίκα μὲν γὰρ ταὐτὰ φαείνεται ἀνθρώποισιν. nam Naekio p. 140 minus prospere res cessit (ἡνίκα μὲν γὰρ ταὐτὰ μετ' ἀνθρώποισι * * * | φαίνεται * * *) nec felicior Valcken. fuit in epist. ad Ernest. p. 51 Tittm.: ἡνίκ' ἂν ἀνθρώποισι κατ' ἠέρα ταὐτὰ φανείη, cui soloecismum Blomfieldus iniuria obiurgat, quoniam Valckenaerio φανείη sine dubio pro coniunctivo fuit, ut Hom. Od. V 394 et saepius, ubi nunc quidem scribunt φανήῃ. In Heckeri autem coniectura subiectum apparet esse ἀστὴρ Ἀφροδίτης, vocem ταὐτά autem accusativum i. e. τὰ αὐτὰ φάσματα φαίνεται, eandem semper speciem habens apparet. In sequentibus autem aperte falsa est Annae Fabri p. 347 ed. Ernest. et Vossii ad Catull. p. 153 coniectura αὐτὸν μὲν φιλέουσ',

αὐτὸν δέ κ. τ. λ., frustra commendata a Ruhnkenio ap. Ernest. Ceterum de hoc fragmento vide Naekii disputationem p. 38 seqq., qui notavit etiam Gregorii Naz. imitationem versus ultimi Opuscul. I p. 247 seq. et Apollinaris in dissertatione de Hecal. p. 59.

53.

Ἡ δ' ἐκόησεν,
τοὔνεκεν Αἰγέος ἔσκεν.

„Ammonius de similibus et differentibus vocabulis (p. 136 Valcken. = p. 130 Lips.): *τοὔνεκα καὶ οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκά ἐστι τούτου ἕνεκα, τὸ δὲ οὕνεκα ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰκάλῃ* (leg. *Ἑκάλῃ*) *κατὰ δύο τρόπους λέγων τοὔνεκεν Αἰγαῖος ἔσχεν, ὅτι τε δέον εἰπεῖν οὕνεκα τοὔνεκεν εἶπε, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὕνεκα τοὔνεκεν εἶπε.* Sed in Etymol. Magn. (p. 524, 23) scriptum est non *τοὔνεκεν*, sed *οὕνεκα*, voce *Κοάλεμον*: *κοῶ τὸ νοῶ ὡς τό· ἡ δ' ἐκόησεν οὕνεκα γένος ἔσκε. Καλλίμαχος.* Sine dubio idem locus est qui ab Ammonio laudatur. Helladius in Chrestomathia (Phot. Biblioth. p. 531, 13 et Bekk.): *μακκοᾶν ἀρχαϊκῶς ἐστὶ τὸ μὴ ἀκούειν ἢ τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δὲ ἐν Ἑκάλῃ ἐκόησέ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησεν.* Suidas (I 2 p. 144): *ἐκόησεν· ἐνόησεν. ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ.* Legere etiam poteris (nihil enim explorati in tam curta sententia) *ἡ δ' ἐνόησε τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔσχε.* sensit quod Aegeus haberet. Aegeus pater Theseos. Thesea vero hospitio accepit Hecale." Bentl. Quod Bentleius edidit — *τοὔνεκεν οἱ γένος ἔσκε*, eorum alterum (*οἱ*) nulla nititur auctoritate, tertium (*γένος*) admodum infirma. nam *τοὔνεκεν Αἴγεος* (sic) *ἔσκεν* etiam ex Ammonii codice Regio enotavit Ruhnk. in epist. ad Ernest. p. 115 Tittm. et vitiatum esse *γένος* in Etym. Magn. l. l. demonstrat ex eodem fonte ducta scriptura haec in Etymol. Florent. p. 161: *ἡ δ' ἐκβόησεν οὕνεκα αἴγεος ἔσκεν* (ως supra αἴγεος). praeterea *τοὔνεκέν οἱ*, quod Bentleius dedit, plane vitiosum est. cf. ad hym. IV 150. Contra eidem atque Ammoniana deberi fonti ipsa docent verba Etym. Gudian. p. 533, 24 quantumvis corrupta: *τοὔνεκα καὶ οὕνεκα διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκα ἐπὶ* (leg. *ἐστι*) *τούτου ἕνεκα,*

τὸ δὲ οὕνεκα· ὅτι ἁμαρτάνει (leg. οὕνεκα ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει) οὖν Καλλίμαχος εἰπών· τοὔνεκεν αἴγεος ἔκεν (sic), ὅτι τε δέον εἰπεῖν οὕνεκα εἶπε τοὔνεκεν, καὶ ἀντὶ τοῦ κἂν κεν (leg. τοῦ κα κεν) εἶπε, unde etiam Ammonii τοὔνεκεν firmatur, quod adeo solitarium est, ut nisi Ammonius tanta fiducia proponeret ut a Callimacho, posthabendum alteri (οὕνεκα) esse diceremus. defendit illud quantum potuit Naek. l. l. p. 83 seq. Sed reliquos quoque testes ut breviter attingam, ex Suida locupletatus est Zonar. p. 670: ἐκόησεν ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ, et in Helladii verbis aperte trimetri iambici vestigia ubique prodeunt, quo metro in isto libro usum esse grammaticum constat ex Phot. Bibl. p. 535 Bekk. et ex frequenti virorum doctorum admonitione velut Naberi ad Phot. Lex. I p. 186 seqq., Mauricii Haupt in Herm. I p. 400 et Meinekii ibid. Illic autem Photium putaverim ita fere dicentem Helladium legisse:

τὸ μακκοᾶν ἀρχαϊκῶς
τὸ μὴ 'ξ ἀκούειν ἐστὶν ἢ τὸ μὴ κοεῖν,
ὅπερ τὸ νοεῖν ["Ιωσιν] ἐδήλου [πολλάκι]·
[καὶ] Καλλίμαχος [δ'] ἐν Θήκάλῃ φησίν [ποτε]
ἐκόησεν ἀντὶ τοὐνόησεν.

postremo ἐκόησε sine Callimachi nomine habet etiam Hesych. II p. 48. Ceterum de fragmenti interpretatione et sede cf. Hecalae cap. III coll. Naek. p. 77 seq.

54.

Ἰαπίς.

„Stephan. Byz. (p. 322, 7): Ἰαπίς, χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Ἑκάλῃ." Bentl. Refero ad Hecalae cap. II. paulo aliter Naek. p. 182.

55.

Λύρκειον.

„Stephan. Byz. (p. 423, 1): Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. καὶ τοπικὸν Λυρκήιον ὕδωρ καὶ Λυρκήιος τὸ ἀρσενικόν, καὶ Λύρκειος ὡς Ῥοίτειος." Bentl. Etiam Λυρκήιον ὕδωρ Callimachi suspicatur Meinek. (cf. ad frag. anon.

297) et fuit fortasse etiam *Λυρχήιος* Illam autem de monte memoriam rettuli ad Hecalae cap. VI coll. Naek. p. 174.

56.

Μελαιναί.

„Stephan. Byz. (p. 441, 12): *Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δέ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον ἐν Ἑκάλῃ.* Editiones vulgatae *τὸν δῆμον κεκλῆσθαι.* Sed codd. mss. pro *κεκλῆσθαι* legunt *ἐν Ἑκάλῃ* teste Luca Holstenio." Bentl. Vix dubium quin eundem hunc locum Stephanus innuat qui est fragm. 528 *πτολυπτῶκές τε Μελαιναί* Revocavi ad Hecalae cap. II. aliter Naek. p. 187 seq.

57.

Τρινέμεια.

„Stephan. Byz. (p. 635, 21): *Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον, Καλλίμαχος Ἑκάλῃ Τρινέμειαν.*" Bentl. Hoc quoque fragmentum ad Hecalae cap. II refero. cf. Naek. p. 99 seq., qui de Thesei itinere Marathonem versus suscepto interpretatur.

58.

Γηφάγοι.

„Hesych. (I p. 429): *γηφάγοι· πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτιζόμενοι τροφῆς ἀμοιροῦντες. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.*" Bentl. Idem iisdem verbis habent, Callimachi quidem memoriam omittentes auctor Lexic. rhetor. in Bekkeri Anecd. I p. 232, 17 et Etym. Magn. p. 221, 25. Fragmentum ad Hecalae cap. V reiecei. adde Naek. p. 107, Hecker p. 115.

59.

Στάδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα.

„Suid. (II 2 p. 880): *στάδιος χιτών, ὁ ποδήρης, ὁ τέλειος, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ.*" Bentl. Fugit Bentleium scholiasta Apollon. Rhod. III 1226 ed. Keil p. 479 ab Ernest. demum additus: *θώρηκα στάδιον· ὅτι οὐκ ἦν ἁλισνδωτός, ἀλλὰ*

σταδίως· ἀπὸ τῆς στάσεως ἐσχημάτισται. τινὲς δὲ στάδιον ὡς εὐπαγῆ, ὃν καὶ Καλλίμαχος λέγει· στάδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα, — qui praebet quod coniectura assequutus erat Naek. p. 85. Scholia enim Parisin. (coll. Favorin. s. στάδιον) habent ὑφίεστο vel ἐμφίησται (ἠμφίεστο Ruhnk. in Epist. ad Ernest. p. 116 Tittm.), quod Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 50 et Rutgers. Var. lect. II 20 p. 192 in ἐπίεστο, Hecker. l. l. p. 96 in ἐφέεστο mutarunt. sed quidni isto chitoni Theseum loricam induisse putemus? ac conferatur ὑποέστης· χιτών ap. Hesych. IV p. 213. Ceterum vide Hecalae cap. X et cap. III extr. coll. Naek. p. 85, qui etiam de σταδίῳ χιτῶνι docte egit coll. interp. ad Phrynich. p. 238 seq.

[60]

[„Schol. Nicandr. Ther. (909): τοῦ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάβῃ ἢ Ἑκάλῃ.“ Bentl. cf. potius frag. 64].

61.

Ἐριχθόνιος.

„Scholiast. Homer. Il. II 547 Ἐρεχθῆος· τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, τοῦ καὶ Ἐριχθονίου καλουμένου, γεννηθέντος ἐκ τοῦ Ἡφαίστου· οὗτος γὰρ ἐδίωκε τὴν Ἀθηνᾶν ἐρῶν αὐτῆς, ἡ δὲ ἔφευγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῇ ἀνάγκῃ (ἦν γὰρ χωλός), ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἡ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος ὡς οὐκ ἠνείχετο, ἀπεσπέρμηνεν εἰς τὸ σκέλος τῆς θεοῦ. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον ἔρριψεν εἰς γῆν. ὅθεν Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς κατά τινα ἐτυμολογίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.“ Bentl., qui sic edidit e scholiis Didymi quae postea innotuerunt etiam ex schol. Venet. A., nisi quod haec Hecalae memoriam omittunt. Narrasse haec poetam in Hecalae cap. III puto coll. Naek. p. 68.

[62]

[χαῖρ' Εὐκολίνη]

[„Etym. Magn. (p. 392, 27): Εὐκολίνη ἡ Ἑκάλη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος.“ Bentl. Sic ille, nihil monito lectore tacite corrigens Ἑκάλη

pro eo quod in libris omnibus est *Ἑκάτη*, et ita Hecalen Callimachi hoc fragmento ditans. At praeter libros obstat quod Hecale *κατ' ἀντίφρασιν* quidem *Εὐκολίνη* appellari non potuit. Itaque alius locus huic Callimachi fragmento quaerendus erat. cf. *Ὑπομνήματ.* fr. 100[b] n. 4.].

63.

Σόγχος.

„Plin. Nat. histor. XXII 88: esturetsonchos, — ut quem Theseo apud *Callimachum* adponat Hecale, — uterque, albus et niger." Bentl. cf. Hecalae cap. V extr.

64.

Κρῆθμον.

„Plin. Nat. hist. XXVI 82: eadem vis crethmo ab Hippocrate admodum laudato. est autem inter eas quae eduntur silvestrium herbarum. hanc certe apud *Callimachum* adponit rustica illa Hecale." Bentl. Novum huic fragmento testimonium accedit ex schol. Nicandr. Ther. 909: *πολλάκι κρῆθμον· ἤτοι λάχανόν ἐστι· καὶ γὰρ μέμνηται αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάλῃ· κεροειδέα δὲ ἐπεὶ κερατοειδές ἐστι τὸ φυτόν, ὁ ἕρπυλλος, τοῖς φύλλοις.* Sic nunc Henricus Keil edidit ad Nicandri verba haec: *ἠὲ σύ γ' ἕρπυλλον κεροειδέα, πολλάκι κρῆθμον*, ad quae verba olim hoc scholium edebatur: *καὶ ὁ ἕρπυλλος εἶδος λαχάνου, ὃ κεροειδέα φησίν, ἐπειδὴ κερατοειδής ἐστι κατὰ τὰ φύλλα. κρῆθμον δὲ λάχανον λέγει. τοῦ δὲ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ*, unde Bentleius sumpsit frag. 60, nunc iam ex ordine removendum. nam potiorem esse scholiorum Florentinorum auctoritatem constat et erratum in Parisiensibus esse inde patet, quod *ἕρπυλλος* non est quod dicitur *λαχάνου εἶδος*. imo *λαχάνοις* opponitur a Theophrast. de Caus. plant. VI 14, 7 et 12, item VI 20, 1, et *στεφανωτικός* potius est (cf. Theophrast. Hist. plant. VI 1, 1. Eubul. ap. Athen. XV p. 679 E = Mein. Com. graec. Tom. III p. 252. Nicand. ap. Athen. XV p. 683 F = fr. 74 n. 40 etc.) nec videtur esculentus fuisse, nisi fortasse inter

esculenta numeratur ab Anaxandride in Protesilao ap. Athen. IV p. 131 E (= Mein. Com. graec. III p. 184 vers. 54), ubi proxime nominantur *ῥόαι*, *μήκων*, *ἀχράδες* et similia. Ceterum cf. Hecalae cap. V extr.

65.

„Schol. Callimach. ad Hym. in Apoll. 106: *ἐγκαλεῖ διὰ τούτων (Καλλίμαχος) τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.*" Bentl. cf. in Hecal. prolegomen.

66.

Ἐν μὲν γὰρ Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

„Isaacus Tzetzes ad Lycophr. (494): *ἐγκύου τῆς Αἴθρας γενομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοίλην πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα ὥς φησι Πλούταρχος* (vit. Thes. III), *καὶ Καλλίμαχος δὲ λέγει οὕτως· ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κ. τ. λ.* Idem ad v. 1322 (hoc in Bentleianis excidit): *τὴν περὶ Θησέως καὶ τοῦ ξίφους καὶ τῶν ὑποδημάτων τοῦ Αἰγέως τῶν ὑπὸ τὴν κολουραίαν πέτραν ἱστορίαν εἶπον πρότερον. κολουραίαν γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλῶν λέγει· ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κ. τ. λ.* Pro *ἔργα δέ μιν* videtur legendum esse *ἐν γάρ μιν*. Etym. Magn. (p. 148, 39)' *ἀρπῖδες τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ κρηπῖδας καλοῦσι. παρὰ τὸ ῥάπτω ῥαπίς καὶ ῥαπίδες· πολυρραφῆ γὰρ τὰ ὑποδήματα· καὶ κατὰ μετάθεσιν ἀρπῖδες. οὕτω Σαλούστιος. Καλλίμαχος· ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν*, ubi peccant et qui hexametrum, et qui pentametrum ex illis formant, nam ex Isaaco supplenda sunt. Suidas (II 1 p. 318): *κολουραία πέτρα· κοίλη, κεκαμμένη, ἢ στρογγύλη, παρὰ Καλλιμάχῳ.* Sine dubio hoc fragmentum ad Hecalen pertinet, cuius argumentum erat Theseus ab Hecale hospitio exceptus." Bentl. Adde glossam cod. Parisin. *B* ad Lycophr. 494, p. 122 Bachm.: *κοιλὴν πέτραν τὴν ἐν Τροιζῆνι λέγει, ἣν Καλλίμαχος καὶ Πλούταρχος* (?). *Κολουραίη* (*κολουρέη*. et sic Favorin. s. v.) habet etiam Hesych. II p. 508 Callimachi nec nomine nec versu addito. Locum interpretatus sum in Hecalae cap. III. cf. Naek. p. 70 seqq.

66[a].

Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

„Scholiast. Aristoph. Ran. (216): *Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.*“ Bentl., qui sic edidit fragm. 280. Sed ex codd. Ravennat. et Venet. accesserunt *Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ* (nisi quod *Ἑκάβῃ* Venet.). Sed fugit Bentleium ab Hemsterhusio primo adiectus locus Stephan. Byz. p. 417, 13: *Λίμναι, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο. Καλλίμαχος· Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.* sic enim verissime Meinekius edidit quae codices ita habent: *ἐτιμᾶτο· καὶ οἱ λιμναῖοι*, quorum illud (*Καλλίμαχος*) iam Hemsterhusio placuit, alterum (*Λιμναίῳ*) praeter schol. Aristoph. ipse firmat Stephanus, qui fragmentum eo consilio attulit, ut Dionysum demonstraret *τιμᾶσθαι ἐν Λίμναις*. nescio igitur cur *Λιμναῖοι* Naek. p. 97 praetulerit. De sede fragmenti coniecturam protulimus in Hecal. cap. X coll. Naek. p. 97. *Χοροστάδας* hinc sine dubio noverat Nonnus Evang. Ioann. η' 140: *ἀλλ' ὅτε λοίσθιον ἦλθε χοροστάδος ἦμαρ ἑορτῆς.* de vocis formatione cf. Lobeck. Parerg. p. 610.

66[b].

Τοῦτο γὰρ αὐτὴν
κωμῆται κάλεον περιηγέες.

Suid. II 1 p. 379: *κωμῆται· καὶ οἱ γείτονες· κώμη γὰρ ἡ γειτονία. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· τοῦτο γὰρ αὐτῇ κωμῆται κάλεον περιαγέες.* Fragmentum a Bentleio neglectum adiecit Ernest. n. 429 et *αὐτήν* edidit, post quem etiam *περιηγέες* emendavit Toupius. cf. Naek. p. 105 seq. Sedes fuisse fragmento in Hecalae cap. II videtur coll. Naek. p. 103 seqq.

66[c].

Παλαίθετα κᾶλα καθῄρει.

Etymol. mss. bibl. Leidensis (i. e. cod. Vossian. cf. Ruhnk. Ep. ad Ernest. p. 103 seq. Tittm. et Gaisford. ad Etym. Magn. p. 486, 36): *καλοστρόφοι* — , *κᾶλον δὲ τὸ*

ξύλον εἴρηται, ἀφ' οὗ καὶ καλόπους τὸ λεγόμενον καλοπόδιον. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· παλαίθετα κᾶλα καθήρει. Editioni Ernest. addidit Ruhnkenius posuitque n. 459. atque etiam Suidam II 1 p. 39 memoravit: *κᾶλα παλαίθετα· ξηρὰ ξύλα, ἐκ πολλοῦ ἀποτεθέντα χρόνου. κᾶλον γὰρ τὸ ξύλον, ἐξ οὗ καὶ καλόπους, ὁ ξύλινος πούς.* Nuper etiam ex Etym. cod. Paris. 2720 in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 53 de voce *καλοστρόφοι* eadem glossa iisdem verbis edita est additis etiam illis *Καλλίμαχος Ἑκάλῃ· παλαίθετα καλὰ* (sic) *καθήρει.* cf. Hecalae cap. V coll. Naek. p. 132.

66^{d}.

Να ἰμὰ τόν.

Suid. II 1 p. 944: *ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν, ὅ ἐστι δέρμα. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ* (fr. 49) — *καὶ Ἑκάλη εἶπε· ναὶ μὰ τόν, καὶ οὐκέτι ἐπάγει τὸν θεόν. ῥυθμίζει δὲ λόγος πρὸς εὐσέβειαν.* Fragmentum, quod Bentleius fr. 49 afferens elabi sibi passus est, de fuga Ruhnkenius retraxit n. 430. Vide Hecalae cap. V.

66^{e}.

Οὐ γάρ μοι πενίη πατρώιος, οὐδ' ἀπὸ πάππων
εἰμὶ λιπερνῆτις· βάλε μοι, βάλε τὸ τρίτον εἴη.

Etymol. Magn. p. 566, 50: *λιπερνῆτις, θηλυκόν· τὸ ἀρσενικὸν λιπερνήτης. σημαίνει τὸν ἐνδεῆ καὶ πτωχόν.* His codex Voss. Gaisfordii addidit quae iam ex vetere suo lexico (quod a codice Vossiano Etymologici Magni non diversum fuit secundum Gronovium ap. Gaisf. Praef. Etym. Magn. p. 4) ediderat Stephanus in Thesaur. V p. 321 D.: *οἷον, οὐ γάρ μοί πενίη πατρώιος, οὐδ' ἀπὸ πάππων εἰμὶ λιπερνίτης.* Haec rectissime Schneidew. in Philol. III p. 535 seq. ad Callimachi Hecalen rettulisse aperte docent quae in eodem Etymol. Magni loco nunc demum addita legimus in Etymol. Florentino p. 207 Müller: *οὐ δέ μοι πενίη πατρώιος, οὐδ' ἀπὸ πάππων εἰμὶ λιπερνήτης, βάλε μοι, βάλε τὸ τρίτον εἴη.* nam ultima verba, *βάλε μοι, βάλε τὸ τρίτον εἴη,* Callimachi esse constat ex schol. Dionys. Thrac. p. 946, 15: *τὸ βάλε ὁμοίως κατ' ἰδίαν ἐπίρρημα εὐκτικόν· βάλε μοι, βάλε τὸ τρίτον εἴη,*

Καλλίμαχος, quam versus partem habet etiam Suidas I 1 p. 941, sed sine Callimachi nomine. Ex utroque loco sumpsit Naek. p. 156 et ad Hecalen coniectura relatum parum feliciter intellexit de Hecale lucernam observante, quae iam bis sternutamentum edidisset, et tertium expectaute tamquam fausti ominis complementum, sed felicius certe quam Meineke, qui ad Callimach. p. 104 cupidi potatoris verba esse putabat. Nunc enim ex huius versus cum altero coniunctione apparet pertinere eum ad Hecalae cap. V et cogitandum esse de aliqua re quae cum paternis divitiis, quarum etiamnum sibi esse reliquias mulier indicat, coniungi possit. ac fortasse dixit desiderare se liberos ex se genitos et hoc optat tertium, quum duo sint sibi, parvae facultates a patribus acceptae et, nisi fallor, generis splendor. nam de hoc vide Naek. p. 130. *Λιπερνῆτις* a Schneidewino l. l. restitutum firmat Etym. Magni locus, item Suidas II 1 p. 588: *λιπερνῆτις· ἡ πτωχή*. Verba *οὐ γάρ μοι* usque ad *λιπερνῆτις* olim putabat Archilochi esse Bergk. Poet. lyr. p. 683.

66f.

Γλαυκώπιον.

Schol. Eurip. Hippol. 32: *πέτραν δὲ παλλάδος φησὶ τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ Γλαυκώπιον, οὗ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ* (cod. *Ἑκάβῃ*) *μέμνηται.* Vix dubium quin hoc testimonio Callimachi Hecalae iure a Naek. p. 201 vindicatum sit frag. anon. 332, quod ita corrigendum censemus: *ἤ τ' ἐπ' ἄκρης πόλιος θιναῖς Γλαυκώπιον ἵζει.* Et de Glaucopio in arce Athenarum testimonia veterum attulit Naek. p. 196 seq. et acute suspicatur fragmentum in Hecale ibi locum habuisse, ubi Theseus in itinere Athenas procul conspexit. cf. Hecalae cap. VI.

66g.

Κωλιάς.

Suid. II 1 p. 375: *Κωλιὰς ναός ἐστι τῆς Ἀφροδίτης — ὅθεν ὁ τόπος Κωλιὰς ἐκλήθη. μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.* Primus hoc fragmentum attulit Blomfieldus p. 400 extr. cf. Hecalae cap. VI coll. Naek. p. 190 seq.

66[h].

Κούλουρις.

Schol. ms. ad Euseb. Praep. evang. IV 16: *οὐ τὴν πρὸς ταῖς Ἀθήναις Σαλαμῖνα λέγει. αὕτη γὰρ Κούλουρις πάλαι ἐλέγετο, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ φησίν, ἀλλὰ τὴν κατὰ Κύπρον Σαλαμῖνα λέγει.* A se inventum primus protulit Osann. de Sophocl. Aiac. p. 95, tum e cod. Paris. 451 fol. 275 Miller ad Dicaearch. p. 282. Kulúri hodiernum insulae nomen esse adnotavit Osann. l. l. et scriba quoque codicis A in Ptolem. Geograph. III, 14 extr. (p. 244 Wilberg) indicare velle videtur, ubi ad *Σαλαμίς* addit *Κολοῦρι*, et adnotavit etiam Leake die Demen von Attic. Wester. p. 164, qui vici cuiusdam nomen in hunc significationis ambitum succrevisse et ex Attico *κόλλυρα* corruptum esse dicit. sed de originatione dubitari potest, quoniam etiam *Κόλουρα* urbs fuit, cf. Herodian. de monad. p. 39, 19 Lehrs. et Stephan. Byz. p. 37, 18. praeterea videndum num *Κουλουρίς* scribi praestet. De sede fragmenti cf. Hecalae cap. VI et Naek. p. 190.

His paene pudet addere

Natal. Comit. Mythol. IX 5 p. 972 ed. 1619: fuit autem Titias heros indigena Cretensium, ut sensit Callistratus libro secundo Heracleae, quem fabulati sunt Iovis fuisse filium, cum tamen *Callimachus in Hecale* illum maiorem natu Cimmerii Mariandyni filiorum tradiderit. Haec expressa esse ex schol. Apollon. Rhod. I 1126: *Καλλίστρατος ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡράκλειαν περὶ Τιτίου φησί· Τιτίας ἥρως ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διός, οἱ δὲ πρεσβύτερον τῶν Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων* —, Naek. p. 224 monet, nisi quod Callimacheae memoriae nec in his scholiis, nec in schol. ad II 780 ullum sit vestigium. Illud quidem non dixerim fraudem esse consulto factam, quod Natalis novam Heracleam procuderit ex verbis scholiastae *τοῦ καθ' Ἡράκλειαν* (nam hoc quoque Naekius castigat). ita enim etiam veteres grammatici, ubi aliorum libros citant, saepe solent librorum titulos decurtare, ut Stephan. Byz. p. 672, 17 recte quidem ad testimonium vocat Nymphin *ἐν α' περὶ Ἡρακλείας*, sed paulo ante

p. 651, 4 minus accurate dixit *Νύμφις ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας*, ubi Meinekius non debebat *ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρακλείας* corrigere ut multis appositis exemplis docui in Zeitschrift für die Alterthumswiss. 1849 p. 545. add. Lehrs de Aristarch. p. 2. Sed Callimachi memoriam non veremur ne quis putet ex obscuris quibusdam monumentis, quae illi patuerint, nobis iam praeclusa sint, hominem vanissimum petiisse. satis enim hodie novimus Natalis Comitis negligentiam et levitatem eiusque fraudulentam ingentis copiae simulationem (cf. Dorschel. Dissert. de Nat. Com. fide in usurpandis veterum scriptorum testimoniis, Gryphiswaldiae 1862 editam p. 38 seq.). Et si quis tamen hic concesserit Natali aliquem scholiastam ad manus fuisse qui ista de Callimachi Hecale narraverit, tamen admodum incredibilis res propterea est, quoniam nulla quisquam ratione perspiciat, quo modo illam rem in Hecale maxime Callimachus narrare potuerit. contra intelligi facile potest, cur in hac re ad fraudem se abripi passus sit. dolebat enim in scholiis Apollon. Rhod. nec ad I 1126 nec ad II 780 nominatos esse qui Mariandyni filium fuisse Titiam dixerint (nam Iovi eius patri testem additurōs omnes putabat Callistratum), eamque ob causam Callimachum cum Hecale sua ementitus est.

Proximum Callimachi opus

XVI. Ἐλεγεῖα

inscriptum fuisse Bentleius statuit, sed in re difficillima tam exili usus est argumentatione, ut istum operis Callimachei titulum fuisse non persuadeat. Satis enim habuit haec pauca adnotare. „De Callimachi elegis Quint. X 1,58: tunc et elegiam vacabit in manus sumere, cuius princeps habetur *Callimachus*, secundas confessione plurimorum Philetas occupavit. Proclus ap. Phot. in Chrest. (p. 319 11 Bekk.): *λέγει (ὁ Πρόκλος) ἀριστεῦσαι τῷ μέτρῳ (ἐλεγείῳ) Καλλῖνον τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλητᾶν τὸν Κῷον καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου· Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.* Scriptor incertus qui Censorino adiunctus est (cap. IX): antiquissimi poetarum Homerus, Hesiodus, Pisander, et hos secuti elegiarii Callimachus, Mimnermus, Euhemerus, in codice

ms. Carionis: Gallinus, Mimnerme Eurectus. lego itaque: Callinus, Mimnermus, Evenus. Horat. Epist. II 2, 91 seqq.

carmina compono, hic Élegos. mirabile visu
caelatumque novem Musis opus, aspice primum,
quanto cum fastu, quanto molimine circum
spectemus, vacuam Romanis vatibus aedem.
mox etiam, si forte vacas, sequere et procul audi,
quid ferat aut quare sibi nectat uterque coronam.
caedimur et totidem plagis consumimus hostem,
lento Samnites ad lumina prima duello.
discedo Alcaeus puncto illius: ille meo quis?
quis nisi Callimachus? si plus adposcere visus,
fit Mimnermus, et optivo cognomine crescit.

Carmina, non Heroica, ut male interpretes, sed lyrica. punctum autem posui post verbum elegos. non enim vult elegos, ut inepte exponunt omnes quos vidi commentatores, sed bibliothecam in templo Apollinis Palatini opus esse mirabile novemque Musis caelatum. Haec de Callimachi inter poetas elegiacos praestantia testimonia augeri possunt non solum iis, quorum supra in Prolegom. Aet. p. 41 mentionem fecimus, sed etiam poetarum latinorum locis, ubi Callimachus vel cum Phileta compositus laudatur vel aperte praedicatur propter artem elegiacam, Ovid. Art. am. III 329, Propert. III 33, 31. IV 1, 1. V 6, 3. Stat. Silv. I 2, 253. Ovid. Am. I 15, 13. Propert. IV 9, 43. V 1, 63, haec igitur testimonia tantummodo docent egregias elegias Callimachum scripsisse, non item autem docent composuisse eum opus, cui 'Ἐλεγεῖα inscriptum fuerit. At illis testimoniis Bentleius subiecit frag. 67, cuius secundum versum ubi Etymol. Magn. p. 290, 50 produxit, de fragmenti sede hoc praefatur: *Καλλίμαχος ἐν τοῖς 'Ελεγείοις.* quibus verbis ille non dubitavit ita fidem adiungere, ut inter Callimachi operum titulos immitteret etiam *'Ελεγεῖα*. At vellem accuratius vir eximius in rem inquisivisset. etsi enim etiam fragmento 11 in Stobaei qui servavit codice Leidensi teste Valcken. de Callim. eleg. frag. p. 204 ascriptum est non *ἐν πρώτῳ ἐπῶν*, a Bentleio suo loco rectissime emendatum *ἐν πρώτῳ Αἰτίων*, sed *ἐλεγεῖα*

unde alterum de isto titulo testimonium emergere videatur, tamen vel sic habeo cur magnopere dubitem. quo enim magis Callimachus propter elegos celebrabatur, eo saepius eius elegos in testimonium vocari consentaneum erat addito *'Ελεγείων* titulo. nunc autem eius modi locus non extat praeter eos quos modo memoravimus eosque tales, unde certi quicquam colligi nequeat. nam in Etymol. Magni quidem loco quis tandem negare velit, editoribus non tam *ἐν 'Ελεγείοις* scribendum fuisse, sed *ἐν ἐλεγείοις*, i. e. grammaticum non de titulo alicuius libri unde fragmentum petitum sit cogitasse, sed in universum tantum indicare voluisse quo metro scriptum sit quod fragmentum attulit? et quod in Etymologici loco Gaisfordo teste codex Vossianus articulum *τοῖς* omittit, defectus articuli potius alteram hanc interpretationem quam priorem firmare nonnullis videatur. atque eodem modo etiam in Stobaei loco codicis Leidensis scribam non tam titulum quam metrum indicare voluisse crediderim. quod autem adeo tertium de *'Ελεγείων* Callimachi opere testimonium profert Spanhem. p. 390 Ernest., Athenae. XIV p. 669 E: *λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐξ 'Ελεγείων*, hoc manifesto errore procreatum est. nam quod ad *'Ελεγείων* Spanhem. apposuit „n e m p e C a l l i m a c h i" aperte is poeta cedere debet Dionysio Atheniensi. Quodsi liquido demonstrari nequit peculiarem Callimachi librum fuisse cui *'Ελεγεῖα* inscriptum fuerit, aliud quaerendum eius opus erit, unde elegiaca fragmenta quae citantur manaverint. atque iam olim significavi (cf. supra p. 39) id poetae opus, quo ars eius elegiaca imprimis apparuit Aetiorum fuisse libros quattuor ex eoque opere quae nunc habemus elegiaca Callimachi fragmenta petita videri, sive qui citaverunt nullo utebantur fontis iudicio, sive communi Aetiorum nomine utebantur sive aliquo peculiari singularum in Aetiis elegiarum nomine, quale certe *Σεμέλη* fuisse credibile est. nihil igitur obstat quin frag. 67 non ex peculiari *'Ελεγείων* quod inscribebatur libro, sed ex Aetiis et quidem ex Cydippe, quae elegia in illo opere fuit, petitum existimemus, ut fragm. 11 ex alia Aetiorum elegia manavit. Et hanc meam de Aetiis ut praecipuo elegiacorum Callimachi fragmentorum fonte sententiam probavi etiam Carolo Dilthey de Cydipp. p. 75 eoque confidentius nunc contendo Callimachi opus *'Ελεγεῖα* inscriptum nullum fuisse. Nec ab ea me sententia detrudit quod praeterquam

in Aetiis etiam alibi elegiaco metro Callimachus usus est, velut in *Βερενίκης πλοκάμῳ*, in *ἐπινικίῳ ἐλεγειακῷ εἰς Σωσίβιον* (fr. 69), fortasse etiam in *'Ιοῦς ἀφίξει* et in *"Αργους οἰκισμοῖς* et in *Γλαύκῳ*. nam neque ex his credibile est aliquod varii argumenti opus elegiacum a Callimacho compositum fuisse, quoniam ista carmina vel suum quodque peculiarem in tabula locum habent vel solemni aliqua oblata occasione certis quibusdam hominibus scripta erant, quae res de aliqua complurium carminum elegiacorum sylloge cogitari vetat. quod igitur in tabula Suidas *'Ελεγεῖα* opus non notavit, non incuria et negligentia viri factum est, sed quod nullum erat. — Iam sequatur quod ex *'Ελεγείοις* scilicet petitum Bentleius hic posuit fragmentum

67.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνῖαι,
ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
ἢ φίλον ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἢ ὅτε κωφαῖς
ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέῃ.

„Extat apud Stobae. Tit. CXIII 6 et Callimacho adscribitur. priores editiones perperam exhibent inter Epigrammata, cum fragmentum sit ex Elegiaco. Etymol. Magn. (p. 290, 50) in v. *Δύσιν. Καλλίμαχος ἐν 'Ελεγείοις· ἐν δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τριάκοντα.* Versiculus tertius mutilus est. quidam ita supplent: *ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κωραῖς,* Grotius in hunc modum: *ἐκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν κήδεος, ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συν. κ. τ. λ.* legere etiam poteris *ἢ ὅτ' ἀνὴρ εἰς ἄνδρα συνέμπορον κ. τ. λ.* Porro pro *μὰψ αὔραις* edidimus *μαψαύραις*. Hesiod. (Theogon. 872): *αἱ δ' ἄλλαι μαψαῦραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν.* Hesych. (III p. 78): *μαψαῦραι αἱ μάταιαι αἶμμαι ἢ κοῦραι πνοαί.* lege *οἱ μάταιοι ἄνεμοι ἢ κωφαὶ πνοαί* vel *αἱ μάταιαι ἄελλαι·* certe non *μάψ* (frustra) narrat qui ex parte dolorem levat. denique pro *ἐξερύῃ*, quod apud Stobaeum est et ferri quidem potest, nempe promat, exhauriat edidimus *ἐξερέῃ* Grotium secuti.“ Bentl. Versus tertii hiatum ex duobus codicibus ita ut edidimus explent Gaisford. et Meinek., ut iam concidant Bentlei (qui *ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ'*

ἢ ὅτε κουφαῖς dederat) et aliorum coniecturae, Toupii Emend. in Suid. II p. 458, Valcken. l. l. p. 206, Jacobsii in Animadv. ad Stobae. Sermon. p. 282, Huschkii et Santenii in Huschkii Epist. crit. in Propert. p. 32. aptissimum autem istud duorum codicum supplementum est. nam quod Dilthey de Cydippe p. 76 ἢ φίλον οἱ ὅτ' ἐς ἁ. commendaturus oppositionem illam inter φίλον et συνέμπορον prorsus absurdam dicat, vereor ut aliorum assensum ferat. quî enim poeta amicum, quocum in patria, non in itinere demum, versatur homo aerumnosus, omittere potuit? praeterea φίλον οἱ ita ut pro anapaesto sit equidem certe Callimacho inferre ultro non ausim. nec probem quod Dilthey cum Heckero l. l. p. 144 in ultima versus parte ἢ ὅγε κωφαῖς scribi iussit, quae elegantia invitis melioribus codicibus illata erat etiam Hymn. III 150. at illa elegantia, qua φίλον ἢ εἰς ἄνδρα συν. dicitur pro ἐς φίλον ἢ εἰς σ., minime inusitata cum aliis (cf. ad Nicandr. p. 83) est Callimacho, velut Hym. II 8 et alibi. ipsa autem praepositio εἰς post verbum dicendi (cf. Blomf. ad Aeschyl. Pers. 166) etsi ibi potissimum dicitur, ubi sequitur pluralis vel collectivum nomen (ut λέγειν εἰς ἅπαντας, λέγω εἰς ὑμᾶς, λέγω εἰς πόλιν etc.) tamen dicitur etiam ubi additus est singularis ut Herodot. VI 69 εἰς σὲ κατειρήσεται et Sophocl. Trachin. 487 λόγους οὓς εἶπας ἐς τήνδ' ἐμπέδως εἰρηκέναι. ab hac autem praepositione quod ad dativum poeta transit, et ipsa non ingrata variatio est. De reliquis versibus hoc monendum habeo: V. 2 ἀφεῖλε non praetuli cum Meinek. ad Stob. l. l. (nam quod Tom. III p. 65 in Meinekiana legitur ἀφεῖκε typothetae error est cf. Praef. Tom. III p. XIII) et cum Dilth. l. l. ἀφῆκε, quod unius codicis Vossiani in Etym. Magni auctoritate nititur. nec probatur Bergkio Anthol. lyr. I p. 134 n. 115 = II p. 156 n. 126 (cf. Praef. p. XVI). V. 4 ἔσχατον sanissimum est nec a Dilth. debebat in ἄσχετ' ἄν mutari. nam illud est adverbium, sed non tam significat tempus (ut in Sophocl. Oed. Col. 1550) quam gradum. namque homini potius quam surdis ventis dolores suos queri solet aliquis. quamquam fateor aliud eius modi exemplum mihi ad manus non esse. contra habeo, quo singularem adiacentis vocis ἐξερέῃ usum stabiliam et defendam. ἐρέω enim constat apud Homerum aliosque duplex esse, alterum praesens tempus, q u a e r o significans, alterum futurum quod

significat dicam, quarum significationum quum sola hic apta sit secunda, iure notabimus Callimachi inconstantiam, ut qui ὅτ' ἐξερέῃ voluerit esse si quando narret, quum in Hym. IV 94. V 117, Epigr. I 8 ἐρέω sit narrabo, non narro. at aperte praesens est ἐρέω narro significans etiam in Nicandr. Ther. 484: ἀσκαλάβου, τὸν μέν τ' ἐρέει φάτις, οὕνεκ' Ἀχαίη Δημήτηρ ἔβλαψεν. atque sine dubio etiam in fragm. Callim. 101 τόσσα φέροιτε γράμματα Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν illud ἐρέουσι non futurum est, sed praesens, certe Aristaenet. I 10 ita intellexit, cuius accuratissima eius loci paraphrasis: τοσαῦτα — φέροιτε γράμματα, ὅσα τὴν Κυδίππην ἐπονομάζει καλήν. ac non est contra dicendum Aristaeneti locum corruptum esse, in quo scribendum scilicet sit ἐπονομάσει, quum vel prosariis auctoribus ἐρέω nonnunquam sit dico, non dicam. vide Dindorf. in Thes. Paris. III p. 283 D coll. Lobeck. ad Buttmann. II p. 166. Postremo etiam τριηκόντων Callimachus non sine aliorum exemplo declinavit. nam cf. Hesiod. Erg. 694: μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων. ac vide Bergk. Comm. de reliqq. comoed. Attic. antiq. p. 194 et Meinek. Delect. poet. Anthol. p. 109. — Ad Act. III 1 (Cydipp.) fragmentum pertinere supra cum Dilth. diximus.

Sequuntur apud Bentleium Ἐλπίδες

68.

ex una Suidae tabula notae, de quibus coniecturam protulimus p. 18. Contra aliunde certum est, de quo Suidae tabula tacet opere quod inscribebatur

XVII. Ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν εἰς Σωσίβιον

69.

„Athenae. IV p. 144 E: Θεόφραστος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα. πολλοὶ γάρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε), τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς ὑπὸ τρυφῆς προσκηρύττειν τοῖς ἐφευρίσκουσί τινα καινὴν ἡδονὴν ἀργυρίου πλῆθος.“ Bentl. Eum Sosibium plerosque video non diversum putare a nobilissimo grammatico Lacone, qui λυτικός vel ἐπιλυτικός appellabatur (Suid. II, 2 p. 851) et περὶ τῶν θυσιῶν τῶν ἐν τῇ Λακεδαίμονι, περὶ

χρόνων, *περὶ Ἀλκμᾶνος*, fortasse etiam *ὁμοιότητας* scripsit. cf. Hecker. l. l. p. 66). potest sane vera esse haec coniectura, nam certe temporum rationes non impediunt, quum Sosibius ille Ptolemaei Philadelphi tempore Alexandriae vixerit Museo ascriptus (cf. Athen. XI p. 493 F.). sed est tamen quod dubitem. primum enim parum credibile est, hominem non admodum divitem, ut qui mercede a rege Musei sociis numerari solita carere non potuerit (cf. Athen. l. l.), victoriam in certaminibus publicis consectari voluisse. quod autem maius est, Athenaeus qui p. 144 E verba *εἰς ὃν Καλλίμαχος ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν* non aliam ob causam addidit nisi ut hunc Sosibium ab aliis eius nominis hominibus distingueret, non videtur hac distinctione usurus, sed pro illa dicturus fuisse aut *ὁ λυτικός*, ut facit XI p. 493 E, aut *ὁ Λάκων*, quod addit III p. 78 C cum Diogen. Laert. I 10 extr., Clem. Alex. Strom. I p. 389 Pott. aliis. itaque satius duco de alio quopiam Sosibio Alexandrino homine divite et nobili, quam de Lacone grammatico cogitare. atque Alexandriae iam inde a Ptolemaei Lagidae temporibus (cf. Plutarch. de Isid. et Osir. XXVIII p. 361) plures vivebant Sosibii, inter quos imprimis celeber fuit Sosibius ille Philopatoris *ψευδοεπίτροπος* (cf. Polyb. XV 25), qui istis temporibus *μάλιστα προεστάτει τῶν πραγμάτων* (Polyb. V 35 et 63. Plutarch. Cleomen. XXXIII seqq., Zenob. III 94), cuius si quis avum propter illam victoriam celebratum fuisse a Callimacho coniecerit, certe nimiae in coniectando audaciae accusari nequit. Ceterum quem de Sosibio Lacone cogitasse dixi Hecker. l. l. ad hoc carmen etiam fr. 193 retulit, quod mihi ad Aetia I 9 pertinere videtur.

XVIII. Ἐπιγράμματα

titulus etsi in Suidae tabula non extat, tamen propter Diogenis Laertii, Athenaei, Steph. Byz. testimonia mox apponenda dubitari non potest. Certum igitur est Callimachum epigrammata sua diversis temporibus scripta noluisse disparsim et effuse vagari, sed in corpus quoddam coniunxisse. Illud tamen denuo factum est quum Meleager Gadarenus selecta Callimachi epigrammata (quod opus laudabat in Anthol. Pal. IV 1 v. 21 ut *ἡδὺ μύρτον, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος*) in *στέφανον*

suum reciperet, unde tamquam disiecta corporis membra in Constantini Cephalae Anthologiam transierunt. Nihilo tamen minus integra ipsius Callimachi sylloge ea re non interiit. nam primo certe post Christum natum saeculo etiam extitisse apparere videtur ex Plinii Epistul. IV 3: ita sum adfectus ipse, quum Graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem. quantum ibi humanitatis, venustatis, quam dulcia illa, quam amantia, quam arguta, quam recta! *Callimachum* me vel Heroden vel si quid melius tenere credebam. deinde eodem fere tempore Archibium in Callimachi Epigrammata commentarium scripsisse narrat Suidas I 1 p. 774: *Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, γραμματικός, τῶν Καλλιμάχου Ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν ἔγραψεν,* qui videtur non solum Apollonii cuiusdam filius, sed etiam pater eius Apollonii fuisse, cuius meminit Suidas I 1 p. 628 (coll. Eudoc. Violar. p. 64): *Ἀπολλώνιος Ἀρχεβούλου ἢ Ἀρχεβίου, ἔγραψε περὶ λέξεων Ὁμηρικῶν κατὰ στοιχεῖον* et quem omnes norunt ex superstite lexico, utcunque est integrum. Sed secundo quoque et tertio saeculo totum Callimachi Epigrammatum opus suis ipsos manibus tractasse Herodianum (ex quo hausit Stephan. Byz. p. 241, 1. cf. frag. 73) et Athenaeum VII p. 327 A eo magis credibile est, quoniam etiam sexto saeculo ineunte Marianus Epigrammatum Callimachi metaphrasin iambico metro fecit. cf. Suid. II 1 p. 697. Ceterum ab hoc Epigrammatum opere diversum fuisse puto alium librum, in quo et ipso epigrammata poeta dedit, sed non alia nisi quibus de poetarum virtutibus iudicium ferebat. hoc enim *Γραφείου* argumentum fuisse supra coniecimus. ad hunc solum librum, ex quo item nonnulla per Meleagrum in Anthologiam transiisse statuo, Hedyli commentarium pertinuisse puto (cf. supra p. 167), non ad illud *Ἐπιγραμμάτων* opus, quae Meinekii sententia est in Anal. crit. in Athenae. p. 226. Ad *Γραφεῖον* autem referimus etiam frag. 74 et 74[a] et 74[b] mox apponenda, quae tametsi ex *Ἐπιγράμμασιν* citantur, nihil vetat quominus *ἐν ἐπιγράμμασιν* scribentes, non *ἐν Ἐπιγράμμασιν*, de alio libro cogitemus atque cui *Ἐπιγράμματα* etiam nomen inscriptum erat. Praeter ea autem epigrammata quae ex Anthologia petita in Volum. 1 p. 68 edidimus alia quaedam aliunde indagavit Bentleius, quorum numerus hodie et certis testimoniis augeri potest et fortasse etiam coniectura

suppleri debet, quae non nominata carminis sede oberrant, velut frag. 109, 111, 114, 115, 117, 118, 180, 191, 196, 217, 297, 363, 366, 399, 412, 419, 426, 501, 515, 538. Et a Bentleio quidem suppleta epigrammata haec sunt:

70.

Αὐτὸς ὁ Μῶμος
ἔγραφεν ἐν τοίχοις „ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.“
ἠνίδε καὶ κόρακες τεγέων ἔπι κοῖα συνῆπται
κρώζουσι καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα.

„Diogen. Laert. vita Diodori (? potius Euclidis, II 10, 7. adde Hesych. Miles. ap. Müller Historiogr. IV p. 161, qui ex eodem quo Diogenes fonte hausit, et schol. ad Dionys. Thrac. p. 791, 5, ubi in fine fragmenti scriptum *ἐστὶ καλός*): *Διόδωρος Ἀμεινίου Ἰασεύς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπίκλην, περὶ οὗ φησι Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν· αὐτὸς — σοφός.* Sextus Empir. (adv. Mathem. I 309 p. 672 Bekk.): *ὅτε καὶ τὸ τυχὸν ἐπιγραμμάτιον οὐχ οἷοί τέ εἰσι νοῆσαι (ὁ γραμματικοί), καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφέν, ἠνίδε κου κόρακες τεγέων ἔπι κοῖα συνῆπται κρώζουσιν καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα. ὅτι γὰρ διαλεκτικώτατος ἦν ὁ Κρόνος καὶ ἐδίδασκε πῶς κριτέον ἐστὶ τὸ ὑγιὲς συνημμένον, ὥστε διὰ τὸ ἐπικρατεῖν ἤδη τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν δωμάτων κόρακας ἐκ πολλῆς τῆς κατηχήσεως κράζειν τὴν κατ᾽ αὐτὸν τὴν τοῦ συνημμένου κρίσιν, εἴποι ἂν ὁ γραμματικός, καὶ μέχρι τούτου συνήσει τὸ καὶ παιδίοις γνώριμον· ἐλθὼν δὲ καὶ ἐπὶ τὸ „καὶ πῶς αὖθι γενησόμεθα“ ἡσυχάσει μὴ εὑρίσκων τὸ δηλούμενον πρᾶγμα. φιλοσόφου γὰρ ἦν εἰπεῖν, ὅτι ἀρέσκει τῷ Διοδώρῳ μηδὲν κινεῖσθαι. τὸ γὰρ κινούμενον ἤτοι ἐν ᾧ ἔστι τόπῳ κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μή ἔστιν· οὔτε δὲ τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον· οὐκ ἄρα κινεῖταί τι. τῷ δὲ μηδὲν κινεῖσθαι τὸ μηδὲν φθείρεσθαι ἀκολουθεῖ. ὡς γὰρ διὰ τὸ μήτε ἐν ᾧ ἔστι τόπῳ κινεῖσθαί τι μήτε ἐν ᾧ μὴ ἔστιν οὐδὲν κινεῖται, οὕτως ἐπεὶ τὸ ζῷον οὔτε ἐν ᾧ ζῇ χρόνῳ ἀποθνήσκει οὔτε ἐν ᾧ μὴ ζῇ, οὐδέποτε ἄρα ἀποθνήσκει. εἰ δὲ τοῦτο, ἀεὶ ζῶντες κατ᾽ αὐτὸν καὶ αὖθις γενησόμεθα.*“ Bentl. Utrumque fragmentum ad unum idemque epigramma iure revocasse Bentleium et Meinek. ad Callim. p. 112 nemo facile negaverit. quibus equidem etiam

ulterius progressus hiatum quem illi inter v. 2 et 3 statuunt nullum esse iudico, sed integrum epigramma esse, nisi quod initium interiit, cuius si non ipsa verba, certe sententia facile restitui posse videtur hoc modo:

[*Ἦ σοφὸς ἦσθα, Κρόνος, λίην σοφός*]· *αὐτὸς ὁ Μῶμος.*

Probrosum autem sine dubio epigramma fuit in Diodorum philosophum, cui primus (cf. Diogen. Laert. l. l.) Ptolemaeus Soter cognomen Crono dedit stultitiam, ut puto, hominis notaturus, ut saepe *Κρόνον* stultum hominem significasse constat vel ex Aristoph. Nub. 929 (cf. schol.). qui quum *διαλεκτικώτατος* esset et saepe discipulis ex rerum cohaerentia demonstraret aliquid vel esse vel non esse, ut vel corvi in tegulis sedentes ex hac disciplina profecisse viderentur et didicisse, qualia cohaererent (*κοῖα συνῆπται*) et cur animalia non moverentur (*κῶς αὖθι γενησόμεθα*) — mori enim ea dici non posse, quoniam neque quo tempore viverent, neque quo non viverent, morerentur —, Callimachus quoque ad carpendum virum, quem in ista re quidni probabile sit saepe risum movisse prudentioribus, excitatus est, praesertim quum in laudem philosophi in parietibus scriptum *ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός* a discipulo aliquo eius vidisset imitante amatores, quos saepe ita parietibus intulisse suum illud *ὁ δεῖνα καλός* novimus (cf. O. Jahn Beschreib. der Vasensamml. Koenig Ludwigs p. CXXII). Obiter moneo, non sine causa poetam ionicis formis *κοῖα* et *κῶς* in hoc epigrammate hic usum esse videri, quo corvorum clamorem depingeret. Sed quod etiam *ἠνίδε κου* editur, vereor ut hic quoque ionismus locum habeat, quoniam hoc quidem corvi non clamant. praeterea *κού* parum aptum sententiae est, cuius vis non extenuari, sed potius corroborari debebat. atque hoc fit voce *καί* (vel), quam restituendam putavimus.

71.

Οὐδὲ τὸ γράμμα
ἠδέσθη τὸ λέγον μ' υἷα Λεωπρέπεος
κεῖσθαι, Κήιον ἄνδρα * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * * * * *
οὐδ' ὑμέας, Πολύδευκες, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου

μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε
δαιτυμόνων ἄπο μοῦνον, ὅτε Κραννώνιος αἰαῖ
ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

„Scriptor incertus (?Aelianus) apud Suid. (II 2 p. 758): *Σιμωνίδης· Ἀκραγαντῖνος στρατηγὸς ἦν, ὄνομα Φοῖνιξ. Συρακοσίοις δὲ ἐπολέμουν οὗτοι· οὐκοῦν ὅδε ὁ Φοῖνιξ διαλύει τὸν τάφον τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς τε καὶ ἀνοίκτως καὶ ἐκ τῶν λίθων τῶνδε ἀνίστησε πύργον, καὶ κατὰ τοῦτον ἑάλω ἡ πόλις. Ἔοικε δὲ καὶ Καλλίμαχος τούτοις ὁμολογεῖν· οἰκτίζεταί οὖν τὸ ἄθεσμον ἔργον καὶ λέγοντά γε αὐτὸν ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὺν ποιητήν „οὐδὲ τὸ γράμμ' ᾐδέσθη τὸ λεγόμενον υἱὸν Θεοπρεποῦς κεῖσθαι Κήιον ἄνδρα·" κἆτ' εἰπὼν ἄττα ἐπιλέγει· „οὐδ' ἡμέας, Πολυδευκές, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔσεσθαί ποτε δαιτυμόνων ἄπο μοῦνον, ὅτε Κρανωνίων αἴας ὤλισθε μέγας οἶκος· ἐπὶ σκοπάσας.*" quae omnia corruptissima feliciter nunc restituimus. Recte emendatum *μεγάλους Σκοπάδας*, ubi prius erat *μέγας οἶκος*. amat hoc epitheton Callimachus, ut Hym. in Pall. Lav. (34) *μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν*, et (v. 126) *μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις*. In nobilissimo hoc epigrammate poeta loquentem inducit ipsum Simonidem. huc refer illa Quintiliani XI, 2, 11: est autem magna inter auctores dissensio Glaucone Carystio, an Leocrati, an Agatharcho, an Scopae scriptum sit id carmen [intelligit Simonidis epinicium in Creontis filium Scopam. fr. 5 ap. Bergk. Poet. lyr. p. 1115 seqq., ap. Schneidewin. Simonid. Reliq. p. 17 seqq.], et Pharsali fuerit haec domus, ut ipse quodam loco significare Simonides videtur atque Apollodorus et Eratosthenes et Euphorion et Larissaeus Eurypylus tradiderunt, an Cranone ut Apollas Callimachus quem secutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Thessalum periisse in eo convivio constat, adicitur sororis filius. putant et ortos plerosque ab illo Scopo, qui maior aetate fuerit. quis vero iste Apollas Callimachus? Cyrenensem enim nostrum Battiadem a Quintiliano hic nominari vel ex ipso hoc epigrammate plane constat. forte legendum Apollas et Callimachus, vel ulcus aliquod latet non sine meliorum codicum ope sanabile. Locus vero Ciceronis quem

laudat Quintilianus extat in libro II (86, 352) de Oratore. vide et Valerium Max. I 8." Bentl. Verissimae sunt Bentlei emendationes, quibus non praeferimus nec Stanlei ad Aeschyl. Sept. 836, ubi in initio *ἠδέσθη δ' οὐδὲ τὸ γράμμα λέγον, υἱὸν Λεωπρεποῦς κεῖσθαι τὸν Κήιον ἄνδρα* * * * * *οὐδ' ὑμέας κ. τ. λ.*, et in ultimo carmine *Κράννωνος ἀίσσας* et *μεγάλας — σκοπάδας* correxit, neque Buttmanni Mythol. II p. 271 *τότε* v. 5 voci *ποτέ* substituentis, neque Bernhard. ad Suid. l. l. *Κραννωνίδος αἶας* commendantis. sed *Κραννώνιος* cum Meinekio scripsi pro Bentleiano *Κρανώνιος* (cf. ad vol. I p. 63), et in Quintil. loco Bentl. emendationi a Meinek. Anal. Alex. p. 66 probatae praestare videtur Schneidewini ad Simonid. Rel. p. XII Apollas Callimachusque, cui etiam a se factam (Apollas Callimacheus) cedere Preller. de Polemon. Addend. p. XV iussit et Heckerus quoque Comm. Call. p. 26 assensus est. Praeterea in Callimachi epigrammatis v. 2 accentum quem Bentleius posuerat *Λεωπρεπέος*, Goettlingius in Programm. Jenens. 1857 p. 9 ad codices Herodot. VII 229 mutavit *Λεωπρέπεος* scribens ut fecit etiam Meinekius, qui epigramma edidit in edit. Callim. p. 111. Idem Goettlingius in Suidae vel potius Aeliani reliqua narratione quaedam latere Callimachi verba suspicatus est, quibus interruptus ab eo epigrammatis tenor restitui possit. sic enim totum Callimachi carmen reparandum putabat:

[Νηλής, ὅς με θανόντ' αὖτις κτάνεν] οὐδὲ τὸ γράμμα
ἠδέσθη τὸ λέγον μ' υἷα Λεωπρέπεος
κεῖσθαι, Κήιον ἄνδρα, [τάφον δ' ἀνέδην διαλύσας
πύργον ἔδειμ', ἀνδρῶν πῆμα Συρακοσίων,]
οὐδ' ὑμέας, Πολύδευκες, κ. τ. λ.,

qua in redintegratione et primae partis (*νηλής, ὃς — κτάνεν*) sententia parum placet et in altera parte propius ad Suidae verba accedi posse videtur. adde quod vox *κεῖσθαι* indigere aliquo additamento videtur quo intelligatur. quod si mihi quoque aliquid augurari concessum erit, in priore lacuna potius tale quid poetam scripsisse crediderim: *ἄγριος, ὃς διέλυσε τόδ' ἠρίον*, in altera autem Goettlingii conamen ad Suidae verba paululum accommodatius ita mutaverim: *κεῖσθαι, Κήιον ἄνδρα [τάφῳ ἔνι· τοῦ δ' ἀπὸ λάων ἄνστησεν πύργον, πῆμα Συρηκοσίων·]*. Sed hoc utut est, tantum constat, infelicissimam

fuisse Tittmanni ad Zonar. Lex. p. 1275 coniecturam, ad hoc epigramma pertinere frag. 254 *τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώιον*, qui *Κώιος* et *Κήιος* male confudit, etsi utrumque accurate distingui iubet Stephan. Byz. p. 403, 3. atque *Κήιος ἀοιδὸς* Simonides audit in Theocrit. XVI 44. nihilo minus tamen Blomf. ad fr. 254 omnino assentiendum Tittmanno dicit et quum male fr. 71 nominasset pro fr. 70, Meinekium quoque in errorem induxit ad Callim. p. 112. Postremo si quis etiam nunc in verborum *ὑμέας*, *Πολύδευκες* insolentia offenderit, is admonendus erit notae Lobeckii ad Sophocl. Aiac. 191. et fortasse hoc quoque monendum, *Σκοπάδας* esse Scopam cum suis, quorum unum certe, Scopae sororis filium, Quintilianus nominat. sed iste Scopas, quem solum appellat Cicero, et ipse ut sororis filius *Σκοπάδης* erat ut antiquioris Scopae nepos ille, pronepos huius ex sorore filius.

72.

Θεῖος δέ οἱ ἱερὸς ὕκης.

„Athen. VII p. 327 A: *τὸν ὕκκην* (cod. ms. in Biblioth. Reg. *ὕκην*) *Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων· θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὕκης*. idem eodem libro p. 284 C: *ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητής* (ὁ *Καλλίμαχος*] *φησιν· ἱερὸς δέ τοι, ἱερὸς ὕκης*. Codex ms. *ἱερὸς δέ τις ἱεροσύκης*. est idem locus cum superiore.“ Bentl. Secundo loco fragmentum traditum ex fide Dionysii Jambi (cf. Athen. p. 284 B), priore ex ipso Callimachi libro haustum credi par est, unde patet cur Bentleius et Mein. ad Callim. p. 113 priorem fragmenti habitum praeferre voluerint. nisi forte quis minorem fidem habendam censeat ei qui ipse visum lectumque a se locum scriptoris citat, quam qui ab alio inde sumptum mutuatur. quamquam autem alterum prae priore hac duplici ratione commendari videatur, quod in illo variata vocis *ἱερός* mensura aliquid Callimacheum habeat (cf. Vol. I p. 153), in priore autem vocem *θεός* vix apte quisquam explicet, tamen ab hoc standum arbitror, non quo prius ab omni parte verum esse obtineam, sed quod inde facillime videtur ad verum perveniri posse. ita enim iudico, Callimachum *θεῖος* scripsisse, quod Athenaei librarii in *θεός* corruperint, Dionysius autem in *ἱερός* mutaverit, pro vera lectione inconsulte substituens interpretamentum, ut qui

memoriter locum citaverit atque *θεός* etiam Meinekius l. l. corruptum putabat, quamquam quod substituere ei *ἰχθύς* voluit parum placet. sed mihi Callimachus dixisse videtur: sacer ei est *vagus* hyces, sive *ἱερόν* ut statui interpretatus est *ἄνετον*, sive *μέγαν* sive *τὸν ἱέμενον πρὸς τὸν ῥοῦν* sive *διερόν* sive *διωκτικόν*, sive *ἐν τῷ ὑγρῷ θυόμενον* sive Neptuno sacrum i. e. marinum, tot enim modis Homericum *ἱερὸν ἰχθύν* (Il. XVI 407) interpretantur grammatici, ubi commune piscium nomen putant, schol. Hom. l. l., Etym. Magn. p. 468, 20 et 45 (Herodian. II p. 188 Lentz.) coll. gramm. in Notic. et Extraits Tom. XIII p. 161, Etym. Flor. p. 165, Gudian. p. 272, 52, p. 286, 29, p. 288, 38, Hesych. II p. 347 et imprimis Athenaeus l. l. p. 282 C seqq. (exscriptus fere totus ab Eustath. ad Hom. p. 1067, 38 seqq), qui etiam proprium certos quosdam pisces hoc cognomen gessisse narrat, anthiam, delphinum, pompilum, ob certas rationes his inditum. Sed Callimachus si in frag. 37 ita nominavit *χρύσοφρυν*, hic autem *ὕκην*, sine dubio utroque loco communem quae in omnibus piscibus obtinet nominis rationem secutus est. Atque illa nostra fragmenti Callimachei interpretatio magis etiam se commendabit, si, quod iam Mein. l. l. suspicatus est, fragm. 156 huc pertinebat et, quae mea sententia est, cum nostro ita coniunctum erat

ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον
ἕλκειν [ἐστὶν ἔθος]· θεῖος δέ οἱ ἱερὸς ὕκης.

Dixerat igitur poeta in aliquo epigrammate, Buchetium hominem ne hycam quidem retibus in terram trahere, nedum comedere solere, nam sacrum eius sententia hycam esse, in quem fortasse mutatum quendam hominem esse Buchetii fabulabantur.

73.

Ἐς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαι[ῶν]
[ἐσχάτην].

„Stephan. Byz. frag. (p. 240 seq. Mein.): *Δύμη, πόλις Ἀχαΐας. ἐσχάτη πρὸς δύσιν, ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν· ἐς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαι* * * *. Lege *τὴν Ἀχαΐας*. est versus hendecasyllabus, ut alibi, Epigr. XXXIX: *Σεληναίης περίφοιτος εἰκόν' αὐτῆς*. vel erit heroicus, si legeris *εἰς Δύμην ἀπιόντας Ἀχαιΐδα.*" Bentl. Recepi Meinekii emendationem et supplementum necessarium ex Anal. Alex. p. 107 not.

74.

Μένανδρος.

„Scholiast. Ibid. Ovid. (590 p. 474 Merkel.): Menander comicus Atheniensis, dum in Piraeo portu nataret, submersus est. de quo nobilissimae a Graecis editae traduntur Elegiae et a *Callimacho* epigramma." Bentl. Epigramma fortasse in *Γραφείῳ* locum habuit. His epigrammatis a Bentleio collectis adde:

74a.

Μαργίτης.

Eustratius in Aristotel. Nicomach. p. 65 B: *ἀλλὰ καὶ Ἀρχίλοχος καὶ Κρατῖνος καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν μαρτυροῦσι (Μαργίτην) εἶναι Ὁμήρου τὸ ποίημα.* Qui primus protulit Ruhnkenius ad Velleium Patercul. p. 20 B. pro *Ἀρχίλοχος* reponi iussit *Ἀριστοφάνης*, quod probavit ad Cratini fragm. incert. 34 Meinekius Com. graec. II 1 p. 188. Ad Callimachi autem fragmentum sine dubio referendus est etiam Harpocrationis locus p. 123, 23 Bekk.: *Μαργίτης —. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν*, quod Bentleio est fr. 389. ubi quod Dilthey de Cydipp. p. 10 dicit Harpocrationem non sine cautionis et dissentiae nota de Callimachi admiratione Margitae referre, ille ad verbi *ἐοικέναι* vim parum attendit, de qua cf. Hermann. ad Lucian. de conscrib. histor. p. 16. Ceterum nescio an hoc quoque in *Γραφείῳ* Callimachus dixerit.

74b.

Λύδη καὶ παχὺ γράμμα καὶ οὐ τορόν.

Schol. Dionys. Perieg. in *Βίῳ Διονυσίου* p. 317 ed. Bernhard.: *ὅτι δὲ διαβέβληται τὸ παχύ, σαφῶς ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι δηλοῖ. διασύρων γὰρ Ἀντιμάχου τὸ ποίημα τὴν Λύδην ἔφη· Λύδη καὶ παχὺ κ. τ. λ.* Idem Schol. ad v. 3 (p. 977 Bernh.): *τὴν δὲ παχύτητα τῶν ποιημάτων ἱκανῶς μὲν διασύρει Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Καλλίμαχος· αὐδῆσαι παχὺ γράμμα καὶ*

οὐ τορόν. Primus ex scholiasta Dionysii tum nondum edito protulit Ruhnkenius posuitque n. 441 Ernest. atque intellexit de Lyde Antimachi, de qua Callimachi iudicium ut alii probarunt (cf. Stoll. de Antimach. p. 19), ita non probavisse videntur nec Asclepiades in Anthol. Pal. IX 63, nec Proclus ad Plat. Tim. I p. 28 med.: *Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὐτίμησε καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναφοῦσι* Καλλίμαχος *καὶ* Δοῦρις (p. 176 Hulleman.) *ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκάνου κρίνειν ποιητάς*, qui et ipse hoc Callimachi epigramma respicere videtur. Lydae nomen, cuius accentus variat (cf. Diudorf. iu Thesaur. Paris. V p. 416), *Λύδη* scripsi secundum Herodiani praeceptum I p. 311, ubi cum *Ἴδη* et *Μήδη* comparat. *Λυδήν* tamen edidit Mein. Callim. p. 113, etsi idem *Λύδη* dedit in Mosch. VI 2 et 4. De *παχύ* cf. Bernhardy ad Dionys. p. 977 et Stoll. l. l. Ceterum hoc quoque epigramma quin in *Γραφείῳ* locum habuerit non erit qui dubitet.

Quae apud Bentleium sequuntur *Θαυμάσια* propter Suidae tabulam paulo depressimus. Tum

XIX. Ἴαμβοι

in Suidae quidem tabula non comparent, sed tamen propter sat multa scriptorum testimonia dubitari non potest quin Callimachus librum ediderit *Ἴαμβοι* inscriptum. Inter eos autem scriptores imprimis nominandi ii sunt, qui *Καλλίμαχον ἐν Ἰάμβοις* citantes non tamen puros iambos, sed choliambos apponunt, Plutarch. in fr. 86, Diogenes Laert. in fr. 94 et fr. 95, Julian. iu fr. 90, Achilles Tat. in fr. 94 ac similiter alios loquutos esse ex Etym. Magn. p. 270, 46 demonstravit Gaisf. ad Hephaest. I p. 399 not.: *Σιμωνίδης ἐν τοῖς Ἰάμβοις· καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κορωνίτης.* add. Tzetz. ad Lycophr. 219: *Ἱππῶναξ ἐν τῷ κατὰ Βουπάλου πρώτῳ ἰάμβῳ. ἔβωσε Μαίας παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν*, et quos de Hipponactis fragmentis 2, 3, 4, 22ᵃ, 26, 37 Bergkius in Poet. lyricis p. 751 seqq. testes attulit. Hinc primum efficitur, ut si quando corruptis Callimachi fragmentis adiciatur *ἐν Ἰάμβοις*, inde non sit continuo colligendum, illa fragmenta ita corrigi debere, ut puri ambiie vadant, quum possint fuisse choliambi, id quod propter

fr. 83ᵃ et fr. 98ᵉ moneo. atque nihil impedit quin fr. 79, 80 et 81 ad choliambos referantur etsi e Iambis citantur a scriptoribus. Praeterea inde necessario consequitur, ut, quum in Callimachi *Ἰάμβων* opere etiam choliambi fuerint, eos errare putemus qui in tabula a Suida excerpta olim etiam singularem *Χωλιάμβων* titulum fuisse existiment, ut Bentleius statuit. neque huic sententiae multum est praesidii ex veterum scriptorum citandi ratione. nam quem primum nunc sui generis locum habemus, Etym. Magn. p. 59, 49: *παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Χωλιάμβοις*, parum probat, quum quod ille dedit fragmentum (86), Plutarch. de Placit. phil. I 7 doceat *ἐν τοῖς Ἰάμβοις* locum habuisse, et quum Etymol. Magni auctor non tam titulum nominare, quam metri genus indicare voluisse videatur quo fragmentum scriptum sit, ut fecit etiam fr. 442, 10 (fr. 96), ubi allato Callimachi versu addit: *ἔστι δὲ χωλίαμβος, τροχαϊκὸν γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί*, unde iure colligere nobis videmur in priore quoque Etymologici loco non tam in *Χωλιάμβοις* quam *ἐν χωλιάμβοις* scribendum esse. atque eodem modo iudicandum de Schol. Aristoph. Pac. 835 (frag. 83ᵇ), Suid. I 1 p. 1350 (fr. 83ᵇ), schol. Clem. Alex. p. 102 Klotz. (frag. 86), ubi item *Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις* in auxilium vocatur. Summum autem est, quod suos ipse Callimachus choliambos vocat *ἰάμβους* in frag. 90: *φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα*. Hoc igitur iam constabit unum tantum opus Callimachum edidisse *Ἴαμβοι* inscriptum, quo communi titulo puros iambos et choliambos comprehenderit. ac ne hoc quidem concesserim, in eo opere iambos puros et choliambos sive scazontes seorsim positos fuisse, sed inter se mixta fuisse carmina pure iambica et choliambica. nam non unum et continuum operis argumentum fuisse vel ex fragmentorum collectione patet, qua docemur de variis rebus poetam egisse in unum nisi fallor corpus colligentem quos diversis temporibus scripserat utriusque generis iambum (i. e. carmina iambica. nam unum quoque eius modi carmen *ἴαμβον* vocabant. cf. fr. 75ᵃ). nec dici potest singulos operis libros hoc aut illud metrum habuisse, quum plus uno *Ἰάμβων* libro poetam scripsisse sine teste aliquo affirmare non audeam, etsi fecit Hipponax, cuius liber secundus ex puris iambis constitisse videtur (cf. Hippon. fr. 17 Mein.). Ac primum operis carmen choliambicum fuit, si quidem recte

statuo Callimachum tamquam prologum aliquem toti operi praemisisse fragmenta 92, 85, 90, quae post alios Bergkius in Lyr. poet. graec. p. 755 ed. III in unum iungenda esse:

> *ἀκούσαϑ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω*
> *ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν,*
> *φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα*
> *τὴν Βουπάλειον.*

quod si verum est, aptissime Callimachus in carminis primi initio dixit, tamquam Hipponactem ex inferis redivivum venire se cum iambis suis, qui tamen non plane spirent illud virus quod olim Hipponax contra Bupalum (cf. Brink. in Schneidew. Philol. VI p. 41 seq.) effuderit, sed illis sint mitiores, ut sit cur habiturum se speret auditores. Praeterea in hoc quasi prologo poeta dixisse videtur, rerum novarum cognoscendarum se esse cupidissimum, et propterea per totam vitam se studuisse hominibus eius modi res enarrare (fr. 98[d]), et postremo deos invocans carmen hoc iis commendasse (fr. 83[c]). Sed illis verbis quin recte Callimachus suorum iamborum naturam ab Hipponacteis diversam adumbravit dubitari nequit, quum certe in fragmentis nihil reperiatur quod virus nimiamque violentiam redoleat. quamquam non putandum est in hoc Callimachi opere iambos naturam suam adeo exuisse, ut iam nihil iis acerbitatis inesset. nam satis acerbum se praestare poeta potuit in deridendis hominum pravis moribus, qualis imprimis apparuit in deorum cultu (fr. 75, 76, 82[b]), in philosophorum praeposteris placitis (fr. 86), prae quibus Thaletis celebravit praestantiam (cf. ad fr. 83[a]), in poetarum tumiditate (fr. 82, fr. 98[a], 98[b], 98[c]) et avaritia (fr. 77). et quod fr. 85 orcum appellat eum locum, *ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν*, aut fr. 87 homines *τὸν πηλὸν τὸν Προμηϑεῖον*, id non videtur sine acerba irrisione facere. Ceterum si vel ita Callimachus saepius tecte notavit vel res vel homines, difficillimum ad legendum eius opus fuisse credibile est, ut non mirandum sit extitisse olim nescio cuius in *'Ιάμβους* scriptum commentarium, quem novimus ex Etym. Gudian. p. 95, 42 (fr. 82[c]). Iam sequantur Iamborum fragmenta:

75.

„Clemens Alexandr. Strom. V p. 570 (= 674 Pott.): *Ἀπολλόδωρος ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μάντεως λέγει, Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ. Ὁ μὲν γὰρ ἐπιρραίνων τὸ πλῆθος δάφνης κλάδοις προκατήρχετο τοῦ ὕμνου ὧδέ πως· μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκαέργαν, ἐπέψαλλεν δ', ὡς εἰπεῖν, ὁ λαός: Βέδυ, ζάμψ, χθώ, πλῆκτρον, σφίγξ, | κναξβί, χθύπτης, φλεγμώ, δρόψ. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις.* De hoc loco Clementis vide, si operae pretium est, dissertationem nostram ad Iohannem Malalam Antiochensem (p. 47 Oxon. 1691)." Bentl. In Clementis verbis ista me offendunt: *τοὺς στίχους τούσδε ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι*. nam quum *τοὺς στίχους* aperte non referat ad aliquot antea expromptos versus, sed ad aenigmatica illa vel si diis placet symbolica quae postea apponit verba *βέδυ, ζάμψ* (sequor enim ita emendantem Bentleium l. l.), ea autem non a Brancho *ἀναφωνηθῆναι* dicantur, sed a populo qui hymnum cantanti Brancho illis verbis quasi *ἐπέψαλλεν*, apparet *ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι* non posse verum esse . etsi autem illa verba in isto sacro Branchus non *ἀνεφώνησε*, tamen sine dubio invenerat populumque docuerat hymno suo accinenda. itaque aut deleta *ὑπό* praepositione *βράγχου* cum *στίχους* iungendum, aut, quod magis credo, propter *τὸ ὁμοιόαρκτον* aliquid excidisse putandum est ex hac Clementis oratione: *τοὺς στίχους τούσδε ὑπὸ Βράγχου ἀνευρεθέντας ἀναφωνηθῆναι κ. τ. λ.* . Ceterum Callimachum in iambis (vel in choliambis, nam de his quoque cogitari posse ex superioribus liquet) praeter historiam populi a Brancho purgati etiam symbolica illa verba attulisse vix credibile est. satius erat monere Branchi hymno populum aenigmatica vel potius puerilia et ridicula sine sensu verba accinisse. nam quin irriserit populi epiphonema propter iambos non videtur dubitari posse.

75ᵃ.

„Strabo VIII p. 354 init. *μέγιστον δὲ τούτων* (i. e. anathematum in Olympia positorum) *τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίει Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον —— ἀνέγραψαν*

δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε." Bentl. Callimachus in iambico vel choliambico aliquo carmine istius statuae splendorem et magnitudinem videtur celebrasse prae aliorum hominum in simili re sordida illiberalitate. cf. fr. 76.

76.

Τὴν ὡγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο,
τῇ καὶ λίπουρα καὶ μονωπὰ θύεται.

„Schol. Aristoph. Av. (873): Εὐφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς (Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον (κριὸν κόλον recte Duebner. ex emendatione Dobraei)· ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγει· τήνῳ Ἀγαμέμνων — καὶ λείπουρα καὶ μόνωπα θ. Corrige ut hic editum vides. Agamemnon Dianae Colaenidi statuam consecravit, cui in more erat animalia mutila sacrificare, quae aliis diis offerre nefas. Theognis prope ab initio Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων | εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς." Bentl. Fragmentum hoc Naekius de Choeril. p. 183 (coll. de Hecal. p. 48 et 273) insigniter auxisse sibi visus est eo versu qui sine auctoris nomine totus oberrat in Etymol. Paris. ap. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 241, Etym. Gudian. p. 539, 59, Etym. Vossian. ap. Gaisford. ad Etym. Magn. p. 776, 12: ὑδεῖν ἔοικε τὴν φερέζοον (vel φυσίζοον) κόρην, sed cuius duo tantum prima verba apud Suid. II 2 p. 1296 sine auctoris nomine leguntur, quem versum nostro fragmento praefigendum ille censebat. sed egregie falsus est vir eximius, nam illum Ioannis Damasceni versum esse praeter Gaisfordum monuerunt Bernhardy ad Suid. l. l. et Nauck in Zeitschrift für d. Alterthumswissenschaft 1855 p. 20 et 22, quod fugit Carolum Dilthey Anal. Callim. p. 7 etiam tunc censentem certo indicio assignatum Callimacho versum esse, sed non fugit Bergkium, qui pristinum suum errorem in Anthol. lyr. I p. 138 n. 159 commissum correxit in eius libri editione altera p. 162 n. 185 coll. praef. XVII. In ipsius autem Callimachi verbis restabat corrigendus accentus vocis μόνωπα (sic enim scribebatur ab omnibus). cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 955 extr. De Dianae illo templo Bentleianis adde Dionys.

Descript. Graec. 89 p. 142 Mein., de Diana Amarysia vel Colaenide cf. Welcker. Goetterlehre 1 p. 581.

77.

Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

„Pindari scholiast. ad II Isth. (9 *ἁ Μοῦσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω. τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις*)· *ἐργάτις — ἐστὶν αἰτοῦσα μισθὸν ἐφ' οἷς ἔπραττεν. ἔνθεν καὶ Καλλίμαχος· Οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Χῖος ὑλλιχοῦν ἔπους. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα.* Locus hic iam dudum a viris doctis emendatus est. Huc referendus Ioann. Tzetzes Chil. VIII 228 (p. 315 Kiessl.) de Simonide loquens:

οὕτω λέγων· ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει
ὡς Ἀνακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε γράφει."

Bentl., qui quod viros doctos dicit dudum locum Callimachi emendasse, Josephum Scaligerum in Coniectur. in Varron. p. 40 (p. 64 Bipont.) et fortasse etiam Stanleium ad Aeschyl. Prom. 460 intelligit. atque ille quidem Callimachi locum putabat etiam Festum s. nepotes (p. 165 Müll.) respexisse et Theocritum XVII 25 quoque atque Apollonium Rhodium IV 1745 *νέποδες* dixisse *ἀπογόνους* vel nepotes monet. Adde Cleonem *ἐλεγοποιόν* ap. Etym. Magn. p. 389, 4 (coll. Mein. Anal. Alex. p. 124 sq.) et Eustath. ad Odyss. IV 404 p. 1502, 35: *νέπους κατά τινα γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος*. Atque *Ὑλλίχου νέποδα* Schneidew. Simonid. Reliq. p. IV seq. olim intellexerat ex avo materno nepotem Simonidem, postea autem cognito Rossii opera Dionysii medici Iulietae titulo hoc: *Διονύσιος Διονυσίου Ὑλιχίδης* idem in Coniect. crit. p. 170 statuit *Ὑλιχίδας* phylam demumve Iulietarum fuisse, Callimachum autem, ut qui deperiret insolentiora, Simonidem nepotem Hylichi h. e. *δημότην Ὑλιχίδην* vocasse. Hoc non dubito quin verius sit, sed duplex in illo nomine *λλ* eripere Callimacho propter scholiastam Pindari non ausus sum. Bergkio fragmentum est n. 158 p. 138 (I) = n. 184 p. 162 (II).

78.

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τορώτατοι.

„Etymol. Magn. (p. 534, 32): *ὡς παρὰ τὸ ἱερός γίνεται ἱέραξ καὶ νέος νέαξ* (*ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι*) *καὶ μύρμος μύρμαξ, οὕτω καὶ κόχλος κόχλαξ*. Nisi grammatici huius auctoritas me moveret, potius verterim: et nuper acutorum gladiorum statim acutissimi, ut *νεήκων* sit a recto *νεήκης*. Hesych. *νεήκης· νεωστὶ ἠκονημένος*. sic *εὐήκης, τανυήκης*.“ Bentl. In Etym. Mag. loco Gaisford. edidit *αἱ τομώτατοι* nescio qua auctoritate (nisi typothetae error est), certe in Gudiano quoque p. 342, 30 legitur *καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι*, in Etym. Angel. p. 688 Ritschl. (*καὶ τῶν νεήλων εὐθὺς οἱ τομώτατοι*), in Havniensi ap. Bloch. in Adnot. ad Etym. Magn. p. 931 *οἱ τιμώτατοι* (sic), quorum ultimum Etym. Mag. Parisin. 2636 ap. Cramer. Anecd. Paris. IV p. 77, 5 ita scribit *τομώτατοι*, sed priori syllabae supra scripto *ι*. Sed quum *τομώτατοι* non videam quo modo apte explicem, cum Ruhnken. Epist. crit. II p. 154 et Bergk. Anthol. lyr. II p. 162 n. 188 scripsi *τορώτατοι*, quae vox cum illa permutata est etiam in Hym. in Del. 94. apte autem Bergk. l. l. praef. p. XVII affert Xenoph. de Rep. Laced. II 11: *ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν εἰρήνων ἄρχειν*. Sed propter *νεήκων* ne tantillum quidem Bentleius dę grammaticorum auctoritate dubitare eoque inclinare debebat, ut *νεήκων* (quod *νεηκῶν* scribi iubens Ernestius iniuriam Bentleio fecit) a *νεήκης* ducens verteret nuper acutorum. ingens enim earum vocum numerus est quae ab aliis terminationibus transeant in *αξ, ηξ, ιξ, ιγξ, υξ*. cf. Lobeck. Paralip. p. 125 seqq. inter quas etiam *νέαξ* (i. e. *νέος*) est, comicorum poetarum usu firmatum (cf. Meinek. frag. comicor. Vol. II p. 850). Quod autem Ruhnkenius l. l. propterea in Bentlei sententiam concedere se malle dixit, quoniam a recto *νέαξ* non esset *νεήκων*, sed *νεάκων* penultima brevi, nondum ille cognoscere potuit Choerobosc. Dictat. p. 305, 11 seqq. (Herodian. II p. 6 Lentz.): *εὑρίσκομέν τινα ἐν αὐτοῖς ἔχοντα τὸ α ἐκτεταμένον τουτέστι φύσει μακρόν, οἷον νέαξ* (*σημαίνει δὲ τὸν νεώτερον*), *φέναξ κ. τ. λ.* . quamquam vel ignorans Choeroboscum Ruhn-

kenius *νεήκων* ob eam causam tentare non debebat. quidni enim Callimachus recta via a *νέος* potuit derivare *νέηξ* (ut dicebantur *μύρμηξ* et *μύρμος*) aut in *νεάκων* vel breve *α* in *η* mutare, quod nonnunquam fecerunt Iones, quorum dialectum in Iambis Callimachus sequutus est?

79.

Ἁρπαγὴ τὰ Κινάρου.

„Zenob. *περὶ Παροιμιῶν* (131 p. 11 Schneidew.): *ἁρπαγὰ τὰ Κιννάρου· ταύτης μέμνηται μὲν Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις.* vide ipsum Zenobium et Hesychium.“ Bentl. Ipse Zenobius paroemium ita explicat: *Τιμαῖος ἔφη, ὅτι Κίνναρος ἐγένετο πορνοβοσκὸς Σελινούσιος. πλουσιώτατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος ζῶν μὲν ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι, τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἁρπαγήν.* Idem Cinnarus fortasse etiam *Δράξων* audivit, ut suspicatur Lobeck. Aglaoph. p. 1031 not. Locus autem Hesychii quem Bentleius nominat est I p. 287: *ἁρπαγὴ τὰ Κιννάρου· παροιμία. ὅτι οὗτος πορνοβοσκὸς ὢν καὶ μετοικήσας εἰς Σελινοῦντα εὔπορος ἐτελεύτα καὶ τὰ ὄντα προῦθηκεν εἰς ἁρπαγήν* —, qui ut Favorinus firmat *ἁρπαγή*, nam in Zenobio legitur *ἁρπαγά*.

80.

Ἀμφορίτης ἀγών.

„Schol. Pind. Olymp. VII 156: *ἔστι δὲ καὶ ὁ Ἀμφορίτης ἀγών, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις.*“ Bentl. cf. Boeckh. Explicat. Pind. p. 176 et Mueller. Aegin. p. 140. Callimachi locus est vel ex iambo vel ex choliambo ductus. nam scribere potuit ⏑ ⏑ ⏑ *ἀγὼν Ἀμφορίτης* – ⏑ –, vel ⏑ – ⏑ – ⏑ *Ἀμφορίτης* [*ἦν*] *ἀγών*.

81.

Κέπφος.

„Schol. Aristoph. ad Pac. (1067): *εὐηθες ζῶον ὁ κέπφος. οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος* (Alex. 166) *καὶ Ἄρατος* (916) *περὶ τῶν διοσημείων διαλεγόμενος καὶ Καλλίμαχος ἐν*

τοῖς Ἰάμβοις.“ Bentl. Callimachus hominem stolidum et levem dixisse κέπφον videtur (cf. Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 171 coll. p. 84), quod nomen si in fine versus posuit, de choliambo cogitandum est.

82.

Κοὐχ ὠδ᾽ Ἀρείων τὠπέσαντι παρ᾽ Διὶ
ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος.

„Stephan. Byz. (p. 104, 16): *Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας — ἀπὸ Ἀφέσαντος ἥρωος βασιλεύσαντος τῆς χώρας ἢ διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων ἢ τοῦ λέοντος, ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς σελήνης ἀφείθη· ἀφ᾽ οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί· Κοὐχ ὠδαρείων τῷ Ἀπέσαντι παρ᾽ Διὶ ἔθυσεν Ἀρκίδας ἵππους.* Ita editiones vulgatae hunc locum exhibent, sed codd. ms. *ἀρκὰς ἵππος*, testantibus qui novissime eum scriptorem interpretati sunt. quae lectio, quamquam ab iis repudiata, quia minime intellecta, sane certissima est. pro *κοὐχ ὠδαρείων* lego *κοὐχ ὦδ᾽ Ἀρίων*, de quo equo vide praeter alios Pausan. in Arcadicis (cap. 25). velocem aliquem equum Callimachus Arioni comparat. *Πὰρ Διὶ Ἀπέσαντι* ut alibi *πὰρ᾽ Αἰγείωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα* (fr. 103).“ Bentl. Emendationes Bentlei editores Stephani sequuti sunt, nisi quod pro *ἔθυσεν* Mein. edidit *ἴθυσεν* probatum Bergkio Anthol. lyr. I p. 138 n. 160 = II p. 162 n. 186. Ac dubitationem iam moverat Dindorf. in Thesaur. Paris. Vol. IV p. 469 B, qui quum eius verbi, cuius significatio sit impetu feror, praesens tantum et imperfectum in usu fuerint, contra morem veterum Callimachum scripsisse dixit. sed Dindorfio Parmenon. in Anthol. Pal. XIII 18, 2: (*πῶλος*) *ψιλὴ λευρὸν ἴθυσε περὶ δρόμον*, obmovit Meinek. Delect. epigr. p. 238, qui tamen vel diffisus huic loco vel tum forte eius immemor ad Steph. l. l. *ἴθυσεν* correxit, iniuria, ut puto. nam Callimachus non is fuit, qui eo modo a plurimorum usu recedere nefas esse putaret, modone analogiae obversaretur. atque eadem ratione *ἔθυσεν* in Parmenontis loco corrigi metrum vetat. Praeterea Schneidewin. in nunt. literar. Goettingens. 1846 p. 979 acute coniecit *πὰρ Ζηνί*, unde ad choliambos eos necesse erit versus revocare qui sunt frag. 98ª. sed etiamsi

in illo fragmento eadem imagine poeta usus sit atque in altero, tamen ea bis uti potuit in diversis carminibus. In eodem versu Bentleius praetulit Ἀρίωνα, etsi Ἀρείωνα commendat utut corruptus Stephani locus et antiquorum poetarum usus, Homeri Il. XXII 346 et Hesiodi Scut. 120. Idem τῷ πέσαντι edidit, τῷ Ἀπέσαντι Mein. ad Steph. scripsit, fortasse melius.

82a.

Αἰτοῦμεν εὐμάθειαν Ἑρμᾶνος δόσιν.

Etym. Florent. p. 318 Miller.: ὦ τάν, ὦ σὺ ἑταῖρε· λέγεται καὶ ἐπὶ εἰρωνείας· ὡς παρὰ τὸ μέγιστος μεγιστᾶν καὶ Ἑρμῆς Ἑρμᾶν καὶ (num ὡς?) Ἑρμᾶν ἀτρεκέως, καὶ Καλλίμαχος· Αἰτοῦμεν κ. τ. λ. . Nomen Ἑρμάν (sic enim scribendum, ut μεγιστάν aliaque similia cf. Choerobosc. Dictat. p. 271, 1 et 13) olim non compertum nisi ex grammaticis, Etym. Magn. p. 825, 11 coll. Lex. in Matthaei Gloss. minor. p. 49, Etym. Gudian. p. 530, 38, Orion. p. 170, 23 (add. Theognost. Can. p. 26, 27 et Choerob. Orthogr. p. 263, 27 ex emendatione Lobeck. Elem. Path. I. p. 278 not.), qui veterum testimonia ex fonte suo addere aspernati sunt, primo innotuit ex Hym. in Isid. 10 (p. 15 Saupp.): διφαλέω δ' Ἑρμᾶνος ἀπόκρυφα σύμβολα δέλτων, cui nunc duo accedunt aliorum poetarum loci, quorum alter (Ἑρμὰν ἀτρεκέως) epici Alexandrini ut videtur est, certe non Callimachi, sed fortasse Eratosthenis ἐν τῷ Ἑρμῇ. Ceterum de nominibus in αν cf. Herodian. I p. 12 seq. Lentz., Choerobosc. Dictat. p. 270 seq., Lobeck ad Phryn. p. 196 seq. et Paralip. p. 189 sqq.

82b.

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
ὑπερβαλέσθαι Καστνιῆτιν τῷ φρονεῖν
πάσας· παραδέχεται μόνη τὴν τῶν ὑῶν
θυσίην.

Strab. IX p. 438 Cas.: Καλλίμαχος μὲν οὖν φησιν ἐν τοῖς Ἰάμβοις, τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία) τὴν Καστνιῆτιν ὑπερβάλλεσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑῶν θυσίαν. Strabonem patet non ipsa verba, sed sen-

tentiam tantum poetae referre voluisse, quod non ita tamen factum est, ut priora quae posuit verba a iambis recederent. quod quum casu potius quam scriptoris consilio accidisse probabile sit, reliqua etiam verba, in quibus manifesta metri vestigia apparent, ad puros iambos redigere iure conabimur, non ad choliambos, quod Meinekius fecit. qui ita primum quoque versum mutare conatus est, etiam in reliquis aliquanto minus se gerens modestum quam par erat. ita enim corrigendum censebat p. 167:

> *τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μούνη)*
> *ἡ Καστνιῆτις τῷ φρόνειν ὑπερβάλλει*
> *πάσας· μόνη γὰρ ἥδε τῶν ὑῶν θῦμα*
> *προσίεται,*

ubi vides praeter voces transpositas quater vel certe ter vocibus a Strabone traditis novas substitutas, item semel constructionem mutatam, item semel vocem additam. sed multo minore molimine puri iambi restitui poterant ita ut supra feci. primum enim nihil impedit quo minus *ὑπερβαλέσθαι* (ita enim, non *ὑπερβάλλεσθαι* certe editiones aliquot habent, etsi nescio qua habeant auctoritate) apud Callimachum quoque ab aliquo dicendi verbo suspensum fuisse putemus, velut ita: *φήμ' ἐγὼ | τὰς Ἀφροδίτας — ὑπερβαλέσθαι.* atque etiam vocem *παραδέχεται* Strabonem puto acceptam referre Callimacho, qui in hac versus sede tribrachyn admittere potuit ut admisit Phoenix Colophon. fr. 2 v. 18 p. 142 Mein.: *ἔχω δ' ὁκόσον ἔδαισα χὠκόσ' ἠράσθην*, sed *ὅτι* Strabonis puto additamentum esse, quo quae *ἀσυνδέτως* Callimachus dixerat ille ad intelligendum faciliora reddere voluit. postremo *θυσίην* (sic enim propter ionismum, qui in his iambis regnabat, scribendum erat, qui fortasse etiam *παραδέκεται* scribi iubet) ne opus quidem est ut anapaestus putetur esse, qui in Callimachi iambis hodie quidem non iam conspicitur, etsi legitur in Hipponactis fr. 21 (cf. Mein. p. 89). nam vix dubito, quin *θυσίην* bisyllabum esse poeta voluerit, ut *πόλιας* est Homero, *καρδίας* Aeschylo, alia aliis in quovis fere metrorum genere. cf. Mehlhorn. Gram. graec. p. 104 et Hecker. Com. crit. de Anthol. graec. (I) p. 59 seq. Atque his meis conaminibus nolui praeferre nec Heckerianum in Com. Callim. p. 40:

τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ ου μία),
ἡ Καστνιῆτις τῷ φρονεῖν ὑπερβάλλει
πάσας, μόνη γὰρ τὴν ὑῶν παραδέχεται
θυσίαν,

nec alterum Meinekianum (nam puros iambos prorsus reicere ne ipse quidem vir egregius ausus est), quod tale est p. 168:

τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
ἡ Καστνιῆτις τῷ φρονεῖν ὑπερφέρει
πάσας· μόνη γὰρ τῶν ὑῶν προσίεται
τὸ θῦμα,

ubi vides in quinta sede ubique vitatum spondeum, quem vereor ne vir doctissimus consulto reiecerit. certe p. 167 Porseni correctionem (ἡ Καστνίη πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν) versum appellat pessime formatum, qui ita a Callimacho scribi non potuerit. at unum saltem ita formatum Callimachi trimetrum habemus fr. 82 a et plures legimus in Archilochi et Simonidis Amorgini fragmentis. atque choliambo quoque Callimachi spondeum in ea sede non concedere Meinekius videtur, quamquam choliambo concedit Hephaestion p. 33 seq. (11) Gaisf., et plures ita tornati versus reperiuntur Hipponactis, Ananii, Theocriti. Cur autem Dindorfio in Thes. Paris. IV p. 1009 B metrum Καστνίην postulare dicat non perspicio, nec video cur Bernhardy ad Dionys. Perieg. p. 760 seq. scribat, totum Strabonis locum distractum esse verborumque mira depravatione debere etiam in suspicionem interpolationis adduci mentemque Callimachi non amplius licere praestari. nisi forte male aliquem habeat quod ipse Callimachus ἐν Ὑπομνήμασι apud Athenae. III p. 96 A (fr. 100 h n. 1) Argivos quoque suem Aphroditae sacrificare dicit, unde tamen mihi de alterius narrationis fide, solam Castnietin Aphroditam accipere inter sacra suem, non dubitandum, sed sic potius statuendum videtur, Callimachum postea meliora edoctum esse et Ὑπομνήματα post Ἰάμβους esse scripta.

82 c.

Heraclid. Allegor. Hom. p. 491 in Gal. Opusc. myth. = p. 350 in Matrangae Anecdot. graecis: τὴν γῆν ἀφάρωτον

ὁ Καλλίμαχος εἶπε τὴν ἄγονον· Ἀφάρωτος οἷον γυνή. Heraclidae loco, quem Ernest. posuit n. 421, accedat Etymol. Voss. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 788, 28: καὶ ἀφάροτον τὴν ἀναροτρίαστον γῆν — καὶ Καλλίμαχος ἀφάροτος οἷον γυνὴ ἀντὶ τοῦ ἄγονος εἶπεν. Callimachi hoc fragmentum omittunt Etym. Magn. p. 175, 36 et p. 788, 25, item Gudianum s. ἀφάρωτος (sic enim legendum pro ἄφθαρτος) p. 95, 37, nisi quod hic in fine additum est: ἐν ὑπομνήσει ἰάμβων Καλλιμάχου, quae verba ex Etymolog. quoque Parisin. 2630 (cf. Adnot. in Etym. Magn. p. 776) petita Ruhnkenius Ernestiano fragmento n. 421 subiecit. Hinc ad iambos Callimachi fragmentum post alios revocamus, quod Toup. in Suid. II p. 256 ita correxit: ἀφάρωτος οἷον — ⏑ — | ⏑ — γύη. probat hanc correctionem Buttmann. Lexil. II p. 272 ac sane minime longe quaesita haec coniectura est, quum γύη et γυνή etiam in Arcad. p. 103, 24 Lips. atque alibi saepe permutata sint (cf. Dindorf. in Thes. Par. II. p 798 B, c) atque στεῖχ' ἀνηρότους γύας (Aeschyl. Prom. 708), ἀρώσιμοι γὰρ χἀτέρων εἰσὶν γύαι (Sophocl. Antig. 565) et alia eiusdem generis saepe leguntur. quamquam aliquis inter οἷον et γύη non tam multa putet excidisse quam Toupio placuit, nam fragmentum olim potuit esse etiam tale et in fine versus poni totum: — ἀφάρωτος οἷον ⏑ γύη. Sed quum uterque testis Callimachum affirment τὴν ἀφάρωτον dixisse γῆν ἄγονον et quum illud οἷον indicet, ἀφάρωτόν τι, quicquid id fuit, cum alia quadam re comparatum esse eaque res vix alia potuit esse nisi mulier sterilis (ἄγονος), multo est credibilius, ab ipso Callimacho profectum esse γυνή et poetam ita scripsisse: ἀφάρωτος οἷον γῆ γυνή, quae ubi concesseris de muliere aliqua solitaria dicta esse, commode ita interpretari fragmentum poteris:

> [εἶχ' οὐ γόνον], ἀφάρωτος οἷον γῆ, γυνή,
> [οὐ μὴν ἀδελφούς, οὐδὲ τοὺς γονέας ἔτι].

Ceterum ἀφάρωτος male ἀφάροτος scriptum in cod. Voss. l. l., legitur etiam in Hesych. I p. 332: ἀφάρωτος, ἀναροτρίαστος, quod non dubito quin ex eodem Callimachi loco sumptum sit. atque brevem in ἀφάρωτος penultimam analogiae repugnare apparet. descendit enim a φαρόω (i. e. ἀροτριῶ, coll. Hesych. IV p. 232), cuius aoristus non fuit ἐφάροσα, ut ἤροσα dicebatur

(cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 227), sed ἐφάρωσα, ut docet Hesych. IV p. 233: φαρῶσαι · ἀρόσαι . contra ἄφαρος, quod est in frag. 183, a nomine τὸ φάρος derivatum quod vel ἄροσιν significat (Etym. Gudian. p. 95, 37) vel ἄροτρον (Herodian. de diction. solit. p. 36, 31 = II p. 942, 14 Lentz., ubi quod affertur Antimachi frag. 116 Stoll.: ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἔχων equidem ita in integrum restitui posse crediderim, ut legatur ἀεὶ φάρεος χατέουσιν ἐχετλῶν coll. Hesiod. Erg. 465). Apparet autem minime ineptam esse Heraclidis interpretationem ἄγονος, quam Buttmannus l. l. vituperavit (cf. Lobeck. Rhem. p. 304), praesertim si grammaticus ex quo Heraclides cum Etym. Vossian. hausit, in ipso Callimacho γόνος ut statuimus invenit.

82d.

Χαῖρ' Εὐκολίνη.

„Etymol. Magn. p. 392, 27: Εὐκολίνη ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος." Bentl., qui sive consilio sive oculorum errore pro Ἑκάτη tacite scribens Ἑκάλη ad Hecalen fragmentum revocavit (fr. 62). At primum Ἑκάτη tenent reliqui Etymologi qui cum Etym. Magn. veteri grammatico (quem Choeroboscum fuisse nunc novimus, Herodiani copiis sine dubio hic quoque usum) haec debent: Etymol. Sorbon. apud Gaisford. ad Et. Mag. l. l.: Εὐκολίνη ἡ Ἑκάτη κατὰ ἀντίφρασιν, οἱονεὶ ἡ μὴ οὖσα εὐχερής· ἔχομεν δὲ τὴν χρῆσιν παρὰ Καλλιμάχῳ, οἷον· χαῖρε Εὐκολίνη· γράφε δὲ διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τοῦ Εὐηνίνη, quocum ad verbum consentit Etym. Ultraiect. ap. Ruhnk. Epist. crit. II p. 181, nisi quod ἔχω habet. rursus cum Etym. Magn. consentit Etymol. Florent. p. 133, in fine tamen scribens: οἱονεὶ ἡ μὴ οὖσα εὐχερής· χαῖρ' Εὐκολίνη. Χοιροβοσκός. sed brevissime rem absolvit Cyrilli Lex. ap. Cramer. Anecd. Paris. IV p. 182: Εὐκολίνη ἐπίθετον τῆς Ἑκάτης παρὰ τὸ εὔκολον καὶ εὐπόριστον τῶν προσφερομένων αὐτῇ· ἢ παρὰ τὸ εὐκόλως ἐπέρχεσθαι κατ' ἀντίφρασιν, ὡς Καλλίμαχος. Deinde quum grammaticus Εὐκολίνη comparet cum Homerico (Il. IX 557) Εὐηνίνη, in illo quoque penultimam syllabam esse longam affirmare voluisse vide-

tur (nam variant huius generis nomina (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 216 seq.), ut fragmentum appareat ab Hecale metro excludi. Postremo Hecalen κατ' ἀντίφρασιν appellari Εὐκολίνην potuisse primus iure negavit Hemsterhusius. Non erat igitur quod Bentleium sequerentur Ruhnken. l. l. et Wyttenbach. ad Plutarch. Conviv. Sept. p. 922, quorum hic non solum Ἑκάλη, sed etiam Ἑκαλήνη scribi iussit. Sed unice probandum apparet quod, quo metrum trahebat, fragmentum ad Iambos revocabant Naek. de Hecal. p. 227 et Lobeck. l. l. p. 217, quamquam dubitare videtur Welcker. Goetterlehre II p. 414 n. 43, et aperte obloquitur Dilthey. Anal. Callim. p. 8, qui frustulum ex Hypomn. fr. 100[h] n. 4 sumptum affirmat non aliam ob causam nisi ut habeat unde ἀντιφράσεως rationem explicet, nimirum hanc, quod Ephesi herois uxor, quam Ἑκάτην postea Diana appellabat, antea hanc deam a marito exceptam hospitio expulerat inhospitaliter et parum εὐκόλως. Quae ut vera sit denominationis causa, tamen ne hoc quidem ex hypomnematon illo fragmento 100[h] n. 4 perspicitur, Callimachum omnino causam dixisse nam ne quis eam ex ipso Callimacho novisse grammaticos putet, quis affirmaverit non e commentario potius eos hausisse, quem in Iamborum librum scriptum extitisse novimus? ac parum videtur credibile, in Hypomnematon illo loco si Callimachus eam nominis rationem reddidisset, iambico frustulo eo usum fuisse. nisi forte putas ibi illum vel suum vel alius poetae versum addidisse aut ipsos narrasse homines in sacris Hecatae faciendis dicere solere χαῖρ' Εὐκολίνη. Ceterum ad Callimachi hoc fragmentum pertinere etiam Suid. I 2 p. 610: Εὐκολίνη· ἡ εὔκολος πόλις facile concedo Ruhnkenio l. l., cuius tamen correctioni εὔκολος πόδας non magis confido quam Bernhardyanae — ἡ εὔκολος· Εὔπολις. ipse tentaveram εὔκολος πόλει vel πολίταις. Quod autem inter puros Iambos, non inter Choliambos, verba χαῖρ' Εὐκολίνη posuerim causam aliam non habui nisi hanc, quod recte fortasse hoc fragmentum ad idem carmen Naek. l. l. rettulit, cuius est fragm. 76.

Praeterea autem etiam fr. 99 (Ἀλεῖος ὁ Ζεύς) et fr. 100 (τῷ γ' ἐμῷ δόχῳ.) ad puros iambos revocari possunt. nam cur Bentleius inter choliambos locum iis concesserit causa nulla fuit. Sed iam videamus choliambos.

83ᵃ.

Προήγαγεν δ' ἐπὶ πλεῖστον
ἃ 'ξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος, ὅστις ἀνθρώπους
τρίγωνά τε σκαληνὰ καὶ κύκλων ἑπτὰ
μήκη 'δίδαξε κἠδίδαξε νηστεύειν
τῶν ἐμπνεόντων· οἱ δ' ἄρ' οὐχ ὑπήκουσαν
πάντες —.

„Diogen. Laert. vit. Thalet. (I 1, 3): *παρὰ Αἰγυπτίων γεωμετρεῖν μαθόντα (τὸν Θάλητα) φησὶ Παμφίλη πρῶτον καταγράψαι κύκλου τὸ τρίγωνον ὀρθογώνιον καὶ θῦσαι βοῦν. οἱ δὲ Πυθαγόραν φασίν, ὧν ἐστιν Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικός. οὗτος* [addendumne *δὲ*? O. S.] *προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ἅ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ καὶ* [hoc dele. O. S.] *τρίγωνα καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας.*" Bentl. In his *οὗτος* sine dubio *Θάλης* est, non *Πυθαγόρας*, nam hunc, ut ipse voluit Pythagoras (cf. Diogen. Laert. VIII 1, 4 et alios) poeta appellabat *Εὔφορβον Φρύγα.* Atque in eandem sententiam aperte interpretandus alius quoque locus est qui multo demum post Bentlei aetatem innotuit, Diodori in Excerpt. Vatican. p. 32, 14 Dind.: *ὅτι Καλλίμαχος εἶπε περὶ Πυθαγόρου διότι τῶν ἐν τῇ γεωμετρίᾳ προβλημάτων τὰ μὲν εὗρε, τὰ δὲ ἐκ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἤνεγκεν, ἐν οἷς ὅτ' ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος τρίγωνα καὶ σκαληνὰ καὶ κύκλον ἑπταμήκη ἐδίδαξε νηστεύειν τῶν ἐμπνεόντων, οἱ τάδ' οὐκ ἐπήκουσαν πάντες.* Coniunctis autem Diogenis et Diodori locis hoc lucrabimur fragmentum, quod supra proposuimus, cui haec fere praecessisse videtur sententia: Thales multa et ipse invenit et alibi inventa assumpsit, *προήγαγεν δ' ἐπὶ πλεῖστον κ. τ. λ.*, in fine autem eius modi sententia sequebatur: *οὐχ ὑπήκουσαν πάντες*, Aegyptiacam rerum originem exprobrantes, at Thales Euphorbum — Pythagoram secutus est et ita de genere humano bene meruit. In quo constituendo fragmento miror Diogenis verborum (in quibus choliambi vestigia satis aperta sunt et quem ob hanc solam causam Bentleius inter choliamborum fragmenta posuit, nisi forte fecit propter reliqua fragmenta

ad Thaletem pertinentia, quae et ipsa choliambos praebent) rationem nullam habuisse L. Dindorfium l. l., Meinekium p. 158, Bergkium Anthol. Lyr. I p. 137 n. 148 = II p. 160 n. 171, aut certe non talem qualem debebant, ut Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 274 initio fragmenti scribendum putabat: *κἀπὶ πλεῖστον ἦλθ' ἐν οἷς ἅθ' εὗρε Φρὺξ κ. τ. λ.*, Brinkius autem in Schneidew. Philol. VI p. 222. *ἐν τοῖσι δ' ἦλθεν εἷς ἀνὴρ ἐπὶ πλεῖστον κ. τ. λ.* praeoptabat, qui in eo quoque errare mihi videntur, quod cum Dindorfio (*ἐν οἷς ὁ Φρὺξ κ. τ. λ.*) verba *ἐν τοῖς ὅτι*, quae aperte sunt Diodori eiusque solius sententiae inserviunt (i n t e r q u a e e t i a m h o c d i x i t), ad Callimachi ditandum fragmentum adhiberi posse putabant. Similiter tamen etiam Meinekius postea p. 160 statuit, fragmento olim praecessisse haec:

ἐς Ἕλληνας
ἤνεγκε καὶ προὔκοψε πλεῖστον ἐν κείνοις,
ἃ 'ξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος,

de Pythagora haec omnia dici statuens qui Euphorbi inventa excoluerit (de quibus ab aliis nihil traditum esse Meinekius concedit), quum cogitandum potius sit de Thalete qui a Pythagora vel recens inventa vel ex Aegypto reportata adauxerit. Iidem autem illi duo viri, Heckerus et Brinkius, etiam finem fragmenti auxerunt fr. 91 huc relato (*οἵ τόδ'* vel *τάδ' οὐκ ὑπήκουσαν, οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν οὕτερος δαίμων*), cui fragmento vereor ut aptus hic locus sit, ubi potius de Aegyptiaca nonnullorum Pythagorae inventorum origine sermo esse debebat, quam indicatam in hoc fragmento Diodorus legebat. Sed in reliquo fragmento v. 2 scripsi *ἀνθρώπους*, dativum (nam *ἀνθρώποις* legebatur) ratus nemini nisi Tzetzae eiusque similibus licuisse verbo *διδάσκειν* una cum accusativo rei adiungere. tum v. 3 *τρίγωνά τε σκαληνά* dedi cum Dindorfio, at in v. 5 dare malui quod emendandi facilitate praestare videbatur nec sequi ausus sum aut Dindorf. et Bergkium l. l. (*ἐν οἷς ὁ Φρὺξ — ἐξεῦρε μήκη καὶ δίδαξε νηστεύειν*), aut Heckerum l. l. (*ἅθ' εὗρε Φρὺξ — τρίγωνα τὰ σκαληνὰ καὶ θέρος κύκλων τῶν ἑπτὰ μήκη κἀδίδαξε νηστεύειν*), aut Meinekium (*ἐξεῦρε Φρὺξ Εὔφορβος ὅστις ἀνθρώποις τρίγωνα τε σκαληνὰ καὶ κύκλων ἑπτὰ ἔδειξε μήκη κἠδίδαξε νηστεύειν κ. τ. λ.*), aut Brinkium (*ἅτ' εὗρε Φρὺξ — ἔδειξε μήκη κἀδίδαξε*

νηστεύειν). In tanta autem rerum incertarum copia unum tamen certissimum est hoc, fragmentum de quo dicere instituimus ex eo petitum esse carmine, quo Callimachus Thaletem prae reliquis sex quos dicebant sapientibus viris laudavit. locupletissimum eius rei testem habemus Diogenem Laert. I 1, 7: *ταῦτα δὴ ὁ Καλλίμαχος ἄλλως ἱστορεῖ παρὰ Λεάνδρου* (scrib. *Μαιανδρίου* coll. Mein. Anal. crit. ad Athenae. p. 143) *λαβὼν τοῦ Μιλησίου· Βαθυκλέα γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῇ καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ· ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν εἰπὼν κατὰ τὸν Καλλίμαχον· Θάλης γάρ κ. τ. λ.* (fr. 95). unde exorsi adhibitis aliquot Callimachi fragmentis, quae Bentleius incondita permiscebat, nos post Brink. in Philol. VI p. 220 seqq. talem fuisse eius carminis tenorem statuimus. Memorato igitur Bathyclis consilio, ut *φιάλη* septem sapientum merentissimo daretur (*τῶν σόφων ὀνηίστῳ*, quae ipsa fortasse Callimachi verba sunt latentia in vulgata olim apud Diogenem lectione *τῶν σοφῶν τῷ ὀνηίστῳ*. cf. Brink. l. l.) poeta ad Thaletem vectam *φιάλην* dixit eiusque inventa celebravit. quo pertinet fr. 94, cuius in ultimo versu cum Phoenices memorentur, Callimachus ni fallor ibi addidit non mirum fuisse Thaletem Phoenicum doctrinam novisse, quum Milesii civitatem ei dederint,

> * * * * * * * * * * * *ἀρχηγός,*
> *ὅτ' ἦλθε σὺν Νείλεῳ 'κπεσόντι, Φοινίκης*
> *[λιπὼν πολίσμαθ']· ὡς δέ φασιν οἱ πλεῦνες.*
> *ἰθαγενὴς ἦν [κεῖθι] καὶ γένεος λαμπροῦ.*

hunc enim Callimachi locum qui huc pertineat ante oculos Diogeni aut quem sequitur auctori fuisse puto quum scribebat I 1, 1: *ἐπολιτογραφήθη δὲ ἐν Μιλήτῳ* (*ὁ Θαλῆς*), *ὅτε ἦλθε σὺν Νείλεῳ ἐκπεσόντι Φοινίκης· ὡς δὲ οἱ πλείους φασίν, ἰθαγενὴς Μιλήσιος ἦν καὶ γένους λαμπροῦ*, ubi primus choliamborum vestigia odoratus est Roeper. in Schneidew. Philol. III p. 30, quem fere sequutus sum, nisi quod etiam verba *ὅτε ἦλθε σύν* Callimachi esse putavi, *Νείλεῳ* bisyllabum esse ratus, *Φοινίκης* autem non mutandum censui in *Φοίνικες* (quos a Roepero acceptos praetulit Brink. l. l., qui sua ratione metrum restituere conatus est), praesertim quum ipsa quoque

Diogenis verba non tam in singulis corrupta quam lacuna depravata videantur. nam aut fallor, aut sic scripsit: ἐπολιτογραφήθη δ' ἐν Μιλήτῳ, ὅτε (quoniam) ἦλθε σὺν Νείλεῳ ἐκπεσόντι (exule), Φοινίκης [πόλεις λιπὼν ὁ ἀρχηγέτης]. His autem de Thaletis origine obiter expositis poeta ad huius philosophi merita reversus adiecit, si quid video, ex aliorum quoque doctrina, quae utilia generi humano essent, eum assumpsisse, ut assumpsit, προήγαγεν δ' ἐπὶ πλεῖστον ἅ 'ξεῦρε Φρὺξ κ. τ. λ., ut est fr. 83ᵃ, unde quo modo in Thaletis laude desierit supra coniecimus. Sed in tanto meritorum numero noluit tamen Thales φιάλην accipere, sed Athenas curavit mittendam, nam ibi dignior ei visus Solon, qui et ipse tamen digniorem se quaerens ad Chilonem misit (fr. 89). ita reliquo percurso sapientum virorum numero ad Thaletem donum rediit (fr. 96), qui ne nunc quidem accipere voluit (quo pertinere putarem fragm. anonymum apud scholiast. Aristoph. Nub. 180 Θαλῆτα χρημάτων ἐλεύθερον [πάμπαν] nisi nimis incerta esset eius fragmenti fides. cf. Dindorf.), sed Apollini dedicavit (fr. 95).

83ᵇ.

Ἴων.

„Suid. (I 1, p. 1350): διθυραμβοδιδάσκαλοι περὶ τῶν μετεώρων καὶ περὶ τῶν νεφελῶν λέγουσι πολλά, καὶ συνθέτους δὲ λέξεις ἐποίουν καὶ ἔλεγον ἐνδιαεριαιερινηχέτους· οἷος ἦν Ἴων ὁ Χῖος ὁ ποιητής —. καὶ Καλλίμαχος ἐν χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ, ὅτι πολλὰ ἔγραψε." Bentl., qui non debebat omittere schol. Aristoph. Pac. 831 et 835, a Suida ut assolet compilatum. Callimachum autem Jonem propter multa opera scripta laudasse in Jambis vix credibile est, multo autem credibilius quod Mein. l. l. p. 165 seq. statuit, Callimachum tragicam (adde etiam dithyrambicam) poesin viri propter tumiditatem derisisse. quod si est, non solum fr. 98ᶜ cum Meinekio huc referemus, sed etiam fr. 98ᵃ et 98ᵇ.

83ᶜ.

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.

„Eustath. ad Il. (IX 658 seq.) p. 781, 51: οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς

ἐγὼ σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν ἐπεκράτησεν. ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. est choliambus. Idem Odyss. XV (v. 162) p. 1778, 27: *τὸ ἰύζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες οὐκ ἀπέοικε τοῦ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω.*" Bentl. Fragmentum sine Callimachi nomine afferunt etiam schol. Sophocl. Oed. Colon. 1621, ubi recte legitur *κἄπολλον*, et Suid. II 1, p. 889: *Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.* Videtur fragmentum (quod Meinekio est n. 4, Bergk. Anthol. I p. 136 n. 142 = II p. 160 n. 165) ex eo prologi loco esse ubi poeta deos invocabat ut iambis suis propitii essent.

84.

Οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

„Suidas (II 2 p. 507): *πρῴ. οὕτω μονοσυλλάβως, ἔτι ὄρθρου βαθέος, ἴσον τῷ ἐν ὥρᾳ. τοῦ πρωὶ συναίρεσίς ἐστι τὸ πρῴ, διὸ ὀξύνεται· τὸ δὲ πρῷν περισπᾶται. Οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν. Καλλίμαχος.*" Bentl. Idem fragmentum Callimachi omisso nomine habet Joannes Alexandr. *τονικὰ παραγγ.* p. 32, 9 (Herodian. I p. 494, 7 Lentz.): *τὸ μέντοι πρῴ μονοσύλλαβον παρ' Ἀττικοῖς ὀξύνεται, ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρωΐ δισυλλάβου ὀξυνομένου κατὰ συναίρεσιν γέγονε. τὸ δὲ πρωῖν* (leg. *πρῷν*) *προπερισπᾶται* (leg. *περισπᾶται*), *οἷον Οὐ πρωῖν* (leg. *πρῷν*) *μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν, ἐπεὶ ἐκ τοῦ πρώην* (leg. *πρωῖν*). Quid autem significare his verbis poeta voluerit plane incertum est nec perspexerunt Bentleius et Meinekius p. 165. ac ne Bergkii quidem (Anth. lyr. I p. 138 n. 156 = II p. 161 n. 178) interpunctione hac: *οὐ πρῷν μὲν ἡμῖν· ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν* sententia evadit perlucidior. nec Bernhardyi scriptura pro *ἡμῖν* reponentis *ἡμᾶς* quicquam proficitur. Sed si paulo liberiori coniecturae locus dabitur, *τραγῳδόν* illum non putaverim esse verum aliquem tragicum poetam vel histrionem, sed gallum gallinaceum, qui pauperi alicui homini olim mane non excitaverit [*δμωοὺς ἐπ' ἔργον*]. cf. Sophocl. fr. 730 Dind. = 766 Nauck.: *οὑμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.* ac constat gallum certe dici *ἀείδειν* (cf. Plat. Sympos. p. 223 C), unde poeta hunc *ἀοιδόν*, qui quotidie hominibus aerumnosis ex somno excitatis novas quasi tragoedias obicit, non sine causa *τραγῳδόν* appellare potuit.

85.

Ἐκ τῶν. ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν.

„Julius Pollux. IX 6 (§ 72): *εἴη δ' ἂν καὶ κόλλυβον λεπτόν τι νομισμάτιον· Καλλίμαχος γοῦν ἔφη, περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων· ἐκ τῶν οἴκου βοῦν κολλύβου πιπράσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προστυχόντος.* Codex ms., qui fuit Is. Vossii, habet *τῶν ὀκόβουν κολλόβου πιπρήσκουσιν*: lege ut ante emendatum vides, *ὅκου* et *πιπρήσκουσιν*, ionice. Festiva sane descriptio *τῶν ἐν ᾅδου*, qui quum umbrae et simulacra sint. non amplius carnes solent comedere." Bentl. Callimachi verba si nihil volunt nisi orcum indicare, aptissime poterunt cum fr. 92 coniuncta de Callimacho tamquam aliquo ex orco redeunte Hipponacte intelligi, ut fecerunt Mein. p. 153 et Bergk. Anth. lyr. I p. 136 n. 141 = II p. 160 n. 164. quamquam vel sic Callimachum philosophorum de rerum in orco vilitate sententiam ridere voluisse crediderim. cf. Epigram. XV p. 73 seq.

86.

Ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱρὸν ἀλέες δεῦτε,
οὗ τὸν πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα
γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψήχων.

„Etym. Mag. (p. 59, 49): *ἀλές· ἀλέες ἐστὶν ἀολλέες· σημαίνει τὸ ὁμοῦ· καὶ κράσει τοῦ οα εἰς α μακρὸν καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς ε ἀλέες καὶ ἀλές. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν λογιάμβοις· Εἰς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε. Οὕτως Χοιροβοσκός.* lege *χωλιάμβοις*, ut recte editum est a Varino in *Ἐκλογαῖς* p. 96, 8 Dind. [et in cod. Dorvill. Etymol. apud Gaisford. ad Hephaest. (II) p. 399 not.]. Scholiast. Theocrit. VII [34. adde etiam cod. Ambrosianum apud Ziegler p. 53]: *ἅλως ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ συναθροίζω —. καὶ Καλλίμαχος· ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.* Plutarch. de Placitis philos. I 7 (p. 880 E): *ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι θεούς. τὸν δ' Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων· Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε, οὗ τὸν πάλαι*

χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει, ubi id primo notandum: vitiosam scripturam Διαγόρας ὁ Μιλήσιος pro ὁ Μήλιος iam ab annis plus mille Plutarchi codices insedisse et in errorem induxisse cum Eusebium tum Theodoretum, qui hoc loco freti Diagoram Milesium vocant, ille Praep. Evangel. XIV, 16 p. 753 (ἔνιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος — καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις, loco non addito), hic Therapeut. graec. affect. sermon. III (init. p. 506 ed. Paris. 1642: οὐκοῦν μόνοι γε ἄθεοι Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καὶ οἱ τούτοις ἠκολουθηκότες, παντάπασιν φάντες μὴ εἶναι θεούς.). Pro ψύχει autem, quod in vulgatis editionibus habetur, legendum est ψήχει, radit, exarat, scribit. Deinde ex χάλκεον (quod huic loco minime convenit. nam Euhemerus non aeneum, sed carneum sane Jovem finxit, quem cum cetera deorum turba meros homines fuisse tradidit) haud socordi opinor coniectura fecimus Παγχαῖον, quod scribebant παγχέον. Fundus huius emendationis est ipse Plutarchus libro de Iside et Osiride (XXIII p. 360), ubi Euhemerum ait libros suos composuisse ex commentitiis quibusdam inscriptionibus in Panchaea insula: λαμπρὰν δὲ τοῖς Εὐημέρου τοῦ Μεσσηνίου φενακισμοῖς παρρησίαν διδόντας ὃς αὐτὸς ἀντίγραφα συνθεὶς ἀπίστου καὶ ἀνυπάρκτου μυθολογίας πᾶσαν ἀθεότητα κατασκεδάννυσι τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα (vulgo ὄνομα) στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Πάγχοντι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις (lege —μένα, scil. ὀνόματα), οἷς οὔτε βάρβαρος οὐδεὶς οὔτε Ἕλλην, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὥς ἔοικε, πλεύσας εἰς τοὺς μηδαμόθι γῆς γεγονότας μηδὲ ὄντας Παγχώους καὶ Τριφύλλους ἐντετυχήκει." Bentl. Totum Callimachi fragmentum legitur etiam in schol. in Tzetz. Allegor. ap. Cramer. Anecd. Oxon. III p. 380 sive in Matrangae Anecd. graec. p. 609: ἀλέαι αἱ ἐκκλησίαι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ συναθροίζεσθαι ἐκεῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι· εἰς τὸ προτείχευς ἱερὸν ἀλέες (vel ἁλέες) δεῦτε, οὐ τὸν πάλαι χάλκειον ὁ πλάσας Ζᾶνα γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει, pars eius etiam apud Sextum Empir. contra Dogmatic. III 51 p. 402 Bekk.: καὶ εἶναι μὲν (θεόν φασιν) οἱ πλείους τῶν δογματικῶν

καὶ ἡ κοινὴ τοῦ βίου πρόληψις, μὴ εἶναι δὲ οἱ ἐπικληθέντες ἄθεοι, καθάπερ Εὐήμερος, γέρων ἀλαζών, ἄδικα βιβλία ψηχών, schol. Clement. Alex. Protrep. II 24 p. 102 Klotz.: Εὐήμερος —, οὗ μέμνηται ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς χωλιάμβοις λέγων· γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει. Etymol. Sorbon. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 192 (ad p. 71, 4): ἅλς ἡ θάλασσα, παρὰ τὸ ἁλές, τὸ συνεστραμμένον. Καλλίμαχος. εἰς τὸ προτείχοις (sic) ἱερὸν ἁλέες δεῦτε, Etym. Gud. p. 39, 9: Καλλίμαχος· ἐς τὸ πρὸ τείχευς ἱερὸν ἁλέες δεῦτε. Stephan. Byz. p. 300, 9 (Herodian. I p. 544, 13 Lentz.): Ἡλιαία, δικαστήριον Ἀθηναίων, παρὰ τὸ ἁλέες δεῦτε παράγωγον. De Bentleianarum autem emendationum veritate non potest dubitari. praeterea ἱρόν scripsi cum Meinekio et ἀλέες pro ἁλέες dedi cum grammaticorum maiore parte, maxime Stephano vide Doederl. Gloss. Homer. I p. 24 et II p. 32 coll. tamen Lobeck. Elem. Pathol. II p. 72. Sed difficilior de ultima fragmenti voce quaestio est, ubi verbo ψύχειν testium auctoritate minus commendatum, quod unus, quantum scio, tuetur Reisk. animad. ad Theocrit. XIII 54 fovere, magni facere, iactare, venditare interpretans, iure Bentleius praetulit ψήχειν, non persuadens tamen Toupio Emend. in Suid. II p. 459, qui ξύει malebat allato Hesych. III p. 171 ξύει — γράφει — ·καὶ ξύσματα τὰ γράμματα. ipsum autem illud Duebner in Plutarchi edit. Didot. scripsit ψῆχε, quod Meinekius p. 157 nescire se dicit quam ob causam ille fecerit. fecit autem, ut ipse monet ad Theocrit. schol. p. 144 propter codices suos Parisinos, qui ψῦχε habeant. ac nescio sane quid praesenti tempori ψήχει faciam, quod, quum multo ante Callimachi tempora Euhemerus scripserit et obierit, ab hoc loco alienum est. nam de praesente hictorico nemo cogitare velit. sed tamen ne Duebneri quidem scriptura magnopere placet (quidni enim tum Callimachus scripserit βιβλί' ἔψηχε — ?) eoque magis inclinat animus, ut unum Sextum dedisse verum censeam, ψήχων, Plutarchum autem, a quo cum Eusebio etiam Tzetzen et schol. Clementis pendere arbitror, quum plura afferre noluerit, sed in verbo finito desinere debuerit, participio de suo substituisse ψῆχε. Postremo de Ζᾶνα verissime Meinekius monet, hac forma (non Ζῆνα) ipsum usum videri Euhemerum, quam Callimachus retinuerit. Et tantum quidem de crisi.

quod autem ad explicationem attinet, pleraque omnia Bentleius occupavit. Sed neque hic nec alius quisquam, quantum scio, expedivit, quinam illi homines sint, quos poeta iubeat in fanum illud suburbanum convenire, ubi Euhemerus libros suos impios scripserit, i. e. in fanum illud Jovis *Τριφυλίου* (Diodor. V 14 extr.) Panchaeae insulae, quod ipsum Euhemerum memorasse consentaneum est. Suspicor autem Callimachum, optavisse ut *ἄθεοι* omnes et qui Euhemeri more heroes et semideos atque ipsum adeo Jovem totumque eius genus olim homines fuisse affirmarent, in illud fanum congregarentur. quod quum poeta optabat, nihil aliud optabat nisi ut illi ex hominum numero plane evanescerent et non iam essent. nam Panchaea quoque illa cum fano suo in rerum natura non extitit, sed ab Euhemero ficta erat.

87.

Ἦν κεῖνος οὑνιαυτός, ᾧ τό τε πτηνὸν
καὶ τοὺν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθεῖος.

„Clemens. Alex. Strom. V (p. 707 Pott.): *γήινον μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἕκαστα τὸ σῶμα ἀναγορεύουσι* —, *Καλλίμαχος δὲ διαρρήδην γράφει· ἦν κεῖνος οὑνιαυτός, ᾧ ποτε πτηνὸν καὶ τοὺν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως ἐφθέγγεθ' ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθέως*. Pro *ᾧ ποτε* emendavimus *ᾧ τό τε*. Et *Προμηθῆος* ob versum qui est choliambus sive iambus scazon. Extat etiam apud Euseb. Praep. Evang. XIII 13 (vol. III p. 329 Gaisf.) ex Clemente.“ Bentl. Eusebius nec nomen Callimachi omisit nec in fragmento quidquam habet quod melius sit, imo tenet etiam illud *Προμηθέως*, in quo emendando nec Bentleianum *Προμηθῆος*, nec Blomfieldii, Boissonadii, Meinekii (p. 157) *Προμήθειος* probavi, sed cum Bergk. Anth. II p. 160 n. 180 *Προμηθεῖος*, qui genetivus est, non adiectivum. cf. ad Nicandr. Ther. 764. adde Corp. Inscript. III p. 810: *οὔ ποθ' ὑπ' Εὐρυσθεῖος ἀναγκασθεὶς* [*ἐτέλεσσεν*] et Boeckh. ad I p. 721 B, Bergk. Praef. ad Anth. lyr. II p. X. Ad idem hoc fragmentum pertinere fr. 93[a] et fr. 93[b] Meinekio facile concedimus. de *πηλῷ Προμηθέως* nota sunt omnia. cf. Aeschyl. frag. 359 Nauck.: *τοῦ πηλοπλάστου*

σπέρματος θνητὴ γυνή. Aristoph. Ad. 686 ἄνδρες — ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ. Callim. fr. 133. cf. Hemsterh. ad Lucian. I p. 454 Bipont. et Preller. in Schneidew. Philol. VII p. 58.

88.

Ἔβηξαν οἷον ἀλίβαντα πίνοντες.

„Etym. Magn. (p. 63, 49): ἀλίβας· ὁ νεκρός, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν λιβάδα μήτε θερμότητα, ὅ ἐστιν ὑγρότητα. οἱ γὰρ ζῶντες ὑγροί. σημαίνει δὲ καὶ ὄξος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες, παρὰ τὸ μὴ λείβειν, ὁ μὴ λειβόμενος ἢ σπενδόμενος, ubi pro οἶνον reponendum esse videatur οἷον, idque ipsorum grammaticorum auctoritate, tussierunt tamquam qui acetum bibunt. Si enim (ut Etymologus, Suidas et Eustathius auctores sunt) ἀλίβας est ὄξος, οἶνον hic locum habere nequit. Sed enim vero ἀλίβας communiter significat νεκρόν, mortuum, et pace magistrorum crediderim in hoc ipso etiam loco nihil aliud notare: οἶνος ἀλίβας vinum mortuum, quae periphrasis est aceti. Verte igitur ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες: tussierunt vinum mortuum bibentes." Bentl. Οἷον, quod feliciter a se inventum postea Bentleius respuit, nunc edidit Gaisfordus unum tantum codicem Dorvillianum diserte habere dicens οἶνον. nam Sorbon. certe et Bruxell. apud Gaisf. daut ἐβαξανοὶ ἀλίβαντες (ἀλίβας τε Brux.), Parisin. ap. Ruhnk. ad h. l. ἔβηξαν οἱ ἀλίβας τε πίνοντες, Etym. Paris. 2636 apud Cram. Anecd. Par. IV p. 60 ἐβηξανοὶ ἀλίβας τε πίνοντες, cod. Neapol. ap. Gaisf. Praef. Etym. Magn. p. LII ἐφιξανοί ἀλίβας τε πίνοντες, cum Callimachi nomine fere adicientes etiam παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι καὶ σπένδεσθαι. praeterea ἀλίβαντα per se significare ὄξον. ita affirmant grammatici, ut non debuerit de eorum fide Bentleius addubitare, Etym. Magn. l. l., Suidae I 1 p. 216, 15 et II 1 p. 243, 10. Choerobosci Dict. p. 41, 12 et p. 42, 13 (Herod. II p. 656 Lentz.), auctor. συναγωγῆς λέξεων χρησίμων in Bekk. Anecd. I p. 376, 20, Eustath. ad Odyss. p. 1679, 33 et imprimis Orionis p. 30, 15: ἀλίβας — ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους, ubi vellem ascriptum haberemus Hipponactis versum, quo pateret in voce ἀλίβας

prima syllaba longa sit an brevis. illud qui statuit Lobeckius Prol. Path. p. 289 nescio an non alium praeter hunc Callimachi locum ad manus habuerit. neque enim credo Sophoclis eum putasse versum quem ita concinnavit ex verbis Eustath. ad Il. p. 1237, 22 vir doctus in Thes. Paris. Vol. I p. 1467 A: *ἐς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν ποδὶ | ζῶντι * * * * χρώμενον*, sed merito obsequentum non habuit Nauckium in Sophocl. fragm. 717. nam quis credat grammaticos vocem ab *α* privativo derivaturos fuisse, si in ea illud *α* invenissent longum? nisi forte quis putet Herodianum *α* productum excusavisse vocis *ἀθάνατος* mensura, quae Lentzii sententia fuit ad frag. Herodian. II p. 656. Sed hae difficultates extemplo discutiuntur egregia Bergkii coniectura in Anthol. lyr. I p. 137 n. 153 = II p. 161 n. 176 (cf. praef. p. XVII), scribendum esse *ἀλίβαντα* (i. e. *οἱ ἀλίβαντα πίνοντες*), quam recipere non dubitavi. Vix autem opus est monere, propter Hipponactis in Orionis loco memoriam Brinkium in Philol. Vol. VI p. 49 fragmentum hoc Callimacho ereptum Hipponacti restituere voluisse, quasi vero Callimacho non licuerit, ut multa ex Hipponacte sumpsit, ita inde *ἀλίβας* quoque in usum suum convertere.

89.

Σόλων· ἐκεῖνος δ' ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν.

„Choeroboscus grammaticus nondum editus, in bibliotheca Oxoniensi [at nunc editus in Cramer. Anecd. Oxon. II p. 277, 10 coll. Herodian. II p. 605, 20 Lentz.]: *Χίλων, ἔστι δὲ ὄνομα κύριον, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ, οἷον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. ἔστιν δὲ χολίαμβον.* corrige *χωλίαμβον.*" Bentl. Cum Bentleio nihil mutant Mein. n. 11 p. 161 et Bergk. Anthol. I p. 137 n. 150 = II p. 161 n. 173, quamquam mirum *δέ* ibi tertio loco poni sine causa, quum *Σόλων δ' ἐκεῖνος ὡς* recte dici potuerit. iniuria autem Ruhnken. apud Ern. ad h. l. plane tollendum *δέ* censebat scribendo aut *Σόλων ὁ κλεῖνος ὡς* X., aut *Σόλων ἐκεῖνον ὡς* X., quorum illud non necessarium, hoc autem plane falsissimum est, quoniam Callimachus donum illud non dixit *τρίποδα*, sed *φιάλην*. cf.

ad fr. 83ª. ab hac igitur parte praestat Brinkii coniectura (Philolog. Vol. VI p. 223: *Σόλων δὲ κείνην ὡς* X., atque *κεῖνος* (*Σόλων δὲ κεῖνος*) Callimachum dicturum fuisse etiam Meinekius censebat propter fr. 87, 1, quae non satis gravis mihi causa videtur, quum nihil impediat qui in iambis quoque utraque vocis forma poetam usum esse statuamus. Feci igitur quod facillimum videbatur, ut de verbis nihil quicquam mutans solam mutarem interpunctionem: *Σόλων· ἐκεῖνος δ' ὡς* X. Praecesserat nisi fallor: Thales Athenas *φιάλην* misit, nam ibi ei [*εἶδετ' ἀξιώτερος δώρου*] *Σόλων· ἐκεῖνος δ' ὡς* X.

90.

Φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα
Τὴν Βουπάλειον.

„Julianus Epist. XXX: *ἡδέως ἐδεξάμην τὸ παρὰ σοῦ πινάκιον ἀποσταλέν· ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βέλτιον, καὶ κατεμούσωσας αὐτὸ προσθεὶς τοὺς ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν Βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητήν, ἀλλ' οἵους ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς νόμοις ἁρμόττειν.*" Bentl. Julianum Callimachi verba ad suum sermonem accommodasse nec hunc scripsisse *οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν Βουπάλειον*, ut edidit Bentleius, nunc demum patet ex schol. Saib. ad Hephaest. p. 30 Gaisf. (II): *παρὰ Καλλιμάχῳ δὲ* (*ὁ ἴαμβος*) *καινὸν* (addendumne *ὄνομα*?) *εἶναι δοκεῖ ὡς* (sic legendum cum Gaisf. pro *καὶ*) *Φέρων ἴαμβον οὐ μάχην ἀείδοντα τὴν Βουπάλειον*. quae verba in prologo *Ἰάμβων* posita etiam frag. 92 et fr. 85 coniuncta fuisse facile concedo Schneidew. in Goetting. gelehrt. Anz. 1845 p. 8 et Bergk. in Diar. Antiq. 1856 p. 208 inque Anthol. lyr. II p. 160 n. 164 cf. Meinek. p. 153 seq. n. 1 et 2.

91.

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν οὕτερος δαίμων.

„Schol. Pindar. Pyth. III (64): *καὶ τῶν γειτόνων, φησί, πολλοὶ ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα· λοιμὸς γὰρ ἐγένετο, αἴτιοι δὲ τοῦ λοιμοῦ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. λοιμοῦ οὖν γενομένου συναπέλαυσαν καὶ οἱ μηδὲν αἴτιοι. Ἡσίοδος* (Op. 240)· *πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα.*

Καλλίμαχος δέ φησιν· Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἕτερος δαίμων. Pro ἕτερος lege ἅτερος versu flagitante. quos locos imitatus est auctor epistolarum quae Phalaridi ascribuntur (XXIII): κἂν αὐτὸς ἑτέρῳ δαίμονι συμπλακῶ. sic in epigrammate: ἄμμες ὅρων φύλακες, δισσοὶ θεοί, ὧν ὁ μὲν Ἑρμῆς | οἷον ὁρῇς μ'. οὗτος δ' ἅτερος Ἡρακλέης." Bentl., qui unde epigramma illud sumpserit indagare mihi non licuit. Idem autem iniuria Callimachi fragmentum non ad Pind. Pyth. III 64, ut vulgo fit, sed tacite ad v. 62 revocavit, ubi Pindarus quoque similiter dixit δαίμων ἕτερος. ita autem Bentleius omnem fragmenti explicationem obscuravit, quam scholiasta hanc esse vult, in publico aliquo infortunio non omnes, ut solet, laborasse, sed eos tantummodo, quibus infestus daemon esset. Hinc illud quoque manifestum fit, errasse Heckerum in Com. crit. Anthol. (I) p. 272 et Brink. in Philol. VI p. 222, qui hoc fragmentum cum fr. 83ᵃ ita olim iunctum fuisse putabant: οἵ τάδ' οὐχ ὑπήκουσαν, οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων. nam de hominum aliqua communi clade poetam loquutum esse, non de spreta aliqua doctrina, ex scholiastae verbis apparet. In ipso autem choliambo Mein. p. 163 et Bergk. Anth. I p. 138 n. 154 = II p. 161 n. 177 cum Bentleio probarunt ἅτερος, quod Atticum est, ionismus autem οὕτερος efflagitare videtur, quod est apud Herodotum (cf. Bredow. de dial. Herod. p. 201) etiam a Brink. l. l. commendatum. sed ὥτερος, quod Dindorf. Thes. Par. schol. III p. 2141 A unice probat, ultra Dorismum (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 222) non videtur excessisse, ut, tametsi in schol. Pindar. codex Goetting. ipsum illud habet ὥτερος, tamen hoc ex οὕτερος corruptum putem. De significatione vocis, quae malum significat, cf. Lobeck. de Antistroph. p. 302.

92.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

„Hephaestion de choliambo (p. 34 Gaisf. II): τὸ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλέγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον οὔτε τρίβραχυν οὔτε ἀνάπαιστον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον. ὅτε καὶ εὐπρεπές ἐστιν, ὡς τὸ Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γάρ, ἀλλ' ἥκω, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ σπονδεῖον, ὅτε καὶ τραχύτερον γίνεται, ὡς τὸ Ἐς ἄκρον ἕλκων, ὥσπερ ἀλλᾶντα ψύχων, ubi

delendum illud comma post γάρ et οὐ γὰρ ἀλλά vertendum etenim. Apud eundem p. 29 citantur haec Eupolidis in Baptis:

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γάρ, ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

lege οὐ γὰρ ἀλλά, portant enim. Aristoph. Nub. (232): *οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῶν φροντίδων*, ubi schol.: οὐ γὰρ ἀλλ' ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ, Ἀττικῶς. Καλλίμαχος· Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω· ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἥκω eadem et plura vide apud Suidam in οὐ γὰρ (II 1 p. 1194)." Bentl. Suidas ut solet scholiastam Aristophanis compilavit cum versu nomen quoque Callimachi traducens. atque Callimachum nominat etiam schol. Aristoph. Ran. 58: οὐ γὰρ ἀλλά, ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. Καλλίμαχος· Οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω. contra iterum cuius choliambus sit non indicant praeter schol. Hephaest. p. 181 Gaisf. etiam metrici latini, Rufin. p. 368 et Plotius p. 270 et 272 Gaisf. totum afferentes versum atque addentes etiam alterum hunc: *ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλος κατέκτεινεν* (τε κἄθηνις Bergk. Poet. lyr. p. 754 n. 13). At prorsus contempta scholiastae Aristophanei fide iam Kusterus ad Suid. l. l. nostrum fragmentum Callimacho abiudicavit Hipponactis dicens, atque ut aliquod certe fragmenti ius Battiadae vindicaret, Welcker. de Hippon. et Anan. iambograph. p. 64 Callimachum ut grammaticum de particulis οὐ γὰρ ἀλλά disseruisse et Hipponactem in partes vocasse affirmavit nactus quod mireris Brinkii assensum l. l. p. 74. Et hi quidem nulla usi sunt ratione, qua fragmentum eriperent Callimacho, Hipponacti attribuerent. at ratiocinando rem disceptare conatus est Bergkius l. l., consentaneum esse dicens artis metricae magistros versus Hipponactei quem dicebant exempla ex hoc ipso poeta, non aliunde petivisse. at ne haec quidem ratio tam mihi videtur certa esse, unde scholiasta Aristophanis erroris coarguatur. nec duo quos Rufinus et Plotius afferunt versus ita inter se cohaerent sententiarum nexu, ut si alterum Hipponactis esse concesseris (quod sane concedendum videtur), statim concedendum sit alterum quoque eiusdem Hipponactis esse. Itaque genuinum puto Callimachi fragmentum ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος κ. τ. λ., ac ne hoc quidem Meinekio p. 153 crediderim, ab Hipponacte profectum versum, sed a Callimacho in suum opus receptum esse integrum, qua

in sententia etiam Bergkius acquievit. Ceterum qua in re et quibuscum coniuncto fragmentis Callimachus isto versu usus esse videatur supra diximus p. 231 cf. Bergk. Anthol. I p. 136 n. 141 = II p. 160 n. 164.

93a et b.

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Τμώλῳ
δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
λέγουσι θέσθαι * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * *
ἐγὼ φαύλη
πάντων * * * * *τῶν δένδρων εἰμί.*

„Ammonius de Different. vocab. (p. 8 Valcken.): *αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν* [leg. *ἀνάπλασιν*. cf. Schneidew. Exercit. critic. p. 56. O. S.] *μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζῴων ἢ φυτῶν —. ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζῴων, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ —, ἀπὸ δὲ φυτῶν ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Τμώλῳ δάφνην ἐλαίην εἰκὸς οἱ πάλαι Λυδοὶ λέγουσι θέσθαι καὶ τὰ ἑξῆς*, quae corrigenda sunt ut supra. Eustath. ad Il. IX. p. 855, 8: *ὁ μὲν αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ζῴων ἢ φυτῶν πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν, — ἀπὸ μὲν ἀλόγων ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ — ἀπὸ δὲ φυτῶν ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Πύλῳ δάφνην καὶ τὰ ἑξῆς.* idem ad Od. XIV p. 1769, 3: *εἰς τὸ ἀπὸ φυτῶν συντελεῖ Καλλιμάχου τὸ Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν κοτε Μάλῳ ἢ Δάλῳ τῇ νήσῳ δάφνη ἐλαίην καὶ ἑξῆς.* ubi notanda varietas lectonis *Πύλῳ, Μάλῳ, Δάλῳ*, quae singulae depravatae sunt ex *Τμώλῳ*. nulla autem controversia erit, quin huc quoque referenda sint, quae ex codice mst. Oxonii *περὶ τρόπων ποιητικῶν* bona fide repraesento: *ἀστεϊσμός — παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησίν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. καλεῖται δὲ τοῦτο προσποιήσις.* levi enim mutatione fiet iambus scazon: *φαύλη δὲ πάντων τῶν δένδρων εἰμί*, ego omnium arborum vilissima." Bentl. Callimachi versus priores duo et dimidium cum poetae nomine leguntur etiam in Apostolii Synagog. Paroem. praef. p. 236 seq. Leutsch., Arsenii Violet. p. 7 Walz., Etymol. Gudian. p. 19, 27, grammatic. in Cramer. Anecd. Paris. III p. 371. sed qui et ipsi totum fragmentum citant Diogenian. Paroem. praef. p. 178 Schneidew., incert.

scriptor. ap. Walz. ad Anonym. schol. in Aphthon Vol. II p. 10 seq., Etymol. Angelican. Ritsch. s. *αἶνος* (cf. Ritschel. Opuscul. I p. 680), poetae nomen omittunt nec quicquam habent quod Bentleiano praeferendum sit. quattuor tantum prima verba affert Choerobosc. Epimerism. in Psalm. p. 114, 32: *ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἄκουε δὴ τὸν αἶνον* (nec plura leguntur in Favorini Lex. s. *αἶνος*). Alterum autem fragmentum, quod ad eandem hanc fabulam Bentleius revocavit probante Meinek. p. 157, editum nunc in Pseudotryphone de tropis p. 52 (Rhetor. Walz. Tom. VIII p. 760) et legitur etiam in Mannelis Moschopul. opuscul. gramm. p. 86 Titz.: *παρὰ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησίν· Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί.* in quibus verbis, quae recte, puto, agnovit choliambum, nec ipse Bentleius facili ratione restituit, nec meliore ratione usi sunt alii, Toupius in Emend. II p. 458 (*ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ φαύλη τῶν δένδρων*), Porsonus ad Toup. Emend. IV p. 487 et Meinekius p. 157 (*ἐγὼ δὲ πάντων εἰμὶ δενδρέων φαύλη*), Bergkius Anthol. I p. 137 n. 147 = II p. 160 n. 170 (*ἐγὼ δὲ φαύλη δενδρέων πάντων εἰμί*), quorum conamina superare videbar, si nihil putabam a librariis corruptum vel transpositum, sed omissa esse ab ipso quem uterque grammaticus sequuti sunt teste quae, quum ad rem ipsam demonstrandam nihil referant, nemo queratur omissa, Callimachum autem tale quid scripsisse:

ἐγὼ φαύλη
πάντων [ὅσ' ἡ γῆ 'φῦσε] τῶν δένδρων εἰμί.

si quis tamen ad excusandum illud *φαύλη πάντων* non crediderit sufficere illud *δειλὸς βασιλέων* Hym. III 255, *πρηεῖα γυναικῶν* frag. 131 etc., ei auctor sim ut suppleat [*μάλισθ' ὅσ' ἔστι*]. Ceterum de fabula quam poeta in hoc carmine tractaverit vide docte disputantem Schneidew. in Exercit. crit. IX p. 57.

94.

Ἔπλευσεν ἐς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅς τ' ἦν τἆλλα δεξιὸς γνώμῃ
καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

„Achill. Tatius in Arati Phaenom. Cap. 1 (p. 123 Petav.): *ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλο εὗρον, ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν*

ἅμαξαν εὑρηκέναι δῆλον. ὁ γοῦν Καλλίμαχός φησιν· Ἔπλευσεν κ. τ. λ., ut supra, nisi quod ibi *ὅς τὴν ἄλλα* et *λέγεται* [item *εἰς* M.]. Diogenes Laert. vit. Thal. (I 23): *Καλλίμαχος αὐτὸν (Θάλητα) οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως· Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.*" Bentl. *Ἐς* dedit Mein. p. 161, *ὅς τ' ἦν τἄλλα* est ex emendatione Bergkii, Anthol. I p. 137 n. 149 = II p. 161 n. 172, sed Scalig. ad Manil. p. 40 praetulit *ὅς τά τ' ἄλλα*, Bentleius *ὅς τ' ἦν ἄλλα*, Meinek. *ὅς τ' ἦν κἄλλα*, Hecker. Comm. de Anthol. (I) p. 274 *ὅς γ' ἦν τἄλλα*. pro *γνώμῃ* post Scaligerum fere omnes scripserunt *γνώμην*, quod propter alterum accusativum *ἄλλα* minus placet. In principio *ἔπλευσεν* patet de *φιάλῃ* intelligendum esse (cf. ad fr. 83[a]), quod dicendi genus illustrat fr. 115· *ἔρχεται — ἀμφορεύς*. Cum ultimis fragmenti verbis conferunt Arat. 39: *τῇ (Κυνοσούρᾳ) δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν.*

95.

Θάλης με τῷ μεδεῦντι Νείλεω δήμου
δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

„Diogen. Laert. vit. Thal. (I 29): *ταῦτα δὴ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ παρὰ Μαιανδρίου λαβὼν τοῦ Μιλησίου. Βαθυκλέα γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῇ καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ, ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν εἰπὼν οὕτω κατὰ τὸν Καλλίμαχον· Θαλῆς με τῷ μεδεῦντι Νειλέω δήμου κ. τ. λ.*" Bentl. De re cf. ad fr. 83[a]. *Θάλης* pro *Θαλῆς* tacite iam Bentleius scripsit recte. nam Callimachus quum *Θάλητος* fr. 94 et *Θάλητα* fr. 96 dixerit, nominativum non *Θαλῆς*, sed *Θάλης* usurpasse videtur. *Νείλεω* primus correxit Dindorf. in Thes. Paris. Vol. V p. 1403 D, tum Meinekius p. 162, qui sua antestatur ad Theocrit. XXVIII 3. add. Lobeck. Elem. Path. I p. 475 not. et II p. 87. Cur autem pro *τοῦτο* necessarium *τωὐτό* visum fuerit Nauckio in Philol. Vol. VI p. 411 et Roepero ibid. Vol. XXX p. 563, quos in Anthol. lyr. editione II p. 161 n 175 (non item in I p. 137 n. 152) Bergkius

sequitur, causam non video. nam ad rem quam illi volunt significandam sola sufficit vox δίς. nec altero opus esse ipse Thales putabat in eiusdem donarii inscriptione, quam Diogenes l. l. paulo post memorat. Θαλῆς Ἐξαμίου Μιλήσιος Ἀπόλλωνι Διδυμαίῳ Ἑλλήνων ἀριστεῖον δὶς λαβών.

96.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν.

„Etym. Magn. (p. 442, 10): Θαλῆς· ἡνίκα μὲν περισπᾶται, εἰς ου ἔχει τὴν γενικήν, Θαλῆς Θαλοῦ, Θαλῇ. Τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν; Ἀριστοφάνης (Nub. 180). ἡνίκα δὲ βαρύνεται, διὰ τοῦ τος κλίνεται τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔστι δὲ χορίαμβος, τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί. ubi legendum pro πολύ: πάλιν. Laertius I 1, 28: ἐδόθη δὲ Θαλῇ καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ. eadem enim est historia. deinde lege ἐς Θάλητ' ἀνώλισθεν, versus gratia, tum et sententiae. nam ἀνολισθεῖν est rursum et retrorsum ὀλισθεῖν. postremo scribe χωλίαμβος, quod et res ipsa postulat et verba grammatici: quia trochaeum habet in sexto pede, quod proprium est iambi scazontis, alter enim vel iambum vel pyrrhichium (?) habet.“ Bentl. Etymologi locus ex Choerob. Dict. p. 136, 25 (= Bekker. Anecd. p. 1380, coll. Herodian. II p. 683, 7) excerptus est, ut docet fere ad verbum consentiens disputatio, nisi quod ibi recte πάλιν legitur. sed vitiosum Θάλητα ὤλισθεν Etymologo iam praebebat Choeroboscus. Fragmentum habent Mein. p. 162 et Bergk. Anth. I p. 137 n. 151 = II p. 161 n. 174.

97.

Ὦ 'μαὶ τἀπιόντος ἄγκυραι.

„Apollon. Dyscol. de Syntaxi III p. 220 de vocativo pronominum: ἔστι δὲ καὶ τῆς χρήσεως, ἡνίκα ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προσφωνεῖ Παῖδες ἐμοί (Od. III 475), καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ· Ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι. Pars est, ut mihi videtur, iambi scazontis.“ Bentl. Idem fragmentum in eadem re Apollonius affert etiam in libro de Pronom. p. 26 B, ubi item plene scriptum ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόν-

τος ἅ., non, ut a Bentleio factum male, ω 'μαὶ τοῦ 'πιόντος. hoc enim scribendi genus quum incertum reddat, utrum intelligendum sit τοῦ ἀπιόντος, an τοῦ ἐπιόντος, ita scribi vix poterat, sed cum Mein. p. 164 et Bergk. II p. 162 n. 182 τἀπιόντος debebat, quae certe Herodoto non insolita crasis. cf. Bredow. l. l. p. 202. quamquam nescio an in talibus non crasi, sed synizesi veteres usi sint. Ceterum in his senex aliquis iam abiturus ad inferos alloqui liberos suos videtur quos sperat sibi inferias rite allaturos esse. De ἄγκυρα cf. Porson. ad Eurip. Hec. 79, de ἄπειμι Diog. Laert. VII 4, 174: ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινος τὸ γῆρας, „κἀγώ," ἔφη, „ἀπιέναι βούλομαι."

98.

Τὰ τράχηλα γυμνάζειν.

„Etym. Magn. (p. 502, 27) s. κέλευθος· — γίνεται μεταβολὴ γένους εἰς ἕτερον γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον, ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ Τὰ τράχηλα γυμνάζει. De tauro, ut opinor, loquitur qui tentat sese atque irasci in cornua discit arboris obnixus trunco (Vergil. Georg. III 232). Eustath. Il. B p. 108, 22: τὰ κέλευθα μεταπλασμὸν γένους φασὶν οἱ παλαιοὶ μεταπλασθέντος τοῦ ἡ κέλευθος εἰς τὸ κέλευθον. —. οὕτως καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τὸ γυμνάζει τὰ τράχηλα, παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologum sequeris, erit membrum choliambi, si Eustathium, hexametri." Bentl., qui recte choliambum praetulit. nam quae Etymol. et Eustath. afferunt, sine dubio manarunt ex veteribus interpretibus ad Homeri Il. I 312, ubi schol. A iisdem fere verbis dicit: γίνεται μεταβολὴ γένους εἰς γένος, ὡς ἀπὸ τοῦ τραχήλου (ὁ τράχηλος?) τὸ τράχηλον, ἔνθα (ἔνθεν?) πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὰ τράχηλα γυμνάζειν quae sunt etiam in cod. Parisin. 2679 ap. Cramer. Anecd. Paris. III p. 5, 16, nisi quod ibi Callimachi nomen omissum et γυμνάζει scriptum est, ut in schol. Tzetz. ad Il. l. l. p. 419 Matrang.: παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζει. sed in utroque Homeri interpretem qualem cod. A praebet sequitur Etym. Gud. p. 314, 11. contra Zonaras p. 1189 Callimachi quidem nomen habet, at γυμνάζει tenet, cui γυμνάζειν ob maiorem scholii

codicis A fidem praetuli cum Meinek. p. 164. eidem docto viro haec quoque verba ad prooemium pertinere videntur quo Hipponax (?) poetam monuerit ne iuvenci instar lasciviat nimiumque viribus confidat, ut Callimachus scripsisse videatur [μηδὲ] τὰ τράχηλα γυμνάζειν.

98ᵃ.

Τὸ πῦρ δ' ὅπερ ἀνέκαυσας ἐς πολλὴν [λίην]
πρόσω κεχώρηκε φλόγα· δρόμου δ' ἴσχε
μαργῶντος ἵππους, μή τι δευτέρην κάμψῃς,
μηδὲ παρὰ νύσσῃ δίφρον ἄξωσιν [πάντα]
[χρίμψαντες], ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς.

Fragmentum hoc primus protulit Hemsterhusius apud Ernest., cui est n. 456, tum erudite tractavit Schneidew. in Coniect. crit. p. 149 seqq. Atque ille quidem ex Tryphone *περὶ τροπῶν ποιητικῶν* ms. in bibliotheca Leidens. exscripsit haec: *ἀλληγορία ἐστὶ φράσις ἕτερον μέν τι δηλοῦσα, ἑτέρου δὲ ἔννοιαν παριστῶσα· τότε δὲ καταχρῶνται δεόντως τῇ ἀλληγορίᾳ, ὅταν ἢ δι' εὐλάβειαν ἢ δι' αἰσχύνην οὐ δύνωνται φανερῶς ἀπαγγεῖλαι, ὃν τρόπον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἰάμβοις· τὸ πῦρ ὅπερ ἀνέκαυσας πολλὴν πρόσω κέχρηκε* (*προσακέχρηκε* habet Valcken. in epist. ad Ernest. p. 45 ed. Tittmann. sed cf. ibid. p. 47) *φλόγα· ἴσχε δὲ δρόμον μαργῶντος* (*μαργοῦντος* Valcken. l. l.) *ἵππον. Ταῦτα γὰρ οὐ κυρίως εἴρηται· οὐ πυρὸς οὐδὲ ἱπποδρομίας ἐστὶ λόγος, ἀλλ' ὥσπερ αἰδούμενος ἐκδηλοῦν ἤλεγξε τὴν ὑπερβολὴν τῆς θρασύτητος*. Eadem ex eodem Tryphone petita postea edita sunt a Boissonad. in Anecd. Vol. III p. 271, ubi item est *μαργοῦντος ἵππον*) et a Cramer. in Mus. Philol. Cantab. II p. 433 (ubi tamen legitur *ὅπερ ἐνέκαυσας — μαργοῦντας ἵππους*) et e Gregorii Corinthii libro *περὶ τρόπων* a Walzio in Rhetor. graec. Vol. VIII p. 756 (ubi libri partim habent *ὅτε ἐνέκαυσας — κέχρηται — δρόμον μαργοῦντας ἵππους*), quibus omnibus ut integritate quidem non ubique cedunt, ita copia praestant quae ex Choerobosci libro *περὶ τῶν ποιητικῶν τροπῶν* notavit Cramer. Anecd. Oxon. IV p. 399, 25: *ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Τὸ πῦρ δέ τ' ἀνέκαυσας ἔρος οὐ πολλῇ κεχώρηκε φλογί, — καὶ πάλιν· Ἴσχε δὲ δρόμου μαργῶντας ἵππους, | μὴ δευτέραν κάμψῃς,*

μή τι παρὰ νύσσῃ | δίφρον ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσ. In his ante omnia teneri velim grammaticos istos non duo, sed unum tantummodo afferre fragmentum Callimachi, qui eodem loco unum eandemque rem (poetarum, puto, nimiam audaciam et temeritatem) duabus imaginibus perstrinxerit, quarum altera desumpta ab igne, altera a certamine equestri. nec illi interpretationi obstat quod Choeroboscus inter φλογί et ἴσχε interposuit καὶ πάλιν, quibus verbis uti poterat etiam qui duas sententias arcte eodem loco iunctas, quoniam eandem rem diversa imagine exprimebant, afferre voluit. quamquam quaeri potest itane re vera a Choerobosco scriptum sit an praetulerit quod magis continuationem significat, hoc dico: κᾆτα πάλιν. Quo magis miror duo hic fragmenta deprehendisse sibi videri Schneidew. l. l. et Bergkium, quorum ille utrumque puris iambis scriptum esse putabat, hic adeo diverso metro utrumque scriptum sibi persuasit et alterum volebat esse iambicum, alterum choliambicum. atque prius aliud atque secundum habere metri genus etiam Meinekius censebat p. 155, cui in priore fragmento apparere videtur species metri epodica, qua trimetro iambico subiectus sit dimeter: τὸ πῦρ δὲ τἀνέκαυσας ἐς πολλὴν [σφόδρα] πρόσω κεχώρηκε φλόγα. Ego tamen utrique sententiae choliambicum metrum facillime restitui posse credo non aliis neque iis saepius adhibitis remediis quam quibus ceteri critici usi sunt, verborum transpositione et notandis lacunis, sed ipsis grammaticorum verbis quam minime fieri poterat mutatis. Et in primo quidem versu ἐς, utpote ab antecedentis voce ἀνέκαυσας ultima syllaba haustum cum Hemsterhusio reduxi, in fine autem versus lacunam statui cum Meinekio, qui expleri eam posse putat voce σφόδρα, cui ab antecedentis vocis similitudinem praetulerim λίην. in altero autem versu verum κεχώρηκε tandem feliciter praebuit Choeroboscus. mox ἴσχε δὲ δρόμου (nam δρόμου cum Choerob. scribendum, non δρόμον) transposui cum Emperio in Opuscul. p. 308, quo facto choliambus restitutus erat, nam in φλόγα· δρόμου syllaba γα recte producitur, quoniam in ea re choliambographi Homeri, non Atticorum morem sequuntur, rarius vocalem corripientes. conferas, ut simillima tantum afferam, Callim. fr. 98 τᾰ τράχηλα, Hermiam ap. Mein. p. 147 ἐναντίᾰ πρήσσοντες, Hippon. fr. 78 Mein. ὀλίγα φρονεῦσιν, eund. fr. 13

γαστέρᾱ τρέψας, Phoen. Coloph. fr. 3 πελλίδᾱ χρυσέην. in tertio versu e deterioribus testibus restituendus erat genetivus μαργῶντος, unde perspicitur cur in codicibus non paucis ἵππου scriptum sit quod aperte vitiosum est, quum certe bigas intelligendas esse e plurali numero ἄξωσιν pateat. atque δρόμου — μαργῶντος eo quoque commendatur, quod non ab omni cursu, sed a cursu rabido equos arceri poeta voluit. mox pro μή ex sequenti μή τι παρά, ubi locum non habet, sed unice aptum μηδέ, huc reduxi μή τι et in δευτέραν cum Emperio l. l. ionismum restitui. tum μή τι δευτέρην κάμψῃς apparet idem esse quod μή τι δευτέρην κάμψιν κάμψῃς (i. e. ne post alium circa καμπτῆρα sive metam circumveharis et ita vincaris), qui loquendi usus non rarus est cf. Aeschyl. Sept. 870 διαντιαίαν πεπλαγμένους (i. e. διαντιαίαν πλαγάν). Aristoph. Ran. 693 ναυμαχήσαντας μίαν (scil. ναυμαχίαν). id. Equit. 50 ἐκδικάσας μίαν (δίκην) Theocrit. XVIII 11 πολύν τιν' ἔπινες (ποτόν). Asclepiad. in Anthol. Palat. V 181, 11 πέντ' ἐφίλησεν (φιλήματα, cui loco conferendus Plin. Nat. hist. XXVIII 39 terna adspui) aliosque apud Bernhard. Synt. p. 190. postremo in huius versus fine ut in sequentis initio lacunam statui, quae tamen non tam librariis deberi videtur quam ipsi grammatico (nam unus sine dubio est, a quo omnes pendent), qui omittere se posse putavit quae ad complendam imaginem necessaria non essent. qualia sunt quibus ego ludibundus locum redintegrare conatus sum Homeri maxime in Il. XXIII 338 seq. memor, qui ipsius fortasse Callimachi animo obversabatur, certe illud δίφρον ἄξωσι manasse videtur ex illius (v. 341) κατά θ' ἅρματα ἄξῃς, sequentia autem, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς (sic enim legendum cum Emperio et Meinekio), referunt Homericum (v. 394) αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη. itaque in initio ultimi versus aliquid certe commendationis habet χρίμψαντες coll. Hom. l. l. v. 334 μάλ' ἐγχρίμψας et v. 338 ἐγχριμφθήτω. Ceterum si cui haec nostra conamina displicent, is videat num probabiliores sint aliorum coniecturae an saltem ad meliora invenienda ansam praebeant. Et Valckenaerio quidem l. l. modulus et sensus inesse prioribus videbatur sic collocatis:

τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας * * * * * * * * *
πολλὴν πρόσω κέχρηκε * * * * * * * * *
φλόγ' ἴσχε δ' ἵππου [*τοῦ-το*] *μαργοῦντος δρόμον,*

Hemsterhusio autem sic:

τὸ πῦρ, ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν πρόσω
* * * * * * * * * *ἴσχε δὴ δρόμον*
μαργῶντος ἵππου,

qui *κέχρηκε* se non expedire fassus rectissime tamen intellexit sensum esse: ignis quem succendisti in multam porro flammam erupit, post haec autem recisa esse Callimachea quaedam quae Tryphon ad allegoriae rationem explicandam minus facere censuisset, deinde autem secutum esse *ἴσχε δὴ δρ.* — Deinde Schneidewini l. l. haec est emendatio:

τὸ πῦρ δ' ὅπερ ἀνέκαυσας, ἐς πολλὴν φλόγα
πρόσω κεχώρηκ' * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * *ἴσχε δὲ δρόμου*
μαργῶντας ἵππους μηδὲ κάμψῃς δευτέραν
μὴ δίφρον ἄξωσ', ἐκ δὲ κυβιστῆς κύμβαχος,

Emperii autem alterius partis haec:

δρόμου δ' ἴσχε
μαργῶντας ἵππους, μηδὲ δευτέρην κάμψῃς
* * * * * * * *μήτι περὶ νύσσῃ δίφρον*
ἀξώσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς.

Tum Meinekius quo modo priora scribi voluerit supra indicatum est, reliqua autem sic correxit:

ἴσχε δὲ δρόμου [*πάμπαν*]
μαργῶντας ἵππους, μηδὲ δευτέρην κάμψῃς
μή τι παρὰ νύσσῃ δίφρον [*ἐξαράξαντες*]
ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς.

Postremo Bergkius priora sic correxit in Anthol. lyr. p. 138 n. 161 = II p. 162 n. 187:

τὸ πῦρ δέ, τἀνέκαυσας οὐ πολλῇ φλογὶ
πρόσω κεχώρηκε,

reliqua autem sic, Anth. I p. 138 n. 157 = II p. 161 n. 180:

* * * * * *ἴσχε δὲ δρόμου* * * * *
μαργῶντας ἵππους, μηδὲ δευτέραν κάμψῃς
* * * *μή τι παρὰ νύσσῃ δίφρον*
ἄξωσιν, ἐκ δὲ κύμβαχος κυβιστήσῃς.

98b.

Τὰ νῦν δὲ πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις

Herodian. de Diction. solitar. p. 9, 20 Dind. (II p. 914, 23 Lentz.): *τὰ διὰ τῶν ηδων καὶ εδων εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ διὰ τοῦ ο τὴν κλίσιν ἔχει· τὸ γὰρ παρὰ τῷ Κυρηναίῳ· Τὰ δὲ νῦν πολλὴν τυφεδῶνα λεσχαίνεις ἕνεκα τοῦ μέτρου τὸ ω ἐφύλαξεν.* Verbis *δὲ νῦν* in *νῦν δέ* transpositis Naekius de Hecal. p. 158 vidit choliambum esse (qui apud Mein. est p. 166, apud Bergk. n. 156 = n. 179), quo Callimachus videtur poetarum tumiditatem perstrinxisse.

98c.

Ἤ τις τραγῳδὸς μοῦσα ληκυθίζουσα.

„Schol. Hephaest. (p. 36 Gaisf. II): *βόμβος γίνεται περὶ* (*παρὰ* Saibant.) *τὸ λήκυθιον ἐκ τοῦ ἐμπεριεχομένου αὐτῷ ἀέρος κινουμένου ἢ ἀπὸ τοῦ πνεύματος ἀνδρὸς ἢ ὑπ᾽ ἄλλου· διὸ καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν τὴν τραγῳδίαν λέγει.* Lege *ληκύθειον* vel *ληκυθείαν.* Schol. Pindar. de Metris (p. 15 Boeckh.): *ληκύθιον λέγεται ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα* (Ran. 1233 seqq.) *ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχαϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον ἢ διὰ τὸ τῶν θρηίων βομβικόν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν τραγῳδίαν ληκύθιον μοῦσάν φησιν.* Pro *θρηίων* lege *θρήνων*, quod tragoediae proprium, unde histriones tragici *βαρυστόνοι* dicti sunt apud Demosthenem (de Coron. § 262 Bekk.) Commentator vetus ad illud Horatii (Ar. poet. 97) proicit ampullas et sesquipedalia verba: hoc, inquit, a *Callimacho* transtulit qui dixit *ληκύθειος Μοῦσα.* nempe intellexit *τὴν μοῦσαν ληκύθειον.*" Bentl, qui haec scripsit ad fr. 319 quod ita constituit: *ληκύθειος μοῦσα.* Et sane plura neque Tzetz. de metr. Pind. in Cram. Anecd. Par. I p. 79, 11 novit: *διόπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει τὴν τραγῳδίαν διὰ τοὺς θρήνους καὶ κλαυθμοὺς καὶ „ληκυθίαν μοῦσαν"*, nec novisse poterant qui Callimachi et Horatii locum illustrarunt, Lambin. ad Horat. Ep. I 3, 14, interpret. ad Hesych. II p. 464 Albert., Toup. Add. in Theocrit. p. 385 Berol., Mueller. ad Aeschyl. Eum. p. 97 not., alii, nobis autem plura nosse licet beneficio scholiastae Saib. in Hephaest. l. l., qui haec habet: *ἰστέον δέ, ὅτι τοὺς τραγικοὺς ληκύθους ἐκάλουν· ὅθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν Ἤ τις*

τραγῳδὸς μοῦσα ληκυθίζουσα· ἄλλοι δὲ κομποληκύθους (Aristoph. Acharn. 589), unde cum Bergk. Anth. II p. 160 n. 167 recepi, quamquam nescio an rectius scripserimus *ἤ τις τραγῳδὸς λ. μ.* De sede fragmenti coniecturam periclitati sumus in frag. 83^b.

98^d.

Λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πεύθεσθαι
καὶ πάντα τὸν βίον τοιαῦτα μυθεῖσθαι
βουλόμενος

Schol. V ad Il. XIV 172: *ἑδάνῳ· τῷ εὐώδει, οἱ δὲ ἡδεῖ, γνίκαις θείσαντι αἰσθήσεως* (lege *γλυκεῖ, αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως* cum Lobeck. Rhem. p. 340 et partim cum Heckero Com. Call. p. 8 coll. schol. Eurip. Hecub. 175 et schol. Genev. Theocrit. X 41), *ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πυθέσθαι.* Felicissime Hecker. l. l. emendato *πεύθεσθαι* choliambum restituit, sed quod etiam *καινά* scribi iussit, causa non fuit. nam *τὸ πεύθεσθαι* pro substantivo est et pro accusativo habendum, ut sensus sit: cupidus sum (non solum edendi bibendique, sed) etiam sciscitandi. Sed Meinekio p. 166 *καὶ τὸ* videbatur esse *καὶ τοῦτο*, nihil autem decernit Bergk. Anth. II p. 162 n. 183, Heckeri *καινά* ne memorans quidem. Nemo autem criticorum intellexit quod mihi certissimum videtur, fragmentum hoc esse altero choliambo augendum qui lateat apud Strabon. IX 5 p. 438. Apposito enim Callimachi fragmento 82^b statim subicit: *καὶ μὴν πολυίστωρ* (ὁ *Καλλίμαχος*), *εἴ τις ἄλλος, καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὁ ταῦτα μυθεῖσθαι βουλόμενος. οἱ δὲ ὕστερον ἤλεγξαν οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείους ἀποδεδεγμένας τὸ ἔθος τοῦτο*, ubi Strabonis verba *ὡς αὐτὸς εἴρηκεν* non ad praecedentia solum verba *πάντα τὸν βίον* pertinent, sed salva interpretationis lege ad sequentia quoque retrahi possunt. atque *βουλόμενος* Callimachi esse verbum etiam eo patet, quod nisi locum Callimachi attulisset Strabo, *ἐβούλετο* potius scripturus fuit. ita fere integrum lucramur choliambum hunc: ⏑ *πάντα τὸν βίον τοιαῦτα μυθεῖσθαι* | *βουλόμενος*. nam *ὁ ταῦτα μυθεῖσθαι* ne Strabo quidem scribere potuit, si quidem quae intelligi possent scribere voluit, sed *τοιαῦτα μυθεῖσθαι* dicere debebat, quod etiam Kramerus scripsisse eum existimabat, et scripsit sine dubio Callimachus

quoque primam vocis *τοιαῦτα* syllabam corripiens. id enim in hoc vocum genere non inusitatum choliambographis (cf. Phoenicis Coloph. fr. III 6 Mein.: *τρέμων οἷόν περ ἐν βορηΐῳ νωδός*), in *τοιοῦτος* autem poetae tragici et comici non uno iamborum loco sibi sumpserunt (cf. Sophocl Elect. 35, Philoct. 1049, Aristophan. Pac. 1258 etc.) De hoc igitur choliambo Callimachi vix quisquam dubitabit. sed erit fortasse dubitatio, quod hunc alteri illi e scholiis Homer. protracto arcte coniungendum censuimus. at neminem fugit tam arcte utrumque sententiarum nexu cohaerere, ut mirum esset ni ad eundem carminis locum pertinuissent. nam hoc nisi fallor Callimachus dixit: in hoc quoque carmine multa proferam nova et hucusque fere inaudita, *cupidus etiam sciscitandi et per omnem aetatem eius modi res narrare gestiens*. ita enim persuasum habeo, in prologo Iamborum hoc protulisse poetam, ubi argumentum libri indicavit (cf. supra p. 231). quod si fuit, apparet qui factum sit, ut Strabo memorato carmine aliquo iambico statim addiderit fragmentum choliambicum. quippe ex prologo hoc sumpsit, quod ad rem in alio puris iambis scripto eius operis carmine expositam apprime convenire ipsi videbatur. Ceterum etiam Diogenis illa verba: *δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ* choliambi Callimachei pars fuisse videntur.

98 e.

Κεραΐτης.

„Etym. Magn. p. 504, 9: *Κεραΐστης· τόπος Μιλήτου· ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄρρενος τράγου ἀμελγομένου ὑπ' αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.*“ Ita hoc fragmentum Bentleius apposuit n. 402. At in codicibus Hav. 1971 et Paris. 2638 (cf. Adnot. ad Etym. Magn. p. 916), item in Etym. Gud. p. 315, 30 et Etym. Angel. p. 688 Ritsch. et Etym. Florent. p. 183 in fine additum: *ἐν Ἰάμβοις*, unde Gaisf. ad Etym. Mag. l. l. *κεραΐστης* in fine choliambi a Callimacho positum fuisse putat. Quae, ut nunc res est, dubia admodum suspicio, quoniam in synonyma certe voce quae Cabronem significat in Hym. Hom. in Merc. 336 (*παῖδά τιν' εὗρον τόνδε διαπρύσιον κεραΐστην*) *α* breve est. itaque alio potius choliambi vel iambi loco sedem habebat vox *κεραΐστης*, si quidem habebat omnino. nam ita quoque statui

potest, grammaticum de re tantum, non etiam de nomine κεραΐστής Callimachum testem attulisse. At de ipsa adeo voce κεραΐστής est cur magnopere dubitemus. nam si a κέρας descendit, quod propter historiam ab Etymologo memoratam certissimum est, nescio quo modo in κεραΐστής illud σ quod est ante syllabam της defendam. nec habet indidem derivatum herbae nomen quae vocatur κεραΐτις. quamquam Hesych. II p. 464 testatur, non solum cometam et serpentem (cui alibi κεράστης nomen est, a κέρασι ductum, cf. Nicand. Ther. 259 seqq.), sed in universum τὸν κέρατα ἔχοντα dici κεραΐστήν sed hanc glossam vel ipse quo posita est locus suspectam reddit mihique magis credibile est Hesychium κεραίτης scripsisse, quod a κεραία i. e. κέρας eadem ratione descendit qua ab Ἐλαία fit Ἐλαΐτης (cf. Steph Byz. p. 263, 11), atque ita etiam Rhianus poeta a patria audit Κεραίτης (cf. Mein. Anal. Alex. p. 171 seq.), qui quod etiam Κερεάτης dicitur a Steph. Byz. p. 167, 5, non ab ignota aliqua urbe Κερέα factum videtur ut Mein. censet, sed ex Κεραιάτης corruptum puto, quod ab eodem unde Κεραΐτης Meinekius ducit (i. e. a Κεραία) derivatum est, quem ad modum γαιάτης fit a γαῖα, cf. Stephan. Byz. p. 207, 5, ubi simili errore unus codex habet γεάτης, non γαιάτης. Et ut hoc quoque addam, quem teste Pausania VIII 34, 3 Arcades colebant Apollinem Κερεάταν, non sic, sed Κεραιάτης appellatus fuisse videtur ab eodem nomine κεραία et ob eandem causam (etiam in Hym. in Apoll. 58 seq. a Callimacho memoratam, sed in Ortygia), qua Mileti locus Κεραΐτης appellabatur. nam sic in Etymologicis quoque scribendum existimo, quo concesso nihil sane impedit quin cum Gaisfordo in fine choliambi positum fuisse nomen statuamus. in hoc enim nomine illud α sine dubio longum est.

99.

Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.

„Schol. Pindar. Olymp. [XI 55]· τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος· Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.“ Bentl. Idem fragmentum habent Suid. s. Ἄλειον I 1 p. 208 et Stephan. Byz. p. 301, 5, sed uterque Callimachi nomine omisso. Cur autem Bentleius ad choliambos fragmentum referre maluerit quam ad puros iambos latet.

100.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ.

Eustath. ad Odyss. p. 1627, 43: ὅτι δὲ καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ γάλα τοῦ γάλα ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κεῖται, ὅπου φησὶν ἐκεῖνος καὶ ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη γράψας· Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. καί τις ἕτερος βάδον τὴν βάδισιν." Bentl. Paulo pleniora haec exscripsi quam Bentleius fecit quo pateret ex Aristophanis grammatici copiis haec fluxisse, unde Eustath. sumpsit etiam p. 1761, 37: ἔτι λέγει (ὁ Ἀριστοφάνης) καὶ δοκὸν καὶ δόκησιν καὶ ὑπόληψιν, οἷον Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει. cf. ad Aristoph. Byz. Fragm. p. 206 Nauckium, qui etiam aliorum scriptorum ista voce utentium admonuit et praeter βάδος apposuit μάθος i. e. μάθησις, et φῶνος i. e. φώνησις (nisi huic praestat subrogare σόβος σόβησις cum Lobeck. Rhem. p. 287 not.). Ceterum hoc quoque fragmentum mihi iambici potius versus finem referre videtur quam choliambi aliquam partem, quod Bentleius malebat.

Tantum igitur fragmentorum ex Callimachi libro qui Ἴαμβοι inscriptus erat scriptores nobis propinaverunt vel libri utentes inscriptione vel metri forma apertissime illa carmina significantes. Sed alia sunt huius poetae fragmenta, in quibus quum metrum non appareat ab omni parte absolutum, de sede fragmenti certo definiri nequeat. Velut quoniam verbo ἀλιβδύειν secundum communem verbi δύειν consuetudinem penultimam syllabam brevem fuisse statuendum est, non potest in hexametri formam redigi fr. 269, sed choliambi fuerunt tales reliquiae:

* * * * * * * * * * * αἱ νῆας
ἀλιβδύουσι,

etsi fragmento non esse locum inter choliambos a Meinekio datum video. atque illud magis placet quam si quis υ liberiore ratione productum statuens (cf. Vol. I p. 418) hexametri vestigia agnoscere malit. Sed si quis scholio ad Hom. Il. VII 231 (οἱ γλωσσογράφοι τὸ τοῖοι ἀντὶ τοῦ ἀγαθοί, ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τῷ τοίων αἰεὶ κέχρηται) ita abutatur, ut choliambi reliquias putet esse (τῷ τοίων | αἰεὶ κέχρηται), quae certe fragmentum Callimachi putabant Blomf. ad Callim.

p. 400 et Mein. Vindic. Strab. p. 211, vereor ne pro Callimachi fragmento venditet verba grammatici, qui saepius vocem *τοῖος* usurpasse poetam (velut fecit Hym. III 146) monuerit. Contra in frag. 363 una addita literula choliambus iure, ut puto, restituetur hic:

μεῖον γὰρ ὄντως Τρωίλος [γ'] ἐδάκρυσεν
ἢ Πρίαμος,

ubi alii alius metri vestigia deprehendisse sibi videntur. Non aeque autem facile crediderim, si quis cum Mein. Choliamb. p. 166 frag. 422 in hanc choliambi speciem transmutaverit: *μηδὲν θέλω καλῶν ἔχειν ἀνάγνωστον*, aut iambi vestigia cum Naek. de Hecal. p. 275 ex frag. 432 exaudiat sic reformato: — *ὡς ἂν ἀσπίδ' Ἀργείων ἑλών.* postremo choliambos Ahrens. ad schol. Theocrit. p. 500 invenisse sibi visus est in frag. 366. Alibi autem choliambi quidem integri oberrant, sed auctorum nomine non insiguiti, quos facile aliquis Callimacho vindicare velit, ut quae Apollon. sophist. p. 10, 13 affert, Lachmannus autem, qui Babrio vindicat p. 84 seq., uno versu ex Suid. I 2 p. 342 auctiorem dedit:

* * * * * * * *ταῦτα δ' Αἴσηπος*
ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὅντιν' οἱ Δελφοὶ
ᾄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο
* * * * * * * * * * * * * *
ἔωσαν αὐτὸν μάλ' ἀθέως κατὰ κρημνοῦ,

ea Ahrens. de Cras. et Aphaer. p. 31 Callimachi potius esse existimat, qui quidem poeta certe in choliambis fabulas tractabat (cf. fr. 87 et 93), in eo poesis genere, ut credi par est, Babrio facem praeferens. Sed alia quae hic illic occurrunt choliamborum fragmenta anonyma Hipponacti potius ascribi propter singularem viri in hoc genere famam par est. velut quae nuper innotuerunt ex Etym. Florent. p. 19 Mill. *ἀκολουθήσας· Ἑρμῆς δὲ Σιμώνακτος ἀκολουθήσας, ἐκτάσει τοῦ α. οὕτως Ἡρωδιανός,* — ea Hipponacti vindicat singularis primae in voce *ἀκολουθήσας* syllabae productae usus, apud quem productionis vocalis *α* in similibus vocibus extant plura (cf. Mein. ad Choliambogr p. 95), modo pro *Σιμώνακτος* restituatur *Τιμώνακτος* cum Mein. in Herm. III p. 451 (nisi praestat *Ἑρμῆς δ' ἐς Ἱππώνακτος* cum Lehrs. in Herodianeis

Lentzii II p. 1240) et sententia sic suppleatur: *Ἑρμῆς δὲ Τιμώνακτος ἀκολουθήσας [εὐχαῖς]*, ut Timonax aliquis liberis suis dicatur *εὐμάθειαν* ab Herma petiisse (cf. fr. 82ᵃ). Sed quae ex eodem illo fonte novo (p. 151) scaturire videtur choliambi pars: *Ἥρακλε χαλκεόζωνε*, eam nec Callimachi nec alius cuiusdam poetae choliambici puto esse. sed de hoc dicam postea, nunc illud etiam adiciam, plura superesse apud Hesychium vestigia choliamborum, quorum si quis unum et alterum Callimacho asseruerit, nihil habebo nec quod contradicam nec quod defendam. notavi *πανθρόῳ δήμῳ* Hesych. III p. 265, *σχοινίνην φωνήν* ibid. IV p. 120, *Τοξίου βουνός* IV p. 165.

Proximum locum occupabit

XX. *Ἶβις*,

de quo Callimachi carmine quanto exiliores sunt veterum narrationes, tanto prolixiores recentiorum disputationes, qui cognominis carminis Ovidiani rationes ex operis Callimachei conditione illustrare quantum poterant conati sunt. Atque veteres quidem quae de carminis Callimachei indole apertis verbis memoriae prodiderunt haec sunt admodum pauca, Bentlei industria composita p. 464 ed. Ernest.:

„Clemens Alexand. Strom. V (p. 676 Pott.): *Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ Καλλιμάχου Ἶβις καὶ τὰ Αἴτια καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλέξανδρα καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικοῖς ἔκκειται ἅπασιν* (leg. *γραμματικῶν ἐ. παισίν*. cf. p. 36). Ita codex Ms. Dionysii Salvagnii (ad Ovid. Ib. p. 47), in vulgatis *Ἶβις* abest. Huc itaque vel ad *Αἴτια* refer illud Statii Silvar. V 3, 156: Tu pandere docti Carmina *Battiadae* (assuetus).

Suid. v. *Καλλίμαχος. Ἶβις· ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν* (cf. p. 14) *γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου· ἦν δὲ οὗτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά*. Ovidius in Ibide (v. 55 seq.):

Nunc quo *Battiades* inimicum devovet Ibin,
hoc ego devoveo teque tuosque modo.
utque ille historiis involvam carmina caecis,
non soleam quamvis hoc genus ipse sequi.
illius ambages imitatus in Ibide dicar,
oblitus moris iudiciique mei.

idem ibidem (v. 447 seq.):

et quibus (diris) exiguo est volucris devota libello,
corpora proiecta quae sua purgat aqua,

ubi scholiastes vetus (p. 468 Merk.): *Callimachus* in invidum scribens pro eius immunditia eum ibidem appellavit, quia ibis seu ciconia rostro purgat posteriora et in hoc exercetur." Bentl. Tantum igitur constat testium fide corroboratum, Ibim Callimachi exiguum fuisse libellum, distichis compositum, quo adversarium suum, Apollonium Rhodium, devovit sub ibidis nomine latentem. Sed alia praeterea quae non minus certa sint, ex Ovidii v. 447 seq. coniectura videntur erui posse, quae verba non satis accurate viri docti interpretantes neque ad vivum resecantes eo delati sunt, quo sequi ego noluerim. Contendo autem, quod illi non videntur perspexisse, praeter id voti genus quod hoc disticho Ovidius indicat, alia eum vota ex Callimachi Ibide nec petiisse nec potuisse petere. nisi enim ita fuit, sed verum potius hoc est quod omnes statuere video, Ovidium non solum in antecedenti carminis parte, sed in sequenti quoque vota plurima, ne dicam omnia, ex Callimachi Ibide sumpsisse, quo tandem modo factum esse dicas, ut poeta latinus ita quem ad modum fecit loqueretur tamquam de uno aliquo genere, et ut hoc maxime loco illa verba poneret, quae, si alia plurima Ovidius ex eodem carmine traduxit, vel ante reliqua omnia vota vel post ea poni debebant. Certissimum igitur mihi videtur Ovidium in Callimachi Ibide non plura invenisse vota praeter ea quae illo disticho innuit, sive plurali numero plures eiusdem generis deprecationes significabat, sive, quod magis credo, unius voti verba plura. Haec autem vota quaenam fuerint, ex reliquis versibus quibus distichum illud interpositum coniecturam facere licebit. atque de proxime quidem antecedentibus versibus certi nihil dici potest, quum ne hoc quidem noverimus, qui ille Penthides aut qui frater Medusae sit et quum non ab omni parte sanus ille versus videatur. sed reliqui qui antecedunt versus docent, de mortis genere insolito agi, quo quidam interierint. itaque Callimachus quoque Ibidi mortem insolitam imprecabatur. sed quamnam tandem istam? ad hoc quoque mihi videor respondere posse, modo concedatur, inter omnes ibidis proprietates, quibus haec avis v. 448

indicari debebat, non esse aliam memoratam nisi talem, qua simul Apollonii natura ingenii indicabatur. sed Apollonium cur cum ibide Callimachus comparaverit causam coniectura invenit scholiasta l. l., Apollonii immunditiam, quam causam una cum aliorum opinionibus exagitat Weichertus, de vit. et scriptis Apollon. Rhod. p. 66 seqq., ipse in ea acquiescens sententia, in Apollonii corporis habitu aliquam fuisse cum ibide similitudinem. alias denominationis causas excogitavit Merkel. Prolus. ad Ovidii Ibin p. 337 seq., sed nullam nos putamus probari posse, quae denominationis causam non repetat ab Apolloniani ingenii indole aliqua quae simul inimicitiarum inter Callimachum et Apollonium exercitarum causa fuerit. ab hac parte sane magis placet Zündelii opinio in Mus. Rhenan. V (1847) p. 433 proposita, qui Apollonium dici ibim putat tamquam furem ac saepe Homeri ipsiusque Callimachi versus vel versuum particulas in sua carmina traducentem. ibim enim Mercurio sacram avem fuisse, i. e. furum deo et praesidi. at quamvis hoc speciosum sit, veriorem tamen denominationis causam esse eam puto quam Ovidius indicat. quid enim? novimusne Apollonium Homeri (cf. Merkel. Proleg. in Apoll. p. XXXVII seqq.) aliorumque poetarum ipsiusque Callimachi verba atque adeo versuum particulas ita recepisse, ut fere integra servaret nec in succum et sanguinem, ut aiunt, converteret novamque iis speciem indueret, quo proprii ingenii foetus esse viderentur? nonne idem eo progressus est, ut si quando Homerica voce uteretur grammaticorum multis et diversis explicationibus exagitata, tot diversas eius significationes in Argonauticorum locis singulis adhiberet, quot grammatici statuerant (cf. Merkel. l. l. p. CLXVIII seqq.)? quam Apollonii scribendi rationem qui considerabat homo ad risum et ludibrium propensus et iniuria lacessitus, quidni apte eum potuerit comparare cum ibide? ut enim avis illa quando cruditate laborat, rostro iniecto ventrem exonerat, ita Apollonius quoque, qua solebat aliorum poetarum frustula recipere, quadam quasi cruditate videri poterat cruda carmina tamquam vi adhibita extundere. iam quem ad modum quis ibidem infestam ita exsecrabitur non illepide, ut „pereas cum purgatione tua perpetua!" dicat, ita Callimachus Apollonio hoc vovere potuit: „cruda carmina edens omni apud homines laude et fama priveris et quasi

pereas.“ Haec igitur illa Callimachi in Apollonium vota fuisse puto, non diras tales, quales in suam Ibim Ovidius effundit, fortasse excusandus ille, ut cui fides habenda sit affirmanti gravissime se ab inimico laesum esse, quem ad modum excusandus videtur etiam qui Catonem se nominat poeta atque in Diris suis non multo mitius adversarium suum tractat, cui cedere ex agro debebat. ac dirae per me licet fuerint etiam *Ἀραί* Euphorionis, quas effudit in *ποτηριοκλέπτην* qui unicum calicem ei surripuerat (cf. Euphorion. fr. 6 Mein.). at si quis ad Ovidii modum Callimachum diras Apollonio precatum esse statuerit, vereor ne de alio aliquo longe severiore crimine cogitari debeat quam quale rixarum inter Apollonium et Callimachum exortarum causam fuisse novimus. quantum enim nunc constat, Apollonio cum Callimacho simultas esse coepit, quod ille normam, ad quam Callimachus et suam ipse poesin dirigebat et alios volebat dirigere (de qua vide diligenter disputantem Merkel. Prolus. in Ib. 340 seq.), improbabat editisque Argonauticis aliam sibi placere docuit. tum vero Apollonius quantum Callimachi valeret in aestimandis poetarum operibus iudicium, in se expertus est primo (nam cur eos errare putem, qui iam Hecale in lucem emissa poetam nostrum Apollonio adversatum esse censeant, supra dixi ubi Hecalae prooemiabar p. 176). corruerunt enim publicata Apollonii Argonautica, quod adeo sibi putabat dedecori esse, ut Alexandriae non iam vellet manere, sed in Rhodum insulam concederet habitatum. ubi tamen temperare sibi non potuit, quin in Callimachum, quem repulsae illius auctorem fuisse persuasum habebat, acerbum illud epigramma scriberet, quod in Anthol. Pal. XI 275 inter epigrammata *σκωπτικά* legitur ita emendatum ab aliis:

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξυλινὸς νοῦς,
αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος,

et verissime explicatum est a Merkel. l. l. p. 342. quo irritatus Callimachus respondit Ibide carmine edito. Jam vero velim quisque secum reputet num, quantumvis acerbum sit Apollonii epigramma, digna tamen res fuerit, ut Callimachus ultra humanarum irarum fidem saevierit atque diras saevissimas adversario imprecatus sit, quibus, si quid equidem video, hoc unum efficere potuit, ut deridendum se cordatis iudicibus

praeberet, victo autem prodesset potius quam noceret. Atque etiam Merkelio nostro, qui cum reliquis omnibus sibi persuasit diras infuisse Callimachi carmini Ovidianis simillimas, partim etiam easdem quae apud Ovidium leguntur, adeo mira res visa est, ut virulentam istam carminis Callimachei acrimoniam non in serium convertendam, sed per iocum et lusum dictam putaret. Rhodi enim, quo iam Apollonius se contulisset, in antiquo oppido Lindo singulare ac permirum sacrificii genus Herculi institutum fuisse testibus Conone apud Phot. Bibl. cod. 186 p. 132 Bekk. aliisque quos Merkel. p. 344 affert, quibus adde Zenob. Paroem. Centur. IV 95, ut Lindii sacrificarent Herculi *λοιδορούμενοι*, ad eamque Lindiam rem Callimachum videri totum illud carmen cum diris suis adornasse. Crederem hoc viro amicissimo, si in istis sacris de alio quolibet homine contumeliose dictum fuisse constaret. nunc autem quum soli ibi maledictum esse Herculi testes narrent, hac vix licet uti excusatione. atque si in Ibide Callimachus tot diras iocose et per lusum in Apollonium effudisset, num credibile est Ovidium eas a Callimacho mutuaturum fuisse, quas non iam iocans, sed serio loquens in suum adversarium transferret? Quantum autem praestabat sumere eius modi diras in Callimachi Ibide omnino locum non habuisse, praesertim quum contrarium certis testimoniis nequaquam probari possit, sed sola nitatur virorum doctorum praeiudicata opinione quam de summa inter Callimachei Ovidianique carminis similitudine mente praeformaverant. primum enim eius modi aliquid nullis interpretandi machinis ex Ovidii verbis v. 55 seq. ita extricari potest, ut omnes in assensum rapiat. ubi quum dixisset devoturum se adversarium suum quo Callimachus modo Ibidem devovisset, addit velle se etiam ambages Callimachi imitari ad eiusque exemplum carmen caecis historiis involvere. non dicit igitur tales historias in Ibide Callimachi fuisse, sed memorat, quod in quovis carminum genere Callimacho usitatum fuit, ut historiis non ubique fuse et per singulas omnes partes enarrandis, sed partim obiter indicans, partim ambagibus usus obscuritatem non mediocrem carminibus suis obduceret. Si autem affirmare Ovidius voluisset Callimachum in Ibide diras texisse obscuratis historiis, quis non concedat aut plane superfluum hoc futurum fuisse postquam antea monuisset

velle se Callimachi modum in Ibide conspicuum imitari (nam ad hnnc modum etiam illae ambages pertinerent), aut Ovidium aliter fuisse loquuturum? Deinde si diras multas ea ratione Callimachus carmini suo interposuisset, non dubium est quin non iam exiguum Callimachi libellnm Ovidius habiturus fuisset, sed satis magni ambitus, qui ab Ovidiano non multum recederet. nunc autem quum tales dirae carmini plane defuerint, licebit nobis de epigrammate cogitare, etiamsi fortasse solito maiore, tamen non grandi libro. atque epigrammate non nimis magno Callimachum verisimile est respondisse Apollonio, qui item epigrammate eoque brevissimo in eum invectus erat. Tum ne quis illi doctorum virorum opinioni ita succurrat, ut admoneat de obscuritate carminis, quae sane diris Ovidiano more Callimacheo carmini interpositis non poterat nisi maxima evadere, tenendum est hanc obscuritatem quae in Ovidiano carmine sane non exigua est, de Callimachi Ibide parum esse testimoniis confirmatam. nam in Clementis loco, quem supra cum Bentleio apposuimus et quo viri docti nituntur solo, editiones illud Ἶβις ignorant, quod in suo aliquo codice esse affirmanti Salvagnio vereor ut fides habenda sit. quamquam non nego obscurum hoc quoque carmen Callimachi fuisse atque adeo propter hanc obscnritatem interpretem suum olim invenisse. nam quod Callimachus Apollonium intelligens tamen non hunc nominavit, sed ibidem avem devovit, ita comparatum est, ut non potuerit nisi summas tenebras carmini offundere. atque si epigramma fuit Ibis, hoc qnoque epigramma cum reliquis commentario illustrare Archibius potuit, ex quo haustum (a Dionysio Halicarnassensi, ut puto) videtur quod Suidas memoriae prodidit, sub Ibide latere Apollonium Rhodium.

Quibus consideratis omnibus posthac de Callimachi Ibide videbitur aliquanto aliter statuendum esse atque usque adhuc factum est eorum auctoritate qui maiorem inter hoc et cognomine Ovidii carmen fuisse similitudinem ultro ponebant, quam testium fide demonstrari poterat. Et Salvagnius quidem ad Ovid. Ib. 57 professus est videri sibi Ovidium magna ex parte Callimachi Ibim latinis versibus expressisse, quem ad modum Catullus in poemate de coma Berenices fecerit. quod iudicium etsi non mediocriter circumscripsit Valcken. Eleg. p. 283, historica multa suspicans Ovidinm memorasse quae

non invenisset in Callimacheis, atque in his ipsis imitandis suo semper usum esse iudicio, tamen plerosque nunc Bernhardyi sequi iudicium puto affirmantis in Histor. litter. graec. II 2 p. 640 (II), ab Ovidio argumentum Ibidis Callimacheae satis fideliter esse expressum. idemque in Hist. litter. Rom. p. 525 Callimachi carmen obscurissima doctrina mythologica esse oppressum dicit. Ac simile sane alterum carmen alteri fuit, quod uterque poeta usus elegiaco metro in adversarium aliquem, a quo laesus erat, invectus est ita, ut verum eius nomen taceret, sed sub ibidis avis nomine eum devoveret ab eoque nomine carmen suum appellaret. dehinc autem diversa omnia. nam Callimachus quidem epigrammate aliquo, certe exiguo libello, ad lusum iocumque composito Apollonium proscidit, utpote qui de eius existimatione et fama carminibus parta detrahere studebat, votisque expetivit, ut ille malis poematis editis honore et existimatione hominum excideret et quasi periret. Ovidius autem adversarium, qui eum de statu suo deiecerat inque exilium ex patria in remotissimas regiones expulerat fortunasque atque adeo vitam eius in discrimen adduxerat, libro satis amplo omni crudelissimarum dirarum genere devovet serio et mortes ei imprecatur quales unquam homines obierunt acerbissimas, quam in rem longo ordine ex fabulosa historia studiose conquisita hominum exempla composuit qui diro mortis genere occubuerunt.

Eius modi igitur diras Callimachum quoque carmini suo intexuisse demonstrari nequit. nec probatur fragmentis inde petitis. neque enim ullum est Callimachi fragmentum a locuplete teste citatum, quod ex Ibide se petitum esse apertis verbis clamitet. Quod si tamen plura poetae frustula viri docti ad Ibim revocant non aliam ob causam nisi quod ibi de violento mortis genere agitur, apparet admodum fallacem eam coniecturam esse vel ibi, ubi constat res in illis fragmentis tractatas Ovidium quoque in Ibide tetigisse. nam quum manifestum sit hunc poetam undique corrasisse historias quae in suum de adversario devovendo consilium convenirent, o m n i a patet Callimachi carmina uberrimum fontem Ovidio fuisse, Aetia maxime, unde factum est, ut quas in Aetiis Callimachum novimus tractasse historias de Aiace Locro (fr. 6), de Lino et Coroebo (fr. 13c), de Perillo (fr. 25), easdem in Ovidii Ibide (v. 337

seq., 435, 478, 573) perstrictas videamus. Nec certiorem patet illam coniecturam esse, si quando historiae alicui ab Ovidio in Ibide indicatae scholiasta, cuius in Ovidii Ibim commentarium habemus, notam apposuit hanc, similiter rem narrari a Callimacho in aliquo opere, cuius tamen nomen tacet. nam etiamsi concedamus locupletem istum testem esse, vel sic tamen nihil obstat quin ex alio quovis Callimachi opere atque ex Ibide illa quoque testimonia manasse credamus. Verum enim vero inter fragmenta Callimachea ab isto scholiasta prodita unum est quod in Ibide Callimachi lectum olim fuisse ipse qui prodit affirmat. ad Ovidii enim verba Ib. 313 (utque necatorum Darei fraude secundi, sic tua subsidens devoret ora cinis) haec adnotavit p. 464 Merk.: Dareus secundus cuiusdam priamei (?) filius iurans se non interfecturum cives suos solitis tormentis eos cinere calido obrutos interficiebat. unde *Callimachus* ait contra suum Ibim:

sic tu dispereas sicut periere secundus
quos multo dareus obruerat cinere.

Hinc igitur dicat aliquis evidentissime probari exsecrationes Ovidiano more effusas etiam in Callimachi Ibide fuisse eoque testimonio nostram sententiam aperte refelli. Audio, nec dubito propter latinum Callimachi distichum (nam cf. ad fr. 10), et extemplo manus darem, si de illius scholiastae fide constaret. cui de Callimachi fragmento fidem tum demum habebo, si etiam quattuor illa disticha quae ad v. 255 (p. 461) Propertio ascribit, aut quae eidem dat singula disticha ad v. 295 (p. 463), ad v. 459 (p. 469), ad v. 461 (p. 469) re vera Propertii haberi ab aliis videam, aut si quos tot alios versus plena manu dedit sive clari nominis poetarum sive obscurorum virorum, pro genuinis existimari cognoverim. nunc autem iste homo videtur mendacissimus fuisse et fictis a se veterum poetarum testimoniis atque, ubi graecum poetam finxerat, in latinam linguam conversis Ovidii historias obscuras firmare et explanare voluisse. et quamquam in universum non negaverim inesse hic illic isti commentario quae ex limpido antiquiorum grammaticorum fonte hausta dici possint, tamen ne haec quidem putaverim intemerata mansisse et certe interpretis demum istius opera illam formam induisse quam nunc

habent. nec quemquam fugiet quam pronum fuerit, ubi Ovidii Ibis explicanda erat, fingere ex Ibide Callimachi illud distichum depromptum esse, de quo fortasse hoc tantum constabat, in Battiadae aliquo carmine olim id locum habuisse. atque tutissimum videbatur, quam tot aliae res dissuadebant sententiam unius incerti testis testimonio commendare nolle. Verum Bentleius nec huic commentatoris Ovidiani testimonio diffisus est, et reliqua quinque fragmenta, quae ille Callimacho tribuit carmine non nominato, non dubitavit ad Ibidem revocare. qua in re subit mirari viri egregii inconstantiam, ut qui historiam de Delo insula canibus non ineunda quoniam Thasum heroem rapuerant, indicatam illam ab Ovidio v. 475 seq. et teste scholiasta a Callimacho narratam, ad Aetia (fr. 9), quam ad Ibidem revocare maluerit. Atque ad eadem Aetia aut ad Hypomnemata si quid video illa quoque sex fragmenta referenda Bentleio erant quae in scholiis Ovidianis investigavit. sunt autem haec:

100ᵃ.

α. „Schol. Ovid. Ib. v. 313." cf. supra p. 280.

β. „Schol. Ovid. Ib. (v. 329, p. 465 Merk.): *Callimachus* dicit Eurydamantem et Thrasyllum inimicos fuisse, Eurydamantem vero a Simone Larissaeo circa tumulum Thrasylli raptatum esse. Schol. Hom. Il. XXII, 397." Bentl. Procli versum qui ad hanc rem pertineat laudavit Ruhnk. ap. Ernest. ad h. l. p. 465, equidem posui infra fr. 466 et in Aetiis rem narrasse Callimachum credo, quoniam de Achille agens Callimachus illa narraverat.

γ. „Schol. Ovid. Ib. (v. 349 p. 466): *Callimachus* dicit Hypermnestram quondam in adulterio deprehensam cum fratre mariti sui profugisse auxilio tenebrarum. deinde servum Pavonem (?) et Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehensa." Bentl. Fabula mihi non magis nota quam Bentleio et interpretibus Ovidii l. l. videtur fuisse, et si adeo verum est de Hypermnestra haec narrasse Callimachum (quod facere in Aetiorum libri primi potuit ea elegia ubi Amphiaraum attigit, Hypermnestrae filium), tamen admodum incertum est, num de hac muliere Ovidius cogitaverit, cuius nec nomen addit nec quae alia ad cognoscendam mulierem ducere possint.

δ. „Schol. Ovid. Ib. (v. 377, p. 466): Thracia Bistonia a Bistone palude dicta est et ibi auctore *Callimacho* in oppido Seris (?) nomine multi viri a Lacedaemoniis interfecti sunt pro templo Minervae. ideo Minerva fertur lumina sua operuisse." Bentl. Paulo aliter haec narrantur in schol. apud Merckelium (add. eundem in Proleg. in Apollon. Rhod. p. XXII), ubi Lemnii interfecti et Minerva etiam nunc in templo retorto vultu esse dicuntur. cum ultimis comparari potest fr. 132, quod tamen ad Aetia I 14 referre malim. cf. Dilthey de Cydipp. p. 69.

ε. „Schol. Ovid. Ib. (v. 449 p. 468): *Callimachus* dicit in Creta Menedemo sacra fieri sine ferro, quia in Troiano bello pluribus vulneribus cultrorum interiit." Bentl. Menedemum hunc quantum scio aliunde non novimus. sed si vera de eo scholiasta narravit, Callimachum in Aetiis potius illa quam in Ibide memoriae prodidisse crediderim.

ζ. „Schol. Ovid. Ib. (v. 499, p. 470): Paphagus (?) Epirotes cum circumsideret urbem Ambraciam, venatum exivit, et leaenae catulum nactus ab ea insecuta dilaniatus est auctore *Callimacho*." Bentl. Haec quoque aliunde non nota, sed similis historia de Ambraciotarum tyranno Phaylo vel Phalaeco narratur ab Aelian. Hist. an. XII 40 et Antonin. Liberal. IV. Callimachum putaverim in Ὑπομνήμασιν rem narrasse.

Haec igitur fragmenta Bentleius a scholiasta Ovidii ex Callimachi Ibide sumpta putabat coniectura ductus ut significavimus minime certa. atque eodem iure ad idem carmen referre debebat fragmentum a scholiasta isto ad v. 465 (p. 469 Merk.) diserte ascriptum Callimacho, quod ego tamen certe unum eo loco ponere malebam, quo reliqua ponenda Bentleio fuerunt i. e. inter Callimachi incerta fragmenta (cf. fr. 545ᵃ). et ibidem fortasse indicanda etiam erant, quae ab eodem scholiasta Ovidiano ad v. 257 (p. 460 M.) et ad v. 297 (p. 463) Batto poetae ascribuntur. namque etiam sub eo nomine Callimachum latere quispiam suspicari possit. atque erit fortasse qui etiam ad v. 445 (p. 468) a scholiasta Baucidem nunc testem advocante Battiadem nostrum intilligi credat. Praeterea autem aliis haud paucis Callimachi sedis incertae fragmentis in Ibide viri docti sedem assignaverunt. ac primus Valckenaerius de Eleg. frag.

p. 283 seqq. coniecit Crotopiadae mentionem (frag. 315) ex Callimachi Ibide traductum ab Ovidio fuisse, quoniam is v. 478 dixerit: quique Crotopiaden diripuere Linum, eodemque fallaci coniectandi genere huic carmini ascripsit fr. 204: ῥάμφεϊ κανθώδει τόργος ἔκοψε νέκυν, quia scilicet apud Ovidium v. 167 legatur: unguibus et rostro tardus trahet ilia vultur. quamquam vel sine tali Ovidii consensu Ibidi vindicavit non solum fr. 200: καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρα ε κηδεμόνα (ut cum Bentleio scripsit), ubi tamen, nisi Bentleianam explicationem amplecti voluisset, afferre potuit Ovid. Ib. 373 seq.: et quorum Aeacides misit violentus in altum corpora cum senis altera sena rogum, sed etiam fr. 222 et 174 in unum coniuncta: ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει, ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε. atque ultimum quidem versum etiam Merkel. Prolus. p. 339 et Bernhardy Histor. lit. graec. II 2 p. 640 ex Ibide depromptum putabant, quod probarem (nam aptissimus significatione sua ei libello versus est), nisi alio quoque revocari pentametrum hunc posse viderem, de quo dixi in Aet. III 3. praeterea Joannes Schraderus teste Merkel. l. l. p. 335 Callimachi frag. 457, ubi de Limonide vel Limone agitur. ex Ibide surreptum ab Ovidio suspicabatur, non aliam puto ob causam atque quod eius mulieris nomen Ovidius quoque bis memorat v. 333 et 457. et inscius vestigiis Schraderi institit Heckerus, Com. Callim. p. 61 seq., qui quae praeterea Ibidi intertexta fragmenta putabat, fr. 209: Φωκαέων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος (de quo sequutus est Valckenaerii iudicium ad Herodot. I 165) et fr. 464, de Eteoclis et Polynicis inimicitia, certe eodem iure etiam alio referri possunt. nec quicquam causae est cur fr. 292 cum Gerhard. Lect. Apollon. p. 6 aut fr. 306 cum Naekio de Hecal. p. 52, aut fr. 472 (coniunctum cum frag. 382), fr. 475, fr. 497 cum Merkel. l. l. p. 406 seq. huic Callimachi carmini vindicentur, quum alia in promptu sint carmina, quibus aequo iure, nisi meliore, attribui possint.

XXI. Περὶ Λογάδων

Callimachi liber nuper demum innotuit Chr. Ziegleri industria qui ex codice Ambrosiano 222 ad Theocrit. II 120 p. 25 hoc

eruit scholium doctissimum: *Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Λογάδων τὸν Διονύσου στέφανον ἐκ μήλων εἶναί φησιν, ἐξ ὧν καὶ τὸν Ἱππομένην λαβεῖν Ἀφροδίτης αἰτησαμένης, ὡς Διόδωρος ὁ ποιητὴς ἐν Κορινθικοῖς.* Postquam igitur Callimachus *τὸν Διονύσου στέφανον* alibi quantum scio non memoratum nec in coronarum recensu enumeratum ab Athenaeo XV p. 671 E seqq., attigit eumque dixit *ἐκ μήλων* constare, obiter Hippomenis meminit quem aliunde (cf. Diogenian. Paroem. III 63 p 226 Schneidew., schol. Theocrit. III 40, Ovid. Metam. X 640 seqq., Hygin. fab. 185 etc.) scimus ad vincendam cursu Atalantam poma a Venere petita accepisse. qua in re novum est quod Callimachus affirmare teste Diodoro videtur, ipsam etiam Venerem poma sibi expetisse (*Ἀφροδίτης αἰτησαμένης*). sed videtur tantummodo affirmare. nam vix dubium est quin scholiasta scripserit *Ἀφροδίτης αἰτησάμενον*. atque Aphroditem non petiisse demum a Dionyso in Hippomenis gratiam poma, sed statim dedisse e capitis sui corona detracta dicit etiam Philetas frag. 11 Bergk.: *τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῦσα | μῆλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων*, quod fragmentum item scholiastae ad Theocrit. II 120 debetur estque etiam in Ambrosiano codice. ne quis autem de coniectura nostra dubitet propter insolitam verbi *αἰτεῖσθαι* structuram, eandem esse moneo in Eurip. Med. 942 *σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς γυναῖκα*, et a grammatico in Bekkeri Anecd. I p. 122, 7 e Lysia quoque afferri: *εἴ τις ἄλλος βούλεται, αἰτείσθω ὑμῶν* (frag. 98 Scheib.). praeterea non *Κορινθικά*, sed *Κορινθιακά* scripsisse videtur Diodorus poeta, quisquis fuit, nam plures fuerunt, quorum nosse Callimachus potuit Diodorum Erythraeum cui nonnulli Iliada parvam ascripserunt (cf. schol. Eurip. Troad. 821), fortasse etiam Diodorum Elaitem elegographum (cf. Parthen. Narr. amat. XIV, ubi tamen *Δούριδι Ἐλαΐτῃ* praetulit Hecker. in Philol. vol. V p. 416). atque *Κορινθιακά* etiam Theseus (cf. Suid. sub v.) edidit, item fortasse Euphorion (cf. Mein. Anal. Alex. p. 28). Ipsum autem Callimachum in libro suo Diodorum apposuisse testem non videtur negari posse propter arctissimum ultimorum verborum cum antecedentibus nexum. unde simul efficitur, ut *περὶ Λογάδων* fuisse putemus pedestri oratione conscriptum librum. nam profecto poetae non licebat ita aliorum testimonia afferre. Sed quale

argumentum huius libri fuerit quaeve tituli causa plane incertum est nec mirarer, si quem dubitantem adeo de genuino aliquo Battiadae foetu audirem. Si quis enim ex una illa re, quod *στέφανον Διονύσου* Callimachus memoravit, suspicari velit (quae certe non absurda suspicio est) totius libri argumentum fuisse de coronis, facile a Callimacho nostro poterit cogitatio revocari alio. nam *περὶ στεφάνων* scribere etiam medicorum erat, qui propter hominum valetudinem non omnia coronarum genera probabant, sed quaedam noxia corpori censebant (cf. Plin. Nat. hist. XXI, 12). patet hoc ex iis quoque quae Athenaeus XV p. 675 A seq. excerpsit ex libris Philonidis et Apollodori *περὶ μύρων καὶ στεφάνων* (nam unguentorum usus cum coronarum fere coniunctus erat et medicis eandem disputandi materiam praebebat). inter hos autem medicos etiam Callimachus quidam fuit quem de coronis privatim scripsisse tradit Plinius l. l. (add. libr. I elench. librorum XXI—XXVIII). atque ita qui coniciat, fortasse etiam titulus libri quid sibi velit facile expediverit. *λογάδας* enim dicet vel *τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν* esse vel ipsos oculos (cf. Callim. fr. 132. Hesych. III p. 95. Suid. II 1 p. 594) et exposuisse medicum quae coronae oculis noceant, quae non noceant. Merae hae, fateor, coniecturae sunt, quibus tamen quum in universum supersederi non posse hoc loco videatur, aliam praeterea periclitabimur fortasse veri similiorem. nam *περὶ λογάδων* vel *λογάδες* (utrum enim libro inscriptum esse potuit, quorum alterum hoc magis probo) potuit liber esse Battiadae *λεκτὰς ἱστορίας* complectens, quem ad modum etiam *ἱστορικὰ ὑπομνήματα* scripsit, librum ab hoc non admodum diversum, qualis copia non miranda foret in Callimacho, qui per omnem vitam cupidus fuit sciscitandi narrandique, ut est in fragm. 98[d].

Non minus incerta eius libri memoria est, cui

XXII. *Μουσεῖον*

inscriptum fuisse dum Suidas affirmat nihil addit unde de argumento et natura operis certa coniectura duci possit. neque alibi memoratum librum legimus. nam quod Goettlingius ad Hesiod. p. 250 (I) in Certam. Homeri et Hesiodi pro *ὥς φησιν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσείῳ* corrigere *Καλλίμαχος ἐν Μ.* malebat,

nihil causae erat cur Alcidamantis nomini diffideret, quem de Musarum fano quod in Helicone fuerit scripsisse docte asserit Bergk. in Anal. Alexand. Partic. I (Marburg. 1846) p. 21 not. Callimachi autem *Μουσεῖον* Alexandriae fuisse et nobilissimum illud Museum significare a Ptolemaeo Philadelpho literarum causa institutum quis non credat vel sine testis alicuius auctoritate? Dubitari quidem posse dicit Bernhardy Histor. lit. graec. I p. 524 (ed. III), sed non dubitarunt olim docti viri quos nominat Ritschl. Opusc. I p. 13, atque de eodem Museo extitit etiam Aristonici liber *περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου* inscriptus, quem Sopater Sophista excerpebat teste Photio Bibl. cod. 161 p. 104 B. Et Aristonici quidem liber sine dubio pedestri oratione conscriptus erat, sed de Callimachi *Μουσείῳ* doctos viros ambigentes video, carmen fuerit an soluta oratione scriptus liber. hoc qui putabant, librum contendebant descriptionem Musei Alexandrini habuisse aut, quae Heckeri Com. Callim. p. 23 opinio fuit, varios modos eo libro expositos fuisse quibus quaestiones proponi ab eruditis in Museo solitae fuerint. quorum sententiae non una ratione praestat Prelleri coniectura, de Polemonis fragm. p. 179 not., Μουσεῖον idem illud opus fuisse quod alio titulo inscriptum fuerit *πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν*, eandemque sententiam etiam Graefenhan. in Gesch. der Klass. Philolog. II p. 207 protulit, libri titulum fuisse suspicans *Μουσεῖον ἢ Πίνακες κ. τ. λ.*, Ritschelius autem l. l. I p. 156 not. neque improbare neque aliqua cum confidentia probare se profitetur. idem autem non displiciturum sibi indicat l. l. p. 13, si quis coniecerit *Μουσεῖον* quoddam quasi prooemium *τῶν Πινακων* fuisse quo de bibliothecae Alexandrinae ambitu eiusque ordinandi ratione expositum in universum fuerit. Contra carmen fuisse *Μουσεῖον* statuit Rauch. de Callimachi Aet. p. 1 not. 4, quo comprehensa fuerint varia epigrammata Callimachi in poetas vel scriptores edita. et erunt sine dubio quibus hoc placeat, mihi tamen minus probatur, quum hoc consilium in *Γραφείῳ* exsequutum poetam constare videatur. Sed illud vere Rauchium coniecisse arbitror, carmen *Μουσεῖον* fuisse, id quod etiam Lincke de vit. et script. Callim. p. 35 affirmat atque adeo certo argumento comprobari posse autumat. nam a Suidae tabula exorsus, „si

Museum", inquit, „soluto sermone conscriptum fuisset, non apparet cur hoc certe levioris momenti opus literatis indicibus praemiserit Suidas, quos vel maxime decebat agmen ducere." quasi vero ex Suidae tabula operum Callimacheorum, qualis nunc est, eius modi quicquam certo colligi possit. et ne iam satis sit in coniectando levitatis, hoc quoque addit promptissimus coniector Callimachum hoc carmine Musarum fanum in Helicone monte extructum et multis artis operibus egregie exornatum descripsisse, Alcidamantis abusus operis memoria, qui illud argumentum non carmine, sed prosa oratione tractavit. an ipse quoque Callimachus putandus est in Heliconem montem profectus ibique diutius commoratus fanum illud pernovisse? Quanto autem facilius fuit ad suspicandum, Callimachum hoc carmine celebrasse magnificentissimum idemque utilissimum institutum Ptolemaei Philadelphi, qui Museo condito mirum in modum literas auxit iustissimamque laudem sibi peperit? Atque laudes Musei Alexandrini complexum esse hunc librum etiam Blomfieldus p. 218 suspicatus est, qui tamen, si quid ego video, descriptionem Musei admiscere non debebat neque tacere, utrum carmen crederet librum an soluta oratione scriptum.

Omissa sunt in Suidae tabula, sed satis tamen aliunde confirmata

XXIII. *Βαρβαρικὰ νόμιμα*,

quorum de argumento et ratione non aeque dubitari potest. attamen vera rei ratio fefellit Heckerum Comm. Callim. p. 84, cui peculiarem librum esse neganti *Βαρβαρικὰ νόμιμα* pars fuisse videntur *πίνακος Νόμων* ab Athenae. XIII p. 585 B citati. non meminit igitur Heckerus, plures olim scriptores *Νόμιμα βαρβαρικά* edidisse, Hellanicum Lesbium, Aristotelem, Theodectem, Nymphodorum, de quibus ne disputemus otium fecit Boeckh. in Platonis Minoem. p. 81 seq. addimus tamen Dionysii Heracleotae librum *περὶ βαρβαρικῶν ἐθῶν* a Diogene Laert. VII 4, 5 citatum, cuius simillimum sine dubio argumentum fuit. Praeterea apertus Heckeri error est, quoniam hoc libro Callimachus ipsos barbarorum mores enarravit, sed *ἐν πίνακι Νόμων* tantum *νομογράφους* recensuit. illud manifesto docet quod unicum superest fragmentum

100[b] n. 1.

„Suid. s. *Φάσηλις* (II 2 p. 1425): — *καὶ παροιμία· Φασηλιτῶν θῦμα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ Καλαβρῷ θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς νόμοις.*" Bentl. Idem iisdem fere verbis habet Phot. Lex. II p. 257 Nab., item Apostol. in *συναγωγῇ παροιμ.* XVII 79 (p. 707 Leutsch.) et Arsen. Viol. p. 462 Walz., nisi quod ultimi duo solum nominant Callimachum sede fragmenti non indicata, utrumque omittit Zenob. VI 36. Sed tres quos addidi testes Photius Apostolius Arsenius (nam Zenobius ne hoc quidem nomen adiecit) non *Καλαβρῷ* habent ut Suidas, sed *Κολαβρῷ* vel *Κολάβρῳ*. at neutrum verum esse et secundum Heropythi et Philostephani narrationes apud Athenae. VII p. 297 E seqq., ubi moris originem exponunt, restituendum *Κυλαβρᾷ* docet Toup. in Suid. II p. 333 seqq. quamquam nescio an secundum ea quae in Vol. I p. 264 disputavimus, *Κυλάβρῳ* praeferendum sit. alius est quem *Καλαβρόν* vocat Herodian. I p. 205, 25.

Unicum item fragmentum superest eius libri, quem

XXIV. *περὶ Νυμφῶν*

indicem habuisse et prosa oratione scriptum fuisse testatur Apollodori locus ex libro vicesimo *περὶ τῶν θεῶν* excerptus a Porphyrio *περὶ Στυγός* commentante, cuius commentationis pars a Joanne Stobaeo in Physica sua recepta est cap. XLI, 51 p. 309 Mein. Ubi *Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Νυμφῶν συγγράμματι* de Styge ita egisse dicitur, ut eius aquam affirmaret dirumpere vascula omnia praeter cornea. Idem autem quum iisdem verbis a Callimacho proditum sit in *Θαυμασίων καὶ παραδόξων συναγωγῇ*, frag. 100[f] n. 32, continuo Hemsterhusius ap. Ernest. p. 451 nymphis substituenda *Θαυμάσια* atque corrigendum censebat *ἐν τῷ περὶ Θαυμασίων συγγράμματι*. Quo multo etiam audaciorem se gessit Meinekius, qui in Stobaeo non dubitavit edere: *Καλλίμαχος ἐν τῷ πρὸς Νύμφιν συγγράμματι*. quod si verum esset, iam haberemus cui suum illum *Θαυμασίων* librum (si quidem is hic intelligendus est) Callimachus misisset. At ut libere dicam quod sentio, ex vano hausta tota nec verbo quidem ab egregio viro

corroborata illa coniectura est, cui quod opitulari unum videri possit, id imprimis officere putaverim. Ioannes enim Stobaeus paulo post (XLI 52 p. 310) Porphyrium in eodem libro historiae alicuius cum Stygia aqua coniunctae testem advocasse dicit Philonem Heracleotam (de quo vid. Westermann. Praef. Paradoxograph. p. XXXVI) ἐν τῷ πρὸς Νύμφιν περὶ θαυμασίων. vides ubi Meinekii coniectura enata sit iamque diiudices num verisimile sit utrumque scriptorem, et Callimachum et Philonem, suum quemque περὶ θαυμασίων opus ad Nymphim misisse, sive unus idemque is vir fuit, sive homines duo erant cognomines. mihi certe parum videtur verisimile, praesertim quum mutandi causa appareat nulla. Cur enim Apollodoro fidem denegemus affirmanti Callimachum περὶ Νυμφῶν σύγγραμμα scripsisse, quum etiam Herodotum Olophyxium περὶ Νυμφῶν (καὶ θεῶν) librum edidisse Stephanus Byz. p. 490, 19 (coll. Bernhardy. not. ad Suid. II 1 p. 1085, 13) memoret. praeterea de Nympharum natura saltem secum multa Callimachum meditatum esse apparet ex Hym. in Del. v. 82 seqq. Quidni igitur putemus de Nymphis Callimachum singulari libro egisse, naturam earum exponentem, genera indicantem, fabulas, quae multae de iis fuerunt, proferentem? Quo in libro si quando Callimachus dixit quae iisdem paene verbis dixerat alibi, velut in Θαυμασίων καὶ παραδόξων συναγωγῇ, nequaquam hoc mirum in Callimacho, plurimorum scriptore librorum, qui mutata disputandi materia idem argumentum saepe plus semel attigit, ut identidem monuimus (ex. gr. fr. 82[b] extr., fr. 100[g]). atque hoc in ea quoque narratione factum esse, quae est de Stygis aquae vi mirabili, et diversum esse a Θαυμασίων opere eum locum quem Apollodorus citat, liquido demonstrari potest. namque illic Callimachus παράδοξον narrat Theophrasti testimonio usus, ut solebat fere in Θαυμασίοις scriptorum testimonia adicere, quibus opus esse videbatur, ne locupletis testis auctoritate carens res nimis videretur incredibilis. Altero autem loco Callimachus quasi proprio Marte agit nec iam auctorem nominat Theophrastum, quem si hic quoque nominavisset, non dubitandum est quin Theophrasto potius quam Callimacho teste Apollodorus usurus fuerit, cui non multum eum tribuisse constat e verbis Strabonis I p. 44 et VII p. 299. nunc autem ita loquitur

100^b 2.

ap. Stobae. Phys. XLI 51 p. 309 Mein.: *Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Νυμφῶν συγγράμματι καὶ τὸ ἰδίωμα τοῦ ὕδατος* (*Στυγός*) *ἀφηγεῖται λέγων οὕτω· Στὺξ ἐν Νωνακρίνῃ τῆς Ἀρκαδίας ὕδωρ ἐστὶ τὸ διακόπτον πάντα τὰ ἀγγεῖα πλὴν τῶν κερατίνων.* Styga nympham Callimachus commemorat etiam in Hym. in Jov. 36.

Aliquanto autem testatior eius libri memoria est, cui

XXV. *Περὶ ὀρνέων*

inscriptum fuisse Suidae aliorumque testimonio constat. quod enim *περὶ ὀρνίθων* libri titulum fuisse indicat Athenae. IX p. 388 D, nihil hoc contra aliorum ipsiusque Athenaei auctoritatem valet, qui mox ter citat *Καλλίμαχον ἐν τῷ περὶ ὀρνέων*. illo autem loco quum Aristophanis *Ὄρνιθας* citet, apertum est quo errore Callimachum quoque *περὶ Ὀρνίθων* scripsisse dixerit. at Callimachus non *ὄρνιθας* sive *ὄρνεις* enumeraverat, sed *ὄρνεα*, ut perspicitur etiam ex eo loco, ubi ipsa habemus Callimachi servata verba, in schol. Aristoph. Av. 302: *φησὶ* (*Καλλίμαχος*) *ἔλεια μικρόν, φωνῇ ἀγαθόν*, ubi neutra *μικρόν* et *ἀγαθόν* iubent non *ὄρνις* suppleri, sed *ὄρνεον* quod nomen aliter Callimachus omittere non potuit nisi et in antecedentibus posuerat et in ipso titulo nominaverat. Simul autem hinc erroris convincuntur cum Bentleio Ernestius et Blomfieldus, qui ubique testes Callimachum *ἐν τῷ περὶ ὄρνεων* laudantes faciunt contra auctoritatem librorum, in quibus ubique scribitur *ὀρνέων*, nisi quod in schol. Apollon. Rhod. I 1049 Keilius edidit *ἐν τοῖς περὶ ὄρνεων*, nescio utrum codicis Florentini fidem sequutus (certe in codice Paris. *περὶ ὀρνέων* scribitur), an virorum doctorum auctoritatem quos iam L. Dindorfius in Thesaur. Paris. vol. V p. 2224 B castigavit. Ceterum ipsa Callimachi verba quae leguntur in schol. Av. 302, item quae in schol. Hom. Il. X 274 (cf. infra n. 14 et n. 16), manifesto docent non carmen fuisse, sed prosa oratione scriptum librum. ergo ad hunc librum referri nequaquam potest fr. 321 *αἴγιθος ἀμφιγυήεις*, nam adiectivum illud poeticum est ipsaque verba hexametri finem redolent. Praeterea ex auctorum testimoniis cognoscitur Callimachum hoc opere (quod

ultra unius libri ambitum non ascendisse evincitur ex testium ratione citandi) aves ita enumeravisse, non ut singula nomina *κατὰ στοιχεῖον* poneret, sed ut secundum genera digereret, qualia fuerunt *ἐρωδιῶν* (n. 16), *τῶν θαλασσίων* (n. 9), *ἱεράκων* (n. 1), quae alia nomina avi cuidam erant adderet (n. 16). tum notabat etiam quae singulis propria essent (n. 2, n. 3, n. 7, n. 16), ac generum discrimina indicabat (n. 2 et n. 4), nominis rationem exponebat (n. 7), quid in communem vitam conferrent significabat (n. 8 et n. 9), fortasse etiam mythos, si qui cum avium quarundam nomine coniuncti erant, addebat (n. 8), in plerisque, ut solebat, Aristotelis auctoritatem sequutus (n. 5, n. 6, n. 14, n. 16). At in dialectorum quoque rationes Callimachum in hoc opere inquisivisse atque demonstrasse alii avi aliud in dialectis nomen fuisse, id tot fragmentorum vel apertis verbis huic operi ascriptorum vel certis indiciis huc relatorum ne levissimo quidem indicio probari potest, ut Blomfieldi p. 219 extr. iaceat iudicium, partem hunc librum fuisse *τῶν ἐθνικῶν ὀνομασιῶν*, quam coniecturam ne locus quidem quem in tabula liber obtinet extra dubitationem ponit (cf. supra p. 6). Sed quo tandem consilio Callimachum hunc *περὶ ὀρνέων* librum scripsisse putem si quaeris, sic habeto. quum per totam vitam Callimachus cupidissime sciscitaretur quae in omni rerum genere nova et mirabilia adque cognoscendum iucunda essent (cf. fr. 98ᵈ), etiam avium historiam non putabat sibi negligendam esse. diligenter igitur notabat quae de avibus scitu digna vel legebat alicubi vel audiebat, hoc uno ductus consilio, ut aliorum nova et singularia audiendi cupiditati inserviret, non eo, ut plenam omnibusque numeris absolutam avium historiam conscriberet, quod dicat aliquis vel ex indice libri patere, quem voluit esse *περὶ ὀρνέων*, non *περὶ τῶν ὀρνέων*. unde non mirum quod veteres critici in Callimachi hac *ἀναγραφῇ* unam et alteram avem querebantur omissam (cf. n. 10 et n. 11). quamquam interdum sub alio nomine latere videbatur, ut factum n. 13 et 14.

Iam sequantur fragmenta libri a Bentleio investigata:

100ᶜ.

1. „Etym. Magn. (p. 659,30): *κίρκος ἐστὶν εἶδος ἱέρακος· εἰσὶ δὲ γένη ἱεράκων ὀκτώ, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς*

περὶ Ὀρνέων. Schol. Apollon. Rhod. I 1049: (*κίρκος*) *εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.*" Bentl., de numeri diversitate nihil definiens, ad quam rem nihil iuvant nec Etym. Gud. p. 458, 22: *πέλεια καὶ κίρκος εἰσὶ γένη ἱεράκων, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων. πέλειαν δὲ ἄλλοι φασὶ περιστερᾶς εἶδος, οἷον φάσσαν,* nec Etym. Angelican. p. 690 Ritschel.: *πέλεια τὸ κίρκος· εἰσὶ γένη ἱεράκων, καὶ* (leg. *ὡς*) *Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.* videtur autem neutro loco verus numerus esse, nam accipitrum genera non minus decem esse affirmat Aristoteles Histor. An. IX 36, atque sedecim adeo nominat Plinius Nat. Hist. X 21. ultimum si verum est (atque ex Callimacho habere sua Plinius potuit. cf. ad n. 16 extr.) in schol. Apollon. scribendum erit *δεκαέξ* (coll. Schoemann. ad Plutarch. Cleom. p. 274 et L. Dindorf. Thesaur. s. *δέκα*). in Etymologici autem loco: *δὶς ὀκτώ*, de quo dicendi genere cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 583.

2. „Athen. IX p. 388 D: *Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων διεστάναι φησὶ πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος, τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ καταδυόμενον, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται. ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας αὐτοῦ τῇ τροφῇ.* pro *ἰδίᾳ ἑκάτερον* corrige *ἴδια ἑκατέρου.*" Bentl., cuius emendationem merito spreverunt Dindorf. et Mein. Huc pertinet etiam n. 13.

3. „Athen. IX p. 389 B: *φησὶ δ' Ἀριστοτέλης* [Hist. An. IX 8, 9] *περὶ τοῦ ζῴου τάδε· ὁ πέρδιξ ἐστὶ μὲν χερσαῖος σχιδανόπους. ζῇ δὲ ἔτη πεντεκαίδεκα, ἡ δὲ θήλεια καὶ πλείονα. πολυχρονιώτερα γὰρ ἐν τοῖς ὄρνισι τῶν ἀρρένων τὰ θήλεα. ἐπῳάζει δὲ καὶ ἐκτρέφει καθάπερ ἡ ἀλεκτορίς. ὅταν δὲ γνῷ ὅτι θηρεύεται, προελθὼν τῆς νεοττιᾶς κυλινδεῖται παρὰ τὰ σκέλη τοῦ θηρεύοντος, ἐλπίδα ἐμποιῶν τοῦ συλληφθήσεσθαι, ἐξαπατᾷ τε, ἕως ἂν ἀποπτῶσιν οἱ νεοττοί. εἶτα καὶ αὐτὸς ἐξίπταται. ἔστι δὲ τὸ ζῷον κακόηθες καὶ πανοῦργον, ἔτι δὲ ἀφροδισιαστικόν. διὸ καὶ τὰ ᾠὰ τῆς θηλείας συντρίβει, ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. ὅθεν ἡ θήλεια γιγνώσκουσα ἀποδιδράσκουσα τίκτει. τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων.*" Bentl.

4. „Athen. p. 394 D: *Καλλίμαχος δ' ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων ὡς διαφόρους ἐκτίθεται φάσσαν, πυραλλίδα, περι-*

σπερὰν, τρυγόνα." Bentl. Adde a Bentleio neglectum Aelian. Var. hist. I 15: εἰ δὲ Καλλιμάχῳ χρὴ προσέχειν, φάσσαν καὶ πυραλλίδα καὶ περιστερὰν καὶ τρυγόνα φησὶ μηδὲν ἀλλήλαις ἐοικέναι.

5. „Athen. p. 395 F: τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει μετὰ καὶ ἄλλων λιμναίων πολλῶν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι (875 seq.). — μνημονεύει αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων." Bentl.

6. „Hesych. (IV p. 26): σιαλενδρίς· ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ." Bentl. Hanc quoque avem ex Aristot. Hist. anim. VIII 3 p. 593 B 7 cognovisse Callimachus videtur, ubi tamen σκαλίδρις legitur, sed libri variant, viri docti autem corrigunt σκαλυδρίς vel σίαλις. cf. Schmidt. ad Hesych. l. l.

7. „Aelian. Hist. anim. XV 28: Καλλίμαχος δὲ δύο γένη φησὶν εἶναι σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ. καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. et Athenae. IX p. 391 C: Καλλίμαχος δέ φησι δύο γένη εἶναι σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ οὔ. διὸ καὶ καλεῖσθαι τοὺς μὲν σκῶπας αὐτῶν, τοὺς δὲ ἀείσκωπας· εἰσὶ δὲ γλαυκοί. et schol. Theocrit. I 134: Καλλίμαχος δέ φησιν ὅτι [haec vox addita in cod. Ambros. 222 cf. Ziegler. p. 18] φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται." Bentl.

8. „Schol. Theocrit. II 17: τὴν ἴυγγα — φησὶ Καλλίμαχος Ἠχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ. ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Pro μεταβαλεῖν scribe μεταβληθῆναι." Bentl. Etsi activum μεταβαλεῖν defendi potest ut intransitive dictum, tamen Bentlei coniecturam firmat schol. cod. Ambros 222 ap. Ziegler. p. 20. Paulo aliter rem narrat schol. Pindar. Nem. IV 56, qui Ἴυγγα dicit Jovem non in sui, sed in Ἰοῦς amorem incitare studuisse. unde aliquis coniciat in schol. Theocrit. scribendum esse: ὅπως ἂν αὖ τῇ Ἰοῖ μιχθῇ.

9. „Tzetzes ad Lycophr. 513: κρὲξ ὄρνεον θαλάσσιον ἴβιδι ἐοικός. — Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι." Bentl. De re cf. Meinek. Anal. Alex. p. 41.

10. „Schol. Aristoph. Av. (765). *Εὐφρόνιός φησι πάππον ὄρνεόν τι εἶναι, — Καλλίμαχος οὐκ ἀναγράφει τὸν πάππον.*" Bentl.

11. „Schol. Aristoph. Av. (1181): *τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος.*" Bentl.

12. „Schol. Aristoph. Av. (303): *κεβλήπυρις· μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν, ἀλλὰ δύο, φησὶν ὁ Σύμμαχος. καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.*" Bentl.

13. „Schol. Aristoph. Av. (304): *ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται, κερχνὴς δὲ οὐκ ἀναγέγραπται, ἀλλὰ κέρχνη. καὶ ἡ κολυμβὶς δὲ φαίνεται καὶ ὁ δρύοψ καὶ ἡ ἀμπελίς.* Lege *κολυμβάς* ex loco Athenaei modo laudato (cf. n. 5)." Bentl., cuius minime necessaria coniectura est (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 450), sed rectissime sine dubio intellexit *πορφυρὶς ἀναγέγραπται ὑπὸ Καλλιμάχου ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων.* nam hunc testem in antecedenti modo scholio citaverat (n. 12), et *πορφυρίδα* a Callimacho in libro *περὶ Ὀρνέων* enumeratam esse apparet ex n. 2 et n. 14. atque eodem iure Bentleius *φαίνεται* sumpsit esse: *φαίνεται ἐν τοῖς Καλλιμάχου περὶ Ὀρνέων*, ut scholiasta dicat, quas praeterea Aristophanes memoret aves, *κολυμβάδα, δρύοπα, ἀμπελίδα*, easdem apparere in Callimachi opere. Quum autem inter tres illas aves Aristophanes *φηνήν* quoque memoret, hanc avem vel Callimachus omisit, vel ex scholiastae verbis culpa librariorum excidit.

14. „Schol. Aristoph. Av. (302): *ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις. φησὶ γάρ· „ἔλεια μικρόν, φωνῇ ἀγαθόν." ἀναγέγραπται δὲ καὶ ὑποθυμὶς καὶ ὁ νέρτος καὶ ὁ ἐρυθρόπους καὶ ἡ πορφυρὶς καὶ ἡ ἀμπελίς.*" Bentl. Pro *ἀναγραφομένοις* nunc editur *ἀναγραφόμενος* ex emendatione Bastii Append. ad Epist. crit. p. 36. sed magis mirum est de alio vitio nec Bentleio nec alii cuiquam suspicionem subortam esse. nam quum a Callimacho scholiasta memoret *ἐλείας* esse enarratam, non potuit in ipsis Callimachi verbis quae ad probandum affert ponere *ἔλεια*. Quod si quaeritur utrum nomen utrobique scribendum sit, mihi non dubium est quin tertium utrique loco reddendum sit: *ἐλέα*. nam *ἐλείας* vereor ne recte Lobeck. Proleg. Path. p. 496 vitiosam formam dixerit. nostrum autem *ἐλέα* unice firmat Aristotelis locus Hist. an. IX 16 p. 616 B 12:

ἡ δ' ἐλέα, ὥσπερ (nonne εἴπερ?) ἄλλος τις τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος —. ἔστι δὲ τὸ μὲν μέγεθος βραχύς, φωνὴν δ' ἔχει ἀγαθήν, ubi ultima verba tam prope ad Callimachi verborum speciem accedunt, ut non dubitandum sit quin Callimachus hic quoque Aristotelem sequutus sit. Simul nunc patet in scholiastae verbis scribendum esse ἀναγραφομένη.

15. „Schol. Aristoph. Av. (884): ἡ γὰρ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιος. sed in loco Aristophanis quem nunc exponit scholiastes, legitur ἐρῳδιῷ. quam ob rem aut in textu legendum ἐδωλιῷ aut in scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρῳδίου εἰδώλιος." Bentl., qui nisi tum forte immemor fuisset Hesych. II p. 18: ἰδώλιος· ὀρνέου εἶδος, non dubito quin καὶ ἀντὶ ἐρῳδίου ἰδώλιος scripturus fuerit, nam alterius nusquam vestigium est. cur autem pro ἐδωλίου male Bentleium correxisse ἐρῳδίου Schmidt. ad Hesych. l. l. dicat non exputo. nam sine dubio nomen ἐρῳδιός quum in Callimachi opere non notatum invenisset sive quod revera Callimachus omiserat, sive (id quod magis credo) quod scholiasta non accurate quaesivit, sub nomine ἰδώλιος apud Callimachum latere suspicatus est, ut similiter factum in n. 13 et 14. Praeterea ea quoque quae proxime apud scholiastam sequuntur Callimachi causa Bentleio addenda erant: ὁ δὲ αἰγίθαλλος, οὔτ' ἐρισάλπιγξ. ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἱέρακα. οὕτως δὲ ὠνομάσθη, ὥς τινες, παρὰ τὸ ἐξ αἰγὸς τεθηλακέναι, ubi et post αἰγίθαλλος verbi defectus et οὔτε semel positum manifesta lacunae indicia sunt, quam non video quo modo facilius aliquis expleat quam sic scriptis verbis et cum proxime antecedenti nota coniunctis: βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι (καὶ ἀντὶ ἐρῳδίου ἰδώλιος), ὅ τε αἰγίθαλλος, [ἀλλ' οὔτε μελαγκόρυφος] οὔτε ἐρισάλπιγξ. ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἱέρακα κ. τ. λ. nam de μελαγκορύφῳ quoque quem et ipsum Aristophanes nominat, scholiastae aliquid monendum fuit, et verbum post αἰγίθαλλος non iam desiderabitur, quum ex superioribus facile suppleatur ἔστι ἀναγεγραμμένος. Sic autem apparere videtur etiam αἰγίθαλλον a Callimacho enumeratum esse. videtur, inquam. nam qui secum reputaverit scholiastam mox monere de αἰγιθάλλῳ tamquam ἱεράκων genere (nam hoc inest verbis ἔστι δὲ ὑπὸ τὸν ἱέρακα, coll. Aristot. Top. I 5: ὅσα ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος), et capras mulgente,

is igitur concedet scholiastam *αἰγίθαλλον* confudisse vel cum *αἰγοθήλᾳ* sive caprimulgo (de quo cf. Beckmann. ad Antigon. Caryst. p. 90 B seq.), quem errorem etiam anonymus, qui Dionysii carmen *Ὀρνιθιακά* inscriptum *παρέφρασε*, I 12 et III 20 p. 111 et p. 125 ed. Paris. Didot., aperte commisit, errorem longe facillimum, quum *αἰγιθάλλου* quoque nomen saepe uno *λ* scribatur (cf. var. lect. ad Aristot. Hist. anim. IX 15) —, vel cum *αἰγίθῳ*, quem Antigon. Caryst. 51 et ipsum *θηλάζειν αἶγα* dicit, Plinius autem Nat. Hist. X 21 accipitrum genus appellat. Hinc igitur illa quam de *αἰγιθάλλου* mentione a Callimacho iniecta supra proposui coniectura paululum vacillat.

His fragmentis a Bentleio collectis addimus unum, quod Bentleius quidem nosse non poterat, sed qui poterat, Blomfieldus, incuria omisit:

16. Porphyr. in schol. B ad Jl. X 274: — *τρία δὲ γένη ἐστὶν ἐρῳδιῶν —, τὸ καλούμενον πύγαργον, ὅπερ ἐστὶ πρὸς γάμον τῶν πάντων δυσαντητότατον· ἐν γὰρ τῷ συνουσιάζειν ἀπόλλυται μετὰ πόνου. προβάλλει γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ αἱμορραγεῖ. ἄλλος ἐστὶν ἐρῳδιός ὃν καλοῦσιν ἀφροδίσιον —, τρίτος δὲ τελλός ἐστι —.. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων οὐ τὸν πύγαργόν φησιν εἶναι τὸν ἐν τῇ ὀχείᾳ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἱμάσσοντα, ἀλλὰ τὸν πελλόν, γράφων ὧδε· „ἀστερίας, ὁ δ' αὐτὸς καλεῖται ὄκνος· οὗτος οὐδὲν ἐργάζεται. πελλός· οὗτος ὅταν ὀχεύῃ κραυγάζει καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφίησιν αἷμα, καὶ τίκτουσιν ἐπιπόνως αἱ θήλειαι. λευκός· οὗτος ἀκινδύνως ἐν ἀμφοτέροισιν ἀπαλλάττεται.* In his quoque Callimachum maximam certe partem ab Aristotele pendere patet ex eius Histor. Animal. IX 18: *τῶν ἐρῳδιῶν ὁ μὲν πελλὸς ὥσπερ εἴρηται ὀχεύει μὲν χαλεπῶς, εὐμήχανος δὲ καὶ δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος, ἐργάζεται δὲ τὴν ἡμέραν. τὴν μέντοι χρόαν ἔχει φαύλην καὶ τὴν κοιλίαν ἀεὶ ὑγράν. τῶν δὲ λοιπῶν δύο (τρία γὰρ γένη ἐστὶν αὐτῶν) ὁ μὲν λευκὸς τήν τε χρόαν ἔχει καλὴν καὶ ὀχεύει ἀσινῶς καὶ νεοττεύει καὶ τίκτει καλῶς ἐπὶ τῶν δένδρων —. ὁ δ' ἀστερίας ὁ ἐπικαλούμενος ὄκνος μυθολογεῖται*, quocum eo quoque consentit, quod *πύγαργον* non nominat. ceterum apparet non totum se Callimachum philosopho quasi in servitutem addixisse, sed alia ab illo memorata omisisse, alia addidisse. at non

ἐρῳδιῶν genera cum Aristotele et Porphyrio enumerasse, sed *ἰδωλίων* (ut ex schol. Aristoph. Av. 884 — cf. n. 15 — suspicari aliquis possit) non patiar mihi persuaderi. — Praeterea Plinius in Natur. hist. libro X, ubi de volucrum natura agit, etiam ex Callimacho se hausisse in eius libri elencho p. 34 Sillig. dicit.

Sequuntur

XXVI. *Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κʹ καὶ ρʹ,*

quo opere nescio an nullum studiis nostris fructuosius futurum fuerit, si aetatem tulisset. his enim *Πίναξιν* Callimachus in omnem literarum Graecarum quae ad suum usque tempus fuerunt historiam inquisivit, instructissimae usus bibliothecae Alexandrinae copiis. Summopere igitur dolendum quod eius libri fragmenta supersunt non admodum multa, quae sufficere tamen videntur, unde universa operis ratio adumbretur. Ac Bentleius quidem fere satis habebat nuda veterum testimonia apponere, quae quid obiter prodant ac tacite indicent docte explanavit Curtius Wachsmuth ea disputatione cui inscripsit „die pinakographische Thaetigkeit des Callimachus“ in Leutsch. Philol. vol. XVI p. 653 seqq. Eam tametsi in universum probandam putamus, habemus tamen cur denuo rem pertractandam censeamus.

Ordiamur autem a fragmento aliquo quod Bentleius quidem nosse nondum potuit, nos hodie vel quadrifariam et formatum et confirmatum habemus. Legitur in Scholiis Plautinis e Joannis Tzetzae Prolegomenis in Aristophanem a docto aliquo Italo conversum, unde totus locus editus et eruditissimo commentario illustratus est a Ritschelio in libro cui titulus „die Alexandrinischen Bibliotheken unter den ersten Ptolemaeern“, qui receptus est in eius Opuscul. philol. Vol. I p. 1 seqq. postea graeca Tzetzae verba e codice Parisino in Anecd. Paris. Vol. I p. 3 seqq. edidit Cramerus, postremo autem Henricus Keil duas adeo eiusdem commentarioli Tzetziani formas ac species e codice Ambrosiano dedit in Mus. Rhen. VI p. 108 seqq. et p. 243 seqq. (sive in Ritschel. Op. I p. 197 seqq.). Quarum quattuor recensionum quaenam sit inter se ratio probabi-

liter disputavit Keilius p. 218 Ritschl. Et in secundo quidem Ambrosiano commentario postquam auctor de Alexandro Aetolo, Lycophrone Chalcidensi, Zenodoto Ephesio exposuit qui adiutores fuerint Ptolemaeo Philadelpho in ordinandis libris, quos undique conquisivit et quibus duas bibliothecas condidit, ita pergit p. 206, 10 Ritschel.: *ὧν* (librorum) *τῆς ἐκτὸς μὲν* (bibliothecae) *ἦν ἀριθμὸς τετρακισμύριαι δισχίλιαι ὀκτακόσιαι, τῆς δ' ἔσω τῶν ἀνακτόρων καὶ βασιλείου βίβλων μὲν συμμίκτων ἀριθμὸς τεσσαράκοντα μυριάδες, ἁπλῶν δὲ καὶ ἀμισγῶν βίβλων μυριάδες ἐννέα, ὡς ὁ* Καλλίμαχος νεανίσκος ὢν τῆς αὐλῆς ὑστέρως μετὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοὺς πίνακας αὐτῶν ἀπεγράψατο. *Ἐρατοσθένης δὲ ὁ ἡλικιώτης αὐτοῦ παρὰ τοῦ βασιλέως τὸ τοσοῦτον ἐνεπιστεύθη βιβλοφυλάκιον. Ἀλλὰ τὰ* Καλλιμάχου *καὶ τοῦ Ἐρατοσθένους μετὰ βραχύν τινα χρόνον ἐγένετο τῆς συναγωγῆς τῶν βίβλων, ὡς ἔφην, καὶ διορθώσεως, κἂν μετ' αὐτοῦ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου.* In his, quae literis diductis scribenda curavimus, plane obscurum est *τῆς αὐλῆς* nec perspicitur cur Callimachus *νεανίσκος ὢν* tamen *τοὺς πίνακας* librorum *ἀπογράψασθαι* dicatur. nec magis patet cur Eratosthenes, aequalis Callimachi, a rege praepositus bibliothecae fuisse hic dicatur, ubi omnem narrationem nimium turbat. Itaque negamus integrum locum esse, cui medelam petere par est ex tribus illis reliquis quos diximus eiusdem fontis usufructuariis, quorum tamen Ambrosianus prior nihil habet quod huc referri possit nisi quae statim ibi leguntur post initium, ubi memoratis Alexandro et Lycophrone (nam Zenodotum hic quidem omisit), ut qui bibliothecam a Philadelpho conditam ordinaverint, addit p. 199 extr.: *συμπαρόντος αὐτοῖς καὶ συνανορθοῦντος καὶ τοῦ τοιούτου βιβλιοφύλακος τῆς τοσαύτης βιβλιοθήκης Ἐρατοσθένους· ὧν βίβλων τοὺς πίνακας Καλλίμαχος ἀπεγράψατο· Ἀλέξανδρος ὤρθου τὰ τραγικά, Λυκόφρων τὰ κωμικά· νεανίαι ἦσαν Καλλίμαχος καὶ Ἐρατοσθένης. Οὗτοι μὲν τὰς σκηνικὰς διωρθώσαντο βίβλους, ὡς τὰς τῶν ποιητῶν ἐπεσκέψαντο Ἀρίσταρχοί τε καὶ Ζηνόδοτοι*, ubi item habes Eratosthenem bibliothecarium et Callimachum *πίνακας ἀπογραψάμενον*, sed illum vides fictum Alexandro et Lycophroni in ordinanda bibliotheca adiutorem (quod aliunde non novimus), ne scilicet causa memorandi deesset et illa de iuventute Eratosthenis mentio

aliquo modo explicaretur, Callimachi autem mentio cur facta sit non iam perspicitur. Hinc igitur nihil ad emendandum grammaticum Ambrosianum secundum redundat. Sed pressius communem fontem sequitur grammaticus Parisinus, qui p. 6, 15 eodem quo Ambrosianus secundus narrationis loco ita disputat: *ὧν τοὺς πίνακας ὕστερον Καλλίμαχος ἐπεγράψατο. Ἐρατοσθένει δὲ ἡλικιώτῃ Καλλιμάχου παρὰ τοῦ βασιλέως τὸ τοιοῦτον ἐνεπιστεύθη βιβλιοφυλάκιον*, omittens ille quae de Callimacho iuvene eiusque ad *αὐλήν* relatione in Ambrosiano II leguntur, sed Eratostheneae memoriae causam indicans nullam. At utilissimum est ad emendandum Ambrosianum II scholium Plautinum, unde de Eratosthenis memoria et de Callimachi cum *αὐλῇ* nexu, cuius ratio ex Ambrosiani secundi verbis perspici non poterat, indicari nunc certissima ratione potest. sic enim scribit p. 6, 2 in Ritschel. Opusc. I: s i c u t i r e f e r t C a l l i m a c h u s a u l i c u s R e g i u s b i b l i o t h e c a r i u s, q u i e t i a m s i n g u l i s v o l u m i n i b u s t i t u l o s i n s c r i p s i t. f u i t p r a e t e r e a q u i i d e m a s s e v e r e t E r a t o s t h e n e s n o n i t a m u l t o p o s t e i u s d e m c u s t o s b i b l i o t h e c a e. Unde sic statuimus, exemplar illud ex quo cum Ambrosiano secundo sua quisque hauserunt, Parisinus et Ambrosianus prior, lacuna foedatum fuisse, sed integriorem codicem suppetisse docto Italo qui scholium Plautinum scripsit. cuius ope lacunam sic putamus apte expleri posse: *ἦν ἀριθμὸς* —, *ὡς ὁ Καλλίμαχός* [*τέ φησιν ὅς*] *νεανίσκος ὢν* [*ἔτι τότε καὶ οὔπω ἐπὶ βιβλιοθήκης ὢν*] *τῆς αὐλῆς, ὑστέρως μετὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοὺς πίνακας αὐτῶν ἀπεγράψατο, Ἐρατοσθένης* τ ε, *ὁ ἡλικιώτης αὐτοῦ* [*ὅς μετ' οὐ πολὺν χρόνον μετ' αὐτὸν*] *παρὰ τοῦ βασιλέως τὸ τοσοῦτον ἐνεπιστεύθη βιβλοφυλάκιον.* qua ratione certe prudenter et distincte loquitur homo nec quicquam dicit quin accommodate et ad suum locum et ad ea quae antecedunt quaeve sequuntur dictum sit. nam ingenti librorum numero ut fidem faceret Tzetzes Callimachi et Eratosthenis testimonia affert, quorum certa in ea re auctoritas sit. nam Callimachum et bibliothecarium fuisse (de quo nescio cur dubitet Keilius noster l. l. p. 232 seq.) et in *πίναξιν* scribendis ea bibliotheca usum, Eratosthenem autem et ipsum post eum bibliothecae regendae a rege admotum esse. quod autem addit, Callimachum et Eratosthenem paulo iuniores fuisse (id quod

statim dilucidius ita dicit, utrumque suum de librorum numero iudicium protulisse paulo post bibliothecae *συναγωγὴν* et *διόρθωσιν* Alexandri, Lycophronis, Zenodoti), hoc propterea addit, quod illorum virorum etiam maior videri debebat auctoritas, si ipsi *συναγωγῇ* et *διορθώσει* interfuissent. nunc autem, quum certe non multo post vixerint ipsique bibliothecae praefuerint, minime incredibile eorum esse de librorum copia testimonium. Sic igitur de communi quattuor illorum grammaticorum fonte statuo, cuius integritatem alio modo restituere conatus est Ritschelius l. l. p. 151, paulo aliter sine dubio facturus, si Ambrosiani secundi quoque verbis uti ei licuisset. De ipso autem librorum numero quicquid statuendum est cum Ritschel. l. l. p. 19 seq. et p. 152 seq. atque Keil. ibid. p. 226 seqq., aliis, hoc quidem certissimum videtur, Callimachum et Eratosthenem eum librorum numerum nominasse qualis fuerit statim post primam *συναγωγήν* eoque tempore quo Alexander et Lycophron et Zenodotus bibliothecae operam navaverant i. e. sub Zenodoto bibliothecario, non qualis evaserit dum Callimachus et Eratosthenes bibliothecae praefuerint. aliter enim hi de numero consentire non poterant accrescentibus sine dubio in dies bibliothecae copiis. Ubi autem illud exprompserint si quaeris, de Callimacho ultro se offerunt *πίνακες*, quorum in prologo, quem defuisse operi vix credas, aptus dicendi locus erat. cf. Ritschel. l. l. p. 13 et p. 150, qui simul Eratosthenem in libro *Χρονογραφιῶν* illud protulisse putat dubitante quidem Bernhardyo in Annal. crit. Berolinens. 1838 II p. 829. ac nihil sane vetat ne de Eratosthenis libris *περὶ κωμῳδίας* cogitemus, de quibus vide Meinek. Com. graec. I p. 11.

Sic uno quidem nec eo contemnendo *Πινάκων* Callimacheorum fragmento Tzetzes nos beavit, sed de universa *Πινάκων* natura quid senserit, quattuor illis grammaticis, qui Tzetziana in usum convertebant suum, certe non ita clarescebat, ut de eo omnes inter se consentirent. nam schol. Plaut. p. 6, 3 ita loquitur: Callimachus — etiam singulis voluminibus titulos inscripsit, quibus si eum putas graeca verba exprimere voluisse qualia habemus in grammatico Parisino p. 6, 15 Cram.: *ὧν τοὺς πίνακας ὕστερον Καλλίμαχος ἐπεγράψατο* (ubi qui *συνεγράψατο*

correxit Meinek. Praef. Callim. p. XV vereor ne grammatico vim intulerit), non satis accuratum interpretem se praebebat, ut qui *πίνακας* vellet esse titulos, quod exemplis probari nequit, et prorsus omitteret illud *ὕστερον*, quod ultro excogitare et de suo addere grammaticus Parisinus non potuit. Sed ne Parisinus quidem grammaticus quod affirmare videtur, Callimachum postea illorum librorum indices fecisse, nequaquam affirmat quod probari queat. neque enim credibile est, postea librorum indices factos esse, quos potius simul cum *ἀνορθώσει* compositos fuisse consentaneum est, cuius pars non minima eaque plane necessaria indices librorum erant. Quibus spretis duobus grammaticis amplectamur Ambrosiani secundi narrationem p. 200, 2: *Καλλίμαχος — ὑστέρως μετὰ τὴν ἀνόρθωσιν τοὺς πίνακας αὐτῶν ἀπεγράψατο*, qui quod habet *ἀπεγράψατο*, repertum illud etiam in Ambrosiano priore (*ὧν βίβλων τοὺς πίνακας Καλλίμαχος ἀπεγράψατο*), multo aptiorem interpretationem admittit. hoc enim Tzetzes sibi voluit, librorum indices a primis bibliothecae ordinatoribus compositos postea Callimachum in suos *πίνακας* transtulisse et in usum suum convertisse. Atque huic interpretationi non repugnat loquendi usus, qui idem est in Vita Sophocl. p. 131, 90 Westerm.: (*Σοφοκλῆς*) *τὴν Ὀδύσσειαν ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται.* quod autem dixi librorum catalogos iam a primis bibliothecae ordinatoribus factos esse, vel sine testium auctoritate credi debet, etsi Alexander, Lycophron, Zenodotus (nam hi primi bibliothecae ordinatores fuerunt praeterque hos alii qui scriptores pedestres digesserunt, quos qui fuerint nescimus, quum Tzetzes nominare noluerit) dicuntur libros bibliothecae *διορθοῦσθαι* (Ambros. I p. 199 et Parisin. p. 7) vel *διορθοῦν* (in Ambros. II p. 206, 4 et p. 207, 3 coll. Ambros. I p. 206, 19, ubi est *διόρθωσις*), quae omnia non meram ordinandorum librorum provinciam, sed criticam aliquam operam indicant. cf. Ritschel. l. l. p. 139. Id non item cadit in vocem *ὀρθοῦν* et *ἀνόρθωσις*, quibus Ambros. I p. 200, 3 et Ambros. II p. 206, 15 de eadem re utuntur. haec enim de sola extruenda bibliotheca intelliguntur, quocum arctissime coniunctum est catalogi conscribendi negotium, ut a Tzetzae sententia non multum aberrare existimem scholiastam Plautin. p. 5 qui vertit: — libros in unum

collegerunt et in ordinem redegerunt. Et quum Tzetzes bis eundem locum tractaverit (cf. Keil. l. l. p. 212 seq.) atque bis vel ter in eodem tractatu eandem rem attigerit (cf. Ambros. II p. 206, 4 **διώρθωσεν**. p. 206, 15 **ἀνόρθωσιν**. p. 207, 3 **διώρθωσε**), quidni alia voce alibi uti potuit quibus eandem rem significaret, i. e. librorum in ordinem redigendorum sive catalogi scribendi negotium, quarum vocum ut proxime ad verum accedunt **ὀρθοῦν** et **ἀνόρθωσις**, ita tamen **διορθοῦν**, **διορθοῦσθαι**, **διόρθωσις** non plane inepta sunt, non quo putem illos viros per totos libros verba emendasse, sed quia, quod sane critici officium est, saepe iis diiudicandum erat, num qui liber genuinus esset an fraudulenter suppositus, tum quia titulos librorum emendate et argumento convenienter apponere debebant, qua in re quantum saepe quaerendum fuerit, docent quae de variis Archestratei carminis inscriptionibus refert Athenae. I p. 4 E., postremo quia prima quoque libri verba apponenda erant, quae sine critica **διορθώσει** emendate apponi non poterant. In his igitur si **διόρθωσις** trium illorum virorum et reliquorum, qui prosa oratione conditos libros in ordinem cogebant, substitisse concesseris, licuit sane Tzetzae voce **διορθοῦν** vel **διορθοῦσθαι** uti. talis enim **διόρθωσις** a catalogi conficiendi negotio non diversa erat. Istam autem **διόρθωσιν** ubi exercuerint, non puto singulares illorum virorum libros quaerendos esse, sed tacite et sine longa disputatione eos puto in catalogo quid verum haberent monuisse.

Iam satis nobis videmur Tzetzae eam sententiam vindicasse, ut bibliothecae Alexandrinae catalogos diversos fuisse putaverit a Callimachi *πίναξιν*, in quibus conscribendis illos catalogos in usum suum converterit mutuando. qua in re nihil video affirmatum esse quin rerum rationi convenientissimum sit. Atque diversum utrumque genus *πινάκων* fuisse (nam etiam catalogos fuisse *πίνακας* appellatos Tzetzae credimus) liquido demonstrari potest. Primum enim in catalogis bibliothecae condendis credibile est poetarum et scriptorum in suo cuiusque genere eum ordinem observatum fuisse quem hodieque observamus, ut secundum literarum ordinem digererentur. at Callimachus certe in ea *Πινάκων* suorum parte, qua poetas scenicos recensuit, non *κατὰ στοιχεῖον* eos enumeravit, sed Suida teste *κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς* proposuit, qua re

apertissime docuit literarum historiam velle se dare, non simplicem catalogum qualem fecerunt Zenodotus eiusque socii (sed Musei tantum, non Serapei quoque, ut recte statuere videtur Ritschl. l. l. p. 16 et p. 25 seq.). atque eundem in reliquis quoque omnibus operis sui partibus Callimachum instituisse ordinem quis non malit vel propter rei aequabilitatem statuere quam has quidem partes *κατὰ στοιχεῖον* ordinatas esse? sed hanc inaequabilitatem nihil veritus Wachsmuthius l. l. p. 661 totum opus *κατὰ στοιχεῖον* conditum fuisse autumat praeter hanc unam de scenicis poetis partem, cuius solius de ordine quum aliquid memoretur, hoc videri propterea factum esse, quod singularis illi parti fuerit *κατὰ χρόνους* ordo. at singularem hunc uni isti parti fuisse ordinem tum demum certo dicere Wachsmuthius poterat, si unius certe alius partis inscriptio extaret, quae ordinem *κατὰ στοιχεῖον* promitteret. sed tales non iam supersunt inscriptiones nec testatum ullo modo habemus quem Wachsmuth. p. 656 finxit titulum *πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν ῥητορικῶν*, quem ego scenicorum poetarum *πίνακα* imitatus aliquanto melius restituere mihi videor sic: *πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων ῥητορικῶν*. patet ergo in utramque partem disputari posse et hanc quidem argumentandi viam incertam esse. Sed aliud quod suam sententiam stabiliret Wachsmuthius attulit, apud Athenae. XIV p. 643 E legi: *οἶδα δὲ Καλλίμαχον ἐν τῷ παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι ἀναγράφοντα πλακουντοποιικὰ συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίστου*. quos scriptores quis neget *κατὰ στοιχεῖον* a Callimacho recensitos esse? Sed ne hinc quidem putaverim iure colligi posse totum Callimachi opus ea ratione adornatum fuisse. quid enim? omniumne scriptorum de aetate putaveris Callimacho certis ex indiciis constitisse neque ullius unquam tempora ei incognita fuisse? imo sine dubio saepe Callimachus nescivit quando quis vixerit, idque probabile est usu venisse maxime in obscurioribus et inferioribus literarum generibus (ut in genere *πλακουντοποιικῶν*), quae genera ut Athenaei locus docet peculiari amplissimi operis parte peculiari titulo instructa enumeravit. in hac igitur parte quum solito *κατὰ χρόνους* ordine plerumque uti non posset, quid mirum quod in hac parte ei *κατὰ στοιχεῖον* pro-

grediendum erat? Itaque his non adducor ut mutem sententiam, in *Πινάκων* opere Callimachum chronologicas rationes sequutum ubique esse ubi poterat. Verum huic sententiae aliunde video interitum imminentem atque unde exspectari nunquam poterat. nam de omnium *Πινάκων* Callimacheorum ordine chronologico coniectura nostra quum uno nitatur eo testimonio, quoniam una certe eorum pars, quae fuit de poetis scenicis, *κατὰ χρόνους* digesta erat, iacebit haec coniectura, si verum vidit Fridericus Nietzsche in Mus. Rhenan. XXIV p. 189 n. 2, male ad *Πινάκων* libros referri quem Suidas nominet *Πίνακα καὶ ἀναγραφὴν τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων*, ut qui iam ipso chronologico ordine valde a catalogi in bibliothecae usum facti consilio et indole discrepet et quem aperte Suidas a *Πινάκων* libris CXX distinguat. At prius saltem argumentum non certo scriptoris alicuius testimonio nititur, etsi per se certissimum cum aliis putavit esse, Callimachi *Πίνακας* catalogos fuisse, in bibliothecae usum factos, quos equidem in literatorum potius omnium hominum usum compositos fuisse si nondum evici, mox me spero evicturum esse etiam certioribus rationibus. quod autem Suidam utrumque opus distinguere dicit, aliter nunc et rectius de Suidae tabula iudicare didicimus, quam ut inde aliquid eius modi colligi queat. deinde vero quidni levissimum sit ac plane temerarium, illum de poetis scenicis librum ex reliquis *Πινάκων* libris excludere, quibus tacite vindicat argumenti similitudo, atque suspicari, hac tabula chronologica Callimachum sese ad *Πινάκων* certam partem, quae carmina contineret omnis generis, praeparasse, tum novum *Πινάκων* titulum ultro comminisci huc pertinentem, *ἀναγραφὴν τῶν ποιημάτων*, quem ab Heckero Com. Call. p. 29 assumpsit Etymol. Magn. locum s. *πίναξ* in istam formam corrigente parum feliciter, ut mox videbimus. Sed intelligere mihi videor unde ad incredibiles istas opinationes vir doctus delapsus sit. nam quum sibi persuasisset ingentis operis, quo in quovis doctrinae genere conspicuos viros Callimachus enumeravit, libros CXX ita in quinque *πίνακας* (plus enim non putat statuendos esse) divisos fuisse, ut cuiusque *πίνακος* essent libri XXIV i. e. tot capita, quot sunt literae, et quemque librum unam continuisse literam, hoc igitur quum sibi per-

suasisset, ordo *κατὰ στοιχεῖον* ultro ei se obtulit. Eo magis autem mirum quod Nietzschius p. 191 Hermippum, quem ipsum titulum operis Callimachei suis praefixisse vitis (*βίοις τῶν ἐν παιδείᾳ διαλαμψάντων*) monet atque Callimachi vestigiis anxie institisse conicit ita, ut tot generales partes distingueret quot Callimachus, tamen in hoc ab eo recessisse existimat, quod non ad literarum, sed ad temporum ordinem homines suos literatos enumeraverit. quidni enim praestabat conicere etiam in hac re Hermippum consensisse Callimacho et hunc quoque illo *κατὰ χρόνους* ordine usum esse?

Atque hoc primum fuit quo Callimachi *Πίνακες* a bibliothecae catalogis pridem scriptis differebant. hi enim *κατὰ στοιχεῖον* facti erant, sed illi *κατὰ χρόνους*. Praeterea autem multa *Πίνακες* continebant, quae in bibliothecarum catalogis nemo facile aut exponat aut quaerat. Velut de Homeri genere et tempore Callimachus disputavit (cf. fr. 390), quod quo alio loco eum fecisse credibile sit nisi in *Πίναξιν*? atque *ἐν Πίναξιν* Callimachum novimus memorasse Philistionem Eudoxi magistrum fuisse (cf. n. 13), item Lysimachum Theodori asseclam (n. 12), ut ad eosdem *Πίνακας* referendum sit quod de Parmenide Pythagorae assectatore a Callimacho relatum novimus (n. 17). praeterea *ἐν τῇ ῥητορικῶν ἀπογραφῇ* rationem reddiderat cur *Χαλκοῦς* vocatus fuisset Dionysius poeta atque rhetqr (n. 24). atque ab hac quidem parte non iam putamus incertam visum iri quam supra p. 13 proposuimus coniecturam, in philosophorum *ἀναγραφῇ* monuisse Callimachum etiam *περὶ γλωσσῶν* Democriti (n. 29). At multo maiore eoque exquisitiore dote Callimachi *Πίνακας* exornat testimonium Etymologici Mag. p. 672, 27 iniuria coniecturis tentatum a Bernhardy. Hist. lit. graec. I p. 184 (III) et Hecker. Com. Call. p. 29, quarum nulla mihi necessaria videtur. sic autem locus habet: *ὁ δὲ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ Ἀνεκφώνητον λέγει, πίνακάς φησιν ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. ὁ οὖν Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων· οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.* ubi postquam Etymologus eas vocis *πίναξ* significationes quae apud Homerum sunt ex Oro apposuit, Choerobosci locum adiecit petitum ex eius commentario in Herodiani *Ἀνεκφώνητον* (cf. Lentz.

Herodian. I p. CV et II p. 421), qui quum nomen *Θρᾷξ* memorasse videatur, quod unicum in suo genere *τὸ ἀνεκφώνητον* habet (cf. Herodian. II p. 621, 8 coll. I p. 397, 13. II p. 68, 4) eiusque declinationem docuisse appositis tum aliis, tum nomine *πίνακας*, — hos *πίνακας* Choeroboscus monet Herodianum intellexisse eos in quibus essent *αἱ ἀναγραφαὶ τῶν δραμάτων*. hae autem quaenam tandem aliae possunt intelligi atque monumenta illa didascalica, i. e. *πίνακες* illi quibus veteres Attici publice proponere solebant, qui poetae quo festo sub quove archonte et quibus fabulis in certamine publico vicissent? eaedem igitur *διδασκαλίαι* in sequentibus quoque intelligendae erunt, ubi Callimachum dicit in eos quos scripsit *Πίνακας* recepisse *παρὰ τῶν ἀρχαίων* illas *δραμάτων ἀναγραφάς*. quarum utrum *ἀπόγραφα* Athenis Callimachus facienda sibi curaverit, an (quod magis credo) Aristotelis *ἀπογράφοις* usus sit quae ille dederat *ἐν Διδασκαλίαις* (cf. J. Richter. Proleg. in Aristoph. Vesp. p. 13 seqq.), non decernit nec scire in hac re quicquam interest. De ipsa autem re, Callimachum *ἐν Πίναξιν* usum esse veteribus illis *διδασκαλίαις*, eo minus dubitari potest, quod certe in schol. Aristoph. Nub. 552 Callimachus *διδασκαλίαις* utitur (cf. n. 2). Hinc tantum nunc arbitror constare, non probandas prae tralatitiis verbis *ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων* esse coniecturas Bernhardyi — *ἀναγραφαὶ ποιητῶν ἀρχαίων*, aut Heckeri l. l.: *ἀναγραφαὶ δραμάτων* aut *ποιημάτων*, quamquam ultimum hoc pro certo sumpsit Nietzsch. l. l. p. 189. non magis autem probo quod Bernhardyus in ultimis Choerobosci verbis: *οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων* post *ἐντυχών* inseri iussit *Ἀριστοφάνης*. nam nihil Choeroboscus voluit nisi hoc, grammaticum, quem nobis incognitum esse fatemur, sibi autem notum esse addito articulo indicare Choeroboscus potuit, in Callimachi *Πίνακας* incidisse et quae ibi invenisset a Callimacho facta ex didascaliis excerpta ita in usum suum convertisse, ut inde faceret *τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων*, non totas, ut arbitror, sed quatenus his insunt *διδασκαλικά*. sic enim malo statuere et Choeroboscum putare loquutum esse paulo iactantius parumque accurate, quam omne *ὑποθέσεων* argumentum ex Callimachi *Πίναξιν* peti potuisse, aut cum Bernhardyo hinc colligere, Aristo-

phanem Byzantium ὑποθέσεων nunc superstitum esse auctorem. Quamquam si vere Wachsmuth. l. l. p. 665 coniecit, in Πίναξιν Callimachi fuisse singulis libris brevem argumenti enarrationem additam, poterant sane illae ὑποθέσεις inde peti totae. At hac quidem in re nimis liberalis fuit vir doctissimus, qui Callimacho vindicavit quod demonstrari nequit. item nimis liberalis fuit Volckmann. de Suidae Biograph. I p. 26, qui Callimachum affirmat in Πίναξι egisse poetarum censuram, quod ego in Γραφείῳ potius fecisse cum crediderim. Sed omnium liberalissimum se praestitit Meyerus in Opusc. I p. 91, qui non solum βαρβαρικὰ νόμιμα et περὶ Ὀρνέων commentarium in his tabulis infuisse credebat, sed etiam ἐθνικὰς ὀνομασίας, libros περὶ ἀγώνων, περὶ ποταμῶν, θαυμασίων eodem referre non dubitabat. neque enim videri hos Πίνακας ipsas res neglexisse, sed partem eorum aliquam fuisse quoddam Ὀνομαστικόν —, quod vereor magnopere ut cuiquam persuadeat.

Satis superque his demonstrasse nobis videmur Callimachi πίνακας longissime a catalogorum bibliothecae usui destinatorum ieiunitate afuisse confirmaturque hoc etiam eo, quoniam Aristophanem Byzant. in eo libro quem ad supplendos Callimachi πίνακας scripsit (ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας, quod recte interpretatum esse puto Nauckium de Aristoph. Byz. p. 245, non assentientibus quidem Prellero de Polemon. p. 10 et Volckmann. de Suid. Biographic. I p. 26), id quod post Callimachi tempora denuo acquisitis multis et in bibliothecam relatis libris optandum fuit, — et ipsum observationes historicas et grammaticas addidisse videmus quales a catalogorum bibliothecae indole plane abhorrent. velut τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρός καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι ibi exposuit teste Athenaeo (cf. p. 251 Nauck.). Sed quae praeterea de indole πινάκων Callimacheorum e veterum testimoniis cognoscimus, quod verba quibus librum aliquem scriptores orsi erant, integra apponere solebat (n. 8 et n. 15), quod ad librorum ambitum eius στίχων numerum addebat (n. 8. n. 25), quod, si qui liber iniuria alicui ascriptus videbatur, hoc brevi notabat (n. 14), aut si quis latebat libri auctor, hunc certo scriptori restituebat (n. 18), aut si qui liber titulo carebat, eum adiciebat (n. 4. n. 19), aut si plures ferebantur tituli, suum iudicium pronuntiabat (n. 9) —, ea igitur non dico Πίναξι propria

fuisse et fuerunt sine dubio iam in catalogo memorata, unde si non omnia Callimachus transcripsit, certe ad eius normam de suo addebat aut, si opus erat, in illo male proposita emendabat.

Restat ut quae oeconomia amplissimi operis fuerit enucleare conemur. cuius de titulo non licet impugnare Suidae fidem affirmantis fuisse *πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'*, aut Bernhardyi Hist. lit. graec. I p. 183 (III) et Heckeri in Philol. V p. 433 sequi iudicia, quorum ille solum *πίνακες* a Callimacho, reliqua a Suida profecta existimabat, hic autem numeros in *κ' καὶ δ'* mutandos putabat. quorum opiniones nullis certis argumentis nixas iure reiecit Wachsmuth. l. l. p. 655 recte monens tituli Callimachei verba a Bernhardyo attrectata confirmari etiam similium librorum inscriptionibus, Hermippi *περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων* (vel *διαπρεψάντων*, Etym. Magn. p. 118, 14 coll. Suid. I 1 p. 1086), et Hesychii Milesii in *Πίνακι τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομαστῶν* vel *λαμψάντων* (Suid. I 2 p. 907 et p. 908 lin. 7.). quod enim utrobique *διαλαμψάντων* corrigendum censet Wachsmuthius, quoniam ea significatione verbum *λάμπειν* vix legatur in prosa oratione, fefellit eum memoria. nam Suidas certe dicit I 2 p. 1028: *Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ οὐδενὸς δεύτερος τῶν κατ' αὐτὸν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων.* Eidem autem Wachsmuthio assentior etiam de eius tituli integritate qui statim in Suidiana tabula sequitur: *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων*, ubi post Wower. Polymath. XII p. 102 et Pearsonium ad Hesych. Boeckhius in Corp. Inscript. I p. 350, Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 244, Meinek. Praef. Callim. p. XV, alii, *διδασκαλιῶν* praeferendum censebant, quod non video quo alio modo intelligi queat nisi ita ut fabulas a poetis publice doctas indicari putemus. nam de monumentis didascalicis nemo facile cogitaverit, etsi suo iure hoc fecit J. Richter. l. l., qui sine iusta causa titulum sic redintegrandum exitimabat, ut in fine scriberetur: *γενομένων διδασκάλων καὶ διδασκαλιῶν.* sed qui *διδασκαλιῶν* voluerunt esse fabularum, ii non cogitaverunt quam mirum sit Callimachum, qui generali titulo indicaverat modo homines doctrina conspicuos se enumeraturum esse, mox fabularum recensum promittere. At perquam commode post Jons. de scriptor.

philosoph. II 5 p. 165 Wachsmuthius admonet de Harpocratione p. 60, 19 (add. Suid. I 1 p. 1327): *ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν*, unde perspicitur quo iure in titulo Callimachus uno *διδασκάλων* nomine comprehenderit poetas tragicos, comicos, dithyrambicos et omnino omnes ut puto eos, qui *χοροὺς ἐδίδασκον* et *χορικὰ ᾄσματα* edebant. Qui autem et ipse *διδασκάλων* improbabat Bernhardy. ad Suid. II 1 p. 46 Suidae verba adeo proculcavit, ut non dubitem quin ne unius quidem hominis assensum laturus sit. ita enim corrigendum putabat: *πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων [συγγραφέων] καὶ συνταγμάτων. διδασκαλιῶν πίναξ. [περὶ] τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν*. Ceterum in hac re diiudicanda pro certo sumpsi hunc titulum partem indicare amplissimi *Πινάκων* operis. nam Nietzschii opinionem, peculiarem illum librum fuisse nec in *Πινάκων* opere locum habuisse, cur non probandam censeam supra dixi. Jure autem quaeri potest, utrum *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν — διδασκάλων* prima totius libri pars fuerit, an praecesserit recensus poetarum epicorum. atque illud quidem possit aliquis magis probare quod generali titulo Suidas continuo subicit *πίνακα — τῶν — διδασκάλων* et quod etiam in veteri bibliothecae Alexandrinae catalogo, quem in suum opus Callimachum traduxisse diximus, primum locum poetas scenicos obtinuisse iure quispiam colligere sibi videatur ex Tzetzae de illa bibliotheca narratione, ubi post scenicos demum poetas memorat epicos. et Tzetzes, ut qui in Aristophanem prolegomena scriberet, primos memorare scenicos potuit, Suidas autem, qui in tabula illa exscribenda tam multa omisit, hic etiam primam de epicis partem omittere potuit cum reliquis partibus omnibus praeter unam de poetis scenicis, quam fortasse prae reliquis memorandam censebat, quod in eius partis titulo aliquid singulare et memorabile habere vox *διδασκάλων* videbatur. Hoc enim statuere malim quam Callimachum facere parum sibi constantem, ut qui ubicunque poterat chronologicum ordinem videatur sequutus esse. Primam igitur *Πινάκων* partem fuisse putamus de poetis epicis. sed ultra hos terminos Callimachum exspatiatum esse certis causis adducimur ut credamus. nam quum in sequenti pinace de poetis scenicis expositum fuerit, reliqui autem poetae

lyrici nec ibi nec in tertio pinace locum invenerint, ubi iam ad scriptores transitum erat, unus illis relinquitur locus in pinace primo. atque hoc ita fuisse intelligitur etiam ex vetusto bibliothecae catalogo, si quidem Tzetzes memoratis poetis scenicis memoriae prodit, Zenodotum non solum *τοὺς Ὁμηρείους*, sed etiam *τῶν λοιπῶν ποιητῶν* opera *διορθῶσαι*, ut est ap. grammaticum Ambros. secundum p. 206, 4 (coll. schol. Plaut. p. 5: Zenodotus Homeri poemata et reliquorum illustrium poetarum), id quod idem grammaticus paulo post p. 207, 31 ita dicit: *τὰς τραγικὰς* (*βίβλους*) *μὲν διώρθωσε* (*Πτολεμαῖος*) *δι' Ἀλεξάνδρου —, τὰς τῆς κωμῳδίας διὰ τοῦ Λυκόφρονος, διὰ δὲ Ζηνοδότου — τὰς τῶν λοιπῶν ποιητῶν*, sed paulo negligentius proferunt grammat. Ambros. prior p. 200, 10 (*τὰς τῶν ποιητῶν*) et gramm. Parisin. p. 6, 24 (*τὰς δὲ ποιητικάς*), qui solos intelligere videntur epicos. nam id interdum significat vox *ποιητής*, ut docet Ritschel. Opusc. I p. 138, ubi adde Choerobosc. Dictat. p. 346, 12 et p. 627, 26 seq. quod si Zenodotus praeter libros epicorum recensuit et in catalogum intulit etiam lyricorum, a quorum studio non abhorrebat, ut qui in Pindarum quoque et Anacreontem scriberet (cf. Ritschel. p. 146), admodum fit probabile, primae *Πινάκων* parti hunc fuisse indicem:

A. *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων ἐποποιῶν καὶ τῶν λοιπῶν ποιητῶν.*

nam singulorum *πινάκων* indices quum videantur inter se quantum fieri poterat simillimi fuisse, ad unius qui integer superest similitudinem reliquos omnes dirigendos fuisse patet. In hac autem parte Callimachum credi par est egisse de Homeri vita et operibus (fr. 390), atque memoravit *Μαργίτην* quoque, quod carmen etiam epigrammate (*ἐν Γραφείῳ*, ut suspicor) celebravit (fr. 74). ibidem sine dubio etiam Archestratus memoratus est (n. 9), item Antimachus et Aratus, quamquam illius etiam in Epigrammatis meminit (cf. fr. 74b), huius in libro ad Praxiphanem dato.

Secundae parti inscriptum fuisse

B. *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων*

Suidae testanti fidem addiximus magisque putamus nunc appariturum esse cur Callimachus insolentiore in ea re *διδασκάλων*

nomine uti voluerit, quum in primi *πίνακος* titulo *ποιητῶν* nomine iam usurpaverit. Actum autem hic, quantum quidem scimus hodie, de Euripide (n. 3 et n. 26), de Jone (n. 15), de Aristophane (n. 2), de Diphilo (n. 4), item de Pindaro (n. 27) et Simonide (n. 28).

Tertium *πίνακα* iis destinatum fuisse qui *περὶ Νόμων* scripserint evinci putamus ex Athenae. XIII p. 585 *β*: *ἀνέγραψε αὐτὸν* (i. e. Gnathaenae *νόμον συσσιτικὸν*) *Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων καὶ αὐτοῦ ἀρχὴν τήνδε παρέθετο· ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος. στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν.* nam quod *πίναξ* memoratur, quod de scriptore agitur, quod prima libri verba citantur, quod eius libri ambitus *τῶν στίχων* numero indicatur, quae omnia in *Πίναξι* persequi Callimachus solebat, ea apertissime docent locum ex aliqua *Πινάκων* parte afferri. quod negat tamen Wachsmuth. l. l. p. 660, qui de *Πίναξι* Callimachi non aliter posse cogitari affirmat nisi ut statuatur multa legum *ἀπόγραφα* bibliothecae illata fuisse, quorum catalogus scribendus fuerit. at Callimachus non tam leges, quam legum scriptorem aliquem memoravit, qui multi fuerunt. horum quoque scriptorum recensum Callimacho faciendum fuisse quis neget, praesertim ubi cogitaverit extitisse non solum libros *πολιτικῶν νόμων*, sed etiam *παιδευτικῶν, συμποτικῶν, γαμετῆς* (cf. Boeckh. in Plat. Min. p. 79), ad quos et ipsos descendisse Callimachum ex Athenaei loco perspicimus. nec incredibile est ibidem eos quoque scriptores recensitos esse qui *περὶ νόμων* commentati sunt bene multi (cf. Boeckh. l. l.). Itaque non dubito statuere ex *Πινάκων* opere hoc ab Athenaeo servatum fragmentum esse. quod si est, tertii *Πίνακος* index videtur erui posse, modo concesseris Athenaeum brevitati hoc dedisse, ut *ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων* significaret: in tertio *πίνακι*, qui fuit eorum qui *νόμους* scripserunt, in quam sententiam fortasse scribendum: *ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι, τῶν νόμων*, nisi fortasse Athenaeus paulo dilucidius hoc ita expressit: *ἐν τῷ τρίτῳ Πίνακι, τῷ τῶν νόμων* vel *τῷ νόμων*. certe si verba *πίνακι τῶν νόμων* arctissime coniungenda censueris, ut plures *νόμων πίνακες* significentur, hoc exorietur difficultatis, quod iam secundam in uno hoc Callimachi opere significationem vocis *πίναξ* habebimus, quae non solum totius operis singulas

partes singulis literarum generibus destinatas significat, sed nunc etiam significabit harum partium singulos libros quorum in universum numerus fuit CXX. Ne quid tamen callide celare videar, possit quispiam hunc *νόμων πίνακα* ad *πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων* referendum putare, quoniam in eo ex literarum ordine enumeratos libros fuisse constet (cf. n. 7), eundemque ordinem in hoc quoque *νόμων* fragmento regnare videatur, ut quod de *Γναθαίνῃ*, cuius nomen a literarum tertia incipiat, disputet in libro tertio. Sed hoc casu factum videtur nec dubito quin tertiae operis partis hic fuerit titulus:

C. *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων νομογράφων*,

ex quo unum illud de Gnathaena libro fragmentum superest (n. 25).

Reliquorum autem *πινάκων* praeter ultimi titulos et ordinem non iam licet ad certam veterum scriptorum fidem revocare. nam tametsi rhetores ibi recensitos fuisse ex Athenaei XV p. 669 D memoria: *ἐν τῇ τῶν ῥητορικῶν ἀπογραφῇ* (coll. *ἀναγράφει* ap. Harpocrat. p. 72), item philosophos ex Diogenis Laert. VIII 8, 1 verbis: *καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξί φησι* (coll. *ἀναγράφει* in Athen. VI p. 252 C) et historicos ex Athenaei II p. 70 A loco: *Νησιώτου· αὐτοῦ ἀναγράφει*, tamen nec de inscriptione nec de ordine horum *πινάκων* quicquam inde colligi potest. praeterea quis negare ausit in eximio hoc opere fuisse etiam *ἀναγραφὰς τῶν γεωγράφων, τῶν ἰατρῶν, τῶν μαθηματικῶν, τῶν γεωπονικῶν*, tot aliorum, qui in suo quisque genere operibus editis famam nacti erant? quamquam in hac re magna cautione opus est. non constat enim utrum, si qui pauci fuerunt in aliquo genere scriptores idque ipsum genus minoris fuit momenti nec facile dici potuit ad quodnam genus illustrius propriaeque tabulae destinatum scriptor aliquis referendus sit, — utrum igitur his scriptoribus proprius *πίναξ* a Callimacho datus, an communis cum aliis similibus locus attributus sit in peculiari quodam pinace. Nam Callimachum novimus scripsisse aliquem *παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακα*, cui primus Ritschelius Opusc. I p. 155 seq. hunc in *Πινάκων* opere generali locum et hoc argumentum vindicavit. priores autem critici hunc *παντοδαπῶν συγ-*

γραμμάτων πίνακα plerumque a voluminibus *πινάκων τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων* non diversum putabant esse, unde ad *Πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων* Bentleius omnia huius generis fragmenta referebat nisi quae ex *ἀναγραφῇ διδασκάλων* vel *ῥητορικῶν* vel *νόμων* petita erant. Itaque alias non statuimus operis partes nisi quas aliquo modo firmatas habemus, ordinem tamen non praestamus certum esse, quamquam de ipsis titulorum verbis propter unius saltem tituli certam formam aliquanto magis confidimus.

D. *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένων φιλοσόφων*,

ubi disputabatur de Parmenide (n. 12 et 17), de Democrito (n. 29), de Eudoxo (n. 13), de Lysimacho (n. 12).

E. *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένων ἱστορικῶν*,

ex qua parte unum superest de Hecataeo fragmentum (n. 10).

F. *Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένων ῥητορικῶν*,

unde servata fragmenta de Dionysio (n. 24), de Prodico (n. 22), de Lysia (n. 21), de Demosthene (n. 18, n. 19, n. 23), de Dinarcho (n. 20 et n. 28).

* * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * * * *

X. *Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων*,

ad quem unus Athenaeus refert quae Callimachus narraverit de iis qui *δεῖπνα* (n. 8) et qui *πλακουντοποιικά* (n. 7) scripserint.

Iam subiciamus *Πινάκων* fragmenta a Bentleio collecta, et primum quidem quae ad *ἀναγραφὴν διδασκάλων* rettulit.

100^d.

1. „Athenae. VIII p. 336 E: *ἐγὼ γὰρ πλείονα τῆς μέσης καλουμένης κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων*

καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ Ἀσωτοδιδασκάλῳ Ἀλέξιδος, ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιωθέντι σύνοιδα. οὔτε γὰρ Καλλίμαχος, *οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.*" Bentl. De *πινακογράφοις* Pergamenis cf. Wegener. de Aula Attalica p. 77 seq., in ultimis autem Athénaei verbis nescio an corrigendum sit: *οὐδὲ οἱ τὰς τῶν ἐν Π. ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.*

2. „Schol. Aristoph. Nub. 552: *Ἐρατοσθένης δέ φησι* Καλλίμαχον *ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτόν, φησίν, ὅτε ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.*" Bentl. De huius loci interpretatione cf. J. Richter Proleg. ad Aristoph. Vesp. p. 15.

3. „Schol. Aristoph. Av. 1242: *Λικυμνίοις βολαῖς*]: *ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίοις βολαῖς, φησὶ ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται.*" Bentl., qui quo modo scholiastae verba intellexerit non addidit, quae ego cum aliis corrupta puto atque etiamnum teneo quod ante hos triginta quattuor annos in commentatione de veter. Aristophanis scholiorum fontibus p. 86 conieci, post *Καλλίμαχος* inserendum esse *Ἀριστοφάνης*, id quod probavi Richtero meo, de tragicor. interpretibus graecis p. 61, Dindorf. ad schol. Aristoph. l. l., Wachsmuth. l. l. p. 656 n. 23, non item Nauckio de Aristoph. Byz. fragm. p. 65 seq., qui me de Aristophane Byzantio cogitasse putabat. at ego Aristophanem comicum intelligi volebam et scholiastam censebam hoc dixisse: Callimachus (in *Πινάκων* eo loco, ubi de Euripidis Licymnio sermo erat, cuius fabulae etiam alius ad h. l. scholiasta meminit) ita loquutus est: Aristophanes poeta ubi dicit *Λικυμνίοις βολαῖς* non cogitavit de Licymnio fabula. nam unam quoque aliquam fabulam *διδασκαλία* significat quatenus a scenico poeta publice docta est. Hinc simul perspicitur, quo iure Wachsmuth. l. l. negaverit Bentleium recte inter *Πινάκων* fragmenta scholium Aristophaneum hoc rettulisse. Quod autem Richterus meus in Proleg. ad Aristoph. Vesp. p. 19 mutata sententia dixit, non post *Καλλίμαχος*

nomen Ἀριστοφάνης, sed post βολαῖς vocem πυρί inserendum esse, ut sensus sit: Callimachus Λιχνμνίοις βολαῖς explicans πυρί, fabulae Euripideae non meminerat, nollem factum. ita enim Callimachum haberemus interpretem Aristophanis, quod aliunde demonstrari nequit.

4. „Athenae. XI p. 496 E: Δίφιλος Αἱρησιτείχει· τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. et paulo infra: Δίφιλος δ' ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ, ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα διασκευὴ τοῦ Αἱρησιτείχους.“ Bentl. De re cf. Mein. fragm. Com. graec. I p. 451.

5. „Etym. Magn. p. 672, 27: ὁ Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ Ἀνεκφώνητον λέγει, πίνακάς φησιν, ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. ὁ οὖν Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων. οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.“ Bentl. Locum obscurissimum, cui nihil lucis Bentleius attulit, multis explicavimus supra p. 305 sq.

6. „Ptolemaeus Hephaestion. lib. I (apud Phot. Bibl. p. 150, 25 Bekk. = p. 27 Roulez.): ὅτι τὸ καὶ Ἡρακλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔχουσιν, ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ κωμικοῦ εἰς Διόνυσον κωμῳδία. καὶ περὶ τῆς παρῳδήσεως τοῦ στίχου. Legendum ἔδουσιν, et fortasse hoc fragmentum alio referendum.“ Bentl. Χαί — ἔδουσιν ex codice Bessarioneo nunc edidit Bekkerus, nec de Bentlei suspicione, alio potius atque ad Πίνακας referendum hoc fragmentum esse, aliter quisquam sentiat. quamquam autem ad quem librum fragmentum revocandum sit nec Bentleius suspicatus est quicquam nec ausus est suspicari Meinek. Com. graec. III p. 219, tamen videtur probabilis coniectura proferri posse. Puto autem in Θαυμασίοις Callimachum de ψαλακάνθῃ quoque egisse (quae sane miraculosa fuit, ut ipse postea Ptolemaeus indicat eam dicens ἵπποις περιαπτομένην παρέχειν νίκην καὶ εὐδαιμονίαν), eaque in narratione apposuisse (ut fecit etiam ἐν συναγωγῇ ποταμῶν n. 1) sive a se inventum sive a teste quem sequebatur allatum illum versum, cuius qui auctor esset nescire se profitebatur, Ptolemaeum autem addidisse Eubuli versum esse. quamquam quae de παρῳδήσει sequuntur verba indicare videntur, Ptolemaeum Eubuli apposuisse παρῴδησιν versiculi, cuius nativam formam Callimachus

memoraverit. Hoc autem multo mihi quidem veri videtur similius quam quod Dilthey in Analect. Callim. p. 28 sibi persuasit, Callimachum, qui ignoraret versiculum istum ab Eubulo comico ludibrii causa fictum esse, eum tamquam serium *παρῳδήσει* aemulatum esse in Hym. in Dian. 162 seq., ubi Diana non equis quidem suis, sed *κεμάσιν* cibum dedisse dicitur non *ψαλάκανθαν*, sed *ὠκύθοον τριπέτηλον*, quam tamen herbam a nonnullis *ψαλάκανθαν* dictam fuisse suspicatur. Hoc profecto est nimium hariolari. Et fortasse omnes irriti nostri labores sunt, si quidem Ptolemaeum Hephaestionis incertissimae fidei auctorem esse Hercherus docuit. Sed quicquid de eius fide statuendum, certe non insipide eum loqui sinamus, quod voluerunt librarii, non reiecerunt autem quicunque post Bentleium Ptolemaei locum attigerunt. insipidi autem est ita loqui, illum versum incognitum Callimacho esse Eubuli comoediam, quum dicendum fuisset versum esse Eubuli, ex comoedia aliqua eius petitum. et ita ut loquatur facili additamento efficiemus hoc: *τὸ „χαὶ Προκλέους — ἔδουσιν,“ ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστί τοῦ κωμικοῦ, οὐ εἰς Διονύσιον κωμῳδία.*

Sequentia fragmenta Bentleius *Πίνακι παντοδαπῶν συγγραμμάτων* ascripsit, quod de duobus tantum primis verum, de reliquis parum credibile est.

7. „Athenae. XIV p. 643 E: *οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι ἀναγράφοντα πλακουντοποιικὰ συγγράμματα Αἰγιμίου καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου.*“ Bentl. Pro *Φαίτου* recte Meinekius *Φαίστου* corrigere videtur.

8. „Athenae. VI p. 244 A: *τοῦ Χαιρεφῶντος (παρασίτου) καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ παντοδαπῶν πινάκων γράφων οὕτως· δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν. Κυρηβίων. εἶθ᾽ ἑξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν· ἐπειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας. στίχων τοε΄. καὶ ὁ Κυρηβίων δ᾽ ὅτι παράσιτος προείρηται.* Lege: *ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Πίνακι*, et *Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι*. vide si lubet dissertationem nostram ad Johannem Antiochensem (p. 68 Oxon.).“ Bentl., cuius emendationes receperunt Dindorfius et Meinekius, quamquam in altero loco maluerit aliquis cum Casaubono scribere *ἐν τῷ παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι*, in altero autem praeferat:

δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν· Χαιρεφῶν· εἶθ' ἑξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν· „Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι· ἐπειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας.“ nam verba *Χαιρεφῶν Κυρηβίωνι* aperte ad libri initium pertinent epistolae ad salutandum praescripta, antea autem auctoris nomini eius modi quid addere incommodum erat. Ceterum non intelligo cur *Χαιρεφῶντος Κυρηβίωνα* hinc citaverit.

9. „Athenae. I p. 4 E: *Ἀρχέστρατος — ἐν τῇ ὡς Χρύσιππος ἐπιγράφει Γαστρονομίᾳ, ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος Ἡδυπαθείᾳ, ὡς δὲ Κλέαρχος Δειπνολογίᾳ, ὡς δ' ἄλλοι Ὀψοποιίᾳ (ἐπικὸν δὲ τὸ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή· „ἱστορίης ἐπίδειγμα ποιούμενος Ἑλλάδι πάσῃ), φησί κ. τ. λ.*“ Bentl., quocum cur Wachsmuth. l. l. p. 658 hoc fragmentum ad *Πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων* referre maluerit, aliam non video nisi hanc causam, quod etiam Archestratus propter carminis argumentum inter eos numerari posse videbatur qui *δεῖπνα ἔγραψαν*. at obstat quod certe titulum non *δεῖπνον* vel saltem *Δειπνολογίαν* Callimachus novit, sed *Ἡδυπάθειαν*. at accedit etiam aliud. nam quum illius *περὶ δείπνων* loci initium Athen. VI p. 244 A posuerit hoc: *δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν· Χαιρεφῶν κ. τ. λ.*, in hoc autem genere *κατὰ στοιχεῖον* auctores enumerasse ubique videatur ut fecit n. 7, ante Chaerephontem Archestratus nominandus fuit. nisi statuere mavis Athenaeum post *δεῖπνα ἔγραψαν* quosdam omisisse et statim ad eum quem tractaturus erat Chaerephontem properasse. Malo ad *Πινάκων* partem primam referre, ubi carminis initium more suo exprompsisse Callimachus videtur, quod inde hoc loco habere Athenaeum putaverim cum reliquis carminis inscriptionibus praeter *Δειπνολογίαν* et *Ὀψοποιίαν*.

10. „Athenae. II p. 70 B: *Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, εἰ γνήσιον τοῦ συγγραφέως τὸ βιβλίον· Καλλίμαχος γὰρ Νησιώτου αὐτὸ ἀναγράφει· ὅστις οὖν ἐστιν ὁ ποιήσας, λέγει οὕτω· κ. τ. λ*“ Bentl. Hoc quoque ad *παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακα* Bentleius retrahere malebat quam vindicare *Πίνακι — τῶν ἱστορικῶν*. Ceterum non video quo iure Meyerus in Opusc. I p. 88 not. 70 Athenaei verba ita interpretatus sit, quasi *Ἀσίας περιήγησιν* ascripserit Hecataeo insulano, non Hecataeo Milesio.

[11. „Suid. II 1 p. 1255: *Ὠλήν, Δυμαῖος ἢ Ὑπερβορεῖος ἢ Λύκιος, ἐποποιός, μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου, ὡς*

δηλοῖ Καλλίμαχος καὶ ὁ Πολυίστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας." Bentl. Hoc fragmentum ex ordine expellendum fuisse, utpote ex Hym. in Del. 304 sumptum monuit ad hunc locum Ruhnkenius.]

12. „Athenae. VI p. 252 C: *Ἀττάλου δὲ τοῦ βασιλέως ἐγένετο κόλαξ καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος, ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδόρειον ἀναγράφει, Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει. οὗτος δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ περὶ τῆς Ἀττάλου παιδείας συγγέγραφε βιβλίους πᾶσαν κολάκειαν ἐμφαινούσας.*" Bentl. Confer de hoc viro Wegener. de Aul. Attal. p. 183 seq., qui eum Theodori cuiusdam filium fuisse conicit. putaverim eum Theodori Athei sectae fuisse addictum, a quo *Θεοδώρειοι* dicti sunt. cf. Diogen. Laert. II 8, 7 et 11. IV 4, 5.

13. „Diogen. Laert. VIII 8, 1: *Εὔδοξος — τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος τοῦ Σικελιώτου, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξί φησιν.*" Bentl. Adde Eudoc. Viol. p. 193: *Εὔδοξος—ἀκουστὴς —, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξιν, Ἀρχύτα καὶ Φιλιστίωνος.*

14. „Diogen. Laert. IX 3, 3: *Παρμενίδης — διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ καθάπερ Ἡσίοδός τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς —, Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.*" Bentl. Naekio de Callimachi Hecal. p. 42 Bentleius videtur de uno aliquo Parmenidis carmine cogitasse quod genuinum esse Callimachus negaverit. quod non puto. aliter enim Bentleius non omisisset quae Callimachi memoriae proxime antecedunt: *δοκεῖ πρῶτος πεφωρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι ἕσπερον καὶ φωσφόρον, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν πέμπτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων, οἱ δὲ Πυθαγόραν· Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.* ita enim nactus Bentleius carmen fuisset quod Callimachus Parmenidi abiudicaret, illud dico quo *ἕσπερον* et *φωσφόρον* eundem dixerat. nunc autem Bentleium puto fecisse Callimachum abiudicantem Parmenidi unum illud quod Suidas II 2 p. 129 memorat carmen *Φυσιολογία* inscriptum. quod si tamen Diogenes Parmenidem *διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖν* dicens plura eius carmina indicare voluit, Callimachus fortasse scripsit *μὴ εἶναι αὐτοῦ τι ποίημα.*

15. „Harpocration v. *Ἴων* (p. 103, 15): *Ἴων — ἔγραψε καὶ μέλη πολλὰ τραγῳδίας καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγε-*

σθαί φησιν ὡς Ἐπιγένους.“ Bentl. Operae pretium erat addere quae statim sequuntur: *ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοί, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς. ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε· ἀρχὴ ἥδε μοι τοῦ λόγου· πάντα τρία καὶ πλέον οὐδὲν οὐδὲ ἔλασσον· τούτων μὲν τριῶν ἑνὸς ἑκάστου ἀρετὴ τριάς, σύνεσις καὶ κράτος καὶ τύχη*, quae sunt ex emendatione Lobeckii in Aglaoph. p. 385. Hinc enim patere videtur Callimachum quum in *Πίναξι — τῶν διδασκάλων* Jonem memoraret eumque etiam philosophum opus scripsisse diceret, eius libri ut solebat prima verba addidisse. nam huc tendit illud *ἀναγράφουσι*, quod explicat Lobeck. l. l. not., sed obscurat Nauck. de Aristoph. Byz. p. 245 n. 2, qui corrigi voluit: — *Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἀναγράφει· εἰσὶ δὲ ἐν αὐτῷ τάδε.* De Epigene cf. eundem Lobeck. ibid. p. 340 seq.

16. „Schol. Pindar. de od. II Pythic. (p. 312 Boeckh.): *διεστασίασται οὐ μετρίως τοῖς πρὸ ἡμῶν· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐπίνικον αὐτὸν εἶναί φασι, Τίμαιος δὲ θυσιατήριον, Καλλίμαχος δὲ Νεμεακόν, Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος Ὀλυμπιακόν, ἔνιοι δὲ Πυθικόν, ὡς Ἀπολλώνιος ὁ εἰδογράφος, ἔνιοι δὲ Παναθηναϊκόν.*“ Bentl. Recte hinc colligunt Callimachum Pindari carmina digessisse (cf. Schneidew. ad Eustath. Prooem. Pind. p. 25, quem errasse tamen credo quod ad *Πίνακα παντοδαπῶν συγγραμμάτων* hanc Callimachi operam referebat) eumque alterius quem extitisse constat Pindaricorum carminum ordinis auctorem fuisse. cf. Leutsch. in Philol. Vol. XI p. 19.

17. „Procl. in Parmenidem Platonis nondum editus [sed nunc editus a Cousin. et a Stallbaum., quorum illum vide p. 5, hunc p. 472]: *διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης, μαθητὴς δὲ Ζήνων, Ἐλεᾶται δ' ἄμφω καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντε, καθάπερ που καὶ ὁ Καλλίμαχος ἱστόρησεν.*“ Bentl. Codicem Parisinum nomini substituere *Νικόμαχον* monuit Ruhnkenius ad h. l.

Quae sequuntur fragmenta septem rhetorum tabulae recte Bentleius vindicavit.

18. „Dionys. Halicarn. de Dinarch. p. 653 Reisk.: *Δεινάρχου δημόσιοι λόγοι γνήσιοι· — κατὰ Θεοκρίνου ἔνδειξις· „τοῦ πατρός, ὦ Ἀθηναῖοι.“ τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς*

Δημοσθένους φέρει.“ Bentl. Erat cur inter Demosthenem et Dinarchum orationis auctores fluctuaretur (cf. Meyer. Opusc. I p. 89), sed Callimachi auctoritas praevaluit, nam hodie oratio inter Demosthenicas legitur p. 1322 Reisk. Hinc autem assumpto simul n. 19 Sauppe in Epist. ad Hermann. p. 49 recte videre colligere, ordinem orationum Demosthenicarum quem nunc habemus a Callimacho factum esse.

19. „Dionys. Halic. de admirab. vi Demosth. p. 994 Reisk.: *ὁ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππῳ ῥηθεὶς λόγος (Δημοσθένους), ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος ὑπὲρ Ἁλονήσου.*“ Bentl. Cf. ad n. 18.

20. „Dionys. Halic. de Dinarch. p. 630 Reisk.: *ἅμα δὲ ὁρῶν οὐδὲν ἀκριβὲς οὔτε Καλλίμαχον οὔτε τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς περὶ αὐτοῦ (Δεινάρχου) γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μηδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεῦσθαι πολλά, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς οὐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας ὡς Δεινάρχου τούτῳ προστίθεσθαι, τοὺς δ' ὑπ' αὐτοῦ γραφέντας ἑτέρων εἶναι λέγειν κ. τ. λ.*“ Bentl.

21. „Dionys. Halic. de Isae. p. 594 R.: *ἔστι δὴ καὶ παρὰ Λυσίᾳ τις λόγος ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δίκην φεύγοντος περὶ κλήρους ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν. τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλίμαχος ὑπὲρ Φερενίκου περὶ τοῦ Ἀνδροκλείδου κλήρου.*“ Bentl. Correxit Taylorus. nam *ὑπὲρ Φερενίκου περὶ τοῦ Ἀ.* legebatur.

22. „Schol. Arist. Av. 692: *ὅτι οὐκ ὀρθῶς ὁ Καλλίμαχος τὸν Πρόδικον ἐν τοῖς ῥήτορσι καταλέγει· σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις φιλόσοφος.*“ Bentl. Cf. Meyer. Opusc. I p. 110 n. 31.

23. „Harpocrat. s. *ἐνεπίσκημμα* p. 72 Bekk.: — *ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος Δημοσθένους πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.*“ Bentl. Cf. Sauppe l. l.

24. „Athenae. XV p. 669 D: *Διονύσιος — χαλκοῦς προσηγορεύθη διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν ῥητορικῶν ἀναγραφῇ.*“ Bentl.

25. „Athenae. XIII p. 585 B: *ἐμμελὴς δὲ ἦν πάνυ ἡ*

Γνάθαινα καὶ οὐκ ἀνάστειος ἀποφθέγξασθαι· ἥτις καὶ νόμον συσσιτικὸν συνέγραψε καθ' ὃν ἔδει τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο· ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος. στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν." Bentl. Cf. supra p. 311.

His fragmentis a Bentleio collectis addimus haec:

26. Schol. VR ad Eurip. Androm. 446 (III p. 165 Dind.): *εἰλικρινῶς δὲ τοῦ δράματος* (*Ἀνδρομάχης*) *χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν. οὐ δεδίδακται γὰρ Ἀθήνησιν. ὁ δὲ Καλλίμαχος ἐπιγραφῆναί φησι τῇ τραγῳδίᾳ Δημοκράτην.* — Vix sana sunt quae de Callimacho tradit scholiasta. certe *Δημοκράτης* non potuit fabulae nomen esse, quod alibi ea ratione Callimachus indicat. cf. n. 4, n. 19, n. 21. sed potuit ita etiam auctor dramatis indicari, quem non Euripidem Callimachus putaverit esse, sed *Δημοκράτην*. cuius quidem nominis tragicum ignoro, at potuit in hoc nomen corrumpi a librariis aliud a Callimacho positum nomen. quod si fuisse concesseris *Τιμοκράτην*, habebimus iam cui inscribi drama potuerit. nam qui *γένος Εὐριπίδου καὶ βίον* scripsit haec memoriae prodidit ap. Dindorf. schol. Eurip. I p. 6: *οἱ δὲ τὰ μέλη φασὶ Κηφισοφῶντα ποιεῖν* (*Εὐριπίδῃ*) *ἢ Τιμοκράτην Ἀργεῖον.* nisi hic potius in Callimachi loco restituendum *Δημοκράτην*. Sed haec fateor incerta esse, etsi aliquanto probabiliora censeo iis quae de hoc loco Richterus disputavit in Prolog. in Aristoph. Vesp. 19, Callimachum putans parum circumspecte Aristotelis *Διδασκαλιῶν* libro usum non intellexisse Aristotelem voluisse Democratem indicare ut primarum in ea fabula partium actorem. Et iure fortasse nihil de interpretatione scholii decernendum esse iudicat Bernhardy. Hist. lit. graec. II 2 p. 414 (II).

27. Choerobosc. Dictat. p. 218, 20: *σημειούμεθα καὶ τὸ δρομέσι παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ· ἐκεῖνος γὰρ δρομέσιν ἔγραψεν ὀφείλων ἐπιγράφαι δρομεῦσι.* Eadem quum Schneidew. in Exercit. crit. c. IV p. 20 vidisset alium grammaticum apud Bandin. in Catal. biblioth. Laurent. p. 146 proferentem in hunc modum: *ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπίκικοι* (sic) *δρομέσι,* continuo coniecit Callimachum Simonidis Cei carmina in or-

dinem redigisse et Epinicia eius cursoribus scripta inscripsisse *ἐπίνικοι δρομέσι*. Quamvis autem veri sit simile, in *Πίναξι* — *τῶν ποιητῶν* (non in *παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίναξι*, ut idem Schneidewinus statuit in Eustath. Prooem. in Pindar. p. 25 not.) Callimachum Simonidis carmina in genera sua disposuisse et sub suo quodque genus nomine enumerasse, ut Pindari quoque carmina disposuit (cf. n. 16), tamen non dubito, quin Schneidewinus iniuria duorum illorum testium memoriam ad *Πίνακας* revocaverit, etsi eum etiam Wachsmuth. l. l. p. 657 sequitur. adeo enim singularis forma est *δρομέσι* et a prosa oratione ita abhorret, ut etiamsi ab ipso Simonide in Epiniciis usurpatam istam formam esse statueres, tamen Callimachus in *Πίναξιν* ista forma nequaquam uti potuerit. Cogitabimus igitur de fragmento aliquo e carmine petito, quo Callimachus poesis Simonideae censuram egerit, et ad incerta fragmenta revocabimus. cf. infra n. 555.

28. Phot. Biblioth. cod. 265 p. 491, 29 Bekk.: *καὶ τὸν ὑπὲρ Σατύρου δὲ λόγον τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς Χαρίδημον οἱ μὲν πρὸς τὴν κρίσιν ἔχοντες τὸ ἀσφαλὲς Δημοσθένους λέγουσιν εἶναι, ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδ' ἱκανὸς ὢν κρίνειν, Δεινάρχου νομίζει.* cf. Saupp. l. l. p. 49 et Arn. Schaefer. de Demosth. III p. 315. Cur autem Callimachus in oratoribus diiudicandis multa et eximia praestare non potuerit exponit Rehdantz. ap. Schaefer. l. l. III p. 319 seq., excusat Meyer. Opuscul. I p. 89.

29. Suid. II 1 p. 45: — *πίναξ [* * * * * φιλοσόφων, ἐν οἷς καὶ περὶ] τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν.* Ita enim corrigendam esse Suidae tabulam supra p. 13 obtinuimus. certe Callimachum Democriti glossas non scripsisse etiamnum credo Bernhardyo Histor. lit. graec. II 2 p. 639 (11), etsi contrarium Meinekius quoque in Praef. Callim. p. XV statuit deleta voce *Πίναξ* corrigens *τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν σύνταγμα· τῶν μηνῶν*. cf. Wachsmuth. l. l. p. 659 n. 30.

Sequuntur in tabula

XXVII. *Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις*, unde etsi nusquam habemus aliquod fragmentum excitatum (nam ne fragmentum quidem 553 certo huc referri potest), tamen index libri de eius argumento non sinit dubitari. nam

menses anni quibusnam nominibus quae gentes quaeve urbes insigniverint in eo expositum est, quod quam laudabile fuerit consilium docent quos nostra memoria simili consilio libellos concinnaverunt notissimos C. F. Hermannus et Th. Bergkius. Atque de forma quoque libri suspicari aliquid poterimus ex *Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις* (fr. 38), quarum tamen ut hoc de mensibus opus partem fuisse putet nemini auctor sim. obstat enim locus quem in Suidae tabula hoc opus obtinet. Quamquam igitur in utroque libro simillimum argumentum fuit et fortasse etiam formae ratio, tamen nihil vetat ne putemus identidem Callimachum ad non plane dispar argumentum relapsum esse. Et similis argumenti ille quoque liber fuit, et ipse iniuria ad *Ἐθνικὰς ὀνομασίας* relatus a Mauritio Schmidt. in Quaest. Hesych. p. CLVIII, cui titulus

XXVIII. *Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι*, ubi vox *μετονομασίαι* cui in mentem non revocet librum *μετονομασίας ἰχθύων*, quam *ἐθνικῶν ὀνομασιῶν* partem fuisse docuimus de Suidiana tabula disputantes supra p. 15. Atque simplicem *μετονομασιῶν* titulum in eadem causa etiam Nicanor (cf. Athenae. VII p. 296 D, Harpocrat. p. 9, Stephanus Byz. p. 507, 9 et p. 645, 14) ei libro praescripsit, qui uberrimus fons Stephano. nam si quae regiones a vulgi usu diversa nomina gerebant, ea accurate enumerabat (ut septem Pari insulae nomina recenset apud Stephan. (p. 507, 9), etiam Italicarum (cf. ibid. p. 623, 1) et barbaricarum (p. 601, 14) causamque denominationis addebat (p. 49, 7), item si qua forte memorabilia locus habebat (p. 67, 1), nec negligebat veterum scriptorum testimonia adicere (p. 645, 14). Eiusdem igitur argumenti Callimachi quoque hunc librum fuisse existimo, nisi quod Nicanor longius progressus etiam de hominum *μετονομασίᾳ* disputabat (cf. Athenae. VII p. 296 D). Rursus Nicanore plus praestitit Callimachus, ut qui *κτίσεις νήσων καὶ πόλεων* cum *μετονομασίαις* coniungeret, argumentum copiosissimum, in quod plurimi olim incumbebant (partim tantum nominati ab Heckero in Com. Callim. p. 5 seq.) et poetae et scriptores, inter quos etiam iunior Callimachus fuit, nostri Callimachi sororis filius, *γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν* (Suid. II 1 p. 44), et fortasse etiam Philostephanus *περὶ νήσων* scripsit *ἐπικῶς*

(cf. Stiehle in Philol. vol. IV p. 387). quamquam etiam soluta oratione plures *περὶ νήσων* scripserunt (cf. Stiehle l. l.). Callimachi autem opus utrum poema fuerit an prosa oratione conditum propterea diiudicari nequit quod nullum omnino fragmentum superest apertis verbis ad hoc opus relatum. Noverat quidem plura Natalis Comes, unde facillime res decerni posse videatur. velut in Mythologia sua p. 133, quum Samus, inquit, Melantheus (sic) et Anthemusa antea vocaretur, dicta postea fuit Parthenia, quia Juno virgo in illa sit educata, ut scripsit *Callimachus* in libro *περὶ κτίσεων καὶ πόλεων καὶ μετονομασιῶν*, indicans Callimachi versum *ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου* (fr. 213). at omnem rem homo vaferrimus hausit ex schol. Apollon. Rhod. II 867, ubi fragmenti sedes non addita est quam felicissima scilicet coniectura a se inventam autumans Natalis demum adiecit. eademque vafritia non solum fragmento 375 sedem assignavit in libro de conditis insulis, nudo Callimachi nomini a schol. Apollon. Rhod. I 117 posito suum illud e coniectura adiciens p. 96, sed etiam quattuor aliis locis, p. 87, p. 726, p. 928 bis (cf. Dorschel. in dissert. de Natal. Com., Gryphiswald. 1862 p. 11) Callimachi fragmenta augere studuit. Itaque non pro certis testimoniis, sed pro incertis coniecturis Natalis Comitis locos habebimus, nedum ex primo loco sinamus colligi carmen hoc Callimachi opus fuisse. Sed tamen Natalis exemplum sequuti nos quoque probabiliori certe coniectura ad *κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίας* revocare nobis videmur fr. 349, quod est de condita Halicarnaso, et fragm. 407, quod est de Aeno condita. sed multo incertior est de Paro insula fr. 368 coniectura, quod et ipsum huc revocare videtur M. Schmidt. in Quaest. Hesych. p. CLXXVIII, nam eius insulae etiam in Aetiis Callimachus meminit (IV 3). atque ad idem carmen maluerim quam ad *κτίσεις* referre fr. 333 (*Μάγνησσα*), fr. 351 (*Μουνυχία*), 370 (*Ταναγραία*), 397 (*Δαρδανία*), 413 (*Ῥόδος*), 554 (*Δρεπαίη*). Aliquanto autem probabilius Callimachi *κτίσεσιν καὶ μετονομασίαις* vindicari a Linckio l. l. p. 39 (coll. Schmidt l. l.) crediderit quispiam fr. 394 et 396, ubi Plinio teste Callimachus Andron insulam vocavit Lasiam, Melam dixit Mimallida. at ne hanc quidem coniecturam admittendam

putabit qui consideraverit ex Callimacho ibi unum tantum illud harum insularum nomen excitari, reliqua autem earundem nomina ibidem vindicari aliis scriptoribus; quamquam si Callimachi *κτίσεις καὶ μετονομασίας* Plinius respexisset, reliqua quoque nomina eum inventurum ibidem fuisse credi par est. itaque et hos locos et tertium (fr. 395), ubi Telos a Callimacho Agathussa dicitur appellata esse, Plinium suspicor ex Aetiis Callimachi sumpsisse, in quibus Callimachus solebat poetarum more nomini communi substituere rarius, ut in frag. 163. Ergo quum fragmentis doceri nequeat *κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίαι* carmen fuisse, malim statuere quod ipsa rei ratio magis commendat, Callimachum soluta oratione hunc librum scripsisse, unde (ut hoc quoque addam) plurima Didymi et Pamphili opera in Hesychium venisse libenter Mauricio Schmidt. l. l. concedimus. — Contra multo expeditior de eo libro disceptatio est, quam Callimachus Suida teste

XXIX. *Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν*

inscripserat. nam hoc quoque opus carmen fuisse Hecker. Com. crit. in Anthol. (I) p. 180 et Unger. de Sinid. p. 95 et 97 pro certo habent. quod quum faciebant, non videntur memores fuisse Strabonis IX p. 397 (frag. 100^e n. 1), ubi Callimachus incerti poetae epici versiculum sermoni suo interposuit. quod enim *ἐν Συναγωγῇ τῶν ποταμῶν* Callimachum hoc dixisse Strabo refert, profecto non cogitavit de alio opere atque quod nunc tractamus. et in hac quidem re plus fidei habendum Suidae qui titulos se prolaturum promittit, quum Strabo non titulum, sed libri argumentum suo more indicare posset, ut errare videantur qui ibi *Συναγωγῇ* litera maiore edant, non, quod debebant, *συναγωγῇ*. Huius autem libri partes fuisse *περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν* et *περὶ τῶν κατ' Ἀσίαν ποταμῶν* supra probavimus p. 14, quibus partibus tertium addit Linck. p. 40: *περὶ τῶν κατὰ Λιβύην ποταμῶν*, usus nimis incerta argumentandi ratione, ut qui frag. 398 ad hoc opus retulerit, quod alio referri eodem certe iure potest. Paulo autem difficilior est quaestio, quodnam argumentum in hoc opere tractandum Callimachus sibi sumpserit. Plurimos

quidem scriptores olim περὶ ποταμῶν scripsisse scimus. nam ne quid de Plutarchi libro notissimo dicam, ubi sat multos περὶ ποταμῶν scriptores aut plane effinxit aut veros auctores mirabili largitione operibus ditavit (cf. Hercher. ad Plut. de Fluv. p. 17), Agathonem, Agathoclem, Archelaum, Aristotelem, Chrysermum, Ctesiam, Demaratum, Demostratum, Leontem, Sostratum, Timagoram, — locupletiores nobis testes περὶ ποταμῶν libros condidisse referunt Asclepiadem Anazarbensem (Steph. Byz. p. 92), Diogenianum (Suid. I 1 p. 1374), Dionysodorum (schol. in Eurip. Hipp. 123), Philostephanum (Athenae. VIII p. 331 D), Polemonem (schol. Eurip. Med. 835), Sotionem (Phot. Bibl. cod. 189 p. 145, 27), Strattin (Suid. II 2 p. 917), Zopyrum (Harpocrat. p. 86, 18), et fortasse alii alios. Atque hi quidem scriptores tametsi sine dubio etiam fluviorum nomina ex mythologia explicabant aliasque fabulas historiasque quae cum eorum memoria coniuncta erant enumerabant, ut a Pseudoplutarcho factum videmus, partim etiam studebant meris rationibus geographicis, tamen imprimis operam dedisse videntur miraculis fluviorum enarrandis, unde factum ut nonnulli libros suos inscriberent περὶ παραδόξων ποταμῶν, quem ad modum Philostephanus fecit (cf. Stiehle in Philol. Vol. IV p. 398 seqq.). et in idem illud argumentum ii quoque incubuisse videntur qui dilatato argumenti orbe περὶ ποταμῶν καὶ κρηνῶν καὶ λιμνῶν coniunctim scripserunt. hi enim tituli fuerunt Diogeniani, Sotionis (ex cuius libro aliquot supersunt fragmenta περὶ κρηνῶν et λιμνῶν, pauciora περὶ ποταμῶν, quae sunt in Westermanni Paradoxograph. p. 183 coll. p. XLIX), Strattidis (cf. Suid. et Phot. l. l.), nisi quod in Suid. s. Στράττις male editur κρημνῶν, recte emendatum a Westermann. Biograph. p. 225, et Diogenianus fluminibus praeter illa adiecit etiam ὄρη et ἀκρωρείας. Jam quum etiam Callimachus in Θαυμασίων opere περὶ ποταμῶν, περὶ κρηνῶν, περὶ λιμνῶν egerit, ut mox videbimus, inde efficitur ut aliud fuisse libri περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν putemus argumentum atque libri Θαυμασίων. neque enim admodum credibile est Callimachum in Ποταμοῖς idem atque in Θαυμασίοις tractasse argumentum, aut in illo postea coarctato titulo supplentem quae in hoc omiserat, aut antea generalioris tituli libro quasi alteri praeludentem. Atque diversa opera sine

dubio etiam Polemonis fuerunt libri *περὶ ποταμῶν* et *περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ποταμῶν* (cf. Preller. p. 125 seq.), quorum in priore enumeravit etiam qui in diversis regionibus appellabantur fluvii *Κηφισσός* (in Sicilia autem quantum scimus nullus fuit), cuius consilio obsequutus Zopyrus quoque *ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν* dixisse videtur Hermum fluvium in Attica quoque esse (quem ad modum, puto, in Asia), et Callimachus quoque, ubi de Eridano Atticae flumine egit, huius fluvii memoriam cum fabuloso illo in Italia Eridano coniunxisse videtur. Quod si verum est, ii qui fluminum non miracula, sed memorabilia explicabant, inter quos etiam Callimachum fuisse censeo, homonyma quoque flumina distinguebant ubi de alicuius fluminis fabulis mythisque exponebant. Restat ut quae Bentleius huic operi ascripsit fragmenta enumeremus, quorum duo tantum priora veterum testimoniis fretus huc revocavit, reliqua probabili coniectura.

100e.

1. „Strab. IX p. 397: *ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾶν φησιν, εἴ τις θαρρεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους ἀφύσσεσθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο, οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν.*“ Bentl. De fabuloso Italiae flumine cognomini ubi ageret Callimachum hoc dixisse supra suspicatus sum, poetae autem versum quem attulit Apollonii Rhodii putabat Meinek. Vindic. Strab. p. 134 Callimachum ratus ne hic quidem Apollonii carpendi occasionem praetermisisse, Dilthey. de Cydipp. p. 23 not. cyclici alicuius esse existimabat, ego de Choerilo eodem iure cogitari posse credo.

2. „Schol. Apollon. Rhod. I 1165: *Ῥυνδακὸς ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης. ταῖς δὲ ἀληθείαις τάφος ἐστὶ τοῦ Βριάρεω κατὰ τὴν ἔξοδον. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ποταμῶν.*“ Bentl.

3. „Schol. Apollon. Rhod. II 904: (*Καλλίχορος*) *ποταμὸς Παφλαγονίας ἱερὸς Διονύσου περὶ Ἡράκλειαν, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος.*“ Bentl., qui si recte ad Callimachi hoc opus fragmentum revocavit, fortasse ex eodem Callimachi loco sumpta sunt quae statim scholiasta addit:

οὕτω δὲ κέκληται ὁ ποταμὸς ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον αὐτόθι στῆσαι χορόν, ὅτε ἀπὸ Ἰνδῶν ὑπέστρεφε. τοῦτον δὲ πάλιν Ὀξύνοντα ἐκάλουν quae et ipsa narrans Apollon. Rhod. II 903 seqq. Callimachum sequi potuit.

4. „Servius ad Vergil. Eclog. X 12: *Callimachus* Aganippen fontem esse dicit Permessi fluminis.“ Bentl., qui num recte huc fragmentum revocaverit ipse addubitasse videtur, nam denuo fragmentum inter incerta posuit n. 380, ubi addidit similia Servio narrantem scholiast. Juvenal. VII 6: Aganippe locus in Boeotia sacer Musis. *Callimachus* tamen dicit fontem esse Permessi fluminis. at non improbabilis Bentlei opinio, Callimachum inter Europae flumina enumerasse Permessum fluvium, quem memorabilem reddidit Musarum in eo lavatio (Hesiod. Theogon. 5), grammatico autem etiam hoc, quod *Τερμησσός* quoque vocabatur (cf. Schol. ad Hesiod. l. l., Pausan. IX 25, 5). hunc igitur enumerans Callimachus dixerat oriri ex Aganippe, fonte vicino non minus nobili. nam quod Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 180 sibi persuasit Servium et scholiastam Juvenalis non intellexisse Callimachum, qui non dixisset Permessum ex Aganippe oriri, sed potius Aganippen fontem filiam esse Permessi (quod sane indigenae narrabant. cf. Pausan. l. l.), id quo iure affirmet non perspicio.

His fragmentis addendum puto:

5. Prob. ad Vergil. Eclog. VI 82 p. 24 Keil.: Eurotas amnis, ut ait *Callimachus*, in flumina serpit per Laconum fines. fontes agit ex monte Maenalo, confunditur Alpheo rursusque discedit. De Eurotae cum Alpheo coniunctione cf. Pausan. VIII 44, 4: *τοῦ Εὐρώτα τὸ ὕδωρ ἀνακεράννυται πρὸς τὸν Ἀλφειόν, καὶ ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίους κοινῷ προΐασι τῷ ῥεύματι. κατελθόντες δὲ ἐς χάσμα ὁ μὲν αὐτῶν ἄνεισιν αὖθις ἐν τῇ γῇ τῇ Λακεδαιμονίων ὁ Εὐρώτας, ὁ δὲ Ἀλφειὸς ἐν Πηγαῖς τῆς Μεγαλοπολίτιδος*, et Strab. VII p. 275: *τὸ πρὸς τὴν Ἀρκαδικὴν Ἀσέαν ὑποβρύχιον (ὕδωρ) ὠσθὲν ὀψέ ποτε τόν τ' Εὐρώταν καὶ τὸν Ἀλφειὸν ἀναδίδωσιν, ὥστε καὶ πεπιστεῦσθαι μυθῶδές τι, ὅτι τῶν ἐπιφημισθέντων στεφάνων ἑκατέρῳ καὶ ῥιφέντων εἰς τὸ κοινὸν ῥεῦμα ἀναφαίνεται κατὰ τὸν ἐπιφημισμὸν ἑκάτερος ἐν τῷ οἰκείῳ ποταμῷ.* Vides aptam fuisse materiam, quam

in libro *περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν* hoc flumen memorans Callimachus enarraret.

6. Tzetzes ad Lycophr. 1424: *ἰστέον ὅτι ὑπερβολικῶς εἶπεν (Λυκόφρων), ὡς πάντες οἱ ποταμοὶ ξηρανθήσονται ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν Περσῶν. μόνος γὰρ ὁ ἐν τῇ Ἀττικῇ Ἰλισσὸς καὶ ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ Ὀνόχωνος καλούμενος ἀπεξηράνθησαν, ὥς φησιν Ἡρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.* Duas ultimas voces Müllerus protulit ex codd. Viteberg 1 et Cizensi, in quibus post *Καλλίμαχος* etiam hoc legitur: *Ἡρόδοτός φησιν ἀποξηρανθῆναι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ τὸν Μαίανδρον*, ubi pro *Μαίανδρον* corrigendum *Σκάμανδρον* ex Herodot. VII 43, quod fugit Müllerum. Quum autem idem Herodotus VII 196 solum appellet *Ὀνόχωνον*, non item *Ἰλισσόν*, Callimachi memoria ad solum Ilissum spectare videtur, de quo ubi exposuerit non aptiorem video locum quam in libro *περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν*.

His fragmentis erunt sine dubio qui alia addere cupiant. velut fr. 333 huc revocari iubet Lincke de Callim. vit. et scriptis, quod ex hexametro sumptum esse ille nescivit. nec fr. 324 cur referre huc noluerim quemquam fugiet. Maiore autem iure huc aliquis revocet fragm. 375 de Asopo fluvio.

Proximum locum in integra quam Suidas excerpsit operum Callimacheorum tabula obtinebat

XXX. *Θαυμασίων καὶ παραδόξων τῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή.*

Ita enim huic operi inscriptum fuisse supra p. 14 probavimus. ibidem coniecimus quem alio tabulae loco Suidas habet titulum, *περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων*, partem aliquam vel duas potius partes amplissimi huius operis significare. quamquam multo plures fuisse partes et ipsa res docet et probant fragmenta. nam ut n. 11. 27. 32. 37 aperte olim inerant parti quae fuit *περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ θαυμασίων καὶ ποταμῶν*, ut n. 4. 7. 8. 13. 14. 28. 29. 33. 45. 46. 47 ei quae *περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ θ. κ. π.*, ita aliquem librum *περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι θαυμασίων καὶ π.* sibi vindicant n. 1. 12. 16. 17. 22. 38. 43 (nam Macedoniam quoque et Epirum geographorum more *Ἑλλάδος*

nomine simul comprehensas fuisse puto), item alium περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ θ. κ. π. n. 9. 30. 31. 34. 35. 36. 40. 44, ubi etiam Indiae (n. 6. 20. 24), Sarmatarum (n. 26), Armeniae (n. 39), Palaestinae (n. 25), Arabiae (n. 23), fortasse totius Africae quoque (n. 2. 18. 19. 21) mirabilia enarrata esse videntur, nisi his omnibus proprius suus destinatus liber erat, ut sine dubio fuit etiam τῶν ἐν Θράκῃ θαυμασίων καὶ παραδόξων liber (cf. n. 3. 5. 10. 15. 41). Vel ex his apparet operam dedisse Callimachum ut, sicubi cognovisset in regione aliqua quod a communi rerum usu recederet haberetque aliquid mirabile et παράδοξον, id ordine enarraret popularium suorum curiositati opitulans. nam quod de se ipso Callimachus praedicat fr. 98[d]: λίχνος εἰμὶ καὶ τὸ πευθέσθαι, idem de Graecorum maxima parte valebat, quorum nova semper noscendi studio iam veteres historici et geographi satisfacere quantum poterant conabantur. in immensum autem aucta est et rerum mirabilium copia et hominum nova et miraculosa audiendi cupiditas, postquam Macedonum opera novae terrae hominibus reclusae sunt, ut non mirum sit inde ab eo tempore novum exortum esse literarum genus τῶν παραδοξογράφων, qui quae alii passim et obiter narraverant, in unum locum congererent. Sed de huius literarum generis incrementis et ubertate laudabili diligentia Westermannus disputavit in Praefatione Παραδοξογράφων p. IX seqq., cui facile assentior affirmanti Callimachum in hoc genere extitisse primum et principem atque reliquis paradoxographis quasi facem praetulisse. nam non dubito quin recte Westermann. p. LII statuerit, Theopompi quod dicatur περὶ θαυμασίων opus ab aliquo inferioris aetatis homine ex illius libris excerptum esse. Quantam autem in colligendis θαυμασίοις καὶ παραδόξοις industriam Callimachus posuerit, docet in tam parvo fragmentorum numero testium quos affert copia. nam Theopompum produxit sexies (n. 1. 11. 15. 38. 43. 46), quinquies Ctesiam (n. 19. 24. 39. 40. 41), item quinquies Eudoxum (n. 3. 12. 21. 27. 36) et Lycum Rheginum (n. 7. 13. 28. 33. 45), bis Aristotelem (n. 18. 42), Theophrastum (n. 4. 32), Phaniam (n. 29. 44), semel Heraclidem (n. 26), Timaeum (n. 8), Megasthenem (n. 6), Nicagoram (n. 31), Polycritum (? n. 9), Amometum (n. 23), Xenophilum (n. 25), qui nobilissimi scri-

ptores sunt, nisi quod quattuor ultimi vel parum noti nobis vel plane incogniti. Quodsi tamen quaedam quae enumerabimus fragmenta testibus carent, n. 2. 5. 10. 14. 16. 17. 20. 22. 30. 34. 35. 37. 47, non obliviscendum fere omnia deberi duplici excerpendi negotio. nam n. 3 usque ad n. 46 quum Antigonus Carystius, ut primus vidit Bentleius ad n. 3, ex Callimacho excerpserit, non integro tamen in ea re usus est Callimachi opere, sed aliqua inde facta epitome, quod probavimus p. 15. in qua duplici excerpendi opera si quando testes interierunt, non magnopere hoc mirandum est. atque iure quaeri potest, num saepius factum sit quod n. 16 factum videmus, ubi ab epitomatore testis omissus est, quoniam eundem intellexit atque quem in antecedenti n. 15 Theopompum. nam huic Scotussae memoriam vindicat Plin. Nat. Hist. XXXI 17. atque simili ratione testes suos a Callimacho olim appositos amisisse videntur n. 2 (ubi sine dubio Hellanicus nominatus erat quem in eadem re appellat ipse Antigonus CXXXIX), n. 10 et n. 17 (quae debentur Aristoteli: cf. Steph. Byz. p. 570, 12 et Aristot. Meteorol. II 3 p. 359). at in n. 35 ipse Antigonus iis quae Callimacheis addit testem prodit Eudoxum. Unam tamen et alteram narrationem ipsum Callimachum concesserim non corroboravisse testimonio adiecto, nimirum ubi non in scriptorum libris aliquod investigaverat *παράδοξον*, sed coram ex indigenarum ore acceperat, quos Alexandriam confluxisse plurimos credibile est. Sed iam tempus est ipsa operis fragmenta uno sub conspectu componere.

100ᶠ.

1. „Stephan. Byz. sub *Κράννων* (p. 382, 3): — *ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς Θαυμασίοις καὶ Θεόπομπος. ὅταν δ' ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες ἀπέρχονται.*" Bentl. Idem *παράδοξον* eodem Theopompo teste narrat Antigon. XV, sine eo Pseudoaristoteles Mirab. Auscult. CXXVI et Plin. Nat. Hist. X 31.

2. „Stephan. Byz. v. *Θήβη* (p. 312, 17): *Θήβη — ἔστι καὶ ἄλλη Αἰγυπτία, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν ὅτι κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληροῦται ἀνέμου, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας οὐ πνεῖ*

παντελῶς. Noli dubitare quin haec ad *Θαυμασίων* opus sint referenda. eadem memorat Antigonus ex Hellanico Lesbio cap. CXXVI (Westerm.)." Bentl. Minus probabilis Beckmanni ad Antigon. p. 189 et Ideleri ad Aristot. Meteor. vol. I p. 299 opiuio fragmentum ad librum *περὶ ἀνέμων* revocantium.

3. „Antigon. Histor. Mirabil. cap. CXXIX (ed. Westerm.): *Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν παραδόξων, ἧς ἀναγράφομεν ὅσα ποτὲ ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ τῆς Θρᾴκης ἐπιπολάζει κατά τινας χρόνους ἄσφαλτος, ἡ δὲ κατὰ Χελιδονίας ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς*. Notandum Antigonum profiteri, se ex Callimacho excerpturum esse, quae memoratu digna iudicaverit. idem cap. XXVI Aristotelis laudat collectanea *περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων*, unde etiam se selecta quaedam decerpturum esse memorat. Et profecto, ut omnia quae deinceps habet a capite XXVI usque ad caput CXV sunt Aristotelis, ita quaecunque apud eum extant a capite isto CXXIX ad finem usque libri a Callimacho petita sunt. de quo opinor haud male meritus sum, qui primus tam luculenta *ἀποσπασμάτια* illi restituo. Jure autem haec a nobis Callimacho ascribi facile deprehendet qui sanum iudicium et gustum aliquem harum rerum habet. Caeterum pro *Χελιδόνας* bene Meursius reponit *Χελιδονίας*. etiam interpretationem Xylandri castigabimus ad emendationes Meursii et nostras. quod hic semel monere sufficiat." Bentl. Ultimam tantum narrationis partem quae est de Chelidoniis insulis sine teste memorat Plin. N. H. II 227.

4. „Antigon. CXXX: *Θεόφραστον δέ, τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναζεῖν οὕτως ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυνατὸν εἶναι διὰ τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς ταύτην*. Recte Meursius *τὴν περὶ τὰς Αἰ. ν.* (pro *τάς*) i. e. *θάλατταν*. sed non vidit *Θεόφραστον* etiam scribendum esse, non *Θεόφραστος*. hoc est: *Θεόφραστον ἱστορεῖν φησι Καλλίμαχος*. sic statim *Μεγασθένην δέ* (n. 6), *Τίμαιον δέ* (n. 8)." Bentl.

5. „Antigon. CXXXI: *ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δημόνησον τὴν Χαλκηδονίων τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν εἰς δύο ὀργυιὰς*

χαλκόν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φενεῷ τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατεθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι. Recte Meursius *Δημόνησον* et *Φενεῷ* (pro *Δῆλον* et *Φαινεῷ*) ex Aristotele et Stephano Byz." Bentl. Intellexit Pseudoaristotelis Mirab. Ausc. LVIII et Steph. Byz. p. 227, 14.

6. „Antigon. CXXXII: *Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα ἱστορεῖν, ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάττῃ δένδρεα φύεσθαι.* Pro *ἱστορεῖ* lege *ἱστορεῖν* et supra (n. 3) *Εὔδοξον ἱστορεῖν*, et infra (n. 11 et n. 33) *ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον, ἱστορεῖν Λύκον.*" Bentl.

7. „Antigon. CXXXIII: *περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν Λύκον μέν φησιν λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Καμίσκος θαλάττης ῥεούσης ῥεῖ, ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κριμίσσος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων εἰσὶ ψυχροί, τὰ δὲ κάτω θερμοί, τὸν δ' Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥεέθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον.* Lege *Κάμικος*, et *ὁ δὲ Ἄναπος καὶ Κριμισσὸς* corrigente Meursio. poteris etiam pro *Κάπαιος* legere *Κακύπαρις.*" Bentl. Verissimae videntur Meursii emendationes. Sed nec hunc nec Bentleium miror quicquam dubitationis movisse de verbis *θαλάσσης ῥεούσης ῥεῖ* quae sana esse non possunt. non sufficit tamen quod Westermannus ex Jacobsii coniectura edidit *θαλάσσης ζεούσης*, nam *ῥεῖ* quoque emendatione caret. equidem inter *ῥεούσης* et *ῥεῖ* aliquid intercidisse arbitror quo utraque vox accuratius definiretur. id quale fuerit certo dici nequit, quum illius fluminis mirabilia aliunde quantum scio ignorentur sed si coniecturae locus dabitur, coniecerim: *θαλάσσης ῥεούσης [μεγάλης ἅλι] ῥεῖ.*

8. „Antigon. CXXXIV: *Τιμαῖον δὲ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμῶν ἱστορεῖν Κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας.*" Bentl. Rei ab aliis saepe memoratae (cf. Beckmann. ad Pseudoaristot. Mirab. Ausc. p. 356 seqq.) testem non Timaeum, sed Theophrastum nominant Aelian. Var. Hist. XII 36. Schol. Theocrit. V 15. Plin. Nat. Hist. XXXI 13. Isigonum, Sotionem, Agathosthenem Tzetz. Schol. Lycophr. 1021.

9. „Antigon. CXXXV: *Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι, τὸν μὲν ἐν Σόλοις οὐ ψευδῶς ὠνομάσθαι Λίπαριν, ἀλλ' οὕτως ἀπολιπαίνειν ὥστε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος, τὸν δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μούαβιν ἀπολιθοῦν, ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν ἢ λίθον.* Pro *ἢ λίθον* Meursius reponit *ἢ λύγον*. poteris etiam

legere *στοιβὴν ἢ φλεών*. Theophrast. Hist. Pl. VI 1, 3 *καὶ ὁ φλεώς, ὃ δή τινες καλοῦσι στοιβήν*. et ex eo Plin. (XXI 91)." Beutl. Parum facilis Bentlei emendatio, praesertim quum nunc *φεώς*, non *φλεώς*, istud nomen scribi soleat ob codicum auctoritatem. nec probabilior Meursii aut Jacobsii (*σχίδιον*) coniectura. quod ipse conieci *πλίνθον* firmabam loco Plin. Nat. Hist. XXXI 29: in Colossis flumen est quo lateres coniecti lapides extrahuntur. Ceterum conferendus Plin. Nat. Hist. XXXI 17: Polyclitus (ait) explere olei vicem iuxta Solos Ciliciae Liparim, ubi Meursius Polycritum substituere maluit. ego contrarium suaserim quum nomen Polycritus saepe alteri a librariis substitutum sit. cf. Cram. ad Strab. XV p. 735 et Sintenis ad Plut. Alex. 46 atque *παράδοξα* afferre Polyclitus amasse videtur. cf. Strab. XI p. 510 iuit. Quamquam Polycritus in alia re citatur etiam a Pseudoarist. Mirab. Ausc. CXII.

10. „Antigon. CXXXVI: *περὶ δὲ τὴν τῶν Ἀγρίων Θρακῶν χώραν φησὶν ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον καταφέρειν λίθους ἀνθρακώδεις, τούτους δὲ κάεσθαι μὲν, πᾶν δὲ τοὐναντίον πάσχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακευομένοις· ὑπὸ μὲν γὰρ τῶν ῥαπίδων πνευματιζομένους σβέννυσθαι, τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένους βέλτιον κάεσθαι, τὴν δ' ὀσμὴν οὐδὲν ὑπομένειν ἑρπετόν*." Bentl. Resedit mendum levissimum, etiam apud Westermann., nam *Ἀγριῶν* scribendum erat, quum *Ἀγρίαι* is Thraciae populus appellaretur teste Steph. Byz. p. 21, 13. Cui autem *παράδοξον* hoc, cuius plures mentionem faciunt (cf. Beckmann. ad Pseudoaristot. p. 258 sq.), Callimachus debeat vix dubitari potest. cf. Steph. Byz. p. 570, 12.

11. „Antigon. CXXXVII: *τὴν δ' ἐν Λουσοῖς κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς ὁμοίους τοῖς κατοικιδίοις· ἱστορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον*." Bentl. De Lusorum fonte idem narrans Sotion X Aristotelem testem facit, nisi Pseudoaristotelis *θαυμάσια ἀκούσματα* intellexit, ubi eadem quae hoc loco leguntur cap. CXXV. testem omittit etiam Plin. XXXI 14.

12. „Antigon. CXXXVIII: *Εὔδοξον δέ, τὴν ἐν Ἅλῳ Ὀφίουσσαν τὸν ἀλφὸν παύειν*." Bentl. Praestat *Ἅλῳ* propter Hom. Il. II 682, *οἵ τ' Ἅλον οἵ τ' Ἀλόπην οἵ τε Τρηχῖν'*

ἐνέμοντο, et Steph. Byz. 77, 17: κτῖσαι αὐτὴν (Ἅλον) Ἀθάμαντα ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης. parum enim valet Eustathii ad Il. p. 320 testimonium quod interponit Kramer. ad Strab. IX p. 432.

13. „Antigon. CXXXIX: Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος, ᾧπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται, τὴν δὲ ἐν Μυτιστράτῳ οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν· τοῦτο δ' ἔν τε τοῖς λύχνοις κάεσθαι καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι προσαγορευόμενον Μυτιστράτιον. πλησίον δὲ εἶναι τὴν ἀπὸ μὲν ἀρκτούρου μέχρι πλειάδος ἀναβάλλουσαν οὐδενὸς χεῖρον τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ πλειάδος μέχρι πρὸς ἀρκτοῦρον τῆς μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσαν καὶ πνέουσαν θερμόν, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρουμένην. Recte Meursius Μυτιστράτῳ et Μυτιστράτιον." Bentl. Olim fuit Κυτιστράτῳ et Κυτιστραῖον. cf. Stephan. Byz. p. 465, 14.

14. „Antigon. CXL: Ἀρέθουσαν δὲ τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποί φασιν καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἠλείαν Ἀλφειοῦ, διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποπλύνωσιν τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ κρήνην, ἀλλὰ ῥεῖν ὄνθῳ. φησὶν δὲ καὶ φιάλην ποτ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν ἐν ἐκείνῃ φανῆναι. His subiungit Antigonus de suo: τοῦτο δὲ ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος." Bentl., qui memorare hoc quoque debebat verba ὥσπερ οἱ λοιποί φασι καὶ Πίνδαρος et ipsa Antigoni esse. Vix autem dubium mihi, quin Timaei quoque memoriam Antigonus Callimacho debeat, quem in eadem re etiam Strab. VI p. 271 nominat. a Callimacho autem pendere crediderim qui postea rem memorant complures. cf. Beckmann. ad Antig. p. 202.

15. „Antigon. CXLI: Θεόπομπον δέ φησιν γράφειν τῆς μὲν ἐν Κιγχρώψωσιν τοῖς Θρᾳξὶν τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν εὐθύς. Pro Κιγχρώψωσιν Meursius Κύχροις ἢ Χρωψί. ego malim Κύχρωψι." Bentl. Bentleianum commendarunt etiam Harduinus ad Plin. N. H. XXXI 26 et Wesseling. Probab. p. 336, nec video quod magis codicum vitiosis lectionibus respondeat, quae sunt Κύκλωψι in Pseudoarist. Mirab. ausc. CXXI, apud Cychros in Plin. N. H. l. l., ἐν Χρωψί in Sotion. fragm. XV p. 185 Westerm., qui eandem

omnes rem narrant nisi quod Sotion habet ἐξ ἧς τοὺς λουσαμένους, quum reliqui de bibentibus loquantur. itaque Sotioni quoque γευσαμένους restituendum videtur, praesertim quum is quoque cum Callimacho et Plinio ad Theopompum provocet.

16. „Antigon. CXLII: ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυναμένην, κἂν ξύλον δὲ σχίσας ἢ θραύσας ἐμβάλῃ, συμφύειν. Quam ob rem vero hanc κρήνην nominat ἰδίαν? annon et alii fontes quos in hoc opere memorat sunt aeque peculiares? lege sine dubio ἐν Σκοτούσῃ δ' εἶναι κρηνίδιον οὐ μικρὸν — δυνάμενον. Aristot. (Mirab. Ausc. CXVII) de eodem fonte: ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρόν, et Sotion (IX p. 184 Westerm.): περὶ Σκότουσαν τῆς Θεσσαλίας κρηνίδιόν ἐστι μικρόν κ. τ. λ." Bentl. Hoc quoque παράδοξον Callimachum Theopompo acceptum referre supra ex Plin. N. H. XXXI 17 docui.

17. „Antigon. CXLIII: ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίαν, ὅταν ἀφεψηθῇ τὸ ὕδωρ, ἅλας γίνεσθαι." Bentl. Putaveris hoc quoque Theopompo deberi. sed etsi Plinius quoque N. H. XXXI 82 testem non nominat, certum tamen est ex Aristot. Meteor. II 3 p. 359 ed. Berolin. παράδοξον hoc manasse.

18. „Antigon. CXLIV: τῶν ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν λέγειν Ἀριστοτέλην ὅτι τὴν μὲν Ἡλίου γε νομιζομένην μέσων μὲν νυκτῶν καὶ μεσημβρίας γίγνεσθαι θερμήν, ἕωθεν δὲ καὶ δείλης καθαπερεὶ κρύσταλλον, ἡ δ' ἄλλη διότι καταβαίνοντος μὲν ἡλίου πηγνύει, ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰόντος ἵσταται. Vulgata lectio καταβαίνοντος μὲν ἡλίου πηγνύει nullo modo ferri potest, idem enim est καταβαίνοντος atque ἐπὶ δυσμαῖς ἰόντος, neque πηγνύει est concrescere, congelari, sed πήγνυται. Lege ἀναβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηδύει." Bentl., cuius verissimae sine dubio emendationes sunt, nisi quod πηδύει scribens pro πιδύει falli se passus est frequenti librariorum errore (cf. Dindorf. in Thes. Paris. Vol. VI p. 1063 C), qui huic quoque loco infestus fuit. καταβαίνοντος autem frustra defendit Reiskius in Animad. in Callim. p. 746, cui propius accedere καταφαίνοντος frustra dicit Hemsterh. ap. Ernest. ad h. l. Ceterum qui de priore fonte praeter alios multos (cf. Beckmann. p. 204 sq.) agit solo Sotion. XIX et ipse Aristotelem testem nominat. cf. Muetzell. ad Curt. p. 271.

19. „Antigon. CXLV: *Κτησίαν δὲ τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν ὡσανεὶ κιννάβαρι, τοὺς δ' ἀπ' αὐτῆς πιόντας παράφρονας γίγνεσθαι· τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγραψάμενος.* Addit Antigonus de suo *τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων κ. τ. λ.*" Bentl. Sed Ctesiam testem nominant etiam Plin. N. H. XXXI 9 et Sotion XVII, testem omittit Rufus ap. Oribas. Collect. Med. vol. I p. 334 sq. Daremb.

20. „Antigon. CXLVI: *Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην ιλαν οὐδεγοκούφατα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν.* Meursius rescribit *κρήνην Σίδαν οὐδέ γε κουφότατα τῶν βληθέντων ἂν ἐπιμένειν*, auctore Plin. N. H. XXXI 21: Ctesias tradit Siden vocari stagnum in Indis in quo nihil innatat, omnia merguntur. Recte, nisi quod pro *ἂν ἐπιμένειν*, quod ne Graecum quidem est, legendum *ἐᾶν ἐπινεῖν*. ex *αιαν*, *ἐᾶν*, nam *αι* et *ε* eodem sono efferebantur. Subiungit Antigonus: *καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασιν καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων.*" Bentl. Non debebat eum Meursio Bentleius propter Plin. l. l. probare *Σίδαν*, nam *Σίλαν* probat Megasthenes ap. Strab. XV p. 703 et Arrian. Ind. VI 2. etsi enim Strabo de flumine Sila loquitur, tamen Arrianus flumini cognominem fontem fuisse narrat et de utriusque aqua idem memorat quod de fonte Antigonus et Strabo. porro *Σίλαν* firmant eadem tradentes Diodorus II 37 et grammaticus in cod. Reg. ap. Ruhnk. ad h. l., quorum ille *Σίλλας*, hic *Σίλα* flumen nominant, unde de loci Pliniani sinceritate dubitare licet, praesertim quum stagnum, non flumen vel fontem nominet. atque reliqua quoque Bentlei conamina non omnia probo, sed praeferendum censeo quod Bast. Epist. crit. p. 94 Wiedeb. proposuit: *τὴν δ' ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην Σίλαν οὐδὲ τὸ κουφότατον τῶν ἐμβληθέντων ἐᾶν ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν*. nam *ἐπιπλεῖν* in hac narratione fere regnat; habent enim Strabo, Diodorus, Arrianus, gram. Parisin. Caeterum e Megasthene *παράδοξον* hoc petiisse Callimachum magis crediderim quam e Ctesia, quo sane in antecedenti narratione usus erat teste. sed ne quid de nomine Sida dicam, stagnum dixit, non fontem.

21. „Antigon. CXLVII: *Εὔδοξον δ' ἱστορεῖν τὴν μὲν*

ἐν Καρχηδόνι κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικρούς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Pro *ἐν αὐτῇ μικρούς* lege *ἐν αὐτῇ ἔχειν μικρούς.* sic supra n. 11 *ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς.*" Bentl., quem fugit pro *Καρχηδόνι* scribendum esse *Καλχηδόνι*, quod Niclas. ap. Beckmann. ad Antigon. p. 207 iussit propter Strab. XII p. 563: *ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου Χαλκηδὼν ἵδρυται, — ἔχει δὲ ἡ χώρα μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης κρήνην Ἀζαριτίαν τρέφουσαν κροκοδείλους μικρούς,* et Stephan. Byz. p. 294, 13: *Ζάρητα κρήνη ὑπὲρ τῆς Καλχηδονίας θαλάσσης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους.* Ceterum illud scripturae vitium (*Καρχηδών*) docere videtur, Eudoxum et Callimachum alteri scribendi generi *Χαλκηδών* praetulisse alterum, *Καλχηδών*, quod olim veterum multi probabant (cf. Lobeck. Paral. p. 47 et Elem. Path. I p. 528, nuper autem Roscher. in Curtii Stud. I 2 p. 98 imprimis commendavit.

22. „Antigon. CXLVIII: *περὶ δὲ τὴν Ἀθαμανίαν ἱερὸν εἶναι νυμφῶν ἐν ᾧ τὴν κρήνην τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν, ὅ δ' ἂν ὑπερθῇς αὐτοῦ θερμαίνειν· ἐὰν δέ τις φρύγανον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι.*" Bentl. Idem *παράδοξον*, cuius auctorem Antigonus non nominat, Sotion XI ex Isigono narrat, cui sua Callimachum quoque debere non crediderim. nam incerta eius aetas est (cf. Westerm. Praef. Paradoxogr. p. XXX) nec videtur aliquis ante Callimachum peculiare opus *περὶ ἀπίστων* scripsisse quo omnium terrarum mirabilia comprehenderet. qui enim ante Callimachum hoc argumentum tractarunt, singulas terras describentes earum *παράδοξα* proferebant, non faciebant aliquam plurium terrarum *συλλογὴν παραδόξων*. Testem omittit Plinius quoque, cuius non dubito quin ad eandem hanc rationem referendus sit locus in Nat. H. II 228: in Illyrico supra fontem frigidum expansae vestes accenduntur, nam Athamania secundum quosdam Illyrici est: cf. Steph. Byz. p. 33, 10. Sed Beckmannus p. 208 parum recte putat a Callimacho hic memorari Jovis Dodonaei fontem nobilissimum *Ἀναπαυόμενον*, quem Plinius l. l. ab Illyrico (sive Athamanico) apertis verbis distinguit.

23. „Antigon. CXLIX: *κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέᾳ Ἀμώμητόν φησιν γράφειν, τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν, εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος*

κρήνην ἄν τις οἴνου ἐπιχέῃ κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν εὔκρατον." Bentl. Eadem fere habet Sotion XVIII eodem etiam teste usus Amometo, qui idem esse videtur atque quem citant Aelian. Nat. Anim. XVII 6 et Plin. N. H. VI 55.

24. „Antigon. CL: *περὶ δὲ λιμνῶν Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται, τῶν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσίον καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν, καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν, ἰᾶσθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην· τῇ δ' ἑτέρᾳ κατὰ τὰς ἰδιαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον.* Pro *λέγεται* scribe *λέγει*, nempe Callimachus: sic infra n. 27 *φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν.*" Bentl., qui parcere non debebat verbo *καταδέχεσθαι*. id ad n. 25 interpretatur sustinere, quod quo modo intelligendum putet, indicat apposito Plinii loco XXXI 22: in Africae lacu Apuscidamo omnia fluitant, nihil mergitur, item in Siciliae fonte Plinthia, ut Apion tradit, et in Medorum lacu puteoque Saturni. unde *καταδέχεσθαι* patet Bentleio significasse: sinit sibi innatare nec patitur immergi. verum ut concedamus *καταδέχεσθαι* ita posse sine vi intelligi alio verbo non apposito, tamen falsam hanc interpretationem esse docent quae mox sequuntur: *καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν*, unde patet, quaecunque praeter aurum, ferrum, aes lacui iniciuntur, non fluitare in eo, sed eici. atque hoc ita narrasse Ctesiam apertum fit ex duobus aliorum locis quorum tum immemor Bentleius fuit, Sotionis III: *κρήνη ἐν Ἰνδοῖς, ἣ τοὺς κολυμβῶντας ἐπὶ τὴν γῆν ἐκβάλλει ὡς ἀπ' ὀργάνου, ὥς ἱστορεῖ Κτησίας*, et Phot. Bibl. 72 p. 49 B 5 seq. in excerptis ex Ctesia: *ὅτι κρήνην ἐν Ἰνδοῖς φησίν, ὅσον πέντε ὀργυιῶν ἡ περίμετρος, τετράγωνος δέ. ἔστι δὲ τὸ ὕδωρ ἐν πέτρᾳ· βάθος δὲ εἶναι μέχρι τοῦ ὕδατος τριῶν πηχῶν, τὸ δὲ καθ' ὕδατος τριῶν ὀργυιῶν. λούονται δὲ ἐν αὐτῷ οἱ ἐπισημότατοι τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἄνδρες καὶ παῖδες καὶ γυναῖκες· κολυμβῶσι δὲ ἐπὶ πόδας ῥίπτοντες ἑαυτούς. Ὅταν δὲ εἰσπηδῶσιν, ἐκβάλλει αὐτοὺς τὸ ὕδωρ ἄνω. οὐκ ἀνθρώπους δὲ μόνον ἀναρρίπτει, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ὅτι ἂν ᾖ ζῶον ἐκρίπτει εἰς τὸ ξηρόν, καὶ ζῶν καὶ τεθνηκός, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ ἐμβαλλόμενα πλὴν σιδήρου καὶ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ· ταῦτα δὲ δέχεται κάτω. ἔστι δὲ τὸ ὕδωρ πάνυ*

ψυχρὸν καὶ ἡδὺ πιεῖν· ψόφον δὲ παρέχει μέγαν ὥσπερ ὕδωρ ζέον ἐκ λέβητος. καθαίρει δὲ τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀλφοὺς καὶ ψωριῶντας. Profecto hebetis sit ingenii, quin videat quid verbo *καταδέχεσθαι* faciendum sit. quantocius enim Antigoni locum. ita corrige: *τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα κάτω οὐ δέχεσθαι.* atque negationem certe addendam esse (*τὰ ἀφιέμενα μὴ καταδέχεσθαι*) viderunt etiam Schottus et Holstenius (cf. Niclas. ap. Beckmann. p. 210), ubi quod ego *οὐ* pone infinitivum posui ne quis vituperet quasi Antigono soloecismum ultro intulerim, equidem quod ad restituendum facilius fuit propterea praetuli, quoniam Antigonum video etiam alibi directam Callimachi orationem in obliquam transformantem satis habuisse solum indicativum mutare in infinitivum, non item *οὐ*, quod illi adiectum invenit, in *μή*. cf. n. 13 *εἶναι — οὐδενὸς χεῖρον*. n. 14 *οὐ καθαρὰν εἶναι*. n. 16 *κρηνίδιον εἶναι οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυνάμενον*. n. 20 *οὐδὲ τὸ κουφότατον — ἐᾶν ἐπιμένειν* et alibi. Praeterea autem vix mihi persuadebitur ut credam Callimachum quod maxime mirabile in illo lacu fuit, reicere eum sibi iniecta, hoc non primario loco narrasse, sed postea demum obiter indicasse. quod facit, ut lacuna quoque locum depravatum putem, quem Sotionis et Photii ope explebimus: *τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα κάτω οὐ καταδέχεσθαι (καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις), πλὴν χρυσίον καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν, [ἀλλ' εἰς τὸ ξηρὸν ὡς ἀπ' ὀργάνου ἐκβάλλειν], καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν*, ubi ut saepissime homoeoteleuton omittendi causa fuit. In ultimis fragmenti verbis Bentleium fugit, pro *ἰδιαζούσας* recte esse ab Holsten. ad Steph. Byz. s. *Τέως* (p. 620, 8) emendatum *εὐδιαζούσας*. ibi enim de simili re loquens Stephanus dicit: *ἐν Δυρβαίοις τῆς Σκυθίας λέγουσι λίμνην ἰχθύων ἔχουσαν πλῆθος, ἀφ' ὧν εὐδίας γινομένης ἔλαιον ἐπιπολάζει.* Atque idem Ctesias ap. Phot. p. 46 B, 19 hunc ipsum sine dubio lacum indicans hoc habet: *λίμνη ἐστὶν (ἐν Ἰνδοῖς) — ἐν ᾗ ἀνέμου μὴ πνέοντος ἐπάνω τῆς λίμνης ἔλαιον ἐφίσταται.*

25. „Antigon. CLI: *Ζηνόφιλον δέ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν μειοῦσθαι*

χαλκώματα. Meursius, qui ἐπιδέχεσθαι interpretatur recipere, demittere, corrigit ἐπινήχεσθαι. Sed ἐπιδέχεσθαι vertendum est sustinere, ut commate superiore τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, sustinere quae in eum iniciuntur, quamquam eo in loco Xylander et Meursius καταδέχεσθαι vertant demittere. id vero unum esset maxime, non ἐκ τῷ θαυμασίων modo, sed etiam ἐκ τῶν ἀπίστων, si leviora quaeque lacus absorberet, aurum vero et argentum et ferrum sustineret. sed ut dixi καταδέχεσθαι est sustinere. quod constabit ex his Plinii XXXI 22: in Africae lacu Apuscidamo omnia fluitant, nihil mergitur, item in Siciliae fonte Plinthia, ut Apion tradit, et in Medorum lacu puteoque Saturni. ubi vides quos Callimachus intelligit lacus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις. Porro pro μειοῦσθαι bene Meursius ἰοῦσθαι.“ Bentl. De καταδέχεσθαι dictum in antecedenti fragmento. sed ne hoc quidem loco Antigonus ἐπιδέχεσθαι scribere et sustinere hoc intelligere potuit. aliter enim non ἐν τῇ (λίμνῃ) scripsisset, sed τὴν (λίμνην). itaque recte Meursius correxit ἐπινήχεσθαι, cuius alteram coniecturam, ἰοῦσθαι pro μειοῦσθαι, extra dubitationem ponunt quae similiter de Asphaltitide lacu narrat Strab. XVI p. 763 extr.

26. „Antigon. CLII: τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπεραίρειν, τὸ δὲ προσελθὸν ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτᾶν· ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Ἄορνῖτιν δοκεῖ γίγνεσθαι καὶ κατίσχυσεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις. Quae proxime sequuntur apud Antigonum ipsius sunt, non Callimachi. sunt autem haec: ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψεῦδος ἡγεῖται εἶναι· τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι. ἐκεῖνο μέντοι λέγειν, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων αὐτῇ καὶ πολλῶν κλάδων καὶ φύλλων διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν κατακλωμένων, τῶν δὲ ἀποσειομένων, οὐδέν ἐστιν ἰδεῖν ἐπ' αὐτῇ ἐφεστηκός, ἀλλ' διανέμειν καθαράν. ubi corrigendum ἐκεῖνο μέντοι λέγει, et pro τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι (quae ita vertit Xylander: pleraque enim fortuito fieri, quae ibi evenire assolent, neque quidquam mutat Meursius) legendum est: τὰ πλεῖστα γὰρ κατατυχεῖν τῶν εἰθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι, pleraque

enim animantium, quae prope eum victum quaeritant, bene se habere. hoc enim est *τὸ κατατυχεῖν.*“ Bentl. — Quod Bentleius statuit etiam de Aornitide narrationem vulgarem Callimachi esse, equidem non dubito quin Antigonus ipsam quoque illam historiam de suo addiderit, non refutationem eius solam. Reliquas autem Bentleii opiniones nemo erit quin verissimas habeat, nisi quod inuria probavit tacite Meursii *ὑπεραίρει* et *τελευτᾷ*. nam post dicendi verba cum infinitivo coniunctam particulam *ὅτι* ne elegantissimi quidem scriptores spernunt (cf. Stallbaum. ad Platon. Phaedon. p. 63 C), nedum mirari liceat in epitomatoribus. Ceterum mirabilem hunc in Sarmatis locum ex Heraclide Pontico notavit etiam Sotion c. XXII, qui Avernon quoque lacum prope Cumas memoravit cap. XXVIII et Aornon prope Adiabenen ap. Tzetz. ad Lycoph. 705. Sarmatas cum lacu suo memorat etiam Rufus apud Orib. l. l. p. 334.

27. „Antigon. CLIII: *ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καίτοι παρεχούσης αὐτῆς ἰχθῦς· ὅ τι δ' ἂν ἐμβάλῃς εἰς αὐτὴν ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων.*“ Bentl. Idem *παράδοξον* narrat Ctesias apud Phot. p. 46 A 31.

28. „Antigon. CLIV: *Λύκον δὲ περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι, διὰ μέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ τὸ μὲν ψυχρόν, τὸ δὲ τοὐναντίον. Ἀναζεῖν ὕδωρ* usitatius est quam *ἀναθεῖν*, et ita corrigendum.“ Bentl., cuius coniecturam probat Dindorf. in Thes. Paris. I 2 p. 368 D, nescio an inuria.

29. „Antigon. CLV: *Φανίαν δὲ τὴν τῶν Πυράκων λίμνην ὅταν ἀναξηρανθῇ κάεσθαι.* Pro *τῶν Πυράκων λίμνην* sine dubio legendum *τὴν τῶν Συράκων λίμνην* vel *τὴν Συρακὼ λίμνην*. Syraca vel Syraco palus est prope Syracusas, unde et urbi nomen inditum. Stephan. Byz. s. *Συράκουσαι* (p. 593, 8 Mein.) — *καὶ λίμνη, ἥ τις καλεῖται Συρακώ.* Vibius Sequest. de Palud. p. 118: Tyraca (palus) Syracusis. In hoc loco emendando non adeo feliciter se expedivit Meursii diligentia.“ Bentl. Meursius *τῶν Πυρραίων* commendaverat coll. Stephan. Byz. p. 540, 12, Theophrast. Hist. Plant. IX 18, 2 coll. de Caus. Plant. II 6, 4, Plin. Nat. Hist. XXXI 10, quibus tamen locis nihil aliud discimus nisi

hoc, *ἐν Πυρραίᾳ*, Thessaliae regione, fontem vel aquas fuisse, quae feminas steriles facerent. Huic sane regioni cum lacu quem ex Phania memorat Callimachus parum est commercii, ut non mirum sit Bentleio Meursii *Πυρραίων* displicuisse. nihilo tamen minus non dixerim prorsus incredibile esse *Πυρραίων*, modo recte interpreteris. nam Phaniam quum e n. 44 constet Lesbi patriae insulae memorabilia protraxisse, quidni verisimile sit eundem hic quoque aliquam Lesbi regionem nominasse? in ea enim insula et *Πύρρα* urbs erat nobilis, cuius incolae *Πυρραῖοι* dicebantur (Steph. Byz. p. 541, 11), et τὸ *Πυρραίων* ὄρος (Theophrast. Hist. Plant. III 9, 5), et Pyrrheum nemus (Plin. Nat. Hist. XVI 46). quidni igitur putemus etiam *λίμνην Πυρραίων* ibi fuisse illa re memorabilem? Sed nihil decerno.

30. „Antigon. CLVI: *καὶ τὴν Ἀσκανίαν πότιμον οὖσαν τὸ προσενεχθὲν αὐτῇ πλύνειν ἄνευ ῥύμματος, ἐὰν ἐαθῇ δὲ ἐν αὐτῇ πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον.*" Bentl. Idem miraculum non consentientes sibi et Antigono et ipsi teste non appellato enarrant Plin. Nat. Hist. XXXI 110 et Antigon. Caryst. LIII. Ex Strab. XII p. 563 aliquis coniecerit Eudoxo rem debere Callimachum.

31 „Antigon. CLVII: *περὶ δὲ τῆς ἐν Κιτίῳ φασὶν Νικαγόραν, ὅτι ἀνιμηθείσης ἐπ' ὀλίγον τῆς γῆς ἅλες εὑρίσκονται.* Legendum *φάσκειν Νικαγόραν*. sic infra n. 38 *Θεόπομπον φάσκειν*." Bentl. Praeterea Hemsterhus. ap. Ernest. ad h. l. reponi iussit *ἀναμηθείσης* vel *ἀπαμηθείσης*, qui vereor ne Bentlei interpretatione in errorem inductus sit. vertit enim ille: in lacu —, paululum exhausta terra, sales inveniri. at putaverim qui ex lacu hauriant, aquam petere, non terram vel lutum, et si vel maxime concesseris ibi quidem terram haustam fuisse, ut inde sal conficeretur, cur paululum haurirent, quorum potius intererat magnam terrae copiam exhaurire quo maiorem salis haberent copiam —? Imo *ἀνιμηθείσης* intelligo *λίμνης*, *τῆς γῆς* autem ab *ἐπ' ὀλίγον* pendere arbitror, unde haec sententia evadit: postquam e palude hausta aqua est, per breve terrae spatium sal invenitur, nimirum per istud terrae spatium, quod, dum aqua hauritur in vascula, et ipsum sponte et ultro madefit, ubi neglecta aqua mox in salem transit solis

ope. Ceterum *Κιτίῳ* pro vulgata *Κιττίῳ* restituit Meursius, recte cogitans de Cypri urbe (cf. Plin. Nat. Hist. XXXI 75), unde simul probabile fit de eo Nicagora cogitandum esse, quem in Cypro insula natum aliunde novimus.

32. „Antigon. CLVIII: *περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων Θεόφραστόν φασι τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίῳ, στάζει δ' ἔκ τινος πετριδίου· τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρεύεσθαι σπόγγοις πρὸς ξύλοις δεδεμένοις λαμβάνειν, διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα πλὴν τῶν κερατίνων, τὸν δὲ ἀπογευσάμενον τελευτᾶν.* Pro *περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων*, quod interpretantur de iisdem aquis, scribe *περὶ δ' αὖ τῶν ὑδάτων*, quod ad aquas attinet. ita supra n. 7 et n. 24 *περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν. Περὶ δὲ λιμνῶν* etc. Lege etiam *Θεόφραστόν φησι*, scil. *Καλλίμαχος*, et *στάζειν*. Recte autem Meursius pro *Φοινίῳ* reponit *Φενεῷ*, ex Plinio et aliis." Bentl., inter cuius coniecturas necessaria non est *στάζειν*, aperte autem falsa *περὶ δ' αὖ τῶν ὑδάτων*, nam id tum demum dici potuit, si nunc demum *περὶ ὑδάτων* loqui inciperet, quod secus est. nec Linckius l. l. p. 40 qui praefert *περὶ τῶν ἄλλων ὑδάτων*, facile dixerit quid articulus sibi velit. equidem de verbis nihil muto, sed aliquid suspicor excidisse. nam in fine praecedentis narrationis videtur Antigonus alium de suo testem superaddidisse (ut fecit n. 14. n. 19. n. 26. n. 38) hoc modo: *περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων* [*Θεόφραστος ἱστορεῖ*], ut iam nova narratio ita inciperet: *Θεόφραστόν φησι κ. τ. λ.* De Styge Callimachus partim eadem protulerat *ἐν τῷ περὶ Νυμφῶν συγγράμματι* (cf. supra p. 288), item partim novis additis Plin. Nat. Hist. II 231. XXX 149. XXXI 21, in ultimo saltem loco Theophrastum testem advocans. Idem Stygis *παράδοξον* sine teste narrat Rufus apud Oribas. l. l. p. 334.

33. „Antigon. CLIX: *ἐν δὲ τῇ τῶν Λεοντίνων ἱστορεῖν Λύκον τοὺς ὀνομαζομένους * * * ἀναζεῖν μὲν ὡς θερμότατον τῶν ἑψομένων, τὰς δὲ πηγὰς εἶναι ψυχράς. τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος ἀποθνήσκειν εὐθύς, τοὺς δὲ ἀνθρώπους μετὰ τρίτην ἡμέραν.* Locum mutilum ita supplet Cluverus in Sicil. Antiq. p. 345: *τοὺς ὀνομαζομένους Κρατῆρας*, Meursius *τοὺς ὀν. Δείλλους*. Macrob. V 19 de his puteis: aquarum scaturigine semper

ebullientes, quos incolae Crateras vocant, et nomine Dellos appellant." Bentl. Ego Meursianum ob homoeoteleuton praetulerim. Narrationis partem tantum apposuit Plin. Nat. Hist. XXXI 26: necare aquas — dicit — Lycus in Leontinis tertio die quam quis biberit. adde Rufum apud Oribas. l. l. p. 334: *ὕδωρ ἐν Λεοντίνοις ἐστιν, οὗ ἤν τις πίῃ, ἀποθνήσκει.* Rem exposuit etiam Polemo in libro *περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων ποταμῶν:* cf. Preller. p. 126 seq., qui aliorum de re testimonia attulit.

34. „Antigon. CLX: *ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ περὶ τὸν Κώων χύτρινον γίνεσθαι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀτμὸν μὲν ἐκβάλλειν καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον, τὰ δὲ καθειμένα καθ' ὑπερβολὴν ψύχειν.* Interpres et recentiores geographi *Χύτρινον* Coorum quandam regionem commenti sunt ex hoc loco Antigoni. sed legendum *χύτρινον*, quod idem est ac *χύτρα*, olla, exponente Galeno in Lexico (p. 598 Franz.), ac saepe occurrit apud Hippocratem. praeterea ratione figurae qua ollas referunt *χύτρινα* dicuntur cava terrae, e quibus fontes scaturiunt. Hesychius (IV p. 302): *χυτρῖνοι· τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται.* peculiariter vero h c Coorum fons *χύτρινος* appellatus, quia speciem ferventis et fumantis ollae exhibebat. *Καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον* (*τοζιον* Palat.) ita vertit Xylander silente Meursio: vaporem exhalare venenatum, quasi legendum esse vellet *τοξικόν,* quod venenum est quo sagittas illinebant, quam interpretationem neque dictio neque sententia ferre potest. lege sine dubio: *καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τοῦ ζεῖν,* praebere speciem ferventis. Similiter fere Sotion in. Paradoxis de alio fonte (VIII): *κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πηχέων ἓξ ἔμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους.*" Bentl.

35. „Antigon. CLXI: *εἶναι δὲ παρὰ τοῖς Κώοις καὶ ἄλλο τι ῥευμάτιον, ὃ πάντας τοὺς ὀχετοὺς ὅθεν διαρρεῖ λίθους πεποίηκε.* Quibus haec addit Antigonus de suo: *τοῦτο δὲ καὶ Εὔδοξος καὶ Καλλίμαχος παραλείπουσιν, ὅτι ἐκ τοῦδε τοῦ ὕδατος οἱ Κῶοι λίθους λατομήσαντες ᾠκοδόμησαν τὸ θέατρον· οὕτως ἰσχυρῶς ἀπολιθοῦται πᾶν γένος.* unde luce meridiana clarius apparet, omnia superiora, quae ex Antigono descripsimus, esse Callimachi. nimirum hanc historiam de

rivulo apud Coos ex Eudoxo sumpserat Callimachus, uti constat ex iis quae proxime sequuntur: *λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον καὶ περὶ τῶν — φρεάτων.*" Bentl., qui nollem *τοὺς ὀχετοὺς ὅθεν διαρρεῖ* interpretatus esset aquaeductus *per quos* defluxit. nam *ὅθεν* indicat hoc sibi voluisse Callimachum et Antigonum, *ῥευμάτιον* illud aquaeductus ab eo inde loco, ubi perfluere eos incipiat, in lapides mutasse.

36. „Antigon. CLXII: *λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχουσι· τοῦ μὲν γὰρ θέρους ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι, τοῦ δὲ χειμῶνος οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥᾴδιον εἶναι.*" Bentl., quem miror intactum reliquisse *Μυθοπόλει*, eodem modo corruptum etiam in Pseudoaristot. LV ubi eadem res narratur. sed Holsten. ad Steph. Byz. s. *Πυθόπολις* et Bernard. ad Synes. de Febrib. p. 116 correxerunt *Πυθοπόλει*, quod unice verum esse docet ab omnibus, etiam a Westermanno, neglectus Rufus in Oribasii Collect. Med. Vol. I p. 332 Daremb.: *ὅσαι πηγαὶ βαθεῖαί τε καὶ οὐδὲν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν ὄμβρων πολὺ λαμβάνουσιν εὑρήσεις αὐτὰς τοῦ μὲν χειμῶνος καὶ τοῖς ἰσχυροτάτοις ψύχεσι μικροτάτας, τοῦ δὲ θέρους μεγίστας, ὥστε καὶ ἡ ἐν Δήλῳ λίμνη ταὐτὸ πάσχει ταῖς αὐταῖς αἰτίαις, καὶ φρέατα τὰ ἐν Πυθοπόλει.*

37. „Antigon. CLXIII: *καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην ὑδατίου, οὗ οἱ ὑπερκαθίζοντες, ὅταν ὑετὸς ᾖ, διατελοῦσιν ἄβροχοι, παραδεδόσθαι δὲ τοῖς Κρησίν, ἀπ' ἐκείνου λούσασθαι τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως.*" Bentl. Similia narrat Sotion IV nec ipse testem adhibens.

38. „Antigon. CLXIV: *ἐν δὲ Λυκηταῖς Θεόπομπον φάσκειν τι εἶναι ὕδωρ ὀξύ, τοὺς δὲ ἐκ τούτου πίνοντας ὥσπερ ἐπὶ τῶν οἴνων ἀλλοιοῦσθαι.* Pro *Λυκήταις* recte Meursius *Λυγκησταῖς*. Addit Antigonus de suo: *καὶ τοῦθ' ὑπὸ πλειόνων μαρτυρεῖται.*" Bentl. Notissimam gentem, *Λυγκηστάς*, appellant etiam idem *παράδοξον* memorantes Sotion XX, Plin. Nat. Hist. II 230, Rufus ap. Oribas. l. l. p. 335, Theopompum eiusdem rei testem faciunt Sotion XX et Athen. II p. 43 D, quorum ille quum scribat *τοὺς δὲ πίνοντας μεθύσκεσθαι ὡς ἀπὸ οἴνου*, in Antigono quoque pro *ἐπὶ τῶν οἴνων* rescribendum videtur *ἀπὸ τῶν οἴνων*.

39. „Antigon. CLXV: *τὸ δ' ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμενίων*

ἐκπίπτον Κτησίαν ἱστορεῖν ὅτι συμβάλλει ἰχθῦς μέλανας, ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. Bene Meursius ὧν τὸν ἀπογευσάμενον, ex Plinio Nat. Hist. (XXXI 25): Ctesias in Armenia fontem esse scribit ex quo nigros pisces illico mortem afferre in cibis." Bentl.

40. „Antigon. CLXVI: περὶ δὲ πυρὸς Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, ὅτι περὶ τὴν τῶν Φασηλιτῶν χώραν ἐπὶ τοῦ τῆς Χιμαίρας ὄρους ἐστὶ τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ. τοῦτο δὲ ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃ, καίεσθαι βελτίον, ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβάλων πήξῃ τις, σβέννυσθαι. Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laert. in epigrammate quod extat in vit. Empedocl. (VIII 75) et in Anthologia (VII 123):

καὶ σύ ποτ', Ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας,
πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

lege ἀθάνατον (quae Bentlei coniecturam esse fugit Meinek. Delect. poet. Anthol. graec. p. 192), porro πήξῃ, quod Xylander praeteriit dissimulante etiam Meursio, legendum πνίξῃ, strangulet, suffocet. De suo autem subiungit Antigonus: παραπλήσιον δὲ τούτῳ ὁρᾶται γινόμενον ἐπὶ ἁλός· ἐδωρήσατο γὰρ ἡμῖν Σικελὸς ξένος τοιοῦτον, ὃ (lege ὃς) ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο, ἐν δὲ τῷ ὕδατι ἥλλετο." Bentl. In verbis ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃ cum Meursio Bentleius dedit εἰς ὕδωρ ἐμβάλῃς, Westermannus autem praetulit ἐὰν μέν τις ὕδωρ ἐμβάλῃ, quae sententia etiam faciliori negotio restitui posse videtur ita: ἐὰν μὲν εἶς ὕδωρ ἐμβάλῃ. nam εἷς pro indefinito τις apud seriores scriptores non infrequens est: cf. Lobeck. Elem. Pathol. I p. 44. praeterea pro φορτίον recte Scaliger. et Beckmann. φορυτόν corrigunt, ut docet Ctesias apud Phot. Bibl. p. 46 A 34: ὅτι πῦρ ἐστιν ἐγγὺς Φασήλιδος ἐν Λυκίᾳ ἀθάνατον, καὶ ὅτι ἀεὶ καίεται ἐπὶ πέτρας καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὕδατι μὲν οὐ σβέννυται, ἀλλὰ ἀναφλέγει, φορυτῷ δὲ σβέννυται. Ctesiam eiusdem rei testem etiam Plin. Nat. Hist. II 236 affert.

41. „Antigon. CLXVIII: περὶ δὲ λίθων τὸν αὐτὸν τοῦτον λέγειν, τὸν παρὰ τοῖς Βοττιαίοις ἐν Θρᾴκῃ γινόμενον ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἐκθυμιᾶσθαι. ἐκεῖνος δ' ἵνα παρέχῃ γνοὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν διαμένοντας ἀφθάρτους κἂν σβέσαι τις πάλιν ἐπικεχειρήκασιν τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν. Locus plane conclamatus

cuique nihil opis afferre possumus: alii periculum faciant, quibus maior eruditionis, ingenii otiique copia, nos enim haec commentamur in aliis rebus agendis occupati.“ Bentl. Qui periculum postea fecerunt, Niclasius, Teucherus, Jacobsius, iis parum res cessit, ut docent conamina a Westermanno p. 100 indicata, et dum forte meliora subsidia inveniantur, conclamatus locus manebit, id quod equidem certe Callimachi causa non admodum moleste fero. nam quae post ἐκθυμιᾶσθαι, quo usque sana omnia, sequuntur foede corrupta, ea non iam Callimachi esse, sed Antigoni, ex indicativo ἐπικεχειρήκασι patere videtur.

42. „Antigon. CLXIX: *περὶ δὲ τούτων τῆς ἀκανθείσης εἶδος Ἀριστοτέλην φάσκειν περὶ τὴν Ἐρύθηναν εὑρίσκεσθαι διαποίκιλον τὴν χρόαν, ἐξ οὗ πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμων δὲ ὁ κιθαρῳδὸς εἶχε καὶ ἐπεδείκνυε πολλοῖς φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀρτοκλῆν δεδωρῆσθαι. εἶναι δὲ αὐτῶν τὴν ἀφὴν ἐν τῇ χρείᾳ σκληράν.* Et hic quoque locus a Meursio praetermissus tamquam insanabilis. nos aliqua, si non omnia, emendata dabimus. Pro *περὶ δὲ τούτων* lege *περὶ δὲ φυτῶν.* sic alibi *περὶ ποταμῶν καὶ κρηνῶν* (n. 7), *περὶ λιμνῶν* (n. 24), *περὶ πυρός* (n. 40), *περὶ ζώων* (n. 45). unde iam facile restitues (pro *τῆς ἀκανθείσης*) *τῆς ἀκάνθης εἶδος.*“ Bentl., qui nolim intactam reliquerit *Ἐρύθηναν* a nemine memoratam, ut ubi gentium quinam locus fuerit definire non liceat. sed facillime videtur qui notus locus sit restitui posse, modo *μερισμόν* recte instituas. nam pro *περὶ τὴν Εὐρύθηναν εὑρίσκεσθαι* legendum censemus *περὶ τὴν Ἐρύθην ἀνευρίσκεσθαι* coll. Stephan. Byz. p. 279, 8: *Ἐρύθεια, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ ὠκεανῷ —. λέγεται δὲ καὶ Ἐρύθη κατὰ συναλοιφήν, ὡς τὸ Ἀγάμμεια Ἀγάμμη κ. τ. λ.* Ceterum de Timone narrationem, in qua recte Niclasius videtur nomen *Ἀρτοκλῆν* transformasse in *Ἀριστοκλῆν* coll. Athenae. XIII p. 603 E, Antigonum ultro Callimacheis addidisse hic quoque puto docere indicativum *εἶχεν.*

43. „Antigon. CLXX: *περὶ δὲ Θεσπρωτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἄνθρακας ὀρύττεσθαι δυναμένους κάεσθαι Θεόπομπόν φησιν καταγράφειν.*“ Bentl. Rem teste non nominato significat etiam Plin. Nat. Hist. XXXVII 99.

44. „Antigon. CLXXI: *Φανίαν δὲ κατά τινας τόπους*

τῆς Λέσβου καὶ περὶ τῶν Νεανδρίδων τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμας, καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύνειν οὔτε κατατήκεσθαι. ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν καὶ ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν. Pro καθηγήσεις repone, si ita videtur, καθελκώσεις, et lege γίνεσθαι χρησίμας sublato καί. recte autem Meursius ἐν Πιτάνῃ pro ἐπὶ Τάνῃ.“ Bentl. Bentlei coniectura καθελκώσεις non magis verisimilis quam Niclasiana καθυγιάσεις, quibus expendi velim num meum hoc praestet inventum: τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων παθήσεις γένεσθαι ἄκη χρήσιμα. Praeterea Holsten. ad Steph. Byz. s. Νεάνδρεια recte emendavit Νεανδριέων. Ultima quae sunt de lateribus Pitanensibus, narrata etiam a Strab. XIII p. 614, Plin. Nat. Hist. XXXV 171, Vitruv. II 3, non Callimachi, sed Antigoni videntur.

45. „Antigon. CLXXII: περὶ δὲ τῶν Κώων Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδείᾳ τῇ νήσῳ φησὶν ἱστορεῖν, τοὺς ἐρωδιοὺς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων, ὅταν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους, οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους ἐνδύνειν καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. λέγεσθαι δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν. τῶν ὀρνέων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων. Pro περὶ τῶν Κώων recte Meursius ζώων, et pro Μήδων idem bene Ἑλλήνων ex Aristotele (Mirab. Ausc. LXXIX), Plinio (Nat. Hist. X 127), aliis.“ Bentl. Adde Aelian. Hist. Anim. I 1 et Antonin. Liberal. XXXVII.

46. „Antigon. CLXXIII: τοὺς δὲ περὶ τὸν Ἀδρίαν ἐνοικοῦντας Ἐνετοὺς Θεόπομπον φάσκειν κατὰ τὸν σπόρου καιρὸν τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα, ταῦτα δ' εἶναι ψαιστὰ καὶ μάζας. προσθέντας δὲ τοὺς ταῦτα κομίζοντας ἀποχωρεῖν, τῶν δὲ ὀρνέων τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις μένειν τῆς χώρας συνηθροισμένον, δύο δ' ἢ τρεῖς πρὸς πάντας καὶ καταμαθόντας ἀφίπτασθαι πάλιν καθαπερεί τινας πρέσβεις ἢ κατασκόπους. ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆ * * *. Recte legit Xylander: προθέντας δὲ τούς et δύο ἢ τρεῖς προσπτάντας, ut constat ex eius versione. Porro sic suppleri potest hic locus ex Aristotele de Admirandis (119): ἐὰν μὲν οὖν (τὸ πλῆθος τῶν κολοιῶν) γεύσωνται τῶν δώρων, οὐχ ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ οἴδασιν οἱ Ἐνετοί, ὅτι

ἔσονται ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δὲ μὴ γεύσωνται, ὡσεὶ πολεμίων ἔφοδον αὐτοῖς γινομένην οὕτω προσδοκῶσιν." Bentl., qui non video cur in Antigoni narratione lacunam explere ex Pseudoarist. Mirab. Ausc. 119 maluerit quam ex Aelian. Hist. An. VII 16, qui tametsi in summa re consentiunt, Aelianus tamen et ipse ut Callimachus Theopompum testem citat et ad eum proxime accedit Apostol. Synag. Paroem. Cent. I n. 38 p. 249 Leutsch. (coll. Arsen. p. 22 seq. Walz.). Certe non intelligo, cur *οἴδασι* Callimacho dare ex Pseudoaristotele, non *ἴσασι* ex Aeliano et Apostolio Bentl. voluerit. Atque idem Aelianus firmat etiam *προθέντας*, pro quo antea *προσθέντας* scriptum erat, *προσπτάντες* autem vel codex Palatinus habet.

47. „Plin. Nat. Hist. XXXI, 9: Idem (ut a calculo liberentur) contingit in Velino lacu potantibus, item in Syriae fonte iuxta Taurum montem auctor est M. Varro, et in Phrygiae Gallo flumine Callimachus. sed ibi in potando necessarius modus, ne lymphatos agat. Haec referenda ad librum Callimachi *περὶ Θαυμασίων*." Bentl., qui praeterea fortasse huc revocare debebat locum de psalacantha, quem posuit inter fragm. *Πινάκων* 100d n. 6. Praeterea autem nos huc revocamus

48. Aelian. Hist. An. IX 27: *Καλλίμαχος ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ἄδει δένδρον τι φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμῖλον, ᾧ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν εἶτα ἀποθνήσκειν,* — quod Bentleius non diversum putabat a frag. 228. sed vide quae ibi disputabimus.

XXXI. *Πρὸς Πραξιφάνην*

librum non ex Suidae tabula, sed ex uno novimus grammatico anonymo, cui ut fidem habere non dubitamus, ita non tantum debemus quantum satis sit ad libri certam imaginem animo concipiendam. Et primum Bentleium audiamus:

100g.

„Scriptor incert. in vit. Arati (ap. Buhl. Vol. I p. 4 sive ap. Westermann. in Biograph. p. 54): *μέμνηται γοῦν αὐτοῦ (Ἀράτου) καὶ Καλλίμαχος ὡς πρεσβυτέρου οὐ μόνον ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Πραξιφάνην, πάνυ ἐπαινῶν αὐτὸν ὡς πολυμαθῆ καὶ ἄριστον*

ποιητήν." Haec Bentleius, cuius verbis addi debet quem post eius tempora primus Ruhnkenius in editione Ernesti p. 590 seq. e codice Barocciano evulgavit, post eum alii ediderunt (Buhl. l. l. p. 444 et Westerm. l. l. p. 57 sq.) in alia Arati vita locus hic p. 58, 24 Westerm.: ἐγένετο δὲ (Ἄρατος) σφόδρα πολυγράμματος ἀνήρ, ὡς μαρτυρεῖ Καλλίμαχος, nam haec quin ex eodem πρὸς Πραξιφάνην libro deprompta sint non videtur dubitari posse. Ergo Callimachus ibi Aratum, quem Epigrammate quoque XXIX celebravit, non solum πολυμαθῆ et ἄριστον ποιητήν, sed etiam πολυγράμματον vocabat. At ultra haec quae tendunt, coniecturae sunt omnes, quarum eam quidem facile concedimus esse admodum probabilem, cogitari debere de eo Praxiphane, quem nonnulli primum fuisse appellatum grammaticum et in grammaticis vel criticis quaestionibus idoneum testem esse putabant (cf. Classen. de gramm. graec. primord. p. 8 et p. 71, quamquam de hominis virtute longe aliter iudicat Mein. ad Sophocl. Oed. Col. p. 211). sed quod his annectit Prellerus in Dissert. de Praxiphan. p. 7 (in Opuscul. p. 96 seq.), Callimachum edidisse librum adversus Praxiphanem inscriptum, quo de historia poetarum quae ab hoc tradita erant adnotationibus suis auxisse atque castigasse videatur, id vacillat totum. ac ne hoc quidem constat, de pluribusne scriptoribus praeter Aratum Callimachus in eo libro disputaverit et Praxiphanem utrum adversarium aggressus sit an (ut Hecker. Com. Callim. p. 68 statuit) amicum ornare libro misso voluerit. nam πρὸς Πραξιφάνην utrumque significare potest. ut autem ad Praxiphanem de Arato poeta Callimachum scripsisse non absimile vero videatur, moneo ipsum Praxiphanem περὶ ποιημάτων libros edidisse, si quidem recte, ut puto, Philodemi περὶ ποιημάτων verba in Volum. Herculanens. Oxon. II Duebnerus in epistola, quam Philologis Gothae conventum agentibus scripsit Paris. 1840, ita explevit et emendavit p. 13: Πρα[ξ]ιφάνης δ' ἕτερα μέν τινα [λ]έγει περὶ τῆς ἀρετῆς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ποιη[μά]των· ἐν δ', ἐνίοτε καὶ π[ραγ]μάτων ὄντων καὶ λέ[ξεως], κενὸν εἶναι ἀ[ρετῆς τὸ γράμμα].

Huic libro si non proximum, at certe vicinum locum in integra librorum Callimacheorum tabula Suidiana obtinuisse probabile est

XXXII. Ὕμνους,

cui titulo adiectum fuisse aliquem numerum putamus. is autem num senarium excesserit frustra quaerimus, quantumvis sit ad literas Callimacheas emolumenti. nam praeter sex quos superstites habemus hymnos alios poetam scripsisse nimia largitione statuere doctos viros video. velut hymnum in Herculem Callimachum fecisse persuasum habebant Hemsterhusius ad frag. 120, Ruhnken. ad fr. 275, Meinekius Vind. Strab. p. 247. porro ex hymno aliquo in Martem aliunde quidem ignoto Buttmannus ad schol. Hom. Od. III 380 et Schneidew. in Exercit. crit. cap. IV p. 16 petitum putabant frag. 503, quod potius hymno deperdito in Minervam a Palladis Lavacro diverso ascribendum esse Hecker. Com. Call. p. 150 censebat. tum hymnum Callimachi in Bacchum fuisse Rankius ad Hesiod. Scut. 91 sibi persuasit propter fragm. 175. postremo Callimachi hymnum in Dioscuros olim extitisse suspicabatur Ahrens. de Dial. Dor. p. 263 n. 40. Qui si nihil aliud sibi voluerunt nisi hoc, Callimachum deorum illorum laudes cecinisse, quis tandem obloquatur? sed si hoc ita factum esse contendunt, ut laudes illae solum fuerint carminis argumentum idque eadem ratione pertractatum sit qua in Hymnis proprie dictis poeta usus est, profecto non video cur ad Hymnos referenda sint quae alii carminum generi aeque conveniant, velut Aetiis. ac plus tribuendum censeo veterum scriptorum silentio, qui alium hymnum non citant, quam recentiorum virorum coniecturis. quamquam per se non incredibile esse, poetam nostrum alios quoque hymnos in sacrificantium usum scripsisse non negaverim. constat enim Ptolemaeos reges, Philadelphum maxime (cf. schol. ad Hym. in Cer. 1), operam dedisse, ut veterum Graecorum religiones in Aegyptum adveherentur, Graeciaeque ritus sacros in nova quoque patria summo exhibito splendore celebrasse, quam in rem etiam Callimachi ingenio et arte uti eos voluisse qui hymnos sacros sibi scriberet, et per se credibile est et apparet ex iis quae supersunt poetae hymnis, nisi quod Lavacrum Palladis, quod totum agi Argis in Graecia fingitur, non tam Ptolemaeorum iussu quam Argivorum precibus compositum a poeta videtur (cf. ad fragm. 146). Diversis autem temporibus, ut res ferebat, hymni scripti sunt, ut

hymnus in Jovem editus est Philadelpho regnare incipiente, hymnus in Apollinem autem ultimis eiusdem regis temporibus, quod docte demonstrat Otto Richterus in Programm. Guben. 1871 (de hymni in Delum temporibus cf. Droysenii Hellenism. II p. 277 not. 12 coll. Dilthey de Cydipp. p. 120. de reliquis hymnis non aeque certo constat). sed postea in unum corpus hymnos collectos fuisse ab ipso fortasse poeta eo patet, quod nisi collecti fuissent, Marianus Anastasii temporibus non hymnorum *μετάφρασιν* facere potuisset (cf. Suid. II 1 p. 697). etiam ad hymnos num eiusdem Suidae memoria spectet, I 1 p. 813 (coll. Eudoc. p. 64), Astyagen grammaticum *εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα* fecisse, aut II 1 p. 983, Nicanorem *περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ* scripsisse, certo dici nequit.

Tandem perventum est ad

XXXIII. ʽΥπομνήματα,

quem librum tametsi et ipsum Suidas in tabula omisit, satis tamen aliorum testimoniis firmatum habemus. Inter quos testes quum Athenaeus III p. 95 F seq. aliquid dicat *μαρτυρεῖν Καλλίμαχον ἢ Ζηνόδοτον ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν*, Duentzerus de Zenodoti stud. Homer. p. 29 et Ernestus Koepke in erudita de hypomnematis graecis disputatione (Berolin. 1842) p. 12 Athenaeum dubitasse putabant Callimachusne an Zenodotus libri auctor esset. Nobis tamen paulo aliter visum. reputanti enim mihi Athenaeum X p. 412 A usurpasse Zenodotum *ἐν δευτέρῳ Ἐπιτομῶν* et nec ipsum alibi nec alium quemquam integra *ʽΥπομνήματα* Zenodoti novisse, ita potius statuendum videtur, *ὑπομνήματα* a Callimacho edita Zenodotum in brevem aliquam summam redegisse, in eandemque sententiam interpretor verba scholiastae Eurip. in Rhes. 28: *ἔνιοι δέ εἰσιν, οἵ καὶ παρὰ τὴν αὐτὴν (Εὐρώπην) ὠνομάσθαί (φασιν) τὴν ἤπειρον, καθάπερ καὶ Καλλίμαχος, Ζηνόδοτος δὲ ἐξ αὐτοῦ.* Id quum iam olim coniecissem in Neue Jenaer Literaturzeit. 1848 p. 873, Carolus Dilthey in Anal. Callim. p. 10 noluit me dixisse Callimacheorum hypomnematon Zenodoti librum fuisse epitomam, hac contra me usus argumentandi ratione: n a m h a e c e x c e r p t a (Zenodoti)

quae iterum excerperentur parum hercle apta fuerunt. perinde quasi ego bis esse hic epitomatorem grassatum contenderim. Sed Diltheyo probabilius videtur, Zenodotum in suis commentariis, qui *Ἐπιτομαί* vocati sint, non Callimachum solum, sed alios quoque auctores excerpsisse, singulisque hypomnematon articulis auctorum mentionem praeposuisse. In cuius sententiam tametsi concedo non minus recte quam in nostram intelligi posse et Athenaei l. l. verba (*Καλλίμαχος ἢ Ζηνόδοτος*) et scholiastae Euripidei (*Καλλίμαχος, Ζηνόδοτος δὲ ἐξ αὐτοῦ*), tamen Diltheyi causa magnopere optandum erat, ut aliquem alium praeter Callimachum scriptorem allatum haberemus qui eodem modo cum Zenodoto contenderetur. nunc autem quum unus solus Callimachus isque bis ita nominetur, quidni veri similius sit, nova non proposita cum Diltheyo coniectura statuere alium omnino non fuisse praeter Callimachum quem Zenodotus excerpserit? quo concesso nihil profecto relinquitur nisi ut Zenodotum eo quo dixi modo Callimachi *Ὑπομνήματα* epitomavisse putemus. At Diltheyus etiam longius progressus est. nam quum in Athenaei loco III p. 95 F (n. 1) nullam causam se videre dicat, cur Callimachi testimonium de subus Veneri ab Argivis immolari solitis *Ὑπομνημάτων* potissimum reliquiis interponatur, *ἱστορικῶν ὑπομνημάτων* memoriam ibi a Callimacho arcet (quae ex aliquo alio libro afferri potuerit), sed ad solum Zenodotum revocat. qua in re levem quandam miror viri docti inconstantiam, ut qui paulo ante secundum Athenae. X p. 412 A Zenodoti libro inscriptum fuisse dicat *Ἐπιτομαί*, nunc autem *ἱστορικὰ ὑπομνήματα* eius libri titulum agnoscat. quamquam si ad utrumque scriptorem spectare hunc titulum Athenaeus voluit, non est profecto vituperandus, quoniam utriusque operi convenit. nam Zenodoti opus etsi *Ἐπιτομή* fuit, hypomnema tamen esse non desiit. Nibil igitur causae allatum video cur meae me poeniteat coniecturae olim propositae, Zenodotum (quem non posse Ephesium illum intelligi cum Wolf. in Prolegom. p. CCXV et Koepk. de Hypomn. p. 12, per se patet, sed intelligendus est aut Alexandrinus aliquis recentior, ut putat Duentzer. de Zenod. stud. Hom. p. 28, aut, quod ego olim commendavi l. l., Zenodotus Mallotes) *τῶν Ὑπομνημάτων* Callimachi epitomen fecisse, cui coniecturae tantum tribuo,

ut vel ex Zenodotea epitome de libri Callimachei ratione coniecturam facere audeam. De illa enim quum haec legamus ap. Athenae. X p. 412 A: *Ζηνόδοτος δὲ ἐν δευτέρῳ τῶν Ἐπιτομῶν*, quibus verbis addita est fabula de Hercule et Lepreo, non solum hanc Zenodotum debere puto Callimacho, sed apud hunc quoque narrationem libro secundo *Ὑπομνημάτων* intextam fuisse persuasum habeo. atque ista quidem res ad veterum fabulas pertinet, quas etiam alibi in *Ὑπομνήμασι* Callimachus attigisse videtur, ut certe factum n. 4. contra quod apud Athenae. III p. 95 F seq. (n. 1) de subus Veneri etiamnum immolari solitis traditur, id historicum est ut alibi in eo libro tractatae res, et quum in *ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν* locum habuisse narretur, etsi alibi libri titulus est simplex *ὑπομνήματα*, pronum est suspicari Callimachi opus simplicem habuisse titulum *ὑπομνήματα*, sed eius libri duas fuisse partes, priorem (cf. ad n. 5) historicas res complectentem, cui proprium titulum *ἱστορικῶν ὑπομνημάτων* ipse Callimachus praeposuisse videtur (ut praeter aliorum multorum fuerunt etiam Euphorionis *ὑπομνήματα ἱστορικά* cf. Mein. Anal. Alex. p. 26 seq. et Koepk. l. l.), alteram mythos referentem, cui si *μυθικὰ ὑπομνήματα* praescriptum titulum fuisse conicio, saltem hoc habeo commendationis, quod Silenum quoque Chium *μυθικὰ ὑπομνήματα* scripsisse scimus e schol. Hom. Od. I 75 (coll. Eustath. ad Od. p. 1871, 21), Eudoc. Violar. p. 312 et 349, Tzetz. ad Lycophr. 786), ubi Ulixis nominis rationem exponebat. Ceterum Callimachi hunc librum Athenaeus quidem non videtur nisi ex Zenodoti epitome cognovisse, qua tamen non puto effectum fuisse ut grandius Callimachi opus interiret, quod lexicographis et scholiographis quidem, certe vetustioribus illis unde Harpocration, scholiasta Apollonii Rhodii etc. hauriebant, ad manus etiamtum fuisse existimo integrum. Sed iam satis sit coniecturarum. nunc fragmenta huius libri videamus.

100[b].

1. „Athen. III p. 95 F seq.: *ὅτι δ' ὄντως Ἀφροδίτῃ ὗς θύεται μαρτυρεῖ Καλλίμαχος ἢ Ζηνόδοτος ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι γράφων ὧδε· Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗν θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστήρια.*" Bentl. Hoc modo veterem

aliquem errorem suum tacite Callimachus correxit. cf. ad fr. 82 extr. — De re cf. Bernhardy. ad Dionys. Perieg. p. 760 seq.

2. „Harpocrat. s. Ἀκή (p. 9, 15 Bekk.): Ἀκή· πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ —, ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι· Δημήτριος δὲ ἰδίως τὴν ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος πρότερον Ἀκὴν ὠνομάσθαι φησίν." Bentl. Cf. Stephan. Byz. p. 538, 7: Πτολεμαΐς, πόλις Φοινίκης· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀκὴ ἀπὸ τῆς ἰάσεως τοῦ γενομένου δήγματος Ἡρακλεῖ ὑπὸ ὄφεως.

3. „Schol. Apollon. Rhod. I 1116: Ἀπολλόδωρος δέ φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ· ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν." Bentl. Rem Callimachus attigit etiam in Hecal. cap. VII. cf. fr. 45.

4. „Eustath. ad Hom. Odyss. p. 1714, 43: ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπιρρεπὴς ὁ μῦθος εἰς τὰ κυνώδη φάσματα, ὃς καὶ τὴν Ἑκάβην ἀπεκύνωσε. καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ κυνὸς κεφαλὴν ἔχουσαν πλάττει. καὶ Καλλίμαχος οὖν ἐν Ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ υἱῷ Καΰστρου, ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτ' αὖθις ἐλεήσασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον, καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι, τὴν δὲ θεὸν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον Ἑκάτην ὀνομάσαι." Bentl. Caystrum eiusque filium Ephesum memorat Pausan. VII 2, 7, sed de huius uxore eiusque fatis nihil aliunde constare puto. Cur autem fr. 82[d] cum hoc Ὑπομνημάτων fragmento iungendum censeat Dilthey Anal. Alex. p. 8, idoneam causam non video. Hecaten denuo memorasse in Ὑπομνήμασι Callimachum puto fr. 556.

His fragmentis quae Bentleius collegit addimus novum hoc, non sine aliqua dubitatione tamen:

5. Schol. Genev. ad Theocrit. XVII 98: περὶ τοῦ Νείλου Καλλίμαχος ἐν ἑνί που τῶν Ὑπομνημάτων φησὶν εἰρηκέναι τινάς, Μιλησίους κτίσαντας τὴν Ναύκρατιν προσαγορεῦσαι τὸν κατ' Αἴγυπτον ποταμὸν Νεῖλον ἀπὸ τοῦ κτιστοῦ Νείλεω θεμένους τὴν προσηγορίαν. Pro Καλλίμαχος in codice siglum aliquod legitur paulo obscurius, quod primus edi-

tor intelligi posse putat *Κλείταρχος* vel *Κλέανδρος* vel *Καλλισθένης*, sed Ahrens. II p. 552 non dubitavit Callimachum agnoscere, cuius *Ὑπομνήματα* nota sint. quae speciosa sane coniectura mihi certe est, qui idem Callimachi opus a scholiasta Theocriti etiam ad II 12 (fr. 556) et ad XIII 25 (fr. 381) adhibitum non sine causa statuere mihi videar. Ceterum scholiasta si vere scripsit *ἐν ἑνί που τῶν ὑπομνημάτων*, ille *ἐν ἑνί* posuit pro *ἔν τινι* (cf. ad fr. 100 F n. 40). sed quaeri tamen potest scripseritne potius *ἐν πρώτῳ που τῶν Ὑπομνημάτων*. nam priorem libri partem historias complexam fuisse supra obtinuimus. — Praeterea non dubitamus, quin propter rationem, quam inter Callimachum et Zenodotum intercessisse antea diximus, iure huc rettulerimus quae sub Zenodoti nomine leguntur:

6. Athenae. X p. 412 A: *Ζηνόδοτος δ' ἐν δευτέρῳ Ἐπιτομῶν Καύκωνός φησι τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυδαμείας τῆς Φόρβαντος γενέσθαι τὸν Λεπρέα, ὃν τὸν Ἡρακλέα κελεῦσαι δεθῆναι, ὅτε Αὐγέαν τὸν μισθὸν ἀπῄτει. Ἡρακλῆς δὲ ἐκτελέσας τοὺς ἄθλους ἔρχεται ἐπὶ Καύκωνος καὶ δεηθείσης Ἀστυδαμείας διαλύεται πρὸς τὸν Λεπρέα. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Λεπρεὺς Ἡρακλεῖ ἐρίζει δίσκῳ καὶ ὕδατος ἀντλήσει καὶ ὅστις ἀναλώσει θᾶττον ταῦρον, καὶ λείπεται πάντα. εἶτα θωρηχθεὶς προκαλεῖται Ἡρακλέα καὶ θνήσκει ἐν τῇ μάχῃ.* ubi narrationis tenor postulare videtur, ut verba *ἐκτελέσας τοὺς ἄθλους* transponantur post *ἀπῄτει*, tum autem pergatur: *Ἡρακλῆς δὲ ἔρχεται κ. τ. λ.* — Ob eundem autem Zenodoti cum Callimacho nexum sine ulla haesitatione huc revocari poterat frag. 558, et praeterea plura sunt incertae sedis fragmenta, quae maiore probabilitate statuas *Ὑπομνήμασιν* quam alii libro olim inserta fuisse: frag. 371. 373. 376. 381. 401. 403. 415. 416. 457. 556. 558. 559. 560. 561. Atque etiam ex fragmentis quae ad Ibin Bentleius et alii referebant, unum et alterum fortasse pertinet ad *Ὑπομνήματα*. Sed quod de Gaudo quoque, Corcyra et Scheria Callimachum ibi egisse statuunt Bernhardy et Naeke (cf. ad frag. 38 extr.), minus mihi quidem probabile. —

Atque hi quidem quos novimus a Callimacho editi libri fuerunt, unde quae sumpta esse fragmenta certo testimonio constabat, Bentleio duce huic disputationi interposuimus. nunc

eodem duce Callimachi fragmenta ea afferemus quae unde petita sint non constat scriptorum testimonio.

101.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

„Schol. Aristoph. Acharn. 144: ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις οὕτως· ὁ δεῖνα καλός· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε κ. τ. λ., ubi notandum φύλλοισι, quam lectionem tutatur ipse scholiastes. si enim apud hunc quoque legeris δένδροις ἢ φλοιοῖς, bis eandem rem dixeris. idem quippe est inscribere arboribus ac corticibus. Bona tamen grammatici huius venia liceat nobis restituere φλοιοῖσι (quod scribebant φλυοῖσι) pro φύλλοισι. Quis enim amator adeo insulsus, ut amatae nomen perituris foliis inscribat? Foliis tantum ne nomina manda, ne turbata volent rapidis ludibria ventis, Aeneae sunt preces ad Sibyllam (Vergil. Aen. VI 74). contra quae corticibus incisa sunt nomina tam diu mansura sunt quam ipsae arbores. Certum est in silvis, inter spelaea ferarum malle pati tenerisque meos incidere amores arboribus. crescent illae, crescetis amores (Vergil. Eclog. X 53). Lucianus in Ἔρωτες (cap. XVI): ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Glauci epigr. in Anthol. libr. I (Anthol. Palat. IX 341, 3): ναί, ναί, Πὰν συρικτά, καὶ εἰς αἴγειρον ἐκείναν σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμ' ἐκόλαψε λέγειν." Bentl. Addere Bentleius, qui ex Cydippe (cf. p. 103) hoc fragmentum petitum esse intellexit, Theocrit. XVIII 47 poterat: γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, nec debebat dubitare, quin etiam scholiasta φλοιοῖς et in fragmento dederit et in suis ipsius verbis scripserit, in quibus quod δένδροις negotium Bentleio facessivit, mihi non dubium est quin id corruptum sit, etsi legitur etiam apud Suid. II 1 p. 53 et 1061 una quidem voce auctiorem: ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις δένδρων. mirum enim esset nisi θύρας quoque cum ipso Aristophane

Vesp. 98 (cf. ibi schol.) memoravisset. itaque veterem grammaticum, cuius copiis schol. Aristoph. cum Suida sua debent, sic scripsisse puto: — γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ θ ύ ρ α ι ς ἢ φλοιοῖς δ έ ν δ ρ ω ν. Quod autem maximum est, φλοιοῖσι Callimacho aperte vindicat Aristaenet. I 10. is enim, quod saepe fecit in ea epistola, Callimachi verba in usum suum convertit dum scribit: εἴθε, ὦ δένδρα, καὶ νοῦς ὑμῖν γένοιτο καὶ φωνή, ὅπως ἂν εἴπητε μόνον „Κυδίππη καλή“; ἢ γ ο ῦ ν τ ο σ α ῦ τ α κ α τ ὰ τ ῶ ν φ λ ο ι ῶ ν ἐ γ κ ε κ ο λ α μ μ έ ν α φ έ ρ ο ι τ ε γ ρ ά μ μ α τ α, ὅ σ α τ ὴ ν Κ υ δ ί π π η ν ἐ π ο ν ο μ ά ζ ε ι κ α λ ή ν, quem locum primus huic fragmento admovit Pierson. Verisimil. p. 99. Jure igitur Bentleianum placuit omnibus praeter Bergk. Anth. lyr. II n. 29, qui et ipse tamen I n. 27 φλοιοῖς probabat, sed qui φύλλοισι defenderet in Callimacho unus tantum inventus est Carolus Dilthey, vir multis alioquin nominibus mihi laudandus, de Cydipp. p. 82, qui multo convenientius et pulcrius fingi dicit cupiisse Acontium (nam hunc illa dixisse certissimum est), ut singulis f o l i i s illa inscripta legerentur. Cui ne hoc opponam, temerarium esse si quis statuere velit, Aristaenetum (quem et ipsum scripsisse φλοιοῖς concedit) Callimacheae sententiae consulto substituisse aliam, neve hoc moneam, voci φύλλοις parum convenire verbum κόπτειν, — quis neget, id si dicere voluisset poeta, aliquanto eum aliter loquuturum et prae voce γράμματα potius elaturum fuisse φύλλα, velut in hunc fere modum: φύλλα ὅ σ α φ ο ρ ε ῖ τ ε, ἐγκεκομμένοις γράμμασι π ά ν τ α ἐ ρ ο ῖ ε ν „Κυδίππην καλήν“. Quod autem ad convellendum φλοιοῖσι etiam hoc addit: t a m v u l g a r e h o c e r a t (ut corticibus nomina Graeci inscriberent) e t c u i v i s f a c t u f a c i l e, u t t u o i u r e q u a e r a s: c u r t a n d e m A c o n t i u s, s i C y d i p p a e n o m e n a r b o r u m c o r t i c i b u s i n s c u l p t u m l e g i v o l u i t, n o n i n s c u l p s i t i p s e? — vereor ne Buttmanni verbis, Mytholog. II p. 126, in errorem inductus Callimachi mentem parum assequutus sit, qui sine dubio hoc sibi voluit: i n c o r t i c i b u s i a c i s a s l i t e r a s t o t *modo* f e r a t i s, q u o t C y d i p p a m d i c u n t p u l c h r a m, quo vetat ne alius cuiusquam pulchri hominis inscriptio in corticibus legatur praeter Cydippae omnesque iubet arbores unam celebrare Cydippam. Itaque persuasum habeo, gravissimum Bentleianae emendationi φλοιοῖσι

pondus accedere ex verbis Aristaeneti, unde certe sententiam quoque, quae Callimachi fragmento praecedebat, cognoscimus hanc: utinam mentem atque linguam habeatis, o arbores, ut solum dicatis: *Κυδίππη καλή*, cuius sententiae quum verba restitui nequeant, id tamen inde perspicitur, ad *φέροιτε* intelligendum esse *ὦ δένδρα*, id quod vel sine Aristaeneto facile pro se quisque intelligat, tum *ἀλλά* esse ut *certe*. Praeterea Aristaenetus firmat etiam *φέροιτε*, a scholiasta quoque suppeditatum, cui cur Bentleius tacite substituerit *φορεῖτε* nec ipse dixit, nec ego video quo modo sententiae ab Aristaeneto indicatae conveniat. Sed quod etiam *φλοιοῖς κεκολαμμένα* ex Aristaeneto Pierson. l. l. reducere malebat pro *φλοιοῖσι κεκομμένα*, postea ipse hoc improbavit (cf. Valcken. Eleg. p. 211), etsi aliis placere non desiit ut Bergk. Anth. lyr. II p. 145 n. 29, iniuria. nam *ἐγκολάπτειν* quum hac in re verbum sit fere proprium (cf. Unger. in Bergk. Diar. 1845 p. 408), quidni putemus, Aristaenetum quidem solito more, quo Callimachi sententiam non immutavit, loqui voluisse, Callimachum autem praetulisse minus tritam aliquam vocem? Postremo *ἐρέουσι* pro praesenti tempore esse et significare dicunt, iam diximus ad fragm. 67, et agnoscit hoc etiam Aristaenetus *ἐπονομάζει* vertens, etsi id Cobetus in Mnemos. IX p. 152 *ἐπονομάσει* corrigi iubet nescio an contra scriptoris mentem. — Ubi in Aetiorum libro tertio locum fragmentum habuerit supra indicavimus p. 103. Diltheyo est n. XII, Rauchio in Aet. n. 73.

102.

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

„Schol. Aristoph. Pac. 1244: *κότταβος Ἀθήναιος ἐν τῷ ιε΄ φησίν, ὅτι Σικελική τις ἐστὶ παιδιὰ πρώτων εὑρόντων Σικελῶν, — ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ᾽ αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοττάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς ἐν Λίνῳ καὶ Καλλίμαχος· πολλοὶ δὲ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε οἰνοπότῃσι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.* Sic editio Frobenii, sed Aldina: *οἰνοπότη Σικελάς*, quae emendanda sunt ex Athen. XV p. 668 B: *καὶ Καλλίμαχος δέ φησι· πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε οἰνοπόται Σικελὰς*

ἐκ κυλίκων λάταγας. Animadverte errorem Casauboni et aliorum, qui *ἀκόντιον* hic iaculum sive humorem eiaculatum interpretantur. scribendum enim *Ἀκόντιον.* qui Acontius erat amator Cydippae, ut ex Epistolis Ovidii (XX et XXI) vel pueris notissimum. Multi, inquit, qui ephebum Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis, ut augurarentur, an unquam voti compotes futuri essent. quare sine dubio hoc fragmentum ad Cydippen poema referri oportet." Bentl. In Cydippe locum suum fragmento assignavi p. 102, secundum Dilthey. l. l. p. 35 seq. cf. Valcken. Eleg. Call. p. 213, Rauch. n. 69, Bergk. I n. 25 = II n. 27. Bentleius autem addere etiam hoc debebat, eundem Athenae. paulo post XV p. 668 E dicere: *οὐκ ἀπεικότως οὖν οὐδ' ὁ Καλλίμαχος Σικελὴν τὴν λάταγα προσηγόρευσε.*

103.

Καί μιν Ἀλητιάδαι πουλὺ γεγειότερον
τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα
θήσουσιν νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος,
ζήλῳ τῶν Νεμέηθε, πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

„Plutarch. Symp. V 3: *ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγώνων (τῶν Ἰσθμιακῶν) πάτριον, ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον· εἶτα μέντοι χρόνῳ πάλιν ἀνακτησαμένη τὸ πάτριον γέρας ἡ πίτυς ἀνθεῖ τῇ τιμῇ. Ἐγὼ οὖν ἀνεπειθόμην καὶ προσεῖχον, ὥστε καὶ τῶν μαρτυρίων ἐκμαθεῖν πολλὰ καὶ μνημονεύειν· Εὐφορίωνα μὲν οὕτω πως περὶ Μελικέρτου λέγοντα·* [Mein. Anal. Alex. p. 80] —, *Καλλίμαχον δὲ μᾶλλον διασαφοῦντα· λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τοῦ σελίνου· καί μιν Ἀλητίδαι κ. τ. λ.* Pro *Ἀλητίδαι* legendum *Ἀλητιάδαι*, hoc est Corinthii, ab Alete notissimo illo Corinthi rege et conditore. unde Pindarus eos appellat Aletae filios, Olymp. XIII 14 *ὔμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα*, ubi scholiastes: *παῖδας Ἀλήτου τοὺς Κορινθίους λέγει ὡς αὐτοῦ ἀπογόνους.* Recte autem *γεγειότερον.* Suidas (II 1 p. 1076): *γέγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι.* Etym. Magn.: *γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶν ἦρ' ὅτι, τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος· καί, ἦχεῖ γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε.*

ubi illud non praetermittendum: ex Hecataeo, qui historias scripsit oratione pedestri, minime petita esse ista testimonia, quippe quae fragmenta sunt versuum [fr. Callim. 252]. legendum itaque: *γέγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ. καὶ Καλλίμαχος* (scriptum erat compendiose *καλῳ*) *ἦ ῥ' ὅτι τῶς ὁ γέγειος ἔχει λόγος — καί· ἧχι γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε* —. Quae coniectura inde firmatur, quod eandem vocem hic usurpat Callimachus: *πουλὺ γεγειότερον*. Porro apud Plutarchum in versu postremo legitur *ἡ* casu dativo et *Ἐφύρῃ* recto. sed vicissim emendandum est *ἡ* recto et *Ἐφύρῃ* dativo. *Ἡ πίτυς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ ἀγωνιστάς.* sic in Pallad. Lavacr. 18: *οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,* ubi vide quae adnotavimus. Ephyre hic est Corinthus, Corinthii autem erant Isthmiorum *δικασταὶ καὶ ἀθλοθέται*, ut Olympiorum Elei.“ Bentl. Verissimae sunt Bentlei emendationes, quamquam *Ἀλητίδαι* tenet etiam qui et ipse ad Callimachi hunc locum respicere videtur Etym. Magn. p. 61, 51 (coll. Et. Gud. p. 34, 44 et quae huic adiecta sunt p. 618, 21 ex Orione excerpta): *Ἀλήτης ὁ Ἡρακλέους ἀπόγονος, ὁ τῆς Κορίνθου βασιλεύς, υἱὸς δὲ Ἱππότου, ἀφ' οὗ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ἀλητίδαι.* nam quod metrum flagitat etiam grammatica ratio non deserit, cf. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 479 et 503. In secundo autem versu Bentleius nollem intactum reliquisset *Αἰγειῶνι*. Poseidon enim (nam alius intelligi nequit deus) *Αἰγαίων* dicitur, cuius cognominis sat multa exempla extant (cf. Schoemann. ad Aeschyl. Prom. p. 105, ubi adde Lycophr. 135 cum schol., Philostrat. vit. Apollon. IV 6 et Eudoc. Viol. p. 29, quae ex schol. Apoll. Rhod. I 1165 hausit: *Αἰγαίων ὁ Ποσειδῶν*), etsi *Αἰγαίων* multo saepius unum de Centimanis significat, saepe etiam mare Aegaeum (cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 333), sed nunquam quantum scio Helium, quod affirmat Etym. Magn. p. 28, 2. Et *Αἰγαίων* firmat eiusdem dei sive nomen sive cognomen *Αἰγαῖος* (cf. Pherecyd. apud schol. Apollon. Rhod. I 831, Strab. IX p. 405, Sophocl. ap. Herodian. Monad. p. 28, 19 Lehrs. coll. Etym. M. p. 546, 47), quae eadem lege variant atque *Ὕβλος* et *Ὕβλων* (Steph. Byz. p. 439, 10 et p. 645, 12), *Ἀνταῖος* (*Ἀνταιούπολις*) et *Ἀνταίων* (Steph. Byz. p. 97, 14), cui normae cum *Καδμεῖος Καδμείων*, *Ἀργεῖος Ἀργείων* ipsum nostrum *Αἰγαῖος Αἰγαίων* subicit Choerobosc. Dictat. p. 72, 11

(Herod. II p. 725 Lentz.), sive Posidonem sive mare (Steph. Byz. p. 38, 5) intellexit. Contra *Αἰγειῶνα* quo modo defendam non exputo. Atque *Αἰγαίων* primus hic legit Bachmann. ad Lycophr. 135, tum etiam Welcker., Goetterlehre II p. 879, item commendavit vir doctus in Thesaur. Paris. Vol. I p. 893 A et quamquam dubitanter Hecker. Comm. Call. p. 111 *Αἰγαιῶνα* scribens parum recte, nam *Αἰγαίων* postulat Theognost. Can. p. 29, 1 (Herodian. I p. 21, 19). vulgatum tamen *Αἰγειῶνα* cum Bentleio custodiverunt Bergk. Anal. lyr. I n. 73 = II n. 76 et Rauch. de Aet. n. 90. — Versu tertio *νίκης* — *Ἰσθμιάδος* respicere videtur Stephan. Byz. p. 338, 12: *Κορίνθου Ἰσθμός, ἐν ᾗ Ἴσθμος Ποσειδῶν. καὶ νίκη Ἰσθμιάς.* — Versu quarto Meinekio in Fleckeisen. Annal. LXXXI p. 53 et ad Callim. p. 210 necessarium videbatur *τῶν Νεμέηθι*, quod tametsi etiam Bergk. Anth. lyr. II Praef. XIV et Rauch. l. l. probarunt, equidem tamen recipere dubitavi. nam si *Σαπφὼ Λεσβόθεν* recte dicitur Sappho Lesbia (Plat. in Anthol. Pal. IX 506), *ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη* Arcadia oriunda Atalante (Musae. 53 ubi cf. Schrader.) aliaque similia saepe dicuntur (cf. ad Nicandr. p. 95), quidni putemus recte dici potuisse *οἱ Νεμέηθε* pro *οἱ Νεμεαῖοι*? atque *Νεμέηθε* abiecta litera finali *ν* habet aliquid Callimacheum. nam vide Hym. in Del. 197 *Εὐβοίηθε*, ibid. 284 *Δωδώνηθε*, frag. 217 *Κυπρόθε*, quamquam reliquorum quoque poetarum Alexandrinorum idem usus est. cf. Lobeck. Elem. Path. II p. 148, ubi adde Quint. Smyrn. V 549 *Τροίηθε*. Et ne quid omittam quod ad crisin pertinet, Arthurius Ludwich, de Hexametr. poet. graec. spondiac. p. 19, Antimachi hoc fragmentum esse existimabat, non Callimachi, qui neque in Lavacri neque in Epigrammatum distichis unquam admiserit hexametrum spondiacum. at is poeta ubi solis utebatur hexametris quum huius generis versus fecerit multos (cf. Ludwich. p. 137 seqq.), cur eius modi hexametros aversatus sit quando pentameter accedebat? et si vel unicum nunc in suo genere exemplum est, non minus singularis nunc modulus nobis videtur versus in Hym. in Jov. 41: *υἱωνὸς πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.* — Quod autem ad interpretationem fragmenti attinet, ex Plutarchi verbis perspicitur ipsum Herculem haec loqui, qui interfecto leone Nemeaeo de renovandis in Archemori me-

moriam ludis eorumque praemio, apio, quod postea etiam ad Isthmia transiturum sit, vaticinatur. cf. Aet. I 9.

104.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ
λᾶα πάρα ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μὲν „Φυγάδων" τις ἐνίσποι
Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

„Strab. I p. 46: *λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας — καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων καὶ μέχρι τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου, ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται — λέγων — περὶ τῶν Κόλχων· οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες κ. τ. λ.* et libr. V p. 216. *Πολα — κτίσμα ἐστιν ἀρχαῖον Κόλχων τῶν ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγήν· τό κεν Φυγάδων μὲν ἐνίσποι Γραικός (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν), ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.* Isaacus Tzetz. ad Lycophr. 1022: *Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ἠπείρου ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι* (leg. *πόλις* et *κτισθεῖσα*) *τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν καὶ διὰ φόβον Αἰήτου κατοικησάντων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται. τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ἄστυρον* est urbs quaevis, ut supra in libro II *Αἰτίων* (fr. 19): *ἄστυρον εἰσανέβη.* Urbs, inquit, Colchico vocabulo *Πόλαι* dicta, quod graece verteris *πόλις φυγάδων.* Sed in versu secundo vix opus est ut moneam *τὸ ὄφιος* esse depravatum. Non sum nescius Harmoniam et Cadmum in angues mutatos esse, ut in fabula est. verum in hoc loco, ubi flavam Harmoniam nominasset (quod formae muliebri convenit), quam ineptum fuisset serpentem memorare! Sine dubio legendum: *λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον. λᾶα τάφιον* plane ut in Epigramm. de cippo quodam (in Anthol. Pal. VII 40) *λίθον ταφίην. Τύμβον* etiam *Ἁρμονίης* hunc tumulum appellant Apoll. Rhod. (IV 517) et Dionysius in *Περιηγήσει* (391)." Bentl. Verba *ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας* leguntur etiam in Excerpt. ex Strabon. in Hudson. Geogr. min. Vol. II p. 44. Versu primo Meinek. Vindic. Strab. p. 5 *Ἰλλυριοῖο* malebat propter codicis A scri-

pturam *ἰλλυριίω*. tum *σχάσαντες* primus emendavit Hecker. Com. Call. p. 45, quod Blomf. et Boissonad. scribentes *σχήσαντες* etiam magis depravabant. cf. Pind. Pyth. X 51 *κώπαν σχάσον*. De Bentlei autem emendatione *τάφιον* pro *ὄφιος* scribentis, quam verissimam Mein. l. l. dicit, non tam certa res est quam Bentleio visa. sane si constaret *λᾶα* (quam formam plane singularem a Callimacho sumpsisse videntur Philipp. in Anthol. Pal. IX 708, 5 et Anonym. in Anthol. Planud. p. 711 Jacobs., in eadem versus sede usi et ob eandem metri necessitatem), si igitur constaret *λᾶα* de sepulchro intelligendum esse, sane ea vox quo recte intelligeretur postulabat ut aliquid tale adderetur, quale Bentleius coniecit. Sed ita cur unam aliquis defendat memoratam Harmoniam, sed omissum Cadmum, qui in uno tumulo coniuncti erant et iure nominantur ambo ab Apollon. Rhod. et a Dionysio Periegeta ll. ll. At *λᾶα* etiam aliter intelligi potest. Fuerunt enim qui Cadmum et Hermionam ibi non solum in dracones conversos, sed simul hos in lapides mutatos esse dicerent. cf. Nonn. Dionys. XLIV 116: — *παρ' Ἰλλυρικοῖο δρακοντοβότου στόμα πόντου Ἁρμονίη καὶ Κάδμος ἀμειβομένοιο προσώπου λαϊνέην ἤμελλον ἔχειν ὀφιώδεα μορφήν* coll. ibid. XLVI 367: *οἷς χρόνος ἕρπων ὤπασε πετρήεσσαν ἔχειν ὀφιώδεα μορφήν*. atque has *πετρηέσσας μορφὰς ὀφιώδεις* non dubito quin Dionys. Perieg. l. l. indicare v. 395 voluerit, ubi postquam Cadmum et Hermionam in serpentes versos esse narravit, statim addit: *ἔνθά σφιν τέρας ἄλλο θεοὶ θέσαν· ἀμφὶ γὰρ αἶαν κείνην ἀμφοτέρωθεν ἐρηρέδαται δύο πέτραι, αἵ τ' ἄμφω συνίασι δονεύμεναι, εὖτέ τις ἀρχὴ γίνεται ἐνναέτῃσι κυλινδομένοιο κακοῖο*, quae *πέτραι* apud Tzetz. Chiliad. IV 707 *τάφοι* audiunt, sed *Κύλικες* appellatae fuisse videntur. hoc enim nomen in Illyria habuisse *τόπον, πολλοῖς διαβόητον, παρ' ᾧ ἐστὶ τὸ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας μνημεῖον* ex Phylarcho refert Athenaeus XI p. 462 B, iusto illic taciturnior. Jam si hanc rem indicatam esse a Callimacho putaveris, et facile intelliges cur solam Hermionam nominaverit, quoniam propior urbi Polis hic locus fuisse videtur quam alter, et concedes a Bergk. An. lyr. I n. 42 = II n. 44 iure servatum esse *ὄφιος*, qui simul *πάρα* edere debebat, non *παρά* cum prioribus. nam Polas poeta conditas dicit prope saxum flavae Harmoniae in serpentem

conversae. ubi quod flavam Hermionam nominatam esse licet memorato serpente Bentleius mirabatur, aliter iudicabit qui Lobeck. Paralip. p. 330 not. contulerit. — De *Γραικός* cf. frag. 160 coll. Bursian. Geograph. Graec. I p. 2 not. — Ceterum fragmentum ex Aet. II 5 sumptum puto.

105.

Οὔπω Σμίλιον ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ἔτι τεθμῷ
δηναιῷ γλυφάνων ἄξοος ἦσθα σανίς·
ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.

„Plutarch. ap. Euseb. Praep. Evangel. III 8: *ἡ τῶν ξοάνων ποίησις* [*οὐκ* addit Valcken. Diatrib. in Eurip. p. 216 A] *ἀρχαῖον ἔοικεν εἶναί τι καὶ παλαιόν, εἴ γε ξύλινον μὲν ἦν τὸ πρῶτον εἰς Δῆλον ὑπὸ Ἐρυσίχθονος Ἀπόλλωνι ἐπὶ τῶν θεωριῶν ἄγαλμα, ξύλινον δὲ τὸ τῆς Πολιάδος ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων ἱδρυθέν, ὃ μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι διαφυλάττουσιν. Ἥρας δὲ καὶ Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος* (lege *ἕδος*), *ὥς φησι Καλλίμαχος· οὔπω σκέλμιον ἔργον κ. τ. λ.* Apponam hic verba Isaaci Vossii ad Catull. p. 259: Callimachus *ἄνα* dixit pro *ἄνασσα* in versibus quos adscribemus prout emendandos esse existimavimus, idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles esse crediderint:

οὔπως κλείνιον ἔργον ἔης ξόαν', ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
δὴν δηναιογλύφου, ὦ ἄνα, ἦσθα σανίς.
ὧδε καθιδρύοντο θεοὺς τότε· καὶ γὰρ Ἀθήνης
ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.

τεθμοῦ idem est quod *θεσμοῦ*. nequaquam, inquit, praeclarum opus fuisti, o statua, quippe tu, o dea, super struem ligneam antiqui et simplicis operis fuisti aliquando asser seu pluteus, ut de hac Samia dea habet Arnobius. Haec Vossius. sane, si fas est dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum esse crediderunt. neque enim *κλείνιος*, praeclarus, a quoquam usurpata vox est. solus Hesychius post *κλινίδιον* habet *κλείνιος, ἔνδοξος*, sed locus est depravatus et scribendum *κλινός*, hoc est *κλεινός*. nam apud hunc *ει* et *ι* ubique fere confunduntur.

Idem alibi: *κλεινός· ὡραῖος, ἔνδοξος, ὀνομαστός.* Illud quod sequitur, *ὦ ξόαν'*, portentum plane est. quis enim vel fando audivit *ὁ ξόανος* pro *τὸ ξόανον*? *Τεθμός*, inquit, est *θεσμός*, hoc est strues lignorum. sane *τεθμός* est *θεσμός*, quum hoc legem significat et institutum, non alias. neque vero crediderim vel ipsum *θεσμός* notare congeriem lignorum. solus enim hoc prodidit Hesychius (II p. 310), auctor exigua fide quique ex mendosis codicibus infinita desumsit, ut in hoc ipso loco *θεσμούς* posuit pro *θωμούς*. Postremo *ὦ ἄνα*, o rex, de Junone dici opinatur Vossius, quod quam inficetum et prorsus inauditum sit nihil opus est dicere. Videamus an haec nobis melius succedant:

> *Οὔπω Σκέλμιος ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ*
> *δηναιοῦ γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.*
> *ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης*
> *ἐν Λίνδῳ Δαναὸς κίον' ἔθηκεν ἕδος.*

Sententia est: nondum, o Juno Samia, statua eras in humanam formam effigiata, opus Scelmis statuarii (ut nunc es), sed rudis et indolatus asser. Scelmis, ut conicio, nomen artificis, qui Junonem Samiam fecit. ita apud Pausaniam de hoc vel illo simulacro passim legas *Φειδίου ἔργον, Ἐπειοῦ ἔργον, Πολυκλείτου ἔργον* etc., ut hic *Σκέλμιος ἔργον*. sic apud Plinium opus Praxitelis etc. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protrept. (p. 41 Pott.): *τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον σμίλῃ τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ.* sed hoc leve est. nam quoties in rebus huius modi diversa prodiderunt auctores! Bene vero *σανὶς γλυφάνῳ ἄξοος*, asser scalpro non rasus, bene etiam *ἐπὶ τεθμοῦ δηναιοῦ*, more antiquo. Clemens in Protrep. (p. 40 Pott.): *ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον* (lignum indolatum, ut vertit Arnobius libr. VI 11) *καὶ τῆς Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐν Θεσπίᾳ πρέμνον ἐκκεκομμένον· καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὥς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανίς, ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο.* Arnobius ibidem: atque ut Aethlius memorat, ante usum disciplinamque fictorum (a recto: fictores) pluteum Samios coluisse

pro Junone. Tertullianus contra gentes (I 12): Ceres farrea, quae rudi palo et informi ligno prostat. Sic in Oedipo Coloneo Sophocles de luco Eumenidum loquens (v. 101): *κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον*. Schol.: *ἀσκέπαρνον, ἄγλυφον καὶ ἀπελέκητον καὶ ἄξυστον, οὐκ εἰργασμένον*. Recte autem, ut opinor, in versu ultimo emendatum *κίον' ἔθηκεν ἕδος*. priscis enim temporibus columnae pro deorum simulacris positae sunt. Clemens ibid. (p. 40): *οἱ ἔτι παλαιότεροι ξύλα ἱδρύοντο περιφανῆ καὶ κίονας ἵστων ἐκ λίθων*. idem Strom. I (p. 418 Pott.): *πρὶν γοῦν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις κίονας ἱστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ*. vide plura ibi ex scriptoribus *Φορωνίδος καὶ Εὐρωπίας*. Denique hic ipse Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi et Dianae columnas posuisse dicitur pro statuis: Pausan. Corinth. (II 19, 7): *Δαναὸς ταῦτά τε ἀνεθῆκε καὶ πλησίον κίονας ἐκ * * Διὸς καὶ Ἀρτέμιδος ξόανον*. — Poteris etiam legere: *οὔπω Κέλμιος ἔργον*, vel *Κέλμιον*. *Κέλμις* unus ex Idaeis Dactylis, ferri inventor, unde proverbium *Κέλμις ἐν σιδήρῳ*. vide Zenobium (Cent. IV, 80). memorat etiam Clemens Strom. I (p. 362 Pott.): *Κέλμις δ' αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δάκτυλοι πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, ὁ δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν*. sententia erit: nondum eras statua ferrea sive aerea ex materia quam Scelmis invenit, vel nondum fabricata eras instrumentis ferreis statuariorum. Atque haec quidem, ut pro certis venditare nolim, Vossianis saltem non deteriora esse ausim polliceri." Bentl. En egregia Bentleianae sagacitatis et doctrinae documenta, quibus si non contigit viro eximio ut ubique Callimachi manum restitueret, tamen viam certe aliis monstravit qua ad verum propius accederent. Velut in *σκέλμιον* quum verissime iudicasset latere nomen proprium, nescio quo casu factum sit ut in Clementis quem afferebat loco, Protrep. p. 41, eum fugerit, *ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον Σμίλιδι Εὐκλείδου πεποιῆσθαι* legendum esse, quod post Kühn. ad Pausan. VII 4, 4 et Wesseling. in Probab. p. 312 ex Pausan. VII 4, 4 et Athenagor. Legat. XLI docuit Valcken. Diatrib. in Eurip. Reliq. p. 215 seq. (add. Toup. Emend. in Suid. III p. 92 seq. Oxon.), unde *Σμίλιδος* vel *Σμίλιον* vel

Σμίλιον vel (quod placuit Forstero in Program. Vratislav. 1868 p. 22) *Σμιλικόν* Callimachi fragmento restituendum esse omnes uno ore confessi sunt praeter unum Meinekium, qui spreto quod Bentleius commendaverat nomine proprio ad Callim. p. 131 *σκαλμίδος* corrigere tentavit, ubi *σκαλμίς* idem esse dicit quod *σκαλμή*, cultellus, scalprum, nec diversum a *γλυφάνῳ*. in qua coniectura etsi alia omnia concesseris, vix tamen tibi persuadeas tam pauperem poetam fuisse, ut sententia parum variata bis loqueretur hoc modo: nondum fuit opus scalpro bene politum, sed scalprum non expertus axis. atque Meinekiano simillimum est *σμιλίου* (a *σμίλη*, *ἐργαλεῖον*), quod praeter *Σμίλιδος* commendavit Toup. l. l., ob eandem rationem parum probabile. Mox de *ἐύξοον* nemo Bentleio non assentietur nec dubitabit quin in altera quoque versus parte recte viderit aliquid antiquo more factum praedicari, quamquam propter phrasis insolentiam, ut videtur (nam *ἐπὶ τεθμοῦ*, quod Bentleius scripsit, ea significatione dici non solet, sed exspectandum erat aliquid quod simile esset vulgi locutionibus *κατὰ νόμον* vel *νόμῳ*), non persuasit nec Valckenario, qui ad Vossiana cogitandi vestigia reversus *ἐπὶ βαθμοῦ δηναιοῦ* coniecit l. l., neque Bergkio Anth. lyr. I n. 77 = II n. 80 aut Meinekio l. l., quorum ille *ἔτι τεθμὸν δηναιόν*, hic autem *ἔτι τεθμῷ δηναιῷ* scribendum censebant. horum ego Meinekium sequi malui, nam accusativum *τεθμόν* vix satis defendas similis sane significationis accusativis *πρόφασιν*, *δίκην*, *δέμας* etc. — In secundo versu certissimae sunt Bentlei emendationes, nisi quod ad codicum lectionem (*δὴ νεόγλυφον ὦναξ θεᾶς*) magis accedere videtur quod post Toup. l. l. et Blomf. ad h. l. tum Gaisford., Bergk., Rauch. de Aet. p. 25 ediderunt: *γλυφάνων ἄξοος*. nec praestat Meinekii *γλυφάνοις*, cui Bentleianum *γλυφανῷ* propter hiatum offensionem non habere facile concedimus. — In tertio versu quod edebatur *ὧδε γὰρ καθιδρύοντο* recte esse a Bentleio omisso *καθ* correctum docet antiquissimi codicis A scriptura, quam Gaisford. reduxit et Bergkius quoque et Rauchius dederunt, sed cui Meinekianum (ad Callim. p. 188) *ὧδε καθιδρύοντο* non praefero. — At solo in ultimo versu a vero Bentleium aberrasse, sed Vossium verum vidisse censeo. quamquam enim quod olim edebatur *λεῖον ἔθηκεν ἕδος* propter sententiam ferri non

potest, quae contrariae potius significationis vocem, ἄξοος significantem, postulat, tamen ubi templum vel statua a Danao vel eius filiabus Lindi consecratum memoratur (Herod. II 182. Strab. XIV p. 655. Diogen. Laert. I 6, 1. Apollodor. II, 1, 4. Diodor. V 58. Marm. Par. IX), numquam κίονα pro simulacro deae positum ibi esse narratum video, qua una re apparet futurum fuisse ut Bentleianae coniecturae violentia aliquo modo excusaretur. Quod autem e coniectura Toupii ad Longin. XL (add. eundem in Emend. in Suid. l. l.) non solum Gaisford. in Euseb. l. l. edidit, sed etiam Bergk. et Rauch. dederunt, λᾶαν ἔθηκεν, id nec ipsum scriptorum narrationibus firmatum est et a sententia parum praesidii habet, quae non tam simpliciter lapidem, sed lapidem nativum omnique arte carentem nominari iubet. nam re vera lapides quidem etiam summi artifices diis simulacra ponebant. Itaque ne omissum sit quod gravissimum est, minime artificiosam fuisse Athenae Lindiae statuam (nam hoc aperte significat ἕδος. cf. Ruhnk. ad Timae. p. 93), sive σανίς sive κίων fuit, praestaret emendare τοῖον ἔθηκεν ἕδος (i. e. qualis Herae Samiae γλυφάνων ἄξοος σανίς erat), nisi videretur propius accedi ad codicum scripturam posse. inter quos antiquissimus Parisinus A, quem hic quoque sequitur Venetus H, habet λίθον, in quo quis neget latere idem illud quod coniectando Vossius invenerat, λιτόν? id quo modo in vulgatum λεῖον mutari potuerit, facile perspicies, si, quod saepe factum esse ex grammaticorum admonitione (cf. Herodian. Vol. II p. 546, 10) colligi potest, λειτόν a quopiam male scriptum fuisse concesseris. Atque hoc Vossii λιτόν, quod ille quidem sola coniectura invenit, Jacobsius quoque in Anthol. Palat. III p. 166 probabat, qui prius in Animad. in Epigr. Anthol. gr. Vol. IX p. 385 φλοῖνον illi praetulerat et Vossianum λιτόν repudiaverat, quod hoc vocabulum nimis generalem notionem haberet. in quo errasse virum optimum arbitror, ut errare videntur omnes qui certae materiae statuam hic nominari oportere putant. mihi enim Callimachus ultimum distichum eam tantum ob causam addidisse videtur, ne quis veterum hominum in statuendis deorum signis illiberalitatem miraretur. nam ut Samii Herae statuam posuerint rem vilissimam, ἄξοον σανίδα, ita etiam Danaum

dixit Athenae Lindiae vilem statuam posuisse, quamquam is, ut a Lindiis benigne receptus nec adversario traditus, liberaliori modo gratiam referre debuisset. — Ceterum hoc fragmentum ad Aetia pertinere concedit Rauch. p. 25. equidem aptissimum fuisse locum in Aet. eleg. II 9 monui, ubi coniunctis cum fragmento Callimachi Plutarchi verbis quae proxime antecedunt (*Σάμιοι ξύλινον εἶχον ἕδος*), quoniam et ipsa pentametrum redolent, sic poetam dixisse statuo: iam tum, quum Argonautae Samum venerunt, te, o Hera, colebant [*οἱ*] *Σάμιοι· ξύλινον* [*δ'*] *εἶχον ἕδος* [*τὸ τεόν*]. axis enim tum eras vilis, qualis vetus mos erat, ut etiam Danaus Lindi vilem Minervae statuam posuit. sed tum Argonautae templum tibi consecraverunt statuamque Argis advectam posuerunt, Smilidis opus (cf. Pausan. VII 4, 4).

106.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα
ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἄκρα λίπῃ στεφάνοις,
ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ', ὅσσα τ' ὀδόντων
ἔνδοθι νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν ἐς αὔριον· ὅσσα δ' ἀκουαῖς
εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

„Extat apud Stobaeum Flor. tit. LXXXI 8. versum secundum sic emendat magnus Grotius: *ἄνθε' ἐν εὐόδμοις ἀκραλιφῆ στεφάνοις*, *ἀκραλιφῆ* autem unguentata interpretatur, tamquam ab *ἄλειφαρ*, ut *πισσαλιφής*, *νηλιφής* et similia. Paucis, ni fallor, arridebit haec coniectura. nihil tamen in mentem venit quod mihi veri simile videatur.“ Bentl. Nunc omnibus verissime emendasse videtur Valcken. Eleg. Callim. p. 231: *ἁβρὰ λίπῃ*, Ernestio, Blomfieldo, Boissonadio, Heckero, Com. Call. p. 104, Bergkio I n. 14 = II n. 14, atque tacite ita in Stobaeo nuper Mein. edidit vol. III p. 113, quod sane Toupiano *ναρδολιπῆ* in Emend. Suid. II p. 75 proposito multo praestat. ego tamen sequi Valckenarium propterea dubitavi, quoniam id ipsum quod codices habent, *ἀκραλιπῆ*, verum videtur, modo verba male conglutinata dirimas: *ἄκρα λίπῃ*, ubi *ἄκρα* pro adverbio est et *ἔξοχα* significat (cf. ad Nicandr. Alex. 544 et Jacobs. ad Anthol. Pal. Vol. III

p. 205 seq.) atque cum *εὐόδμοις* iungendum est, in postposito autem voci suae adverbio non magis quisquam offendet quam in *λίην*, *ἄγαν*, *πάνυ* similibusque vocibus eandem transpositionem vel in prosa oratione saepissime passis. Sed *ξανθά* in eodem versu Valcken. l. l. attrectare non debebat, *Ξάνθε* scribens. atque apte vulgato Hecker. Com. Callim. p. 104 admovit Anaxil. ap. Athen. XII p. 548 C: *ξανθοῖς τε μύροις χρῶτα λιπαίνων*. — V. tertio Naek. de Choeril. p. 214 et de Hecal. p. 105 correxit *παρὰ χρέος*, nescio an vere, ut Meinekius quoque ad Callim. p. 240 iudicabat, qui tamen in Stobaeo edendo nihil mutavit. neque Naekio obsequutus est Bergkius. — V. quarto cur Meinekius *νειαίραν* de suo ediderit (debebat saltem *νείαιραν*), non exputo, nam in Hom. Jl. XVI 465 et Nicandr. Al. 270 *νείαιραν* adiectivum est. sed substantivum *νειαίρη* etiam ex Hippocrate produxit Lobeck. Paralip. p. 307 not. — V. quinto *ἀκουάς* Codd., quod in *ἀκουαῖς* tacite mutavit Bentleius et edidit Meinekius. illud retinet Bergkius. — Praeterea autem ipsius Joannis Stobaei verba, quibus Callimachi fragmentum produxit, novas turbas cient, quibus componendis ut operam demus oportet Callimachi causa. In titulo enim ubi scriptorum locos affert qui *γράμματα* laudant, ut *μνήμην ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην*, Callimachi quoque fragmentum posuit hac usus commendatione: *Καλλιμάχου δεύτερον*, quae quin corrupta sint nemo dubitabit qui Joannis in citandis scriptorum locis usum probe cognoverit. is enim ubi operis cuiusdam ex quo excerpta daturus est plures sunt libri, in hunc modum, siquidem accuratius loqui nec in solo scriptoris aut operis nomine acquiescere malit, dicere solet *Πλάτωνος Νόμων β'* vel *Ξενοφῶντος* (ἐν) (τῷ) *α'* (τῶν) *Ἀπομνημονευμάτων*, quae in ingenti locorum citatorum copia tam constans est citandi ratio, ut, si quando nominativus *δεύτερον* subrepat, quod et hic factum est et in Tit. CXV 11 (*Καλλιμάχου αἰτίων πρῶτον* — frag. Call. 11), aut genetivus, quem nunc legimus in Tit. XLVIII 46 (*Δημοσθένους Ὀλυνθιακῶν δευτέρου*), id a communi norma non auctoris consilio, sed scribarum errore recedere putandum sit. Atque nominativum, quem ipsa quoque ratio minime commendat, nemo defendere velit eius modi locis, ubi, quum plures operis partes non fuerint, simplex tituli nomen non

solum in genetivo et dativo apponitur (*Εὐριπίδου Ὀρέστου, Εὐριπίδου Οἰδίποδι*), quod longe frequentissimum additis etiam interdum praepositionibus ἐξ vel ἐν, sed etiam in nominativo, ut dicitur *Εὐριπίδου Ἑλένη* LXXXIX 2, ubi quum quae afferuntur verba ipsa Helena loquatur, recte nominativus locum habet. quamquam ab hoc tenui initio profectus nomiuativus etiam alibi legitur, ubi paulo aliter res habet (ut ubique nisi fallor Stobaeus dicit *Ἰσοκράτης Νικοκλῆς ἢ Κύπριοι*), nonnumquam sine dubio a librariis demum illatus, quos *Ἑλένη* et *Ἑλένῃ*, *Ἑκάβη* et *Ἑκάβῃ* et similia permutare inter se facillimum erat. Sed dum *δεύτερον* et *δευτέρου* ll. ll. Joannem Stobaeum scripsisse nego, fortasse ne scribae quidem erroris accusandi sunt, sed ipsi editores, qui numerorum signa α′ β′ γ′ (vel ᾱ, β̄, γ̄, ut veteres scribebant, cf. Bast. Comm. palaeograph. p. 850 seq.) primi non constanter quidem, sed certe nonnumquam in numerorum vocabula transformabant, in quo negotio si in tribus illis locis β′ voluerunt esse *δευτέρου* vel *δευτέρῳ*, non minus a Stobaei usu aberrarunt quam ubi I 93 ediderunt *Πλάτωνος ἐν Πολιτείᾳ πέμπτῃ* pro — *ἐν Πολιτείᾳ* ε′ vel *πέμπτῳ*, aut CIV 8 *Ἰλιάδος ταῦ* (quod est etiam in Meinekiana) pro τ′ et XXVII 16 *Ξενοφῶντος ἐν τῇ Κύρου ἀναβάσει βιβλίον* β′ pro *βιβλίῳ* β′, nisi ibi *βιβλίον* quod magis credo abiciendum est totum. Quodsi in eo quem cummaxime tractamus loco scribi iubemus *Καλλιμάχου* β′ revera nihil mutamus nec quicquam culpae imputamus librariis. at iidem gravissime culpandi sunt, ut qui operis Callimachei, cuius secundus intelligendus liber sit, omiserint. nam Stobaeum ipsum non omissurum fuisse consuetudo eius docet. Non constat igitur, quo in carmine Callimachi illud fragmentum olim locum habuerit. quamquam ubi meminerimus, huius poetae disticha si quando libri nomine non addito memorentur, prae ceteris de Aetiis cogitandum esse, id quod et supra aliquoties monuimus, et postea in hac ipsa nostra de his fragmentis incertae sedis disputatione etiam saepius apparebit, pronum erit suspicari excidisse in Stobaei titulo: *Αἰτίων*, quod etiam CXV 11 (frag. 11) additum est. atque ad *Αἰτίων* librum secundum rettulisse fragmentum etiam Bergkium l. l. video, quem sequi tamen Rauch. de Aet. p. 9 veritus est, ex Epigrammatis petitum existimans, quod opus in plures fuisse

libros divisum nemo veterum dixit. dubitasse autem de Aetiis Rauchius ob eam solam causam videtur, quod non invenit cuinam fragmento ex Aetiis petito adnecti posset aut quidnam ei inesset αἰτιῶδες. quasi vero de omnibus Αἰτίων argumentis et de cuiusque argumenti tractatione certo constet. nam ita demum in Rauchiana argumentandi ratione aliquam vim fore apparet. Nunc autem cur negemus sententiam fragmenti aptissimam esse Aetiorum prologo, in quo poeta dixerit, prae conviviis gratum sibi esse γραμμάτων studium et nova dignaque cognitu vel inde discendi vel ab aliis audiendi cupiditatem —? Sed huic coniecturae dicet aliquis obstare, quod prologum primae Aetiorum elegiae praepositum fuisse credibile sit, nostrum autem fragmentum Stobaeus affirmet ex Καλλιμάχου β' petitum esse. Verissimum hoc. at nemo, puto, nimis me temerarium dicet, si hic quoque α' male esse in β' mutatum a scribis coniecero, qui cur utramque literam saepe male permutaverint, etiam ubi numerorum signa erant, commode exposuit Bastius ad Gregor. Corinth. p. 349. — Heckerus l. l. p. 70 fragmentum olim cum frag. 109 coniunctum censebat.

107.

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμμασι λίχνα φέροντες
Ἑρχίος ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν,
ὧδε νέων ἐρόωτε· πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

„Lucian. Amor. XLIX: καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα· αἴθε γὰρ κ. τ. λ." Bentl. Iste Ἑρχίος (sic enim nomen scribi convenit, non Ἔρχιος, coll. Herodian. I p. 126, 12 atque Theognost. Can. p. 58, 26, et Mein. ad Steph. p. 282, 9) quis fuerit quum non constet certo, non mirum ad inutiles coniecturas quosdam confugisse (Ἑρξίας Ruhnk., Αἴσχριος Herzberg), Gesnerum autem de Xenophonte, Ἑρχιᾶθεν τὸν δῆμον, cogitasse. Praestabat illum intelligere Ἑρχίον, unde demus Ἑρχιά nomen accepit (cf. Saupp. de dem. urban. p. 6), quem Cererem hospitio excepisse Stephan. Byz. p. 282, 9 memorat, sed de cuius περὶ παιδοφιλίας praeceptis nihil aliunde constat. — De primo versu Naek. Opusc. I p. 248 monet, Gregorium Nazianz. hinc sumpsisse Carm. LXIII 29 ἀλλοτρίῳ

λίχνα φέρουσαι. In secundo versu nescio an praestet scribi ἡμῖν, sed hoc certo scio, in tertio versu codicum scripturas ἐρόωντε vel ἐρῶντε suadere ut non ἐράοιτε scribatur, quod ab omnibus factum video, etiam a Bergk. Anth. lyr. I n. 112 = II n. 121, sed ἐρόωτε, ut ὁρόωτε legitur in Hom. Jl. IV 347. cf. Lobeck. Rhem. p. 183. Cur autem in versu ultimo Valckenario in Eleg. Call. p. 217 magis placuerit πόλιν τ' εὖ, quod probavit Heckero Com. Call. p. 71, nemo facile dicat. Ceterum quum de commodis sermo sit quae ex nobili παιδοφιλίᾳ oriantur, fragmentum rettuli ad Aet. I 3, cuius elegiae fragmento XI proximum locum habuisse (adde fragm. 256) Meinek. iam in Anal. Alex. p. 404 monuit.

108.

Τῇ μὲν ἀρισκυδὴς εὖνις ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἑὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

„Schol. Pindar. Nem. X 1: ὁ νοῦς ὅλος· τὴν τοῦ Δαναοῦ πόλιν καὶ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων αὐτοῦ, φημὶ δὲ τὸ Ἄργος, ἥτις πόλις Ἀργείων οἰκητήριον θεοειδέστατόν ἐστι τῆς Ἥρας, ὑμνήσατε, ὦ Χάριτες· εὖ δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες, Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη (Jl. IV 51). καὶ Καλλίμαχος· ταὶ μὲν ἀρισκυδὴς κ. τ. λ. Recte hic locus et emendatus et explicatus est a viro ingenioso Andrea Dacierio." Bentl. Dacierii coniecturae, quae leguntur in ed. Ernest. p. 346, τοῖς pro ταί in initio fragmenti et ἔχειν pro ἔθειν v. 2, quamvis reliquorum omnium plausum tulerint, ego tamen de priore dubito; ubi in ταί potius τῇ quam τοῖς latere videtur, significatione ab ea quam Dacierius voluit non diversa. nam Heraclidas intellexit, de quibus quo minus cogitetur τῇ non vetat, modo praecessisse statuas Ἡρακλῆος γενεή. Atque de Heraclidis loqui poetam etiam Müller. Dor. I p. 81 not. putabat, item Rauch. de Aet. p. 32, qui peculiarem Aetiorum elegiam finxit de Heraclidis Athenas receptis. At maiore certe iure, quum titulum aliquem testimonio confirmatum ad hoc fragmentum applicare liceat, equidem de tota Jus subole loquutum poetam arbitror, cui Hera irata Argos suum, postquam Danaus eo venit, concessisset non aliam ob causam nisi ut

huic generi, quod Jovis spurium esset, asperum certamen et perpetua bella existerent. itaque ad Ἰοῦς ἄφιξιν fragmentum revocavi. nihil decernit Bergk. An. lyr. I n. 46 = II n. 49. — Praeterea monendum, adiectivum ἀρισκυδής alibi non lectum Callimachum videri, ut Ἥρην σκυζομένην ex Hom. Jl. VIII 483 significaret, finxisse ad similitudinem adiectivi ἐρικυδής. nam ut hoc ad κῦδος referendum est, sic illud descendit a σκῦδος (sic enim legendum esse patet, non σκύδος), quod solus habet Orion. Etym. p. 28, 4, unde derivat σκύζομαι et σκυδμαίνω (adde σκυθρός) atque λοιδορία interpretatur, Larcherus autem ad servandam etymologiae rationem excogitatum solum ab Orione censet, nescio an iniuria, praesertim si verum est quod Lentz. ad Herod. fragm. 634, II p. 373, coniecit, Orionis locum ab Herodiano profectum esse.

109.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα περιστείχοντος ἀλείσου
τὸ τρίτον.

„Athen. XI p. 477 C: Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει (vel συγχύσει, ut Casaub.) τῶν ὀνομάτων λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκείου ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλλιδι συνεστιαθέντος αὐτῷ. καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπήνατο κ. τ. λ. ὁ γὰρ λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει. Castigat Callimachum Athenaeus, quod in his versibus idem poculum κισσύβιον vocaverit et statim ἄλεισον, quum inter se plane diversa sint. Sed pace dicam Athenaei, non est huius culpae affinis Callimachus. non enim ἄλεισον illud, quo in illo convivio utebantur, vocat κισσύβιον, sed ait, hospitem illum alias parvo κισσυβίῳ bibere solitum, utpote hominem vitae siccae et sobriae. Imo etsi in ipso illo convivio etiam κισσυβίῳ bibisse dicas, nihilo tamen minus aliud κισσύβιον, aliud ἄλεισον, quippe ἄλεισον circumibat reliquis convivis commune, κισσύβιον autem proprium erat solius hospitis. — Pro ἀπήνατο apud Athenaeum recte corrigunt ἀνήνατο. sed alibi apud Athenae. X p. 442 F habetur: πάντες οἱ Θρᾷκες — πολυπόται. διὸ καὶ Καλλίμαχος ἔφη· καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην

μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν οἰνοποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ. quae melior lectio est. sic Hymno in Del. 223: ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον οὐδ' ἐδέχοντο, et in Hecale (frag. 52): ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον). Laudat haec Callimachi etiam Macrob. Saturn. V 21: et *Callimachus* meminit huius poculi: καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ." Bentl. — Ἀπέστυγε cum Bentleio ex altero Athenaei loco recepi, quoniam exquisitius altero videbatur atque aliquanto etiam fortius est, quod huic rei magis convenit. sed Valckenar. Eleg. Callim. p. 249 unice commendat ἀνήνατο, negans ἀποστυγεῖν cum infinitivo construi. qua in re doctissimum virum memoria fefellit. nam Herodot. VI 129 dixit: ἀποστυγέων γαμβρόν οἱ ἔτι γενέσθαι Ἱπποκλείδεα, quae phrasis reperitur etiam in Parthenii Erot. XX. Sed quum praeter Athenaeum etiam Macrobius ἀπήνατο habeat, nescio an expulsa vocula μέν scribendum potius sit: καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκίην ἀπανήνατο. Mox χανδόν a Callimacho sumpsisse Nonnum et Gregorium Nazianzen. monuit Naek. Opusc. I p. 245. — V. 2 verbo οἰνοποτεῖν, quod est in altero Athenaei loco, aliquam prae ζωροποτεῖν speciem conciliare Athenaeum XI p. 781 D (ἐλευθέριον δέ φησι καὶ ἐμμελὲς ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ — Θρακίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν) Heckero Com. Callim. p. 70 non crediderim. nam ζωροποτεῖν Thracio mori magis convenit quam generalius οἰνοποτεῖν. Proxima quae sequuntur quattuor verba saepius afferunt grammatici: Etym. Florent. p. 187 (ὀλίγῳ δ' ἥδεται κισσυβίῳ), Etym. Gud. p. 323, 18 (ὀλίγῳ δήσεται κισσύμῃ), Etym. Paris. cod. 346 ap. Sturz. pone Etym. Gud. p. 920 (ὀλίγῳ δ' εἴσεται κ.), Zonar. p. 1214 (ὁ. δ' εἴσεται κ.), schol. Theocrit. I 27 (ὁ δ' εἴσεται κ., ut fere est etiam in Ambrosian. 222 apud Ziegler. p. 8), qui omnes non e Callimacho, sed ex Hesiodo desumpta verba uno ore affirmant, sed ista errorum communione satis ostendunt ex uno omnes se grammatico hausisse qui Hesiodum et Callimachum confuderit aut cuius verba scribae depravaverint cum Callimachi nomine male omittentes aliquem alium versum qui Hesiodi fuerit. prius praetulit Nauck. in Hall. Litteraturz. 1848 p. 519. Quod autem Ahrensius ad schol. Theocrit. p. 466 ex corrupta horum grammaticorum lectione

Callimacho ἥσατο restituendum arbitratur, ego imperfectum multo censeo aptius esse. — V. 3 pro τόδ' vide praestetne τότ' scribere. — Ceterum ex Athenaei verbis apparet, scripsisse haec (puto in Epigrammatis) Callimachum in hospitem aliquem quocum apud Pollidem convivaretur. De quo Athenaei loco, qui cum Callimachi historia coniunctissimus est, quum non uno modo dubitari possit, veniam facile impetraturum me scio, si quae Augustus Meinekius olim ad me scripsit paulo fusius quam in Analect. crit. ad Athenae. p. 221 factum, ipsius desideratissimi viri verbis huc transferam: „non ingratum tibi fore existimavi, si de Athenaei loco quodam ad Cyrenaei poetae carmen aliquod spectante meam aperiam sententiam. In Athen. XI p. 477 C verbis primum mirabar ego hospitem illum Callimachi, quicunque fuerit, appellari οἰκεῖον, quod quo sensu dictum esset quum nullo pacto perspicerem, non iniuria de vitio suspectum habebam. Tum vero non offensione carere mihi videbatur Attici hominis nomen Πόλλις, cuius nullum, quoad scio, apud Athenienses exemplum extat. at frequens huius nominis usus est in Doricis Aeolicisque civitatibus, apud Smyrnaeos, Syracusanos, Argivos. Corrigendum igitur existimo Θηβαίῳ, quod nomen frequente et proclivi errore in alterum abiit. Hoc si vere coniectum est, eadem opera Callimachum praeter alias Graeciae urbes, quas peregrinando obiit, etiam Thebas adiisse ibique aliquantum temporis commoratum esse intelligitur. Pro οἰκείου autem vix dubitari posse videtur quin Κείου scribendum sit, cui coniecturae egregie favent quae Callimachus in subiecto carmine de abstinentia Cei hospitis ab immodico vini usu praedicat. Nosti quae passim veteres scriptores de morum institutorumque apud Ceos severitate memoriae prodiderunt. — Habes meam de Athenaei loco sententiam, qua uteris ut tibi libuerit, neque amplius te morabor, ubi hoc unum addidero, Callimachi mihi versum videri quem tacito auctoris nomine servavit schol. Aeschyl. Prom. 400 οἴχηται (sic leg.) τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων. Vale.“

110.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔ τι φέρονται
μούνη ἐνὶ πτολίων, ὅ τε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλους
ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσιάδος ἐπίβαθρον
ἀνθρώπους δανάκην.

„Etymol. Magn. p. 247, 41: *Δανάκης νομίσματός ἐστιν ὄνομα βαρβαρικόν, πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασιν ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος· τοὔνεκα καὶ κ. τ. λ.* quem locum sicuti edimus restituit Casaubon. ad Theocrit. c. 4 (p. 75 Reisk.): *τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται μούνη ἐνὶ πτολίων, ὅ γε τέθμιον οἴσεμεν ἄλλοις ἐν στομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.* Suid. II 2 p. 367: *πορθμήϊον, ὁ μισθὸς τοῦ ναύτου. Καλλίμαχος· τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται. Ἐν Αἰγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐστιν ᾅδου, εἰς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης. καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου.* Idem I 2 p. 915: *Ἀχερουσία ἐστὶ λιμὴν* (lege *λίμνη*) *ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες* [hanc glossam Bernhardy. expulit, ut ex *Δανάκη* fabricatam]. Idem I 1 p. 1171: *Δανάκη· τοῦτο νομίσματός ἐστιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες νεὼς Ἀχερουσίας ἐπίβαθρον.* Pollux IX 6: *καὶ μὴν καὶ τὴν δανίκην εἶναί τινές φασι νόμισμά τι Περσικόν.* recte cod. ms. Is. Vossii *τὸν δανάκην.*“ Bentl. Accuratissime fragmentum tractavit Naek. de Hecal. p. 208 seqq. ad Hecalem referens (cuius supra vide cap. VI) et testimonia veterum (etiam Natalis Comitis, p. 218 seq.) acute expendens. quem sequor nisi quod v. 2 *ἔνι* et *ὅτε τέθμιον*, et v. 3 *Ἀχερουσιάδος* scripsi pro Naekianis *ἐνί* — *ὅγε* — *Ἀχεροντείας*. et in *Ἀχερουσιάδος* producta ultima syllaba facile excusabitur longiore voce et nomine proprio. cf. Mein. ad Call. p. 221. De *δανάκης* praeter Naekium vide Lobeck. Prolog. Path. p. 312 n. 9 et Schmidt ad Hesych. I p. 459.

111.

Ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον
* * * * * * * * * * * * * * * *
τρισμάκαρ· ἦ παύρων ὄλβιός ἐσσι μέτα,
ναυτιλίης εἰ νῆιν ἔχεις βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσφκίσατο.

„Locus hic, sed valde corruptus, extat apud Stobaeum Serm. LIX 10, 11. Grotius ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον sic legit: ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἐ. β., nos, nisi fallor, et elegantiorem lectionem et vulgatae propiorem exhibuimus, ναυτιλίης ὃς νῆιν, ignaram, expertem maris. Dionysius de situ orbis (194): νήϊδες ἀσταχύων καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο. Et Apollonius II 417: πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον νῆις ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήισιν. Quid vero est μέγα παύρων ὄλβιος? μέγα ὄλβιος recte quidem dicitur ut μέγα εὐδαίμονες apud Xenophontem (Cyrop. V 1, 28) et passim similia apud poetas, sed de παύρων quid tum fiet? legerim παύρων — μέτα, cum paucis, aut παύροις — μέτα, inter paucos, vel fortasse τρίσμακαρ ἢ 'ν παύροις ὄλβιός ἐστι μέγα. Pars huius fragmenti habetur etiam apud Arati scholiastem v. 294: καὶ Καλλίμαχος· ἀλλ' ἐμὸς ἐὼν κύμασιν αἰθυίης ἐσφκίσατο, quae corrigenda sunt ex ante dictis." Bentl. In reliquis Meinekium potissimum sequor, ad Callim. p. 297, nisi quod cur initio εὖτ' cum Valcken. ad Call. Eleg. p. 267 et Ernest. corrigere voluerit non intelligo. nec ἀνέμῳ μεγάλῳ conicienti Meinekio crediderim speciosius quam verius defendi posse vulgatum Homerico (Jl. II 396) κύματα παντοίων ἀνέμων. sed recte fecit quod a Dacierio pro κῦμα coniectum πνεῦμα sprevit, a Carolo quoque Dilthey. Anal. Call. p. 16 probatum. Tum τρισμάκαρ cum veteribus editionibus retinui, nisi scribendum potius fuit τρὶς μάκαρ, cuius ista accentus ratio index est cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 585 seq. In eodem versu ἐσσί debetur Jacobsio in Lect. Stob. p. 101 (quod necessarium propter codicum lectionem ἔχεις, male cum Grotio a Bentleio in ἔχει mutatam), ναυτιλίης εἰ autem Nauckio in Zeitschrift für die Alterthumsw. 1855 p. 118, quod Bergk. in Anth. lyr. II n. 125 (aliter atque in προεκδόσει n. 114) ita probavit, ut in antecedentem quoque versum inferret scribens:

τρὶς μάκαρ, εἰ παύρων ὄλβιός ἐσσι μέτα, ναυτιλίης τ' εἰ. — V. quarto pro ἐσῳκίσατο, quod explicat Valcken. l. l. p. 270, Meinekius ad Stob. vol. II p. XXX ἐσῳκίδαται, cui profecto ne locus quidem est, si nautam quum haec diceret iam mortuum fuisse mari putaveris. itaque certe ἐσῳκίδατο scribi oportebat, quamquam cur in eandem sententiam ἐσῳκίσατο dici negemus nulla causa est. Postremo monendum, quae nunc putantur eiusdem carminis esse duo frustula hiatu dissita, ea a Stobaeo tamquam duo diversa fragmenta sub suo utrumque lemmate proferri (*Καλλιμάχου. ἔνθ' ἀνέμων — διωλύγιον. Τοῦ αὐτοῦ. τρισμάκαρ — ἐσῳκίσατο*). sed vel sic ad idem carmen referri licet quae, quum satis longo interiecto spatio disiuncta essent, tamquam diversorum carminum frustula insigniri poterant, praesertim quum prius plenam atque integram sententiam continere videretur hanc, ἔνθ' (i. e. in mari) a diversis ventis excitatum κῦμα esse διωλύγιον ideoque maxime periculosum. Totum autem illud carmen cum aliis puto epigramma fuisse e longioribus aliquod, quo poeta induxerit nautae mercatoris umbram ita fere loquentem: parvis opibus quas fortunae beneficio debebam non contentus ego mercator quaestus faciendi causa per maria vagabar, ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον partas divitias mihi rapuit meque ipsum submersit et huc in terram eiecit infelicissimum. utinam mare fugissem et quem ad modum Tu in terra mansissem, ubi vitam degere poteram prae illa τρισμάκαρ. ἢ κ. τ. λ. Conferri potest Propert. III 7, 43 seqq. In lacuna autem illa num olim etiam frag. 516 locum habuerit, quae Caroli Dilthey sententia est l. l. p. 16, nec affirmare pro certo nec praefracte negare audeo.

112.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

„Strab. XVII p. 837: ἔστι δὲ (Κυρήνη) Θηραίων κτίσμα, Λακωνικῆς νήσου, ἣν καὶ Καλλίστην ὠνόμαζον τὸ παλαιόν, ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος· Καλλίστη κ. τ. λ. Idem VIII p. 347: τῶν Μινυῶν — τινες μετὰ Θήρα τοῦ Αὐτεσίωνος — πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρή-

της νήσου, Καλλίστην τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρην, ὥς φησι Καλλίμαχος." Bentl. Adde schol. Pind. Pyth. IV 459: *Καλλίστην τὴν Θήραν φησὶ Καλλίμαχος. Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη*, unde patet Strabonem altero loco scribentem *Καλλίστην* et *Θήρην* Callimachi verba ad suam orationem accommodasse. Eius locum tertio Strabo X p. 484 attigit: *λέγει Καλλίμαχος — τότε τῆς Θήρας μνησθείς· μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.* Fragmentum aperte haustum ex Argonautarum historia. cf. quae dixi de Aet. II 8. Bergkio est I n. 38 = II n. 40. *Εὐίππου* Callimachus fortasse debet Pindaro Pyth. IV, 2 *εὐίππου βασιλῆϊ Κυράνας*, Callimacho Dionys. Perieg. 213 *Κυρήνη εὔιππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.*

113 a et b.

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ. —

Ἄρχμενοι, ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
αὖτις ἐς ἀρχαίην ἔπλεον Αἱμονίην.

„Strab. I p. 46: *λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς δὲ Ἰάσονος στρατείας καὶ τῆς Φρίξου· τῆς δ' Ἰάσονος καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων καὶ μέχρι τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου, ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τοτὲ μὲν „Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ" λέγων, „ἄρχμενος ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου κ. τ. λ.* Loci emendationem Casaubono debes." Bentl. Addere debebat Strab. X p. 484: *περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μέν, ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων, καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Αἰγλήτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. λέγει δὲ καὶ Καλλίμαχος τοτὲ μὲν οὕτως· Αἰγλήτην Ἀνάφην τε, Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ, τοτὲ δὲ τῆς Θήρας μνησθείς· μήτηρ κ. τ. λ.* (fr. 112), quae non assentior Meinek. Vindic. Strab. p. 180 conicienti ex altero Strabonis loco a docto aliquo lectore alteri loco esse in margine apposita indeque in verborum ordinem male illata. nec probare me quae de priore Strabonis loco ibidem p. 5 vir doctissimus disputat supra dixi p. 79, ubi de Aetiorum libro secundo disserui. nam huic libro sine dubio utrumque fragmentum ascribendum est (II 1 et 8). — *Ἄρχμενος* post

Coraen reposuit Blomfield. cf. ad Hym. in Dian. 4 (p. 197) coll. Herodian. I p. 471 et II p. 190, p. 252 Lentz. *Αἰήταο Κυταίου* fortasse hinc habet Apollon. Rhod. II 1094. *Αὖτις* Kramer. edidit (cf. vol. I p. 330), *ἀρχαίην* idem post Heckerum Com. Call. p. 34. Fragmenta apud Bergk. leguntur Anthol. lyr. I n. 36 et 37 = II n. 38 et 39.

114.

Ἁ ναῦς ἅ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
ἅρπαξας, ποτὶ τὲ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.

„Anthologia Epigrammatum mscta (i. e. Anthol. Pal. XIII 10): *τοῦ αὐτοῦ* [praecedit fragm. 115 cum lemmate *Καλλιμάχου*]. *τετράμετρον ἑκκαίδεκα συλλαβῶν· οὐδὲ τοῦτο τέλειον* [nempe ut quod praecedit fr. 115]· *ἁ ναῦς ἄτομον φέγγος ἐμεὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς ἁρπάξας ποτὶ τὲ Ζηνὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.* Haec recte ni fallor emendavimus. legere etiam poteris: *ἁ ναῦς, ἀμίτομον — ἁρπάξασα, ποτὶ Ζανὸς κ. τ. λ. Ἀμίτομον* ut Horatius de Virgilio (I 3, 8): et serves animae *dimidium* meae. sed illud verius." Bentl. In Palatino est *ἀνυσάτομον*, in quo fortasse latere Doricum *νᾶς* (cf. Herodian. I p. 400, 1. II p. 553, 12. p. 555, 27) suspicatur Bergk. Praef. Anth. lyr. p. XVIII, quod etiam Meinekius suaserat ad Theocrit. p. 171. sed *ἁ ναῦς* vel *ὦ ναῦς* inutilis Blomfieldi coniectura est, qui certe accentum in Bentleiano *ἁρπάξας* emendare debebat, quod Jacobsius demum fecit. Idem Blomfieldus foede erravit *ποτί τυ* scribi iubens. cf. Mein. ad Theocrit. I 5. in Palatino est *ποτιτεζηνος*. — Fragmentum videtur epigrammatis esse, quo poeta navem precatur ut dilectissimum sibi virum, quem abstulerat, incolumem in portum reducat. In Bergk. Anth. lyr. est n. 166 (I) = n. 193 (II).

115.

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διατμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
ἀμφορεύς, πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθης ἄγων.

„Anthologia Epigr. inedita (i. e. Anthol. Pal. XIII 9): *Καλλιμάχου τετράμετρον βακχικόν. ἔστι δ' οὐ τέλειον τὸ ἐπίγραμμα. ἔρχεται κ. τ. λ.*, ubi pro *τετράμετρον βακχικόν* dixisse oportuit *πεντάμετρον τροχαϊκόν*. Hephaest. de metro trochaico (p. 38 Gaisf.): *καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ καίπερ*

ὄντι ὑπερμέτρῳ πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τὸ Καλλιμάχου· ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου. Nota διανήξας, pro quo in Anthologia διατμήξας, sententia eadem, voce magis poetica." Bentl. Διανήξας habet etiam qui primum versum laudat totum Arsen. in Violar. ap. Leutsch. Paroem. II p. 419, sed eundem versum bis apponens schol. Hephaest. p. 187 διατμήξας scribit. contra idem scholiasta p. 186 citat ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας, qui ibidem alio loco solum ἔρχεται πολύς memorat. — Αἴγαιον Palatinus habet secundum Paulssenum apud Jacobs. p. 77, cui scripturae non multum tribuo, etsi Αἴγαιον Suidas I 2 p. 8 appellat ἀττικώτερον. nam cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 461. vocem οἰνηρός, quae amphorae magis quam insulae convenit, notavit Lobeck. Proleg. Path. p. 265. ac similiter Hermann. Opusc. V p. 142 Aeschylum πόντον dixisse δελφινηρόν putat. Λεσβίην Palatin. — Ἀμφορέα in hoc epigrammate intelligi eum quem Chii Atheniensibus misissent ob palmam Joni Chio datam supra p. 22 suspicabar. quod si verum est, Chii vini huius amphorae aliam addiderunt vini Lesbii. — Fragmentum ap. Bergk. est Anthol. lyr. I n. 165 = II n. 192.

116.

Ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ· τῆς λύρης ἀκούω·
καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην· ἔστι κἀφροδίτη.

„Hephaest. p. 98 Gaisf. II: τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον· οἷον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ —, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· ἔνεστ' Ἀ. κ. τ. λ." Bentl. Idem fragmentum habet Arsen. ap. Leutsch. Paroem. II p. 404, ubi ἔστι δ' Ἀφροδίτα editur, utrumque non melius, quamquam Ἀφροδίτα etiam Bergk. Anth. lyr. I n. 163 = II n. 190 edidit.

117.

Ἑρμᾶς, ὅ περ Φεραῖος αἰνέαι θεός,
ἐμμὶ τῶ φυγαίχμα.

„Hephaest. p. 39 Gaisf. II: οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ (τὸ Ἰθυφαλλικὸν) ἰαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος· Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει κ. τ. λ." Bentl., qui

nihil fragmento lucis attulit. Ernest. vertit: quod Mercurius deus Pheraeus laudat, sum viri imbellis, Boissonadius autem et Bergkius ne locum quidem in sylloge sua concesserunt. Mihi certum videtur *Ἑρμᾶς* pro vocativo esse, cui sententiae accommodavi quod codices praebent *αἰνέει*, in *αἰνέαι* mutans, i. e. *αἰνέεσαι*, ut *μυθέαι* dicitur in Hom. Od. II 202. cf. Lobeck. Elem. Path. II p. 127. iam igitur vertendum: o Hermes, qui deus Pheraeus *vocaris*. nam hoc *αἰνεῖν* significat etiam apud Aeschyl. Agam. 98: *λέξασ' ὅ τι καὶ δυνατὸν καὶ θέμις αἰνεῖν*, coll. v. 1450, cui poetae etiam in sequenti versu Callimachum *φυγαίχμας* (Aeschyl. Pers. 995) debere existimo. quum autem *Φεραῖος* (de quo parum proficit Ungeri nota de Sinid. p. 133) ad Hadem pertineat (cf. Müller. Proleg. Mythol. p. 306 et ad Aeschyl. Eumen. p. 142 n. 10) et *Χθόνιον* significare videatur, pronum est suspicari fragmentum esse carminis *ἐπιτυμβίου*, in quo ipse *τύμβος* dixerit *ἐμμὶ τῶ φυγαίχμα*. ubi quum articulus de homine aliquo omnibus noto cogitari iubeat, fortasse Callimachus ita Archilochum *ῥιψάσπιδα* significabat. cf. Bergk. ad Archiloch. fr. 6 p. 684.

118.

Ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος,
τὴν οἵ φασι τεκόντες
εὐναίους ὀαρισμοὺς
ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

„Hephaest. p. 121 Gaisf.: *καίπερ κατὰ κόμμα γεγραμμένα κατὰ στίχον γεγράφθαι φαμέν· ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος, τὴν οἵ φασι τεκόντες εὐναίους ὀαρισμοὺς ἔχειν ἶσον ὀλέθρῳ.* id. p. 114: *ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος, τὴν οἵ φασι τεκόντες.*" Bentl. Sententia primi versus, ut ex Hephaestione a Bentleio et Bergkio Anal. lyr. I n. 164 = II n. 191 editus est, imperfecta apparet esse nec unde expleretur habere potuit in antecedentibus, nam initium carminis Hephaestionem apposuisse credi par est. ac ne in sequentibus quidem post versum 4 demum satis apte fieri potuisse crediderim ut sententia expleretur. itaque iure mihi videor absolutam reddidisse sententiam scribendo (coll. quae ad Lav. Pall. 83 disputata sunt) *ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος*, virgo, pro! claustris occlusa

est, quam (i. e. nam eam) parentes eius dicunt venereas confabulationes morte peius odisse. quae verba videntur esse iuvenis, qui frustra couatus erat puellam amatam a se adire. De virginibus κατακλείστοις praeter Ruhnkenium ap. Ernest. ad h. l. vide Hemsterhusium ad Lucian. Timon. XVII. — In secundo versu articulus a nomine suo diremptus adeo singularis visus est Schaefero ad schol. Apollon. p. 227, ut sanum locum esse negaret, quod Meinekius quoque fecit in Anal. Alex. p. 227 τὴν δή φασι corrigens. Sed eidem Meinekio postea ad Callim. p. 235 οἵ demonstrativum esse putanti nihil corrigendum videbatur idque etiam Naek. de Hecal. p. 71, Hecker. Com. crit. in Anthol. (I) p. 76, Mehlhorn. in Anthol. lyr. p. 94, Hermann. ad Mosch. p. 94, alii negabant, quamquam quae ad defendeudum attulerunt exempla parum sunt similia, ut non mirer quod Bernhardy in Synt. p. 314 dixit οἵ φασι τεκόντες gravem esse Callimachi errorem. Sed fortasse magis est ad defendendum aptum, quod quae hic vocabula arcte cohaerentia disiungit enclitica vox φασί idem facit in Hom. Il. XI 831: ἐσθλὰ τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι. Si quis autem οἵ putans esse pronomen personale scribendum censeat τήν οἵ φασι, quod memini commendatum esse, ita οἵ non minus violenter a voce sua divulsum esset, quod parum excusaret Hom. Il. XVII 324: κήρυκ' Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε. — De εὐναίους ὀαρισμούς confer anonym. poet. in Anthol. Pal. IX 362, 15: πολλάκι δ' εὐναίων ὀάρων βεβιημένος ὁρμῇ. — Ἔχθειν pro ἔχειν a Scaligero ad Catull. p. 73 Bentleius accepisse videtur. — Si quis autem quaerit, unde sumptum hoc fragmentum putem, non dubitandum est, quin ex Epigrammatum libro mauaverit. mirum enim esset, ni ad hoc fragmentum respiceret Aelius Fortunat. sive Caesius Bassus de Metris in Keilii Gramm. lat. vol. VI p. 261 (cf. infra frag. 571): quarta divisio est hendecasyllabi talis: *castae quas veneramur o sorores.* nam priore commate *Callimachus* in Epigrammatibus usus est.

119.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρον εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

„Scholiast. Pindar. Pyth. I 185: τὸν δὲ τοῦ Φαλάριδος ταῦρον οἱ Ἀκραγαντῖνοι κατεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλῶν κατέχει δόξα, ἀλλ' εἰκόνα Γέλα τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτόν φασι Περίλαον καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακαῆναι. καὶ Καλλίμαχος· πρῶτος κ. τ. λ. Recte ὅς· et sane aliud agebat ingeniossima interpres, quum reponeret οἵ." Bentl., qui Annam Fabri intelligit. vid. p. 346 ed. Ernest. Recte autem primus Ruhnk. Epist. crit. II p. 182 fragmentum hoc coniungens cum fr. 194 et fr. 25 ad Aetiorum librum secundum rettulit. sequuti sunt Bergk. Anth. lyr. I n. 16 = II n. 18, Rauch. p. 31. cf. supra de Aet. II 4. De καινίζειν cf. Aeschyl. Agam. 1030, Choeph. 487.

120.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίτακτα μὲν ἑξάκι δοιά,
ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

„Schol. Pindar. Nem. III 42: διηρεύνησέ τε ἰδίᾳ· ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησεν, ὅθεν ἦν δυνατὸν ἐπανελθεῖν τινας. Καλλίμαχος· χαῖρε κ. τ. λ. Pro αὐτ' ἀγρεσίης lege αὐταγρεσίης. Αὐτάγρετος est αὐθαίρετος, unde αὐτηγρεσίη. sed ἀγρεσίη nihil nisi venatio est, quae nullum hic locum habet." Bentl. Ex Hymno in Herculem petitum iudicabat Hemsterh. ap. Ernest., sed certissimum videtur ex Aetiis esse, quod post Naek. de Hecal. p. 273 statuimus in Proleg. in Aet. (cf. ad Aet. I 9), probantibus Rauch. p. 46 et Dilthey de Cydipp. p. 106. Bergkio est Anth. lyr. I n. 61 = II n. 64. De vocis ἐπίτακτα accentu, si quidem librorum manu scriptorum fide nititur, cf. Lobeck. Paralip. p. 491.

121.

Ἔλλατε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
χεῖρας ἐμοῖς, ἵνα μοι πουλὺ μενοῦσιν ἔτος.

„Schol. Pind. Nem. IV 10: ἐάν γε χωρὶς Χαρίτων γράφηται ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσται, ἐὰν δὲ μετὰ Χα-

ρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα εὔδια. καὶ Καλλίμαχος· ἐλλᾶτε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε, λιπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένουσιν ἔτος. Legendum arbitror: μένει πρὸς αἰῶνα. διὸ καὶ Καλλίμαχος. Et pro ἐλλᾶτε lego ἔλλετε, hoc est ἔρρετε, abite in malam rem. sic noster infra (fr. 292) ex Eustathio: ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Ἐνιψήσασθε autem compositum a ψάω, ψῶμαι. versiculum posteriorem non possum restituere. Manus abstergere elegis, tamquam si essent annales Volusi, cacata charta (Catull. XXXVI 1 et 20). Horatius (Epist. II 1 extr.): cum scriptore meo capsa porrectus aperta deferar in vicum vendentem thus et odores et piper et quicquid chartis amicitur ineptis." Bentl. Concepta semel de malis versibus hoc loco a poeta notatis opinio et in emendandis et in explicandis singulis verbis Bentleium transversum egit, cui iure Hemsterhusius apud Ernest. p. 489 adversatus est monens poetam Gratias invocare, ut Elegis suis manus fragrantes abstergant, quo conciliata venustate cunctis probati per multum tempus in honorem suum durent. Itaque primum ἔλλετε, abite in malam rem, legi hic non potuit, sed debebat aliqua vox locum hic habere quae faveatis significaret. eam quum Valcken. de Call. Eleg. p. 276 εἰ δ' ἄγε, Wakefieldus autem in Silv. crit. I p. 10 et Porson. Not. brev. ad Toup. Emend. p. 472 ἵλατε esse sibi persuasissent, tandem id quod omnes veritatis numeros habet feliciter est a quattuor viris eodem fere tempore inventum, a Bernhardy, Grundlinien zur Encyclop. der Philol. p. 92, Naek. de Hecal. p. 168, L. Dindorf. in Thesaur. Paris. Vol. III p. 193 A, Schneidew. ad Simonid. p. 104, qui Choerobosci Orthograph. in Cramer. Anecd. Oxon. II p. 224, 16 (= Bekker. Anecd. p. 1366): οἱ Αἰολεῖς ἔλλαθι λέγουσι coll. ibid. p. 275, 22 (ubi τὸ ι εἰς πέντε τρέπεται male editur pro τὸ ι εἰς ε τρέπεται) et Etym. Gudian. p. 566, 33 attestantes pro ἐλλᾶτε reducendum esse ἔλλατε i. e. ἵλατε pro se quisque perspexerunt, quod merito probarunt Bergk. in Zimmermanni Diar. 1835 p. 31 et in Anthol. lyr. I n. 111 = II n. 120, Meinek. Anal. Alex. p. 224, Hecker. Com. Call. p. 53, Lobeck. Rhemat. p. 137, Ahrens. de dial. Aeol. p. 284, quorum quem ultimo loco nominavi ἔλλαθι cum Homerico οὖλε cohaerere putat. — Ἔλλατέ νυν Bergk. — De

ἐνιψᾶσθαι χεῖρας Hemsterhusius contulit Theocrit. XVII 36: τὰ μὲν Κύπρου ἔχοισα Διώνας πότνια κῶρα κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας, et Crinagor. in Anth. Plan. IV p. 708 Jacobs.: αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης ἰδμοσύνην, πανάκῃ χεῖρα λιπηνάμενος, Πρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. — In altero versu lacunam feliciter explevit Toup. Emend. in Suid. II p. 192: χεῖρας ἐμοῖς. ita enim habet Pindari codex Va², unde in editione altera Anthologiae lyricae Bergkius edidit. hinc igitur aliorum concidunt coniecturae, Hemsterhusii χεῖρας ἵν' εὔφημοι vel εὔοδμοι, Jacobsii et Meinek. χ. ἵν' ἀκμαῖοι, Schneidew. Exerc. crit. IV p. 17 χεῖρας ἵν' ἀέναοι, Peerlcampii ad Horat. Od. I 32, 1 χεῖρας, ἵνα μή μοι. Eiusdem Toupii est μενοῦσι, cuius loco codices habent μένουσι, nunc apud Valckenarium, ut videtur, scribitur μένωσι. sed defendi posse Futurum videbatur, quum ἵνα — μενοῦσι explicari possit: ubi (i. e. quo facto) per longum tempus manebunt, ut Bentleius quoque interpretatur. In eius modi autem locis grammatici quum ἵνα consilium notare putarent, de Futuro dubitaverunt iniuria (cf. Schoemann. ad Isae. p. 386). et in Theocrito quoque XXVII 12: δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνως, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω, quis non putaverit consilium indicari conferens v. 14: δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς, quamquam ibi quoque prius ἵνα ubi significat. — Ex Aetiorum prologo fragmentum esse nemo facile negabit. cf. supra p. 116.

122.

Καὶ γὰρ Ἀθηναίοις πάρ' ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται
κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

„Schol. Pindar. Nem. X 64: — διὰ τούτου σημαίνει τοὺς τὰ Παναθήναια νενικηκότας· τίθενται γὰρ ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίαι πλήρεις ἐλαίου. διὸ καὶ Καλλίμαχος· καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ κ. τ. λ." Bentl. Meinekii iussu, ad Callim. p. 297, vocularum παρ' et γάρ sedem permutavi. neque enim credibile videbatur Callimachum ita sine ulla causa γάρ ab initio retraxisse. praeterea in καλπίδες, quod omnes editiones occupavit, accentus corrigendus fuit secundum praeceptum Herodiani I p. 97, 25, quod firmari patet accusativo κάλπιν, quem habemus apud Hom. Od. VII 20,

Apoll. Rhod. I 1234, Meleagr. in Anthol. Pal. XII 74, 4, Quint. Smyr. XIII 446, Nonn. Dionys. III 87. XIV 430. XXXVII 147. XLVII 394. Joann. Gazae. Ecphras. II 121 etc. Locum fragmento fuisse in Aet. I 6 puto, Bergk. An. lyr. I 39 = II 41 posuit inter "Ἄργους οἰκισμοί.

123.

Νηφάλι' αἶ καὶ τῇσιν ἀεί, μελιηδέας ὄμπας,
λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

„Schol. Sophocl. in Oed. Colon. 489: *Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ περὶ θεῶν ιζ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχίδων γένους καὶ τῆς ἱερᾶς* (lego *ἱερείας*, sacerdote) *φησί· καὶ Καλλίμαχος· νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.* Pro *Ἡσυχίδαι* sine dubio legendum *Ἡσυχίδες*. erant enim feminae sacerdotes, *λήτειραι*, *Ἀπὸ τοῦ Ἡσύχου* patronymicon masculinum *Ἡσυχίδης*, faemininum *Ἡσυχίς*, ut *Πρίαμος Πριαμίδης Πριαμίς* etc." Bentl. Qui cum Bentleio codicis lectionem *νηφάλιαι καὶ τῇσιν* tenent Bergkius Anth. lyr. I n. 81 = II n. 84 et Rauch. de Aet. n. 182, non intelligo quo modo aliter verba explicare potuerint atque Ernest. fecit: abstemiae etiam illis semper mellitas fruges Hesychides sacrificare sortitae sunt. quae sententia mira visa est Naekio Opuscul. I p. 60, quoniam non illud quaesitum esset in his sacris ut sacerdotes abstemiae et sobriae, sed hoc ut sacra sobria essent i. e. *ἄοινα*, mihi autem non mira solum, sed portentosa videtur. quasi vero propterea quod sacerdotes abstemiae essent, etiam Eumenidibus *μελιηδέας ὄμπας* i. e sacra *ἄοινα* sacrificassent. quae sententia permutato potius ordine ita enuntiari debebat: quum *νηφάλια* Eumenidibus earum sacerdotes offerrent, et ipsae sacerdotes *νηφάλιαι* erant. Merito igitur huic interpretationi diffisus Naekius l. l. aliam excogitavit hanc, ut *νηφάλιαι* essent *θυσίαι*, post *νηφάλιαι* autem graviter interpungeretur sic *νηφάλιαι· καὶ τῇσιν*, cui non iniuria Reisigius in Enarrat. Oed. Colon. p. LXXXIII obmovit, certe ita non cogitasse scholiastam, quia praeter opinionem et morem apposuisset id quod Naekius segregari velit. nam profecto scholiasta Callimachi locum non aliam ob causam apposuit nisi ut Hesychides fuisse sacerdotes doceret, qua in re *νηφαλίων* memoria careri poterat, nec

vocem νηφάλιαι addidisset, si ad aliquam aliam sententiam pertinuisset. Atque ipse Naekius ibidem paulo post p. 63 huius argumenti vim sensit, ubi in fragm. 124 ob similem interpunctionem versum primum εἴδεος· ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν κ. τ. λ. sanum esse negabat. accedit quod praegressis verbis θυσίαι — Εὐμενίδων | νηφάλιαι (nam secundam quoque vocem praecessisse apparet ex τῇσι) nemo facile perspexerit quo modo apte a poeta adici potuerit: et his (vel etiam his) Eumenidibus μελιηδέας ὄμπας offerre Hesychides sortitae sunt. Certum igitur videtur, vocem νηφάλιαι ad ipsius quem inchoat versus sententiam pertinere, quod tamen hucusque docti viri non potuerunt nisi paululum immutantes vocem efficere (nam Heckeri sententia in Comm. Callim. p. 104, τῇσι relativum esse, nihil proficitur). Atque Hemsterhusius, quem Boissonadius sequitur, νηφαλίας scribens cum ὄμπας hoc coniunxit, iniuria quidem notatus a Naekio propterea, quod ita coniunctio καί loco posita esset non suo. nam Hemsterhusius ne verbo quidem significavit καί sibi videri et, nihilque impedit quo minus eum etiam significare voluisse putemus. Reisigius autem l. l. νηφαλίαις corrigi iussit et de ipsis Eumenidibus intellexit (ieiunis his quoque), cui demonstrandum erat ipsas quoque deas appellari νηφαλίους vel νηφαλίας, non solum θυσίας vel σπονδάς quaeque cum his arcte cohaerent ξύλα νηφάλια (cf. Phylarch. ap. schol. Sophocl. Oed. Col. 100 et schol. A ad Hom. Il. I 420) et εὐχωλαὶ νηφάλιαι (Apollon. Rhod. IV 712), a quibus distat οὐ μάλα νηφάλιον μέλος, quod in via canit homo vino gravis in Oppian. Hal. II 413. nec Apollinem νηφαλιῆα in Anthol. Pal. IX 525, 14 Eumenidibus νηφαλίαις quicquam auxilii laturum crediderim, cuius alia vis est. Sed νηφάλιαι ut ad ipsius in quo legitur versus sententiam trahi queat ita videtur effici posse, ut nihil fere mutetur. ipsis enim non mutatis literarum ductibus vocem in duas partes divellimus male conglutinatas scribendo: νηφάλι' αἵ, quo sententia evadat haec: quae νεφάλια etiam iis sacrificare sortitae sunt, ubi nomini νηφάλια appositionis loco additum est μελιηδέας ὄμπας, nam ab his νηφάλια non sunt diversa, siquidem νηφάλια alibi dicuntur μελίκρατα (cf. Preller. ad Polemon. p. 74). simili autem ratione relativo pronomini αἵ

adiectum est explicandi causa: λήτειραι Ἡσυχίδες, de qua Attica gente sacerdotali cf. Meier. de gentilit. Attic. p. 45. Videtur autem fragmentum a fragm. 268 olim non procul afuisse et cum fragm. 449 adeo arcte cohaesisse cumque iis locum habuisse in Aet. eleg. III 4. quod si est, sic crediderim Callimachum loquutum esse, de diis disputantem, quibus in libationibus vinum non oblatum sit: vinum etiam in Eumenidum sacris eae non debent offerre sacerdotes, quae his quoque νηφάλια i. e. μελιηδέας ὄμπας offerre sortitae sunt, λήτειραι Ἡσυχίδες, i. e. sacerdotes Eumenidum Atticae. qua in re quod addit καὶ τῇσι, *etiam* illis, id propterea factum, quod etiam aliis diis νηφάλια esse (de qua re cf. Preller. l. l.) indicare volebat. Et ad Aetia fragmentum etiam Rauchius p. 76 referebat cum frag. 449 coniunctum, quod tamen male explicavit de Daedalo. Müller. l. l. ex epigrammate sumptum putabat. — In primi versus fine codex habet ὄπας, Triclinius ὄμπας, quod Bentleius recepit, sed cum Hemsterhusio Brunckius, Naek. Op. I p. 59, Bergkius, Rauchius ὄμπνας dederunt ex fragm. 268, si quidem certa ibi lectio. Sed longe gravius est, quod Hesychius, qui ex eodem sine dubio hoc fragmento II p. 293 Ἡσυχίδες et III p. 20 λήτειραι citat, etiam hanc glossam habet literarum ordine tutam, III p. 206: ὄμπαι, θύματα καὶ πυροὶ μέλιτι δεδευμένοι, quas hic quoque intelligendas esse extra dubium ponit additum in Callimachi fragmento adiectivum μελιηδής. accedit quod eadem referunt grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 287, 20 et Etym. Magn. p. 625, 53 (ὀμπή· πυροὶ μέλιτι περικεχρισμένοι, μεμελιτωμένοι, ubi vitiosa tantum scriptura ὀμπή est, quae legem violat ab Herodian. I p. 338, 14 Lentz. propositam), item schol. Nicandr. Alexipharm. 450 (ὄμπαι οἱ μέλιτι δεδευμένοι πυροί), ut nemo iam fidem habere velit Tzetzae ad Lycophr. 621: ὄμπνη πυρὸς μέλιτι βεβρεγμένος. atque in Photii quoque Lex. II p. 16 Nab.: ὄμπνην· Ἀθηναῖοι ὅταν τὸν νεὼν ἱδρύωνται πυροὺς μέλιτι δεύσαντες — συντελοῦσι τὰ ἑξῆς· χρῶνται δὲ τούτῳ καὶ πρὸς ἄλλας ἱδρύσεις καὶ θυσίας προσαγορεύοντες ὄμπνην, codex bis habet ὄμπην, cui utroque loco novissimus editor alterum praetulit iniuria, et ὄμπη ex optimis codicibus etiam in Nicandr. Alex. 450 restituendum erat, ubi apium favi vocantur πολυωπέες

ὄμπαι. Contra ὄμπνη Hesychio alio loco est τροφή (add. Etym. Gudian. p. 428, 26 et schol. Nicand. Alex. 7) et εὐδαιμονία (i. e. ni fallor, larga τροφή). ab hac voce vel ab ὄμπνος (i. e. ὁ Δημητριακὸς καρπός), quod soli memorant grammatici, Etym. Magn. p. 625, 48, Gudian. p. 428, 17, Orion. p. 115, 15, praeter alia adiectiva venit ὄμπνιον ἔργον, i. e. agricultura, in fragm. 183, et ὄμπνιος i. e. πλούσιος καὶ εὐδαίμων, quam Cyrenaeorum vocem fuisse Philetas refert in schol. Apollon. Rhod. IV 989 coll. Etym. Magn. p. 625, 48, et ipsa Demeter inde audiebat Ὄμπνια. Hinc quum apparere videatur, ὄμπνας fruges esse in universum, ὄμπας autem fruges in sacrorum usum mellitas, utrum et hoc loco et in fragm. 268 praeferendum sit non iam dubium erit. — Ex schol. Sophocl. Natalis Comes III 10 fragmentum hoc novit.

124.

Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
μεμβλωκὸς πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο
ἴδεος ἐνδίοιο.

„Schol. Sophocl. Oed. Colon. 314: περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος· εἴδεος ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν μεμβλωκὸς πίλημα πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο. Ibid. ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, καὶ Καλλίμαχος λέγει, εἴδεος ἀμφὶ κ. τ. λ. — Πέτρου ἄλκαρ, munimentum adversus lapidis ictum. Thessalicus hic pileus dictus est κυνῆ, ut hic apud Sophoclem: κρατὶ δ' ἡλιοστεγὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει, et apud Hesych. (II p. 554) κυνῆ Βοιωτία. Κυνῆ vero idem quod κόρυς. utrumque enim Hesychio (II p. 520 et p. 554) est περικεφαλαία. atqui κόρυς apud Homerum est πέτρου ἄλκαρ, Il. XX 288: ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Tamen, si huic scholiastae fides, τὸ πέτρου hic stare non potest. nam ex hoc Callimachi testimonio probat Thessalicos pileos fuisse latos. atqui si legeris πέτρου, inde potius crassos quam latos, παχεῖς quam πλατεῖς fuisse colligas. Viderint autem qui hic πέτρον solem interpretantur: in Lycophronis quidem carminibus, quod dedita opera tenebricosum fecit auctor, tolerari potest, sed in hoc loco κακόζηλον esset et

Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius ex sententia scholiastae: *εἴδεος· ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν μεμβλωκὸς πίλημά τι ὑετοῦ ἄλκαρ ἔκειτο.* Illud autem *εἴδεος* huc pertinere conicio, ut novum pileum iste induerit et formae causa et ad defendendam pluviam. Apollon. Rhod. II 1073 magistrum suum Callimachum imitatus videtur: *ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνήρ, δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ*, sicut alibi integrum versum ei suffuratus est notante scholiasta: *καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι* (fr. 212)." Bentl. Suid. II 1 p. 776 hinc habere videtur *μεμβλωκός*. Bentlei emendationi succurrere conabatur Gerhard. Lect. Apollon. p. 138 commendans — *ἀμφίδεεν κεφαλῇ — μεμβλωκὸς πίλημ', ὅ οἱ ὑετοῦ ἄλκαρ ἔκειτο* (ubi *ἀμφίδεεν* plane inutiliter coniectum apparebit conferenti Hom. Il. XVIII 205: *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ*), frustra. quis enim dubitet quin verum sit quod Toup. Emend. in Suid. vol. II p. 77 coniecit *μεμβλωκὸς πίλημα περίτροχον*, ingeniose huc referens Suid. II 2 p. 274 *πίλημα περίτροχον· περιφερὲς σκέπασμα* (sic enim vulgatam olim interpunctionem *πίλημα· περίτροχον, περιφερὲς σκ.* feliciter corrigit). prae qua Toupii coniectura altera eiusdem viri suspicio sordet, ibid. III p. 470 *Σειρίου ἔμμεναι ἄλκαρ* legendum esse. Sed non minus ingeniose Naek. Opusc. I p. 67 *εἴδεος* (quod Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 344 B frustra in *εἵλης* mutaverat probantibus multis, Toupius autem ab initio fragmenti ad finem felicissime revocaverat) viderat respici ab Hesych. II p. 24 *εἴδεος ἐνδίοιο· καύματος μεσημβρινοῦ*, unde iure Naekium fragmentum Callimachi una voce auxisse arbitramur corrigentem simul Hesychii scripturam *εἴδεος* in *ἴδεος*, qui non infrequens fuisse error videtur. cf. Lentz. ad Herodian. II p. 497 extr. Aperte ex Hecale ductum fragmentum posui in cap. III.

125.

Ἔπρεπέ τοι προέχουσα καρῆς εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

„Schol. Apollon. Rhod. IV 972: *χαῖόν ἐστι καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος· ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης κ. τ. λ.*

Bentl. Pro ἔπρεπέ τοι nescio an praestet ἔπρεπέ οἱ, sed pro κάρης certissime scribendum fuit καρῆς. cf. ad frag. 35[b]. De χαῖον cf. etiam Steph. Byz. p. 281, 16. Fragmentum ad Hecalen primus revocavit Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 344 B, quem sequuti sunt Eldik. Susp. specim. cap. IV, Naek. de Hecal. p. 110, Hecker. Com. Call. p. 88, alia illi Callimachi fragmenta adiungentes. cf. Hecal. cap. IV.

126.

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
αὔλια καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

„Schol. Apollon. Rhod. IV 1322: περὶ τῶν νυμφῶν (Λιβύης) μέμνηται Καλλίμαχος οὕτω λέγων· δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων αὖλιν κ. τ. λ. Stephan. Byz. p. 470, 8: Νασάμωνες, ἔθνος ἐν Λιβύῃ, ὡς Καλλίμαχος." Bentl. De ἡρωΐδες, quod non proprium est nec litera maiore scribi debebat, cf. Apoll. Rhod. IV 1323: εἰμὲν — ἡρῶσσαι Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες. Pro αὖλιν Ruhnken. ap. Ern. ad h. l. monet Wesselingium in Dissert. Herod. p. 14 correxisse Αὔγιλα. sed quum omnem mediterraneam Libyae regionem intelligi pateat ex oppositis ei δολιχαὶ θῖνες, non de uno aliquo loco cogitari posse apparet. eademque causa fuit, cur unam aliquam Nasamonum αὖλιν memorare poeta non potuerit. itaque Ruhnkenium recte arbitror coniecisse αὔλια, quod Scaligerum quoque in Coni. ad Varron. de L. L. p. 106 (p. 172 Bipont.) dedisse monet, qui centies non admonito lectore veterum auctorum locos emendatius scriptos exhibuerit quam vulgentur. In tertio versu Valcken. Call. Eleg. p. 13 sq. ὀφείλετε scribens ipsam Callimachi matrem intellexit, quam, quum ad filium invisendum Alexandriam venisset, domum navi revehendam poeta voto prosequutus esset elegia in honorem carissimae sibi matronarum scripta. quam sententiam etsi etiam Hemsterhusius ap. Ernest. proposuit et unice probat Hecker. Com. Call. p. 10, admodum tamen incerta est, quum etiam in frag. 112 Callimachus Theram μητέρα πατρίδος ἡμετέρης obiter dicat. quidni igitur hic quoque obiter poeta nymphas precetur, ut vigentem patriam suam etiam magis augeant? Has autem nymphas

quum memorandi aptus locus fuerit in Aetiis, in earum II 7 fragmento olim locum fuisse arbitror. Apud Bergkium est I n. 116 = II n. 127.

127.

Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, συνήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
ἔσκον, ἐνιαυθμοὶ δ' αὖλια καὶ βοτάναι.

„Stobae. Flor. LXXVI, Περὶ νηπίων 1, haec Callimacho tribuit: ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι ἔσκον· ἐνήριθμοι δ' αὖλια καὶ βοτάναι, sed ibi vitiose scriptum est δαύλια. Legendum vero δ' αὖλια. Loquitur de infante quodam ruri inter pastores enutrito. Ἐνήριθμοι idem quod φίλοι, ἑταῖροι. Hesych. (II p. 86) ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη. et alibi (I p. 181) ἀναρίθμιον· ἐχθρόν. quae loca frustra sollicitant viri docti, nam ex hoc ipso fragmento apparet, recte se ista habere." Bentl., quem in ultimo versu errasse docent quae in Etym. Magn. p. 342, 35: ἐνιαυθμός παρὰ τὸ ἐνιαύω, τὸ ἐνδιατρίβω, ἐνιαυσμὸς καὶ ἐνιαυθμός post ultimam vocem Gaisfordus ex cod. D et P addidit: οἱ δὲ λ' αἱ λικαὶ βοτάναι· Καλλίμαχος (quae nuper admodum paulo integriora edita sunt ex cod. Florentino p. 113: ἐνιαυθμοὶ αἱ ὑλικαὶ βοτάναι), unde primus verum restituit Bergk. Anal. lyr. I n. 11 = II n. 11, post eum Rauch. Aet. p. 14 et Mein. ad Stobaei Floril. vol. III p. 86 ut iam cedere debeat etiam ἀνήριθμοι, quod Valcken. de Eleg. Call. p. 288 coniecit, Blomfieldo probatum. Nec fuit cur καύλια magis placeret Heckero Com. crit. de Anth. (I) p. 200, cum vulgato confer Oppian. Hal. II 524: ποίην δὲ καὶ αὖλια πάντα λιπόντες. In primo versu κοῦρε ὁμήλικες quo modo corrigendum esset primus vidit Wernick. ad Triphiod. p. 41, cuius coniecturae si non addiceret codicis A scriptura (κουρεοῦ νήλικες), hiatum defendi putarem vel loco Hom. Il. XX 20: ἔγνως, ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν. iure igitur Wernickium sequuti sunt Boissonadius, Bergkius, Rauchius, Meinekius. Ceterum quum Ruhnkenius apud Ernest. p. 493 fallaci fragmentorum 26 et 169 affinitate adductus ad fabulam de Cydippe Callimachi haec verba rettulisset, primus Hecker. l. l. sat multorum de Lino puero fragmentorum memor ad

Elegiarum librum secundum revocavit, cuius iudicium merito probarunt Bergk. et Rauch. l. l. cf. Aet. I 5.

128.

Καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν, ἀνιῶντος ἐδεστοῦ,
κἠγώ, Πυθαγόρῃς ὡς ἐκέλευε, λέγω.

„Aul. Gellius IV, 11: opinio vetus falsa occupavit et convaluit, Pythagoram philosophum non esitavisse ex animalibus, item abstinuisse fabulo, quem Graeci *κύαμον* appellant. ex hac opinione *Callimachus* poeta scripsit: *καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνίωντον ἔδεσθαι, κἀγώ, Πυθαγόρας, ὡς ἐκέλευε, λέγω.* Versiculum priorem ita poteris emendare: *καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀβίωτά τ' ἔδεσθαι. Ἀβίωτα* hic intelligo *ἄψυχα.* sane hanc sententiam efflagitant verba Gellii: et non esitavisse ex animalibus. Suidas (I 2 p. 20): *ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν.* ergo *ἀβίωτα* non viventia, non animalia. Rara quidem, fateor, est ea verbi significatio, sed quis nescit Callimachum fuisse maximum novatorem?" Bentl., qui hanc suam coniecturam contra Jacobum Gronovium defendit ad Horat. Art. poet. 441 extr., sed quem sat scio aliter emendaturum fuisse, si satis cognovisset veterum codicum lectiones, ex quibus novissimus editor 1853 ita edidit: *καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἴζων ΑΝΙΩΝΤΟΣ ΕΔΕΣΤΟΥΣ.* nam in ultimis duobus vocabulis fere consentire vetustissimos codices mihi significavit amicissimus Hertzius. Sed iam antea Hecker. in Com. crit. in Anthol. (I) p. 269 acute perspexerat, *ἔχειν ἀνιῶντος ἐδεστοῦ* restituendum esse, quod a codicum optimorum lectione non differt nisi una literula omissa, quae addi a librariis facile poterat, quum semel ab *ὁ ἐδεστής*, non a *τὸ ἐδεστόν* vocem derivassent. Prae hac autem coniectura vix est quod aliorum referamus, interpretum ad Gellium l. l., Fabri (p. 344 Ernest.), Toupii in Emend. in Suid. II p. 124, Valcken. ad Callim. Eleg. p. 291, aliorum. Atque Heckerianum iure recepit Bergk. Anth. lyr. I n. 31 = II n. 33. quod autem Heckerus in vulgato *ἔδεσθαι* Bentleio ceterisque hoc exprobrat, quod vitiosum sit quum tantum futurum esse possit, illi sine dubio sententiam suam tuebantur Hesychii loco II p. 15 *ἔδεται· ἐσθίει*, et iterum sede non sua II p. 14: *ἔδεαι· ἐσθίεις*,

ubi tamen si Hom. Jl. XXIV 129 grammaticus respicit, quae Mauricii Schmidt sententia est, quaeri potest num recte Homeri locum interpretatus sit. sed vel sic praesens *ἔδεσθαι* in suspicionem vocari non posse videtur (cf. Lobeck. ad Buttm. Gr. gr. II p. 185 et 488), praesertim quum etiam praesens *πίομαι* in Theognid. Eleg. 1129 habeamus. add. Lobeck. Rhemat. p. 18 extr. At ex hoc quidem loco praesens *ἔδεσθαι* libenter codicum meliorum lectioni gratificamur, in qua *ἀνιῶντος ἐδεστοῦ* conferimus cum *δαιτὸς ἀνίη* in Hom. Od. XVII 446 coll. I 133. — In altero etiam versu *κἠγώ* et *Πυθαγόρης* scribendum duxi cum Heckero, qui recte quoque cum disticho nostro fragmentum 27 iungens ad Aetiorum librum tertium revocavit, sequente etiam Bergkio. ubi quo modo in III 1 locum habuerit conieci p. 101. Valckenarium ad Elegias, Naekium (de Hecal. p. 91) ad Epigrammata rettulisse monuit Heckerus.

129.

Λαθρηδὸν δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
ἔτραφον, αἱράων ἔργα διδασκόμενοι.

„Etym. Magn. p. 38, 36: *αἷρα, ἡ σφῦρα· Καλλίμαχος· οἷον· λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις ἔστρεφον αἱράων ἔργα διδασκόμενοι.* Eustath. ad Odyss. X 75, p. 1648, 10: *αἱ σφῦραι ὅτε μὲν ῥαιστῆρες κοινότερον, ὅτε δὲ αἷραι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐθηλώθη οὐ χρήσεις ἐν τῷ· αἱράων ἔργα διδασκόμενοι.*" Bentl. Adde Etym. Gud. p. 21, 20: — *Καλλίμαχος· αἱράων ἔργα διδασκόμεθα.* Orion. Et. p. 18, 1: — *Καλλίμαχος· αἱράων ἔργα διδασκόμενος.* Codex Paris. Etym. 2630 ap. Koes. pone Orion. p. 185, 10 ubi eadem extant, sed ultima syllaba compendiose scripta est, ut quid fuerit certo dici nequeat. Praeterea cod. Leidens. apud Ruhnk. ad h. l. et Valcken. frag. Eleg. p. 292 (i. e. cod. Vossianus A. cf. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 2466) habet *λαθρη* i. e. *λαθρηδόν*, cui aliquid auctoritatis conciliat Apollon. Dysc. de Adverb. p. 611, 9, saepe ille voces Callimacheas afferens. deinde Gaisford. ex suis codicibus *ἔτρεφον* edidit, quod Ruhnk. ad h. l. correxit *ἔτραφεν* i. e. *ἐτράφησαν*, Meinekius autem ad Callim. p. 6 in *ἔτραφον* (i. e. nutriti sunt. cf. ad Vol.

I p. 154), cui assensus est Bergk. Anth. lyr. II n. 86 (aliter in Anth. lyr. I n. 83). Sed pro λαθρηδὸν δέ, quod et ipsum Meinekius recepit, λαθρηδά reponendum esse putavit Bergkius Praef. p. XV. Fragmentum ad Aet. I 14 revocandum censui. et de Aetiis quidem etiam Rauch. p. 51 n. 109 cogitavit, de Dionysio Zagreo interpretans a Curetibus nutrito, quibus Callimachus Idaeos Dactylos substituerit.

130.

Ἀλλ' ἐπὶ τόξου
αὖτις ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων σφετέρου.

„Etym. Magn. p. 137, 49: ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος· ἀλλ' ἀπὸ τόξου αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. assentior Sylburgio qui pro ἀπὸ τόξου emendat ἐπὶ τ." Bentl. In reliquis cum Etym. Mag. consentientia cetera Etymologica, Sorbon. ap. Gaisf., Gudian. p. 73, 9, Angelic. in Ritschel. Op. I p. 682, Etym. Paris. 2630 ap. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 902, Etym. Paris. 2636 apud eundem Bastium (nisi quod hunc codicem ἑτέρον habere dicit Cram. Anecd. Paris. IV p. 60) praebent non ἑτέραν, sed ἑτέρου, quod nescio ex quo Parisino proferat Ruhnken. ad h. l. Iidem libri consentiunt in ἀπὸ τόξου praeter Paris. 2636, ex quo ὑπὸ Cramerus l. l. notavit. nec in αὐτός inter se dissentiunt. Praeter Sylburgianum ἐπὶ ego αὖτις et σφετέρου olim commendavi in Proleg. Aet. p. XIV, quod etiamnum probo, etsi a Meinekio in Bergk. Diar. phil. 1845 p. 1066 et ad Callim. p. 285 not. coniectum ἀλλ' ἀπὸ τόξου αὖτις ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἑλὼν ἑτέρου (quod de Hercule dici putat duos arcus secundum Herodot. IV 10 gestante) — a Bergkio An. lyr. II n. 86 (nam in I n. 84 Bentleianum retinuerat) receptum video. — In Aetiorum I 9 olim fragmentum lectum fuisse conieci. et ad Aetia certe etiam Rauch. n. 82 pertinere putabat, quae sententia egregie firmatur eo, quod secundum Etym. Magn. l. l. totus locus sumptus est ex Epaphrodito, Callimachi *Αἰτίων* commentatore.

131.

Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμαλγέες οὐ περόωσιν.
πολλάκι σεῦ καὶ, μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν.

„Etym. Magn. p. 442, 38: θάνατος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι· θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην ἄνατος καὶ θάνατος. ὁ ἄνευ βλάβης μένων ἀποθανών, — ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν, τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι, Καλλίμαχος." Bentl., qui haec scribens immemor erat fragmentum duobus versibus auctius legi apud Suid. I 2 p. 358: ἐπαύλιον δὲ μονή. περὶ Ἑκάλης θανούσης· ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν, τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμαλγέες οὐ περόωσιν. πολλάκι σεῖο μαῖα φ. κ. μνησόμεθα κ. τ. λ. Duo autem priores versus producunt etiam Etym. Orion. p. 72: Καλλίμαχος· ἴσθι πριεῖα γυναικῶν τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσιν, et Meletius de Natur. hom. in Ritsch. Opusc. I p. 700 (nam in Cramer. Anec. Oxon. III p. 138 Callimachi fragmentum omissum est, etsi iam prius notum erat ex Petrei versione latina. cf. Naek. de Hecal. p. 277): ἴθι πρηεῖα γυναικῶν τὴν ὁδόν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι ὑπερορῶωσιν. Sed hi quod cum Etym. Mag. praebent, θυμοφθόροι, nimis grave videtur quam quod huic loco conveniat, unde cum Naekio praetuli a Suida suppeditatum. Ab eodem autem Naekio dissentio affirmanti lacunam, quae est in tertio versu Bentleium apud Kuster. ad Suid. l. l., correctione longe facillima explevisse scribendo πολλάκις σεῖ' ὦ μαῖα. nam etsi forma apostropho insignita, cuius in locum alia integra (σεῦ) succedere poterat quae ab usu non abhorreret, ferri fortasse potest, quod cum aliis negat Bekker. Homer. Blaett. p. 42, tamen coniectura eius modi formas inferre poetis metuo. Atque accedit aliud, quod non recte ita expletum versum esse doceat. nam postquam mulieri mortuae, quam Hecalen fuisse Suidae credimus, poeta vel Theseus valedixit, quidni in posterum quoque eius imprimis se memorem fore promittat? nunc autem casae tantum eius hospitalis saepe se recordaturum dicit, ipsam autem anum, quam imprimis nominare debebat, non nominat nisi implicite

casae facta mentione. praeterea si a mulieris mentione in v. 2 ad aliud poeta transiret v. 3, ad casam eius hospitalem, vereor ut ita copulandi particula carere potuerit, cuius omissae non aliam causam video nisi hanc, quod in tertio quoque versu de eadem muliere dicere directis verbis poeta perrexerit. Haec me permovebant, ut *πολλάκι σεῦ καί, μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς* scribendum censerem, in quibus *σεῦ* Werneckio ad Triphiod. p. 399 debetur. Aliorum coniecturae sunt, Toupii ap. Gaisf. ad Suid. l. l. *πολλάκι καὶ σέο, μαῖα*, et Bekkeri in Homer. Blaett. p. 73 *πολλάκι σοί, ὦ μαῖα*. Jacobsio autem ad Anthol. Pal. III p. 1043 A in *σεῖο, μαῖα* litera o ante μ producta defendi posse videbatur. Ad *φιλοξείνοιο καλιῆς* respici a Crinagora in Anth. Pal. IX 545 celebranti Callimachum monuit Toupius: *ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν*. et fortasse etiam Gregorii Nazianzeni animo Callimachi locus obversabatur quum Tom. III p. 582 Mig. scriberet *ἴθι πρόφρων τὴν ὁδόν*. In Hecale carmine ubi fragmentum sedem habuerit suam supra coniecturam protulimus Hecal. cap. IX coll. Naek. de Hecal. p. 277 seqq.

132.

ὅστις ἀλιτροὺς
αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσιν.

„Etym. Magn. p. 572, 36: *λογάδες. ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ λευκά. Καλλίμαχος, ὅστις — δύναται λογάσιν.* De deo dictum, sententia et verbis plane iisdem, quibus illa Habacuci I 13: *καθαρὸς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ μὴ ὁρᾶν πονηρά, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πονηροὺς οὐ δυνήσῃ.*" Bentl., qui *λοχάδες* et *λοχάσι* edidit, nunc a Gaisfordio correctum. ac dudum corrigi poterat ex Hesych. III p. 46 et schol. Nicand. Ther. 292 (add. Orion. p. 92, 7). sed firmissima postea accessit auctoritas Meletii de Corp. hum. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 69, 6 (cf. Ritschel. Op. I p. 699): *ὁ δὲ Καλλίμαχος· οὔτις εὐλήρους αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λογάσι.* Fragmentum interpretatus sum de Minerva oculos avertente quum Aiax Cassandram in eius templo vitiaret, quod in Aetiis Callimachum monuisse e frag. 13[d] constat. cf. Aet. I 14, de quo quod Dilthey de Cydipp. p. 69 not. dubitat, quoniam *ὅστις* de dea non aptum sit, quidni poetam iudicemus paulo gene-

ralius loquutum esse de quovis daemone, postquam unam Minervam memoravit? Apud Bergkium fragmentum est I n. 124 = II n. 135. Ceterum hoc fragmentum inter eos locos est, quibus Valckenar. in Diatrib. de Aristobulo p. 125 probaturus erat, Callimachum Foederis Antiqui libros graece versos evolvisse, unde quaedam expressisset.

133.

εἴ σ' ὁ Προμηθεὺς
ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

„Clemens Alexandr. Strom. V p. 708 Pott.: *Καλλίμαχος δὲ διαρρήδην γράφει ἣν κεῖνος οὑνιαυτὸς κ. τ. λ.* (fr. 87) — *πάλιν τε αὖ ὁ αὐτός, εἴ σ', ἔφη, ὁ Προμηθεὺς ἔπλασε κ. τ. λ.* Extat etiam apud Euseb. Praep. evang. XIII 13 (III p. 329 Gaisf.)." Bentl. Ex Clemente cur Bentleius noluerit scribere *εἴ σ' ὁ Προμηθεύς*, sed *εἴ σε Προμ.* ex Eusebio praetulerit non intelligo. idem hoc tenuit Bergk. An. l. I n. 117 = II n. 128. Aptum fuisse fragmento in Aet. II 6 locum supra docui.

134.

Οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν
ἐλπίδες, ὥστ' ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

„Athenae. XIII p. 571 A *οὐχ ὧδ' κ. τ. λ. φησὶν ὁ Καλλίμαχος.*" Bentl. Ex carmine, cui *Ἐλπίδες* inscriptum erat, petitum putabant Rauch. p. 8 not. 23 et Lincke de Callim. vit. et script. p. 37, qui ad causam suam tutandam afferre poterant, quod etiam Diotimus in Anthol. Pal. VII 420 in *Ἐλπίδας* epigramma scripsit. Sed non desunt alii loci quibus commode memorare spes hominum poeta potuit, velut in *Ἰοῦς ἀφίξει*. Apud Bergk. legitur An. lyr. I p. 118 = II p. 129.

135.

Ἀλλὰ θεόντων,
ὡς ἀνέμων, οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχιάς.

„Porphyrius in Homericis quaestionibus III: *οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευτῶν* [*εὐπαιδεύτων* lege cum Cobet. Mnemos. vol. X p. 400]

λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχιᾶς, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχιάν. ἔστι δὲ ἁματροχιὰ τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα. τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἁρματροχιὰ δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν· ἀλλὰ θεόντων κ. τ. λ. βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. ἁματροχιαὶ δὲ οὐ δηλοῦσι τὰ ἴχνη τῶν θεόντων ἁρμάτων, ἀλλ' αἱ μετὰ τοῦ ρ λεγόμεναι ἁρματροχιαί. Non iniuria culpat Callimachum, quod ἁματροχιάς dixit pro ἁρματροχιάς. quem tamen et alii secuti sunt. vid. Hesych. (I p. 140: ἁματροχιάς· τὰς χαράξεις τῶν τροχῶν. καὶ ὁμοδρομίας, coll. I p. 286: ἁρματροχιαί· αἱ τῶν τροχῶν ἐν τῇ γῇ ἀποχαράξεις) et Etym. Magn. (p. 79, 37: ἁματροχιὰ παρ' Ὁμήρῳ ἡ τῶν τροχῶν σύγκρουσις, παρὰ τοῖς νεωτέροις δὲ ὁ τῶν τροχῶν ἐν γῇ τύπος)." Bentl. Porphyrii locum etiam schol. codicis B in Hom. Jl. XXIII 422 excerpsit, a Bentleio autem citatis Hesychio et Etym. Magn., qui demonstrent ἁματροχιά nonnunquam pro ἁρματροχιά ab aliis etiam esse positum, adde Suid. I 1 p. 265 ἁματροχιά· ἡ ἁρματροχιά et schol. Nicandr. Ther. 263 ἁματροχιῇσιν· ἀντὶ τοῦ ἁρματροχιαῖς· λέγει γὰρ ταῖς χαράξεσι τοῦ τροχοῦ ταῖς γενομέναις εἰς τὴν γῆν, ubi Nicandrum certe, dum ἁματροχίαν voluit esse orbitam, cum Callimacho recessisse apparet ab Homeri usu (de quo exponunt etiam Ammon. de Different. p. 12, Eustath. ad Jl. p. 1313, 22 coll. p. 1309, 11, Etym. Magn. p. 79, 36 et p. 145, 14), a quo multo etiam magis deflexit Manetho IV, 108 ὧδε μὲν ἀπλανέων τε πλανητάων τε κέλευθα ῥόμβηδον περὶ κόσμον ἁματροχίῃ πεφόρηται, de cursu in universum vocem intelligens. Justam Porphyrii vituperationem esse agnovit Cobet. l. l., sed a veteris critici calumnia poetam defendunt Meinek. ad Callim. p. 153 et Lobeck. ad Buttmann. Gram. graec. II p. 424, quorum ille Callimachum ἁματροχιά derivasse sibi persuasit a casco substantivo ἅμα, quod ἅρμα significasset, ut ei ἁματροχιά fuisset τῶν ἁρμάτων τροχιαί, alter autem ἁματροχιά pro ἁρματροχιά dictum esse eadem ratione censet qua φατρία pro φρατρία, δρύφακτος pro δρύφρακτος. qui

num satis Callimachum a crimine defenderint dum alii disquirent, ego interim omnem culpam a Callimacho in ipsum Porphyrium transferre audeo. certe quo modo poetae fragmentum produxit, nihil inde proferri poterit quo erroris ego convincar negans Callimachum ἁματροχιάς aliud esse voluisse atque ipsum illud ἁματροχιαί in Jl. XXIII 423: τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, i. e. concursum rotarum. An inepte loquutus esset et ad rem parum accommodate, si tale quid cecinisset: aurigas non imperitos ad certamen prodeuntia ἅρματα habebant, sed dum currunt ea celeritate qua venti solent, nemo vidit in cursu collidi rotas. nam ad θεόντων subintelligendum esse ἁρμάτων ipse bis indicat Porphyrius, unde efficitur, ut ὡς ἀνέμων sit idem quod ὡς ἄνεμοι θέουσιν, ubi quum verbum finitum propter verborum consensum omissum esset, ἄνεμοι principali subiecto, quod est in (ἀνέμων) θεόντων, accommodandum erat, quod attractionis genus inde ab Homero frequentissimum est, ut Jl. XXII 26 τὸν — ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, παμφαίνονθ' ὥς τ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο. ibid. XXI 282 νῦν δέ με — εἵμαρτο ἀλῶναι ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν, et alibi saepissime. non intellexit tamen hoc Valcken. Diatrib. p. 112 C et Eleg. Callim. p. 293, qui ἰσανέμων corrigi iussit. Ita autem formata sententia Callimachus aurigarum virtutem non ob eam solam causam laudat quod currus habuerint celerrimos, sed propterea quoque, quod in currendo concursum rotarum vitaverint, neque quicquam patet poetae verbis inesse, quod in suam potius sententiam Porphyrium cogere debuerit, quamquam facile concedo eum in illam delabi potuisse putantem de sola celeritate agi, quae tanta fuerit, ut rotae solum paene non attingentes vestigia ei fere non impresserint. Quum autem de curru sermo fuerit, non potest de Zethe et Calaide locus intelligi cum Mein. in Bergk. Diar. 1845 p. 1066, sed cogitandum est de curruum certamine, fortasse Olympiaco, ut statuere video etiam Rauch. de Aet. n. 30. cf. Aet. I 8. apud Bergk. est Anth. lyr. I n. 119 = II n. 130. — De accentu vocis ἁματροχιά, qui saepe in editionibus fluctuat, cf. Herodian. I p. 301, 1 et schol. A ad Jl. XXIII 422.

136.

Ἔκλυ' ἑτῶν· τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθοι,
Πηλεύς.

„Schol. Pind. Nem. V 25: οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐκτρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἔκλυε, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δ' ὀδόντας ὀλίσθῃ, Πηλεύς —, οὕτως ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. Adde τοι et scribe ὀλισθῇ pro ὀλίσθῃ." Bentl. Ultimum male coniecit Bentleius accentum inferens quem saepe in hac forma etiam novissimae editiones contra legem ponunt velut Oppian. Hal. I 289 et III 105 (cf. Bekker. Homer. Blätt. p. 70, 35), sed coniunctivo substituendus erat optativus, ut fecit Bergk. An. lyr. I n. 62 = II n. 65. idem in priore editione cum Bentleio scripsit ἔκλυέ τοι (cui δή praetulit Mein. ad Callim. p. 143), sed in altera dedit ἔκλυε, τῶν μηδέν ποτ' ἐμοὺς κ. τ. λ. ego tenui quod olim in Prol. Aet. p. XVI (i. e. in Aet. I 12) conieci, ut facilius. Et ad Aetia etiam Rauch. n. 142 fragmentum revocavit, sed aliam elegiam excogitans. De re cf. Müller. Aeginet. p. 22.

137.

Εἰ θεὸν οἶσθα,
ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

„Plutarch. de Placit. philos. I 7: ἀναιρείσθω γάρ, φησίν, ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι, εἰ θεὸν οἶσθα — δυνατόν. οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς δύναται πᾶν ποιεῖν· ἐπεί τοί γε, εἰ θεός ἐστι, ποιείτω τὴν χιόνα μέλαιναν κ. τ. λ." Bentl. Meinek. in Bergk. Diar. 1845 p. 1066 cur οἶσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι praeferendum iudicet causam non video. Sententiam ubi poeta protulerit, aptum locum invenisse mihi videor in Aet. III 4. cf. Bergk. An. lyr. I n. 120 = II n. 131.

138.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος.

„Schol. Pindar. Nem. II 1: τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ

Ὁμήρου ἔπη διεξιέναι. **Καλλίμαχος**· καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ — ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος. Scribe δειδεγμένος. Hesychius post δεῖγμα (I p. 466): δεδέχατο· ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεγμένοι· δεξιούμενοι. lege δειδέχατο ex Homero et δειδεγμένοι. **Eustath.** principio Jliados (p. 6, 18): ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ ἀκολουθοῦντες τῷ **Καλλιμάχῳ** εἰπόντι· τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον." **Bentl.** Meinek. ad Callim. p. 272 not. malebat ζηνεκὲς ἀείδω — δεδιδαγμένος, ex carmine aliquo haec petita putans quo poeta sese in omni poesis genere versatum esse dixerat, coll. fragm. 223 et 460. At primum, etsi Callimachus fragm. 287 habet διηνεκές, tamen apud Homerum quoque similiter variant ὄχα et ἔξοχα, et ἠνεκές inde ab Empedocle (426 Stern.: αἰθέρος ἠνεκέως τέταται, quod adverbium habet etiam Apollinarius CXI 15) usi sunt Arat. 445, Nicand. Alex. 517 et 592, Maxim. Catarch. 64 et 530, fortasse etiam Apollonius Rhod. IV 1374 ex emend. Merkelii, quorum paucioribus tantum Meinekianum ζηνεκές restitui potest. et agnoscit vocem Hesych. II p. 282, ac tuetur analogia (cf. ad Nicandr. p. 247). Deinde Bentlei δειδεγμένος, quod Meinekiano illi facilitate sua multum praestat, explicatum habet facilem, sive cum Hecker. Com. Call. p. 50 explendum putas δειδεγμένος [ἐννέα Μούσας], sive, quod magis credo, δειδεγμένος [οἶμον Ὁμήρου], ut hic quoque carmen epicum denotetur. Poterat autem hoc distichon legi in Prologo Aetiorum, ubi si recte de huius fragmenti cum ceteris nexu disputavi p. 116, concidit causa ob quam ex epigrammate in Homerum scripto petitum putabat Dilthey de Cydipp. p. 26. idem p. 163 monet Bendorfium putare maluisse in Hesiodum quam in Homerum epigramma illud scriptum fuisse. Cf. Bergk. Anth. lyr. I n. 109 = II n. 117.

139.

Καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

„**Schol. Nicand.** Alex. 101 (Bussem.): τῶν ἄλλων ἱστορούντων τὴν περσείαν καταφυτεῦσαι τὸν Περσέα ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ **Καλλίμαχος**· καὶ τριτάτη Περσῆος ἐπώ-

νυμος κ. τ. λ., ὁ Νίκανδρός φησιν ἐν Μυκήναις καταφυτευθῆναι.“ Bentl. Περσεῖος edidit Bergk. An. lyr. I n. 85 = II n. 88. cf. ad fragm. 87, sed hic codices non addicunt. Frágmentum Hecker. in Philol. IV p. 479 ad Hecalae coenam pertinere putabat, in qua praeter reliquos fructus Theseo in secundis mensis appositos etiam malum Persicum fuisse sibi persuasit. sed ille malum Persicum, quod sane ἐν δευτέραις τραπέζαις fuisse scimus (cf. Clearch. ap. Athen. XIV p. 649 A) confudit cum περσίας sive περσέας (περσείας, περσίου, περσείου) arboris fructu. nam haec arbor quae Aegyptiaca erat et a Perseo ibi Memphide sata (Plin. Nat. hist. XV 46) et Isidi sacra habebatur (Plut. de Is. et Osir. 68), in totum alia est atque Persica arbor, ut dicit Plin. XV 45 eiusque fructus medici tantum appetisse videntur, nec extra Aegyptum fructum ferebat (Theophrast. Hist. pl. II 2, 10 coll. III 3, 5). qui igitur Hecale περσίας fructum Theseo apponere potuit? Nec ad puros Hecalae hexametros ut referatur fragmentum ulla satis gravis causa est. cf. proleg. in Aet. p. III et quae de Jus adventu diximus p. 35.

140.

Ἀμφί τε κεβλὴν
εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

„Schol. Nicandr. Alex. 433: κεβληγόνου· τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης, ὅ ἐστι τὸ σπέρμα· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ· καὶ Καλλίμαχος ἀμφί τε κεβλὴν εἰργμένος κ. τ. λ. Pro εἰργμένος scholiasta alter habet εἱρμένος. parum refert, utro modo legas.“ Bentl. Non dixerim perinde esse utrum legatur. sed εἱρμένος si verum est, non potest nisi ad στέφανον referri secundum illud Pindari Nem. VII 77 εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν, ut εἱρμένον scribendum sit cum Bergk. An. lyr. I n. 87 = II n. 90, quamquam is ἑρμένον utrobique legit et praeterea in Praef. ed. I p. VI ἠρμένον scribendum coniecit, sine causa. nam cf. Bredow. Quaest. crit. de dial. Herod. p. 305. At εἱρμένος qua auctoritate nitatur nescio, certe nec J. G. Schneiderus p. 60 memorat nec Bussemakerus p. 214 et p. 415 (mihi ipsi enim ad scholia in Alexipharmaca emendanda codices non praesto erant et iniuria Bergk. in Anthol. lyr. II p. XV mihi obiecit critica subsidia

me invidisse doctis hominibus), et εἰργμένος videtur commode explicari posse, modo statuas, tam larga aliquem corona redimitum fuisse, ut paene conclusus fuerit. qui autem is sit frustra quaerimus, nisi quod recte Valcken. de Eleg. Call. p. 289 de rustico quodam cogitare videtur. nam ἄγλιθες alibi inter flores coronarios non comparent et hic rustici paupertati deberi videntur. quodsi recte Valcken. coniecit, poterit intelligi Molorchus vel potius eius aries quem immolaturus ad aram duxerit. cf. Aet. I 9 et fragm. 6. sed ita fortasse ἔχεν legendum. Pro τε de suo δέ scripsit Bentleius.

141.

Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου
καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

„Schol. Sophocl. Oed. tyr. 919: Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος· ἐγὼ δ' ἤντησα κ. τ. λ." Bentl. Mira Linckii suspicio est, fragmentum ex epigrammate aliquo Callimachi sumptum esse quod ad eius Athenis commorationem pertineat. cecinisse autem poetam hoc epigrammate doctum aliquem virum quocum prope Lyceum congressus facetum habuisset sermonem de parte quodam literarum. At vellem alia indicasset Callimachi epigrammata quae puris hexametris scripta fuissent. nunc autem quum puri hexametri fere ad Hecalen nos rapiant, multo veriorem puto Naekii opinionem esse, de Hecal. p. 231, fragmentum aliquo modo cum Hecalae historia cohaerere. quod quo modo fieri potuerit, coniecturam protuli in Hecal. VI, Theseum Hecalae narrasse, nuntio qui opem adversus taurum Marathonium peteret obviam se factum esse prope Apollinis Lycei stadium, pulchrum illud semperque unguento madidum, quod et ipse aditurus fuisset. nam δρόμον λιπόωντα confero cum Theocriteo λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας II 51, ubi vide interpretes.

142.

Τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη
γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

„Schol. Sophocl. Aiac. 26: καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς· τὸ

δὲ σκύλον κ. τ. λ. Eadem habet Suidas in κατηναρισμένος, II 1 p. 167." Bentl. Sed Suidas habet σκύλος, quod utique praeferendum fuit, ut praeferebant Valckenar. in Call. Eleg. p. 290, Brunck. ad schol. Sophocl., Boissonadius, Bergk. Anth. lyr. I n. 56 = II n. 59, et est etiam in schol. Soph. codice Laurentiano atque firmatur Ambrosiani quoque codicis E scriptura apud Dindorf. schol. Sophocl. II p. XI hac: τὸ σκῦτος ἀνδρὶ — ἔρυσμα. ita non iam opus est ut Callimachum σκῦλον priore correpta syllaba usurpasse putemus, quod sane Nicander fecit Ther. 422 πλαδόωντα περὶ σκύλα καὶ δέρε' ἵππων, ad normam tamen ille rediens frag. 106 (Anth. Pal. VII 526) δοῦλα καταγράψας σκῦλα κατ' Ἰναχιδᾶν. idem etiam τὸ σκύλος habet Alex. 270, quod Callimacho restituendum est atque invenitur etiam in Theocrit. XXV 142, Leonid. Tarent. Anth. Pal. VI 35, 2, Phalaec. ibid. VI 156, 2. Ceterum Valcken. interpungi voluit καλύπτρη γιγνόμενον νιφετοῦ, καὶ βελέων ἔρυμα, sed merito sectatores non invenit. atque absolute καλύπτρη dicitur etiam in Nonn. Dionys. IX 186: δαιδαλέην ἐλάφοιο φέρων ὤμοισι καλύπτρην, ex hoc fortasse loco ductum. Primus autem Eldikius in Suspicion. spec. p. 23 voluit de pelle leonis Nemeaei fragmentum dictum esse quem Hercules humeris gestavisset. cf. Aet. I 9 et Rauch. de Aet. n. 85.

143.

Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

„Schol. Aristoph. Nub. 508, de Trophonio et Cercyone: ὁ μὲν Κερκύων καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ὥς Καλλίμαχος· ὅς ῥ' ἔφυγεν κ. τ. λ." Bentl. Hos versus ad Hecalen referendos esse cui Theseus suam cum Cercyone pugnam narraverit, primus vidit Ruhnken. Ep. crit. II p. 183. cf. Naek. p. 183 et quae de Hecal. cap. VI supra disputavimus. De παρενάσσατο cf. Apollon. Rhod. II 520 λίπεν δὲ — Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο. id. IV 988 Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ. Alexandr. Aetol. p. 233 Mein.: ἔνθα Δολίων — νάσσατο. Nicand. Alex. 7 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσατο. Dionys. Perieg. 1032 ἐν λασίῃσι νενασμένοι εἰαμενῇσι. Nonn. Dionys. XIII 278 Μεροπηίδι νάσσατο νήσῳ.

id. XL 287 ἀντὶ δὲ πάτρης — ἀθαλπέι νάσσατο γαίῃ. quae propterea attuli, ne quis continuo assentiatur Naekio p. 184 affirmanti νάσσατο (et propterea etiam παρενάσσατο) poetis Callimacho aequalibus esse transitivum, quod est sane multis, velut in simili re Arato 134 de Dice loquenti quae terra relicta posthac in coelo habitabat: ταύτην ἄρα νάσσατο χώρην, et Nonn. Dion. XIII 528 δῶμα λιπὼν — Πρίασος Ἀονίης μετενάσσατο κόλπον ἀρούρης. add. Callim. in Del. 15.

144.

Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι,
μὴ μετὰ δὴν ἵνα καὶ ἐπὶ σοὶ [λιγέ'] ἀποθάνοντι
θρηνήσω.

„Suid. II 1 p. 821: μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ οὐ κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ· ἠνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι, μὴ μεταδήν, τουτέστιν· οὐκ ἀπέθανον πρὸ τούτου, ἵνα οὐ μεταδὴν καὶ ἐπὶ σοὶ θρηνήσω ἀποθανόντος. Lege ἀποθανόντι." Bentl. Mirum est neque Bentleium neque alium quemquam vidisse, fragmento quae desunt verba apertissime apud Suidam extare, quae quum ad firmandam eius sententiam plane necessaria essent omittere non debebat, nisi mox in Callimachi explicanda sententia ipsius poetae verbis usus esset non aliter mutatis nisi ut versus vincula solveret, siquidem ipse Suidas, non librarii potius transpositionis rei sunt. certe transpositis tantum duabus vocibus statim prodit hexametri modulus hic: ἵνα καὶ ἐπὶ σοὶ * * ἀποθανόντι | θρηνήσω, ubi omissam vocem, quam ad summam sententiae nihil rettulisse patet, apte nobis videmur restituisse interponendo λιγέ'. Et vocem ἵνα Suidam apud ipsum Callimachum invenisse eo apparet, quod aliter μή non simplicem negationem putasset, sed coniunctionem, ut aperte erraverit Naekius de Hecal. p. 238 in Callimachi exemplo affirmans secundum Suidae quidem interpretationem μή non esse pro οὐ, sed pro ἵνα οὐ. Nec dignus erat Suidas quem magno cum stupore in hoc loco versatum esse Hecker. in Com. Call. p. 123 diceret. nam quum ille non multo post significandum esse vidisset, quod non differt a simplici notione mox, putabat οὐ μετὰ δήν dicendum fuisse, etiamsi post ἵνα posita illa verba essent, nedum si ante ἵνα. Sed paulo aliter Callimachus, qui quae in initio

enuntiationis ponenda fuit particula ἵνα (ἵνα μὴ μετὰ δήν), propter metrum postposuit non mutans in hac transpositione particulam μή, ut par erat. atque similiter in Quint. Smyr. II 622 video codices omnes habere αὐτὰρ ἐμοὶ στονόεσσα μετ' οὐρανὸν εὔαδεν ὄρφνη, μὴ ἵνα σεῖο φονῆι φάος περὶ σῶμα βάλοιμι, idque editiones omnes dedisse, donec Koechly falsum esse pronuntiaret, μὴ δή scribens, quum constanter Quintus dixisset ἵνα μή. verum quidem hoc, sed differunt reliqui quos vir ingeniosus attulit Quinti loci ab hoc uno, in quo ἵνα in initio versus collocari oportebat, sed propter metrum non potuit, ut alii voci de principatu cedere deberet. neque aliter Thucydides ubi dicit VI 18: τὸν προὔχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει, quis neget hoc dicendum fuisse ὅπως μή —? Quamquam autem profecto plane incredibile est, re vera Hecalem (nam hanc loqui certissimum) olim mori noluisse, ut mox Theseum mortuum lugeret, monendum coniunctionum finalium ἵνα et ὄφρα eum saepe usum esse, ubi de alicuius quadam ratione agendi sermo est, ex qua tam certo eventu aliquid sequitur, ut id ille consilio summoque studio appetisse videatur. Non fugit hoc veteres interpretes, velut Eustath. ad Hom. Jl. p. 1271, 64: ὅτι πολλάκις ὁ ποιητὴς τὰ ἐκ τύχης ὡς ἐξ αἰτίας τινὸς ἀποτελούμενα λέγει καὶ ἐκ προνοίας βουλευτικῆς, οἷον· ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος —, ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν (Od. XII 428), quem locum cum aliis profert Spitzner. ad Jl. XXII 329. adde Nitzsch. ad Odyss. vol. III p. 122, et ne ipse quoque plane ἀσύμβολος abeam, Colluth. 8 seq.: τί δαὶ χρέος ἔπλετο νηῶν ἀρχεκάκων, ἵνα πόντον ὁμοῦ καὶ γαῖαν ὀρίνῃ βουκόλος; ὠγυγίη δὲ τίς ἔπλετο νείκεος ἀρχή, ὄφρα καὶ ἀθανάτοισι θεμιστεύσωσι νομῆες; ac vide Wyttenbach. ad Plut. Moral. Tom. VI p. 517. — Jam non habeo quod de fragmento Callimachi moneam nisi haec, ἠρνεόμην — ἀκοῦσαι Apollinarium in Psalm. LXXVI in usum suum convertisse scribentem ἠρνεόμην — παρηγορέοντος ἀκοῦσαι, deinde iure Naekium disiunctam scripturam μετὰ δήν praetulisse videri coniunctae μεταδήν (cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 623 seq.), tum in ultimis dubitari posse, num Bentleio rectius in Suidae verbis Bernhardy II 2 p. 1839 correxerit ἔτι σοῦ — ἀποθανόντος, quo concesso etiam in

Callimachi fragmento corrigendum erit: *ἵνα καὶ ἔτι σεῦ — ἀποθανόντος*, postremo nec *καί* sua vi carere, quum longaeva mulier iam alios multos viderit morientes, velut parentes suos, nec in coniunctivo post imperfectum *ἠρνεόμην* ullam esse offensionem saepius iam monuimus. In Hecalae autem carmine, ad quod primus fragmentum Naekius revocavit p. 237, ubi mihi sedem habuisse videatur (paululum enim a Naekii sententia recedo) dixi in Hecal. cap. VII.

[145.

Ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ καί οἱ τετύκοντο ἅπαντα.
καὶ πάλιν·
Ἑβδόμη εἰν ἀγαθοῖσι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.
καί·
Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.
καί·
Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
ἐν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

„Clemens Alexandr. Strom. V § 108 p. 713 Pott.: *ἀλλὰ καὶ τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι, καθ' ἣν ὁ πᾶς κόσμος κυκλεῖται τῶν ζωογονουμένων καὶ φυομένων ἁπάντων. Ἡσίοδος μὲν οὕτως περὶ αὐτῆς λέγει —, Ὅμηρος δέ — ναὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει· ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ κ. τ. λ.* In versu primo legitur apud Clementem *τετύκοντα*, pro quo Sylburgius *ἐτέτυκτο*. sed legendum *τετύκοντο*. Hesych. (IV p. 149) *τετύκοντο· ἡτοιμάζοντο*. in versu ultimo nescio quid sit *ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς·* nemo enim quod sciam sic locutus est, sed *περιτελλομένοις*. Equidem non invitus sic legerim: *ἐν κύκλοισι φανέντα, περιπλομένων ἐνιαυτῶν* et ita latine reddidi: in orbitis apparentia, annis volventibus." Bentl. Non debebat his versibus locum inter fragmenta Callimachi Bentleius concedere. nam qui eadem atque Clemens dat Eusebius Praep. Ev. XIII 12 p. 318 Gaisf., ex Aristobulo se omnia haec descripsisse fatens p. 310 et p. 318, non Callimachum, sed Linum dicit auctorem esse, eundemque pro Callimacho nominat Arsen. in Viol. p. 237 Walz., ut vel ipse Clemens *Καλλίμαχος* scribens *καὶ Λίνος* in *Καλλίμαχος*

errore mutaverit vel librarii eo modo erraverint. Et si vel certissima esset in Clemente lectio, novimus hodie Valckenarii industria, Aristobulum testimonia sua male finxisse. cf. Valck. Diatrib. de Aristob. p. 123. Si quis autem vel sic noluerit corruptos versus legere, primum moneo apud Eusebium et Arsenium sic legi: *ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ τετελεσμένα πάντα τέτυκται.* et in ultimo versu Eusebii quidem et Arsenii codices firmant vulgatum *ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς*, in quo iure Bentleium offendisse arbitror. nam *ἐπιτέλλεσθαι* ut saepe de sole et luna reliquisque sideribus recte atque accommodate legitur, ita de annis dici non posse videtur. sed possumus fortasse Bentlei spreta coniectura in vulgata acquiescere scriptura, modo quae male in unum coierunt sic divellamus: *ἐπὶ τελλομένοις ἐνιαυτοῖς*. nam similiter Apollon. Rhod. I 688: *τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται*, i. e. *περιτελλομένου ἔτεος*. nisi praestat corrigere *ἐνὶ τελλομένοις ἐνιαυτοῖς*, coll. Ephor. fragm. 55 Mein.: *πλομένῳ ἐνὶ ὥρῳ*, i. e. *περιπλομένῳ*.]

146ᵃ, ᵇ, ᶜ.

Ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἐγὼ δίχα τῶδ' ἀείδειν
* * * * * * * * * * * * * * * * *
νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑπ' ἅμαξαν ἤδη
* * * * * * * * * * * * * * * * *
φιλωτέρα ἄρτι γά οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

„Hephaest. p. 54 (Gaisf. II): — *καλεῖται μὲν οὖν Ἀρχεβούλειον —, γέγραπται δὲ καὶ Καλλιμάχῳ· ἀγέτω θεός, οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν. τοῦτο μὲν οὖν ἀπὸ ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου· νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη. ἀπὸ δὲ ἰάμβου· φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.* In versu primo reposui *δίχα τῶδ'* i. e. *τούτου*. nam Doricum poema fuisse constat ex sequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur, in quo raptum Proserpinae cecinisse videtur." Bentl. Eosdem tres versus affert schol. Hephaest. p. 193 Gaisf., primum etiam, sed sine Callimachi nomine, auctor tractat. metr. Harleianus apud Gaisf. ad Hephaest. p. 327 extr. et Arsen. Viol. p. 15, sed is addens Callimachum, cuius nomen iterum omittit Atil. Fortunatianus in Arte p. 2696 = VI p. 292 Keil., *τῶν δ'* scribens. Admodum autem probabilis Bentlei opinio est,

tria haec fragmenta ex uno carmine desumpta esse in quo poeta Proserpinae raptum cecinisset. Addo, videri hymnum fuisse quem Syracusanis vel Ennensibus scripserit (quem ad modum Lavacrum Palladis scripsit Argivis) ut uterentur in pompa ducenda Proserpinae nuptias deae celebraturi. hinc Apollinem (i. e. choros musicos) pompae praeire iubet (cf. Welcker. Goetterl. II p. 371 extr.) versu primo, in quo ἐγώ pro ἔχω ex Gaisfordii codicibus restitui (add. tractat. de metr. Harl. p. 327 et cod. Mosquens. Arsenii l. l.). Secundum autem versum ex eo carminis loco desumptum arbitror, ubi poeta dixerat Proserpinam in pompa prodeuntem eo tempore quum iam in coelo plaustrum conspiceretur. ubi ὑπ' ἅμαξαν ex iisdem illis Gaisfordii codicibus dedi, quod etiam Bergkius Anth. lyr. II p. XVIII prae vulgato ὑφ' ἅμαξαν commendavit. nam illud, si quid Pindaro et Theocriteo ἀμαξιτόν (II 76) dandum, magis Doricum fuisse videtur. cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 37. sed ἀστερίαν mutare non ausus sum, etsi ἀστερίαν ἅμαξαν suspectum habet Lobeck. Paralip. p. 216, qui tamen sine vitii suspicione citat in Elem. Path. I p. 451. Solent sane poetae ubi res humanas inter sidera collocatas memorant, ἀστεροέσσας eas dicere (cf. locos in Thesaur. Paris. Vol. I 2 p. 2243 B), sed Callimachus illud dixisse videtur ad Arati normam 695 ἀστερίη νύξ, quamquam ibi quoque de ea voce dubitari video (cf. Voss. p. 122). Ultimus versus petitus videtur ex historia raptus, quem prope Ennam factum esse multos narrasse constat. in quo versu Hermann. Elem. doctr. metr. p. 419 Callimachum φιλιωτέρα scripsisse, Hephaestionem autem scripturae vitio in errorem inductum esse putat. Sed tametsi comparativum φιλώτερος alibi non legimus nisi analogia ad explicandum φίλτερος fictum ab Etymol. Magn. p. 795, 11, tamen superlativum φιλώτατος bis agnovit Hesych. IV p. 246, et Callimachum vel sine aliorum auctoritate eius modi fetum procreasse non est sane prorsus incredibile. ac fortasse frustra de vocis integritate quaerimus, si recte Mein. coniecit ad Stephan. p. 667 et ad Callim. p. 227, poetam alloqui Φιλωτέραν, Ptolemaei Philadelphi sororem (a qua etiam κασταναῖα Φιλωτερίδες appellatae eidem videntur in Philol. XII p. 627), ut interpungendum sit Φιλωτέρα, ἄρτι. quod si est, aut omittenda illa de fragmento hoc ad raptum

Proserpinae referendo toto opinio erit, quod aegre quis ferat, aut demonstrandum erit, quo modo Philoterae memoria huic de Persephona vel de Enna narrationi inseri potuerit, quod non video quibus artibus aliquis effecturus sit. praeterea quum in *φιλωτέρα ἄρτι* parum suavem hiatum inesse Ernestius imperite sibi persuasisset, malebat *φιλωτέρ' ἄπαρτι*. Mox in *ἄρτι γάρ οἱ* recte offendit vocis *γάρ* productio Hermann. ad Orphic. p. 788, qui *γὰρ ἁ* coniecit probatum Meinekio l. l., cui coniecturae aliquid commendationis accedere videtur ex scholiastae lectione p. 193 *γὰρ ἡ Σικελά*. sed praetuli *γά*, quod aptissimam vim particulae *ἄρτι* addit. — Apud Bergkium fragmenta sunt I n. 167 seq. = II n. 195 seq.

147.

Τῷ περὶ δινήεντ' Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

„Etym. Magn. p. 49, 48: *ἄκμων σημαίνει τόν τε σίδηρον, ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τοῦ Οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος· τῷ περὶ δινήεντι ἀκμονίδην ἔβαλεν.* corrige *τῷ περιδίνηεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν*.“ Bentl. *Ἄκμονα Οὐρανοῦ πατέρα* esse et *Ἀκμονίδην* Uranum vocari etiam alii praeter Callimachum testes sunt, primus Alcman (nam huius esse, non Hesiodi quem appellat schol. ad Simmiae Al. ap. Jacobs. ad Anthol. Pal. III p. 824, versum illum *Γαῖα μὲν Ἄκμον' ἔτικτ', ἀπὸ δ' Ἄκμονος Οὐρανός* recte videtur Hermann. Opusc. VI p. 271 contendisse), tum Antimachus in frag. 42 Stoll. adde Epimerism. Hom. in Crameri Anecd. Oxon. I p. 74, Hesych. I p. 100 et Lexic. in Bekk. Anecd. I p. 367 (*Ἀκμονίδης, ὁ Χάρων* (?). *καὶ ὁ Οὐρανός· Ἄκμονος γὰρ παῖς*), Eustath. ad Il. p. 1154, 26, Eudoc. Violar. p. 26, Cornut. de Deor. nat. 1 p. 140 Gal., Tzetz. in Homer. p. 277: *αὐτίκ' ἄρα μέγαν οὐρανὸν ὦρσε φερέσβιος Ἥρη, Ἔκμονος* (corrige *Ἄκμονος* cum Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 361 extr.) *ἀκαμάτοιο ἑὸν γόνον ἐμπεδόμοχθον*. quod autem Eustath. p. 1150, 58 etiam *Κρόνου πατέρα Ἄκμονα* appellatum testatur, error videtur grammatici esse, qui quum Cronum alicubi *Ἀκμονίδην* dici vidisset, *Ἀκμονίδην* non intellexit ibi papponymicum potius, quam patronymicum esse, ut *Οὐρανίδαι* quoque omnes *Ἀκμονίδαι* dicti sunt secundum eundem Eustath. p. 1154, 25. Hic autem ipsum

Uranum intelligendum esse certo Etymol. Magni testimonio constat, unde non probo quod Bergk. in Anth. lyr. I n. 21 = II n. 22 edidit περιδηνήεντ' (a Rauchio n. 30 non intellectum). id enim epithetum Κρόνῳ ἀγκυλομήτῃ potius quam Urano convenit. contra Urano aptissimum est epitheton δινήεις, quod etiam in Quinto Smyrn. V 10 legi videtur: ὁππόσα δινήεντα κατ' οὐρανὸν ἀμφιφέρονται. nec offendit quod δινήεις coeli potius quam dei nomini aptum est. nam cf. Orph. Lithic. 644 μηδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίῃ et quae supra disputavimus. Quid autem hic dicatur Urano factum esse etsi nec ex ipsis verbis nec aliunde constat, non dubito tamen quin recte perspexerit Rauch. de Aet. p. 23 de illo δρεπάνῳ cogitandum esse quo genitalia Urano Cronus absciderit. quamquam quo id pacto a Callimacho istis verbis exprimi potuerit non indicavit, et dubitabunt plerique, qui in ea re narranda Callimachum non verbo ἔβαλεν usurum fuisse clamabunt, sed potius ἔταμεν vel simili (cf. Lucian. de Sacrif. V: Κρόνος — τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα). at in περιδινήεντ', quod cum Bentl. Rauchius tenuit, si cum codicibus περί a sequenti voce quacum male coaluit separamus et per tmesin a βάλε divulsum esse statuimus, ad verum perveniri facilius posse videtur. iam enim licebit ita statuere, memorasse poetam, Cronum δρεπάνῳ vel ζάγκλῳ suo (τῷ i. e. quo) Uranum nota illa ignominia affecisse. nam ita dici περιβάλλειν τινὰ κακῷ (Eurip. Orest. 906), ἀτιμίᾳ, αἰσχύνῃ, ἐπιτιμίοις etc. notissimum est (cf. Bähr. ad Plut. Flam. 19 p. 124). quodsi praeterea nobis dabitur, Callimachum haec non tam in Aetiorum elegia de Junone Samia dixisse, quae Rauchii sententia fuit, sed potius eo loco quo fragmentum 172 i. e. in Eleg. II 4, ubi Drepanae insulae nomen a Demetris δρεπάνῃ derivavit, sed obiter memorare poterat, non Croni falcem huic insulae nomini ansam dedisse, — certe quasi per transennam aspici potest poetae sententia: [δρέπανον δ' οὐκ ἦε Κρόνοιο], τῷ περὶ δινήεντ' Ἀκμονίδην ἔβαλεν [λώβῃσιν κείνῃσι].

148.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠίθεοι.

„Helladius in Chrestomathia (ap. Phoh. in Biblioth. p. 532, 10 B): τὸ φοιτάζειν δὲ Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν φάμενος ἀγαθοὶ πολλάκις ἠίθεοι. Etym. Magn. p. 63, 31: ἀλίαστος —, ἀλῶ ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλίμαχος· φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί. corrigenda sunt ex Helladio." Bentl. Plus sine dubio fidei debetur Helladio quam Etymol. Magno, in quo Sylburgius coniectans πολλάκις εἰσὶ θεοὶ ipsam Callimachi manum restituisse sibi videbatur. quamquam ne Helladii quidem locus sine omni labe evasit. an mirum non sit quod Helladius dicit, pro φοιτάζειν Callimachum dixisse φοιτίζειν, quum verbi φοιτάζειν nusquam ullum vestigium extet, contra eo, quod Helladius vituperat ut παραλόγως dictum, praeter Callimachum (qui Valckenario de Eleg. Callim. p. 293 potius φροντίζειν scripsisse videbatur) usum esse videamus auctorem hymni Homer. XXVI 8 Herm.: δὴ τότε φοιτίζεσκε, et Apollon. Rhod. III 54: λίην φοιτίζουσαι. itaque mihi Helladius scripsisse videtur: τὸ φοιτᾶν δὲ Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν. nam φοιτάζειν Callimacho dicendum fuisse putabat, qua quidem in re egregie falsus est. cf. Lobeck. Rhemat. p. 229, qui tamen in Helladii verbis nihil vitii odoratus est. Ceterum fragmentum ad Cydippae elegiam (Aet. III 1) referendum esse post Buttmann. Mythol. p. 123 vidit Dilthey. de Cydipp. p. 164. atque, ut credo, φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠίθεοι [εἶλοντ'], ubi Acontium sciebant versari. Incredibilia consectatur Riese in Mus. Rhenan. XXI p. 507. — Conf. Bergk. Anth. lyr. I n. 136 = II n. 150.

149.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

„Etym. Magn. p. 68, 34: ἄλλιξ σημαίνει κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος· ἄλλικα κ. τ. λ." Bentl. Ruhnk. in Ep. crit II p. 177 addit Suid. s. ἄλλικα, I 1 p. 219, ubi sine Callimachi nomine versus legitur, et s. ἐνετῇσι, I 2 p. 252, ubi item ἀνονύμως extat χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνετῇσιν. His testibus adicio Zonar. p. 125, ubi item Calli-

machi nomine omisso versus legitur, sed ἐργομένην ἐνέτησι scribitur. praeterea Etymol. Florent. p. 24 habet — χρυσείην ἐπεργομένην, et Etym. Parisin. 2720 in Cram. Anecd. Paris. IV p. 5: ἄλληκα χρυσείην ἐπεργόμην ἐνέησιν (cf. Albert. ad Hesych. s. ἄλληκα). Sed quod hic et alibi, ut apud Hesychium, scribitur ἄλληκα, inde colligere non debebat Spitzner. de prosod. graec. p. 48 olim ἄλληξ formam in usu fuisse et fortasse Callimachum media in eo vocabulo producta syllaba scripsisse ἄλλῑκα χρυσέῃσιν κ. τ. λ. Mox ἐνέτῃσιν testes habent omnes praeter Suid. I 2 p. 252 qui ἐνετῇσιν dat, ut in Hom. Jl. XIV 180, unde vocem habere Callimachus videtur, silentibus quidem de accentu grammaticis scribitur. cf. Lobeck. Paralip. p. 475. — Ad Hecalem fragmentum pertinere intellexerunt Naeke. p. 86 et Hecker. Com. Call. p. 87. cf. Hecal. cap. III.

150.

Πολλάκι, καὶ κανθῶν ἤλασας ὦρον ἄπο.

„Etym. Magn. p. 117, 15: ὦρος καὶ ἄωρος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος· πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. καὶ Σαπφώ· ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος." Bentl. Sapphus fragmentum est n. 57 Bergk., in Callimachi autem fragmento Hemsterhusius voluit ἤλασ' ἄωρον vel ἤλασεν ὦρον, quorum ultimum probavit Valcken. de Call. Eleg. p. 293, ἤλασαν vel ἤλασας Dilthey. de Cydipp. p. 71. atque alterum hoc etiam Bergk. in Anthol. lyr. II n. 151 (non item in I n. 137) edidit, quod firmatum video et principis editionis et codicis Dorvilliani scriptura ap. Gaisf. l. l. (quibus adde Marcianum ap. Gaisf. p. 2467), quae talis est: ἠλάσσασα ὦρον. In Cydippe elegia hoc dixisse poetam post Buttmann. Myth. p. 124 statuit Rauch. p. 41, sed obsequi noluit Dilthey p. 71 ob causam, ut mihi videtur, parum gravem, quam praeterea interpunctione post πολλάκι posita removisse me puto. cf. Aet. III 1.

151.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπτῆρας ἀράξας.

„Etym. Magn. p. 154, 8: Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Καλλίμαχος· δειλαίοις Ἀσινεῦσιν

ἐπὶ τριπτῆρες ἁρπάσας. Videat cui lubet coniecturas Sylburgii, ego nihil hic praestare possum. Quod ad historiam attinet vide Etym. et Apollonii scholiastem I 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur (fragm. 410)." Bentl. Nihil auxilii ferunt Gaisfordii codices, quorum D. habet τριπτῆρος, Marcianus autem (cf. Gaisf. p. 2468) ἐπὶτρὶπτηρος ἀρπήσ (superscr. ας). Sed Sylburgii coniecturis Bentleio plus puto tribuendum fuisse, ἐπὶ τριπτῆρ' ἐσαράξας vel ἐπὶ τριπτῆρας ἀράξας, quarum alteram probabat Hermann. in program. de Call. hym. in Del. (1847) p. 4, nosque ipsi probamus reiecto Heckeri in Com. Call. p. 74 conamine δ. Ἀ. ἐπιχρίμπτεσκεν Ἄρηα, item Rauchii Aet. p. 38 ἐπιχρίμπτεσκεν ἀραιούς, et Müller. Dor. I p. 43 not. ἐπιτριπτῆρας ὀπάσσας, quorum hoc quidem minus aequo grave est. Dryopes autem quum Hercules in Peloponnesum traduxerit (cf. Diodor. IV 37), Asinaeis eos quasi τριπτῆρας (i. e. qui illis κακὸν ἐντρίβουσιν) infligens, ad Aetia fragmentum refero cum Rauch. n. 64, sed in Aet. I 3 locum habuisse existimo.

152. 153.

Ἡ μὲν ἀπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι.

„Etym. Magn. p. 158, 3: Ἀσσυρία ἡ ἐγγὺς τῆς συρείσης γῆς οὖσα, ἥτις ἐστὶν ἡ Σινώπη. παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι. Ἀσσύριοι τὸ ἔθνος. Καλλίμαχος· ἡ ἀπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή, καὶ· ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι. εἴρηται παρὰ τὸν Ἀσσάρακον τὸν τοῦ ἔθνους ἐπικρατήσαντα, ἐκβολῇ τοῦ κ Ἄσσαρος, καὶ τροπῇ Ἄσσυρος, καὶ παραγωγῇ Ἀσσύριος. ὡς μάθω μῦθος. Ἀσσυρίους τοὺς ἐν τῷ Πόντῳ. παρὰ τὸ μηκέτι Σύρους εἶναι, ἵν' ᾖ Ἀσύριος." Bentl. Prius fragmentum quae foedat lacuna removetur ope Etym. Florent. p. 49: ἡ μὲν ἀπ' Ἀσσυρίων ἡ. στ., quod divinaverat Wernicke ad Triphiod. p. 42, inter ἡ μέν et ἡ γάρ fluctuans. unde iam corruunt coniecturae quas critici proposuerunt, Vulcanius ἡ ἀπὸ Ἀ., Porsonus Advers. p. 309 ἥτ' ἀπ' Ἀ., Blomfieldus ἥτ' ἐπ' Ἀ., Heckerus in Com. crit. de Anthol. (I) p. 77: αἶψ' ἡ ἀπ' Ἀ., Bergkius in Anth. lyr. I n. 100 =

II n. 107 ἦγεν ἐπ' Ἀ., qui omnes ad Comam Berenicae referebant fragmentum, ita scilicet a Catullo v. 12 expressum: qua rex tempestate novo auctus hymenaeo vastatum finis iverat Assyrios, cui rei ut fidem facerent, plerique simul ἀπ' Ἀ. in ἐπ' Ἀ. mutare coacti erant. sed ea mutatione supersederi posse Heckerus quidem putabat si Callimachi verba ad Catulli v. 36 referrentur: me — pollicita est, si reditum tetulisset. is haut in tempore longo captam Asiam Aegypti finibus addiderat. at magnopere vereor ne cuiquam Callimachi verba ullo modo similia videantur Catullianis, ubi apte de uno tantum rege sermo est reduce postquam Asiam Aegypti finibus addiderit, quum in Callimachi fragmento non sit nisi de exercitu reduce sermo, cui si regem quoque feliciter redeuntem Callimachus ibi addidisset, Catullus statuendus esset illius narrationem in breviorem contraxisse summam quam statui licet. Et cur tandem factum putemus ut post Annam Fabri (p. 351 Ernest.) omnes praeter Boissonadium p. 202 suae editionis et Naek. de Hecal. p. 163 consentiant ex Coma Berenicae fragmentum petitum esse? satisne hoc commendet quod Assyrios Catullus quoque memorat? neque enim longius similitudo extenditur. atque non iniuria Boissonadium putamus monuisse, duo illa quae grammaticus apposuerit fragmenta ex eodem carmine petita esse, quorum quum secundum nullo modo ad Comam Berenices revocari possit, ne prius quidem ex eo carmine sumptum putari posse. At multo etiam gravius nobis et validius contra istam criticorum opinionem argumentum in promptu est. nam ex Etym. Magni loco luce est clarius, Callimachum de illis Assyriis loquutum esse, qui prope Sinopam habitabant et Λευκόσυροι quoque vocabantur vel Καππάδοκες (cf. Bernhardy ad Dionys. p. 739). ac ne quis dubitet, ab Etymologo paulo ante citantur hi versus: αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονός, ἔνθα Σινώπην θυγατέρ' Ἀσωποῦ, qui sunt Apollonii Rhodii II 946. Praeterea tenendum, in Etym. Magn. l. l. codices Voss. et Sorbon. ap. Gaisford. et cod. Paris. 2630 ap. Bekker. in adnotat. ad Etym. Magn. p. 767 (add. Etym. Magn. p. 87, 42) post μάθω μῦθος (quae aperte sunt post τροπῇ Ἄσσυρος transponenda) addere: οὕτως Ἐπαφρόδιτος, cuius viri memoria continuo nos rapit

ad Callimachi Aetia, ab Epaphrodito commentariis illustrata (cf. supra p. 37), et ad Argonautas, in quorum historia Assyriam illam Apollonius quoque Rhodius memorat II 946 et 964. et quum Iris fluvius in Apollonii altero loco memoratus (v. 963) etiam a Callimacho (frag. 324) nominatus sit, non iam videtur dubitari posse, quin non ex Coma Berenices, ubi de aliis cogitatur Assyriis, sed ex Actiis certe prius Callimachi fragmentum sumptum sit, ubi in secundi libri elegia prima poeta in fine dixit: ad Istri ostia vecta est *ἡ μὲν ἀπ' Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή*, quo alia via venerunt Colchi. — Secundo fragmento, quod et ipsum in Aetiis fuisse crediderim, quem ibi locum assignem non invenio nec libet nunc hariolari. hoc autem certo scio, hiatum in *Πέρσαι, ἥμισυ* non esse reformidandum, quum idem inveniatur in frag. 197 *Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ*, quamquam video quo modo utrique loco succurri facili remedio possit (cf. Mein. ad Callim. p. 131). sed revera in huius modi hiatu non magis quicquam offensionis est quam ubi in eadem hexametri sede longa syllaba, quae vocali clauditur, ictu elata post se vocalem habet, ut *δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι*, *ὅς (τις σέθεν ἀντίον εἴπῃ)* vel *ὀτρύνουσ' ἰέναι. ἐν (δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ)*, cuius generis exempla plurima sunt. in pentametri autem loco eodem etsi concedo rariora exempla esse, quorum multa scio nunc partim librorum manu scriptorum ope remota esse (cf. Friedemann. dissertat. de med. syllab. pentam. graecorum eleg. p. 280 seqq.), restant tamen satis antiqua quae omnem medelam respuunt, ut Theogn. 478 *οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω*, Demodoc. frag. 3 *κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου*, Simonid. frag. 96, 2 *κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος*, Aristotel. Pepl. 39 *γαῖα πατρὶς κώμη ἤδ' Ἐφύρα κατέχει*, in quibus omnibus Bergkius iure nihil mutat, qui Callimachi quoque locum sine nota dimisit in Anthol. lyr. I n. 88 = II n. 91.

[154

quod Bentleio fragmentum fuit, nobis est 13ª, ubi Bentleiana apposuimus.]

155.

Ἐν δὲ Πάρῳ κάλλεά τε καὶ αἰόλα βεύδε' ἔχουσαι.

„Etym. Magn. p. 195, 47 (Herodian. II p. 174, 11): βεῦδος Καλλίμαχος· ἐν δὲ Πάρῳ, καλά δε καὶ αἰόλα βεύδε' ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια. Lege καλαί τε pro καλά τε, hoc est mulieres pulchrae. Sic alius: ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ καλαὶ δε γυναῖκες." Bentl. Is quem citat versum paroemia est a schol. ad Aristoph. Vesp. 1189 producta, sed recte ibi hodie legitur ἐν Παρίῳ ψυχρόν κ. τ. λ., ut, quarum causa haec verba Bentleius attulit, virgines in Paro insula pulchrae iam e manibus nobis elabantur. nisi forte aliquis in Callimachi quoque loco ἐν Παρίῳ legendum censuerit, quem ad modum ipsos iam veteres Parum insulam et Parium urbem interdum commutasse constat ex Athenae. XIV p. 644 B. Sed aliud quoque est, cur καλά non recte esse a Bentleio in καλαί correctum nobis videatur. nam ne dicam καλαί vix potuisse vel a parum docto aliquo homine in καλά mutari, etiam hoc offendit, quod βεύδεα ab Etym. Magno explicari video τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια, ut facit etiam Zonar. p. 384: βεύδεον (sic) τὸ ποικίλον ἱμάτιον ἢ τὸ πορφυροῦν. contra Hesych. I p. 373 βεῦδος interpretatur ἱμάτιον γυναικεῖον et in Parthen. frag. 32, 6 Mein. βεύδεα non sunt purpurea, sed usitata virginum vestimenta, et imprimis advertit animum, quod πορφυρᾶ ἱμάτια veteres grammatici affirmant fuisse non τὰ βεύδεα, sed τὰ κάλλη, ut ipse alibi affirmat Etym. Magn. p. 486, 43: κάλλη — τὰ πορφυρᾶ ἱμάτια, quae iisdem paene verbis extant in Etym. Gud. p. 294, 28, Etym. Angel. in Ritschel. Opusc. I p. 687, grammat. in Cramer. Anecd. Oxon. II p. 455, Hesych. II p. 398, Suid. II 1 p. 39, Poll. VII 63. Haec me movent ut hic quoque Etymologum putem per πορφυρᾶ ἱμάτια interpretatum esse non βεύδεα, sed quod praeter hanc vocem in Callimachi versu legebat, κάλλεα. sic enim si scriptum fuisse olim concesseris, simul depravandi causam fuisse apparet, nam κάλλεα officere versui videbatur. At Callimachus synizesis ope vocem versui habilem reddi voluit, ut in eadem versus sede eodem modo reddidit Homerus in Jl. XI 282: ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, quem etiam in fine

hexametri dixisse novimus Jl. XXIV 7 ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα. Ipsam autem vocem κάλλη Callimachus assumere ex Aeschyl. Agam. 890 potuit. Ceterum suspicor fragmentum non multum afuisse a fragm. 491 et cum eo pertinere ad Aet. IV 3. poterat sane Callimachus narrare in Paro insula mulieres pulchre vestitae et coronis ornatae quum Gratiis sacrificaturae essent, supervenisse Minoem et sacrorum participem fuisse, tum autem nuntium de Androgei morte advenisse. cf. Bergk. Anth. lyr. I n. 51 = II n. 54.

156.

Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον
ἕλκειν·

„Etym. Magn. p. 210, 38: Βούχετα ἢ Βουχέτιον, ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἠπείρου· — μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Καλλίμαχος, οἷον· ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα Βουχέτιον ἕλκειν. Sententia perspicua, cuius tamen ratio nunc latet. sic alibi Callimachus in epigrammate (fragm. 72) θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὕκης. de pisce qui ὕκης dicitur vide Athenaeum (VII p. 327 A seq.).“ Bentl. Probat Bentlei emendationem Meinek. ad Callim. p. 113 et locum ad idem pertinere epigramma arbitratur, cuius pars fuerit frag. 72, quod quo pacto factum esse videatur ad frag. 72 indicavi. Interim Meinekius etiam οὐδ' ἵκτην scribi posse putat, ut Buchetii ne supplicem quidem ex mari in litus trahere dicantur. Rauchius ad Aetia revocari posse autumat p. 80. nihil decernit Bergk. Anth. lyr. I p. 53 = II p. 56.

157.

Οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες.

„Etym. Magn. p. 218, 21: βωνίτης σημαίνει τὸν βουκόλον. Καλλίμαχος· οἵους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. Lege ἐνικρύπτουσι. quod de panibus subcineritiis accipiendum, nam id est ἐγκρύπτειν, unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι passim apud scriptores, et ἔγκρυπτος, πεμμάτων εἶδος, apud Hesychium (II p. 10).“ Bentl. Cyrillus in Cram. Anecd. Paris. IV p. 180, 20 Callimacho tribuit βωνήτισιν ἐνῇ κρύπτουσιν γυναῖκες, sed poeta non nominato. Et scripturam βωνίτῃσιν (pro βουνίτῃσιν) firmant certe etiam Hesych. I p. 408,

Zonar. p. 413, Choerobosc. Orthogr. p. 184, 29, Etym. Gud. p. 118, 33, aliorum, ut videtur, respicientes locos, ut frustra J. G. Schneiderus in Lex. graec. s. v. pateat *βωλίτῃσιν* coniecisse. — Ad Hecalen fragmentum pertinere perspexerunt Nack. p. 145 et Hecker. Com. Call. p. 97. cf. Hecal. cap. V.

158.

Γαιοδάται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται.

„Etym. Magn. p. 223, 17: *γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι. παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες τουτέσι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος· γαιωδόται καὶ σπάρτα κ. τ. λ.* Atqui *τὸ δεῖν* minime est *μερίζειν*, sed *τὸ δαίειν*. proinde, si huic interpretationi fides habenda, legendum est *γεωδαῖται τὰ σπ.*, unde *γεωδαισία*. ut in epigram. Callimachi (VII): *Κρεωφύλου πόνος εἰμί κ. τ. λ.* sed et Suid. habet (I 1 p. 1075): *γαιοδότης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν*. ergo a *δίδωμι*." Bentl. Mihi non dubium, quin non solum Bentleius recte emendaverit *δαίειν* (qui etiam a nemine hucusque, quod mirere, attentatum *ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι* in *ἀρχ. ἢ οἰκοδόμοι* corrigere debebat), sed etiam Sturzius ap. Gaisf. probe intellexerit *γαιοδάται* corrigendum esse, quod probare video etiam Meinek. ad Callim. p. 271, etsi eadem quae Etym. Magn. habet apud Zonaram quoque p. 417 sine Callimachi fragmento leguntur, a quibus qui differt a Bentleio indicatus Suidas aperte aliam analogiam sequitur, quae conspicitur in *κρεοδότης, οἰνοδότης, σιτοδότης, χαριδότης, χαριτοδότης* etc. Sed Callimachus quin a *δαίειν* vocem derivarit Etymol. Magni verba non sinunt dubitari. hinc autem formaturus nomen eius qui *μερίζει* non potuit, sive nominum *κρεοδαίτης, ἰσοδαίτης, χρηματοδαίτης* etc. analogiam sequebatur, sive ad nomen *νάστης* (coll. *δέδασμαι, δασμός*) similitudinem se applicabat, aliud nomen procudere nisi *δαίτης* vel *δάστης*, quorum tamen neutrum versui adaptari sine aliqua mutatione poterat. Et Bentleio quidem, qui *γεωδαίτης* commendavit, id ut trisyllabum esset, assentiri nolim. nam si semel prior vocis pars immutanda erat, quidni putemus Callimachum praelaturum fuisse *γηδαίτης*, ut *γηπονεῖν* dicitur —? Atque omnino initium vocis immutare vereor, ne illa cum *γαιοδότης* similitudo quae Etymologum

transversum egit, pereat. Itaque nihil restat nisi ut cum Sturzio et Meinekio scribamus γαιοδάται, in quo quod δάτης suum amisit σ intermedium, ante omnia excusabimus Aeschyleo adiectivo δατήριος Sept. 692 (πατρῴων χρημάτων δατήριοι coll. 710: κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός), deinde admonebimus substantivorum ἐργάτης et πελάτης, quae item isto τοῦ σ defectu laborant. et ne ipse Callimachus eius modi analogiam sprevisse videatur, teneri volumus pro Homerico ὀνοστός (ab ὠνόσθην) Callimachum in Del. 20 cum Pindaro dixisse ὀνοτός, et τρίλλιστος quidem adhibuisse in Cer. 139, sed πολύλλιτος in Apoll. 80 et in Del. 316. adde aliorum ἀκόρετος, ἀδάματος, ἀγατός etc. — Quod autem praeterea Sylburgius τὰ σπάρτα malebat scribi non puto necessarium esse. nihil enim impedit quominus praecessisse putemus similis atque σπάρτα significationis vocem, velut μέτρον (coll. Hom. Il. XII 422). — Ad instrumenta rerum quum fragmentum spectet, videtur ad Aetiorum librum tertium retrahendum esse. cf. supra p. 110.

159.

Καὶ γλαρίδες σταφύλη τε καθιεμένη τε μολυβδίς.

„Etym. Magn. p. 233, 5: γλαρίς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος· καὶ γλαρίδες κ. τ. λ." Bentl. Καθισμ (ε superscr.) habet Dorvillianus i. e. καθισμένη, quod praebat etiam Etym. Flor. p. 77. Hinc Hesych. IV p. 72 habere videtur μολυβίς (corr. μολυβδίς coll. III p. 118 n. 89) ἡ καθιεμένη. De σταφύλης et μολυβδίδος diversa significatione cf. Valcken. Animad. ad Ammon. p. 206. Ceterum hoc quoque fragmentum ut antecedens locum habuisse putamus in Aet. III, 7. Apud Bergk. est I n. 49 = II n. 52.

160.

Γραικοὶ καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

„Etym. Magn. p. 239, 15. Γραικός· Καλλίμαχος· Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. παρὰ τὸ ῥαῖσαι Ῥαικός καὶ Γραικός. διὰ γὰρ τὴν κατὰ πόλεμον ἀνδρείαν οὕτως οἱ Ἕλληνες ἐκαλοῦντο. Ἢ ἀπό τινος Ἕλληνος Γραικοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἕλλην Ἕλληνες. καὶ Γραικιστί, Ἑλληνιστί." Bentl.,

qui pro γῆς ab Etym. Gudian. quoque p. 128, 54 et Etym. Angelic. apud Ritschel. Opusc. I p. 684 subministratum, tacite reposuit γαίης, nunc confirmatum Etymol. Florent. p. 79. Bergkius An. lyr. I n. 69 = II n. 71 γλώσσης substituere malebat. Callimachi fragmentum omittit Zonar. p. 451 qui eadem fere de nomine Γραικός refert, de quo vide etiam Steph. Byz. p. 212, 15 (ubi de accentu quoque monitum convenienter Herodiano I p. 147, 31) et Eustath. ad Jl. p. 890, 14 (qui praeter Sophoclem et Lycophronem etiam Callimachi fragmenta duo — hoc et fragm. 104 — et Alexandr. Aetol. fr. apud Mein. Anal. Alex. p. 225 nominare poterat) et Boeckh. ad Marmor. Par. p. 312. Eosdem Γραικούς etiam Ῥαικούς appellatos fuisse memorat Etym. Magn. p. 701, 14 coll. Eustath. l. l. Aptissimum autem fragmento locum fuisse in Aet. Eleg. II 6 supra monui. paulo aliter Rauch. p. 34.

161.

Ξεῖνος Ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον.

„Etym. Magn. p. 245, 31: *δάκετον· θηρίον ἑρπετόν. παρὰ τὸ δάκνω, δάκνετον καὶ δάκετον, καὶ δάκετος. Καλλίμαχος.*" Bentl. *Ξεῖνον* Herculem esse (Orci, opinor, quo descendit ad Cerberum debellandum), *Ἐχιδναῖον δάκετον* autem Cerberum, et fragmentum ex Aetiis depromptum esse intellexit Hemsterhus. ad Lucian. II p. 512 Bip. cf. Aet. II 6 coll. Rauch. p. 45 n. 86, Bergk. Anth. lyr. I n. 60 = n. 63, qui in secunda editione *δακετόν* scripsit, quam scripturam etsi scio alibi inveniri (cf. Jacobs. ad Anthol. Palat. vol. III p. 451), hic tam ennon video codicibus firmari. itaque Herodiani legem (I p. 218, 32 coll. II p. 77, 10) sequar.

162.

Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

„Etym. Magn. p. 254, 14: *δεκάφυια τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος· τῶν ἔτι κ. τ. λ.*" Bentl. De grammaticorum doctrina cf. Lobeck. Parerg. p. 494 et Elem. Path. II p. 30. Locus esse fragmento potuit in Cydipp. cf. Aet. III 1.

163.

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

„Etym. Magn. p. 266, 44: *Δία ἡ Νάξος οὕτως πρότερον καλουμένη. Ὅμηρος· Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ* (Od. XI 325).

ἀπὸ τῆς Διός γενικῆς, διότι ἐν αὐτῇ ἐτράφη ὁ Ζεύς. Καλλίμαχος· ἐν Δίῃ κ. τ. λ. Schol. Apollon. Rhod. IV 425 Δίῃ· ἐν τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος· ἐν Δίῃ κ. τ. λ.“ Bentl. Fragmentum ad Aet. IV, 4 referendum videtur. et ad Aetia pertinuisse putat etiam Rauch. p. 55 (n. 120), qui de Ariadne relicta agi sibi persuasit. Ex Etymol. Magn. autem si quid colligi licet, Callimachus simul nomen insulae a nutrito ibi Jove derivaverat. Riesius autem quid de hoc loco hariolatus sit, legas si lubet in Mus. Rhenan. XXI p. 506. Video tamen Callimachum illa verba proferre potuisse etiam in carmine cui Γλαῦκος inscriptum erat. — Cf. Bergk. An. lyr. I n. 68 = II n. 70.

164.

Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

„Etym. Magn. p. 268, 20: διάκτορος παρὰ τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διακόνου τίθεται. Καλλίμαχος ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον· ἀλλὰ θεῆς κ. τ λ.“ Bentl. Ἔλλαχε est nacta est ἐν τῇ διανεμέσει τῶν πτηνῶν (de qua loquitur schol. ad Jl. VIII 247), ubi Minerva accepit noctuam. quam διάκτορον vocans Callimachus Homeri usum deseruit fortasse primus, quamquam imitatores habuit Antipatrum Sidonium in Anthol. Pal. VII 161 et Phaedimum ibid. XIII 2, qui de aquila Jovis ave dicunt. De forma θεῆς cf. ad Hym. in Jov. p. 146. Fragmentum referri potest ad Aet. I 4. Bergkio est Anth. lyr. II n. 93.

165.

Μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

„Etym. Magn. p. 279, 47: διφῶ σημαίνει τὸ ψηλαφῶ. Ἰλιάδος π' (747) τήθεα διφῶν, ζητῶν, ἐρευνῶν. Καλλίμαχος· μὴ δ' κ. τ. λ. In hanc plane sententiam Ovidius (Rem. 381): Callimachi numeris non est dicendus Achilles.“ Bentl. Fragmentum, quod Bergkio est Anth. lyr. I n. 106 = II n. 114, Naek. p. 29 ad Hecalae prologum revocavit probante Heckero, Comm. Call. p. 51. ego potius ad prologum Aetiorum rettulerim. cf. p. 116. Ingeniose autem hoc fragmentum Dilthey in Anal. Call. p. 5 olim cum fragm. 490 coniunctum fuisse conicit, quae admodum proba-

bilis suspicio est. Valckenarius contra in Callim. Eleg. p. 281 hoc fragmentum eidem atque fragm. 292 carmini assignat, quod mihi secus videtur. Verbum διφᾶν a Callimacho sumpserunt imitatores, Nonnus et Gregorius Nazianz. cf. Naek. Opusc. I p. 242.

166.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

„Etym. Magn. p. 283, 1: δόναξ· ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος· καὶ δόνακι κ. τ. λ.“ Bentl. Depravavit fragmentum Etym. Flor. p. 91 qui πλήθουσι habet. Asterion autem quum Argolidis fluvius sit, attingere hunc in itinere suo Theseus potuit quum Hermione Athenas proficisceretur, quod rectissime perspexisse Naek. p. 173 sq. arbitror. cf. Hecal. cap. VI.

167.

Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι
εὔδιοι καύηκες.

„Etym. Magn. p. 291, 18: δύπτης· δύπται λέγονται αἱ αἴθυιαι. καὶ ὁ δύπτης· Καλλίμαχος· δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἐν δῖοι καύηκες. Schol. Apoll. Rhod. I 1008: δύπτειν ἐστὶ τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.“ Bentl., qui ea quoque addere debebat quae apud scholiastam Apollonii proxime sequuntur: πρότερος δὲ Ἀντίμαχος· ἥυτέ τις καύηξ δύνῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος (quod fragmentum apud Stollium extat n. 77 et post aliorum coniecturas a Stoll. l. l. enumeratas, quibus accedat Bergkii in Anthol. lyr. ed. III p. 612, ita corrigendum videtur: ἥυτέ τις καύηξ [δύπτῃ πολλῇ ὑπὸ] δίνῃ ἁλμυρὸν ἐς πέλαγος). hinc enim clarissime apparet Callimacho quoque καύηκας fuisse δύπτας, non αἰθυίας, ut Etym. Magn. l. l. dicit, qui si vera narraret, in Callimachi fragmento δύπται per se staret, mox autem in aliqua plurium avium enumeratione καύηκες tamquam novum aliquod genus sine copula adderentur (cf. Muetzel. de Hesiod. Theogon. p. 96). nam αἴθυιαι et καύηκες diversas esse aves cognoscitur vel ex Euphorionis frag. 88: τῆς οὐδ' αἴθυιαι οὐδὲ κρυεροὶ καύηκες. At Etymologus tamen dum easdem aves esse putabat, aliorum sententiam sequutus est, quam propositam habemus in schol. ad Hom. Odyss. XV 479 (ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ): ἔνιοι δὲ λάρον αὐτὸν

(τὸν καύηκα) λέγουσιν, οἱ δὲ αἴθυιαν, et apud Hesych. II p. 476: κῆξ ὁ λάρος κατὰ Ἀπίωνα. λέγεται δὲ καὶ καύηξ. τινὲς δὲ καὶ αἴθυιαν ἀποδιδόασιν· οἱ δὲ κέπφον· οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλων. In Hesychii autem verbis imprimis hoc memorabile est, quod etiam κέπφους nonnullis visos καύηκας fuisse contendit. ita enim certissima inventa via est qua ad Callimachi fragmentum apte interpretandum perveniri posse videatur. nam Aratus 913 seqq. ubi exponit aves marinae qua ratione ventum portendant, etiam haec habet: καὶ δ᾽ ἂν ἐπὶ ξηρὴν ὅτ᾽ ἐρωδιὸς οὐ κατὰ κόσμον ἐξ ἁλὸς ἔρχηται φωνῇ περίαλλα λεληκώς, κινυμένου κε θάλασσαν ὕπερ φορέοιτ᾽ ἀνέμοιο. καί ποτε καὶ κέπφοι, ὁπότ᾽ εὔδιοι ποτέονται, ἀντία μελλόντων ἀνέμων εἰληδὰ φέρονται. ubi quem non advertat illud ἐξ ἁλὸς ἔρχηται et doceat, Callimachum suum ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι hinc expressisse? praeterea quis negaverit apud Aratum κέπφους εὐδίους eosdem esse qui ἔνδιοι (sic enim corrigunt) καύηκες sint Callimacho, ut quantocius huic ex illo restituendum sit εὔδιοι καύηκες (i. e. dum serenum etiam est)? nam ἔνδιοι quo pacto apte explicem non invenio. Simul autem hinc cognoscitur, Callimachum ibi plures aves enumerasse qui tempestatem portenderent, qua in enumeratione non dubito quin δύπται τ᾽, ab Etymologo suppeditatum, aliquanto melius sit altero, δύπται δ᾽, quod Apollonii scholiasta habet. nec dubium mihi, quin in Aetiorum libro III locum habuerit fragmentum, quod Bergkio est I n. 138 = II n. 152.

168.

Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ᾽ ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.

„Etym. Magn. p. 302, 12: Εἰνατία, ἐπίθετον τῆς Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ᾽ ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴρηται οἷον Κρητική· Εἴνατος γὰρ τόπος Κρήτης, ἔνθα ἐτιμᾶτο ἡ Εἰλείθυια. Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατίης, ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης. sic Virgilius (Georg. IV, 340): altera tum primos Lucinae experta labores. Huc refer illa Stephani p. 261, 17: Εἴνατος, πόλις Κρήτης — τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμός, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίνην. lege Εἰνατίην.“ Bentl., cuius coniecturam non magis necessariam puto quam Heckeri in Com. Call. p. 98 (Εἰνατίην ὁμοδέλφου ἐπ᾽ ὠδί-

νεσσιν ὑδοῦσα) aut Meinekii ad Callim. p. 198 (*Εἰνατίῃ ὁμόδελφον ὑπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα τειρομένην*) conamina, sed sana est librorum scriptura, modo recte interpreteris. nam hoc dicit poeta: Hera Alcmenam proximam videns partus doloribus, Einatiam, Martis sororem, ab ea arcet, ut prior in lucem edatur Eurystheus quam Hercules. Res nota est vel ex Homeri Jl. XIX 98 seq., ubi quod v. 119 legitur: *σχέθε δ' Εἰλειθυίας*, hoc loco exprimendum sibi sumpsisse Callimachus videtur, ita ni fallor scribens: [*ἔσχεθε δ' αἰψ' Ἄρεος*] *Εἰνατίην ὁμόδελφον, ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα*. nam in singulari collocatione appositionis non haerendum. cf. Vol. I p. 320. Potuit autem haec Callimachus in Aet. I 8 proferre. add. quae dicemus ad fr. 175. Et ad Aetia referenda verba esse etiam Rauchius vidit p. 79, de sententia tamen tacens.

169.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι
φωλεὸν ἠὲ λοετρόν.

„Etym. Magn. p. 306, 22: *εἰσπνήλης ὁ ἐρώμενος· Καλλίμαχος· μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι. ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος· Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασι τὸ ἐρᾶν. ἢ παρὰ τὸ ἕπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, ἐπνήλης τις ὢν καὶ εἰσπνήλης*. Lege *εἰσπνήλης, ὁ ἐρῶν* vel *ὁ ἐραστής*. Scholiast. Theocrit. XII init. *εἴσπνιλος ὁ ἐραστής, ἀΐτης ὁ ἐρώμενος*. et ipsum Etymologicum alibi (p. 43, 32) *ἀΐτης ὁ ἐρώμενος — εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι.*" Bentl. Tribus vocibus plenius fragmentum habent Zonaras p. 628 et codex Nanianus ap. Gaisf. eaedemque nuper etiam ex Etym. Flor. p. 104 innotuerunt, nisi quod ubique *ἤ* legitur pro *ἠὲ* quod Tittmannus restituit. *Κοῦρον* esse Acontium et fragmentum ad Cydippe carmen pertinere post Ruhnken. apud Ernest. plures monuerunt, Valcken. Eleg. Call. p. 215, Bergk. Anth. lyr. I n. 24 = II n. 26, Rauch. de Aet. n. 68. pluribus rem exornavit Dilthey de Cydipp. p. 34. Cf. Aet. III 1.

170.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν,
*καί τε τέκεν γυνὴ * * **

„Etym. Magn. p. 336, 1: ἐμπελάτρεια (leg. ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταίρα ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος· τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. Aut aliquid desideratur inter τέκεν et γυνή, aut legendum εὐνῇ. et quidem τὸ ν ἐφελκτικόν significat vocalem sequi.“ Bentl. Contra Anna Fabri p. 355 Ernest. et Toup. Emend. in Suid. II p. 522, Valcken. Call. Eleg. p. 394, Bergk. An. lyr. I n. 97, alii γυνὴ a scribis esse ad interpretandum ἐμπελάτειρα adiectum putarunt, quamquam cur ista interpretatione uti voluerint nemo facile dicat. melius Reisk. ad Theocrit. p. 160 commendavit ἐμπελάτειρα τέκεν, | οὐ γυνή. At alio modo locum corruptum esse docent codices. nam Vossianus habet ἐμπελάτειρα ὥς τ' ἔτεκεν γυνή (quod Ruhnkenius legit ἐ. οὗ τ' ἔτεκεν γυνή), et ex Etymol. Flor. p. 110 nuper enotatum ἐ. καὶ ἔτεκε γ., unde mihi certum est poetam τέκεν bis posuisse in hunc fere modum τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν | καί τε τέκεν γυνὴ [υἷας ἰθαιγενέας πολύδωρος]. Ita voci ἐμπελάτειρα postea opponitur coniux quae legitimos liberos edidit. Longe autem alia est Meinekii sententia ad Callim. p. 144 not., qui τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρ' οὐκ ἔτεκεν γυνή poetam scripsisse putabat metro Asclepiadeo usum, probavitque hoc Bergkio in Anth. lyr. II n. 194, nisi quod is edidit τοὺς αὐ. σκ. ἐμπελάτειρ' οὐδ' ἔτεκεν γυνά. Ex Aetiis verba esse concedit etiam Rauch. p. 80, etsi locum ubi habuerint non indagavit, qui mihi videtur fuisse in Aet. I. 13, ubi Callimachum de multis Priami liberis exposuisse puto. — De ἐμπελάτειρα cf. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 927 coll. Lobeck. Elem. Path. p. 237.

171.

Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

„Etym. Magn. p. 406, 46: Ζαγρεύς, ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος· υἷα Διώνυσον κ. τ. λ.“ Bentl. De fabula Dionysi Zagrei Callimachus obiter mentionem

fecisse videtur in Aet. I 2, non propriam inter Aetia elegiam scripsisse, quae Rauchii sententia est p. 50 seq. n. 107 coll. Lobeck. Aglaoph. p. 552, qui fusius de ea fabula egit p. 547. add. Preller. de Demetr. et Perseph. p. 53 seq. *Ζαγρέα γειναμένη* hinc habere videtur Nonn. Dionys. VI 165. Cf. Bergk. An. lyr. I n. 98 = II n. 105.

172.

Κέκρυπται Βύνη ζάγκλον ὑπὸ Χθονίῃ.

„Etym. Magn. p. 406, 51: *Ζάγκλον· τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος· κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίῃ.* Vir eruditissimus Sylburgius corrigit *σκηνῇ ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ*. sed nos, ni fallor, aptius emendavimus *βύνῃ* (— *ὑποχθονίῃ*), quod Etymologico (p. 217, 9) et Hesychio (I p. 405) est *θαλάμη*. *θαλάμη* autem est *τρώγλη, κατάδυσις*." Bentl. Callimachi fragmentum suppresso eius nomine iisdem cum vitiis habet etiam Zonar. p. 951. Sed primum Bentlei *βύνῃ* certissimam emendationem esse non negassent, sat scio, viri docti alias proferentes coniecturas. Toupius in Emend. in Suid. II p. 461 (cuius *γ' εὐνῇ* Valcken. ad Adoniaz. p. 251 A probabat) et Ruhnkenius Ep. crit. II p. 184 (*γύπῃ* coll. Hesych. I p. 450: *γύπη· κοίλωμα γῆς· θαλάμη. γωνία*, et ibidem: *γύπας· καλύβας, καὶ θαλάμας, οἱ δὲ — σπήλαια*, coll. Hesych. II p. 556: *κύπη· τρώγλη*), nisi Bentleium Hesychii quem citat locus corruptus fefellisset, ubi nunc restitutum *βύνη· θάλασσα* ex Etym. Magn. p. 564, 45 et Etym. Gud. p. 117, 8. nescio autem an potius litera maiuscula *Βύνῃ* scribendum sit, quod etiam Leucotheae sive Inus nomen fuisse constat (cf. Mein. ad Euphor. fr. 91, ubi adde Lycophr. 107 et Choerobosc. Dictat. p. 328, 24), ut *Βύνη* eadem ratione de mari dictum sit qua *Νηρεύς, Τηθύς*, alia deorum marinorum nomina (cf. Vol. I p. 147). Ne autem incommoda videatur maris memoria, moneo cogitandum esse de eo *ζάγκλῳ* sive *δρεπάνῃ*, quam Demeter condidit *εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς νήσου* (Corcyrae), ut narrat Aristoteles in schol. ad Apollon. Rhod. IV 984, qui quidem poeta quum et ipse ab ea drepane vetustum insulae nomen derivarit (v 987), vix dubium mihi, quin hoc quoque Apollonius ex Callimacho sumpserit isque eam rem narraverit in Aet. II 4. Et Apol-

lonius l. l. etiam ultimae in Callimachi fragmento voci corruptae certam medelam subministrat: ὑπὸ Χθονίῃ i. e. ab Cerere. nisi χθονίῃ scribendum, cui in sequenti versu addebatur Δηοῖ, ut factum ab Apollonio: Δηοῦς | κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην. Qui et ipse ad Aetia fragmentum post Ruhnk. l. l. revocavit Rauch. n. 31, de Croni falce locum intellexit et γύπῃ — ὑποχθονίῃ edidit eum Bergk. Anth. lyr. I n. 22 = II n. 23.

173 et 174.

Ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίττην
βλέψας.

Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

„Etym. Magn. p. 425, 47: ἠλεός· μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος· ὁ δ' ἠλεὸς κ. τ. λ. καὶ οὐδετέρως ἠλεὰ μὲν κ. τ. λ." Bentl. Corrupta haec leguntur in Etym. Flor. p. 147, ubi in primo fragmento scribitur οὔτ' ἐπὶ γῆν, in altero δεπεχω pro δὲ πεισόμενε, in quibus cave putes exquisitius aliquid latere. De primo fragmento Mein. ad Choliambogr. p. 122 monuit σίττην avem felix augurium amantibus fuisse et οὐδέ τι σίττην commendavit. priore autem summi viri observatione usus Dilthey de Cydipp. p. 164 sq. Callimachi fragmentum ad Aet. III 1 referri posse perspexit. quod probo. apte enim Acontius dici potest neque quae in proximo erat σίττην neque aliam quandam avem quae et ipsa faustum amanti augurium erat conspicatus totum se in quaerelas effudisse. Ceterum autem fragmentum post Valckenarium ad Ibin plures rettulerunt (cf. p. 283), etiam Bergk. An. lyr. I n. 105 = II n. 112, qui tamen in Praef. II p. XVI ad Aetiorum librum primum revocare et cum frag. 11 et 107 coniungere malebat. Sed cogitari de aliis quoque locis potest, velut de Aet. III 3.

175.

Τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα
μήτηρ ὡς ὤδιν' ἐννέα μῆνας.

„Etym. Magn. p. 428, 10: ἠλιτόμηνος καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι

Καλλίμαχος· τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ οὓς ὤδινε μῆνας. Qui locus est mendi manifestus. neque enim versus sano pede incedit neque sententia. certe non dicitur mulier gravida ὠδίνειν tot menses, sed κύειν. quid si legamus: μήτηρ οὓς ἐκύει μῆνας sed haec incerta sunt." Bentl. Nihil auxilii subministrant nec Gaisfordii codices, quorum Sorbon. habet δύο ὤδυνεν, nec Etym. Gudian. p. 242, 30, ubi legitur τὴν οὐκ ἔπλησε μήτηρ φέρουσα οὓς ὤδινε μῆνας. Etymologus interpretatur Homeri locum XIX 118, ubi cur Eurystheus ἠλιτόμηνος dicatur, Callimachi apposito loco non aliter probare potuit nisi si hic quoque ut Homerus de Eurystheo loquutus fuisset. et suum illud ἑπταμηνιαῖον Etymologus aperte sumpsit ex Homeri vers. 117 ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς. Simul autem ex tota Homeri narratione colligere nobis videmur fragm. 175 olim arcte cohaesisse cum fragm. 168, quocum in Aet. I 8 ita fere coniunctum esse potuit:

[ἔσχεθε δ' αἶψ' Ἄρεος]
Εὐνατίην ὁμόδελφον, ἐπ ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα
[Ἀλκμήνην, Σθενέλου δ' ἐς φάος υἷα φίλον]
[ἤγαγεν, Εὐρυσθῆα], τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα
μήτηρ, ὡς ὤδιν', ἐννέα μῆνας [ἑούς].

Comparari potest Nonn. Dionys. XLI 158: καὶ δρόμον ἐννεάκυκλον ἀναπλήσασα σελήνης φόρτον ἐλαφρίζει. sed Callimachus dixit, matrem, ubi Eurystheum ediderit, gestantem filium nondum novem iustos annos complevisse. Sprevi autem in fragmento constituendo conamina Lennepii ad Colluth. p. 129 Lips. qui μήτηρ εὔωδιν legi iussit, et Wakefield. in Silv. crit. II p. 115, cui placuit μητρὸς ἑοὺς ὠδὶν μῆνας, qua coniectura meliorem nunc se non nosse fatetur Naek. Opusc. I p. 245. sed quid tandem desit coniecturae Blomfieldi, raro sane aliquid exquisitius in Callimacho proferentis, quam non dubitavi recipere, etsi reiectam video ab Heckero in Com. crit. in Anthol. (I) p. 186, ubi praeoptavit μήτηρ, οὐδ' ὤδιν', ἐννέα μῆνας, et οὐδ' ὤδιν' loco non suo quidem, sed excusabili tamen positum putavit. atque Heckerum sequutus est Bergk. An. lyr. I n. 44 sive II n. 46 collocationem illam excusans etiam in Poet. lyr. p. 515 (ed. III) et in fine fragmenti supplens ὅλους. Non magis autem probabile mihi

videtur, quod Bergkius de Baccho fragmentum interpretatur et ad Semelen carmen rettulit.

176.

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

„Etym. Magn. p. 463, 4: — *ἰαλεμῆσαι τὸ θρηνῆσαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμῆσαι.* Scholiastes Theocriti Id. IV, 28 *φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. η δυ ἂν φάλιον ταῦρον*, ubi haec ex illis corrigenda esse acute vidit Is. Casaubonus [Lect. Theocrit. p. 74 Reisk.]." Bentl. Et *ἡδὺ ἂν φαλίων* est etiam in codice Theocriti Ambrosiano 222 p. 35. sed Etym. Florent., quod sub *φαλακρόν* fragmentum addit p. 298, habet *εἰδυωνηνι φαλίων ταύρων* (vel *εἰδυωφαλίων ταύρων* testante Duebn. p. 463 extr.). In Etymol. Magn. quod utroque loco erat *ἰηλεμῆσαι* cum Sylburgio tacite correxit Bentleius. Tibulli locum I 7, 28: Memphitem plangere docta bovem comparavit Ernestius. Fragmentum cum fragm. 445 aliquo modo coniunctum fuisse recte statuit Hecker. Com. Call. p. 8 not. Et potuit utrumque fragmentum esse in *Ἰοῦς ἀφίξει.* Apud Bergkium est An. lyr. I n. 96 = II n. 104.

177.

Οὐ γὰρ ἐπηθήσει πάντα γ' ἐμὴ κίβισις.

„Etym. Magn. p. 512, 54: *κίβισις· σημαίνει κιβωτὸν ἢ πήραν. Καλλίμαχος· εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.* Emendat ingeniosa interpres [p. 356 Ern.] *ἐπισχήσει.* ego praeterea *εὖ* legerim pro *εἰ*, *εὖ γὰρ ἐπίσχησει.* Notum proverbium *πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται*, etiam Callimacho memoratum (frag. 360). vide Zenobium (V 66)." Bentl., cuius emendationes ita probabat Meinek. in Bergk. Diar. 1843 p. 1166, ut *εὖ γὰρ ἐπισχήσει πάντας ἑ. κ.* scribendum putaret, *πάντας* interpretans *ἄρτους.* Quibus ego mihi videor paulo felicior in coniectando fuisse. Ita enim statuo, turbas hic motas esse itacismo, cui *ἐπιθήσει* et *ἐπηθήσει* eadem sunt. Notum autem est Aristophanem in Ran. 943 (*χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν*) verbo *ἀπηθεῖν* ita usum esse, ut Euripidem dicentem faceret *χυλὸν στωμυλμάτων* ex libris petitum Aeschyli tragoediis se quasi

stillatim addidisse. nam quod scholiasta ἀπηθῶν interpretatur ἐκλέγομενος, iu universum quidem a vero non aberravit, sed imaginis rationem parum cepit. ac similiter verbo ἐπηθεῖν (nisi potius ἀπηθεῖν scripsit) Callimachum arbitror usum fuisse in Aetiorum prologo, ubi dixerit non omnia se, quae a Musis acceperit, quasi stillatim cum lectoribus communicaturum esse nec σπείρειν ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. nam pro εἰ quod οὐ dedi, non infrequens est haec commutatio (cf. Bast. Comm. palaeograph. p. 760), et γ' post πάντα ut adderetur vel hiatus flagitabat, eaque particula nihil hic aptius est.

178.

Αὖτις ἀπαιτίζουσαν ἐὴν εὐεργέα λάκτιν.

„Etym. Magn. p. 555, 18: *Λάκτιν· σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος· αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνον εὐεργέα λάκτιν.* nescio an legendum sit *αὖθις ἀπαιτίζουσα νέην εὐεργέα λάκτιν*, novam truam. Notandum autem τὸ εὐεργέα. *Λάκτις* enim sive τορύνη dicebatur et εὐέργη. vide Pollucem (X 97), Etym. Magn. (p. 762, 34) et Hesych. (?)." Bentl. Nihil nisi εὐεργέα λάκτιν sine Callimachi nomine citat Suid. II 1 p. 493. In Etymol. autem Florent. p. 203 legitur ἐήν pro ἔκνον, unde cognoscitur Casaubonum in Lect. Theocrit. p. 75 Reisk. ipsum illud ἐήν restituentem in coniectando felicem fuisse solum. nam Anna Fabri (p. 356 Ernest.) commendaverat ἔγνων, Ruhnken. in Epist. crit. II, 185 ἐτνῶν, Toupius in Emend. Suid. III p. 182 ἐτνοῦς, Naek. de Hecal. p. 140 ἀπαιτίζουσ' ἀκέων (qui αὖτις iure restituit), Hecker. Com. Call. p. 91 ἐνῶσ' (i. e. ἐνοήσατο), Rauch. de Aet. p. 70 not. κνέωρ' (coll. Hesych. s. κνέωρον atque βαθύμαλλον et Creuzer. Symb. IV p. 375). Et Rauchius quidem fortasse ad Elegiam qua de Cerere Thesmophoria instituente agebatur fragmentum putabat referendum esse, reliqui autem post Toupium l. l. ex Hecale verba desumpta censebant aptissime. cf. Hecal. cap. V.

179.

Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

„Etym. Magn. p. 587, 36: *μίκκος σημαίνει τὸν μικρόν· Καλλίμαχος· τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί.* Artemi-

dorus Oneirocrit. IV, 84: *ὀρθῶς γοῦν καὶ τὸ Καλλιμάχειον ἔχει· αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδοῦσι θεοί.*" Bentl. Ut Etymolog. Magn. (etiam omisso *αἰεί*) versum dant Etym. Flor. p. 217 et Zonar. p. 1361, et sine Callimachi nomine Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Ox. I p. 263, 17 (= Herodian. I p. 149, 2), ubi tamen legitur *μικκοῖς μικκά*, quem accentum flagitari ipse ibi grammaticus monet, et monet etiam Eustath. ad Il. p. 610, 25, et suadent codices non solum Callimachi in Hym. Cerer. 111, sed etiam Theocriti non uno loco, ut recte *μικκοῖς μικκά* restituisse videatur Bergk. An. l. I n. 133 = II n. 147. quod si tamen postea idem grammaticus Crameri p. 325, 24 scripsisse *μίκκος* dicitur, vereor ne hoc quidem loco *Μίκκος* potius litera maiuscula exarandum fuerit Lentzio in Herodian. II p. 306, 30. Contra cum Artemidoro *μικροῖς μικρά* dant qui et ipsi versum Callimacho ascribunt Stobae. Flor. XCVI 12, Apostol. Cent. I 40[a], Arsen. Viol. p. 23, nisi quod duo ultimi etiam *ἀεί* habent. Fragmentum inter Callimachi fragmenta Elegiarum posuit Valcken. l. l. p. 294. equidem de Molorcho apte dici potuisse et in Aet. I 9 locum habuisse putaverim.

180.

Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

„Etym. Magn. p. 594, 21: *μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις. μύκλους οὖν εἶπεν (ὁ Λυκόφρων) ἐνταῦθα τοὺς μνηστῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ κατωφερές, ὡς καὶ Καλλίμαχος· ἔστιν μοι Μ. κ. τ. λ.* Tzetz. ad Lycophr. 771: *μύκλος καλεῖται κυρίως ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις. μύκλους δὲ νῦν τοὺς μνηστῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ κατωφερὲς εἰς λαγνείαν· ὡς καὶ Καλλίμαχος· ἔστιν μοι κ. τ. λ.* Magnesia et asinis et equis insignis erat." Bentl. *Ἐννεάμυκλος ὄνος* solum ex Antimacho citare Herodian. in Philetaer. (cf. nunc Moerid. Pierson. p. 439) primus monuit Ruhnken. Ep. crit. II p. 185, cuius grammatici auctoritatem potiorem habuerunt Bergk. in Zimmerm. Diar. antiq. 1835 p. 301 et Stoll. ad Antimach. fragm. 119, quamquam Bergkius postea fortasse Archilocho ascribendum fragmentum cen-

sebat in Poet. lyr. p. 729 (ed. III), sed in Anth. lyr. II n. 154 non dubitabat vindicare Callimacho. Et profecto quod facile ad Antimachum alicuius animum abripiat nobilissimum Herodiani nomen, non huius esse *Φιλέταιρον*, sed recentioris grammatici hodie constat (cf. Lehrs. Herodian. script. III p. 421), et multo maior auctoritas veterum in Lycophronem commentariorum (nam iis usum esse Etymologum Magnum ipsius eius verba docent), quorum sine dubio auctor erat Theo vel ipso Herodiano antiquior. Callimachus autem ubi illa dixerit difficile est ad affirmandum, imprimis propter praesens *ἔστι* et primam personam *μοί*. sed si hariolari licebit haec vel ipsum Apollinem vel aliquem eius templo vicinum hominem dixisse, locus fragmento esse potuit in Aet. II 2.

181.

Καί ῥα κατὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

„Etym. Magn. p. 623, 3: *ὄλπις. Καλλίμαχος· καί ῥα παρὰ σκαιοῖο κ. τ. λ. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον.*" Bentl. Parum ab his discedit Zonar. p. 1444, ubi *καί ῥα περὶ σ. β. ἔ. ὄ.* legitur. sed neutra praepositio vera videtur, sed *κατά*, quam Meineck. ad Callim. p. 188 restituendam censebat. Jam olim autem fragmentum cum fragm. 125 iungendum putaverant Eldick. Suspic. spec. IV p. 196 et Boissonad. ad Callim. p. 203, quos secutus est Nack. p. 110 et ad Hecalen rettulit, quamquam *ἔμπλεος ὄλπις*, quam Etym. Magn. l. l. et alii, imprimis Athenae. XI p. 495 C, *λήκυθον* interpretantur, quo modo cum reliquo Hecalae habitu, qualis ex aliis fragmentis conspicitur, consociari possit non exposuit. Sed si tenebimus *ὄλπιν* etiam ad hauriendum vinum adhibitam esse (Jon. fr. 10 Nauck.) et Thessalis secundum Athenaeum l. l. *ὄλπιν* in universum fuisse *πρόχοον*, nihil intercedet quin mulierem pauperem *ὄλπιν* usurpasse etiam ad aquam hauriendam putemus. Paroxytonon esse *ὄλπις* monet Herodian. I p. 97, 25 et II p. 859, 36.

182.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας.

„Etym. Magn. p. 677, 52: *ποιά ἐστιν ὁ ἐνιαυτός· Καλλίμαχος· Αἴγυπτος — ποιάς.* Suidas II 2 p. 535:

ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ· παρὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι." Bentl. Adde Etym. Gudian. p. 472, 17: *ποῖα, ὁ ἐνιαυτός· Καλλίμαχος· Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας.* eodem respicit Senec. Quaest. nat. IV 2, 15: per novem annos non ascendisse Nilum superioribus saeculis *Callimachus* auctor est, fortasse etiam Eustath. ad Od. p. 1851, 51: *ποίη καὶ ἡ κατὰ τὸ θέρος κατ' ἐξοχήν, ἀφ' ἧς καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποίην λέγει τῶν τις ποιητῶν*, etsi alios quoque praeter Callimachum voce ita usurpasse scimus, quos vide ap. Jacobs. ad Anthol. Palat. vol. III p. 412. Et ibi quidem *ποίας* scribitur, ut in Etymologi loco facit Etym. Gudian., non *ποιάς*, ut Etymologus Magnus exhibet l. l. et apertis verbis praescribit alio loco p. 705, 2. sed illam tonosin unice videtur Herodianus probasse I p. 302 cum not. Lentzii. *Ποιάς* tamen praeter Zonar. p. 1563 et schol. Eurip. 20 et Callimachi editores etiam Bergk. An. lyr. II n. 15 scribit. Primus autem hoc fragmentum cum frag. 119 et 194 iungendum vidit Porson. Advers. p. 308, sed debebat simul his admovere fr. 25, unde patet his sedem fuisse in Aet. II 4, quo referunt Bergk. l. l. et Rauch. p. 30 n. 42.

183.

Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον.

„Etym. Magn. p. 788, 24: *φαρῶ — τὸ ἀροτριῶ — παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν. Καλλίμαχος· ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον, τὸ Δήμητρος δηλονότι, ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν φέρουσαν.* Idem in *ἀφαυρός*, p. 175, 50: *ὀξύνεται δὲ τὸ φαρὸς* (*ἀφαυρός* Sylb.) *πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένου, οἷον ἢ ἄφαρον φαρόωσι. Ἄφαρον δὲ τὴν ἀγεώργητον γῆν, παρὰ τὸ φέρω.* Lege *φίν* pro *σφισιν*. Hesych. IV p. 246 *φίν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς.* Bentl. Solum *ἄφαρον φαρόωσιν* habet Callimachum nominans Meletius in Cramer. Anecd. Oxon. III p. 84 (Ritschel. Opusc. I p. 699), idemque sine poetae nomine dat Suidas I 1 p. 887: *ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν, τὴν πολλὰ μήπω ἀροτριωθεῖσαν. ἀφάρωσι δὲ ἀντὶ τοῦ ἀροτριῶσι*, quod correxit Toup. Rursus ex Suida corrigimus priorem Etymol. Magn. locum: *καὶ μήπω*

πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν, in cuius altero loco in fine restituendum est *παρὰ τὸ φαρῶ*. In fragmenti initio *ἡ* pro *ἢ* ex libris suis, ut videtur, Gaisfordus dedit, qui etiam in *φιν* codicibus obsequutus est. quod autem Hecker. Com. Call. p. 96 *Ὀμπνίου ἔργον* scribere malebat Suidam II 1 p. 1118 antestatus, necessarium non putaverim. cf. ad fr. 123. De *ἄφαρον* cf. etiam fr. 82[c]. Idem Heckerus l. l. Hecalae carmini fragmentum tribuit, Riese autem in Mus. Rhenan. XXI p. 507 ex singulari aliquo carmine depromptum sibi persuasit nimis facile, quod converterit totum Catull. LXIV, et in fine fragmenti addito interrogationis signo aliquid vere Callimacheum verbis addidisse gloriatur. Rectius olim ad Aet. III 4 fragmentum reiecisse mihi videor assentientemque nactus sum Rauch. p. 70 n. 165.

184.

Σκύλλα γυνὴ κατάκασσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.

„Etym. Magn. p. 819, 4: *ψίθυρ — κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι, ἐγκειμένου τοῦ ψύθους. Καλλίμαχος· Σκύλλα γυνὴ κατακάσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.* Suid. II 2 p. 1726: *ψύθος, ψευδές, ψεῦδος καὶ σὺ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα, ἀντὶ τοῦ ψευδές, παρὰ Καλλιμάχῳ.* Male *καὶ σύ* pro *καί οὐ.*" Bentl. Adde Etym. Gudian. p. 574, 20: *Καλλίμαχος· σκῦλα γυνὴ κατακῶσα καὶ οὐ ψίθος οὔνομ' ἔχουσα*, et p. 304, 1: *Καλλίμαχος· σκύλα γυνὴ κατακᾶσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.* Philem. Osanni p. 210: *Καλλίμαχος· Σκύλλα γυνὴ κᾶσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.* In scribenda voce *κατάκασσα* in locis quos apposui (add. Suid. II 1 p. 105, qui et ipse videtur Callimachi locum respicere: *κατακᾶσα, κατωφερής, ἢ ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι· ἢ ὅτι κάσον τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρός. ὅθεν καὶ κασίγνητος*, et Hesych. II p. 424: *κατακάσαι· κακοδαίμονες* (num *κακοείμονες*? cf. *κάσσος — εἶδος ἱματίου* Herodian. I p. 208, 18) *καὶ αἱ διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπ' οἰκίας μένουσαι· ἢ ἀξίαι κεκαῦσθαι*) et codices et editiones variant. *κατακᾶσα* probat Dindorf. Thes. Par. IV p. 1083 D, sed *κατάκασσα* praeferunt Lobeck. Prol. p. 80 et Bergk. An. lyr. II n. 94. atque etiam in Lycophr. Cassandr. 131 scribi video: *λίπτοντα κάσσης ἐκβαλὼν πελειάδος*, ubi glossator

exponit τῆς κατωφεροῦς καὶ πόρνης, et in Etym. Magn. p. 493, 28 habemus κάσσα καὶ κασσαβάς, ἡ πόρνη, ἡ κατωφερής. Sed pro ψύθος ut ψυθές cum Hemsterhusio corrigatur, causam non esse monuit Hecker. Com. Call. p. 96 laudans Hom. Il. IX 115: οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας (coll. Lobeck. Paral. p. 544), sed etiam similius est Plat. Apol. p. 34 D: τοῦτο τοὔνομα ἔχοντα εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖν ψεῦδος. Et ψύθος Aeschyleum vocabulum est, Agam. 457, 966, 1048, vocemque notarunt etiam Heraclid. ap. Eustath. ad Il. p. 452, 22, p. 1562, 4, et Hesych. IV p. 314. Ceterum Naekius de Hecal. p. 62, quem Heckerus l. l. sequitur, ad Hecalem fragmentum revocare voluit, quamquam etiam de Aetiis cogitari posse concedit. ultimum hoc magis probaverim. cf. Aet. IV, 3 coll. Rauch. p. 55 n. 118.

185.

Βριλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτίσσαντο.

„Galen. de Praesag. ex pulsibus III 6: μήτε τῶν λαγόνων, ὡς σύνηθες, ἀλλ' οὕτω δεῖν φάσκε λαγόνων ἀκούειν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρους Βριλλήσου Καλλίμαχος εἴρηκε, Βριλλήσου λαγόνες εἰσὶ νόμου ὃν ἐκτήσαντο. quem locum a nobis recte emendatum esse nemo non fatebitur. Legere etiam poteris ἐκτίσσαντο, condiderunt. Pro Βρίλλησος alii scribunt Βρίλησσος, quae sane verior lectio est.“ Bentl. Βριλήσου scripsi ex Herodiani praecepto I p. 211, 18 coll. Lobeck. Elem. 411 seq., non Βριλλήσου cum Bentleio, cuius admodum ingeniosa coniectura est ὁμούριον. atque eius adiectivi usum multis Alexandrinorum poetarum locis, etiam Dionysii Periegetae et Nonni exemplis, firmavit Naek. de Hecal. p. 226, qui alteram quoque Bentlei coniecturam, ἐκτίσσαντο, iure praetulit verbo ἐκτήσαντο cum Blomf., Bergk. An. lyr. II n. 95, Rauch. de Aet. p. 176. Et Rauchius quidem de Pelasgis cogitabat in Atticam receptis et nescio quam urbem condentibus, sed mox in Lemnum insulam expulsis, quae probabilis suspicio est, unde tamen non sequitur, ut ex Aetiis sumptum fragmentum esse putemus, quae Rauchii et ut videtur Bergkii opinio fuit. ego facilius crediderim ex Hecale esse, quod Naekius l. l. sibi persuasit, etsi nullum ibi idoneum locum fragmento se excogitare posse ingenue pro-

fessus est. Sed quidni Callimachus regionem quam taurus Marathonius devastavit describens Pelasgos obiter memoraverit? quod ubi fieri potuerit coniecimus in Hecal. cap. II.

186.

Εἰς Ἀσίνην Ἅλυκόν τε καὶ ἂμ πόλιν Ἑρμιονήων.

„Stephan. Byz. p. 79, 16: *Ἅλυκος, πόλις Πελοποννήσου. εἰς Ἀσίνην Ἅ. κ. τ. λ. Καλλίμαχος.*" Bentl. Aetiorum putabat esse Hecker. Com. Call. p. 78 cum fragm. 151 iungens, quem sequitur Rauch. p. 38 n. 63. ego cum Naekio p. 208 seqq. ad Hecalen rettulerim. cf. Hecal. cap. VI.

187. 188.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

„Clem. Alex. Protrep. p. 25 Pott.: *Σκύθαι τοὺς ὄνους ἱερεύοντες μὴ παυέσθων ὥς Ἀπολλόδωρός φησι* (cf. Heyne p. 394) *καὶ Καλλίμαχος· Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς. ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλαχοῦ· τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.* Scholiast. Pind. Pyth. X 49: *οἱ γὰρ Ὑπερβόρειοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὥς καὶ Καλλίμαχός φησι, τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.* Placet eorum coniectura qui pro *ἐπιτέλλεται* scribunt *ἐπιτέρπεται.* nisi sic potius interpretari velis, sacra illa fieri solita esse sub solis ortum. ergo *ἐπιτέλλεται* exoritur." Bentl. *Ἐπιτέλλεται* Anna Fabri p. 342 Ern. voluit esse adest propitius et favens, quod alienum est a verbi usu, sed qui *ἐπιτέρπεται* coniecit Tanaq. Faber ibid. videtur certe quid sententia flagitaret perspexisse, nam Bentlei interpretatio vix cuiquam placebit. nec placebat Carolo Dilthey in Anal. Call. p. 19, quamquam quod is coniecit legendum esse *ἐποφέλλεται* vereor ut quis probet. Atque minore negotio verum videtur restitui posse. Hesychii enim glossa est IV p. 139: *τέλθει· ἐν ᾠδῇ τέρπει,* quam agnoscunt Suid. II 2 p. 1063: *τέλθειν· ἐν ᾠδῇ τέρπειν,* et alio licet accentu Phot. Lex. II p. 204 Naber.: *τελθεῖν· ἐν ᾠδῇ τέρπειν,* quod qui ex *θέλγειν* corruptum putant, nimis incuriosum faciunt grammaticum doctissimum, cui sua Hesychius, Suidas, Photius debent. Unde facillima

mutatione scribimus ἐπιτέλθεται ἱροῖς, i. e. in Hyperboreorum sacris asinorum Phoebus cum cantu exhilaratur. Longe aliter autem Lobeck. ad Buttmann. Gr. graec. II p. 305 egit, qui ἐπιτέλλεται sanum putabat, sed Callimachum his verbis expressisse censebat Pindari verba, Pyth. X 33: κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας. Dixi autem iam supra p. 84, nihil intercedere quo minus utrumque fragmentum ad idem carmen, Aet. II 2, referatur, etsi Rauchium video de diversis elegiis cogitantem p. 79 (ubi cum frag. 187 confert Antonin. Liberal. XX de Clinide narrantem qui et ipse Apollini asinos immolaverit, gratum ipsi apud Hyperboreos donum) et p. 50 n. 104, quo loco auctore Heckero in Com. Call. p. 143 cum frag. 188 coniunxit fr. 215, id quod etiam Bergk. fecit in An. lyr. II n. 83. At Meinck. ad Callim. p. 209 seq. frag. 215 et 187 in hunc modum consociavit: Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα | Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς, quae ex incerto aliquo Callimachi carmine petita censebat.

[189.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν μεινονᾶ.

„Athenae. I p. 2 A: τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι κ. τ. λ., ὥς πού φησιν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. Lege ἀπομαξαμένοισι.“ Bentl., qui post Casaubon. ad Theophrast. Charact. p. 224 Cyrenaeum interpretabatur Callimachum. Sed recte monent, Callimachum isto modo nusquam denotari ab Athenaeo, quamvis saepe cum ad testimonium vocet, sed ubi item is Κυρηναῖον ποιητήν nominet versibus appositis p. 36 E, eos versus Eratostheni vindicare Stobaeum Floril. XVIII 3. Hunc igitur poetam hic quoque iure intelligemus, de cuius hoc fragmento cf. Bernhardy in Eratosth. p. 134 et Bergk. Analect. Alexand. II (1846) p. 18 atque in Diar. Antiq. 1850 p. 178 seq.]

190.

Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

„Schol. ad Hom. Od. XVII 599: ἔνιοι δὲ τὴν δειλινὴν τροφὴν αἰτῶν. καὶ Καλλίμαχός φησι· δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χ. ἀ. ἐ., τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν

αἰτοῦντες. Eustathius quoque habet ad eundem locum, p. 1832, 62: *οἱ δὲ ἐπὶ τροφῆς δειλινῆς τὴν λέξιν νοοῦντες προφέρουσι Καλλιμάχου τὸ δειελίην αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.*" Bentl. Valckenarii suspicionem in Call. Eleg. p. 295, *ἔχουσι δὲ χεῖρας*, non minus reiectaneam esse quam Buttmanni ad schol. Odyss. l. l. prolatam coniecturam, ex Eustathii scriptura conicientis Callimachum dedisse *δειελίην αἰτοῦσιν*, Naek. de Hecal. p. 146 iure monuit, qui verissime ad Hecalen fragmentum rettulit, sed sine causa *αἰτίζουσι* et *ἄγουσι* pro participiis habebat p. 147. Cf. Hecal. cap. V.

191.

Τόν με παλαιστρίταν ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλάσειν.

„Hephaest. p. 93 (Gaisf. II): *τοῦτο παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστίν, ὥσπερ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· τόν με παλαιστρίτην ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.*" Bentl. Ex suis codicibus Gaisfordius edidit *παλαιστρίταν*, cui etiam *φιλάσειν* accommodavi. quamquam magnopere vereor, ne in ea voce gravius vitium lateat. nam per palaestrarum deum (Mercurium, opinor,) iurasse quendam crediderim, non tam osculaturum se aliquem, quam afflicturum esse luctando, i. e. Callimachum potius scripsisse: *ἑπτάκι σφαλῆν σε* (i. e. *σφαλεῖν σε*) cf. Theocrit. XXIV 112 *ἀλλάλους σφάλλοντι παλαίσμασιν.* quod si recte conieci, putaverim in tumulo alicuius positam Mercurii statuam dicere: *palaestrarum Deum me testificatus* (nam cohaerent *ὀμόσας με, τὸν παλαιστρίταν θεόν*), *septies te afflicturum adversarium*, ipse luctatione periisti, — et epigrammatis *ἐπιτυμβίου* fragmentum esse.

192.

Ἱερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

„Hephaest. p. 97 (Gaisf. II): *δεῖ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν· εἰ δὲ μή, ἔσται πεπλημμελημένον, οἷον τὸ Καλλιμάχου· ἱερά, νῦν δὲ κ. τ. λ.*" Bentl. Blomfieldus, qui *ἱρά* scribendum esse hariolatus est, non vidit ita certe *ἱρή* scribi debuisse. et quidni putemus dixisse poetam, olim certae cuidam genti administranda fuisse dei cuiusdam sacra, nunc autem Dioscuridis genus eorum curam habere —? quae proferri in aliquo

Aetiorum loco poterant obiter, quamquam is qui fuerit non magis invenio quam Rauch. l. l. p. 80, qui tamen etiam de carmine inscripto Ἀργοῦς (sic) οἰκισμοί cogitari posse opinatur, sed rationem non addidit.

193.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω.

„Schol. Pind. Olymp VIII 21: ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. καὶ Καλλίμαχός φησι Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χάρισιν ἕδνον ὀφείλω. Pro χάρισιν legendum χαρίσιον, et intellige χαριστήριον ὕμνον. Suid. II 2 p. 1602: χαρίσιον, χαριστήριον. ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. Χαρίσιος praeterea est placentae genus. Suidas ibidem: καὶ χαρίσιος πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι (fr. 2 Bergk.): πέμψω παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίους, ubi pro παλλακαῖς legendum πλακοῦντας, nam iambus est senarius. Extat locus apud Athenaeum XIV p. 646 B, sed ibi etiam mendosus: χαρίσιος· τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν· ἐγὼ δὲ νῷν | πέμψω πλακοῦνθ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον. ita versus est constituendus. Sequitur apud Athenaeum: Εὔβουλος (fr. 2 Mein.) δ' Ἀγκυλίωνι, ὥσπερ ἄρτου ὄντος, οὑτωσὶ λέγει· ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον. ita versum restitue qui trochaicus est. vide eundem XV p. 668 D. Nota, ex Eubulo idem colligi χαρίσιον esse ἄρτον, quia dicit πέττουσα. unde emendandus Hesychius IV p. 275: χαρίσιον, εἶδος πλακούντων· οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων. lege ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Athenaeus ibidem: διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσια." Bentl. Heckero Com. Call. p. 66 fragmentum videbatur initium epinicii elegiaci esse, quo Sosibii grammatici victoriam Callimachus celebravisset teste Athenae. IV p. 144 E, etsi is quibus in ludis victoriam Sosibius reportaverit non meminit. Mihi aliquanto probabilius videbatur verba esse Herculis quibus victo Nemeaeo leone gratum se Jovi et Nemeae praestare dicit donum (cf. Aet. I 9), quod probavi Rauchio p. 45 n. 87. In Bergkii An. lyr. habes n. 70 (I) = n. 73 (II). De χαρίσιον Gregorii Nazianz. imitationem notavit Naek. Opusc. I p. 245. adde Paul. Silentiar. Ecphras. I 208 βασιλῆι χαρίσια δῶρα κομίζων, coll. v. 215.

194.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.

„Isaacus Tzetzes ad Lycophr. 717: *Φάληρος τύραννος Σικελίας —. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων· τὴν ἐκείνου Φάληρος πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.* In Msto. Oxoniensi legitur *κείνου* pro *ἐκείνου*. lege igitur *τὴν κείνου Φάλαρις πρᾶξιν ἀπεπλάσατο.* quem Callimachus cum aliis *Φάλαριν*, eum Lycophron *Φάληρον* appellat." Bentl. *Κείνου* cum aliis puto esse Busiridis. cf. Aet. II 4 coll. Rauch. p. 31 n. 44, Bergk. An. lyr. I n. 15 = II n. 17.

195.

Μηκώνην, μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν.

„Schol. Pind. Nem. IX 123: *οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν· ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς· Ἡσίοδος* (Theogon. 534)· *καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνῃ. καὶ Καλλίμαχος· Μηκώνην μακάρων ἕδραν. ὃν αὖτις ἰδεῖν.* lege *ἕδρανον.* Vulgo hoc fragmentum Callimachi citatur *Μηκώνην μακάρων ἕδραν*, quasi sequentia verba alio pertinerent." Bentl. Locum interpretor de Cerere quae raptam filiam quaerens praeter alias regiones etiam Sicyonem post distributionem illam denuo viderit. Coniunxi autem iam olim in Schneid. Philol. VI p. 495 cum hoc fragmento distichon a Cobeto demum editum in schol. ad Euripid. Hecab. 467 (nobis frag. 465), qua in re mihi alii assensi sunt. cf. Aet. III 4. *Ἰδεῖν* pendere putaverim ab aliquo verbo quale est *ἔμελλεν.*

196.

Ἀρσινόης ὦ ξεῖνε γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

„Schol. Pind. Nem. II 1: — *ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὑτινοσοῦν ἔπους, Καλλίμαχός φησιν. Ἀρσινόης κ. τ. λ.*" Bentl. Ptolemaei Philadelphi cum sorore sua Arsinoe matrimonium a Callimacho celebratum esse carmine, cuius hoc initium fuerit, post Valcken. Eleg. Call. p. 104 statuit Hecker. Com. Call. p. 71, cui ad idem hoc carmen etiam frag. 453 et frag. anon. 357 olim pertinuisse videbantur. Quod si est, certe non ad ipsam Arsinoem hoc carmine poeta

se convertit, sed ad hospitem aliquem. nam ὦ ξεῖνε cur non esse o hospes, sed lector vel amice vel quisquis es Valckenar. velit causam non video. Ceterum ad idem hoc carmen referendum puto etiam fragm. 461.

197.

Ἐργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

„Schol. Pind. Ol. IV 32 post [ante?] Ergini historiam: καὶ ὁ Καλλίμαχος· Ἐργῖνος κ. τ. λ. ἥτις διάπειρα τὸν Κλυμένου παῖδα ἀπέλυσε τῆς ἀτιμίας τῶν ἐν Λήμνῳ γυναικῶν. ἡ δὲ ἱστορία τοιαύτη κ. τ. λ." Bentl. Pro ἔξοχος Bergk. An. lyr. I n. 76 = II n. 79 malebat δεξιός, quod certe propter hiatum non est necessarium. cf. ad fragm. 153. Ceterum Rauch. p. 36 n. 51 fragmentum ad Argonautarum in Lemno insula certamen revocare malebat, cuius certe in secundo Aetiorum libro locus vix esse potuit (nam Argonautarum reditus tantum ibi celebrabatur). alia igitur sedes fragmento quaerenda erat, quam puto fuisse in primi Aetiorum libri elegia 11. sed quae olim cum hoc fragmento iungenda putabam fr. 281 et 253 nunc alio referre malim.

198.

ἱερὴν
Ἦλιν ἀνάσσεσθαι, Διὸς οἰκίον, ἔλλιπε Φυλεῖ.

„Schol. Pind. Ol. X (XI) 55: οἱ γὰρ Ἠλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς Πισάτας Ἦλιν τὴν Πίσαν μετωνόμασαν. — καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν Διὸς οἰκίον εἶπεν· Ἦλιν ἀνάσσεσθαι κ. τ. λ." Bentl., qui male hic omisit quae statim scholiasta addit: ἱερὰν δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τοῦ τὴν Πίσαν, ille autem fragm. 322 demum posuit. apparet enim etiam ἱεράν (vel potius ἱερήν) in eodem hoc fragmento scholiastam legisse, unde hic iam olim fragmento addidi, qua in re assensum tuli Bergkii in An. lyr. I n. 58 = II n. 61 et Rauchii p. 60 n. 128. Ad institutos autem ludos Olympicos verba pertinere apertum est. cf. Aet. I 8.

199.

Ἀρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

Erotian. Voc. Hippocrat. collect. (p. 122 Klein.): *συναρθμοῦται, συναρμόζεται καὶ συνενοῦται. ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ εὔνοια καὶ ἡ φιλία, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν· ἀρθμὸν κ. τ. λ.* Bentl. Callimachi verba Rauch. p. 34 et n. 56 de pace intelligit inter Argonautas et Cyzicenos post pugnam nocturnam composita, de qua sane in Aet. I 11 poeta exposuit. Sed verba docent cogitandum esse de quibusdam, qui inter utrosque pacem et amicitiam conciliaverint, quales in illa fabula non memorantur. praestat igitur de Arete et Alcinoo Phaeacibus cogitare, qui inter Argonautas et Colchos pacem et amicitiam fecerint. cf. Aet. II 6. Apud Bergkium est in An. lyr. I n. 125 = II n. 136. De *ἀρθμός* cf. Hym. Hom. in Merc. 524: *ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι*, Aeschyl. Prom. 193 *εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα*, Nonn. Paraphr. *ν*, 140: *ἀλλήλων φιλίην ὁσίῳ σφρηγίσσατε θεσμῷ, ἀρθμὸν ὁμοφροσύνης ἀλύτῳ δήσαντες ὀχῆι.*

200.

Κοῖτον, ὅς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνας.

Galen. in Lex. Hippocrat. (p. 546 Franz.): *πολυγράῳ, πολυφάγῳ· καὶ γόνος αἰρηῶν ἔγραε κηδεμόνα, Καλλίμαχος, ἀντὶ τοῦ κατέφαγε.* Etym. Magn. p. 219, 48: *γάγγραινα, πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν.* Idem p. 237, 44: *γόγγρος εἶδος ἰχθύος. παρὰ τὸ γρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω, ἀφ' οὗ κλίνεται γράω* [pro *κλίνεται* ex suis codicibus Gaisford. edidit: *Καλλίμαχος*, post *γράω* autem in cod. Voss. additum monet: *ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμὸ,* quae ibidem leguntur etiam in Etym. Florent. p. 78 (sed *κηδεμόνος*) et in Lex. ms. Parisino apud Ruhnk. ad h. l., nisi quod ibi *κηδεμομόνη* scribitur]. *καὶ ἔγραεν ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν.* Idem p. 239, 33: *γράστις ἡ χλωρὰ κριθή, παρὰ τὸ γράω ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος.* [*ἐγράηκε δὲ μοῦνος* editio princ. et Gaisfordii codex D, item Etym. Flor. p. 79]. *ἄλλως δὲ εὗρον τὸν στίχον ἐγώ· οἷον· καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγραε κηδόμενος.* Ex his apparet

versiculum hunc iam per saecula aliquot in mendo cubuisse ipso grammatico fatente. Levi tamen manu et opella sanavimus pro τόνος vel γόνος, quae nihili ad rem faciunt, legentes μόνος: καὶ μόνος αἴζηῶν ἔγραε κηδεμόνα vel κηδεμόνος, ut ἐσθίειν ἄρτου dicitur et ἐσθίειν ἄρτον. ἔγραε cum casu accusativo erit comedere, cum genitivo degustare. Κηδεμών vel tutor vel affinis. Verba et sententia bene constant, historia ignoratur. Sed notat ingratum animum adolescentis nescio cuius erga tutorem vel affinem." Bentl. Nihil iuvant quae Bentlei testimoniis nunc accedunt Etym. Gud. p. 117, 48: — παρὰ τὸ γράω ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. Etym. Angelic. in Ritschelii Opuscul. I p. 684: Καλλίμαχος· αἰζηῶν αἴγραε κηδεμόνος. Zonar. p. 446: τὸ γράω τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος· ὃς ἔγραε κηδεμόνα. Schol. Ven. Iliad. XXI 12: ἀκρίδες παρὰ τὸ κρᾶν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν· ὃς αἰζηῶν ἔκραε κηδεμόνας (κηδεμόνος cod. Tovnleian. apud Heyne ad Hom. Tom. VIII p. 117). Feracissimum hoc fragmentum coniecturarum fuit, inter quas reiiciendae eae sunt omnes, quae relativum ὅς plane negligunt firmatum illud ab iis, qui solum ὃς αἰζηῶν ἔγραε κ. afferunt. itaque praeter Bentleianum καὶ μόνος, probatum quidem Valckenario in Eleg. Call. p. 284, corruunt etiam Toupii, Em. in Suid. II p. 225, καὶ βίον (qui alius quoque coniecturam affert hanc: καὶ κύνες Ἀκταίων' ἔγραον ἡγεμόνα), Bernardi ad Synes. de Febr. p. 31 καὶ γάνος, Blomfieldi ad Aeschyl. Agam. 53 καὶ πόνος (quod probavit Rauch. de Aet. p. 56), Heckeri Com. Call. p. 59 καὶ στόνος, Lobeckii Paralip. p. 194 καὶ γόος. Certe ab hac parte non laborant et Jacobsii in Add. animadv. in Athenae. p. 314 κοῖκον ὅς, et Meinekii ad Menandr. p. 123 κλῆρον ὅς, et quae omnium lenissima est (καὶ τόν, ὅς) Bergkii in An. lyr. II n. 156, qui praeterea in Praef. p. XVII reliqua ita scribenda censebat: ὃς Ἀζειδῶν ἔγραε κηδεμόνα vel κηδεμόνας, id ut Callimachus de Tydeo Melanippi caput mordente dixerit, Melanippus autem uxorem ex Azidarum gente duxerit. Ac profecto si reliquis non mutatis Bergkii καὶ τόν, ὃς commode explicari non posset, quis illud negaret reliquis omnibus praestare? nunc autem etiamnum teneo quod olim conieci et ex Aet. I 14 depromptum esse suspicatus sum, κοῖτον,

ὅς — *κηδεμόνας*, in quo *κοῖτος* de lecto funebri intelligo ab Achille cum iuvenum caesorum cadaveribus rogi flammis imposito, ut *λέχος*, *κλίνη*, *εὐνή* saepe in ea re dicuntur. qua in re si quis potius *κοίτη* quam *κοῖτος*, quas voces distinguere grammatici solent (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 10 et p. 16) dicendum fuisse affirmaverit, monendum erit etiam nidum videri *κοῖτος* dici in Theocrit. XIII 12 *ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν* (etsi *κοίτη* idem significat in Eurip. Jon. 155), et in Meleagri quoque epigr. in Anthol. Pal. V 172 (*Ὄρθρε, τί μοι, δυσέραστε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης*) pro *κοίτη* poni *κοῖτος*, quibus in locis metri necessitas alterum pro altero excussit, quem ad modum in Callimachi quoque loco factum esse reor. *Ἔγραε* autem figurate dictum arbitror ut saepe dicuntur *ἐσθίειν* (cf. Hom. *θυμὸν ἔδοντες*) et alia eiusdem significationis verba (cf. Hecker. Com. Call. p. 59), inter quae est etiam *δάπτειν*, restituendum illud fortasse in Maneth. I 196 *ἐὸν ἦτορ ἀεὶ δάπτοντας ἀνίαις*, ubi nunc legitur *βλάπτοντας*. In ultimo fragmento *κηδεμόνας* unus certe testis habet estque hoc ab aliis etiam commendatum. significantur autem necessarii, quibus cordi sunt non vivi solum (cf. Aeschyl. Suppl. 70), sed etiam mortui, unde mortuorum funus quoque faciunt in Hom. Jl. XXIII 163 et 674. — Qui ad Ibim fragmentum revocavit, Valcken. l. l., poterat comparare Ovid. Ib. 373, ubi de caesis et concrematis ab Achille hominibus sermo est. quos ego quidem hic quoque intelligendos esse censeo. nihilo tamen minus de Aet. (cf. p. 77) cogito, quod sua quisque ratione fecerunt etiam Lobeck. l. l. et Rauch. p. 55 et n. 122.

201.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

„Schol. Nicandr. Alex. 87: *εἶαρ τὸ αἷμα, τὸ λίπος, ὡς καὶ Καλλίμαχος· πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν* (sic) *ἔαρ*. Alter scholiastes ibidem: *εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα. καὶ Καλλίμαχος, ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον* (lege *ἔλαιον, τὸ αἷμα τοῦ λύχνου*) *εἶπε· πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν εἶαρ*. Etymol. Magn. p. 380, 8: *ἐρωδιός. ἔαρ σημαίνει τὸ αἷμα, ὡς παρὰ Κυρηναίῳ· αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον. τὸ ἔλειξαν ἔαρ*. Posteriora ex primo loco refingenda

sunt." Bentl. Ad hunc locum respicere videtur schol. Aglai. ap. Bussemacker. carm. med. reliq. p. 98. τὸ γὰρ αἷμα Καλλίμαχος ἔαρ λέγει, Νίκανδρος δὲ εἶαρ (cf. Nicandr. p. 146). Difficultatem non amovet sed auget Etym. Gud. p. 210, 50: εἶαρ, τὸ σημαῖνον τὸ αἷμα, ὡς παρὰ τῷ Κριναίῳ· αἷμα γὰρ λύχνος τὸ ἔλαιον τι ἔλεξεν. Apparet autem, si Callimachi non plura verba fuerunt quam ista: πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ, nec scholiastae Nicandri nec Etymologorum orationem recte procedere. neque enim ita quod probaturos se promittunt probant, ἔαρ esse αἷμα (quod via et ratione probat Etym. Magn. p. 294, 48 alio apposito Callimachi loco, fragm. 247, ubi vide quae dicemus), sed ἔαρ esse λίπος. Itaque statuendum est, Callimachum in eodem loco oleum semel dixisse αἷμα ἐλαίης, semel ἔαρ, et Nicandri scholiastam quidem Callimachi alterum quoque locum apposuisse, ab Etymologo autem verbo indicatum esse, idem quod postea dixerit ἔαρ antea Callimachum dixisse αἷμα. ita demum apparet αἷμα et ἔαρ idem esse. Itaque Etym. Magn. et Gudian. ita corrigo: ἔαρ ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, ὡς παρὰ τῷ Κυρηναίῳ (αἷμα γὰρ εἶπε λύχνου τὸ ἔλαιον)· πῖον ἔλειξαν ἔαρ, scholiastae autem Nicandrei verba sic refingo: εἶαρ — τὸ αἷμα· καὶ Καλλίμαχος „ἐλαίης αἵματι δεῦον" εἰπὼν εἶπε· „πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ." (certe αἵματος habet cod. Goetting.). nam quod Casaubonus ad Sueton. Octav. 76 putabat, scholiastam Nicandri dixisse καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας αἷμα τὸ ἔλαιον εἶπε· πολλάκι δ' ἐκ λ. κ. τ. λ., scholiastam loquentem facit (αἷμα ἐλαίας) quod nisi poetae concedi nequit, ut ausus est dicere Nicandr. Alex. 87: ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίης. Atque alterum hic latere Callimachi fragmentum (quod nobis est 527) perspexit etiam Hecker. Com. Call. p. 10, quem in eo tamen errasse puto, quod et pessimam hanc finxit versus particulam τὸ αἷμα τὸ δαῖον ἐλαίης (quod vertit olivae sanguis qui flammam nutrit) et huic fragmento nihil cum altero versu commune esse affirmat. At quidni Callimachus iunctim dicere potuit:

[πολλάκι μέν τε θρυαλλίδ'] ἐλαίης αἵματι δεῦον,
πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ
[οἱ μύες * * * * * * * * * * * *,

narrans saepe quidem quosdam ellychnium oleo irrigasse, sed saepe hoc ἔαρ e lucerna linxisse mures. nam mures intelligendos esse statuenti Sylburgio ad Etym. l. l. fidem habeo. Sed quo iure Schneidew. ap. Hecker. in Comm. crit. in Anthol. (II) p. 150 scribi iusserit πολλάκι δὴ λύχνου non video. Quum autem ex Plinii Nat. histor. VIII 104 constet, ex Gyara Cycladum insula incolas a muribus fugatos esse, videmur nobis invenisse qui ellychnium ἐλαίης αἵματι δεῦον, nimirum incolas Gyarae, cuius insulae mentionem Callimachus facere potuit, ubi de Minois imperio maritimo sermo fuit, i. e. in Aet. IV, 3. Et ad Aetia etiam Bergk. An. lyr. I n. 95 = II n. 103 fragmentum revocare videtur. nihil decernit Valcken. Eleg. Call. p. 295.

202.

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστεω Αἰολίδαο.

„Tzetz. ad Lycophr. 45: τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν ὁ Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. id. ad v. 739: τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς ἦν Ἰόκαστος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον κ. τ. λ. Dionys. Perieg. paraphrastes nuper Oxonii editus [p. 353, lin. 1 Bernh.]: Ἰόκαστος Ῥήγιον ἔκτισεν τὴν πρώην Ἐρυθρὰν καλουμένην, ὡς Καλλίμαχος· Ῥήγιον κ. τ. λ." Bentl. Adde schol. Hom. Od. X 2: τούτου τοῦ Αἰόλου υἱὸς Ἰόκαστος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος· Ῥήγιον κ. τ. λ., et schol. Dionys. 476: φασὶ δὲ Ἰοκάστῳ τῷ Αἰόλου παιδὶ χαριζόμενον Ποσειδῶνα Σικελίαν διατεμεῖν τῷ σιδήρῳ, πρότερον χερσόνησον οὖσαν, ὅπως ἔχῃ ταύτην πρὸς οἴκησιν. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι· Ῥήγιον κ. τ. λ. Quaeri autem potest, num scholiasta Dionysii Callimachum eorum quoque testem citare voluerit, quae de Sicilia ab Italia ferro divulsa narrantur, id quod per se quidem incredibile non est, quoniam eadem res Rhegio nomen dedit (cf. etiam Eustath. ad Dionys. p. 190, 31), quod αἴτιον aliquod Callimacho esse potuit. Sed si hoc quoque poeta memoravit, obiter eum hoc fecisse crediderim nec de industria in rem inquisivisse. Rhegium enim eum attigisse puto in descriptione navigationis Argonautarum, Aet. II, 4. Aliter Rauch. p. 79 et n. 188, qui recte Ἰοκάστεω

(de qua declinandi ratione cf. Meinck. Anal. Alex. p. 210) scripsit cum Nauck. in Philol. vol. V p. 690 et cum Bergk. An. lyr. I n. 94 = II n. 102. codices enim omnes foedissimo illo hiatu (*Ἰοκάστου*) versum deformant. *Ἰοκάστεον* malebat Bernhardy ad Dionys. p. 1002. — Schneidewino ad Heraclid. p. 92, qui et ipse ad Aetia fragmentum pertinere censebat, *λιπών* dici videbatur Hercules quo tempore boves Geryonis abigens in Siciliam traiecit.

203.

Αἱ δὲ βοηκρήνοιο παρ' ἄγκυλον ἴχνος Ἀραίθου.

„Tzetz. ad Lycophr. 409: *Ἄραιθος ποταμὸς Ἠπείρου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται λέγων οὑτωσί· αἱ δὲ βουκρήμνοιο παραγγύλον ἴχνος Ἀραίθου.* Corrige *βοοκράνοιο παρ' ἄγκυλον.* Omnes fere fluvii capite taurino fingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo (v. 13); *ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ βούκρανος, ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.*“ Bentl. Cum Pottero ad Lycophr. *βαθυκρήμνοιο* Bergk. in Anth. lyr. I n. 48 edidit, sed in altera editione n. 51 (Praef. p. XIII) ad Bentleianum *βοοκράνοιο* rediit, quod L. Dindorf. in Thes. Paris. II p. 356 C potius *βοηκρήνοιο* ob codicum scripturam (*βόημοι κρήμνης* vel *βόημοι κρήμνοις*) scribendum censebat, cui non dubitavi obsequi. tametsi enim Hom. Jl. VIII 84 *κρανίῳ ἐμπεφύασι* habet, non *κρηνίῳ*, et quae voces *βοηλασίη*, *βοηγενής* (Meleagr. in Anth. Pal. IX 363, 13), *βοηνόμος* (Theocrit. XX 41) extudit metri necessitas non satis excusat *βοήκρηνος*, quum *βοοτρόφος* (Dionys. Perieg. 558) quoque dictum sit, tamen *βοήκρηνος* eius modi est, ut Callimacho non indignum videatur. *Ἄραιθος* quoque singularis nominis forma est (cf. Kramer. ad Strab. vol. II p. 64 et Jahn. Annal. 1854 p. 546), firmata tamen Lycophr. v. 409. Ceterum *αἱ δέ* videntur *πόλεις* esse estque hoc fragmentum fortasse sumptum ex Aet. II 5.

204.

Ῥάμφεϊ καμψώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

„Tzetz. ad Lycophr. 598: *ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνίθων, ὡς καὶ Καλλίμαχος· ῥάμφεϊ*

καθνώδει τόρνος ἔκοψε νέκυν. Ita codex mstus Oxonii. nam in vulgatis libris haec non reperies. Pro *τόρνος* lege sine dubitatione *τόργος*, vultur. Hesychius (IV p. 166): *τόργος· γυπὸς εἶδος αἱματορρόφου. Καθνώδει* est vox nihili, neque difficile erit veram lectionem reperire. sed in praesentia nihil succurrit." Bentl., qui sine dubio recte intellexit requiri aliquod vocabulum quod aduncum significet. nam Tzetzes demonstraturus *ῥάμφει* aliquid esse *ἐπικαμπές*, Callimachum nominare non poterat, nisi in eius poetae verbis tale vocabulum fuisset. Ad hoc non attendit Ruhnkenius qui in Epist. crit. II p. 185 affirmabat veram lectionem esse *ῥάμφει ἀκανθώδει*, quod quid praeter spinosum vel spinae similem significare possit non video. nec magis probanda Bergkii ratio est qui in Anth. lyr. II Praef. p. XIV *κυθνώλῃ — νέκυν* coniecit coll. Zenob. Paroem. IV 83 (*Κυθνώλεις συμφοραί· τοῦτο εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ Κυθνίοις συμβάντα. φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, οὕτως κακῶς αὐτοὺς διατεθῆναι ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος, ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς Κυθνώλεις καλεῖσθαι*) et Hesych. II p. 548 (*κυθνώλης· ἐξώλης· ἔνιοι δὲ πεποιῆσθαι τὴν λέξιν φασὶν ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου· ἀπολέσθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος*), quam coniecturam etiam Mauritius Schmidt. ad Hesych. IV p. 166 protulit, etsi is in Verisim. p. 32 etiam *κυθώδῃ* (Hesych. II p. 549 *κυθώδεος· δυσόσμου*) vel *λυθρώδῃ* legi posse putat. nec Muellerus ad schol. Lycophr. p. 691 in codicis Cizensis lectione *κυκνώδους* leviter mutata acquiescere et de aliquo Schwanenadler cogitare debebat. His autem omnibus coniecturis ob eam quam dixi causam praestat ab Hemsterhusio inventum, a Bergk. An. lyr. I n. 55 = II n. 58 receptum *ῥάμφει κανθώδει*, quod ille vertit incurvo vel adunco, de *κανθός* adire iubens Casaubonum ad Pers. Sat. V p. 71, ubi *κανθοί* demonstratur esse *ἐπίσσωτρα*. itaque Hemsterhusius putavisse videtur *ῥάμφος*, utpote *ἐπισσώτροις* simile, *κανθῶδες* dici potuisse. quod si verum esset, fortasse ne inverti quidem duas illas literas opus fuisset, ut iam omni mutatione esset abstinendum. nam pro *κανθός* dici potuit *καθνός* eodem modo quo *καχλαίνω* et *καλχαίνω* similiaque multa dicebantur, de quo metathesis genere vide Lobeck. Elem. Path. I p. 506. At mihi parum probabilis haec rostri cum *ἐπισσώτροις* comparatio videtur, ex qua *κανθώδης* vel

καθνώδης esse aduncus vix demonstrari queat. nec *κανθοί* Callimacho aliud quid significant atque oculos (cf. fragm. 150). Nisi igitur ex schol. Nicandr. Ther. 673 (*κανθὸν εἶπε τὸ κάτω τῆς ῥινὸς μέρος, ἤγουν τὸ ῥάμφος· καὶ τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ῥῖνα μέρος ῥαντὴρ λέγεται, ὅτι ῥαίνεται τοῖς δάκρυσι, τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον*) alicui contigerit ut melius quid extricet, quod mihi nego contigisse, aliunde videtur emendatio petenda esse. Atque Hesychii habemus glossam II p. 404: *καμψόν· καμπύλον*, quod significatione sua apprime rostro convenit, et forma quoque sua a *καθνώδει* minus etiam recedet, si pro *καμψός* fuisse *καμψώδης* quoque dictum concesseris, ut *γλισχρός* et *γλισχρώδης*, *νωθρός* et *νωθρώδης*, alia similia vix ullo discrimine dicuntur. cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 459. Non dubitavimus igitur scribere *ῥάμφεϊ καμψώδει*, ac vellem qua hoc fiducia affirmo eadem dicere possem, quo in loco Callimachus haec dixisset. nunc enim admodum incerta coniectura est, fragmentum pertinere ad Aet. III 3. Valckenarii autem suspicio, de Eleg. Call. p. 284, ad Ibin referendum esse, ex Ovid. Ib. 171 parum praesidii habet.

205.

Καὶ κρῖμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραξε.

„Tzetz. ad Lycophr. 607: *κρίμνον εἶδος κριθῆς· νῦν δὲ τὸ ἀπόστομα* (lege *ἀπόσταγμα*) *τοῦ κυκεῶνος λέγει ὡς καὶ Καλλίμαχος· καὶ κρίμνον κ. τ. λ.*“ Bentl. Addit Naek. de Hecal. p. 143 Etym. Magn. p. 538, 16: *κρῖμνον γένος κριθῆς· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπόσταγμα τοῦ κυκεῶνος*, et docte explicatum fragmentum ad Hecalen revocavit (cf. Hecal. cap. V). quem sequutus sum, nisi quod *κρῖμνον* scripsi cum Etym. Magno et Lobeck. Paralip. p. 115 n. 42 extr.

206.

Τόφρα δ' ἀνίσχουσα βλοσυρὸν λόφον ἔγρετο Τιτώ.

„Tzetz. ad Lycophr. 941: *Τιτὼ λέγεται ἡ ἡμέρα διὰ τὸ ἀρχαιότερον ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος· τόφρα δ' ἀνίσχουσι βοσσὸς λόφον ἐ. τ.* Codex Mstus *ἀνίσχουσα βοσσόν.* Collem illum *Βοσσόν* equidem nescio. an legendum *μέσσον*, medium? qui versant codices graecos manu scriptos, sciunt

μ et β non nisi minuto apice inter se differre. An *Βοσσὸς λόφος* idem qui *Φηγίου πάγος* apud Lycophronem (16), *ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς, Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας λιποῦσα* —?" Bentl. *Ἀνίσχουσα — λόφον* non posse esse ascendere clivum, ut Bentleius statuit, docuit Ruhnk. ad h. l., qui, quando accusativus ei verbo addatur, id non esse oriri, sed in altum tollere monet recteque statuit *λόφον* esse cervicem, in corrupta autem voce *βοσσόν* latere epithetum quod nitidum, radians, splendens significet. id Dindorf. in Thesaur. Paris. I 2 p. 816 B tacite posuit *ῥόδεον*, Toupius autem, Emend. in Suid. II p. 253, putabat esse *βλοσυρόν*, probante Naekio de Hecal. p. 235, qui Nonni Dion. II 531 et Manethonis II 6 exemplis sententiam grammaticorum firmat, *βλοσυρός* etiam *λαμπρός* valere. Atque Naekio in eo quoque assentior, quod ad Hecalen fragmentum revocandum censuit (cf. Hecal. cap. VI). idem de nomine *Τιτώ* videndus p. 237, ubi adde Lobeck. Rhemat. p. 317. *Τόφρα* autem relativum esse puto.

207.

Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐρινύι Τιλφωσαίῃ.

„Tzetz. ad Lycophr. 1225: *Δημήτηρ Ἐριννὺς τιμᾶται, ὡς καὶ Καλλίμαχος· τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύι Τιλφωσσαίῃ.* Ubi pro *Τιλφωσσαίῃ* reponendum *Τελφουσσαίῃ*. Tilphossa enim in Boeotia est, sed hic urbs quaedam Arcadiae memoratur, ut ipse Tzetzes testatur. ea autem dicta est *Τέλφουσσα*. vide Stephanum (p. 613, 10). De Cerere Erinnye multa Pausanias in Arcadicis (VIII 25), apud quem *Θέλπουσα* urbs vocatur, quae Callimacho et aliis *Τέλφουσσα*, et ibi gentile *Θελπουσαῖος*, quod hic *Τελφουσσαῖος*. Quam procreavit ille, is est Neptunus. filiae vero nomen erat *ἐν τοῖς ἀποῤῥήτοις*. Pausanias ibidem (VIII 25, 5): *τὴν δὲ Δημητέρα τεκεῖν φασιν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα, ἧς τὸ ὄνομα εἰς ἀτελέστους λέγειν οὐ νομίζουσιν.*" Bentl., quem fugit a Tzetze eundem locum respici ad v. 152, ubi tamen optimi codices (etiam Vaticanus ap. Bachmann. schol. vetust. in Lycophr. Rostock. 1848 p. 4) nihil habent nisi hoc: *Ἐριννύι Τιλφωσαίῃ*, quorum verborum ultimum non cum Bentleio

mutandum, sed servandum esse monuit Mein. ad Stephan. Byz. p. 613 et ad Callim. p. 201. De Cerere Telphusia vel Tilphossia vide Müller. ad Aeschyl. Eumen. p. 168 seqq. Verbum *σπερμαίνειν*, quod ex Hesiod. Op. 736 Callimachus habere videtur, ex nostro poeta aliquoties sumpserunt Nonnus et Gregorius Nazianz. cf. Naek. Opusc. I p. 244 extr. Praeter illam autem filiam Neptunus ex Cerere Tilphosaea eodem concubitu genuit Arionem equum, quo vectus in proelium postea Hercules Elin cepit, tum donavit Adrastum (cf. Pausan. l. l. et schol. Hom. Jl. XXIII 346). itaque fragmentum vel in Aetiorum Elegia, quae de institutis ludis Olympiis fuit, locum habebat, quod Rauch. p. 57 statuit, vel, quod magis credo, in Aet. I, 9, ubi Callimachus de servato huius equi opera Adrasto narravisse videtur. Apud Bergkium est in Anth. lyr. I n. 93 = II n. 101.

[208.]

[Τευκρῶν ἡνίκα νῆες Ἀχαιίδες ἄστεα κήδειν.]

[„Tzetzes ad Lycophr. 1302: *Τεῦκρος, ἀφ' οὗ καὶ Τεῦκροι οἱ ἥρεως* (lege *Τρῶες*), *ὡς καὶ Καλλίμαχος· Τεύκρων κ. τ. λ.* Fortasse legendum *κήδευν*, vexabant. nam et *κηδέω* ea significatione dicitur, si fides Hesychio (II p. 473 s. *κήδεεν*). an legendum *κῆαν*? an *δῇουν*?" Bentl., quem frustra verba tentasse, quum versus sit ex superstite hymn. in Dian. 231, ad hunc locum monuit Ruhnkenius.]

209.

Φωκαέων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

„Schol. Sophocl. Antig. 264: *μύδρους αἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια, ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτουσιν αὐτοὺς εἰς θάλασσαν, ὅπως οὖν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ· ὡς καὶ Καλλίμαχος· Φωκείων κ. τ. λ.*" Bentl. Ex scholiasta suffuratus est sua Natalis Com. p. 666. Callimachi autem menti haec dicentis obversabatur historia ab Herodot. I 165 narrata: *Φωκαιέες — μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φώκαιαν ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τοῦτον ἀναπεφηνέναι*, ubi cf. interpretes. Hinc autem patet Valcken. ad Herodot. l. l. recte coniecisse, in Callimachi loco *Φωκαέων* (cf. Steph. Byz. p. 675, 22) corrigendum esse, quod iure

(cf. ad hym. in Dian. 205, p. 239) probaverunt Dindorf. Thes. Paris. vol. VIII p. 1184 B et Bergk. An. lyr. II n. 97, quorum hic in priore editione n. 97 scripsit *Φωκαίων*. Hecker. autem Com. Call. p. 60 *Φωκαιέων* praetulit, id ut *τρισυλλάβως* pronuntiectur. Ceterum Valcken. ad Herod. l. l. ex Ibide petitum fragmentum putabat probante fere Hecker. Com. Call. p. 60, Linck. autem de Callim. vit. et script. p. 32 ex epigrammate aliquo in Apollonium composito. sed potuit etiam alibi locum habere, velut in Aet. III, 1, ubi Acontius iuraverit, suum in Cydippen amorem duraturum esse, quamdiu in mari iaceat *μύδρος*, i. e. in perpetuum.

210.

Αὐτίκα τὸν τᾶλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

„Suid. II 2 p. 1025: *τᾶλις τάλιδος λέγεται παρὰ Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφη. Καλλίμαχος· αὐτίκα τὴν τᾶλιν κ. τ. λ. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ* (629)· *μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει.* Eadem habet scholiasta ad hunc Sophoclis locum.“ Bentl. Repetii haec ut dederat Bentleius. sed nunc scimus, Suidae demum editorem Mediolanensem haec verba cum fragmento Callimachi invitis codicibus omnibus in Suidae lexicon ex scholiasta Sophoclis intulisse, unde iure ea in notarum latibula detrusit Bernhardy. Ipsum fragmentum post Buttmann. Mythol. II p. 127 ad Cydippen (Aet. III, 1) revocarunt Dilthey p. 96 et Rauch. n. 76. apud Bergk. est An. lyr. I n. 92 = II n. 100. De *ἀμφιθαλεῖ παιδί* praeter schol. Hom. Jl. XXII 496 et Ruhnken. ad Timae. p. 28, quos Blomf. laudat, vide Lobeck. Aglaoph. p. 648.

211.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

„Schol. Apollon. Rhod. I 1243: *κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντά φασι θῆρα, ὡς καὶ Καλλίμαχος· θηρὸς κ. τ. λ.*“ Bentl. De Hercule intelligendum esse patet qui interfecti leonis Nemeaei exuvias postea humeris gestare solebat. vid. Aet. I, 9 coll. Rauch. n. 84, Bergk. An. lyr. I n. 57 = II n. 60. De *ἀερτάζειν* cf. Apollon. Rhod. I 738 *ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν*, de *κατωμάδιον*, cf. quae hym. in Cer. p. 377 diximus.

212.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

„Est versus Apollon. Rhod. I 1309, ubi scholiastes: Καλλιμάχου ὁ στίχος." Bentl. Cf. Gerhard. lect. Apollon. p. 8. et Callimachi esse versum, quem totum in suum opus Apollonius receperit, etiam Nonni docet imitatio, Dionys. XX 142: *καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ὄψε τελέσσαι Βάκχος*, et V 211 (XXI 160): *καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε γέρων χρόνος ὄψε τελέσσαι.* Quamquam autem ubi illud Callimachus dixerit plures loci excogitari possunt, velut in Hecale, de qua cogitabat Naek. p. 63, ego tamen aptiorem nego inveniri posse quam in Aet. I 9, de quo mihi assensus est Rauch. n. 91.

213.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

„Schol. Apoll. Rhod. II 867: *Ἴμβρασος ποταμὸς ἐν Σάμῳ ὁ πρότερον Παρθένιος καλούμενος, ὡς καὶ Καλλίμαχος· ἀντὶ γὰρ κ. τ. λ.* Idem ad I 187: *Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται.*" Bentl. Adde schol. Pind. Ol. VI 149: *Ἥρα ἐν Εὐβοίᾳ Παρθένος ἐκαλεῖτο, καὶ ποταμὸς Παρθένιος, ὃς Ἴμβρασος ἐκλήθη. Καλλίμαχος· ἀντὶ γὰρ κ. τ. λ.* Parthenius cur Imbrasus vocatus sit alii alias causas protulerunt (cf. Stephan. Byz. p. 503, 22). mihi non dubium est quin factum sit ob Heram in Samo insula vel natam vel educatam, et fragmentum ad Aet. II, 9 revoco, quod etiam Rauch. p. 24 n. 29 statuere video. Apud Bergkium est in Anth. lyr. I n. 91 = II n. 99. De grammatica ratione quae in *Ἴμβρασε ἐκλήθης* perspicitur cf. Bernhardy Synt. p. 465 (coll. tamen Lobeck. ad Aiac. 694) et Herzberg. ad Propert. II 15, 2.

214.

Ἄκαιναν,
ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

„Schol. Apollon. Rhod. III 1323: *ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν εὕρεμα· ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς ηὑρημένη. περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν· ἀμφό-*

τερον κ. τ. λ." Bentl. Verissime Meinekius ad Callim. p. 224 monuit apud Callimachum proxime praecessisse fragmento vocem ἄκαινα, quod quem fugit Hecker. Com. Call. p. 89 inter fragm. 125 et 181 hoc nostrum posuit et ad Hecalae habitus descriptionem rettulit. Atque ad Hecalem et ipsi putamus fragmentum retrahendum esse, sed longe aptiorem ibi locum invenisse verba arbitramur in descriptione tauri Marathonii Athenas acti. cf. Hecal. cap. VIII. Ceterum in scholiastae verbis ne Callimachus ἄκαιναν solam indicasse videretur ῥάβδον ποιμενικήν, post ηὑρημένη tacite punctum posuimus pro commate, quod est apud Keilium.

215.

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα.

„Schol. Apollon. Rhod. IV 284: Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. — Ῥιπαῖα δὲ ὄρη ἐν ταῖς ἀντολαῖς, ὡς Καλλίμαχος· Ῥιπαίου κ. τ. λ." Bentl. Mirus error est Meinekii ad Callim. p. 210 scholiastam Apollonii dicentis hallucinatum esse quum in oriente esse Rhipaeos montes affirmaverit. tota enim scholiastae oratio aperte docet non monere eum voluisse Rhipaeos montes esse ἐν ταῖς ἀντολαῖς τοῦ ἡλίου, sed dixisse ἐν ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Ἴστρου esse, ut ἀντολάς vel ἀνατολάς fluminum etiam alii dicunt. cf. Dindorf. Thes. Paris. Vol. I 2 p. 592 C. Itaque etiam Callimachi fragmentum de Istro flumine intelligi debebat, non de Hyperboreorum sacris Delum missis, quae Meinekius a Callimacho hoc loco indicata putabat p. 209. qui vero quid de Rhipaeis montibus miserint nescire se fatetur Welcker. Goetterl. II p. 358 n. 63. ego non dubito quin Ἴστρον κρῆναι Ῥιπαίου ἀπ' οὔρεος miserint locusque pertineat ad Aet. II, 2. Aliter Rauch. p. 49 et n. 104, qui recte tamen cum Heckero Com. Call. p. 143 et Welcker. l. l. fragmenta 215 et 188 coniunxit, melius ille quam Meinekius. cf. ad fr. 188.

216.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

„Schol. Aristoph. Vesp. 836: ἴπνια τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἴπνου —. Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζῴων, σὺν

δ' ἄμυδις κ. τ. λ. Eadem prorsus habet Suid. I 2 p. 1056. Haec accipio de Hercule Augiae stabulum purgante fluvio immisso." Bentl. Ex Suidae loco interpolatus est Zonar. p. 1118. Totum versum, sed sine Callimachi nomine habent etiam scholiasta Aristoph. Acharn. 927, indeque iterum Suid. II 2 p. 1531, ἀείρας scribentes. solum καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν Callimacho non nominato afferunt etiam Suid. I 1 p. 126 et Zonar. p. 54, quorum ille male habet ἵππια λύματα, iure correctum a Toupio Emend. in Suid. I p. 268. Recte autem Bentleium de Hercule haec intellexisse puto, unde ad institutos ludos Olympicos referendum fragmentum censui cum Rauch. p. 59. n. 125. cf. Aet. I 8. Et de Hercule certe etiam Bergkius An. lyr. I n. 59 = II n. 62 cogitare videtur, si quid ex ordine quo fragmentum posuit colligi licet. At vero de Hecale focum purgante intelligenda Callimachi verba censebat Meinekius ad Callim. p. 146, quum nemo unquam ἰπνός vel ἴπνια pro κοπρών dixisse videatur, ut scholiastae Aristophanis dicenti ἴπνια — Καλλίμαχος τὴν κόπρον τῶν ζώων fides non habenda sit. qua in re vereor ne paululum erraverit vir egregius. nam quum Callimachus σὺν δ' ἄμυδις dicat, putandus est etiam aliud quid memorasse, quocum simul φορυτός et ἴπνια auferrentur. id autem cur negemus boum fimum sive sterquilinum fuisse, in quod quum etiam φορυτόν et ἴπνια abici solita fuisse credibile sit, non est sane mirandum et scholiastam Aristophanis de ζώων κόπρῳ loquutum esse, et ipsum Aristophanem in Cocali fragm. 9 (apud Hesych. II p. 364 et Polluc. V 91, quibus adde schol. ad Diogen. Epist. in Notices et Extrait. Tom. X p. 242) sterquilinum dixisse ἴπνον. Ceterum ἀείρειν teneo cum maiore testium numero nec probo ἀείρας. nisi forte hoc docet, ἀείρειν et ἀείρας utrumque corruptum esse ex ἀεῖραι, ut infinitivus pendeat ex aliquo imperandi verbo, cuius subiectum fuerit Augias.

217.

Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

„Schol. Aristoph. Av. 598: *γαῦλος Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προπερισπωμένως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ὀξυτόνως. Καλλίμαχος· Κυπρόθε κ. τ. λ.*" Bentl. De accentus vi-

cissitudine cf. Lentz. ad Herodian. I p. 156. Quem autem haec loquentem Callimachus fecerit non facile aliquis dicat. Valcken. in Eleg. Call. p. 296 ex elegiis sumptum fragmentum putabat, Rauch. p. 80 ex Aetiis, sed neuter iudicii sui causas afferre potuit. Etsi autem de Cadmo Sidonio cogitari a quopiam possit, cuius sane in Aetiis mentionem Callimachus fecit, non invenio tamen ubi haec et qua ratione Cadmus dixerit. Atque video etiam naufragi cuiusdam umbram ista loqui potuisse in epigrammate ἐπιτυμβίῳ quod ei Callimachus scripserit.

218.

Οὐδ' ἔτι δὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

„Ammon. de different. vocab. p. 143: *Φθῖοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ —, Φθιῶται δὲ οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ —. ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος εἰπών· οὐδέτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.* Callimacho id vitio vertit, quod *Φθῖοι* dixerit pro *Φθιῶται*, sed nostrum a culpa liberant Stephan. Byz. (p. 663 seq.: *Φθία — ὁ πολίτης Φθιώτης καὶ Φθιῶτις τὸ θηλυκόν, καὶ Φθιωτικὸς καὶ Φθῖος, ἀφ' οὗ Φθῖοι καὶ Φθῖες*) et alii.“ Bentl. Discrimen eodem modo exponunt schol. Hom. Jl. XIII 686, Choerobosc. Orthogr. p. 271, 28, Etym. Magn. p. 793, 10, sed nihil interesse etiam Herodian. I p. 402, 18 statuisse videtur. Dixi autem iam olim pro *τήν* esse *δήν* legendum, quod probavi Bergkio Anth. lyr. I n. 63 (qui in altera editione n. 66 *ἐπὶ δὴν* edidit), et de Peleo versum interpretatus sum, in quo mihi assensus est Rauch. n. 44, aliam tamen is Aetiorum elegiam excogitans, non Aet. I 14, ut ego feceram.

219.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

„Schol. Aeschyl. Choeph. 438: *ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν. ἐκ τούτου εἴρηται τὸ Καλλιμάχου· τεθναίην κ. τ. λ.*“ Bentl. Aeschyli comparato loco (Choeph. 433 Herm.) patet Callimachum hic aliquem induxisse loquentem, libenter se ipsum mori velle, dummodo alium aliquem qui perniciosus esset audivisset mortuum. At parum huc attendit Rauch. p. 55 et n. 121, qui Aegeum hic loquentem audire sibi visus est curis excruciatum ob Theseum filium in Cretam

insulam missum. Quanto melius Hecker. Com. Call. p. 120, qui post Eldik. Susp. spec. IV p. 23 Hecalen haec dicere putabat. nihil enim aptius Hecalae de Theseo contra Marathonium taurum profecto sollicitae quam dicere: velim mori, quum taurum illum audiverim Thesei manu interfectum. Nam cur *ἐκεῖνον* esse taurum Marathonium parum probabile visum sit Naekio de Hec. p. 249 non intelligo. Alio referre videtur Unger. de Sinid. p. 95 not., sed ego obtineo in Hecal. cap. VII locum verba habuisse.

220.

Χὴ Παλλάς, Δελφοί μιν ὅθ' ἱδρύοντο Προναίην.

„Schol. Aeschyl. Eum. 21: *Παλλὰς Προναία· χὴ Παλλάς, Δελφοί νιν κ. τ. λ.*" Bentl. Pro *νιν* scripsi *μιν*, cf. ad Hym. in Jov. 4, *νυν* citat Dindorf. in Thes. Par. VI p. 1784 A. sed *ἱδρύσαντο* cur Bergk. An. lyr. I n. 89 = II n. 92 pro *ἱδρύοντο* ediderit, causam ipse non addidit, quam certe aliam suspicor fuisse atque hanc, quod in *ἱδρύοντο* contra vulgarem quidem usum *υ* productum legimus. nam idem videmus factum in Eurip. Heracl. 786: *νικῶμεν ἐχθροὺς καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται.* atque etiam in *ἐρητύω* vel Homerum *υ* modo corripuisse, modo produxisse constat (Od. IX 493 *μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος* coll. ibid III 155: *ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες*) idemque in aliis eius modi verbis alios fecisse, de qua re docte disputat Spitzner. Prosod. graec. p. 66. Postremo Meinek. ad Callim. p. 145 monuit *ὅθ'* non esse pro *ὅθι*, sed pro *ὅτε*, quod verum puto, si quidem hoc voluit poeta, praeter Apollinem sacra accepisse occasione aliqua etiam Palladem, hanc quoniam Delphi collocabant *Προναίην*, i. e. statuam Minervae ante Apollinis templum (cf. grammat. in Bekkeri Anecd. p. 299, 5: *Προναίη Ἀθηνᾶ ἀγάλματος ὄνομα ἐν Δελφοῖς πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱδρύμενον*, coll. ibid. p. 293, 26, Harpocrat. p. 158, 22, Suid. II 2 p. 452, Phot. lex. II p. 109 Nab., Etym. Magn. p. 700, 1). Et Delphi quidem ipsi *Προναίαν* hanc deam appellabant (de cuius nominis ratione cf. Lobeck. Elem. Path. II p. 35), ut patet ex inscriptionibus Delphicis ap. Curtium in Anecd. Delph. n. 43 et 45 (add. eundem in Mus. Rhenan. 1843 p. 116), alibi enim *Πρόνοια* audiebat.

cf. Bursian. Geograph. Graec. I p. 171 n. 2 coll. Welcker. Goetterlehre II p. 306 et Dindorf. in Thes. Paris. vol. VI p. 1783 D seq. Non incredibile autem Callimachum haec dixisse in Aet. IV, 1, ut statuit etiam Rauch. p. 50 n. 105.

221.

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

„Schol. Aeschyl. Eum. 27: *τὴν Πυθῶ, τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαύρειαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος μέσφα κ. τ. λ.* Vide proverbium *ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαύρειαν.*" Bentl. Eundem Callimachi locum respiciunt Tzetz. in Lycophr. 617: *Ἀμοιβέα τὸν Ποσειδῶνα λέγει· οὕτω γὰρ ἐν Δελφοῖς τιμᾶται, ἐπεὶ ἠμείψαντο πρὸς ἀλλήλους ὁ μὲν Ποσειδῶν Καλαβρίαν* (leg. *Καλαυρίαν*, quae frequens est commutatio. cf. Bernhardy ad Dionys. II p. 656), *ὁ δὲ Ἀπόλλων Δελφούς, ὥς φησι Καλλίμαχος*, et Epimerism. Homer. in Cram. Anecd. Ox. I p. 370, 25: *Καλαύρια παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ* (III 1243) *καὶ Καλλιμάχῳ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, παρὰ δὲ τῷ Διονυσίῳ* (Perieg. 498) *διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι*, quae iisdem verbis repetita sunt in schol. Hom. Jl. codicis 2556 in Cram. Anecd. Par. III p. 137, 4, in Epimer. Hom. apud eundem Cramerum, Anecd. Par. III p. 351, 5, et schol. Tzetzae ad Jl. Hom. I 357 apud Matrang. p. 426, ubi item Callimachi mentio facta est, quae librariorum ut videtur incuria excidit in Choerobosci Orthograph. in Cram. Anec. Oxon. II p. 233 seq. eadem docentis. Egregie autem falsus est Ernestius, qui scholiastam Aeschyli pro Delphis Calauriam datam Neptuno affirmantem memoria lapsum putat. Ergo de hac re Ernestio sola nota erat memoria Strabonis VIII p. 373 seq. (unde sua hausit Eustath. ad Dionys. p. 196 Bernh.), qui sane Neptunum a Latone Calauriam pro Delo, ab Apolline autem pro Pytho Taenarum accepisse refert, unde etiam proverbium fluxisse videtur cuius Bentleius meminit, ego autem inter paroemiographos veteres testem non invenio, sed originem puto esse in verbis Eustathii ad Dionys. v. 498 v. 196 Bernh.: *λόγος παροιμιώδης ἐπὶ τῶν ἴσα ἀνθαιρουμένων καὶ ἀντικαταλλασσόντων ὡς αὐτοῖς βουλητόν· ἶσόν τοι Δῆλόν τε Καλαύριάν τε νέμεσθαι, Πυθώ τ' ἠγαθέην καὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα.* At aliorum eam

quoque memoriam fuisse quam Callimachus hic attigit, Neptunum pro Delphis ab Apolline accepisse Calauriam, constat ex Pausan. X 5, 3, Tzetz. in Lycophr. 617, schol. Apollon. Rhod. III 1243. Callimachus igitur narraverit alios olim deos (cf. Aeschyl. l. l. et Pausan. l. l.) Delphicum oraculum habuisse, donec ad Apollinem venisset, ut ei remuneratio esset pro Calauria Neptuno data. Quae pertinent ad origines Delphorum et a poeta cum aliis puto exposita esse in elegia de institutis Pythiis (Aet. I, 2), etsi facile concedo eadem brevitate obiter memorari potuisse etiam in Aet. IV, 1, ut statuit Rauch. n. 101. infelix autem Heckeri coniectura videtur in Com. crit. de Anthol. graec. (I) p. 181, in Aetiorum prologo Callimachum fuse fabulam de Calauria cum Delphis ab Apolline commutata exposuisse. nihil, ut solet, decernit Bergk. Anth. lyr. I n. 90 = II n. 98.

222.

Τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει.

„Eustath. ad Jl. p. 522, 15: τὸ δὲ „οἷ τ' αὐτῷ“ (Jl. V 64) ἀρχὴ γέγονε γνωμικοῦ, πρῶτα μὲν Ἡσιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλιμάχῳ, τοῦ εἰπόντος, ὡς ὁ τεύχων ἑτέρῳ κακὸν ἑῷ ἤπατι τεύχει. Unde verisimile est sic a Callimacho scriptum esse: ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει, nam Hesiodi est istud (Op. 265): οἷ τ' αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.“ Bentl. Verissime quidem Hecker. Com. Call. p. 60 monuit, quae apud Eustathium tamquam Callimachi verba tractat Bentleius, non poetae nostri dici, quum grammaticus εἰπόντος dicens, non εἰπόντι, id ad γνωμικοῦ referri voluerit, ut in universum sententiam locorum Hesiodi et Callimachi indicare eum voluisse apertum sit. Nihilo tamen minus equidem putaverim, Eustathii quibus illud fecit verba magis ad Callimachi quam ad Hesiodi versus formam accedere. vix enim dubium mihi, quin quem sine auctoris nomine versum afferunt Aelian. Var. hist. VIII 9 et Suid. II 2 p. 5 hunc: τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει, is ipse Callimachi locus sit quem in animo Eustathius habuerit, praesertim quum etiam Lucillo in Anthol. Pal. XI 183, 5 scribente ὅς δ' ἄλλῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει (sine auctoris nomine citata a Plutarch. de ser. num. vind. IX)

non indigna sit Callimachi imitatio, cui imitationi etsi Bentleiana coniectura casu simillima est facta, tamen potius ab Aeliani et Suidae partibus standum fuisse patet. Potuit autem versus esse in Aet. II, 4, ubi de Phalaride et Perillo agebatur. quod Rauchium quoque n. 41 statuere memini. Valckenarii autem opinio, verba ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἤπατι τεύχει cum fragm. 154 coniuncta in Ibide olim locum habuisse, vel levissimo fundamento caret.

223.

Τοῦ με μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀρχιλόχου.

„Eustath. ad Jl. p. 629, 56: βουπλὴξ — ὀξύνεται —. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὀρθοπλὴξ ἵππος —. προφέρεται δὲ καὶ ἀκανθοπλὴξ καὶ νωτοπλὴξ καὶ οἰστροπλὴξ — καὶ μεθυπλήξ, ὡς Καλλίμαχος· τοῦ μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. Si non libet inserere τὸ τε, sic versum constitues: τοῦ μεθυπλῆγος | φροίμιον Ἀντιλόχου —." Bentl. Ἀρχιλόχου legendum esse primus coniecit Ruhnk. Epist. p. 117 Tittm., cuius ignari postea idem proposuerunt Meinek. Delect. epigr. p. 121 (coll. ad Call. p. 272 not.) et Hecker. Com. Call. p. 146, is simul docens frequentem esse nominum Ἀντίλοχος et Ἀρχίλοχος permutationem. Probarunt hoc Bergk. in An. lyr. I n. 123 = II n. 134 et Dilthey de Cydipp. p. 16, nisi quod hic alteram Bentlei coniecturam, in qua nihil iam mutari oporteat, praeferendam censet, sed non praeferebant nec Naek. de Hecal. p. 140 nec reliquorum quisquam. Etsi autem τέ, quod praeter Diltheyum omnes probarunt, facillime excidere poterat, tamen voci μέ etiam magis minabatur interitus, quam propter eam causam ego interposui ratus antecessisse οὐδέ τι τέρπει et recordatus μέ simili modo inter articulum et substantivum se insinuasse in Callim. Epigr. LVI 1. cf. ad Hym. in Cerer. p. 356 seq. *Φροίμιον* est carmen probrosum, ut in Aeschyl. Sept. 7, non dithyrambus, quem ad modum Hecker. l. l. voluit. Dixisse autem hoc in *Γραφείῳ* poeta videtur. Ceterum canonem quem propter vocis μεθυπλήξ accentum Eustathius profert, ex Herodian. (I p. 46, 31 coll. schol. A ad Jl. VI 135) habet una cum voce ista, quam notavi etiam ex Leonid. Tarent. in Anthol. Planud. p. 719 Jacobs. et ex Gregor. Nazianz. carm. iamb. p. 236.

224.

Ἵππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι.

„Eustath. ad Hom. Od. p. 1478, 38: *κητώεσσαν δέ, ὡς μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ ὧν καὶ Ζηνόδοτος καιετάεσσαν γράφουσιν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. — φασὶ δὲ λέγεσθαι καιετάεσσαν τὴν καλαμινθώδη.* Legendum *καιετάεντος* et *κομίσσαι.* Enimvero, cur equi dicantur *καιετάεντες* nihil comminisci poteris. at Eurotas *καιετάεις* eadem de causa, qua ipsa Lacedaemon *καιετάεσσα.* calamintha nascitur in locis humidis. vide Dioscoridem et alios. Nicander in Ther. (60): *ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ δίνας ὑδρηλὴν καλάμινθον ὀπάζεο.* —" Bentl. Eustathius ex veteribus in Homerum scholiis hausit, ubi ad Od. IV 1 nunc haec supersunt: *Ζηνόδοτος δὲ γράφει καιετάεσσαν ἀντὶ τοῦ καλαμινθώδη. δοκεῖ δὲ καὶ Καλλίμαχος ἐντετυχηκέναι τῇ γραφῇ δι' ὧν φησιν· ἵππους καιτάεντας* (sic) *ἀπ' Εὐρώταο κομίσαι* (sic), ubi certe Harleianus *κομίσσαι*, ut Bentleius coniecerat. Zenodotum autem potius *καιετόεντα*, et Callimachum *καιετόεντος* scripsisse putat Lobeck. Elem. Path. I p. 345 not., quod fortasse verum est, etsi *καιετάεσσαν* habent etiam Strab. VIII p. 367 Cas. et schol D in Homer. Jl. II 581. Nimium autem quam licebat hariolatus est Blomf. *χαιτήεντας* Callimachum scripsisse suspicans. Fragmentum ad Aet. I 12 pertinere supra conieci. aliter Rauch. n. 49. apud Bergk. in Anth. lyr. est I n. 67 = II n. 69.

225.

Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

„Schol. Eurip. Hecub. 934: *αἱ Λακεδαιμόνιαι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων. καὶ Καλλίμαχος· ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος κ. τ. λ.*" Bentl. Eadem sine Callimachi nomine, sed ita, ut facile communem fontem fuisse cognoscas, habet Aelius Dionysius apud Eustath. ad Jl. XIV p. 975, 37: *Αἴλιος Διονύσιος δωριάζειν φησὶ τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησόν, φησι, κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον*

ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορπημέναι, unde in schol. Eurip. l. l. pro *ἐφ' ἑκατέρου* scribendum *ἐφ' ἑτέρου* patet. De virginum Doriensium hoc habitu vestium cf. Mueller. Dor. II p. 259 seqq. Intelligo autem de Helena quam in matrimonium heroes petebant, sed quae Menelai tandem facta est, ut fragmentum pertinuerit ad Aet. I 14. sed Heckerus Com. crit. in Anthol. (I) p. 77 de Berenice interpretatus ad Comam Berenicae verba rettulit ob Catulli locum 77: dum virgo quondam fuit. quodsi verum esset, Catullus parum Callimachi verba curasset. cf. Bergk. An. lyr. I n. 121 = II n. 132. — *"Εσκεν ἔτ'* scribere malebat Boissonad.

226.

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

„Schol. Eurip. Phoen. 134 (Dind.): *Ἄρη δ' Αἰτωλόν· ὡς ἔχοντος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τὸν περὶ τοῦ συὸς πόλεμον. Καλλίμαχος εἰμὶ κ. τ. λ. Τέρας Καλυδῶνος* est aper ille Calydonius. Et legendum *εἶμι* pro *εἰμί*. Loquitur haec ut opinor Meleager Aetolus, qui venationi illi interfuit, et quidem praefuit.“ Bentl., qui cur de Meleagro cogitare voluerit, non de Tydeo, ad quem Euripidis et scholiastae verba ducunt non perspicio. Diligentiorem utriusque rationem Naekius habuit in Opusc. I p. 116, qui Tydei clipeo tamquam insigne cum hac inscriptione insculptum aprum (quem fortasse *ἔρραον*, fr. 335, Callimachus vocabat) Calydonium haec loqui coniecit, unde mihi enata coniectura est, fragmentum pertinere ad Aet. I, 9, quod probavi Rauchio n. 226. nam non ad Hecalen revocandum esse, quae Valckenarii Bentleiana omnia assensu suo probantis suspicio fuit ad schol. Phoeniss. l. l., iure pronuntiavit Naek. l. l. Sed in alia omnia Meinekius abiit ad Callim. p. 112, qui ex Epigrammate aliquo verba Callimachi petita ratus clipeum loqui sibi persuasit a Calydonio artifice insigni arte elaboratum (*τέρας Καλυδῶνος*) et Aetolorum ducem se profitentem, quam sententiam vir egregius postea p. 296 ita reformavit, ut pro *τέρας* scribendum *γέρας* censeret· et Calydonem ipsum ducis nomen putaret propter bellicam virtutem scuto donati. Atque Meinekius quoque non satis scholiastae rationem habuit, quem fragmentum non aliam ob causam attulisse putat nisi ut

Αἰτωλὸν Ἄρηα Callimachum quoque dixisse doceret. neque assentior Meinekio, *τέρας Καλυδῶνος* pro *τέρας Καλυδώνιον* dici posse neganti. quidni enim *τέρας Καλυδῶνος* significet miraculum *τῶν Καλυδωνίων* —? Bergk. fragmentum voluit esse in An. lyr. I n. 64 = II n. 67.

227.

Μή σύ γε Θειογένης κόψῃς χέρα Κιλλικόωντος.

„Suid. II 2 p. 358: *ἐπὶ πονηρίᾳ τεθρύλληται ὁ Καλλικῶν, ὃς προὔδωκε Μίλητον Πριηνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινων, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε πάντα ἀγαθά —. ὕστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέα. κἀκεῖνος ὑποδεῖξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει. προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα ἀπέκοψε καὶ εἶπε· ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν. μέμνηται δὲ καὶ* Καλλίμαχος· *μή σύ γε, Θειόγενες, κόψας χέρα Καλλιφόωντος.* Legendum *Θειάγενες* pro *Θειόγενες* ex hoc ipso Suidae loco et altero voc. *Κιλλικῶν* (II 1 p. 255) et ex schol. Aristoph. Pac. 363. *Θειαγένης* autem secundam syllabam brevem habere constat ex Aristoph. Lysist. 63: *ἡ γ' οὖν Θεαγένους | ὡς δεῦρ' ἰοῦσα τἀκάτιον ἤρετο.* ubi posterior versus vitio laborat. emendandum *τοὐκάτειον.* Suid. I 2 p. 121: *Ἑκάτειον, Ἑκάτης ἄγαλμα. καὶ παροιμία· Θεαγένους ἀκάτειον, οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών.*“ Bentl. Suidas ut solebat historiam una cum Callimachi fragmento ex schol. Aristoph. Pac. 363 descripsit ubi nunc ex codicibus editum *μή σύ γε, Θειόγενες, κόψῃς χέρα Κιλλικόωντος.* atque hinc non dubitavi pro Bentleiano *κόψαις χέρα Καλλιφοῶντος* recipere *κόψῃς χέρα Κιλλικόωντος*, quorum ultimum firmatur etiam altero illo Suidae loco (ubi Callimachi fragmentum desideratur) et ipsius Aristophanis versu, ut quod in priore Suidae loco Bernhardyus edidit, *Καλλικόωντος*, reiciendum videatur, etsi per se non improbanda forma *Καλλικῶν.* cf. Lehrs. ad Herodian. p. 27 coll. Euphorion. frag. 156. Quod autem Bentleius *Θειάγενες* pro *Θεόγενες* legendum edixit atque adeo in illo vocalem *α* corripi in Aristophanis versu demonstratum ivit, sine dubio lapsus est. nam etsi *Θεαγένης* magis altero in usu fuisse constat (cf. Lobeck. Parerg. p. 653 et Welcker. ad Theogn. p. XI n. 4) ac facile concedimus verum hominis nomen *Θεια-*

γένης fuisse, tamen minime incredibile est, metricas rationes in causa fuisse, ut Callimachus Θειογ. quam Θειαγ. virum vocare maluerit et recte scholiasta Aristophanis et Suidas dum historiam narrabant hominem Θειαγένην appellabant, sed ipsi sibi non videbantur parum constare, quod quum Callimachi versum afferebant, in eo Θειογένης cum poeta appellabant. Quamquam autem Bentlei coniecturae iure praeferimus codicum lectionem, tamen eam ab omni parte veram esse negamus. Ipsum enim Theagenem si Callimachus alloquebatur, non aliter hoc videtur facere potuisse nisi si totam eius historiam narraverit. id autem pernego factum esse. nam quoniam perfecta res erat, quae, si quis hoc forte nesciat, infecta reddi nequit, non μὴ κόψῃς, sed εἴθε μὴ ἔκοψες dicendum fuit. nec qui ipsi Theageni dixerit μὴ κόψῃς excogitari potest, sive alius quisquam fuerit, sive ipse poeta, quandoquidem, simulatque captum erat amputandi consilium, etiam perfectum est, ut non esset qui μὴ κόψῃς dicens intercedere posset. Quae me movent, ut a Callimacho Theagenis historiam ad alium potius aliquem hominem accommodatam censeam, cui suaserit, ne is tamquam alter quidam Theagenes manum novi cuiusdam Cillicontis abscidat. Quod si est, apparet vocativo non iam locum esse, sed requiri nominativum, unde Θειογένης rescribendum esse duxi. Et hoc quidem facillime me puto aliis persuasurum, illud autem difficillimum est excogitatu, cui ubi ista vel ipse Callimachus dixerit, vel alium fecerit dicentem, praesertim quum incertum sit, utrum proprie cuidam praeceptum sit ne ipse proditoris manum amputet, an communiter vetitum sit alicui grave delictum committenti incrudelem poenam inferre ipsum. Sed quum alius in Callimachi Actiis fuisse locus videatur ubi amputatae manus memoratae sint, in Act. III 3, ubi narratum puto, quod aliunde scimus, a Chorici filiis Mercurio manus abscisas esse, aptus ibi locus fuisse videtur ubi poeta lectorem monuerit, ne ipse tale quale Chorici filii facinus perpetrare velit.

228.

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφιαί.

„Schol. Nicandr. Alex. 611: περὶ τῆς σμίλου φησὶν Ἀνδρέας περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας

αὐτῇ ἀποθνήσκειν. ὁ δὲ Θεόφραστος (Hist. pl. III 10, 2) *περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει. κολόφουρα δ' εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχο δέ· ἕρπετα, τῶν αἰεί τετρύφαται λοφίην.* Pro *κολόφουρα* scribendum *λόφουρα*, ut extat apud ipsum Theophrastum. ea sunt asini, muli, equi, boves etc. Aelianus de Animal. IX 27: *μισῶ μὲν σκορπίους, φιλῶ δὲ ἀνθρώπους. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δένδρον τι φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμῖλον, ᾧ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν εἶτα ἀποθνήσκειν.* Ubi notanda est negligentia Aeliani. dicit enim ex Callimachi sententia *ἕρπετα* serpentes smilum gustantes mori. atqui *ἑρπετὰ τῶν λοφίαι κ. τ. λ. περιφραστικῶς* sunt *ἑρπετὰ λόφουρα*, hoc est *τὰ λόφουρα τῶν ζώων*. *Ἑρπετά* enim poetis sunt animalia quaecunque. Hesych. (II p. 195): *ἑρπετά, τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γήινα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα.* Emendavimus autem *τεθράφαται* pro *τετρύφαται*, a *τρέφω, τέθραμμαι*." Bentl. Non credo adeo negligentem fuisse Aelianum, ut a Callimacho nominata *ἑρπετὰ λόφουρα* confuuderet cum serpentibus, quum illa quae essent cognovisset sine dubio ex Aristotele (cf. locos in Thes. Paris. Vol. V p. 401 D), quem saepe testem adhibuit. Quod autem maximum est, in priore Callimachi loco de smilo sive taxo dictum fuisse, finxit tantummodo Bentleius nec demonstrari potest, imo apparet scholiastam Nicandri locum Callimacheum non aliam ob causam attulisse nisi ut Theophrasti *λόφουρα* quae essent inde doceret, cui demonstrationi aptissimus locus erat, quoniam ibi nomen *λόφουρα* poeta *παρετυμολόγησε*, ut grammatici veteres loquuntur, i. e. eius significationem etymologice indicavit. plus autem si scholiasta apposito Callimachi loco demonstrare voluisset, non dubitandum est quin pleniorem apposuisset. nunc vero statuendum est, ne habuisse quidem prius Callimachi fragmentum *σμίλου* meutionem, unde efficitur, ut diversa duo fragmenta scholiastam Nicandri et Aelianum protulisse putandum sit. Atque secundum quidem iam supra p. 350 iure nobis *Θαυμασίων* libro vindicasse videmur, cui coniecturae ne quis dicat obstare quod Aelianus *ᾄδει* dixerit, *Θαυμάσια* autem prosa oratione conscriptus liber fuerit, teneri velim

Aeliano cum aliis (cf. Fixium in Thes. Paris. I. p. 717 B) ᾄδειν saepe nihil esse nisi λέγειν. cf. Jacobs. ad Aelian. II p. 447. In priore autem fragmento cur ἑρπετῶν λοφούρων mentionem Callimachus fecerit etsi incertum est, tamen ad inveniendam causam non omnis deest materia. Ex Aristotelis enim locis constat τῶν λοφούρων κοινὸν εἶναι ὕβριν (unde Hesychius III p. 51 λόφουρος explicat etiam ὑπερήφανος καὶ ὑψαύχην), et inter λόφουρα praeter alia esse ὄνον. atqui alicuius asini ὑβρίζοντος Callimachum in Aet. II 2 mentionem fecisse satis probabiliter coniecisse nobis videmur, ut hunc quoque locum eo referendum esse censeamus, ubi de asino aliquo superbiente narraturus poeta ita dicere poterat [ὑβριστικὰ δ' ἐστὶν ἅπαντα] ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφιαί. Τετράφαται autem scribendum erat, non τεθράφαται cum Bentleio, praesertim quum codices habeant τετρύφαται vel τετρίφαται. nam Bentleianum canoni adversatur (cf. Lobeck. Paralip. p. 46), etsi nostrum ab altero τετράφαται, quod est a τρέπω et ab Homero usurpatum (cf. Herodian. II p. 223, 13), discerni nequit. Fragmentum Bergkius habet in Anth. lyr. II n. 153, sed τεθράφαται cum Bentleio scribit.

229.

Λιρὸς ἐγώ· τί δέ σοι τόνδ' ἐνέθηκα φόβον;

„Hesych. III p. 22: λειριόεντα διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον. τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ι. Καλλίμαχος· λῖρος ἐγὼ τίδες ὅταν δὲ ἐπέθηκα φόβον. Ubi Salmasius legit λῖρος ἐγὼ Τυδεῖ τόνδ' ἐπέθηκα φόβον. Huius an nostra (τί δέ σοι τόνδ' ἐπέθηκα φ.) emendatio concinnior sit alii iudicent. Tydeus opinor negaverit se unquam perterritum fuisse.“ Bentl. Multo parcior Apollon. Archib. p. 436 Toll.: λῖρος, ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ, διὰ τοῦ ι. καὶ Καλλίμαχος· λῖρος ἐγώ· παρὰ τὸ λίαν, ubi accentus non minus falsus est quam apud Hesychium. certe λιρός unice probabat Herodianus (cf. I p. 191, 5 coll. II p. 448), atque etiam in Alexand. Aetol. fragmento ap. Mein. Anal. Alex. p. 220 recte scribitur λιρὰ νοεῦσα γυνή. Pro ἐπέθηκα autem elegantissima est coniectura Meinekii in Bergk. Diar. antiq. 1849 p. 416 (coll. ad Callim. p. 181): ἐπέσεισα φόβον, quam probarunt Schmidt. ad Hesych. l. l., Bergk. An. lyr. II n.

30 (nam in priore editione n. 28 ἐπέθηκα retinuit), Dilthey de Cydipp. p. 85, qui etiam frag. anon. 25 memorat: τοῖς δ' ἐπέσεισε φόβον. atque ad fidem huic coniecturae faciendam etiam aptius hoc est, quod in Apollonii quoque Rhodii loco I 129 pro μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων Simplicium citasse Merkelius monet ἀπεσείσατο νώτων. Quamquam autem Meinekio libenter concedimus, μ. ἐπιθεῖναι φόβον non magis dici potuisse affirmanti quam latine imponere timorem pro incutere, nec quicquam tribuimus Xenophontis loco Cyrop. IV 5, 41 allato a Dilth.: φόβον ἐπιτίθεσθε τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ παραγγελλόμενα, tamen in Callimachi fragmento maiore facilitate restituere nobis videmur ἐνέθηκα, quem ad modum etiam Xenophontis loco reddendum esse ἐντίθεσθε fidem faciunt eiusdem scriptoris verba in Anab. VII, 4, 1: ὅπως καὶ φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις, etsi ibi φόβον ἐνείη praefert Cobet. Nov. lect. p. 491. sed cf. Eurip. Hecab. 959: ταραγμὸν ἐντιθέντες. Primus autem Piersonus in Veris. p. 100 ex Aristaeneti verbis I 10: τί δέ σοι τοῦτον ἐπῆγον τὸν φόβον monuit Callimachi fragmentum ad Cydippen (Aet. III, 1) referendum esse, quem iure tum alii sequuti sunt, tum Dilthey l. l. et Rauch. n. 74.

230.

Ἁρμοῖ παρ Δαναῶν γῆς ἔπι βουγενέων.

„Hesych. I p. 388: βουγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος· ἄρμενοι γὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ γενέας. Etym. Magn. p. 144, 52 ἁρμοῖ — παρὰ Καλλιμάχῳ „ἁρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βουγενέως“ σημαίνει τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως. Si his magistris habenda fides, recte se habent ἁρμοῖ et βουγενέων, cetera sunt incerta. apum terra Hybla fortasse vel Hymettus.“ Bentl. Fragmento prout iam olim emendavi locum fuisse dixi in Aet. I 7, ubi aliorum quoque conamina indicavi. Nobis assentitur Rauch. n. 181. sed Bergkius in prima Anthologiae lyr. editione n. 70 mecum scripserat ἁρμοῖ παρ Δαναῶν γῆς ἔπι βουγενέων, in altera editione n. 72 edidit ἁρμοῖ γὰρ Δαναοῦ γῆς ἄπο βουγενέος.

231.

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἔπι σκυρθῶν πολέμοιο.

„Hesych. III p. 146: νεκάδεσσι, νεκυάδεσι, ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι, νεκροῖς. ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλίμαχος, νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς. ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο. Scribe ἐπισκύρων. nam ἐπίσκυρος eidem (II p. 168) est — καὶ ἄρχων, βραβευτής. βοηθός. ἐπίσκοπος, ἔφορος, ἐπήκοος. apud eundem alibi (II p. 171) vitiose: ἐπισχύρους· ἐπικούρους, χ pro κ. Intellige autem Minervam, ut Hym. Lav. Pall. 43: ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ, ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ. Bentl., cuius emendationem etsi sequuti sunt omnes, ego tamen assentiri dubito. nam sive ἐπίσκυρος est ἄρχων (quod indicare videtur etiam altero loco Hesychius: ἐπισχύρους· ἐπικούρους, si quidem recte ibi ἐπιούρους legendum esse conicio), sive est βοηθός, utrumque parum huic loco convenire videtur, quoniam dea aliqua (nam Minervam intelligendam esse quivis Bentleio concedat) non ordinibus ducum aut auxiliorum, sed militum in universum gaudere credibile est. Hinc quod olim in Prolegom. Aetiorum (cf. supra 61) conieci etiam nunc teneo: ἡδομένη νεκάδεσσιν ἔπι σκυρθῶν πολέμοιο, etsi Bergkium An. lyr. I n. 65 (in altera enim editione fragmentum omisit) ἐπισκυρῶν servantem et in Praef. p. VI ἐπὶ πολέμοιο γεφυρῶν commendantem video. quamquam propter πολέμοιο quidem non dubitandum est, praesertim si hunc locum statim sequebatur frag. 243 ἐς δάιν — ἐρχομένων, ut iam πολέμοιο pendeat a δάιν, ut dicuntur πολέμου φύλοπις, ὑσμίνη, ἔρις, νεῖκος, μάχη, — ὑσμίνη δηιότητος, νεῖκος ἔριδος aliaque similia. De nova autem vocis νεκάδες significatione similiter disputant etiam Etym. Magn. p. 600, 3, Gudian. p. 404, 55 (ubi in verbis οἱ δὲ νεώτεροι τῶν ποταμῶν τάξεις οὕτω καλοῦσι scribendum esse τῶν ζώων patet), Suid. II 1 p. 949, Schol. Hom. Jl. XV 118 (add. Merkel. Proleg. ad Apoll. Rhod. p. XXXIII), qui omnes eundem Callimachi locum respicere videntur, ut vix credam verum esse quod Lobeck. Prol. Pathol. p. 446 n. 19 coniecit, Callimachum videri non νεκάδας, sed δεκάδας nominavisse. Ceterum cum Heckero Com. Call. p. 142 hoc fragmentum

arcte iungendum esse cum fragm. 243 existimo et ad Aet. I 4 rettuli. atque de sede fragmenti mihi assentitur Rauch. p. 20, *ἐπισχύρων* tamen scribens.

232.

Εἰκαίην, τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

„Suid. I 2 p. 757: *εἰκαία, ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλίμαχος· τῆς εἰκαίης οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς, τούτεστιν, ἧς τὰ ἀποβράσματα ἤγουν τὰ πίτυρα οὐκ ἀπέκρινεν, οὐδὲ ἀπεκάθηρεν ἡ μυλωθρός, ἀντὶ τοῦ ἄσειστον, τὸ ἄλευρον.* Idem I 1 p. 591: *ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ· τῆς οὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.* Idem I 1 p. 208: *ἀλετρίς, ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.*" Bentl. Ex veteribus lexicographis haec Suidas deprompsisse videtur, non ex Schol. in Arist. Pac. 259, ubi hodie nihil exstat nisi hoc: *καὶ ἀλετρίς ἡ μυλωθρός παρὰ Καλλιμάχῳ.* Sed Suidam excerpsit Zonar. p. 250: *ἀποβράσματα· τὰ πίτυρα· παρὰ Καλλιμάχῳ τῆς οὐδὲν ἀπεβράσας φαῦλον ἀλετρίς.* De interpretatione assentior Naekio p. 142, qui iure ad Hecalen revocavit. cf. Hecal. cap. V. De *εἰκαίη* Naek. Opusc. I p. 242 confert Gregor. Naz. Carm. XLII 14.

233.

Ἰπόν τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.

„Julius Pollux X 156: *Μυάγρα· Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὼν τὴν μυάγραν καλεῖ. καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη· εἰπόν τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας.* Qui quidem locus, in vulgatis codicibus mendosissimus, recte ita emendatus est a viris eruditis fide Etym. Magn. p. 102, 10: *ἀνδίκτης*, inquit ille, *εἶδος παγίδος. ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι.* Sed praeterea est aliud mendum in eo loco Pollucis nondum animadversum. legendum enim: *ἐν δὲ Πλούτῳ ἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ*, Aristophanes in Pluto muscipulum vocat *ἶπον*. Et ita sane codex Mstus qui fuit Jsaaci Vossii. Frustra tamen quaeres id vocabulum in ea fabula Aristophanis. Nimirum iam per saecula aliquot vox ea inde exulavit, nunc tandem mea opera ad sedem pristinam redi-

tura. Extat locus p. 815 ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. legendum inquam: ὁ δ' ἶπος, cum auctoritate Pollucis, tum ipsius sententiae causa, quae hoc pacto plus salis comici et plus ridiculi in se habet. τὸ ἰπνός tamen agnoscunt scholiastes et Suidas v. ἰπνός (I 2 p. 1057), qui exponunt μαγειρεῖον. Sed hoc parum refert. nam et in eadem fabula alia lectio mendosa a scholiaste illo ceu vera agnoscitur, v. 325: ἀσπάζομαι δ' ὁτιὴ προθύμως ἥκετε | καὶ συντεταγμένως κοὐ καταβεβλακευμένως. συντεταγμένως, ait ille, καθωπλισμένως μετὰ τάξεως. atqui illud συντεταγμένως in metri leges peccare liquido apparet. legendum: καὶ συντεταμένως κοὐ κ. τ. λ. —" Bentl. Heckerus, Com. Call. p. 119, qui ad Hecalen fragmentum referens Callimachi verba sic cum frag. 458 coniunxit: [γέντο δὲ χειρὶ] ἶπον ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι, ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς, apertum est εἰδότα ad ἶπόν τ' ἀνδίκτην τε rettulisse et fragmenti sententiam putasse absolutam esse. Sed ita quis non doceri ab Heckero sibi velit, muscipula quando et quo modo longos saltus faciat, quod de vivis tantum animalibus dici potest. itaque in vicinia fragmenti mures nominati esse videntur in hunc fere modum: ἶπόν τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἀλέσθαι [μῦν ἀγρεύοντας]. antecessisse autem proxime arbitror aliquid huiusce modi: — [εὗρεν ἐπισταμένως]. nam de inventore huis rei loquutum poetam fuisse conicio, ut fecit in Aet. III. cf. supra p. 110. De scriptura εἶπος, quam Bentleius praetulit εἶπον edens, cf. Lentz. ad Herodian. II p. 501 extr.

234.

Ἄνδρε νέοι Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες.

„Etym. Magn. p. 86, 30: ἀμπρεύω. ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν, οἷον· ἄνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες. ἀμπρὸν γὰρ κυρίως καλεῖται τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τοὺς βόας. Locus sane corruptissimus quique et aliorum et maxime Casauboni ingenium elusit. In luxatis illis statim agnovi sanam lectionem Δεκελειόθεν, postea autem coniecturam nostram plane firmavit Stephan. Byz. p. 224: Δεκέλεια — τὸ τοπικὸν Δεκελειᾶθεν —, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. ad hunc ipsum locum digitum

intendit. Pro ἄνδρ' ἠλαιοί nihil in praesentia habeo quod reponam." Bentl. Nihil iuvat Zonar. p. 160: ἀμπρεύων ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν. Sed egregiam Bentlei coniecturam Δεκελειόθεν (quod ad ἄνδρε solum pertinet, non ad ἀμπρεύοντες) praeter Stephanum firmat etiam Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 601, 30, qui Callimacho non nominato uberius de singulari ea forma disputat (cf. Meinek. ad Stephan. p. 527). etiam ἀμπρεύοντες in Suid. I 1 p. 288 ex Callimacho sumptum videtur. Sed initium fragmenti felicissime olim restituisse mihi videor in Proleg. Aetior. p. 42, ubi praeter Casauboni (Lect. Theocrit. p. 74 Reisk.) a Bentleio indicatam coniecturam aliorum nominavi pericula critica, quibus nunc accedant Sylburgii ad Etym. M. l. l. (ἄνδρες δ' ἠλαιοὶ κὰκ λειόθεν ἀμπρεύοντες, viri praedatores et ex praeda vitam trahentes), Vossii ad Catull. p. 123 (ἄνδρες δ' Ἠλεῖοι Ἠλείαθεν ἀμ.), Bergkii in Anth. lyr. I n. 6 = II n. 6, qui ἄνδρες Ἀθηναῖοι scripsit et cum fragm. 13ᵇ haec verba iungens Aetiorum libro I fragmentum vindicavit, cui de Aetiis quidem assentitur Rauch. p. 80, de loco nihil tamen definiens. Sed equidem non muto quam olim l. l. proposui sententiam, ad Hecalen pertinere, cuius in cap. VIII aptissimus ei locus fuit.

235.

Δαίμων, τῇ κόλποισιν ἐνιπτύουσι γυναῖκες.

„Schol. Theocrit. VI 39: ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπῳ]: ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Si versum integrum esse statuis, leges: δαῖμον, τρὶς κ., sed profecto crediderim locum ita esse corrigendum: Καλλίμαχος δ' Αἰτίων· τρὶς κόλποισιν κ. τ. λ." Bentl. Eodem quo vulgata scholia modo versum etiam schol. Ambrosian. 222 habet. in quo δαίμων quidem non fuit in δαῖμον (quod cum Toupio probat Valcken. Eleg. Call. 296) mutandum, pro τί autem, cui Heinsius demum τοί substituit, a Bentleio positum τρίς etsi aliquid commendationis habet a Theocriti versu, praestat tamen τῇ scribere cum Jacobs. Animad. in epigram. Anthol. graec. vol. II 3 p. 112, quod merito probarunt

Boissonad. p. 206 et Hecker. Com. Call. p. 121, atque nunc in schol. Theocrit. edidit Ahrensius. Idem autem Heckerus in Schneidewini Philol. IV p. 479 vere correxit ἐνιπτύουσι. nam in sinum conspuebant (εἰς τὸν κόλπον, Theocrit. XXII, Lucian. Navig. XV etc.) cf. Jacobs. l. l., Blomfield. gloss. Aeschyl. Prom. 1106, Jahn. ad Persii Sat. p. 126. Hecalae versum esse post Heinsium in Lect. Theocrit. p. 333 monuerunt etiam alii, sed a Naekio versum ei carmini denegatum esse video, quamquam convenit Hecal. cap. VII.

236.

Ἀλλ' ἔτ' ἀκουοὺς
οὐκ ἔσχεν.

„Etym. Magn. p. 51, 23: ἀκουός· Καλλίμαχος· ἀλλ' ἐπακουοὺς οὐκ ἔσχεν. ἐπακούοντας. καὶ ἀκοὸν ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν.“ Bentl. Miror in Callimachi hoc fragmento neque Bentleio neque alii cuiquam de voce ἐπακουούς suspicionem venisse. nam quum rarissimam vocem ἀκουός grammaticus firmare vellet, non poterat dicere Callimachum habere ἐπακουούς. accedit quod vocem ἀκουός simul cum ἐπακουός agnoscit Herodianus I p. 138, 2 Lentz., et Platonem adeo ἄκοος (sic) ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς dixisse grammaticus in Bekkeri Anecd. p. 368, 33 refert. Sed de ultimo quidem causa est cur dubitemus, at Herodiani loco satis putamus firmatam Etymologi memoriam, ut iam non intercedat quisquam si illud ἀκουός Callimacho quoque restituerimus scribentes ἀλλ' ἔτ' ἀκουούς. nam ἐπ' ἀκουούς, id ut esset vel ἐπέσχεν ἀκουούς vel in ea re audientes non habuit, commendare nolim. Ceterum hoc fragmentum in Cydippe locum habuisse dudum Buttmannus coniecit p. 127, quod tamen improbat Dilthey p. 88 seq., de Hercule potius Hylam quaerente vel de Phyllide cogitandum censens, sed probat Rauch. p. 41 n. 75, etsi quo pacto in Cydippe haec dici potuerint non indicavit, de quo recte me statuisse arbitror supra in Aet. III, 1 p. 104. qui et ipse de Aetiis cogitabat Hecker. Com. crit. de Anthol. (I) p. 269 cum fragm. 27 coniunxit et de Pythagora interpretatur qui assentatores non invenerit. De Riesii hariolatione in Mus. Rhenan. XXI p. 507 tacere praestat.

237.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν.

„Etym. Magn. p. 154, 30: ἀσκάντης· κλινίδιον εὐτελές, ὃ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν σκίμπους ὀνομάζεται. Καλλίμαχος· καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν. καὶ Ἀριστοφάνης —, καὶ Πλάτων —." Bentl., qui καί tacite a fragmento seclusit. sed ex Naekii sententia de Hecal. p. 124 corruptum est ex Ἑκάλῃ, ego autem ante Καλλίμαχος transponendum censeo, ut referatur ad sequentia καὶ Ἀριστοφάνης — καὶ Πλάτων. Ne quis autem καὶ fragmento servaturus cum Sylburgio scribere malit: καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάνταο καθίσας (καθίσσας?), moneo ἀσκάντα genetivi formam esse exquisitiorem quam quae Callimacho eripi debeat. cf. ad fragm. 361 et Epigramm. XVI Ἀρίμμα, Epigr. LXIII Ἐχέμμα. plura habet Hecker. Com. crit. in Anthol. (I) p. 102 seq. adde Archestrati frag. XII 1 τοῦ καρχαρία χρὴ τοῦ κυνός, et eiusdem frag. XXIV 1 τοῦ νεαροῦ μεγάλου τ' αὐλωπία ἐν θέρει ὤνου κρανίον. atque etiam in Orphei Argon. 57 Αἰσονίδα fortasse non mutandum fuit. Primus autem Ruhnken. Ep. crit. II p. 186 vidit ad Hecalen fragmentum pertinere, quem sequutus est Naek. cap. V.

238.

Δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον.

„Etym. Magn. p. 159, 28: ἄστριας. Καλλίμαχος· δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον. εἴρηται ὑποκοριστικῶς. ὡς Παρθένιος Πάρθις, — Χάλδις — λάστρις — Ἄμφις. οὕτω καὶ ὁ ἀστράγαλος ἄστρις. Suid. I 1 p. 812: ἄστρια, οἱ ἀστράγαλοι· δέκα δ' ἄστριας αἴνυτο λάτρον παρὰ Καλλιμάχῳ. Potior lectio est quam Etymol. repraesentat." Bentl. Accedat Zonar. p. 324: ἄστρια, οἱ ἀστράγαλοι. Καλλίμαχος· δέκα δ' ἄστρι' αἴνυτο λάτρον, in quo aeque atque in Suida scribendum vel ἄστριες coll. Hesych. I p. 307 (ἄστριες· ἀστράγαλοι)· et Polluc. IX 99 (ἀστραγάλους καὶ ἀστρίας — corrig. ἄστριας — εἰσὶν οἳ ὠνόμαζον), vel ἀστρίαι ἢ ἄστριες ex Eustath. ad Il. p. 1289, 55 (cf. fragm. 239). In ultimo fragmento quod Bentleius edidit λύτρον librariorum error est, quem nunc ex codicibus in Suida et Etym. Magn. editores

correxerunt, praesertim quum λάτρον, ὁ μισθός habeat etiam Suidas II 1 p. 509. add. Choerobosc. in Theodos. p. 57, 35, Etym. Magn. p. 557, 34 et 41, Etym. Gud. p. 363, 24, Eustath. ad Jl. p. 1246, 10, Hesych. III p. 16. pro his Ruhnkenius ad l. l. citat Varronem de Ling. Lat. VI 52 (merces graece dicitur λάτρον) et Festum s. latrones (p. 118 Müll.). Ad Cydippen una cum fragmento sequenti Callimachi verba Dilthey p. 45 revocavit, quae sat probabilis coniectura est. cf. Aet. III, 1. quamquam etiam de Aet. I, 14 cogitari potest. Nihil decernit Bergk. An. lyr. II n. 123.

239.

Ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω
πέντε νεοςμήκτους ἄστριας.

„Eustath. Jl. ψ p. 1289, 55: ἔλεγον — τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους ἀστρίας ἢ ἄστριας. Καλλίμαχος οὖν ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοςμίκτους ἄστριας." Bentl., qui inde hoc fragmentum elicuit ζορκὸς — πέντε νεοσμήκτους ἄστριας. Sed plura suggerit schol. Platon. p. 319 Bekk. (cf. Gaisford. Codd. Clarkian. p. 82): ζορκός τοι, φίλε κοῦρε, Λιβυστίδος αὐτίκα δώσω πέντε ν. ἀ. Ingeniose autem Dilthey de Cydipp. p. 44 seq. coniecit verba haec esse Veneris quae has ἄστριας filio promiserit se daturam, si Acontium ad amorem inflammaverit, postea autem duplicato talorum numero decem ἄστριας (cf. fr. 238) dederit. Tali autem pueris dono dari solebant, cf. Jacobs. Anim. ad Anthol. Vol. I 2 p. 52, quos Venus pollicita est quinque, quoniam tot opus erat ad eum talorum ludum, quem πενταλιθίζειν vel πεντελιθίζειν (cf. Mein. Com. graec. II 1 p. 392) vocabant, cf. Poll. IX 126. De δορκαδείοις autem ἀστραγάλοις cf. Casaubon. ad Theophrast. Char. V 4. Ceterum hic quoque ut in fragm. 238 Diltheyum sequor (cf. Aet. III 1), cuius multo probabilior coniectura est quam Rauchii n. 110, qui p. 51 Titanes intelligendos censebat Zagreum crepundiis fallere conantes. Apud Bergk. est in Anth. lyr. II n. 122.

240.

Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.

„Etym. Magn. p. 201, 12: *βλωμός, ὁ ψωμός. Καλλίμαχος· ὅσον κ. τ. λ.*“ Bentl. Fragmentum interpretor de Hercule (Aet. I, 3), qui Theodamantis bovem sibi expetebat, quoniam tantopere (*ὅσον* i. e. *ὅτι τόσον*. cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. p. 861) offam pinguem desiderabat. nisi fortasse, quod quidem magis credo, fragmentum ita potius redintegrandum est: *ὅσσον ὅσον βλωμοῦ κ. τ. λ.*, i. e. offam tantum cupiebat, coll. Leonid. in Anthol. Pal. VII 472. 3 *ὅσον ὅσσον | στιγμή*. cf. Lobeck. Elem. Pathol. I p. 184.

241.

Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.

„Etym. Magn. p. 225, 24: *γενέθλη. ὅθεν καὶ τὸ γενή. ἀπὸ τοῦ γενῶ γενή, ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή. Καλλίμαχος· τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.*“ Bentl. Quis non accedat Heckeri sententiae Com. Callim. p. 8, haec verba presse nexa olim fuisse fragmento 445 atque et ipsa de Nilo intelligi debere? Illud autem miror non vidisse virum doctissimum, una tantum addita syllaba utrumque fragmentum in unius versus ambitum facillime coire sic: *τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα, [καὶ] οὐδ' ὅθεν οἶδεν ὁδεύει | θνητὸς ἀνήρ* i. e. Nili originem ignoro, ac ne hoc quidem quisquam novit mortalium, ex cuius gentis agro veniat. De insolita verborum collocatione cf. Vol. I p. 429. — Fragmentum esse Aetiorum Rauch. p. 80 indicavit, sed elegiam non definiit, quam suspicetur aliquis eandem fuisse atque cuius est fr. 182, i. e. Aet. II, 4. Sed mihi de Nilo fusius videtur poeta loquutus esse quam ut illi loco fragmentum convenire existimem. itaque malim statuere, fragmentum in eo libro fuisse cui inscriptum erat *Ἰοῦς ἄφιξις*. cf. supra p. 34.

242.

Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα.

„Etym. Magn. p. 240, 48: *γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα, ὡς Καλλίμαχος· γράμματα κ. τ. λ. καί· Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι γράμμα.* quod posterius frag-

mentum supra habet in Epigr. VII. Et Ammonius περὶ διαφόρων λέξεων p. 38: καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός πού φησι· γράμματα δ' οὐχ εἵλισσαν ἀπόκρυφα, τοῦτ' ἔστι τὰ συγγράμματα. sic legendum. nam in codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα." Bentl., quem fugit Eustath. ad Odyss. p. 1959, 61: κεῖται δὲ αὐτὸ (τὸ γράμμα) καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ· γράμματα δ' οὐκ εἵλισσεν ἀπόκρυφα. Praeterea ex Ammonii lectione εἵλισσαν coniciat aliquis εἵλισσον legendum esse, quamquam etiam singularis recte habet, si de una Musa intelligas. nam de Musis hoc dici et ad Prologum Aetiorum fragmentum referendum esse non inepte supra statuisse mihi videor. Sed Ruhnkenius (Epist. crit. II p. 186) ut γράμμαπα δ' ἐξείλισσεν scribere mallet causa non fuit, cf. Nonn. Paraphras. ζ 191 βίβλον ἑλίσσων, et Aene. Tactic. XXXII ἑλίξαντες τὸ βιβλίον. De libris ἀποκρύφοις cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1356. —

243.

Ἐς δάιν ὁπλισμόν θ' ἵππιον ἐρχομένων.

„Etym. Magn. p. 266, 37: — παρὰ τὸ δαίω, τὸ σφάζω καὶ κόπτω, γίνεται ὄνομα δάις βαρύτονον. Καλλίμαχος· ἐς δάιν ἐρχομένων." Bentl. In Callimachi fragmento Etym. Sorbon. apud Gaisf. ad p. 244, 53 habet εἰς δάιν ἔρχομαι, Etym. Florent. p. 86 ἐς δάιν ἐρχομενάων, Zonar. p. 500 ἐς δάιν ἐρχομένην. Sed partim integrius, partim minus integrum vel corruptum fragmentum apponunt schol. Il. XIV 387: ὅτι βαρύνεται ἡ εὐθεῖα δάις διδασκόμεθα ἐκ τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ αἰτιατικῆς· ἐς δάιν ὁπλισμὸν ἵππειον, et gramm. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 239 (cf. Muse. crit. Cantabrig. II p. 414 et Dindorf. Thes. Paris. II p. 866 C): ἔστι δαΐς περισπώμενον ἐπὶ τῆς μάχης, ἔνθεν αἰτιατική· εἰς δάιν ὁπλισμένων ἵππων ἀργός· ἔχει Καλλίμαχος, unde purus evadit pentameter, quem talem esse putavit Blomfield. p. 315: ἐς δάιν ὁπλισμόν θ' ἵππιον ἐρχομένων, quem fugit tamen haec iungenda esse cum fragm. 231, quod primus vidit Hecker. Com. Call. p. 142. At postea Blomf. gloss. ad Aeschyl. Sept. 920 ἐς δάιν ὁπλισμῶν ἱππείων corrigens statuisse adeo videtur non eundem versum a scholiasta

Homeri citari qui ab Etymologo, de qua re dubitabat etiam Dindorf. l. l. mihi de neutro dubium et priorem Blomfieldi coniecturam (praeter *ἐρχόμενον*. sic enim scripsit) veriorem puto nec probo Heckeri l. l. *ἐς δάιν ὁπλισμῶν ἵππιον ἐρχομένων*, aut Lobeckii Paral. p. 91: *ἐς δάιν ὁπλιτῶν ἵππιον ἐρχομένων*. cf. Aet. I, 4 et Rauch. n. 25.

244.

Εἰ δέ ποτε προφοροῖντο διάσματα, φάρεος ἀρχήν.

„Etym. Magn. 270, 19: *δίασμα· ἡ πρώτη τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος· διάσματα φάρεος ἀρχήν.* Potius tamen legerim *δίασμά τε.*" Bentl. Integrum hexametrum Etymologi Magni fontem habuisse patet ex Etym. Florent. p. 87, ubi citatur: *εἰ δέ ποτε προφέροιντο διάσματα φάρεος ἀρχήν*, eundemque versum totum eodem modo scriptum habet etiam Zonar. p. 524. Finem autem versus suffuratus est Nonn. Dionys. VI 151: *πρωτοπαγῆ ποίησε διάσματα, φάρεος ἀρχήν*, quem iam Ruhnken. Ep. crit. II p. 186 citavit indeque Bentleianum *δίασμά τε* redarguit. Contra *προφέροιντο* persuadere mihi non possum ut verum credam. nullam enim eius verbi significationem invenio quae huic loco apta sit, praesertim sequente accusativo *ἀρχήν*. Atqui in promptu emendatio est quae omnes habeat numeros. nam pro *διάζεσθαι*, unde nostrum venit *διάσματα* (de quibus cf. Valcken. ad Adoniaz. p. 205 seq.) dictum esse etiam *προφορεῖσθαι* affirmat Pollux VII, 32: *στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, καὶ προφορεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ τὸ νῦν διάζεσθαι*, unde *προφορεῖσθει* significare patet stamen intendere (ut *προφορεῖσθαι διάσματα* sit pro *διάζεσθαι διάσματα*). quamquam alii grammatici, quos nominat Schmidt. ad Hesych. III p. 397, fere interpretantur *τὸ παραφέρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις*. Istud autem verbum huic versui restitutum iam facillimam reddet fragmenti explicationem, quae talis nobis videtur: quoties stamen, vestimenti initium, intenderant (nimirum *καιρωστρίδες*, quod est fragm. 356), [aliae vel *παρθένοι* vel *γυναῖκες τελεῖαι* subtemen immittebant et peplum perficiebant.]. nam nullus dubito quin de peplo cogitandum sit Minervae ab Atheniensibus oblato, quem certas virgines et mulieres fecisse constat. cf.

Hermanni Gottesdienstl. Alterth. § 51 n. 13, § 56 n. 53, § 61 n. 10, ut ex Aet. I, 4 fragmentum petitum esse admodum probabile sit. Atque de Aetiis Rauchius quoque cogitabat p. 62 n. 139, propriam tamen huic fragmento cum fragmentis 295 et 495 elegiam excogitans. Ne quis autem propter Nonni locum citatum, ubi Persephonae διάσματα memorantur mox editurae Zagreum, hoc quoque fragmentum ad Zagrei historiam (Aet. I 2), referat, obstat optativus, qui repetitam rem significare videtur.

245.

Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην.

„Etym. Magn. p. 274, 1: διερός· ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος· κ. τ. λ. Suid. II 1 p. 517: λαίφη θηλυκῶς ἡ χλανίς. διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην. Bentl. Glossam ἀπεσείσατο ἀπεβάλλετο Hesych. I p. 235 fortasse hinc habet, estque ea vox a Callimachi imitatoribus saepe usurpata. de Gregor. cf. Naek. Opusc. I p. 241, de Nonno vide Dionys. XI 217. XXV 514. XXXVIII 214. XXXV 166 etc. Fragmentum ad Aetia referre videtur Rauch. p. 80. mihi non dubium est quin in Hecal. cap. VI locum habuerit, ubi in Hecalae casam intrans Theseus paenulam imbre madidam abiecit.

246.

Δίκροον ἤρυγε φιτρὸν ἀειραμένη.

„Etym. Magn. p. 276, 22: δίκρον ἢ δίκροον· τὸ δίκρανον ξύλον — Καλλίμαχος· δίκρον φίλτρον ἀειραμένη. Pro φίλτρον recte Casaubonus [Lect. Theocrit. cap. IV] φιτρόν." Bentl. qui δίκροον φιτρὸν ἀειραμένη edidit. Et plura non habet Etym. Flor. p. 89: δίκρον ξύλον (sic) ἀειραμένη, sed una certe voce auctum, quamquam in reliquis corruptum sine Callimachi nomine hoc fragmentum apposuit schol. Aristoph. Pac. 637: δικροῖς· δίκρανον ἤρυγε φιτρὸς ἐπαιρόμενον, unde libenter accipimus ἤρυγε, quod non sinemus in ἤρυκεν mutari cum Bergk. An. lyr. I n. 135 = II n. 149 (δίκρον δ' ἤρυκεν φίτρον ἀειραμένη), quum dupliciter adeo videam explicari aptissime posse, si quidem recte ut puto statuit Ruhnken. Epist. crit. II p. 186 seq., fragmentum ex Hecale (cf. Hecal. cap. V) sumptum esse, quae mulier furca

levarit bicorni sordida terga suis nigro pendentia tigno. quod negotium non mirum est anui spiritum interclusisse, ut respiraret, postquam furcam in altum sustulerat pernam de μελάθρῳ depromptura. nam ἐρυγεῖν significare censeo respirare. neque enim puto ex vano haustum quod Eustath. ad Jl. p. 1165, 30 dicit: ἐρυγεῖν λέγεται τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα. Non intercedam tamen, si quis ἤρυγε interpretari malit ἐφώνησε usus Hesychii glossa II p. 197: ἐρυγεῖν· φωνεῖν. nec incredibile est Hecalen hospiti pernae suae historiam narrasse. Si autem ex Hecale fragmentum manavit, de quo Naekius p. 134 dubitabat non aliam ob causam nisi quod verba δίκρον φιτρὸν ἀειραμένη admodum apta pentametro putabat, praeter Bergkii coniecturam concidit etiam Heckeri in Com. Callim. p. 132 inventum: ἤρυγε δίκρανον φίτρον ἐπαιρόμενος. de metro nihil decernit Bernhardy. ad Suid. II 2 p. 1503 ἤρικε (sic) δικρὸν | φιτρὸν ἐπαράμενος. Quibus omnibus praestat Dindorfii emendatio ad schol. Aristoph. l. l., quam recipere non dubitavimus. nam δίκροον quoque, etsi e suis codicibus Gaisfordius δίκρον edidit et in Etym. Magn. p. 587, 42 similiter scribitur — Ἴμβρος — λιβρός — φιτρός· δίκρος, τὸ φουρκίον (nam nostrum hunc Callimachi locum respici credo et corrigendum puto φιτρὸς δίκρος, τὸ φούρκιον), ipse tamen Etymologus sibi expetit, qui quum δίκρον καὶ δίκροον in lemmate ponat, prius tantum firmaret Aristophanis quem apposuit loco, Pac. 636, alterum autem non firmaret nisi in Callimachi loco scriptum fuisset δίκροον. De hoc adiectivo cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 233 coll. Paralip. p. 42. De Aetiis cogitabat Rauch. p. 80 rationes tamen eius iudicii non afferens.

247.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν.

„Etym. Magn. p. 294, 48: εἶαρ· τὸ αἷμα, καὶ εἰαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος· τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. Pro ἔδαπτεν reposuimus ἔλαπτεν. Λάπτειν lambere, δάπτειν vorare.“ Bentl. Adde Zonar. p. 635: Καλλίμαχος· τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπται. Sed Bentlei ἔλαπτεν iam protulerat Rittershusius ad schol. Oppian. Hal. II 618 p. 106 probavitque etiam Ruhnkenius

ad h. l. At gravius est sitne etiam εἰαροπότης (sive potius εἰαροπώτης, ut Dindorf. in Thes. Paris. III p. 197 A scribi iubet), quod una cum εἶαρ Etym. Magn. nominat statim Callimachi testimonium subiciens, eodem hoc testimonio firmatum, ut haec quoque vox ad Callimachi illud fragmentum pertineat. at video verba καὶ εἰαροπότης ὁ αἱματοπότης apud Zonaram quidem post Callimachi fragmentum poni, quo iam vacillat illa de Callimachi auctore coniectura. et videtur sane lyrico alicui poetae multo verisimilius vindicari posse quam Callimacho. Nisi verum est quod Scheer., Callim. ὁμηρικός p. 7, credidit, Callimachum Alexandrinorum more suis verbis vocem εἰαροπῶτις etymologice explicare voluisse (cf. ad fragm. 228). De ista vocabuli εἶαρ vel ἔαρ significatione cf. ad fragm. 201 et vide quos nominat Meinek. Anal. Alex. p. 71. Desumptum fragmentum puto ex Aet. I, 9. et ad eandem certe historiam mecum verba rettulit Rauch. p. 46 n. 95.

248.

Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.

„Etym. Magn. p. 330, 53: ἐλινύω· ἐνδίδωμι, ἀποπαύομαι —. Καλλίμαχος. οὐδὲ βοὴ κ. τ. λ.“ Bentl. Ἐλίνυσεν Gaisfordius tacite edidit, nescio an non ex codicibus suis, olim enim ἐλίνυσε scribebatur, ut Bentleius edidit, in quo per se nihil mutari et nec ἐλίνυε scribi (Naek. p. 262) nec ν ephelcysticum quidem addi cum Ernest. et Naek. opus erat. quidni enim integer versus talis fuerit: οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε [σφετέροιο] —, vel simili modo tornatus alius —? Fragmentum dubitanter ad Hecalen Naeke l. l. rettulit, probabilius Dilthey p. 98 ad Cydippen (Aet. III, 1), qui de nuptiali pompa cogitat, cui praeco non defuerit coll. Plutarch. Quaest. graec. XXVII: διὰ κηρύκων γὰρ ἔθος ἦν τὸ μετέρχεσθαι τὰς νύμφας.

249.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας.

„Etym. Magn. p. 380, 54: ἐρωή — ἀπὸ τῆς ἐράσεως· χύσις γάρ τις καὶ ἀπόκλισίς ἐστιν, ὡς Καλλίμαχος· ἐρωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας. τὸ κέρας [hoc e coniectura addidit Naek. de Hecal. p. 255 et in ordinem verborum recepit Gaisf.] εἰς

τὴν ἔραν καταγαγών. Suid. I 2 p. 535: ἐρωήσας ἀντὶ τοῦ μειώσας, κατεάξας· ἐρωήσας ὁλοὸν κέρας. Καλλίμαχος." Bentl. Eadem habet Callimachi et loco et nomine omissis Zonar. p. 876, sed verbis μειώσας, κατεάξας addit: ἢ ὁρμήσας ἢ ὑποχωρήσας. In Etymolog. Magni loco verba ἐρωήσας θηρός transponenda esse monuit Sylburgius, quem tacite sequutus est Bentleius firmatque id aliquo modo Suidae locus. Quaeritur autem, quum duas videamus vocis ἐρωήσας propositas a grammaticis interpretationes, utra verior sit. Atque ego quidem ut Buttmannus in Lexil. I p. 72 praeferendam censeo Etymologi explicationem, quoniam Suidas quidem vel is cui sua ille debet solum illud per se spectasse ἐρωήσας videtur, Etymologus autem reliqua quoque Callimachi verba, quae nunc desiderantur, ad explicationem inveniendam respexit, ut apparere puto ex illo χύσις et εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. adeo enim singularis haec est illius interpretationis confirmatio, ut vix aliunde atque ex ipso Callimachi loco peti potuerit. Et si verum est, ut persuasum habeo, quod Buttmann. l. l. coniecit probavitque Naekio de Hecal. p. 253 seq., ad Hecalem (cf. Hecal. cap. VIII) fragmentum pertinere et de tauro Marathonio intelligendum esse quem Theseus per cornua arrepta prostraverit, apud Callimachum grammaticus scriptum invenire potuit hoc:

[χεῦε δ' ἔραζε]
θηρὸς ἐρωήσας ὁλοὸν κέρας —.

ubi χεῦε δ' ἔραζε sumpsi ex Hom. Jl. XVII 619, ut fere sumere solet Callimachus. quod si fuit, apparebit quo modo grammaticus ad suam interpretationem devenerit ad eamque confirmandam cur illis verbis usus sit. Sed alia quaestio est, num recte verbo ἐρωεῖν grammaticus attribuerit significationem plane singularem, an vulgaris sufficiat. alterum hoc cum Naekio p. 255 et ipse credo. nam Theseus dici potuit cornu arripiens et tenens impetum eius inhibuisse, quem ad modum Theocrit. XXII 174 dixit: χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης, et paulo post v. 192: μάχης δ' οὐ γίνετ ἐρωή, quod ad Homericae elocutionis πολέμου ἐρωή similitudinem factum est. Ceterum Suidae interpretationem κατεάξας probasse memini Schneidewinum nostrum in censura Propertii Herzbergiani, qui de Acheloi cornu Herculis manu avulso

cogitavit, quod olim etiam Eldikio in Suspic. specim. p. 23 placuit concedenti tamen de Theseo quoque, tauri Marathonii debellatore, verba accipi posse. De tauro autem Marathonio etiam Riese in Muse. Rhen. XXI p. 506 cogitavit, qui fragmentum hoc cum frag. anon. 394 sic coniungendum et emendandum scilicet esse sibi persuasit: *θηρὸς ἐρωήσας, κρέας [αὐτίκα, vel οὕτω vel ἥρως] ῥῖψεν, πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα*, ubi *κρέας* (nam *κέρας* propter sequens *κεράεσσιν* incommodum esse) significet *σῶμα*, totum autem distichum expressum esse putavit a Catullo in carmine LXIV 110 seq., quod totum carmen ex Callimachi graeco carmine esse in latinum sermonem translatum opinatus est allucinans magis quam cauti et prudentis critici partes agens.

250 a et b.

Ὅττι μάλιστα βοῶν ποθεοῦσιν ἐχῖνοι.

Ἄξονται δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον βουδόκον.

„Etym. Magn. p. 404, 48: *ἐχῖνος καὶ ἡ γαστήρ, ὥς φησι Καλλίμαχος· ὅντε μάλιστα βοῶν ποθεοῦσιν ἐχῖνον.*" Bentl. Habent etiam Etymologus Paris. apud Ruhnken. ad h. l.: *ἐχῖνος καὶ ἡ γαστήρ. ὅτι μάλιστα βοῶν ποθεοῦσιν ἐχῖνοι*, item Etymolog. Sorbon. apud Gaisf. ad Etym. Magn. l. l. *ἐχῖνος δὲ καὶ ἡ γαστήρ· ὅτε μάλιστα βοῶν ποθεοῦσιν ἐχῖνοι*, et Etymologus Gud. p. 226, 38: *ἐχῖνος δὲ καὶ ἡ γαστήρ· ὅτε μάλιστα βοῶν ποθεοῦσιν ἐχῖνοι*, Callimachi omnes nomen omittentes, quorum tamen Gudianus et Sorbon. postea, Parisinus antea suo quisque loco monent: *κακῶς δὲ Καλλίμαχος (ἐχῖνον) τῶν βοῶν τὰς κοιλίας εἶπεν*, quod etiam in Etym. Angelic. p. 686 Ritsch. legitur sic: *καλῶς δὲ Καλλίμαχος τῶν βοῶν τὰς κοιλίας εἶπεν.* ubi memorabile habemus commutatarum inter se vocum *καλῶς* et *κακῶς* exemplum, quarum utra hoc loco verior sit vix discerni potest. nec multum refert utrum grammatico, cui haec debent Etymologi, sit verius visum. addimus tamen in schol. Nicandri Ther. 579 sine reprehensione legi: *ἐχῖνος κυρίως μὲν ἡ κοιλία τοῦ βοός, νῦν δὲ* (apud Nicandr. l. l.) *ἐπὶ τῆς ἐλάφου.* De ipso autem fragmento monendum

est, pro ἐχῖνον, quod cum Etym. Mag. Bentleius retinuit, e suis codicibus ἐχῖνοι restituisse Gaisfordium, idque habere vidimus etiam Sorbon., Gud., Parisin. Praeterea quum unum Etymologicum Magn. ὄντε det, et ipsum a Bentleio et Gaisford. editum, reliqui autem testes vel ὅτε vel ὅτι (quorum hoc in Vossiano quoque est ap. Gaisf.) suppeditent, vix dubium est quin scribendum sit ὅ, ττι, ut neutrale herbae nomen antecesserit velut βούτομον. Suspicor autem Callimachum hoc dixisse in Hecal. cap. V extr., ubi memorabantur herbae, quas Theseo Hecale apposuerit. — Quod sequitur fragmentum et ipsum legitur in Etym. Magn. paulo post p. 404, 50 loco a Bentleio iure tum neglecto quia olim legebatur sic: (ἐχῖνος) καὶ ὁ λέβης, οἷον ἐχῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα, ubi nunc post λέβητα Gaisfordius addidit Καλλίμαχος. atque huius poetae nomen cum integriore versu habet Etym. Sorbon. apud Gaisf. l. l.: καὶ λέβης ὁμοίως ἐχῖνος· Καλλίμαχος· ἄξονται δ' οὐχὶ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον βουδόκον, item Etym. Reg. ap. Ruhnk.: Καλλίχην (sic codex, in quo Καλλίμαχος latere vidit Ruhnkenius) ἄξονται δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον βουδόκον, item Etym. Gud. p. 226, 40: λέβης ὁμοίως ἐχῖνος· Καλλίμαχος· ἔξηνται δ' οὐχ ἵππον ἀέθλιον, οὐ μὲν ἐχῖνον βουδόκον, et Etym. Florent. p. 138 cum Sorb. ad verbum consentiens nec poetae nomine carens. Suspicabar autem iam olim in altera pentametri parte fuisse: ἀλλὰ σέλινον ⏑ –, et fragmentum cum fragm. 103 coniunctum ad Aet. I, 9 revocavi, in quo assentientes mihi habui Rauchium p. 42 n. 89 et ut videtur Bergkium in Anth. lyr. I n. 72 = II n. 75. Callimachi locum imitatus est Nonn. Dionys. X 333: τοῖσι μὲν οὐ τρίπος ἦεν ἀέθλιον, οὐδ' ἐπὶ νίκῃ ἀνθεμόεις παρέκειτο λέβης, οὐ φορβάδες ἵπποι, ἀλλ' — αὐλός, ipse autem Callimachus ob oculos habuisse videtur Anytae verba βουχανδὴς ὁ λέβης, quae sunt in Anthol. Pal. VI 153, 1. cf. Jacobs. vol. III p. 157.

251.

Παρὰ τίνος ἠρίον ἕστατε τοῦτο;

„Etym. Magn. p. 437, 18: ἠρία παροξυτόνως σημαίνει τοὺς τάφους — καὶ Καλλίμαχος· τίνος ἠρίον ἵσταται τοῦτο;

Pro ἵσταται ἔστακε reponit optimus Sylburgius. sed noli dubitare quin vera lectio sit ἵστατε. αι pro ε fatalis error exscriptoribus graecis.“ Bentl. Una voce plenius, una minus integrum fragmentum citat Herodianus in Hermanni libro de emendand. rat. gram. graec. p. 309 (sive in Cramer. Anecd. Ox. III p. 253): ἁμαρτάνουσι λέγοντες ἐπὶ τῶν τάφων ἡρῷον, δέον λέγειν ἠρίον, ὡς Καλλίμαχος· παρὰ τίνος ἠρίον, ubi Blomf. ad h. l. legi voluit ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· τίνος κ. τ. λ., alii aliter correxerunt, Jacobs. ad Anthol. Pal. vol. III p. 325 (στᾶλαι, τίνος ἠρίον ἔστατε τ.), Naek. de Hecal. p. 270 coll. Opusc. I p. 177 (πατέρες — vel ἕταροι — vel ἄττα γέρον — τίνος ἠρίον ἵστατε), Hecker. Com. Call. p. 124 (παῦρον τίνος ἠρίον ἵστατε τ.). sed mihi servanda vox videtur, modo παραί scribatur, pro ἵστατε autem cum Jacobsio legatur ἔστατε. cf. Pind. Isth. VIII 58: ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι στάν, et Gregor. in Anthol. Pal. VIII 26, 3: ἄλλοι δ' αὖ βοόωσι παρ' ἠρίον. Callimachus igitur in Hecale (sic enim statuo cum Naekio et Heckero) sic potuit dicere (Hecal. cap. IX), quum a debellato tauro rediens homines quosdam videret qui mortuam Hecalem sepeliebant, Theseum quaesivisse: [ὦ ξένοι, εἶπε,] παραὶ τίνος ἠρίον ἔστατε τοῦτο;

252 a, b.

Ἦρ' ὅτι, τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος.

Ἦχι γέγεια

ἄνθεα μήκωνός τ' * * * * * *.

„Etym. Magn. p. 223, 33 γέγειος· ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶν ἦρ ὅτι, τὼς ὁ γέγειος ἔχει λόγος, καὶ ἤχεῖ γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. quem locum supra (ad fr. 103) emendavimus.“ Bentl. Prius fragmentum paulo violentius tractabat Unger. Paradox. Theb. I p. 456 (coll. de Sinid. p. 196 not.), Ἠρόχι' ὡς corrigens, sed lenius Hecker. Com. Call. p. 110 ἦ ῥ' ὅτι, qui ad Cydippen referebat et in utraque re assensum ferebat Rauchii n. 42 et Diltheyi de Cydipp. p. 29. at mihi nulla mutatione opus videtur, modo statuas ἦρ' esse eam vocem quam habemus in notissima illa elocutione ἦρα φέρειν. quod si est, de Hera cogitabimus Jovis

voluntati morigerante, de qua re narrabatur in Aet. II, 9. — Alterum quoque fragmentum Aetiis vindicandum censemus cum Rauchio n. 39, etsi non tam ad historiam Hylae, quam ad raptae Proserpinae pertinere putamus, de qua agebatur Aet. III, 4. Rectissime autem Rauchius iudicabat τε a grammatico demum more suo positum esse integrum pro eo quod Callimachus scripserat τ' (cf. supra p. 38). At Bergkius An. lyr. II p. XIV, qui ἀκανθίδος ἦχι γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε commendabat fragmentum iungens cum fragm. 400, fortasse de Hecale carmine cogitabat.

253.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

„Etym. Magn. p. 510, 12 κηκάς· — κακόλογος λοιδορία — καὶ Καλλίμαχος· κηκάδι σὺν γλώσσῃ. Schol. Nicandr. Alex. 185: κηκὰς — κακοῦργος ἢ χλευαστική. Καλλίμαχος· κηκάδι σὺν γλώσσῃ. et in alio loco depravate: κακὰ διcὰ γλώσσῃ." Bentl. Adde Etym. Gud. p. 319, 14: Καλλίμαχος· κηκάδος ἐν γλώσσῃ, ut scribit etiam Etym. Sorb. apud Gaisf. Fragmentum cum fr. 281 copulavit Bergk. An. lyr. I n. 40 = II n. 42, qui inter fragmenta de Argonautis redeuntibus posuit. recte. nam aptissimus ei locus est in Aet. II, 8. minus apte Hecker. Com. Call. p. 52 ex Prologo Aetiorum sumptum putabat.

254.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον.

„Etym. Magn. p. 551, 30 [Herodian. II p. 541, 11 coll. I p. 122, 22]: Κῷος σὺν τῷ ι γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διαστολήν. Καλλίμαχος· τῷ ἴκελον κ. τ. λ." Bentl. Eadem iisdem verbis habet Etym. Gud. p. 358, 28, sed in Etym. Paris. 2636 in Cram. Anec. Paris. IV p. 81 legitur Καλλίμαχος. τὸ ικενον τὸ γράμμα, in Zonar. autem p. 1275: Καλλίμαχος· τὸ ἴκελον τὸ γραμματεῖον τὸ Κώϊον, qui ubi verba repetit p. 1276 certe habet τὸ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον. Egregie autem erravit Tittmannus respici putans fr. 71. mihi γράμμα τὸ Κώϊον Philetae Coi poesin significare videtur et fragmentum ex Γραφείῳ sumptum arbitror.

255.

Λύχνα φανείη.

„Etym. Magn. p. 572, 22: *λύχνα παρὰ Καλλιμάχῳ· λύχνα φανείη. κατὰ μεταπλασμόν.*“ Bentl. Videtur tempus significari quod appellabant *περὶ λύχνων ἁφάς* (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 206 ed. II.), quamquam quo potissimum loco Callimachus dixerit [*ὁππότε*] *λύχνα φανείη* plures excogitari possunt. fortasse his verbis id diei tempus poeta significabat, quo Acontius Cydippen sponsam e patris domo deduxit (cf. Beckeri Chariel. II p. 464 (I). Sin autem *λύχνα* poeta voluit esse *λαμπάδας* vel *δᾷδας*, quod fieri posse constat (cf. Hesych. III p. 58 n. 84), fortasse *δᾷδες νυμφικαί* intelligendae sunt novis nuptis in pompa praeferri solitae (cf. Beck. l. l.). De Coma Berenices dubitanter cogitabat Naek. de Hecal. p. 163.

256.

Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες.

„Etym. Magn. p. 753, 19: *τέρπνιστος. — τερπνός, τερπνίων, τέρπνιστος· Καλλίμαχος· τέρπνιστοι κ. τ. λ.*“ Bentl. Ex eodem carmine quo fragm. II petitum videbatur Ernestio, quae admodum probabilis suspicio est. sumptum igitur erit ex Aet. I, 3.

257.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

„Etym. Magn. p. 793, 23: *φιαρός· ὁ λαμπρός· Καλλίμαχος· φιαρὴ κ. τ. λ.*“ Bentl. Fragmentum sine Callimachi nomine habet etiam Zonaras p. 1808. Aptus autem ei locus fuit in Aet. II, 8. cf. Bergk. An. lyr. II n. 161.

[258]

[*Καλλιχόρου χθονὸς ὦ Ῥεία θουγάτηρ.*]

[Priscian. I 6, 36: Aeoles *τῇ υ* ascribunt *τὸ ο*, non ut diphthongum ibi faciant, sed ut sonum u Aeolicum ostendant, ut Callimachus: *Καλλιχόρου χθονὸς οὐρίας θουγάτηρ.* Emendavimus ut nobis visum est. Rhea Telluris et Coeli filia. Ceterum vix dubitandum, quin

apud Priscianum Callimachus vitiose positum pro Alcaeus. quid enim Cyrenensi cum Aeolibus?" Bentl. Non vanam Bentlei suspicionem fuisse eo apparet, quod Martini Hertzii opera nunc constat Callimachi nomen a vetustis codicibus abesse, ex quibus ita locum constituit amicus suavissimus: — sed ut sonum υ Aeolicum ostendant, ut: *Καλλιχόρου χθονὸς Οὐρίας θουγάτηρ*, versum monens ab aliis doctis viris tribui Alcmani aut Corinnae. quamquam nescio an ex codicum vestigiis appareat versum ita potius scribendum esse: *καλλιχόρου Χθονὸς οὐρειὰς θουγάτηρ*. Rheam dici *ὀρείαν* constat ex Eurip. Helen. 1301, Rhian. epigr. in Anthol. Pal. VI 173, 5, poeta incerto (quem Callimachum esse crediderim) ap. Hephaest. p. 73: *Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες.*]

259.

Καὶ κατ' Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.

„Stephan. Byz. p. 3, 20. *Ἄβαντίς — τὸ Ἀβαντία θηλυκόν, ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐλέχθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει, Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην ὡς Λεοντίνην αὐτὴν ἔφη· καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.* Idem p. 82, 23 *Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα, πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτήν φησιν.*" Bentl. Ex Stephano schol. Apoll. Rhod. IV 1175 habere videtur *Ἀμαντίην ᾤκησαν. Ἀμαντίνην* substantivum esse regionem significans, non adiectivum quod cum *Ὠρικίην* copulandum sit, ex altero Stephani loco apparet. itaque verum esse nequit quod Salmas. ad Solin. p. 268, Porson. in Advers. p. 309, Hecker. Com. Call. p. 44 et 46, Bergk. Anth. lyr. I n. 43 = II n. 45 coniecerunt: *οἱ καὶ Ἀμαντίνην κ. τ. λ.* nam *Ἀμαντίνην* nomen quidem esse, *Ὠρικίην* autem adiectivum quod ad illud pertineat, nemo facile dixerit. Ad verum autem ducit Timaeus in schol. Apoll. Rhod. IV 1216: — *Κόλχοι δὲ διαβάντες εἰς τὴν πλησίον νῆσον, μετὰ ταῦτα εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη ὁρμήσαντες, εἴς τε τοὺς Ἄβαντας καὶ Νεσταίους καὶ Ὤρικον ἀπῳκίσθησαν.* atque oppidum Oricum a Colchis conditum esse testatur etiam Plin. Nat. hist. III 145. Itaque scripsi *καὶ κατ' Ἀμαντίνην*

ᾤκισαν Ὠρικίην et ad Aet. II, 6 rettuli, Ὠρικίην autem puto urbem Oricum cum agro suo esse. cf. Steph. Byz. p. 710, 2: Ὠρίκιος, τὸ θηλυκὸν Ὠρικία ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή. Ceterum si quis ex Abantum Troia redeuntium et Amantinam condentium memoria in altero loco Stephani cum Callimachi testimonio coniuncta colligere velit, etiam Amantinae nominis causam poetam addidisse, non intercedam, modo hoc obiter eum dixisse concedatur.

260.

Πουλὺ θαλασσαίων μυνδότεροι νεπόδων.

„Stephan. Byz. p. 157, 6: *Βάλδος. — τὰ εἰς δος δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ δ ἄφωνον βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη —. τὸ λορδός, μυνδὸς ὁ ἄφωνος ὀξύνεται, ἀφ' οὗ τὸ μυνδότεροι νεπόδων παρὰ Καλλιμάχῳ.*" Bentl. Paulo auctius Ruhnkenius (nam huius sine dubio sunt quae Ernest. tamquam sua protulit) fragmentum reddidit ex ms. bibl. reg. Paris. s. *μάταιος —· παρὰ τὸ θάλασσα θαλάσσιος θαλασσαῖος. Καλλίμαχος· πολυθαλασσίων μανδότερον ἐπιδών*, quae paulo etiam corruptiora extant in Etym. Gud. p. 380, 20: *μάταιος, ὡς παρὰ τὸ θάλασσα θαλάσσιος θαλασσαῖος· Καλλίμαχος· πολυθαλασσίων μανδότρ** ἐπιδών*, et Etym. Havn. ap. Bloch. ad Etym. Magn. p. 958 (*Καλλίμαχος· πολὺ θαλασσίων μανδότερον ἐπιδών*). Versum restituit Ernest. (cf. Bergk. An. I n. 132 = II n. 145). Dici hoc potuit in Aet. I, 9 de septem ducibus qui cognita Opheltis per serpentis morsum morte timore obmutuerunt triste augurium sibi datum putantes.

261.

Μύθου δὲ πασαίμην
ἥδιον.

„Athenae. I p. 24 B: *οἱ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τεθέασι τὸ πάσασθαι. Καλλίμαχος· μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον.*" Bentl. Ruhnkenio in Epist. crit. II p. 187 placuit: *θύμου δὲ πασαίμην*, malim satiari thymo, quae evidentissima et certissima correctio visa est Ernestio et quam probarunt etiam Blomfieldus, Boissonadius, Linckius de Call. vit. et script. p. 32. Et Ernestius quidem *γεύεσθαι, ἐσθίειν, πατεῖσθαι* de sermonibus et de audiendo dici negabat

se credere, quod etsi notissimo illo ἑστιᾶν λόγων (cf. Plat. Phaedr. p. 227 B coll. Schoemann. de Comit. p. 114. Stallbaum. ad Rempubl. p. 571 D), cuius iam Ruhnkenius admonuit, defendi non possit, satis tamen excusationis habebit, si hoc poetam dixisse statueris: multo libentius quam cibis satiari me velim sermone. ita enim ex opposita sententia lux simul et excusatio existet. Potuit autem hoc Callimachus prope frg. 106 dicere, ubi ciborum in conviviis copiam prae eis quae ex colloquio hauriantur spernere se dicit. quibuscum hoc quoque fragmentum ad Aetiorum Prologum revocamus. Atque rectissime Naekius p. 164 Ruhnkenianum etiam eo redargui monet, quod ita inferretur in quartum pedem caesura ista trochaica, quam cane peius et angue poetae Alexandrini vitabant. sed minus commode Naekius ad Hecalen fragmentum pertinere putabat, Linckius autem ad epigramma quoddam quo parsimoniam poeta commendavisset.

262.

Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

„Schol. Hom. Od. II 134: *ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν· ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον· χαλεπὴ κ. τ. λ.*" Bentl. Bergkius An. lyr. II n. 162 legit *χαλεπὴ μῆνις ἔπι χθονίων*, nisi potius scribendum sit *χ. μῆνις ἐπεὶ χθονίων*, de Furiis nisi fallor interpretans, nam harum quoque in Homeri loco mentio facta: *ἄλλα (κακὰ) δαίμων δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγερὰς ἀρήσετ' ἐρινῦς.* Sed nunc quidem Callimachi locum ad patris memoriam ab Homero factam appositum a scholiasta videmus nec inepta ad eum locum admonitio, gravem esse mortalium iram. qualis sane Achillis fuit Hectorem prae ira interficientis et contumeliose tractantis, item iuvenum caesorum cadavera rogo inferentis. nam ad Aet. I, 14 Callimachi locum referendum censuerim.

263.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

„Schol. Pind. Ol. XIII 27: *ἱππείοις ἐν ἔντεσιν*]. *Δίδυμός — φησι διὰ τούτων δηλοῦσθαι — τὸν κεραμεικὸν τρόχον ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης, τοῦτο μέν, ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός, τοῦτο δὲ ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται*

ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος· πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum *πτέρνῃ θ' ἵππος.* est membrum versus pentametri. Sententia est: Didymus ait, *ἵππεια ἔντεα* apud Pindarum notare rotam figularem, idque metaphora duplici, primum quod rota sit et omnis rota ad equos quodam modo pertineat, sc. in curribus et vehiculis, alterum quod rota figularis utrinque moveatur calcaneo figuli, ut equus incitatur calce equitis. nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, testem esse Callimachum, *πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.*" Bentl. Integer pentameter non dubium est quin talis fuerit [*κέντροις τε*] *πτέρνῃ θ' ἵ. ἐ.*, quae dicta erant de aliquo qui in certamine equestri certabat, ut vel ad Aet. I, 8 vel ad Aet. I, 12 referenda sint. Ad priorem locum etiam Rauch. n. 134 revocavit. cf. Bergk. An. lyr. II n. 163.

264.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε.

„Schol. Pind. Pyth. IV 104: *οὐκ ἠρωτήθη παρὰ τοῦ Βάττου περὶ τῆς ἀποικίας, ἀλλὰ περὶ τῆς φωνῆς. ἔνθεν δὴ καὶ αὐτώρης ὁ τρίπους, ὡς Καλλίμαχος· αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε. καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βουλευομένου τινὸς* [*βουλομένου τινός* malebat L. Dindorf in Thes. Paris. I 2 p. 2586. ego praeterea post *τινὸς* excidisse putaverim *περὶ ἄλλου ἢ* O. S.] *περὶ ὅτου ἥκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ.*" Bentl. In antecedentis pentametri fine fuisse *τρίπους* certum videtur, num autem in ultimo hexametro Dilthey. de Cydipp. p. 93 n. 2 iure restituerit *κοιλάδι φωνῇ* ex Nonn. Dionys. IV 292 non aeque probabile est. Contra facile concedimus viro doctissimo poetam eo fragmento de eodem atque Pindarum Batto egisse, ut Callimachi verba prope fr. 112 fuerint et ad Aet. II 7 referri debeant.

265.

Κολχίδος ἐκ καλάμης.

„Schol. Pind. Pyth. IV 376: *Αἰγυπτίων ἄποικοί εἰσιν οἱ Σκύθαι* (*Κόλχοι*? O. S.), *διὰ τοῦτο καὶ μελανόχροας αὐτοὺς λέγουσιν. ἔχουσι δὲ καὶ λινουργοῦσι τὴν καλάμην ὥσπερ Αἰγύπτιοι. καὶ Καλλίμαχος· Κολχίδος κ. τ. λ.*" Bentl. Callimachi verba intelligo de *φάρει* facto *Κολχίδος ἐκ καλάμης,*

quo indutum vellus aureum Jason ad Argonautas detulerit, ut est apud Apollon. Rhod. IV 187. ita ad Aet. II 1 pertinuerit.

266.

Ἡ ὑπὲρ ἀσταλέων Χαρίτων λόφον.

„Schol. Pind. Pyth. V 31: *κῆπον Ἀφροδίτης τὴν Κυρήνην φησίν, — εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ὠνόμασεν οὕτως Ἀφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος· ἢ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον.*" Bentl. *Αὐσταλέον — λόφον* aperte repugnat Herodoti memoriae IV 175: *λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασὺς ἴδῃσί ἐστι, ἐούσης τῆς ἄλλης Λιβύης ψιλῆς.* Sed ingeniose Ruhnkenius ad h. l. *ἀσταλέων — Χαρίτων* (i. e. *ἀφαρέων*, nudarum. cf. Mein. Anal. Alex. p. 107) correxerit coll. Hesych. I p. 303: *ἀσταλής· μὴ περιβεβλημένος.* Ad Aet. I 4 iam olim fragmentum rettuli et sequutus est Rauch. p. 20.

267.

Θιβρῆς Κύπριδος ἁρμονίης.

„Schol. Nicandr. Ther. 35: *θιβρήν, τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν. — Καλλίμαχος· θιβρῆς Κύπριδος ἁρμονίης.*" Bentl., qui utroque loco *ἁρμονίην* dedit optimis codicibus apud Keilium tuentibus *ἁρμονίης*. Videtur autem *θιβρῆς Κύπριδος ἁρμονίη* eadem significatione dictum qua a Nonno Dionys. III 375: *ὄφρα κε Κάδμῳ Ἁρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἁρμονίην ὑμεναίων*, quam appetisse videtur Medea Jasonis amore capta, ut fragmentum ad Aet. II 1 referendum sit, ubi ita fortasse legebatur: [*ἱεμένη*] *θιβρῆς Κύπριδος ἁρμονίης.*

268.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καιέμεν ὄμπας.

„Schol. Nicandr. Alex. 450: *ὄμπαι οἱ μέλιτι δεδευμένοι πυροί. καὶ Καλλίμαχος· ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καιέμεν ὄμπνας. τούτους γὰρ Δήμητρι ἔθυον.*" Bentl. *Ὄμπας* utrobique scribendum esse ad fragm. 123 dixi, sed in *θεοῖσιν* quoque vitium latere non credo Carolo Diltheyo in Anal. Call. p. 17 seq. nam quod affirmat, quae post Calli-

machi fragmentum scholiasta addat *τούτους γὰρ Δήμητρι ἔθυον*, ipsa quoque spectare ad Callimachi fragmentum, error est doctissimi viri quem fugit ita *ταύτας* potius scholiastae scribendum fuisse. nunc autem quum *τούτους* scripserit, apparet ad sua ipsius verba eum respicere *μέλιτι δεδευμένοι πυροί* ita, ut Callimachi apposito loco nihil aliud nisi vulgarem vocis *ὄμπαι* significationem demonstrare voluerit, a qua Nicander l. l. desciverit. quod autem Cereris sacra nominat, hoc propterea sine dubio factum, quod ex Cereris potissimum sacris *ὄμπαι* notae ei erant, quas tamen in aliorum quoque sacris offerri solitas fuisse patet vel ex fragm. 123. Nondum igitur allata causa est cur cum Diltheyo corrigentes ex fr. 354 *ἐν δὲ θύοισιν* iam respuamus interpretationem fragmenti supra p. 108 propositam, ubi ad Aet. III 4 revocavi, assensum nactus Rauchii p. 69 n. 163. Quod autem *ἐν* dixi esse *ἐν κύρβεσι*, non cogitabam de Atticis *κύρβεσι*, sed paulo generaliore significatione usurpatam a Callimacho vocem putabam ad modum Apollonii Rhodii IV 280: *πατέρων ἕθεν εἰρύονται κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν ὑγρῆς τε τραφερῆς τε πέριξ ἐπινισσομένοισιν.*

269.

Αἳ νῆας ἀλιβδύουσι.

„Tzetz. ad Lycophr. 351: *ἀλιβδῦσαι κυρίως λέγεται τὸ ἐν ἁλὶ δῦσαι, ἤγουν ἐν θαλάσσῃ βυθισθῆναι, κατὰ τρόπον τοῦ διχρόνου εἰς δίχρονον* (lege *κατὰ τροπήν*, hoc est permutatione *η* in *υ*) *ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. καὶ Καλλίμαχος· αἳ νῆας ἀλιβδύουσι.*" Bentl. Praeterea corrigendum *βυθίσαι*. Fragmentum autem Callimachi inter Choliambos Bentleio et Meinekio collocandum fuisse supra p. 271 diximus. De verbo *ἀλιβδύω* cf. Lobeck. not. ad Sophocl. Aiac. 805 extr.

270.

Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδεύετον.

„Tzetz. ad Lycophr. 647: *Θερμώδων ἐστὶ μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ Σινώπην, ὅπου ἦσαν αἱ Ἀμαζόνες. ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων καὶ Ὕψαρνος Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί, ὡς Καλλίμαχος· ἄψ ἐπὶ κ. τ. λ.* Bentl. Thermodontis in Boeotia fluminis memoria (cf. Unger. Theban. Parad.

I p. 179) aeque atque cognominis in Ponto fluminis coniuncta est cum Amazonibus. vide Plutarch. vit. Thes. XXVII: *λέγεται δὲ καὶ περὶ Χαιρώνειαν ἑτέρας (τῶν Ἀμαζόνων) ἀποθανεῖν καὶ ταφῆναι παρὰ τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἵμων δὲ νῦν καλεῖται.* Huc igitur Athenis pulsae Amazones recesserunt, quod si Callimachum quoque narrasse non improbabile videbitur, poterat is dicere Amazones retrorsum ad Thermodontem ivisse duabus Amazonibus ducentibus, quem ad modum etiam apud Apollon. Rhod. II 387 in Ponti quadam insula *νηὸν Ἄρηος λαΐνεον* fecisse dicuntur *Ἀμαζονίδων βασίλειαι, Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότε στρατόωντο*, quamquam quo illae tum expeditionem fecerint ne scholiastae quidem constabat. poterat autem Callimachus, ut hic quoque versibus ludam, in hunc modum dicere:

ἂψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὁδεύετον [Ἀντιόπη τε
Ὀτρηρή τ', ἀρχοὶ ταὶ τότ' Ἀμαζονίδων].

Nec deest locus quo huius rei obiter, ut arbitror, poeta mentionem facere potuerit. nam *Ἄρειον πάγον* quoque memorat in fragm. 449, de quo Eustath. ad Dionys. Perieg. 653 p. 227, 12 Bernhardy. refert: *Ἀμαζόνες — ἀφ' ὧν ὡς ἐξ Ἄρεος καταγομένων καὶ ὁ Ἄρειος πάγος ἐν Ἀθήναις ὠνόμασται.* quo invitante nomine Callimachum Amazonum in Atticam irruentium historiam paucis versibus perstrinxisse ab eius consuetudine nequaquam abhorret. Ita utrumque fragmentum (quorum alteri vicinum fuisse videtur etiam fragm. 370) ex Aet. III 4 desumptum putabimus. atque Aetiis fragmentum nostrum vindicat etiam Rauch. p. 80 argumenta sua celans.

271.

Ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί.

„Ammon. ad Aristot. *περὶ ἑρμηνείας* p. 27 (= p. 103 Brandis.): *ἄνθρωπος μὲν κατὰ τὸ διαρθροῦν τὴν ὄπα ἢ ἄνω ἔχειν τὰς ὦπας. μέροψ δὲ ὡς μεμερισμένῃ χρώμενος τῇ ὀπί. βροτὸς δὲ ὡς μορτὸς καὶ μοιρητός· διὸ καὶ τὸ ἐδείμαμεν ἄστεα μορτοί, φησὶν ὁ Κυρηναῖος.*" Bentl. Idem fragmentum ex Orion. Theban. Etym. tum nondum edito (cf. nunc p. 33, 27 Sturz.) addit Ernest. vel potius Ruhnkenius: *βροτός, παρὰ τὸ μείρω μορτὸς εἴρηται ὁ ἄνθρωπος. Καλ-*

λίμαχος· ἐδείμαμεν ἀστία μορτοί. Huic fragmento nullum invenio aptiorem locum quam in Aet. II 1.

272.

Ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη
Ἀλκάθοον τίς ἄπυστ' * * * * * *

„Schol. Sophocl. Oed. Col. 3: *ὅτι τὸ τίς ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως· ὑπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Ἀλκάθοόν τις ἄπτυστος.* Pro *ἄπτυστος* lege *ἄπυστος*. Verba sunt ut conicio de Tydeo, qui ob patrui sui Alcathoi caedem patriam Aetoliam linquens ad Argivos confugit.“ Bentl. De interpretatione fragmenti partim dictum est in Vol. I p. 423. De caede Alcathoi qua Tydeus huius insidias patri suo Oeneo structas ulciscebatur et ob quam trans fretum Argos fugere coactus est, parum copiose et distincte veteres disputant, Apollodor. I 8, 3 et reliqui testes quos Wesseling. ad Diodor. IV 65 nominat, ut quae illa inaudita sive *ἄπυστα* fuerint non satis cognoscatur. sed fortasse eo spectant quae schol. Hom. Jl. XIV 120 habet: *Τυδεὺς — ἀναιρεῖ τούς τε ἀνεψιοὺς καὶ σὺν αὐτοῖς ἀκουσίως τὸν ἀδελφόν,* si quidem recte ita legitur in D, nam AB habent *ἀνεψιόν*. sed Pherecydes quoque apud Apollod. l. l. Tydeum fratrem suum occidisse narrat. Quum autem Tydeus inter Septem illos fuerit qui adversus Thebas profecti sunt, inter quos memorari a Callimacho in fragm. 226 videtur, ad eundem locum hoc quoque fragmentum refero, i. e. ad Aet. I 9. Hinc patet, cur alterius versus particulam ad pentametri modulum revocare maluerim, quod ne quis obiurget nimis violenter a me factum esse, monendum est grammaticorum more (cf. supra p. 38) plene hic scriptum fuisse quod decurtatum apud Callimachum legebatur sic: *ἄπυστ'*, apostrophum autem saepe turbas fecisse et cum totis syllabis male esse commutatum, ut cum *ες*.

273.

Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;

„Schol. Sophocl. Oed. Col. 510: *δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, ὦ ξεῖν', ἐπεγείρειν] —. Καλλίμαχος· τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;* Eadem habet Suid. I 1 p. 1228:

δεινὸν — καὶ Καλλίμαχος· τί δάκρυον κ. τ. λ." Bentl. Ad Elegias fragmentum Valcken. Eleg. Call. p. 297 revocavit, melius Naek. p. 156 de Hecale cogitabat, cui sane aptissimum Theseo petenti, ut de fatis suis aliquid sibi narret, dicere: *τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις*; cf. Hecal. Cap. V. Suum illud *δάκρυα — ἐγείρων* hinc habere videtur Nonn. Dionys. XXII 394.

274.

Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

„Schol. Sophocl. Trachin. 7: *εἰ δὲ γράφεται ὄτλον, τὴν ταλαιπωρίαν, ἢ ὡς Ὅμηρος τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος· κενεὸν πόνον κ. τ. λ.*" Bentl. De Argonautis haec dicta esse, qui tempestatibus correpti quum inanem se operam intendere vidissent ut cursum tenerent, tandem obluctari desierunt, non inepte puto coniecimus in Aet. II 3.

275.

Ὁ μὲν εἷλκεν, ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

„Schol. Apollon. Rhod. I 1162: *καὶ Καλλίμαχος ἐπὶ τοῦ ταύρου ἡττηθέντος φησίν· ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.*" Bentl. Ex scholiis Parisinis, quae primus Ruhnkenius ad h. l. commemoravit, *ὁ μὲν εἷλκεν, ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης*, raro casu supplendum esse fragmentum patet, nam aliter ratio non constat nec perspicitur cur Callimachi fragmentum grammaticus attulerit. sic enim dicit: *τὸ ἐφέλκετο* (Apoll. Rhod. l. l.) *πρὸς πλείονα εἶπεν ἔμφασιν, ὅπερ καὶ Καλλίμαχος ἐπὶ τοῦ ταύρου ἡττηθέντος φησί.* Sed de tauro Minois cur cogitare Ruhnkenius maluerit quam de tauro Marathonio, non video, quum hunc saepius a Callimacho memorari constet, ille nullo certo testimonio demonstrari possit. obtemperandum potius fuit Naekio p. 256 et Heckero Com. Call. p. 97. cf. Hecal. Cap. VIII. *Νωθρὸν ὁδίτην* Callimacho non uno loco debere Nonnum, Gregorium Nazianz., Joannem Gazaeum docet Naek. Opusc. I p. 244 et II p. 257.

276.

Ψευδόμενοι δ' ἱερὴν φημίζομεν.

„Schol. Apollon. Rhod. I 1019: *τὰ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφήμως ἱερὰ καὶ καλά φαμεν, ὡς καὶ τὰς Ἐρινύας Εὐμενίδας καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον ἱεράν, ὡς καὶ* Καλλίμαχος· *Ψευδόμενοι δ' ἱερὴν φημίζομεν.*" Bentl. *Ἱερὴν νόσον* (nam hanc quoque vocem in proximo fuisse patet) quum *λοιμικὴν νόσον* scholiasta interpretetur, non epilepsiam aut scabiem, qui morbi alibi ea voce significantur (cf. Boissonad. ad Eunap. p. 396), quis non statim eam intellexerit *νόσον λοιμώδη*, quam Pausan. I 43, 7 Argivis ab Apolline immissam dicit propter Poenam a Coroebo interfectam. ab hac enim vexari Argivos Apollo voluerat ob filium suum Linum a canibus Argivis discerptum. Dixit igitur hoc poeta in Aet. I 5.

277.

Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύι.

„Schol. Apollon. Rhod. I 1353: *μαστύς ἡ ζήτησις.* Καλλίμαχος· *μαστύος ἄλλοτ' κ. τ. λ.*" Bentl. Fragmentum hinc ut videtur inter schol. Wechel. Anthol. p. 416 receptum est. Qui defessi fuerint investigandi labore Hecker. Com. Call. p. 44 seq. recte intellexit Colchos ab Aeete missos (Aet. II 5), quae magis mihi arridet quam Naekii suspicio p. 181, Thesei illa verba esse Hecalae narrantis Scironem a se per rupes et antra quaesitum esse. Quod autem illi cum Eldik. Suspic. spec. p. 24 et Jacobs. Animadv. in Epigr. Anthol. graec. vol. II 2 p. 145 scribere malebant *ἀλλ' ὅτ'*, quantumvis hoc elegans sit et receptum etiam a Bergk. in Anth. lyr. I n. 41 = II n. 43, nolui tamen recipere, quum pungat animum, potueritne in sequentis versus initio poeta aliquid *ἄλλους δ' αὖ* ponere quod illi respondeat. Operae pretium est comparare Callimachi imitatorem Dionysium 489: *οἳ ἐμόγησαν ἴχνια μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.*

278.

Ἔγρεν, καί τιν' ἔχοντα περίπλοον.

„Schol. Apollon. Rhod. III 1150: *περιπλομένας· παριούσας, ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός.* Καλλίμαχος·

ἔγρει καί τιν' ἔχοντα περίπλοον. Nescio quid haec sibi velint." Bentl. Equidem tamen perspicere mihi videor quo tendant. suspicor enim Hecalae verba esse Theseum e somno suscitantis et admonentis ut proficiscatur, quum longo tempore opus sit ad taurum inveniendum, quippe qui magnum Marathonium campum circumire soleat. cf. Hecal. Cap. VI extr. Itaque scribo *ἔγρευ* (cf. Lobeck. ad Buttmann. II p. 158. nisi quis praetulerit *ἄγρει*) et *τινά* interpretor magnum aliquem circuitum. De vocis *πλόος* significatione cf. schol. Nicandr. Ther. 295 coll. Lobeck. ad Phryn. p. 615.

279.

Νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί.

„Schol. Aristoph. Nub. 333: *Καλλίμαχος πρὸς αὐτοὺς* [nempe *τοὺς διθυράμβους*] *ἀποτεινόμενος οὕτω πως αὐτῶν καθάπτεται· νόθοι δ' ἤνθησαν ἀοιδαί.* Eadem habet Suid. s. *κυκλίων* (p. II 1, p. 445), ubi *νόθαι* editum quod hic *νόθοι.*" Bentl. Quum Suidas ut alibi semper, sic hic quoque scholiastam Aristophanis exscripserit, huic magis fidem habebimus testanti *νόθοι* Callimachum scripsisse, quem ad modum saepe quae trium generum adiectiva solent esse hic illic minus mobilia sunt. cf. Hecker. Com. in Anthol. (I) p. 279 et de *νόθος* Naek. de Hecal. p. 34. Fragmentum putaverim in *Γραφείῳ* locum olim habuisse suum, ubi totum dithyramborum genus poeta carpserit. nam Valckenario Eleg. Call. p. 297 haec cum fragm. 287 coniungenti non credendum esse docet qui nunc eius fragmenti habitus est. cf. Naek. Opusc. 1 p. 58 et II p. 33.

[280.]

[*Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.*]

[Ex Hecale hoc fragmentum esse nunc certo testimonio constat. ergo hinc reiciendum sub n. 66ª.]

281.

Σκέρβολα μυθήσαντο.

„Schol. Aristoph. Equit. 821: *μὴ σκέρβολλε· μὴ λοιδόρει. δηλοῖ δὲ τὸ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ*

τοῦ μὴ ποίκιλλε. καὶ Καλλίμαχος· σκέρβολα μυθήσαντο.“ Bentl. Ex Aet. II 8 esse videri dixi ad frag. 253.

282.

Ἦν ἐτρίψαντο μυσωτόν.

„Schol. Aristoph. Vesp. 62: μυττωτόν ἐστι κυρίως τὸ ἐκ σκορόδων καὶ τυροῦ καὶ ὄξους τρίμμα, καὶ οὕτως ὠνομάσθη ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι ὄν, παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμήν, καὶ τροπῇ Ἀττικῇ τοῦ σ εἰς τ καὶ πλεονασμῷ μυττωτός, εἴ γε καὶ ὁ Καλλίμαχός φησι· ἥν ἐτρίψαντο μυσωτόν.“ Bentl. Vulgato olim ἥν Dindorfius substituit ἵν', cui quid faciam non video., nec scio consilione an errore Lobeck. Proleg. Pathol. p. 391 citaverit ἥν ἐντρίψαντο μυσωτόν, quo recepto verbo composito potius μυσωτῷ opus videtur esse. nunc autem non terendo admisceri aliquid moreto putabimus, sed ex contrita aliqua re fieri moretum. nam in eam sententiam dici posse τὶ τρίβεσθαι μυσωτόν, ut sit ex contrita aliqua re sibi facere moretum (quasi dicas τρίβεσθαί τι τριβὰς μυττωτικάς), nemo facile negare velit. Quamquam autem plures res fuerunt quibus in conficiendo moreto utebantur (cf. Pseudovergil. Moret. v. 88 seqq., J. G. Schneider. ad Theophrast. Vol. III p. 576, Bussemaker. et Daremberg. ad Oribas. vol. I p. 617), tamen id constat ex alliis maxime constitisse, ut Callimachus ἥν ἐτρίψαντο dicens putandus sit aliqua feminini generis voce usus esse, quae vel σκορόδου quandam speciem vel totum eius genus significaret, velut hoc modo: [καὶ σκορόδων γενεήν], ἥν ἐτρίψαντο μυσωτόν, cui non praefero a Scaligero ad Catal. Virgil. p. 421 propositum τοὺς χρῆν ἐγκάπτειν ἥν ἐτρίψαντο μυσωτόν, merito ab Heckero Com. Call. p. 76 ob quattuor continuos spondeos reiectum. Illud autem si quaeritur ubi Callimachus dixerit, Naek. p. 150 de Hecale cogitari vetat, maxime, ut puto, propter pluralem ἐτρίψαντο, qui sane de Hecale intelligi nequit. at quidni intelligatur de hominibus ditioribus qui moretum ex σκορόδοις conficere poterant, quum haberent quae addere possent, τυρόν et ὄξος aliaque admisceri solita, pauper autem Hecale non haberet, ut cum soncho et crethmo etc. simplex allium apponere Theseo coacta esset —? Nihil igitur impedit quo minus fragmentum ex Hecal. cap. V petitum

putemus. Sed Rauchius de Aetiis cogitabat causa non addita p. 80. Quod autem Callimachus vulgari forma *μυττωτόν* spreta aliam posuit plane singularem, sine dubio hanc ex dialectorum latebris produxit, non ipse finxit, quod ne scholiastam quidem indicare voluisse puto, qui fragmentum non aliam ob causam attulit, nisi quod in eo usurpata forma *μυσωτόν* magis ipsi ad vocis *μυττωτόν* originationem explicandam idonea esse videbatur. atque in Moreto quoque Pseudovergilii v. 107 saepe viri nares acer iaculatur apertas spiritus et simo damnat sua prandia voltu coll. Theophrast. Histor. plant. VII 4, 11.

283.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

„Schol. Aristoph. Av. 832: *ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος· Τυρσηνῶν κ. τ. λ.* Pelargicum idem quod Pelasgicum, et Tyrrheni eidem qui Pelasgi." Bentl. De hoc muro quem Pelasgi sive Pelargi (cf. Strab. V p. 221 C: *οἱ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες ἱστοροῦσι περὶ τῶν Πελασγῶν, ὡς καὶ Ἀθήνησι γενομένων τῶν Πελασγῶν, διὰ δὲ τὸ πλανήτας εἶναι καὶ δίκην ὀρνέων ἐπιφοιτᾶν ἐφ' οὓς ἔτυχε τόπους Πελαργοὺς ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν κληθῆναι*) condidisse ferebantur, nota sunt omnia. cf. Naek. de Hecal. p. 203, Leak. Topogr. Athenar. p. 318 Rienaek., Goettling. in Mus. Rhen. IV p. 321 seqq. Et Naekius quidem in Hecale poetam ista dixisse coniecit eo loco ubi narraverit Theseum Athenas procul vidisse. sed equidem aptiorem locum invenisse mihi videor. intelligo enim de peplo, qui Panathenaeis e Ceramico praeter murum Pelargicum vehebatur, de quo more cf. Hermann. Opusc. VII p. 273 et Mommsen. Heortolog. p. 190 seq. Putabimus igitur fragmentum ad Aet. I 4 pertinere. Aliter autem Rauch. p. 75 n. 177. De grammatica eius formatione cf. Hym. in Del. 160: *Κόων Μεροπηίδα νῆσον*, et Excurs. ad Hym. p. 258.

284.

Τόξού σφεων τίς ἄριστα Κυδωνίου.

„Joannes Chara. de Encliticis in Horto Adon. p. 228 [= Bekk. Anecd. p. 1154]: *παρὰ Καλλιμάχῳ τόξού σφεών τις ἄριστα Κυδωνίου. σπονδεῖος γὰρ βαρύτονος προηγεῖται* (*τοῦ ἐγκλιτικοῦ*). Lege *τίς* interrogative." Bentl. Adde Herodian. in Bekk. Anecdot. p. 1143 (Herodian. I p. 562, 15 Lentz.), ubi *τόξά σφεών τις ἄριστα Κυδώνια* editur, sed *τόξου* habent etiam scholia Homeri Jl. I 7 codicum Paris. 2556 et 2766 in Crameri Anecd. Paris. III p. 116, 24 et p. 271, 27, ubi sine Callimachi nomine affertur solum *τόξου σφεών* vel *τόξου σφεων*, non *τόξού σφεων*, ut grammatici volebant (cf. Lehrs. Quaest. epic. p. 106 seq. et Lentz. ad Herodian. l. l.). Sed *Κυδώνια* unde Lentzius l. l. habeat non invenio, ut vel error viri optimi vel coniectura esse videatur. Miror autem spretum ab hoc esse Bentlei interrogativum *τίς*, quod solum apte puto explicari posse. neque enim aberrare a vero mihi videor, si in certamine aliquo statuero quaesitum esse: *τόξού σφεων τίς ἄριστα Κυδωνίου* [*ἰὸν ἀφείη*], ubi *τόξον Κυδώνιον* in universum significare videtur *Κρητικόν* vel potius quemvis bonum et affabre factum arcum, ut Hym. in Artem. 81. quamquam si inter certantes etiam Meriones Cretensis fuit ut est in Hom. Jl. XXIII 860 seqq., Creticus arcus etiam magis hic convenit. Potuerunt autem haec dici in Aet. I 14. ad Aetia certe rettulit Rauch. p. 80 sede tamen fragmenti non indicata.

·285.

Ἕζεσθαι [θὴρ] θερμότατον. Ῥιζοῦχε Ποσειδῶν.

„Proclus ad Hesiod. Erg. 510: *εἴωθε τὰ ζῶα διὰ τὸ ψῦχος τὰς οὐρὰς μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβοντα ἐγγὺς τῶν αἰδοίων ποιεῖν· ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἕζεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν.* Hesiodi verba sunt: — *Βορέαο — ὅς τε διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέι πόντῳ ἐμπνεύσας ὤρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη —, θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,* unde divinare licet sub mendoso illo *ἕζεσθαι* latere verbum *μέζεα*. Et *ῥιζοῦχε* interpretandum *σπερμογόνε*. hinc enim Hesychio lux affulget, qui *ῥιζοῦχος*

exponit *σπερμογόνος* (III p. 429). Reliqua me credas licet aut non posse aut nolle restituere." Bentl. Ego quidem lubentissime velim, sed vereor ut satis potuerim. At periclitandum tamen est naviter. Et primum quidem Callimachi locum a Proclo non puto appositum esse, quod is Hesiodeam sententiam iisdem paene verbis expresserit (a quibus nimis recedere videntur), sed quod magis generatim atque universe loquens Callimachus Proclo ad Hesiodi sententiam proxime accessisse visus sit. atque videri ita eo magis Proclo potuit, si ipse quoque Callimachus Hesiodum sequutus de Borea agebat et hunc frigus afferre solere memorabat, hoc quoque addens, *θῆρας* tum *φρίσσειν* et teporem appetere. Quod si fuit, non iam ipsa Hesiodi verba in Callimachi fragmento cum Bentleio quaeremus, sed verbis *ἕζεσθαι θερμότατον* Hesiodi sententiam satis expressam putabimus. et si quid deesse videbitur ad explendam sententiam, id non aliud est atque quod etiam versus integritatem turbat et restitui facillime posse videtur hoc pacto: *ἕζεσθαι* [*θὴρ*] *θερμότατον*, quod Callimacho memoranti Boream ventum, qui mare atque terram vexans animalia quoque horrore perfundere soleat, ita licuit orationi suae inserere:

[*ἔνθα φιλεῖ*]
ἕζεσθαι [*θὴρ*] *θερμότατον*.

nec deerit locus ubi hoc vel ipse poeta dixerit vel aliquem dicentem fecerit. Tempestate enim et boreali vento Argonautae a cursu suo deiecti et in Libyam delati sunt (cf. Aet. II 7), qua in re si his quoque verbis locum fuisse concesseris, etiam altera versus pars explicari facillime poterit. A nemine enim magis conveniebat petere ut mare commotum sedaret quam a Neptuno, quod ita fieri poterat:

Ῥιζοῦχε Ποσειδῶν,
[*τύνη δ' ἄμμε κακοῦ κύματος ἐξερύοις.*],

ubi quid voce *ῥιζοῦχε* Callimachus significare voluerit obscurum est. nam quod Bentleius Hesychium attestatus putavit esse *σπερμογόνε*, id non magis est perspicuum. Sed si recte hanc vocem cum *γεννητικός* Tzetzes ad Lycophr. 352 componit ac *σπερμογόνον* Helium dici affirmat ibid. ad v. 426, *Ποσειδῶν ῥιζοῦχος* potest esse *Π. γενέσιος* (cf. Welcker. Goetterl. II

p. 683 seq.) vel *γενέθλιος*, sive hoc in universum significabat frugum datorem (cf. schol. Apoll. Rhod. II 4: *γενέθλιον εἶπε Ποσειδῶνα διὰ τὸ δεσπόζειν τοῦ ὑγροῦ καὶ πάσης τροφῆς καὶ γενέσεως αἴτιον εἶναι, καθὸ τὸ ὕδωρ πάντων γεννητικόν*), sive generis auctorem, quod ipso illo Apollonii loco firmari videtur, qui talis est: *Ἀμύκοιο — ὃν ποτε νύμφη τίκτε Ποσειδάωνι Γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα Βιθυνὶς Μελίη*. Alterum hoc si fuit, licebit suspicari Callimachi illa verba dixisse Ancaeum, qui Argonautis gubernator fuit postquam Tiphys mortuus est. ille enim Neptuni filius fuit (cf. Apoll. Rhod. II 865 seqq. coll. schol. ad v. 866). At erunt sine dubio qui huic vocis *ῥιζοῦχος* interpretationi aliam praetulerint cum Naek. de Hecal. p. 109. nam qui unus nunc quidem extare videtur locus quo *ῥιζοῦχος* occurrit, Oppian. Hal. V 680: *γαίης δ' ἀστυφέλικτα, Ποσειδάων ἐρύοιτο ἀσφάλιος ῥιζοῦχα θεμείλια νέρθε φυλάσσων*, commendare Henrici Stephani sententiam videtur in Thes. VI p. 2388 B, *ῥιζοῦχος* esse *γαιήοχος*. Sed de hac quidem voce quid statuendum sit in medio relinquam, de reliquis autem probabiliora attulisse mihi videor quam Rauch. de Aet. p. 59 n. 126, qui ipsum illud *σπερμογόνος* in Callimachi fragmento locum habuisse ratus tale versus monstrum procudit: *μέζεσι σπερμογόνοις, ῥιζοῦχε Ποσειδῶν*, quae in Aetiorum elegia de institutis ludis Olympicis poetam dixisse sibi persuasit. atque *μέζεα* etiam Boissonadius versui restituendum censebat sic: *μέζεα θερμότατε, ῥιζοῦχε Π.*, quod iure reiecit Naekius l. l. nihil is de fragmenti sententia et sede definiens.

286.

Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι.

„Ammonius de Different. adfin. vocab. p. 27: *αὖθις καὶ αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν αὖθις ἔστι τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ' αὖθι αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι· αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.* Culpae arguit Callimachum quod *αὖθι* dixerit pro *πάλιν*, quum significet *αὐτόθι*. In eadem sententia est Etym. Magn. s. *αὖθι* (p. 169, 16). sic tamen loquutus est Callimachus et hic et saepe alias, ut Hymn. in Del. 44 *οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι*, et in Pallad. Lavacr. 103 *τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι*

γένοιτο." Bentl. Novum iam testimonium, sed aperte ex eodem fonte petitum accedit Etym. Gudian. p. 92, 40, quod fere ad verbum cum Ammonio conspirat et fragmentum ita sistit: *κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι· αὖθι τόδε ἐκδύοιμι, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.* Quod optare aliquis dicitur ut exuere possit, id *γῆρας* videtur esse (cf. Aristoph. Pac. 336 *ἥδομαι — μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα*) idque apprime convenit Hecalae vetulae. cf. Hecal. cap. V. De *αὖθι* cf. vol. I p. 212.

287.

Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκὲς ἤνυσα.

„Ammonius ibid. p. 106: *οὕνεκα καὶ εἵνεκα διαφέρει. οὕνεκα γὰρ σημαίνει τὸ ὅτι, εἵνεκα δὲ χάριν. — ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος εἰπών· εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄλεισμα, ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν οὕνεκα, ἵνα γένηται ὅτι οὐχ ἓν ἄεισμα. Ἄλεισμα* nihil est. lege *ἄεισμα*, hoc est *ᾆσμα*, ut in Epigr. XXIX *Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα.*" Bentl. Duabus vocibus integrius hoc fragmentum nunc habemus in Apoll. Dyscol. de Coniunct. p. 505, 17: *ἐπίμεμπτοι οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἐστὶ Καλλίμαχος· οὐδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη* (i. e. fragm. 471). *Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα. φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα, καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι*, ubi quum codex Parisinus post *ἄεισμα* in margine addat *διηνεκές* teste Bekkero in Anecdot. p. 1117 extr., hunc versum suspicamur a Callimacho factum esse: *εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκὲς ἤνυσα* _ ⏑. neque enim intelligo cur Naek. de Hecal. p. 34 statuere maluerit, *διηνεκές* vocabulum aliam eiusdem fere significationis vocem vel duas voces excepisse, *ἤνυσα* autem in sequentis versus initio locum habuisse. certe duabus quae prostant vocibus, *ἓν* et *διηνεκές*, satis videtur quale indicare Callimachus voluit carmen designatum esse, carmen unum et perpetuum i. e. quod de una re vel uno homine agens per magnam aliquam versuum copiam uno tenore et sine ulla intermissione decurrebat, non quale *Αἴτια* fuerunt carmen, multis illud elegiis singulis constans magnamque diversarum rerum copiam tractans. Non dubito enim cum Diltheyo de Cydipp. p. 25, quin huic carminum generi opposuerit suum illud *ἓν διηνεκές*, i. e. *Ἑκάλην*, quod carmen

elidisse eum scimus, ut magnis carminibus scribendis non imparem omnino se esse doceret. qua de re ut disputaret nullus profecto locus aptior erat quam Hecalae Prologus, quo referendum esse fragmentum pridem vidit Naek. p. 29 seqq., cui tamen hoc quoque non credo affirmanti p. 34, *οὐχ ἓν* esse nullum vel potius non ullum, id quod potius *οὐδ' ἓν* poetam dicturum fuisse putaverim. sed de vocibus *ἄεισμα* et *διηνεκές*, a Callimachi imitatoribus libenter receptis, laudabiliter idem egit Opusc. I p. 240 et II p. 34. de *εἵνεκεν* vide quae diximus in Vol. I p. 187. Integer autem Callimachi hexameter talis fuisse videtur: *εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα διηνεκὲς ἤνυσα* [*πάμπαν*], cui praecedebat fortasse: [*ὀνειδίζόν μ' ἐπέεσσιν*].

288.

Ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

„Suid. I 1 p. 815: *ἄστυρον· πόλιν. ὅς τ' ᾤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης. Καλλίμαχος.* Pro *ᾤκιστο*, quod hic locum habere nequit, ex coniectura reposui *ὤκιστος*.“ Bentl. Idem ex uno certe codice reduxit Gaisfordius recepitque Bernhardyus, nec praestat Toupianum (Emend. in Suid. IV p. 304) [*ἤλυθεν*], *ὅστ' ὤκιστον ἐς ἀ. ἀ.* Intelligo autem nuntium qui opem contra taurum Marathonium petiturus Athenas venerit. cf. Hecal. VI. Vix digna est quae memoretur Riesii opinio in Mus. Rhenan. XXI p. 507.

289.

Δανὰ ξύλα [*τυτθὰ*] *κεάσσαι.*

„Suid. I 1 p. 1170: *δανά· τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δα μακρόν. Καλλίμαχος· δανὰ ξύλα κεάσαι. τουτέστι σχίσαι.* Lege *ξύλα δανὰ κεάσσαι.* Bentl. Eundem tamen atque Suidas in Callimachi fragmento verborum ordinem habet Zonar. p. 470: *δανά· τὰ ξηρά ξύλα. Καλλίμαχος δανὰ ξύλα κεάσαι, ἤτοι σχίσαι. καὶ δανότατον τὸ ξηρότατον, παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω. τὸ δα μακρόν.* quae tametsi ex eodem fonte manarunt, paulo tamen minus probabilem nobis reddunt et Bentlei transpositionem et Küsteri ad Suid. l. l. opinionem, fragmentum non esse Callimachi, sed Homeri verba ex Od. XV 321: *οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, πῦρ τ' εὖ νηῆσαι, διά τε ξύλα*

δανὰ κεάσσαι. Et Küsteri quidem coniecturam firmare videtur Etymologi Magn. locus p. 247, 37: *δανά· τὰ ξηρὰ ξύλα. οὕτω καὶ εἰς τὸ ῥητορικόν. οἷον· διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι.* nam hic aperte Homeri ille locus est. Contra Bernhardyus l. l. putabat in Suida et Zonara non Callimachum cum Homero confusum esse, sed Callimachi versum excidisse. At per se non inusitatum Callimacho erat Homeri hemistichia in usum suum convertere (cf. Aulin. de Elocut. Callim. p. 21 et Scheer. Callim. *Ὁμηρικός* p. 18 n. 1), qua in re verisimile est eum Homeri locos nonnunquam paululum variasse, et hic quidem non dixisse *ξύλα δανά*, sed *δανὰ ξύλα.* Id si fecit, apparet unam post *ξύλα* vocem excidisse, quod eo minus improbabile, quoniam in eo lexicographo, unde Etym. Magn. et Suidas hauserunt, utriusque poetae loci videntur appositi fuisse, quam vicinitatem Callimacho infestam fuisse non miramur. Potuit autem talis esse Callimachi versus: [*αὐτίκα δ' ἔσπευδεν*] *δανὰ ξύλα* [*τυτθὰ*] *κεάσσαι.* vid. Hom. Od. XII 174, *κηροῖο μέγαν τροχὸν — τυτθὰ διατμήξας*, et ibid. 388: *τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι*, coll. Ziegler. ad Theocrit. III 21. Nihil tamen mutandum de Bentleiana scriptura censebat Naek. p. 132, cui de sede fragmenti assentior. cf. Hecal. cap. V.

290.

Αἰσήπου ἔχεις, ἑλικώτατον ὕδωρ.

„Eustath. ad Hom. Jl. B p. 354, 22: *μέλαν ὕδωρ τὸ τοῦ Αἰσήπου φησὶν* (*Ὅμηρος*) *ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, — ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσας ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησίν.* Schol. recent. Sophocl. Aiac. 374: *ἕλικας, τὰς περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια ἢ ἐνώτια* [cf. Apollon. Archib. p. 255 Toll.] *λέγουσι. καὶ ἑλικώτατον ὕδωρ τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές.* In animo habuit hunc locum Callimachi. sed accedimus potius ad interpretationem Eustathii. Et Hesychius (II p. 65): *ἑλικόν· ὀρθόν. καὶ μέλαν. περιφερές.*" Bentl., quem non debuisse ex Eustathio, sententiam tantum Callimachi, non ipsa eius verba afferente, fragmentum constituere sic: *ἑλικώτατον ὕδωρ | Αἰσήπου* constat nunc ex schol. B ad Jl. II 825: *μέλαν. τοῦτο κοινὸν ὑδάτων ἐπίθετον, ὡς κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης*

(Odyss. XII 60). *καὶ Καλλίμαχος· Αἴσηπον ἔχεις ἑλικώτατον ὕδωρ*, quae iisdem verbis leguntur in schol. Lips. (p. 147 Bachm.) ab Ernestio una cum schol. Vossian. in Valcken. Dissert. de schol. ined. Homer. p. 127 (= Opusc. II p. 130) citatis. Eadem redeunt in schol. A ad Jl. I 98: *ἑλικώπιδα· μελανόφθαλμον, ἀφ' οὗ εὐπρεπῆ, ὡς Καλλίμαχος· „ὕδωρ μέλαν Αἰσήπου" καὶ „Αἴσηπον ἔχεις ἑλικώτατον ὕδωρ"*, ubi ne quis duo afferri unius Callimachi fragmenta putet, priora verba ipsius Homeri sunt Jl. II 825, scholiastae autem oratio paululum corrupta est, quae ita debet refingi: *ὡς Καλλίμαχος „ὕδωρ μέλαν Αἰσήπου" καλεῖ „Αἴσηπον ἔχεις ἑλικώτατον ὕδωρ"*. eius modi enim aliquid quin olim hic lectum fuerit Eustathii verba (*παραφράσας*) non sinunt dubitare. Contra rectissime Bentleium statuisse puto etiam scholiastam Sophoclis Callimachi fragmentum respexisse, cuius verba sine Callimachi nomine redeunt apud Suid. I 2 p. 186 et Zonar. p. 689: *ἑλικώτατον ὕδωρ· τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές.* Postremo Callimachi fragmentum respiciunt schol. BL ad Jl. I 98: *τὴν μελανόφθαλμον, ὡς Καλλίμαχος*, videturque hic Callimachi locus maximi momenti fuisse grammaticis, quippe quo *ἕλιξ* esse *μέλας* probari censerent, id quod saepissime inculcant, Etym. Magn. p. 332, 4, Gudian. p. 181 extr., grammat. in Cramer. Anecd. Ox. I p. 155, 32, Hesych. s. *ἑλίκωπες* II p. 66, alii apud Scheer. Call. *Ὁμηρικός* p. 11. Sed de vocis Callimacheae *ἑλικώτατον* interpretatione magis quam illorum grammaticorum iudicium probo Lobeckii in Paralip. p. 289 et Sauppii ad Hym. in Isim v. 65. Legebantur autem sine dubio ista in Callimachi Hecale, ut perspexerunt Naek. p. 264 et Hecker. in Philol. vol. IV p. 479, a quibus tamen in copulando illo cum aliis fragmentis frustulo mea sententia paululum recedit. cf. Hecal. cap. VII, p. 188. et Heckerus quidem nostrum fragmentum ita putat redintegrandum esse: [*ἀενάου τ'*] *Αἰσήπου ἔχεις ἑλικώτατον ὕδωρ*, quem versum inter frag. 45 et 235 collocat. Naekius autem certe fr. 290 et 45 recte hoc ordine coniunxisse videtur.

291.

Ἔχοιν δέ τι παιδὸς ἐφολκόν.

„Eustath. ad Hom. Od. ξ p. 1761, 46: τὸ ῥῆμα, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐφόλκαιον καὶ τὸ ἐφόλκιον, ποιεῖ καὶ τὸ ἐφολκόν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαρωγόν, ὡς Καλλίμαχος· ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν. Idem ad Jl. γ p. 380, 14: καθολικώτερον τὸ γυναιμανὴς τοῦ παρθενοπίπης —. εἴη δ' ἂν ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, ἔνθα εὔξατο ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν καὶ Καλλίμαχος." Bentl., qui scripsit ἔχοιμί τι παιδὸς ἐφ., ego fragmentum dedi ex emendatione Nauckii in Praef. ad Aristoph. Byz. fragm. p. VI, qui imprimis eam optativi formam pluribus poetarum locis restituit (cf. Schneidew. Philol. IV p. 548 et VI p. 387, Progr. Berol. 1855 p. 51) quam Bekkerus in Scid. Hom. p. 111 seq. vel Homero restitutum ivit. add. Lobeck. Elem. Pathol. I p. 331. Recte autem Valcken. Callim. Eleg. p. 289 fragmentum explicat ita: habeam aliquid quo puerum possim allicere, nisi quod pro puerum dicere malim puellam. videntur enim Acontii esse ex Aet. III, 1 verba quaerentis aliquid, quo Cydippae animum alliciat, donec illud mali inscribendi artificium excogitavit.

292.

Ἔλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος.

„Eustath. ad Hom. Jl. ι p. 756, 37: ὡς τὸ πληθυντικὸν τοῦ ἔρρε προστακτικοῦ τὸ ἔρρετε διὰ δύο λ γλῶσσά τίς φησι, Καλλίμαχος δηλοῖ ἐν τῷ· ἔλλετε βασκανίης κ. τ. λ." Bentl. Ἔλλετε esse abite in malam rem certissimum mihi videtur, etsi dubitat Ahrens. de dial. Aeol. p. 284. cf. Lobeck. Rhem. p. 137. Recte autem Naek. de Hec. p. 167 ἔλλετε cum ἔλλερα (fragm. 434) et ὄλλυμι cognatum esse statuit et apte p. 49 ad Hecalae Prologum fragmentum revocavit (cf. supra p. 175). sed Gerhard. Lect. Apollon. p. 6 ex Ibide sumptum putabat, Valcken. autem Call. Eleg. p. 281 hoc fragmentum et fr. 165 unius esse eiusdemque elegiae arbitrabatur.

293.

Ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθομά.

„Eustath. ad Hom. Jl. ψ p. 1317, 18: *Μενέλαος μὲν ἄλλα ἐβούλετο, τῆς λεωφόρου αὐτὸς ὤν, Ἀντιλόχου δὲ ἄλλως ὁ νοῦς ἡγήσατο παρακλιδὸν ἐλάσαντος καί, ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά.* Hoc est *ὁμὰ κατ' ἴχνια.* Hesych. III p. 201: *ὁμᾶ· ὁμοῦ.* vel *κάθομα ἴχνια.* idem Hesych. II p. 388: *κάθομον κατὰ τὸ αὐτό*, et *κάθομον· κατὰ λόγον, καθ' ὅμοιον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν.* Male apud Suidam (II 1 p. 27). et Phot. Lex. ineditum [cf. nunc I p. 304 Nab.] *κάθοιμον· καθ' ὁδόν.* dicendum quippe esset *κατ' οἶμον* vel *κάτοιμον*, quia *οἶμος* habet diphthongum suam lenem. emenda igitur apud Suidam et Photium *κάθομον.* Ceterum sententia huius loci cum Virgiliano illo [Georg. III 292 seq.] convenit: iuvat ire iugis, qua nulla priorum Castaliam molli divertitur orbita clivo." Bentl. Similiter eodem Callimachi loco abutitur Eustath. Prooem. comm. Pindar. XXIII p. 14 Schneidew.: *ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ (Πινδάρῳ) ἐξαίρετον τὸ ἐπὶ πᾶσι ξενόφωνον τάχα που καὶ αὐτῷ θελήσαντι πατεῖν ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά.* Praeterea Ruhnkenius addiderat Olympiodorum in commentario tum quidem anecdoto in Platon. Phaedon. p. 66 B (p. 25): *καὶ Πυθαγόρειον ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους. ὥσπερ τὸ „τὰ μὴ πατεοῦσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν," καὶ ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθομά."* unde nos nihil nisi *ἑτέρων δ'* recipiendum duximus. at multo plura ausus est Heckerus, Com. crit. de Anthol. graec. (I) p. 270 seqq., qui alterum quoque ab Olympiodoro allatum versum Callimachi esse arbitratus utrumque sic putavit iungi debere:

τὰ μὴ πατεοῦσιν ἅμαξαι,
τὰ στείβειν, ἑτέρων δ' ἴχνια μὴ καθ' ὁμά,

quod probavit Bergkio Anth. lyr. I n. 30 = II n. 32, Cobet. in Mnemos. X p. 433, Dilthey. de Cydipp. p. 6 (coll. Herzberg. ad Propert. III 1, 17), quamquam repugnat ab Olympiodoro inter utrumque fragmentum interposita copula *καί.* nec magis probabiliter Valcken., qui sententiam fragmenti aliorum poetarum locis docte illustravit (add. Dilthey. l. l.),

in Eleg. Call. p. 298 id sic restituendum censebat: [ἀλλὰ] δραμόντος [τὴν ὁδὸν, ἢ] ἑτέρων ἴχνια μὴ κάθομα, ex Eustathio sumens δραμόντος, quod ille aperte de suo addidit, quo Callimachi verba suo sermoni adaptaret, quae ut servaret quantum posset integra, ne μή quidem in οὐ mutare volebat. Illud enim ex altero loco certissime patet, ubi in eandem rem addidit πατεῖν. quamquam hoc quoque Schneidewino ad Eustath. l. l. ipsius Callimachi verbum videbatur. Quod autem ad interpretationem fragmenti attinet, non potest vera esse quam prioribus placuisse video explicationem hanc: non per aliorum vestigia, in qua particulae μή ratio habita est parum, vocis καθομά autem nulla, etsi huic voci praecipuam vim esse eo patet, quod huic apposita est negatio. itaque sic potius vertendum: vestigia ne sint similia vestigiis aliorum, ut ἑτέρων non pendeat ab ἴχνια, sed a καθομά, nisi forte ad normam loci Homerici κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι scribendum simul ἑτέρῳ δ' ἴχνια μὴ καθομά. Nihil autem interest, utrum καθ' ὁμά scribas, an καθομά, nam utrumque pro adverbio est, cui conferendum Homericum Jl. XI 336 κατα ἶσα μάχην ἐτάνυσσε, quod divise scribitur, etsi καταβραχύ et κατὰ βραχύ aliaque multa saepe variant (cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 599 seqq.). in priore autem scriptura quum accentus vocis simplicis mutari non soleat, notanda sunt κάθομα Hesychii a Bentleio adducti (ubi Schmidt. monet, Meinekio visum esse respici ibi ab Hesychio ad nostrum fragmentum), eiusdemque κάθυμον, quod alteri non praefero, et καθομά etiam in Olympiodoro scribitur. Videtur autem sua ipsius vestigia intelligere poeta, quae semper curaverit ne similia sint aliorum vestigiis ab imitatorum turba tritis vel in eadem regione sint qua aliorum. Quod dicere poeta potuit in Aetiorum Prologo, sive in sequenti versu verbum posuit, sive εἶεν omitti posse credidit, ut alibi alii crediderunt. cf. Strang. in Jahn. Annal. 1854, II p. 390. Et de Aetiis etiam Hecker. l. l. cogitabat, sed in vicinitate fragmenti 27 fuisse putabat, i e. Aetiorum libro tertio. Alterum autem fragmentum et ipsum esse Callimachi non habeo nec cur negem nec quibus rationibus firmem. sed si est, ex alio fuit atque nostrum fragmentum carmine.

294.

Γρῆές ἐμεν.

„Eustath. ad Hom. Od. γ p. 1457, 50: Ὅμηρος μὲν σὺν τῷ ἰῶτα ἔφη ἀπήμονές εἶμεν (Od. VIII 566). τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ γρῆες ἐμέν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν." Bentl. Ex Herodiani copiis hoc manavit. cf. Herodian. περὶ μον. λ. p. 23, 38 Dind. (Tom. II p. 930, 15): οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι καὶ ἐμέν λέγεται. γρῆές ἐμεν, sine Callimachi nomine, quod addunt Epimerism. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 207, 20: παρὰ τὸ ἔω τὸ παραγωγὸν ἐμί, τὸ πληθυντικόν ἐμέν, γρῆες ἐμέν ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἀντὶ τοῦ εἰμέν. Accentum correxit Lehrs. p. 80, de ipsa forma cf. Hermann. ad. Sophocl. Electr. 21. Accedo autem Naekio de Hecal. p. 153 statuenti ex Hecale esse, quam, dum omnes anus curiosas et garrulas esse dicit, curiositatem suam et garrulitatem excusare studuisse puto. Cf. Hecal. cap. V.

295.

Ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὁμοῖον,
*Δηλιάδων [μὲν] ὕφασμ', * * * * * * **

„Eustath. ad Hom. Od. η p. 1571, 57: καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι, ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωστίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ (fragm. 356) ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ δὴ Καλλιμάχου καὶ τὸ ὑδάτινον καίρωμα ὑμένεσσιν ὁμοῖον. Etym. Magn. p. 498, 8: καιρωσέων —. καίρωμα ἡ παραπλοκὴ τοῦ στήμονος, ἡ διαπλεκομένη ὑπὲρ τοῦ μὴ συγχεῖσθαι αὐτόν. καὶ τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος, καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Lege ex Eustathio: καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον καίρωμα." Bentl. Magis etiam corrupta haec sunt in Etym. Gud. p. 292, 23: καὶ τοὺς ἐρίθους Καλλίμαχος εἶπε καὶ τὸ δειλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Sed rectissime in Etym. Magn. scribi iussisse ὑδάτινον καίρωμα apparet ex Etym. Paris. 2636 ap. Cramer. Anecd. Paris. IV p. 62, 26, ubi plene scribitur ὑδάτινον καίρωμα. Ex Etymologicis autem his certissimum est, in Callimachi fragmento locum habuisse etiam illud Δηλίων ὕφασμα, a Bentleio tamen non admissum, etsi levi facta

mutatione admitti potuit. nam sic scripsisse poeta videtur: — ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον, | Δηλιάδων [μὲν] ὕφασμ', nam Δηλίων versus respuit. sed Ἠλείων pro Δηλίων cur Heckerus in Schneidew. Philol. V p. 419 corrigi iuberet non alia fuit causa, atque quod hic quoque de peplo Eleo (cf. fragm. 495) cogitandum esse censebat probante Rauch. de Aet. p. 62 n. 137. Sed peplus Elidensis num διαφανὲς εἶμα, quale hic intelligitur, fuerit dubitari potest, et quidni Callimachus memoraverit aliquod ex διαφανῶν genere (cf. Becker. Caricl. II p. 338 et 341, ed. I) εἶμα a Deliensibus mulieribus textum? Atque fortasse hoc ὕφασμα fuit νυμφικὴ ἐσθὴς Cydippae, quam in pompa nuptiali gestabat, ut fragmentum ad Aet. III 1 extr. pertineat, versusque ita redintegrandus sit: [ἐσθὴς δ'] ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὁμοῖον. nam versum non in fine, sed in initio truncatum esse manifestum est eo, quod, alterum si esset, in quarto pede appareret caesura trochaica. Ὑδάτινα βράκη mulierum etiam Thocrit. XXVIII 11 memorat videturque id ipsum vestimentum hic Callimachus appellasse ἔργον ἀραχνάων, quod est fragm. 304.

296.

Θηλύτατον πεδίον.

„Eustath. ad Hom. Od. ϑ p. 1599, 25: ϑῆλυς ἐέρση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία. ὅϑεν καὶ Καλλίμαχος ϑηλύτατον πεδίον λέγει, τὸ πολύγονον." Bentl. Θηλύτατον πεδίον Callimachum puto vocasse Θριάσιον πεδίον prope Eleusin, ubi Ceres Triptolemum fruges serere docuit. quod si verum, sedes fragmento fuit iu Aet. III, 4.

297.

Ἤιδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε.

„Eustath. ad Hom. Od. ψ p. 1946, 25: ᾔδη — Ἴωνες οἰκείως προφέρονται, ᾔδεα λέγοντες ἀναλύσει τοῦ η εἰς ε καὶ α ἄντι τοῦ ᾔδη —. καὶ Καλλίμαχος· ᾔδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε. Bentl., qui tum nondum nosse potuit Choerobosc. Dictat. in Theodos. p. 602, 15 (= Bekker. Anecd. p. 1287 extr.): τὸ ᾔδειν ὁ Ἴωνες λέγουσιν ᾔδεα κατὰ διάλυσιν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ᾔδεα μᾶλλον ἔγωγε,

quae iisdem verbis redeunt in Cramer. Anecd. Ox. IV p. 417, 19. Eadem disputat et Etym. Gud. p. 236, 26, sed pro Callimachi fragmento citat hoc: ἤδεα μὲν γὰρ ὅτι πρόφρων, qui Homeri versus est Jl. XIV, 71, et Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 68 citans εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδε' ἐνὶ φρεσί, i. e. Hom. Jl. VIII 366, unde ne quis de nostri fragmenti fide dubitet, ab aliis grammaticis in illa re Callimachi locum praelatum esse Homericis puto, quoniam Jonicum κοτέ etiam magis idoneum hunc locum reddidit ad probandum ἤδεα Jonicum esse. idque ipsum vetat quo minus aut ad Aetia aut ad Hecalen aut cum Naek. p. 163 ad Comam Berenicae revocemus. ista enim carmina severo Jonismo carebant. Praeterea in Callimachi fragmento purus putus glyconeus cognoscitur, in quo basis dactylica (ἤδεα) non insolita esset, etiamsi non liceret ἤδεα pronuntiare δισυλλάβως. Tutissimum autem videtur statuere, in Epigrammatum libro hoc fragmentum locum habuisse, ubi lyricorum metrorum usus multus erat.

298.

Κρήνη
λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν.

„Eustath. ad Hom. Od. α p. 1404, 38: ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, διὰ σωλήνων ἢ κίονος ἢ οὕτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλίμαχῳ τὸ κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν." Bentl. Transcripsit haec Philemon. Osanni p. 243, ubi item ἀνέβαλλεν legitur, non ἀνέβαλλε, quod Bentleius edidit, κρήνη ad antecedentem versum reiciens. eum si hexametrum esse voluit, in altero versu ἀνέβαλλ' scribi debebat (cf. supr. p. 38), sin pentametrum, post κρήνη aliquid Eustathius reticuit, velut κρήνη [ἐπηετανός], idque magis probo. sed recte omnino Bentleius κρήνη a sequenti versu disiunxit. aliter enim hexametrum haberemus in quarto pede caesura trochaica deturpatum. Κρήνην autem iam olim intellexi eam, quam septem ducibus defessis Hypsipyle monstravit (Aet. I 9), quod probavi Rauch. de Aet. p. 46 n. 94, qui κρήνη hexametri finem putabat.

299.

Τόδ' ἔχω σέβας.

„Suid. II 2 p. 693: *σέβας· τιμή, ἔκπληξις. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ τὸ θαῦμα· τόδ' ἔχω σέβας.*" Bentl. Cum Naek. p. 160 ad Hecalen refero, sed intelligo de Hecale mirante Theseum solum contra taurum Marathonium proficiscentem. Fortasse autem *τὸ δ'* scribendum.

300.

Ἐτμήγη δὲ κύφελλα.

„Suid. II 1 p. 477: *κύφελλα· τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. ἐτμήγη δὲ κύφελλα. Καλλίμαχος δὲ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα.* legendum: *ἐτμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. ἢ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα.* Lexicon graecum mstum Oxonii [cf. nunc Cramer. Anecd. Oxon. II p. 453, 29]: *κύφελλα· τὰ νέφη, οἷον κρύφελλα, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. Καλλίμαχος· ἐτμήγη δὲ κύφελλα.*" Bentl. Suidae glossam Bernhardyus in commentarium exulare iussit, quoniam ab optimis codicibus abest. sed iisdem verbis habet Zonar. p. 1270. Quod autem ex cod. Oxon. Bentleius docuit, Callimachi esse fragmentum (id enim ex Suida et Zonara liquido demonstrari nequit), nunc aliunde quoque constat. Etsi enim in Etym. Magn. p. 549, 19 haec tantum leguntur omisso testimonio: *Κύφελλα· τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα. ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. ἢ κύφελλα ἀπὸ τοῦ κεύθειν τὴν ἕλλην, ἤγουν τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην. ἢ τὰ κούφως ἐλαυνόμενα*, tamen commode factum, quod auctori Etym. Florent. p. 200 placuit ex communi Etymologicorum fonte paulo plura excerpere: — *λέγεται δὲ τὰ νέφη οἱονεὶ κρύφελλα ὄντα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην· ἐτμήγη δὲ κύφελλα. Καλλίμαχος· ἢ τὰ κουφῶς ἐλαυνόμενα. Λυκόφρων* (1426): *κύφελλα δ' ἰῶν τηλόθεν ῥοιζουμένων.* Atque post *σελήνην* etiam Etym. Gud. p. 356, 24 addit: *ἐτμήγη δὲ κύφελα. Καλλίμαχος. εἰς τὸ κύπελλον*, adduntque etiam Etym. Sorbon. apud Gaisford. ad Etym. M. l. l. et Etym. Paris. 2630 apud Bekk. pone Etym. Gud. p. 940. Sed ex Etym. Angel. p. 688 extr. Ritschelius nihil enotavit nisi hoc: *κύφελα· ἐτμήγη δὲ κύφελα. Καλλίμαχος.* His autem

testimoniis nunc certissimum est Callimachi esse fragmentum. at iidem testes etiam plus videntur obiter subministrare, quibus altera quoque versus pars ab oblivione vindicetur. nam quod *κύφελλα* dici volunt *ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην*, in his et verbi *κρύπτειν* et vocis *σελήνη* memoria eius modi est, ut non dubitandum sit quin haec non memoraturi fuerint, nisi ipse Callimachus haec quoque suppeditasset, qui *κύφελλα* quasi *παρετυμολογεῖν* iis videbatur voluisse ita fere scribens: *ἐτμήγη δὲ κύφελλα, [καὶ οὐκ ἔτι κρύψε σελήνην]*, quibus idoneus locus fuit in Aet. II 7. De insolentiore forma *ἐτμήγη* pro *ἐτμάγη* cf. Lobeck. ad Buttmann. II p. 298, ubi adde Marcell. Sidet. 85 Duebn.: *αὐτὸν ἀνατμηγέντα βαλὼν ἐπὶ τραύματι θερμῷ.*

301.

Ἀπούατος ἄγγελος ἔλθοι.

„Suid. I 1 p. 664: *ἀπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι· παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύςφημος, μὴ ἄξιος τοῦ ἀκουσθῆναι.* Imitatus est Homerum, Jl. XXII 454: *αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος.*" Bentl. Sed neque huic Homeri loco neque alteri eius in Jl. XVIII 272: *αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο* tam mihi similis videtur Callimachi fuisse quam et Bentleius statuit atque post eum Toupius apud Bernhardyum ad Suid. l. l., Hecker. Com. Call. p. 97, Naek. de Hecal. p. 250, Scheer. Call. *Ὁμηρ.* p. 18, alii. nam Andromache et Polydamas Homerici optant ut aliquid ad aures suas omnino non accedat, in Callimachi autem fragmento (si quidem integra sententia est ac ne pronomen quidem desideratur, quod omitti sane poterat, si ex reliqua oratione quale esset per se ultro patebat) optat aliquis ut ab auribus suis nuntius alio aliquo abeat, quod qui dicit ad se quidem accessisse nuntium indicat. Nec quicquam proficitur Toupii versione a Naekio probata: facessat ab auribus nostris iste nuntius, ubi eadem manet offensio. Itaque si Homerica sententia Callimachum usum esse tamen contenderis, mutatione quidem verborum supersederi nequit. atque si Homerum imitari Callimachus voluit, quidni scribebat *ἀπ' οὔατος ἄγγελος εἴη* —, quod omnium facillimum fuit? sed *ἔλθοι* si ei placebat magis, maiore opus mutatione erat, qua et negatio addenda et praepositione *ἀπό*

abstinendum erat hoc fere modo: μή δή μοι ἐπ' οὔατος ἄγγελος ἔλθοι. At cur tandem pertinaciter asseverarit quispiam Homericam sententiam Callimachum amplexum esse, quum, quod longe gravissimum est, cui soli haec debemus Suidas longe aliud dixisse Callimachum ita affirmet, ut vel tantillum nequeat dubitari? Is enim quum explicet δύσφημος, μὴ ἄξιος ἀκουσθῆναι, luce clarius est praeeunte Callimacho Suidam ἀπ' οὔατος non coniunxisse cum ἔλθοι, sed cum ἄγγελος, ut ἀπ' οὔατος esset pro adiectivo. quo fit, ut Suidam in Callimacho legisse putemus ἀπούατος duabus vocibus in unam coniunctis, cui quidem rei analogia minime repugnat. nam ἀποθύμιος quoque legitur tum alibi, tum in Callim. in Del. 245, quod quum significet ea quae a θυμῷ suo aliquis arcere studet, utpote ingrata et molesta, etiam ἀπούατα significare potuit ea quae ob eandem causam aliquis ab aure arcere velit. Ac ne quis primum me eius modi adiectivum finxisse sibi persuadeat, monendus est, certe in Homeri locorum illorum altero (XVIII 272) fuisse qui ἀπούατον una voce legerent idque explicarent κακόν (cf. schol. D ad l. l.). Hi qui fuerint non constat, sed si Zenodotum fuisse liceret conicere, memorabile hoc aliud haberemus exemplum, quo Callimachum Zenodoteas lectiones sequutum esse constaret (cf. ad fragm. 224). Sed hoc utut est, Callimachus quin ἀπούατος dixerit non dubitamus, praesertim quum ne minima quidem admissa mutatione Hecale putari possit dixisse: [εἰ δ' ἐπ' ἐμὴν κακιὴν ὅδ'] ἀπούατος ἄγγελος ἔλθοι, libenter moriar, ut fragmentum in Hecal. Cap. VII locum habuerit, ad quod carmen etiam Naek. et Hecker. ll. ll. referebant.

302.

Δύην δ' ἀπόθεστον ἀλάλκοι, ἣν οὐδεὶς ποθέει.

„Suid. I 2 p. 1468: Δύη. ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία, ὅθεν καὶ δοῦλος, δύηλός τις ὤν. Καλλίμαχος· δύην ἀπόθεν τ' ἀλάλκοι, ἣν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν Μύθοις· τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπωπε δύην. Fallitur Suidae interpres, qui verba illa postrema τοὔνεκα κ. τ. λ. Callimacho tribuit, priora autem δύην κ. τ. λ. iambicum ait esse senarium et petitum esse ex Mythis. neque enim illa habent numeros senarii, neque haec ultima sunt Callimachi, sed auctoris anonymi, qui scripsit

carmine elegiaco sane non ineleganti *Μύθους* sive *Μυθικά*, fabulas scil. Aesopicas, quae a Suida saepe laudantur. Pentametrum autem illud referendum conicio ad fabulam istam quae narrat sua quemque peccata a tergo gestare ita, ut numquam ea videre queat. Sed non videmus, manticae quod in tergo est." Bentl. Versus est Catulli XX extr., Callimachi autem locum mea opinione non recte Bentleius edidit *δύην ἀπόθεν τ' ἀπαλάλκοι, ἣν οὐδεὶς ποθέει.* nam Suidae codices habent *ἀπόθεσθ'* (vel *ἀπόθ' ἔσθ'*) *ἀλάλκοι*, unde Porsonus in not. ad Toupii Emend. in Suid. IV p. 489 ingeniose correxit *δύην ἀπόθεστον* (vel *ἀπόθητον*) *ἀλάλκοι* extremis verbis *ἣν οὐδεὶς ποθεῖ* plane omissis quae nive frigidiora dicebat. At aliter eum iudicaturum fuisse puto, si meminisset *ἀπόθεστος* illud in Homer. Od. XVII 296 veteres explicare solitos fuisse non solum *ἀφίλητος* vel *ἀτημέλητος* sive *ἠμελημένος* sive *ἀνεπιμέλητος*, vel *οὐκ ἐπιζητούμενος* sive *οὐκ ἐπιζήτητος*, sed etiam *οὐ ποθούμενος*, et a *ποθεῖν* derivasse (cf. schol. Hom. Od. l. l., Hesych. I p. 246, Etym. Magn. p. 131, 34, Eustath. ad Od. *ρ* p. 1821, 40 coll. ibid. p. 1450, 27. p. 106, 41. p. 669, 41. p. 1013, 41), non a *θέσσασθαι*, ut nunc faciunt (cf. Doederl. Gloss. Hom. III p. 366, Meinek. ad Callim. p. 239, Bekker. Scid. Hom. p. 166). Quid mirum igitur, si hic quoque (cf. ad fr. 228) Callimachus vocem *ἀπόθεστος* voluit *παρετυμολογεῖν* appositis verbis *τὴν οὐδεὶς ποθέει* —? atque constat eius modi etymologica plura etiam in Homeri carminibus legi, ut illud *κύνας κηρεσσιφορήτους, οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν* (Jl. VIII 527). in quo etymologico dicendi genere ut enuntiationi relativae aliquid novi addi solet, ita hic quoque addito vocabulo *οὐδείς* novi quidpiam adiectum est. At Porsoni tamen iudicium cum Bernhardyo ad Suid. I. l. sequitur Dilthey de Cydipp. p. 85 seq., qui fragmentum cum fragm. anonym. 22 coniunctum (*πότμον ἐλινύσειε, δύην δ' ἀπόθεστον ἀλάλκοι*) in Cydippe elegia olim lectum fuisse censebat. Melius, ut puto, Naek. p. 251 ad Hecalen revocabat (cf. Hecal. cap. VI extr.), quae mulier quum vel nomen mortis eloqui vereatur, hanc se *δύην* (i. e. mortem) intelligere apte significat adiecto illo *ἣν οὐδεὶς ποθέει*, sine quibus quo pacto *δύη* simpliciter mortem significare possit, quae etiam Diltheyi sententia est, non facile assequor.

303.

Οἷος ἐκεῖνος ἀεὶ περιδέξιος ἥρως.

„Suid. II 2 p. 199: *περιδέξιος· ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος — περιδέξιος καὶ ὁ σοφός. οἷος ἐκεῖνος ἀεὶ περιδέξιος ἥρως· παρὰ Καλλιμάχῳ.* Tralatum ex Homer. Jl. XXI 163: *ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.*" Bentl., qui verba *οἷος ἐκεῖνος* a fragmento seclusit iure ei restituta ab Heckero Com. Call. p. 99 citante Hom. Od. II 272: *οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε*, et ibid. XIV 491: *οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι*, quamquam sane *οἷος ἐκεῖνος* tamquam suum ponit Eustathius in Com. in Hom. Jl. p. 1204, 4 (fragm. 347). ulterius autem progressus Aulin. de Elocut. Call. p. 26 n. 38 etiam *καὶ σοφός* non Suidae, sed Callimacho tribuebat, quod parum probabile. Sed reliqua in Theseum optime conveniunt dextre impugnantem monstrum Marathonium (cf. Hecal. Cap VII). quamquam Naek. p. 95 de aliquo philosopho cogitandum censebat propter vocem *σοφός*, qua ad interpretandum *περιδέξιος* Suidas utitur. quasi vero non omnis generis dexteritatem *σοφός* significet. Et *ἀμφοτέρῃ παλάμῃ περιδέξιος* est in Nonn. Dionys. XXXVI 86, etsi etiam *Σοφίῃ περιδέξιος* legitur in Joann. Gazae. I 71.

304.

Ἔργον ἀραχνάων.

„Suid. I 1 p. 689: *ἀράχνη θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης δὲ ἀρσενικῶς τὸ ζωῦφιον — . εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ Καλλίᾳ — . θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ* (frag. 266 Nauck.), *πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει. Καλλίμαχος· ἔργον ἀράχνα. Ἀράχνη*, inquit Suidas, araneae tela, *ἀράχνης* ipsum animal. Sed tamen apud Callimachum videtur esse legendum *ἔργον ἀράχνας*, opus sive tela araneae, ut apud Plutarchum [de Sollert. anim. X p. 966 E]: *τὰ δ' ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήρας σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον.* vel fortasse locus integer erat: *καλύπτειραν δὲ προσώπου, ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον*, quod extat sine auctoris nomine apud Suid. s. *ἀρπεδόσι* (Tom. I 1 p. 752)." Bentl., qui si illa putavit Callimachi verba esse egregie fallebatur, nam Anti-

patri Sidon. sunt in Anthol. Pal. VI 206, 5 seq., sed quod vocis ἀράχνη aliquam formam in Callimachi loco latere statuit, multo certe accuratius Suidam inspexit quam Toupius, qui in Emend. Suid. II p. 257 nihil mutandum censens ἀράχνα pro genetivo dorico (cf. ad fragm. 237) habebat ab ἀράχνης ductum, quod probaverunt Ruhnken. Epist. crit. II p. 188 et Heckerus Com. crit. in Anthol. (I) p. 12, quamvis manifestissimus error sit. nam postquam Suidas veterum grammaticorum (quos vide apud Valcken. ad Ammon. p. 24) doctrinam sequutus monuit, ἀράχνη esse ὕφασμα, sed ἀράχνης τὸ ζωΰφιον, et pro ἀράχνη testimonii loco versum Antipat. Sidon. ex Anthol. Pal. VI 174 apposuit, nominis autem ἀράχνης testes produxit Hesiodum (Op. 777), Pindarum (frag. 281 Bergk.), Calliam (— sive Callimachum, quem illi substitui iussit Bergk. in Lyr. graec. p. 376 — cf. Mein. Com. graec. vol. II p. 737), — mox etiam ἀράχνη dici animal docet Sophoclis loco, cui quum statim subiectum sit: Καλλίμαχος· ἔργον ἀράχνα, nullo modo potest ad masculinum ἀράχνης relapsus esse videri, sed putandus est aliud addidisse exemplum quo non minus certo declaratum sit, ἀράχνη etiam τὸ ζωΰφιον vocari. Et Sophoclis quidem locum cur imprimis ad probandum idoneum duxerit, non satis perspicitur, nisi addito nomine ἐρίθων, quod de feminis stamina nentibus imprimis frequens est, satis de genere vocabuli ἀραχνῶν constare putabat. Atque similiter etiam de Callimachi loco iudicandum, in quo quum non de masculino ἀράχνης, sed de feminino ἀράχνη cogitari debeat, non quidem ἔργον ἀράχνας vel potius ἀράχνης cum Bentleio, sed ἔργον ἀραχνάων rescribendum censemus, praesertim quum etiam is qui toties Callimachi verba in suum usum convertit, Dionysius Perieg. 757 dixerit: (Σηροὶ) εἵματα τεύχουσιν πολυδαίδαλα, τιμήεντα — . κείνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν. Atque ex iis quae Callimacheo loco addita olim erant (fortasse vel ex nomine ἔργον) non minus quam in Sophocleo patebat, ἀραχνάων ab ἀράχνη derivatum esse, ut fere suspicer olim eius modi quid Callimachum dixisse:

ἐρίθων
ἔργον ἀραχνάων ‿ ⏑ ⏑ ‿ ⏑ ⏑ ‿.

Postremo ut de sede quoque quam olim in poetae carminibus fragmentum habuerit aliquid coniectem, prope fragm. 295 fuisse in Aet. III 1 videtur.

305.

Δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου.

„Steph. Byz. p. 45, 16: ἣν δὲ καὶ σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν. Καλλίμαχος· Δαιδάλῳ· ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου, unde quidam inter opera Callimachi Daedalum recensuerunt, sed perperam. nam codices mss. habent δαιδα. Quid si legamus: Καλλίμαχος δ' Αἰτίων, Aetiorum quarto —? vel: Καλλίμαχος· αἰθαλόεντα λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου, — vel denique ne litera quidem mutata (nam αι et ε prorsus eadem sunt): δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔ. σ. —? hoc placet. nisi potius sub δαιδα lateat vox Αἴδηψος, quod tamen non credo.“ Bentl. Non dubium est quin quam tertio loco Bentleius proponebat omnium verissima coniectura sit, ut quae ad codicum lectiones (cf. Mein.) proxime accedat. in qua δέδαεν puto perfectum esse, didicit, ut subiectum sit Euboea, quem ad modum etiam Nack. de Hecal. p. 76 statuere video. nihil autem colligi ex imitatione Dionysii Perieg. 769 potest, ubi Chalybes dicuntur δεδαηκότες ἔργα σιδήρου, et ἔργα σιδήρου paulo aliter atque in Callimachi fragmento habentur, qui intellexit ferri metalla, ut non solum ἀργύρεια μέταλλα, sed etiam ἀργύρεια ἔργα dicuntur (cf. Thes. Paris. I 2 p. 1897). Qui autem δέδαεν aoristum esse volebant (docuit), ut Hecker. Com. crit. de Anthol. graec. (I.) p. 79 et Bergk. An. lyr. I num. 103 = II n. 110, Callimachum statuebant doctorem nominasse, quod propter ipsa Stephani verba minus probabile est. nam nihil dicit nisi Euboeam metalla habuisse. quorum qui auctor fuerit, unusque an plures docuerint non constat, ut periculosissimum sit cum Heckero l. l. corrigere δέδαον vel adeo cum Rauchio de Aet. p. 16 not. 36 versui restituere: [Ἰδαῖοι] δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου [ἤρξαντο]. Ego unum hoc video ex Stephani verbis apparere, etiam χαλκοῦ mentionem in Callimachi loco factam esse, quem talem fere fuisse crediderim:

[ἥ ποτ' ἐπωνυμίη τῆς βοὸς Ἰναχίδος
κέκληται], δέδαεν δὲ λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου
καὶ χαλκοῦ.

nam distichis haec a poeta comprehensa fuisse paene certissimum est ex Epaphroditi memoria, quae apud Stephanum statim post Callimachi fragmentum fit hoc modo: οἱ γὰρ Εὐβοεῖς σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἄριστοι. Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ, ἐκεῖ χαλκὸν πρῶτον εὑρεθῆναι. καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνεδύσαντο οἱ Κούρητες οἱ μετὰ Διὸς ἐλθόντες, οὓς φύλακας τῆς νήσου καὶ τοῦ ἱεροῦ τῆς Ῥέας κατέλιπεν. ἀφ' οὗ οἱ Χαλκιδεῖς ὠνομασθῆναι. haec enim non dubium est (cf. p. 37), quin in Aetiorum commentario Epaphroditus ipsi illi Callimachi loco apposuerit ad versum poetae uberius explicandum, qui more suo subinde quaedam obiter potius indicabat quam plene exponebat. Puto autem in Aet. II 10 Callimachum narrasse, Argonautas praetervectos esse illam insulam, quae a bove (cf. fragm. Hesiod. 173 Marksch.) nomen habet didicitque fodere ferri aerisque metalla. Nihil autem subsidii est Rauchii l. l. coniecturae, Comae Berenic. fragmentum assignandum esse.

306.

*Μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκὸν
ἤγειρον.*

„Stephan. Byz. p. 248, 4: λέγεται καὶ Δωδών, ἧς τὴν — δοτικὴν — καὶ Καλλίμαχος· τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον οὖν ἐκάχαλκον ἤγειρον. ita codex mss. testantibus eius fragmenti editoribus, qui tamen ἠχώχαλκον vocem barbaram et vel fando inauditam ex coniectura reposuerunt. sed quam facile et in proximo erat veram lectionem indagare? — τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον. Dictum in garrulum quendam qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit.“ Bentl., quem recte coniecisse docet paulo integrior locus Choerobosci Dictat. in Theodos. p. 418, 18: (ὕσμινι καὶ Δωδῶνι — προπερισπῶνται καὶ οὐ παροξύνονται ὡς — καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον οὕνεκα χαλκόν, quae pridem innotuerunt ex Lascar. gramm. p. 112a (ubi εἵνεκα), tum ex Bekk. Anecd. p. 1228, nunc autem apud eundem Choeroboscum

leguntur etiam p. 104, 5 (ubi μοῦνον). atque ibidem idem grammaticus p. 116, 4. p. 273, 35. p. 290, 30 affert certe etiam μή με τὸν ἐν Δωδῶνι λέγοι μόνον, nisi quod semel legitur μή τε, semel λέγε. Fragmentum Hecker. Com. Call. p. 52 Aetiorum Prologo vindicabat, cui ita assentior, ut Callimachum putem in eo prologo dixisse, non omnia se quae a Musis acceperit profusurum, ne garrulum tantum se vocet quisquam (cf. Dilthey. Anal. Call. p. 4). hoc enim aes Dodonaeum significat, quod in proverbium abiit. cf. Stephan. Byz. p. 249, 4: ἔστι καὶ Δωδωναῖον χαλκίον παροιμία ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, cui alios multos testes addunt Unger. de Valg. Ruf. p. 193 et Schneidewinus atque Leutschius ad Paroemiogr. I p. 162 et II p. 109. Sed Rauchius de Aet. p. 26 not. 47 censebat hoc fragmento responderi obicientibus poetae quod obscuras rerum origines oraculi more summa fiducia proferret. Apud Bergk. legitur in An. lyr. I n. 107 = II n. 115.

307.

Τὸν ὄγδοον, ὥς τε Κόροιβον.

„Suid. II 1 p. 349: *Κόροιβος, ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος· τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.*“ Bentl. Accedit nunc cod. Vossian. in Etym. Magn. p. 824, 48, ubi enumeratis variis voculae ὡς significationibus illum codicem Gaisfordus dicit habere: διά, παρὰ Καλλιμάχῳ· τὸν *ὄσδον ὡς τὸν κόρυμβον nomini ὡς superscripta voce διά. at quum ὡς valere etiam per nec per se credibile sit, neque eam potestatem reliqui grammatici memorent inter triginta duas quas numerant voculae ὡς significationes, Etym. Magn. p. 824, 13 seqq., Etym. Gud. p. 582, 1 seqq., Hesych. IV p. 335 seq. coll. p. 331 num. 92, non videtur dubitari posse, quin διά sit ex διό corruptum, quod inter varia vocis ὡς interpretamenta ponunt etiam Etymologus Magnus et Hesychius, ille apposito loco Jliad. IX 444, hic Jl. V 204, sed in διότι corruptum est in Gudiano. Sed codicis Vossiani locum parum curavit Otto Jahnius in Huebneri Herm. Vol. II p. 249, qui Callimachi fragmentum a Suida citatum latere putabat in verbis corruptis scholiastae Horat.

in Sat. II 3, 296 p. 279 Hauth.: ἑπτὰ σοφοὶ χαίροιτε· τὸν οὐκ ἀγατὸν δὲ Κορίνθῳ οὐ συναριθμέομεν, varie tentatis, quae ille Callimachi verba esse putabat ita restituenda: ἑπτὰ σοφοὶ χαίροιτε, τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον — οὐ συναριθμέομεν, ubi vocis ὡς quam διό ibi significare Etym. Vossian. monet, quantum video non iam vola nec vestigium est. Etsi autem ob hanc causam Jahnii inventum iudicamus improbabile esse, tamen interpretationem fragmenti incertissimam esse concedimus, quum qui Coroebus intelligendus sit non constet. nam tres fuerunt qui quidem aliquam famam nacti erant eius nominis homines, Phryx, Argivus, Eleus (cf. Huschke in Anal. crit. in Anthol. graec. p. 189). Et Phrygem quidem, qui ob insignem fatuitatem in proverbii consuetudinem venit (cf. Schneidew. et Leutsch. ad Paroemiograph. I p. 101 et II p. 483 coll. Meinek. Anal. Alex. p. 153 et Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 174) praeter Jahnium intelligebat Schneidew. l. l. I p. 262, et iam antea Ruhnken. in Epistol. ad Ernest. p. 17 Tittm. coniecerat, quem ad modum qui Herculem virtute aequavisset ὄγδοος ἀφ' Ἡρακλέους dictus fuisset (cf. Dio Cass. T. II p. 1359 Reimar.), ita qui Coroebo stultitia par fuisset, ὄγδοον Κόροιβον appellari solitum fuisse. Et hi quidem μωρόν istum Coroebum amplectebantur, quoniam eundem videbatur etiam Suidas in Callimachi illo fragmento agnovisse. videbatur, inquam. nam quod Suidas post Κόροιβος ὄνομα κύριον addit καί μωρός τις κ. τ. λ., ipsam particulam copulativam docere putamus, olim hic plures eius nominis homines enumeratos fuisse, ex qua enumeratione a Suida et fatui memoria servata fuerit testimonio non addito, et Callimachi testimonium remanserit sine homine suo. Atque parum in hac re Suidae fidem habendam esse tacite statuunt etiam Huschke l. l., Hecker. Com. crit. in Anthol. (I) p. 197, Rauch. de Aet. p. 15 n. 11, qui Coroebum Argivum hic agnoscunt memoratum a Callimacho etiam in historia de Lino, quae in Actiis tractabatur. Sed de hoc Coroebo quo pacto Callimachi verba explicari possint non magis patet quam quo de priore Coroebo, quem in Callimacheis alibi non invenimus memoratum. Contra praeter Argivum Callimachus etiam Eleum memoravit (fragm. 433), quem in ludis Olympicis primum victorem ἀναγραφῆναι di-

cebat. Hoc autem praelato Coroebo etiam ὄγδοον de octavo agone quem poeta tractaverit explicari commode potest, ut non iam poeniteat coniecturae ante multos annos a nobis propositae, fragmentum ad Aet. I 8 revocandum esse. cf. supra p. 55.

308.

Οὐδ' ᾗσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι.

„Suid. II 1 p. 425: κτείς, τὸ ἐφήβαιον, καὶ τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. Καλλίμαχος· οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι." Bentl. Addit Suidas: καὶ αὖθις· καὶ κτένα κοσμοκόμην, quod ne forte eiusdem Callimachi fragmentum putetur, Philippi Thessalonicensis frustulum est ex Anthol. Pal. VI 247, quo adiecto Suidas etiam τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον aliquo exemplo probare voluit. Hoc miror non perspexisse Heckerum Com. Call. p. 115, qui Callimachi fragmentum a Suida appositum censebat, qua posteriorem vocis significationem (τὸ κάλλυντρον) probaret. ac retinere eum debebat quem non ignorabat locus Etym. Gudian. p. 350, 19: κτεὶς σημαίνει τρία· τὸ μόριον ἤγουν τὸ αἰδοῖον· οἷον· οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσχον αἱ θεῖραι, quae paulo rectius scripta sunt in cod. Havn. 1971 apud Bloch. pone Etym. Gud. p. 936 et in Etym. Florent. p. 197: οὐ δ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι, sed in Etym. Paris. 2636 ap. Cramer. Anecd. Paris. IV p. 79 leguntur sic: ἐπὶ κτενὸς ἦκον ἐθεῖραι literae η superscripto ἐς. Adde Choerobosc. Dictat. in Theodos. p. 197, 26: κτεὶς κτενὸς — σημαίνει πολλά· σημαίνει δὲ καὶ τὸ γυναικεῖον κτένιον οὗ (?) χρῶνται ἐπὶ τῷ ἱστῷ, καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κτένιον τῶν τριχῶν, καὶ τὸ θαλάσσιον, καὶ τὸ αἰδοῖον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἐπὶ κτενὸς ἔσχον αἴθειραι. Atque in eandem sententiam, ut κτένα intellexerit αἰδοῖον, etiam scholiasta Vad Hom. Jl. XIX 382 disputat: κακῶς οὖν Καλλίμαχος· ἐπεὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι, etsi is in neutram partem proficere Heckero visus est. nam quum alius scholiasta ibi moneat ἐθείρας esse τὰς τημεληθείσας τρίχας, scholiasta V profecto dicere non potuit Callimachum male usum esse voce ἔθειραι, si is aliquo pacto capillos cum pectine coniunxisset. ii enim compti potius sunt (τημεληθέντες) quam incompti. sed ταῖς θριξὶν ταῖς ἐν ἐφηβαίῳ

quum cura a nemine adhiberi soleat, hos crines si ἐθείρας Callimachus dicebat, sane κακῶς hac voce usus esse dici potuit (quamquam excusationem habuisse videtur. cf. ad fragm. 341). Itaque negari nequit, κτείς Callimacho hic fuisse τὸ ἐφήβαιον, ut nihil aliud dixisse putandus sit nisi hoc: nec puberes (vel ne puberes quidem). Contra Heckerus sibi persuasit intelligi (egenos) quorum capilli pectinem numquam senserunt, quae in Hecale poeta dixerit. sed ei interpretationi vel negatio repugnat alieno loco posita. Quod autem idem Heckerus affirmat κτείς illa significatione praeditum non de viris dici, sed de feminis tantum, id verissimum arbitror. nam cf. Polluc. II 174: τὰ γυναικείων (αἰδοίων) — τὸ μὲν σύμπαν κτεὶς καὶ ἐπίσιον, ἡ δὲ τομὴ σχίσμα κ. τ. λ., Theodoret. cur. graec. affect. III p. 784. τὸν κτένα τὸν γυναικεῖον (οὕτω δὲ τὸ γυναικεῖον ὀνομάζουσι μόριον) ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις παρὰ τῶν τετελεσμένων γυναικῶν θείας τιμῆς ἀξιούμενον, et Clem. Alex. Protrep. p. 19 Pott.: κτεὶς γυναικεῖος, ὅ ἐστιν εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν μόριον γυναικεῖον —, ut libenter amplectar quod, si κτείς est τὸ αἰδοῖον, τὸ γυναικεῖον, Heckerus corrigendum putabat οὐδ' αἶσιν vel οὐδ' ἧσιν, idque etiam Cobet. in Mnemos. X p. 428 unice probabat. Mulieres autem puberes ubi Callimachus memoraverit et ut videtur puellis impuberibus opposuerit nescio. possit aliquis de Thesmophoriis a Cerere institutis cogitare (cf. Theodoret. l. l.), sed tutissimum videtur statuere poetam hoc dixisse in elegia de Lino (Aet. I 5), ubi narraverit Poena a Coroebo occisa pestem ab Apolline immissam iam ἀντὶ βρεφέων maiores natu interfecisse (ut est in fragm. 473) et non pepercisse neque viris neque ἧσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι. Praeter ἧσιν autem nihil corrigendum arbitror neque admittendum a Bernhardyo ad Suid. l. l. inventum οὖλοι ὅσοισιν. Pro ἔσχον autem, quod maior codicum pars tuetur, cur et unde Bentleius ἦλθον ediderit non habeo dicere.

309.

Γέντα βοὸς μέλδοντες.

„Suid. I 1 p. 1088: γέντα· τὰ μέλη. γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος." Bentl. Adde Suid. II 1 p. 760: μέλδοντες· τήκοντες, ἕψοντες· γέντα βοῶν μέλδοντες, τουτ-

ἐστιν ἕψοντες, ubi Callimachi nomen desideratur. Et pluralem βοῶν si veriorem putarimus, fortasse de communi aliquo civitatis sacrificio cogitandum, sin βοός verius est, intellexerim bovem quem Paris victor sociis dederit mactandum. cf. Aet. I 13. De γέντα cf. ad fragm. 525.

310.

Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νόμαιον
δοῦναι.

„Suid. I 2 p. 177: ἐλελελεῦ· ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. — μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον, „θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δοῦναι" τοιοῦτόν ἐστιν." Bentl. Qui interpretantur clamorem pastoralem non satis ad Suidae verba attenderunt suspicantis, Callimachi ἀλάλαγμα νομαῖον videri simile esse illi clamori quo proelium ineuntes uti soliti sint. Facessat igitur hinc pastoralis clamor, et intelligamus clamorem a bellatoribus pugnam inituris tolli solitum, ut νομαιος non sit a νομός vel νομή, pascuum, sed a νόμος. Ab hoc quidem derivatum adiectivum solet esse νόμιμος, sed certe etiam τὸ νόμαιον in usu erat morem significans, qua voce tametsi nunc quidem non videmus aliter quemquam usum esse nisi ut substantivum sit, nihil tamen impedit quo minus etiam cum substantivis iunctum fuisse putemus ut merum adiectivum, quae nativa vocis vis fuit. Quum autem substantivum illud νόμαιον grammatici iubeant προπαροξυτόνως scribi, Theognostus in Cram. Anecd. Ox. II p. 125, 7 et auctor περὶ ποσότητος ap. Cram. l. l. p. 309, 30, etiam adiectivum, cuius illud neutrum est, scribendum erit νόμαιος, etsi hoc Herodiano similibusque grammaticis incognitum est. sed vide tamen Goettling. de Accent. p. 297 extr. Jam quum deus, cui ἀλάλαγμα hoc tollitur vel potius offertur, ex non obscuro Suidae indicio Ares sit, iam habemus aliquem Ἄρεως νόμον, qualem Graecis scripsit Olympus musicus secundum Plutarch. de Music. XXIX p. 1141 C. Et percommode accidit quod in fragm. 526 aliquis dicitur canere νόμον Ἄρηος, quem ab hoc ἀλαλάγματι νομαίῳ non diversum putaverim. nec diu frustra quaerendus est, ad quem duo haec fragmenta referenda sint. Theseum

enim intelligimus qui taurum Marathonium aggressurus non oblitus est [εὔχεσθαι μάλα πολλὰ] θεῷ τ' ἀλάλαγμα νόμαιον | δοῦναι, sed mox vota fecit, νόμον δ' ἤεισεν Ἄρηος. cf. Hecal. Cap. VIII.

311.

Σὺ δ' ἐγκυτί, τέκνον, ἐκέρσω.

„Suid. I 2 p. 287: ἐν χρῷ — παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἐγκυτί ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἐν χρωτί, πλησίον τοῦ χρωτός, τὸ δ' ἐγκύτιον τέκνον ἐκέρσω. Scribe ἐγκυτί." Bentl. Fragmentum emendatius legitur apud Joann. Alex. Τονικ. παραγγ. p. 37, 12 (Herodian. I p. 506, 14): σὺ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω, quae eodem modo repetuntur ibid. p. 38, 23 (Herod. I p. 511, 23) et in Etym. Florent. p. 97, sed Etym. Voss. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 311, 40 habet οὐδ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω. Eodem fortasse pertinet Suid. I, 2 p. 93: ἐγκυτί· ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτω Καλλίμαχος, quae ἐγγυτὶ κ. τ. λ. scribens hinc desumpsit Zonar. p. 612. adde Etym. Paris. Ruhnkenii ap. Ernest.: ἐγγυτί, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. οὕτως Καλλίμαχος, nisi hi quidem testes quum solum habeant ἐγγύς, non dent ἐγγὺς τοῦ χρωτός, alium locum respexerunt. cf. ad Hym. in Dian. 238. Nostrum autem locum (ubi de ultima in ἐγκυτί syllaba correpta cf. ad Vol. I p. 254) ad Hecalen pertinere vidit Naek. p. 159 seq. Cf. Hecal. Cap. VI.

312.

Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον.

„Suid. I 2 p. 415: ἐπικλινές· ἐπιρρεπὲς εἰς κακόν· ἐπικλινές ἐστι τάλαντον. Καλλίμαχος." Bentl. Sed vocem ἐπικλινής non posse penultimam corripere verissime monuit Meinek. Com. graec. II p. 273 not., ut Dindorf. ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον praeferendum sit quod etiam restituit voluitque Bernhardyus. Non dubitandum autem quin illud τάλαντον intelligendum sit quod proeliantibus Juppiter extendit, velut in Hom. Jl. XIX 223: ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, ex quo versu suum illud ἐπικλινές Callimachus habere videtur, hinc ut puto sumptum ab Hesych. II p. 156, quod ἐπιρρεπὲς εἰς κακὸν Suidas interpretatur. Ut igitur in Jl. XVI 658 Hector iubet

Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα (cf. Naegelsbach. Homer. Theolog.[2] p. 134), ita suspicor septem ducum aliquem qui Thebas expugnatum iverant, quum frustra se pugnare cognovisset, sociis dixisse: deorsum vergit trutina, ergo fugiamus, ut sedem fragmento fuisse putem in Aet. I 9.

313.

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

„Suid. I 2 p. 642: *εὐρώς· ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλίμαχος· πέδιλα, τὰ μὴ π. ν. εὐ.*" Bentl. Idem fragmentum esse quod Suid. II 1 p. 981 sine interpretatione et auctoris nomine habet: *νήχυτος ἔρως*, verissime monuit Ruhnk. Ep. crit. II p. 177. nec dubito quin recte ad Hecalen fragmentum revocaverint Naek. p. 87 et Bergk. Anacreont. Reliq. p. XII, quamquam iniuria hoc factum queritur Rauch. p. 79, qui ad Aetiorum fabulam nescio quam referre malebat. sed profecto nullus magis idoneus fragmento locus inveniatur quam in Hecal. Cap. III, ubi Theseus narrabatur rupe provoluta calceos Aegei protulisse. Qua in re si quem offendat particula *μή*, poterit is *μὴν πύσε* scribere. nisi verba pertinent ad Aegei praeceptum, qui proferri voluerat calceos, si quidem mucor eos non putrefecerit. — Mensuram vocis *πύσε* contra Cobeti in Var. Lect. p. 396 nimis severum iudicium tuebatur Meinek. ad Call. p. 151. add. Lobeck. Rhem. p. 94. Vocis *νήχυτος*, cui *νήχετος* substituendum putabat Bernhardyus ad Dionys. Perieg. p. 690, alios testes attulit Naek. p. 87, quibus addendus Philetas (*νήχυτον ὕδωρ*) in Etym. Magn. p. 602, 41.

[314].

[*Τρήρεας ἄνδρας ἄγων*].

[Stephan. Byz. p. 634, 4: *Τρῆρες Θράκιον ἔθνος λέγεται καὶ τρισυλλάβως παρὰ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ· Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.*" Bentl. Ex codicibus suis nunc *παρὰ Καλλίνῳ* Meinekius restituit, ut iam Callimacho detrahendum fragmentum sit. Et *Καλλίνῳ* dedit etiam Bergk. Poet. lyr. p. 392.]

315.[a et b]

Τὸν σὲ Κροτωπιάδην

* * * * * * *

Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ.

„Apollon. Dyscol. de Synt. p. 59, 22 Bekk.: *ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανεν, ὡς ἐν τῷ τὸν ἐμέ, τὸν σέ. αὐτίκα γοῦν καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· τὸν σὲ Κροτωπιάδην. χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἐξοχὴν παρίστησιν ἐν τῷ τὸν σὲ Κροτωπιάδην.*“ Bentl. Eundum locum grammaticum Apollonius paulo doctius tractat in libro de Pronom. p. 15 A Bekk., ubi ita loquitur: *Καλλίμαχος· „ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ“ καί, „τὸν σὲ Κροτωπιάδην“. καὶ Μένανδρος ἐν Ὕμνιδι* (Mein. Comoed. graec. IV p. 210) *νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὕρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί*, quae pridem Valcken. ad Ammon. p. 201 cum solo Callimachi nomine, Menandrei etiam fragmenti parte protulerat ex Adversariis mss. Vossii, nunc iisdem verbis (nisi quod ibi de Menandri fragmento relictum solum *τὸν ἐμὲ τουτονί*) leguntur in schol. Dionys. Thrac. p. 923 Bekk. Itaque duo iam Callimachi fragmenta habemus, quorum prius, quod solum Bentleius noverat, aperte ad Lini historiam pertinet (Aet. I 5 coll. Heck. Com. crit. de Anthol. I p. 200), nam Linus ille Crotopi nepos fuit (cf. Pausan. I 43, 7), alterum, quod ex Apollonii altero demum libro innotuit, conicio ex Aet. II 9 esse. nam qui per se ipsum iurat ut fidem inveniat, vix alius intelligi posse videtur, nisi per quem alii iurabant, ipse Juppiter, quem Herae dixisse puto *ἦρα φερούσῃ* sibi: *ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ, [ψεύσομαι οὔτι σ' ἐγώ]*. Sed Valcken. Call. Eleg. p. 283 utrumque fragmentum ita in unum versum coniungi posse censebat: *τὸν σὲ Κροτωπιάδην· ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ*, quae coll. Ovid. Ib. 482 ex Ibide sumpta putabat. De articulo cum pronominibus *ἐμέ* et *σέ* coniuncto cf. aliorum exempla ap. Hecker. Com. crit. in Anthol. (I) p. 76 et M. Schmidt. Verisim. p. 24.

[316]

[Ὁ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων]

[„Grammat. ineditus in Ἐπιμερισμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxon. voc. ἄξυλον. — Καλλίμαχος· οὐ τοῦτο· ὁ δ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων." Bentl. Editis nunc a Cramero in Anecd. Oxon. I p. 51, 28 Epimerismis illis patet Bentleium in describendo illo loco paululum errasse. sic enim habet: (τῶν διὰ τοῦ υλος τρισυλλάβων) — τὰ τριγενῆ παροξύνεται· οἷον ἀγκύλος, καμπύλος· στρογγύλος ἐστὶ λίθος Καλλίμαχος. σεσημείωται τὸ αἴσυλος, οὗ οὐδέτερον τὸ αἴσυλον. ὅδ' οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων. Itaque non iam erit, cur ultima verba Callimachi esse putemus, non Homeri ex Jl. V 403. Novum autem illius quod hinc lucramur fragmentum dabimus infra s. n. 516.]

317.

Ἀλκαίας ἀφύσσας.

„Schol. Apoll. Rhod. IV 1614: ἀλκαία λέγεται ἡ τοῦ λέοντος οὐρά, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι. καὶ ὁ ποιητής (Jl. XX 170): οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν· ἀλκαίας ἄφυσσα. Lege ἐπὶ τῶν μυῶν, de muribus, non muscis. Ἄφυσσα Doricum pro ἤφυσα ab ἀφύω. Hesych. II p. 295: ἠφυσάμην· ἐφειλκυσάμην." Bentl., cuius emendationem recepit Keilius spreto quod in codice Parisino est ἐπὶ τῶν μηρῶν. Quosnam autem μῦς Bentleius intelligi voluerit non indicavit. equidem non tam de animalibus cogitaverim, quam de corporis musculis. nam si illa animalia indicare Callimachus voluit, profecto non ita multum a veterum consuetudine descivit, quos ἀλκαίαν etiam aliorum animalium caudam nominasse auctor τῆς κωμικῆς λέξεως (i. e. Didymus. cf. Mauric. Schmidt. Didym. fragm. p. 71) apud schol. Apoll. Rhod. l. l. affirmat. contra si ἀλκαίας Callimachus dixit corporis musculos, parum quidem veterum usum observavit, sed ita, ut excusationem habere sibi videretur. nam musculos poterat ἀλκαίας ab ἀλκῇ nominatos esse putare. Id si est, coniecerim ἀλκαίας poetam dixisse luctatoris cuiusdam musculos (ut de Amyci musculis Theocrit.

XXII 48 dicit: *ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ ὤμον ἔστασαν*), quos ille tumefecerit et quasi e corpore exhauserit. nam talem significationem verbo *ἀφύσσειν* tribuere malim, quam hoc verbum commutare cum eo quod in codice Parisin. est, *ἀφάσσων*, a Ruhnkenio ad h. l. probatum. Quod si scripsit poeta: *ἀλκαίας* (aut *ἀλκαῖας*) *ἀφύσσας*, potuit hoc de aliquo luctatore dicere quem in agone quodam memoraverit in Aetior. libro I. Qua in re si ultimam in *ἀλκαίας* syllabam corripuit (nam hoc malim quam cum Bentleio statuere in *ἀφύσας* primum *α* longum esse ut doricum pro *ἤφυσσα*), Hesiodi aliorumque poetarum exemplo tueri se poterat. cf. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. III p. 53. quamquam non incredibile est in pentametro aliquo scriptum a poeta fuisse: *ἀλκαίας* | *ἃς ἀφύσας, ἀ.* suas tumefaciens. Sin autem aliquis non de luctatore Callimachum, sed de leone loquutum esse statuere maluerit, non refragabor qui leoni Nemeaeo ista convenire videam, ut ex Aet. I 9 depromptum fragmentum sit.

318.

Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

„Schol. Aristoph. Av. 261: *τὰς γλαῦκας — καὶ κικκαβὰς λέγουσιν, ἔστι δὲ ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος· κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.*“ Bentl. *Κικυμῆς* (nonne *κικυμηΐς*?)· *γλαῦξ* habet Hesych. II p. 481, ubi tamen non assentior M. Schmidtio *κικυμίς* ex nostro ut videtur loco commendanti. nam *κικυμίς* et *κικυμηΐς* utrumque dici potuit ut dicebantur *κερχνίς* et *κερχνηΐς* (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 476) aliaque similia multa. cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 328 seq. Quum autem Minervae hanc avem fuisse et aliunde constet et ipse Aristophanis scholiasta memoret, admodum probabilis est Caroli Diltheyi in Anal. Call. p. 19 suspicio, cum nostro fragmento in unum versum iungendum esse fragm. anon. 313 sic: *κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς, Πειρηΐδος ἱερὸς ὄρνις.* Ea avis ipsa loquitur in fragm. 164: *ἀλλὰ θεῆς, ἥ τις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.* quod si recte ad Aet. I 4 rettulimus, eodem nostrum quoque fragmentum revocabimus. Certe quoniam *κάρτ' ἀγαθή* hic vocatur, non potest intelligi noctua clamore suo visa omen infelix (cf.

Menandr. frag. incert. V 11 in Mein. Com. graec. IV p. 230), sed victoriam volatu suo portendens (cf. Schneidew. ad Paroemiogr. I p. 55 et p. 228), qualis noctua imprimis Minervae convenit.

[319.]

[*Ληκύθειος μοῦσα*

quod hoc loco Bentleius posuit, ex integro choliambo est quem supra edidimus n. 98ᶜ.]

320.

Θὴρ οὐατόεις.

„Eustath. ad Hom. Jl. p. 870, 7: *οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος.* id. ibid. p. 1299, 37: *θὴρ οὐατόεις ἤγουν ὠτώεις, τουτέστιν ὄνος, παρὰ Καλλιμάχῳ.*" Bentl. Callimachi haec tecte nominat etiam Pollian. in Anthol. Pal. XI 130: *οὐδὲν ἔχω γὰρ Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου. θηρὶ μὲν οὐατόεντι γενοίμην, εἴ ποτε γράψω, εἴκελος,* de quo vide Mein. Anal. Alex. p. 284: praeterea Nonn. Dionys. XXI 207 hinc dixit *ὡς ὄνος οὐατόεις.* utrumque Ruhnkenius iam nominavit Epist. crit. II p. 188. addo Callimachum haec dixisse videri in Aet. II 2.

321.

Αἴγιθος ἀμφιγυήεις.

„Antigon. de Mirabil. XLV (51) Westerm.: *τὸν δὲ αἴγιθον αἶγα θηλάζειν προσπετόμενον, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι· τὸν δὲ μαστόν, ὅθεν ἂν ἑλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι. ἔστι δὲ χωλὸν τὸ ὄρνεον, ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ὁ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου περίτρανος εἶναι βουλόμενος ἔφησεν προείπας ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ὀρνέου, αἴγιθος ἀμφιγυήεις. οὐ σώζεται οὖν αὐτῷ ὁ λόγος· ἔστι γὰρ οὐκ ἀμφότερα χωλόν, τὸ δ' ἀμφιγυήεις οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου εἴρηται —. περὶ μὲν οὖν τοῦ Καλλιμάχου διὰ τὸ ἀπίθανον προήχθημεν εἰπεῖν.*" Bentl. Antigonus dum erroris Callimachum coarguit, *τὸν ἔκ που Αἰγύπτου* (sic enim corrigendum arbitror quod edebatur *ἐκ τοῦ Αἰγύπτου*, a Bentleio tacite in *ἐκ τῆς Αἰγ.* correctum, a Meinekio autem ad Callim. p. XIV et in Philol. vol. XIV p. 15 in *ὁ ἐκ τοῦ Μουσείου*,

quibus nos praeferimus ἔκ που, de quo ita usurpato cf. Boissonad. ad Theophylact. p. 290), qui αἴγιθον utroque pede claudum fuisse dicat, ipse gravius erravit duas de diversis avibus (αἴγιθος et αἰγοθήλας) Aristotelis observationes (Hist. An. IX 15 et IX 30) in unum confundens. Callimachus aut male intellexit Arist. IX 15: αἴγιθος — τὸν πόδα χωλός ἐστι, aut ἀμφιγυήεις voluit esse valde claudus, ut ἀμφιδεής, ἀμφίλαλος, alia dicuntur. Non dicit autem hoc, si mihi credis, in libro de Avibus, ubi sane aliquanto magis perspicue loqui debebat, sed in carmine aliquo, cui dicendi generi et solum aptum est adiectivum ἀμφιγυήεις, et accommodatissima ipsa verba sunt αἴγιθος ἀμφιγυήεις, hexametri finem ostendentia. Jam quum Plin. Nat. Hist. X 21 narret, aegithum claudum prosperrimi esse augurii nuptialibus negotiis, quidni Callimachus in describendis nuptiis Acontii et Cydippae (Aet. III 1) talem hexametrum fecerit: [οὐ γὰρ κρὲξ ἐφάνη, ἀλλ'] αἴγιθος ἀμφιγυήεις? nam alius avis antea Callimachum mentionem fecisse Antigonus narrat, quem putamus κρέκα fuisse, infaustam nubentibus avem (cf. Mein. An. Alex. p. 40 seq.)

[322

Bentleius fecit hoc: Ἱερὰν Ἦλιν ex schol. Pind. XI, 55, quae verba iungenda fuerunt cum fragm. 198.]

323.

Ἆ, πάντως ἵνα γῆρας.

„Hesych. I init.: τὸ ἆ περισπασθὲν δηλοῖ εἶθε, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· ἆ πάντα συνάγειρας. Aiunt alibi extare ad hunc modum: ἆ πάντως ἵνα γῆρας. manca est sententia neque quicquam ex his certo constitui potest.“ Bentl. Quam aliam indicat lectionem praestant Suid. I 1 p. 9: περισπασθὲν δὲ καὶ ψιλῶς δηλοῖ εἶθε· Καλλίμαχος· ἆ πάντως ἵνα γῆρας, et iisdem verbis (nisi quod deest καὶ ψιλῶς) schol. Platon. p. 393 Bekk. adde Etym. Florent. p. 60 (ἄβαλε) — γίγνεται καὶ ἆ κατὰ συγκοπήν, οἷον ἆ πάντως ἵνα γῆρας, ubi Callimachi nomen non additum. Contra Hesychium refert Etym. Paris. 2669 ap. Cram. Anecd. Paris. IV p. 84, 6: Καλλίμαχος· ἆ πάντα συναγείρας. ipsum fragmentum

omittit Phot. Lex. I p. 201 Nab.: ἃ δηλοῖ τὸ εἶθε. οὕτως γὰρ Καλλίμαχος κέχρηται, cuius nunc praeter tres literas nihil restat in Apollon. Dyscol. de Adv. p. 567, 31: τὸ ἃ σημαῖνον εὐχὴν ἐν τῷ απα *** οὐκ ἔστιν ὁλόκληρον. nam Callimachi respici locum verissime monet Schoemannus, vir clarissimus, in Opusc. IV p. 257. Sed quod etiam Joannem Alex. p. 31, 9 huc respicere putat Hecker. Com. Call. p. 86: ἃ δειλὲ πάντων· ἃ γῆρας, unde perspiciatur Callimachi versum talem fuisse: ἃ δειλὸς πάντων ἵνα γῆρας (nisi duo fuerint frustula: ἃ δειλὸς πάντων et ἃ γῆρας), id quid aliud est quam certae scriptorum auctoritati illudere? imo aliorum fragmenta sunt, et primum quidem Homeri videtur ex Od. XIV 361 vel XXI 288 ἃ δειλὲ ξείνων, alterum Euripidis esse frag. 802 Nauck. (ubi nunc est ὦ γῆρας) probabiliter coniecit Maur. Schmidtius Verisim. p. 23. Atque etiam plura ausus est Ruhnkenius in Epist. ad Ernest. p. 17 Tittm., qui ex fragmento apud Plutarch. Quaest. Symp. III 6, 4 (cf. Bergk. Poet. lyr. p. 1298) ἀνάβαλ' ἄνω τὸ γῆρας, ὦ καλὰ Ἀφροδίτα (quae ex Callimachi aliquo in Venerem scripto hymno desumpta putabat) fragmentum nostrum ita refingendum sibi persuasit: ἃ βάλ' ἄνω τὸ γῆρας. Tantum autem abest, ut cum Ruhnkenio corruptissimum fragmentum dicam, ut misso Hesychiano ἃ πάντα συνάγειρας (quod Bentleius tenuit, Toupius autem Emend. in Suid. IV p. 187 ἃ πάντας συνάγειρας corrigi iussit) et probato quod testium fide magis commendatum est: ἃ πάντως ἵνα γῆρας, nihil iam mutandum censeam. Puto autem cum Naek. p. 238 Hecalen haec dixisse (Hecal. Cap. V), ubi optabat senectus ne esset, ita ni fallor loquens: ἅ, πάντως ἵνα γῆρας [ἐν ἀνθρώποις ἀπόληται], ubi ἵνα ἀπόληται dictum arbitror ad normam Hom. Jl. VIII 513: μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ ὀξυόεντι, ubi Eustathius certe p. 726, 44 adnotat, ἀλλ' ὥς esse pro ἀλλ' ὅπως, quod saepe sic alia enuntiatione non addita in imperando et optando dici constat. sed ἵνα cum coniunctivo ita dicti aliorum non habeo exempla nisi Epicteti et scriptorum novi Testamenti in Thes. Paris. IV p. 604 B. allata.

324.

Ἶρις.

„Etym. Magn. p. 72, 8: Ἄλυς ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Σινώπην. Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος." Bentl. Plura non habent Etym. Gud. p. 39, 30 et Etym. Angel. p. 681. Ἶριν quum in Argonautarum historia Apollon. Rhod. II 367 et 963 memoret, ad Aet. II 1 fragmentum revocaverim, non ad librum Ποταμῶν.

325.

Ἄωροι.

„Etym. Magn. p. 117, 22: ἄωροι —. οἱ δέ τὸν ἀφύλακτον. ὤρα γὰρ ἡ φυλακή. — Καλλίμαχος δὲ κατὰ μετάληψιν τοὺς ἀγρίους. ἄωρον γὰρ τὸν ὠμόν. τὸ δὲ ὠμὸν ἄγριον." Bentl. Non locupletior Etym. Gud. p. 102, 16, qui et ipse Callimachi nomen addit. Quum autem Homericum ἄωροι in Od. XII 89 Eustath. ad Hom. p. 1715, 20 et schol. ad Od. l. l. dicant fuisse qui explicarent ὠμούς, σκληρούς, ἀγρίους, Callimachus hac usus interpretatione ἀώρους appellare potuit illos ἀγρίους, quos ad terram incognitam sibi appellentes nautae timent apud Hom. Od. VI 120. IX 175 et alibi, id quod Argonautis accidere non semel potuit, ut in Aet. II fragmentum sedem habuisse videatur.

326.

Γραυίδι.

„Etym. Magn. p. 240, 6 (Herodian. II p. 488, 14): ἔστι γραῦς γραυίδι παρὰ Καλλιμάχῳ." Bentl. Rectius fortasse Valcken. ad Theocrit. Adon. p. 351 B scribit γραυίς, γραυίδι. cf. Herodian. I p. 84, 3 seq. In Callimacho autem cui mulieri hoc nomen magis conveniat quam Hecalae, quam sic vocare non uno eius carminis loco poetae licuit.

327.

Ἐπιτάξ.

„Etym. Magn. p. 365, 25: ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα, παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. Εἰς δὲ τὸ Ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς

[ultima duo verba transponenda et comma delendum videtur] —, οὐχ ὡς οἱ τραγικοί, μακρῶς. Helladius in Chrestomathia (apud Phot. Biblioth. p. 532, 36 a Bekk.): τὸ ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ κείμενον ἀπὸ τοῦ ὁριστικοῦ μέλλοντος γέγονε κατὰ ἀποβολὴν τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὥσπερ καὶ τὸ χωρίς — καὶ τὸ πελάς — καὶ τὸ μίξ —, ὅθεν καὶ τὸ ἐπιμίξ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δάξ — καὶ πτύξ — ἀμύξ —. οὕτως οὖν καὶ ἐπιτάξ, ὃ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται." Bentl. Helladio si fides est, de quo non dubito, Callimachus ἐπιτάξ voluit esse secundum mandatum. nam in Arato quidem (v. 380) est secundum ordinem. Sed quae in Lexico Rhetorico indicabantur duae aliae significationes non admodum certae sunt. cf. Mein. Com. graec. IV p. 623 Herodianus autem II p. 931, 21 (coll. I p. 510, 7. II p. 509, 9) quid significaverit ἐπιτάξ non indicavit, solum accentum firmans et Atticos etiam ἐπιζάξ dixisse monens. Ex utroque autem grammatico, Helladio et Etym. Magn., cognovimus, ἐπιτάξ adverbium Callimacho fuisse (nam adiectiva quoque in ξ desinunt. cf. Lobeck. Paralip. p. 276 —, non solum adverbia. cf. ibid. p. 131 coll. Rhemat. p. 63) potuitque huius significationis adverbio uti in Aet. II 5, ubi Colchos iussu Aeetae Jasonem persequutos esse dicebat.

[328]

[Ἶσος]

[„Etym. Magn. p. 477, 12: ἶσος. — εὕρηται τὸ ι μακρὸν καὶ βραχύ. παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις βραχύ. καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὕρηται καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. παρὰ δὲ τοῖς τραγικοῖς καὶ κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ τὸ ι. —" Bentl. Quum non solum in cod. Nanian. et Sorbon. apud Gaisf., tum etiam in Parisin. 2630 ap. Bekker. pone Etym. Gud. p. 904, tum etiam in Etym. Gud. p. 283 11 et Zonar. p. 1122 addatur ἤλασε Κιμμερίῳ ψαμάθῳ ἶσον, qui versus est Hym. in Dian. 253, apparet Etymologi Magni hunc locum ex fragmentorum numero removendum fuisse. Et plura sunt eius mensurae in Callimacho exempla. cf. Vol. I p. 153.]

329.

Λῖες μέν τε λίεσσιν.

„Etym. Magn. p. 567, 10: λίς, ὁ λέων —. τὸ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ λίες· καὶ λίεσιν ὡς μύεσι." Bentl. Adde schol. Hom. Jl. XI 480: λῖν — ἔδει μὲν περισπωμένως, ὡς μῦς μῦν. τὸ γὰρ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ· αἵ μέν ῥα λίεσσιν. Hinc patet Callimachi esse quod sine eius nomine citatur frustulum in Etym. Flor. p. 207: λῖες μέν τε λίεσσιν, et in Choerob. Dict. p. 182, 10 (Anecd. Bekkeri p. 1194): εἰ γὰρ καὶ εὕρηται τὸ λίς συνεσταλμένον ἔχον τὸ ι ποιητικῶς, ὡς παρ' Εὐφορίωνι ἐν Μοψοπίᾳ ἐπὶ τοῦ „οἵ δ' ἐπιθύουσιν βουσὶν λίες," καὶ πάλιν· „κάπροι τε λίες τε," ἀλλ' οὖν καὶ ἐκτεταμένον ἔχει αὐτό, ὡς ἐπὶ τοῦ· „ὥστε λῖς ἠυγένειος," καὶ ἐπὶ τοῦ· „λῖες μέν ῥα λίεσσιν," quae apposui ex emendatione Meinekii in Anal. Alex. p. 63, cui etsi assentior de verbis transpositione sanandis, tamen non puto nec Euphorionis locum, nec Callimachi (nam huius esse ultimo loco memoratum intellexerat) recte eum emendasse. nam Euphorionem quum Choeroboscus dicentem faciat οἵ ἐπιθύουσι βοῶν λίες, multo credibilius est eum poetam dixisse, οἷοι ἐπιθύουσι βοῶν λίες (*quales* in boves leones irruunt), quam quod Meinekius dedit. in Callimachi autem verbis ex Etym. Flor. nunc constat veriorem scripturam esse λῖες μέν τε λίεσσιν, ubi dativus fortasse pendebat ab adiectivo aliquo hoc modo: λῖες μέν τε λίεσσιν [ὁμήθεες]. quod si est, conici licet hoc fragmentum propinquum fuisse fragmento 160 et Medeam dixisse Colchos quidem *Γραικοῖς* non esse ὁμοτρόπους. cf. Aet. II 6.

[330.]

[*Ὀργάδα*].

[„Etym. Magn. p. 629, 32: ὀργάδα Καλλίμαχός φησι λέγεσθαι τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν." Bentl. Pro *Καλλίμαχος* Gaisford. ex suis libris nunc edidit *Κόμανος*, quod exhibent etiam Etym. Gud. p. 432, 50, cod. Paris Ruhnkenii ap. Ernest., cod. Havn. apud Bloch. pone Et. Gud. p. 990. nec ea infrequens est permutatio. cf. Vol. I p. 388. Debebat igitur hoc fragmentum ex ordine expelli].

331.

Φθέγγεο, κυδίστη, πλειοτέρῃ φάρυγι
ὄφρα σε.

„Etym. Magn. p. 675, 19: τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρῃ οὐ παρὰ τὸ πλεῖον [lege πλείων. O. S.] πεποίηται ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος, ἀφ' οὗ καὶ Ὅμηρος· πλεῖοι μέλανος θανάτοιο (Od. XII 92) καὶ· πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι (Jl. IX 71). πλεῖος οὖν καὶ πλειότερος.“ Bentl. Adde Favorin. Eclog. p. 367, 34 Dind. Post παρὰ Καλλιμάχῳ Gaisford. ex codice Vossian. addidit: ὄφρα σε πλειοτέρῃ, in Etym. autem Florent. p. 247 post πλεῖος καὶ πλειότερος adiectum est: οἷον· φθέγγεο κυδίστη πλειοτέρῃ φάρυγγι. Dubitari non posse videtur, quin idem a tribus his Etymologis Callimachi fragmentum citetur, quod poetam ipsum ita scripsisse censuerim: φθέγγεο, κυδίστη, πλειοτέρῃ φάρυγι | ὄφρα σε [κυδαίνω]. Supplemento autem isto meo hic quoque nihil volui nisi indicare, qualem sententiam poetae fuisse putem, quem in Prologo Aetiorum, ubi cum Musis congressum se finxit, Calliopen invitabat ad dicendum, ut de multis edoctus rebus obscuris grandiore ore vel saepius (cf. ad Hym. in Artem. 25) eam celebrare posset. Quod autem Ernestius se videre negat, cur Callimachum potissimum auctorem citaverit Etymologus, quum πλείοτερος sit etiam apud Hom. (Od. IX 359) et alios antiquiores poetas, quorum afferre certe Arat. 1080 poterat, — fugit eum, quod ex ipsis Etymologi verbis satis apparet, fuisse grammaticos qui a comparativo πλείων derivarent, id quod in Homeri quidem loco nemini in mentem venire potuit, sed in aliorum fieri maiore iure poterat, velut in hoc Callimachi, et in Nicandri Theriac. 119 (ubi est ἀσπίς — πλειοτέρη), et Stratonis in Anth. Pal. XII 17 (πλειότερον θάλπος), et Maximi 269 (πλειότερον κάματον), quorum poetarum Nicander in Alex. 479 etiam ὀλιζοτέρη dicit, Strato etiam κακιότερος in Anth. Pal. XII 7, Maximus certe etiam μειότερον πόνον 254. atque ad eandem normam iam Homerus et Hesiodus formarunt χειρότερος et χερειότερος, Aeschylus in fragm. 453 Herm. = 425 Nauck. μειζονώτερος, alii ἀρειότερος (cf. Thes. Paris. Vol. I 2 p. 1920 CD., ubi adde Nonn. Dionys. II 60. XLII 43. XLVIII 977. Colluth.

66, 77. Orph. Argon. 284. sed in Oppian. Hal. I 178 pro *ἀρειοτέροισι* malim *ἰχθύσι καὶ μερόπεσσιν ἀραιοτέροισι μάχονται*, quod aliter corrigit Lobeck. Proleg. Path. p. 248 seq.), alii *ἀμεινότερος* (cf. Thes. Paris. I 2 p. 78 A), alii *μειότερος* (cf. Thes. Paris. vol. V p. 704 B, ubi addo Nonn. Dion. XXXVIII 277 et Maxim. 233), alii denique *γλυκιότερος, καλλιώτερος, βραδιότερος*, de quibus Lobeck. l. I. p. 475. De hoc dicendi genere nescio qui inter veteres grammaticos de industria egerit ante Maximum Planudem in Bachmann. Anecd. II p. 75 (coll. Excerpt. pone Etym. Gudian. p. 648, 42 seqq. et cod. Baroccian. in Museo crit. II p. 114), ubi inter alia huius generis *πλειότερον* quoque comparet sine testimonio. Male Meinek. in Herm. III p. 454 in Callimachi fragmento coniecit legendum esse *Κυδίππη* pro *κυδίστη*.

[332].

[„Schol. Theocrit. VII 60: *ἐφίλαθεν· ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.*" Bentl. De hoc satis dictum Vol. I p. 388].

333.

Μάγνησσα.

„Steph. Byz. p. 425, 2: *Μαγνησία, πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος. ὁ πολίτης Μάγνης ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. τὸ θηλυκὸν Μάγνησσα παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Μαγνησίς παρὰ Παρθενίῳ καὶ Μαγνῆτις παρὰ Σοφοκλεῖ.*" Bentl. Integrius hoc fragmentum Bergk. Poet. lyr. (III) p. 1359 et Anth. lyr. II p. XVIII, item Rauch. de Aet. p. 33 not. 54 et Dilthey Anal. Call. p. 11 sibi persuadebant servatum esse a grammatico in Cramer. Anecd. Ox. III p. 261, 31: *Κίλιξ ὁ ἀνήρ, Κίλισσα δὲ ἡ γυνή· ὁμοίως Λίβυς Λίβυσσα, Θρᾷξ Θρᾷσσα, Μάγνης Μάγνησσα Πελίοντε Μάγνησσαν κόραν*, quae mihi non admodum certa videtur coniectura esse, qui videam etiam Theocrit. XXII 79 (*Μαγνήσσης ἀπὸ ναός*) voce usum esse, quo apparet certe, non ita solitariam vocem fuisse, ut unius poetae testimonium utrobique extare credendum sit. et confer Magnessam Hippolyten in Horat. Od. III 7, 18. Atque Dilthey quidem eo minus

probabilem reddit suspicionem suam, quod Callimachum ista in iambis putat dixisse, a quibus Dorismus *κόραν* plane abhorret. quod autem idem *Πελίου τε* omni carere sensu dicit et *πελιάν τε* corrigit revocans hoc ad aliquam nominis *Λευκοφρύνης* explicationem, miror doctissimo viro non in mentem venisse Peliae a filiis suasu Medeae dissecti et cocti, de quo poetam nescio quem lyricum ita narrasse crediderim lenissimam faciens mutationem: *Πελία τε Μαγνησσᾶν κορᾶν*. Ceterum *Μάγνησσαν* meo periculo intellexi Thessalicam, non Ionicam, quod suadere videtur Stephan. Byz. l. l. et Meinekium quoque ad Stephan. p. 787 b lin. 24 statuisse patet. At Stephanus non dubito quin scripserit *Μαγνησία, πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα τῆς Θεσσαλίας*, nam huius regionis Stephanum plane nullam mentionem fecisse nemo facile credat. ergo quae de nominibus derivatis *Μάγνης, Μάγνησσα, Μαγνῆτις* memorat, eodem iure de Thessaliae peninsula atque de urbe Ionica, quae ab illa originem habebat, intelligi debent. Nondum autem poenitet coniecturae olim propositae, *Μάγνησσαν* poetam dixisse Iunonem, *γρήιον εἶδος ἔχουσαν* (fr. 511), quae Iasoni in conspectum venit (cf. Aet. I 3). Qui ad *κτίσεις νήσων καὶ πόλεων* referendum fragmentum censebat, Lincke de Callimach. vit. et script. p. 39, argumenta non attulit.

[334.]

[*Τριπέτηλον*]

[„Schol. Nicandr. Ther. 519: *τριόφυλλον — Διονύσιος ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς καὶ μινυανθές καλεῖ, Καλλίμαχος δὲ τριπέτηλον*.“ Bentl. Scholiastam ad Hym. in Artem. 165 respicere iam Ernest. monuit. Reiciendum igitur hoc ex fragmentorum numero est.]

335.

Ἔρραος.

„Isaacus Tzetz. ad Lycophr. 1316: *ἐρράου· τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τοῦ κάπρου, παρὰ τὸ ὀρούω, τὸ ὁρμῶ*.“ Bentl. *Ἔρρας· κριός* habet Hesych. II p. 195, ubi M. Schmidt. ex nostro *Ἔρραος* rescripsit. Sed Callimachus sic vocare potuit aprum Calydonium in Aet. I 9

memoratum, ubi fortasse cum fr. 226 arcte coniunctum erat. nisi ita appellavit suem, qui quod Triptolemus severat effodit (Aet. III 4). alium in Aetiis locum quo memoratus sit ἔρραος, Rauch. p. 73 n. 173 invenisse sibi visus est, Adonidis historiam, quam elegia aliqua Callimachum celebrasse demonstrari nequit. Quo autem iure Naek. de Hecal. p. 175 dixerit, Callimachum disputavisse alicubi de significatione eius vocis et docuisse aprum esse ἔρραον, non perspicio.

336.

Λιμὴν
ἀμφίδυμος Φαίηξ.

„Schol. Apollon. Rhod. IV 983: *νῆσος Κέρκυρα. αὕτη πρότερον Σχερία ἐκαλεῖτο. ἀμφιλαφῆ δὲ τὸν λιμένα εἴρηκεν τὸν ἀμφοτέρωθεν πρόσορμον ἔχοντα, ὃν Καλλίμαχος ἀμφίδυμον εἶπεν. ἱστορικῶς δὲ Ἀπολλώνιος ἀμφιλαφῆ τὸν λιμένα φησὶ πανταχόθεν πρόσορμον ἔχοντα. ἱστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης.* Corrigendus Hesychius I p. 160: *ἀμφίδυμος· ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δύσιν ἔχων.* lege *εἴσδυσιν ἔχων.*" Bentl. Eundem sine dubio Callimachi locum indicare voluit schol. Dionys. Perieg. 493: *δύο λιμένας ἔχει ἡ Φαιακίς, τὸν μὲν Ἀλκινόου, τὸν δὲ Ὕλλου. διό φησι Καλλίμαχος· ἀμφίδυμος Φαίαξ*, unde fragmentum sic ut supra edidimus restituendum censuimus nec iam cum Bentleio dedimus *ἀμφίδυμος λιμήν*. Dixerat autem sine dubio in Aet. II 4 Callimachus

[*φαίνετ' ἄπωθε*] *λιμὴν*
ἀμφίδυμος Φαίηξ,

ubi *Φαίηξ* pro adiectivo est, ut in *Αἱμῷ ἔπι Θρήικι* Hym. III 114 aliisque plurimis. sed *ἀμφίδυμος* poeta sumpsit ex Hom. Od. IV 847. Obiter autem emendabimus verba scholiastae Apolloniani, qui bis adeo affirmat poetam suum *ἀμφιλαφῆ λιμένα* dixisse, etsi is habet *ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος.* Verum enim vero scholiastae verba ita sunt leniter corrigenda: *ἀμφιλαφῆ* (scilicet *τὴν νῆσον*) *διὰ τὸν λιμένα εἴρηκεν τὸν ἀμφοτέρωθεν πρόσορμον ἔχοντα, ὃν Καλλίμαχος ἀμφίδυμον εἶπεν. ἱστορικῶς δὲ Ἀπολλωνίδης*

ἀμφιλαφῆ τὸν λιμένα φησὶ πανταχόθεν πρόσορμον ἔχοντα. ἱστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης, ubi nunc iam omnia recte habere apparebit.

337.

Ὃ δ' αὖθι παρὰ φθόιας.

„Schol. Aristoph. Plut. 677: *Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως οἱ φθοῖς, ὁ δὲ Καλλίμαχος φθοΐας, ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα.*“ Bentl., qui hinc Callimachi fragmentum tale posuit: *φθοΐας*. Sed integriora haec in schol. Ven. extant: *οὕτως μονοσυλλάβως σύνηθες αὐτοῖς λέγειν. Καλλίμαχος· ὅδ' αὖθις παρὰ φθοΐας*, quae verissime emendavit Dindorf. ad schol. (coll. Thesaur. Vol. VIII p. 776 A), nisi quod Callimacho non patiar detrahi *ὅδ'*. ille enim scripsit: *Καλλίμαχος δέ· αὖθι παρὰ φθόιας*, cui praestare puto: *Καλλίμαχος δ' ὃ δ' αὖθι π. φ.* Fragmentum explicavimus in Hecal. Cap. VI, ubi sine dubio sedem habebat. Rauchius tamen de Aet. p. 70 num. 166 ad Elegiam de institutis Thesmophoriis (Aet. III 4) revocavit.

338.

Ἀδμωλίη.

„Suid. I 1 p. 105: *ἀδμωλία· ἡ ἄγνοια, παρὰ Καλλιμάχῳ. καὶ ἀδμωλεί, χωρὶς δόλου ἢ δουλείας. καὶ ἀδμωλῶ, τὸ ἀκηδιῶ.* Hesych. I p. 47: *ἀδμωλή· ἀπορία. ὀλιγωρία. ἄγνοια. ἡσυχία.* Etym. Magn. p. 17, 49 [quocum consentire videtur Etym. Florent. ap. Miller. p. 12]: *ἀδμολίη· παρὰ τὸ εἴδω τὸ γιγνώσκω ἴδμων ἴδμονος, ἰδμονία καὶ αἰδμονία καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη ἡ ἄγνοια.*“ Bentl. In Zonar. p. 45, ubi codices inter *ἀδμωλία* et *ἀδμολία* variant, primum plane ut apud Suidam legitur: *ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ*, deinde adduntur quae sunt in Etym. Magn. l. l. *παρὰ τὸ εἴδω* usque ad *ἀδμολία*. Atque similiter in Etym. Paris. 2669 Cramerus Anecd. Par. IV p. 94, 9 enotavit in lemmate esse *ἀδμωλία*, tum sequi dicit *ἀδμολία καὶ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ εἴδω κ. τ. λ.*, ut est in Etym. Magn. *Ἀδμωλή* praeter Hesychium agnoscunt Arcadius p. 109, 21 Bark. = Herodian. I p. 324, 6 (*ἀδμωλή, ἡ ἄγνοια*) et

Theognost. p. 111, 28, qui tamen quid significet vox non addit. Ab hoc autem ἀδμωλή recte formatum ἀδμωλία, ut praeter ἀμαρτωλή, φειδωλή reperiuntur etiam ἀμαρτωλία, φειδωλία (cf. Lobeck. ad Buttmann. Gram. graec. II p. 406), sed ἀδμολία quo modo defendam non invenio, nec quicquam colligi potest ex originatione vocis quam Etym. Magn. proposuit iure suspectam Lobeckio Elem. Path. I p. 277, cui vox ad numerum ignorabilium reicienda videtur. Quod autem Bentleius Callimachum ἀδμολίη potius dixisse censebat, certe non hanc ei causam fuisse puto, quod ἀδμωλίη metro minus bene astringi posse videretur. nam tale quid scribere poeta potuit: [δεῖξεν ἐμοί, τοίων] ἀδμωλίη [ἐστὶν ἅπασιν], in Aetiorum Prologo, ut puto, ubi dixerat Musas multas sibi narrasse res tales, qualium ignorantia esset omnibus.

[339.]

[Ἀμιθρῆσαι.]

[„Suid. I 1 p. 277: ἀμιθρῆσαι· μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, παρὰ Καλλιμάχῳ. Bentl. Suidae observationem si cum Ruhnkenio iure censui ad Hym. in Cer. 87 referendam esse, hinc amandandum fragmentum erit.]

340.

Ἀπεστώ.

„Suid. I 1 p. 554: ἀπεστώ, ὥσπερ Σαπφώ, παρὰ Καλλιμάχῳ· ἡ ἀποδημία.“ Bentl. Ex Herodot. IX 85 Callimachus habere videtur, usus fortasse in Aet. II 10. De formatione vocum in τω et τυς cf. Lobeck. Paralip. p. 439, ubi tamen memoratum non invenio quod nostro ἀπεστώ simillimum est, ἀπεστύς· ἀποχώρησις Hesych. I p. 236.

341.

Ἀπότριχες.

„Eustath. ad Od. Θ p. 1592, 58: καλοῦσιν — ἐν Κρήτῃ (τοὺς ἐφήβους) ἀποδρόμους διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπότριχα τὸν ἄνηβον ἔφη.“ Bentl. Accedat Eustath. ad Jl. Θ p. 727, 22: ἀπόμουσος ὁ ἄμουσος, καὶ ἀπότριχες παρὰ Καλλιμάχῳ οἱ ἄνηβοι, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀπόδρομοι ἐν Κρήτῃ

οἱ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχοντες ἔφηβοι, quae iisdem verbis redeunt Callimachi quoque nomine addito in schol. Hom. Jl. codicis Paris. 2767 in Crameri Anecd. Paris. III p. 233, 10. Sed sine Callimachi mentione Hesych. I p. 246: *ἀπόθριξ· ἄνηβος. ἄθριξ.* Observatio hausta ex Aristophane Byz. cf. Nauck. p. 89 seq. Apparet autem Bentleium ex uno solo quem cognoverat Eustathii loco iniuria collegisse Callimachum *ἀπότριχα* scripsisse, quem plurali potius usum esse certum videtur. Suspicor autem hoc dixisse eum proxime a fragm. 308, unde intelligitur, cur in eo *ἔθειραι* usurpare insolentius maluerit quam *τρίχες*. Cum illo fragmento ex Aet. I 5 depromptum puto. De nominis formatione cf. Blomf. gloss. Aeschyl. Agam. 1383 et Lobeck. Elem. Path. I p. 207.

342.

Ἦα.

„Eustath. ad Od. Ξ p. 1759, 27: (*Ἡρακλείδης*) *λέγει, ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὂν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.*“ Bentl. Adde Favorin. Eclog. ed. Dindorf. p. 221, 33. *Ἦα* grammatici ex Hom. Jl. V 808 et Od. XIV 212 afferre solent (cf. Herodian. II p. 53, 37. p. 156, 27. p. 835, 39), unde patet cur Heraclides dixerit *κείμενον καὶ παρὰ K.* Illud autem mirum accidit quod Etym. Magn. p. 423, 40 *ἦα* scribit *Ἀττικῶς* dictum esse. quod corruptum est et ex Heraclide corrigendum videtur. Ipsa vox quum, quod ad significationem attinet, nihil habeat proprii, certam ei in Callimachi carminibus sedem assignare velle, temerarium est, quam plurimis locis habere potuit, exempli causa in Prologo Aetiorum, si quidem ibi Callimachus dicere potuit [*φιλήκοος*] *ἦα*.

343.

Ἄπελος.

„Eustath. ad Od. Σ p. 1849, 18: *ἕλκος — λύσις συνεχείας κατὰ τοὺς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλίμαχος ἄπελος τὸ ἕλκος φησὶ παρὰ τὸ μὴ πελάζειν.*“ Bentl. Repetit haec Eustath. ad Il. Δ p. 462, 45: *ἄπελος αὐτὸ* (*τὸ ἕλκος*) *εἶπε Καλλίμαχος διὰ τὸ μὴ πελάζειν ἀλλήλοις τὰ παρειλκυσμένα χείλη τοῦ διαιρέματος*, sed ad Jl. X p. 843,

34 dicit: ἐτόλμησέ τις καὶ ἄπελος τὸ ἕλκος εἰπεῖν διὰ στέρησιν τοῦ πελάζειν. At iterum Callimachi nomen habet schol. Oppian. Hal. IV 556: Καλλίμαχος ἄπελον τὸ ἕλκος λέγει ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ πελῶ, τοῦ πλησιάζω. Testem in eadem re non nominant Suid. I 1 p. 543, Zonar. p. 238, Etym. Magn. p. 120, 36 et p. 331, 4, Gudian. p. 63, 29. Ubi Callimachus dixerit non audeo definire, nec probo quod Rauch. p. 35 not. 60 dicit, Deianirae vulnus intelligi, quae Herculem in pugna cum Dryopibus commissa adiuvans vulnerata fuerit. nam ἄπελος quum vulnus semper hians nec unquam cicatricem ducens significasse credibile sit, non videtur de Deianirae vulnere dici potuisse. At Lobeck. Rhem. p. 311 ἄπελος non tam vulnus hians quam cicatricem luridam significare censet.

344.

Περιπηχύναντες.

„Suid. II 2 p. 223: περιπηχύναντες· περιπλεξάμενοι. παρὰ Καλλιμάχῳ.“ Bentl. Ernestii suspicio fuit, hoc ad Hym. in Jov. 46 pertinere et alterum locum ex altero corrigendum putavit, quod non credo. nec credidit Naek. de Hecal. p. 169, qui suae ipse coniecturae, περιπηχύνασα dictum fuisse de Hecale quae Theseum sellae infixerit, merito parum tribuit. Probabilius Rauch. p. 106 seq. n. 108 cogitabat de Curetibus qui Zagreum περιπηχύναντες custodivissent, ut in Aet. I 2 locum habuisse fragmentum videatur.

345.

Νωσάμενος.

„Suid. II 1 p. 1017: νωσάμενος· νοήσας, γνούς, παρὰ Καλλιμάχῳ.“ Bentl. Temeraria est Davesii suspicio, Miscell. crit. p. 101, qui, quum νωσάμενος legatur in Theocrit. XXV 263, continuo illud carmen Theocrito abiudicavit et Callimacho adscribendum censuit. Sed qui paululum modo est consideratior, utrumque poetam forma illa contracta usum fuisse dicet, cuius in eo verbo satis frequens usus est (cf. Bentl. ad Hym. in Jov. 87 et Lobeck. Elem. Path. II p. 113 seq.). Utrum poetam in animo habuerint Zonar. p. 1414: νωσάμενος· ἐνθυμήσας, et Hesych. III p. 167: νωσάμενος·

κατανοήσας, incertum est, sed Callimachum magis crediderim, cuius ex Hecale sumptum putabat Hecker. Com. Call. p. 91. Et aptus in eo carmine locus fragmento fuit, ubi Theseum poeta dicebat taurum Marathonium tandem conspexisse. cf. Hecal. Cap. VIII.

346.

Πυρὶ δεῖπνον.

„Schol. Aeschyl. Prom. 368 Dind.: *πυρπνόου ζάλης. ἔνθεν Καλλίμαχος πυρίδειπνόν φησι.* Nescio quorsum pertineat *πυρίδειπνον.* videtur legendum *πυρίπνοον.*" Bentl., qui *πυρίπνοον* inter Callimachi fragmenta recepit. Sed multo rectius Toup. Emendat. in Suid. II p. 573 scholiastae verba vidit pertinere ad Aeschyli v. 370: *ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας*, et Callimachum dixisse Siciliam *πυρίδειπνον*, ab igne esam, ambustam. Poterat Aeschyleo vocabulo (Eumen. 1021) *πυρίδαπτον* vocare, sed magis ei placuit dicere *πυρίδειπνον*, nisi potius duabus vocibus hoc extulit *πυρὶ δεῖπνον*, quod magis mihi placet et placuisse video etiam Heckero in Com. Call. p. 145 conferenti Anthol. Palat. XIV 89, 2: *Μίλητε — πολλοῖσιν δεῖπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα γενήσει.* Sedem habuisse puto in Aet. II 4. atque cum fragmentis aliquot quae sunt de Sicilia composuit etiam Rauch. de Aet. p. 67 n. 151, sed in elegia de institutis Thesmophoriis sedem habuisse putat.

347.

Ὑδατοσύδνη.

„Eustath. ad Jl. Δ p. 437, 21: *τοιοῦτο δὲ καὶ ἡ Ὁμηρικὴ ἁλοσύδνη* (Jl. XX 207. Od. IV 404) *καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου ὑδατοσύδνη. ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηίδων.* Idem ad Jl. Γ p. 1204, 4: *ἔοικε δὲ Νηρηίδος ὄνομα εἶναι ἐν τῷ φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης, εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας οἷος ἐκεῖνος ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας τὴν ἁλοσύδνην.*" Bentl. Priorem Eustathii locum exscripsit Philemon Osann. p. 102, de quarum originatione vocum cf. Lobeck. ad Aiac. p. 193 (II), qui post Vossium cum *ὕδνη* i. e. *ἔγγονος*, utram-

que vocem compositam existimat Proleg. Path. p. 234 seq. coll. Curtii Grundzüge der gr. Etym. p. 578 (II). Alterum Eustathii locum exscripsit Favorinus s. ἁλοσύδνη extr. Locus ubi hac voce Callimachus usus sit non unus excogitari potest. Rauch. p. 79 ad Aetia referre voluit nihil tamen certi addens, sed video etiam de Glauco, de Galathea etc. cogitari posse, ut temerarium sit certi quidpiam statuere velle.

348.

Ἀκταίη τις ἔναιεν.

„Eustath. ad Il. *Α* p. 84, 5: τὴν ἅμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἁμαξαίαν φασὶ καὶ τὴν αὔλην αὐλαίαν — καὶ τὴν ἀλκήν ἀλκαίαν ὡς ἐπὶ λέοντος — καὶ τὴν ἀκτήν ἀκταίην ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. Id. ad *Δ* p. 475, 1: ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ." Bentl. Ipsa Callimachi verba cognovimus ex Etym. Paris. Ruhnkenii, cuius verba Ernest. ad h. l. apposuit: Ἀττικὴ παρὰ τὴν ἀκτήν. καὶ γὰρ παραθαλασσία. καὶ Καλλίμαχος· Ἀκταίη τις ἔναιεν. quae nunc innotuerunt etiam ex Etym. Gud. p. 91, 6, Sorbon. apud Gaisf. ad Etym. Magn. p. 167, 51, Angelican. apud Ritschel. Opusc. I p. 683, ubi de fragmento codices non variant. sine fragmento Schol. ad Vergil. Georg. IV 463 p. 80 Keil.: Attica, quae Acte aliquando vocata est, ut *Callimachus* et alii prodiderunt, ubi quae Actaea vel Acte et Actaea legendum videtur. In ipsis autem Callimachi verbis nihil muto, sed Ἀκταίη cum codicibus retineo, non quo verum habeam quod aliquando Naek. p. 177 sibi persuasit, Ἀκταίη esse mulier Attica, sed quod nihil impedit quo minus Ἀκταίη τις ἔναιεν putemus esse Attica quaedam terra sita erat, coll. Hom. Jl. II 626 νήσων, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. non fuit igitur cur Ernest. Ἀκταίην corrigeret Naekio probatum, aut cur Hecker. Com. Call. p. 96 Ἀκταίῃ scribi mallet. Atque hi quidem Hecalae carminis frustulum esse putabant, quod, quum Atticae sine dubio etiam alibi mentionem poeta fecerit, parum certum est. De grammatica ratione cf. Lobeck. Paralip. p. 297 seq.

349.

Ἐλαχὸν δόμον.

„Eustath. ad Jl. Z p. 630, 20: ἆσσον —. οὕτω δὲ καὶ ταχύς ταχίων, τάσσων καὶ θάσσων —, μακρός μακρίων μάσσον καὶ βραδύς βραδίων βράσσον καὶ παχύς παχιὼν πάσσον καὶ ἐλαχύς ἢ κατὰ Καλλίμαχον ἐλαχός, ἐλαχίων ἐλάσσον. Id. ad Od. Θ p. 1584, 16: ἐλαχός, ὃ παρὰ Καλλιμάχῳ κεῖται." Bentl. Adde Gramm. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 217, 24: ἐλαχύς, ὃ κατὰ Καλλίμαχον ἐλαχός, ἐλαχίων, ἐλάσσων, et Favor. Eclog. p. 348, 20 Dind. Sed gravius est quod quae olim in Etym. Magn. p. 323, 30 ita edebantur: ἐλαχὺν δόμον καλεῖ τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν, nunc Gaisford. e codice D in hunc modum correxit: ἐλαχὺν δόμον Καλλίμαχος τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν, qui etiam ἐλαχόν corrigere debebat. Significabat autem haud dubie Callimachus Hecalae casam. cf. Hecal. Cap. IV. Cum ἐλαχός pro ἐλαχύς posito cf. Hom. Jl. XIII 625 et Od. III 130 (πόλιν αἰπήν) et Jl. II 811 (αἰπεῖα κολώνη), πραΰς et πρᾶος (Lobeck. ad Phryn. p 404), ἡμισύς et ἥμισος (Curt. Anecd. Delphic. p. 20 et p. 22) etc. Ceterum ἔλαχος scribere nolui, etsi id Herodiani praecepto fortasse convenientius est. cf. Herodian. I p. 226.

350.

Ἐννότιος Μαραθών.

„Suid. II 1 p. 693: Μαραθών· τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Μαράθου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος· τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστι δίυγρον ἢ ἔνυδρον." Bentl. Ex Hecale esse (Cap. II) quis non assentiatur Naekio p. 60 et Heckero Com. Call. p. 107? — Vocem ἐννότιος enumerat etiam Pollux I 238, sed Callimachus videtur ex Hom. Od. IV 785 sumpsisse, ubi fuisse qui pro ἐν νοτίῳ scriberent ἐννοτίῳ e scholiis constat, etsi id aliter explicabant atque Callimacho placuisse patet.

351.

Μοψοπία.

„Stephan. Byz. p. 458, 14: Μοψοπία, ἡ Ἀττική, ἀπὸ Μόψοπος. Καλλίμαχος." Bentl. Callimachus utrum ori-

ginationem vocis (de qua vide Meinek. Anal. Alex. p. 12 seq.) enarraverit an alicubi doctiore nomine ita Atticam significaverit solum (cf. Naek. de Hecal. p. 226), incertum est. Prius si fuit, ad *Κτίσεις* referri potest, sin alterum, nomine uti potuit in Hecal. Cap. II, ubi fortasse hoc fragmentum iunctum fuit cum fragm. 434. Sed potuit etiam in Aet. II 10 legi.

352.

Χρεμεδά.

„Hesych. IV p. 295: χρεμέδα· ἠχῇ ὡς Καλλίμαχος. Recte emendarunt viri docti ex iis quae proxime (p. 296) sequuntur χρεμετᾷ· ἠχεῖ. Nisi malis χρεμέδα, ἠχή, sonus." Bentl., qui χρεμετᾷ edidit. sed neque hoc admodum placet — quoniam verbum χρεμετᾶν, cuius alibi vestigium non extat (nam necessaria non est a Jacobsio in Anthol. Pal. vol. III p. 523 in Tzetzae Posthomeric. 142 proposita coniectura χρεμέτησε), ipse quo in Hesychio positum est contra literarum ordinem locus suspectum reddit —, neque substantivum χρεμέδα probabile est, quod doricum esset et certe χρεμεδά scribi debebat. neque verisimiliores sunt quas alias viri docti proponebant coniecturae a Mauricio Schmidtio enumeratae. Quorum neminem miror cogitasse de adverbio aliquo in — δά formatum et Hesychii locum ita emendari iussisse: χρεμεδά· ἠχῇ, ὡς Καλλίμαχος (vel χρεμεδά· ἠχητικῶς· Καλλίμαχος, ut similiter Hesych. II p. 404 dicit καναχηδά· ἠχητικῶς, coll. III p. 433: ῥοιζηδόν· σφοδρῶς ἠχητικόν). Quamquam ipsum adverbium χρεμεδά non putaverim incorruptum esse. certe magis placeret χρεμετηδά, si quidem praeter χρεμετίζειν etiam χρεμετεῖν in usu fuit (ut saepissime verba in εῖν et ίζειν alternare constat. cf. Lobeck. Rhem. p. 226 seq.). ita enim analogiam non fallacem haberemus in καναχέω καναχίζω καναχηδά, κοναβέω κοναβίζω κοναβηδόν (nam adverbia in δά et δόν sine discrimine dicuntur. cf. Lobeck. Paralip. p. 153). Atque nunc demum video Grasbergerum in libro cui inscripsit Erzieh. u. Unterr. im Alterth. I p. 163 χρεμέδα cum ληκίνδα comparare et illud vel corrigere vel explicare χρεμίνδα i. e. χρεμετίνδα. Sed hoc utut est, vocem χρεμέδα alia graviore quam est accentus mutatione afficere veritus sum. illud autem certissimum videtur, Callimachum de equorum hinnitu dixisse,

de quo loqui potuit in Aetiorum libro I, vel de equis in agone aliquo certantibus narrans, vel de equo Arione qui Adrastum servaverit.

[353.]

[Ἄοζοι.]

[„Hesych. I p. 221: ἄοζοι· μάγειροι. ὑπηρέται. θεράποντες. ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος.“ Bentl. Callimachi nomini Blomf. ad h. l. Aeschyli substituendum sibi persuasit non aliam, puto, ob causam nisi quod ἄοζοι Aeschylo quoque in Agam. 217 ministri sunt, idemque etiam in Eleusiniis ἀοζήσω dixerat pro διακονήσω, ὑπουργήσω teste eodem Hesychio I p. 221 (idem Aeschyleum ἀοζήσω in mente habuisse videtur Etym. Magn. p. 116, 41). quasi vero Callimachus non saepius Aeschyli glossas in usum suum converterit. At magis animum commovet Mauricii Schmidt. sententia, qui in Quaest. Hesychian. p. LXXI Callimacho voluit Clitarchum substituere, quoniam Clitarchus ἐν γλώσσαις teste Athenae. VI p. 267 C dixit: καλοῦνται οἱ δοῦλοι ἄζοι καὶ θεράποντες καὶ ἀκόλουθοι καὶ διάκονοι καὶ ὑπηρέται, ἔτι δὲ ἐπάμονες καὶ λάτρεις. Verum apud Clitarchum neque vox ἄοζος extat neque interpretamentum μάγειροι, unde haud paulo videbitur probabilius, Hesychii glossam ex alio atque Clitarcho fluxisse auctore, vel potius ex duobus auctoribus, quorum alter is fuit, ex quo sua sumpserunt Suid. I p. 513 et Zonar. p. 230 (ἄοζοι· πολύοζοι, πολλὰ ξύλα καίοντες, ἤγουν οἱ μάγειροι), alter is, unde hauserunt Etym. Magn. p. 116, 41 (ἄοζος· ὑπηρέτης. καὶ ἀοζήσω· διακονήσω, ὑπουργήσω) et gramm. in Bekkeri Anecd. p. 13, 31 (ἄοζος· ὑπηρέτης, διάκονος), quorum alter qui testes apposuerat Aeschylum et Callimachum, eos solus servavit Hesychius. Nihil igitur causae esse puto, cur apud Hesychium de Callimachi nomine addubitemus, qui ἄοζοι de ministris dixerit Aeschylum sequutus. Alia autem quaestio est, possitne etiamnum inter Callimachi fragmenta referri ἄοζοι, ex quo Meinekius hanc vocem Hymno in Del. 249 ex coniectura restituit, quem sequi non dubitavi. cf. Vol. I p. 314 seq.]

354.

Θύα.

„Hesych. II p. 327: *θύα· ἀρτύματα· Κύπριοι. ἔνιοι τὰ ἀρώματα· Καλλίμαχος. Εὔπολις τὰ πέμματα. λέγεται δὲ καὶ τὰ θυόμενα τὴν θεήν.*“ Bentl. Duabus ultimis Hesychii verbis quid faciam non invenio, nisi forte auxilium petendum ex Etym. Magn. p. 457, 6: *θύα, ἐφ' ἧς τὰ θύα, ὅ ἐστι τὰ θυμιάματα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ θύαι* (vel *θυῖαι*), quae non integriora dat Grammat. in Cramer. Anecd. Oxon. II p. 447, 19, sed ita corrigi debent ex Etym. Gud. p. 266, 16, ut in fine legatur *καταχρηστικῶς δὲ αἱ λοιπαὶ θυσίαι*, quod Gaisfordum tamen fugit. Sed utcunque corrigendus est Hesychius, id tamen aperte docet, Callimachum *τὰ θύα* non dixisse de sacrificiis. Non igitur *θύα* dixit cum Pindaro, fragm. 106 v. 7: *ἀεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ βωμοῖς* (nam hic quoque intelliguntur *τὰ θυόμενα*), sed qua usus est ratione Dionysius Perieg. 936: *αἰεὶ κηώεσσα* (*Ἀραβίη*) *θύοις ὕπο λαρὸν ὄδωδεν, ἢ θύου ἢ σμύρνης εὐώδεος ἢ καλάμοιο*, unde colligimus Callimachum quoque sicut imitatorem eius Dionysium de quovis genere *ἀρωμάτων* vocem usurpasse nec loquutum esse de sacris faciendis vel factis, sed vel terrae alicuius mentionem fecisse, vel, quod magis credo, *θαλάμοιο θυώδεος* (Hom. Od. IV 121) cuiusdam. Id ubi fecerit non audeo affirmare.

355.

Κόππα.

„Hesych. II p. 409: *˚κάπτα. τίνες δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γάρ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται κόμπα, τὸ ἀνεστραμμένον ρ, ὡς ὁ μυκτηρισμός.* Locus depravatissimus. Principio legendum *κάππα*, inde pro *κόμπα* lege *κόππα*, et *τὸ ἀνεστραμμένον ρ καὶ χαρακτηρισμός*. *P* inversum sive *Ϙ* Koph Phoenicum, nota equorum femoribus inusta. Idem Hesychius II p. 514: *κοππατίας· ἵππος κεκαυμένος ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα* (*ὅ ἐστι ἀπεστραμμένον ρ*) *καὶ σ* [nonne *ὡς σάν, σαμφόρας?* i. e. *ὡς σάν ἔχων σημεῖον, σαμφόρας.* scil. *λέγεται*. O. S.]. Corrigendus etiam schol. Aristoph. Nub.

23: κοππατίας ἵππους ἐκάλουν οἷς ἐγκεχάρακται τὸ κ στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ν χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Lege: τὸ γὰρ σ σημεῖον χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Probare possem ex Hesychio [s. κοππατίας II 1 p. 337 et σαμφόρας III p. 8], Suida [s. σαμφόρας II 2 p. 666], Eustathio [ad Hom. Jl. p. 785, 30], si hic esset locus. vide praeclaram Scaligeri dissertationem in Eusebianis [p. 116], qui tamen haec nostra non occupavit.“ Bentl. Hesychii locus nescio an non ab omni parte probabiliter emendari possit nisi novis repertis subsidiis. sed hoc certissimum videtur, neque Mauricii Schmidt. opinionem probandam esse ad Hesych. l. l. conicientis καὶ παρὰ Καλλίᾳ γράφεται, et rectissime habere Bentleianum κόππα. Saltem non videor mihi quod a Callimachi indole abhorreat statuere, si a poeta, memoraturo aliquem in agone quodam (Aet. I) certantem equum εὐγενῆ (nam τῶν εὐγενῶν ἵππων erant qui appellabantur κοππατίαι sive κοππαφόροι. cf. schol. ad Lucian. p. 229 Jacobitz. sive Bachmann. Anecd. II p. 335), is vocabatur non κοππατίας vel κοππαφόρος, sed κόππα [φορέων μηρῷ κεχαραγμένον ἵππος ἀγήνωρ].

356.

Καιρωστρίδες.

„Eustath. ad Odyss. η p. 1571, 57: καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστρίδες ἢ καιρωστίδες γυναῖκες παρὰ Καλλιμάχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. Etym. Magn. p. 498, 11: τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος. Hesych. II p. 391: καιροστρίδες· ἐργαστρίδες. ὑφαστρίδες, ubi ex ordine literarum apparet legendum esse καιρωστρίδες. Sed vera scriptura est καιρωτρίδες. Καιρόω, κεκαίρωται, καιρωτρίς, ut ἐστεφάνωται, στεφανωτρίς, et similia.“ Bentl. Adde schol. ad Hom. Od. VII 107: καῖρος —, ἔνθεν καὶ αἱ καιρωτίδες καιρωστρίδες παρὰ Καλλιμάχῳ, ubi codices habent καιροσίδες vel κερωστρίδες vel καιροστρίδες (Hamburgeus. ap. Preller.) vel κειρωτίδες (αι supra ει) (Harleian. ap. Cram. Anecd. Paris. III p. 451, 25). In Etymol. Magn. loco quem Bentl. affert cod. V. apud Gaisf. habet καιρωστίδας, cod. Marcian. καῖρ-

σίδας, sed in Etym. Gud. p. 290, 23 vox excidit tota. Ex variis his formis Bentl. praetulit καιρωτρίδες, Valcken. ad schol. Leidens. Hom. p. 65 Lips. καιροστρίδες, ego καιρωστρίδες magis probaverim, quae forma et doctior est quam ut a grammaticis videri possit excogitata esse, nec analogia caret. cf. Lobeck. Paralip. p. 451. Videtur autem hoc fragmentum cum fragm. 244 coniungendum esse et ipsum quoque habuisse locum in Aet. I 4.

357.

Καταριστήν.

„Hesych. II p. 433: καταριστήν· ὀρθήν, δουριστήν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν." Bentl. Corruptissimum locum Bentleius intactum relinquere malebat quam coniecturis vexare incertis (cf. Schmidt.), qualis est etiam Heckeri apud Hullemann. de Ptolemae. Eordae. p. XIV seq.: κατ' ἀρίστην· ὀρθήν. Δοῦρις· τὴν * * *. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν. Sed nos officio satisfecisse nobis videbimur, si reliquis neglectis vitiis in una acquieverimus Callimachi memoria, quem demonstrari posse putamus apte καταριστὴν dixisse τὴν χάλαζαν. Mirum enim esset ni hic aliquo modo conduceret Eustathii observatio ad Jl. p. 603, 39: λέγει ὁ αὐτὸς (Aristophanem Byzant. intelligit) καὶ ὅτι τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον ἄνεμον κατάρη λέγουσιν ὁ Ἀλκαῖος (fr. 135) καὶ ἡ Σαπφὼ (fr. 160 Bergk.) διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, cui fidem habet Lobeck. Proleg. Pathol. p. 269, sed dubitat Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 273. Et ille quidem a καταίρω derivat, a quo non multum abludit Aristophanes qui παρετυμολογῶν explicat πνεῦμα καταράσσον. nam verbo καταίρω eadem est ad καταράσσω ratio quae verbo σπαίρω ad σπαράσσω. At καταράσσειν non solum ὁ ἄνεμος dicitur, sed etiam ἡ χάλαζα, ut docet Aristoteles de Mund. VI: νέφη τε συνίστανται καὶ ὄμβροι καταράσσουσι χιόνες τε καὶ χάλαζαι, docentque alii loci apud Lobeck. ad Aiac. p. 194 (II). Ab illo autem κατάρης Callimacho derivare licuit verbum καταρίζω (ut ab ἀολλής, αὐθάδης etc. veniunt ἀολλίζω, αὐθαδίζεσθαι etc.), indeque facere vel substantivum (ut ληΐστής), quod de grandine se intelligi velle indicaverit in proximo

posita voce *χάλαζα*, vel adiectivum verbale, cui coniunxerit vocem *χάλαζα*. Quod facere poterat in descriptione tempestatis alicuius vel in Aet. II 3 vel in Hecal. Cap. IV.

358.

Πυλεῶνες.

„Pollux V 96 inter *κεφαλῆς κοσμήματα — καὶ πυλεῶνας*, inquit, *παρὰ Καλλιμάχῳ*." Bentl. Pollux *πυλεῶνας* a *στεφάνοις* distinguere videtur, nam cum *στεφάναις, κάλυξι, στροφίῳ, σφενδόνῃ* etc. componit. sed aperte Hesychius III p. 409 *πυλεῶνα· στέφανον* et p. 410: *πυλών· στέφανος*, quo dilucidius Pamphilus ap. Athenae. XV p. 678 A *πυλεών — καλεῖται ὁ στέφανος, ὃν τῇ Ἥρῃ περιτιθέασιν οἱ Λάκωνες.* quos cum Polluce ita fortasse in concordiam aptissime ducemus, si *πυλεῶνα* dixerimus fuisse *ἀναδέσμην τινὰ πλεκτήν*, cui flores implexi fuerint. Poterat autem poeta *πυλεῶνας* memorare ubi de *Ἡραίοις* dixit in Aet. II 9. Et ad Aetia etiam Rauchius p. 63 n. 140 fragmentum revocavit cum fr. 495 compositum.

359.

Τὸ [γὰρ] μέγα βιβλίον ἶσον
τῷ μεγάλῳ κακῷ.

„Athenae. III p. 72 A: *ὅτι Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.*" Bentl. In Callimachi verbis tam aperta sunt metri vestigia, ut nolim assentiri Boissonadio orationem ligatam esse neganti. nam inserto *γάρ*, quo excerptor in hac orationis forma uti non potuit, et rescripto *ἶσον* metricum habes frustulum hoc:

τὸ [γὰρ] μέγα βιβλίον ἶσον
τῷ μεγάλῳ κακῷ [ἐστ'· ὥς γὰρ ἐμοὶ δοκέει],

quae in Prologo Aetiorum dicta fuisse puto sequutus Heckeri iudicium Com. Call. p. 33 et 50, nisi quod parum verecunde eum in alienis grassatum arbitror dum a Callimacho scriptum censet *κακῷ μεγάλῳ μέγα βιβλίον ἶσον*. De articulo cf. Hymn. in Cer. 38. Ceterum paulo alia fuit Plinii Epist. I 20, 4 sententia: bonus liber melior est quisque, quo maior.

360.

Πτωχοῦ [γὰρ] πήρη οὐ πίμπλαται.

„Zenob. V 66: *πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.*“ Bentl. Reliquorum paroemiographorum locos Callimachi tamen nomen non adicientium indicavit Schneidew. p. 147, item Suidae II 2 p. 532: *πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται. Καί· πτωχῶν οὐλαὶ ἀεὶ κεναί.* Mirus autem error est Ruhnkenii ad h. l., qui Zenobium non ipsa Callimachi verba dedisse, sed eorum sensum tantum expressisse censebat, Callimachum enim hanc sententiam iambo conclusisse, qui depravatus legatur apud Suid. l. l. et in Proverb. Vatic. p. 304 (p. 448 Schneidew.), sed ita legendum esse emendatiorem: *πτωχῶν θυλὰς ἀεὶ κενή* (cf. Ruhnk. Epist. crit. II p. 188. melius Hecker. Com. Call. p. 84: *πτωχῶν οὐλὰς ἀεὶ κενεή*). Verum si Zenobius illum iambum noverat ut Callimacheum, nullo modo credibile est eum apponere hunc integrum neglexisse, sed tali modo eius sententiam exprimere parum accurate maluisse. nam *ἀεὶ κενή* et *οὐ πίμπλαται* nequaquam idem valent. accedit quod ita statuendum esset eidem casui obnoxios reliquos paroemiographos fuisse qui omnes eodem atque Zenobius modo proverbium afferunt. An Ruhnkenius *πτωχῶν πήρα οὐ πίμπλαται* Callimacho abiudicabat, vindicabat ei alterum, quod hoc magis ad versus speciem accedere videbatur? Sed ne dicam mirabilem iambum viro egregio excidisse, quem, si quidem ita metiri fragmentum volebat: – – ⌣ – | ⌣ – ⌣ – (nec aliam rationem video), duo adeo in una voce *θυλάς* vitia deturpant, — quis non agnoscat potius hexametri initium hoc: — *πτωχῶν πήρη οὐ πίμπλαται* —? cui quae deest prima syllaba facile restitui potest, si concesseris a Zenobio omissam aliquam vocem esse, quam ut retineret etsi a Callimacho usurpatam instituti ratio dissuadebat. ille enim si scripsit *πτωχῶν [γὰρ] πήρη οὐ πίμπλαται*, Zenobius causam habebat, cur et *γὰρ* omitteret et *πήρη* in vulgatam formam mutaret. nec in tribus illis continuis spondeis offendendum esse docent Hym. in Apoll. 45, 74, in Cer. 111. Quamquam hoc quoque fragmentum numeris vinctum fuisse Boissonad. p. 214 negabat. Poterat autem hoc Hecale dicere ubi narrabat

(Hecal. Cap. V), identidem ad se redire mendicos, quibus numquam satis dari queat.

361.

Οἵ δὲ Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστυ.

„Schol. Pindar. Olymp. II 29: παρὰ Γέλλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται.“ Bentl. Tantum ille apposuit nec Callimachi noverat fragmentum plenius quam hoc: Γέλλας. At integrius Boeckhius e libris suis edidit: παρὰ Γέλλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ, οὗ Καλλίμαχος μέμνηται· οἱ δὲ Γέλᾳ ποταμῷ ἐπικείμενον ἄστυ, quae ita scripta redeunt in Etymol. Florent. p. 75: οἱ ὁ Γέλα ποταμοῦ ἐπικείμενον ἄστυ. Sed quae una desideratur vox ad complendum versum, eam ex cod. Vratisl. ad Pind. Olymp. II 16 Boeckhius protulit, ubi post ea quae solus Bentleius noverat, Ἀρτέμων δ' ὁ ἀπὸ Περγάμου τὴν Γέλλαν οἴεται δεῖν ἀκούειν, ille codex addit: οὕτω καλουμένην πόλιν ἐν Σικελίᾳ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ Γέλᾳ, ὡς Καλλίμαχος· οἱ δὲ Γέλα ποταμοῦ κεφαλῇ ἐπικείμενον ἄστυ, qui iam integer hexameter est nec debebat a Toupio Emend. in Suid. II p. 460 et Goellero de Sit. et orig. Syracus. p. 265 not. corrumpi mutando οἱ δὲ in οἶδε, aut a Rauchio de Aet. p. 67 in ἡ δέ, aut a Bergkio Praef. in Anth. lyr. II p. XV in ἥδε. quidni enim Callimachus Siciliae incolas enumerans hoc quoque dixerit in Aet. II 4: οἵ δὲ — ἄστυ [εἶχον vel ναῖον]? nam οἵ relativum esse puto ut in Hom. Jl. II 510, 559 et similiter ibi saepissime dictum est. Contra nomini Γέλᾳ recte nunc iota detractum. nam genetivus est, qui est etiam in Theogn. 1088: ναίετ' ἐπ' Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ, et Theocrit. VII 75: Ἱμέρα αἵ τε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο, et in oraculo in Excerpt. Vatican. Diodor. p. 13 Dind.: πὰρ προχοὰς ποταμοῖο Γέλα συνομώνυμον ἁγνόν. cf. ad fragm. 237. Quum autem ab eius fluminis ostio propius quam fonte urbs illa sita fuerit, iam intelligitur quo modo κεφαλῇ interpretandum sit, quod πηγήν significat in Herodot. IV 91, sed ostium qui significare voluerit praeter Callimachum alium non habeo testem. Latinis tamen caput fluminis utrumque significare certissimum est. — Rauch. l. l. ad instituta Thesmophoria fragmentum rettulit, Bergk. qui in Anth. lyr. II n. 96 habet

de sede nihil definit, sed videtur tamen et ipse ad Aetia referre, cuius rei indicium est quod Tzetz. in schol. ad Thucyd. V 4 Epaphroditum de nominis Γέλας origine disputasse refert. cf. supra p. 73.

362.

Ὑλλίς.

„Stephan. Byz. p. 648, 2: Ὑλλεῖς ἔθνος Ἰλλυρικόν. — καὶ πόλις Ὕλλη — τὸ ἐθνικὸν Ὑλλεύς, καὶ θηλυκὸν Ὑλληΐς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλίς Ὑλλίδος ἀπὸ Ἀργείας μιᾶς τῶν νυμφῶν." Bentl. Ὑλλήων agrum quum Argonautae apud Apollon. Rhod. IV 523 attingant, non dubium est, quin hoc fragmentum ad Argonautarum expeditionem pertinere recte statuerit Hecker. Com. Call. p. 42 (cf. nos in Aet. II 3), qui etiam hoc monet, cum nomine iunctum γῇ vel πόλις apud Callimachum fuisse (nam in Bentleiana quae dicitur versione latina legitur Hyllensis mulier). quamquam Ὑλλίς nomen etiam solum per se insulam vel peninsulam Hyllensium significabat. cf. Apollodor. apud Stephan. l. l. et Plin. Nat. Hist. III 141, idque hic quoque factum esse magis probaverim. Si quis autem poetam etiam nominis originationem obiter addidisse putaverit eam quae est apud Stephan. l. l., non refragabor.

363.

Μεῖον γὰρ ὄντως Τρωΐλος γ' ἐδάκρυσεν
ἢ Πρίαμος.

„Cicero in Tuscul. Quaest. I 39: non male ait *Callimachus, multo saepius lacrimasse Priamum quam Troilum.*" Bentl. Verissime ipsius Callimachi verba extare sive Ruhnkenius sive Ernestius monuit in Plutarch. Consol. ad Apollonium XXIV p. 114 A: δῆλον οὖν, ὅτι καὶ ὁ λεγόμενος ἄωρος θάνατος εὐπαραμύθητός ἐστι —. Μεῖον γὰρ ὄντως Τρωΐλος ἐδάκρυσεν ἢ Πρίαμος αὐτός, εἰ προετελεύτησεν ἔτι ἀκμαζούσης αὐτῷ τῆς βασιλείας καὶ τῆς τοσαύτης τύχης ἧς ἐθρήνει, ubi qui Plutarchi in adhibendis poetarum locis morem noverit non dubitabit quin recte statuam, philosophum Callimachi versum suae orationi inserentem hoc dicere voluisse: nam profecto tamquam Troilus aliquis minus lacrimaturus erat quam Priamus, si

hic ipse Priamus mortuus fuisset florente imperio. lenissima enim ratione sanandum Plutarchi sermonem arbitror commate, quod nunc post αὐτός (sive οὗτος, quod alii habent, verius est, sive utroque iuncto scribendum est αὐτὸς οὗτος) legitur, ante eam vocem retracto. certe difficilior Caroli Dilthey in Anal. Call. p. 31 not. ratio est post Πρίαμος inserentis de suo haec: οὗτος [δ' εὐτυχέστερος ἂν ἦν], εἰ προετελεύτησεν κ. τ. λ. Quod autem in ea sententiae conformatione ἐδάκρυσεν ἄν scribere Plutarchus debebat, particulam neglexisse videtur, ut integer servaretur poetae versus. nam versum esse Callimachi, quem Plutarchus in suam orationem transtulerit, omnes consentiunt et post Blomfieldum Boissonadius p. 214, Bergk. Anthol. lyr. I n. 134 = II n. 148, Dilthey l. l. talem fuisse putant: μεῖον ἐδάκρυσεν Τρώϊλος ἢ Πρίαμος. Sed quis non concedat praestare et retentis verbis γὰρ ὄντως (quae cur negent et ipsa esse a Callimacho profecta causam non video) et servato verborum ordine unaque inserta vocula quam saepissime versus detrimento excidisse constat, talem iambum putare a Callimacho factum esse qualem supra posuimus? Unde concidit simul Dilth. l. l. opinio, sententiam istam Callimachei fuisse epigrammatis epitymbii in infantem scripti exitum. Ceterum pro Τρώϊλος scribere Τρωΐλος malui reveritus certum Herodiani praeceptum (cf. Herodian. I p. 162, 11).

364.

Δράκαιναν

Δελφύνην.

„Schol. Apoll. Rhod. II 706: Δελφύνην. τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος οἱ μὲν ἀρρενικῶς, οἱ δὲ θηλυκῶς εἶπον, ὃ καὶ βέλτιον. ἄλλως· ὅτι Δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον Μαιάνδριος καὶ Καλλίμαχος εἶπον. δράκαιναν δὲ αὐτήν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δέλφυναν ὁ αὐτὸς Καλλίμαχος.“ Bentl. Locum apposui prout constituit Henricus Keil, sed vel sic magno opere vereor, ut ab omni parte sanus sit. Nam quum primo scholiasta dixisset, ὅτι δελφύνης ἐκαλεῖτο, Μαιάνδριος καὶ Καλλίμαχος εἶπον, statim addit, quae his adversa fronte repugnant, Callimachum narrasse δράκαιναν θηλυκῶς καλουμένην Δέλ-

φυναν. At patienter tamen hunc dissensum tolerabant editores tacite statuentes, ut videtur, in diversis carminibus (nam ita de uno eodemque carmine nemo facile cogitaverit) diversa haec Callimachum protulisse, ad quam stabiliendam sententiam factum arbitror, ut primus Blomfieldus corrigeret φησὶν εἶναι — ὁ αὐτὸς Καλλίμαχος, ubi libri inverso ordine habent αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος. Quamvis autem per se non mirum sit, Callimachum de eadem re alibi aliter iudicasse (cf. modo ad fragm. 382), tamen hic quidem ab ea nos deterret sententia, quod ita etiam de Maeandrio eadem quae de Callimacho statuenda essent. nam Maeandrium quoque repugnantem sibimet ipsi scholiasta facit, quum post ea quae hic de Maeandrio refert, postea ad v. 711 extr. contrariam adnotet: τὴν δὲ ἀναιρεθεῖσαν δράκαιναν Δέλφυναν καλεῖσθαι θηλυκῶς φησι Μαιάνδριος. Has autem difficultates si quis emendatione perfacili sublaturus sit, eam aequi bonique facturam pro se quemque crediderim. quam instituendam talem esse putamus ut scribatur: Δελφύνης ἢ Δ ε λ φ ύ ν η ἐκαλεῖτο — α ὐ τ ὸ ς ὁ Καλλίμαχος, qua admissa iam omnia expedita sunt. Quoniam enim nomen draconis scholiastae afferendum esset, id num Δελφύνης an Δελφύνη fuisset non magis quam ex ipsius Apollonii loco cognosci ex Maeandrii et Callimachi locis cognosci poterat, in quibus quoniam scriptus erat non nominativus, sed casus obliquus Δελφύνῃ vel Δελφύνην, ut in Apollonio, ne ex illis quidem nominativi forma sumi poterat, ut aliter atque Δελφύνης ἢ Δελφύνη scholiastae loqui non liceret. sed videbatur tamen sibi invenisse quo discerni res posset. Callimachus enim ipse (αὐτὸς ὁ K.) quum eodem illo loco Δελφύνην appellasset δράκαιναν, ex hoc testimonio apparebat nominativum fuisse non masculinum Δελφύνης, sed femininum Δελφύνη. nam quod adicitur θηλυκῶς καλουμένην Δέλφυναν, haec non Callimachi sunt, sed ipsius scholiastae, qui ne denuo in ea, qua usus est constructione, forma ancipiti Δελφύνην uteretur, de suo posuit Δέλφυναν, quae forma quum aliunde non nota sit, ipsius grammatici videtur inventum esse, ad praesentem usum fictum. qua semel excogitata mox usus est etiam ad v. 711. nam Maeandrium ipsum dixisse δράκαιναν Δέλφυναν nemo iam credere velit. Sed Callimachum certissimum est non solum dixisse Δελφύνην,

sed etiam δράκαιναν, ut non iam tamquam Callimachi fragmentum cum Bentleio, Ernestio, Blomfieldo solum ponendum sit Δελφύνη. Imo poeta in Aet. I 2 Apollinis pugnam cum Pythone describens dicere poterat [κατέπεφνε] δράκαιναν ; Δελφύνην. Atque Δελφύνην Callimacho fuisse a nominativo Δελφύνη, non a Δελφύνης, etiam imitator eius sollertissimus, Dionysius Periegetes 442 sibi persuasit: Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος Δελφύνης (non Δελφύνου vel Δελφύνεω) τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός, sed nihil decernit alter eius imitator, Nonnus Dionys. XIII 28: Δελφύνην δ' ἐδάμασσε καὶ αἰθέρα ναῖεν Ἀπόλλων, qui in dubio rem aeque relinquit atque Apollonius Rhod. l. l. et Apostol. Prov. XV 10 atque Tzetzes Exeg. Jliad. p. 117, 19 Herm. = p. 819 Bachm. et ad Lycophr. 208: τὸν Δελφύνην δράκοντα, item Tertullian. de Coron. VII (cf. fragm. 414): interfecto delphyne dracone. sed rursus Callimachum ante oculos habuisse videtur Apollodor. Bibl. I 6, 3: κατέστησε Δελφύνην δράκαιναν. In universum autem qui nominativo Δελφύνης usus sit neminem invenio praeter grammaticum in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 14, 23: Δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον. τοῦτον ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, et schol. in Callim. Hym. Del. 91: ὄφις· ὁ Δελφίνης (ut saepe libri inter Δελφύνη et Δελφίνη variant, quorum hoc unice probabat Brunck. ad Apollon. Rhod. l. l., repugnante Bernhardyo ad Dionys. Per. p. 636, sed utrumque agnoscente Lobeck. Proleg. Path. p. 244). Horum quum fides exigua sit et solum Δελφύνη nominet Herodianus I p. 335, 15. p. 533, 13. II p. 10, 31, paene crediderim Δελφύνης recentiorum grammaticorum inventum esse (ut etiam in Etym. Magn. p. 322, 3 legitur τῷ Δελφύνῃ vel τῷ Δελφίνῃ), quamquam utrumque, Δελφύνη et Δελφύνης, probare video Lobeck. Proleg. Path. p. 31, qui tamen alteri huic non testium auctoritate, sed sola analogia, satis quidem illa gravi, succurrebat. Contra quin idem draco etiam Δελφύς appellatus sit, quod affirmat Hesych. I p. 473, non videtur dubitandum esse, estque hoc nomen fortasse restituendum in schol. ad Eurip. Phoeniss. 232, ubi legitur: ἦν δὲ ὄνομα τοῦ δράκοντος Δελφίν, sed cod. Leidens. habet Δελφίνης, Meinekius autem ad Callim. p. 154 commendabat Δελφύνη vel Δελφὸς ὄφις.

365.

Ἡρακλέης — Τεύταρος.

„Schol. Theocrit. XIII 56: *ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.*“ Bentl. Pro *Ἡροδότῳ* (quod habet etiam codex Ambros. 222 p. 81) restitutum nunc legitur *Ἡροδώρῳ*, quae non infrequens confusio est (cf. vv. ll. ad Steph. Byz. p. 520, 2. Cram. Anecd. Par. III p. 58, 8 coll. Nicandr. p. 184 not.), ex Toupii et Hemsterhusii emendatione, qui de Teutaro Herculis in sagittandi arte magistro citant Lycophr. 56 cum Tzetzae notis ad Lycophr. 51 et 458. Fragmentum sine dubio locum habebat in Aet. I 9.

366.

Ἔτι φὴ σινάμωρος ἐρήμῳ
θὴρ δύνατ' ἐν πείρῃ.

„Schol. Theocrit. IV 62 ex codice msto. citante Js. Casaubono in Theocriticis (ut ille nominat, sed rectius Theocriteis) lectionibus [p. 74 Reisk.]: *ὅτι δέ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ.* Pro *καταγνοίοντες* emendat Casaubonus *κατ' ἀγροὺς ὄντες*. sed sine dubio vera correctio est *καὶ λάγνοι ὄντες.*“ Bentl. Haec nunc multo ditiora prodierunt ex codicibus Vaticanis (non item Ambrosiano 222, qui hic mutilus est): — *καὶ Καλλίμαχός φησι· εἴ τί φημι ἄμωρος ἐρημώθη δύνατο ἐν πείρᾳ* (vel ut in altero Vaticano est: *εἴ τί φημι ἐρημώθη ἄμηρος δύναται ἐμπεῖραι*). *περὶ γὰρ τῶν Σατύρων πρόδηλον.* Corruptissima Callimachi verba ita in integrum restituere conatus est Hecker. Com. Call. p. 147:

εἰσὶ δὲ Φῆρες
μωροί, λημώδεις, εὐνέται ἐμπέραμοι,

quae profecto omnem modum superant. sed multo verecundiorem in corrigendo se gessit Ahrens. ad schol. Theocrit. p. 500, qui verba in probabilem sententiam et numeros choliambicos ita restitui putabat:

εἴ τι φὴρ ἐρημωθὲν
ἄμηρος [εὔμηρον] γυναικίον πειρᾷ,

ut *φήρ* sit satyrus, qui *ἄμηρος* i. e. *κακόμηρος* praedicetur

propter ferinam speciem, ut cognati Panes ab ipso Theocrito κακόκνημοι dicantur. Me tamen nondum poenitet quod ante Ahrensium olim in Philol. vol. VI p. 523 proposui et nunc recepi, nisi quod non ἐν πείραις scribere debebam, sed ἐν πείρῃ, id ut cum ἐρήμῳ coniungeretur. Putabam autem senem quendam libidinosum cum satyro comparari. nam θήρ est satyrus (cf. Eurip. Cyclop. 624 coll. Casaubon. de satyric. poes. p. 42 Ramb.), δύναμαι autem in re venerea usurpari notum est (cf. Jacobs. Animad. ad Anthol. Tom. X p. 59 et Orell. ad Horat. Epod. XII 15), in eademque re proprium aliquem locum habere constat τὴν πεῖραν (cf. quos citat Koch. ad Antonin. Liberal. p. 307). de φρή vide ad fragm. 518. Quae quonam in carmine Callimachus dixerit si quaeris, plura coniectari possunt, velut in Γλαύκῳ carmine locum haec habuisse. quamquam fortasse tutissimum est de Epigrammate aliquo cogitare, in quo etiam fragm. 412 locum habuerit.

367.

Ἁλιμοῦς πόλις.

„Stephan. Byz. p. 74, 19: Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται." Bentl. Callimachus si Ἁλιμοῦντα putavit πόλιν, hoc profecto non prosa oratione dicere potuit tamquam grammaticus de re geographica disputans, quae Naekii sententia fuit de Hecal. p. 227, sed poetarum more ipse poeta latiore sensu usurpabat πόλιν de regione quaecunque est ubi homines versari solent. ac cf. fragm. 4. neque decst carminis locus quo ita demum illum poeta appellaverit, sive in Hecale fuit, ut Heckerus statuit in Com. crit. de Anthol. (I) p. 197, sive in Aetiis, quod magis probo cum Rauch. p. 68 n. 156, qui demum memorasse putat Callimachum eo loco, ubi de Thesmophoriis egit (Act. III 4). ibi enim mulieres Thesmophoriazusae Ἁλιμούσια celebrabant. cf. Preller. de Dem. et Perseph. p. 339 seq. et Hermann. Gottesdienst. Alterthümer. § 56, 14.

368.

Πάρος. — Παρράσιος Ἀρκάς.

„Stephan. Byz. p. 507, 8: Πάρος νῆσος —. τοὔνομα λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρρασίου ἀνδρὸς Ἀρκάδος ἔχειν,

ὡς Καλλίμαχος." Bentl. Cf. Heraclid. περὶ Πολιτειῶν VIII p. 13 Schneidew.: Πάρον τὴν νῆσον ᾤκισε Πάρος ἐξ Ἀρκαδίας λαὸν ἄγων, qui ex eodem quo Callimachus fonte hausit, Aristotele. Ubi rem memoraverit Callimachus plures succurrunt loci, Ἀρκαδίας, Κτίσεων, Αἰτίων. ego de Aet. IV 3 maxime cogitaverim, quoniam ibi certe memoratam Parum fuisse constat.

369.

Ἁλικαρνασσός. — Ἄνθης. — Τροιζήν. — Δύμαινα φυλή.

„Stephan. Byz. p. 74, 8: Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκησε λαβὼν τὴν Δυμάναν φυλήν, ὡς Καλλίμαχος. Mss. habent Δύμαιναν, ut ipse Stephanus in Δυμᾶνες (p. 240, 13). Tamen et apud Athenaeum quoque scriptum est Δυμάνα p. 392 F: Πρατίνας ἐν Δυμάναις ἢ Καρυατίσι, ubi male Casaubonus pro Δυμάναις reponit Λακαίναις." Bentl. De re cf. Müller. Dor. I p. 108. Et Anthen Callimachum etiam in Hymn. in Del. 41 nominasse puto, reliqua autem crediderim ex libro Κτίσεων sumpta esse.

370.

Γραῖα. — Ταναγραίη.

„Stephan. Byz. p. 601, 2: Τάναγρα, πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ —. Γραῖαν δὲ ἔνιοι λέγεσθαι τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἕδος, τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος, Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπόν." Bentl. Γραῖα quae urbs esset in Hom. Jl. II 498 veteres critici disceptabant, quorum alii Γραῖαν appellatam existimabant vel ipsam Tanagram urbem, vel huic urbi vicinam. cf. Eustath. ad Jl. p. 266, 18. Atque alteram hanc etiam Callimachus intellexit urbem, appellans Ταναγραίην, i. e. urbem agri Tanagraei, non de ipsa Tanagra cogitans, nec de loco prope Thebas sito nec de Oropo vel aliqua huic contermina urbe. Ager autem iste Tanagraeus quum non procul ab eo loco situs esset ubi Thermodon in Asopum influebat (cf. Bursian. Geogr. Graec. I p. 222), satis probabilis suspicio est, hoc fragmentum prope fragm. 270 fuisse, i. e. in Aet. III 4. Et Aetiis vindicabat etiam Rauch. p. 80 argumento tamen non addito.

371.

Ἀφροδίτη. — Ἄδωνις. — Θριδακίνη.

„Athenae. II p. 69 C: *Καλλίμαχός φησιν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι.*“ Bentl. Dubium non est quin et ipsa Callimachi sint verba *ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν κ. τ. λ.*, quo efficitur, ut non iam putemus in carmine aliquo Callimachum ista protulisse, quae Rauchii p. 73 sententia fuit ad Aetia fragmentum referentis, ubi poetam de Adoniis exposuisse sibi persuasit, sed potius in *Ὑπομνήμασι* dixisse. Quod autem ad hoc fragmentum Rauch. l. l. etiam Etym. Gud. p. 265, 36 pertinere arbitrabatur: *θρίξ — ἀπὸ τοῦ τρέχω τρέξω, καὶ κατὰ συγκοπὴν τρίξ, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ. τὰ γοῦν παρ' αὐτὸ συγκείμενα διὰ τοῦ ι γράφεται, οἷον θρίναξ, θρίδαξ, θρίξ. οὕτω Καλλίμαχος*, — ibi Callimachum cedere debere Comano recte mihi videor affirmasse vol. I p. 388. atque non *θρίδαξ*, sed *θριδακίνη* usus erat Callimachus, qua voce in eadem re Eudocia quoque Viol. p. 24 utitur: *ἐν θριδακίναις αὐτὸν* (Adonin) *κατακλιθῆναι ὑπὸ Ἀφροδίτης φασίν*, et ipsa sine dubio mortuum Adonin intelligens ab Aphrodite in lectucis compositum. cf. Mein. Com. graec. III p. 211.

372.

Πηλεύς. — Κῶς.

„Schol. Pind. Pyth. III 167: *Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν, ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.*“ Bentl. Dixit hoc poeta ut opinor in Aet. I 14. Et ad Aetia Rauchius quoque p. 65 not. 145 fragmentum rettulit aliam tamen elegiam excogitans ubi Callimachus Herculem fecerit Troia redeuntem in Graeciam.

373.

„Tzetz. ad Lycophr. 139: *ἔθος εἶχον οἱ παλαιοί, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἅλας ἰέναι καὶ ἀνυμνεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν.*“ Bentl. Etsi verbum *ἱστορεῖν* quo Tzetzes utitur non impedit quo minus de carmine aliquo cogitetur (nam ut afferam tantum quod in propinquo sit,

schol. Apollon. in fragm. 377 appositum), tamen nolim eum Rauch. de Aet. p. 69 n. 158 ad Aetiorum Elegiam de Thesmophoriis institutis revocare, sed Callimachum crediderim in Ὑπομνήμασι moris τοῦ ἀκτάζειν (de quo vide Lobeck. Aglaoph. p. 1021) originem narrasse.

374.

Τιτᾶνες. — Διόνυσος — Ἀπόλλων.

„Tzetz. ad Lycophr. 208: *οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη ἃ διεσπάραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, — ὥς φησι Καλλίμαχος.*" Bentl. Eadem fere Etym. Magn. p. 255, 15 Callimachi nomine omisso, qui haec dixerat in Aet I 2.

375.

Ἀσωπός. — Αἴγινα.

„Schol. Apollon. Rhod. I 117: *Ἀσωπὸς ποταμὸς Θηβῶν ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ. ἐκεραυνώθη δὲ ὑπὸ Διὸς διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν.*" Bentl. Scholiastae Apollonii sua debet Natalis Com. VIII, 16. Rem, quam Callimachus in Hym. in Del. 78 brevissime indicavit a multis enarratam (cf. Heyne ad Apollod. T. II p. 305), ubi denuo ille verbosius explicaverit incertum est. cogitabam de Aet. I 12, quo loco quum Aeaci filios memoret, potuit etiam matris illius Aeginae mentionem inicere. non nego tamen etiam in libris *περὶ Ποταμῶν* aptum his locum fuisse, praesertim quum plures eius nominis fluvii fuerint iam a veteribus saepe inter se confusi, cuius confusionis reus etiam scholiasta Apollonii est, ut qui Asopum Thebarum flumen dixerit, non Phliasium quem ipse Apollonius intellexit.

376.

Τὰ δεινὰ τῶν θηρίων Γῆς.

„Schol. Apollon. Rhod. I 761: *οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα Γῆς εἶναί φασιν. οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων Γῆς εἶναι ἔφη.*" Bentl. Excerpsit haec Eudoc. Viol. p. 145 servato etiam Callimachi nomine. Rem explicat Preller. de Demetr. et Perseph. p. 35

n. 6. sumptum ex Hecale fragmentum censebat Naeke p. 59 seq., de tauro Marathonio dictum putans, cui assentirer, nisi pluralis *δεινά* non tam de uno quam de pluribus cogitasse poetam doceret, ut potius illa seges virorum armatorum intelligenda esse videri possit quibuscum Jasoni pugnandum fuit. Nec placeret magnopere si quis Jambi vestigia deprehendere se diceret: *τὰ δεινὰ* [*γὰρ*] *τῶν θηρίων Γῆς* [*ἔκγονα*]. parum enim elegans hic iambus esset. Sed tutissimum videtur ex *Ὑπομνήμασιν* fragmentum desumptum putare.

377.

„Schol. Apollon. Rhod. IV 284: *ὅτι* (*οἱ Ἀργοναῦται*) — *οὐδὲ διὰ Τανάιδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ᾽ ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος.*" Bentl. Locum corruptissimum emendare conati sumus supra p. 80 seq. et Callimachi fragmentum ad Aet. I 6 pertinere coniecimus.

378.

Σκίρων.

„Schol. Eurip. Hippol. 979: *Σκειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος τοῦ τὴν χελώνην τρέφοντος, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος.*" Bentl. Adde Etymol. Florent. p. 267: *Σκείρων — γράφεται διὰ διφθόγγου ἀπὸ ἱστορίας. καὶ γὰρ Καλλιμάχου γεγραφότος αὐτὸ διὰ τοῦ ι, Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς προσέθηκε τὸ ε, Κείρων καὶ τὸ κουσείρωνα* (num: *Κείρων, καὶ προσθέσι τοῦ σ Σκείρων*?)· *καὶ Φιλήμων ὁ τὴν Ἀττικὴν γράψας διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει· καὶ κατὰ ἀναλογίαν δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφει.* (haec sanissima sunt nec debebant cum Nauck. Bullet. Petropol. XIII p. 365 mutari sic: *κατ᾽ ἀναλογίαν δεῖ — γράφειν*, aut alterum *γράφει* deleri cum Millero), *ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ κείρω γέγονε κείρων καὶ Σκείρων.* Hinc patet quam temeraria Ruhnkenii fuerit suspicio, qui *Χειρωνίδες πέτραι* scribendum ratus Callimachi locum Hym. in Del. 104 respici putabat. *Σκίρωνα* sine dubio Callimachus memoravit in Hecal. Cap. VI (cf. Naek. p. 176 seq.). nam cur in secundo Originum libro rem tractasse poetam Unger. de Sinid. p. 20 statuat causam non video.

[379.]

[„Etym. Magn. p. 172, 29: *αὐτὰρ — οἱ μὲν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρύνουσι.* Schol. Hom. Jl. III 1: *αὐτὰρ — οἱ μὲν ὀξυτόνως ἀνεγνώκασι, ὡς Καλλίμαχος, οἱ δὲ βαρυτόνως.*" Bentl. Callimacho cur hoc fragmentum denegandum censeam dixi Vol. I p. 388, ubi alios quoque grammaticos nominavi qui apposito Callimachi nomine eadem habent.]

[380.]

[Hoc fragmentum supra iam posuerat Bentleius n. 100ᵉ n. 4, ubi vide.]

381.

Πελειάδες.

„Schol. Theocrit. XIII 25: *αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς· —. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα· Κοκκυμώ, Γλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδώ.*" Bentl. Nihil novi habet cod. Ambros. 222 p. 79 seq. Fragmentum suppeditasse scholiastae videntur *Ὑπομνήματα* Callimachi, etsi Rauchium p. 68 n. 157 video in Aetia reiecisse prope fragm. 367. Sed ni fallor scholiasta Callimachum *κατὰ λέξιν* loquentem fecit, ut non possit nisi de prosario opere cogitari, unde etiam Peleiadum nomina sumpta a scholiasta esse nemo facile negaverit. ea nomina qui attigit Unger. de Sinid. p. 106 seq. non debebat *Στονάχεια* praeferre, quod numeris Callimachi convenientius esset.

382.

Τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ.

„Schol. Pindar. Ol. IV 11: *ὁ μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην, ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ.* Sed Hym. in Del. 143 Briareo ait Aetnam incumbere, non Encelado: *ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο | σείονται μυχὰ πάντα κατουδαίοιο γίγαντος | εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.*" Bentl. Ipsa nunc Callimachi verba innotuerunt ex Choerobosc. Dictat. in

Theodos. p. 279, 15 (= Bekk. Anecd. p. 1424 B): σπανίως εὕρηται ἐν χρήσει ἡ εἰς ν κατάλεξις ὡς — καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ. Enceladum etiam alii nominant. cf. schol. et Spanheim. ad Hym. in Del. l. l., Heyn. ad Vergil. Aen. III 978, sed Callimacho simillime loquitur Orph. Argon. 1257: τριγλώχινά τε νῆσον ἐπέσχομεν Ἐγκελάδοιο, in simili puto re atque Callimachus, in Aet. II 4. cf. Bergk. An. lyr. I n. 23 = II n. 24 et Rauch. p. 68 n. 152, qui de Sicilia intelligit a Cerere dum filiam quaerit relicta.

383.

Εὐρυσθεύς. — Ἡρακλέης. — Φυλεὺς τοῦ Αὐγείου. — Δουλίχιον. — Ὀλύμπια.

„Schol. Hom. Jl. II 629: Φυλεύς, ὃς εἰς τὸ Δουλίχιόν ποτε ἀπῳκίσθη διὰ τὰ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγείου πρὸς Ἡρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Αὐγείας, εἰ καθαίροι αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις μεστὰς οὔσας τῆς κόπρου τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Jl. XI 700: Ἡρακλῆς προστάξαντος Εὐρυσθέως ἀνεκάθηρε τὴν Αὐγέου κόπρον. ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου λέγων ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιηκέναι. Φυλεὺς δὲ ὁ τούτου παῖς κριτὴς γενόμενος κατέκρινε τὸν πατέρα. ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος Ἦλιν ἐπόρθησε καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλιγανδρίας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι, Ἡρακλῆς συγκατέκλινε τὰς τῶν τετελευτηκότων γυναῖκας τῷ στρατῷ, οὕτως τε πολλῶν γεννηθέντων ἔθηκε τῷ Διὶ τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ἀγώνων ἤψατο. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ." Bentl. Haec sine dubio Callimachus in Aet. I 8 narravit, ubi de institutis ab Hercule Olympicis uberius exposuit. cf. Rauch. p. 58.

384.

Ποσειδῶν. — Ἀθηνᾶ. — Ἀττική. — Κέκροψ.

„Schol. Hom. Jl. XVII 54: Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐφιλονείκουν. καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Ἀττικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ κῦμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι, Ἀθηνᾶ δὲ ἐλαίαν· κριτὴς δὲ αὐτῶν

γενόμενος Κέκροψ ὁ τῶν τόπων τῆς Ἀττικῆς βασιλεὺς τῇ θεῷ προσένειμε τὴν χώραν εἰπὼν ὅτι θάλασσα μέν ἐστι πανταχοῦ, τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Ἀθηνᾶς. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ." Bentl. Haec quin ad Aet. I 4 (coll. Rauch. p. 74) pertineant vix dubito. certe quod Meinek. ad Call. p. 80 sibi persuasit, respici ad Lav. Pallad. 26 *χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς*, ut hoc fragmentum ex fragmentorum sylloge delendum sit, equidem non video quo modo in tanta eius loci penuria scholiasta dicere potuerit: *ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.*

385.

Ζεύς. — Καλλιστὼ τοῦ Λυκάονος. — Ἥρα. — Ἄρτεμις. —

„Schol. Hom. Jl. XVIII 487: *Ζεὺς Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος ἐρασθεὶς ἐμίσγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν. ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ θεὸς μετέβαλεν αὐτὴν εἰς ἄρκτον καὶ ὡς θηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀναγαγὼν πρώτην κατηστέρισεν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.*" Bentl. Hoc quoque fragmentum Meinek. ad Call. p. 5 verebatur ne ad Hym. in Jov. 41 referendum et ex numero fragmentorum removendum esset. Mihi potius ex libro cui *Ἀρκαδία* inscriptum erat petitum videtur. Quum autem cum Callistone inter sidera relata coniungi soleat Orion eodem relatus (cf. Hom. Jl. l. l.), pronum est suspicari etiam fragm. 387 ad idem carmen pertinuisse. et quoniam Hippe quoque in equam conversa inter astra constituta est, vix erraverit qui etiam fragm. 386 huc revocandum censeat.

386.

Ἵππη τοῦ Χείρωνος. — Ἄρτεμις. —

„Hygin. in Poet. Astronom. II 18: Hippe Chironis Centauri filia — deorum voluntate postquam peperit, in equam conversa inter astra est constituta. — *Callimachus* autem ait, quod desierit venari et colere Dianam, in quam supra speciem diximus eam Dianam convertisse." Bentl. Quae quo in libro Callimachus protulisse videatur, modo ad fragm. 385 coniecturam fecimus. At Naek. de Hecal. p. 37 Hyginum non ad incertum aliquem Callimachi librum, sed ad Hymn. in Dian. 266

seq. respexisse putabat. qua in re solitam viri egregii cautionem desidero. primum enim ibi non Ἵππη legitur, sed Ἱππώ, quae si non diversa est ab ea quae in eodem Hym. v. 239 memoratur (nec causa est cur diversas putemus esse), ex Amazonum numero haec erat, non Thessalis, Chironis filia. deinde etsi verba ἀκλαυτὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι Hyginus sic expressisse credi possit: quod desierit colere Dianam, tamen eius rei, quod Hyginus Hippen venari quoque desiisse dicit, nullum est in isto Hymni loco vel levissimum vestigium.

387.

Ὠρίων. — Ἄρτεμις. —

„Hygin. in Poet. Astronom. II 34: Oriona alii dicunt cum *Callimacho*, quum Dianae vim voluerit afferre, ab ea sagittis esse confixum et ad sidera propter venandi consimile studium deformatum.“ Bentl. Hic quoque Hyginum Hym. in Dian. 265 in animo habuisse parum est probabilis Naekii l. l. suspicio. cf. ad fragm. 385.

[388]

[„Procl. ad Hesiod. Erg. 57: *ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες· μέμφονται τὸν Ἡσίοδον οἱ περὶ Ἀπολλώνιον, ὅτι ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος* [nonne *Καλλίμαχον*, scilicet *αἰτιᾶται ὁ Ἀπολλώνιος* —? O. S.] *αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό.*“ Bentl. Ipso nunc cognito Apollonii loco de Pronom. p. 143 Proclum certum est duo adeo Callimachi fragmenta attulisse, quorum alterum est fragm. 11, alterum fragm. 420.]

[389].

[Harpocrat. p. 123, 23: — *Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.*“ Bentl. Non dubium est quin sit fragmentum 74ᵃ.]

390.

Ὅμηρος.

„Tatian. [orat. ad Graec. XLVIII p. 105 Worth.] ap. Euseb. Praep. Evang. X 11: *περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως*

γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασε, προηρεύνησαν πρεσβύτατοι μὲν Θεαγένης τε ὁ Ῥηγῖνος, κατὰ Καμβύσην γεγονώς, καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Ἡρόδοτός τε ὁ Ἁλικαρνασσεύς, καὶ Διονύσιος Ὀλύνθιος, μετὰ δὲ ἐκείνους Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Ἀθηναῖος, Μεγακλείδης τε καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί, ἔπειτα γραμματικοί, Ζηνόδοτος, Ἀριστοφάνης, Καλλίμαχος, Κράτης, Ἐρατοσθένης, Ἀρίσταρχος, Ἀπολλόδωρος. Ex hoc loco Vossius in libello posthumo de poetis laudat Callimachum Colophonium, sed lege apud Eusebium Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur apud ipsum Tatianum. Sed hoc video doctissimum Jonsium ante me animadvertisse." Bentl. De Homero Callimachus sine dubio in Πινάκων parte prima egit.

[391].

[Athenagor. in Legation. p. 34: Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα σεῖο | Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ' οὐ θάνες. Πιστεύων, Καλλίμαχε, ταῖς γοναῖς τοῦ Διός, ἀπιστεῖς αὐτοῦ τῷ τάφῳ, καὶ νομίζων ἐπισκιάζειν τὸ ἀληθές, καὶ τοῖς ἀρνοοῦσι κηρύσσεις τὸν τεθνηκότα." Bentl., quem fefellisse memoriam, ut qui non meminisset Hym. in Jov. 8 seq. ab Athenagora citari, primus Ruhnkenius monuit.]

392.

Πευκετέας.

„Plin. Natural. Hist. III 139: Liburnorum — fuere Mentores, Hymani, Encheleae, Buni et quos *Callimachus* Peucetias appellat." Bentl. Gentis nomen quum vel Πευκέτιοι vel Πευκετιεῖς fuerit (cf. Stephan. Byz. p. 520, 1), Plinianum Peucetias (nisi Peucetios scripsit, quod codicum auctoritate non destitutum plane est) non potest esse nisi Πευκετιᾶς, a nominativo Πευκετιεῖς, non a Πευκετίαι, quae forma nusquam extat. sed Callimachum contracta forma Πευκετιᾶς usum fuisse vix credibile est, praesertim quum ei licuerit dicere Πευκετιῆας. Itaque gliscit suspicio corruptum esse illud apud Plinium scribendi genus, qui potius Peuceteas scribens dederit quod apud Callimachum invenerat sic scriptum: Πευκετέας· nam nominativum etiam Πευκετεῖς fuisse Stepha-

nus l. l. Herodori testimonio probat, quem ibidem usum hac forma putaverim ubi Callimachum (Aet. II 5) i. e. in historia Argonautarum redeuntium. nam quod Blomfield. ad h. l. fragmentum hoc cum reliquis usque ad fragm. 399 *'Εθνικαῖς ὀνομασίαις* deberi putabat, parum probabilis coniectura est. Atque de Argonautarum via cogitabat etiam Hecker. Com. Call. p. 42.

393.

Μελίτη.

„Plin. Natural. Hist. III 152: inter quam (Corcyram) et Illyricum Melite, unde catulos Melitaeos appellari *Callimachus* auctor est." Bentl. Haec quoque Callimachus memoravit sine dubio in historia Argonautarum (II 3), ubi insulae etiam Apollonius Rhodius IV 572 mentionem facit. Et de sede fragmenti eadem nobis statuit Hecker. Com. Call. p. 41. Propter *κυνίδια Μελιταῖα* memorabilem insulam putavit etiam Stephan. Byz. p. 443, 6, de quibus plura attulit Boissonad. ad Herodian. Epimerism. p. 82.

394.

Λασίη.

„Plin. Nat. Hist. IV 65: prima earum (Cycladum) Andros. — ipsam Myrtilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit, *Callimachus* Lasiam, alii Nonagriam, Hydrussam, Epagrim." Bentl. Sumptum hoc cum fragm. 395 et 396 ex eo Aetiorum loco (IV 3) puto, ubi de Minois *θαλασσοκρατίᾳ* egit. certe ex *'Εθνικαῖς ὀνομασίαις*, quae Blomfieldi opinio fuit (cf. ad fragm. 392), vel ex *Κτίσεσιν* si sumpta forent, vix poterat unum tantum nomen Callimachus appellare, sed cum vulgari reliqua eum allaturum fuisse certum est. sed quum unum tantum idque minime vulgare et tritum Callimachum nominasse Plinius dicat, sine dubio poetam hic legit loquentem.

395.

'Αγαθοῦσσα.

„Plin. Nat. Hist. IV 69: Telos unguento nobilis, a Callimacho Agathussa appellata." Bentl. Idem

nomen notarunt Stephan. Byz. 621, 1 et Hesych. I p. 12. Cf. ad Aet. IV 3.

396.

Μιμαλλίς.

„Plin. Nat. Hist. IV 70: Melos cum oppido, quam Aristides Memblida appellat, Aristoteles Zephyriam, *Callimachus* Mimallida, Heraclides Siphim et Acyton. haec insularum rotundissima est.“ Bentl. Plinianis usus est Solin. Collect. XI 31 p. 86 Moms.: Melos, quam *Callimachos* Memallida dixit, omnium insularum rotundissima est iuxta Aeoliam. Memallida ex suis codicibus Mommsenius dedit, sed vocalem in prima syllaba tutum praestat Hesychii glossa III p. 110: *Μίμαλις* (sic!) ἡ νῦν *Μῆλος*, etsi inter *μιμαυλεῖν* et *μιμέρα* posita secundam certe syllabam suspectam reddit. *Μιμαλίς* unice probare videtur Lobeck. Paral. p. 95, quamquam etiam duplex λλ ab analogia non recedit. vid. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 96. Qui *Βυβλίδα* et *Ζεφυρίαν* Meli nomina notavit Stephan. Byz. p. 150, 10 Callimachum addere testem non duxit operae pretium esse. Fragmentum ad Aet. IV 3 revocandum videri supra dixi.

397.

Δαρδανία.

„Plin. Nat. Histor. IV 73: insula Samothrace —. *Callimachus* eam antiquo nomine Dardaniam vocat.“ Bentl. Vetus hoc insulae nomen notavit etiam Stephan. Byz. p. 553, 11 Callimacho non nominato (coll. Eustath. ad Dionys. Perieg. 520 p. 203, 21 Bernhard.). adde Pausan. VII 4, 3. Dardaniam poeta ni fallor in Aet. I 3 dixerat Argonautas dum in Colchida navigant praetervectos esse.

398.

Παλλαντιάς.

„Plin. Nat. Hist. V 28: ab his non procul a continente palus vasta amnem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata *Callimacho* et citra minorem Syrtim esse dicta.“ Bentl. *Παλλαντίς*· ἡ *Τριτωνὶς λίμνη* habet Hesych. III. p. 261, sed ex alio fonte. nam

magis poetica forma usus est Callimachus. quem eum lacum memorasse suspicor in Aet. II 7.

399.

Εὔθυμος.

„Plin. Nat. Hist. VII 152: consecratus est vivus sentiensque eiusdem oraculi (Delphici) iussu et Jovis deorum summi adstipulatu Euthymus pycta, semper Olympiae victor et semel victus. patria ei Locri in Italia. ibi imaginem eius et Olympiae alteram eodem die tactam fulmine *Callimachum* ut nihil aliud miratum video, ad eumque [nonne deumque ei cum Dilthey. Anal. Call. p. 22 —?] iussisse sacrificari, quod et vivo factitatum et mortuo. nihilque adeo mirum aliud quam hoc, placuisse Dis.“ Bentl. De Euthymo non obscura res est, cf. Krause de Olymp. p. 288, illud autem obscurum, ubi hoc Callimachus narraverit. Et Silligius quidem ad Plin. l. l., item Lincke de Call. vit. et script. p. 41 non dubitabant quin ex *Θαυμασίων* opere fragmentum manavisset, parum probabili coniectura, quoniam eius modi quidem res in *Θαυμασίοις* tractatas esse aliunde non novimus. nec de libro *περὶ ἀγώνων* cogitans Dilthey l. l. probabiliora coniecisse censendus est. Ego cum Bergk. An. lyr. II Praef. p. XVIII ex epigrammate aliquo petitum putaverim, etsi etiam fragm. 493 ad idem hoc epigramma referendum esse viro doctissimo credam difficilius.

400.

Ἀκανθίδα.

„Plin. Nat. Hist. XXV 167: erigeron — herba —. hoc nomen Graeci dederunt, quia vere canescit. caput eius numerosa dividitur lanugine, qualis est spinae, inter divisuras exeunte, quare *Callimachus* eam acanthida appellavit.“ Bentl. Naek. de Hecal. p. 138 herbam inter cibos rettulit ab Hecale Theseo appositos. sed cum Plinius l. l. herbam nasci in tegulis et in muris narret, malim putare poetam voce usum esse in describenda casa Hecalae. Cf. Hecal. Cap. IV. At Bergk. Anth. lyr. II Praef. p. XIV fragmentum cum fragm. 252[b] olim iunctum

fuisse putat hoc modo: ἀκανθίδος, ἧχι γέγεια | ἄνθεα μήκωνός τε, quae non probabilior mihi coniectura videtur.

401.

Μιμαλλόνες.

„Etym. Magn. p. 130, 32: τὰ εἰς λων λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεσθαι θέλει —. σεσημείωται τὸ Βαβυλών καὶ τὸ Μιμαλλών θηλυκά, ὃ σημαίνει τὴν μαινάδα. οὕτως Καλλίμαχος. Idem p. 587, 56: μιμαλῶνες ἐκλήθησαν κυρίως αἱ γυναῖκες· πολεμικαὶ γάρ. παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας· ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου. Pro Μιμαλῶνες vera lectio Μιμαλλόνες." Bentl. His adicimus Etym. Gudian. p. 394, 49 et Etym. Angel. p. 689: Μιμαλῶνες — ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου. Etym. Gudian. p. 68, 24: σεσημείωται τὸ Βαβυλών καὶ Μιμαλλών θηλυκά, ὃ σημαίνει τὴν μονῳδίαν. οὕτω Καλλίμαχος, et gramm. in Cram. Anecd. Par. III p. 308, 2. σεσημείωται τὸ Βαβυλών καὶ τὸ Μιμαλλών θηλυκὸν ὄνομα σημαῖνον τὴν μαινάδα· οὕτω Καλλίμαχος. Sine Callimachi memoria nomen tum grammatici propter tonosin et clisin saepius afferunt (cf. Arcad. p. 13, 5 Bark. = I p. 31, 9 Lentz. Theognost. p. 36, 7. gram. in Cram. Anecd. I p. 18, 14), tum propter significationem alii scriptores nominant qui vel in universum eas inter Μαινάδας sive Βάκχας referunt, vel τὰς ἐν Μακεδονίᾳ Βάκχας ita appellant, Strab. X p. 468. Athenae. V p. 198 E. Plutarch. vit. Alex. 11. Polyaen. IV 1. Suid. II 1 p. 855 coll. II 1 p. 298. Hesych. III p. 109. Etym. Magn. p. 588, 43. Tzetz. ad Lycophr. 1236. Eudoc. Violar. p. 87 et p. 188. Eustath. ad Jl. p. 989, 25, et quem Callimachi causa aliquo proprio iure nomino Nonn. I 34. XVIII 29. XXI 184 et 283. XXXIX 88. XLIII 158 et 316. XLV 31. XLVI 175, ubi constanter scribitur Μιμαλλών, Μιμαλλόνα, Μιμαλλόνες, etsi alibi hic illic Μιμαλόνες, Μιμαλῶνες, Μιμάλλοντες editur, quorum cur Μιμαλών Unger. Epist. crit. ad L. Kraner. (1841) p. XIV probaverit nescio. Praeterea notandum primum monuisse Casaubon. ad Polyaen. l. l. videri ab hoc narratam historiam ex Callimachi scriptis petitam esse, quam coniecturam Hemsterhusius ad h. l. ita

exornavit, ut in altero Etymologi loco corrigendum putaret *κεῖται ἐν Αἰτίοις Καλλιμάχου*. et ex ipsa illa Polyaeni historia propriam in Callimachi Aetiis elegiam finxit Rauch. p. 72 seq. Quamquam autem Casaubonum verum vidisse facile concesserim, Hemsterhusii tamen et Rauchii iudicium non probaverim, praesertim quum Etymologi scripsisse potius videantur: *ἱστορία, ἥτις κεῖται ἐν ταῖς Καλλιμάχου* i. e. in historiis Callimachi. quod si verum est, haec de *Μιμαλλόνων* historia exposita erat in *Ὑπομνήμασιν*.

[402]

[Hoc fragmentum quum sine dubio sit ex Jambis petitum, inter hos locum suum nancisci debebat. cf. fragm. 98ᵉ.]

403.

Τριττύα.

„Etym. Magn. p. 768, 17: *τριττὺν θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου,"Ιστρος δὲ τὴν ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀρσένων, πάντων τριετῶν.* Photius in Lex. ined. [cf. nunc p. II 227 Nab.]: *τριττύαν, θυσίαν· Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου καὶ κάπρου, Ἴστρος δὲ ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείας ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀρρένων, πάντων τριετῶν.*" Bentl. *Τριττὺς* hoc sacrificium vocatur a schol. Aristoph. Plut. 819: *ἐντελὴς θυσία ἡ ἐξ ὑός, τράγου, κριοῦ, ἣν καλοῦσιν τριττύν*, tum a Suid. II 2 p. 1220: *τριττὺς ἡ ἐντελὴς θυσία ἐκ συός, κριοῦ καὶ τράγου* (coll. I 1 p. 1015 et I 1 p. 1446), Eustath. ad Jl. p. 1386, 48: *καὶ τριττύες ἦσαν, ὅ ἐστι τριῶν ζώων θυσίαι* —, sed *τριττύα*, quod Photius habet, nunc ex codicibus suis Gaisfordius etiam Etym. Magn. l. l. restituit, firmatque hoc etiam Eustath. ad Jl. p. 1676, 38: *θυσία τριττύα λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οἳ τριττύαν ἔλεγον τὴν ἐκ τριῶν ζώων θυσίαν, οἷον δύο μήλων καὶ βοός, ὡς Ἐπίχαρμος, ἢ βοὸς καὶ αἰγὸς καὶ προβάτου, ἢ κάπρου καὶ κριοῦ καὶ ταύρου*, quae eodem modo redeunt in Philem. p. 168 Osann., unde intelligitur simul qui victimas a Callimacho nominatas, *κριόν, ταῦρον, κάπρον* (quae eaedem sunt etiam in Hom. Od. X 131. de aliis victimis huius generis cf. Nitsch. ad Odyss. Tom. III p. 207 seq.) repetunt, eosdem hoc sacrificium *τριττύαν* vocare solos, quo

consensu vox τριττύα Callimacho egregie vindicatur. Quamquam fortasse ne in hac quidem voce acquiescendum. tertiam enim formam servavit Hesych. IV p. 174: τρικτύα· τριάδα. ἔνιοι θυσία κάπρου, κριοῦ καὶ ταύρου, quae quum Callimacheae illae sint victimae, facile suspicetur aliquis, Callimachum hac ipsa forma τρικτύα usum fuisse, de qua cf. Lobeck. Prol. Path. p. 34 n. 33. Incertum autem est, in carmine aliquo hoc poeta exprompserit an in libro quodam oratione pedestri scripto. illud qui statuit Rauch. p. 74, fragmentum ad Aetiorum illam elegiam referens, ubi de Minervae cum Neptuno certamine poeta egit (Aet. I 4), debebat certe vocem in ionicam formam mutare, velut hoc modo: τριττύη, [ἐκ κριοῖο καὶ ἐκ ταύροιο κάπρου τε]. at magis tamen eo inclino, ut hoc quoque fragmentum olim in Ὑπομνήμασιν locum habuisse putem.

404.

Μελίη.

„Schol. Apoll. Rhod. II 4: *Μελίαν δέ φησιν (Ἀπολλώνιος) αὐτὴν διά τό τινας τῶν νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὥς φησι Καλλίμαχος.*“ Bentl. Eandem memoriam licet paululum corruptam deprehendere nobis videmur in Hesych. III p. 86: *μελία· δένδρου εἶδος· ἀπὸ Μελίας Ὠκεανοῦ. ἢ ὁδοί.* Ea autem Melia quum Inacho nupserit (Apollodor. II 1, 1 cum not. Heyn. p. 95 seq. coll. Wellauer. ad. Apollon. Rhod. II 4) ex eoque coniugio quum priores Argivorum reges orti sint, non inepte coniecisse mihi videor haec Callimachum memorasse in *Ἄργους οἰκισμοῖς*. parum certe probabile est quod Spanhemius sibi persuasit, pertinere fragmentum ad Hym. in Jov. 47. cf. Naek. de Hecal. p. 37.

405.

Αἶπος ὀλέθριον.

„Schol. Eurip. Phoeniss. 851: *κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ*]. *νῦν τὸν κάματον ἢ τὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ ἆπος τὸ ὕψος. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ πούς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ.* Nescio quid sibi velit πούς ὀλέθριος, et ἐν Καλλιμάχῳ. dictum sane oportuit παρὰ Καλλιμάχῳ, si Callimachum ut auctorem laudare voluisset.

An pro καὶ ποὺς ὀλέθριος legamus καὶ ἄπος πλεθριαῖον, iugeri longitudo —? nam apud Euripidem κἆπος secundum grammaticos est καὶ ἄπος. Eustath. Jl. Γ p. 381, 20: Εὐριπίδης ἄπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. Hesych. I p. 83: αἶπος· κάματος· ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑλώδης." Bentl. Parum placet Bentlei emendatio nec facile quemquam Godofredi Hermanni opinio ad Eurip. Phoen. l. l. alliciat: ἄλλοι δὲ αἶπος — ὡς καὶ αἰπύς, ὀλέθριος (et hoc quidem cum Toup. Emend. in Suid. II p. 256) ἐν τοῖς Καλλιστράτου. et ulterius progressus Dindorfius ad schol. Eurip. III p. 237 αἰπὺς ὄλεθρος, Homerica verba, de suo dedit et sequentia (ἐν Καλλιμάχῳ) cum codicum maiore parte delevit. quibus mihi laudabilius visum Geelii iudicium qui corrigendum putabat: ὡς κἆπος ὀλέθριον ἐν * * * Καλλιμάχου (vel παρὰ Καλλιμάχῳ), nisi quod praetulerim καὶ „αἶπος ὀλέθριον" i. e. perniciosa magnitudo. Haec enim tauro Marathonio tribui a poeta potuit in Hecal. Cap. VIII. Quod si non inepte coniecimus, sequentibus quoque scholiastae verbis perfacilis medela est: ἐν Ἑκάλῃ Καλλιμάχου, ubi Ἑκάλῃ cur exciderit in promptu causa fuit.

[406.]

[Hoc fragmentum ex Tzetze ad Lycophr. 1141 petitum in summa re non diversum est a fragm. 13[d]. eo igitur revocavimus.]

407.

Αἶνος — Ὀδυσσεύς.

„Servius ad Virgil. Aen. III 16 (Aenus, oppidum Thraciae). Euphorion et *Callimachus* hoc dicunt etiam, quod Aenum [Aenus?] dicatur a socio Ulixis illic sepulto eo tempore quo missus est ad frumenta portanda." Bentl. Euphorionis fragmentum, Callimacheo non loquacius, est 154 Mein., sed ab Aeno Gunei fratre urbem nomen accepisse etiam Stephan. Byz. p. 52, 5 memorat aliam quoque nominis causam afferens. quae fortasse omnia Callimachus exposuit in Κτίσεων libro. Nisi obiter rem memoravit in Aet. I 3.

408.

Λῆνος.

„Varr. de Ling. Lat. V 113: lana Graecum, ut Polybius et *Callimachus* scribunt.“ Bentl. Vix dubium est quin apud Polybium (quem iure grammaticum habet M. Schmidt. in Philol. vol. III p. 439 not.) et Callimachum Varro scriptum invenerit τὸ λῆνος (cf. Scaliger. ad Varron. p. 80 Bipont.), etsi ab Aeschylo etiam Eum. 44, Apollonio Rhodio, Nicandro usurpatum, quod iure cum Latino vocabulo Varro contenderit. A Callimacho ut plurima vocabulum sumpsit Nonn. Dionys. VI 146 de Proserpina narrans quae Zagrea genitura erat solitudinisque moerorem textrina fallere quaesivit (de qua re cf. Lobeck. Aglaoph. p. 550), ut recte Rauch. p. 51 n. 106 fragmentum ad eandem rem rettulisse videatur. cf. Aet. I 2.

409.

Κάσμιλος.

„Varr. de Ling. Lat. VII 34: Casmilus nominatur Samothrece mysteriis dius quidam administer Diis Magnis. verbum esse Graecum arbitror, quod apud *Callimachum* in poematis eius inveni. Macrob. Sat. III 8: Statius Tullianus de Vocabulis rerum libro primo ait dixisse *Callimachum* Tuscos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo significant praeministrum deorum.“ Bentl. Macrobiana cum Callimacho redeunt apud Servium ad Vergil. Aen. XI 543. Et *Καδμῖλος ὁ Ἑρμῆς ἐν Τυρρηνίᾳ* est etiam in schol. Lycophr. 162 (Bachmann. p. 46), ubi sine dubio Tyrrhenorum in Samothracia Mercurius intelligendus est, quem Callimachum obiter nominasse crediderim ubi Dardaniam memoravit (fragm. 397), i. e. in Aet. I 3. Nominaverat autem ni fallor non *Καδμῖλον*, quam solam formam novisse grammatici videntur (ut Herodian. I p. 162, 21), sed *Κάσμιλον*. Et *Κάσμιλος ὁ Ἑρμῆς* est etiam ap. Dionysodor. in schol. Apoll. Rhod. I 917. nihil decernit corruptum *Κάδμηλος* in Nonn. Dionys. IV 88. De Mercurio *Κασμίλῳ* vel *Καδμίλῳ* cf. Welcker. Goetterl. I p. 329 seqq.

410.

Ηρακλέης. — Θειοδάμας. — Δρύοπες. — Ὕλας.

„Schol. Apollon. Rhod. I 1212: Ἡρακλῆς — ἐλθὼν εἰς τὴν Δρυοπίαν — τοῦ παιδὸς πεινῶντος καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ Λίχα ἀπολιμπανομένου συντυχὼν τῷ Θειοδάμαντι ᾐτεῖτο ὀλίγην τροφήν· ὁ δὲ οὐκ ἐδίδω. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀποσπάσας αὐτοῦ τὸν ἕνα βοῦν, θύσας εὐωχεῖτο. ὁ δὲ Θειοδάμας ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐστράτευσε καθ' Ἡρακλέους, καὶ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην κατέστη ὁ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα Δηιάνειραν καθοπλίσαι, καὶ λέγεται καὶ κατὰ μαζὸν τότε τετρῶσθαι. περιγενόμενος δὲ αὐτῶν καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα ἐδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν, καὶ τὸ π ν δὲ ἔθνος διὰ τὴν λῃστείαν μετῴκισεν [εἰς Ἄργος· ᾤκησε δὲ] περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος πρὸς τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος, ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ λῃστρικοῦ· ἤθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Vide Etymol. Magn. in Ἀσινεῖς, ubi habes Callimachi fragmentum 151." Bentl. Scholiastae locum, quem non solum cum Callimachi nomine, sed etiam cum lacuna descripsit Eudoc. Viol. p. 211 seq., apposui ut explendum censui supra p. 59, ubi ad Aet. I 4 historiam revocandam esse conieci. cf. Hecker. Com. Call. p. 77 et Rauch. de Aet. p. 37 n. 58.

411.

Ἄψυρτος. — Μήδεια.

„Schol. Eurip. Med. 1334: παρὰ τὴν ἑστίαν· κατὰ τὸν βωμὸν ἄνειλε τὸν Ἄψυρτον [sic ex codd. edidit Dindorf. editum olim etiam a Bentleio: ἀνεῖλεν ὡς Ἀ. in ἀνελοῦσα Ἄψυρτον mutaverat Hecker. Com. Call. p. 35] ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν, ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος." Bentl. Callimachi locus fuit in Aet. II 1.

412.

Πὰν ὁ Μαλειήτης, τρύπανον αἰπολικόν.

„Eustath. ad Jl. XI p. 827, 33: Πανὸς λεγομένου τοῦ κατὰ κλῆσιν δαιμονίαν, ἕτεροι ἀπ' ἐκείνου Πᾶνά φασι τὸν

καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ Πὰν τρύπανον αἰπολικόν." Bentl., cuius testimonio Hemsterhusius addidit eundem Eustath. ad Odyss. III p. 1471, 9: *σημείωσαι, ὅτι τὸ τρύπανον καὶ κίναιδον σκώπτει ἐν τῷ· τρύπανον αἰπολικόν, ὃ παρὰ Καλλιμάχῳ κεῖται*, Ruhnkenius autem adiecit Stephan. Byz. p. 42, 15: *σπάνια τὰ εἰς τῃς ἐθνικὰ τῷ ῃ παραληγόμενα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς βαρύτονα. εἰσὶ δὲ ταῦτα Αἰγινήτης, Μαλειήτης ἔστι δὲ τρύπανον αἰπολικόν· Καλλίμαχος*, quae ille Stephano male intrusa putabat, iniuria. nam grammatici ratio patet. Sed postea demum ex codicibus Vaticanis schol. Theocrit. VII 103 integer prodiit Callimachi versus: *ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. καὶ Καλλίμαχος· Πὰν ὁμαλιητὴν τρύπανον αἰπολικόν*, ubi *Πὰν ὁ Μαλειήτης* corrigendum esse Meinekius ad Steph. Byz. cum aliis (cf. Ahrens. ad schol. Theocrit. p. 523. Bergk. An. lyr. I n. 122 = II n. 133) intellexit. nam quod Hecker. Com. Call. p. 148 *Πὰν Ὁμολιήτης* praeoptabat, nec satis hoc analogiae convenit, nec constat de Panis in Homole, monte Thessaliae, cultu, qui de Malea Peloponnesi promontorio certissimus est. cf. Meinek. ad Steph. l. l. et ad Theocrit. p. 258. Nec melius res Heckero cessit in Stephani loco conicienti, *ἔστι δέ* ex *Αἰτ. δ'*, i. e. Aetiorum libro quarto, corruptum esse. illud Meinekius tamquam ineptum emblema uncinis inclusit, sed ego facilius me cuique persuasurum crediderim, lacuna potius Stephani locum depravatum esse ex hac integra specie: *Μαλειήτης (ἔστι δὲ [Μαλείτης]) τρύπανον αἰπολικόν*, ut *Μαλειήτης* quid esset ipse Stephanus solito Maleae promontorii ethnico (cf. Stephan. Byz. p. 429, 17) addito indicasse videatur (de reliquo dicendi genere cf. Meinek. ad p. 415 seq.) Melius autem Hemsterh. de epigrammate aliquo cogitabat in hominem vel libidine turgentem vel cinaedum scripto videturque certe idem huic fragmento locus fuisse qui fragmento 366.

413.

Ἀταβύριον.

„Tzetz. Chiliad. IV 390 seq. p. 135 Kiessl.:

Καί τί φημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος
τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας,

αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν."

Bentl. Nescio an iure Bergk. ad Pind. p. 382 (III) dixerit Tzetzem cuius historiae testem Pindarum citat, eam ipsum conflasse ex schol. Pind. Olymp. VII 159: εἰσὶ δὲ χαλκοῖ βόες ἐπὶ τῷ ὄρει τῆς Ῥόδου (Ἀταβυρίου), αἵτινες ὅταν μέλλῃ τι τῇ πόλει γίγνεσθαι κακόν, μυκῶνται. Δίδυμος δέ φησιν εἶναι καὶ ἐν Σικελίᾳ ὄρος Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιός φησιν, quae ex Didymo petita videntur omnia. cf. M. Schmidt. de Didym. p. 220, ubi qui de illo monte veteres dixerunt nominati omnes sunt praeter Stephan. Byz. p. 384, 16. Quodsi Tzetzes Pindari locum Ol. VII 87 (Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων) in tantam historiam sufflavit, etiam Callimachi memoriam, siquidem hanc Didymi aliquanto uberioribus olim scholiis debuit nec finxit totam, vix putes ditiorem fuisse. qui poeta insulam Rhodum cum monte suo Atabyrio memorasse videtur in Aet. IV 3. Rauch. p. 80 ad quemnam Aetiorum locum referri voluerit non indicavit. sed Dilthey de Cydipp. p. 101 putabat in eodem loco fuisse etiam fragm. anon. 13.

414[a], [b], [c].

Ἥρη. — Ἡρακλέης. — Ἀπόλλων.

„Tertullian. de Coron. VII (Tom. I p. 432 Oehl.): Junoni vitem *Callimachus* induxit. ita et Argis signum eius palmite redimitum subiecto pedibus corio leonino, insultantem ostentans novercam de exuviis utriusque privigni. Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque *Callimachum*, qui et Appollinem memorat interfecto Delphyne dracone lauream induisse qua supplicem." Bentl. Callimachum certe eum quem priore loco Tertullianus memorat, non nostrum esse poetam, sed medicum eum quem de coronis scripsisse constat (cf. supra p. 285), non solum Oehler. ad Tertull. l. l., sed etiam Welcker. Goetterlehre II p. 320 n. 20 putat. Et hic quidem quod monet, vineam Herae coronam a priscis temporibus, quae sola attigisse poetam Callimachum credi par est, alienam videri, non nego

vim habere gravissimam. At aegre tamen aliquis sibi persuadeat, hic quidem Tertullianum Callimachum medicum intellexisse, quem mox cum Pindaro et tragico quodam componens aperte intellexerit poetam nostrum, nulla tamen usus ad distinguendum utrumque hominem nota. Itaque utrobique de poeta Callimacho cogitandum esse persuasum habemus, Welckeriani autem argumenti vim videamus num devitare liceat. Et primum quidem Herae Argis signum palmite redimitum subiecto pedibus corio leonino, quod insultantem ostendat novercam de exuviis utriusque privigni, non opus est in nostra re ut extimescamus. nam hoc quoque signum Callimachi testimonio probari nequaquam dici potest, ut nihil iam impediat quo minus de recentissimo aliquo Junonis signo cogitetur, nedum de nobilissimo Herae Argivae simulacro. quod autem sane dicitur Callimachus Junoni vitem induxisse (i. e. vite inductum eius simulacrum cecinisse, quod frequens dicendi esse genus constat), ego Tertullianum non v i t e m, sed v i t i c e m scripsisse existimo. nam quum Callimachus Herae Samiae antiquissimum ξόανον descripserit fragmento 115, quod signum Samios quotannis viticis frondibus circumvolvisse scimus ex Menodoto Samio, cuius verba Athenaeus XIV p. 672 A seq. apposuit, λυγίνους στεφάνους inde explicans, hanc quoque rem poetam ibidem (i. e. in Aet. II 9) memorasse verisimillimum est. Ita simul perspicitur, cur Tertullianus verbo i n d u c e r e usus sit, quod de corona quidem sola dici vix potuit. — Restant duo alia Callimachi fragmenta a Tertulliano eo loco indicata, primum de Hercule, alterum de Apolline. Et de Hercule sine dubio Callimachus dixit, ubi de conditis Olympiis narravit (Aet. I 8), oleastrum victoriae praemium ab Hercule institutum esse prodens. de Apolline autem egit vel in Aet. I 2 vel in Aet. IV 1.

415 et 416.

Τειρεσίας. — Καινεύς.

„P h l e g o n d e M i r a b i l. IV [in Westermann. Paradoxogr. p. 130 seq., in Müller. Fragm. Histor. graec. III p. 618]: *ἱστορεῖ δὲ Ἡσίοδος καὶ Δικαίαρχος καὶ Κλείταρχος Κλέαρχος* probabiliter corrigit Müller. l. l.] *καὶ* ***Καλλίμαχος*** *καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε.* Sequitur fabula de Teresia

et sequentibus [corrige serpentibus, id quod Ernest. et Blomfieldum fugit] coeuntibus. Idem cap. V: οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπίθων χώραν κ. τ. λ. De Caenide muliere in virum mutata." Bentl. Narratio de Tiresia haec est: Τειρεσίαν τὸν Εὐήρους ἐν Ἀρκαδίᾳ ἄνδρα ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας τρῶσαι τὸν ἕτερον καὶ παραχρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν· γενέσθαι γὰρ ἐξ ἀνδρὸς γυναῖκα καὶ μιχθῆναι ἀνδρί· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρήσαντος, ὡς ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα ἔσται οἷος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα καὶ οὕτως κομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἥρᾳ καὶ φαμένου, ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῆς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς, καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξαι αὐτοῖς μεταπεμψαμένοις ἔρεσθαι τὸν Τειρεσίαν διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι. τὸν δὲ ἐρωτώμενον ἀποφήνασθαι, διότι μοιρῶν οὐσῶν δέκα τὸν ἄνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. τὴν δὲ Ἥραν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ποιῆσαι τυφλόν, τὸν δὲ Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεὰς ἑπτά. Fabulam post Heynium ad Apollod. II p. 249 doctissime enarravit Unger. de Sinide p. 207 seqq., qui in Theban. Paradox. p. 418 Callimachum rem tractasse putabat in Aetiorum eo carmine, unde sit fragm. 438. contra Müller. in Fragm. Histor. graec. II p. 244 A Phlegon, ait, sua e Callimacho habet, uberrimo fonte scriptorum memorabilium, ut de Θαυμασίων libris cogitasse eum appareat, de quibus etiam Linckius l. l. p. 42 cogitavit. sed difficile admodum est certi quidpiam de sede fragmenti statuere velle, quum vel dubitari de omni Callimachi memoria posse videatur. is enim saltem de caecitatis causa et auctore in Lavacr. Pallad. 57 seqq. Pherecydem apud Apollodor. III 6, 7 sequutus longe alia narravit atque Phlegon, qui ex Hesiodo (Apollod. l. l. coll. Hesiod. fragm. 189 Markscheff.) hausit. Quis igitur non neget fidem Phlegonti habendam esse, qui Callimachi nomen vel corruptum invenerit (ac miramur inter testes a Phlegonte omissum Sostratum esse, qui Tiresiae fata elegiaco carmine exponens certe de caecitatis auctore Hesiodo assentitur, teste Eustath. ad Od. X p. 1665,

47) vel Callimachi nomen additum legerit alicuius narrationi, in qua diversae de Tiresia fabulae una cum testibus compositae fuerint —? At enim quum concedendum tamen videatur, Callimachum hic quoque diversis locis diversa de Tiresia protulisse, quem ad modum fecit fragm. 82[b] (coll. fragm. 100[h], 1) et fragm. 382, Phlegontis fidem non audemus in dubitationem vocare. Sed hoc tamen a me impetrare nequeo, ut alteram de Tiresia fabulam a Callimacho in *Θαυμασίοις* expositam esse concedam. nam eius modi miracula humana in *Θαυμασίων* libro locum habuisse probari nequit. praestare igitur videtur de *Ὑπομνήμασι* tamquam fonte narrationis cogitare. Eiusdem autem libri eodem loco etiam de Caeneo Callimachum (si hic quoque de eo fides habenda Phlegonti) egisse putaverim. certe propter similem ex uno sexu in alterum commutationem alii quoque Tiresiam cum Caeneo saepe componunt. cf. Unger. de Sinid. p. 214. Phlegontis autem narratio, quam Callimacho quoque se debere indicat, talis est: *οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι, κατὰ τὴν Λαπίθων* (nonne *Λαπιθῶν*? collato tamen Goettling. de Accent. p. 113) *χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα· ταύτῃ δὲ Ποσειδῶνα μιγέντα ἐπαγγείλασθαι ποιήσειν αὐτὴν ὃ ἂν ἐθέλῃ, τὴν δὲ ἀξιῶσαι μεταλλάξαι αὐτὴν εἰς ἄνδρα, ποιῆσαί τε ἄτρωτον. τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ ἀξιωθὲν ποιήσαντος μετονομασθῆναι Καινέα*, quae apud alios fere non aliter narrantur, velut in Hom. schol. Jl. I 264.

417.

Αἰθοπίη.

„Stephan Byz. p. 48, 3: *Αἰθόπιον, χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ ἢ πλησίον τοῦ Εὐρίπου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθοπία. οἱ δὲ ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν· οἱ δὲ τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος.* In msctis. legitur (non *Αἰθιόπιον* et *Αἰθιοπία*, sed) *Αἰθόπιον* et *Ἄρτεμις Αἰθοπία*, et profecto verissima ea lectio est, *Ἄρτεμις Αἰθοπία*, Diana Aethopia. Quod verbum, quia hactenus inauditum est, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita est epigramma quoddam supervacuum et prorsus mendosum, si fides librario,

qui *περισσόν* vocat et *ὁλόσφαλτον*, id utrinque conscribillatum exhibens ad hunc modum:

'Ως Σαπφοῦς.

Εἰς τὸ ἀν-	*Π*	*Παῖδες ἄφωνος ἐουσα τε τ' εἰνέπω αἴ τί σε ρητα*	*Ο*
τίβολον οὐ	*Ε*		*Λ*
	Ρ	*φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν*	*Ο*
κεῖται τοῦ	*Ι*		*Σ*
Κυροῦ Μι-	*Σ*	*Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀρίστα*	*Φ*
χαήλου.	*Σ*	*'Ερμοκλείταο τως αυν αἶδα.*	*Α*
πόθεν οὖν	*Ο*		*Λ*
	Ν	*Σὸς πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ἄσυχα ρεισα*	*Τ*
ἐγράφη,			*Ο*
οὐκ οἶδα.		*πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.*	*Ν*

Ubi illud quod dixi clare docetur, Dianam vocari *Αἰθοπίαν κόραν Λατοῦς*. Totum autem epigramma vide annon hoc modo poterit emendari:

Παῖδες, ἄφωνος ἐοισά τ' ἔτ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν.
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν 'Αριστὼ
'Ερμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,
σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν. ᾇ σὺ χαρεῖσα,
πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

Statua dicit se vel mutam loqui posse, si quis inscriptionem quatuor qui sequuntur versiculis constantem legere velit, ante pedes in basi positam. Proprie autem pictum [corrige dictum. illud cum Ernest. secure servavit Blomfieldus] *κατθεμένα*. nam *κατατίθεσθαι* est literis aliquid mandare. Recte quoque emendavimus *ᾇ σὺ χαρεῖσα*. dii tum *χαρῆναι* dicuntur, quum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus sunt propitii. Aristophanes Nubibus (274):

'Επακούσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem et illud Phaedri [corrigendum Phaedimi. hunc quoque Bentlei errorem ex Ernestiana secure Blomfieldus propagavit] epigramma ineditum [cf. nunc Anthol. Pal. XIII 2) eodem modo corrigendum:

Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ διάκτορε,
ἔθηκε μορφῆς, ξυνὸν ἧλικος τύπον·
Κηφισιεὺς ὁ κοῦρος. ᾧ χαρείς, ἄναξ,
'Απολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω.

In codice msto. legitur ὦ χάρις ἄναξ. Alterum testimonium de Diana Aethopia extat in Antipatri Epigrammate quod ex Msto. edidit vir clarissimus Lucas Holstenius in Notis ad Stephanum v. Ἀμφίπολις. Ἀντιπάτρου ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολησμένον Ἑλλησπόντῳ
ἤριον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφιπόλει
λοίπα τοι Ἀνθιόπης Βραυρωνίδος ἴχνια νηῷ
μίμνει, καὶ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ
τήνδε πότ' Αἰγείδεσιν μεγάλην ἔριν ὡς ἀλιανθεὶς
τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

quod quidem epigramma non iniuria mendosum appellat et intellectu difficile librarius graecus. Vide autem, an hoc pacto clarius et sincerius reddi possit:

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένη Ἑλλησπόντῳ
ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος Ἀμφιπόλει.
λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια νηῷ
μίμνει, πὰρ ποταμοῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ,
τήνδε πότ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν. ὡς ἁλιανθὲς
τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Phyllidi mulieri Thressae (scio Φυλλίδα Thraciae regionem esse, sed nihil ad hoc epigramma) monumentum positum Amphipoli, quae urbs sita est in ostio Strymonis in Hellespontum influentis. eiusdem vero Phyllidis anathemata visuntur in Dianae fano sito in adversa ripa Strymonis, de quo fluvio strenue olim ab Atheniensibus pugnatum est duce Cimone, adeo ut utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiae conspiciantur, velut caeruleum vexillum de malo navis suspensum." Bentl. Antipatri epigramma, quod nunc editum in Anthol. Palat. VII 705, denuo Bentleius tractavit ad Horat. Carm. III 25, 9, sed nescio an non ab omni parte rectius (cf. Duebner. ad Anth. Pal. I p. 504 seq.). in Sapphonis autem epigrammate, quod nunc est in Anthol. Pal. VI 269, inchoatam a Bentleio emendationem perfecerunt alii. cf. Bergk. Poet. lyr. p. 913 seq. (III) et Duebner. ad Anth. Pal. I p. 257. sed etiam nunc nondum videtur primus versus in integrum restitutus, in quo quum codex habeat ἄφωνος ἔοισα τετ' ἐννέπω,

nescio an scribi debeat ἄφωνος ἐοῖσά γ' ἔτ' ἐννέπω. Sed quod ad Callimachi Artemin Αἰθοπίην (de qua cf. Welcker. Goetterl. I p. 571) attinet a Selene non diversam, rectissime Naekius de Hecal. p. 57 perspexit referendum hoc ad eandem deorum syncrasin esse, qua fuerunt qui Apollinem a Phoebo, Proserpinam ab Artemide non distinguerent. vide fragm. 48, cui fragmento, quod in Prologo Hecalae legebatur, nostrum hoc si non talibus verbis, at tali vinculo adiunctum fuisse arbitror:

[οὐ πείθονται ἀοιδοῖς]
οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα πανάρκέος Ἠελίοιο
χῶρι διατμήγουσι καὶ εὔποδα Δηωΐνην
Ἀρτέμιδος, [αὐτὴν δὲ καλὴν Λητωΐδα κούρην]
Αἰθοπίην [Μήνης εὐώπιδος * * * * *],

in quibus ne quis me obiurget quod in Ἀρτέμιδος ultimam syllabam voluerim longam esse, ipse mihi Callimachus patrocinabitur qui Hym. in Del. 229 dixit: Ἀρτέμιδος, ἥτις τε, θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης. Illud autem si recte statuimus, Stephanum non iam putabimus dixisse, ipsum Callimachum inter alios alicubi Aethopiam Dianam Selenae aequiparasse, sed narrasse eum, fuisse qui Aethopiam et Selenam confunderent, cui interpretationi Stephani verba non refragantur. —

Atque de his quidem fragmentis Callimachi a se inventis Bentleius edisserebat. sequitur ut Ernestianum auctarium fragmentorum adiciamus, quae maximam partem Ruhnkenio deberi ne obliviscamur unquam pietas suadet.

418.

Ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι
ἀκλαυτὶ μερόπεσσιν ὀιζυροῖσιν ἔδωκε.

Schol. ad Gregor. Nazianz. orat. Stelit. I p. 70 Montac. = Tom. II p. 1237 Migne.: καὶ γέλωτα ἐν δακρύοις ποιηταὶ γινώσκουσιν. Καλλιμάχειον τοιοῦτο φέρεται· ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσαι ἀκλαυστὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκεν. Addidit Blomfieldus schol. Victor. ad Il. VI 484: οὐκ ἐνόησεν οὖν Καλλίμαχος τὸν στίχον (nimirum Homeri verba δακρυόεν γελάσασα), εἰπών· ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσεν

ἀκλαυτί. ᾠήθη γὰρ ὑπὸ τῆς διαχύσεως τοῦ γέλωτος τὰ δάκρυα γενέσθαι, unde intelligitur vis sententiae Callimachi, quem scholiasta in animo habuisse negat Homericum locum. ibi enim (nam hoc ex reliquis scholiis supplendum esse docet vel appositum οὖν) duo subesse coniuncta πάθη, ἡδονήν et λύπην, Callimachum autem dixisse, ipsum etiam risum prorumpentem exprimere homini lacrimas. Sed Dilthey in An. Call. p. 30 aperte iniuriam fecit scholiastae, quem crimen Callimacho ingessisse autumat, nihil profecto aliud afferentem nisi quod ipse Dilthey affirmat, utrumque poetam diversam sententiam exsequutum esse. neque enim οὐκ ἐνόησε dum scholiasta dicit, his verbis indicare volebat parum intellexit, ut ille putasse videtur, sed, ut dixi, in animo non habuit, i. e. de Homerico versu plane non cogitavit. Quin autem recte scholiasta Gregorii Callimachi sententiam indicaverit non est profecto cur dubitemus. quae talis fuit: in vita hominum praevalent lacrimae, quippe quae non solum in luctu erumpant, sed etiam laete ridentium nisu exprimantur. Non erat igitur cur Ruhnkenius Callimachi locum ante oculos habuisse Apollonium Rhodium IV 1165 diceret: οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων | τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί, σὺν δέ τις αἰεὶ | πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐυφροσύνῃσιν ἀνίη, aut cur Naekius de Hecal. p. 156 etiam propius ad Callimacheam sententiam accedere putaret Quinti Smyr. versus VII 635: κλαῖε δ' ὅγ' ἀσπασίως, ἐπεὶ οὔποτε φῦλ' ἀνθρώπων | νόσφι γόου ζώουσι, καὶ εἴ ποτε χάρμα φέρονται, aut si qui alii loci afferri possunt, ubi in vita communi felicitati ridentium imminere dicitur infortunium aliquod quod lacrimas exprimat. ibi enim verae intelliguntur lacrimae infortunio aliquo intercedente excussae iis qui modo laetabantur felici casu, Callimachus autem teste scholiasta non de infortunio quod lacrimas exprimat cogitabat, sed de risu, ut lacrimarum causa. Sed vel sic Naekio l. l. et Heckero Com. Call. p. 124 largiendum videtur, fragmentum locum habuisse in Hecale carmine. certe apprime vetulae de Thesei sorte anxiae convenit dicere (Hecal. Cap. VII), videri deos amare homines lacrimantes, ut qui vel ridentibus iis lacrimas excutiant. Ceterum in fragmento ἀκλαυτί ex schol. Hom. praetuli. ἀκλαυστί habere schol. Gregorii refert etiam Boissonad. ad Herodian.

Epimerism. p. 257, qui ad eundem hunc locum pertinere etiam Suidae glossam I p. 164 ἀκλαυστί· χωρὶς κλαυθμοῦ credidit, sed cf. ad Vol. I p. 254.

419.

Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον.

Schol. Thucyd. VII 57: οὐδὲν ἧσσον διὰ κέρδος ἡγούμενοι πολεμίους.] παροιμία· πιπράσκει κ. τ. λ. τοῦ Καλλιμάχου, quem ibi loquutum esse suspicor de Eriphyle, ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα (Hom. Od. XI 327) et ita causa fuit ut Amphiaraus septem ducum adversus Thebas expeditioni interesset, qua periit. certe ea dum narravit non inepte poeta παροιμιωδῶς dicere potuit, improbum omnia habere venalia. Apud Bergk. fragmentum habes in Anth. lyr. I n. 129 = II n. 142.

420.

Μοῦσαί μιν ἑοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο.

Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 143: Ἡσίοδος μέντοι ἐπίμεμπτός ἐστιν εἰπών· ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες, ἐν ᾧ ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. Καλλίμαχος· μοῦσαί νιν ἑοῖς ἐπὶ τυννὸν ἔθεντο. Ita nunc Bekkerus integra edidit quae olim ex codice excerpta dederat Ruhnk. Epist. crit. II p. 177 (cf. ad fragm. 388), qui recte monet cum Toup. Emend. in Suid. II p. 283 deesse ad sententiae integritatem γούνασι, quod Hecker. Com. Call. p. 19 stabilivit poetae alicuius versu ab Apollon. Dyscol. Synt. IV 2 p. 308, 21 citato (cf. fragm. anonym. 261): καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἐπὶ δέλτον ἔθηκα γούνασι. addo Nonn. Dionys. XIII 430: Ὀρφέα καλλείψας ἐπὶ γούνασι Καλλιοπείης, unde colligo Callimachum quoque de Orpheo ista dixisse, fortasse in Aet. I 12. Voci autem νίν iure mihi videor μίν substituisse. cf. ad Vol. I p. 138.

[421.]

[Hoc fragmentum, quod Ernestius hoc loco dedit sic: γῆ ἀφάρωτος, satis certo testium testimonio collocandum erat inter fragmenta iamborum. cf. fragm. 82[c].]

422.

[Ὅ, ττι δ'] ἂν ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν.

Huius fragmenti notitia parum certa debetur Hemsterhusio, qui Ernestio testes indicavit hosce: Theophylact. Simocatt. Quaest. Phys. dial. p. 7 Boisson.: ἐρῶ σοί τι τῆς φύσεως ἔργον, Πολύκρατες, ἐπεί σε φιλότιμον λόγων μουσικῶν ἐραστὴν ὑπαισθάνομαι· φίλῳ γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλόν, τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος. Idem in Dialog. quem Historiae praemisit: ἀποκρινοῦμαι ὡς ἔχω συνέσεως· μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλόν, ὡς ἔμοιγε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Eustath. ad Jl. IX p. 743, 7: σημείωσαι ὅτι ἐν τῷ ἀνάεδνον δύο κεῖνται στερήσεις ἀντὶ μιᾶς μεσολαβηθέντος τοῦ ν διὰ μόνην εὐφωνίαν. οὕτω καὶ ἀνάγνωστον τὸ ἄγνωστον ἐν τῷ μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι. id. ad Jl. XIII p. 937, 57: γίνεται τὸ ἀνάεδνον ἐκ τοῦ ἔδνον, — ἄεδνον καὶ — ἀάεδνον — καὶ — ἀνάεδνον. τοιοῦτον καὶ τὸ γνωστόν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον καὶ — ἀνάγνωστον, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, ἤγουν λίαν ἄγνωστον. id. ad Odyss. XI p. 1684, 40: ἀνάπυστον. οὕτω καὶ γνωστὸν ἄγνωστον ἀάγνωστον καὶ ἀνάγνωστον κατὰ τὸν εἰπόντα μηδὲν ἐθέλειν καλὸν ἔχειν ἀνάγνωστον, ἀλλὰ δηλονότι πᾶσι γνωστόν (quae testimonio omisso repetuntur ad Jl. XIV p. 985, 24). quibus Boissonadius ad Theophylact. Quaest. p. 176 addidit Notarae verba a se edita in Anecd. graec. Tom. V p. 139: φάσκοντος τοῦ σοφοῦ, φίλῳ μηδὲν ἄγνωστον. Quorum testium nemo ipsa Callimachi verba attulit, quae facile aliquis coniciat non iam integra iis suppetiisse, sed solam sententiam ab aliis aliter per manus traditam eos protulisse. nam etsi Theophylactum Callimachi versum orationi suae accommodare maluisse facile credimus, quis Eustathium putet in re grammatica tractanda ipsa verba appositurum fuisse, si potuisset, quorum ille ne auctorem quidem novisse videtur, nedum genuinam et nativam formam. Qua in re percommode accidit, quod ad Aristotelis verba in Topic. III 3 extr.: τὸ μὲν δι' αὑτό, τὸ δὲ διὰ τὴν δόξαν αἱρετόν —. ὅρος δὲ τοῦ πρὸς δόξαν τὸ μηδενὸς συνειδότος μὴ ἂν σπουδάσαι ὑπάρχειν — haec adnotavit Alexandr. Aphrodis. p. 276 A 25 (in schol. Brandis.): ὅθεν εἴρηται καὶ τὸ ἄγνωστον μηδὲν

ἔχοιμι καλόν. huius enim testimonii, quod omnes latebat, opera iam poterit de Callimachi loco certius disputari quam hucusque factum est. Et primum quidem omnia corruunt doctorum virorum conamina, quibus fragmentum restituere in integrum studebant, etiam Meinekii ad Choliambograph. p. 166, qui vel ad choliambos verba revocabat (μηδὲν θέλω καλῶν ἔχειν ἀνάγνωστον) vel ad pentametrum (μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι φίλῳ, quod probavit Bergkio Anthol. lyr. II n. 143 coll. Anthol. l. I n. 130). Non tamen defraudandus laude sua Heckerus, qui in Com. Call. p. 7, nisi Callimachus scripserit μηδὲν ἔχοιμι | καλὸν ἀνάγνωστον, hanc veram fuisse scripturam conicit ‿ ‿ ἀνάγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν. et magis etiam miramur Josephi Scaligeri acumen (cuius verba Heckero nota erant ex Hemsterhusii admonitione), qui ad Catull. VI (modo a parum commodo initii restituendi conamine recesseris) ipsa ab Alexandro Aphrodisio prodita Callimachi verba divinando assequutus est: [φίλῳ δ'] ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν. nam ἄγνωστον quoque verius altero, ἀνάγνωστον, habeo, quoniam illud a duobus vel si mavis tribus testibus stabilitum est, alterum unius tantum Eustathii auctoritate commendatum, cui tametsi ut grammatico in quaestione grammatica plus fidei habendum quispiam iudicaverit, illud tamen vel maxime volentem deterret, quod ἀνάγνωστον pro ἄγνωστον (incognitum) dictum esse praeter Eustathium, qui ne auctoris quidem integra verba aut nomen afferre potuit, nemo veterum grammaticorum affirmat, non eorum qui Homericum ἀνάεδνος et Hesiodeum ἀνάελπτος explicabant, non Etymologi, non Hesychius aut Suidas aut Photius. Atque de ανα, quod pro α privativo positum sit, cum Hermanno merito dubitat Lobeck. Elem. Pathol. I p. 195, qui Callimachum, si vere is scripserit ἀνάγνωστον, in hac re scripturam inveteratam ἀνάεδνος, ἀνάελπτος (pro ἀνέεδνος, ἀνέελπτος) sequutum esse censet, sed magis tamen eo inclinat, ut Callimachum ἄρ' ἄγνωστον scripsisse censeat. Quo paulo etiam magis ad literarum ductus accedit quod mihi in mentem venit Callimachum dedisse: ὅ, ττι δ' ἂν ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν, i. e. nolim habere boni quicquam, quod incognitum sit (ᾖ) aliis. Sic enim facile perspicitur, cur in afferendo fragmento ab aliis ἂν omitti potuerit — nam ad complendam quidem sententiam ea

voce per se opus non est —, tum, si tamen alii una certe illa voce auctius fragmentum apponere maluerint scribentes ἂν ἄγνωστον, id cur in ἀνάγνωστον facile corrumpi corruptumque Eustathio imponere potuerit, qui simillimam scilicet vocem ἀνάεδνος in Homero se legere meminerat. et vel aliter ita ἀ privativum nonnumquam in ἀνα male abiit. cf. Lobeck. l. l. et ad Phrynich. p. 728. Postremo si quis quaesiverit ubi Callimachus illam sententiam pronuntiasse videatur, habemus quae responderi non inepte queant. nam quum in Aetiorum prologo poeta narrasset, plurimas res scitu dignissimas in Helicone Musas sibi exposuisse, addere poterat eas historias nolle se secum habere non in vulgus prolatas, causam afferens hanc: [ὅ,ττι δ'] ἂν ἄγνωστον μηδὲν ἔχοιμι καλόν. Quoniam autem dubitari non potest quin versu inclusa sententia illa fuerit, non iam poterit *Κυρηναῖος* ille quem solus Theophylactus auctorem nuncupat, Aristippus philosophus intelligi, ad quem Hemsterhusius inclinabat, nam eius quoque carmina fuisse nescitur.

423.

Λύκος ὠρυοίμην.

Zenodotus de Vocib. animal. in Valcken. Animadv. ad Ammon. p. 229: ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνή. καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ. ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν. Quae ab omni parte vera esse ut putem impetrare a me nequeo. nam ne dicam γὰρ illud non habere quo referatur, grammaticus et ipse sibi repugnat, ut qui ὠρυγήν proprie de κυνῶν φωνῇ usurpari contendens mox Callimachi locum affert unde aliud docemur, et aliorum obloquitur doctrinae, velut alterius grammatici περὶ φωνῶν ζῴων ibidem a Valckenario editi p. 230: κύων ὑλακτεῖ, βαΰζει —, λύκος ὠρύεται, Moschopuli p. 58 Titz.: ἐπὶ κυνῶν ὑλακτεῖν· ἐπὶ λύκων ὠρύεσθαι, Pollucis V 86: κυνῶν μὲν ὑλακὴ καὶ ὑλαγμὸς καὶ ὑλακτεῖν — καὶ κνυζᾶσθαι —. λύκων δὲ ὠρυγή, ὠρυγμός, ὠρύεσθαι, unde quis non libenter velit in Zenodoto restituere ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν λύκων φωνή —? At retinet impetum Hesych. IV p. 331: ὠρυγή. φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ ἡ τῶν κυνῶν φωνή, et mox: ὠρύεσθαι· κλαίειν. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν, quae Zeno-

dotea illa verba aperte tuentur nec facile cuiquam et ipsa corrupta videbuntur. quamquam aliud Zenodoti, aliud Hesychii consilium fuit. hic enim quum explicet *φωνή* in universum, *θόρυβος*, *κλαίειν*, apparet eum illas voces etiam de hominibus dictas esse indicare voluisse (id quod vel lexica docent verum esse) hominibusque opposuisse animalia, qua in re hoc brevitati dedit, ut solos *κύνες* memoraret, etsi etiam alia animalia nominare debebat. Hoc autem ita esse, tertio loco ibid. IV p. 331 indicat: *ὠρυομένων· κραζόντων. κυρίως δὲ ἐπὶ λιμῷ κλαιόντων λύκων ἢ λεόντων* (coll. Zonar. p. 1894: *ὠρύω — κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν λεόντων καὶ λύκων*) *ἢ κυνῶν*. Atque eadem breviloquentia etiam ipsum unde Hesychius hausit lexicographum hic illic usum esse puto, cuius modi incidens in locum aliquem (in quo etiam Callimachi fragmentum allatum fuisse suspicor, quod item ostendit hominem *ὠρυόμενον*) vel ipse Zenodotus vel quem is descripsit recte monere sibi videbatur, Callimachum a communi usu aberrasse. quem poetam leniter vituperari a Zenodoto eius verba docent: *ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν*, ubi *γάρ* in superioribus positam aliquam vocem sibi flagitat ad quam redeat. ea nunc interiit, sed hoc fere modo postliminii iure reducenda est ita, ut totus locus legatur: *ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνή. καὶ ὠρύεσθαι.* [*καὶ σημείωσαι*] *ὡς* (i. e. *ὅτι*, quod Ernest. ad Callimachi fragmentum retraxit, sed Zenodoti videtur) *λύκος ὠρυοίμην παρὰ Καλλιμάχῳ· ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν.* Quum autem Hesychius l. l. annotet, *ὠρύεσθαι* dici *κυρίως ἐπὶ λιμῷ κλαιόντων λύκων ἢ λεόντων ἢ κυνῶν*, suspicari licet apud Callimachum loquutum esse hominem qui fame vexatus et fere in rabiem actus mox vel luporum modo ululaturum se dixit: [*μαινόμενος λιμῷ καί κεν*] *λύκος ὠρυοίμην*, quae verba non dedecent Herculem esurientem et a Theodamante victum flagitantem (Aet. I 3).

424.

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισαν δὲ τιθήνας.

Gramm. de Barbarismo ad calcem Ammonii a Valckenar. editus p. 197: *ἀκυρολογία, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται. τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων νηπίων·*

μητέρας κ. τ. λ. τοὐναντίον γάρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. Fragmentum ab Ernestio appositum significat etiam Gregor. Corinth. schol. in Hermogen. in Walzii Rhetor. graec. vol. VII p. 1133: *αὐτίκα παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ εὑρίσκεται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων νηπίων· ἐκουφίσθησαν δὲ τιθῆναι.* Uterque testis quum addat, agi de infautibus occisis, facile erat ad conicieudum, eos intelligi infantes quos Poena occidit ab Apolline missa propter Linum a canibus direptum, quod primus intellexit Lobeck. Paralip. p. 194, tum Hecker. in Comm. crit. de Anthol. gr. (I) p. 201. Sed alterum hoc testimonium prae priore adeo grave visum est post Bernhardy in Jahrb. für wissenschaftl. Kritik 1838, II p. 353 Heckero, ut totum fragmentum ita corrigendum esse putaret: *μητέρες ἐξεκενώθεν, ἐκουφίσθεν δὲ τιθῆναι* (hoc enim accentu istas aoristorum formas scribendas esse sibi persuasit), cui simile est quod Bergk. Anth. lyr. II n. 12 (p. 144) dedit: *μητέρας ἐξεκένωσεν, ἐκούφισθεν δὲ τιθῆναι.* At activam in Callimachi fragmento formam unice tuetur anonymi grammatici paraphrasis *ἀπολέσαντες τὰ βρέφη* et quod contrarium dicit esse *ἐβάρυναν* (non *ἐβαρύνθησαν*), ut ipsum quidem in poetae verbis, quae iustum hexametrum efficiunt, activum *ἐξεκένωσαν* et *ἐκούφισσαν* invenisse certum sit. alter autem testis quum partem tantum apponat nec quae per se hexametri modulum habeat, probabile est sententiam tantum, non ipsa verba Callimachi adicere eum voluisse. Sed aliam suspicor causam fuisse, quae qui passivum commendabant ad mutandum activum impellebant. quum enim alibi *Ποινή* narretur infantes illos interfecisse, pluralem *ἐξεκένωσαν* et *ἐκούφισσαν* non aptum illi putabant. Sed quidni Callimachus subiectum posuerit non solum *Ποινήν*, sed ipsum simul qui eam misit Apollinem? quod si cui displiceat tamen, vel aliud est contra corrigendi necessitatem ad manus refugium. nam canes Linum diripientes quum illius caedis causa fuissent, hi quoque a Callimacho in Aet. I 5 (coll. Rauch. p. 14) dici poterant matres *ἐκκενῶσαι* et nutrices *κουφίσαι*. Ergo cum Lobeckio l. l. nihil mutandum duxi.

[425.]

[Hoc fragmentum errore huc intravit. Nam in Stobaei Floril. LIX 7 hos versus paululum corruptos ὡς ἡδὺ θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν | ὦ μῆτέρ ἐστι μὴ πλέοντα μηδαμοῦ Trincavellus Callimacho tribuit, unde inter Callimachi fragmenta Ernestius recepit, etsi intercesserat Ruhnken. Epist. crit. II p. 189. Et ascripti nunc codicum fide sunt Archippo comico, cui adtribuere non dubitavit Meinek. Com. graec. fragm. II 2 p. 727.]

426.

Φορβειῇ αὐλητικῇ.

Pollux X 153 de αὐλοῖς agens καλαμίνοις, ait, αὐλοὺς (σύριγγας? cf. Poll. IV 67 coll. Aristoph. fragm. 181 Bergk.) Ἀριστοφάνης ἔφη, καὶ Καλλίμαχος τὴν φορβειὰν τὴν αὐλητικήν. De φορβειαῖς vide schol. Aristoph. Vesp. 582: φορβειαί εἰσι τὰ δέρματα τὰ περὶ τὰ στόματα τῶν αὐλητῶν προσδεσμευόμενα, ὅπως ἂν σύμμετρον τὸ πνεῦμα πεμπόμενον ἤδειαν τὴν φωνὴν τοῦ αὐλοῦ ποιήσῃ, coll. Boettiger. Vermischte Schrift. I p. 54. Vox φορβειά ultimam longam habuisse novimus ex Herodian. I p. 291, 18: τὰ διὰ τοῦ εια ὀξυνόμενα ἐκτείνοντα τὸ ᾱ ἐπὶ οὐσιῶν λαμβάνεται, οἷον παρειά —, φορβειά (σημαίνει δὲ τὸ περιστόμιον) κ. τ. λ. Ab hac igitur parte non obloquetur quisquam, si in hexametro Callimachum dixisse coniecerim – ⏑ ⏑ φορβειῇ αὐλητικῇ – ⏑ ⏑ – –, quae locum habere in epigrammate aliquo ἀναθηματικῷ poterant quo tibicen in certamine victor tibiam una cum capistro dicaverat deo, quale epigramma habemus Archiae in Anthol. Pal. VI 195. Callimachus autem ita ordiri poterat: [ἦδ' ἡ] φορβειῇ αὐλητικῇ, [ἣν ἑσόρηαι, | αὐλός τ' εὐκέλαδος δῶρ' ἀπὸ – ⏑ ⏑ – κεῖταί σοι κ. τ. λ.]

427.

Ἀσπαστύς.

Suidas I 1 p. 801: ἀσπαστοί· ἄσμενοι, θεοειδεῖς· παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀσπαστύς, ἀσπαστύος, τουτέστι προσηγορία φιλία. Eadem cum Callimachi nomine habet Zenob. p. 312.

Poterat hac voce poeta uti in Hecal. (vel Cap. X extr.), ut Naek. p. 154 statuit, sed poterunt etiam alii multi cogitari loci, ut Aet. II 5 init.

428.

"Ἐκ με Κολωνάων τις ὁμέστιος ἤγαγε δαίμων τῶν ἑτέρων.

Suid. II 1 p. 319: Κολωνάων καὶ νησάων. παραλόγως ἐχρήσατο Καλλίμαχος· οὐ γὰρ παράγεται ἀπὸ τῆς κολώνης, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κολωνοῦ. Tantum quidem Ernestius. at auctiorem nunc locum habemus ex schol. Ambros. Q ad Hom. Od. XIV 199: ὁ Καλλίμαχος τὸν Κολωνὸν ἐνικῶς καὶ πληθυντικῶς εἶπεν· ἐκ μὲν Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δήμου τῶν ἑτέρων. eadem leguntur in codice Harleiano nobilissimo, nisi quod Cramerus in Anecd. Paris. III p. 488, 9 sic ibi legi annotavit: ὁ Καλλίμαχος τὸν Κολωνὸν θηλυκῶς καὶ πληθυντικῶς, quod sine dubio verius est, Callimachi autem fragmentum Porsonus apud Gaisford. in Addend. ad Suid. l. l. in eodem codice (nam sine dubio Harleianum codicem intellexit) sic scribi affirmat: ἐκ μὲν Κολωνάων τις ὁμέστιος ἤγαγε δήμου τῶν ἑτέρων. Rectissime quidem Porsonus et Buttmannus emendarunt ἔκ με Κ., sed iidem num iure τῶν ἑτάρων scribere maluerint, diiudicari nequit, priusquam fragmenti Callimachei quasi scena probabiliter restituta coniectando fuerit. Et quoniam rem in Attica agi apparet, continuo Buttmannus ad Hecalen fragmentum rettulit, cui assentiens (praeter Hecker. Com. Call. p. 92 et 119) Naekius p. 126 seq. iure affirmat, si ex Hecale verba sint, neminem dicere ea potuisse nisi ipsam Hecalen, — quae narraverit se e Colono eum in locum ubi nunc habitabat devenisse, qui locus postea nomen ab ipsa traxit. Quibus perspectis egregie vir ingeniosissimus intellexit emendandum esse ἤγαγε δαίμων, quod magnopere commendari vidit Hom. Od. VII 248: ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων (coll. XIV 386 et XXIV 149) et Nonn. Dionys. XLIV 265: Ἀκταίην δὲ μάχαιραν ἀπ' Ἀτθίδος ἤγαγε δαίμων, ipsoque Callim. in Lav. Pall. 81: τίς σε χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων. Sed in una tamen re nec aliis, nec ipsi sibi satisfecisse Naekius videtur. nam τῶν ἑτέρων,

inquit, ita accipio, insolenter sane dictum, ut significet *hos alios*. quae quum subobscura esse merito fassus esset Schneidew. pone Eustath. Prooem. Comment. Pindar. p. 53 seq., spreto Naekiano *δαίμων* Hecalen dixisse putabat, se ab aliquo ex Colono *ἱππίῳ* conductam familiaeque ipsius ascriptam esse, forsitan ut *ταμίη* esset, distinguere autem Hecalen utrumque Colonum (dicendo *ἔκ με Κολωνάων τις ὁμέστιον ἤγαγε δήμου τῶν ἑτέρων*) propterea, ne Theseus ipsam ex Colono *ἀγοραίῳ* ab aliquo mercede conductam in animum induceret. Hoc profecto est nimium suspicacem esse. ac similiter secundum Cobet. Mnemos. Vol. X p. 417 Hecale Theseo narravit nupsisse se olim cuidam *ἐκ Κολωνάων δήμου τῶν ἑτέρων*. nam duos fuisse *Κολωνούς*. Sed multo melius *τῶν ἑτέρων* contra Porsoni Buttmannique coniecturam *ἑτάρων* a Dindorfio adeo receptam in verborum ordinem tutari posse nobis videmur salva quam Naekius eruit sententia. quidni enim *δαίμονα τῶν ἑτέρων* interpretemur daemonem ex malorum daemonum numero, quem ad modum ipse Callimachus in frag. 91 dixit *οὓς ἔσχεν οὔτερος δαίμων*, convenienter Graecorum usui, qui *ἕτερα* opponere solent bonis. cf. Lobeck. de Antiphras. et Euphemism. p. 302, quae commentatio legitur in Act. societat. Graec. Lips. II p. 289 seqq. Hic igitur malus daemon *ὁμέστιος* (id enim cum codice Harleyano teneo) ab Hecale appellatur, quoniam iam antea domui familiaeque Hecalae affuit, ut etiam *Ζεύς* dicitur *ὁμέστιος βροτῶν*, si quidem recte hoc correctum est in Sophoclis fragm. 408 Dind. = 413 Nauck. Sed si quis tamen alterum (*ὁμέστιον*) praeferendum censuerit, ei aliquid extrinsecus supplendum erit, ut appareat cui *ὁμέστιος* Hecale fuerit, ut tale quid Callimachus dixerit: [*πενίῃ δὲ*] | *ἔκ με Κολωνάων τις ὁμέστιον κ. τ. λ.*, quod firmari aliquis putaverit Nonni loco Dionys. XXIV 62: *φῦλα Σαλάγγων* | *χρυσοφόρων, οἷς πλοῦτος ὁμέστιος*, praesertim quum is poeta *ὁμέστιος* saepius usurpaverit, Dion. X 3. XIII 151. XXXV 275. XXXVI 286. quod si cui ex huius Callimachei loci exemplo factum visum erit, equidem non refragabor. Vel sic tamen manebit, Coloni olim habitasse Hecalem, unde *κακοδαίμονα* aliquem deduxisse se in eam regionem narrat Theseo, ubi nunc casam habeat. Id quam aptum fuerit mulieri in Hecal. Cap. V argumentum

narrationis patet. — Uter autem rectius iudicarit, Suidasne, qui Callimachi in Del. 66 recordatus *Κολωνάων* a nominativo *Κολωνός* formatum putabat ut *νησάων* a *νῆσος*, an scholiasta Homeri, qui Callimacho nominativum fuisse *Κολωναί* contendit, non iam discerni hodie potest.

[429. 430.]

[Duo haec fragmenta Suidas, cui Ernestius debet, apertis verbis ex Hecale citat. ad hoc igitur carmen referenda fuerunt. cf. fragm. 66[b] et 66[d].]

431.

Παιδοῦσα.

Schol. Sophocl. Trachin. 308: *ἄνανδρος ἢ τεκνοῦσα· τέκνα ἔχουσα, ὅπερ* Καλλίμαχός *φησι παιδοῦσα.* Sine auctoris nomine Suid. II 1 p. 162 *παίδουσα ἢ παιδοῦσα· ἐγκύμων*, et Phot. Lex. II p. 45 Nab.: *παιδοῦσα· ἐγκύμων.* Non *τεκνοῦσσα* solum, sed etiam *παιδοῦσσα* scripserunt Brunck. atque Hermann. ad Sophocl. l. l., Dindorf. ad schol. Sophocl. Tom. II p. 70 et in Thes. Paris. vol. VI p. 43 A, Naber. ad Phot. l. l., alii, Herodiani (cf. Arcad. p. 97, 15 = Herod. I p. 268, 28 et p. 270, 5) auctoritatem sequuti, qui *τὰ εἰς σα παραλήγοντα τῇ ου, εἰ μὲν ἔχοιεν ἓν σ, προπαροξύνεσθαι, εἰ δὲ δύο ἔχοιεν, περισπᾶσθαι* iubet, etsi libri saepe nutant, cf. Meinek. ad Stephan. p. 95. Dubitant tamen de scripturae *παιδοῦσσα* necessitate et *παιδοῦσα* nolunt sibi eripi Blomfield. ad Aeschyl. Prometh. 1028 et Bernhardy ad Dionys. Perieg. p. 820 (quamquam is in Suid. l. l. edidit *παιδοῦσσα*). Et ut verum fatear, mihi vel de scripturae *τεκνοῦσσα* in Sophoclis loco veritate gravis admodum dubitatio est. Ea enim vox quum non possit nisi ex *τεκνόεσσα* contracta esse, secundum eorum nominum analogiam (a quorum significatione etiam Callimacheum *οὐατόεις* fragm. 320 non multum recedit, ut quod significet certe *magnis* auribus instructum) significabit mulierem liberis *abundantem*. at abundantiae notio in Sophoclis loco parum apta est, ubi nominis *ἄνανδρος* oppositio docet cogitari de muliere virum iam experta, quae partum edit (i. e. edere solet). id ipsum autem significat *τεκνοῦσα*, a *τεκνοῦν* derivatum, firmatque hanc

formam etiam Hesych. IV p. 137: τεκνοῦσα· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα. Sive autem Hesychius Sophoclem l. l. respexit, sive alius poetae locum (quorum hoc fere praetulerim, quum scholiasta explicet τέκνα ἔχουσα, quod Sophoclis loco convenientissimum, Hesychius autem τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα), ad vocis τεκνοῦσα normam Callimachus suum illud παιδοῦσα satis temere finxisse videtur (nam verbum παιδοῦν certe non legitur alibi ac ne substantivo quidem παίδωσις satis firmari potest), cuius non iam opus videbitur ut ō duplicetur. Scholiastam autem Sophoclis ut praeter nominis formam etiam significationem vocis παιδοῦσα indicare voluisse putemus (τέκνα ἔχουσα) nihil cogit. imo Suidae et Photii explicatio vocis παιδοῦσα (ἐγκύμων) cum Hesychiana vocis τεκνοῦσα interpretatione ita conspirat, ut non dubitemus quin Callimachus παιδοῦσα fingens locum ab Hesychio explicatum ante oculos habuerit indidemque etiam significationem sumens locutus sit de muliere gravida, sed nondum foetum enixa. quae ni fallor vel Herculis vel Eurysthei mater fuit in Aet. I 8. quamquam etiam Semelen (Aet. IV 4) intelligi posse video. Et de Aetiis Rauchius quoque p. 80 cogitavit loco non indicato, Heckerus autem Com. Call. p. 130 de Aethra muliere et Hecale carmine. Postremo Dindorfius in Thes. l. l. ad Callimachi exemplar se composuisse Tzetzam censebat, dum ad Lycophr. 843 δειρόπαιδος γαλῆς interpretabatur sic: γαλῆς τῆς παιδούσης (sic codices omnes) καὶ παῖδας τικτούσης ἐκ τοῦ τραχήλου, unde nolim suspicetur quisquam Callimachum rem quoque eandem quam Tzetzam exposuisse.

432.

Ὡς ὅτ' ἐν Ἄργει
ἀσπίδ' ἄεθλον ἑλών.

Lactant. ad Statii Theb. II 250: proverbium apud Argivos, quum alicuius ignaviam irriderent, ut *Callimachus* ait: ωςεν (vel ωστεν) ACπIOAλTONeλΘN. Ita Tiliobroga edidit, quibus saniora non sunt quae e codicibus Monacensibus enotavit Wölfflin. in Philol. Vol. XXIV p. 157. Ad explicandum autem locum iam ab aliis monitum, clipeum Argivum non uno modo in proverbium abiisse (cf. Schneidew. ad Paroemiograph. I p. 32), imprimis autem fuisse

gloriosum, si quis in certamine publico clipeum reportasset, idque prae ceteris in causa fuisse, cur quis superbire posset. Unde proverbio increbuit dicique solebat: ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται (Zenob. Cent. VI 52 cum not. Schneidew.). Id ipsum autem proverbium quum ex corruptis Lactantii verbis tamquam per involucra perlucere videatur, iure hac via viri docti ad emendanda graeca Lactantii verba progressi sunt. quorum conamina Ruhnkenius ad h. l. et Naek. de Hecal. p. 274 enumerarunt, quibus Naek. novum addidit hoc: σεμνύνεθ', ὡς ἂν ἀσπίδ' Ἀργείων ἑλών. Mihi autem etiamnum probabilius videtur quod olim proposui in Proleg. Aet. p. XII (cf. supra p. 64) et nunc in ordinem recepi, teneoque etiam hoc, Callimachum illud dixisse in Aet. I 6. Ibi enim quum originem dandae ἀσπίδος ἐν Ἄργει narrasset, profecto non absurdum est statuere, ibidem poetam huius quoque proverbii mentionem fecisse. Quoniam autem Lactantius dicit, usum huic proverbio fuisse, si cuius ignaviam Argivi irriderent, id mihi quidem non tam perversum videtur quam Naekio p. 275 visum est, qui proverbium non in ignavum, sed in superbientem, ἐπὶ τῶν μεγαλοφρόνων, dictum fuisse affirmat. Sane quidem locus proverbio fuit, si quem dicebant iure meritoque superbire, tamquam τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα reportasset, et ita proverbio usi sunt sine dubio saepissime. sed quidni etiam militem aliquem gloriosum linguaque tantum fortem, re vera autem ignavum ridentes per εἰρωνείαν dicere poterant σεμνύνεσθαι ὡς τὴν ἐν Ἄργει ἀσπίδα καθελόντα, i. e. tamquam qui maxime egregia facinora perpetrasset —? Itaque Callimachum puto dixisse, summam fuisse si quis accepisset illius clipei gloriam, adeo ut in proverbium abiret, non solum ubi virum fortem dicere vellent optima quaeque perfecisse, sed etiam ubi virum ignavum carperent et irriderent. ubi talibus verbis poeta uti potuit: [χὠ κακός, ὥς φασιν, σεμνύνεται], ὡς ὅτ' ἐν Ἄργει | ἀσπίδ' ἄεθλον ἑλών, i. e. etiam vir ignavus in proverbio dicitur superbire, tamquam ἐν Ἄργει ἀσπίδα reportaverit.

433.

Ὀλυμπιάδες. — Κόροιβος.

Euseb. Chronic. I p. 39 (coll. Cram. Anecd. Par. II p. 141): Καλλίμαχος δέκα τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀπὸ Ἰφίτου παρεῖσθαί φησι μὴ ἀναγραφείσας, τῆς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτης Κόροιβον νικῆσαι. Eadem ex eodem fonte hausta tradunt Syncell. p. 196 C et schol. Lucian. p. 221 Jacobitz., Callimacho quoque non omisso, qui quin in Aet. I 8 hoc dixerit non videtur dubitari posse.

434.

Ἶν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν.

Hoc primus e Lexic. Ms. Paris. protulit Alberti ad Hesych. I p. 1180: ἔλλερα· χαλεπά. σημαίνει δὲ καὶ τὰ βλέφαρα (βλαβερά Albert.). Καλλίμαχος· ἶν' ἔλλερα π. τ., ὄλυρά τινα ὄντα, nunc innotuit etiam ex Etymologi cod. Nan. ap. Gaisford. ad Etym. Magn. p. 331, 31 et ex Etym. Florent. p. 108: ἔλλερα — τὰ βλέφαρα (sic uterque codex)· Καλλίμαχος· ἶν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν. Sed ex Suid. I 2 p. 180 (ἔλλερα ἔργα. φόνια, χαλεπά, κακά. add. Zonar. p. 689) nemini auctor sim ut aliquo modo etiam ἔργα Callimacho restituere conetur, etsi facile concedo, ibi quoque non alium atque Callimachi locum respici, ut factum procul dubio etiam ab Arcadio p. 123, 1 = Herodian. I p. 386, 19 (ἔλλερον, τὸ κακόν), Eustath. ad Il. VI p. 635, 3 (ἔλλερά φασι κατὰ διάλεκτον τὰ κακά, Hesych. II p. 68 (ἔλλερα· ἐχθρά. πολέμια. ἄδικα). Adiectivum ἔλλερος cum verbo ἔλλετε (fragm. 292) cohaerere probabilis admodum Naekii p. 167 suspicio est, qui etiam Zenodoteae scripturae Ἐλλεροφόντης (sic enim ille pro Βελλεροφόντης scripsit. cf. Duentz. de Zenod. p. 103) admonuit. Τέλεσκεν autem cur parum certum Lobeck. ad Buttmann. Gr. gr. II p. 60 dicat non intelligo. nisi hoc indicare voluit, τέλεσκε hic non videri esse a verbo τελέσκω (cf. ad Nicandr. p. 96), sed verbi τελεῖν esse formam frequentativam, ut in Call. hym. in Dian. 123. Rectissime autem, si quid ego sapio, Naek. l. l. fragmentum ad Hecalen revocavit, quamquam non video, cur Scironem potius vel aliquem ei similem quam taurum Marathonium intelligere velit,

cui aptissimum mihi quidem videtur fuisse in Hecal. Cap. II, iunctum fortasse cum fragm. 350.

435.

Οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παρίωσιν ἄροτρον.

Apollon. Sosphist. Lex. s. *ὀψείοντες*, p. 521 Toll.: *ὁ τύπος τῆς λέξεως Ἀττικός. κλαυσείοντες γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ κλαυστικῶς ἔχοντες. καὶ Καλλίμαχος· οἵ κεν βρωσείοντες ἐμὸν παριῶσιν ἄροτρον, ἀντὶ τοῦ βρωτικῶς ἔχοντες.* Toupius, qui *παρίωσι* correxit Addend. Theocrit. p. 395, de gruibus interpretatur qui nescio cuius aratrum praetervolent, Naek. p. 130 dubitanter de Hecale, quae tamen tunc quidem ubi cum Theseo confabulabatur (nam ad praesens hoc tempus spectat coniunctivus) aratrum habere non potuit. Melius Hecker. Com. Call. p. 78 de Theodamante cogitavit. Dixerit igitur in Aet. I 3 Theodamas Herculi cibum petenti: non possum omnes qui aratrum meum praetereunt esurientes satiare. (aliter enim ipse mox egerem). Atque ita fere etiam Rauch. de Aet. p. 35 n. 59.

436.

Ἀρότας κύματος Ἀονίου.

Orion. Theban. Etym. p. 32, 12: *ἀλίτης — καὶ παρώνυμον ἀλιτήρ, ὡς ἀρότης, ἀροτήρ. Καλλίμαχος· ἀρότας κύματος Ἀονίου.* Lachmann. ad Propert. III 6, 44 p. 157 Callimachum putat dixisse poetam *ἀρόταν κύματος Ἀονίου*, in quo certe dorismus ferri nequit. Sed Laium vel potius Cadmum Aonii fetus parentem intelligendum esse ter affirmavit Ungerus, vir doctissimus, in Theban. Parad. p. 418, Lexid. p. 12, de Sinid. p. 82 n. 17. at is quoque non veritus est dorismum. imo *ἀρότας* pluralis erat et nautas (maris Boeotici) significabat, quae ab Ernestio iam proposita explicatio est, firmata illa ab Jacobs. in Del. Epigr. p. 269 loco Antiphili in Anthol. Pal. IX 242, 3: *πόντου ἀροτρευτὴρ ἐπιδέξιος.* Intelligo autem Argonautas, quos tandem *ἀρότας κύματος Ἀονίου* secundum ventum in patriam propulisse poeta dixerit in Aet. II 10. nisi quis de Glauco carmine cogitare maluerit.

437.

Ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται.

Orion. Theban. Etym. p. 162, 21: ὅτι δὲ πατῶ ἐπὶ τοῦ ἐσθίω κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων· ὁ δὴ μήκωνα πατεῖται. Post Ernest. innotuit etiam ex Melet. de corpor. human. in Cramer. Anecd. Ox. III p. 83, 11: πατῶ τὸ ἐσθίω· ὅθεν καὶ τὸ πάσασθαι ἀντὶ τοῦ γεύσασθαι καὶ φαγεῖν ἢ (?) ὡς Καλλίμαχος· μήκωνα πατεῖτε, ubi nunc certe codex M. apud Ritschel. Opusc. I p. 699 habet πατεῖται. Praeterea ὃ δὴ (cf. Apollon. Rhod. IV, 651 et 1720 etc.) scribendum esse, ut sit ob quam causam, monui in Philol. vol. VI p. 534, ubi ad instituta Thesmophoria fragmentum rettuli (Aet. III 4). utrumque probavi Rauchio p. 69 n. 160.

438.

Οἵ δ' ὥστ' ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀνασχών.

Orion. Theban. Etym. p. 165, 2: χεὰ — καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὁ Καλλίμαχος· οἵ δ' ὥστε ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αὐχένα ἀναύχην. Admisi Ruhnkenii emendationem in Epist. crit. II p. 189 propositam et probatam Ernestio et Valcken. ad Adoniaz. p. 255 A, nisi quod uterque ὃς δ' ὡς scripserunt sine causa. Sed ὃς δ' certe praetulit etiam Naek. de Hecal. p. 179, qui Theseum agnoscere sibi videbatur narrantem in Hecale carmine, quo modo e saxis Sciron sive in ipsum Theseum, sive ante in viatores alios prorupisset, quam probarem interpretationem, nisi cum mutatione verborum, utcunque est lenis, compensanda esset. quod autem idem Naekius perspicere se negat, cur Valcken. l. l. Toupii (cf. Emend. in Suid. II p. 253) conamen ἀνέσχεν reiecerit, recte sine dubio sensit Valckenarius, uberiorem fuisse comparationem quam quae in verbo aliquo finito, qualis ἀνέσχεν est, desinere et vim habere primariam potuerit. Nihilo tamen minus etiam Unger. in Theban. Parad. p. 418 dubitari posse negat, quin recte Toupius ἀνέσχεν scripserit, etsi male is de Hercule et Jolao cogitaverit circa hydram occupatis. ipse enim Ungerus cogitandum putabat de serpente Tiresiae (cf. ad fragm. 415). Et aliud quid atque ἀνέσχεν primarium in illa comparatione fuisse verbum, docere videtur etiam Hom. Jl. XXII 93 seqq.:

ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσιν,
βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός,
σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ,
ὡς Ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,

quae fere persuadent mihi, ut Callimachum quoque verbum finitum μένῃσι in sequentibus posuisse censeam, homines quosdam dicentem qui intrepide hostes aggredientes manserint nec loco cesserint. quod fecerunt Thebani quos Septem aggrediebantur, ut hoc fragmentum olim in Aet. I 9 fuisse putaverim. — De ὀχεή disputantem vide Lobeck. Elem. Path. I p. 84 seq.

[439]

[Hic ab Ernestio positum fragmentum quum qui citat ex Aetiorum libro primo se petiisse dicat, supra inter certae sedis fragmenta collocandum erat. cf. fragm. 13[c].]

440.

Ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν.

Schol. Ms. ad Jl. X 12: τὸ δὲ ἄνωχθι ἐνεστῶτός ἐστι —, ἀναλογώτερον δὲ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἄνωγε δὲ κ. τ. λ. Ita Ernestius, quem arbitror indicare voluisse codicem aliquem Parisinum, certe e Lipsiensi nihil eius modi editum a Baehmanno. at in Parisiensi quoque codice 2679 ad eundem Jliadis locum illud scholium cum Callimachi nomine et fragmento extare refert Cramer. in Anecd. Par. III p. 12. Sed schol. Venet. A eadem habet ad Jl. X 67, ibidemque etiam in cod. Basil. illud scholium legi narrat Valcken. Diatrib. in Eurip. p. 281 A, nihil tamen praeter πορθμέα νεκρῶν inde citans, consilio, ut puto, non ob codicis penuriam. postremo nuper ex Etym. Florent. p. 36 Millerus enotavit: ἄνωχθι· κέλευε. ἐνεστὼς ἐστι καὶ παρατατικὸς μᾶλλον ἢ παρακείμενος· ἀναλογώτερον δὲ παρατατικός· Καλλίμαχος· (num: ἀναλογώτερον δὲ παρατατικὸν Καλλ.? i. e. λέγει)· ἄνωγε δὲ πορθμέα νεκρῶν. Quae verba Thesei in Hecale esse dubitanter coniecit Naek. p. 278, ego autem paulo confidentius affirmaverim ita explicatis verbis ut supra feci in Hecal. Cap. IX.

[441]

[Hoc fragmentum quum aperto testimonio ad Epigrammata pertineat, inter haec ei locus dandus fuit. cf. fragm. 74[b].]

442.

Ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω.

Schol. Dionys. Perieg. 1 p. 318 Bernh.: παραιτεῖται τὸ ἀμάρτυρον, ἴσως ἐκ τοῦ Καλλιμάχου τοῦτο μαθών, ἐπεὶ κἀκεῖνος „ἀμάρτυρον οὐδὲν ἀείδω" φησί. His Callimachi verbis non video qui aptior locus fuerit quam is, ubi poeta narravit plurima se a Musis coram audivisse, ut quaecunque narret non iam sine teste canat, i. e. in Aetiorum Prologo. Minus vere Naek. p. 52 Hecalae Prologo ascripsit, Rauchius autem p. 19 n. 21 uni alicui certo αἰτίῳ.

443.

Οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης
ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπαναστασίην.

Schol. Dionys. Perieg. 74: οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Γαλάται τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ ἄποικοί εἰσιν, ὡς καὶ οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἴβηρες τῶν ἐν ταύτῃ ἄποικοί εἰσιν. περὶ ὧν φησι καὶ Καλλίμαχος· οὓς Βρέννος ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης ἤγαγεν Ἑλλήνων εἰς ἐπανάστασιν, quorum ultima iam olim (cf. supra p. 44) correxi εἰς ἐπαναστασίην, quod probavi Bergkio in Anth. lyr. I n. 139, non item Meinekio ad Callim. p. 54, qui Ruhnkenium recte coniecisse ratus Ἑλλήνων ἐπ' ἀνάστασιν, aliud, inquit, est ἀνάστασις, eversio, aliud ἐπανάστασις, seditio. non igitur tunc quidem meminerat vir egregius etiam Sophoclem Antig. 533 dixisse κἀπαναστάσεις θρόνων. Ceterum ex scholiastae verbis facile aliquis suspicetur Callimachum ibidem etiam Iberum mentionem iniecisse. Neutrum autem uberiore narratione fecisse eum putaverim, sed obiter rem indicasse, fortasse eo loco ubi Argonautas narrabat Celtorum quoque terram praetervectos esse, i. e. in Aet. II 3. dixerit igitur ibi Iasonem procul vidisse terram nativam Galatarum, quos multo post Brennus adduxerit ad evertendam Graeciam: [καὶ Γαλάτας | δηναιούς], οὓς Βρέννος

κ. τ. λ., ubi δηναιούς ita dictum volo ut in Apollon. Rhod. III 53 et IV 645.

444.

Ἠπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι.

Schol. Dionys. Perieg. 100: ὁ Ἀδρίας παράκειται ἄχρι τῆς τῶν Ἰαπύγων, οἵ εἰσιν ἐν Ἰταλίᾳ. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος οὕτως· Ἠπύγων ἔγχος ἀπωσάμενοι. Alter codex ἀπωσάμενον, nescio quo iure, sed hoc certe constat, sine causa Blomfieldum ad h. l. Ἠπυγίων scribi iussisse, non aliam, opinor, ob causam, nisi quod Ἤπυγες media syllaba brevi dici colligebat ex nomine Ἠπυγίη apud Dionys. Perieg. 91: ναὶ μὴν καὶ τετάνυσται Ἠπυγίην ἐπὶ γαῖαν, et 482: εἰσελάσῃς ἐπὶ νηός, Ἠπυγίην ἐπὶ γαῖαν. at idem tamen Dionysius v. 379 dixit: φῦλά τ' Ἠπύγων τετανυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο, ubi Bernhardy praeter Callimachi hunc locum admovit etiam oracul. apud Strabon. VI p. 279: οἰκῆσαι καὶ πῆμα Ἰαπύγεσσι γενέσθαι. add. Theodorid. in Anthol. Pal. VI 222, 2: πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους, de quo non recte statuit Jacobs. ad Anth. Pal. Vol. III p. LV. nam profecto mirum non est, a macroparalecto Ἤπυγες derivari aucto syllabarum numero Ἠπυγίη penultima brevi. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 184 not., Proleg. Path. p. 281, p. 468 not., p. 520, Meinek. ad Theocrit. p. 200. Videtur autem illud Callimachus dixisse ubi Crotonem memorabat (fragm. 447). eam enim urbem olim Japyges tenebant (cf. Ephor. ap. Strab. VI p. 262 C), quos arcebant qui eo venerant coloni Graeci. Ipsam autem Crotonem fortasse nominavit, ubi Italiae hanc oram legisse Argonautas narrabat in Aet. II 4. Aliter Rauch. p. 78, qui pone fr. 448 fragmento locum dedit.

445.

Οὐδ' ὅθεν οἶδεν ὁδεύει
θνητὸς ἀνήρ.

Schol. Dionys. Perieg. 221: Θεόκριτος (VII 114) ἕως Βλεμύων αὐτὸν (Νεῖλον) ὁρᾶσθαί φησιν, ὁ δὲ Καλλίμαχος, οὐδ' ὅθεν κ. τ. λ. De contorta verborum collocatione diximus Vol. I p. 429. Fragmentum arctissime cum fragm. 241 cohaesisse et ad Ἰοῦς ἄφιξιν pertinuisse conieci ad fragm. 241.

446.

Λοκροί. — Ζέφυρος ἄνεμος.

„Schol. Dionys. Perieg. 364: *οὗτος μὲν (Διονύσιος) ἀπὸ Ζεφύρου ὄρους, ὁ δὲ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἐπιζεφυρίους φασὶ τοὺς Λοκροὺς καλεῖσθαι διὰ τὸ πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον κεῖσθαι.* Tenendum, Callimachum inter eos referri, qui Epizephyrios Locros a Zephyro vento, non a Zephyro monte vocatos esse narraverint. ergo *Ζεφύρου ἀνέμου* memoria loco eius inerat, ipsum autem *Ἐπιζεφυρίων* nomen ne poterat quidem inesse, quum nullo pacto in hexametrum quidem vel pentametrum coartari possit. nam Callimachum non *Ἐπιζεφυρίους* gentem appellasse, sed *Ἐπιζεφύρους*, quae Rauchii sententia fuit de Aet. p. 78 n. 186, ea in nomine proprio parum probabilis suspicio est, etsi adiectivum *ἐπιζέφυρος* dicere ausus est Euphorion fragm. 68 Mein. (*ἤ τις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης*). imo quum nomen includi hexametro non posset, abstinere eo poetam maluisse credo et paraphrasi potius usum esse, unde factum, ut Callimachi locus scholiastae imprimis ad probandum aptus videretur. Et ut ludamus aliquid, poterat poeta, si non his verbis, quae apud ipsum fuisse puto multo elegantiora, sed hac sententia uti

οὗ τε Λοκροὶ
πρὸς Ζέφυρον νῦν κεῖντ' ἄνεμον, μέλλον δὲ λαβέσθαι
ἔνθεν ἐπωνυμίην.

malebam enim quantum poteram scholiastae verborum rationem habere, quum is Callimachi vestigiis ingressus in his quoque esse videretur. Nulla igitur causa fuit, cur Callimachum de Locris Epizephyriis in hexametro carmine loquutum esse dubitaret Meinek. Anal. Alex. p. 107 seq. Quod fecisse poetam puto in Aet. II 4, Argonautas dicentem eam regionem praeternavigasse, ubi postea sedem habituri essent Locri Epizephyrii.

447.

Κρότων — ἐυστέφανος.

Schol. Dionys. Perieg. 369: *ἐυστεφάνοιο Κρότωνος εἶπε (Διονύσιος) διὰ τὰς νίκας τὰς ἐκ τῶν οἰκούντων, ὥς φησι Καλλίμαχος· πολλοὶ γὰρ Κροτωνιᾶται νικήσαντες*

τοὺς ἱεροὺς στεφάνους καὶ ἀγῶνας ἐστεφανώθησαν. In ultimis transponendae videntur voces *στεφάνους* et *ἀγῶνας*, nisi plane delendum *στεφάνους καί*, quod tacite Ernest. fecit. Callimachus autem, si quid video, non solum dixerat, Crotoniatas saepe in ludis sacris victores fuisse, sed ipso quoque urbis illius epitheto usus erat. Utrumque quo modo fieri potuerit ut demonstrem, hic quoque mihi liceat versus fundere:

Κρότων θ', ἥ ποτ' ἐυστέφανος,
πολλὰ Κροτωνῖται ἐπειὴ νικῶντες ἀγῶσιν
εἰν ἱεροῖς στεφάνωμ' ἁβρὸν ἔμελλον ἔχειν,

in quibus quantum licuit scholiastae verba imitatus sum. sed ne quis mihi nomen *Κροτωνῖται* vitio vertat, ut quod nec Stephan. Byzant. memoret nec Thesaurus Parisinus habeat, id nunc demum certo testimonio innotuit ex Etymol. Florent. p. 269 versum afferente hunc: *οὐδὲ Κροτωνίτης ἐξεκάθαιρε Μίλων*, qui fortasse ipsius est Callimachi (cf. ad fragm. anonym. 134). Illud autem Callimachus ut fragm. 446 (cui vicinum censebat etiam Rauch. de Aet. p. 79 n. 189) eo loco dixisse videtur, ubi Argonautas procul vidisse narrabat eam regionem, in qua postea Croton sita esset, in Aet. II 4.

448.

Πάντες, ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον ὅσσοι ἀμώμου,
ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἳ πόλιν Ἰταλιδῶν
ᾠκίσατε.

Schol. Dionys. Perieg. 376: *Τάρας δ' ἁλὸς ἐγγύθι ναίει, ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης], ἥντινα Τάραντον. θηλυκῶς δὲ εἶπε. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος λέγων οὕτως· πάντες ἀφ' Ἡρακλέους ἐτήτυμον ἔσσα κώμου· ἔξοχα δ' ἐν πεδίοις οἳ πόλιν Ἰταλῶν ᾠκίσατε.* Ita locus corruptissimus primo editus a Ruhnkenio, in quo *Ἡρακλῆος* ipse correxit. tum *ὅσσοι* dedi ex mea emendatione, quod plurimi correxerant *ἐστέ* vel *εἰσί*. in fine versus ubi *εἰσι γόνοιο* Ruhnken., *ἔστ' Ἀμυκλαῖοι* Spohn. ad Nicephor. p. 29, *ἐστε Λάκωνες* Goettling., probantibus Müller. Dor. I p. 126 n. 5, Bergk. Anth. lyr. II n. 85 (coll. I n. 82), *ἐστε γενέθλης* Lobeck. Elem. Path. I p. 253 not. 26, ego praetuli quod invenerant Bernhardy ad schol. Dionys. l. l. et Words-

worth. ad Theocrit. XVII 25, nisi quod ille etiam ἀγερώχου legi posse aut latere putat nomen eius quem Callimachus carmine videatur alloquutus esse, hic autem εἴσιν ἄμωμοι malebat. plane singulare est, sed nescio an non verum, quod Müller. ad Geograph. p. 446 coniecit: πάντες ἐφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον ἔσσατε κόσμον. In secundo versu Ἰταλιδῶν (quocum ἐν πεδίοις copulandum esse apparet) est ex emendatione Meinek. in Delect. poet. Anth. graec. p. 239, quam fecit etiam Bergkius. sed Bernhardy malebat ἔξοχα δ' ἐν πεδίοισιν, ὅσοι πόλιν Ἰταλιήων, Wordsworth. l. l. Ἰταλικῶν. Ceterum quod scholiasta dicit: μέμνηται τῆς ἱστορίας Καλλίμαχος, inde colligere nolim poetam uberius historiam pertractasse. immo indicavit tantum obiter ac ne nomen quidem urbis apposuisse videtur, ut quaenam esset ex aliis quae adiecit lectoribus coniectandum relinqueret, velut hoc modo: οἳ πόλιν Ἰταλιδῶν ᾠκίσατε [κλεινήν, ὡρμημένοι ἔκ ποτ' Ἀμυκλῶν |, Παρθενίαι]. nam ex Amyclis Tarentum urbem conditam esse etiam Dionys. Per. 377 memorat, ex hoc fortasse Callimachi loco, ex quo v. 837 quoque quod Dionysius habet, ἔξοχα δ' ἀμπεδίον, fluxisse videtur, de Partheniis autem omnibus nota res est (cf. Strab. VI p. 278 C seq.). Sed in capite fragmenti eius modi aliquid proxime praecessisse putaverim: [πνείετε δεινὸν Ἄρην], | πάντες, ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον ὅσσοι ἀμώμου (coll. Aeschyl. Agam. 360: ἀτολμήτως Ἄρη πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως). Suspicor enim Callimachum omnium qui ab Hercule originem ducerent ferocitatem celebrasse, qua non solum in Graecia facinora egregia perpetrassent multa, sed etiam in Italia deductis eo coloniis. Res aptissima erat carmini cui inscriptum erat Ἰοῦς ἄφιξις. Aliter iudicat Rauch. de Aet. p. 77 et n. 184.

449.

Αἱ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπ' Ἄρεος.

Ex Etym. mss. Paris. primus eruit Ruhnkenius h. l., nunc autem eadem edita sunt ex Etymol. Paris. 2636 a Cramer. Anecd. Par. IV p. 61, 4, ex Etym. Traiect. apud Sturz. pone Etym. Gud. p. 758, item e codice Sorbon. a Gaisford. ad Etym. Magn. p. 139, 8, e codice Angel. a Ritsch. Opusc. I p. 682, ubi nihil variat scriptura, nisi quod

in Angelic. legitur sic: *Καλλίμαχος· αἵ δὲ πάγον φορέουσιν ἐπάρρεος.* at in Etym. Gud. p. 74, 58 paulo minus plenum fragmentum est: *Καλλίμαχος· αἵ δὲ πάγον φέρουσαι.* Furias intellexit Ruhnkenius quae Orestem ad Areopagum duxissent, Rauchius autem de Aet. p. 77 n. 183 de Daedalo interpretabatur qui propter interfectum Talum in Areopago condemnatus esse narratur. Sed neuter vidit, in ea re Callimachum usurum fuisse verbo *ἄγειν*, non *φέρειν*, nedum frequentativo *φορεῖν*, quod docet de re aliqua loqnutum eum fuisse quae saepius repeteretur. Talis res non dubitamus quin fuerint *νηφάλια*, quae in Areopagum (nam ibi Furiarum sacellum erat) pompa ducere solebant *Ἡσυχίδες* memoratae in fragm. 123, quocum nostrum fortasse arcte cohaerebat ita, illud ut fragm. 123 praecederet, alterum statim sequeretur, *δέ* posito ea significatione quo ponitur *γάρ*. Quod si recte conieci, hoc quoque fragmentum referendum erit ad Aet. III 4.

450.

Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱεροεργός.

Ex Etym. mss. Parisin. (2667. conf. Bast. ad Gregor. Corinth. p. 368) Ruhnkenius haec protulit: *Δελφοὶ καὶ Δελφός· Καλλίμαχος· Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱεροεργός.* Eadem ex Etymol. Paris. 2630 enotavit Bekker. pone Etym. Gud 814 et habent etiam Etymol. Bruxell. et Sorbon. apud Gaisf. ad Etym. Magn. p. 255, 12, nisi quod Sorbon. *Καλλίμαχος* omittit. Adde Etym. Angel. p. 685 Ritsch.: *Καλλίμαχος· Δελφὸς ἀνὴρ ἐμὸς ἱερόεργος* (sic), et Etym Florent. p. 84: *Καλλίμαχος· καὶ Δελφὸς ἀνὴρ ἐμοὶ* (sic) *ἱεροεργός*, cuius *ἐμοί* prae reliquorum *ἐμός* non probem. In Etym. Magn. p. 255, 12 nihil reliquum est praeter hoc solum *Δελφὸς ἀνήρ*, ne Callimachi quidem nomine addito. Fragmentum ex Aet. I 2 petitum puto. sed Rauch. p. 50 ad eum Aetiorum locum rettulit, unde est fragm. 32.

451.

Καὶ τόσον ὀφθαλμοὶ πάρ' ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουὴ εἴδυλις.

Etym. ms. Parisin. (2667, ut puto) a Ruhnkenio excerptum: *εἴδυλις· ἐπιστήμων, εἰδυῖα. Καλλίμαχος· ἄκουσον*

ὀφθαλμοὶ γάρ. sed Etym. Ultraiectin. apud eundem (cf. Ruhnken. Epist. p. 116 ed. Tittmann.): Καλλίμαχος· καὶ κόσσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπαθέως ὅσον ἀκοή. εἰδυλὶς παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γιγνώσκω. Haec quae Ernest. proposuit, pertinent ad Etym. Magn. p. 295, 31, ubi praeter εἰδυλίς· ἐπιστήμων, εἰδυῖα (quae fere etiam apud Suid. I 2 p. 755 et Zonar. p. 629 redeunt) ex Callimachi, opinor, loco et ipsa hausta et praeter derivationem a verbo εἴδω nihil legitur, nec quicquam ex Etym. Florent. enotatum a Millero, aut ex Angelicano a Ritschelio, aut ex Parisiensibus a Cramero, sed plura habet Etym. Gud. p. 163, 22: εἰδυλίς, ἐπιστήμων, εἰδυῖα· Καλλίμαχος· καὶ κόσσον ὀφθαλμὸς γὰρ ἀπ' εὐθεὼς ὅσσον ἀκούει, ἢ δύλις παρὰ τὸ εἴδω τὸ γινώσκω. Corruptissimo loco primus lucem afferre conatus est Reisk. ad Theocrit. Tom. II p. 145 coniciens: καὶ τόσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουὴ εἰδυλίς, cuius ignarus, ut videtur, Naek. Opusc. I p. 71 et ad Hecal. p. 156 ita emaculanda verba censebat: ὀκκόσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες, ὅσσον ἀκουὴ εἰδυλίς, non probatum tamen nec Reisigio in Com. crit. Sophocl. Oed. Col. p. 318, qui οὐκ ἴσον ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπειθέες (sic), ὅσσον ἀκουὴ εἰδυλίς, nec Meinekio ad Callim. p. 226 seq. hoc potius commendanti: ἄισον· ὀφθαλμοὶ γὰρ ἀπευθέες κ. τ. λ., quibus hanc addit interpretationem: audiendum tibi est, si quid certo scire vis. Et Meinekio quidem in Naekiana coniectura plane intolerabilis videbatur particula γάρ tertio loco posita, quod mihi tamen non tam intolerabile visum (cf. Vol. I p. 381 extr.) quam in ipsius Meinekii coniectura intolerabile est verbum ἀίω ultra praesens et imperfectum declinatum, cuius aoristum ἄισον sine teste aliquo nemo admittere velit, quicquid dicit Mein. ad Sophocl. Oed. Colon. 1192. Nihilo tamen minus ne Naekii quidem conamen probo, in quo multo magis offensioni est, quod ὀκκόσον — ὅσσον voluit esse pro ὁπόσον — τόσον, cui similia nec ipse habeo et desiderabat Doederlinus in Reden und Aufsätze I p. 352 seq. Praeterea Naekiano non minus quam Reisigiano et Meinekiano emendandi facilitate praestare videbatur a Reiskio commendata scriptura, in qua tamen γάρ quarto loco collocatum non iam habeo qua ratione excusem. Sed γάρ leviter in πάρ mutato non iam erit quod

quis Reiskianae coniecturae iure obiciat. Dixerit igitur Callimachus: quanto oculi cuique *adsunt* imperiti, tanto gnarae sunt aures, iis nimirum, qui res vetustas tradere aliis cupiunt, ad quas cognoscendas nullum est ab oculis auxilium, sed unum ab auribus quibus aliorum de istis rebus narrationes percipimus. Id praedicare si in quempiam, in Callimachum maxime conveniebat, qui in Aetiis rerum origines expositurus (aptiorem enim huic fragmento locum non invenio quam Aetiorum prologum) eas res narrare voluit, quorum testis oculatus non fuit. Non erat igitur cur Naekius diceret controversiam Callimacho fuisse non vulgo iudicante proverbiis (cf. Leutsch. ad Paroemiograph. p. 744) ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα esse. nam ne poterat quidem de his proverbiis cogitare. haec enim ad eas tantum res pertinent, quae praesentes sunt et visu aeque atque auditu percipi possunt, non ad eas, quae a vita hominum nunc viventium remotissimae sunt.

[452]

[Fragmentum ex primo Aetiorum libro est ipso indicante teste. itaque vide supra fragm. 13[b].]

[453]

[Errore Ruhnkenii fragmentum denuo hic invenisse locum, quum sit fragm. 44, Bastius ad Gregor. Corinth. p. 368 monuit].

454.

Ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα.

Ex Etym. ms. Paris. (n. 2667, ut puto) Ruhnkenius haec excerpsit: σιπύη, τὸ κανίσκιον ἢ ἡ ἀρτοθήκη. Καλλίμαχος· ἐκ δ' ἄρτους κ. τ. λ., item ex Apollon. Dyscol. tunc inedito (cf. nunc de Adverb. p. 605, 6): τῇδε ἔχει καὶ τὸ Θήβηθεν, ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀθήνης Ἀθήνηθεν, σιπύης σιπύηθεν· ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν. Accedat Zonar. p. 1645: σιπύη· τὸ κανίσκιον ἢ ἡ ἀρτοθήκη. Καλλίμαχος· ἐκ δ' ἄρτους σιπύηθεν ἅλις κατέθηκεν ἑλοῦσα. De Hecale cogitandum esse admodum probabilis Ruhnkenii suspicio est (in Hecal. Cap. V), probata Naekio p. 145 et Meinekio ad Callim. p. 187. Et huic quidem παρέθηκεν scribendum videbatur, quia Hecale panes e panario depromptos hospiti apposuisset.

verum quidem hoc. sed quum mulier panes ex suspenso ut videtur panario expromeret, recte dici poterat κατατιθέναι.

455.

Ἄβαλε μηδ' ἀβόλησαν.

Schol. Ms. in Dionys. Thrac.: τὸ γὰρ αἴθε εἴθε φησὶν ὁ ποιητής. καὶ Καλλίμαχος· ἀβάλλε μηδ' ἀβόλησαν. Haec, quae sine dubio Ernest. debet Ruhnkenio, non leguntur in iis eorum scholiorum Excerptis, quaé ex codicibus Marcianis et Hamburgensi Villoisson. in Anecd. gr. II p. 98 seqq. et Bekker. in Anecd. p. 647 seq. dederunt. Videntur igitur quae nunc ap. Bekker. p. 946, 9 seq. leguntur, in prototypo extitisse paulo pleniora. Ἄβαλε vocem esse ἐντελῆ, cuius prima longa sit et unde aphaeresi fiat βάλε, Apollonius Dyscolus (add. Epimerism. Hom. in Cram. An. Ox. I p. 264 seq.) putabat, sed ex duobus vocabulis, ἆ et βάλε, compositum Herodianus. cf. de utroque Lehrs. ad Herodian. περὶ διχρόνων p. 367 seq. (cf. Herod. I p. 17, 1 coll. I p. 521, 29 et Etym. Magn. p. 186, 45), unde tamen cum Naekio p. 156 aliisque colligere nolim ἆ βάλε Herodianum putasse divise scribendum esse, ut praeter Naekium etiam Blomf. ad. h. l. voluit. nam etsi ex duabus vocibus constans vocabulum Herodianus putabat, inde tamen non sequitur continuo, ut divise scripserit. neque aliter in schol. Hom. Jl. XXIV 343 (= Herodian. II p. 127, 26), ubi τὸ ᾱ πρὸ τοῦ β συστέλλεσθαι docet, videtur dicturus fuisse: διὸ τὸ ἄβαλε καὶ κατὰ τοῦτο ἐσημειοῦτο (coll. Eustath. ad Jl. p. 1353, 42). Communis igitur inde ab Apollonio grammaticorum scriptura haec fuisse videtur, ut unum vocabulum esset, quo modo scripta vox invenitur etiam in Hesych. I p. 5, Apollon. Archib. p. 7 Toll., Gramm. in Bekk. Anecd. p. 321, 10, Suid. I 1 p. 12, Choerobosc. Orthogr. in Cram. Anecd. Oxon. II p. 381, 1, Etym. Magn. p. 1, 56, item in codice Palatin. Anthol. VII 583, 1. VII 699, 3. IX 218, 1. nam ad recentiores quoque poetas illa vox aberravit, inter quos imprimis nominandus est Agath. in Anth. Pal. VII 583, 1 ἄβαλε μηδ' ἐγένοντο γάμοι, qui si suum istud ex hoc Callimachi fragmento expressit adhibito simul eiusdem Epigram. XIX (ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες), ut plura ex eodem fonte hausit (cf. Dilthey de Cydipp. p. 101 not.) Callimachei

fragmenti scripturam ἀβάλε firmare videtur, quod facit etiam qui et ipse saepe usus est poeta nostro, Apollinar. in Psalm. LXVII 18, nisi quod ibi ἄββαλε scriptum invenio in Sylburgiana. Ceterum illud ἀβάλε fere ubique sic invenio scriptum, παροξυτόνως, etiam in codice Palatino, quem constanter sic habere Paulssenus, de cod. Palat. p. 44 extr., monet, unde Jacobsius in Praef. vol. III p. LX, p. LXIII, p. LXIX suum illud ἄβαλε correxit, ut id praeter Apollinarium non iam conspiciatur nisi in Apollon. Dyscol., schol. Dionys. Thrac. l. l., schol. Hom. Jl. XXIV 343, i. e. in libris a Bekkero editis, praeterquam quod is etiam in Anecd. p. 321 ἀβάλε edidit. Quam tonosin certo aliquo grammatici testimonio defendere nequeo. nolim enim in hanc rem uti Theognosti loco in Cramer. An. Ox. II p. 156, 10: οὐδὲν τῶν εἰς ε̄ ληγόντων ἐπιρρημάτων ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πρὸ τέλους ἐχόντων τὸν τόνον, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφεται, οἷον τῆλε. αἶθε. ἄγε. φέρε. δεῦτε. κεῖσε. τῆδε. πόσε. ὧδε. ἀβάλε. ibi enim ὧδε. βάλε scribendum esse apparet ex Joann. Alexandr. p. 33, 33 (= Herodian. I p. 496, 24). is enim iisdem fere adverbiis in re simili utitur. Sententiam autem fragmenti patet esse: utinam ne obviam quidem facti essent, quod de Argonautis Medeam dixisse arbitror (Aet. II 6) optantem, ne eos unquam vidisset. sed Diltheyo l. l. ex Epigrammate sumptum videbatur, Riesius autem in Mus. Rhenan. XXI p. 506 Callimachi verba putabat Catullum LXIV 171 expressisse cum reliquo toto eius carmine.

[456]

[Hoc fragmentum quum certa metri indicia ad Choliambos revocare viderentur, inter hos locum ei assignandum putavi. cf. fragm. 98ᵃ.]

457.

Ἱππομένης. — Λειμωνίς.

Schol. Aeschin. p. 281 Schultz.: Ἱππομένης ἀπὸ Κόδρου καταγομένος. ἡ δὲ θυγάτηρ Λειμωνίς· οὕτω Καλλίμαχος. Verba pertinent ad historiam notissimam (cf. Schneidew. ad Paroemiograph. I p. 214 et ad Heraclid. Polit. p. 35) de Hippomene Codride, quam ita narrat Aeschines in Timarch. 182: ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν, εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα

διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου, ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν, ὑφ' οὗ προδήλως ἔμελλεν ἀπολεῖσθαι διὰ λιμὸν συγκαθειργμένη. καὶ ἔτι καὶ νῦν τῆς οἰκίας ταύτης ἕστηκε τὰ οἰκόπεδ' ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἄστει, καὶ ὁ τόπος οὗτος καλεῖται παρ' ἵππον καὶ κόραν. Propter Ovid. Ib. 333 et 456 Callimachum quoque in Ibide narrasse hanc historiam censebat Hecker. Com. Call. p. 61 seq. assentiente Schneidewino ad Heraclid. p. 36. sed eius modi fabulas Ovidium undecunque potuit corrasisse, ex aliis quoque Callimachi libris, supra monitum p. 279. Et hanc quidem historiam in Ὑπομνήμασιν expositam fuisse contenderim.

458.

Ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς.

Etym. Magn. p. 254, 47: δέλεαρ· τὸ τῷ ἀγκίστρῳ περιτιθέμενον, ἐφ' ᾧ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύεσθαι καλεῖται. ἐν δ' ἐτίθει παγίδεσσιν ὀλέθρια δείλατα δοιαῖς. Ita olim edebatur sine Callimachi nomine, sed ex cod. Leidensi sive Vossiano Ruhnkenius protulit: — τοὺς ἰχθύας ἀγρεύεσθαι, ἀφ' οὗ καὶ δείλατα. Καλλίμαχος· ἐν δ' ἐτίθει κ. τ. λ., et sic nunc e Vossiano edidit Gaisford., qui etiam in Dorvillian. esse dicit καλ) i. e. Καλλίμαχος. Erravit igitur Tittmannus, qui ad Zonar. p. 482 locum: δέλεαρ ἀπάτη καὶ κλίνεται δελέατος. ἀφ' οὗ καὶ δείλατος· οἷον ἐνδιετέθη παγίδεσιν ὀλέθρια δείλατα δοιοῖς — annotavit: ex Oppiano, nisi fallor. Idem autem illud δείλατα ipsi adeo Homero Od. XII 252 restituere voluit Callistratus grammaticus pro εἴδατα (cf. schol. Odyss. p. 548 Dind.), quem si quis cum Rudolpho Schmidt. in Comment. de Callistrato Aristophan. p. 15 n. 37 statuerit, in antiquis Homeri ἀντιγράφοις inventam scripturam et a Callimacho quoque ibi lectam restituere voluisse, me quidem non habebit adversantem. Callimachum autem ista verba cum fragm. 233 coniuncta in Hecale posuisse Heckerus Com. Call. p. 119 censebat, quae parum mihi probabilis videtur suspicio esse, qui potius crediderim dicta haec fuisse in Aetiorum ea parte ubi de inventoribus rerum expositum fuit, i. e. in Aet. III.

[459].

[Ex Hecale petitum esse hoc fragmentum testes affirmant. alius igitur ei locus assignandus erat. cf. fragm. 66[c].]

460.

Μουσέων δ' οὐ μάλα φειδὸς ἐγώ.

Cod. Vossian. in Etym. Magn. p. 791, 11, cuius locum primus protraxit Ruhnk., postea Gaisf.: τὸ δὲ φιδὼς (in margine: εὗρον φίδος) ὄνομα τὸ σημαῖνον τὸ φειδωλός ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ· Μουσέων δ' οὐ μάλα φιδὸς ἐγώ. Versu Callimachi non nominato idem praecipit Etym. Gud. p. 549, 48: τὸ φίδος (sic) τὸ ῥηματικὸν ὄνομα, τὸ σημαῖνον τὸ φειδωδές, ἐπὶ κρατήσει (corrige φειδωλός, ἐπεκράτησε) διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται (corr. γράφεσθαι), quae Choerobosci observatio est, ut patet ex eius Orthographia in Cramer. Anecd. Oxon. II p. 273, 21: φείδομαι, ει δίφθογγος. τὸ δὲ φιδως (sic) τὸ ῥηματικόν (sic), ὃ σημαίνει τὸ φειδωλός, ἐπεκράτησεν διὰ τοῦ ῑ γράφεσθαι. Res per se non est incredibilis. similiter enim praeter εἴκελος inde ab Homero ἴκελος in usu fuisse constat. illud autem permirum accidit, quod Etym. Vossian. formam φιδός probaturus Callimachi apposuit versum, in quo illa vox longam habet penultimam, quae quo iure produci potuerit, intelligere se iure negat Lobeck. Rhem. p. 279 seq. Et possit quidem facili negotio Callimachi versus in ordinem cogi ita scribendo: Μουσέων οὐ μάλ' ἔγωγε φιδός. sed non dubito quin Dindorf. in Thes. Paris. Vol. VIII p. 695 et M. Schmidt. ad Hesych. IV p. 235 vocem φιδός iure νοθείας insimulaverint et Dindorfio accedo affirmanti, Choeroboscum librariorum aequalium mala scribendi ratione deceptum fuisse. neque enim verum esse arbitror, quod Lentzius in Herodian. II p. 598, 11 Choerobosci locum inter Herodianea recipiens statuisse videtur, ab ipso Herodiano Choerobosci observationem profectam esse. Itaque nobis persuasimus, Callimachum quoque cum aliis (cf. Lobeck. l. l.) φειδός scripsisse, idque in Aetiorum Prologo, ubi dixerit, etsi plurima a Musis acceperit ad cognoscendum iucunda, nolle tamen omnia se effundere, ne dicatur carminum se non esse parcum. Et de sede fragmenti

idem iudicat Hecker. Com. Call. p. 56. de sententia autem aliter iudicant Meinek. ad Call. p. 272 et Dilthey de Call. Cydipp. p. 26 n. Φιδός non mutavit Bergk. Anth. lyr. I n. 131 = II n. 144.

461.

Ὑμέν.

Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 567, 17: ὅτι καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη. τό τε γὰρ πρόπαρ οὕτως· ἔχει καὶ τὸ μάκαρ, πηδά, καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ. Haec ex Apollonio tunc nondum edito Ernestio suppeditavit Ruhnkenius (cf. Ruhnk. Epist. ad Ernest. p. 104 Tittm.), ubi etiam Helladii meminit apud Phot. Biblioth. p. 531 A 18 Bekk.: ὅτι ἡ μάκαρ μονήρης ἐστὶ λέξις καὶ ἐν τοῖς θηλυκοῖς δάμαρ. τὸ δὲ μάκαρ ἐκ τοῦ μακάριος ἀποκέκοπται, ὥσπερ καὶ τὸ ὑμέναιε γέγονεν ἀποκοπὲν ὑμέν. Cuius testimonium (in quo aperta iamborum vestigia elucent, cf. supra p. 205) si ad eundem quem Apollonius in animo habebat Callimachi locum respicit, de quo non dubito, iure affirmare nobis videmur, in eodem loco praeter ὑμέν fuisse etiam Ὑμέναιε positum. aliter enim Helladius non dixisset τὸ ὑμέναιε, sed τὸ ὑμέναιος. Et viderunt hoc etiam alii. Quonam autem modo Callimachus dici potuerit ὑμέν fecisse per apocopen ex ὑμέναιε, adeo latet, ut non mirer Dindorfium in Thesaur. Paris. Vol. VIII p. 92 D de ὑμέν plane dubitasse. Nec qui omnem istam Apollonii de apocope duarum syllabarum doctrinam post Bast. ad Gregor. Corinth. p. 573 expendit, Lobeck. Elem. Path. II p. 312 seqq., quicquam protulit quod quis libenter probare velit. Ita enim censet p. 314: Callimachus fortasse metro obsequens scripsit Ὑμὲν ἴθ' ὦ Ὑμέναιε, ultima correpta contra regulam oxytonorum in ην exeuntium. At quis credat, et Callimachum contra inviolatam linguae legem (cf. Choerob. Dict. p. 272, 8 seqq. = Herodian. II p. 717, 13) ausum esse a nominativo Ὑμήν formare vocativum Ὑμέν, nec grammaticos talem errorem notaturos fuisse, qui quae canoni se subtrahere videntur quattuor nomina, diligenter enumerant et excusant quantum possunt (cf. Choerob. l. l. p. 272, 14 seq.). Itaque nullo modo concedendum Lobeckio quod Ὑμέν Callimacho

putat pro vocativo fuisse, et quum quaerendum sit aliud quidpiam quod certe linguae leges non violet, proponemus quod tametsi in coniectura positum est totum, tamen non videbitur inepte excogitatum esse. Ita enim iudico, *ὑμέν* Callimacho non substantivum fuisse, sed interiectionem acclamantium deo, ut non solum *εὐάν* dicebatur (cf. Dind. Thes. III p. 2186 C), sed etiam *αἶαν* (Theodos. Goettling. p. 78, 31: *τὸ αἶαν καὶ τὸ αἶας* — nonne *καὶ τὸ αἰαῖ?* — *θρηνητικόν*). Neque hoc nimium quaesitum videri poterat. simillime enim Apollini draconem Pythicum interficienti *Ἰήιε* acclamasse Nymphae narrantur ab Apollonio Rhod. II 712, sed eidem deo in eadem re occupato acclamabatur etiam *ἰή* (Callim. in Apoll. 102 coll. 21, 25, 79, 96). quum igitur et interiectio *ἰή* et nomen *Ἰήιε* in acclamando aeque in usu esset, non mirum si Callimachus vel ab aliis iam usurpatam interiectionem *ὑμέν* adhibuit vel primus in usum suum finxit. Atque in formula illa solemni *ὑμὴν ὦ ὑμέναιε* (cf. Lobeck. l. l.) ipsum illud *ὑμήν* videtur epiphonema indeclinabile putasse Oppian. Cyneg. I 341. nam quum alii voce *ὑμήν* extra constructionem posita dicere voluissent „*Ὑμὰν*“ *οὐκ ἔτ' ἄειδε* (Bion. I 91) vel „*Ὑμὴν Ὑμέναιε*“ *λιγαίνων* (Nonn. Dionys. XVI 290), ille epiphonema nuptiale verbo aptans scribere malebat: *ὡς δέ τις ἠιθέων — ἐς θάλαμον βαίνῃσιν Ὑμὴν Ὑμέναιον ἀείδων.* Et Callimachum quidem dummodo sumamus vocis *ὑμήν* priorem syllabam voluisse brevem esse, ut voluit Nonnus l. l. volueruntque etiam alii (certe Euripid. Troad. 331, ubi *Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' Ὑμήν* respondet v. 314 *Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' ἄναξ*), non Theocrit. XVIII 58 (*Ὑμὰν ὦ Ὑμέναιε γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης*), putaveris tale quid dixisse (ut hic quoque poetae sententiam meis verbis graecis exprimam) *νῦν δ'* „*ὑμέν, ὦ Ὑμέναιε*“ *νόμῳ φθέγξασθαι ἔοικε*, in quibus ipsum Callimachum, Hym. in Apollon. 21 et 25, imitatus sum. Sed Dilthey de Cydipp. 97 non minore iure propter Nonn. l. l. coniecit Callimachum scripsisse „*Ὑμὲν ὦ Ὑμέναιε*“ *λιγαίνων*, nisi quod is quoque pro substantivo *Ὑμέν* habebat. Nec eiusdem arridet coniectura, fuisse fragmentum in Cydippa elegia. multo enim facilius fuit ad fr. 196 referre, i. e. ad epithalamium Arsinoae.

462.

[*Καὶ*] *τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν.*

Schol. Hom. Jl. VI 305: ἐρυσιπτολι· πλεονασμὸς τοῦ ε. οἱ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ (cod. Lips., unde primus publicavit Ernest., τοῦ ε. παρὰ Καλλιμάχῳ. οἱ δέ)· τὸν οὐκ ἀγαθὸν (τῶν οὐκ ἀγαθῶν LV) ἐρυσίπτολιν, ἄλλως (παρά τισι δὲ L) ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολι, καὶ οἰκεῖον ταῖς περὶ σωτηρίαν εὐχομέναις τῆς πόλεως. Locum corruptissimum, ad quem emendandum nihil conferunt Etym. Magn. p. 378, 36 et Gudian. p. 210, 29, ita fere ad sanitatem revocari posse reor: πλεονασμὸς τοῦ ε. ὃ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ „τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν" ἄλλως (scil. εἴρηται), ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις κ. τ. λ. Quod utut est, hoc certe constare videtur, τῶν οὐκ ἀγαθῶν ad Callimachi verba pertinere nec cum E. Scheer. Callim. Ὁμηρικ. p. 11 legendum esse παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπιθετικὸν οὐκ ἀγαθόν. Multo rectius et vere fortasse Lobeck. Elem. Path. I p. 49, ubi de adiectivo ἐρυσίπτολις exponit n. 5, Callimachum putavit φωτῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρ. scripsisse conferens Lav. Pallad. 43: ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολι. Sed fortasse in Callimachi verbis ne lenissima quidem Lobeckii mutatione opus est, si ita Minervam περσέπτολιν cum bonorum virorum Minerva πολιούχῳ et adiutrice coniunctam alicubi poeta nominavit: [καὶ] τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν (nisi hic quoque ἐρυσίπτολι dixit). Quod videtur in ea elegia fecisse ad quam pertinet fragm. 503, i. e. ad Aet. I 4.

[463.]

[Hic Ernest. posuit quod habet Sextus Empiricus p. 621. qui quum auctorem non nominet, inter certa Callimachi fragmenta ponere noluimus, sed inter fragmenta anonyma quae Callimachi esse videantur. ibi nobis est n. 391.] Contra quum suo numero notatum ab Ernestio non sit proximum Callimachi fragmentum non dubitabile, quod ille obiter memoravit p. 418 hic in ordine reponendu putavimus.

464.

Ἐτεοκλέης — Πολυνείκης.

Ovid. Trist. V 5 vers. 33:

commune sacrum quum fiat in ara
fratribus, alterna qui periere manu,
ipsa sibi discors, tamquam mandetur ab illis,
scinditur in partes atra favilla duas.
Hoc, memini, quondam fieri non posse loquebar,
et me *Battiades* iudice falsus erat.

Hinc patet Callimachum Eteoclis et Polynicis memorasse mutuam caedem, quorum ne in rogo quidem inimicitia desiit, ut poeta docuit. Fragmenti qui primus meminit Ruhnkenius ad Aetia rettulit, ut fecit etiam Rauch. de Aet. 19. sed Heckero Com. Call. p. 61 potius videbatur ex Ibide sumptum propter Ovid. Ib. 35. Ego narrasse rem Callimachum crediderim in Aet. I 9, ubi proelium et fugam septem ducum narrans etiam mutuam caedem fratrum memorare potuit, quorum inimicitiae ne morte quidem desierint.

Iam sequantur quae post Bentleium et Ernestium accesserunt fragmenta, quorum pauca tantum nominavit certa incertis miscens Blomfieldus.

465.

Ἦχι πάλους ἐβάλοντο, διεκρίναντο δὲ τιμὰς
πρῶτα γιγαντείου δαίμονες ἐκ πολέμου.

Schol. Vatic. ad Eurip. Hecub. 467. p. 256 Cobet. (I p. 337 Dind.): *τιτάνων· ἀντὶ τοῦ γιγάντων. ὑποσυγχέουσι δὲ τὴν ἐν ἑκατέροις διαφοράν. καὶ Καλλίμαχος· ἦχι πάλους ἐβάλοντο κ. τ. λ.* Leves scribarum errores correxit Cobetus, ipsum autem Callimachi fragmentum ego in Philol. Vol. VI p. 495 cum fragm. 195 sic coniungendum putavi:

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν
ἦχι πάλους ἐβάλοντο κ. τ. λ.,

quod postea fecerunt etiam Meinek. ad Call. p. 131, Bergk. Anth. lyr. I n. 47 = n. 50, Rauch. de Aet. n. 48. Locum haec habere potuerunt in Aet. III 4.

466.

Πάλαι δ' ἔτι Θετταλὸς ἀνὴρ
ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τάφον φονέας.

Schol. AB Leid. Hom. Jl. XXII 397: *διὰ τί Ἀχιλλεὺς θανόντα σύρει τὸν Ἕκτορα; — ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ὅτι πάτριόν ἐστι Θεσσαλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωνα γάρ φησι, Θεσσαλὸν τὸ γένος, Εὐρυδάμαντα τοῦ Μειδίου σῦραι* (ultimam vocem sententiae incommodo Bekkerus omisit, etsi est in schol. vulgar. et certe in schol. Lips. 683 Bachm.) *ἀποκτείναντα Θράσυλλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἄρξασθαι τε* (copulam addunt schol. vulg., quae habent *ἅψασθαί τε.* sed Lips. legunt *ἀψάμενον*) *τοῦ νόμου πρῶτον· τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν. ὡς Θεσσαλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι καὶ δῆσαι τὸν Ἕκτορα.* In fine quae diductis literis scribenda curavi a Bekkero ex A B Leid. addita documento sunt ipsum quoque Callimachum tractum Hectorem circa Patrocli tumulum rettulisse ad Thessalorum illum morem, cuius si uspiam in Aetiis narrandi locus erat. Ac firmatur illud eo, quod Porphyrius ad Jl. XXIV 15 idem dicit fecisse Aristotelem, cuius copias saepe in usum suum convertisse Callimachum constat. Sed Bentleius, ut qui ultima scholii verba non nosset, Callimachi puram narrationem ad Ibin rettulit p. 465 Ern., fretus verbis scholiastae ad Ovid. Ib. 329 (p. 465 Merk.): Callimachus dicit Eurydamantem et Thrasyllum inimicos fuisse, Eurydamantem vero a Simone Larissaeo circa tumulum Thrasylli raptatum esse (paulo aliter schol. Bernens. apud Merkel. Prolegom. in Apollon. Rhod. p. XXII). Sed Bentleium secutus etiam Ruhnkenius ap. Ernest. l. l. qui primus versus Callimachi nos docens ad Ibin revocavit locum Procli ad Platon. Polit. p. 391: *εἴρηται μὲν οὖν καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ὡς Θετταλικόν τι τοιοῦτον ἔθος ἦν, καὶ ὁ Κυρηναῖος μαρτυρεῖ ποιητής· πάλαι δ' ἔτι Θεσσαλὸς ἀνὴρ ῥυστάζει φθιμένων ἀμφὶ τύμβον φονέας.* At, ut dixi, ad Aetia referenda Callimachi verba erant, in quibus locum iis assignare studui in Prolegom. Aet. p. 77, et inter Aetia

memoravit etiam Bergk. Anthol. lyr. p. 128 ed. I et p. 149 ed. II. Ex Aetiis igitur Ovidius in Ibid. l. l. putandus est sumpsisse Eurydamantis et Thrasylli memoriam, nisi fortasse ita statuendum est Callimachum de istis hominibus bis exposuisse, et in Aetiis et in Ibide. Ceterum Procli *τύμβον* iure ex schol. Hom. correxit Blomf. p. 215, sed *πάλαι δ' ἔτι*, quod iniuria olim affectavi l. l., mutandum non erat, nam cf. Held. ad Plut. Timol. X p. 374.

467.

Καὶ νήσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

Cyrill. Alex. contr. Julian. VI p. 191 Tom. I Spanh. *Μίνως — οὐ τὰ Κρητῶν ἰθύνειν ἤθελε μόνον, ὧν ἀνῆπτο τὴν ἀρχήν· ἀνεπτόητο δὲ οὕτως εἰς πλεονεξίαν καὶ τοῖς κατ' οὐδὲν αὐτῷ προσήκουσιν ἐπεμαίνετο, ὡς πολέμου μὲν νόμῳ τὰς νήσους ἑλεῖν καὶ ἐν δορυκτήτων μοίρᾳ ποιεῖσθαι τοὺς ἐλευθέρους, ἐπαφεῖναι δὲ καὶ τῆς ἀπωτάτω τῆς ἐνούσης αὐτῷ σκαιότητος, τὴν διὰ πείρας αὐτῆς καὶ πραγμάτων ἀνοσίων ὁρμήν. Ὅμηρος γοῦν ὀλοόφρονα γενέσθαι φασὶν αὐτόν* (Od. XI 322), *Καλλίμαχος δέ· καὶ νήσων κ. τ. λ.* A Bentleio praetermissum, sed a Spanh. p. 392 Ern. et ad Hym. in Dian. 194 (II p. 308) iam prolatum, explicavit Naek. de Hecal. p. 57 (add. Opusc. I p. 248), qui in Hecale locum olim habuisse fragmentum putat. Mihi potius ad Aetiorum librum quartum pertinere videbatur, ubi de Androgeo agebatur, ut Bergkius quoque existimat Anth. Lyr. I p. 126 sive II p. 146 et Rauch. de Aet. p. 55. Quod autem Naek. l. l. Callimachum scripsisse putabat *νησάων ἐπέτεινε κ. τ. λ.* coll. hym. in Del. 66 et 275 et fragm. 428 (item schol. ad Jl. XIXI), ea incerta admodum coniectura est, nam *νήσων* etiam in Dian. 183, 187, in Del. 3, 325 legitur.

468.

Δωδεκάκις περὶ τύμβον ἐπήγαγεν ἴθματα δίφρου.

Schol. Pindar. Pyth. V 39: *φασὶ δέ τινες, ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα, τὸ δὲ πωλικὸν ὀκτώ. τοῦτο δὲ μαρτυρήσει καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων· δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐπήγαγεν ἴθματα δίφρου.* Hoc quoque fragmentum omiserat Bentl., sed attulerat Spanheim. I

p. 394 Ern. servato tamen gravi vitio, quod etiam Boeckhius fecit II p. 380. nam περὶ δίφρον nec per se sensum habet nec eum altero δίφρον simul stare potest. quod quos non fugerat, Heynius περὶ νύσσαν ἐσήγαγεν, Heckerus autem in Com. Callim. p. 132 (memor ille ut videtur Hom. Jl. XXIII 327 seqq.) περὶ φιτρὸν ἐσήγ. scribendum censuerunt. Contra Bergkius in Praef. Anthol. lyr. ed. II p. XIV non prius περὶ δίφρον, sed alterum δίφρον corruptum ratus, simul ut servetur ὄθματα (quod in ἴθματα demum Boeckh. mutavit auctoribus J. G. Schneidero et Ph. Buttmanno) coniecit δωδεκάκις περὶ δίφρον ὅτ' ἤγαγεν ὄθματα νωμῶν, quae ut elegans emendatio est, ita magis a literarum ductibus recedere videtur, quam nostra recedit proposita dudum in Prol. Aet. p. XIII δ. περὶ τύμβον ἐπήγαγεν ἴθματα δίφρου. Nisi forte praestat hoc: δ. περιδινέ' ἐπήγαγεν ἴθματα δίφρου, circumcursantem (scil. τέρμα) currum. cf. Incert. in Anthol. Pal. VI 23, 5 περιδινέα κύρτον. Apoll. Rhod. I 1059 τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν. Eustath. ad Od. p. 1385, 6 ἡ τοῦ τροχοῦ περιδίνησις. De re vid. Pind. Ol. III 33 δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου ἵππων. Ad Olympiacum agonem pertinere mecum statuit etiam Rauch. p. 60 seq., Heckeri φιτρόν magis probans.

469.

Καλλιχόρῳ ἐπὶ φρητὶ καθέζεο παιδὸς ἄπυστος.

Schol. Clement. Alex. IV p. 101 Klotz.: τὸ φρέαρ Καλλίχορον οἱ παλαιοὶ ὀνομάζουσι· Καλλίμαχός φησιν· Καλλιχόρῳ ἐπὶ φρῆτι καθέζεο παιδὸς ἄπυστος. Hoc fragmentum ad hym. in Cerer. 16 post Naek. ad Hecal. p. 11 Schneidewinus, Heckerus (Com. Call. p. 139), Meinekius revocaverunt, quod cur parum credibile mihi videatur indicavi in Exc. in hym. VI p. 373. Ego Cereris hanc fabulam denuo Callimachum attigisse puto in Aetiis, ubi de Cereris inventis egit. cf. Aet. III 4. — Ἄπυστος primus emendavit Naek. l. l., sed Cobetus in Mnem. X p. 317 scribi iussit πάμπαν ἄπαστος, cuius causam non video.

470.

Μὴ ὀφέλετ' ἀλλήλοισιν ἐπὶ πλέον ὄμματα δῦναι.

Schol. V. ad Hom. Jl. XXIV 254 (*Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι*): *καὶ Καλλίμαχος, μὴ ὀφέλετ' κ. τ. λ.* Qui primus produxit Naek. de Hecal. p. 242 iniuria commendavit *ὠφέλετ'*, sed aptissime admonuit Paul. Silentiar. in Anth. Pal. V 255, 3 *οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀφειδέος· ἱέμενοι δέ, εἰ θέμις, ἀλλήλων δυμέναι ἐς κραδίην, ἀμφασίης ὅσον ὅσσον ὑπεπρήυνον ἀνάγκην, ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἑσσάμενοι.* nam ut *ἔρωτα ἀφειδέα* Paulus habet ex Callim. Epigr. XLVII 7 (cf. Excurs. p. 435), ita etiam *ἀλλήλων δύμεναι ἐς κραδίην* eidem acceptum referre videtur. quod si est, in sequentis versus initio apud Callimachum fuit *ἐς κραδίην* agebaturque de nimio amore et *ὄμματα* subiectum fuit. Cohaerebat autem nisi fallor fragmentum cum frag. 107 et ipsum ad Aet. I 3 referendum, cui etiam magis accommodari poterit si scripserimus *μὴ ὀφέλετ' ἠλιθίοισιν κ. τ. λ.* Fragmentum est ap. Bergk. Anth. lyr. I 127, II n. 140.

471.

Οἵ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπον ἔτικτε.

Schol. V. ad Hom. Jl. XVIII 399: *ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης· οἱ δέ μέ κ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπι ἔτικτε.* Callimachi nomen addit, etsi in ipso fragmento addendo paulo illiberalior Apollon. Dyscol. de Coniunct. p. 505, 17: *ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἐστὶ Καλλίμαχος· οὐδ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς.* sic Bekkerus edidit, sed Bast. ad Greg. Corinth. p. 899 in codice legi testatur *οιδενεκευρυνόμη*, unde scripsit *οἵ δ' ἕνεκ'* quo assumpto reliqua ut supra apposui correxit Bergk. Anth. lyr. I p. 123 n. 66 = Anth. lyr. II p. 150 n. 68. Aliter Hermann. apud Lobeck. Aglaopham. p. 398 not. h. *οἶδ' ἕνεκ' Ε. Τιτηνιάς, εἴπερ ἔτικτε τὰς ἰδανὰς Χάριτας*, acute ille ultima verba ex schol. Jl. XIV 172 (nobis fragm. 535) huc referens. sed Bergkio praeiverat Hecker. Com. crit. de Anthol. gr. I p. 182 corrigens: *ᾗ δ' ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς εἶπεν ἔτικτεν*, ad Aetiorum prologum referens et de verborum structura conferens fr. 445 add.

Excurs. in Epigr. XLII p. 429. Ceterum Eurynomen Gratiarum (unde ad Aet. I 4 rettuli) matrem nominant plures (cf. Lobeck. in Aglaph. p. 398), sed his quos Callimachus opposuerit, sive Heram dixerint sive aliam nominaverint matrem Gratiarum (cf. Unger de Sinid. p. 110) incertum est. *Τιτηνίς* autem vel *Τιτηνιάς* (Lobeck. Pathol. Prol. p. 466) Eurynome appellatur non quod inter Titanes numerabatur, sed quod Tethyis Titanidis filia fuit, quem ad modum Circen, quae fuit Helii filia i. e. Hyperionis Titanis neptis, Ovid. Metam. XIV 383 et 438 appellat Titaniam eandemque XIV 14 et 376 Titanida, aut quo modo Latonam Coei filiam VI 185. atque adeo Dianam III 173 eodem modo nominat.

472.

Δημεχθέα Χέλλωνα κακόκνημόν τε Κόμητα.

Choerobosc. in Theodos. p. 134, 20 Gaisf. = Bekker. Anecd. p. 1188 (ubi *Χελλῶνα* scribitur, quod iure reprobat Nauck. de Arist. Byz. p. 177 not. 28) et Goettling. in Theodos. p. 241: *τὸ δὲ κύριον ὄνομα τὸ Κόμης διχῶς εὑρέθη κλινόμενον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, εὑρίσκεται γὰρ Κόμου ἡ γενική, Ἰωνικῶς δὲ καὶ Κόμεω, ὥσπερ Ἀτρείδης Ἀτρείδεω τὸ πατρωνυμικόν, εὑρίσκεται δὲ καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενον τῷ λόγῳ τῶν ἰαμβικῶν, οἷον Κόμητος, ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, δημεχθέα Χελῶνα κακόκνημόν τε Κόμητα.* Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 12, 5, (Tom. II p. 918 Lentz.) *τὰ εἰς λων λήγοντα ἀρσενικὰ ὀνόματα, εἰ διπλασιάζοι τὸ λ, οὐ θέλει ὑπὲρ δύο συλλαβὰς εἶναι ὡς ἔχει τὸ Χέλλων, Καλλίμαχος δημεχθέα Χέλλωνα* (*χελλῶνας* cod.). — *Χέλων Χέλωνος* (ut hic quoque scribit) Choerobosc. affert etiam l. l. p. 79, 28 nec Callimacho nec fragmento nominato, quod fecit etiam ibid. p. 44, 26, item Etym. Magn. p. 527, 33, ubi de declinatione vocis *Κόμης* agunt. Praeterea ad Callimachi hoc fragmentum Mein. in Leutschii Phil. XIV p. 43 (coll. ad Callim. p. 292) rettulit Hesych. II p. 511 *Κόμητα* (*Κόμιτα* cod.) *ἕνα τῶν ἑπτά* et intellexit de duobus quibusdam poetis tragicis Pleadis Alexandrinae, quos sub iocularibus his nominibus poeta in Epigrammate aliquo illusus sit. quae coniectura certe multo magis placet ea quam in Philol. VI p. 69 ten Brink proposuit, ad Ibidem referendum fragmentum et ita scriptum

δημεχθέα, χέλλωνα, κακόκνημόν τε Κόμητα intelligendum esse de Cometa Clazomeniorum tyranno (Suid. I 2 p. 1066), in quo etiam hoc offendit quod *Χέλλων* nomen potius esse Herodian. l. l. affirmat. Sed de Ibide cogitaverat etiam Naeke de Hecal. p. 232. At quidni putemus Callimachum dixisse in Prologo Hecalae?

473.

Ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νέον, εἶρενα, μέσσον.

Epimer. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 413 *ἄρσην ἄρσενος· τέρην τέρενος· τὸ Γέρην οὐκ ἔχει οὐδετέρου παρασχηματισμόν· τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα φυλάττει τὸ η, σημειωμένου τὸ εἴρενος· ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νέον εἶρενα μέσσον.* Callimachi nomen addit Choerob. in Theodos. p. 276, 28 (= Bekk. Anecd. p. 1198) *τῷ πρώτῳ κανόνι τὸ εἴρην ἀντίκειται· εἴρην δὲ λέγεται ὁ δυνάμενος ὑπὲρ ἑαυτοῦ λέγειν, τουτέστιν ὁ εἴκοσιν ἐνιαυτῶν· τοῦτο γὰρ ὁ Καλλίμαχος διὰ τοῦ ε ἔκλινεν εἰπὼν ἀλλ' ἀντί βρεφέων πολλῶν εἶρενα μέσσων*, ubi tamen melior codex Marcianus apud Gaisf. Praef. ad Etym. Magn. p. 8 B plane ut Gram. Cram. habet *ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολιὸν νέον εἶρενα μέσσον.* Eadem habet post Callimachi nomen fragmentum omittens Choerob. ibid. p. 69, 28, quem exscripsit Lascaris Gramm. p. 132 (p. 62 fol. adv. ed. Aldin. 1512). Miror autem multum viros doctos desudasse in emendando Callimacho scilicet corruptissimo. nam Nack. de Hecal. p. 17 *ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν νέον εἴρενα μέσσω* coniecit, ultimum ut sit pro *μείζονα*, Lobeck. autem Paralip. I p. 193 seq., ubi de voce *εἴρην* disputat (add. Nauck. de Aristoph. fragm. p. 97 not. 19), *ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν πολὺν εἴρεν' ἄμησαν* (vel *ὄλεσσαν*) scribendum idque fragmentum cum fr. 424 et fr. 200 iungendum censebat, tum Heckerus Com. crit. in Anth. I p. 203, qui de Coroebo intellexit et ad Aetiorum carmen de Lino rettulit, *ἀ. ἀ. β. πολιὸν νόον εἶρενα, μέσσον* (*ἡλικίην*, vel *μεστὸν θάρσεος*) scribi malebat, Bergkius denique in Anth. lyr. I p. 124 *ἀ. ἀ. β. πολλῶν ἴον εἶρενα μέσσον*, sed in Anth. II p. 144 *ἀ. ἀ. β. πολλῶν εἶν' εἴρενα μέσσων* (coll. Arcad. p. 200 = Herod. I p. 546 Lentz. et Lex. *περὶ πνευμάτ.* p. 214: *εἶνα, τὸν ἕνα*) edidit

et utrobique ad Aetior. libr. I (de Lino) revocavit, ut fecit etiam Rauch. p. 15. Unus quantum scio nihil mutandum qui censebat Bernhardy in Jahrb. für wissensch. Kritik 1838 II p. 353 *νέον εἴρενα* iunxit parum probabiliter, *μέσσον* autem recte de *μεσήλικι* intellexit coll. Senec. Ep. 22: adolescentem, senem, medium (add. Hesiod. fragm. CXVI Goettl. *ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων*). At quid vetet *νέον* pro verbo haberi et sic verti: pro infantibus quos amiserant a Poena interemptis vicissim senem, iuvenem mediaeque aetatis virum *λοιμῷ* interemptos unum et alterum in rogo coacervare coacti sunt, i. e. *πολιὸν νέον, εἴρενα, μέσσον* [*ἐν πυρὶ πολλόν*], ut saepe dicitur *νῆσαι πυράν* de rogo et in Hom. Jl. VII 428 coll. 431 habemus *νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον ἀχνύμενοι κῆρ, ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες ἔβαν*. Recte enim viri docti suspicati sunt, in Lini Coroebique historia fragmentum olim locum habuisse. Ceterum *εἴρενες* Callimachus, nisi plane falsus sum, scripsit etiam in hym. IV 299.

474.

Ἀτράκιον δῆπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει.

Choerobosc. in Theodos. p. 304, 20 (= Bekk. Anecd. p. 1346): *ἔτι σεσημείωται τὸ Ἄτραξ Ἄτραγος διὰ τοῦ γ κλιθὲν (ἔστι δὲ ἔθνος), περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι τοῦτο ἀναλογώτερόν ἐστι διὰ τοῦ κ κλινόμενον, οἷον Ἄτρακος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἀτράκιον δ' ἔπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει, ἀντὶ τοῦ Ἄτρακα πῶλον ἐλαύνει ἀποσπασθεῖσαν ἀπὸ λύκου.* — Callimachus his verbis usus videtur in *Αἰτίων* libro primo agonem aliquem describens, Olympiacum fortasse (cf. Prolegom. in *Αἰτ.* p. XIV = p. 66, ut statuit etiam Rauch. p. 61). Et ad agones revocavit etiam Bergk. Anth. lyr. I n. 75, II n. 73. De *δῆπειτα*, cui Lentz. de Herodian. II p. 740 substituere malebat *δ' ἄρ' ἔπειτα*, vide ad Hym. IV 160, *λυκοσπάδες* autem *ἵπποι* sunt *ποδώκεις* (cf. ad Nicandr. p. 146, ubi add. Plutarch. Quaest. conviv. II 8 et Stanlei. ad Aeschyl. Prom. 998, interp. ad Horat. Carm. I 8, 6). Postremo pro *ἐλαύνει* fortasse legendum *ἔλαυνεν*.

475.

Ἔστιν ὗδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτήτειρα κάμινος.

Choerobosc. in Theodos. p. 384, 1 (= Bekk. Anecd. p. 1209) ὥσπερ ἀπὸ τοῦ γῆρας γῆρος καὶ ἀπὸ τοῦ δέρας δέρος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας εὐθείας, ἐξ ἧς ἡ γενικὴ ὕδατος, γίνεται ὕδος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτῆρα κάμινος. ἔχομεν δὲ καὶ δοτικὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ (Opp. 61). Non toto Callimachi loco hinc sumpto usus est. Const. Lascar. Gramm. p. 73 fol. adv. ed. Venet. 1512: ἔστιν δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεους καὶ ὕδους. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος, ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα. Recepimus autem egregiam Naekii emendationem, de Hecal. p. 170, ὀπτήτειρα, de figulo aliquo intelligentis, quem ad modum in Hesiod. l. l. ad Pandoram effingendam Hephaestus iubeatur γαῖαν ὕδει φύρειν. Merkelius tamen ad Ovid. Jb. p. 406 corrigere malebat: ἔστ ἂν ὕδος καὶ γαῖα καὶ οὐκ ὀπτῇ ῥα κάμινος, quae Ovidius in Ibid. 133—136 in usum suum converterit. At Naekii emendatione contentus Meinek. Philog. exercit. in Athenae. I p. 19 (= Anal. crit. in Ath. p. 98) cum Lehrsio de Prometheo interpretatur, qua in re vix tamen placeat praesens ἔστιν nisi forte Callimachus ἔσκεν scripsit). Ab his omnibus recessit Hecker. Com. Call. p. 105, qui ad Hecalen revocavit et de fabrica figulina intellexit, quam in Κωλιάδι ἄκρᾳ, Atticae promontorio, fuisse constat. Adde Plin. Nat. hist. VII 194: Laterarias ac domum constituerunt primi Euryalus et Hyperbius fratres Athenis, antea specus erant pro domibus. et paulo post 198 figlinas Coroebus Atheniensis (invenit), quae fere persuadent istud fragmentum locum habuisse in eo *Αἰτίων* libro, ubi de inventionibus agebatur. cf. supra p. 110. Aliter Rauch. de Aet. p. 75. De ὗδος diximus ad hym. II 110, ubi add. Eustath. ad Jl. p. 1560, 27, Etym. Magn. p. 549, 55.

476.

Πάσχομεν ἄστηνοι· τὰ μὲν οἴκοθι πάντα δέδασται.

Etym. Florent. p. 50 Mill.: ἄστηνος· ὁ δυστυχὴς καὶ πένης· Καλλίμαχος· πάσχομεν ἄστηνοι, τὰ μὲν οἴ-

κοθεν πάντα λέλασται, εἴρηται παρὰ τὸ στάσιν, ubi Etym. Magn. p. 159, 11, Gudian. p. 87, 26 (coll. p. 154, 21) Suid. I 1 p. 808, Zonar. I p. 313 eandem agnoscentes originationem, quae Seleuci fuit (cf. Etym. Gud. l. l. et cod. Taurinens. ap. Peyron. ad Etym. M. l. l.), Callimachum tamen cum fragmento suo non memorant. et omittit etiam Hesych. I p. 305 ἀστηνόν (sic)· δύστηνον, χαλεπόν, qui aliam ibidem habet formam: ἀστῆνες· ταλαίπωροι, δυστυχεῖς, et ἀστηνεῖ, ἀδυνατεῖ. In ipso fragmento Miller οἴκοθι correxit, sed λέλασται intactum reliquit cum Nauck. in Bulletin. de l'Acad. imp. des scienc. de S. Petersburg. Tom. XIII p. 356, quod in δέδασται mutandum fuit (ut feci in Fleckeis. Annal. 1869 p. 104). Sumptum hoc ex Hom. Od. XV 412 δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, et Jl. XV 189 τρίχθα δὲ πάντα δέδασται, add. Jl. I 125. Queruntur qui haec dicunt domi agrum suum omnem inter hostes distributum esse, fortasse Dryopes. cf. p. 59.

477.

Αὐτίκα Κενθίππην τε πολύκρημνόν τε Προσυμναν.

Etym. Florent. p. 183 Mill. Κενθίππη τόπος Ἄργους. Καλλίμαχος· αὐτίκα Κενθρίππης (sic enim hoc loco habet codex, non Κενθίππης. cf. Duebn. not. p. 463) τε πολύκρημνόν τε Πρόσυμναν. εἴρηται δὲ πρῶτον ἐκεῖ κεντῆσαι τὸν Πήγασον ἵππον Βελλεροφόντης. Etym. Magn. p. 503, 33 praeter nominis originationem Callimachi omnem memoriam nobis invidit, Suidas autem II 1 p. 208 praeter solum nomen nihil habet. Sed ad eundem hunc locum pertinet Etym. Flor. p. 251 Mill.: πολύκρημνος· πολύκρημνόν τε Πρόσυμνον· ἐπίθετον τόπου Ἄργους, ὃς καλεῖται Πρόσυμνα· γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ η καὶ διὰ τοῦ ι. καὶ ὅτε μὲν διὰ τοῦ ῃ ἡ πολλοὺς κρημνοὺς ἔχουσα, διὰ δὲ τοῦ ι η πολλὰς κριθὰς ἔχουσα, διὰ τὸ εὔκαρπον τοῦ τόπου, quae omissa Callimachi memoria in Etym. Magn. p. 681, 37 in magnam inopiam reciderunt. Ceterum Κενθίππη mihi ali, unde non nota, sed de Πρόσυμνα cf. Bursian. Geograph. von Griechenl. II p. 4t- U7.ramque Callimachus memorasse videtur eo loco quo dixit quos viros Adrasto Thebas profecturo Argos armaverit, ubi Prosymnam etiam Stat. Theb. IV 44 nominavit.

478.

Δηὼ ὅπου Κλυμένου τε πολυξείνοιο δάμαρτα.

Etym. Flor. p. 189: *Κλύμενος, ὄνομα κύριον ἥρωος· Καλλίμαχος δέ, Δηώ τε πο Κλυμένου πολυξείνοιο δάμαρτα· Δηὼ μὲν ἡ Περσεφόνη* (leg. *καὶ Περσεφόνη*. nam *ἡ* et *καὶ* saepissime confusa. cf. Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 384 not. et Bast. Com. palaeogr. p. 815), *Κλύμενος δὲ ὁ ἥρως*, ubi in Etym. Magn. p. 521, item in Suid. II 1 p. 301 et Etym. Gudian. p. 329, 37 Callimachi memoria deest. *Κλύμενον* autem (vel *Περικλύμενον*, Hesych. III 35) tum alibi Plutonem appellabant (cf. Jacobs. ad Anthol. II 1 p. 110), cum in Hermione urbe (cf. Preller, Demetr. et Perseph. p. 57 n. 3), ubi Lasus civibus (cf. Bergk. fragm. lyr. p. 1109) hymnum fecerat, cuius hoc fuit initium: *Δάματρα μέλπω κόραν τε, Κλυμένοι' ἄλοχον Μελίβοιαν, ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῆδα βαρύβρομον ἁρμονίαν*. Ex quo Callimachi fragmentum supplemus sic: *Δηὼ ὅπου Κλυμένου τε πολυξείνοιο δάμαρτα [μέλπουσιν]*, ut urbs Hermione intelligatur, quae memoratur etiam fragm. 186, quod illi proximum locum habuisse videtur (in Hecal. VI, ut puto), *τε πο* autem non videbatur facilius corrigi posse quam quo fecimus modo nec placuit *τε πο* plane eicere. Postremo *πολύξεινος* illum *πολυδέκτην* vel *πολυδέγμονα* vel *πανδοκέα* Plutonem significat, de quo cf. Ruhnk. ad Hym. in Cer. 9.

479.

Χύτλων ἀντιάσαντες [ἐσιτεῦντ'] ἔντομα μήλων.

Etym. Flor. p. 312: *χύτλα· οἷον, χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων· χύτλα κυρίως εἰσὶ τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἐναγίσματα, Καλλίμαχος· χύτλων ἀντιασίτων, ἔντομα μήλων.* Turbata haec sunt in Etym. Magn. p. 816, 8, ubi prior tantum locus apponitur (qui est Apollon. Rhod. II 926, sine dubio ex Callimacho ductus, sed ad improprium vocis usum docendum, quod falsum est. recte contra schol. Apoll. Rhod. I 1075, etsi testimonio utens nullo: *χύτλα κυρίως τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια, καταχρηστικῶς δὲ τὰ ἐναγίσματα.* alii enim grammatici fere proprium tantum usum memorant, ut schol.

Hom. Od. VI 80, Suid. II 2 p. 1694, Hesych. IV p. 301. In Callimachi igitur loco χύτλον non μελίκρατον (cf. Nitzsch. ad Od. Tom. III p. 162), sed καταχρηστικῶς totum ἐνάγισμα significabat. unde sententiam restitui, quem ad modum potui, (nam Millerus nihil nisi ἀντιασίτων in ἀντιάσαις mutare scivit) et intelligo homines qui fame pressi vel ἐναγίσματα, si incidebant, comedebant, fortasse Dryopes. cf. p. 59. Sed Nauck. in Bulletin de l'Acad. l. l. p. 356 cum Millero ἀντιάσαις scribit, ἔντομα μήλων autem ex Apollonii loco male additum censet.

480.

Βουθόη, ἥ Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη.

Etym. Magn. p. 207, 17: Βουθοίη· πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεῖ Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη. Sic fere etiam Etymol. Florentinum p. 68. sed cod. Marcian. ap. Gaisf. l. l. habet: σοφοϛ ονο(μ) κλεῖ βουθόη δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη, quae vix dubium est quin olim ita scripta fuerint: Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ· Καλλίμαχος κ. τ. λ. nam Callimachi nomen in Etymologicis hoc siglo scribi constat: καλ) vel κα. cf. Gaisf. ad 237, 45. 254, 47. 325, 31. 404, 50. 498, 10 et saepius (cf. ad fr. 391, 532 et Bentl. ad 251). Sic haec statim post editum a Gaisfordio Etymol. Magnum emendavi in Bergkii Zeitschrift für die Alterthumsw. 1848 No. 99, p. 786 Sophocli eripiens versum qui adscribi ei non potuit multisque offensioni fuit (etiam Mein. Anal. Alex. p. 168) ac Callimacho fragmentum vindicans. Et persuasi Bergkio Anth. I p. 128 n. 52 (ed. II p. 148 n. 55), non item Nauck. Tragic. graec. fragm. p. 284, qui tamen Callimachi nomen fortasse recte a me erutum dicit, quod nunc fecit etiam Miller. ad Etym. Florent. l. l. Sed a Bergkio tamen paululum mihi discedendum video. nam quum in lemmate cod. Dorvill. habeat Βουθόη (ut in antecedenti glossa p. 209, 9, quae tamen ab altera hac non diversa est), tum in ipso versu cod. Marcian. et Florentin. item legant Βουθόη, non Βουθοίη, practerea quum Βουθόη, non Βουθοίη urbis nomen fuisse aliunde constet (cf. Steph. Byz. p. 180, 19. Scylac. 24 seq. Butua Plin. Nat. hist. III, 144), quod firmatur etiam nominis originatione quam habet Philo

apud Steph. Byz. l. l.: *Βουθόη — διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν ὀχούμενον ταχέως ἀνύσαι τὴν ἐς Ἰλλυρίους ὁδόν* — ob has igitur causas Callimachum existimo urbem nominasse *Βουθόην*. quamquam fortasse etiam ulterius progrediendum fuit. quem enim solum nunc scimus poetam nomine *Δρίλων* usum, is primam eius syllabam non ut Callimachus producit, sed corripit, Nicandr. Ther. 607 *ἶριν θ', ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρονες ὄχθαι*, unde facile aliquis suspicetur Callimachum scripsisse *Βουθόη, ἥ τε Δρίλωνος κ. τ. λ.* sed quum Nicandrum in vocum mensura saepe aliquid novasse constet (cf. Nicandr. p. 236 et p. 272), ab hac quidem parte intactum relinquendum esse Callimachi fragmentum putavi. Sed videndum sitne potius *Βουθόῃ, ᾗ* scribendum ob causam supra pag. 90 (Aet. II 5, eo enim pertinere locum puto) propositam.

481.

Μὴ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

Plutarch. de Exil. 10 p. 602 seq.: *ὅπου γὰρ οὐ φαύλως δοκεῖ λέγειν ὁ* Καλλίμαχος *τὸ μὴ [μετρεῖν] σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην, ἤπου τὴν εὐδαιμονίαν σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες, ἐὰν νῆσον οἰκῶμεν διακοσίων σταδίων, ἀλλὰ μὴ τεσσάρων ἡμερῶν ὥσπερ ἡ Σικελία περίπλουν ἔχουσαν, ὀδυνᾶν ἑαυτοὺς καὶ θρηνεῖν ὀφείλομεν ὡς κακοδαιμονοῦντες; τί γὰρ ἡ πλατεῖα χώρα πρὸς τὸν ἄλυπον βίον;* Locum dedi ex recensione Duebneri, qui copiis Contianis nobis invidens Callimachi fragmentum sic dedit, ut *μετρεῖν* cancellis incluserit. Quod si codices poetae locum scribi iubent: – ⏑ ⏑ *μὴ σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην*, simile tamen verbum, atque est *μετρεῖν*, in propinquo fuit. Ipsum autem fragmentum sine dubio prope fr. 155 et 306 fuit ut statuit etiam Hecker. Com. Call. p. 52 et videtur statuere Bergk. Anth. Lyr. I p. 133 n. 108 = II p. 155 n. 116. nam *σοφίη* intelligendum de poeticis facultatibus. Ego ad Aetiorum Prologum refero.

482.

Ὁ πρὸ μιῆς ὥρης θηρίον οὐ λέγεται.

Galen. in Hippocrat. de Fract. III 51, V p. 72 Bas., XII p. 59 Chart., XVIII 2 p. 611 Kühn.: ὁ ἠλίθιος εὐήθης ὁμοίως λέγεται τῇ τε γλυκείᾳ καὶ τῷ καλλίᾳ, γλυκεῖαν μὲν τὴν σὺν ὀνομαζόντων τῶν ἀνθρώπων ὅταν θύηται (sic Lobeck. Aglaoph. p. 878, vulgo εὐήθη) τοῖς θεοῖς εὐφημίας ἕνεκα, καλλίαν δὲ τὸν πίθηκον, ἐπειδὴ καὶ τούτου τὴν προσηγορίαν φυλάττοντες λέγουσιν, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος ὅ πρὸ μιῆς ὥρας θηρίον οὐ λέγεται. His Lobeckius in Dissertat. de antiphrasi et euphemismo (Act. societat. graec. II) p. 306 addit Lucian. Amor. 39: εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίω νομίσει θηρίων τῶν πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων, ubi Mauricius Haupt. in Indic. lection. Berolinens. 1863/64 p. 7 ex cod. Guelpherb. et antiquorum exemplarium fide πρὸ μιᾶς ὥρας legendum docens Luciani locum probavit ex Callimachi expressum esse, qui dixerat: propterea (i. e. mali ominis causa) simia ante primam diei horam non nominatur. Quae sententia sine dubio ad Aetia referenda est, fortasse ad Aet. III extr. — Ὥρης pro ὥρας correxit Hecker. Com. Call. p. 34, quod nescio cur spreverit Bergk. Anth. lyr. II p. 158 n. 146. tum μιῆς pro πρώτης est, quod ex usu Pythagoreorum fuisse videtur (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 429 not. a), postea autem non invaluit fere nisi in scriptoribus sacris (cf. Thesaur. Parisin. III p. 287 C), unde Nonn. Paraphr. υ 1 dixit τῇ δὲ μιῇ φθαμένῃ μετὰ σάββατον ἠριγενείῃ Μαγδαλινὴ Μαρίη φιλοδάκρυος ἐγγύθι τύμβου πρώιον ἴχνος ἔκαμπτεν, quae in Evang. Joann. invenerat sic: τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία κ. τ. λ. Ex aliis scriptoribus quae his comparemus non invenimus nisi talia exempla, ubi numerali εἷς additum ordinale, ut Diodor. XVI 71 extr. ἀπὸ τῆς μιᾶς τετταρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τετταρακοστῆς, de quo usu cf. L. Dindorf. Thes. Paris. III p. 287 D. errant enim qui huc referendos etiam eos locos censeant, ubi in enumeratione post ἕν sequitur τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον, quem ad modum in Hom. Jl. XVI 173, 179, 193, 195, 196 est τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε —, τῆς δ'

ἑτέρης —, τῆς δὲ τρίτης —, τῆς δὲ τετάρτης —, πέμπτης δέ, cuius modi alibi quoque reperiuntur exempla (cf. Foertsch. Obs. in Lys. p. 37 not.). nam in eius modi locis a simplici enumeratione, cuius indicium inest voci cardinali εἷς, mox transitur ad ordinationem, quod significant nomina ordinalia δεύτερος, τρίτος, ut utrumque genus coniunctum sit, revera autem alterum pro altero positum esse dici nequeat, etsi pro μιᾶς etiam πρώτης poni poterat. Paulo autem antiquior et testatior altera est numeralium commutatio, qua pro cardinalibus usurpata invenimus ordinalia. nam sic Hom. Jl. VIII 404 seq. (v. 418 seq.): οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς ἕλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνός (cf. Eustath. l. l.). Aeschyl. Sept. 117 ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ δορυσσόοις σάγαις, πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται (cf. Herm. p. 279). Christodor. Ecphras. 380 Ἡρόδοτος — ὠγυγίων κλέα φωτῶν — ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις.

483.

Ἡ διὰ πεμφίγων αἰὲν ἄγουσι νέα;

Galen. ad libr. VI Epidem. Tom. V p. 455 Bas., Tom. IX p. 385 Chart., XVII 1 p. 881 Kühn.: τῶν προγνωστικῶν οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων εἰρῆσθαί φασι τὰς πέμφιγας· ὁ δὲ (ὁ μὲν corrigit Mein. Anal. Alex. p. 113) Καλλίμαχος ὧδε· μὴ διὰ πεμφίγων ἐνάγουσιν ἔα. Fragmentum restitui qua poterat facilitate. nam quum olim haec ita scripta essent: *ΗΔΙΑΠΕΜΦΙΓΩΝΑΙΕΝΑΓΟΥΣΙΝΕΑ*, post *ΓΩΝ* illud *ΑΙ* ut saepe pro dittographia literae *Ν* habitum et male omissum est, sed quod restabat illius vocis (*ΕΝ*) temere sequenti verbo adiectum est cui parum convenit, similiterque in fine *Ν* male est ab ultima voce *ΕΑ* avulsum et cum antecedenti *ΑΓΟΥΣΙ* coniunctum. At Bentleius, qui aliquanto post demum hoc Callimachi fragmentum olim a se omissum attigit in Epist. ad Mill. p. 500 seqq., nihil ausus est mutare, nisi quod post πεμφίγων lacunam notavit. sed Hermannus in dissert. de Aeschyl. Prom. solut. p. 25 (= Op. IV p. 277) scripsit μὴ διὰ πεμφίγων ἐναγίσματα, quod Naek. de Hecal. p. 247 paululum immutavit sic: δείδια πεμφίγων ἐναγίσματα, metuo guttas pluviae mortuo Theseo parentantes, et ad Hecalen

rettulit, etsi ab hac metro excluditur, quum fragmentum pentametro similius quam hexametro sit. atque pentametro adaptavit etiam Bergk. in Leutschii Philol. Vol. XVI p. 603: *μὴ διὰ πεμφίγων λευκὸν ἄγουσιν ἔαρ*, qui *Ὧραι* intelligit, sed fragmento locum in Anthol. lyr. non concessit. nos deos intelligimus: profecto [dii] per imbres semper nova et insolita portendunt et adducunt. quo autem Aetion in loco fuerit nescio, nisi fuit in tertio Aetiorum libro extremo.

484.

Κρηνέων τ' Ἑλλοπίῃ μισγομένων ἑκατόν.

Schol. Victor. ad Hom. Il. XVI 234: *Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου*] *οἱ περὶ Ζηνόδοτον πολυπίδακος διὰ τὸ Καλλιμάχου „κρηνέων τ' Εὐρώπῃ μισγομένων ἑκατόν“*, ut habet etiam cod. Townl. ap. Cramer. Anecd. Paris. III p. 286, nisi quod *κρηναίων τ'* legit. Ex hoc autem Callimachi loco non potuerunt quicquam Zenodoti asseclae colligere, nisi si *Εὐρώπη* significabat regionem Dodonaeam. iam tametsi scimus Europae nomen olim arctiore sensu usurpatum esse, nescio tamen, an nunquam *Εὐρώπη* significasse Epirum vel potius eam Epiri partem, ubi sita erat Dodona, demonstrari possit. Itaque iam olim in Jenaisch. Literaturzeitung 1848 n. 218 p. 871 A scribendum conicci *κρηνέων τ' Ἑλλοπίῃ κ. τ. λ.*, cui conferendus Stephan. Byzant. p. 268, 18: *ἐλέγετο καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἑλλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες Ἑλλοὶ καὶ Σελλοί*, et Philochorus ap. Strabon. VII p. 328 C: *Φιλόχορος δέ φησι καὶ τὸν περὶ Δωδώνην τόπον ὥσπερ τὴν Εὔβοιαν Ἑλλοπίαν κληθῆναι· καὶ γὰρ Ἡσίοδον οὕτω λέγειν· ἔστι τις Ἑλλοπίη, πολυλήιος ἠδ' εὐλείμων· ἐνθάδε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται* (fr. Hesiod. n. 54 Goettl. = 149 Markscheff.). Alteram sententiae Callimacheae partem firmat Plin. Nat. histor. IV 2: (in Epiro) — Hellopes, Molossi, apud quos Dodonaei Jovis templum oraculo inlustre et Tomarus mons *centum fontibus* circa radices Theopompo celebratus coll. Solin. cap. XIII. Haec certissima mihi coniectura videtur, etsi sine vitii suspicione Callimachi locum citant Nack. de Hecal. p. 50, Hecker. Com. Call. p. 16, Meinek. ad Stephan. Byz. p. 247, Lobeck. Pathol. El. I p. 212 n. 35 extr. sed qui et ipse sanum pu-

tabat versum Callimachi, Bergk. in Fleckeisen. Annal. vol. LX (1860) p. 316 et in Poet. Lyric. graec. II p. 614, Europam non diversam statuit ab eo Dodonae lacu, qui *Παμβῶτις λίμνη* vocabatur, et fragmentum ad Glaucum elegiam rettulit coll. Ovid. Met. XIII 953 (vid. Anth. Lyr. II p. 148 n. 48). quae mihi admodum incerta coniectura videtur. idem Bergkius antea in Anthol. Lyric. I (ubi fragmentum Callim. est n. 20) praef. p. VI *Εὐρώπῳ* corrigendum censuerat, ut intelligeretur fluvius cognominis Thessaliae fluvio, quem memorant Excerpt. Strabon. Tom. II p. 77, 4 Kram. et ipse Strab. IX p. 441 init. Casaub. Ac ne habemus quidem hic Callimachi fragmentum, sed Antimachi, si fides est Duentzero, de Zenodot. stud. Homer. p. 117. sed cur ineptum sit putare, *τοὺς τοῦ Ζηνοδότου* (velut Ptolemaeum *τὸν Ἐπιθέτην*) magistri sui lectionem *πολυπίδακος* firmasse aliquo Callimachi loco? cf. Jenaische Literaturz. l. l. et Bergk. Poet. Lyr. II p. 614. Ceterum ad Aetia (quibus supra ascripsimus versum, Aet. II 5) Callimachi fragmentum revocavit etiam Nack. de Hecal. p. 50. nam de Dodone alibi quoque in illo carmine actum. De condito oraculo Dodonaeo interpretatur Rauch. p. 26.

485.

Περσίῃ, ἧς θ' ἕνεκεν πένθος ἀπωμόσατο.

Apollon. Dyscol. de Coniunct. p. 504, 30, loco lacunis foede lacerato, quem sic explere conati sumus:

[μηδὲ παραλείπωμεν]
ἔτι εἰς ἀπόδειξιν τοῦ λόγου καὶ τὸ ἀσύν[θετον ἔσθ' ὅτε εἶναι] καὶ ἐν γένους παραλλαγῇ καὶ ἀριθ[μοῦ· τοῦ εἵνεκα σὺ] στεναχίζων· τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες· τῶν ἕνεκ' [ἐξεσίην πολ-] λὴν ὁδόν. ἴσως, φησὶν ὁ Τρύφων, τὸ τ πρὸ[τοὔνεκα ὅμοιον] τῷ περσιητ' ἕνεκεν πένθος ἀπομόσατ[ο ἰωνίζοντος πολλάκις] τοῦ Καλλιμάχου, ὑπολαβόντος αὐτοῦ καὶ τ[ὸ τ ἀντὶ τοῦ τε εἶναι] καὶ τὸ τοὔνεκα οὕτως ἔχειν. καὶ οὐκ ἔστιν ἑ[κατέρου σχή-] ματος ἡ αὐτὴ ἀπολογία. οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ[τοῦ οὕνεκεν ἐκδέ-] ξασθαι τοὔνεκεν, ἐπεὶ οὐδέποτε τὰ ἄρθρα τ[ὰ προτακτικὰ τὰ]

τῆς ἐκθλίψεως παραδέχεται. De *τοὔνεκα* agens Apollonius postquam attulit Homeri locos Od. XVI 188. XVII 288. XXI 20 (quorum ultimus in codice scriptus est *τῶν ἐν συ * * * λὴν*

ὁδόν), Tryphonem τοὔνεκα (vel potius τ' οὕνεκα. ita enim scribere debebat) sic facit explicantem, ut ex τοῦ οὕνεκα enatum sit ἐκθλίψεως ope. Et hanc quidem male in usum vocatam esse Apollonius docet, quod autem τ non esse in ϑ versum Trypho iudicaverat idque citato Callimachi loco defenderat, non reicit Apollonius, nec potuit reicere, quum talem aspirationis neglectum in ipso Homero agnosceret in libro de Adverb. p. 562, 27 laudans non solum ἀπηλιώτης (de quo cf. Lobeck. ad Aiac. 805), sed etiam ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ ex Hom. Odyss. VI 265 et, quod imprimis memorabile, epicum hunc locum: ἐπ' Ἡφαίστοιο ϑύρῃσιν, qui unde sumptus sit nec ipse indicavit nec qui Apollonium sequitur Choerobosc. Dictat. p. 878, 4 (Gram. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 374, 8) ex Homero, unde citat, indagare posset, mihi autem errore procreatus videtur doctissimo grammatico cum notissimo Homeri loco Jl. II 788 ἐπὶ Πριάμοιο ϑύρῃσιν confundente alium nescio quem, fortasse Hesiod. Theog. 866 ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν, in quo legerit ὑπ' Ἡφαίστου, quem ad modum etiam in Wolfiana et aliis quibusdam editionibus exaratum ibi invenimus nullo quidem quantum nunc scimus addicente codice. certe saepe hoc modo erratum fuit in vetustissimis codicibus, ut in Jl. II 330 vel Aristarchus legisse dicitur κεῖνός τ' ὥς, Herodianus denique κεῖνός ϑ' ὥς (cf. schol. A et B). Itaque etiam Trypho in Callimachi loco sic inveniebat scriptum: τωπερσίῃ, ἧς τ' ἕνεκεν πένϑος ἀπωμόσατο. nam περσιη et ἀπομοσατ apparet esse scribae qui librum de Coniunct. exaravit errores, quos correxi in Proleg. in Callim. Αἰτίων fragment. p. III, in qua re mihi assensus est Bergk. Anthol. lyr. I p. 131 n. 86 = II p. 152 n. 89. quamquam nunc non dubito, quin τ' pro ϑ' quoque paulo vetustior scribendi error fuerit quo falli tamen Trypho non debebat. Ceterum ad Aetia fragmentum rettuli ac locum habuisse suspicor proxime fragmento 139, ubi item de persea arbore sermo est, quae Isidi sacra erat (cf. Plut. de Is. et Osir. c. 68).

486.

Εἴτε μιν Ἀργείων χρῆν με καλεῖν ἀάτην.

Herodian. περὶ μονήρ. λέξεως p. 42, 27 Dind. (Herodian. Vol. II p. 948, 14): σημειῶδες ἄρα τὸ ἄτη ἐκτεῖ-

νον τὸ α. λέγεται δὲ καὶ τρισυλλάβως ἐν συστολῇ τοῦ α, ὡς παρὰ τῷ Κυρηναίῳ· εἴτε μὲν ἀργείων χρῆ μὲν καλεῖν ἀάτην. τὸ δὲ αἴτιον τῆς ἐκτάσεως ἐν τῇ δισυλλάβῳ προφορᾷ ἐν ἑτέροις εἴπομεν (cf. vol. I p. 342, 15 et II p. 314, 21 Lentz.), ubi Lehrs. corrigit εἴτε μιν 'Α. χρὴ καλέειν 'Αάτην, quem sequitur Lentzius. ego contra cum Heckero com. crit. de Anthol. (1 p. 200) et Doederl. Gloss. Hom. I p. 161 praetuli χρῆν με καλεῖν, Bergkius autem Anth. lyr. I p. 79 n. 79 = II p. 151 n. 82 malebat κρή με καλεῖν ἀάτην, probantibus Rauch. l. l. p. 66 et Nauck. Eurip. Stud. II p. 159, qui locum ita redintegrari posse putabat: [εἴθ' 'Ελένην δή], εἴτε μιν 'Αργείων κ. τ. λ. — De voce ἀάτη, quae αὐάτα scribitur in Pind. Pyth. II 28 et agnoscitur etiam a gramm. in Cramer. Anec. Oxon. I p. 4, 11, cf. Lobeck. Pathol. Elem. II p. 50 seq. et Goettling. de Accent. p. 100 seq. Μίν autem Lehrsius cum aliis de Helena intellexit (qui afferre poterat Eurip. Androm. 103: 'Ιλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον ἀλλά τιν' ἄταν ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους 'Ελέναν), sed Heckerus ad elegiam de Lino et Coroebo fragmentum revocavit. utrumque aeque incertum est atque tertium hoc, quod mihi placuit, cogitandum esse de Achille (Aet. I 14), qui Argivorum 'Αάτη eodem iure vocari potuit quo Achilleus appellatus fuisse dicitur ob ἄχος Jlio immissum in fragm. 549.

487.

'Αρχόμενοι μανίην ὀξυτάτην ἔχομεν.

Choerobosc. Dictat. in Theodos. I p. 15, 13: ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι διὰ τοῦτο περὶ τῶν εἰς σ ληγόντων πρῶτον διαλαμβάνει (Θεοδόσιος), ἐπειδὴ τὰ εἰς σ λήγοντα δυσχερέστερά εἰσι τῶν εἰς ν, ξ, ρ, ψ ληγόντων, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Θουκυδίδην (II 8) „ἀρχόμενοι πάντες ὀξύτερον διαλαμβάνονται.“ καὶ Καλλίμαχος δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο λέγει, ἀρχόμενοι μανίην ὀξυτάτην ἔχομεν. Protuli olim Proleg. in Aet. p. XVII et de Achille furente intellexi. Sed hoc mirifice frigere videtur Carolo Dilthey de Cydipp. p. 57 nec ita ut ego voluerim ἀρχόμενοι accipi posse putat. qua in re nescio, cur recte dici nequeat ἀρχόμενοι μαίνεσθαι ὀξύτατον μαινόμεθα, praesertim si intelligatur de Achille rabide pugnante (ut saepe dici μαίνεσθαι constat), quo fit ut sententia fragmenti Calli-

machei proxime accedat ad Thucydidis locum, qui et ipse de belli initio est. At Dilthey de Acontii in Cydippam amore actum fragmento existimat (coll. Ovid. Ep. XX 207: et te dum nimium miror — nota certa furoris —) atque adeo ἐχέμεν corrigi voluit, cuius correctionis causam non video. nec mutandi causam vidit Bergkius qui fragmentum habet in Anth. lyr. I p. 135 n. 128 = II p. 158 n. 141.

488.

Νήϊδες οἳ Μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι.

Choerob. Dictat. in Theodos. I p. 193, 12: δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι φασί τινες ὡς καὶ τὸ νῆις, ὃ σημαίνει τὸν μηδὲν ἐπιστάμενον ἤγουν τὸν ἄπειρον, παρώνυμόν ἐστι, καὶ τούτου χάριν, ὡς παρώνυμον καὶ μακροκατάληκτον, διὰ τοῦ δος κλίνεται, οἷον νήϊδος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ νήϊδες οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι. Choerobosci nondum edito libro Hemsterhusius ad fr. 111 p. 484 Ern. egregia coniectura Callimacho fragmentum vindicavit notum sibi ex Hephaest. p. 54 (= p. 96, 15 et p. 97, 7 Gaisf. ed. II), quod ut Hephaestio sine Callimachi nomine habet, ita habent etiam schol. Hephaest. p. 200 Gaisf., schol. in Dionys. gramm. p. 749 Bekk., gramm. post Etym. Gudian. p. 667, 15, ubi αἳ scribitur. Et Hemsterhusii coniecturam praeter Blomf. (cui est fragm. 493) secutus est Hecker. Com. Callim. p. 54 seq. qui recte fortasse interposuit carmini, quo Callimachus in adversarios suos invectus est (cf. Proleg. Aet.). Inter ἄδηλα posuit Bergk. Anth. lyr. I p. 133 n. 110 et II p. 155 n. 118, sed altero loco *Μούσης, οὐκ ἐγ.* distinxit, quum Gaisf. post *ἐγένοντο* demum comma posuisset cum Hemsterhusio, nullum autem interpunctionis signum posuisset Heckerus, recte, nisi fallor. nam hoc dicere poeta velle videtur: qui Musae imperiti huic non erant amici. utrobique autem Bergkius cur *οἱ* scribere maluerit nescio, sed quod idem utroque loco etiam *νηΐδες* dedit cum schol. Hephaestionis et Dionysii Thracis et cum gramm. Gudian., *νῆις* cum reliquis testibus apertis verbis commendant Etym. Magn. p. 604, 13 (cf. Herodian. Lentz. I p. 85, 10), Etym. Gudian. p. 52, 13, Orion. p. 110, 33.

489—491.

Παίσατε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη —

Τίκτεσθαι, βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός —

Ῥέζειν καὶ στεφέων εὕαδε τῷ Παρίῳ —

Hephaest. Enchirid. p. 96 Gaisf. II, de priore pentametri parte agens: ὥστε αὐτὸ ποτὲ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ τρισκαιδεκασύλλαβον, ποτὲ δὲ δωδεκασύλλαβον εἶναι. Καὶ τοῦ μὲν τεσσαρεσκαιδεκασυλλάβου ἓν σχῆμα· παῖς ἅτε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη. ὁμοίως δὲ τοῦ δωδεκασυλλάβου ἕν· τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός. Τοῦ δὲ τρισκαιδεκασυλλάβου δύο σχήματα, ποτὲ μὲν πρῶτος ὁ δάκτυλος· νήϊδες οἱ Μούσης οὐκ ἐγένοντο, φίλοι. πότε δὲ δεύτερος· ῥέζειν, καὶ στεφέων εὕαδε τῷ Παρίῳ. Horum quattuor schematum, quorum auctores Hephaestio non apponit, tertium modo vidimus esse fragmentum Callimachi, ut reliqua quoque tria fragmenta eiusdem poetae esse admodum sit veri simile. nam quum quattuor illa schemata vulgaria sint nec opus esset eorum exempla operose conquiri ex omnium elegographorum libris, ex eodem omnia poeta eodemque eius carmine i. e. ex Callimachi Aetiis, sumpta esse quis neget, praesertim quum quintum quod postea Hephaestio apponit exemplum paulo insolentius, ἱερά, νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή, et ipsum apertis verbis ex Callimacho desumptum dicat, cuius scimus etiam esse quod fere in initio huius de pentametro dactylico disputationis apposuit p. 96, 15 νήϊδες οἳ κ. τ. λ. Atque hanc coniecturam iam olim protuli in Schneidewini Philol. VI p. 536 seq. assentientemque mihi habui Bergk. Poet. lyr. p. 1355 coll. Anth. lyr. II p. 159 n. 157 et n. 158, p. 146 n. 37 (I p. 126 n. 35). Et primum fragmentum (*παίσατε, τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη*) Callimacho quodam modo vindicat etiam hoc, quod ad verbum expressum est ab Agathia, acerrimo Callimachi imitatore, Anthol. Palat. V 282, 4 ὄμμα δὲ θέλγειν οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκὰς οὐκ ὀλίγη, oculo non latuit (oculus non oblitus est) demulcere (amatores), etsi annorum decas non parva est. neque enim opus esse puto ut ὄμμα δὲ

θέλγον οὐ λίπε legatur cum Carolo Dilthey de Cydipp. p. 101 not. extr., ubi θέλγον iam aliis placuit. sed cf. Lobeck. ad Buttmanni gr. gr. II p. 232 (1839) et Plutarch. Aristid. XVII: ἔλαθε δ' αὐτὸν — σύνθημα δοῦναι τοῖς Ἕλλησιν. Nec in ipso Callimachi fragmento Gaisfordum sequi malui qui quod libri habent παίσατε non dubitavit seiungere: παῖς ἅτε —, probatum illud Bergkio (qui tamen frustra ad Apoll. Dysc. de Adv. p. 566 provocat, ubi πεσατε non potest nostrum esse, sed ex περὶ τοῦ ἅτε corruptum est. cf. Bekk.) et Dilth. nam παίσατε utitur etiam Hom. Od. VIII 251, quamquam ibi est saltate. sed nihil impedit quin Callimachum putemus, usum verbo παίζειν pro ἀφροδισιάζειν (cf. Naek. de Choeril. p. 245), hoc dicentem fecisse nescio quem: ludite, dum aetas patitur, nam annorum decas non tenuis est, sed magnam ad mutandam pulchritudinem vim habet. qua sententia ita Agathias usus est, ut Melitem paulo maiorem natu mulierem tamen pulchritudinem sibi conservasse dixerit, tametsi potens sit annorum decas. atque in hunc sensum ἐτέων δεκάδας intellexerunt etiam Philodem. in Anth. Pal. V 13, 8 et Lucian. vel Menecrat. ibid. IX 55, 2. Ad Epigrammata fragmentum Callimacho mecum vindicatum refert Dilth. l. l.

Alterius fragmenti item auctorem celans maximam partem affert etiam Plutarch. de adulat. et amico X p. 54 D, ubi adulatorem facit amici poeticas facultates extollentem, sed suas deprimentem: εὐφυής εἰμι ποιητὴς καὶ στίχον οὐ φαυλότατον γράφων, βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός, unde veri simile est Callimachum quoque totum fragmentum de poesi intellexisse. certe τίκτειν de poeta dici potuisse carmina condente docet Eurip. Supplic. 180 ἐχρῆν — τὸν ὑμνοποιὸν αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη χαίροντα τίκτειν. Quod quem non fugit Dilthey Anal. Call. p. 5 acute intellexit frustulum hoc cum fragm. 165 olim coniunctum fuisse ita:

μηδ' ἀπ' ἐμοῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδὴν
τίκτεσθαι· βροντᾶν δ' οὐκ ἐμόν, ἀλλὰ Διός,

nisi quod δ' post βροντᾶν positum sine causa delevit. nam si particulae γάρ vicem obtinere statueris, nihil habebit offensionis.

Denique tertium fragmentum tam apertis verbis quasi

clamat ex Aetiis se desumptum esse, ut vix alii atque Callimacho ascribi possit. Constat enim audita Androgei morte, de quo in *Αἰτίων* libro IV Callimachus egit, Minoem patrem quo tempore in Paro insula Gratiis sacra faciebat, coronam de capite deiecisse et tibias inhibuisse etsi perficientem sacrum. Rem cum aliis (cf. Sueton. Tiber. 70 cum not. Casauboni et Lobeck. Aglaoph. p. 686 seq.) narrat Apollodor. III 15, 7, qui addit: *ὅθεν ἔτι καὶ δεῦρο χωρὶς αὐλῶν καὶ στεφάνων ἐν Πάρῳ θύουσι ταῖς Χάρισιν*, quod egregium constituisse *αἴτιον* dignissimumque Callimacho iure existimabat Naek. de Hecal. p. 66 seq., at quo modo poetae nostro vindicaret non perspexit. Primus ego in Philol. VI p. 537 ad illam rem retrahens fragmentum ab Hephaestione laudatum sic redintegrandum censui:

[τῷ σφ' ἄτερ αὐλῶν]
ῥέζειν καὶ στεφέων εὔαδε τῷ Παρίῳ,

assensum nactus Bergkii in Anthol. lyr. I p. 126 n. 35 = II p. 146 n. 37 (coll. Praef. p. XIII), Rauchii de Aet. p. 55, Caroli Dilthey Anal. Call. p. 3.

491 b.

Τέμνοντα σπορίμην αὔλακα γειομόρον.

Etym. Magn. p. 229, 43: *γειομόρος, ὁ γεωργὸς καλεῖται· τέμνοντα σπορίμην αὔλακα γειομόρον. Εἴρηται ἀπὸ τοῦ τὴν γῆν μορεῖν, ὅ ἐστι πονεῖν. γειομόρος οὖν ὁ γεωπόνος.* In his cod. V omittit *καλεῖται* cum ipso fragmento, non aliam puto ob causam atque quod *καλεῖται* siglo expressum non intelligebat, quod intelligi debebat *Καλλίμαχος*, ut nunc aperte habet Etym. Florent. p. 75. Sed iam antea Callimachi nomen vidit restituendum esse Heckerus in Schneidew. Philol. Vol. IV p. 478 probavitque Bergkio Anth. lyr. I p. 135 n. 126 = II p. 157 n. 137, qui Praef. ed. II p. XVI fortasse ad Molorchum et Aetia spectare putabat. equidem Proleg. in Aet. p. XI de Theiodamantis bove intellexi, ut fecit etiam Rauch. p. 38. nam de *ἀρότρῳ* certe cogitari non potest, de quo sane voce *γειομόρος* utitur Dionys. Perieg. 190: *οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρου.* propter

σπόριμος iam ab Heckero allatus est locus Theocriti XXV 219 *σπορίμοιο δι' αὔλακος*. adde Hym. anon. in Isim 72 *ὥρεα καὶ πεδίων σπορίμαν βάσιν*.

492.

[*οὐδὲ*] * * * * * * *ἤιεν ἐκδοὺς*
σάμβαλον αὐλείου.

Schol. B. L. V. ad Jl. XVI 235: *ἀνιπτόποδες· οἱ φυλασσόμενοι μή τι μιαρὸν πατῆσαι. ἢ μὴ προϊόντες τοῦ ἱεροῦ, ὡς μὴ δεῖσθαι νίπτρων. καὶ Καλλίμαχος· ἤσεν ἐκδοὺς σάμβαλον αὐλείου*. Similiter schol. A D, sed Callimachi fragmento non addito: *τινὲς δὲ αὐτοὺς διὰ τοῦτο λέγουσιν ἀνιπτόποδας, ὅτι οὐκ ἐξίασιν ἔξω τοῦ ἱεροῦ*. Cur Selli pedes non lavarent quum nec ex Homeri verbis constaret nec e fragmento Euripid. Erecht. n. 368 Nauck. (ubi inter testes omissa Eudoc. in Viol. p. 40): *ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας*, iam olim docti homines ad coniecturas confugere coacti sunt. inter eas autem fuit etiam quam Homeri scholiasta ex Callimachi fragmento duxit, quo nisi constitisset Sellis non licuisse ex aede exire, fieri ea coniectura non potuit. unde certum est ex fragmento Callimachi negationem male excidisse. ne autem scholiastae coniectura nimis cuiquam temeraria videatur, finge Callimachum inter Dodonae memorabilia obiter Sellos memoraturum Homeri versu l. l. *σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι* ita usum esse, ut facta inde *ὑποφητῶν* et *χαμαιευνῶν* aperta mentione *ἀνιπτόποδας* omitteret, sed ea quae scholiasta adduxit verba poneret. quis ita non existimet Callimachum istis verbis voluisse nomen *ἀνιπτόποδες* quasi *παραφράζειν*, praesertim si in hunc fere modum scripsit:

[*οὐδὲ χαμαιεύνης ὑποφήτης*] *ἤιεν ἐκδοὺς*
σάμβαλον αὐλείου [*ἐς ῥυπόεσσαν ὁδόν*].

Qui negationem excidisse perspexit Naek. de Hecal. p. 50 nimis tamen violenter correxit *οἶσιν ἄθικτον σάμβαλον αὐλείου*. quo partim probato Rauch. de Aet. p. 18 scribi voluit *ἦσιν ἄθικτον* et confidenter fragmentum sic correctum historiae a Callimacho in Aetiorum libro primo (cf. frag. 6) tractatae inseruit, sed nec scholiastae Homeri quam debebat

rationem habebat et apertissime erravit de voce σάνδαλον, quam mulierum tantum fuisse dicit. nam Mercurium et Amphitryonem σάνδαλα subligantes sibi habemus in Hym. Hom. in Herm. 83 coll. v. 139 et Theocrit. XXIV 36, item Sappho frag. 98 Bergk. θυρώρῳ dicit esse σάμβαλα πεμπεβόηα, et Hipponax frag. 18 Bergk. sibi postulat σαμβάλισκα. cf. Voss. Mytholog. Briefe I 18. Nos non dubitamus quin ad Aetiorum II 5 fragmentum revocandum sit.

493.

Ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ
παρ * * * * * * * * * ἦεν ἀμύντωρ.

Schol. Hom. Jl. XXII 56: τεῖχος· τὴν πόλιν. Καλλίμαχος· ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ παρῆν Ἀμύντωρ. Hoc fragmentum qui primus attulit Blomfieldus p. 315 nihil vidit quod saluti sit, sed vidit Heckerus Com. Callim. p. 144 et Com. crit. de Anthol. I p. 75, qui παρῆν Ἀμύντωρ in παρῆεν ἀμύντωρ mutato (coll. Hom. Jl. XV 610: αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ) tria ultima fragmenti verba ad finem hexametri reiecit. qua in re quae in quarto pede existeret caesura trochaica, eam vitari non posse dicit. sed quidni vitemus πάρ quidem in initio hexametri retinentes et reliquos tantum duas voces ad finem reicientes? Ita simul versus paulo similior fit Homerico nec admisit Callimachus quae ullo modo reprehendi potuerint. quis enim reprehendere ausit talem versum qualem ludibundi iecimus, ut certe demonstremus quam facilis res fuerit:

ὁ δ' ἐκ Λοκρῶν τείχεος Ἰταλικοῦ
παρ [στρατὸς αἰχμητὴς μάλα καρτερὸς] ἦεν ἀμύντωρ.

Sic etiam facile perspicitur cur scholiasta, ut absolutam daret sententiam, omissis intermediis coniungeret παρῆεν. Atque haec ratio multo mihi magis placet quam qualem Mein. in Diatrib. in Call. p. 240 not. iniit, qui ex lyrico carmine petitum fragmentum putabat. ac similiter Bergkius Praef. Anthol. lyr. II p. XVIII epigrammatis partem esse existimabat, in quo poeta disticho iambicum trimetrum subiecisset ad Simonidis exemplum (cogitavit opinor de Simonidis carmine in Anthol. Pal. XIII 14 = fr. 125 p. 1160 suae editionis). Quem autem Callimachus nominaverit mihi non con-

stat, illud autem constat, de Aetior. II 4 cogitandum esse. Et de Aetiis etiam Rauch. p. 78 seq. cogitavit, Heckerus autem l. l. ad Comam Berenicae fragmentum rettulit. Ceterum Herzberg. in Bergk. Diar. antiq. 1847 p. 135 de Anaxilao Rhegino fragmentum interpretatur qui Zanclen duxerit Messenios.

494.

Ἐπασσοτέρω καθίσασα
παρ πυρί.

Cramer. Anecd. Oxon. I (Epimerism. Homer.) p. 64: *ἀγορὰ ἦν καὶ ἄγυρις, καὶ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν εὑρίσκομεν τὸ μόγις μύγις· τότε τύτε· ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες* (Jl. IV. 427), *ἐπασσότεραι γὰρ ὤφειλεν εἶναι· τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἀσσότερος. τὸ γοῦν ὀφειλόμενον τῷ σχήματι ἀπέδωκεν ὁ. Κυρηναῖος εἰπών· ἀσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρί.* Cum his conferas Herodian. *περὶ μον. λέξ.* p. 71, 26 (coll. Herodian. I p. 195. II 927 seq. Lentz.): *τὸ δὲ ἐπασσύτερον, ὥς τοτ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν οὐκ ἔχει φυσικὸν τὸ υ, ἐκ δὲ τοῦ ἀσσοτέρου ἐτράπη, ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί* (Od. XVII, 572), et Gramm. Cram. Anecd. Oxon. I p. 362: *ἀντιθέσει τοῦ ο εἰς υ, ὥσπερ παρὰ τὴν ἀγορὰν ἄγορις καὶ ἄγυρις· ὥσπερ παρὰ τὸ κίθαρα κίθαρις· καὶ ἆσσον ἀσσότερον τὸ ἀκόλουθον· καὶ ὁ ποιητής* (Od. XVII 572) *ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί· κατ' ἀντίθεσιν ἀσσότερος* (leg. *ἀσσύτερος*) *καὶ ἐν συνθέσει ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες.* Quae ut inter se conciliaret Lentzius in Herodianeorum vol. II p. 356 in grammatici Cramer. priore loco scripsit: *τὸ γοῦν ὀφειλόμενον ἀπέδωκεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἀσσοτέρω κ. τ. λ.*, nisi forte Callimachi locus exciderit. Mihi ultimum hoc unice verum videtur, quum ex ipsius grammatici verbis Callimachus *ἐπασσύτεραι* in ordinem redegerit, non simplex. quod quum ita fecisse videatur, ut simul locum Homericum alium (Od. XVII 572) imitaretur, quod saepe eum fecisse constat, equidem ita corrigendum grammaticum putaverim: *τὸ γοῦν ὀφειλόμενον τῷ σχήματι ἀπέδωκεν ὁ Κυρηναῖος εἰπὼν ἐπασσοτέρω καθίσασα παρ πυρὶ τὸ ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρί.* quod si est, fragmenti verba inter duos versus dispescenda et simul *παρ πυρί* emendandum esse apparet. Certe *ἀσσοτέρω καθίσασα παρὰ πυρί* Callimacho

detrahere non ausi sunt Hecker. Com. de Anth. gr. I p. 172 et Dilthey. Analect. p. 14, quorum ille in Hecale fragmentum habuisse locum statuit. atque aptissimum video ei fuisse prope fragm. 237 coll. Naek. p. 124.

495.

Ἥρης
ἁδρὸν ὑφαινέμεναι τῇσι μέμηλε πάτος.

Meletius de corporis humani fabrica (Cram. Anecd. Oxon. vol. III coll. p. 93 Ritschl. Opusc. I p. 700.): τὸν τοῦ διαφράγματος ὑμένα περίπεπλον λέγουσι διὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγχνοις· ἢ πέπλον διὰ τὸ ὑφαπλοῦσθαι (legendum ἐφαπλοῦσθαι)· ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπῆχθαι καὶ οἷον συνεσφίχθαι· διὸ καὶ ὁ Καλλίμαχος οὕτως ἔφη· Ἥρης ἁγνὸν ὑφηνέμεναι τῇσι μέμηλε πάτος. Plurimum hic locus negotii facessivit Lobeckio in Rhem. p. 307, ubi praeter alia Meletium non πάτος sed πάγος vel πάχος, Callimachum autem φάρος scripsisse sibi persuasit correpta priore eius vocis syllaba quam agnoscit sane Herodian. de Monad. p. 122 et 127 et de Dichron. p. 366 Lehrs. (= Herod. I p. 392. II p. 15, 940, 942 Lentz). Mihi autem poetas διάφραγμα illud περίπεπλον vel πέπλον et πάτος aliquando dixisse non aeque incredibile videtur atque Lobeckio, praesertim quum idem διάφραγμα etiam simili voce χιτών appellaretur (cf. Poll. II 212). Sed praecipua errandi causa Lobeckio haec fuit, quod Meletium ceterorum quae apposuit διαφράγματος nominum simul originationem etymologicam addidisse putabat. imo Meletius quo nominum illorum congruentiam demonstraret, διαφράγματος naturam indicavit convenientem iis rebus, quae his nominibus proprie significantur. itaque illud dicit περίπεπλον appellari quia velut quoddam περίπεπλον περιειλεῖται τοῖς σπλάγχνοις, tum πέπλον, quod iis tamquam πέπλος ἐφαπλοῦται (hoc enim verbum necessario est vulgato substituendum). postremo διάφραγμα etiam πάτος nominari refert propter naturam suam πεπηγμένην καὶ οἷον συνεσφιγμένην, qualem etiam πάτος fuisse consentaneum est i. e. densum et confertum sive οὖλον, ut οὖλαι χλαῖναι appellari solent. Haec omnia minime mihi videntur inepta esse, sed illud iure aliquis dixerit ineptum,

quod Meletius postquam *πάτος* memoravit statim addidit *διὸ καὶ Καλλίμαχος ἔφη Ἥρης ἁγνὸν ὑφαινέμεναι τῇσι μέμηλε πάτος.* neque enim ullo pacto nunc perspici potest cur *διό* dixerit, quae vox locum suum tueri nequit, nisi in ipso quoque fragmento eius vestimenti quod *πάτος* vocabant illa densitas indicata fuit. Hanc igitur ob causam Callimachi fragmentum paululum corruptum esse reor, cuius corruptionis si hanc medelam adhibuerimus, ut *ἁδρόν* scribatur pro *ἁγνόν*, omnia iam recte procedent. *Πάτος* autem ne cum Lobeckio attrectemus vetat cuius ille tum immemor fuit Hesychii locus III p. 293: *πάτος· ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός· καὶ ἔνδυμα τῆς Ἥρας· καὶ κόπρος*, qui varia vocis genera miscuit, si quidem recte Meletius neutrum genus agnoscit, de quo nulla iusta dubitandi causa est. sed *ἁγνόν* iniuria tenere videtur Bergk. in Anth. lyr. I p. 130 n. 78 = II p. 151 n. 81. Ceterum fragmentum intelligendum de mulieribus Elidensibus quae *ἑκκαίδεκα καλούμεναι ὑφαίνουσι τῇ Ἥρᾳ* teste Pausan. V 16, 2 et VI 24, 8, et nisi fallor memorabantur in Aetiis. cf. Aet. I 4, ubi cum Minervae peplo comparatus esse videtur Herae. Ad Herae quemdam festum diem rettulit Rauch. p. 62.

496.

χεὶρ ἡ Πολυδευκείη
καὶ σφυρὸν Ἰφίκλειον

Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 329, 6 (Herodian. II p. 861 Lentz.): *ἰστέον μέντοι ὅτι τὸ κτητικὸν ἐπὶ τῶν σωματικῶν μερῶν λαμβανόμενον καὶ* (lege: *λαμβανόμενον μόνον κατὰ*) *τεθνηκότων θέλει λαμβάνεσθαι· οἷον βοεία κεφαλὴ ἡ τοῦ τεθνηκότος βοός, οὐ γὰρ ἂν ἐπὶ ζῶντος εἴποι τις τοῦτο· διὸ καὶ μέμφονται τὸν Ζηνόδοτον* (cf. Lobeck. Elem. II p. 98), *ἐπειδὴ τὸ ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων κτητικὸν ἔλεγε, καὶ τὸν Καλλίμαχον „χείρη Πολυδυκείη" καὶ „σφυρὸν Ἰφίκλειον," ὅτι ἐπὶ ζωόντων ἐχρήσατο κτητικῷ ἐπὶ σωματικοῦ μέρους.* Canonem iisdem paene verbis proponunt Etym. Magn. p. 507, 17, Gudian. p. 318, 3, gram. Cram. Anecd. Oxon. I p. 239, omisso Callimachi fragmento, ex quo tamen ductum *Πολυδεύκεια χείρ* (leg. *Πολυδευκεία χείρ*. cf. Herm. Opusc. III p. 308) sine auctoris no-

mine legitur etiam in Choerob. Orth. ap. Gram. Cram. Anecd. Oxon. II p. 305 et Etym. Magn. p. 461, 45. Sed intra Atticismi terminos canonem coercens Etym. Magn. p. 203, 31: *βοὸς πόδα οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἐπὶ ζῶντος λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν τεθνηκότων βόειον πόδα φασίν*, — ne sic quidem vincet. nam ut in uno genere consistam, *Ἑκτορέα χείρ* legitur in Eurip. Rhes. 762, item *βασίλεια* (sic) *χείρ* Etym. Magn. p. 451, 50, *Ἡρακλεία χείρ* ibid. p. 436, 21, quae et ipsa ex tragoedia petita videntur. adde *Κηφείη χείρ* Arat. 279 (qui habet etiam *ὁπλαὶ δ' Ἵππειοι* 487, *Ὀφιούχεοι ὦμοι* 488, *Ὀφιούχεα γοῦνα* 521). sed paulo aliter habet *χεὶρ ἱπποδάμεια* in Euphorion. fr. CLXV. In ipso autem Callimachi fragmento a Gaisfordo aliisque sic recessi, ut quae duo adhuc putabantur fragmenta in unum coniungerem, *καί* ipsius ratus Callimachi esse, non grammatici. praeterea *χεὶρ ἡ* dudum ante Rauch. de Aet. p. 60 correxi in Proleg. Aet. p. XVI, ubi ad primum Aetiorum librum rettuli. *Πολυδευκείη* autem sumpsi a Meinek. ad Call. p. 152 not. facilior enim ita ad ordinandum versus videbatur quam sic *χεὶρ | ἡ Πολυδευκείη καὶ σφυρὸν Ἰφίκλεον.*

497.

*Οἵτε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ
φοιτῶσιν.*

Choerobosc. Dict. in Theodos. p. 447, 13 Gaisf. (= Bekk. Anecd. p. 1253 et eiusdem adnot. in Etym. Magn. post Et. Gudian. p. 788): *ἔστιν ἐπιτηδέες καὶ κατὰ κρᾶσιν ἐπιτηδεῖς, καὶ βιοβλανέες καὶ κατὰ κρᾶσιν βιοπλανεῖς, καὶ λοιπὸν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι γίνεται ἐπιτηδὲς καὶ βιοβλανές, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, οἵτε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ φοιτῶσιν, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ* (Jl. I 142), „*ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν.*" Paulo minus plena et sine Callimachi nomine haec apposuit Joann. Alex. *Τονικὰ παραγγ.* p. 15, 27 (= Herodian. Lentz. I p. 422, II p. 278) — *χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους εἶεν διὰ τὸ βιοπλανές, οἵ οἵ τε βιοπλανὲς ἀγρὸν ἀπ' ἀγροῦ.* Tandem solum *βιόπλανες* (nam de accentu discrepat cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 139) affert etiam nomen Callimachi celans Apollon. Dysc. de Pronom. p. 118 C, item Etym. Magn. p. 198, 11, ubi in Florent. p. 65

adiectum est οὕτως Ἡρωδιανός, sed aeque omissum Callimachi nomen. Non erat autem cum Naek. p. 109 ex Joanne recipiendum οἷοι, nec φοιτεῦσιν cum eodem scribere voluimus, quum hoc solo nitatur Bekkeri indicio Adnot. in Etym. M. l. l., ut error esse videatur. Ceterum rectissime Naek. l. l. ad Hecalen fragmentum revocavit, quam sententiam probat Hecker. Com. Call. p. 115. cf. Hecal. V.

498.

θήκατο, μὴ ἔσω αἷμα
πιλῆται μύτιλον.

Schol. Ambros. ad Theocrit. VIII 86 p. 65 Ziegl.: οἱ μὲν χρώματος εἶδος τὴν μυτάλην, οἱ δὲ ὄνομα ἤκουσαν, οἱ δὲ τελευταίαν. Καλλίμαχος· θήκατο μὴ εἰς αἷμα πὶλ μῦταλ/. In ultima voce patet latere adiectivum μύτιλος, quod agnoscit Herodianus (cf. I p. 162, 15 et II p. 551, 25 Lentz.): μύτιλος ὁ ἔσχατος, memoratum illud etiam ab Hesychio III p. 133: μύτιλον· ἔσχατον· ἀφ' οὗ καὶ τὸν νεώτατον· οἱ δὲ καὶ τὸ ἀποβαῖνον. καὶ ὁ νήπιος. καὶ ὁ νέος, et ab eodem III p. 113, ubi paulo alia forma est quae invenitur etiam apud Herodian. l. l.: μίτυλον· ἔσχατον. νήπιον. Λακεδαίμονες. In altera autem quae huic antecedit voce nescio an non aliud quid deprehendere quis possit atque πιλῆται a verbo πιλεῖν. quod quum Apollon. Rhod. IV 678 de spissato per aerem terrae solo usurpaverit: χθὼν — οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα, non videtur dubitari posse quin etiam de sanguine spissato dici potuerit, fortasse per venenum aliquod, quem ad modum Plin. Nat. hist. XXV 152 cicutae seminis succum expressum spissando sanguinem necare narrat. Quae si probabuntur, ad numeros restituendos nihil iam videtur opus esse nisi ut εἰς mutetur in ἔσω (i. e. ἔνδον, ἐν τῷ σώματι, coll. Apollon. Rhod. IV 712 ἡ δ' εἴσω πελανοὺς μελίκτρά τε νηφαλίῃσι καῖεν et Lehrs. de Aristarch. p. 136 (= p. 141). nec inepta erit sententia. videtur enim aliquis vulneri quae ab animali venenato illata erat imposuisse herbam aliquam, ne venenum intus vel extremum sanguinem spissaret. ac potuit poeta ita dicere: [φάρμακα πόλλ' ἐπὶ δήγματ'] ἐθήκατο, μὴ ἔσω αἷμα πιλῆται μύτιλον [θηρὸς ὕπαι σιάλῳ.] nam coniunctivus modus post praeteritum ἐθή-

κατο positus offensione caret, cf. Exc. ad Hym. III p. 243. Puto autem Heraclem intelligendum esse, quem (in Aetiis sine dubio) Callimachus narraverat Cerberum ex inferis extraxisse fragm. 161.

499.

*Τῶν κανόνων ὤῃσι περὶξ λεγνωτὸν * * **

Erotian. voc. Hippocrat. p. 127, 5 ed. Klein.: τὰ λέγνα τῆς ὑστέρης· ἀντὶ τοῦ τὰ πέρατα. λέγνα γὰρ ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι τὰς τῶν ἱματίων ὤας, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι λέγων· τὸν τῶν κανόνων ἐσιπερὶξ λεγνότων χιτῶνα, ἐντεῦθεν δηλῶν, ὡς τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνει καὶ οἷον τὸ πέρας. Fragmentum fugerat magnum Bentleium euius sagacitate non adiuti Spanhemius, Foesius, Kleinius salutem loco non attulerunt, quorum quem primum nominavi τὸν τῶν γούνων ἐπιπερίξ, alter τὸν τὴν ὤαν ἔχοντα ἐπιπερὶξ aut τὸν προσσωτὸν ἐπιπερίξ seribi iussit, neuter autem versum rimari scivit, qui tamen facile restitui poterat. nam si secundum Erotianum Callimachus ipse ibi dixit τὸ λέγνον τὴν ὤαν σημαίνειν, apparet in fragmento vocem ὤα fuisse et Callimachum scripsisse τῶν κανόνων ὤῃσι περὶξ λεγνωτὸν ⏑ – ⏑. nam λεγνωτόν, non λεγνώτων vel λεγνότων (ut Kleiniana habet), non solum Eustachius in editione sua scripsit sine dubio ex codiee suo Vaticano, sed legitur etiam in codice Dorvilliano, qui nunc est Oxoniensis, secundum Franzium p. 368, quem eodicem Kleinius hic non memorat. Hac autem ratione Callimachi locum, quatenus quidem ab Erotiano allatus est, plane persanatum existimamus. neminem enim adversaturum mihi iudicaverim affirmanti voces τόν ab initio et χιτῶνα in fine versus hexametro repugnantes non Callimachi verba esse, sed lexicographi, et Kleinium ita certe scribere debuisse λέγων τὸν „τῶν κανόνων * * * λεγνωτὸν“ χιτῶνα. Cuius versus in integrum restituendi non unum video modum, velut si quis couiciat: ἔργον | τῶν κανόνων ὤῃσι περὶξ λεγνωτὸν ἔδυνεν. equidem tamen meliorem medelam invenisse mihi videor. neque enim incredibile est Erotianum in integriore illo ipso Callimachi loco legisse vocem χιτῶνα, etsi non in versus fine. quod si est, hoc fragmentum cum fr. 59 στάδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα coniungi poterit, (quod ex Hecale petitum

et ad Theseum referendum esse iure statuit Naeke de Hecal. p. 85), modo post λεγνωτόν inveniatur vox, quae ad κανόνων apta sit, hoc fere modo:

σταδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα,
τῶν κανόνων ὤῃσι περὶξ λεγνωτὸν [ὕφασμα].

Sic fere iam disputavi supra vol. I p. 201.

500.

Λᾶες Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα.

Epimerism. Hom. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 264, 25 ἄλλοι δὲ (scil. λέγουσι λαοὺς) παρὰ τοὺς λάας ὠνομάσθαι, λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεθα· Καλλίμαχος. ubi Gaisf. γενόμεσθα correxit. praeterea Naek. de Hecal. p. 231 in fine supplens γεγείον vel γενέθλης omnia iam expedita putabat. in quo egregie falsus est. nam ut nunc res est, ex Callimachi fragmento non apparet, quod vult grammaticus, nomen λαοί cohaerere cum voce λᾶες, ut hac voce nullo modo careri possit. aliter enim vacillat demonstratio. Perspexit hoc, qua est sagacitate, Theodorus Bergkius, qui in com. critic. specim. I Marburg. 1844, p. 2 scribendum censuit λαοὶ Δευκαλίωνος ὅσοι λάων γενόμεσθα ediditque ita in Anth. lyr. I p. 128 n. 50 = II p. 148 n. 53, et assentientem sibi habebat Rauch. l. l. p. 27, qui ad historiam conditi oraculi Dodonaei refert. Quamquam autem paulo etiam melius expleri potuit λαοὶ Δ. ὅσοι γενόμεσθ' ἀπὸ λάων, tamen neutrum probo, sed praetuli quod ob corrumpendi simul et emendandi facilitatem praestare videbatur, λᾶες Δ. ὅσοι γενόμεσθα. nam voce λαοὶ non aeque opus est atque λᾶες et fragmentum vel sic praestat id cuius causa appositum est a grammatico, i. e. non ad definiendum, sed ad explicandum. Atque fabula ex notissimis est (cf. Pind. Ol. IX 45 seq. et Munker. ad Hygin. CLIII), ut si λᾶες Δευκαλίωνος Callimachus dixit, errare nemo potuerit. Refero autem ad Aet. II 5 (cf. p. 91), quamquam non video quo modo redarguam, si quis contenderit, poetam non totam Deucalionis enarrasse fabulam, sed de unius alicuius hominis duritie et crudelitate nescio ubi in Aetiis, ubi plurimi loci cogitari possunt, loquentem in universum dixisse: nam quotquot lapides Deucalionis eramus homines omnes sumus duri sive ut

aliquid ludam graece: *καὶ γὰρ ἀεὶ λᾶες Δευκαλίωνος ὅσοι γενόμεσθα* [*παλαιοῦ, σκληροί ἐμεν*] (de ultima voce cf. fr. 294), quem ad modum etiam Ovid. Met. I 414 ob hanc originem lapideam durum dicit genus humanum. Vel sic tamen in vicino huic fragmento esse potuit fr. anon. 277 *φωλεοὶ ἦν προπάροιθεν.*

501.

Ὁ δρόμος ἱερὸς οὗτος Ἀνούβιδος.

Heliopolim Aegypti urbem describens Strab. Geograph. XVII p. 805 narrat: *τῆς δὲ κατασκευῆς τῶν ἱερῶν ἡ διάθεσις τοιαύτη· κατὰ τὴν εἰσβολὴν τὴν εἰς τὸ τέμενος λιθόστρωτόν ἐστιν ἔδαφος, πλάτος μὲν ὅσον πλεθριαῖον ἢ καὶ ἔλαττον, μῆκος δὲ καὶ τριπλάσιον καὶ τετραπλάσιον, ἔστιν ὅπου καὶ μεῖζον· καλεῖται δὲ τοῦτο δρόμος, καθάπερ Καλλίμαχος εἴρηκεν· ὁ δρόμος κ. τ. λ.* Videtur ex Epigrammate sumptum, quamquam Aegyptiaca etiam in Aetiis attigit, cf. fragm. 182 et alibi.

502.

Κεῖθι γὰρ ὦτα γονῆος ἀπέθρισεν.

Etymol. Florent. p. 99 Mill. *ἔθρισεν· Καλλίμαχος· κεῖθι γὰρ κ. τ. λ.* iam sequuntur quae omissa Callimachi memoria sola supersunt in Etym. Magn. p. 319, 25: *παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω. καὶ ἀποθρίζω καὶ ἀπέθρισεν.* Fragmentum *αἴτιον* aliquod redolet quo indicatum erat locum quendam denominatum esse ab auribus patri cuidam ab aliquo demessis. id quis fecerit aut qui locus fuerit incertum est, nisi quod scimus in Cypro locum vel potius gentem fuisse *Ὠτιεῖς* appellatum (cf. Stephan. Byz. p. 713, 8). Ceterum *ἀπέθρισε* (*σὴν κεφαλὴν αἴλουρος*) habet etiam Callimachi strenuus imitator Agath. Anth. Pal. VII 204, 5, cuius locum, non Callimachi, affert Suid. I 1 p. 539.

503.

Ἵλαθί μοι, φαλαρῖτι, πυλαιμάχε.

Schol. Hom. Odyss. III 380: *ἵληθι ἀπὸ τοῦ ἵλημι. διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐκτέταται ἡ παραλήγουσα, ὡς ἐν τῷ δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ὑγιῶς οὖν Καλλίμαχος ἔκλινεν*

ἴλαθί μοι, φαλαρῖτι πυλαίμαχε. Sic Dindorfius edidit optimos codices secutus, etiam Harleianum in Cram. Anec. Paris. III p. 435, 31. ex parte praeiverat Hecker. Com. Call. p. 150, felicior ille quam cum Buttmanno Naekius de Hecal. p. 274. nam primus attulit Etym. Gudian. p. 549, 39: *φαλαρίτης* (sic) *Ἀθηνᾶ*, unde *φαλαρῖτι* egregie firmatur. Buttmanni autem opinio est, Callimachi fragmentum ex hymno aliquo aliunde ignoto in Martem allatum esse. Nos cum Heckero l. l. ex Aetiorum ea elegia petitum putamus, in qua imprimis partes fuerunt Minervae Act. I 4 cf. Prol. Aet. p. 62. in fine igitur eius elegiae illa verba posuit, fere ut fragm. 120 in extrema aliqua elegia legebatur qua Herculem celebravit poeta. Ad Aetiorum prologum rettulit Bergk. Anth. lyr. I p. 124 n. 8 = II p. 143 n. 8 (coll. Zeitschrift für die Alterthumsw. 1836 n. 67). De *πυλαιμάχε*, quod ex *πυλεμάχε* recte Dindorfius restituit, cf. Lobeck. Parerg. in Phryn. p. 648 seq.

504.

Αἷμα τὸ μὲν γενεῆς Εὐξαντίδος.

Etym. Florentin. p. 134 Mill.: *Εὐξαντίδος· οἷον αἷμα τὸ μ. γ. Ε. Εὐξάντιος, τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος ἆρον τὸ ἄλφα καὶ γίνεται Εὐξαντίς Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ Παθῶν* (cf. Lentz. II p. 239). Qui ab initio decurtato fragmento scripsit auctor Etymol. Magn. p. 394, 35: *Εὐξαντίδος· γενεῆς Εὐξαντίδος*, et ipse auctorem versus tacet, quem Callimachum fuisse constat ex schol. Dionys. Thrac. p. 850, 26 et Gram. Cram. Anecd. Oxon. IV p. 327, 1: *τὸ δὲ Εὐξαντιάς ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος· τὸ δὲ Εὐξαντίδος παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α.* De nominis formatione cf. Lobeck. ad Buttmann. Gramm. graec. II p. 439, Proleg. Pathol. p. 464, Elem. Path. I p. 224. Videtur autem versus frustulum ad Mileti urbis primordia pertinere. nam *Μίλητος Εὐξαντίου τοῦ Μίνωος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος*, ut testatur schol. Apollon. Rhod. I 185. ac fuit ibi genus Euxantidarum, ut apparere videtur ex schol. Ovid. Ib. 473: Nicander (cf. Nicandr. p. 133) dicit Macelon filiam Damonis cum sororibus fuisse. Harum hospitio Jupiter susceptus cum Thelonios (?), quorum hic

Damo princeps erat, corrumpentes venenis successus omnium fructuum fulmine interficeret servavit eos. sed Macelo cum viro propter viri nequitiam periit. ad alias vero servatas quum venisset Minos, cum Desithone (leg. Dexithea coll. Apollod. III 1, 2 extr.: *Μίνως — ἐτέκνωσε — ἐκ Δεξιθέας Εὐξάνθιον* concubuit, ex qua creavit Eusantium, unde Eusantiae fuerunt, ubi iam in Nicandr. p. 133 de Callimacho admonens Euxantium, unde Euxantiadae scribendum dixi (et Euxantie certe habet cod. Bernens.), nam *α* in hoc nomine omittere nisi poetae quidem ut Callimacho non licuit. Cui genti erat fortasse, ut saepe factum scimus, publice traditus cultus dei alicuius, velut Apollinis *οὐλίου*, quem Milesii celebrabant (cf. Strab. XIV p. 635 C). Sed potest etiam ad Aet. II 1 locus referri non ea tamen ratione qua fecit Rauch. l. l. p. 37 n. 57.

505.

Νύμφιε Δημοφόων, ἄδικε ξένε.

Herodian. de monad. p. 10, 8 Dind. (II p. 915 coll. I p. 311 Lentz.): *τὰ περισπώμενα* (scil. *εἰς ων λήγοντα*), *εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς, διὰ τοῦ ο λέγεται. Δημοφόων, Καλλίμαχος νύμφιε Δ. κ. τ. λ.*, quae in usum suum convertit Choerobosc. Dict. in Theodos. p. 298, 15 (Bekk. Anecd. p. 1361 B): *τὰ εἰς ων περισπώμενα τὴν ἐντέλειαν διὰ τοῦ ο καὶ ω ἔχουσιν, οἷον ἀμ κόων* (leg. *ἀμνοκόων* cum Lentz. Herodian. II p. 722), *Ἀγλαοφόων, Δημοφόων, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ νύμφιε — ξένε.* Fragmentum ad Phyllidis historiam pertinere manifestum est. eam num elegia aliqua in Actiis uberius Callimachus persecutus sit, ut statuit Rauch. l. l. p. 70 seq., plane incertum est. nam potuit etiam obiter admonere tumuli Phyllidis, quem vidit etiam ex Troia urbe Lacedaemonem navigans Paris apud Colluth. 215. Fortasse igitur fuit olim in elegia de Argonautis.

506.

Οἳ δὲ τὸν αἰνοτάλαντα κατέστεφον.

Choerobosc. in Theodos. Can. p. 281, 1 (= Bekk. Anecd. p. 1422 A): *ὅτι δὲ καὶ τοῦ τάλας τάλαντος ἦν ἡ*

γενική, δηλοῖ ὁ Ἱππῶναξ εἰπών, τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνώκησας; (fragm. 12 Bergk.), καὶ ὁ Ἀντίμαχος δὲ γινώσκει τὴν διὰ τοῦ ντ κλίσιν, ἐν οἷς φησίν οἱ δὲ τὸν λινοτάλαντα κατέστυγον. Sed codex Marcianus apud Gaisford. praef. Etym. Magn. p. 8, qui codex etiam alibi salutaris factus est Choerobosco, habet Καλλίμαχος pro καὶ ὁ Ἀντίμαχος, et in fragmento legit αἰνοτάλαντα κατέστεψαν, quorum illud iam Bekkerus coniectura invenit, alterum autem docere videtur Callimachum non κατέστυγον dedisse, ut etiam Bekkerus habet, sed κατέστεφον. atque κατέστυγον iam displicuit Stollio qui inter Antimachi fragmenta (n. 170) locum posuit, et κατέστενον scribere maluit parum probabiliter. idem autem rectissime de Archemoro fragmentum intellexisse videtur. certe septem duces Thebas profecturi quum Ophelten a serpente necatum vidissent, aptissime dicentur miserum puerum coronasse (cf. Eurip. Phoeniss. 1632 νεκρὸν καταστέφων) et sepelivisse, cuius in honorem tum Nemea instituerunt. Itaque ad Aetia fragmentum revocandum censeo cf. Proleg. Aet. p. 68 coll. Rauch. l. l. p. 46 seq. minus commode Duebner. ap. Stoll. l. l. p. 192 de Oedipode cogitavit.

507.

Οὖλον μητέρ' Ἄρηος.

Schol. B ad Il. XXI, 536 οὖλος. καὶ Καλλίμαχός φησιν οὖλον μητέρ' Ἄρηος, ἤτοι τοῦ ὀλοθρευτικοῦ. Ubi quod Juno dicitur saevi Martis mater, vix aliam potuit causam habere atque quod ea vel populo cuidam vel uni alicui homini infesta bellum huic movebat. Itaque quis non cogitet de Hercule, cui inde ab ortu Juno infesta fuit et multorum bellorum causa. cf. supra p. 65. Ad Aetia certe revocat etiam Rauch. p. 79.

508.

Μυρμιδόνων ἐσσῆνα.

Herodian. de Monad. p. 17, 6 Dind. (= Lentz. Herod. II p. 923 coll. I p. 15): οὐδὲν εἰς ην λῆγον ὄνομα ὀξυνόμενον καθαρεύει κατὰ χρῆσιν Ἑλλήνων, ἀλλ' ἀεὶ πρὸ τοῦ η σύμφωνον ἔχει ἢ σύμφωνα· οἷον σωλήν — ἐσσήν ὁ οἰκιστής, Μυρμιδόνων ἐσσῆνα, Καλλίμαχος. Quum ἐσσῆνα

Herodianus interpretetur non regem (quem alibi vox significat cf. ad Hym. I 66), sed *οἰκιστήν*, Callimachum oportet intellexisse Aeacum, cui quo modo in Aetiis locus esse potuerit dixi in Proleg. Aet. p. 73. Paulo aliter Rauch. p. 65.

509.

Τρωϊάδας δ' ἵππους.

Etym. Magn. p. 770, 36 seq. (cf. Lehrs. Herod. II p. 420): *Τρῳάς. τὸ μὲν Τρῳαί σημαίνει τὰς Τρωϊκὰς ἢ γυναῖκας ἢ ἵππους, τὸ δὲ δμῳαί τὰς δούλας. καὶ οὐκ ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι —. λέγει δὲ ὁ τεχνικὸς ὅτι ἔχει τὸ ι, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν Τρωϊάδας γυναῖκας καὶ Τρωϊάδας* (hanc vocem addit cod. V.) *ἵππους. καὶ Τρῳούς ἀντὶ τοῦ Τρωϊκοὺς ἢ ἄνδρας ἢ ἵππους, ἀποβολῇ τοῦ κ Τρωΐους καὶ συναιρέσει Τρῴους.* In his aliquid offensionis est. nam tametsi *Τρῳαί* de mulieribus Troianis saepe apud Homerum legitur, *ἵπποι Τρῳαί* certe semel Jl. XVI 393, item *Τρῳοὶ ἵπποι* Jl. XXIII 291, tamen, quod quisque ex grammatici verbis expectet, nec *Τρωϊάδες ἵπποι* apud Homerum leguntur, nec *Τρῳοί* ita ut viros (*Τρῶας*) significet. Haec igitur ex aliis, si non attulisse utrumque, certe novisse Herodianus censendus est. atque *Τρῷοι* certe (i. e. *Τρῶες*) alii etiam grammatici agnoscunt et analogia defendunt, Choerob. in Theodos. p. 92, 8 et p. 283, 1. Etym. Magn. p. 770, 35. Quod autem ad *Τρωϊάδας ἵππους* attinet, percommode accidit, quod Etymol. Magni locum ibi sic scriptum habet codex Florentin. p. 287 Miller.: *Τρῳάς· ἔχει τὸ ι, ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν Τρωϊάδας γυναῖκας· καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ*, unde sic olim in Etymologico scriptum fuisse credibile sit: *ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν Τρωϊάδας γυναῖκας καὶ Τρωϊάδας ἵππους παρὰ Καλλιμάχῳ.* Aliter locum correxit La Roche, Hom. Unters. p. 215: *Τρωιάδας γυναῖκας καὶ ἵππους δὲ Τρῳούς ἀντὶ τοῦ Τρωικούς, ἢ ἄνδρας ἢ ἵππους κ. τ. λ.* Hinc igitur novum sumpsi Callimachi fragmentum, in quo supplevi *δ'*, quod etiam in Homerico loco allato omissum erat. quo autem loco lectum olim fuerit nescio, etsi Troicarum rerum etiam alibi in *Αἰτίοις* poeta meminit. cf. Prol. in Aet. p. 76 seq.

510.

Ἴσχε τέκος, μὴ πῖθι.

Epimerism. Homeri in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 207: *ἔσθι — ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ἴσθι κατὰ τροπήν, ὥσπερ τὸ ἔσχω ἴσχε· ἴσχε τέκος μὴ πῖθι*, ubi Cramerus hoc fragmentum, inquit, ex Callimacho desumptum esse nos docet anonym. auctor de Barbar. et Soloecism. cod. Barocc. 216, quem primum vulgavimus in Philolog. Mus. nov. IV p. 113 (*περὶ τὰς ἐγκλίσεις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. ἴσχε τέκος, μὴ πῖθι*), ut ediderat etiam Boissonad. in Anecd. graec. III p. 239. *ἴσχε τέκος* sine Callimachi nomine hinc habet etiam Suid. I 2 p. 1088. Ad Hecalen recte videntur rettulisse Naek. de Hec. p. 124 et p. 153, Hecker. Com. Call. p. 91. cf. Hecal. cap. IV.

511.

Γρήϊον εἶδος ἔχουσα.

Gramm. *περὶ ποσότητος* in Cram. Anecd. Ox. II p. 286 (paulo ante editus in Mus. Philol. Cantabr. IV p. 113 cf. Herod. II p. 438 et p. 555 Lentz.): *τὰ εἰς σ λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα περισπώμενα διὰ τοῦ ειος παραγόμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον βοῦς βόειος· σῦς σύειος· μῦς μύειος· παῖς, παίδειος τρόπος· δεῖ δὲ προσθεῖναι μὴ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς αυς, ἐπειδὴ ταῦτα διὰ τοῦ ι γράφονται· οἷον γραῦς γραΐος, καὶ γρήϊος παρὰ Καλλιμάχῳ· γρήϊον εἶδος ἔχουσα, τουτέστιν γραός.* Idem fragmentum sine Callimachi nomine habent Epimer. Hom. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 295, Etym. Magn. p. 603, 23, Gudian. p. 407, 41, Florent. p. 221. (Herodian. Lentz. II p. 555). De Hecale dubitanter intellexit Naek. p. 116, de Junone ego in Proleg. Aet. p. X seq., de Cerere Rauch. p. 68 coll. Ovid. Fast. IV 571: (Ceres) simularat anum.

512.

Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.

Schol. Theocrit. VIII 30 p. 290 Ahrens.: *ἰϋκτά· ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰϋκτής. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.* Callimachi fragmentum habet etiam cod. Ambros. p. 63 Ziegl., sed priora sic dat:

ἰυγκτά· κράκτης. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἰύζειν. Quod si *ἰύζειν* est *κράζειν*, ut Hesychius quoque II p. 377 exponit *ἰύζει· κραυγάζει, βοᾷ, ποιῶς φωνεῖ*, nihil impedit quominus fragmentum de Hercule intelligamus per montes Hylam quaerente, ut fecerunt etiam Dilthey. de Cydipp. p. 88 et Rauch. de Aet. p. 36, p. 39, nisi quod hic de sacerdote cogitavit qui sacro facto Hylae ter eius nomen vocabat cui respondebat echo. cf. Antonin. Lib. XXVI extr. Quo autem modo A. Riese in Mus. Rhenan. Vol. XXI (1866) p. 507 ex hoc fragmento, in quo *ἰῦζειν* pro *ἰύζων* tamquam deus ex tripode scribi iubet, Catulli versus, LXIV 127 seqq., expressos dicere potuerit, nemo facile intelligat.

513.

Μέσσαβα βοῦς ὑποδύς.

Procl. schol. in Hesiod. Erg. 467: *τὰ μέσσαβα τῶν μεσσάβων. λέγονται δὲ αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί. καὶ ὁ Καλλίμαχος· μέσσαβα βοῦς ὑποδύς.* Tzetz. schol. in Lycophr. 817 p. 799 Müll.: *μέσαβα δὲ λέγονται αἱ τοῦ ζυγοῦ γλυφαί, ἔνθα οἱ αὐχένες τῶν βοῶν δέδενται, ὡς Καλλίμαχος· μεσάβους ὑποδύς.* De voce *μέσσαβα* praeter Hesych. III p. 95 vide Etym. Magn. p. 173, 49, quae ducta sunt ex schol. Apoll. Rhod. III 232, ut docet Etym. Florent. (p. 54 Mill.) ubi additur: *οὕτως σχόλιον εὗρον εἰς τὰ Ἀργοναυτικά.* Ceterum fragmentum ad Triptolemi bovem aratorem et Aetion librum, ubi de Cerere frugum inventrice sermo fuit, revocavi in Schneid. Philol. VI p. 534 (cf. supra p. 108), quod probavi Rauch. l. l. p. 69.

514.

Ἄρτι θέναρ

βάλλει.

Schol. Aristoph. Plut. 388 p. 346 Duebn. *ἀπαρτί.* — *ἐπίρρημα δέ ἐστιν ὡς ἀμογητί, παρὰ τὸ ἀπηρτισμένον καὶ πλῆρες. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ἡρόδοτος* (II 158), *λέγων „ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι ο' ἀπαρτί.“ καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις* (II 1 p. 289 Mein.) *„φράσον μοι. ἀπαρτὶ δή που προσλαβεῖν.“ συνωνυμεῖ δὲ* (hanc voculam cum Ald. et cod. Florent. restituimus) *ἡ ἄρτι* (hoc addidimus de nostro) *λέξις. ἔσθ'*

ὅτε γὰρ καὶ ἀπηρτισμένως δηλοῖ (sic explenda haec erant) καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ, ὡς καὶ Καλλίμαχος, καὶ Πλάτων (Lys. p. 215 C) ἐπὶ τοῦ νῦν· „ἤδη ποτέ σου ἤκουσα λέγοντος καὶ ἄρτι ἀναμιμνήσκομαι.“ His remediis, quae sane non sunt longe quaesita, expedivisse nobis scholium videmur, quod adeo male habebat Mauricium Schmidt, ut locum ei inter libri περὶ διεφθορυίας λέξεως testimonia concedere nollet et librum περὶ διαφορᾶς λέξεως (sic enim ante egregiam Dindorfii operam in scholio Aristophaneo legebatur) comminisci mallet, de Didym. p. 412 seq., quia ἀπαρτί corruptis vocibus accenseri non posset. At Didymus non ἀπαρτί inter διεφθορυίας λέξεις rettulit, sed ἄρτι vocem ex ἀπαρτί corruptam (διεφθορυῖαν) putavit, quod docet ex Platone allatum exemplum, ut ἄρτι necessario restitui alicubi in antecedentibus debuerit. Istam autem suam sententiam ut Didymus probaret, ἄρτι docuit συνωνυμεῖν voci ἀπαρτί, quod aliter demonstrare non potuit nisi ut ἄρτι non solum χρονικὸν ἐπίρρημα esse doceret quem ad modum ἀπαρτί in Pherecratis loco, sed etiam ἀπηρτισμένως esse ut ἀπαρτί in loco Herodoti. Hanc autem alteram demonstrationis partem patet nunc desiderari, quam iure nobis videmur restituisse interpositis verbis ἀπηρτισμένως δηλοῖ, quae quo pacto excidere facile potuerint apparet ex repetitis mox vocibus καί et δηλοῖ. Ut autem Platonis locus docet ἄρτι esse χρονικὸν ἐπίρρημα, ita apparet ad alteram demonstrandam significationem destinatum fuisse aliquem Callimachi locum cuius nunc nihil superest. at ab hac quoque parte scholium plane in integrum restitui ut liceat factum est codicis Veneti 474 praestantia, quem iniuria hic sprevit Dindorfius. is enim codex quum aliorum verba ὡς καὶ Καλλίμαχος omittat iisque substituat haec: ἄρτιθεν ἃ βράλλει, plane obtusi ingenii esse oportet qui non videat, Didymum et ex eo Symmachum, scholiorum fontem praecipuum, dedisse ὡς καὶ Καλλίμαχος „ἄρτι θέναρ βάλλει,“ facillimum enim fuit pro corrupto hoc: *ΑΡΤΙΘΕΝΑΒΡΑΛΛΕΙ* duabus literis transpositis admodum sibi similibus verum restituere *ἈΡΤΙΘΕΝΑΡΒΑΛΛΕΙ*, coll. Hom. Jl. V 339 Τυδέος υἱὸς ἄκρην οὔτασε χεῖρα (Veneris) — εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν — πρυμνὸν ὕπερ θέναρος. Atque Callimachus fortasse de eodem atque Homerus cogitavit, Diomede Venerem vulnerante, quem memorare potuit

in Aetiis ubi de agone Patrocli instituto egit (cf. Proleg. in Aet. p. 76), cui Diomedes ut par fuit interest etiam in Hom. Jl. XXIII, 290 seq. Quaeri autem potest dederitne Callimachus non *βάλλει*, sed *βάλλεν*.

515.

Μέσσον ἔπι ναύταις.

Schol. Hom. Jl. XV 628 (*ναῦται — τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται*): *πρῶτος δὲ εἶπε τὸ Ἀναχάρσιδος τοῦ Σκύθου, ὅς ἐρόμενός τινα τῶν ναυτῶν πόσον ἀπέχομεν τοῦ ὕδατος, καὶ μαθὼν ὡς τέσσαρας δακτύλους, τοσοῦτον, φησί, καὶ τοῦ θανάτου. καὶ Ἄρατος* (299) „*ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον.*“ Quibus in Victoriano additum: *καὶ Καλλίμαχος. μέσον ἐπὶ ναύταις.* Obscurissimum fragmentum, in quo hoc tamen ex Arati maxime loco certum est, Callimachum quoque dixisse, intervallum idque minimum nautas separare ab interitu qui ab undis immineat. Sed huius sententiae memoria ea, quae est de interitu, ut a scholiasta in Arati versu omissa est (*Ἄιδ' ἐρύκει*), quoniam ex ipso quem explicabat Homeri loco colligi posse putavit et Arati versus quantum apposuit absolutam quadamtenus sententiam efficere videbatur, ita etiam in Callimachi fragmento omitti potuit. at reliqua duo quae dixi (intervallum idque minimum) nullo modo negligi a scholiasta potuerunt. Itaque omni quidem coniectura supersederi nequit, quam instituemus sic, primum ut intervallum restituamus scribendo *μέσσον ἔπι* (i. e. *ἐν μέσῳ*). sed parvitatis notio quum extrinsecus restituenda esset, hoc facilius fieri non posse videbatur quam ut *θρίξ* male excidisse existimaremus, quam vocem ita poni potuisse figurate vel ex Theocrit. XIV 9 patet: *λασῶ δὲ μανείς ποκα, θρὶξ ἀνὰ μέσσον.* Contrario autem modo progressus Carolus Dilthey Anal. Callim. p. 12 seqq. intervalli notionem (quae in *μέσσον* mihi satis apparere videbatur) omisit, parvitatis restituit scribens *μεῖστον* (i. e. *ἐλάχιστον*, Hesych. III p. 83, 17), quod meo minus mihi placet praesertim quum reliqua scribat sic: *μεῖστον ἐπεὶ* [*ξύλον*], quamquam ultimam in *ἐπί* productam syllabam satis ipse defendisse videatur locis Callim. Hym. III 55 et 161 (add. Hom. VIII 324 *θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ* coll. Od. XI 607. — Od. XII 427 *ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος*). Idem autem vir doctus

elegantisque iudicii Callimachi verba ex epigrammate sepulcrali in hominem naufragio absumptum servata conicit et cum Blomf. p. 316 olim statim ante ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον (frg. 111) locum habuisse putavit. Quod si verum sit, possit fortasse paulo melius scribi:

ἔνθ' ἀνέμων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον
μέσσον ἐπὶ ναύταις [θάνατον κακὸν ἐξετάνυσσε.]

Sed potuit sine dubio etiam alibi fragmentum sedem habere suum atque adeo pentametri pars esse, velut sic formatum· μέσσον ἔπι ναύταις [θρὶξ τέτατ' ἀργαλέοις]. Ceterum cf. ad Aet. II 3.

516.

Στρογγύλος ἐστὶ λίθος.

Epimerism. Homer. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 51, 26, ubi de nominibus in υλος agitur: τὰ τριγενῆ παροξύνεται, οἷον ἀγκύλος, καμπύλος· στρογγύλος ἐστι λίθος· Καλλίμαχος. eodem sine dubio pertinent quae habet schol. Aristoph. Pac. 28: ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην] αἱ γὰρ γυναῖκες, ἵνα μὴ δοκοῖεν πολυφάγοι εἶναι, ἐκ τῆς πυκνότητος τῆς μάζης, μικρᾶς εἶναι δοκούσης, ὀλιγοφαγίας δόξαν ἐμφαίνουσι, στρογγύλας αὐτὰς ποιοῦσαι τὰς μάζας. (γογγύλῃ δὲ παρείκασεν αὐτάς, ἐπειδὴ καὶ αἱ γογγύλαι στρογγύλαι παρ' αὐταῖς. ἔστι δὲ λαχάνου εἶδος, ὃ παρά τισιν ῥάφανον καλεῖται). — Ἄλλως. ὡς τῶν γυναικῶν ἑαυταῖς ἐπιμελέστερον τριβουσῶν, ὥστε μὴ διακεχύσθαι τὴν μᾶζαν διὰ τὸ ἄτριπτον εἶναι, ἀλλὰ συνεστράφθαι. παρατετήρηκε δὲ ταῦτα καὶ Σώφρων καὶ Καλλίμαχος, ubi tamquam novum scholium alii codices habent γογγύλος ἐστὶ λίθος, sed verissime Meinek. ad Callim. p. 147 monuit, sic scriptum olim fuisse: παρατετήρηκε δὲ ταῦτα καὶ Σώφρων· καὶ Καλλίμαχος „γογγύλος ἐστὶ λίθος." Quod autem idem Mein. non solum in schol. Aristoph., sed etiam in Epimerismis γογγύλος scribi iubet, in quo eum secutus est Lentz. Herod. I p. 164, equidem contrarium potius verum esse et priore quoque loco στρογγύλος ἐστὶ λίθος corrigendum puto, quoniam in schol. Aristoph. ex ipso Aristophane facile irrepere potuit γογγύλος, et στρογγύλος unice commendari videtur qua ipse scholiasta Aristophanis utitur voce συνεστράφθαι. Causa autem cur

Callimachi fragmentum afferretur vix alia esse potuit atque quod ipse quoque Callimachus illud de maza aliqua dixit, ut statuit etiam Meinekius, qui fragmentum ad Thesei coenam in Hecale descriptam revocavit, ut fecerat iam in Bergk. Diar. 1845 p. 1065. ac vide Hecal. V. aliter Naek. p. 173.

517.

Τέκνα σύεσσι μένος Βάκαλες.

Choerobosc. Dictat. in Theodos. p. 13, 11 Gaisf. (= Bekk. Anecd. p. 1174): *τινὲς δὲ ἠθέλησαν τὸ λ τελικὸν λέγειν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἐπειδὴ τὸ βάκαλ κλινόμενον εὑρέθη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, τέκνα συῒ μὲν βάκαλες.* Non integrius fragmentum praestaut nec codex Coislinianus apud Goettling. ad Theodos. p. 234 nec codex Marcianus apud Gaisford. praef. Etym. Magn. p. 7, ubi *τέκνα σοι κ. τ. λ.* legitur. Nobis primum hoc certum videtur esse, *Βάκαλες* intelligi debere illum populum Libycum, de quo Herodot. IV 171 et Nonn. Dionys. XIII 376: *Αὐσχῖσαι Βάκαλές τε συνή-λυδες, οὓς πλέον ἄλλων Ἄρεϊ τερπομένους Ζεφυρήιος ἔτρεφεν ἀγκών*, ubi libri partim habent *Κάβαλες* (cf. Koehler. de Nonn. p. 40), frequentissimo erroris genere, ut docet Unger. Elect. crit. p. 4, qui tamen in Nonno cum Wesselingio probavit *Κάβαλες*. Quem populum quum Nonnus bellicosissimum esse dicat, aliquam certe inventam emendandi loci corruptissimi rationem esse puto. nam fortis animi homo saepe dicitur *συῒ εἴκελος ἀλκήν*, ut Hom. Jl. IV 253. V 783. Apollon. Rhod. III 1351 etc., unde emendatus locus prodiit, qualem supra proposui, in quo non tam novasse aliquid quam scribendi compendia a scribis quia non intelligebant omissa addidisse mihi videor. Ceterum Callimachum non uberius de illo populo narrasse existimo, sed aliud tractantem memoravisse regionem, ubi Bacales incolebant, velut hoc modo: [*ὅπου*] *τέκνα σύεσσι μένος Βάκαλες* [*τίκτουσιν ὅμοια*]. Quod ubi in Aetiis fieri potuerit conieci supra p. 61, Aet. II 2.

518.

Φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος.

Joann. Alexandr. *τονικ. παραγγέλμ.* p. 29, 17: *τὸ δὲ μὴ ἀπαγορευτικόν, καὶ νή, καὶ φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος*

χωρὶς τοῦ ι γράφεται καὶ ὀξύνεται, et idem paulo post p. 31, 15: φὴ ἀντὶ τοῦ καθάπερ φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος. Sine auctoris nomine fragmentum apponunt etiam Etym. Magn. p. 78, 30, Etym. Florent. p. 27, Etym. Paris. 2720 in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 9, ubi partim φῆ legitur, et Eustath. ad Hom. Jl. p. 174, 2, qui ἢ νέος κ. τ. λ. habet. Sed Callimachi fragmentum esse iure Bergkius ap. Stoll. ad Antimachi Reliq. p. 99 suspicatus est ex schol. Homer. Venet. XIV, 499: πρὸς δὲ τὸν Ζηνόδοτον (qui δὲ φὴ κώδειαν ἀνασχὼν scripserat. cf. Bekker. Sched. Homer. p. 56 seq.) ὑγιῶς ἀποφαίνεται ἐκεῖνο, ὅτι ὁ ποιητὴς οὐδέποτε οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς, οἱ δὲ μετ' αὐτόν, ὥσπερ Ἀντίμαχος καὶ οἱ περὶ Καλλίμαχον. Et Antimachi certe fragmentum scholiasta addit ad v. 500: φὴ γέρων οἶσιν; quod ab aliis aliter correctum ego in Schneidew. Philol. Vol. VI p. 523 ita emendandum putabam: φὴ γέρον οἶσον i. e. ὡς σαπρὸν σπάρτον. nam οἶσον est σχοινίον testantibus schol. Hom. Jl. XI 105, Theognost. Canon. in Cram. Anecd. Oxon. II p. 24, 11, Hesych. III p. 199 n. 406, quod fortasse etiam οὖσον dicebatur, ut est in fragm. Alexandri Aetol. ap. Mein. Anal. Alex. p. 220 v. 21. γέρον autem οἶσον dictum ut γέρον σάκος Hom. Od. XXII 184 et γέρον γράμμα Aeschyl. fragm. 305 Dind. (= 323 Nauck.). similiter γραῖος constat ad res referri, ut γραῖα ἐρείκη dicit Aeschyl. Agam. 280, ad cuius loci similitudinem in Philetae fragmento ap. Athen. V 192 E θρήσασθαι πλατάνῳ γαίῃ ὕπο corrigo non λασίῃ ὕπο cum Heinrichio et Meinekio, aut τανάῃ ὕπο cum Unger. Analect. Propert. p. 89, sed πλατάνῳ γραίῃ ὕπο. Sed Callimachus ubi φὴ νέος οὐκ ἀπάλαμνος dixerit, plures loci excogitari possunt, sed ego crediderim dixisse in Hecalae cap. VIII.

519. 520.

Εὐσεβίη τέθνηκεν.

Ἀδρανίη πόδε πολλόν.

Apollon. Dyscol. de Synt. IV 12 p. 341 Bekk.: παρὰ δὴ τὸ ἀφανές ὄνομα ἀπετελεῖτό τι θηλυκὸν κατὰ παρώνυμον σχηματισμόν, ἀφανία καὶ ἀφάνεια. δισσὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα, εὐσεβής εὐσέβεια, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ εὐσεβίη τέθνηκεν· εὐμά-

θεια, ἀλλὰ μὴν καὶ εὐμαθία, εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμέ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀδρανίη τόδε πολλόν. Huius schematismi, cuius plurima sunt apud omnes poetas exempla, quum inter tria testimonia ab Apollonio apposita unum sit Callimachi, ut docet eius Epigramm. XLIX: εὐμαθίην ᾐτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου, promptissima fuit suspicio, cetera quoque duo exempla eiusdem esse poetae (coll. not. ad fragm. 489). quam coniecturam fecit etiam Hecker. Com. crit. de Anthol. I p. 161, Bergkius autem Poet. lyr. p. 1355 primum certe εὐσεβίη τέθνηκε Callimachi (cuius in Hecalae cap. V locum habere potuit) esse putat ob eandem causam, sed alterum plane incertum dicit cuius sit. at hoc quoque Callimacho eum vindicaturum fuisse satis scio, nisi propter corruptum eius habitum eum fugisset, quam facile notis Callimachi historiis inseri posset. corruptum autem esse docet quod reliqua duo fragmenta aliquatenus ad sententiam absoluta sunt, ut nihil quidem lucremur Heckerii l. l. coniectura: ἀδρανίη, τὸ δὲ πολλόν, quae et ipsa imperfecta sunt. Quod non item cadit in nostram hanc profecto non nimis difficilem: ἀδρανίῃ πόδε πολλόν (coll. Apollon. Rhod. II 200: ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο ἀδρανίῃ γήρᾳ τε), quod quo modo intelligi possit supra p. 180 docuimus, nisi simul corrigendum etiam ἀδρανίῃ et πάλλον, quod fere valet ἔτρεμον, ut saepe πάλλειν intransitive usurpatur (cf. Thes. Paris. VI p. 106 C). Quis autem non statim cogitet de Hecale, quae propter τὴν ῥικνότητα baculo utebatur ad sustentandum, ut est in Hecal. fragm. 49, cuius in vicinitate hoc quoque fragmentum olim locum habuisse probabile est. De priore fragmento cui Bergk. l. l. contulit Theogn. 1141, ego comparo etiam Sophocl. Philoct. 1443: ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

521.

Κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα.

Epimerism. Hom. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 373, 29 (Lentz. Herod. II p. 225): παρείατο· Καλλίμαχος, κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα. Τινὲς πλεονασμὸν ἡγήσαντο τοῦ α· ἀντὶ τοῦ παρῆν γάρ ἐστιν καὶ παρεκαθέζετο· οὐκ ἔστιν δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ πληθυντικόν ἐστιν ἀντὶ ἑνικοῦ τεθει-

μένον. Etymol. Magn. p. 653, 20: παρείατο δακρυχέουσα· ἀντὶ τοῦ παρῆν ἡ κόρη δακρύουσα, silens Callimachi nomen. Hinc frustra Hermannum in Wiener Jahrb. CIV p. 232 attentasse fragmentum patet quod ita scribi voluit κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσαι. Verum enim vero plures sunt loci, ubi formae in — αται et — ατο non pro plurali sed pro singulari sunt, quos locos grammatici non fere sine reprehensione dimittunt, velut schol. Hom. Jl. XXIII 197, ubi Euphorionis locum affert. Eodem pertinet Callimachi alius locus fragm. 32, item alii apud Lobeck. ad Buttm. Gr. gr. II p. 8 not. 4 et p. 487 (coll. Elem. Path. I p. 408) et Mein. Anal. Alex. p. 158. adde quod adeo in Hom. Od. III 438 (cf. La Roche) testium pars habet non θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, sed θεὰ κεχαροίατ' ἰδοῦσα, fortasse ex Zenodoto (cf. Duentz. de Zenodot. stud. Hom. p. 63 seq.). Quo autem loco Callimachus illis verbis usus sit plures cogitari possunt. equidem de Clite intelligenda censebam Proleg. Aet. p. 71, Rauch. l. l. p. 68 ad Aetiorum elegiam de inventis frugibus revocabat. Naek. de Hecal. p. 175 dubitanter Sinidis filiam Perigunen intellexerat.

522.

Μούσῃσι γὰρ ἦλθον ἐσόβδην.

Etym. Magn. p. 612, 57: ὄβδην ἐπίρρημά ἐστι μεσότητος· ἀπὸ τοῦ ὦμμαι ὄβδην, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕστηκα στάδην. συνέστειλε τὸ ω εἰς ο. Μούσῃ γὰρ ἦλθεν ἐς ὄβδην. Auctoris nomen fragmento paululum decurtato addit Herodian. περὶ μον. λ. p. 28, 5 Dind. (= Herodian. II p. 934 Lentz.): εἰς ἐπίρρημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὃ καὶ Καλλίμαχός φησιν ἦλθον ἐσόβδην, et schol. Dionys. Thrac. p. 942 τὸ ἐπίρρημα ὄβδην, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἦλθες ἐσόβδην. Solum adverbium ἐσόβδην sine Callimachi nomine habet etiam Apollon. Dysc. de Adverb. p. 611, 28, quod ἐς ὄβδην scribit Hesych. II p. 204, sed cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 628 coll. Paralip. p. 155. In constituendo fragmento Naekium de Hecal. p. 117 secutus sum (nisi quod Μούσῃσι debetur Sylburgio), qui locum fragmento assignavit in Aetiorum prologo probantibus Hecker. com. crit. de Anth. I p. 179, Bergk. Anthol. lyr. I p. 123 n. 2 = II p. 143 n. 2, Rauch. p. 11.

523.

Ἶν' ἀμαζόνες ἄνδρες ἔωσιν.

Theognost. Canon. in Cramer. Anecd. Ox. II p. 38, 22 (cf. Herod. II p. 732 Lentz.): *τὰ εἰς ων ὀξύτονα ἔχοντα πρὸ τοῦ ω ἕν τι τῶν διπλῶν ἢ τὸ σ, ἐπίθετα ὄντα ἢ ἐθνικά, τρέπει τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, οἷον Αὐσὼν Αὔσόνος — Ἀμαζὼν Ἀμαζόνος· λέγεται γὰρ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἶν' Ἀμαζόνες ἄνδρες ἔωσιν.* Cum his iunge Etym. Magn. p. 75, 53 *λέγονται δὲ οὕτω* (i. e. *ἀμαζόνες*) *καὶ οἱ πένητες οἱ μάζαν οὐκ ἔχοντες*, et Etym. Gud. p. 41, 3: *ἀμαζόνες οἱ πένητες, οἱ μάζαν μὴ ἔχοντες ἤγουν τροφήν* coll. Steph. Byz. p. 81, 20. Ad Aetia (III 4) rettuli in Schneidew. Philol. VI p. 535 assensum nactus Rauchii p. 70. Dindorfii in Thes. Paris. I 2 p. 9 C coniectura *ἔασιν* inutilis est.

524.

Ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς,
Γαῦδον.

Ammonius de Different. p. 103: *ὀλίγον καὶ μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς, φασὶ δὲ οὕτω, ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν ὀλίγον ἐπ' ἀριθμοῦ, τὸ δὲ μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. καὶ Ὅμηρος „δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς ὀλίγην τε τράπεζαν"* (Hom. Od. XX 259). Non ab omni parte doctae de his placent disputationes Valcken. Animad. in Ammon. p. 180 seq., Lehrs. de Arist. stud. Homer. p. 6 seq., Naek. de Hecal. p. 228 seq., quorum tamen partim adiuti opera corruptissimum locum ita corrigimus: *Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι* (*ε'* addere voluit Lehrs. l. l.): *„Καλλίμαχος ἐν β' αἰτίων στοιχείῳ ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς. φησὶ δὲ οὕτω ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς, τὸ μὲν γοῦν — τράπεζαν."* Habemus igitur ipsa Aristonici ex commentario in Homerum verba, ubi Callimachi ex Aetiis apposuit fragmentum. sed scribae ibi non intellegebant compendium hoc: *καλ*), quod Callimachum significat (cf. ad fr. 480), et cum *καλ'* confundebant, quod sane *καλεσ* legi poterat, ut saepe *ες* cum elisionis signo confusum est

(cf. quos nominat Wordsworth. ad Theocrit. p. 48). praeterea αιτι cum compendio aliquo male mutatum est in ἐπί. De στοιχεῖον praeter alia vide Choerob. in Theodos. p. 517, 13: παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ β στοιχείῳ τῆς Ἰλιάδος, ubi adicitur Jl. II 400. Obiter moneo idem vocabulum restituendum esse in schol. Theocrit. I 115 p. 79 Ahr. Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ περὶ στοιχείων, ὡς ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας, ubi Ahrensio p. 476 verisimile videtur operis titulum esse ex ἐν τῷ περὶ λέξεων κατὰ στοιχεῖον corruptum, alii autem velut Lehrs. ad Herod. de Monad. p. 38 et Hecker. in Schneidew. Philol. V 430 de Epaphroditi operis titulo non dubitant, quamquam nec alibi eius modi libri memoria extat nec facile dici potest, quo pacto in tali libro eius rei mentio fieri potuerit. at quantocius corrigendum Ἐπαφροδίτου λέγοντος ἐν τῷ στοιχείῳ ν', ut eius grammatici commentarius intelligatur in Homeri Odysseam scriptus, ex cuius libro N modo memoratus erat v. 408: πὰρ Κόρακος πέτρῃ καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Callimachi autem fragmento, cui Γαῦδον addendum ex Strabon. I p. 44 et VII p. 299 (cf. ad fr. 38) et quod non concesserim nobis eripi Lehrsii coniectura l. l. κέλσεν ἐπιστείχων ὀλίγην νησῖδα Καλυψοῦς, locum suum recte vindicavit Hecker. Com. Call. p. 41 in Aetiorum ea elegia, quae fuit de Argonautis redeuntibus, i. e. II 3.

525.

Χολῇ δ' ἴσα γέντα πάσασθαι.

Etym. Magn. p. 477, 10. εὕρηται τὸ ι (vocis ἴσος) μακρὸν καὶ βραχύ· παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀεὶ μακρόν, παρὰ δὲ τοῖς πεζολόγοις βραχύ. Καὶ παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς εὕρηται καὶ συνεσταλμένον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, quibus Etym. Florent. p. 171 Miller. statim addit hoc: χολὴ δὲ ἴσα γεντα παίσαις. Corruptis verbis mederi non conatus est Millerus atque adeo γεντα, cui interrogationis signum appinxit, in suspicionem vocare videtur. Sed hoc sine dubio sanum est et invenitur etiam in fragm. 309 γέντα βοὸς μέλδοντες et in Nicandr. Alex. 62 et 557 et agnoscitur a grammaticis, qui mox κρέας explicant (Herodian. Lentz. I p. 390, 4. Hesych. I p. 424, Eustath. p. 918, 29. 1854, 34), mox μέλη (Suid. I p. 1088), mox denique σπλάγχνα (Hesych. I p. 411,

ubi *γαῖντα* scribitur, et p. 424). Ultimam explicationem si ad Callimachi hoc fragmentum accommodaverimus et memores fuerimus Homerici *σπλάγχν' ἐπάσαντο*, facilis praesto est eius emendatio, quam supra dedimus. Putamus autem dici, in sacrificio, quod expeditionis alicuius causa suscipiebatur, *τὰ ἱερὰ οὐ καλὰ γενέσθαι* et inter alia signa deterrentia etiam hoc fuisse, quod *τὰ σπλάγχνα* fel resipiebant. Ac dixerat fortasse hoc Callimachus in Aetiis eo loco quo septem duces Thebas profecturos esse narravit (libr. I 9). At longe aliter iudicat Nauck. in Bulletin de l'Academ. imperial. des sciences de S. Petersbourg T. XIII p. 350, qui *χόλα δὲ ἴσα γέντ' ἀπαίσαις* (i. e. *ἐγένεθ' ἁπάσαις*) corrigit et aeolici poetae putat, fortasse Alcaei, cuius nomen in *Καλλιμάχῳ* corruptum sit. nisi Callimachi fragmentum exciderit.

526.

Νόμον δ' ᾔεισεν Ἄρηος.

Schol. Vatican. in Lycophr. 249 p. 13 Bachmann. (Rostoch. 1848): *ἐπετήδευον πάλαι μέλη τινὰ πρὸς τὸ παροξῦναί τε καὶ εἰς ἀνδρείαν κινῆσαι τοὺς ἀκούοντας, καὶ Καλλίμαχος· νόμον δ' ᾔεισεν Ἄρηος.* quae Bachmann. ad Hecalen, Rauch. p. 38 ad Aetia referebat, sed melius ille, si quid video. cf. Hecal. cap. VIII.

527.

Ἐλαίης αἵματι δεῦον.

Schol. Nicandr. Alex. 87. *εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα, τὸ λίπος· καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον εἶπεν· πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.* Correximus haec et illustravimus ad fr. 201.

528.

Πολυπτῶκές τε Μελαιναί.

Etym. Gudian. p. 300, 11: *πᾶν γὰρ ὄνομα μονοσύλλαβον ἐν τῇ συνθέσει βαρύνεται· οἷον χθὼν αὐτόχθων· Θρὰξ Σαμόθραξ, χωρὶς τοῦ πτὼξ πολυπτώξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ πολυπτῶκές τε Μέλαιναι. Μέλαιναι δέ εἰσι τόπος τῶν Ἀττικῶν.* Ex eodem fonte qui sine dubio Herodianus fuit, etiam Choerobosc. Dict. in Theodos. p. 176 (= Bekk. Anecd.

p. 1191 et adnot. ad Etym. Magn. p. 886) hausit: *πᾶν γὰρ ὄνομα μονοσύλλαβον ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον, οἷον χθὼν αὐτόχθων, παῖς εὔπαις, Θρᾴξ Σαμόθρᾳξ, δαΐς ὁμόδαις, κλείς κατάκλεις, πούς δίπους, χωρὶς τοῦ πτώξ πολυπτώξ, πολυπτῶκές τε Μέλαιναι. Τὸ δὲ Μέλαιναι τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς.* De eodem canone Etym. Magn. p. 435, 32 seq. et p. 639, 19 (Herod. I p. 240, 11 Lentz.) seq. iisdem fere verbis agens solum habet sine versu et nomine Callimachi *πολυπτώξ*, quod eodem modo affert Eust. ad Jl. p. 484, 4 et p. 1922, 8 (Herod. I p. 46) coll. Lobeck. Paralip. p. 282. (Accentum vocis *Μελαιναί* posui cum Mein. ad Steph. p. 441). Ad Hecalen certa coniectura fragmentum rettulit Naek. de Hecal. p. 187 coll. fr. 56.

529.

Ἐποιήσαντό με φόρτον.

Schol. Sophocl. Antig. 1036 *κἀμπεφόρτισμαι· πεπραγμάτευμαι, προδέδομαι, φόρτος γεγένημαι· ἐποιήσαντό με φόρτον. Καλλίμαχος.* Figurato sensu haec Callimachum quoque dixisse (deceperunt me) Sophoclis locus cui apposita sunt manifesto docet. Pertinebat fortasse ad historiam Hecalae, quae, quum non obscurae fuisset originis nec plane pauper, cur in solitudinem tamen recessisset narrasse videtur. cf. Hecal. V.

530.

Ἐπὶ τρύγα δ' εἶχεν ἐδωδῇ.

Schol. ad Theocrit. VII 69 in cod. Ambrosian. 222 p. 56 Ziegl.: *τρύγα δὲ τὸν νέον οἶνον. Καλλίμαχος. ἐπὶ τρύγα δ' εἶχεν ἐδωδήν*, ubi in reliquis codicibus omittuntur *Καλλίμαχος ἐπί κ. τ. λ.* Illa ut recto talo starent scribendum nobis videbatur *ἐδωδῇ*. Suspicor autem fragmentum in Aetiis locum habuisse, ubi de Herculis apud Molorchum hospitio narravit.

531.

Τὸ μὲν θύος ἤρχετο βάλλειν.

Schol. Hom. Jl. IX 219: *ἡ διπλῆ, ὅτι θῦσαι οὐ σφάξαι ὡς* (hoc inserit Lehrs. de Arist. stud. Hom. p. 92) *ὁ Τιμόθεος ὑπέλαβε καὶ Φιλόξενος ὁμοίως τῇ ἡμετέρᾳ συνηθείᾳ,*

ἀλλὰ θυμιᾶσαι. καὶ ὅτι θυηλὰς τὰς ἐπιθυομένας ἀπαρχάς. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (XIV 446) ἦ ῥα καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. Ita est in Veneto A, quibus Victorianus addit: Καλλίμαχος δὲ κακῶς· τὸ μὲν θύος ἤρχετο βάλλειν. Ὅμηρος δὲ θύου τοῦ θυμιάματος (Od. V 60 ὀδμὴ κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδειν). Reprehendi autem videtur Callimachus, quod, quum Homer. Jl. IX 220 dixerit ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς, ille eodem sensu θύος βάλλειν posuerit. fortasse etiam hoc notabatur, quod τὸ θύος, quo loco solo singulariter apud Homerum dicitur, non pluraliter ut saepe, Od. V 60, aliud quid valet atque in Callimachi fragmento. Quod si Callimacho θύος fuit θυηλαί i. e. ἄργματα diis offerri solita, non inepte aliquis cogitaverit de Triptolemo, de quo agebatur in Aetiis III 4. Sed Rauch. l. l. p. 55 de Minois et Androgei historia intelligendum fragmentum dicit.

532.

Ὅθεν εἰληλούθειν.

Choerob. Dict. in Theodos. p. 596, 10 (Herodian. II p. 268 Lentz.): (τὰ Ἀττικὰ) ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενα κατὰ τὸν παρακείμενον ἐν τῷ ὑπερσυντελικῷ χρονικῶς μεγεθύνονται οἷον ἀλήλιφα ἠληλίφειν — ὄδωδα ὠδώδειν, πλὴν τοῦ ἐλήλυθα, ἐληλύθειν γὰρ ὁ ὑπερσυντελικὸς διὰ τοῦ ε, ὅθεν ἀναλογώτερόν φασι τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ ὅθεν εἰληλούθειν, ubi codex Baroccian. apud Gaisf. pro ultima voce habet ἠληλούθειν, ut ex eodem codice Cramer. edidit in Anecd. Oxon. IV p. 417. Sed idem Choerobosc. Dict. p. 600 plusquamperfectum ἠληλύθειν in universum reicit nec ita dixisse Callimachum memorat, cuius εἰληλούθειν sine dubio formatum putabat ex Homerico perfecto εἰλήλουθας. Qua in re nihil referebat, utrum grammaticus Callimachi εἰληλούθειν pro prima persona haberet, an pro tertia, quod epicus sermo flagitabat. Sed si in hac re ab Homerico usu ad Atticorum Callimachus non deflexit, fragmentum fortasse intelligendum erit de Jasone. cf. Aet. II 3.

533.

Ὠλόψατο χαίτας.

Etym. Gudian. p. 426, 19: ὀλοφυρόμενος, κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος· ὀλόψατο χαίτας. Eadem habent Orion. p. 113, 20, item Etym. Hav. ap. Bloch. post Etym. Gud. p. 986 et cod. reg. apud Larcher. ad Orion. l. l. sive apud Koes. post Orion. p. 188. Quorum consensus fragmentum Callimacho ita vindicat, ut non possit de Antipatro Sidonio auctore cogitari, qui et ipse in Anth. Pal. VI 241, 5 ὠλόψατο χαίταν dixit, unde tamen Suid. I 1 p. 1184 et I 2 p. 72, item Zonar. p. 591 citant δάψατο χαίταν. Sed etiamsi de lectione Antipatri Jacobsiana certa res sit, nihil tamen impediat, quin Callimachi verba in usum suum Antipatrum convertisse putemus, praesertim quum Nonni imitatio XXI 70 et XL 104 ad Callimachum nos rapiat. atque utrumque poetam idem dixisse Naekii quoque sententia erat. aperte autem errant qui fragmentum ad Call. hym. III 77 referendum censent, ut Ernest. l. l. Videtur autem fragmentum de alicuius mulieris luctu intelligendum, velut Clitae (cf. Aet. p. 71) vel Hypsipylae Opheltem a dracone interfectum deplorantis. parum autem probabiliter Naek. p. 251 ad Hecalen fragmentum pertinere sibi persuasit.

534.

Δασπλῆτα Κόροιβος.

Etym. Magn. p. 249, 7: δασπλῆτις ἡ Ἐρινύς. καλὸν δασπλῆτα Κορυβός. Καλόν varie corrigunt, καλῶν Ruhnk. Ep. crit. II p. 156, Mein. Anal. Alex. p. 153 et Doederl. Gloss. Homer. I p. 223 (nam καλῶν ibi exprimendum fuisse ipse mihi coram significavit), sed κανὼν Hecker. Com. crit. de Anth. graec. (I) p. 204. At mihi in ista voce latere videtur Καλλίμαχος (cf. ad fragm. 453), quod tamen non probavit Dilth. de Cydipp. p. 29 n. 1, sed aliam coniecturam non protulit. Et de Callimacho auctore etiam Hecker. l. l. cogitavit, qui cum Rauch, de Aet. p. 14 de Coroebo Poenae interfectore i. e. de Lini fabula quae in Aetiis tractata fuit locum intellexit. Ceterum masculini δασπλήτης, ex quo aeolicum δασπλῆτα Callimachus fecit (cf. ad Vol. I p. 328, ubi

add. *ἰυκτά* Theocrit. VIII 30), aliud, si memini, exemplum non legitur, sed masculinum etiam *δασπλής* legitur, ut saepe in Nonnianis, Dionys. IV 383. IV 400. VI 182 (XXX 201. XLII 391). XXI 63. XXIII 25. XXV 529. XXVIII 126. XXVIII 222. XL 45. Paraphr. ϑ 188. Verum *δασπλῆτις* primum firmatur feminino *δασπλῆτις* quo Homerus (Od. XV 234) et alii usi sunt, tum defenditur analogia. nam similiter iuxta leguntur *γυμνής* et *γυμνήτης*, *ψιλής* et *ψιλήτης*, *λιπερνής* et *λιπερνήτης*, *χερνής* et *χερνήτης*, *πλάνης* et *πλανήτης*, *ἄρτοι ζυμῆτες* et *ζυμῆται* (Krueger. ad Xenoph. Anab. VII 3, 21), *Γένης* et *Γενήτης* (Stephan. Byz. p. 202 coll. Bergk. in Mus. Rhen. 1842 p. 363) etc. atque ipsum illud *δασπλήτης* affertur in Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 149, 22.

535.

Τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας.

Schol. A ad Hom. Jl. XIV 172 (Herod. II p. 89 Lentz.): *γίνεται δέ τινα ἀπὸ ῥημάτων διὰ τοῦ ανος παραγόμενα ὀξύτονα, ἅπερ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχει βραχεῖαν ἢ αὐτόθεν ἀπὸ τῶν ῥημάτων μετειληφότα, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγω ἀγανός, στέγω στεγανός, ἢ ἐκ τῆς μακρᾶς τῆς κατὰ τὰ ῥήματα εἰς βραχεῖαν μεθιστάμενα, ὡς παρὰ τὸ ἵκω ἱκανός — εἴδω ἰδανός, „τὰς ἰδανὰς χάριτας" ὁ Καλλίμαχος.* Eandem rem, de qua disputat Lobeck. Proleg. Path. p. 182, Herodianus tractans de Monad. p. 7, 22 Dind. (Herod. II p. 912 Lentz.) Callimachi nomen omittit, fragmentum autem apponit tale: *τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτας*. sic enim codex habet, ubi Lehrsius optionem inesse dicit inter *τάς* et *σάς*, quorum *σάς* praefert. mihi potius utrumque poetam dedisse persuasum est, quod ne quis propter nimium scilicet sigmatismum respuat, videat is Lobeck. Paralip. p. 16 seq. ac quidni Callimachus dicere potuerit: pulchritudinem tuam quisque praedicabat, *εἰ] τὰς σὰς ἰδανὰς χάριτάς [ποϑεν ἀϑρήσειε]*, quae apte dici poterant de Cydippe (cf. Dilth. de Cyd. p. 30 seq. et infra fr. 562). de *χάριτας* cf. Hom. Od. VI 237. Nec mutabo iudicium si quis *τόσσας ἰδανὰς χ.* scribendum censuerit. Alii quo fragmentum rettulerint indicavimus ad frag. 471.

536.

Τοῖς κήδεα λέξον ἑά.

Apollon. de Pronom. p. 139 Bekk: τὸ μέντοι „ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων" (Hom. Od. XIII 320), ἀντὶ τοῦ ἐμαῖς, εὐλόγως ὑπ' Ἀριστάρχου ὑπωπτεύετο ὡς νόθον, καθὸ ἀδιάπτωτος ἐν ἀντωνυμίαις. πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν, „σφέτερον πατέρα" (est Hesiod. Op. 2) ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον, ἀντὶ τοῦ τεά τοι κήδεα λέξον ἑά παρὰ Καλλιμάχῳ. Sic Bekkerus scribi iussit, quasi Callimachi fragmentum esset ἑά τοι κήδεα, quod statuit etiam Ruhnkenius, qui tamen excerptis tantum ex Apollonio uti potuit et sic edidit: ἀντὶ τοῦ, τέα κήδεα λέξον, ἑά παρὰ Καλλιμάχῳ, unde restituto quod in illis excerptis non apparuit, Naek. de Hecal. p. 159 Callimachi fragmentum fuisse putabat ἑά τοι κήδεα λέξον. Cui quod obmovit Naekius, metrum efficere verba certe non usitatum Callimacho, hoc ita diluit Hecker. Com. Callim. p. 144, ut finem pentametri esse diceret cui ultima vox bisyllaba deesset. At nihil impedit, quominus Apollonium ista ita intelligi voluisse putemus: ἀντὶ τοῦ τεά, τοι κήδεα λέξον ἑά, ut Callimachi posterior pentametri pars absoluta fuerit. Atque ita Dindorfium quoque in Thes. Paris. III p. 1359 C. iudicare video, nisi quod non recte τοι aut plane delendum aut cum καί commutandum dicit. etsi enim concedi debet τοι habere aliquid incommodi, sive pronomen esse putas, sive particulam, corrigendum tamen potius quam eiciendum existimamus. nec nimis quaesitum aut ineptum est quod suademus: τοῖς i. e. his, quos modo dixeram, parentibus vel amicis. Acute autem Hecker. l. l. coniecit, fragmentum proxime antecessisse versui 1 fragmenti 67. Ex lyrico carmine verba petita esse sibi persuasit Meinek. ad Callim. p. 143 seq. Num potius ex Cydippe est?

537.

Μουσέων κεῖνος ἀνὴρ ἀτέει.

Schol. Hom. Jl. XX 332: ἀτέοντα, ἀφροντιστοῦντα. Καλλίμαχος· Μουσέων κεινὸς ἀνὴρ ἀτέει. Correxit Bergk. Anth. lyr. II p. 155 n. 119 et iure videtur prope fr. 488 posuisse.

538.

Φιλαδελφήων ἄτμενος ἢ Ἀδάνων.

Etym. Florent. p. 51 Miller.: *ἀτμήν· ὁ δοῦλος. Καλλίμαχος· φιλαδελφίων ἄτμενος ἢ ἀδείμων. ἀτμὴν εἴρηται παρὰ τὸ τιμὴ ἀτιμὴν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀτμήν, οἷον ἄτιμος· ἢ πολύτιμον* (fort. *πολύτμητόν* Mill.) *τινα ὄντα ὑπὸ τῶν μαστίγων, τοῦ α ἐπιτατικοῦ νοουμένου.* In his Milleri emendationem certissimam praestat Etym Magn. p. 164, 34, in ipso autem Callimachi fragmento videri possit *ἀτμένος* scribendum esse, id ut genetivus sit, nam aliud praeter *ἀτμήν* (de cuius tonosi duplici constat Herodiani testimonio I p. 15, 1 et II p. 923, 11 Lentz.) grammaticus Florentinus non affert. Sed quum etiam nominativus *ἄτμενος*, qui in frustulo Callimacheo conspicitur, bis agnoscatur ab Hesychio I p. 315, item ab Ammonio de Diff. adfin. vocab. p. 71 et Eustath. ad Odyss. p. 1750, 63, eo quis inclinet, ut potius in grammatico Florentino scribendum censeat: *ἀτμὴν ἢ ἄτμενος ὁ δοῦλος*. Atque haec verisimilior mihi videtur quam in qua olim fui sententia, grammaticum in unum contraxisse duo lemmata, quae in archetypo fuerint et etiam nunc sunt in Etym. Magn. p. 164, 32 et p. 164, 36, quorum alterum novam suppeditat originationem et talis est: *ἀτμένες, οἱ δοῦλοι, οἳ ἄτερ μένους ὄντες διὰ κακοπάθειαν* (coll. schol. Nicandr. Alex. 426: *ἀτμένες οἱ δοῦλοι, οἷς ἕπεται τὸ κακοπαθεῖν*), sed a primo auctore vix adici potuisse videtur, nisi simul ad probandum addebat poetae locum, qui talis erat, ut novam illam originationem subministraret, quasi *παρετυμολογοῦντος τοῦ ποιητοῦ τὸν ἀτμένα.* ex altero igitur hoc archetypi lemmate grammaticum Flor. putabam solum retinuisse Callimachi fragmentum ab Etym. Magno omissum. quod si est, in fragmento *ἀτμένες* scribendum fuit pro *ἄτμενος*. At nondum in portu navigamus. etsi enim facile quis concedat in fragmento corrigendum esse *Φιλαδελφήων*, item concedat in *ἀδείμων* quoque latere nomen incolarum urbis alicuius, tamen haec quae fuerit difficile est ad dicendum. Interim si Bastii observationis in Com. palaeogr. p. 975 prolatae memores fuerimus, *ει* et *α* saepe a librariis confundi, facilis prodibit correctio haec: *Ἀδάνων*, quos puto eius urbis appellari incolas, cuius nomen

τὰ Ἄδανα fuit. eos Stephanus quidem Byz. p. 25 seq. nominatos esse dicit Ἀδανεῖς vel Ἀδανηνούς vel Ἀδανίτας, sed idem tamen alibi aliquoties repetit, apud poetas τὸ ἐθνικόν et τὸ κύριον τοῦ ἥρωος ἀφ' οὗ ἡ πόλις saepe idem esse, ut huius quoque urbis incolas poeta Callimachus Ἀδάνους appellare a conditore potuerit, cuius Ἄδανος nomen fuisse Stephan. Byz. p. 24, 19 testatur. Quamquam quinam Philadelphenses et Adani intelligendi sint (plura enim eiusdem nominis oppida), quos sua in servos crudelitas infames reddiderit, plane nescimus. quid quod etiam quae de crudelitate diximus, sola nituntur originatione altera, qua propter τὸ κακοπαθῆσαι vocatos ἀτμένας esse proditur. nec magis nobis liquet, ubi Callimachus fragmentum posuerit, quod sane haud cunctanter redintegramus sic, ut φή (cf. ad fr. 366 et 518) ante Φιλαδελφήων inferciamus. Nihil in Callimachi fragmento mutare ausus est Nauck. in Bulletin. l. l. p. 356, quod fortasse ex Epigrammatis petitum sit.

539.

[Αὔλιος], ὃς δυθμὴν εἶσι μετ' Ἠελίου.

Schol. Hom. A. Jl. XI 62: ἡ διπλῆ ὅτι τινὲς γράφουσιν αὔλιος (pro οὔλιος), ὅ ἐστιν ἑσπέριος, πρὸς ὃν αὐλίζεται τὰ ζῷα. καὶ Καλλίμαχος, ὃς δύθμην εἶσι μετ' ἠελίου. Recte Blomfieldus p. 314 versum redintegravit sic: [ἀστὴρ] | αὔλιος ὃς δ. εἶσι μ. η. coll. Apollon. Rhod. IV 1630: ἀστὴρ αὔλιος, ὅστ' ἀνέπαυσεν ὀιζυροὺς ἀροτῆρας, qui locus hinc videri possit expressus. et fortasse etiam illud suum αὔλιος ὁ ἑσπέριος ἀστήρ Stephan. Byz. p. 146, 12 Callimacho debet. Blomfieldum secuti sunt Bergk. Anthol. lyr. II p. 157 n. 138 et Rauch. l. l. p. 68, qui de sede fragmenti mecum consentit (cf. Schneidew. Philol. VI p. 534), fuisse in elegia de Thesmophoriis (nobis III 4). Quod autem Lobeck. Paralip. p. 393 et p. 394 extr. δυσθμήν in Callimachi fragmento in schol. Villoisson. l. l. scribi dicit, error est, nec iure eius formae testem affert Theognost. in Cram. Anecd. Oxon. II p. 111, 32: τὰ εἰς μη δισύλλαβα ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τὸ υ, μεθ' οὐ ἐστὶ δύο σύμφωνα, ἀπὸ ῥημάτων γενόμενα, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται, οἷον νυγμή· ξυσμή· πυγμή· δυσθμή. nam quod is duo tantum σύμφωνα me-

morat, aperte aspernatur ab erranti scriba sibi obtrusum δυσθμή pro δυσμή. nisi forte Theognostus scripserat: πυγμή. δυσμὴ ἢ δυθμή, quorum hoc affert etiam p. 112, 4, Callimachus autem praeter hunc locum in Hym. VI 10 quoque habet.

540.

Ἠβαιὴν οὔ τι κατὰ πρόφασιν.

Schol. Hom. A. Jliad. II 380: οἱ μὲν τὸ πλῆρές φασι βαιόν, οἱ δὲ ἠβαιόν. ἔστι δὲ εἰπεῖν ὅτι παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ ἀπὸ τοῦ η ποιεῖ τὴν ἀρχὴν ἀεί, „ἐλθόντες δ' ἠβαιόν (Od. IX 462), παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις δισσὴ ἡ χρῆσις· „βαιὸν ὑπὲρ ποταμοῖο". καὶ Καλλίμαχος δέ, ἠβαιὴν οὔτι κατὰ πρόφασιν. Callimachi cum nomine fragmentum etiam scholiastae B et L afferunt, sed nihil faciunt ad schol. A emendandum, in quo corrigendum videtur: παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις δισσὴ ἡ χρῆσις· βαιὸν ὑπὲρ ποταμοῦ Ἄρατος, Καλλίμαχος δὲ κ. τ. λ. nam Arati est sic scriptus versus 358 auctorisque nomen excidit etiam apud Zonar. p. 971, ubi legitur βαιὸν ἐπὶ ποταμοῦ. Callimachus autem qua in elegia istud frustulum posuerit nemo facile dicat. sed non inepte tamen suspicari nobis videmur, in Cydippa elegia poetam narrasse, propter causam nequaquam levem factum esse, ut Acontius et Cydippe ex sua uterque patria Delum navigarent (cf. Dilthey. de Cyd. p. 49 seqq.). nimirum deus ita voluerat.

541.

Ὅς τ' Ἰταλὴν ἐφράσαθ' ἁρμονίην.

Schol. Vratisl. ad Pind. Olymp. XI 13 p. 241 seq. Boeckh. οὐκ ἀπὸ σκοποῦ δὲ μουσικοὺς εἶπε τοὺς Λοκρούς, ἀλλ' ὅτι ἐστί τις ἁρμονία Λοκριστὶ προσαγορευομένη, ἥν ξυναρμόσαι φασὶ Ξενόκριτον τὸν Λοκρόν. Καλλίμαχος· ὅς Ἰταλὴν ἐφράσαθ' ἁρμονίην. T' post ὅς addit Boeckhius, qui de hoc Xenocrito egit in Comm. de metr. Pindar. p. 279 et Explic. Pind. p. 197 (coll. Mueller. de Dor. I p. 331 n. 3). qui quum Callimachum de Locris Epizephyriis etiam alibi egisse moneat, hoc fragmentum putare videtur olim cum fr. 446 vel 493 aliquo modo cohaesisse, quod probo, etsi

etiam aliter statui posse video. nam quum Xenocritus Locrus qui poeta *τυφλὸς ἐκ γενετῆς* (Heraclid. Pont. *περὶ πολιτ.* XXX) fuit, etiam *παιᾶνας* scripserit (Plut. de Music. IX, qui tamen postea, c. X, addit: *περὶ δὲ Ξενοκράτους, ὃς ἦν τὸ γένος ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀμφισβητεῖται, εἰ παιάνων ποιητὴς γέγονεν· ἡρωικῶν γὰρ ὑποθέσεων πράγματα ἐχουσῶν ποιητὴν γεγονέναι φασὶν αὐτόν· διὸ καί τινας διθυράμβους καλεῖν αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις· πρεσβύτερον δὲ τῇ ἡλικίᾳ φησὶν ὁ Γλαῦκος Θαλήταν Ξενοκράτους γεγονέναι*), huius quoque poetae censuram in epigrammate agere Callimachus potuit, ut egit Archilochi, Antimachi, Arati, aliorum. cf. Prol. Aet. p. III.

542.

Πρώκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔδων.

Schol. Theocrit. IV 16: *τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος „ὥς κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πέσωσι“* (i. e. hym. II 41). *καὶ „πρώκιον ἐνδυκέως εἶδαρ ἔδων“.* Ita cum Ahrensio edidit Bergk. Anthol. lyr. II p. 159 n. 159. nam priorum conamina non magis placent quam Heckeri Com. Callim. p. 147 *πρώκων* (sic. nisi hic typothetarum error est pro *πρώκιον*) — *γάνυται*. Sed quaeri tamen potest malueritne poeta scribere *πρώκινον*, quem et ipsum ut Theocritum l. l. locutum esse de cicadis certum videtur, sed ubi loquutus sit coniectura non videtur investigari posse.

543.

Ὁ δ' ἀείδων Μαλόες ἦλθε χορός.

Choerobos. Dict. in Theodos. p. 132, 14 (= Bekk. Anecd. gr. p. 1187. Herodian. II p. 278 et 619 Lentz.): *οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς εις τῶν διὰ τῆς ει διφθόγγου ἀποβάλλουσι τὸ ι, οἷον χαρίεις χαρίες, τιμήεις τιμῆες, Μαλόεις Μαλόες· τοιοῦτοι γάρ εἰσιν καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ „ὁ δ' ἀείδων Μαλόες ἦλθε χορός“, ἀντὶ τοῦ Μαλόεις. Μαλόεις ἐστὶν ὁ Λέσβιος.* In grammatici verbis *τοιοῦτοι γάρ εἰσιν* omnes qui afferunt tenere video praeter Lentz. altero tantum loco II p. 619, ubi tacite *τοιοῦτο γάρ ἐστι* edidit rectius. nisi forte aliud vocis *Μαλόες* exemplum ex Callimacho Choeroboscus

attulit, quod excidit. Ipsum autem Callimachi fragmentum Buttm. Lexil. I p. 43, Bergk. Anth. lyr. I p. 126 n. 33 et II p. 146 n. 35, item Rauch. l. l. p. 53 ita dispescunt, ut ὁ δ' ἀείδων antecedenti versui ascribant. sed ego cum Gaisford., Bekk., Lentz., Ahrens. de dial. Dor. p. 173 not. 2 ad unum omnia versum revocavi. certe ἀείδειν prima syllaba producta est etiam in fr. 42 et 138. praeterea Bergk. et Mein. ad Callim. p. 201 extr. Μαλλόες scribi iubent, ut scribitur sane in Hesych. III p. 69, sed contra literarum ordinem: Μαλλόεις Ἀπόλλωνος ἐπίθετον ἢ ἐπώνυμον, quam scripturam improbat etiam Ahrens. l. l. p. 507, nec commendat Stephan. Byz. p. 430, 6 originatio: Μαλόεις Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ καὶ ὁ τόπος τοῦ ἱεροῦ Μαλόεις ἀπὸ τοῦ Μήλου τῆς Μαντοῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Λεσβικῶν πρώτῳ. ac contra Μαλλόεις scripturam disputaverat etiam Plehn. in Lesbiac. p. 116. Ceterum mecum (Proleg. in Aet. p. IV) Bergkius et Rauch. l. l. ad Callimachi librum quartum Aetiorum fragmentum rettulerunt.

544.

Ἄβδηρα.

Schol. Ovid. Ib. 465 p. 469 Merk. Callimachus dicit quod Abdera est civitas in qua talis est mos quod uno quoque anno cives totam civitatem publice lustrabant et aliquem civium quam habebant devotum illa die pro capitibus omnium lapidibus obruebant. Cf. supra de Ibid. p. 282.

545[a].

Αἴσακος.

L. Caecil. Minut. Apulei fragm. de Orthogr. p. 136 Mai. (p. 9 Osann.): Aesacus habet ae diphthongum, pater Priami auctoribus *Callimacho*, Porphyrio, Nasone eiusque interprete. Haec nisi corrupta sunt (num patris Priami? nam Aesacus Priami filius fuit), grammaticus egregie erravit. Nec in universum fides est isti Apuleio, sed si verum est, Callimachum de Aesaco rettulisse, potuit hoc in Aet. I 14 facere.

545b.

Ἄκτιος.

Hygin. Poet. astron. II 37 (Argo) navim factam Pindarus ait in Magnesia oppido cui Demetrias nomen est, *Callimachus* autem in iisdem finibus ad Apollinis Actii templum, quod Argonautae proficiscentes statuisse existimantur in eo loco qui Pagasae vocatur ideo quod Argo ibi primum compacta dicitur, quod est graece *παγᾶσαι*, ubi scribendum videtur *πεπῆχθαι* ut est in schol. Apollon. Rhod. I 238 et Etym. Magn. p. 646, 41, vel *ναυπηγῆσαι* coll. Strab. IX p. 436: *ἀπὸ δὲ τῆς ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς καὶ Παγασὰς λέγεσθαι μυθεύουσι*, vel *παγῆναι* ut est in schol. Gregor. Nazianz. p. 1236 Mign. Apollinis Actii mentionem in eadem re etiam Apoll. Rhod. I 404 fecit. Callimachus ubi eam rem narrasse videatur dixi in Proleg. Aet. p. X.

546.

Ἀμφορεύς.

Schol. Apollon. Rhod. I 1207: *ἀπρεπὲς δὲ νεανίαν* (i. e. Hylam, qui apud Apollon. fontem adit ad hauriendam aquam) *ὑδρίαν βαστάζειν. Ὅμηρος δὲ πρεπόντως παρθένον. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφορέα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.* Sic Keilius edidit ex certissima Heckeri in Com. Call. p. 78 emendatione. olim enim *ἀμφότερα* legebatur. Praeterea autem aliud vitium latere in hoc scholio videtur. quum enim Hylas Apollonii l. l. non *ὑδρίαν* ferat, sed *κάλπιν*, quam vocem in animo scholiastam quoque habuisse docet Homeri mentione — huius enim locum Od. VII 20 *παρθενικῇ ἐικυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ* intelligit — scholiasta non dubito quin scripserit: *ἀπρεπὲς δὲ νεανίαν κάλπιν εἰς ὑδρείαν βαστάζειν.* Quamquam nimis severus iudex scholiasta fuit. nam Nonnus quoque, etsi Dionys. III 87. XIV 430. XLVII 394 Homerum sequitur, tamen etiam XI 333 *κάλπιν* puero dat. cf. Joann. Gaz. Ecphras. II 121. Locum suum fragmento assignavi Proleg. Aet. p. XI. cf. Rauch. de Aet. p. 39 coll. Meinek. Vind. Strab. p. 239.

547.

Ἀρτακίη.

Schol. Apollon. Rhod. I 957: *Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος* (n. 114 Bergk.) *μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.* Ultima verba cur non ad Callimachum, sed ad Alcaeum pertinere dicat Rauch. de Aet. p. 37 ipse viderit. certe etiam Apollonius Rhodius I 952, cuius narrationem secuti hoc fragmentum cum Rauch. ad Aetia revocamus (cf. Aet. I 11), Doliones ibi memorat.

548.

Αὔσιγδα.

Stephan. Byz. p. 147, 13: *Αὔσιγδα πόλις Λιβύης, οὐδετέρως, ὡς Καλλίμαχος.* Ad Aet. II 7 fragmentum pertinuisse supra suspicatus sum.

549.

Ἀχιλεύς.

Gramm. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 403, 29: *οἱ δὲ συνηγοροῦντες τῷ ἑνὶ λ* (nominis *Ἀχιλλεύς*) *φασὶν οὕτως· πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ἀναλογίας, ἵνα ᾖ ὅμοιον τῷ Ἰλεύς, βασιλεύς· εἶτα καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας. Ἀχιλεὺς γὰρ ἀπὸ τοῦ εἶναι ἄχος τοῖς Ἰλεῦσιν* (sic) *ἤγουν τοῖς Τρωσὶ κατὰ φερωνυμίαν· ὑπὸ γὰρ θείας προνοίας, ὥς ἔφη Καλλίμαχος, ἐκλήθη οὕτως.* Eandem etymologiam proferunt schol. Hom. Jl. I 1 p. 1, 39 Bekk., Etym. Magn. p. 181, 26, Gudian. p. 99, 39, Gram. Cram. Anecd. Paris. III p. 270, 28, p. 300, 22, p. 324, 28 (Herodian. Lentz. II p. 480), Tzetz. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 377, 32 (= Matrang. Anecd. p. 375 sive ad Lycophr. 798 sive schol. Hom. ed. Bachm. p. 782, 21), Eustath. ad Jl. p. 14, 21, Callimachi tamen testis nomen non nominantes, nisi quod Eustath. l. l. addit: *θείᾳ προνοίᾳ, καθά τις ἔφη*, nomen factum esse. Unde probabile fit ipsa hic Callimachi verba aliquatenus servata esse, quae fortasse haec fuerunt: *ὑπὸ γὰρ θείης ὅ προνοίης | ἐκλήθη Ἀχιλεύς*, et a poeta dicebantur in Aetiorum libro primo. cf. Proleg. in Aet. p. XVII coll. Rauch. l. l. p. 65 n. 146, qui tamen aliud argumentum magis probat. Eidem autem nominum

explicandorum studio etymologico, quo omnis fere generis poetae tenebantur (cf. Mein. Anal. Alex. p. 99 seq. et Dilthey de Cydipp. p. 37 seqq.) obsecuti alii nomen Ἀχιλεύς aliter explicabant, cf. Mein. l. l. et Roulez ad Ptolem. Hephaest. p. 134.

550.

Βάττος.

Strab. XVII p. 837: *λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου. πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει Καλλίμαχος.* Eodem fortasse respicit L. Caecil. Minutian. Apuleius de Orthograph. p. 137 Mai. (p. 10 seq. Osann.): Battus — fuit et Polymnesti filius, qui Cyrenem condidit, unde Cyrenenses poetae (poetis?) dicuntur Battiadae, Herodio et Proculo et Proclo Pindari enarratoribus * * * *Callimachus* * * * Strabo item; sed et C. Proculus Antimachum secutus in opere quod de Lyde et ipse habet centum et quadraginta elegorum libris. unde latus Callimachus (Antimachus verissime correxit Osann. p. 25) C. Melisso in libris iocorum dicitur sic * * *. Haec enim quae lacunis deturpata esse res ipsa docet et editor punctis positis indicabat, sic redintegranda censeo: enarratoribus. (Hunc Battum) Callimachus (proavum suum dicit), Strabo item etc. Strabonis memoria sane ad Call. Epigr. XXIII referri nequit, sed dixisse hoc poeta videtur in Aet. II 7. cur autem Callimachus a Batto Cyrenae conditore genus suum ducere nequiverit, quod dicit Hecker. Com. Call. p. 11 omnium Cyrenensium atavum poetam dixisse Battum putans, equidem non perspicio.

551.

Γάλα.

Gram. in Cram. Anecd. Oxon. IV p. 338, 5 (Herod. Lentz. II p. 646): *τὸ γάλα γάλακτος, γάλακτι παρὰ Καλλιμάχῳ ὡς ἀπὸ εἰς ξ ληγούσης εὐθείας· τὰ τῶν στοιχείων ὀνόματα ἄληκτα.* Prorsus incredibile est tritissimae formae *γάλακτος γάλακτι* testem advocari Callimachum, qui quum potius rarissima quaeque ex latebris remotissimis anquireret,

multo est credibilius poetam pro aclita voce γάλα testem produci, quam saepius agnoscunt grammatici (cf. ad Epigr. LI), sed testem non addunt. Itaque corruptum habebimus locum, quem sic corrigendum putamus: τὸ γάλα, γάλακτος γάλακτι (ὡς ἀπὸ τῆς εἰς ξ ληγούσης εὐθείας) παρὰ Καλλιμάχῳ ὡς τὰ τῶν στοιχείων ὄνοματα ἄκλιτον.

551ª.

Γαῦδος.

Strab. I p. 44 et VII p. 299, quos locos dedimus ad frag. 38 extr., ubi ad Aet. II 3 pertinuisse coniecimus. cf. fr. 524. De Strabonis locis, quantum de Callimacho referunt, errat Nitzsch. ad Odyss. vol. II p. 19.

552.

Δίκτη.

Stephan. Byz. p. 231, 3: Δίκτη, ὄρος Κρήτης. Καλλίμαχος ἐ * * * τὸ ἐθνικὸν Δικταῖος καὶ Δικταία. Emendatio incerta est, quum non constet ad Δίκτη Callimachi memoria pertineat an ad sequentia. prius si est, inter fragmenta referendus locus (nam Δίκτη hodie quidem in Callimacheis non apparet) ac corrigendum fortasse Καλλίμαχος Αἰτίοις. sin autem ad sequentia referendum Callimachi testimonium, certe non suppleri cum Meinekio debet ἐν τῷ Ἀρτέμιδος ὕμνῳ, in quo nec Δικταῖος nec Δικταία legitur, sed Δικταῖον (v. 199), ut praestet alterum Meinekii supplementum ἐν ὕμνοις. nam cf. hym. I 4 et 47. Ἑκάλῃ commendaverat Salmasius sine iusta causa. cf. Naek. de Hecal. p. 207.

553.

Διόσθυος.

Etym. Magn. p. 278, 28 (Herodian. Lentz. II p. 847): Διόσκορος οἵ μὲν παραθέσει λέγουσιν, ὅτι ἡ Διός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ· εἰ οὖν τὸ Διόσκορος ἐφύλαξε τὸ σ, δηλονότι ἐν παραθέσει ἐστί. Δεῖ σημειώσασθαι τὸ διόσθυος παρὰ Καλλιμάχῳ· ἐν συνθέσει γὰρ ὢν ἐφύλαξε τὸ σ. ἔστι δὲ ὄνομα μηνός. Vide de hoc mense Boeckh. ad schol. Pind. Ol. III 33 et ad Corp. Insc. II p. 273, 369 seq., de nominis formatione Lobeck. El. Path. I p. 311. Quod

autem Blomfieldus, qui primus hoc fragmentum e fuga retraxit p. 400, ad librum Callimachi de Mensibus revocavit, mihi non aeque certum videtur. nam quum in Ἤλιδι mensis nomen hoc fuerit (cf. schol. Pind. l. l.), locum in Aetiis habere potuit prope fr. 295. quamquam etiam Rhodiorum mensis erat Διόσθυος. cf. Ross. Hellen. I 2 p. 115. Sed potest etiam ad agonem Olympicum referri ut voluit etiam Rauch. p. 61. cf. C. F. Hermann, über Griech. Monatskunde p. 55 seq.

554.

Δρεπάνη.

Plin. Nat. hist. IV 52: Corcyra — Homero dicta Scheria et Phaeacia, *Callimacho* etiam *Drepane.* At quum nomen insulae *Φαιακία* vel potius *Φαιηκίη* apud Homerum non extet (quamquam agnoscunt Steph. Byz. p. 654, 13 et Suid. II 1 p. 223, 12. II 2 p. 1437, 4), sed is tantum *Φαιήκων γαῖαν* dicat, suspicio oritur Plinium scripsisse potius: Homero dicta Scheria, et Phaeacia Callimacho, etiam Drepane, quo fit, ut pro *Δρεπάνη* Callimachi (qui certe *Φαίηξ* dixit fr. 336) testimonium e manibus effugere videatur, cuius nominis nec Stephan. Byz. p. 238 et p. 654 auctorem nominat nec Eustath. ad Od. p. 1521, 30, sed locupletem auctorem habemus Apollon. Rhod. IV 990, ubi schol. ad v. 984 Drepanes nominis originationem addit ex Aristotelis Politiis. quem quum saepissime Callimachus sequutus sit, verisimile sane est *Δρεπάνην* Callimachum quoque nominasse, in Aetiis puto II 4. Sine causa autem Hecker. Com. Call. p. 37 anonymum versum a Steph. Byz. p. 238, 18 citatum: *Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου* Callimacho vindicat. conf. Mein. ad Steph. l. l.

555.

Δρομέσι.

Choerobosc. Dict. in Theodos. p. 218, 20, de dativo plurali nominum in ευς agens: *δεῖ παραφυλάξασθαι τὸ υἱέσι παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις· ἔτι δὲ σημειούμεθα καὶ τὸ δρομέσι παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ· ἐκεῖνος γὰρ δρομέσιν ἔγραψεν ὀφείλων ἐπιγράψαι δρομεῦσι*, unde corrigendus eiusdem Choerobosci locus p. 115, 16 (= Bekk. Anecd. p. 1185,

10 coll. Herod. Lentz. II p. 663), ubi editur: *ἐκεῖνα γὰρ οὕτως ἐπέγραψεν, ὀφείλων ἐπιγράψαι κ. τ. λ.*, quamquam etiam cod. Marcian. ap. Gaisf. Praef. ad Etym. Magn. p. 7 priore loco *ἐκεῖνος — ἔγραψεν* habet. Ex Choeroboseo haec praeter gram. in Cram. An. Ox. IV p. 337, 11 sumpsit Const. Lascaris Gramm. p. 56 adv. et p. 77 av. ed. Aldin. 1512, non ex Apollonio Dyscolo, ut suspicatur Blomf. (qui primus Callimacheum *δρομέσι* ex uno Lascaris loco attulit), nam Lascarin plurima ex Choerobosco hausisse et res docet et ipse profitetur Lascaris. cf. Gaisf. Praef. in Choerob. p. IV. Sed ex eodem atque Choeroboscus fonte i. e. ex Herodiano hausit partim maiore accuratione usus Gramm. codicis Barocc. in Crameri Anec. Oxon. III p. 254, cuius verba pridem ex codice Laurent. cum doctis hominibus communicata erant a Bandinio Catal. I p. 146, sed ex codice Augustano ap. Hermann. de Emendand. rat. gramm. p. 310 post XXVIII cum aliis exciderunt. Sunt autem haec: *ζητεῖται πῶς τῶν διὰ τῆς ευ διφθόγγου προφερομένων ὀνομάτων φυλαττόντων τὴν ευ δίφθογγον ἐπὶ τῆς δοτικῆς, οἷον ὁ ἀριστεὺς τοῖς ἀριστεῦσι, ὁ ἱππεὺς τοῖς ἱππεῦσιν, ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπικίκοι δρομέσι, δέον τοῖς δρομεῦσιν.* Quae cum Choerobosci verbis collata fidem facere videntur Herodianum ita fere scripsisse: *πῶς — ὁ Καλλίμαχος Σιμωνίδῃ ἐπέγραψεν „ἐπίνικοι δρομέσι“.* Atque *ἐπίνικοι* praeter Schneidew. in Exercit. crit. p. 20 iam commendavit Bergk. Lyric. poet. p. 1115, qui addit: sane a diligentioribus grammaticis ad Callimachum potius haec carminum (Simonidis) inscriptio refertur (cf. Choerob.), tamen verisimile est Callimachum propterea hac forma usum esse, quoniam in ipsius Simonidis carminibus reperit vel quod iam antiquiores editiones hunc titulum (*ἐπίνικοι δρομέσι*) suppeditabant. Sed mihi non dubium videtur quin unius fuerit Callimachi forma *δρομέσι* (de cuius ratione grammatica vid. Lobeck. Elem. Path. I p. 259) et usus sit in epigrammate aliquo, in quo, ut in aliis epigrammatis de aliis poetis (cf. Proleg. Aet. p. III), ita de Simonide censuram egit his fortasse verbis utens:

ἐπίνικοι
[*φρασθέντες*] *δρομέσιν* [*καί τ' ὀχέων ἐλάταις*],

quum eius carmina cum laude commemoraret. unde simul perspicitur cur grammatici verbum *ἐπιγράφειν* usurpare potuerint. Sed tamen Schneidew. l. l. p. 20 seq. Callimachum in *Πίναξι παντοδαπῶν συγγραμμάτων* Epinicia cursoribus a Simonide scripta inscripsisse *ἐπίνικοι δρομέσι* existimat (cf. frag. 100[d] n. 27), Rauch. p. 61 ad agonem Olympicum refert.

556.

Ἑκάτη.

Schol. (Ambros. 222) ad Theocrit. II 12: *Καλλίμαχος κατὰλέξω δέ φησι * * * τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύι καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς πρὸς Περσεφόνης ζήτησιν. καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται καὶ Φύλαξ καὶ Δᾳδοῦχος καὶ Φωσφόρος καὶ Χθονία.* Prima quattuor verba, quae in scholiis vulgatis desunt, ex codice Ambrosiano demum accesserunt et docent ipsa hic tradi Callimachi verba ex opere aliquo pedestri oratione scripto, eo fortasse libro, cui *ὑπομνήματα* inscripserat. Itaque haud cunctanter initium scholii sic corrigimus: *Καλλίμαχος κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως· τῇ Δήμητρι κ. τ. λ.* mox infinitivus *πεμφθῆναι* rem turbat nec iam *κατὰ λέξιν* dictus est, ut mox denuo *καλεῖται*, quae et ipsa Callimachi esse patet. recte autem ista quoque habebunt, si reposito quod facile excidere potuit vocabulo ita scripserimus: *πρὸς Περσεφόνης ζήτησίν φασιν.*

557.

Ἑός.

Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 139 C: *πλεῖστα γοῦν ἔστι παρ' ἑτέροις εὑρεῖν σφέτερον πατέρα ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον, ἀντὶ τοῦ τεά τοι κήδεα λέξον ἑά παρὰ Καλλιμάχῳ* (cf. frag. 536) *καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωΐτέρου.* Ergo alicubi apud Callimachum *ἑός* significabat vestrum amborum, quod dictum erat de duobus quibusdam hominibus, qui coniungi solebant, velut de Castore et Polluce (Aet. I 12), quorum in Aetiis mentio fuit, aut de

Eteocle et Polynice, de quibus item in Aetiis poeta egerat (cf. frag. 464). quamquam nec ad alia conicienda deest materia.

558.

Εὐρώπη.

Schol. ad Eurip. Rhes. 28 p. 21 Dind.: *διττὰς δὲ τὰς Εὐρώπας ἀναγράφουσιν ἔνιοι, μίαν μὲν Ὠκεανίδα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ἓν μέρος τῆς οἰκουμένης κληθῆναι, καθάπερ Ἀπίων ἐν τοῖς περὶ ἐπωνύμων καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ τῆς Θεογονίας, ἑτέραν δὲ Φοίνικος ἔνιοι καὶ Ἀγήνορος, ὡς καὶ Εὐριπίδης καὶ ἄλλοι ἱστοροῦνται, ἧς τοὺς περὶ τὸν Μίνω γενέσθαι φασίν. ἔνιοι δέ εἰσιν οἳ καὶ παρὰ τὴν αὐτὴν ὀνομάσθαι τὴν ἤπειρον, καθάπερ καὶ Καλλίμαχος, Ζηνόδοτος δὲ ἐξ αὐτοῦ.* Zenodoti memoria docet intelligenda esse *ὑπομνήματα ἱστορικά*. cf. supra p. 353. Rauch. tamen l. l. p. 29 ad Aetia revocavit.

559. 560.

Ἡρακλέης. — Ἡσιόνη.

Servius ad Virgil. Georg. I 502 (e cod. G., de quo vide Lion. praef. p. XI): tam longe bellorum causas, semel adversus Herculem gesta, semel adversus Apollinem et Neptunum docet, ut *Callimachus* propter pollicitam Hesionem, Apollini et Neptuno propter muros constructos. Scholium corruptissimum, quod Virgilii versui huic appositum est: satis iam pridem sanguine nostro Laomedonteae luimus periuria Troiae, sic putamus in integrum restitui posse: *Laomedontis belli* causas, *simul* adversus Herculem *gesti*, *simul* adversus Apollinem et Neptunum, *docet fuisse* Callimachus *Herculi* propter pollicitam Hesionem, Apollini et Neptuno propter muros constructos. Poterat hoc obiter narrare Callimachus, ubi de Achille dixit qui et ipse Troianis multorum causa dolorum fuit (cf. Aet. I 14). quamquam etiam in Hypomnemasis narrare potuit. Propriam huic rei elegiam comminiscitur Rauch. l. l. p. 64 nihil auxilii Servii loco afferens.

561.

Ἶσις.

Tortellii Comment. de orthograph. fol. 136 rect. (ed. Venet. 1484), cuius loci primus admonuit Osannus in programm. Giessen. 1829: tandem teste *Callimacho* Aegyptio historico, quem secutus est Seneca in libro, quem de sacris Aegyptiorum composuit: cum Osiris a Stityphone (? num Stesiphone?) Aegyptio vel (ut ait Servius super VI Aen. v. 154) a Typhone fratre occulte occisus et laniatus fuisset et ab uxore Iside diu eius membra quaererentur nec inveniri possent, irascebatur in Aegyptios regina et magnos quotidie in fletus prorumpebat dicente Lucano circa finem octavi (v. 831) —, sed tandem ad locum deveniens Philas iuxta Syenem extremam Aegypti partem, cum laceratum illum comperisset, in maximos prorupit luctus. Et illic Aegyptiis placata, ob comperta membra locum graece Philas, hoc est latine amicas, teste Servio super VI Aenei. nominavit, et ad illum sepeliendum se accinxit locumque comperit et elegit pro illius sepultura tutissimum et transitus difficillimi, hoc est insulam Abaton, quae inaccessibilis interpretatur, eo quod sit in palude iuxta Memphim limosa et papyris undique implicita. in hac illum sepeliri curavit et paludem Stygem hoc est maerorem vocari voluit. nec illam transire aut ad insulam quemvis posse accedere statuit, nisi certis diebus et quibusdam prius sacris imbuti et initiati essent. Si quis forte in ea palude deperisset nec cadaver comperiri posset, centum annis, *ut praefati auctores*, illi sacra quaedam officia solvebantur. quod Virgilius ipse tetigisse videtur, cum in VI Aenei. (v. 329) ait: *centum errant annos volitantque haec litora circum.* Sed cum deinde Aegyptiis apparere coepisset bos instar numinis, putaverunt illum Osirim esse et ut deum adorare (adoravere?). Et commutato nomine Apim illum vocaverunt, hoc est bovem. Sic enim bos

eorum lingua apis vocatur. Hucusque pertinere videtur Callimachi narratio, Servii illa, Lucani, Vergilii locis a Tortellio distincta. nam quae sequuntur ex fide Solini 135 et Plin. Nat. hist. VIII 184 referuntur et ipsa ornata a Tortellio locis Ovidii, Tibulli, Juvenalis, Servii, tum ex fide Lactantii, Herodoti, Diogenis Laertii ac poetarum latinorum. Callimachum autem intelligendum esse nostrum, Batti filium, eo apparere videtur, quod Seneca in Quaest. nat. IV 2, 15 etiam Callimachi fragm. CLXXXII respicit. Quod autem Callimachus hic audit Aegyptius historicus, prior vox poetae natales indicare videtur, alteram ad *ὑπομνήματα* potius quam ad poesin viri spectare puto. quamquam de Aegypto et Iside alibi quoque in poematis dixit.

562.

Κεστός.

Schol. A ad Jl. III 371: *πολύκεστος· ὅτι πολύκεστος ὁ πολυκέντητος· ἐκ δὲ τούτου ὁ ποικίλος δηλοῦται διὰ τὰς ῥαφάς. καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστὸς ἀπὸ τούτου· „τῇ νῦν τοῦτον ἱμάντα ποικίλον“* (Jl. XIV 219). *ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστὸν ἐκδέχεται.* Cum his iungendum schol. A ad XIV, 214: *ἡ διπλῆ, ὅτι κεστὸς ἐκ παρεπομένου ὁ ποικίλος, ἀπὸ τοῦ διὰ τὰς ῥαφὰς κεκεντῆσθαι, ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότητος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος· καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα ὥς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων. διὸ καὶ ἐπ' ἄλλου λέγει „ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς“* (Jl. III 371). Docemur igitur hoc scholio, quod ex ipsius Aristarchi commentariis manasse manifestum est, Callimachum eumque non solum putasse *κεστόν* esse nomen proprium et uni convenire Aphroditae, non quo hoc grammatici et interpretis instar alicubi dixisset, sed quod in poemate aliquo quid sibi de *κεστῷ* videretur tacite et obiter indicaverat. ita enim hi scholiastae loqui solent. cf. ad Jl. IX 206: *ἡ διπλῆ, ὅτι Εὐφορίων* (fr. 133) *κρεῖον τὸ κρέας ἐξεδέξατο.* ad Jl. XXII 209: *κῆρας τὰς μοίρας λέγει, οὐ τὰς ψυχάς, ὡς ἐξεδέξατο φαύλως Αἰσχύλος.* (cf. Nauck. Tragic. graec. fragm. p. 69). XXIV 528: *ἕως τοῦ δίδωσι βούλονται στίζειν, ἵνα μὴ δύο πίθοι ὦσι κακῶν καὶ εἰς ἀγαθῶν, ὥσπερ καὶ ὁ Πίνδαρος* (Pyth. III 81) *ἐξεδέξατο. φησὶ γοῦν κ. τ. λ.*

ac similiter ad II 872 ἡ διπλῆ — ὅτι οὐ λέγει ὅπλα αὐτὸν ἔχειν χρυσᾶ, ὡς καὶ πάλιν ὁ Σιμωνίδης (fr. 214 Bergk.) ἐξέλαβεν. ad VII 507 ἡ διπλῆ ὅτι — κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος (fr. 177 Bergk.) ἐξέλαβεν. schol. Od XI 579 τὸ δέρτρον Ἀντίμαχος μὲν ὁ Κολοφώνιος τὸν ἐπίπλουν ἀκούει — λέγει γὰρ κ. τ. λ. (fr. XLIV Stoll.), et saepe alibi. Non intelligo autem, cur Dilthey. de Cydipp. p. 30 scholium ita interpretatus sit, ut Callimachum pro substantivo usurpasse putaverit κεστός vocabulum, quum Homerus adiective posuerit et κεστός et πολύκεστος. Eidem autem viro docto libenter concedimus, in Cydippe elegia poetam vocabulo usum esse, nisi quod eum ita fere dixisse crediderim: praedicabat, qui tuas gratias videbat (fr. 535), pulchritudinem tuam atque ipsam Aphroditam vel κεστόν suum dedisse tibi putabat.

563.

Κόλχοι.

Schol. Apollon. Rhod. IV 303: τῶν Κόλχων (qui Argonautas persequebantur) οἱ μὲν διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν ἔπλευσαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος. φησὶ δ' Ἀπολλώνιος ὑποστρέψαι αὐτοὺς ἐναντίως Καλλιμάχῳ. ἄλλοι δὲ μετὰ Ἀψύρτου Ἴστρον εἶχον. In ultimis sine dubio scribendum εἰς Ἴστρον εἶχον, appellebant. De re cf. Aet. II 5.

563a.

Κόρκυρα.

Strab. I p. 44 et VII p. 299, quos locos ad fr. 38 apposuimus, ubi ex Aet. II 4 sumptos esse coniecimus.

563b.

Κρόνιος λόφος.

Schol. Lycophr. 42 in cod. Vindob. ap. Bachmann. I p. 17: περὶ τὸν καλούμενον Κρόνιον λόφον (ἐν Ὀλυμπίᾳ), οὗ μέμνηται Καλλίμαχος. Ad Aet. I 8 supra revocavimus.

564.

Κύρβη.

Phot. Bibl. ex **Helladii Chrestom.** p. 532 B 9 Bekk.: *ὅτι τὸ κύρβεις οἱ μὲν Ἀττικοὶ ἀρρενικῶς ἐκφωνοῦσι, Καλλίμαχος δὲ οὐδετέρως.* Aliud neutrius generis exemplum neque Lobeckius novit Rhemat. p. 302 neque grammatici habent, qui saepe vocem *κύρβεις* explicant, cf. Nauck. de Aristoph. Byz. fragm. p. 219 seq., ubi de discrimine agit quod fuit inter *κύρβεις* et *ἄξονας*, adde gramm. in Not. et extrait. de Mss. Paris. XIII 2 p. 138. singularis autem nominis forma poesi potius quum prosae orationi vocabulum vindicat atque commodum locum habebat in elegia de frugibus inventis (III 4), cui ascripsi in Schneidew. Phil. VI p. 535. nec refragatur Rauch. l. l. p. 69.

565.

Νέδοντος.

Theodosius (sive potius commentarius in Theodosium. similem errorem Bekker. Anecd. p. 1270 not. notavit) in cod. Hafn. n. 1975 apud Dindorf. ad schol. Aristoph. Av. T. III p. 418): *τὰ εἰς δων λήγοντα βαρύτονα δισύλλαβα διὰ τοῦ ω κλίνονται, εἰ μὴ μετοχικὴν κλίσιν ἀνεδέξαντο, οἷον κώδων κώδωνος, φείδων φείδωνος, χλίδων χλίδωνος· σημαίνει δὲ τὸν περὶ τοὺς βραχίονας κείμενον κόσμον. Τὸ Λάδων ὑπὸ Ἀντιμάχου* (fr. 30 Stoll.) *διὰ τοῦ ω κλίνεται· „ἐγγύθι δὲ προχοαὶ ποταμοῦ Λάδωνος ἦσαν“* (correxit Meinekius Delect. Anth. p. 128 *ἔασιν*, qui ad firmandam coniecturam afferre poterat Apoll. Rhod. III 743: *ἔνθα δὲ καὶ προχοαὶ ποταμοῦ Ἀχέροντος ἔασιν*. ego praefero *Λάδωνος ὅθ' ἦσαν*). *ὡσαύτως καὶ ὑπὸ Ἐρατοσθένους ἐκλίθη „Λάδωνος περὶ χεῦμα.“ Ἡ μέντοι Κόριννα* (fr. 12) *διὰ ντ τὴν κλίσιν ἐποιήσαντο* (sic) *τῷ λόγῳ τῶν μετοχῶν, οἷον „Λάδοντος δονακοτρόφου.“ τὸ γὰρ* (? *γέ* ?) *Νέδων ὁ μὲν Καλλίμαχος τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Νέδων, Νέδοντος· οἱ δὲ περὶ Δίδυμον* (cf. Schmidt. de Didym. p. 403) *καὶ Ἀπίωνα διὰ τοῦ ω ἀναλόγως κλίνουσιν οἷον Νέδων Νέδωνος.* Eadem habet Choerob. in Theodos. p. 75 (= Bekk. Anecd. p. 1393 seq. cf. Herod. Lentz. II p. 729), sed in media oratione lacuna

sive consilio sive fortuito immissa aberravit sic scribens: ὑπὸ τοῦ Ἐρατοσθένους ἐκλίθη Λάδωνος· τὸ μέντοι Νέδων τῷ λόγῳ τῶν μετοχικῶν διὰ τοῦ ντ κλίνει Κόριννα, οἷον Νέδοντος, οἱ δὲ περὶ Δίδυμον κ. τ. λ. At Didymo et Apioni adversa fronte obloqui videtur Stephanus Byz. p. 471, 15: Νέδων, ποταμὸς καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς. τὸ τοπικὸν Νεδούσιος καὶ Νεδουσία ἡ Ἀθηνᾶ. κλίνεται δὲ Νέδοντος. videtur, inquam, obloqui. neque enim constat, num loci et urbis nomen Νέδων, Νέδοντος utrumque fuisse dicere Stephanus voluerit, an urbis tantum nomen Νέδων Νέδοντος fuisse. hoc si voluit, cum Strabone consentit, qui VIII p. 360 ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς Νεδουσίας memorat, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος, ἐξ οὗ φασιν οἰκίσαι Τήλεκλον Ποιάεσσαν, sed VIII p. 353 dicit τοῦ μὲν Παμισοῦ ῥέοντος διὰ ταύτης καὶ τοῦ Νέδωνος. Hinc iure colligere nobis videmur Callimachum non flumen Νέδωνα memorasse, sed urbem Νέδοντα, unde hoc certe efficitur, ut fragmentum non inseramus libro περὶ Ποταμῶν. quamquam ubi de urbe Nedonte poeta egerit incertum est. Ad Aetia fragmentum pertinere putabat Rauch. p. 79 extr.

566.

Νηρίς.

Schol. in Statii Theb. IV 46: Neris montis nomen Argivi, ut ait *Callimachus.* Montem, cui hoc nomen fuerit, nescimus, sed urbem novimus ex Pausan. II 38, 6, Steph. Byz. p. 474, 4 ipsiusque Statii loco, ubi urbes enumerat, quae Adrasto armatos viros mittebant (cf. fr. 477), ut in eadem re Callimachus quoque urbis Neridis memor fuisse videatur.

567.

Πιτθεύς.

Schol. Eurip. Hippol. 11: ἦν δὲ ὁ Πιτθεὺς σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς, ὃς καὶ ἔλυσε τὸν χρησμὸν τῷ Αἰγεῖ „μὴ λύσῃς ἀσκόν“ καὶ τὴν θυγατέρα ἔδωκεν εἰδὼς τῇ σοφίᾳ οἷος ἔσται ὁ τεχθησόμενος. παρ' αὐτῷ δὲ ὁ Θησεὺς ἐπαιδεύετο, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ad Hecalen (III) locum pertinere rectissime statuit Naekius p. 69.

568.

Schol. Saibant. ad Hephaest. p. 73 ed. Gaisf. II: ἰστέον ὅτι τοῦτο τὸ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικὸν λέγεται ἀνακλώμενον καὶ μητρῳακὸν καὶ γαλλιαμβικὸν ἀπὸ τοῦ τοὺς Γάλλους, ὅ ἐστι τοὺς κιναίδους, ἰαμβίζειν καὶ ὑμνεῖν τὴν Ῥέαν κατὰ τὴν ἀγράν (nonne τὸν ἀγρόν? an τὴν ἀγοράν?). διὰ τοῦτο γὰρ μητρῷον (μητρῳακόν?). ἴσως δὲ διὰ (idne delendum?) τοῦτο καὶ ἀνακλώμενον διὰ τὴν κλάσιν τῆς φωνῆς αὐτῶν καὶ ἁπαλότητα, ὃ καὶ Καλλίμαχος κέχρηται, i. e. *quapropter* etiam Callimachus utitur. nam fortasse non opus est, ut ᾧ καὶ Κ. κ. cum Bergk. Poet. lyr. p. 1349 corrigatur. Fortasse igitur quod ipse Hephaestion ibi producit fragmentum anonymum: Γαλλαὶ μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, | αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα, Callimachi poetae est, non Euphronii Chersonesitae, cuius putat Bergk. l. l.

569.

Plotius de Metr. in Putschii Gram. Latin. p. 2655: choriambicum catalecticum pentametrum *Callimachium* fit quatuor choriambis, quinto pede amphibrachy. nec Babylones numeros ut melius quidquid erit geremus coll. Serv. Centimetr. p. 1823: *Callimachium* constat tetrametro et amphibracho, ut est hoc: armipotens Mars genitor Romulidum ut venias precamur. cf. ad fragm. XXXVI.

570.

Atil. Fortunat. in Arte p. 2672 Putsch. sive potius Caesius Bassus fragm. de Metris ap. Keil. Gram. lat. VI p. 255: ithyphallicum metrum saepe recipit hunc tribrachum, ut etiam apud Menandrum in Phasmate et *apud Callimachum* in epigrammatibus ostendi potest. Ad hunc locum idem Fortunatianus respexisse ibidem videtur p. 2674 (Caes. Bass. p. 258): altera divisio est (Phalaecii hendecasyllabi), cuius feceram mentionem, quum de epodo *Callimachi* dicerem. quamquam haud scio an is quidem locus parum sanus sit.

571.

Atil. Fortunat. p. 2676, sive potius Caes. Bassus in Keil. Gram. Vol. VI p. 261: quarta divisio est hendecasyllabi talis: *castae quas veneramur o sorores.* nam priore commate *Callimachus* in epigrammatibus usus est et Bacchylides in carminibus et alii. Videtur Bassus fragm. Callimachi 116 (*ἡ παῖς ἡ κατάκλειστος κ. τ. λ.*) respicere, quae Bergkii quoque sententia est praef. Anthol. lyr. II p. XVII seq., item Keilii.

572.

Atil. Fortunat. p. 2680 Putsch. sive Caes. Bass. in Keil. Gram. VI p. 265: apud Euripidem et *Callimachum* et quosdam antiquae comoediae scriptores tale inveni genus (Saturnii versus): turdis edacibus dolos comparas, amice. Sed recte fortasse Gaisford. ad Hephaest. II p. 195 suspicatur, respici fragm. 116.

573.

Gloss. cod. Laurentiani in Theocrit. XVII, 15: (*ἐκ πατέρων οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον Λαγείδας Πτολεμαῖος, ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλάν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι*) p. 417 Ahrens.: *καὶ Καλλίμαχος· βουλὰν ἄν.* Sed quum *βουλὰν ἂν* ipsa sint Theocriti verba, hoc lemma fuisse suspicor scholii, Callimachi autem locum excidisse. apposuit fortasse scholiasta verba Callimachi ex hymn. in Jov. 87 seq.

Atque haec quidem post Bentleium et Ernestium nova accesserunt Callimachi fragmenta quae aut poetae nomine a scriptoribus qui citant insignita sunt aut, si non sunt, certissima ratione et externis causis Callimacho vindicari debent (cf. fr. 480. 489. 490. 491. 518. 519. 520). In cuius generis investigandis fragmentis si quod nos fugit veniam petimus, quam etiam Bentleio eiusdem criminis reo libenter dabit quicunque rei difficultatem consideraverit. In eadem autem re magnopere cavendum erat, ne locis quibusdam scriptorum decipi nos

patercmur qui vel suo ipsorum errore vel scribarum oscitatione Callimacho ascribunt quae ascribenda aliis erant. Ut igitur ex fragmentis Bentleianis expellendum erat 330 apud Etym. Magn. p. 629, 32, ubi codices qui post Bentleium innotuere Gaisfordium coegerunt ut Callimachi nomini substitueret Comani, ita nos in schol. Theocrit. VII 60 et schol. Hom. Jl. III 1 Callimachi nomen, etsi in eadem re habent etiam Etym. Magn. p. 172, 30, Etym. Gud. p. 94, 5, Cram. Anecd. Oxon. I p. 2, 19, Parisin. III p. 8, 17, non putabamus ferendum esse, sed cum Comani nomine commutandum, quod in Etym. Gudiano quoque p. 265, 36 fieri debere existimamus (nam eiusdem locum, p. 261, 13, non debebam Vol. I p. 388 addere. cf. enim fragm. 35b.), quoniam in omnibus illis locis memorantur grammaticae quaedam quisquiliae, quae a Callimacho plane alienae videntur esse. cf. Vol. I p. 388. Contra Callimachi nomen, quod saepe cum Antimachi de loco certare videmus (cf. Stoll. ad Antim. fragm. p. 107 seq.) pertinaciter tenemus in fragm. 180 et 506, ubi testes utrumque poetam nominant, nec Callimachum nobis eripi patimur in loco Luciani de loquacitate Callimachea (de qua cf. Mein. ad Call. p. 256 seqq.) agentis in libro quo modo histor. conscrib. LVII: *Ομηρος — ποιητὴς ὢν παραθεῖ τὸν Τάνταλον καὶ τὸν Ἰξίονα καὶ Τιτυὸν καὶ τοὺς ἄλλους· εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν*, aut in Eunap. vit. Diophanti p. 93 seq. Boiss.: *ἡ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κἀκεῖνον ἀντήγειρεν ὡσεὶ Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀντιστήσειεν* (cf. Addend. p. XLVII), ubi etsi codices unum nominant Callimachum, fuerunt tamen qui Antimachum substituere mallent. Sed recte fortasse Meinekius in Steph. Byz. p. 650, 5 edidit: *Ὑπερβορέους — Καλλίμαχος — τοὺς αὐτούς φησιν εἶναι τοῖς Ἀριμασποῖς*, quamquam codices unice praestant *Ἀντίμαχος*. quae si vera est correctio, Stephani locus referendus est ad Callim. hym. in Del. 291. Contra Antimacho fragm. LII *πωρητὺν ἀλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἕκαστος θέντο* tot vindicant testes a Stollio nominati (quibus adde codices Gaisfordii ad Etym. Magn. p. 744, 3 et 744, 53), ut qui solus Callimacho ascribit Triclinius ad Sophocl. Oed. Col. 14 audiendus non sit. Et tametsi in Euseb. Praep. evang. X

p. 491 Vig., περὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως — προηρεύνησαν — Στησίμβροτος ὁ Θάσιος καὶ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος κ. τ. λ., Callimachus iure cedet Antimacho (cf. Tatian. orat. ad Graec. p. 48 B = p. 120 Ott. = fragm. 390), ita tamen Epigr. in cod. Pal. IX 321, quod Antimacho ascribitur, non audemus cum Stoll. ad Antim. p. 111 et aliis vindicare Callimacho. cf. Vol. I p. 104. Plane autem ex vano haustum, quod Blomf. p. 499 seq. in Etym. Magn. p. 3, 50: ἀβολητύς· ἔντευξις, ἀπάντησις· Ἀντίμαχος alucinatur pro Antimacho reponendum esse Callimachum. nam ne Ἀντίμαχος quidem in illo Etymologici loco extat videnturque nimis properantis viri oculi ad v. 7 aberrasse ubi est ἀβολήτωρ — Ἀντίμαχος Ἰναχίνῃ. — Porro apertus error est, quod in Zonar. Lex. p. 692 unus codex Καλλίμαχος dat pro Καλλίας (nam cf. Etym. M. p. 331, 31), aut quod in schol. Jl. XIV 255 item unus codex Καλλίμαχον habet, non Καλλίστρατον, quem alii nominant. contra recte in schol. Hephaest. p. 38 cod. Sabant. dedit (μέτρον) Καλλιμάχειον pro vulgato Κλεομάχειον, nec in fragm. 100[d] n. 17 putamus iure Callimachum cessurum Nicomacho aut in Plin. Hist. Nat. IV 64 recte mutari Callidemus in Callimachum, quae Mauricii Schmidt sententia est in Quaest. Hesych. p. CLXXVIII. sed male Spitzner. ad Hom. Jl. II 855 ex Strabon. XII p. 542 Cas. Callimachum citavit pro Callisthene, qui omnium codicum consensu firmatur, et Nitzsch. ad Odyss. III p. 29 not. Apollodoro supposuit Callimachum. nec probamus, quod Ruhnkenius in ep. ad Ernest. p. 116 Tittm. in Etym. Reg. (cf. cod. Sorb. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. 160, 53 et Etym. Gud. p. 87, 52) Καλλίμαχος scribi iubet pro Πολέμαχος, cui multo probabilius Πτολεμαῖος substituit Lentz. ad Herodian. II p. 169, aut quod Bergk. Poet. lyr. p. 360 Καλλίας in Suid. I 1 p. 689 sive in Bekk. Anecd. p. 442 subrogavit Καλλίμαχον, aut quod in Athen. III p. 73 E fragmento huic: ὡς δ' ὅτ' ἀέξηται συκνὸς δροσέρῳ ἐνὶ χώρῳ Meinekius cum Valcken. ep. ad Ernest. p. 47 Tittm. Καλλίμαχος praescripsit pro Λάχης (quidni enim Λέσχης? similiter ap. Hesych I p. 404 ex λάχης Meinekius fecit Καλλίμαχος), aut quod in schol. Apoll. Rhod. IV 965 (Τίμαιος Θρινακίαν φησὶ καλεῖσθαι τὴν Σικελίαν, ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει. οἱ δὲ ἱστορικοὶ Θρίνακόν φασιν ἄρξαι τῆς Σικελίας)

Heckerus in Schneidew. Philol. V p. 418 pro *Τίμαιος* legendum *Καλλίμαχος* praecipit, quum Timaeus parum apte opponatur historiarum scriptoribus. at potuit scholiasta Timaeum, ubi purum is geographum egit, opponere historicis et ipsi historico Timaeo. Postremo manifestus error est, quod in Stephan. Byz. p. 634, 4 in Aldina *Καλλίνῳ* substitutus est *Καλλίμαχος*, qui error commissus est etiam in incerto scriptore Censorino adiungi solito cap. IX. — Nimis etiam incerta Toup. Emend. in Suid. IV p. 45, in Hesych. I p. 325 n. 96 scribendum conicientis *ταχέως δή, καὶ Καλλίμαχος, ὥς αὖτις, πάλιν, ἐκ δευτέρου.*

Non minore autem cautione opus est si quando Callimacho a veteribus ascribuntur quae aliorum esse vel ipsi nostris oculis videmus vel testes quidam affirmant. Ita iniuria Bentleius Callimacho ascripsit fragm. 316 *ὁ δ' οὐκ ὅθετ' αἴσυλα ῥέζων*, quae Homeri sunt, Jl. V 403, cuius immemor Bentleius ex Epimerismis Homeri tum ineditis, sed postea editis a Cramero in Anecd. Oxon. I p. 51 (*καμπύλος· στρογγύλος ἐστι λίθος, Καλλίμαχος* — fr. 516 — *σεσημείωται τὸ αἴσυλος, οὗ οὐδέτερον τὸ αἴσυλον, „ὁ δ' οὐκ ὅθετ' αἴσυλα ῥέζων"*) Callimacho ascripsit vel grammatici iniussu, ut de hoc quidem loco etiam Scherr., Callim. ὁμηρ. p. 18, errasse censendus sit. sed si vel tantillum grammaticus addiceret, non dubitaremus sane hoc quoque fragmentum Callimacho vindicare, quem constat saepissime ita Homerica in usum convertisse. atque haec causa fuit cur Callimacho non eriperemus fragm. 289 et 494, ubi verba Homerica vel tota vel paululum immutata a Callimacho traducta sunt. Sed similis Bentleiano Schneidewini error videtur, qui in Goettinger. gel. Anz. 1848 p. 1789 versum ab Etym. Sorb. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 173, 11 allatum hunc: *ἀλλ' ἔμεν ἀπροτίμαστος μεγάροισιν ἐμοῖσιν* —, Callimachi esse coniecit, quum Homeri sit Jl. XIX 263. Contra non ausi sumus Callimacho detrahere fragm. 109 propterea, quod secundi versus pars *ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ* a testibus non paucis ascribitur Hesiodo, cuius ex carminibus solum hoc frustulum Callimachum sumpsisse si quis putaverit, non refragabor, modone totum fragmentum Hesiodo vindicare voluerit. Nec propter Etym. Florent. p. 127 verba haec: *Ἐρξίας· ὄνομα κύριον. Καλλίμαχος·*

Ἐρξίῃ, πῇ δ' αὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός — poetam nostrum novo hoc fragmento ditare volumus, quod plures iique idonei testes tribuunt Archilocho. cf. Gaisf. ad Hephaest. p. 37 et Bergk. Lyric. p. 699.

Sed etiam in eorum numero fragmentorum quae auctore non nominato circumferuntur et plurima sunt, multa esse Callimachi quis neget qui consideraverit praeter Homerum vix alium quemquam poetam saepius ad testimonium dicendum produci quam Callimachum vel a lexicographis propter λέξεις rariores, quas ex remotissimis angulis poeta petere solebat, vel a technographis qui insolentiora dicendi genera Callimachi locis libenter firmant, vel a scholiographis, qui veterum instituta et mores non iniuria libenter explanant eius poetae locis quem novimus de his rebus docte et accurate summo adhibito studio scripsisse. Atque non desunt fragmenta olim anonyma, quae recens inventa monumenta literaria Callimachi esse apertis verbis declarant eorumque sagacitatem, qui ad Callimachum coniectura rettulerant, luculenter comprobarunt, quem ad modum factum in fragm. 488 et alibi. Sed si unquam, in hac re summa cautione opus est, ne quod fragmentum, cuius aliqui testes auctorem silent, aut anonymum putemus esse aut Callimacho adeo ascribamus. velut Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 21 Tittm. anonymum fragmentum apud Suid. II 1 p. 508: τοὺς δὲ μεθυστὰς καλλείψω λατάγων πλέγμασι τερπομένους Callimacho ascripsit, quod ex Agathiae epigr. Anthol. Pal. V 296 a Suida petitum est. item Meinckius ad Callim. p. 121 fragmentum sine auctoris nomine in schol. Hom. Il. XXI, 141 productum hoc: μέσφα Σαλάγγωνος ποταμοῦ Callimachi dixit esse, cui grammaticus demum de suo addiderit ποταμοῦ, sed fugit virum egregium Apollonii Rhodii esse versum IV 337: μέσφα Σαλαγγῶνος ποταμοῦ καὶ Νέστιδος αἴης. Similiter versum a Dracone Stratonicensi p. 67, 11 citatum πολλάκι δειμαίνουσα μίτους ἀνεβάλλετο Μοίρη Hermannus p. 157 inter ἄδηλα numeravit, sed legitur in Anthol. Pal. IX 199, 2. Possem plura huius erroris exempla addere nisi vererer, ne quis diceret velle me egregiorum virorum laudi aliquid detrahere, nec vel haec attulissem, nisi quam his viris damus veniam, eadem mihi petenda esset. In animo enim est, iunctim hic componere anonyma fragmenta

epica et elegiaca, si non omnia, certe ea quae apud lexicographos, technographos, scholiastas, item Plutarchum Callimacho saepe utentes reperiuntur, quibus fragmentis sperandum est aliquando novis inventis subsidiis Callimachi nomen accessurum esse. Quamquam hoc in me non recepissem negotium et in iis afferendis fragmentis anonymis acquievissem quae ab aliis iam ad Callimachum relata sunt, si mihi licuisset ad tale fragmentorum epicorum et elegiacorum provocare corpus, quale lyricorum poetarum habemus Bergkii, comicorum Meinekii, tragicorum Nauckii.

1. **Suid.** I 1 p. 57 Bernh. (add. Zonar. p. 30 extr. et Etym. Paris. 2669 in Cram. Anecd. Paris. IV p. 90): *ἄγκος. ὑψηλὸς τοῦ ὄρους τόπος·*

ποσσὶ δ' ἀνελθεῖν
ἄγκος ἐς ὑψικάρηνον ἐδίζετο.

Post Buttmann. Gr. gr. II p. 154 not. ad Callimachi Hecalen rettulit Hecker. Com. Call. p. 122.

2. **Suid.** I 1 p. 126: *ἀείπλανα. πεπλανημένα, φλύαρα, πλήρη φλυαρίας.*

ἀείπλανα χείλεα γρηός.

Primus Callimacho vindicavit Ruhnk. ep. ad Ernest. p. 21 Tittm. sequentibus Blomf. p. 317, Naek. de Hecal. p. 154, Hecker. l. l. p. 112. sed ad *Μυθικά* incerti poetae revocat Bergk. Anthol. lyr. II p. XXII, qui fortasse *ἀεὶ πλάνα* scribendum dicit me non addicente. cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 590 seq. —

3. **Suid.** I 1 p. 130: *ἀήσυρον. τὸ λεπτόν, τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον, τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων·*

ἀήσυρον γόνυ κάμψει,

quod *ἀήσυρον ὂν γ. κ.* scribendum esse non vidit qui ad Hecalen refert Hecker. l. l. p. 111, sed non fugit Meinek. Anal. Alex. p. 168 cui Euphorioni vel Callimacho assignandum videtur, nec Bergkium in Anth. lyr. II p. XXI ad *Μυθικά* revocantem, qui etiam *ἀ. ὡς γ. κάμψῃ* scribi posse putat. —

4. **Suid.** I 1 p. 168 coll. Zonar. p. 100: *ἄκμηνος. ἄγευστος·*

ἄκμηνος δόρποιο.

non est Homeri Jl. XIX 163, ut censebat Bernhardy, ubi est *ἄκμηνος σίτοιο*, sed ex illo Homeri loco effictum a poeta aliquo, quem Callimachum esse putabat Hecker. p. 125 (cf. Hecal. VI), auctorem *Μυθικῶν* Bergk. l. l. p. XXI. —

5. **Suid.** I 1 p. 251 (add. Zonar. p. 133): *ἁλυκόν. δριμύ*

ἁλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.

Non Homeri est, ut putabat Tittm. ad Zonar. l. l., Jl. II 266, ubi hodie legatur *θαλερὸν δέ οἱ ἔκφυγε δακρύ*, sed ad huius versus normam ab aliquo alio poeta factum, Callimacho aut Euphorione, ut statuit Mein. Anal. Alex. p. 168, a Callimacho quidem in Hecale, cui assignat Hecker. l. l. p. 123. cf. Hecal. V. —

6. **Suid.** I 1 p. 251 (add. Zonar. p. 133. Etym. Magn. p. 71, 33. Cram. Anecd. Paris. IV p. 6): *ἁλυκρά. χλιαρά*

γέντο δ' ἁλυκρά

Callimacho assignat Hecker. p. 113, item Lobeck. Elem. Path. I p. 102 (qui etiam de spiritu monuit) et Bergk. Poet. Lyr. p. 1356. cf. Hecal. V. —

7. Suid. I 1 p. 644 (et partim I 1 p. 267): — καὶ ἀποῤῥώξ, ἀπόσπασμα ὄρους — οὗτος δὲ ἦν ἄρα Ἐριννύων ἀποῤῥώξ·
πᾶσα δ' ἀποῤῥὼξ
πέτρη ἔην ὑπένερθε, καὶ ἄμβασις οὔ νύ τις ἦεν.
Ad Hecalen refert Hecker. p. 122. —

8. Suid. I 1 p. 803 (add. Zonar. p. 323):
ἀσταγὲς ὕδωρ.
τὸ πολυσταγές. neque Nicandr. Ther. 307, nec Apollon. Rhod. III 804 est, sed fortasse Callimachi, ut statuit Hecker. p. 109. Cf. Aet. III 4 coll. Rauch. de Aet. p. 67.

9. Suid. I 1 p. 904 (coll. Zonar. p. 354): ἀφραστύες, ἀσυνεσίαι.
σχέτλιαι ἀνθρώπων ἀφραστύες.
Post Ruhnk. Ep. ad Ernest. p. 21 et Ep. crit. II p. 132, item Blomf. p. 318 Callimacho dederunt in Hecale Naek. p. 252 et Hecker. p. 124. Ego ad Aet. II 6 revocaverim. —

10. Suid. I 1 p. 919: ἀχλύς. σκότος, ὀμίχλη, ζόφος, ἀμβλυωπία. καί
ἠέρος ἀχλύσαντος.
ἀντὶ τοῦ σκοτισθέντος. Callimacho vindicat Hecker. p. 105 seq. Legebatur nisi fallor in Aet. II 8. —

11. Suid. I 1 p. 976: βέβυστο. ἐπεπλήρωτο.
βέβυστο δὲ πᾶσα χόλοιο.
Callimachi vel Euphorionis esse putat Mein. Anal. Alex. p. 168, Hecalae Callimacheae Hecker. p. 118 (recte fortasse. cf. Hecal. cap. VII), incerti auctoris *Μυθικῶν* Bergk. Praef. Anthol. lyr. II p. XXI. —

12. Suid. I 1 p. 1069:
γαμβρὸς Ἐρεχθῆος.
ὁ Βοῤῥᾶς. τὴν γὰρ Ὠρείθυιαν θυγατέρα αὐτοῦ ἔγημεν, ἐξ ἧς τίκτεται Ζήτης καὶ Κάλαϊς. Ad Callimachum rettulit Hecker. p. 111, ac locum habere potuit in Aet. I 12. —

13. Suid. I 1 p. 1076: γέγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι. Callimacho assignat Hecker. p. 109, γέγειαι | αἱ βόες commendans. cf. etiam Dilthey de Cydipp. p. 101 not. et Bergk. Anth. lyr. II p. XIV, qui scuta vetusta interpretatur.

14. Suid. I 1 p. 1126: γοερόν. θρηνῶδες, λυπηρόν, κατανυκτικόν. καί
γοεροῖο γόοιο.
non puto Suidam respexisse, quod Küsterus sibi persuasit, Hom. Il. XXIV 524, ubi est κρυεροῖο γόοιο. sed quum veteres editiones habeant γοεροῖο μόνοιο, Suidam scripsisse putaverim γοεροῖο γόνοιο, quod intelligo de Terei filia. Praeterea in Suidae verbis καί usum non habet, ut pro eo Καλλίμαχος scribendum censeam. —

15. Suid. I 1 p. 1195: δέδοιμι· οἰκοδομοίην·
οἰκίον εὖτε δέδοιμι.

Etiam Zonar. p. 487 etsi δέδοιμι· οἰκοδομοίην citat, tamen recte δέμοιμι corrigere videntur. De Callimacho auctore, et quidem de Hecale, cogitat Hecker. p. 119. cf. Hecal. V. —

16. Suid. I 2 p. 9: Αἰγεία θάλασσα, quod portentum vocat Bernhardy. nihilo tamen minus Hecker. p. 111 fragmentum esse Callimachi arbitrabatur. at scire velim quo pacto metro dactylico Αἰγεία adaptaverit. debebat certe Αἰγεῖα vel Αἴγεια scribere vocali ultima α generis feminini correpta, quod etsi Hecker. Com. crit. in Anthol. I p. 52 negat fieri posse, multis tamen exemplis probavit Meineck. Delect. poet. Anthol. p. 212 seq., cui adde de adiectivis in ειος Buttm. Gram. graec. II p. 407 (ed. I), δίκραιρα Apoll. Rhod. IV 1613 (cf. Merkel.), ἀντιπέραια Dionys. Perieg. 962 (cf. Bernhardy). nec aliter Ptolemaeo in Hom. Od. XI 597 κραταί' ἴς commendare licuit. Sed malebat Heckerus Αἰγαία scribere (Αἰγαίη?), quod tamen ordini a Suida instituto se subtrahit. At videor mihi Αἰγεία contra Bernhardy et Hecker. tueri posse. nam Αἰγαῖον (πέλαγος) aliter quidem secundum rationes grammaticas appellari non potuit quum ab Αἰγαί vel Αἰγά nomen habeat. sed quum praeter Αἰγά illud promontorium, unde mari nomen fuit, etiam Αἴξ nominaretur (cf. Steph. Byz. p. 38 et locos a Meinekio citatos), causa non est cur negemus a poeta aliquo ab hoc nomine maris appellationem petitam esse. quod si fuit, recte formatum est Αἰγεία θάλασσα. illum tamen poetam suspicor doricum potius vel aeolicum fuisse, qui hoc metri genere _ _ _ ⏑ _ ⏑ usus sit. —

17. Suid. I 2 p. 24, 5: αἰθέριον ὕψος. τὸ τοῦ αἰθέρος. Hoc si ita metro vinctum statuerimus, ut scriptum fuerit

αἰθέριον
ὕψος

distichi fragmentum habebimus. cf. Act. II 8. —

18. Suid. I 2 p. 28: αἴθυια. ἡ ἴγδη. καὶ ἡ θαλαττία ὄρνις· αἰθυίης ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυσαν πείσματα νηός. αἱ γὰρ αἴθυιαι ὅταν δύνωσι, κάκιστος οἰωνὸς ὑπάρχει τοῖς πλέουσι. τὴν δὲ αἰτίαν λέγουσιν, ὅτι γαλήνης οὔσης οὐ τολμᾷ προϊέναι φοβουμένη τὰ θαλάσσια ζῷα· χειμῶνα δὲ προορωμένη προέρχεται τῶν ἄλλων ζώων ἐν ταῖς καταδύσεσιν ὄντων. Versum in mendo cubare apertissimum est, sed non satisfaciunt doctorum virorum coniecturae, Küsteri αἰθυίης πτερύγεσσιν ἔλυσαν π. ν., Godofredi Bernhardy: αἴθυι', ἧς πτερύγεσσιν ἔλυσεν π. ν., Heckeri l. l. p. 100: αἰθυίης πτερύγεσσιν ἔλυσ' ὕπο π. ν., Meinekii ad Callim. p. 87: αἰθυίης πτερύγεσσιν ἐλύσατο π. ν., Caroli Dilthey in Anal. Call. p. 19: ὑπ' αἰθυίης ⏑ ⏑ _ _ | οὐκ ἀγαθαῖς πτερύγεσσιν ἐλύσατο π. ν., quae displicent omnia, quia rationem non habent eorum quae Suidas subicit αἱ γὰρ αἴθυιαι ὅταν δύνωσι, κάκιστος οἰωνὸς ὑπάρχει. nam unde hoc habuerit Suidas vel is, quemcunque exscripsit, nisi ex ipsius poetae fragmento? quod ita potius corrigendum esse persuasum habemus:

αἰθυίης [δύνοντος] ὑπὸ πτερύγεσσιν ἔλυσαν
πείσματα νηός,

ubi omissae vocis causa fuit inusitatior usus syntacticus, cuius tamen non rara sunt neque apud antiquiores neque apud recentiores poetas et scriptores exempla. cf. Matthiae Gr. gr. § 436, Hermann. ad Orphic. p. 346, Lobeck. Paralip. p. 550, Wellauer. ad Aeschyl. Eum. 918. imprimis autem poetae Alexandrini hanc amant incongruentiam. cf. Theocrit. XV 119 χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοντες ἀνήθῳ. Nicand. Ther. 329 καταψηχθέντος ἀκάνθης (add. ibid. 180 ἀσπίδος — ἄκριτα ποιφύσσοντος). Dionys. Perieg. 1121 γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζου (etsi praecedit v. 1119 βηρύλλου γλαυκὴν λίθον). Nonn. Dionys. XXX 282 (Ἀθήνη) ἅζομαι Ἄρεα θοῦρον ἰδὼν γενετῆρα Λυκούργου, unde etiam in eiusdem II 199 μακροὶ ἠερόθεν τανύοντο δοκοὶ δολιχῆρεϊ πυρσῷ Ζηνὶ συναιχμάζοντες non erat cur μακραί corrigeretur. Ceterum Hecker. l. l. fragmentum sumptum putabat ex historia Androgei, qui cum sociis malo omine ancoras solvit quum in Atticam navigaret, ubi moriturus erat, cui sententiae profecto non obstat quod Meinek. ad Call. p. 308 obmovet, Androgeum non in mari obiisse. quamquam non in Hecale, sed in Aetiorum libro quarto hoc fragmentum locum habuisse puto (cf. supra p. 111). Sed Dilthey l. l. p. 19 fragmentum ad aliquam pertinere procellae descriptionem credidit, quae in Aetiis alicubi inserta fuerit. Add. Rauch. p. 80. —

19. **Suid.** I 2 p. 29: αἰθύξασα, κινήσασα·
αὐτόθεν ἐξ εὐνῆς ὀλίγον ῥάκος αἰθύξασα

Callimachi Hecalae (cap. VI) assignat Hecker. p. 112, Callimacho vel Euphorioni Mein. Anal. Al. p. 168.

20. **Suid.** I 2 p. 72 (add. Eustath. ad Hom. Od. p. 1851, 45 et Montefalc. Bibl. Coisl. p. 233): ἔαρ λέγεται καὶ τὸ αἷμα, διὰ τὸ ἐν τῷ ἔαρι πλεονάζειν.

ἧχι κονίστραι
ἄξεινοι λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι.

Post Ruhnk. ep. ad Ern. p. 21 Tittm. et ad fragm. Callim. CCXLVII atque Blomf. p. 318 ad Callimachi Hecalen rettulit et de palaestra Cercyonis intellexit Naek. de Hecal. p. 184, coll. Unger. de Sinid. p. 761.

21. **Suid.** I 2 p. 175: ἐλέγχομεν. ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν.
νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν.

Callimachi esse putat Hecker. p. 112, auctoris Μυθικῶν Bergk. praef. Anth. II p. XXII, ego video apte explicari posse, si ad Aet. II 8 relatum fuerit. —

22. **Suid.** I 2 p. 186: ἐλινύοντας. διατρίβοντας ἢ ἐγχρονίζοντας. καὶ

πότμον ἐλινύσειεν

ἀντὶ τοῦ τὴν δυστυχίαν παύσειεν. De Theseo Hecalae Calli-

machcae intellexit Hecker. p. 108, de Acontio Dilth. de Cyd. p. 85, ego ad Act. II 7 rettulerim. —

23. Suid. I 2 p. 188 (add. Zonar. p. 684): ἑλίχρυσος. τὸ τοῦ κισσοῦ ἄνθος·

ἄνθει ἑλιχρύσου ἐναλίγκιος.

Ex Hecale Callimachi petitum et cum fragm. XLIV coniunctum fuisse existimat Hecker. p. 108. —

24. Suid. I 2 p. 239: ἔνδιος· μεσημβρινός.

ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιος ἔην ἔτι, θέρμετο δὲ χθὼν
τόφρα δ' ἔην ὑάλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἤνοψ.

οὐρανὸς ἤνοψ Suid. citat etiam I 2 p. 863 coll. Zonar. p. 995 (vid. Doederl. Gloss. Homer. I p. 152). Pro ἔνδιος aperte scribendum ἔνδιον (meridies), nam ad illud neque sequens οὐρανός retrahi potest, ut statuit Bernh., neque ad praecedens aliquod ἡμέρα referri credibile est, ut voluit Hecker. l. l. p. 106. cum ἔνδιον cf. Apoll. Rhod. I 603 ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι (coll. IV 1312 ἔνδιον ἦμαρ ἔην). Ad Hecalen Callimachi pertinere putat Hecker. l. l. p. 105 seq., qui et ipse ἔνδιον suasit. (Quod autem paulo ante ap. Suid. p. 238 legitur fragmentum: τρισσὰ μὲν ἀντολικῶν ἀναπέπταται ἔνδια κύκλων, non anonymi est, sed Pauli Silent. Ecphr. Eccl. I 221, quod Bernhard. fugit.) —

25. Suid. I 2 p. 371: ἐπέσειεν. ἐπανετείνετο

τοῖς δ' ἐπέσειε φόβον ὡς αὐτίκα τεθνήξοντος.

ubi τεθνηξομένοις malebat Portus, sine causa. nam dicit incertus poeta, aliquem (medicum, opinor) timorem inicere quibusdam quasi statim morituris esset eorum propinquus. Ad Μυθικά Bergk. Praef. Anth. II p. XXII revocat τῷ pro τοῖς commendans. In φόβον producta ultima offensioni esse non debet. —

26. Suid. I 2 p. 383 coll. eod. II 2 p. 1537 et Zonar. p. 799: ἐπήλυσις. ἐπιδρομή.

ἐπήλυσιν ὄφρ' ἀλέοιτο
φώριον.

τουτέστι ληστρικήν. Ex Hecale Callimachi sumptum statuit Hecker. p. 93, in Μυθικοῖς scriptum fuisse Bergk. l. l. p. XXI.

27. Suid. I 2 p. 842 coll. Zonar. p. 986: ἠλιτενὴς πέτρα. ὑψηλή. Fragmentum esse ex Hecale Callimachi Hecker. in Schneid. Phil. V p. 415 existimabat, qui saltem πέτρη scribere debebat. Sed equidem adeo de ἠλιτενής dubito, quod etsi a Meineckio etiam Nicaeneto poetae restitutum est Anal. Alex. p. 314, praeter Suidam et Zonaram a nemine nominatur nec video quo pacto apte explicari possit. Contra ἁλιτενὲς πέτρα ne pedestres quidem scriptores respuunt (cf. Wesseling. ad Diodor. III 44), quod grammatici (Hesych. I p. 124, Etym. Magn. p. 64, 54, Etym. Gud. p. 36, 10) interpretantur παράλιον, ταπεινόν vel ὁ παράλιος τόπος, ὁ παρατεταμένος τῇ θαλάσσῃ. καὶ ἁλιτενὲς ταπεινόν. Itaque Suidam corrupta scriptura deceptum ἠλιτενὴς

scripsisse arbitror pro *ἢ 'λιτενὴς πέτρα* (ut in Call. V 47 optimi libri *ἧς* dant pro *ἥ ς*), quod sane explicare non potuit *ὑψηλή*, sed debebat *ταπεινή*. nisi igitur *οὐχ ὑψηλή* scripsit, ex scriptore aliquo attulit *ἢ 'λιτενὲς πέτρα ὑψηλή* (vel rupes aliqua alta ad mare usque pertinens), cuius explicatio interierit, quod subinde apud Suidam factum constat. —

28. Suid. I 2 p. 863: *ἦνοψ. ὁ λαμπρός. οὐρανὸς ἦνοψ* (cf. I 2 p. 239). *καί*

ἤνοπα πυρὸν ἔδουσι,

quod fragmentum Hecalae Callimachi deberi putat Hecker. l. l. p. 106. Sed si Callimachi est, potuit etiam ex Actiis sumi, ubi de Triptolemo actum, qui quum Cereris dona eo attulisset *ἵν' ἀμαζόνες ἄνδρες ἔωσιν* (fr. DXXIII), illi iam *ἤνοπα πυρὸν ἔδουσι*. De interpretatione vocis *ἦνοψ* dubitatur. cf. Doederl. Gloss. Hom. I p. 152. —

29. Suid. I 2 p. 885: *Ἡρακλῆς. ὄνομα κύριον.*

ἀέριον κλέος ἔσχε.

Fragmentum dubitat Bernhardy num ad poetam quendam redeat. ac sane epici esse non potest, quem *ἠέριον* scripturum fuisse certum est. neque si quis pedestri oratione nominis originationem attulit, aliter atque *ἠέριον* videtur dicturus fuisse. Sed per se quum eius modi originatio a poeta aliquo non abhorreat (cf. ad frag. DXLIX), de dorico poeta cogitabimus, praesertim quum *α* in *ἄεριον* tueatur etiam Etym. Gud. p. 247, 56 *Ἡρακλῆς — παρὰ — τὸν ἀέρα, οἱονεὶ ἀέριον κλέος ἐσχηκώς*, ubi etiam aliae extant vocis originationes. —

30 Suid. I 2 p. 989: *ἰλυοῖσι. ταῖς καταδύσεσιν.*

ἑρπετὰ δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφεν.

Callimacho dedit Hecker. p. 109, qui vocem habeat etiam hym. I 25. —

31. Suid. I 2 p. 1103: *θαλέεσσι· τρυφαῖς θάλλειν ποιούσαις.*

τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον.

Θαλέεσσι· πιότητι, λιπαρίαις habet Hesych. II p. 298. Hoc quicunque scripsit poeta manifesto in usum suum convertit Hom. Jl. IX 143 (coll. v. 285) *ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ*, unde simul patet, quum simplex dativus *θαλέεσσι* non videatur ferri posse, emendandum esse:

τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἐνέτρεφον.

hoc enim magis mihi verisimile quam sic statuere Suidam parum apte omisisse quod poeta ad constructionem necessarium addiderat in hunc fere modum: *τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσιν ἀνέτρεφον [ἐν μάλα πολλοῖς]*. Ceterum Hecker. p. 118 de Callimachi Hecale intellexit quae ovem (quidni suem?) maximo studio nutrivisset eiusque carnem Theseo commendasset. cf. Hecal. cap. V. —

32. Suid. II 1 p. 102: *κατάιξ. καταιγίς.*

ἠδ' ἀπὸ Μηρισοῖο θοὴ Βορέαο κατάιξ.

Recte Toupius correxisse videtur *ἡ δ' ἀπὸ Μηριζοῖο κ. τ. λ.* sed

Μηρισοῖο tenet Lobeck. Prol. Path. p. 414. Primus versum Callimacho vindicavit Ruhnk. ep. ad Ernest. p. 20 Tittm. (coll. Callim. hym. IV 114), quem sequuntur Toup., Blomf. p. 317, Hecker. p. 105 et 107, de Hecale hic cogitans. sed Bernhardy inter Callimachum et Apollonium fluctuat. et certe Apollonius I 1203 *ἀνέμοιο καταῖξ* dixit et III 1376 *ἀνέμοιο καταίκες*. Potuit fragmentum esse in Aet. II 7. —

33. Suid. II 1 p. 125: *κατὰ ῥάβδον ἔφρασε, κατερραψῴδησεν ἢ κατὰ στίχον διῆλθεν.* Hinc Hecker. p. 111 talem Callimachi versum lucratum se putat

κατὰ ῥάβδον
ἔφρασε,

comparans Callimachi fragm. CXXXVIII. Fuit fortasse in Callimachi *Γραφείῳ*. —

34. Suid. II 1 p. 202: *κελέβη. κόγχη, ἡ λεκάνη ἢ τοιοῦτον σκεῦος, ἐν ᾧ δυνατὸν νίψασθαι πόδας·*

ἐκ δ' ἔχεεν κελέβῃ, μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλο.

eadem iisdem verbis habet schol. Gen. ad Theocrit. II 2 (nam apud Ahrens. p. 91 non invenio), nisi quod melius hic quam apud Suidam scribi *κόγχη ἢ λεκάνη* videtur. mox idem Suid. II 1 p. 216 seq. hoc habet: *κεράς, ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ κεραστικῶς. μετὰ δ' αὖ κερὰς ἠφύσατ' ἄλλο. ὁ δὲ νοῦς· ἀπὸ τοῦ κεράσματος ἄλλο ἤντλησεν ἀπὸ τοῦ ἄγγους ἐν ᾧ ἦν*, quae non intelligo nisi *ἐπὶ τῷ κεράσματι* scribatur i. e. ad faciendam misturam (nam adverbium *κεράς* explicat, de quo vid. Lobeck. Paralip. p. 223), quae fit alia addita aqua. nam in praecedenti versu praecessisse vel in sequenti videtur secuta esse vox *ὕδωρ*. In ipso autem anonymi poetae versu offensioni est *κελέβη* quod alibi poculum significare constat (cf. Athen. XI p. 475 C), hic autem dicitur *σκεῦος ἐν ᾧ δυνατὸν νίψασθαι πόδας*. Sed non videtur tamen dubitari posse, quin poeta vocem in hanc significationem detorserit et dixerit aliquem aquam minus calidam infudisse *εἰς μελέβην* sive alveum. quod si est, praestat fortasse scribere *ἐν δ' ἔχεεν κελέβῃ*. Ceterum fragmentum putarunt Euphorionis esse Toup., Callimachi ex Hecale Mein. Anal. p. 168 et Hecker. l. l. p. 112, ex eiusdem historia de Molorcho Rauch. de Aet. p. 42 et 43. —

35. Suid. II 1 p. 297: *κλισία, ἡ σκηνή. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ κλίνης*

λέξομαι ἐν μυχάτῳ· κλισίη δέ μοί ἐστιν ἑτοίμη.

Callimachi Hecalae (cap. VII) assignat Hecker. p. 94 et 117, *Μυθικοῖς* Bernhardy probante Nack. p. 233. —

36. Suid. II 1 p. 304: *κνηκίς. ἡ νεφελώδης ζώνη, τὸ μικρὸν νέφος*

Οὐδέ ποθι κνηκὶς ὑπεφαίνετο, πέπτατο δ' αἰθήρ

(coll. Hesych. II p. 497). Post Toupium Callimacho (Hecalae)

ascripsit Hecker. p. 105 seq., inter Callimachum et Euphorionem fluctuabat Mein. Anal. Alex. p. 168. Ego de Callim. Aet. II 8 cogitabam. —

37. Suid. II 1 p. 312: κοκκύαι. αἱ πρόγονοι·

ἀφ' ὑμέων κοκκύῃσι καθημένη ἀρχαίῃσι.

Duplex κκ neque Gaisfordii libri probant in Etym. Magn. p. 524, 52 (add. Etym. Gud. p. 333, 20 et Florent. ap. Miller. p. 191) neque literarum ordo in Hesych. II p. 504, neque Zonar. p. 1228, dissuadet autem praeter anonymum hunc versum Zon. versus in Anthol. Pal. IX 312, 5 τηλόθι δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν· κοκύαι γὰρ ἔλεξαν. recte igitur iam Portus scripsit κοκύαι — κοκύῃσι. idem in fragmenti initio pro ἀφ' scripsit πὰρ δ' ὑμέων, plurimi tamen ἀφ' plane omittunt, Tonpius, qui εὐφήμως κ. παρημένη ἀ. reponendum censuit, Jacobsius Animad. ad Anthol. II 1 p. 205, in ἀφ' ὑμείων latere Εὐφορίων suspicans, Naek. de Hecal. p. 130 coniciens ὑμείων κοκύῃσι καθειμένη ἀρχαίῃσι. unus Hecker. p. 122 retento ex parte ἀφ' scribi posse putabat κῆφ' ὑμέων (i. e. καὶ ἐφ' ὑ.), quibus omnibus coniecturis Bergk. Praef. Anth. II p. XXII negabat versum iam esse in integrum restitutum. cui velim probari meam hanc coniecturam:

ἀμφ' ὑμέων κοκύῃσι καθήμεναι ἀρχαίῃσι,

quae dicit mulier, generis sui antiquam nobilitatem demonstratura. uam hoc dicit: circa vestras antiquas atavias sedentes (scil. nostrae κοκύαι), nimirum si quando apud reginas in sacris θυωρὸν — μίαν πέρι δίφρα τίθεντο (ut cum Callimacho Hym. III 134 loquar) αἱ ἡμέτεραι κοκύαι, quod sane nobilitatis signum erat. Itaque recte fragmentum meo quidem iudicio Naeke l. l. ad Hecalen (c. V.) Callimachi rettulit, item Hecker. p. 122, qui tamen quod pluralem ὑμέων de Theseo ferri posse negat, sine dubio errat. uam ὑμέων significat tuas et tuorum atavias. contra Lobeck. Proleg. Path. p. 488 n. 2 quercus Dodonaeas et insidentem iis columbam fatidicam significari atque in initio ἡμείων scribi debere existimabat. Euphorionis putabat esse Mein. Anal. Al. p. 167, Μυθικῶν Bergk. l. l. —

38. Suid. II 1 p. 374: Κωλιάδος κεραμῆες. Κωλιὰς τόπος τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα σκευὴ πλάττονται. Fragmentum ad Hecalen refert Hecker. p. 105. cf. ad frag. CCCCLXXV et Aet. III extr. Paulo aliter Rauch. p. 75. —

39. Suid. II 1 p. 399: κρέκα. τὴν τρίχα.

πορφυρέην ἤμησε κρέκα.

Callimachi ex Hecale esse et intelligendum de Scylla existimabat Tonp., quem sequntur Naek. p. 61 et Hecker. p. 101, sed Parthenii esse putabant Bernhardy et Mein. Anal. Alex. p. 271 coll. schol. et Eustath. ad Dionys. 420. Ego cum Rauch. p. 56 ad Aet. IV 3 rettulerim. Nihil decernit Lobeck. Aglaoph. p. 284 not. —

40. Suid. II 1 p. 452: κύματος ἄκρον ἄωτον. ὁ ἀφρός. Versus frustulum Callimacho assignat Hecker. p. 111 qui confert Callim. Hym. II 112: ἄκρον ἄωτον. —

41. Suid. II 1 p. 453: κυμαίνει. ταράσσει· καὶ ἐπὶ τοῦ ζέειν.

αἶψα δὲ κυμαίνουσαν ἀπαίνυτο χυτρίδα κοίλην.

Mirabili consensu Callimachi Hecalae hoc fragmentum assignant Ruhnk. Epist. ad Ern. p. 20 Tittm., Toup. in Suid. III p. 182, Blomf. p. 316, Naek. p. 139 et p. 142, Hecker. p. 112. cf. Hecal. cap. V. —

42. Suid. II 1 p. 509: λάτρον. ὁ μισθός. λατρεία γὰρ δουλεία ἐπὶ μισθῷ. λάτρις δὲ διὰ τοῦ ι.

λάτριν ἄγειν παλίνορσον ἀεικέα τῷ κεραμῆι.

Hunc quoque versum Callimachi Hecalae vindicat Hecker. p. 105. sed cf. ad Aet. III extr. coll. Rauch. l. l. p. 76. —

43. Suid. II 1 p. 582: λιμός.

γαστέρι μοῦνον ἔχοιμι κακῆς ἀλκτήρια λιμοῦ.

add. Suid. I 1 p. 231 ἀλκτήρια λιμοῦ. τὰ δυνάμενα ἀλαλκεῖν τὸν λιμόν. Callimachi ex Hecale esse statuunt Ruhnk. ep. ad Ern. p. 21 Tittm., Blomf. p. 318, Naeke p. 131, Hecker. p. 92 (cf. Hecal. V), sed *Μυθικοῖς* ascribit Bergk. l. l. p. XXI. —

44. Suid. II 1 p. 663: μαθών. ἰδών — καὶ αὖθις (praecedit pedestris scriptoris testimonium).

ὡς ἔμαθε κἀκεῖνον ἀνιστάμενον.

Si ἔμαθεν scripseris (fortasse etiam καὶ κεῖνον), epici poetae versum habebis, quo tamen usus non est Hecker., etsi commode de Callimachi Hecale intelligi potest, quae Theseum vidit e lectulo assurrecturum. cf Hecal. VI extr. —

45. Suid. II 1 p. 676: μαλκίστατον. ψυχρότατον.

τόδε μοι μαλκίστατον ἦμαρ.

In Callimachi Hecale haec olim lecta fuisse putant Naeke p. 239 et Hecker. p. 123, qui τὸ δέ scribit. praeterea autem quod illi volunt μαλκίστατον ἦμαρ esse crudelissima vel mortifera dies, parum huic interpretationi opitulatur Suidae explicatio ψυχρότατον. Itaque iam olim in Schneidew. Philol. IV p. 565 ἦμαρ corruptum et in ἧπαρ mutandum esse indicavi, quod tamen non probavi Carolo Dilthey, Anal. Callim. p. 20, qui ψυχρὸν ἧπαρ vix ac ne vix quidem sermonis graeci usum ferre dixit. Sed quum ἧπαρ sit sedes metus, doloris aliarumque affectuum, non est profecto ulla causa, quod ψυχρὸν ἧπαρ non graecum esse dicamus. Ipsi tamen magis placet corrigere μαλκίστατον εἶαρ (i. e. sanguis), et ob hanc vocem, quae sane Callimachea est, poetae nostro assignare fragmentum voluit. —

45ª. Suid. II 1 p. 693: Μαραθών· τόπος Ἀθήνησιν. — τοῦτον Καλλίμαχος (fr. 350) ἐννότιον λέγει, τουτέστιν ἔνυδρον· καὶ Μαραθώνιον ἔργον. Ad Callimachi Hecalen (vid. cap. IX) alterum quoque fragmentum refert Hecker. l. l. p. 107. —

cf. *Μαραθώνιον ποίημα* Aeschyli, fratris Cynegiri (Herm. ad Aeschyl. frag. p. 412). —

46. Suid. II 1 p. 721: *μᾶσσον. μεῖζον, μακρότερον.*

ἐπιπρὸ δὲ μᾶσσον ἐπ' ἄκρου
Αἰγαλέω θυμόεντος ἄγων μέγαν ὑετὸν ἔστη.

Idem Suid. II 2 p. 1299: *ὑετός. τὸ υ μακρόν.*

ἄγων μέγαν ὕετον ἔστη,

ubi libri habent *ἄγον*, quod retinens Hecker. p. 102 seq. *νέφος* intelligit, quod imbrem adduxerit et super Aegialeo monte constiterit. Quae sententia multo praestat eorum opinioni, qui de Xerxe intelligebant magnum exercitum in Atticam adducente, ut Toup., Buttmann., Bernhardy, Naek. Opusc. I p. 159, qui Choerili frustulum putabant. De Callimachi Hecale cogitabat Hecker. l. l., qui tamen *ἐπὶ πρὸ δέ* scribit, quod *ἐπὶ δὲ πρό* dici debebat. ac confer Apoll. Rhod. I 30 *ἐπιπρὸ — κατήγαγε.* —

47. Suid. II 1 p. 995: *Νῖσος. ὄνομα κύριον. Νίσῳ δ' ἔλαχεν ἡ Μεγαρίς.* Haec non attulissem, nisi viderem Heckerum p. 101 poetae frustulum putasse *Νίσῳ δ' ἔλαχ' ἡ Μεγαρηΐς* idque ex Callimachi Hecale petitum esse. Nam ego pedestrem orationem invenire mihi videor, praesertim propter dativum *Νίσῳ*, ut scriptores loqui solent, quem ad modum Strab. IX, p. 443 Cas. *ἔνιοι δὲ (τὴν Θετταλίαν) — τὴν μὲν πρὸς νότον λαχεῖν φασι Δευκαλίωνι —, τὴν δ' ἑτέραν Αἵμονι* (cf. Dindorf. Thes. Paris. V p. 26 C), nam poetae accusativum praeferunt, ut Pind. Pyth. II 27 *τὰν (Ἥραν) Διὸς εὐναὶ λάχον πολυγαθέες*, et Oppian. Hal. V 378 *ἔξοχα γάρ μιν ῥινὸς ὑπὲρ μελέων στερεὴ λάχεν*, invertentes quod dici solebat ex. gr. *λάχεν Ἴναχον Ἥρη* (Call. Hym. IV 74) etc. Tamen etiam Rauch. p. 55 ad Callimachi Aetia rettulit. —

48. Suid. II 1 p. 1077: *ὀχή. στήριγμα, βάσταγμα.*

γέντο δ' ἐρείκης
σκηπάνιον [χείρεσσιν], ὃ δὴ πέλε γήραος ὀχή.

Alterum versum apposui cum Nackii supplemento p. 111, de quo tamen dubitari potest, etsi aliorum longe praeferenda est. idem cum Hemsterh. apud Ernest. p. 439, Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 21 Titt. et Ep. crit. II p. 180 Lips., Blomf. p. 317 ad Callimachi Hecalen revocavit. add. Hecker. p. 88. Cf. supra p. 180. —

49. Suid. II 1 p. 1118: *ὄμπνιον ὕδωρ. τὸ τρόφιμον καὶ πολύ. λέγεται καὶ ὀμπνιηρὸν (ὀμπνηρόν. cf. frag. anon. 215) ὕδωρ. τὸ τροφιμόν.* Hecker. p. 90 *ὄμπνιον ὕδωρ* fortasse ex Callimachi Hecale ductum arbitrabatur. cf. Hecal. IV. —

50. Suid. II 1 p. 1224: *οὐρίαχος· πλήξας ῥομβωτῷ δούρατος οὐριάχῳ· Ἐν ἐπιγράμμασι. καὶ αὖθις.*

ὄφρα κεν ἐξ ὑάλοιο πυρικμήτοιο ταθέντας
οὐριάχους δέξαιντο.

τὰ οὐραῖα τῶν κανδηλῶν. Primum fragmentum Antipatri est in

Anth. Pal. VI 111, alternm nec cuius sit scio neque quo modo explicem satis intelligo. ac ne Bernh. quidem auctorem videtur novisse. —

51. Suid. II 2 p. 16: *ἅπτεται δὲ καὶ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν ὁ φθόνος. — ἐρρώσθω δὲ καὶ ἀπέστω. ὅσα γὰρ δέδηγμαι τὴν καρδίαν καὶ οἷα δέδορκα τῷ μακρῷ χρόνῳ· ἀλλ'*

εἴη μοι βίος πανεπάρχιος, —

ὄμμα βάλοι δὲ

μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη —

φησί τις τῶν παλαιῶν. Ex his laciniis, quibns Suidas sive quem exscripsit orationem suam composuit, iguota sunt (cf. Bernhardy) *οἷα δέδορκα τῷ μακρῷ χρόνῳ* et *εἴη μοι βίος πανεπάρχιος*, quorum ultimum si cum Bentleio ap. Küster. correxeris *εἴη μοι βίοτος πανεπάρχιος*, habebis versum epicum, qui fortasse ex Hecale Callimachi est (Hecal. V). —

52. Suid. II 2 p. 25: *παλιμβαλής. ὁ ἀνάταυρα πεσών, ὁ ὕπτιος.* Ultimum Unger. de Sinid. p. 24 not. scribendum *ἀνὰ παῦρα πεσών* idque ex Callimacho petitum existimat.

53. Suid. II 2 p. 110: *παρὲκ νόον, ἀντὶ τοῦ παρ' ἐλπίδα*

παρὲκ νόον εἰλήλουθας.

Hoc qui dixerit poeta nescimus. secutns autem est Hom. Jl. XX 133 et hym. Mercur. 547, ubi tamen *παρὲκ νόον* non est praeter spem, sed temere. —

54. Suid. II 2 p. 135: *παρπόδα, παραυτίκα.*

εἰ δὲ Δίκη σε

παρπόδα μὴ τιμωρὸς ἐτίσατο, δὶς τόσον αὖθις

ἔσσεται ἐν πλεόνεσσι παλίντροπος.

Ex Hecale sumpta putat Hecker. p. 122, *Μυθικοῖς* deberi Bergk. l. l. p. XX. — Lege *αὖτις.*

55. Suid. II 2 p. 138: *πασσαγίην. πανοπλίαν.*

εἷλε δὲ πασσαγίην, τόδε δ' ἔννεπε·

Callimacho vindicant Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 21 Tittm., Blomf. p. 317, Naek. p. 237, qui putat pertinere verba ad Theseum abitum ab Hecale parantem. cf. Hecal. VI extr.

56. Suid. II 2 p. 210: *περίθριξ. ὁ ἀπὸ γενετῆς πλόκαμος, ὁ μηδέπω καρείς·*

ἔτι πλοκάμοιο περίθριξ.

Haec nego intelligi posse nisi scribatur *ἔτι πλακάμοισι περίθριξ*, etsi sine nota editores praetermiserunt, etiam Toup. qui ad Callimachi comam Berenicae rettnlit, item Naek. p. 160, de Callimachi Hecale et Theseo interpretans. cf. Hecal. cap. VI. —

57. Suid. II 2 p. 281: *πίσεα. οἱ κάθυγροι τόποι.*

καὶ ἀγλαὰ πίσεα γαίης

βόσκεο.

Primus Callimacho assignavit Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 21, tum confidenter Blomf. p. 317, sed dubitanter Hecker. p. 108, qui de tauro Marathonio explicari fragmentum posse dicit, si *βόσκετο*

scriptum esset. Sed hoc non opus est, modo statuas poetam apostrophae figura usum esse. cf. Hecal. cap. VIII. —

58. Suid. II 2 p. 809: σκῶλος. εἶδος ἀκάνθης ἢ σκάνδαλον.

τοῦ μὲν ἐγὼ ζώοντος ἀναιδέσιν ἐμπήξαιμι
σκώλους ὀφθαλμοῖσι, καὶ εἰ θέμις ὠμὰ πασαίμην

Cum Callimachi fragm. CCXIX coniunctum de tauro Marathonio intelligit Hecker. p. 120 (cf. Hecal. cap. VII). —

59. Suid. II 2 p. 909: στόρνησι. ζώναις.

αἱ δὲ γυναῖκες στόρνησιν ἀνέστρεφον.

περὶ Θησέως. Qui cum Ruhnk. Ep. ad Ern. p. 21 ed. Tittm. in Callimachi Hecale (puta in Hecal. cap. X) fuisse putabat Toup. in Suid. II 197, rectissime ἀνέστεφον scripsit, sed quod ad explendum hiatum inseri posse sibi persuasit γυναῖκες [αὐτὸν μέν] στόρνησιν, parum placet, etsi probatum Blomf. p. 316 et Naekio p. 263, qui et ipsi de Theseo victore tauri Marathonii agi et in Hecale fuisse fragmentum existimant. hoc probans Hecker. p. 100 tamen γυναῖκες * * * στόρνησίν μιν ἀνέστεφον magis sibi placere dixit. Mihi contra post στόρνησιν epitheton aliquod, quod ad illam vocem pertineat, excidisse videtur ex oratione poetae, quae talis fortasse fuit:

αἱ δὲ γυναῖκες
στόρνησιν [λευκῇσιν] ἀνέστεφον.

quamquam etiam καλῇσιν vel στρεπτῇσιν vel σεμνῇσιν etc. scriptum esse potuit, quae omnia propter τὸ ὁμοιοτέλευτον aeque facile excidere potuerunt. De sententia autem unus dissentiebat Schneidew. ad Simonid. Cei rell. p. 43, qui ad Aetiorum libros referri fragmentum iussit, ubi Callimachus originem φυλλοβολίας explicasset, quod sine teste Schneidew. novit. —

60. Suid. II 2 p. 1148: τινθαλέοισι. χλιαροῖς, θερμοῖς.

τινθαλέοισι κατικμήναιντο λοετροῖς.

χλιαροῖς, θερμοῖς· καθυγρανθείησαν. — J. G. Schneider. ad Nicandri Alex. 463 (ex quo hoc fragmentum translatum opinabatur) κατικμήναιο olim lectum fuisse suspicabatur, sed Hecker. p. 113 seq., qui ex Callimachi Hecale lavacrum Theseo paranti sumptum et πόδες intelligendum esse putabat, recte, ut opinor, fecit (cf. Hecal. V), sed quod κατικμήναιντο propter appositum a Suida interpretamentum καθυγρανθείησαν credidit novum exemplum esse aoristi medii passiva significatione praediti, errare videtur, nam nihil vel sic impedit quominus medium κατικμήναιντο (ξεῖνοι) propria sua vi positum et accusativum πόδε additum fuisse existimemus. notabimus potius rariorem optativi in - αιντο usum pro - αιατο. — Bergk. hoc quoque fragmentum ad Μυθικά pertinere putavit. —

61. Suid. II 2 p. 1262: οἶδμα. κῦμα ἢ πέλαγος.

καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης.

Πόντιον οἶδμα θαλάσσης ex Arist. Av. 251, ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης ex Anthol. Pal. VI 30 noverunt interpretes, sed ἄγριον

οἴδμα θαλάσσης qui dixerit nemo hodie demonstrare potuit. —

62. Suid. II 2 p. 1296: ὕδω τὸ ᾄδω — καὶ ὑδέοιμι ἀντὶ τοῦ ὑμνοῖμι.

Αἴθρην τὴν εὔτεκνον ἐπαγρομένης ὑδέοιμι.

Ἐπ' ἀγρομένης (cf. Hom. Od. VIII 172: μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι) Naeke p. 249, qui cum Toupio, Ruhnken., Blomfield. (p. 316) ad Hecalen fragmentum revocavit. atque sequitur Hecker. p. 97 seq., nisi quod de loco, quo positum in Hecale fuerit, aliter iudicat. Ego in capit. VI fuisse suspicor. —

63. Suid. II 2 p. 1361: ὑποδράξ.

ἡ δὲ πελιδνωθεῖσα καὶ ὄμμασι λοξὸν ὑποδρὰξ ὀσσομένη.

Idem habet II 2 p. 173: πελιδνόν — καὶ πελιδνωθεῖσα, ὠχριάσασα. Ad Μυθικά pertinere putavit Toup., ad Callimachum Ruhnk. l. l. p. 20, item Blomf. p. 317 et Hecker. p. 118, qui de Callimachi Hecale cogitabat, recte, ut videtur. cf. Hecal. cap. VII. —

64. Suid. II 2 p. 1367: ὑπόκρηνον. ὑπὸ τὴν κεφαλήν,

θῆκε δὲ λᾶαν

σκληρὸν ὑπόκρηνον.

De Hecale Callimachea (cap. VI), quae suum lectulum concedens Theseo durius sibi ipsi cubile paraverit, dictum sibi persuasit Hecker. p. 117 seq. —

64a. Suid. II 2 p. 1405: φαέθοντα τόκον. ἐπιφανῆ καὶ καταπληκτικὸν τὴν πρόσοψιν. Eandem glossam habet Hesych. IV p. 226. Num de Ἡλίῳ intelligendum? —

65. Suid. II 2 p. 1518: φόβη. κόμη, θρίξ.

ὅστε φόβῃσι

ξανθοτάτοις ἐκόμα.

Callimachum auctorem putant Ruhnk. l. l. p. 21, Blomf. p. 317, Hecker. p. 107, qui de tauro Marathonio intelligit. Μυθικά fontem fuisse statuit Bergk. l. l. p. XXI. —

66. Suid. II 2 p. 1694: χύτλα — δὲ λέγεται κυρίως τὸ ὑγροῦ ἔτι ἀπὸ ὕδατος ὄντος τοῦ σώματος ἀλείψασθαι.

φράσον δέ μοι, εἰς ὅτι τεῦχος

χεύωμαι ποσὶ χύτλα παὶ ὀππόθεν.

quibus statim sine ulla coniunctione sequuntur haec:

ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασι

γυμναστικῶς

Ultima manarunt ex Aristoph. Vesp. 1212, sed priorum quis auctor sit nemo invenit. nam quod Henricus Stephanus tamquam ex Epigrammate petitum citat, in Anthologia quidem non legitur (cf. Dindorf. Thesaur. Paris. VIII p. 1776 D). Potuit autem in Callimachi Hecale locum habere (cap. V), ubi Theseus ex Hecale quaesiverit alveum ad lavandos pedes. Certe Hecker. qui p. 112 ad hanc rem revocavit fragm. anonym. ap. Suid. II 1

p. 202, eodem iure hoc quoque fragmentum Hecalae Callimacheae vindicare debebat. —

---

67. Etym. Magn. p. 18, 48 (Herod. Lentz. II p. 275): Ἀδραστειδῶν. Ἄδραστος κύριον. Ἀδραστίδες, Ἀδραστιδῶν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε

Ἀδραστειδῶν θάλος.

Ignorant interpretes qui hunc versum scripserit poeta, qui si ex usu omnia scripsit, non potest quin offendat, quum Adrastus ex filio Aegialeo nepotem non haberet, ut si huius θάλος poeta nominare voluit, non plurali numero Ἀδραστειδῶν, sed singulari uti debebat. Scribendum igitur erat Ἀδρηστείδεω θάλος, quod intelligi potuit de Aegialea, cui Ἀδρηστίνη cognomen est ap. Hom. Il. V 412, quae Diomedi nupserat et Aegialei filia fuit (Apollod. I 8 extr.), etsi alii ipsius Adrasti filiam faciebant (cf. Heyne l. l. p. 54). Sed magis tamen eo inclino, ut grammaticum errasse putem et in animo habuisse Pindari Ol. II versum hunc (45) Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις, quae paulo ibi insolentius intelliguntur de Thersandro, Adrasti nepote ex Argia filia et Polynice procreato, i. e. ex una Adrastine, non ex duobus Adrastidis. —

68. Etym. Magn. p. 48, 39 (Herod. I p. 167): ἀκινάγματα οἷον·

χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα.

τὰ τινάγματα τῶν ποδῶν μετὰ ῥυθμοῦ καὶ τῶν χειρῶν κινήματα. καὶ πλεονασμῷ τοῦ α καὶ τοῦ γ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α ἀκινάγματα. Ἡρωδιανός. Fragmentum Euphorionis vel Callimachi putat Mein. Anal. Al. p. 168, lyrici cuiusdam Bergk. Lyr. p. 1328. —

69. Etym. Magn p. 71, 30 (add. Cram. Anecd. Paris. IV p. 6): ἀλυκρόν. ἀντὶ τοῦ θαλυκρόν οἷον

ἀπάντη πάντα θαλυκρὸς ἐγώ.

Recte corrigit Mein. Delect. epigr. p. 221 ἃ πάντη πάντα θ. ἐ., quod fecerunt etiam Lobeck. El. Path. I p. 102, Hecker. p. 113, Bergk. Lyr. p. 1356, qui Callimacho ascribunt. atque egregie hoc eo firmatur, quod rarissima voce θαλυκρός etiam Agathias Callimachi imitator usus est Anth. Pal. V 220, 1. ac vide Aetior. II 1. —

70. Etym. Magn. p. 81 11 (Etym. Gud. p. 43, 35): ἄμβων. — λέγονται δὲ καὶ οἱ ὀρεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ τόποι, οἷον

ἐπ' οὔρεος ἀμβώνεσσι.

Inter Callimachum et Euphorionem fluctuat Mein. Anal. Al. p. 168. ego Callimachum magis dixerim auctorem esse (fortasse in Aet. III 3), quum voce ἄμβων etiam Aeschylus, qui saepe Callimacho facem praetulit, usus est. cf. Nauck. de Aristoph. Byz. p. 186 coll. Nicandr. p. 105. —

71. Etym. Magn. p. 83, 49 (Zonar. p. 143): ἀμίσαλλον οἷον

ἀμίσαλλοί τε γέροντες.

κατ' ἔνδειαν τοῦ γ, ἀμίσγαλλος, ὁ δυσάρεστος, ὁ μὴ ἄλλῳ μισγόμενος. ἢ ἑτεροῖον καὶ ἐξηλλαγμένον. Naeke ad Hecalen rettulit p. 154, et locum fortasse habuit in Hecal. cap. V. Conf. Lobeck. Proleg. Path. p. 91, qui ἀμίξαλλος flagitare videtur. —

72. Etym. Magn. p. 85, 25 (Zonar. p. 160, Matthiae lect. Mosquens. II 82 (in Suid. I 1 p. 249 post lemma ἀλοίτης reliqua exciderunt): ἀμορβεύεσκεν, συνωδοιπόρει. οἷον·

σὺν δ' ἡμῖν ὁ πελαργὸς ἀμορβεύεσκεν ἀλοίτης.

Habet etiam Favorin. Excl. p. 100, 15 Dind. Confidenter Callimacho ascripsit Blomf. p. 316, sed dubitat Naeke l. l. p. 229 seq. Ceterum recte fortasse Lobeck. Prol. Path. p. 383 correxit σὺν δ' ἡμῖν ὁ λέπαργος ἀμορβεύεσκεν ἀλοίτης (coll. p. 376), quorum illud etiam Hemsterh. ap. Gaisf. commendabat. —

73. Etym. Magn. p. 94, 42: Ἀμφιτρύων. ὁ περισσῶς τρωθείς (leg. τρυθείς) καὶ πονηθείς, ὁ ἥρως. παρὰ τὸ τρύος, ὅ ἐστι πόνος, οἷον καί

πολὺ τρύος ἤλασεν ἔξω.

Callimachi vel Euphorionis habet Mein. Anal. Al. p. 168, probabilius Dilthey de Cydipp. p. 38 Philetae. —

74. Etym. Magn. p. 96, 9: ἀνὰ δρυμά:

καὶ θῆρες ἀνὰ δρυμὰ πρηΰνονται.

Notavit Mein. Anal. Al. p. 168. Fortasse de Orpheo cogitandum (cf. Unger. Parad. Theb. p. 444) et legendum πρηΰνοντο. aptus certe locus fragmento fuit in Callim. Aet. I 12. —

75. Etym. Magn. p. 134, 24: Ἀραιτασιείδης. κατὰ συγκοπὴν Ἀρειτασιοείδης, ὡς σιοείδης σιείδης, συγκοπῇ τοῦ ο. Lobeck. ad Buttm. Gr. gr. II p. 450 ἀράχιδνα σιειδής commendavit, cui mihi multo praestare videtur Ἄραιθε σιειδής. Ἄραιθος fluvius est Epiri, cuius meminit Callimachus fr. CCIII et cui optime convenit illud epitheton. nam σίον certe palustre est. Nihil expedit G. Dindorf. in Thes. Paris. I 2 p. 1862 A. —

76. Etym. Magn. p. 135, 33 (Lentz. Herod. II p. 187): Ἀργαφίης. οἷον·

νιψάμεναι κρήνης ἕδραμον Ἀργαφίης.

Inter Parthenii fragmenta non sine causa posuit Mein. Anal. Alex. p. 282, qui de crisi videndus. sed Eratostheni ascribunt Bergk. Anal. Alex. II p. 19 et Lobeck. Elem. Path. I p. 93, Callimacho Hecker. com. crit. de Anth. (I) p. 180, qui ex Aetiis desumptum putat, Philetae putat Unger. de Sinid. p. 78 not. 15, qui νιψάμεναι κρήναις ἕδρακον scribendum censet. Sed nihil fragmentum offensionis habet (ne genitivus κρήνης quidem, qui apte a νιψάμεναι pendet ut λούειν ποταμοῦ dicitur et firmatur a Mein. l. l. p. 112), nisi forte νιψόμεναι praeferendum. ita enim perspicitur quo currant. Et sic tacite scribit Lobeck. l. l. Intelligo autem de Gratiis collato Alciphr. III 1: τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας καὶ τῆς Γαργαφίας κρήνης ἀπονιψαμένας, et ad Callimachum fragmentum refero. cf. supra p. 61. —

77. Etym. Magn. p. 139, 53 (Gudian. p. 75, 46): Ὀδυσσεύς Ὀδύσσειος Ὀδυσσέιος Ὀδυσσήιος οἷον

Ὀδυσσήιον μέγα δῶμα.

Homeri non est, nisi qui recte putant errore ex Odyss. XVIII 352 Ὀδυσήιον ἐς δόμον ἵκει procreatum. sed equidem magis credo, a poeta quodam epico imitatore ad Homeri illius loci normam expressum hoc esse:

Ὀδυσήιον ἂν μέγα δῶμα. —

78. Etym. Magn. p. 157, 31, quem locum apponimus ex Leutzii emendatione, Herod. II p. 168: Ἀσπληδών. φασὶ γὰρ εἶναι Ἀσπληδόνα τὸν Πρέσβωνος καὶ Στερόπης. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν Ἀσπληδόνα γνήσιον οὐκ εἶναι, εἴγε εὑρέθη

Σπληδόνα τ' ἠγαθέην.

ὅταν οὖν εὕρωμεν οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον (Il. II 511), πλεονασμὸς ποιητικός ἐστι τοῦ α. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. cf. Steph. Byz. p. 135, 12: Ἀσπληδών — γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ α, ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ. —

79. Etym. Magn. p. 182, 3: ἀχνύς, ἡ λύπη. παρὰ τὸ ἄχος γίνεται παρώνυμον ἀχύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀχνύς, οἷον·

τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀχνύι εἴβεται αἰών.

λείβεται correxit, iniuria fortasse, qui inter anonyma fragmenta quae Euphorionis possint esse posuit Mein. Anal. Al. p. 168 (probabilius ad Callimachi Phyllidem rettulit Rauch. p. 71, quamquam etiam de Clyte intelligi potest). sed quae ibidem ex Etym. p. 41, 28 tamquam anonyma apposuit αἴγδην, πάσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἄμερσεν, Apollonii Rhod. sunt II 826, quae ex Etym. p. 97, 30 ἢ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, in Hom. Il. XXIII 420 extant. —

80. Etym. Magn. p. 182, 48: ἀχρής, οἷον·

ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο.

ἔστιν ἄχρους καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ου διφθόγγου εἰς τὸ η, ὥσπερ τὸ φοβούμενος φοβημένος, γίνεται ἀχρής. Parum probabilis est virorum doctorum opinio, hoc fragmentum vel ex Hom. Il. VIII 85 ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο corruptum vel in Homeri loco ab aliis ita scriptum fuisse. cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 315. Pertinet fortasse ad Hecal. cap. VII. —

81. Etym. Magn. p. 186, 38: — ἄγε προστακτικοῦ ῥήματος μετατιθεμένου γίνεται ἐπίρρημα παρακελευστικόν οἷον·

ἄγε δή μοι, ὦ Μοῦσα.

Hoc cuius poetae sit cum aliis ignoro, sed hoc video, si una transposita voce scripseris ὦ ἄγε δή μοι, Μοῦσα, epici poetae fragmentum futurum esse, fortasse Callimachi ex Aetiorum prologo. —

82. Etym. Magn. p. 217, 5: Βύνη. ἡ Λευκοθέα, ἡ Ἰνώ. οἷον·

Βύνης καταλέκτριαι αὐδηέσσης.

Fragmentum ex Lycophrone citat Eudoc. Viol. p. 238, ubi

non invenitur, quamquam is nomine bis usus est. nec auctorem noverat Mein. An. Alex. p. 123, ubi fusius de illo nomine egit (cf. ad Callim. frag. 172) et καταλέκτριαι contra Dindorf. defendens de Inonis θαλαμηπόλοις intelligit. cf. Bentl. ad fragm. CLXXII. Potuit a Callimacho dici in Actiis, ubi de Inone et Melicerte. —

83. Etym. Magn. p. 230, 53 (Herodian. II p. 266): γηρᾶς — ἡ γενικὴ γηράντος ὡς ἱστάντος· οἷον

γηράντων ἀνδρῶν

καὶ ἡ δοτικὴ

γηράντεσσι τοκεῦσιν.

ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσιν. ἡ αἰτιατικὴ

γηράντας τιμᾶν.

Quum secundus locus aperte sit Hesiod. Op. 188, item primus sine dubio ex Hesiodi fragm. 222 Marksch. petitus sit, ubi nunc quidem ἀνδρῶν ἡβώντων edunt, etsi Etym. Magn. etiam p. 13, 38 habet certe ἀνδρῶν γηρώντων, vix errabit qui etiam tertium locum eidem poetae ascribi velit. sed quaeri tamen potest num grammatici memoriae inhaerens Hesiodi locus Op. 185 αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας in istum modum deluserit. —

84. Etym. Magn. p. 241, 55: γρουνοί, κορμοί, δρύινοί τινες ὄντες. κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ· οἷον·

γρουνοὶ μὲν δαίοντο, μέγας δ' Ἥφαιστος ἀνέστη.

Vereor ne utroque loco male scriptum sit γρουνοί (quod est etiam in Florent. p. 79) pro γρυνοί. aliter enim grammaticus non solum ἐναλλαγὴν istam, sed etiam τροπὴν τοῦ υ εἰς ου memorare debebat. Atque γρυνός solum afferunt lexicographi (Zonar. p. 452) et grammatici (cf. Herodian. I p. 176, p. 529, II p. 938 Lentz.) et firmatur usu auctorum (cf. Thes. Paris. II p. 793), etsi peiores codices nonnumquam praebent γρουνός. cf. Bachmann. ad Lycophr. 86. Nihil tamen vitii suboluit Meinekio qui Anal. Alex. p. 168 fragmenti auctorem nescivit. Potuit tamen in Hecale Callimachi locum habere, ubi ignem faciebat mulier ad coenam Theseo parandam. cf. Hecal. V. —

85. Etym. Magn. p. 259, 50: δέχνυμαι — ἐξ οὗ τὸ

δέχνυσο μῆτερ.

Imperativum δέχνυσο vetustioribus usitatum fuisse negans Mein. l. l. p. 263 seriorum exemplis praeter Parthenii aliorum firmavit octo, quibus adde Nonn. Dion. III 119. IV 112, 143. VIII 169. XIII, 113. XVIII 318, XIX 303. XXIII 65. XXV 337. XXXII 5. XXXIII 342. XXXIV 92. XL 568. XLII 114, 400, 479. XLIV 76. Colluth. 159. Orph. Argon. 83. Sed de altera voce μῆτερ iure dubitaveris, quum in cod. M. sit μερῶν, in D certe μέρ. Fuit igitur fortasse olim scriptum δέχνυσο μηρῶν, quod Hecale Callimachea dicere potuit Theseo carnem offerens. (cf. Hec. cap. VI.)

86. Etym. Magn. p. 266, 41 (cf. Herod. I p. 455, 18): ἐκ τούτου (δῆρις) γίνεται ῥῆμα δηρίω καὶ δηριῶ, περισπώμενον καὶ βαρύτονον· ὡς κόνις, κονίω, δῆρις δηρίω καὶ δηριῶ οἷον·

δὴ τότε δηριόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων

Ignoti poetae versum, in quo fortasse olim scriptum fuit τῇ (Ἰλίῳ) ποτε vel certe δή ποτε, iniuria Barnesius Homer. Il. XX 67 obtrusit. paulo maiore iure referri ad Callimachum potuit, qui belli a Neptuno et Apolline propter Hesionem cum Laomedonte gesti meminerat fragm. DLIX. —

87. Etym. Magn. p. 270, 15: Διασία, ἑορτὴ — παρὰ τὰς ἄσας, τὰς ἀνίας οἷον·

μή μιν ἔδουσιν ἄσαι.

Piers. ad Moer. Attic. p. 60 δή μιν commendavit, Hecker. autem l. l. p. 60 μῆτιν ἔδουσιν ἄσαι interpretatione non addita, et apertissime errans in mensura vocis ἄση. nam cf. Sapph. fragm. I, 3 μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα, Eurip. Med. 246 ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης, et Oppian. Hal. III 433 (ubi tamen aliam significationem habet) πᾶσαν γὰρ ἄσην ἁλός, ἥν κε κίχῃσί, φέρβεται. Mihi si quicquam unum μή in ῆ mutandum videtur. —

88. Etym. Magn. p. 330, 21: ἐλειήτης· ὁ λέων·

ἐσχατιὴν ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος.

Ex Callimachi Com. Berenic. sumptum esse sibi persuasit Hecker. Com. crit. de Anth. I p. 78, inter cuius carminis fragmenta locum ei dedit Bergk. Anth. I p. 133 n. 104, II p. 154 n. 111. De nomine ἐλειήτης cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 433 seq. —

89. Etym. Magn. p. 372, 5: εἰραφιώτης ὁ Διόνυσος λέγεται — ἀπὸ ἐρίφης τροφοῦ αὐτοῦ. οἷον·

κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη
χωρὶς ἀπ' ἀνθρώπων καὶ ἐπωνόμασ' Εἰραφιώτην.

Primus Aetiis (nobis Aet. IV 4) Callimachi vindicavit Hemsterh. ap. Ernest. p. 423, tum alii, Naek. de Hecal. p. 69, Mein. Anal. Alex. p. 93, Hecker. Com. crit. de Anth. I p. 186, II p. 92, Bergk. Anth. I p. 128 n. 45, II p. 148 n. 47. Cobetus denique apud Gaisf. ad Et. Magn. l. l. ante κεῖθι excidisse putat $κα^λ$ i. e. Καλλίμαχος. Male autem nonnullos scribere ἐρίφην docet Nonnus Dion. XXI 81. —

89ª. Etym. Magn. p. 414, 23: Ζωστήριος Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. καὶ

ἠδ' ἐπαπειλήσας Ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι.

Sic enim scribendum. ἐπαπειλήσας praeter cod. M habet etiam Florentinus p. 121. Euphorionis putat Mein. Anal. Alex. p. 122. —

90. Etym. Magn. p. 417, 3 (Herod. I p. 505): ἰστέον ὅτι τὸ ἦχι γινόμενον ἐπεκτάσαι τῆς χι συλλαβῆς, ὡς τὸ ναί ναίχι, οἱ Δωριεῖς ἄχι λέγουσι διὰ τοῦ α,

ἄχι Λίχα μέγα σᾶμα,

τουτέστιν ὅπου τοῦ Λίχα τὸ μέγα μνημεῖον. Καὶ

ἄχι ὁ κλεινὸς·
Ἀμφιτρυωνιάδας.

Libri Ἀμφιτριωνίδης, cui praestare videtur a Sylburgio restitutum. uam hexametri vel pentametri partem esse non videtur negari posse. Callimachi putavit Ahrens. de dial. Dor. p. 272, poetae lyrici Bergk. p. 1332 n. 48 et 49. —

91. Etym. Magn. p. 418, 1.

ἠγαλέην κάλπιν ἀειρομένη,

τὴν κατεαγεῖσαν ἢ κολοβωθεῖσαν ἢ κοιλωθεῖσαν. παρὰ τὸ ἄγος, ὃ σημαίνει τὸ ῥῆγμα. Pentametri pars est, quam confidenter Callimacho adscripsit Meinek. An. Al. p. 168. —

92. Etym. Magn. p. 420, 40: ἥδω. παρὰ τὸ ἅδω, τὸ ἀρέσκω,

ἅδον φίλον ὥς κεν ἅδησι.

τὰ γὰρ ἀρέσκοντα ἡδέα. Fragmentum uon intelligo nisi scribatur φίλῳ: placebam amico ut ipse placebat mihi. nam in sequenti versu fuisse videtur αὐτὸς ἐμοί. Etenim ἀνδάνειν τινά graecum esse uego cum Porson. ad Eurip. Orest. 1623. quod autem post praeteritum tempus rem fieri solitam significans in enuntiatione secundaria sequitur coniunctivus, nihil habet offeusionis. cf. Hom. Od IV 792 ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν κ. τ. λ. Callim. in Apoll. 41 ὦ κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο. Oppian. Hal. I 753 τοὺς δ' ὅτε κεν τρομέοντας ἴδῃ κρατερώτερον ἰχθὺν, ἀμφιχάνων κατέδεκτο διὰ στόμα, μέσφα κε δεῖμα χάσσηται, τότε δ' αὖτις ἀνέπτυσε λευκανίηθεν. cf. Nicandr. p. 240 —

93. Etym. Magn. p. 433, 50 (coll. Plutarch. de lateuter vivendo p. 1129): ἀπεροπεὺς οὖν καὶ ἠπεροπεύς.

ἦμος δ' ἠπεροπῆας ἀπεπτοίησεν ὀνείρους
ἠέλιος — ἀνασχών.

Alterum versum, cui apud Plutarch. substituuntur tamquam pedestria verbo ὁ ἥλιος ἀνασχών, ita edidit Gaisfordus lacuna indicata. sed versus pars facile restitui poterat scribendo ἀνσχὼν ἠέλιος. quamquam si quis praetulerit ἠέλιος ἀνσχών, non multum refragabor. nam quadrisyllabae vocis ultima in eadem versus sede similiter producitur in Callim. hym. IV 229 Ἀρτέμιδος, ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης, et alibi. Ceterum ἠπεροπῆες — ὄνειροι suut etiam ap. Apoll. Rhod. III 617, unde facile quis coniciat, Callimachi illud fragmentum esse, quem Apollonium saepe imitatum constat, fortasse petitum ex Hecale (cap. VII), aut, si alter versus pentameter erat, ex Molorchi historia quae in Aetiis fuit. —

94. Etym. Magu. p. 453, 6 θοή. σημαίνει πέντε· τὸ μέγα, οἷον·

θοαῖς ἀφροσύναις,

ἀντὶ τοῦ μεγάλαις· καὶ

θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα,

ἀντὶ τοῦ μεγάλη. κ. τ. λ. Adiectivum θοός inter alia significare μέγας etiam auct. Epimer. in Cram. Anecd. Oxon. I p. 200 seq. probare studuit, qui etsi praeter illa alia dua affert exempla, unum Pindari (cf. fragm. 193 Bergk.), alterum hoc:

θοῆς ἕστηκε πόλεως,

tamen ne sic quidem grammaticos victuros esse credo. nam primum in θοαῖς ἀφροσύναις, quod et ipsum Pindari fragmentum Bergk. Lyr. p. 342 putabat, ego autem ex medio pentametro sumptum arbitror (forte ex Aet. II 6), in hoc igitur fragmento θοαὶ ἀφροσύναι sunt, quae celeriter et raptim feruntur ad agendum ne puncto quidem temporis deliberationi dato, in reliquis autem tribus exemplis adiectivum apparet pro adverbio esse quod in hoc similisque significatus adiectivis frequentissimum esse constat (cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. 249) et factum est etiam in Antimachi fragm. LIII Stoll., quod in eadem disputatione paulo ante gram. Crameri affert: Ἄιδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δομόν. quod ille ἀκίνητον interpretatur, sed significat domum, ad quam cito quisque venit, ut etiam in illo θοὴ δ' ἐπεδέξατο γαῖα (quod fortasse ad Callimachi Hecal. cap. IX referendum), nam γῆ quoque ἐπιδεχομένη sive mors et tumulus cuique cito venit, et in ultimo exemplo, quod ita redintegrandum censeo:

θοῆς ἔκστησε πόληος

(ubi ultimum iam proposuit Bergk. Lyr. p. 342), dicitur quidam celeriter aliquid ex urbe removisse. Forte Theseus fuit qui Medeam Athenis eiecit (cf. Aet. II 10). Ceterum hexametrorum vestigia ubique agnovisse mihi videor, sed Bergk. l. l. de secundo Etymologi et quarto gram. Cramer. tantum concedit epica esse. —

95. Etym. Magn. p. 478, 1 (Herodian. II p. 209): ἴστη μὲν ὄμμα· ποικίλον ἐστίν. οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ὅταν ἀποκοπὴ γίνοιτο τῶν εἰς θι προστακτικῶν, ἐπαύξησις ἀκολουθεῖ οἷον ἵσταθι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ἵστα καὶ ἐκτάσει ἴστη:

μέγεθος δ' ὃς ἴστη,

κ. τ. λ. Sic Gaisford. cum prioribus et Lentzio edidit non videns codicis sui Marciani lectionem

μέγεθος δ' ὅσον ἴστη

unice et metro satisfacere et vero etiam sententiae. nam hoc, nisi fallor, sibi voluit ignotus poeta: *quanta tibi magnitudo est, erige totam*, quae videntur dicta esse in aliquem, qui sub cuspide πᾶς ἐάλη, ut est in Hom. Jl. XIII 408 et saepius. —

96. Etym. Magn. p. 500, 23 (cf. Gudian. p. 312, 29, Florent. p. 181 extr.): κεκλιμένος — ἔνθεν καὶ τὸ

ἐκέκλιτο λίμνη.

Homerus Jl. V 709 dixit λίμνῃ κεκλιμένος, quod videri possit grammaticus memoriae errore in illum modum corrupisse. Potest

tamen etiam ignoti poctae fragmentum esse idque ad Homerici loci normam factum, in quo tamen fortasse praestat cum Florentino (*κέκλειτο λίμνη*) omittere augmentum. aliter enim in quarto pede fuit caesura trochaica. —

97. Etym. Magn. p. 506, 5: *κερκίς — καὶ εἶδος φυτοῦ·*

τώ μοι ἀναδραμέτην ἅτε κερκίδες

Hoc nescio quis expressit ex Hom. Il. XVIII 56 et 437 *ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.*

98. Etym. Magn. p. 513, 16: *Κιδαλία· οἷον·*

Κιδαλίης κρήνιδος ἐπλανήθην.

Ἐκ Πινδάρου,

χεῖρα Κιδαλίας.

Εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν· Κιδαλία γάρ ἐστιν. Sic cum prioribus inepte edidit Gaisfordus, quae certum est ita in integrum restituenda esse: *Κιδαλία· οἷον·*

Κιδαλίης κρηνῖδος·

Ἐπλανήθη ἐκ Πινδάρου ΧΕΙΡΑΚΙΔΑΛΙΑΣ (fr. 298 Bergk.). *εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν, Ἀκιδαλία γάρ ἐστιν,* cuius coniecturae meliorem fideiussorem nemo desiderabit Etymologo Florentino, cuius recensio ita habet p. 186 Mill.: *Κιδαλία. ἡ γὰρ λίμνη Ἀκιδαλία ἐκαλεῖτο, οἷον Κιδαλίης κρηνίδος· ἐλπίζω δὲ ὅτι ἐπλανήθη ἐκ τοῦ Πινδαρικοῦ· ἄλλως γὰρ διέστειλε καὶ ἐπλανήθη χεῖρα Κιδαλίας· τὸ α ἔδωκε τῇ αἰτιατικῇ· οὐ γὰρ ἔκθλιψιν χεῖρα Κιδαλίς· ἔνθεν εἶπεν Κιδαλίης.* Non recte igitur etiam Bergk. (qui de fragmento egit etiam in Mus. Rhenan. VI p. 35) in fragm. Pind. scripsit *Χεῖρα Κιδαλίας*, praesertim quum Acidaliae, qui Orchomeni fons erat, nomen aliunde quoque certum sit. cf. Menophil. Stobae. Tit. 65, Suid. I 1 p. 163 (*Ἀκιδαλία ὄνομα κρήνης*, cui II, 1 p. 252 *Κιδάλη* est *νῆσος*), Zonar. p. 104, Etym. p. 48, 22 (ubi citatur Choeroboscus, apud quem legimus quae citantur in Orthogr. p. 172, 16 = Herod. Lentz. II p. 471, 23, corrigenda illa ex Etym. Magn.), Serv. ad Vergil. Aen. I 720. Quo autem iure inter fragmenta lyrica adespota p. 1336 Bergkius posuerit *Κιδαλίης κρηνῖδος ἐπλανήθην* causam non exputo. mihi *Κιδαλίης κρηνῖδος* epicus quidam poeta, fortasse Callimachus, scripsisse videtur. Et fortasse non erravit qui *Κιδαλία* fontem dixit, quum et *Παισός* et *Ἀπαισός* (Unger. de Sinid. p. 104), *Σπληδών* et *Ἀσπλήδων* (cf. supra Etym. Magn. p. 157, 31), *στάχυς* et *ἄσταχυς* alia multa iuxta legantur, cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 22 seqq. —

99. Etym. Magn. p. 544, 50: *κύλλοι οὐδίζοντο. ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον κ. τ. λ.* Corruptissimum locum Lobeck. Elem. Path. I p. 23 ita emendavit, ut in lemmate scriberet

κύλλοι δ' οὐ δίζοντο,

addens, haec: hemistichium illud poetae epici esse puto de omissa post fruges repertas *βαλανηφαγίᾳ* loquentis ut Lucret. V 1415 *sic odium coepit glandis.* quod si

esset, de Callimacho cogitari posset, qui de ea re in Aetiorum Elegia de frugibus inventis egerat. At enim de istius coniecturae veritate gravissima causa est cur dubitetur. nam primum δίζημαι non passive dicitur, sed activam significationem habet (cf. vol. I p. 413). tum quod post lemma illud posita verba violentissime ab ipso correcta cum lemmate ita coniunxit, ut ibi iam de nominis ἄκυλος originatione cogitasse grammaticum putaret, ea vero parum credibilis opinio est. imo duo hic lemmata exciderunt, quorum alterum fuit κυλλός (quod cum interpretatione sua extat etiam in Etym. Gud. p. 353, 21, sed in Florentino quo modo res habeat non satis potest ex Milleri narratione p. 199 l. 8 perspici), alterum κύλον, unde venire Homericum ἄκυλος dixerat. Itaque in fragmento non glandis significationem agnoscemus, sed vulgarem, et κυλλοί (hunc enim accentum praeferimus cum Etym. Gudian. et grammaticis, qui adiectivum oxytonon esse volunt, Κύλλος autem proprium nomen esse dicunt. cf. schol. Hom. Jl. XVI, 234. Arcad. p. 53, 15. gram. in Cram. Anecd. Ox. I p. 338, 29. Herodian. Monad. p. 31 Lehrs.) interpretabimur: homines manum concavam facientes (i. e. mendicantes, ut κυλλὴν χεῖρα habere dicuntur δωροδοκοῦντες. cf. Aristoph. Eq. 1083 cum schol.) non quaerebant stipem. quae non impedio quominus quis eodem referat quo sua Lobeckius. nam frugibus inventis tanta fuit copia, ut iam non mendicantes stipem peterent. —

100. Etym. Magn. p. 570, 8: λοφνίς.

τεὰς ἀνὰ λοφνίδας ἴσχων.

τὰς λαμπάδας. Fragmentum esse Callimachi facile largitur Dilth. de Cyd. p. 14. —

101. Etym. Magn. p. 579, 183 (Herodian. II p. 251): Μενέλας:

Μενέλας τε καὶ Ἀγαμέμνων.

ἀπὸ τοῦ Μενέλαος. In his ubi M. δέ τε καὶ Ἀ. scripseris, hexametri partem habebis et fortasse poetam epicum. sed potest etiam lyrici poetae esse, praesertim si scripseris Μενέλας τε κἀγαμέμνων. —

102. Etym. Mag. p. 595, 34: μύρσος·

μύρσον ἐς ὠτώεντα παλαιφαμένης τε ἄγνοιο

μύρσος πλεκτόν ἐστιν ἀγγεῖον ἐξ ἄγνου πλεκόμενον λύγων. Prius tantum hemistichium dat Zonar. p. 1375, alterum autem scribendum παλαιφαμένης τ' ἄγνοιο. nam religio fuit particulam plane omittere, quod fecerunt Meineck. Comic. gr. II p. 6 et Anal. Alex. p. 168, Hecker. Com. Callim. 117, Callimachi Hecalen hoc fragmento ditantes. potuit enim poeta alteri adiectivo addere per copulam genetivum materiae, qui pro adiectivo est, praesertim addito in sequenti versu participio velut πλεχθέντ'. Ego fragmentum hoc in Act. III 4 olim locum habuisse puto. —

103. Etym. Magn. p. 635, 22: καὶ τὸ πός, οἷον·
ὡς πὸς χειμαινομένοισιν.
Idem fragmentum eodem modo scriptum affert Chocrob. in Theodos. p. 182, 33, sed idem p. 248 citat ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν, quod corrigens Lobeck. Paralip. p. 86 ὦ πὸς ἄγ' ἱεμένοισιν coll. Theocrit. XV 70 hexametri partem epici poetae extutudit. et Lobeckium sequitur Lentz. Herod. I p. 403, II p. 281 et 903. Alii malint Dindorfium sequi, qui in Thes. Paris. VI p. 1540 C recte habere Choeroboscum altero loco ὡς πὸς ἔχει μαινομένοισιν dicit, quorum metrum sit choliambicum. quod si putabimus, ex lyrico poeta verba petita erunt. Sed vel sic pro μαινομένοισιν corrigendum erit μαιομένοισιν. nam illud parum convenit verbis ὡς πὸς ἔχει (i. e. ὡς ποδῶν ἔχουσι). Non celabo tamen olim me coniecisse [τέρματα δ'] ὡς πὸς ἔχει τάχα μαιομένοισιν [ἐφάνθη] i. e. victoriam celeriter petentibus, ut pedes ferunt, meta apparet. iu quo si ἐφάνθη aoristus gnomicus fuit, praesens ἔχει non habet offensionem. —

104. Etym. Magn. p. 664, 4: περικαλλής, ἐκ τοῦ κάλλος γίνεται. „ὅσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε“ (Hom. Od. XIII 401). ἀδύνατον τὴν μετοχὴν ἀπὸ τοῦ ο ἄρχεσθαι· θέλει γὰρ ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεσθαι, „ἐκτὸς ἐόντας“ (Jl. IV 151), καὶ
ἔνθαδ' ἐόντ' ἐμάχοντο.
ultimum fragmentum nec interpretes noverunt neque ego scio unde sit depromptum. Sed diu est ex quo suspicatus sum depravatum esse ex Jl. V 634 ἐνθάδ' ἐόντι μάχης, quae suspicio omni dubitatione exempta nunc est codicis Florentini auctoritate, ubi p. 240 idem ille Jliadis versus comes sequitur locum Jl. IV 151. —

105. Etym. Magn. p. 704, 15: ῥικνοῖσι· „ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν“ (Apoll. Rhod. I 669), καὶ
ἄψεα ῥικνά,
μέλη τὰ ῥυτίδας ἔχοντα. Haec verba, quorum auctor ignoratur, apprime conveniunt Hecalae Callimacheae. accedit quod Callimachus adiectivo usus est fragm. XL et eum secutus Apollonius Rhodius, ut statuere videtur ad eius I 669 scholiasta, item Gregorius Nazianz. cf. Nack. Opusc. I 244. Verum tamen incertam coniecturam puto, quoniam si quis illud ἄψεα ῥικνά ex ἄψεα ῥικνόν corruptum et ex Oppiani Cyneg. II 346 (γενέτην — πόδας βαρύν, ἄψεα ῥικνόν) desumptum dicat, nemo facile obloqui poterit. nam Oppiano quoque Etymologici Magni auctor aliquoties teste utitur. —

106. Etym. Magn. p. 714, 5: σίπαλος· ὁ εἰδεχθὴς καὶ ἄμορφος·
ἀλλὰ σὺ μὲν σίπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος.
Ignotus versus auctor fuit Ruhnkenio Epist. crit. II p. 166, Lobeck. Proleg. Pathol. p. 140, Dindorf. in Thes. Paris. vol. VII p. 272 C. —

107. Etym. Magn. p. 806, 2 (add. Epimer. Hom. in

Cramer. Anecd. Oxon. I p. 435, 13): χαλκοχίτων. τὰ εἰς ων λήγοντα — ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· χθὼν αὐτόχθων· χιτὼν ἀστροχίτων·

πόλῳ ἀστροχίτωνι.

λειμὼν εὐλείμων, αἰὼν μακραίων· χωρὶς εἰ μὴ τοπικήν σχέσιν τινὰ σημαίνει, ὡς κοιτὼν προκοιτών· θυρὼν προθυρών. Fragmentum Callimachi esse putaverim ex Coma Berenices, quam Conon cum reliquis sideribus viderit [ἐν] πόλῳ ἀστροχίτωνι. nam expressisse haec verba puto Catullum quum diceret LXVI 1 omnia qui magni dispexit lumina mundi, qui stellarum ortus comperit atque obitus. Accedit quod ἀστροχίτων non solum Orpheus habet Argon. 515 (μήνη ἀστροχίτων) et 1031 (ἀστροχίτων νύξ), sed etiam Nonnus suum illum Ἀστροχίτωνα Dionys. XL 408 inde finxisse videtur. Et Paul. Silent. Ecphr. Eccl. I 155 quoque voce usus est et Joann. Gaz. Ecphr. tab. mund. I 194 dixit adeo: ἀνιχνεύων — πόλον ἀστροχίτωνα. nam hunc Gazaei versum ab Etymologo Magn. intelligi nemo facile dicat quum illo teste alibi non utatur. De πόλῳ, quod coelum hic significat, cf. Schoemann. ad Aeschyl. Prometh. p. 305. —

108. Etym. Gud. p. 256, 39: τὴν — τῶν σύκων ψῦξιν πρασίαν λέγουσι.

πρασίης ψευδόμενον φύλακα.

Eadem eodem vitio deformata habet Gram. Cramer. in Anecd. Oxon. II p. 448, sed τρασίαν certe habet Etym. Magn. p. 449, 27 coll. p. 764, 25, ubi versus vulgo omittitur, quem addit tamen Cod. Sorb. ap. Gaisf. p. 1283 G hoc modo:

τρασιῆς ψευδόμενον φύλακα,

vitiose tamen et ipse scribens τρασίης contra Herodiani praeceptum I p. 294, 24 Lentz. Dictum videtur de dracone qui Hesperidum μῆλα custodiebat. —

109. Etym. Gud. p. 308, 26: Καύκοντες ἕικας βόας, ἀποκοπῇ καὶ συγκοπῇ, καύκωνες, καυκώνων πτολίεθρον (Callim. Hym. I 39), καὶ κατὰ συγκοπὴν κώκων. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν (II p. 218 Lentz.) Qui Lobeck. Elem. Path. I p. 377 emendasse dicit Καύκων θ' ἑς ἕλ. β., Lentzius l. l. aperte erravit. Verum est:

Καύκων θ' ἕλικας βόας,

ut habent cod. V. ap. Caisf. ad Etym. Magn. p. 1422 G, cod. Paris. ap. Cram. Anecd. Paris. IV p. 55, 29 et cod. Florent. p. 180, nisi quod in hoc scriptum Καύκων τ' ἕλικας βόας. Epicum fragmentum videtur. sed de Ibyco cogitat Bergk. Poet. lyr. p. 1332. —

110. Etym. Gudian. p. 348, 21: κρόκαλα·

ἦχι πολυκροκάλοιο παρ' ἀνδήροισι Νεμείης.

κρόκαλα λέγεται αἱ ψῆφοι τῶν ποταμῶν, ἀπὸ τοῦ κρούειν καὶ ψοφεῖν· Νεμέα πότε ἐν Ἄργει παρ' ἀνδήροις, τοῖς τοῦ ποταμοῦ ἀναχωρήμασι. Sic etiam cod Havn. ap. Bloch. ad Etym. Magn.

p. 934 et cod. Florent. p. 196, et ut videtur cod. Dorvill. apud Gaisf. ad Etym. M. p. 1539 D, qui codex quum habeat π κροκάλοιο, legendum fortasse περικροκάλοιο. Versum ad Aetia Callimachi rettulerunt Hecker. com. de Anthol. I p. 204 et Rauch. p. 45, certe ad Callimachum Bergk. Anthol. II p. 150 n. 74. Assentior Heckero et versum cum Callimachi fragm. 315 coniungendum arbitror in hunc modum:

ἧχι πολυκροκάλοιο παρ' ἀνδήροισι Νεμείης
τὸν σὲ Κροτωπιάδην [δῶκέ ποτε Ψαμάθη
ποιμέσι]. —

111. Etym. Vossian. ap. Gaisf. ad Etym. Magn. p. 78 F: οἱ γὰρ Αἰολεῖς διπλάζουσι τὰ σύμφωνα, οἷον

ὁππότε κέ σφε ὀιζὺς ἔχει κρυεροῖο λιμοῖο.

Ita etiam Favorin. Eclog. p. 83, 32 Dind. et ipse corruptus. Corrige σφας et ἔχοι et κρυεροῦ, sed βίοιο cur pro λιμοῖο scribi ille iusserit non video. Propter σφάς cf. Hom. Jl. V 567 μή τι πάθοι, μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο, de quo non ab omni parte verum tradit Lehrs. Quaest. epic. p. 306 (coll. Lobeck. Elem. Path. I p. 241 n.). certe etiam in Theocrit. XXI, 16 legitur πενία σφας ἐτήρει, et iure σφᾶς nunc restitutum est a Koechl. in Quint. Smyr. VII 350 et XII 575. In ὀιζύς correpta ultima syllaba non abhorreret ab usu Callimachi (cf. vol. I p. 232), cuius existimamus versum esse, fortasse ex historia de Asinaeis (frag. LI) petitum. ad Aetia etiam Rauch. l. l. p. 16 revocavit. cf. Bergk. Praef. Anth. II p. XII. —

112. Etym. Voss. ap. Gaisf. l. l. p. 318 A: ὅταν (ἀντιᾶν) τὸ διοικῶ καὶ διευθετῶ καὶ λαμβάνω, αἰτιατικῇ, ὡς τὸ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν (Jl. I 31), ὅτε δὲ τὸ συναντῶ, δοτικῇ ὡς τὸ

κῆτα πεφρίκασιν, τά τε σφίσιν ἀντιόωσιν.

Lege κήτεα πεφρίκασι et intellige de animalibus, quae deos appropinquantes horrent.

113. Etym. Voss. ap. Gaisf. l. l. p. 884 A: ἐνύω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἐννύω, οἷον·

χιτῶνα τ' ἔννυτο διssάς.

Olim conieci χιτῶνά τε ἔννυτο δείσας. sed nunc vix dubito, quin corruptum frustulum sit ex Hom. Od. V 229

χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς.

Atque hoc Homeri hemistichio in eadem re utitur etiam Etym. Florent. p. 96. —

114. Etym. Voss. ap. Gaisf. ad Et. M. p. 2298 F: τὸ ὧς μόριον τοῦ οὕτως ὁλοκλήρου ἐπιρρήματος λείψανον εἶναι θέλουσιν. διὰ τοῦτο γοῦν ἐνίοτε σὺν τῷ ι (scribe τ) ἐκφέρεται, οἷον·

τὼς δ' ἐφθέγξατο Καλλιόπεια.

Fragmentum Callimachi *Αἰτίων* prologo interpositum fuisse iam olim suspicatus sum in Diar. antiquitat. 1848 p. 787, atque assentientes mihi habui Rauch. l. l. p. 11 et Bergk. Anth. II p. 143

n. 4. Me ut de Callimacho cogitarem hoc imprimis impulit, quod iusitatiore forma *Καλλιόπεια* etiam imitatores Callimachi usi sunt, Agathias in Anth. Pal. IV 107 et Nonn. Dion. XIII 430. XXII 190 et 323. add. Triphiod. 4 et Orph. Arg. 686. quamquam ante Callimachum iam usurpabant Stesichor. fr. 45 Bergk. et Empedocl. fr. 340 Stein. —

115. Etym. Paris. 2720 in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 7: *ἄμαθος. ἡ ψάμμος· πλέον ἀμάθοιο βαθείης, παρὰ τὸ ψάμαθος καὶ ἀποβολῇ τοῦ ψ ἄμαθος.* Nihil de ea re disputans Etym. Magn. p. 75, 55 testimonii affert, sed affert Florentin. p. 26 hoc: *τύχε γὰρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης*, qui est Iliad. V 587. non puto tamen illum ex hoc versu suum male effecisse, sed alius poetae frustulum attulisse, quod tale fuit:

πλέων ἀμάθοιο βαθείης,

nimirum exercitus aliquis (*στρατὸς δὲ πλέων α. β.*). Fuit fortasse in Aet. II 5. —

116. Etym. Paris. 2720 in Cram. Anecd. IV p. 55 (add. cod. Paris. 2636 ibid. p. 67 et cod. Florent. p. 179): *καταρρεπές· ἔνθα δ' αὐτίκ' ἔπειτα καταρρεπὲς ἔσσυτο κῦμα*, ubi *ἔνθα δ' αὐτίκ' ἔ.* habet etiam Florent. l. l., sed cod. Par. 2636 dat *ἔνθεν δ' αὐτι.* vel hoc restituendum vel quod mihi quidem magis placet

ἐνθάδε δ' αὐτίκ' ἔπειτα καταρρεπὲς ἔσσυτο κῦμα.

Memini de hoc versu disputare etiam Bergk. com. crit. V p. V, sed inspicere nunc non possum. *Καταρεπές* habet Hesychius quoque II p. 433.

117. Etym. Florent. p. 28 Mill.: *ἀμίστυλλον·*

*θέντες ἀμίστυλλον ταῦρον ἐπ' ἰσχ * * **

σημαίνει δὲ τὸν μὴ κεκομμένον, ἀδιάκοπον. Versum verissime explevit *ἐπ' ἐσχαρόφιν* Duebner. ap. Mill. p. 461 (assentiente Nauck. in Bulletin. de l'Académ. imp. de Pétersb. XIII p. 362) et de Callimacho cogitavit (num Aet I 13?). Solum *ἀμίστυλλον ταῦρον* ex lemmate Etym. Magn. p. 83, 47 noverat Mein. Anal. Alex. p. 168, qui nescio quo iure inverso ordine scripserit *ταῦρον ἀμίστυλλον*. Ad fabulam de Dionysio Zagreo rettulit Rauch. de Aet. p. 52. —

118. Etym. Florent. p. 61: *Βασσαρίδες· αἱ Βάκχαι. οἷον· κέντορι Βασσαρίδων.*

Fragmentum, quod Etym. Magn. p. 191, 2 et Gudian. p. 105, 54 omittunt, de Dionyso dictum videtur, ut is deus *Βασσαρίδων ἐλατήρ* audit in Nonn. Dionys. XX 310, unde de Callimacho auctore cogitare aliquis possit. ac cf. Aet. IV 4. —

119. Etym. Florent. p. 93: *δυαί· ἐκ τοῦ δύο γίνεται δυὴ καὶ δυαί·*

δυαὶ μὲν μεμέληνται.

Non unam ob causam hic locus iudicium perturbat. Etsi enim quivis concedat, de ea voce agi quae aerumnam significat, tamen et hoc offendit quod *δυαί* et *δυή* constanter scribitur, quum de

accentu (*δύη*) constet ex Herodian. I p. 306, 25 Lentz., et quod statim post illa sequitur novum lemma *δύη* cum explicatione, si quid ex Milleri silentio colligi potest, conveniente cum Etym. Magn. p. 290, 57. Ante omnia autem vix ac no vix quidem credibile est, quod suum illud *δυαί* ex *δύο* descendere grammaticus statuit. sed hic quidem apertus error est librarii, ipse enim grammaticus sine dubio scripserat *δύω*. nam in Etym. Magn. l. l. legimus: *δύη — ἀπὸ τοῦ δῶ τὸ δεσμεύω. — ἀπὸ τοῦ δέω οὖν γίνεται δύω, ὡς ῥέω ῥύω ῥύσις, καὶ χέω χύω χύσις. δύω (ἐκ τοῦ δύω?) οὖν δύη, ἡ συνδεδεμένη τῷ πάσχοντι κ. τ. λ.* Hoc autem correcto errore nihil impedit quin grammaticum putemus novum caput addidisse lemmati *δύη*, quoniam in hoc pluralis *δύαι* exemplum desiderabat (qualia quidem etiam alibi extant. cf. Blomf. ad Aeschyl. Prom. 186), simul autem pravo accentu qui in illo exemplo erat deceptum fuisse. Sed librario acceptum rettulerim etiam vitium quo fragmentum depravatum videtur, quod scriptum fuisse olim ita puto:

δύαι αἱ μὲν μεμέληνται,
[*αἳ δὲ μέλουσ' ἔτι νῦν* * * * * *],

ubi quae sententia fuerit indicare volui addens graeca verba in metri speciem conformata. sic enim iudico, in tractandis fragmentis laceratis si quis hoc vel illud deesse statuerit, parum ita profici, nisi simul demonstretur ea facile metro adaptari posse. De *μεμέληνται* autem confero Hom. Od. X 505 *μή τί τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελέσθω* et Jl. XXIV 152 *μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσί* et Hecalae Callimacheae verba esse existimo —. Nunc demum video Nauckio in Bullet. de l'Acad. imp. de S. Pétersbourg XIII p. 359 locum ita scribi placuisse: *δοιαί· ἐκ τοῦ δύο γίγνεται δοιοὶ καὶ δοιαί· δοιαὶ μὲν Μενελάῳ (ἀρήγονες)*, qui est versus Jl. IV 7. —

120. Etym. Florent. p. 99: *ἔθειρα ἡ θρίξ — παρὰ τοῦ ἐξ ἔθους ῥεῖν. Σωρανός, οἷον·*

κισσῷ δ' ἱμερόεντι καλὰς ἔστελλεν ἐθείρας.

Verba inde a *Σωρανός* omissa sunt in Etym. Magn. p. 318, 52, Soranum certe addit Orion. Etym. p. 53, 21. Nolim autem quisquam putet versum esse Sorani. imo is in libro quem inscripsit *περὶ Ἐτυμολογιῶν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου*, saepe illo ab Etymologis adhibito, incerti poetae illum versum apposuerat. quem si quis Callimachi esse eiusque argumentum ad Dionysum *τὸν κισσοδέταν θεόν* (Pind. fragm. LIII 9) pertinere putaverit ut qui primus in eum usum *κισσῷ* caput coronaverit, aptum certe et dignum Callimacho habebimus *αἴτιον*, ex quo poeta fortasse Dionys. Perieg. 947 hunc simillimum fecit versum: *κισσῷ δ' ἱμερόεντι καλὰς ἔστεψεν ἐθείρας*. nisi praestat putare hunc ipsum a grammatico citari Dionysii versum leviter corruptum. —

121. Etym. Florent. p. 119 extra.: *ἐπηετανός.*

ἐπηετάνοιο ποτισμοῖο παρείκοντες.

Dubitanter ignotum mihi aliunde versum corrigebam sic:

ἐπηετανοῖο ποτισμοῦ
παρστείχοντες.

Voce *ποτισμός* utitur quidem schol. Apollon. Rhod. IV 1217 nomen *ἀρδμός* explicans, quod et alibi saepe legitur et in Hom. Od. XIII 247 *ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν*, ex quo loco suum illud anonymus poeta expressisse videri possit (ut putabat Nauck. Bulletin. l. l. p. 364, qui corrigit *ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ* (*οὐ διαλείποντες*), *παρστείχοντες* iungens cum genetivo, quod a plerisque factum est etiam in Sophocl. O. Tyr. 801 *ὅχου παραστείχοντα τηρήσας.* quamquam genetivus aliunde quoque pendere potuit, velut si scripsit poeta: [*ἄρδον ὅπου βοσκημ᾽ ἀπ᾽*] *ἐπηετανοῖο ποτισμοῦ παρστείχοντες.* Sed quum non satis certa sit nominis *ποτισμός* auctoritas, nescio an praestet fragmentum corrigere et explere in hunc modum:

[*πῖνον ὅπου κρήνης ἀπ᾽*] *ἐπηετανοῦ ποτίμοιο*
παρστείχοντες,

quae verba potuerunt in Aetiis Callimachi locum habere ubi narrabatur de Hypsipyle septem ducibus fontem monstrante. —

122. Etym. Florent. p. 142: *λέγεται δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἠβαιὸν καὶ βαιόν. ἐτυμότερον δέ ἐστιν οἷον ἀβαιόν, ὃ οὐκ ἔστι διὰ μικρότητα ἐπιβῆναι. οἱ δ᾽ ἐλθόντες οὐδ᾽ ἠ̃ βαιόν, καὶ βαιῷ δ᾽ ἐν αἰῶνι βροτῶν καὶ βαιὸν ἐπὶ ποταμοῦ.* Eadem fere habet Zonar. I p. 971 cum tribus illis fragmentis, quorum primum est Homeri Od. IX 462, tertium Arati 358, utrumque laudatum etiam a schol. Hom. Jl. II, 380 (cf. supra fr. DXL), sed secundum omittente, quod ita in integrum restitui posse videtur:

βαιῷ δ᾽ εἰν αἰῶνι βροτῶν.

Legebatur fortasse in Callimachi Hecal. cap. VII. —

123. Etym. Florent. p. 151: *Ἡράκλεις· ὅταν γίνηται Ἧρακλε, κατὰ συγκοπήν ἐστι τοῦ ε ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεε, οἷον· Ἧρακλε χαλκεόζωνε, ὥστε τὸ Ἧρακλες συγκοπῇ· τὸ δὲ Ἡράκλες· ἐγκαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως· Μένανδρος· ἀλλ᾽ Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί. τὸ δὲ Ἡράκλεις συναλοιφή· ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν.* Formam *Ἧρακλε* si qui vel unus testis idoneus aliunde firmaret, non dubitarem probare, non quo tantam *συγκοπῇ* aut *συναλοιφῇ* aut similibus figuris vim tribuerem, sed quod putarem poetam aliquem epicum ex imitatione Homeri, qui non solum *Πατρόκλεις* vocativo usus est, sed etiam *Πάτροκλε* habet (Jl. XIX 287 *Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ*, et saepius), *Ἧρακλε* finxisse, quasi a nominativo *Ἧρακλος* esset, ut *Πάτροκλος* et *Πατροκλῆς*, *Ἴφικλος* et *Ἰφικλῆς*, alia, iuxta dicuntur. Verum enim vero *Ἧρακλε* solius Milleri nititur errore, qui semel librarii oscitantia decipi se passus etiam in fragmento illo *Ἧρακλε* de suo dedit, etsi non in codice solum *Ἧρακλες χαλκεόζωνε* legitur, sed eodem modo etiam in Etym. Magn. p. 436, 1?

scribitur. Hoc igitur vernm putabimus, praeterea ignotum poetam hoc metro – – – – – – ⏑ usum scripsisse arbitrabamur

῞Ηρακλες χαλκόζωνε,

qui hexametri exitus fuit, qualis est Jliad. XVI 647 πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων (cf. Ludwich. de Hexam. spondiacis (p. 162). Χαλκόζωνε autem olim edebatur in Etym. Magn. l. l., donec Gaisf. ex codice M. χαλκεόζωνε scripsit, cui assentitur Florentinus. sed per se tamen utraque forma proba est, etsi neutra alibi reperitur. nam χαλκεοθώραξ (Hom.) et χαλκοθώραξ (Sophocl.), χαλκεόνωτος (Nonn.) et χαλκόνωτος (Eurip.), χαλκεόφωνος (Hom.) et chalcophonos (Plin. Nat. hist. XXXVII, 154) poetae aequo iure utuntur prout alterutrum metro magis convenit, id quod scribis quidem non subolebat, qui in Pind. Nem. X extr. χαλκεομίτρα dederunt omnes (ut in Quint. Smyr. I 274 recte legitur Εὐήνορα χαλκεομίτρην) pro χαλκομίτρα, et in Eurip. Suppl. 999 inter χαλκοτευχοὺς et χαλκεοτευχοὺς fluctuant. itaque causa non est cur de voce χαλκόζωνος dubitemus, praesertim quum ubi altera compositionis vox initio habeat σύμφωνον διπλοῦν, vix aliter dicatur atque χαλκογλώχιν, χαλκοκνήμις, χαλκόκροτος. χαλκόπλευρος, χαλκοπληθής, χαλκόπληκτος, χαλκοσκελής, χαλκοστέφανος, χαλκόστομος, χαλκόφθογγος etc. Si quis tamen χαλκεόζωνε mordicus teneat, hoc ita tantum probabimus, ut poetam metro coactum choliambo usum esse et ita corrigi debere existimemus: [πρόσευχομ'], ῾Ηρακλές σε χαλκεόζωνε. Sed nondum nobis licet a grammatico Florentino discedere, cuius errores Millerus plus semel auxit non inspecto Etymol. Magn., quod si fecisset, sine dubio in hunc modum correxisset: ὅταν γένηται ῞Ηρακλες, κατὰ συγκοπήν ἐστι τοῦ ε ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεες, οἷον ῞Ηρακλες χ., ὥστε τὸ ῞Ηρακλες συγκοπή, τὸ δὲ ἐντελὲς Ἡράκλεες (τὸ δὲ συγκοπὴ τοῦ H. addere malebat Miller.), τὸ δὲ Ἡράκλεις συναλοιφή. ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν· ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως· Μένανδρος· ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι (cf. Mein. Com. gr. IV p. 301) καὶ θεοί. Nam de Menandro observationem alieno loco positam huc retrahendam esse et ipsa res docet et Phot. lex. p. 266 Nab. persuadet, ubi recte quoque editur ἐπικαλοῦνται. Postremo si ῞Ηρακλες χαλκόζωνε Callimachum in Aetiis dixisse affirmo me putare, aliam non habeo causam nisi hanc sane levem, quod hunc poetam allocutum esse Heraclem constat etiam fragm. CXX. —

124. Etym. Florent. p. 157: Θετίεια· πόλις μεταξὺ Φαρσαλίας·

εὐστάχυος Θετιείης·

ubi in grammatici verbis scribendum videtur μεταξὺ Φαρσαλίας καὶ Παλαιφαρσάλου coll. Bursian. geogr. Graec. I p. 76. Quod autem grammaticum videmus affirmantem, Θετίεια loci nomen fuisse, cuius alibi non invenitur nisi Θετίδειον, id aequi

bonique consulimus nec putamus errore esse procreatum. nam Θέτις, unde nomen loco, non solum Θέτιδος, sed etiam Θέτιος declinatur. Sed hoc quis novaverit poeta si quaeritur, ego neminem magis existimaverim quam Rhianum, quem in Θετταλικοῖς, amplissimo opere, multa eius modi exprompsisse constat. cf. Mein. Anal. Alex. p. 186 seqq. —

125. Etym. Florent. p. 157 extr.: θεῦν· σημαίνει τὴν θεόν, οἷον θεῦν Ἄρτεμιν οἷον· ἔπαθεν. Eiusdem fragmenti solum θεῦν Ἄρτεμιν dant Etym. Magn. p. 448, 31, Cram. Anecd. Par. III p. 242, 28 et Eustath. ad Hom. p. 775, 48, hic autem ibid. p. 1387, 29 etiam articulum largiens τὴν θεῦν Ἄρτεμιν, quem omittens cod. Etym. Parisin. ap. Gaisf. p. 1280 G addit tamen οἷ' ἔπαθεν. quos omnes liberalitate superans Choerob. Dictat. p. 421, 28 (= Bekk. Anecd. p. 1231 coll. Herodian. I p. 415) hoc dedit

τὴν θεῦν Ἄρτεμιν οἷ' ἔπαθεν,

quod Callimachi esse putat Mein. in Herm. vol. III p. 453, quem sane etiam alibi forma θεύς usum fuisse scimus. cf. vol. I p. 379 seq. Aptissime autem explicabimus de Cydippe (cf. Aet. III 1) quae morbo correpta ob periurium invitum querebatur:

[μεμφομένη] τὴν θεῦν Ἄρτεμιν, οἷ' ἔπαθεν. —

126. Etym. Florent. p. 169: ἰνάσσω· σημαίνει τὸ ἰσχὺν παρέχω, οἷον· ὅτ' ἄν μ' ἰνάσσατο, ἀπὸ τοῦ ἴς ἰνός, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν, ἐν σημειώσει δὲ καὶ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μέλλοντος. Verbum ἰνάσσω τὸ δύναμιν (ἰσχὺν) παρέχω, quod in Thes. Paris. Tom. IV p. 605 non suo loco tractatur, sed sub ἰνάω, grammatici agnoscunt, Suidas I 2 p. 993, Choerob. Dict. p. 645, Etym. Magn. p. 100, 39. p. 285, 48. p. 470, 302 (Gaisf.), Etym. Gud. p. 193, 51, sine testimonio omnes, ut inde non liceat a Florent. appositum poetae fragmentum corrigere. nam corruptum sine dubio est, quum indicativus isque medialis aoristi locum non habeat et quae de significatione futuri grammaticus monet, intelligi non posse videantur. intelligentur autem si ita correxerimus:

ὅτ' ἄν μ' ἰνάσσετε

i. e. ἰνάσσητε, quibus alloquitur aliquis homines se adiuturos. quis autem poeta ita dixerit, ne coniectando quidem assequor. —

127. Etym. Florent. p. 188: κλεύθομαι. ἐὰν μὲν ὑπὸ τὸν Ἅιδην κρύπτωμαι (leg. κρύπτομαι), ἔστι κεύθομαι καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ. ἐὰν δὲ παραγωγὸν (hoc insere cum Etym. Magn. p. 517, 46), τὸ πορεύομαι, κελεύθομαι, κλεύθομαι οἷον· εἰς Ἅιδος περιόντα κλεύθομαι. Observationem vides pertinere ad Il. XXIII 244 εἰς ὅ κεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι, ubi fuisse qui κλεύθωμαι legerent a κέλευθος ductum scholia docent. add. Hesych. II p. 491 κλεύθωμαι κελεύθωμαι, παραγένωμαι, ὁδεύω. Idem autem Hesychius quum ibidem habeat etiam κλεύσομαι· κελεύθωμαι

(κελεύσομαι?), ὁδεύσω, apparet, poetas κλεύθωμαι in suis Homeri exemplaribus inventum in usum suum convertisse. quod fecit sine dubio etiam, cuius fragmentum in Florentino appositum est et ita videtur emendari et explicari posse:

[κεῖνον ἔγωγε μάλιστα καὶ] εἰς Ἄιδος παριόντα
κλεύθωμαι [πέμπων].

Dixit fortasse haec aliquis de homine quodam quem tanto amore amplectebatur, ut etiamsi is in orcum descenderet, tamen se illum libentissime secuturum tamquam πομπέα et ipsum eo iturum affirmaret. Non dissimulabo tamen longe aliter statuere Lehrsium in Lentzii Herodianeis II p. 1251, qui fragmentum ignotum nullum hic esse putabat, sed grammaticum κεύθωμαι quidem ex Il. XXIII, 244, at reliqua ex Il. XIII 415 (εἰς Ἄιδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο) sumpsisse et cum illo copulasse memoriae lapsu atque ita fere statuit etiam Nauck. in Bulletin. l. l. p. 362. Iudicent alii. (Num Hecalae verba sunt?) —

128. Etym. Florent. p. 193: κόρση, ἡ κεφαλή — ὅθεν καὶ κορσωτήρ, ὁ τὰς τρίχας τίλλων καὶ κουρεύων· οἷον· ὡς δ' ἐνὶ κορσωτῆρος ὑπὸ τρίχα καλλύνονται. Fragmentum in Etym. Magn. p. 530, 50 omissum habet etiam cod. Havn. 1971 ap. Bloch. post Etym. Gud. p. 929 (ubi legitur ὡς δὲ νῦν κορσωτῆρος ἀπὸ τρίχα καλλύνονται), item Etym. Gud. p. 338, 29 (ὡς δ' ἐνὶ κορσωτῆρος ἀπότριχα καλλύνεις) et Etym. Paris. 2636 in Cram. Anecd. Paris. IV p. 76 (κορσωτῆρος ἐνὶ τρίχα καλλύνονται). Legendum videtur:

ὡς κτενὶ κορσωτῆρος ὕπο τρίχα καλλύνονται

scilicet ἠίθεοι, puto, ut fortasse sit ex Hecal. cap. VI. minus probabiliter Hecker. Com. Call. p. 116 corrigit ᾧ ἐνὶ κορσωτῆρες ἀπὸ τρίχα καλλύνουσιν, quae ex Callimachi Hecale petita putat et proxime fragm. CCCVIII et CCCCXCVII posita fuisse, de quo mihi quidem non aeque liquet. —

129. Etym. Florent. p. 194: ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ — καὶ μύρμοξ (leg. μύρμος) μύρμαξ, οἷον· αὐτίκα μύρμων πλέονες ἢ ψιάδων. Fragmentum, cuius nimis maligne brevissimam tantum partem dedit Etym. Havn. 1971 ap. Bloch. pone Etym. Gud. p. 931 A, facillima ratione ita in integrum restituimus:

αὐτίκα καὶ μύρμων πλείονες ἢ ψιάδων,

quae de magna aliqua multitudine intelligenda videntur vel formicarum aut imbris guttarum numerosiore. Et πλείονες suasit Nauck. in Bullet. l. l. p. 362. nescio autem an de Callimacho auctore cogitandum sit, cuius ibidem fragm. LXXVIII καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τορώτατοι citatur ad demonstrandum praeter νέος etiam νέαξ dici ut ἱερός ἱέραξ, μύρμος μύρμαξ. Poterat ita dici in Aet. II 5. —

130. Etym. Florent. p. 204: Λευκαρίων· οἷον· Πύρρα ἢ Λευκαρίων· Δευκαλίων. Omisso fragmento etiam Etym. Magn. p. 561, 54 Deucalionem dictum Λευκαρίωνα fuisse testatur vide-

turque ad eundem pertinere etiam glossa Suidae p. II 1 p. 543 *Λευκαρίωνος. ὄνομα κύριον*, ubi vera lectio fortasse ex antiqua et Bernhardyana componenda est haec: *Λευκαρίων, Λευκαρίωνος· ὄνομα κύριον*. Fragmentum autem, quod propter formam *Λευκαρίων* aliunde nunc non notam non dedecere poetam Alexandrinum, velut Callimachum, videtur, ita corrigendum putamus:

Πύρρ' ἰδὲ Λευκαρίων.

nam in *Πύρρα* quum ultima brevis sit, ut apparet ex fragmento Rhiani in Meinek. Anal. Alex. p. 186 *Πύρραν δήποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον, Πύρρης Δευκαλίωνος* (incertum est Pind. Ol. IX 43), ultima syllaba elidi poterat. Potuit sedem suam habere in Callimachi Aet. II 5. —

131. Etym. Florent. p. 208: *λοῖσθος καὶ λοίσθιον* (corr. *λοίσθιος*), *παρὰ τὸ ὄλισθος, καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ λ, λοῖσθος καὶ λοίσθιος, οἷον· ὅ τε γλώσσῃ πλεῖστος ὁ λοῖσθος ἔνι, ὁ ἔσχατος, ὁ ἐξολισθήσας. ἢ παρὰ τὸ λείπω λόσθος καὶ λοῖσθος, οἷον· λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.* Alter locus Homeri est Il. XXIII 536, prior ignoti poetae, qui certe sic scribendus est:

ὅτε γλώσσῃ πλεῖστος ὁ λοῖσθος ἔνι.

Indicat opinor, poeta eius hominis condicionem qui iram qua animus cruciatur non omnem apertis verbis exprimit, sed maximam partem in lingua quasi retinet, quo fere fit, ut acerbior ira fiat. nam *θυμός* vel simile aliquid quod significet in initio versus fuisse videtur. —

132. Etym. Florent. p. 249: *πόκτος· πάντες φαυροτέροις ποκτοῖσι φέρον, παρὰ τὸ πόκος πόκτος.* Vocem *πόκτος* addubitans Meinek. in Herm. III p. 454 *ποκετός* substituere ei voluit vocem et ipsam a nomine usurpatam. At certe adiectivum verbale *πεκτός* nemo contra analogiam formatum dixerit, cui si quis substantivi potestatem tribuens cum mutato accentu etiam vocalem mutavit velificante nomine *πόκος*, nihil profecto fecit quin vulgus saepe fecerit. ac legitur etiam in Arcad. p. 80, 9: *τὸ δὲ οἶκτος βαρύνεται — καὶ τὸ ἄρκτος καὶ πόκτος ὁ πόκος*, ubi nescio quo iure quave auctoritate Lentz. in Herodian. I p. 217, 31 ediderit *πέκτος ὁ πόκος*, quem sequitur Nauck. in Bulletin. l. l. p. 362. Praeterea cum homine nobis hic rem esse qui singularia captaverit, eo apparet liquido, quod voce *φαῦρος* usus est ab uno monstrata Hesychio IV p. 235 *φαῦρος· κοῦφος*. Cuius interpretatio una cum mentione lanae in memoriam mihi revocat Hom. Il. XII 451: *ὡς ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει* —, ut in hunc modum fragmentum corrigendum et explicandum censeam:

πάντ' ἴσα φαυροτάτοις πόκτοις φέρον

nam *πόκτοισι* in ea versus sede nemo facile scripserit, et superlativus saepe in comparativum et contra male abiit (cf. vol. I p. 337). Quis autem ubi dixerit quosdam omnia sine negotio abstulisse, quasi levis lana esset, definire non ausim. Num intelligendi Dryopes? —

133. Etym. Florent. p. 260: ῥά σφιν· τὸ πλῆρες ἄρα σφιν. πέπονθεν ἔκθλιψιν τοῦ α. Εὕρηται ἡ σφὶ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ σὺν τῷ ν· Συρακούσιοι δὲ ψὶν λέγουσι Λάκωνες φίν·

παρὰ δέ σφι κόραι λευκάσπιδες.

Κόραι λευκάσπιδες (ubi ultimam vocem suspectat Nauck. in Bulletin. l. l. p. 362) videntur Amazones esse. cf. schol. Hom. Il. II 175 (Herodian. I p. 85 et II p. 32): τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγείη ἄν. Fuit fortasse ex Elegia aliqua de Amazonibus (cf. Aet. II 1), quae in pugna ex adverso genti alicui stabant, si quidem recte ad explendum versum in fine scriptum fuisse conicio λευκάσπιδες ἔσταν. —

134. Etym. Florent. p. 269: Σπαρτιάτης· ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ α Σπαρτιάτης. ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ Κροτωνιάτης.

οὐδὲ Κροτωνίτης ἐξεκάθαιρε Μίλων

εἶτα Κροτωνιάτης. qui versum omittit Etymologus Magnus p. 722, 48 (Herodian. II p. 221) addit tamen testem Herodianum περὶ Παθῶν. quod autem Μίλων hic priorem syllabam corripit quam antiquiores producere solent, idem etiam alibi factum. cf. Dindorf. Thes. V p. 1066 D, ubi adde Ovid. Metam. XV 229: — fletque Milon senior, cum spectat inanes illos, qui fuerant solidorum mole tororum Herculeis similes, fluidos pendere lacertos. Vel hoc eo rapit, ut fragmenti auctorem Callimachum putemus, quem et ipsum Milonem cum Hercule Augiae stabulum expurgante comparasse persuasum habemus in Aetiis eo loco ubi legebatur fr. 216: σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴχνια λύματ' ἄειρεν. Hoc enim gravissimum opus opinor poetam dixisse ne Milonem quidem facturum fuisse:

[οὐδέ κεν ἄλλος]
οὐδὲ Κροτωνίτης ἐξεκάθαιρε Μίλων,
[εἰ καὶ κεῖνος ἔγεντο μετὰ προτέροις μερόπεσσι]

nam hoc fere modo Callimachum locutum esse existimo, qui quum Milonem ἐκκαθαίρειν dixerit, non καθαιρεῖν, ultro ad eius modi quam statuimus expurgationem ducit. —

135. Etym. Florent. p. 280: τευμήσατο, ἐτεχνήσατο Κεκροπίης τευμήσατ' ἐπίσκυρος Εὐρύκλεια· ἐπίσκυρος δέ ἐστιν οἷον ἐπικυρῶτις ἡγεμών. Adiectivi ἐπίσκυρος explicatio vereor ne a grammatico ipso, non ab antiquis lexicographis, excogitata sit ea, quae proxime ad explicandae vocis similitudinem accedat. aliter enim vocem legeremus quae in communem usum recepta esset, quod in ἐπικυρωτὶς ἡγεμών vel in ἐπικυρωτὸς ἡγεμών (hoc enim grammaticum scripsisse et approbatum ducem intellexisse putamus) nequaquam cadit. Videtur autem grammaticus aliquid inaudivisse de glossa qualis est apud Hesych. II p. 168: ἐπίσκυρος — ἄρχων, βραβευτής — ἐπίσκοπος, ἔφορος. hinc enim ni fallor suum illud ἡγεμών sumpsit, sed paulo calidius et cupidius.

nam ἐπίσκυρος illud υ habet longum, si quidem ex fragmento Callimachi CCXXXI conici licet, in quo ἐπίσκυρος nunc legitur. Vel ob hanc causam putamus grammaticum vitioso codice deceptum scribarum errorem excusare et explicare studuisse, poetam autem scripsisse:

Κεκροπίδης τευμήσατ' ἐνσφυρος Εὐρύκλεια.

In his quae Eurycleia intelligatur ignoro. illud autem video, dici de aliqua re, quam Atheniensibus Eurycleia invenerit, quale argumentum apprime Callimachi Aetiis aptum est. Fragmenti anonymi verba non mutat tamen Nauck. in Bulletin. l. l. p. 362. —

136. Zonar. Lex. p. 753: ἐνῶρτο. ἔστιν ὄρω· ὁ μέλλων ὄρσω· ὁ παθητικὸς (add. ἐνεστὼς ex Etym. Magn. p. 826, 12) ὄρομαι, ὁ παρατατικὸς ὠρόμην, ὦρον, ὦρετο καὶ συγκοπῇ ὦρτο, καὶ ἐνῶρτο ἀντὶ τοῦ διεγείρετο· „ὦρτο μὲν μέγα κῦμα". Eadem redeunt p. 1470 ὄρθαι· ἀντὶ τοῦ διεγερθῆναι. ubi fragmentum scribitur ὦρται μὲν μέγα κῦμα. Quod indicio esse videtur, ab initio nec ὦρτο nec ὦρται scriptum fuisse, sed aliud, ex quo utrumque oriri potuit, ὦρτ'. et ita simul facile reducetur praepositio ἐν, quam versui insertam fuisse ita, ut non verbo coniuncta esset, sed per tmesin locum haberet, ex ipso Zonara apparet. Itaque corrigimus:

ὦρτ' ἐν μὲν μέγα κῦμα,

in quo ne quem μέν offendat, videat potueritne poeta anonymus integrum versum fingere talem: ὦρτ' ἐν μὲν μέγα κῦμα [κατηρεφές, ἐν δ' ἁλὸς ἄχνη]. ἐν autem referri potuit ad πόντος quod in antecedente versu legebatur (velut ὤρνυτο πόντος). quod si fuit, δέ post ὦρτο recte omitti potuit. Nolim autem quis statuat versum anonymum ex aliquo Homeri procreatum esse errore, cuius qui afferri possunt versus nimis abludunt, etiam qui simillimus est, Il. XXIII 215 ὦρτο δὲ κῦμα | πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Suspicor potius Callimachi esse, cuius in Aetiis descriptio procellae fuisse videtur. cf. Aet. II 3. —

137. Zonar. Lex. p. 1312: λίστρον, τὸ ξύστρον

λίστροισιν ἐοικότα

Nolebat uti Homeri loco Od. XXII 455 λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, sed ignoti poetae frustulum citavit, quod Tittmannus de vento interpretatur terram verrente, recte fortasse. nam poeta scribere potuit [ἔνθ' ἄνεμον] λίστροισιν ἐοικότα [πέμψε Κρονίων], quae nescio an ad eundem Callimachi locum referenda sint atque fragmentum praecedens. —

138. Zonar. Lex. p. 1359: μηλόβοτον· τὸ καλῶς τρέφον τὰ πρόβατα· „μηλόβοτον πεδίον διήλθομεν". Si cordate grammaticus scripsit τρέφον, non est dubitandum quin cum poeta μηλοβότον scripserit. passive quum alibi dicatur, recte scribitur μηλόβοτος, ut in Hesych. III p. 103 μηλόβοτος, τόπος ἀνειμένος προβάτων εἰς βρῶσιν, quod hinc sumpsit Phavorinus. rursus male in Etym.

Magn. p. 584, 23 interpolatum est μηλόβοτος, ὁ τὰ μῆλα (τουτέστι τὰ πρόβατα) βόσκων. Ad redintegrandum autem versum, cui praeter duos pedes brevis syllaba deest, facillimum fuerit corrigere:

μηλόβοτον πεδίον διά τ' ἤλθομεν [ἠδ' ὄρος αἰπύ]

nam sic fere decurrisse versum puto, qui locum habere potuit in Callimachi Aetiis, si quidem comites, qui ierant ad quaerendum Hylam, frustra se dixerant peragrasse campum. —

139. Zonar. Lex. p. 1497: παλίνορσος· παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ, ὅθεν καὶ τὸ

ἐξώρετο θεῖος ἀοιδός.

Hoc si ita dixit incertus quidam poeta (nam Homerus certe non est), propter ἐξ non cogitandus vates aliquis de sella ad cantandum surgens, sed domo sua ad divitis mensam accedens. Sed magis eo inclino, ut verum vidisse Tittmannum credam fragmentum corruptum ex Homeri versu esse, Od. VIII 539: ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὤρορε θεῖος ἀοιδός. —

140. Hesych. I p. 17: ἀγέεσσι· τεμένεσι. Fugit hic locus virum doctum in Thes. Par. I p. 443 D, qui Henrico Stephano ἄγος ex Hesychio interpretante delubrum, nihil tale in Hesychio legi dicit. —

141. Hesych. I p. 22: ἄγ κεράτεσσιν. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Videtur de coronis dici quibus victimarum cornua redimita erant. —

142. Hesych. p. 34: ἀγρομανής (sic corrige cum Mein. in Philol. XIX p. 717), ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ διατρίβων καὶ εἰς ἄστυ μὴ κατιών. Callimachi Cydippae vindicat Dilthey. Anal. Coll. p. 13 not. —

143. Hesych. I p. 63: ἄθεστος Ἐρινύς. σκληρή, ἣν οὐχ οἷόν τε ἐξιλάσασθαι. Adiectiva a verbo θέσσασθαι formata Alexandrinis poetis frequentissima esse dicit Mein. ad Callim. p. 239 et Callimachus VI 48 habet πολύθεστος, fragm. CCCII ἀπόθεστος. add. αἰνήθεστος ap. Hesych. I p. 80. —

144. Hesych. I p. 90: αἶψα λέλοιπεν· εὐθὺς καταλέλοιπεν. Fragmentum interpretor: subito post se reliquit in cursu vel in equorum curriculo, in quo scribendum fortasse est λελοίπει, nisi ipsum illud perfectum pro aoristo est, ut δείδιε apud Homerum aliaque multa apud alios, inter quae est etiam λέλοιπε ap. Nonn. Dionys. XLVIII 141. cf. Lehrs. Quaest. ep. p. 274. Potuit autem legi in Callimachi Aetiis, ubi de agonibus. cf. Act. I 12. —

145. Hesych. I p. 219: ἀνώμαλα δάσσειν· ἀνομάλως μερίζειν. Forma δάσσειν sine dubio ad similitudinem verbi δάσσασθαι ab aliquo epico fictum est. Vereor autem ut δάσσειν aliud possit esse ac futurum, ut scribendum in ipsius Hesychii verbis videatur ἀνομάλως μερίσειν. quod enim Etym. Magn. p. 249, 39 (coll. lin. 2) δατέω derivat παρὰ τὸ δαίω, τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ δάζω καὶ δάσσω, sine dubio grammatici foetus est. —

146. Hesych. I p. 243: ἀπνίγμου· οὐ πεπνιγμένου· ἀπνίγμου

κώδοντος. Non suffocatus quo modo κώδων dici possit nemo facile perspiciat. equidem de potatore intelligebam, qui avide multa pocula hauriens non tamen suffocabatur, ac poetam putabam dixisse

ἀπνίγμου, κώθωνας,

quod ita hariolabar eum metro astrinxisse: [οἰνοπότου] | ἀπνίγμου κώθωνας [ἀρυσσαμένου μάλα πολλούς]. —

147. Hesych. I p. 244: ἀποβώμιος. ἄθεος· καὶ

θυσίαι ἀποβώμιοι,

αἱ μὴ ἐν τοῖς βωμοῖς. Respici putant Eurip. Cycl. 365 χαιρέτω δὲ θυμάτων ἀποβώμιος ἂν ἔχει θυσίαν Κύκλωψ, quod de ἀποβώμιος verum esse potest, sed θυσίαι ἀποβώμιοι epici poetae fragmentum puto. —

148. Hesych. I p. 271: ἀραχνοϋφεῖς, ὡς ὑπὸ ἀράχνης ὑφασμένα. Conferri potest Callim. fragm. CCCIV ἔργον ἀράχνα, cui si et ipsi adscribendum fragmentum, legi poterit ἀραχνοϋφέα, quod Hesychii ὑφασμένα commendare videtur nec metro repugnaret, utpote syuizesi efferendum. —

149. Hesych. I p. 326: αὐτοδακὴς μῆνις· μικρά. Videtur potius esse ira quae ipsi qui concipit cor edit, qualis sane non μικρά dici potest, sed potest αὐτῷ πικρά, quod restituendum Hesychio puto. ac certe πικρά iam commendasse video Sopingum. —

150. Hesych. I p. 338: ἀφ' οὗ γνωμηστός· ἀφ' οὗ μέμνημαι. Merito critici vocem γνωμηστός suspectant, quam ne commendat quidem satis interpretamentum μέμνημαι. Itaque spreta Guyeti coniectura (ἀφ' οὗ γνώμη ἐστί) malim corrigere ἀφ' οὗ γοῦν μνῆστις, quod plane idem est atque ἀφ' οὗ μέμνημαι. Poetae autem esse frustulum non iam sola metri species persuadebit, sed etiam hoc, quod extra poesin μνῆστις vix invenitur. —

151. Hesych. I p. 346: ἀχρήιστον ὄλεθρον· μέχρι τοῦ ἐσχάτου καὶ ἀπεράντου. Mein. Philol XII p. 621 corrigi iubet ἄχρι εἰς τὸν ὄλεθρον. —

152. Hesych. I p. 410: γάζης κεκορεσμένος. Interpretationis nihil additum, sed puto intelligi aliquem, qui magna praeda quasi satiatus ex proelio redierit. metrum sapit epicum poetam, cui fortasse melius conveniret κεκορημένος cum illo interdum permutatum. cf. ad Nicandr. Alex. 454. —

153. Hesych. I p. 476: δεσμεῖν ἀμάλας. δεσμεῖν τε; δεσμὰς τῶν σταχύων. Probabilis esset emendatio δεσμεῖν ἀμάλλας, nisi Hesychius non solum ἄμαλλαι afferret I p. 138 (adde s. ἀμάλλιον), sed etiam ἀμάλαι, αἱ δεσμαὶ τῶν δραγμάτων p. 137 (add. s. ἀμαλή). Hinc credibile est poetam aliquem putasse sibi licere ἀμάλη derivare ab ἀμάω, ut mediam syllabam corripere posset, quem ad modum δαμάλη venit a δαμάω. Quod si recte statui, non longe quaerendus poeta erit, quo fragmentum dignum sit, Callimachus, qui in Aetiis memoraverit Triptolemum docuisse homines fruges serere et δεσμεῖν ἀμάλας. —

154. Hesych. I p. 478: *δηθὰ ματεύσωμεν· ἐπιπολὺ ζητήσωμεν.* Nihil de auctore monet Mauricius Schmidt, ut de poeta aliquo ignoto epico cogitasse videatur. Potest hoc verum esse, sed vix tamen dubito quin Hesychius apposuerit Homeri locum ex Il. XIV 110 *ἐγγὺς ἀνήρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν —, αἴ κ' ἐθέλητε,* unde sequitur in Hesychio *ματεύσομεν* scribendum esse, quod tamen recte ille interpretabatur *ζητήσωμεν*, non *ζητήσομεν.* —

155. Hesych. I p. 480: *Δηλιακὸς βωμός· τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὸν ἐν Δήλῳ βωμὸν καὶ τύπτειν· ἤρξατο τούτου Θησεὺς χάριτι τῆς ἀπὸ τοῦ λαβυρίνθου φυγῆς.* ubi fortasse scribendum: *τοῦ περιτρέχειν — τύπτεσθαι, ἤρξατο τούτου τοῦ ἔθους Θησεύς.* Ceterum sive *Δηλιακὸς βωμός* verum est sive *Δηλιακὸς νόμος* corrigi placet cum Mein. ad Callim. p. 213, utrumque hexametri frustulum est cuius auctor ignoratur. —

156. Hesych. I p. 522: *δίχα νυκτός· τὸ μεσονύκτιον.* Mauricio Schmidt *δίχα* aut apotroctum videtur pro *διχάδα* aut in *διχάς* mutandum, id quod iam antea placuerat Diudorfio in Thes. Paris. Vol. II p. 1579 B. quos miror non vidisse poetam epicum, qui *δίχα νυκτός* scripsit, aperte se ad Homeri exemplum composuisse Od. XII 312 et XIV 483: *ἦμος δὲ (ἀλλ' ὅτε δή) τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειν,* quem in reliquo quoque versu Homerica sequutum esse arbitror. Fortasse fuit Callimachus qui in Aet. I 11 ita dixit. —

157. Hesych. I 537: *δρομιάμφιον ἦμαρ. ἀμφιδρόμια. ἔστι δὲ ἡμερῶν ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι.* De vocis formatione, quae ex *ἀμφιδρόμια* facta est metathesi, cf. Lobeck. Elem. Path. I p. 539. sed quaeri potest scripseritue *δρομοάμφιον* qui notissimae voci hoc modo novam formam inducere studuit, sive comicus fuit, ut Dindorfio videtur in Thes. Par. II p. 1684 C, sive, quod magis credo, epicus aliquis Alexandrinus. certe Callimachum hoc non dedecet. —

158. Hesych. I p. 538: *δρύες οἰνοχίτωνες· αἱ ἄμπελοι, διὰ τὸ τὸν οἶνον ἔχειν.* Quae adiecta est explicatio manifesto docet *δρύες* huic poetae in universum fuisse **arbores**. cf. Vol. I p. 380. nihil autem hic locus confert ad explicandum alium Hesychii, III p. 188 *οἰνοχίτωνας ἐλάτας*, ubi quum abietes intelligi non possint, verissime Meinek. in Philol. XIII p. 513 emendavit *οἰνοχίτωνας ἐλαίας*, quod et ipsum epici poetae est, paulo quidem recentioris, ut Mein. l. l. statuit propter vocis *χιτών* usum figuratum. Sed *ἀστροχίτων* tamen (Etym. Magn. p. 806, 2) supra vindicare studuimus Callimacho, quem hacc quoque duo fragmenta non dedecent. —

159 et 160. Hesych. II p. 24: *εἴδεος ἐνδίοιο· καύματος μεσημβρινοῦ.* Callimacho fragmentum vindicavit Nack. de Hecal. p. 110 (cf. fragm. 124). Quod mox Hesychius (n. 160) ibidem alio sub lemmate profert: *εἴδεος ἧκε σέλας· μορφῆς ἀφῆκε*

182. Hesych. II p. 491: *Κλειτόεν ὕδωρ· ποταμὸς Ἀρκαδίας. Κλείταιόν φασιν εἶναι οἱ Κρῆτες.* Non ob unam causam suspecta est haec glossa, quarum non levissima haec est, quod *Κλειτόεν* literarum ordinem turbat. praeterea *Ἀρκαδίας* et *Κρῆτες* parum concordare videntur. Sed haec discordia fortasse ita componi potest, ut *Ἀρκαδία* intelligatur Cretae urbs coll. Stephan. Byz. p. 119, 16 et p. 120, 16. quo concesso vide num ita corrigendum sit: *Κλειταίιον ὕδωρ· ποταμὸς Ἀρκαδίας* [*τῆς Κρητικῆς ὄν*] *Κλείταιόν φασιν εἶναι οἱ Κρῆτες.* De simili fluminum periphrasi cf. quae infra dicemus ad Steph. Byz. p. 109, 19. —

183. Hesych. II p. 492: *κλεψίρρυτον ὕδωρ· τὸ τῆς Κλεψύδρας. αὕτη δέ ἐστι κρήνη Ἀθήνησιν, ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἐπὶ σταδίους εἴκοσιν ὑπὸ γῆν φερομένη, εἰς ἣν τὰ ἐμβαλλόμενα πάλιν θεωρεῖται ἀρχομένων τῶν ἐτησίων.* Callimachi esse fragmentum suspicatur Mein. ad Callim. p. 220. —

184. Hesych. II p. 497: *Κνηκὶς ἐπενήνοθε· μελανία τις τῷ σώματι. ἄλλοι δὲ ἐπὶ τῶν νεφῶν εἶπον.* Poeticum verbum *ἐπενήνοθε* docet poetam aliquem epicum ita dixisse ex imitatione Homeri, fortasse melicum poetam (cf. Nicandr. Al. 509). Alteram quam Hesychius memorat significationem supra habuimus in Suid. II 1 p. 304. cf. Aet. II 8. —

185. Hesych. II p. 499: *Κνώσια κῶλα· τὰ ὁρμητικά.* Locum interpretatur Mein. in Philol. XIII p. 514. —

186. Hesych. II p. 526: *κουρὶξ αἰνυμένους· τῆς κόμης λαμβανομένους. ἢ νεανικῶς, παρὰ τὸν κοῦρον· ἢ τῶν τριχῶν παρὰ τὴν κουράν· ἢ τῆς κόμης ἀπρὶξ δράξασθαι, λίαν, καὶ βίᾳ. τινὲς δὲ ἀνδρικῶς καὶ νεανικῶς.* Interpretatio maximam partem sumpta ex schol. ad Hom. Od. XXII 188, ex quo poeta cum Apoll. Rhod. IV 18 sua hausit ignotus poeta, qui in expugnanda urbe aliqua homines ab hostibus capillis abstractos dixerat. —

187. Hesych. II p. 530: *κραντῆρες ὀδόντες· οἱ ὕστερον φυόμενοι, οἱ λεγόμενοι σωφρονιστῆρες.* Voces *κραντῆρες* et *ὀδόντες* praeter poetam vix quispiam copulare potuit, quem epicum fuisse metri species indicare videtur. Sed tamen admodum incerta res est. nam statim omnis metri species evanescit, ubi Hesychium ita interpunxisse credideris: *κραντῆρες. ὀδόντες οἱ ὕστερον φυόμενοι κ. τ. λ.* Hic igitur novum fragmentum anonymum agnoscere dubitamus. Atque etiam certior de Hesych. II p. 532 res est: *κρατὸς λιμένος· τῆς ἀρχῆς τοῦ λιμένος*, ubi ne quis propter Mauricii Schmidt silentium fragmentum anonymum invenisse sibi videatur, moneo Homeri locum respici ex Od. XIII 346: *ἧδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη.* —

188. Hesych. II p. 550: *κυλικήρυτον αἷμα· ὡς τὸ κοτυλήρυτον* (Hom. Il. XXIII 34) *οἷον πολύ.* —

189. Hesych. III p. 8: *λακὶς χθονός· χάσμα γῆς*, ubi M. Schmidt tragicum agnoscere malit. —

190. Hesych. III p. 15: λάσκουσι κύνες· ὑλακτοῦσιν. De usu verbi Schmidt confert Lobeck. Elem. Path. I p. 86. —

191. Hesych. III p. 19: λάψονται γλώσσῃ· τῷ ἄκρῳ τῆς γλώσσης. Recte fortasse statuit novissimus editor innui Homeri Il. XVI 161 λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ. —

192. Hesych. III p. 30: Λεύκου πεδίον· τοῦ Μεγαρικοῦ χωρίον. Recte ad Inus historiam etiam a Callimacho in Aetiis ut videtur tractatam refert Schmidt, quae ut pote διὰ λευκοῦ πεδίου θέουσα Leucothoae nomen accepit. Rem referunt Etym. Magn. p. 561, 43 et schol. Hom. Od. V 334. add. Nonn. Dionys. X 76: ἔτρεχεν Ἰνώ· καὶ Λευκοῦ πεδίοιο διατμήγουσα κονίην Λευκοθέη πεφάτιστο φερώνυμος. Ex horum autem testium consensu in Hesychio scribendum videtur Λευκοῦ πεδίου, τοῦ Μεγαρικοῦ χωρίου. Et Λευκὸν πεδίον etiam in Caria memorat Pausan. IV 35, 11. —

193. Hesych. III p. 30: λευκῶν πραπίδων· κακῶν φρενῶν. Si recte Hesychius interpretatus est, expressit quidam poeta Pindari Pyth. IV 109 λευκαῖς φρασίν, quod similiter explicant et Hesychius quoque respicere videtur III p. 28 λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι. —

194. Hesych. III p. 34: λήματος οἶσι πάρος· τοῦ φρονήματος, τῆς ὑπεροψίας. Fragmentum est ex Musuri emendatione non admodum certa. nam codex habet λήματος οἶσι. φάρος. —

195. Hesych. III p. 38: λίγδην ἐκλάξαι· τὸ μὴ κατὰ βάθους, ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον. Parum placet quod proposuit Mauricius Schmidt: λίγδην (ὥστ') ἐπιλίξαι. Equidem tentavi: λίγδην ἐκλάψαι, quod intelligo de lupis qui aquam non bauriunt, sed λάπτουσι γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ ἄκρον, ut est in Hom. Il. XVI 161. Ultima Hesychii vox scribenda videtur ἐπιγράφοντες. —

196. Hesych. III p. 43: λιπαροὶ πόδες· * * * τοὺς ἐκ τοῦ πολέμου παραγινομένους ἀλείφειν τοὺς πόδας. Ante τοὺς excidit fortasse ἔθος. —

197. Hesych. III p. 54: Λυκηιάδες κόραι· τὸν ἀριθμὸν λ', αἳ τὸ ὕδωρ κομίζουσαι εἰς τὸ Λύκειον Ἀθηναίων. —

198. Hesych. III p. 67: μαλερὰς φρένας. ἀσθενεῖς. καὶ ξηράς, καυστικάς. Quis non poetam aliquem exspectet alicubi μαλερὰς φρένας dixisse μεγασθενεῖς potius quam ἀσθενεῖς? Si quis tamen illud pro altero restituere Hesychio voluerit, ipse reclamabit Hesychius ibid. s. μαλερὸν — ἰσχυρόν. ἀσθενές, eademque duo sibi contraria interpretamenta proponit etiam Suid. II 1 p. 674 μαλερόν, — ἰσχυρόν, ὀξύ, ἀσθενές —, ubi redit etiam illud μαλερὰς φρένας, τὰς ἀσθενεῖς καὶ ξηράς. Hic autem consensus efficere videtur ut revera lexicographum aliquem putemus μαλερός interpretatum esse ἀσθενής, qui quibus interpretandi machinis

voci *μαλερός* contrariam vulgari significationem vindicaverit nescimus, sed probabiles fuisse non credimus. —

199. Hesych. III p. 72: *μάρμαρ στερεόν*, cui deest explicatio. Non sine causa suspectum fuit Lobeckio Paral. p. 205 not. 1. —

200. Hesych. III p. 73: *μασίγδουπον βασιλῆα· μεγαλόηχον, τὸν μέγαν ἐν ἤχῳ.* Poetam epicum agnoscere sibi visus est Schmidt, nisi verba metro Alcaico adstringenda sint. Puto esse ex Callim. Aet. II 5. —

201. Hesych. III p. 78: *μεγάλης δείλης· οἷον ὀψίας.* Accuratius interpretabimur: quum iam multum esset *δείλης*, quod sane re parum distat a *δείλης ὀψίας*. —

202. Hesych. III p. 101: *μὴ δαπανῶμεν· μηδ' εἰς δαπάνην ἐμβάλλωμεν.* Qui ita scripsit sive poeta fuit, sive pedestris orationis scriptor, aperte tamquam obiectum orationis intellexit *πολίτας* vel *πόλιν*, ut factum in Thucyd. IV, 3, quem locum ob rariorem hunc usum affert etiam Suid. I 1 p. 1172. Cur autem *μηδ'* Hesychius scripserit nemo facile dicat. —

203. Hesych. III p. 107: *μιαιφόνον αἷμα· μιαιφονικόν.* Fragmentum quin recte se habeat non videtur causa esse cur dubitetur. videtur enim aliquis poeta qui rariora et singularia verba aucupabatur vulgatum illud *αἷμα φοίνιον*, quo post Homerum plures utebantur, vel potius *αἷμα φόνιον* (Eurip. Orest. 1256) in novum hoc corpus mutasse significatione non diversa. Hesychii autem interpretamentum cui non suspectum sit cum Mauricio Schmidt? quod ita corrigimus: *μιαῖνον, φονικόν.* Sed novissimus editor totum locum ita corrigi iubet ex Eurip. Androm. 335: *μιαιφόνον μύσος· αἷμα.* —

204. Hesych. III p. 108: *μιῆς χθονός· τῆς αὐτῆς γῆς.* —

205. Hesych. III p. 161: *νόστου προμαθόντες· χρόνου πολλοῦ νόστον προμαθόντες.* Inter comicorum fragmenta incerta refert Mein. IV p. 645 *νόστον* scribens, quod literarum ordo apud Hesychium respuit. sed vide legendumne sit *νόστου πρὸ μαθόντες*. —

206. Hesych. III p. 162: *νυκτερινοὶ κύνες· οἱ λύκοι.* glossa est etiam in Suid. II 1 p. 1018 et Phot. Lex. p. 450 Nab. —

207. Hesych. III p. 164: *νύμφην γε νέην· νεωστὶ νενυμφευμένην.* Fortasse Callimachi esse et ex Cydippe ducta putat Dilthey Anal. Call. p. 13 not. Ultimum non probo, quoniam in illa elegia Cydippe *νενυμφευμένη* non videtur dici potuisse. Sed si Callimachi fragmentum est, Clite *νεόγαμος* intelligi potest cf. Prol. in Aet. p. XV. —

208. Hesych. III p. 166: *νωθὴς ὁδός· ἡ μακρὰ ὁδός*, et mox: *νωθρὴ ὁδός, μακρὰ ἢ νωθρά.* Callimacho haec vindicare videtur fr. CCLXXV *νωθρὸς ὁδίτης*. Et vide Aet. II 10 —

209. Hesych. III p. 174: *ξυστὸν ἀκόντιον· δορὺ κατε-*

σκευασμένον. Haec num iure ad Herod. II 71 rettulerint ambigo, sed pro ξυστόν poetam aliquem puto dixisse ξυστὸν ἀκόντιον, ut Apollon. Rhod. II 1062 dixit δοῦρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν. —

210. Hesych. III p. 186: Οἰνάδας ἀκτάς· ἀντὶ τοῦ Οἰνωάτιδας. Urbs Argolicae fuit Οἰνώη, quam etiam Οἴνη appellari Steph. Byz. p. 486 testatur. Haec autem urbs quum maritima non fuerit, ἀκτάς non potest littus maris significare, ut in Παγασηίδας ἀκτάς (Apoll. Rhod. IV 1781 coll. I 318. Orph. Arg. 113), Ῥοιτειὰς ἀκτή (Apoll. Rhod. I, 929) et in aliis multis eius modi locis, sed vel fluvii ripam deruptam vel aliam in media terra rupem, quales non deerant prope Oenoen. cf. Bursian. Geogr. Graec. II p. 64. ac fortasse non sine recordatione Sophocl. Antig. 1133 (Νυσαίων ὀρέων κισσήρεις ὄχθαι, χλωρὰ τ' ἀκτὰ πολυστάφυλος) ista poeta scripsit, unde factum videtur, ut ethnicum Οἰνάς praetulerit, quod principio a πολυστάφυλος non diversum est. Eandem autem regionem fortasse idem poeta significavit eo loco quem Hesychius III p. 430 explicandum sibi sumpsit: ῥίον Οἰναῖον· Οἰνώη τῆς Ἀργείας ὄρος χαλεπόν. Sic enim iure correxit M. Schmidt. (nam vulgabatur ῥίον Οἰνηναῖον)· atque ethnica Οἰναῖος, Οἰναία, Οἰναῖον apertis verbis agnoscit Stephan. Byz. p. 486, 2. quod autem editor novissimus ὄρος χαλεπόν ab Hesychii verbis abesse malit, non probo, qui scripsisse grammaticum putem: ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας ὄρος χαλεπόν. Ceterum si Callimachi fragmenta illa fuerunt, ista regio cum aliis Argolicae regionibus memorabatur. cf. fr. 477 et 566. —

211. Hesych. III p. 188: οἰνοχίτωνας ἐλαίας. cf. supra ad Hesych. I p. 538. —

212. Hesych. III p. 190: ὀιστούχου φαρέτρας· ὀιστοὺς ἐχούσης. Epici poetae recentioris hoc frustulum editor putabat, quod minus mihi probabile. nam ille videtur οἰστούχοιο φαρέτρης scripturus fuisse. —

213. Hesych. III p. 206: ὀμπνηρὸν ὕδωρ· τρόφιμον. cf. fragm. anon. 49. —

214. Hesych. III p. 211: ὄπα γηρύοντες· φωνὴν φθεγγόμενοι. Epici fragmentum invenisse sibi visus est M. Schmidt., alius fortasse ex Aristoph. Pac. 805 πικροτάτην ὄπα γηρύσαντος ἤκουσα corruptum putaverit. —

215. Hesych. III p. 227: ὁσίους θαλάμους· τοὺς μὴ θείους, ἀλλ' ἀνθρωπείους. Tragici poeta putat Schmidt. —

216. Hesych. III p. 233: οὐδ' ἐπιννυκτίδιος· οὐδὲ ἐπὶ μιᾶς νυκτός. οὐδὲ πρὸς μίαν νύκτα. Epici quin sit non dubitat Mein. in Philol. vol. XII p. 611. —

217. Hesych. III p. 234: οὔθατα βόσκει· αἶγας βόσκει. Epici putat Mein. Phil. XIII p. 536, qui singulare dicendi genus explicat ad Callim. p. 107. —

218. Hesych. III p. 288: πὰρ πυλεῶνα· παρὰ πυλεῶνα. Adscripsit recentissimus editor: incertus epicus, fortasse

Callimachus. De hoc poeta cur cogitaverit nescio, certe non propter Callimachi fr. 408 cogitasse putaverim, ubi longe alia significatio vocis videtur esse. Sed non est tamen improbabilis illa de Callimacho coniectura, quoniam qui illum libenter sequi solebat Nonnus et ipse nomine πυλεών pro πύλη saepe usus est, Dionys. IV, 386. XVII 64. XXV 416. XXII 291. XLIV 19 et XXXVI 105, 203 ubi de Ἀίδαο πύλαις, quod post Homerum multi usurpabant (cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1445), dictum est, quem ad modum et in hoc loco factum videtur et aperte factum est etiam in Julian. Anth. Pal. VII 70. —

219. Hesych. III p. 319: περισκαίρουσι· περισκαρίζουσι. Mauricius Schmidt „Callimachi videtur", inquit „quem imitatus est Nonn. Paraphr. κ 9 μῆλα δὲ γινώσκοντα περισκαίρουσι νομῆα". Verum fortasse hoc, praesertim quum saepius Nonnus illo verbo usus sit, quod causae detrimento silet Schmidt. cf. Dionys. I 200. II 135. V 150. — Mox p. 322 περὶ τρόπιος, cuius auctorem ille non indicat, Homeri est Od. V 130. —

220. Hesych. III p. 331: Πηλὸς ἀιδνός· περὶ τὴν Λιβύην ἐστὶ τόπος. καὶ τὸν ὁρίζοντα ὠκεανόν. Ultima explicatio extat etiam I p. 72: ἀιδνόν· μέλαν ἢ ἀφανιστικόν. λέγουσι δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν πηλὸν ἀιδνόν, quo sensu redire vox videtur in Plut. Thes. 1. Altera autem significatio apprime convenit Callimacho, qui Libycas regiones etiam alibi attigit. cf. Aet. II 7. Πηλὸς ἀιδνής, non certum locum significans, legitur in Oppian. Hal. IV 245. —

221. Hesych. III p. 347: πλοκαμώδεα· τὸν οὖλον βόστρυχον. Dindorfio in Thes. Paris. VI p. 1236 πλοκαμώδεα βόστρυχον poetae alicuius verba fuisse videntur. cogitet aliquis de Berenicae coma. —

222. Hesych. III p. 349: ποδάρκεϊ· μόσχῳ. Mein. Philol. XII p 619 corrigit ποδάρκεϊ μόσχῳ, ut poetae sit frustulum, interpretatio autem exciderit. —

223. Hesych. III p. 350: ποδὸς ῥυτίς· τὸ τῶν ποδῶν ἕλκεσθαι. Ruga pedis etsi ποδὸς ῥυτίς dici potuit, tamen Hesychii explicatio τὸ ἕλκεσθαι ita ab hoc significatu differt, ut corruptionis suspicio oriatur. Suspicor autem intelligi τὸ ἐρύειν τοῦ ποδός, quale est in Hom. Od. XVII 480: μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἷ' ἀγορεύεις, ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρός. Ab hoc verbo derivatum substantivum ἔρυσις est, cui aliquis qui nova et singularia captabat poeta ῥύσις substituisse videtur, ut ἐρύω et ῥύω (nam quod activi ῥύω exemplum non extare dicitur in Thes. Paris. VI p. 2450 C, error est. vid. enim Andromachi galen. v. 42) leguntur. Scripserit igitur poeta isto ποδὸς ῥύσις, quod iam recte explicatum τὸ τῶν ποδῶν ἕλκεσθαι. —

224. Hesych. III p. 356: πολυδευκέα φωνήν· πολλοῖς ἐοικυῖαν. Recte statuere videtur Schmidt. Hesychium explicare variam lectionem in Hom. Od. XIX 521, ubi χέει πολυηχέα

φωνήν invaluit. ne quis autem de Hesychii interpretatione ἐοικυῖαν dubitet, ad πολυδευκής ille accommodavit interpretationem qua grammatici ἀδευκής explicare studebant. cf. Hesych. I p. 43 ἀδευκεῖ· ἀπεοικότι et alios ap. Merkel. Praef. Apollon. Rhod. p. CLXX. —

225. Hesych. III p. 357: πολυπαίπαλος αἰθήρ. πεποικιλμένος. οὐχ ὁμαλός. Adiectivo πολυπαίπαλος quis poeta ita uti potuerit non intelligo. sed hoc video, coniecturam a Dindorf. Thes. VI p. 1405 D propositam πολυπαίπαλος ἀνήρ vix posse cum Hesychii interpretatione consociari. Ac vulgatam in suspicionem non vocavit Mein. Philol. XIII p. 536. —

226. Hesych. III p. 366: ποτὶ φῦλα· πρὸς τὰ ἔθνη. et mox: ποτὶ χόρτον· πρὸς ᾠκοδομημένον τοῖχον. Epico incerto ascribit Mauricius Schmidt. —

227. Hesych. III p. 385: πρὸς ἄκεσμον· πρὸς ὑγείαν. —

228. Hesych. III p. 387: Προσεληνίδες· αἱ Ἀρκαδικαὶ νύμφαι. Callimacho nomen vindicat Hermann. Opusc. VII p. 275. cf. Steph. Byz. p. 120, 9. —

229. Hesych. III p. 420: ῥάκε' ἄζει· ἱμάτια ξηραίνει. Num ex Callimachi Hecal. V? —

230. Hesych. III. p. 429: ῥικνὴν ὄψιν· φρικτήν. Media pentametri pars videtur. In Hesychii autem interpretatione aliquid deesse putabam velut ῥυτίδων φρικτήν. Sed verius fortasse Schmidt. correxit φρικνήν, quamquam tam singularis haec vox est, ut vix potuerit ab Hesychio ad interpretandum adhiberi, quae et ipsa interpretatione indigebat. —

231. Hesych. III p. 430: ῥίον Οἰναῖον. cf. supra ad Hesych. III p. 186. —

232. Hesych. IV p. 4: σάκος αἴγειον· ἀντὶ τοῦ τεῦχος αἴγειον. θέλει δὲ εἰπεῖν τὴν πήραν κατὰ μετάληψιν. —

233. Hesych. IV p. 14: σαυρωτοῖς δόρασι· τοῖς σαυρωτῆρας ἔχουσι κατὰ τῆς ἐπιδορατίδος. —

234. Hesych. IV p. 88: στυφελοὶ πάγοι· ἀντὶ τοῦ σκληροί. —

235. Hesych. IV p. 120: σχόμενος περὶ δουρί· κατασχεθεὶς καὶ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος. Ignoti poetae epici esse videtur, Homeri certe non est, cuius maxime simile Il. XXI 577 περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς (πόρδαλις). —

236. Hesych. IV p. 139: τελεσφόρος οἶκος· τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος. —

237. Hesych. IV p. 148: Τέττιγος ἕδρανον· ἡ Ταίναρος. Τέττιξ γὰρ ὁ Κρὴς Ταίναρον ἔκτισεν. Habet hoc nescio quid Callimachei, qui poeta ἕδρανον fr. CXCV quoque dixit, illudque dicere potuit in Aet. II 6. itaque quem Hesychius exscripsit glossographus in Callimacho invenerit Τέττιγος δ' ἕδρανον, ubi δ' omisit, quem admodum fecit III p. 332 in πῆξε θυμόν, qui est Homeri locus XIV, 40 πῆξε δὲ θυμόν, et alibi saepius. —

238. Hesych. IV p. 156: τιθηνόκομον γένος· τοὺς Αἰθίοπας, ἐπεὶ μέλανες καὶ κομῆται. verior scriptura videtur Τιθωνόκομον γένος, quam postea p. 157 ita interpretatur: Τιθωνόκομον· ἔθνος μέλαν μὲν τὸ ὅλον σῶμα, λευκὸν δὲ τὰς κόμας. cf. Dindorf. Thes. Par. Vol. VII p. 2179 C. —

239. Hesych. IV p. 159: Τιρύνθιον Ἄργος· τὰς Μυκήνας. —

240. Hesych. IV p. 172: τρητὸν ἔλαιον· διὰ τὸ κοίλωμα ἔχειν τὸν ἄγριον ἔλαιον. —

241. Hesych. IV p. 172: τρηχὺ νόημα· σκληρὸν νοῦν. —

242. Hesych. IV p. 177: Τριτῆες γενεήν· οἱ ἀπὸ τοῦ Τριτέων πόλεως κύνες, ἣ ἐστι πλησίον Φωκίδος. Callimachi putat Schmidt. — De forma cf. Mein. ad Stephan. Byz. p. 637. —

243. Hesych. IV p. 196: ὕλης μητέρα· εἶδος σκώληκος, ὃ καλεῖται ὑλομήτρα· ἄλλοι δὲ βόμβυκα. —

244. Hesych. IV p. 244: φιλητῶν γένος· κλεπτῶν. —

245. Hesych. IV p. 247: φλεγματόεν ἔκρηγμα· τῆς φλογός. Poetae videtur fragmentum, in quo si scripseris φλεγματόειν ἔκρηγμα, epicum habebimus Alexandrinum quo non indignum neutrum in ειν formatum. cf. ad Nicandr. Alex. 42. add. eiusd. Ther. 748. Apollon. Rhod. II 404. IV 1291. —

246. Hesych. IV p. 267: χάζεο τῆλε· ἀναχώρει μακράν.—

247. Hesych. IV p. 268: Χαλάμβριοι ἵπποι· ἀπὸ τόπου τῆς Λιβύης. Sed prior vox propter literarum ordinem suspecta. (cf. Aet. II 7.)

248. Hesych. IV p. 270: χαλκιδικὸς λειμών· οἱ μὲν τὴν Κυκλωπίαν κώμην· οἱ δὲ Κυκλωπι . . . . λίμνη. Obscura glossa, in qua tantum quidem certum mihi Χαλκιδικὸς λ. scribendum litera maiore in initio. Χαλκιδικὸν ὄρος certe novimus Siciliae. cf. Steph. Byz. p. 684, 10. —

249. Hesych. IV p. 285: χθονίους Ἰναχίδας· αὐτόχθονας καὶ οὐκ ἐπήλυδας. Tragici fragmentum putat Schmidt. Argivos veteres significari certum est. Fuitne ex Ἄργους οἰκισμοί? cf. p. 142. —

250. Hesych. IV p. 299: χρυσόλοφοι δράκοντες· χρυσόλοποι· χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες. Hic quoque Hesychius omisisse δέ (cf. ad Hes. IV p. 148), poeta autem χρυσόλοφοι δὲ δράκοντες scripsisse videtur. In codice quod statim sequitur nova est glossa: χρυσόλοποι· χρυσᾶς λεπίδας ἔχοντες, quam cum priore in unam coniunxit Ruhnken. probante Dindorf. Thes. Par. Vol. VIII p. 1739 C, ut χρυσόλοποι interpretatio sit vocis χρυσόλοφοι. contra Mauricius Schmidt χρυσόλοποι δράκοντες ἢ χρυσόλοποι scribendum autumat, ut alterum varia sit lectio. Sed ne sic quidem χρυσόλοφοι interpretationem suam habet. certe quae alteri glossae addita est, neque priori convenit nec satis apta est secundae. —

251. Hesych. IV p. 300: χρυσορραγὲς ἔρνος· ἀπερρηγμένον ἢ ἀπεστραμμένον ἀπὸ τοῦ δένδρου. De fragmenti genni-

tate non dubitabat Meinek. ad Callim. p. 61, sed Dindorf. in Thes. Par. VIII p. 1744 veretur ut χρυσορραδὲς scribendum sit, quod non intelligo. —

252. Hesych. IV p. 307: ψαυκρὸν γόνυ· κοῦφον. ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν. Eiusdem originis est quod proxime antecedit ψαυκρόποδα· κουφόποδα, ἄκροις τοῖς ποσὶ ψαύοντα, quod Antimacho vindicat Schmidt. —

253. Hesych. IV p. 315: ψυχρὸν κακόν· ψύξεως αἴτιον. —

254. Hesych. IV p. 320: Ὠκεανοῖο πόρον· τὸν ἀέρα, εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσιν. cf. Mein. Anal. Al. p. 156. Ὠκεανός Hesych. interpretatur ἀήρ etiam proxime sequente glossa, sed non liquet, nisi forte poeta aliquis Homerico ἠεροειδὴς πόντος abusus ἀέρα dixerit extremas Oceani regiones, in quibus cum Homero Od. IV 563 seq. si non orcum, at Ἠλύσιον collocaverit (Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης), cui Ὠκεανός Zephyrum mittit (Hom. l. l. v. 568). —

255. Hesych. IV p. 321: ὠκύαλα πτερά· ὠκέα παραγώγως ὡς ὠκύαλος ναῦς. —

256. Hesych. IV p. 322: Ὠλέναδε· ὡς ἄγραδε. Callimacho vindicat Schneidew. in Jahnii Annal. Tom. 67 (1853) p. 508. nam cf. frag. 26. —

257. Hesych. IV p. 327: ὡραῖον κῆδος· ὁ καθ' ὥραν τελευτήσας. Interpretatio fragmenti, quod tragici poetae putat Schmidt., docet κῆδος hic fuisse funus et poetam ita fere dixisse: [ὅς λάχεν] ὡραῖον | κῆδος [ὑπαὶ τεκέων], si quidem poetae elegiaci fuit. —

---

258. Apollon. Dyscol. de Synt. p. 43, 21 Bekk.: μετὰ ῥήματος (τὸ ἀλλήλων) διαβατικὴν προσώπων διάθεσιν σημαίνει· „ἀλλήλους τρώσητε", „ἀλλήλους δ' ἐλήϊσαν", ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα". Ex tribus fragmentis quum primum et tertium Homeri sit (Od. XVI 293 vel XIX 25, et Jl. XVII 374, non VII 374, ut dicit Bekker.), eiusdem poetae putaverit quispiam esse etiam secundum. Sed quum neque Bekkerus apud hunc invenerit neque mihi licuerit huius indagare versum, qui in illum depravatus videatur, de poeta aliquo alio cogitare cogimur, quem saepe Apollonius adhibuerit testem. Quem Callimachum fuisse suspicamur, cui adscribimus versum ita leniter correctum:

ἀλλήλους δ' ἐλέησαν.

Hoc enim longe praestare alteri coniecturae puto, qua poetam existimavi significare voluisse quod hoc modo dicit Thucyd. I 5: ἐληΐζοντο δὲ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους. Id autem verbum ut poetae restituatur, legendum erit: ἀλλήλους δ' ἐλέισσαν, ductum a verbo λεΐζω, cuius alibi exemplum non extat, nisi quod ληΐζω pro ληΐζομαι non solum in variis lectionibus interdum apparet (velut in Thucyd. III 85 et IV 41), sed etiam in Zonar. Lex.

p. 1306 extare videtur: ληΐζει· αἰχμαλωτίζει, ἁρπάζει, λαφυραγωγεῖ. Videtur, inquam. nam quum verbi activi apud ceteros lexicographos nec vola nec vestigium appareat, verisimilius est Zonaram ληΐζει (i. e. ληΐζεαι) explicasse αἰχμαλωτίζεις, ἁρπάζεις, λαφυραγωγεῖς, certe explicare debuisse. Correptae autem in ληΐζομαι primae syllabae non desunt testimonia, anonymi in Anthol. Pal. VI 169 τὸν τὰ Διωνύσου δῶρα λεΐζόμενον, ipsiusque Homeri, qui in Jl. IX 406 seq. adiectivo verbali bis usus dixit: ληιστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα —, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή, quae affert Lobeck. Elem. Pathol. II p. 38 seq. primigenii loco λεΐζω habendum dicens. —

259. Apollon. Dyscol. de Synt. p. 266, 27: οὐ ταὐτόν ἐστι τὸ τοῦτό μοι χάρισαι τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι.

Fragmentum adespotum repetit p. 267, 27 item de Coniunct. p. 517, 31 et p. 518, 30, atque legitur etiam in Epimer. Homer. Cramer. Anecd. Oxon. I p. 384, 16. Callimachi videtur habere Bergk. Lyric. poet. p. 1356, qui ex hexametro an ex pentametro petitum esset discernere non audebat. sed certa res erit, si ex Hecale (cap. VI) sumptum putaverimus, cui apprime conveniunt verba Theseum oranti ut sibi aliquid de rebus suis narret. —

260. Apollon. Dyscol. de Synt. p. 305, 13: τὸ γὰρ „ἔπτυσε πολὺ κάτα“ ἀπαιτεῖ τὸ κατέπτυσεν ἐν καταλληλότητι. Paulo plenius Joann. Alex. p. 27, 22: εἰ μέντοι ἐν τέλει στίχου εἴη (ἡ πρόθεσις) ἢ ἁπλῶς ἐν τέλει ὀνόματος, μεθ᾽ ἣν τίθεται στιγμή, ἀναστρέφεται πάντως, οἷόν ἐστι, „τῶν πάντων δ᾽ ἔπτυσε πολὺ κάτα“. Sed Mss. apud Dindorf. Praef. Joann. Alex. p. XI: οἷόν ἐστι τὸ πάντεπτύσσετο λίνα. Paulo brevius Schol. Hom. V 283: οὐ γίνεται ἀναστροφὴ τῆς προθέσεως, ἐὰν μὴ τελευταία στίχου τεθῇ, ὡς τὸ „ἔπτυσε πολὺ κάτα“. De re cf. Lehrs. Quaest. epic. p. 78 coll. Leutz. Herodian. I p. 484 et II p. 31. Fragmentum igitur tale putabimus:

τῶν πάντων δ᾽ ἔπτυσε πουλὺ κάτα

cum Dindorfio in Thes. Paris. vol. IV p. 1195 B, qui Callimachi esse putavit ut Bergk. Poet. Lyr. p. 1355. ulterius progressi Rauch. l. l. p. 54 not. Aetiis vindicat, Dilthey de Cydipp. p. 44 elegiae Cydippae, quod verum videtur. cf. Act. III 1. —

261. Apollon. Dyscol. de Synt. p. 308, 21: διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ τύπου (τῆς προθέσεως), λέγω τῆς ἀναστροφῆς, συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως, οὐχ οὕτω δὲ ἔχον σύνταξιν τὴν ἐπὶ τὸ ῥῆμα παραδέχεται. καὶ ἕνεκα τούτου εὐπαράδεκτος καὶ ἡ δισσὴ τάσις τῶν προθέσεων. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ „εὗρε δὲ Πατρόκλῳ πέρι κείμενον ὃν φίλον υἱόν (Hom. Jl. XIX 4),

καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἔπι δέλτον ἔθηκα
γούνασι.

Secundum fragmentum aliunde non notum Callimacho vindica-

bant Hecker. Com. Callim. p. 19 et quidem Aetiis Schneidew. ap. Baumeister. ad Batrachomyom. p. 46 seq., Aetiorum prologo ascripsit Bergk. Praef. Anthol. praef. p. XI coll. Poet. lyr. p. 1355, qni cum aliis citat versum Batrachomy. 3 ἣν (ἀοιδὴν) νέον ἐν δέλτοις ἐπὶ γούνασι θῆκα. —

262. Apollon. Discol. de Pronom. p. 96: ἀπὸ τῆς σοῦ Δώριος ἐγίνετο ἡ τεοῦ ὁμότονος. — ἡ χρῆσις παρ' Ἐπιχάρμῳ καὶ Σώφρονι.

αἰνοδρυφὴς δὲ τάλαινα τεοῦ κάτα τυμβοχόησα.

Σώφρων: „οὐχ ἧσσων τεοῦ". Ἐπίχαρμος „παιδὶ τεοῦ". Primum fragmentum quis non potius ad doricum poetam rettulerit quam ad Antimachum, cui vindicare voluit et Valcken. ad Theocrit. p. 324 B et eum secutus Stoll. ad Antimach. fragm., qui quod Apollonium praeter Homerum Antimachi solius ex epicis poetis rationem habuisse videri dicit, aperte falsus est. nam Callimacho qnoque passim teste utitur, quem illa verba putaverim dicentem fecisse Cliten Cyzicum maritum deplorantem. atqne τεοῦ ille etiam hym. V 99 habet. —

263. Apollon. Dyscol. de Pronom. p. 105 de σοί et τοί agens: τῶν δὴ ἀπολύτων διὰ τοῦ τ λεγομένων μόνη σημειούσθω διασταλτικὴ οὖσα ἡ

νῦν δέ τοι οἴω πάμπαν.

Auctorem non attnlit Bekkerus, neque ego inveni. —

264. Apollon. Dyscol. de Coniunct. p. 494: ἀντέλεγε Τρύφων παρατιθέμενος ὡςεὶ καὶ τὸ βραχὺ α εἰς η μετατίθεται, ὡς τὸ ἀναιδείην ἐπιειμένε (Hom. Jl. I 149), διπλάσιον, διπλήσιον, τὴν ἀμαιμάκετον Σκύλλην, πείνη δ' οὔ ποτε δῆμον ἐπέρχεται (Od. XV 407), ὕψι δ' ἀέλλη (Jl. XVI 374) Nec διπλάσιον nec διπλήσιον (quorum Apollon. etiam de Adverb. p. 545, 7 ob eandem causam meminit) Homerus utitur, ex aliis tamen poetis Eratosth. in Anthol. Pal. Append. p. 762 (cf. Bernhardy fragm. p. 180), sed quis

τὴν μὲν ἀμαιμάκετον Σκύλλην

(sic enim corrigendum videtur) dixerit, nescimus nisi forte quis putet Tryphonem memoriae errore Σκύλλην, cuius plura testimonia ex Homero afferre poterat, cum Chimaera commutasse in mente habens Jl. VI 179 vel XVI 528 seq. —

265. Apollon. Dyscol. de Coniunct. p. 510, 16: ἐπιρρηματικῶς (τὸ ἵνα) φυλάσσει τὴν ὁριστικὴν κλίσιν, „ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο" (Hom. Od. X 417). ἔνθ' ἵνα ἐς κακόν ἐστιν. Ultimum alibi non inveni neque ita inveniri potuit. nam aperte vitio depravatum est, quod una mutata litera ita putamus tolli posse:

ἔνθ' ἴν' ἀεὶ κακόν ἐστιν,

quibus quis aliquem ire iubet in malam rem. —

266. Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 562, 30 (coll. Choerob. Dict. p. 878, 4 et Cram. Anecd. Ox. IV p 374, 8):

καὶ γὰρ ἄλλα ἔστι τινά, ἃ οὐ μετέβαλε κατὰ συναλοιφὴν τὸ π εἰς φ, ὡς ἥλιος — ἀπηλιώτης, ὡς τὸ

ἐπ' Ἡφαίστοιο θύρῃσιν,

ὡς „ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ" (Od. VI 265).
De anonymo fragmento ἐπ' Ἡφαίστοιο θύρῃσιν dictum ad fragm. Callim. CCCCLXXXV. —

267. Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 564, 27: τῷ ἔμπης παράκειται τὸ ἔμπα,

ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο

Fortasse Callimachi est qui ἔμπα utitur etiam Epigr. XIV 3 (post Pindar. Nem. IV 36) cum Apoll. Rhod. I 791 et grammaticis. cf. Herodian. I p. 495, 13 et p. 515, 10. atque ἔμπα γε μήν, quod Hesych. II p. 77 interpretatur ὅμως μέντοι, habet etiam Apoll. Rhod. III 641 et saepius me legere memini apud Apollinarium. Quorum omnium usus suadet ut fragmentum illud Callimachi esse putemus, qui fortasse illa verba dicentem fecit Hecalen ubi Theseum invitabat ad intrandum. —

268. Apollon. Dyscol. de Adverb. p. 610, 27: οὐκ ἀγνοῶ μέντοι γε ὅτι τινὲς τὸ

ἔνδοι πειράζουσα

περιέσπασαν τῷ λόγῳ τῶν εἰς οι ληγόντων ἐπιρρημάτων, ὅπερ, ὡς προείρηται, ἐχόμενον τοῦ πάθους ἀναγκαίως βαρύνεται. Fragmentum aliunde non notum, sed paene vereor ne corruptum sit ex ἔνδοι Πραξινόα, qui locus est Theocriti XV 1. ac sic video etiam Ahrens. ad Theocrit. p. 103 statuere, estque hoc eo credibilius, quod et ceteri grammatici eodem Theocriti testimonio utuntur (cf. Ahr. l. l.) et codices Theocritei fere eam tonosin habent, quam nonnullos commendasse Apollonius narrat. cf. Vol. I p. 382. Etiam quae paulo post p. 624, 18 apud Apollonium leguntur: „κεῖσε δ' ἂν οὐκ ἂν ἐῷμι", non ignotum fragmentum est, sed corruptus Homeri versus XVI 85: κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγώ γε μετὰ μνηστῆρας ἐῷμι ἔρχεσθαι. —

269. Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 10 Dind. (Herod. II p. 915 Lentz): τὰ περισπώμενα (εἰς ων) εἰ λέγοιτο ἐν πλείοσι συλλαβαῖς διὰ τοῦ ο λέγεται — cf. fr. DV —, Καλλικόων, Εὐφορίων „κακώτερε Καλλικόωντος" (Mein. An. Al. p. 154), Ἱπποθόων.

Εὔμολπος Δολιχός τε καὶ Ἱπποθόων μεγάθυμος.

Versum Choerili putat Lobeck. Aglaoph. p. 212, Euphorionis Mein. l. l., Callimachi Bergk. Anth. II praef. XV, cui assentior. cf. Aet. III 4. —

270. Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 22 Dind. (II p. 928 Lentz): σημειῶδες τὸ ἄγω βαρυνόμενον οὐχ ὑγιῶς. ἔστι γὰρ καὶ περισπώμενον ἐπὶ δευτέρας συζυγίας,

εὖτ' ἂν τόδ' ἀγᾷ χρέος ἄνδρας.

Sequor Lehrsii coniecturas (cod. enim τῆδ' ἄγε habet), nisi quod ἄνδρας in ἀνδρός cum Lehrs. et Lentz. mutare veritus

sum. nec probo, quod Lehrsius fragmentum Callimachi propterea dicit, quia is in *χρέος* quodvis (?) *χρῆμα* mutans (cf. hym. III 100 et fr. CVI 3) ad altiorem poesin aspirare putaverit. qua in re inuriam fecisse Callimacho mihi videtur. qnid enim impediat, quominus is ea vocis significatione hic nsus sit qua nsus est Epig. LVI post Homerum (velut Od. I 409 *ἦ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει*), et usus est Apollon. Rhod. I 236 *εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι.* cuius quidem poetae versns adeo cum fragmento illo concinit, ut vel propterea hoc a Callimacho profectum existimem, quem quoties et qna libertate Apollonius Rhodius imitatns sit iam nemo nescit. —

271. Herodian. *περὶ μον. λ.* p. 28 Dind. (II p. 934 Lentz.) *τὸ ῥῆμα — καὶ εἰς ἑαυτὸ παράγεται, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ τὸ ἀθλεύω, — ἢ εἰς ἐπίρρημα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄβδην, ὁ καὶ Καλλίμαχός φησιν „ἦλθον ἐσόβδην“* (fragm. DXXII), *πλέκω πλέγδην,*

μέσφα περιπλέγδην.

ἄρδω ἄρδην. Secundnm quoqne fragmentum vix dubito quin Callimachi sit, praesertim quum *ὄβδην, πλέγδην, ἄρδην* sine omni anctoris significatione copulaverit etiam Apollon. p. 611 extr. Quis poeta nbi haec dixerit, facile aliquis coniectura assequi poterit. sine dubio euim de lnctantibus sermo est, quorum saepius mentio facienda Callimacho erat in Aetiorum elegiis de agonibus (cf. I 12). dixerat autem hoc fere modo: *μέσφα περιπλέγδην [λάβ' ἐναντίον, εἶτ' ἀναείρας | κάββαλέ μιν κρατερῶς].*

272 et 273. Herodian. *περὶ μον. λ.* p. 35 Dind. (coll. Herod. II 940 coll. I p. 190 et 529): *Ῥᾶρος. οὐδέποτε τὸ ρ ἄρχον ψιλοῦται, ἀεὶ δὲ δασύνεται. σημειῶδες ἄρα τὸ Ῥᾶρος. τὸ γὰρ*

Ῥαρίδος

Δηοῦς

παρ' αὐτὸ γέγονε. σεσημείωται τὸ Ῥᾶρος καὶ κατὰ χρόνον. τὰ γὰρ εἰς ρος δισύλλαβα τῷ α παραληγόμενα ὀξυνόμενα μὲν ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ α, ψαρός, ναρός· ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ σατυρικῷ

ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροάς
ἐπώμοσα.

λαρός·

λαρὸς ἀνήρ,

ἔνθεν τὸ οὐδέτερον „λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον“ (Odyss. XII 283). *βαρυνόμενα δέ, εἰ καὶ ἀρσενικὰ ὑπάρχοι ἢ θηλυκά, συστέλλειν θέλει τὸ α, „λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς“* (Odyss. V 51) *κ. τ. λ.* Apposuimns ut cum Lehrsio edidit Lentzius, nihi quod in verbis *σεσημείωται τὸ Ῥᾶρος κατὰ χρόνον* ante *κατὰ* interposuimus *καί*, qnod necessarinm videbatnr, quoniam iam ante semel *Ῥᾶρος* propter spiritnm *σημειῶδες* dicebatnr. De poetarum autem fragmentis habemus quod viro doctissimo opponamus. Primum enim *Ῥαρὶς Δημήτηρ* aliunde nota non est, quae ab omnibns nominatur *Ῥαριάς*, ut recte fortasse in Herodiano

Ῥαριάδος Δηοῦς
scribi iubeant Schneidew. Delect. I p. 150 et Dindorf. Thes. Par. vol. VI p. 2342 a Lehrsio et Lentzio neglecti, unde non iam Sophoclis ex Triptolemo fragmentum putabimus, quae Lehrsii sententia fuit, sed Callimachi ex Aetiorum petitum ea elegia qua inventas fruges celebrabat (Aet. III 4). Tum Sophoclis fragmentum nimis violenter correxit (nam codex habet: ἐν ἰνάχῳ καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὖτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοσα) nec Nauckii Tragic. graec. fragm. p. 153 assensum tulit, quod non miror, praesertim quum ναρός eo versus loco positum sit, ubi non patet, quod paulo ante Herodianus dixit, eam vocem ἐκτεινόμενον ἔχειν τὸ α, quod puto appositum exemplum liquido demonstrare debuisse. Hoc autem faciet, si mecum statueris in ultima vocis σασχυτρίνων parte latere Ἰὼ δέ, ut totum versum ita Sophocles scripserit: Ἰὼ δὲ ναροῖς εἶτ' ἐπὶ κύμασιν ῥοὰς ἐπώμοσα, ubi Io ipsa dixerit ad pulchrum Inachum flumen eius fluctus se antestatam esse. Sed hoc incertum est, certum autem hoc, tertium fragmentum fuisse non λαρὸς ἄμης, sed ut codex habet λαρὸς ἀνήρ. Quod enim Lehrsius scribit: „λαρός dici potuisse de homine nec alii opinor credent", non item mihi ut Lentzio persuasit. nam tametsi τὸ λαρόν plerumque est τὸ κατὰ γεῦσιν vel ὄσφρησιν ἡδύ, tamen etiam τὸ κατ' ὄψιν ἡδύ significasse schol. Apollon. Rhod. I 456 (coll. Etym. M. p. 557, 6) probat Hesiodi apposito exemplo λαροῖς ποσίν, quod Markscheffelio est fr. CCXXXVII. non mirum igitur poetam anonymum in Anthol. IX 525 Apollinem Παιᾶνα dixisse v. 12: Δητογένει, λαρόν, λυρογηθέα, λαμπετόωντα. —

274. Herodian περὶ μον. λέξ. p. 40 (Herod. II p. 946 coll. II p. 429 Lentz.): κρείσσων. τὰ εἰς σων λήγοντα συγκριτικὰ οὐδέποτε πρὸ τέλους ἔχει τὴν ει δίφθογγον, ἀλλὰ μόνον τὸ κρείσσων. λέγεται δὲ καὶ κρέσσων μὴ πλεονάζοντος τοῦ ι, „κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος" (Pindar. Pyth. I 85), καὶ „ἦν θεὸς ἢ κρέσσον· τί ὀνησόμεθα;" Ultimum fragmentum sic Lentzius edidit cum Lehrsio qui priora verba ita interpretatur: „deus erat aut omnino maior aliqua vis". Sed plus quam fecit tribuere debebat codici, qui habet: ἦν θεός· ἢ κρέσσων δέ τι ὀνησόμεθα, unde non dubitamus quin corrigendum sit:

ἦν θεὸς ἢ κρέσσων· τί δ' οἰησόμεθ' [αὖ μογέοντες;]

Versum explevimus non aliam ob causam nisi ut quo modo explicandum censeamus appareat. Loqui enim videntur, qui multum laborantes nihil effecerunt et deum videntes labori suo officere hunc intelligunt se potentiorem esse. quid igitur, inquiunt, denuo laborantes lucrabimur? ἢ ita transpositum Callimacho vindicavimus vol. I p. 353, quamquam non refragabimur si quis ἢ θεὸς ἦν vel adeo ἦν θεός, ἦν κρέσσων scribere maluerit. Tum κρέσσων habet etiam Callimachus (cf. ad Epigr. XXVII, 2), cui si hoc quoque fragmentum attribuimus, non videmur iure

reprehendi posse. Alexandrini certe poetae existimabat Lehrs., contra lyrici Bergk. Poet. lyr. p. 1324, qui ἦν θεὸς ἢ κρέσσων δή τις· ὀνησόμεθα. edidit. Et vide ad Aet. II 3. —

275. Herodian. περὶ μ. λ. p. 43 (Herod. II p. 948, 27) ἀμῶ. οὐδέποτε τὸ α πρὸ τοῦ μ κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἐκτεταμένον ἐστὶν ἐν ἀρχῇ. — τὸ τοίνυν ἀμῶ ῥῆμα σημειῶδες, „εἰς ὥρας ἀμῷεν" (Hom. Od. IX 135), ᾧ ἀκόλουθα ῥηματικά, οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες" (Hom. Jl. XI 67), καὶ

ὀλίγος δ' ἀμητὸς ἔην.

Ultimum aliunde non notum. Sed recte iudicare videtur Dindorfius, Herodianum memoriter citando Jl. XIX 223 ἀμητὸς δ' ὀλίγιστος corrupisse, quod viro laboriosissimo saepius accidisse constat, praesertim quum eodem Jliadis loco Herodianus etiam περὶ διχρόνων p. 368 Lehrs. (Herod. II p. 17 Lentz.) in eadem re usus sit. Sed tamen Lentzius I p. 522 ὀλίγος δ' ἀμητὸς ἔην incerti poetae fragmentum putare videtur. —

276. Herodian. περὶ μον. λ. p. 43 (Herod. II p. 948, 33 Lentz.): ἔρρω οὐδὲν ῥῆμα λῆγον εἰς ρ δισύλλαβον κατὰ τὴν τῶν ποιητῶν χρῆσιν καὶ τῶν πεζῶν ἔχει τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ρ καταλήγουσαν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔρρω,

ὅτε τ' ἤλυθεν ἐνθάδε ἔρρων.

Ignotum sibi poetam esse Lehrs. scribit nec ego alibi versum inveni. Sed etsi hoc nemini hucusque in mentem venit, suspicor tamen hic quoque quem paulo ante errorem commisisse Herodianum, ut indicaturum Hom. Jl. VIII 239 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθέμεν ἐνθάδε ἔρρων memoria deceperit. Solum ἐνθάδ' ἔρρων ob aliam causam citat Etym. Magn. p. 377, 33. —

277. Herodian. περὶ μον. λ. p. 44 (Herod. II p. 950, 23 Lentz.): ἦν. οὐδὲν ῥῆμα οριστικὸν ἑνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὴν αὐτὸν χρόνον ὁρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἑνικοῦ καὶ τρίτον ἑνικοῦ καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. „ἦν γὰρ ἐγώ" Ἀττικοὶ λέγουσι καὶ „ἦν ἐκεῖνος". καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης (p. 1180 Bergk.) ἐπὶ πρώτου προσώπου ὡς καὶ ἐν Ἐπιγράμμασιν „ἦν ἑκατὸν φιάλαι, δίχα δέ σφισιν". ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν. „τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί" (Hesiod. Theog. 321), καὶ

κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν.

Ultimum fragmentum, cuius auctor ignoratur, facile mihi persuadeo Callimachi esse ex eo loco (Aet. II 5) petitum ubi de saxis loquebatur a Deucalione in homines conversis. cf. fr. 500). —

278 et 279. Herodian. περὶ διχρόνων p. 342 Lehrs. (cf. Herod. II p. 7 coll. I p. 523): τὸ τίς σημειούμεθα συστελλόμενον τὸ ι· τὸ δὲ

στάδα λίμνην

ἢ

κλάδα χρυσεόκαρπον

οὐχ ἕξει τινὰ εὐθεῖαν στὰς ἢ κλάς· μεταπλασμοὶ γάρ εἰσι, τὸ „ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ" (Jliad. XVI 392) κατὰ πάθος. Utrumque fragmen-

tum legitur etiam in Cramer. Anecd. Oxon. III p. 283, in Regul. Prosod. apud Herm. in libro de emend. rat. gram. gr. p. 433, 6, Drac. Straton. p. 36, 16 et p. 103, 11, ultimum certe etiam in Choerob. Dictat. p. 435, 11 (Bekk. Anecd. p. 1242), ubi εὐστάδα λίμνην in στάδα λ. decurtatum dicit, ceteri autem testes partim στᾶδα et κλᾶδα χρύσεον καρπόν scribunt, κλάδα (κλάδον. ῥάβδον) habet etiam Hesych. II p. 488. De re ipsa cf. Lobeck. Paralip. p. 149 et 156. Bergk. Lyric. Poet. p. 1349 prius fragmentum epici putat, alterum lyrici poetae. equidem non video cur utrumque epici esse negem. —

280. Herodian. περὶ διχρόνων p. 370 Lehrs. (Herod. II p. 18 Lentz. coll. I p. 455 et p. 534) et Cram. Anecd. Ox. III p. 298, Regul. Prosod. in Herm. libro de em. rat. gr. gr. p. 447. Drac. Strat. p. 23, 6: τὰ εἰς ω λήγοντα καθαρὰ βαρύτονα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχοντα. εἰ παραλήγοιτο τῷ ι, μόνῳ ἐκτεταμένῳ αὐτῷ παραλήγεται, χωρὶς εἰ μὴ σύνθεται εἴη ἢ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ζ. — ἐφυλαξάμην δὲ σύνθετα διὰ τὸ ἀτίω τήν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ διὰ τὸ μαστίω. τὸ δὲ δειδίω οὐ ῥητόν. τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλασιασμοῦ,

πολλὴ δ' ἀνεκήκιεν ἅλμη.

Pro ignoto nobis fragmento grammaticus aliquanto notioribus Homeri locis uti potuit, velut Od. V 455 θάλασσα δὲ κήκιε πολλή. Si quis tamen ex hoc Homeri loco illud corruptum esse putaverit, hic quidem non sequar, quum videam etiam Nonnum Dionys. XXXIX 248 proxime ad illius versus similitudinem dixisse: ἀφρὸς ἐρευθιόων πολιῆς ἀνεκήκιεν ἅλμης, quo fit, ut fragmentum Callimachi fuisse existimem quod ex more suo Nonnus imitatus sit. Ne quis autem inde in fragmento corrigendum putet πολιὴ — ἅλμη, retinebunt quae diximus ad Hym. IV 14. Ceterum Apollon. Rhod. quoque I 542 suum illud ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη non tam ex Homeri quam ex Callimachi imitatione dixit. — In his quos genuinus Herodiani περὶ διχρόνων liber affert poetarum locos anonymos eosdem habet personatus Draco Stratonicensis. Sed aliter res habet in Dracon. p. 39, 23 et p. 67, 11 et p. 91, 7, ubi auctorum nomine non addito citantur versus hexametri

αὐτὰρ ὁ δωτίνας μεροπηΐδος εἶλε γενέθλης
et πολλάκι δειμαίνουσα μίτους ἀνεβάλλετο Μοίρη.
et χαίρετε καὶ στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶν ὑδατόεντα.

Horum enim versuum nullum est apud verum Herodianum vestigium, ut ab ipso illius libri interpolati auctore novicio additi esse videantur ex iis poematis quae ei ad manus erant. ἄδηλα quidem haec Hermannus dicit ad Dracon. p. 157, sed fugit virum summum secundum et tertium versum iisdem plane verbis legi in Anthol. Pal. IX 199, 2 et IX 327, 3. atque Epigrammatum collectionem Pseudodraconi ad manus fuisse apparet ex iis quae insunt Callimachi codici S (cf. vol. I praef. p. XXXVI

coll. p. XLII). Primum autem versum ne quis et ipsum quaerat in Anthologia graeca, moneo Apollinaris esse in Paraphras. Psalm. LXVII, 44, qui voce μεροπηΐς saepius utitur (XI 2. XX 21. XXVIII 27. LXV 9. LXVI 8. LXXVII 59. XC 21. CIII 30. CVI 17, 31, 43, 63, CXIII 51. CXLIII 9.) add. epigr. christian. in Anthol. Pal. I 25, 2: ἡμετέρην τὸ πάροιθε πλάσας μεροπηΐδα φύτλην. —

281. Joann. Alex. τονικὰ παραγγ. p. 18, 3 Dind. p. 18, 5 (Herod. I p. 426): ὑπάτων νεάτων ἐπὶ τῶν χορδῶν περισπῶμεν· κύρια γάρ εἰσιν αὐτῶν ὀνόματα, καὶ διὰ τοῦτο μονογενῆ. τὰ μέντοι γε ἐπιθετικὰ βαρύνεται, ἐπεὶ τὰ τούτων ἀρσενικά·

κοῦραι πετράων ἥριπον ἐξ ὑπάτων.

eundem pentametrum ob eandem causam citant Choerobosc. Dictat. p. 456, 26 (= Bekker. Anecd. p. 1261) et gram. in Crameri Anecd. Paris. I p. 396, 24, qui ἔρριπον vel ἔρριπτον habent correctum a Lobeck. ad Buttm. Gram. graec. II p. 288. Fragmentum Callimacho vindicavit Bergk. Poet. lyr. p. 1355 et Aetiorum libro secundo Anth. II p. 145 n. 20 cum Rauch. de Aet. p. 28 n. 36, qui κούρας intelligit Cecropis filias, Agraulon, Pandroson, Hersen, qui se ex rupibus praecipitarunt. cf. Aet. II 10. —

282 et 283. Joann. Alex. τον. παραγγ. p. 29, 6 (Herod. I p. 488 Lentz.): ἀπὸ τοῦ ἐτεὸν ὀξυτόνου

ἀλλ' ἐτεὸν μὲν ἐοικότες.

καὶ ἐτεά. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτός πάλιν ὀξυτόνου ἐτά ὀξυτόνως, ὡς

ἐτὰ Τημενίδεω χρύσεον γένος.

Prius fragmentum apposui ex emendatione Lentzii, alterum ex Lobeckii, Elem. Path. I p. 253 not., qui de Heraclidis dictum putat coll. Callim. fr. 448 πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμον ὅσσοι ἀμώμον, quo si eiusdem poetae sibi anonymum fragmentum videri indicare voluit, ego quidem non magnopere refragabor (cf. Ἄργους οἰκισμοί extr.), qui alteram quoque illam versus particulam Callimacho vindicaverim. —

284. Joann. Alex. τον. παρ. p. 29, 26 (Herod. I p. 490). καὶ τὸ ἰδίᾳ δὲ καὶ δημοσίᾳ ἀπὸ δοτικῆς γέγονε, — ἔστι τινὰ καὶ παρὰ αἰτιατικῆς γεγονότα, οἷον τὸ πέραν καὶ πέρην, ἀλλ' ὅσοι ναίουσι * * *, καὶ μετὰ προθέσεως, „ἀντιπέραν λεύσουσα πυρὸς σέλας". Prior locus scribendus:

ἀλλ' ὅσσοι ναίουσι πέρην,

nisi quis cum Lentzio l. l. putaverit latere versum Hom. Jl. II 535 Λοκρῶν οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης, quamquam etiam de Jl. II 626 νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλός vel de Hesiod. Theog. 274 Γοργούς θ' αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο cogitari possit. Sed nihil vetat de Alexandrino poeta cogitare velut Callimacho, quum etiam quae sequitur versus particula Alexandrini epici frustulum sit, Apollonii Rhod. IV 68: ἀντιπέρην λεύσσουσα πυρὸς σέλας, id quod et Dindorfium et Lentzium fugit. —

285. Joann. Alex. *τον. παραγγ.* p. 29, 35 (Herod. I p. 490): *καὶ τὸ πρώην δὲ παρ' αἰτιατικὴν σχηματίζουσιν,* „*τῇδε πρῴαν*" (?), *καὶ τὸ* „*ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ*" (Jl. III 95), *καὶ*

ἀκμήν τοι βρύα τῆμος ἐπὶ στήθεσσι κέχυνται.

Videntur dici de corpore hominis modo e mari eiecti, cuius etiam tunc pectus musco marino obsitum erat. id si Palaemonis sive Melicertae fuit, de Callimachi Aetiis cogitari poterit. cf. supra p. 70.

286. Joann. Alex. *τον. παρ.* p. 31 (Herod. I p. 491): *πᾶν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα, εἰ μὲν ἔχει φύσει βραχεῖαν, δῆλον ὡς ὀξύνεται — τῶν δὲ μακρὰν ἐχόντων φύσει τὰ μὲν περισπᾶται, τὰ δὲ ὀξύνεται. τὰ πυσματικὰ περισπᾶται, πῇ, ποῦ, πῶς· ταῦτα (ταὐτὰ?) δὲ ἀοριστούμενα ἐγκλίνεται,* „*οὔ πως ἔστ' Ἀγέλαε*" (Hom. Od. XXII 136),

ἀλλά που ἄλλῃ,

„*οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας*" (Jl. I 262). Medii fragmenti sedem Lentzius apud Homerum aut alibi non invenit nec id mirandum si, quod credo, Herodiani animo obversabatur locus Hom. Od. III 251 *ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ* memoriae lapsu in hanc formam corruptus. — Similis autem corrumpendi causa Herodiano fuit in Joann. Alex. *περὶ τον. π.* p. 32, 2 (Herod. I p. 493 Lentz), ubi de *ὥς* agens praeter Jl. IV 322 *ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέσσομαι* apposuit etiam hoc: *ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνῆκεν*, ubi Hom. Jl. XV 24 citaturus *ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη* memoriae errore illud scripsit iis locis deceptus bene multis ubi *θυμὸς ἀνῆκεν* legitur, velut Jl. VI 256. VII 25. XXI 395 etc. Atque similiter doctos viros fugit Homericum locum citari in Joann. Alex. p. 42, 18 (Herod. I p. 520 Lentz.): *ἦ — κἂν ὑποτάσσηται τῷ ἐπεὶ διαβεβαιωτικὸς ὤν, ὁμοίως περισπᾶται* „*ἐπεὶ ἦ φάτ' ἄρ' ἐσφαλές*"· „*ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεταξὺ οὔρεά τε σκιόεντα*" (Jl. I 156), ubi de priore fragmento nihil monet Dindorfius, Lehrsius autem Quaest. epic. p. 62 incerti auctoris ratus scripsit *ἐπεὶ ἦ φάτ' ἄρ' ἀσφαλές*, quem inconsideratius sequitur Lentz. l. l. nam, quod nemo editorum vidit, sine dubio Herodianus apposuit Homeri verba ex Od. XVII 196: *ἐπεὶ ἦ φατ' ἀρισφαλέα.*—

287. Choerobosci Dictata in Theodosii Can. p. 115 Gaisf. (Herodian. II p. 641 seq. et p. 663): (*ἰχθύς*) *ἰχθύος ἰχθύσι διὰ συνεσταλμένου τοῦ υ,* „*ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι*" (Hom. Od. XII 252). *καὶ πάλιν δρῦς δρυός δρυσίν ὁμοίως διὰ συνεσταλμένου τοῦ υ,*

παρὰ δρυσὶ καὶ παρὰ πεύκαις.

Hoc fragmentum, cuius auctorem neque Gaisfordius neque Lentzius apposuerunt, ego quoque puto anonymi esse (fortasse Callimachi, qui de Paride pastore dixerit in Aet. I 13), etsi grammaticus ad probandum *υ* correptum etiam Apollon. Rhod. III 968 et Nicandr. Ther. 412 uti poterat. Ne quis autem ex

simili silentio Gaisfordii ad Choeroh. p. 16: τὸ κρὰς ὃ σημαίνει τὴν κεφαλήν, διὰ τοῦ τ ἐκλίθη, οἷον „κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο", et Lentzii Herod. II p. 649, ubi Choerobosci locum repetit, male colligat anonymi poetae fragmentum esse κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, moneo hoc hodieque legi in Hom. Jl. I 529. Et Gaisfordius quidem saepius Homeri locos sine auctoris nomine a Choerobosco suo citatos non agnovit. velut a Choerob. p. 185 quod citatur ἤρυσαν ἠνορέην vel p. 194 εἴρησαν ἠνορέην, ibidem autem p. 906 plenius sub ποιητοῦ nomine, ille non intellexit ex Hom. Jl. VIII 226 petitum esse: εἴρυσαν ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Sed huiusce modi fragmenta Homerica quae ille tamquam anonymi edidit postea omittam. —

288. Choerob. Dict. p. 230 (Herod. II p. 711): ἰστέον ὅτι αὗται αἱ αἰτιατικαὶ διχῶς λέγονται, οἷον ἡδύς ἡδέος ἡδέα καὶ ἡδύν, εὐρύς εὐρέος εὐρέα καὶ εὐρύν, „ἐπ' εὐρέα πόντον" (Jl. VI 292), πολύς πολέος πολέα,

πολέα στρατόν,

καὶ πολύν. Quod locum habere potuit in Act. II 5. —

289. Choerob. Dict. p. 280 (Herod. II p. 301 et p. 627): τὸ τάλας δὲ τάλανος καὶ μέλας μέλανος ἐλλείπουσι τὸ τ· μέλαντος γὰρ καὶ τάλαντος ἦσαν, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γεγόνασι μέλανος καὶ τάλανος. Ὅτι γὰρ τοῦ μέλας μέλαντος ἦν ἡ γενική, δηλοῖ τό

Μελαντείους δ' ἐπὶ πέτρας.

Primam fragmenti vocem non minuscula litera ut Gaisford. et Lentz., sed maiuscula scripsi, nam proprium nomen est. cf. schol. Apoll. Rhod. IV 1707 Μελαντίους δὲ δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ οὕτως ὀνομαζόμενοι, ἀπὸ Μέλανος κατασχόντος τὴν χώραν τὴν προσηγορίαν ἔχοντες, ubi quod Μελαντίους legitur quem ad modum etiam in ipso Apollonio Rhodio l. l. nunc editum, id et rationi grammaticae repugnat et meliori cedere debet Μελαντείους, quod cum Choerobosco commendat Etym. Magn. p. 142, 54 (etiam Etym. Florent. cf. Miller. p. 213). Quamquam Μελάντειοι ὅροι et Μελάντειος χοιράς memorat etiam Hesychius III p. 85. Ceterum Apollonius Rhodius rupes illas memorat in historia de Argonautis in patriam redeuntibus. qui poeta quum in illa re non uno loco ad Callimachum se accommodaverit, facile est ad suspicandum Callimachi illi fragmento sedem fuisse in Aet. II 8. —

290. Choerob. Dict. p. 290 (= Bekk. Anecd. p. 1199. cf. Herodian. II p. 726): ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα κοινά εἰσι τῷ γένει, οἷον ὁ γείτων καὶ ἡ γείτων, ὁ τέκτων καὶ ἡ τέκτων· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ καὶ παρωνύμως ποιοῦσιν αὐτὰ διὰ τοῦ αινα, οἷον γείταινα καὶ τέκταινα,

γείνεό μοι τέκταινα βίου δαμάτειρά τε λιμοῦ.

Fragmentum omittit qui eandem rem tractat gramm. in Cram. Anecd. Oxon. III p. 387 coll. Lobeck Proleg. Path. p. 33 not. et p. 514. γείνεο male in γίνεο mutavit Gaisf. cf. Callim.

hym. IV 214 γείνεο, γείνεο κοῦρε. cf. vol. I p. 205 seq. Callimachi frustulum sibi videri olim dum in vivis fuit significavit mihi desideratissimus Schneidewinus persuasitque facillime. certe aptissimum locum habuit in Aetiis III 4, ubi de inventis frugibus poeta agebat, ac posuit fortasse in extrema illa elegia, Cererem ut propitia sibi sit invocans. —

291. Choerob. Dict. p. 442: ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μέτρῳ εὕρηται (τὸ δύο) διὰ τοῦ ο καὶ διὰ τοῦ ω, οἷον „παρῴχηκεν δὲ πλέων νύξ, τῶν δύο μοιράων" (Jl. X 252) διὰ τοῦ ο, καὶ

δύω δυσὶν ἀντιφέρεσθαι,

διὰ τοῦ ω. Legebatur δύω δὲ δυσίν, quod correxi, et iure, puto, sive anonymi est (apud Homerum quidem frustra quaesiveris) sive, quod fere magis credo, Arati, cuius haec sunt v. 468: ἀτὰρ μέτρῳ γε δύω δυσὶν ἀντιφέρονται. —

292. Choerob. Dict. p. 513: οἱ Ἴωνες καὶ οἱ ποιηταὶ πολλάκις συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, εἴτε ἀπὸ συμφώνου εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ ἐνεστώς, οἷον τύπτω ἔτυπτον, καὶ πάλιν ἄγω ἦγον,

ἄγεν δὲ ἑ μοῖρα βαρεῖα.

Incertam versus particulam, quam Gram. in Cram. An. Oxon. IV p. 176 et p. 418 ita habet: ἄγε δὴ (δὲ) μοῖρα βαρεῖα, Lentz. ad Herod. II p. 793 not. ex Homeri Jl. XIII 602 versu τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε corruptam putabat, quod minus verisimile mihi videtur quam alius poetae esse frustulum nobis ignoti et dictum de viro aliquo, quem Moera noluit ex bello redire. —

293. Choerob. Dict. p. 641: λέγει ὁ Ἀπολλώνιος —, ὅτι πολλά εἰσι ῥήματα, ἃ (haec vox sine dubio addenda) καὶ ὡς ἀπὸ βαρυτόνων καὶ ἀπὸ περισπωμένων ποιοῦνται τὴν κλίσιν, οἷον τύπτω τύψω καὶ τυπτῶ τυπτήσω· „οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε," Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ (21)· εἴδω εἴσω ἐξ οὗ καὶ τὸ „εἴσομαι ἤ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης" (Jl. VIII 532) καὶ εἰδῶ εἰδήσω, ἐξ οὗ τὸ

εἰδῇς δὲ καὶ αὐτός.

In ultimo si nihil vitii inest, poetae incerto (nam apud Homerum neque Gaisfordus Lentziusque qui Choerobosci locum protulit Herodian. II p. 804 repererunt neque ego legi) εἰδῇς est coniunctivus ab οἶδα, sive hunc pro εἰδείης ἂν positum voluit, sive ab ὄφρα suspensum fecit, ut fit in Hom. Jl. VI, 150. XX 213 ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν (haec enim tonosis Aristarchi auctoritate invaluit. cf. Goettling. de Accent. p. 79, ubi add. schol. Hom. Od. VI 317). Sed quum, ut nunc res est, futuri εἰδήσω in disputatione grammatici nullus iam usus sit, non ignoti poetae nos habere fragmentum puto, sed ipsius Homeri, non sincerum quidem, sed paululum depravatum, Od. VII 327, εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτός. Aliquanto autem certior res est de eiusdem Choerobosci Dictat. p. 645. ἐρέσσω ἐρέσω (σημαίνει δὲ τὸ κωπηλατῶ),

ἐξ οὗ ὁ α' ἀόριστος ἤρεσα, „ἤρεσα χερσὶν ἐμῇσι“, quem grammatici locum Lentzius l. l. II p. 805 seq. exprimendum curavit, fragmenti sedem non magis indicans Gaisfordo, ut incerti poetae frustulum putasse videatur, quod certe fecit Ludwich. in laboriosissimis illis omnique laude dignis ad Lentzianum opus indicibus p. 1217 B. Sed sine dubio Homeri locus est Od. XII 444 διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν. Eiusdem etiam versus est paululum corruptus qui ita legitur in Choerobosci libro de Orthographia p. 180 (in Cram. Anecd. Oxon. II p. 180): πολλαὶ ἠδὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμιαί. nam vid. Hom. Jl. I 52: βάλλ'. αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί. —

294. Stephan. Byz. Ethn. p. 88, 6 Mein.: Ἀμύνται· ἔθνος Θεσπρωτικόν.

μένος πνείοντες Ἀμύνται.

Ignotum aliunde versum Rhiani esse suspicabatur Mein. ad Stephan. l. l. —

295. Steph. Byz. p. 92, 4: Ἀναία· παροξυτόνως, οὐχ ὡς Αἴλαια Ἱστίαια Κόρθαια. ἔστι δὲ Καρίας.

ἀντικρὺ Σάμοιο.

Epici versus laciniae videbantur Meinekio, qui δέ intericiendum coniecit. Putabat igitur versum factum esse ad normam Hom. Jl. VIII 310 Ἕκτορος ἀντικρύ et ἀντικρύ esse molossum ut in aliis multis Homeri locis. Sed quidni ad normam Hom. Jl. V 130 factus sit (μή τι σύ γ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι), ut in fine versus haec verba posita fuerint. atque ἀντικρύ pro palimbacchio Dionysius quoque Periegetes usus est 421 ἤ τ' Ἐφύρης ἀντικρὺ ποτὶ ζόφον, quem poetam inter studiosissimos Callimachi imitatores fuisse constet, non inepte coniciat aliquis huius poetae illud fragmentum esse. —

296. Steph. Byz. p. 97, 2: Ἀνθήλη — καὶ Ἀνθήνη ἐκλήθη· τὸ ἐθνικὸν Ἀνθηναῖος καὶ

Ἀνθήνηθεν ἵκοντο.

Fortasse Rhiani esse ex Achaicis putabat Mein., qui tamen in Addend. p. 818 delendam hanc adnotationem dicit. —

297, 298, 299. Steph. Byz. p. 109, 19: Ἀράξης, ποταμὸς Ἀρμενίας. καὶ Θετταλίας· οὕτως γὰρ ὁ Πηνειὸς ἐκαλεῖτο ἐκ τοῦ ἀράξαι. τὸ τοπικὸν

Ἀράξιον ὕδωρ.

Similiter incerti poetae sunt quae affert Stephan. p. 423, 2

Λυρκήιον ὕδωρ,

ubi antecedit Callimachi memoria (Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. cf. fr. LV), ut huic alterum quoque fragmentum facile aliquis vindicare velit, quod etiam Mein. fecit. Item ignoti nobis poetae est quod legimus apud Steph. p. 511, 14: Πάταρα — τὸ θηλυκὸν Παταρηίς ὡς βασιληίς. τὸ κτητικὸν

Παταρήιον ὕδωρ

quod et ipsum fortasse Callimachi est, si quidem eius imitator

Dionysius Perieg. bis habet *Παταρηΐδα ἄκρην*, v. 129 et 507, unde non solum *Παταρηΐς*, sed etiam *Παταρήιον ὕδωρ* in Callimachi carminibus locum habuisse facile sibi quispiam persuadeat. —

300. Steph. Byz. p. 110, 20: *Ἀρβάνιον, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀρβάνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἐν κοινῷ γένει*

Ἀρβάνιος ἀκτή. —

301. Steph. Byz. p. 112, 18: *Ἄργος διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου, ἥ τις*

Φορωνικὸν ἄστυ

ἐκέκλητο. cf. Pausan. II 15 extr. *Φορωνεὺς ὁ Ἰνάχου τοὺς ἀνθρώπους συνήγαγε πρῶτον ἐς κοινόν, σποράδας τέως καὶ ἐφ' ἑαυτῶν ἑκάστοτε οἰκοῦντας· καὶ τὸ χωρίον ἐς ὃ πρῶτον ἠθροίσθησαν ἄστυ ὠνομάσθη Φορωνικόν.* unde si colligi potest in vulgus nomen probatum fuisse, tamen vix dubitandum videtur, quin poetae cuidam acceptum referatur, quem Hesiodum fuisse crediderim.

302. Steph. Byz. p. 134, 1: *Ἄσκρη, πόλις Βοιωτίας — τὸ ἐθνικὸν „Ἀσκραῖος Ἡσίοδος" καὶ*

ἀπ' Ἀσκρηθεν.

Ἀσκραῖος Ἡσίοδος potest esse Nicandr. Ther. v. 11 seq., si quidem Stephanus sive potius Herodianus poetae cuiusdam locum respexit, non usum communem. Sed *ἀπ' Ἀσκρηθεν* sine dubio poetae est, fortasse Callimachi, qui in *Αἰτίων* prologo ubi dixerat Musas sibi in conspectum venisse et de rebus obscuris se erudisse, hoc quoque addere potuit, quem ad modum sibi, ita etiam Hesiodo *ἀπ' Ἀσκρηθέν* [*ποτ' ἰόντι*] ut in Helicone oves pasceret, Musas apparuisse et *καλὴν ἀοιδὴν διδάξαι* et *σκῆπτρον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον* dedisse, ut est in Hesiod. Theog. 22 et 36. —

303. Steph. Byz. p. 134, 14: *Ἄσπενδος, πόλις Παμφυλίας. — ὁ πολίτης Ἀσπένδιος. Θεόπομπος τετάρτῃ Ἑλληνικῶν „ἀποικίαν δὲ τῶν Ἀσπενδίων" καὶ τὸ θηλυκὸν ὁ αὐτὸς Ἀσπενδία. καὶ Ἀσπενδίς.*

Ἀσπενδίδα γαῖαν.

304. Steph. Byz. p. 135, 13 (coll. Eustath. ad Jl. p. 272, 18): *Ἀσπληδών, πόλις Φωκίδος — Ὀρχομένου δὲ υἱεῖς*

Ἀσπληδών Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

Versum Hesiodo tribuebant Hermannus et Buttmannus. cf. Hesiod. fr. XLVII Marksch. —

305. Steph. Byz. p. 174: *Βολβιτίνη, πόλις Αἰγύπτου —. τὸ κτητικὸν Βολβίτινος, ἔνθεν καὶ*

Βολβίτινον ἅρμα.

Poetae epici species evanescet, si probaveris a Meinekio commendatum B. *δίαρμα.* —

306. Steph. Byz. p. 238: *Δρεπάνη, ἡ Φαιακία — ἔστι καὶ Δρεπάνη Βιθυνίας πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ. ἔστι καὶ ὄρος Αἰθιοπίας. τῆς δὲ Βιθυνίας φησὶν ὠνομάσθαι ὅτι*

Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου.

Callimachi esse versum statuit Hecker. Com. Call. p. 37, rectius

fortasse Meinek. Demosthenis Bithyni. Versum explendum esse Mein. putavit praeposito τήν. possis enim conicere ὃ Δρεπάνην, „quam ob rem Δρεπάνην vocant". —

307. Steph. Byz. p. 240, 12: Δυμᾶνες, φυλὴ Δωριέων. — οἱ οἰκοῦντες Δυμᾶνες. καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκόν·

στέλλεο νῦν ἔτι τῆλε Δυμανίδος ἠπείροιο.

καὶ Δύμαινα. Εὐφορίων Χιλιάσι „δαίμων * * σαιτο φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις". In priore fragmento ἔτι suspectans Meinekius in Anal. Alex. p. 76 ἐπί commendavit, postea ad Steph. l. l. ἀπό, quorum neutrum mihi necessarium, quum ita videam locum recte explicari posse: „certe etiam nunc, si antea non fecisti, proficiscere longe a continenti Dymanide in aliquam insulam". Euphorionis antem verba quod expedire se negat vir egregius in Analect. Alex. l. l., mihi facilis et emendandi ratio et corruptionis causa videbantur, modo concessum esset post δαίμων excidisse syllabam antecedenti simillimam:

[οὐδὲ κ' ἐπελθὼν]
δαίμων μωμήσαιτο φιλοπλοκάμοισι Δυμαίναις

nimirum τὴν χάριν vel in saltando exhibitam gratiam. Forma orationis est ut in Hom. Il. XIII 127: φάλαγγες καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. ibid. XVII 399 οὐδέ κ' Ἀθήνη τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτο. Mimnerm. XIII 3 τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη δριμὺ μένος κραδίης. —

308. Steph. Byz. p. 307, 6: Θαυμακία. — δευτέρα πόλις κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. οἱ ἔνοικοι Θαυμακοί. καὶ

Θαυμακίης ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

Partem pentametri esse patet, quam Callimacho vindicat Bergk. Poet. lyr. p. 1356. —

309. Steph. Byz. p. 316 extr. coll. Add. p. 818. Herod. I p. 118: τὸ Θραΐκιος λέγεται καὶ διὰ μακροῦ τοῦ ι.

ἀνέρα δὲ Τροίη Θρηίκιον οὔτι φορήσει.

versum, quem de Rheso intellexit Schneidewinus, recte fortasse statuit Meinek. ex oraculo desumptum esse. —

310. Steph. Byz. p. 343, 13: Ἰώνη — τὸ ἐθνικὸν Ἰωνίτης ἢ Ἰωναῖος ὡς Κλεωναῖος·

Κλεωναίοιο χάρωνος.

Sic verissime emendavit Mein. Anal. Alex. p. 85. in libris enim est Κλεωναῖος ὁ χάρωνος. Incertum poetam dicit Mein., quem certe Alexandrinum fuisse apparere videtur ex nominis χάρων usu cf. Mein. l. l. quidni igitur de Callimacho cogitemus, qui ista dixerit in Actiis, ubi de Nemeis narraverit? —

311. Steph. Byz. p. 503, 24: Παρθένιος ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. ἐκλήθη δ' ἐκ τοῦ συνεχῶς περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγετεῖν, ἢ διὰ τὸ ἠρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ ῥεύματος

ὡς ἀκαλὰ προρέων, ὡς ἁβρὴ παρθένος εἶσιν.

Versum Parthenio poetae lubentius quam alii ascribere volebat Mein. Anal. Alex. p. 292, qui tum qnidem scire non potuit, in Etym. Magn. loco p. 44, 34, quem ipse attulit, *ἐκ τοῦ σὺν ἀκαλὸς γίνεται „ἀκαλὰ προρέων", ἀντὶ τοῦ ἡσύχως*, codicem Vossianum ap. Gaisf. habere *γίνεται ἀκαλά, ὡς ὁμαλός ὁμαλά, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἀκαλὰ προρέων*, unde totum illum versum Hesiodo vindicarunt Hecker. Ep. ad Schneidew. in Philol. IV p. 488 et Dilthey de Cydipp. p. 40 n. 2, recte fortasse hoc, nisi forte quis statuat, alium quendam poetam, qui saepe Hesiodum imitabatur, velut Callimachum, ab Hesiodo sumpsisse illud *ἀκαλὰ προρέων*, reliqua autem et ipsam comparationem de suo addidisse, quae poeta Alexandrino dignior videtur quam Hesiodo. quamquam Parthenium fluvium iam Homerus Jl. II 854 memorat ipseque Hesiod. Theog. 344, Callimachus autem memorare potuit in elegia de Argonautis (coll. Apoll. Rhod. II 936) atque obiter addere Artemin saepe ad illum fluvium venari, id quod et Stephanus dicit et legimus etiam in Apollon. Rhod. III 876 seq. —

312. Steph. Byz. p. 509, 5: *Παρρασία — ὁ πολίτης Παρράσιος καὶ Παρρασιεὺς καὶ Παρρασίς*

δέξονται Φολόης οὔρεα Παρρασίδος.

Ita qui dixit poeta, sive Parthenius fuit, ut Meinek. statuit Anal. Al. p. 292, sive Callimachus, quod malebat Bergk. Poet. Lyr. p. 1356 et Anthol. II p. 159 n. 155 (ubi praef. p. XIII ex *Ἀρκαδίας* Callimachi petitum putat), Parrhasiam non unam intellexit illam Arcadiae urbem, sed Arcadiam totam. cf. vol. I p. 138. —

313. Steph. Byz. p. 514, 4: *Πειραιός —. λέγεται δὲ καὶ*

Πειρήτιδος ἱερὸς ὄρνις,

ὡς ἀπὸ τοῦ Πειρήτης ἀρσενικοῦ. ἔστι δὲ δῆλον ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραία Πειραιάτης καὶ Πειραιείτης καὶ καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ει διφθόγγου Πειρήτης (cf. Herodian. I p. 106, 17). Fragmentum Mein. Anal. Al. p. 292, qui Parthenii esse coniecit, de noctua Minervae intelligendum censebat, qua nixus opinione Dilthey. Anal. Callim. p. 19 cum Callimachi fragm. CCCXVIII iungendum putabat:

κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς, Πειρητίδος ἱερὸς ὄρνις,

quae admodum probabilis coniectura est. Locus videtur fuisse in Aet. I 4. —

314. Steph. Byz. p. 547, 2: *Ῥοδουντία, χώρα πλησίον Οἴτης. τὸ ἐθνικὸν Ῥοδούντιος. τὸ οὐδέτερον*

Ῥοδούντιον αἶπος.

Αἶπος egregia Salmasii emendatio est (libri enim *ἔπος* habent), quam multis poetarum locis adstrui licet. cf. Aeschyl. Agam. 294 *Ἀραχναῖον αἶπος*, Apoll. Rhod. II 505 *Μυρτώσιον αἶπος*, aliosque apud Mein. Anal. Alex. p. 289, qui non recte *Ῥοδοέντιον αἶπος* corrigere videtur. nam in topicis contractio nihil

offensionis habet (cf. Lobeck. Elem. Path. II p. 111 seq. et p. 135), et certe Ὀπούντιά τ' ἄστεα Apoll. Rhod. IV 1780, Σιμοῦντος Callim. V 19 dixerunt. —

315. Steph. Byz. p. 558, 10: Σαῦρα· πόλις Σαυνιτῶν. τὸ ἐθνικὸν

Σαυρανῶν δ' οἱ κορυφαιότατοι.

Fragmentum forsan elegiaci poetae talis, qualis Simylus fuit, dicit Mein. ad Stephan. Sed non omittendum tamen Phrynich. in Eclog. p. 69 vocem κορυφαιότατος citare ex Favorino, ut de huius quoque pedestri oratione cogitari liceat. —

316. Steph. Byz. p. 606, 18: Ταρτησσός, πόλις Ἰβηρίας. — τὸ ἐθνικὸν Ταρτήσσιος καὶ Ταρτησσία καὶ Ταρτησσίς. καὶ οὐδετέρως

Ταρτήσσιον ὄλβιον ἄστυ.

317. Steph. Byz. p. 611, 6: Τεγύρα, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι. Σῆμος δ' ὁ Δήλιος „τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δ' ἐν Δήλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττικῆς, οἱ δὲ ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν". ὅθεν καὶ Τεγυρήιος Ἀπόλλων. Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν εἶναι μαντεῖά φησι „τὸ μὲν Ἰσμήνιον ἐν Θήβαις, τὸ δὲ Τροφώνιον ἐν Λεβαδείᾳ, τὸ δὲ ἐν Ἄβαις λεγόμενον ἐν Φωκεῦσι, τὸ δὲ κυριώτερον ἐν Δελφοῖς, ὃ καὶ μάλιστά φασι μεμαρτυρηκέναι τὴν ἐν Τεγύρᾳ". τὸ ἐθνικὸν Τεγυρεύς. καὶ Τεγύρειος, καὶ ἰωνικῶς Τεγυρήιος. Totum ascripsi locum qualis a Meinekio constitutus est, cuius mihi non ab omni parte placet edendi ratio. Primum enim, ut nunc se res habet, Callisthenis locus quo consilio allatus sit nemo facile perspiciat nec quid sibi velint ultima verba quisquam dixerit. Sed omnia in clarissima luce posita erunt, si Callisthenis quoque verba ad testificandum Apollinis locum natalem afferri statueris, ut Callisthenes de Apollinis loco natali et ipse agens dixerit multa quidem in Graecia esse oracula, sed maximam auctoritatum habuisse Delphicum, quod imprimis testatum sit τὴν ἐν Τεγύρᾳ Ἀπόλλωνος γένεσιν. Postrema enim duo verba nisi librarii culpa exciderunt, certe a Callisthene omitti non aliter potuerunt atque ita ut principale ei loci argumentum esset ἡ Ἀπόλλωνος γένεσις, quibus verbis iam ante usus erat. Unde simul perspicitur, verba εἶναι μαντεῖα τὸ μὲν Ἰσμήνιον — ἐν Φωκεῦσι inferiora esse, potiora autem τὸ δὲ κυριώτατον (hoc enim iam Meinek. recte commendavit) ἐν Δελφοῖς κ. τ. λ., quo efficitur, ut locus ita exarandus fuisse videatur: εἶναι μαντεῖα φήσας τὸ μὲν Ἰσ. — ἐν Φωκεῦσι, τὸ δὲ κυριώτατον ἐν Δελφοῖς, ὃ καὶ μάλιστά φασι μεμαρτυρηκέναι τὴν ἐν Τεγύρᾳ. Recte autem affirmavit oraculum Delphicum imprimis testificatum esse Apollinis ἐν Τεγύρᾳ γένεσιν. Sine dubio enim sive exposuit sive in animo habuit eam historiam, quam Plutarch. de Defect. oraculorum V narrat, Deliensibus Peloponnesiaco bello ex patria expulsis Delphis datum oraculum, ut novas sedes ibi quaererent,

ubi Apollo natus esset, eosque tandem Tegyram concessisse ibique sacrificia peregisse. nam ἐνταῦθα μυθολογοῦσι τὸν θεὸν γενέσθαι, ut idem Plutarchus dicit in vita Pelopidae XVI. Jam alia quaestio oritur de verbis Τεγυρήιος Ἀπόλλων, quae quum Meinekius aduncis illis signis non exornaverit quibus aliorum verba a Stephani oratione distinguere solet, fragmentum habuisse non videtur. Verum si Stephani verba fuerunt, non dubium est quin is vulgari nominis forma usurus fuerit, quae est Τεγύρειος, ut ipse Stephanus postea dixit, vel Τεγύραιος Ἀπόλλων, ut in Plut. Pelop. XVI Sintenisius edidit (a quo tamen aeque recte Τεγυρήϊος formari potuit. cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 473 seq.). Nunc autem quum poetica nominis forma usus sit, poetae cuiusdam allato loco denuo probare voluit Apollinis γένεσιν Tegyrae fuisse. Atque similem errorem commisisse Meinekius videtur in Stephan. p. 213, 13 ubi λέγεται καὶ „Γρύνειος Ἀπόλλων" ὡς Παρθένιος Δήλῳ, καὶ Γρυνήιος edidit, inter Parthenii fragmenta in Anal. Alex. p. 266 referens Γρύνειος Ἀπόλλων, quum deberet Γρυνήιος — Ἀπόλλων referre et Stephani locum ita corrigere: λέγεται καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων καὶ „Γρυνήιος" ὡς Παρθένιος Δήλῳ. Eodem igitur modo in altero Stephani loco scribendum censemus ὅθεν καὶ „Τεγυρήιος Ἀπόλλων", quod epici fragmentum esse existimaverim, modo scribas.

Τεγυρήιος — ν Ἀπόλλων.

nam ne quis dicat epicorum metro adversari Τεγυρηΐος a Τεγύρα derivatum, cuius media syllaba longa est, nihil impedit quominus in adiectivo secundam syllabam correptam esse ob auctum syllabarum numerum putemus, quod saepe accidisse constat. cf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 184 n. 13 edit. II et Proleg. Path. p. 468 n. 57, ubi in ipso quoque Τεγυρήιος nostro secundam syllabam brevem esse existimat. Quid autem inter Τεγυρήιος et Ἀπόλλων exciderit, difficile est ad dicendum, non inepte tamen coniciat qui ipsius Stephani verbis (ὅθεν καὶ Τ. Ἀ.) fretus quasi digito monstrantis scribendum censuerit Τεγυρήιος [ἔνθεν] Ἀπόλλων [κέκληται]. quae verba quum habeant aliquod αἰτιολογικόν, non abhorrent ab Aetiis Callimachi, qui tamen in alio quoque carmine postquam Tegyram urbem memoravit illa verba addere potuit. —

318. Steph. Byz. p. 636, 5: Τρίοδος, τόπος τρεῖς ὁδοὺς ἔχων. ἀπὸ τριόδου Λυκηίδος. Ultima verba non inuria suspicatur Meinek. esse lacinias verborum ex scriptore aliquo allatorum, qui trivium in vicinia Lycei commemoraverit. quem scriptorem ego poetam fuisse suspicor, quum Λυκηίς poetica vox sit, ut forsan ita scribendum sit:

ἀπὸ τριόδοιο Λυκηίδος.

quae si quis Callimachi esse autumaverit, hoc certe ad fidem coniecturae faciendam afferri poterit, quod Λυκείου Callimachus meminit frag. CXLI. ac vide Hecal. cap. VI. —

319. Steph. Byz. p. 645, 7: Ὑγασσός, πόλις Καρίας. — τὸ ἐθνικὸν Ὑγάσσιος ὡς Βουβάσσιος. λέγεται καὶ

Ὑγάσσειον πεδίον

διὰ διφθόγγου. Fragmentum uncinis suis Meinekius non ornavit. —

320. Stephan. Byz. p. 650, 24: Ὑπερησία πόλις τῆς Ἀχαΐας. „οἵ θ' Ὑπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν". Ὅμηρος (Jl. II 573). κακῶς δὲ Θέων Ὑπέρειαν αὐτὴν καλεῖ. Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ Μεσηΐδος. — τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερησίας Ὑπερησιεύς —, ἀπὸ δὲ τῆς Ὑπερείας τῆς κρήνης Ὑπερηιάς θηλυκὴ εὐθεῖα, ἀφ' ἧς τὴν Ὑπερηιάδος ἢ Ἀρεθούσης. Ita Meinekius edidit, qui nihil monuit de isto Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ Μεσηΐδος. Hoc quum nihil possit esse nisi fons regionis Μεσηΐδος, talem autem regionem nemo noverit, corruptum locum habebimus, quem ita censemus in integrum restituendum esse: Ὑπέρεια γὰρ πηγή, „Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης," quod Homeri Jl. VI 457 frustulum est. In ultimis Meinekio corrigendum videbatur ἀφ' ἧς τὸ Ὑπερηΐδος ἢ Ἀρεθούσης vel ἀφ' ἧς Ὑπερηιάδος τ' ἀρεθούσης, ut essent verba poetae qui ἀρέθουσα de fonte perenni dixisset ἐπιθετικῶς ut Choeril. ap. Herod. de monad. p. 39 Lebrs. Mihi unum illud τήν in τίν mutandum et idem ad fragmentum illud revocandum videtur, quod nulla iam mutatione facta ita scribi iubeo:

— — τὶν Ὑπερηιάδος ⏑ ⏑ ἢ Ἀρεθούσης,

ubi Doricum τίν ut saepe in τήν male depravatum erat. cf. ad Epigr. XXXV 1. ante ἢ autem vocem excidisse puto unde genetivi pendebant, quam si hariolandi locus dabitur cum toto versu ita restituemus

[καλαὶ] τὶν Ὑπερηιάδος [ὕδος] ἢ Ἀρεθούσης
[προσφορέουσι κόραι],

quae intelligo de virginibus nupturis et Herae sacrificantibus et Callimachum dixisse conicio prope fragm. XX in Aetiis. hunc certe poetam τίν saepius usum esse constat, eundemque quum etiam ὕδος pro ὕδωρ usurpasse noverimus (cf. ad fragm. CCCCLXXV), hanc vocem ad explendam quae ante ἢ fuit lacunam in auxilium vocavi, quae quo modo post Ὑπερηιάδος facile excidere potuerit manifestum est (de ἐπαλληλία ista Ὑπερηιάδος ὕδος cf. infra ad fr. an. 323.). ipsum autem Ὑπερηιάδος quod statui ultima producta dictum esse nemo reprehendet qui noverit quam saepe post Homerum (cf. Spitzner. de versu Graecor. heroic. p. 63 seqq.), quem Callimachus quoque secutus est (cf. supra I p. 318 etc.) poetae in longioribus quidem vocabulis idem licere sibi putaverint. et in eadem versus sede factum hoc etiam in Hom. Jl. VIII 359 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ. Caeterum Hypereiam fontem intelligo Argivum (Hom. Jl. VI 437), non Thessalicum (Hom. Jl. II 734), unde etiam Arethusam de fonte Argivo intelligi oportuit. octo huius nominis fon-

tes noverat Didymus (cf. Schmidt fragm. Didym. p. 184), inter quos certe schol. V ad Odyss. XIII 408 etiam Argivnm memorat. —

321. Gramm. in Cram. Anecd. Oxou. II p. 325: *τὰ διὰ τοῦ ηχω, μὴ ἔχοντα ὄνομα ἀντιπαρακείμενον — εἰ περισπῶνται διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐξ οὗ ὁ ποιητής*

διχόοσα σέληνη.

Homeri certe non est. sed ne quis erret, quum Cramerus auctorem non novisse videatur, moneo Arati esse videri 777, ubi recte editur *διχόωσα*. Contra quod ibidem p. 358 sine anctoris nomine Cramerus edidit *δαίδαε φρεσίν* aperte Homeri est Od. VIII 448 *δέδαε φρεσί*. —

322. Gramm. in Anecd. Ox. II p. 368, 24: *ἔχω τὸ κατέχω. ἔχω, τὸ κολυμβῶ.*

ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας.

Mira interpretatio, quae tamen potest vera esse. nam nt *ἔχειν ἐπί* vel *πρός τι* saepe apud Homerum significat contendere aliquo omisso *ἵππους* vel *νῆας* (cf. Jl. XXIII 401. Od. III 182), ita poeta quidam incertus *ἔχειν ἐπὶ νῆας* de eo dixisse videtnr, qui natando naves appetebat, natationem istam tota uarrandi ratione indicans, qua in re nos diceremus potius *ἔρχεσθαι* esse pro *νεῖν* vel *κολυμβᾶν*. Ceterum ubi schol. Hom. II 67 varias significationes verbi recenset quae sint apnd Homerum, hanc non habet. — Quae autem ibid. p. 375, 7 citantur verba corruptissima: *ήνεα ηκεν ζωσαμενι νοσεα χαλκύω τυπεῖσι*, aperte Homeri versns est Jl. V 887 *ἦ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν*, et ibid. quae p. 364, 5 leguntur, fluxerunt ex Hom. Jl. XII 98 seq., utcunque sunt apud grammaticum corrupta. item qui ibidem p. 463, 10 versus legitur *αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκαῖς ἐπιγούνασι πέζας*, non incerti est ut Cramer. statuit p. 521b, sed Apollonii Rhod. IV 940, ubi emendatius scribitur *λευκοῖς ἐπὶ γούνασι*. Nec cuiqnam snaserim nt Crameri silentio fretus verba ibid. p. 445, 5 citata *Ζεὺς γὰρ Ἥρη τε φερέσβιος* anonymi dicat, quum sint Empedoclis 43 Stein. et ita corrigenda: *Ζεὺς ἀργὴς Ἥρη τε φερέσβιος*. Rnrsns Homeri sunt, etsi nihil Cramerus monet, quae ibid. leguntur p. 407, 7 *ῥηϊδίως συνέαξε* (Jl. XI 114), p. 421, 27 *νῦν αὖ τέ με Ἀθηνά* (quantocius illa corrigenda ex Jl. X 280 *νῦν αὖτε μάλιστά με φῖλαι Ἀθήνη*), p. 444, 15: *δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν* (Jl. V 198). Neque anonymi poetae sunt ibid. III p. 238 prolata *μοίρας δαισάμενοι*, ut Cramer. credidit p. 419a, sed leviter corrnpta ex Hom. Od. III 66: *μοίρας δασσάμενοι*, cnius snnt etiam ibid. III p. 255, 17 *πῶϋ μετ' οἰῶν*, nbi *μέγ'* corrigendnm esse doceut loci Homerici Jl. XI 696. XV 323. Od. XII 299. —

323. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. III p. 398, 21 (Herodian. II p. 797 Favorin. Ecl. p. 151, 21 Dind.): *ὅτι δ' ἐν πολλοῖς ἡ παραλληλία φεύγεται, δηλοῖ καὶ ὁ τεμένιος, ὅς δέον ὂν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι κατὰ τὸν κάνονα τοῦ κήτειος, κη-*

δειος, ἐπιτήδειος καὶ τῶν ὁμοίων, ὅμως ἵνα μὴ ἐπάλληλα εἴη τὰ τρία ε, ἐγράφη διὰ μόνου τοῦ ι· Σοφοκλῆς (Trach. 754) „τεμενίαν τε φύλλαδα". οὕτω καὶ τὸ

Ἴριδι δίῃ

κακίζεται κατὰ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν διχρόνων. Ipsa illa παραλληλία ignotum poetam quisquis fuit non magis offendebat quam Πρόθοος θοός Homerum Jl. II 758, aliosque alia, de quibus cf. Lobeck. Paralip. 55, aut φιλανθρώπου τρόπου ipsum Aeschylum Prometh. 28, aut comicos γέροντας ὄντας (cf. Mein. Com. III p. 618 seq.), aut Alexandrum Ephes. ap. Mein. Anal. Al. p. 373 ἐξάτονον τόνον. Atque ipse grammaticus, qui sine dubio Herodianus est, dum ὃς δέον ὃν ipse scribit, aperte docet hunc similium sonorum concursum sibi non displicere. Cum Ἴριδι δίῃ Eustath. ad Jl. p. 878, 30 componit Homericum Ἤλιδι δίῃ Jl. XI 686, ut ex hoc illud corruptum esse nemo possit suspicari. Pertinet fortasse ad Aetior. III 4. —

324. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. IV p. 310: Γράμματα σημαίνει — τὰ συγγράμματα·

γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων αἶνος ἐξεδίδαξεν.

Corrigerem — γέρων νέον ἐξεδίδαξεν, nisi potius Theocriti videretur esse XXIV 105: γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. Cramerus tamen inter incertorum poetarum fragmenta numeravit p. 435 b. Eundem autem virum doctum fugit Hesiodi esse (Op. 206), quod ibid. p. 171, 29 corruptum producitur sic: τῇ δ' εἰς ἥσαν ἐγώ περ ἄγω, item Homeri (Jl. XVIII 543) esse quae ibid. p. 215, 30 leguntur ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον, item Homeri (Jl. II 661) quae ibid. p. 309, 25 ita depravata edidit: τληπόλεμος ἐπεὶ οὖν τράφεν ἐνὶ μεγαρείῳ. —

325. Gramm. in Cram. Anecd. Ox. IV p. 337, 28: γρηῦς διῃρημένον κατὰ τοὺς Ἴωνας οὐκ ἐκλίθη· τὴν δὲ αἰτιατικὴν καὶ κλητικὴν ἔχει· „θριαίτην γρηῦν ἐπιπνείουσι κορώνην". καὶ „δεῦρο δὴ ὄρσεο γρῆυ". Secundum fragmentum Homeri est Od. XXII 395, primum, cuius qui auctor sit cum Lentzio Herod. II p. 645 ignoro, ita corrigendum arbitror:

Θριαὶ ταὶ τὴν γρῆυν ἐπιπνείουσι κορώνην.

Sed Bergk. Poet. lyr. p. 1323 Θριαὶ δὴ τὴν κ. τ. λ. malebat corrigere et Archilochi esse versum coniciebat. Eodem iure possis de Callimacho cogitare, cuius in Aet. III extr. fuerit, ubi de συμβόλοις ἐνοδίοις sermo fuit. atque huic coniecturae aliquam veritatis speciem conciliat quod etiam Apollon. Rhodius, quem saepe Callimachum imitatum esse constat, dixit III 935: ἔρροις ὦ κακόμαντι, κακοφράδες· οὐ δέ σε Κύπρις οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες. — De fragmento quod legitur p. 374, 8: ἐπ' Ἡφαίστοιο θυρῆσιν dictum ad Callim. fr. CCCCLXXXV. Sed quod ibid. p. 385, 26 Cramerus edidit ἡμεῖς δὲ εἰμὲν τοίο, Homeri est Jl. VII 231, nec latet auctor loci quem ut anonymi poetae Cramerus p. 410, 15 e codice Baroccian. ex-

cerpsit: ἐπὶ ἀπλοκάμῳ δὲ μετώπῳ ἧστο σαοφροσύνη κουροτρόφος. uam Christodori est in Anthol. Palat. II 331. At quem Gram. in Crameri Anecd. Parisin. II p. 383, 25 versum habet οἱ Ἀναξαγόρειοι τὴν Ἀθηνᾶν εἰς τὴν τέχνην ἀλληγοροῦσιν, ὅθεν καὶ τὸ

ὀλλυμένων χειρῶν ἔρρει πολύμητις Ἀθήνη.

quem versum affert etiam Meletius de corpor. hum. fabric. in Anecd. Oxon. III p. 118, 11, Orphei est, ut docet Orion. Etym. p. 163, 25. Sed quae in iisdem Anecd. Paris. IV p. 236 (εἶδον γὰρ σκοπίην ἐς παιπαλόεσσαν ἐλθὼν et mox οὐκ ἴδον, οὐ πιθόμην) et IV 412 (αὐτόν μ' ἐξεσάωσα· τί μοι μέλει ἀσπὶς ἐκείνη; ἐρρέτω) Cramerus edidit sine auctoris nomine, eorum fragmentorum primum et secundum Homeri sunt, Od. X 194 et XXIII 40, tertium Archilochi. cf. Bergk. Poet. Lyr. p. 685. —

327. Schol. AB ad Iliad. I 486: ψάμαθος. καὶ ἡ ποταμία οὕτως καλεῖται. „κείμενον ἐν ψαμάθοις Αἰσήποιο." Putaveris Homeri Jl. XXI 202 citari debuisse, ubi tamen nihil legitur uisi κείμενον ἐν ψαμάθοισι nec a scholiasta demum ad explicandum addi huic Αἰσήποιο poterat, quum ibi de Scamandro potius sermo sit nec scholiasta, si de suo addidit, videatur epica forma usurus fuisse. Itaque ignoti poetae frustulum arbitror esse ita forsan integrandum:

κείμενον ἐν ψαμάθοις [καλλιρρόου] Αἰσήποιο,

quod refero ad πεδίον Νηπήιον Ἀδρηστείης ad Aesepum flumen situm (cf. Apoll. Rhod. I 116). eius autem campi quum Callimachus etiam frag. XLV meminerit, non iuepte aliquis coniecerit eiusdem poetae hanc quoque laciniam esse eamque cum fr. XLV ita esse iungendam:

Νηπείης ἤ τ' ἄργος, ἀοίδιμος Ἀδρήστεια,
κείμενον ἐν ψαμάθοις [καλλιρρόου] Αἰσηποίου.

ac vide Hecal. cap. VII extr. —

328. Schol. A ad Jl. I 499: πολυδειράδος Οὐλύμποιο·

τρὶς δὲ τριηκόσιαι κορυφαὶ νιφόεντος Ὀλύμπου. —

329. Schol. L ad Jl. II 233 (p. 102 Bachm.): ἀπὸ τοῦ θεόφατον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται θέσφατον καὶ θέσπις θέσπις, ὡς τὸ „θέσπιν κατεβρόντησεν." Miretur aliquis de frequentissima voce Homerica non Homeri, sed incerti poetae appoui testimonium, quem et ipsum fuisse epicum ipsa vox θέσπις probabile reddit. atque is scribere potuit

θέσπιν καββρόντησεν.

Sed integriorem in eadem re demonstranda occupati versum afferunt Etym. Gudian. p. 410, 56, Epimerism. in Cram. Anecd. Ox. I p. 293, Favorin. Eclog. p. 314, 19 Dind.: θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα, unde evanescit de epico poeta suspicio. qui autem primus eo versu usus est sine dubio propterea apposuit, quod θέσπις cum ὄψ cohaerere putabat idque illo versu quodam modo confirmari sibi persuasit. —

330. Schol. A ad Jl. III 182, de tonosi vocativi nominum in ων agens: σημειῶδες ἐκεῖνο κατὰ κλητικὴν „ἰὼ Λακεδαῖμον" Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν (cf. Mein. Com. gr. II p. 1124) καὶ σύνθετον τὸ

ψευδόμενοί σε Παλαῖμον.

sic enim scribendum (non Πάλαιμον), ut docet Choerob. Dict. p. 438, 16 (= Bekk. Anecdot. p. 1245 et Herodian. I p. 419). Suspicor ad Callimachi historiam institutorum Isthmiorum pertinuisse et eam rem tractasse, de qua Pausan. II 2, 1 agit, poenas non effugere qui in templo Palaemonis peieraverit, quod quam aptum fuerit Aetiorum fragmentum nemo non videt. —

331. Schol. A ad Jl. V 99: τὸ γυλον ὅταν ἐπίθετον ᾖ ὀξύνεται·

εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσσασθαι.

Tria ultima verba dedit Eustath. quoque p. 526, 42, et ipse male scribens ἀγκάσασθαι. Plane autem reiciendus est Lehrsii lusus apud Lentz. ad Herodian. I p. 381 not.: αὐτὰρ ὁ παῖς ἀφέμεν γυαλὸν λιθὸν ἄγχι λιασθείς. Quanto autem melior Heckeri coniectura est in Schneidew. Philol. IV p. 479 prolata, qui ad Theseum verba referens cum Callimachi fragmento Hecalae LI[a] coniunxit in hunc modum:

εὖτ' ἂν ὁ παῖς ἀπὸ μὲν γυαλὸν λίθον ἀγκάσσασθαι
ἄρκιος ᾖ χείρεσσιν, ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ,

ubi forte praestat ἑλὼν δ' Αἰ. scribi cf. supra Hecal. III. —

332. Schol. BD ad Jl. V 422: — ἡ γλαυκῶπις οὐκ ἀπὸ τοῦ „ἥ τ' ἄκρην τινὰ γλαυκῶπις ἵζει (ἄκρης θῖνα γλαυκώπιον ἵζει D), ἀλλ' ἀπὸ τῆς περὶ τὴν πρόσοψιν τῶν ὀφθαλμῶν καταπλήξεως. Corruptum versum non ab omni parte sanant codices Gaisf. ad Etym. Magn. p. 547, 6 et magis etiam corrumpit codex schol. Didym., ex quo excerpta dedit Baumeister. in Schneidew. Philol. XI p. 169. Nobis ita scribendus versus videtur:

ἥ τ' ἐπ' ἄκρης πόλιος θιναῖς Γλαυκώπιον ἵζει.

ubi πόλιος addidit Dindorf. in Thes. Paris. IV p. 386 C, ἐπ' ego, addidi, sed praeterea θιναῖς scripsi fretus Hesych. II p. 318: θιναί· ψάμμοι. ὑψηλοὶ τόποι, ubi nunc editur θῖνες, sed θινή tuetur Lobeck. Paral. p. 141. qui autem θῖνα Γλ. interpretantur templum Minervae, non video quo modo defendi hoc queat. Iure autem Nack. de Hecal. p. 201 seqq. e Callimachi Hecale (cap. VI) sumptum putabat, quod imprimis firmatur schol. Eurip. Hippol. 33: πέτραν δὲ Παλλάδος φησὶ τὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ Γλαυκώπιον, οὗ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ μέμνηται (i. e. fr. 66 [f]). —

333. Schol. L ad Jl. IX 668 (p. 429 Bachm.). Εἷλε δὲ (Achilleus) Σκῦρον, ὅτε εἰς Αὐλίδα ἐστρατολόγουν, διὰ τὸ εἶναι ἐκεῖ Δόλοπας ἀποστάντας τῆς Πηλέως ἀρχῆς·

ἔπλεον ἐς Σκῦρον Δολοπηΐδα,

ubi legebatur εἰς Σκῦρον. Versum scholiasta propterea addidisse

videtur ut ἐκεῖ εἶναι Δόλοπας ἀποστάντας doceret. Sed num de eadem Achillis expeditione in fragmento sermo sit, de qua agit scholiasta, an de ea, qua Odyssens et Phoenix atque Nestor eo navigaverunt ut Achillem ad bellum secum ducerent, an de ea, qua mortuo Achille Neoptolemum inde secum ducturi Scyrum petiverunt, incertum est. Putaverim autem fragmentum esse ex cyclo epico. Δολοπηΐς agnoscit etiam Steph. Byz. p. 235, 20. —

334. Schol. V ad Jl. XII 5: οἱ δὲ ἐπὶ παρατάσεως τὸ ἀμφί, ὡς τὸ „ἵνα μιῇ μερὶ πᾶσαν ἐέργοι". Hoc unde sumptum sit nescio, corrigendum autem censeo

ἵνα μιν περὶ πᾶσαν ἐέργοι.

quae verba intelligi possunt de peplo a Medeo Glauone misso cf. Apollon. I 9, 28, 3. (cf. Aet. II 10). —

335. Schol. A ad Jl. XIII 759 (Herodian. II p. 88 coll. Eust. ad Jl. p. 959, 32): Ὑρτάκου ὡς Φυλάκου. τὰ γὰρ εἰς κος λήγοντα τρισύλλαβα τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον καταλήγουσαν ἔχοντα προπαροξύνεται, Λάμψακος, Ῥύνδακος,

Ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον.

Callimacho tribuebat Hecker. Com. Callim. p. 2 seq., item Rauch. l. l. p. 37, cuius poetae potuit sane in elegia de Argonautis legi, cf. Proleg. in Aet. p. XV. Contra Schneidew. apud Bergk. Poet. Lyr. p. 1243 Bacchylidi vindicare malebat, quoniam etiam is huius fluminis mentionem fecerat secundum schol. Apollon. Rhod. I 1165. —

336. Schol. V ad Jl. XV 8: μετὰ δέ σφι. ὡς „ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν" (Jl. V 2) ἀντὶ τοῦ ἐν πᾶσιν. δηλοῖ δὲ καὶ τὴν ἐπί. ὡς τὸ „μεταΐξας θάνατον τεύξειεν (Od. XX 11), καὶ τὴν πρός. ὡς τὸ „ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς" (Jl. XX 14). His quae BL habent V addit: καὶ τὸ

θέω μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.

Haec si sana sunt, incerti sunt poetae, certe apud Homerum nihil eius modi legitur nisi Jl. X 63 θέω μετὰ σ' αὖτις. Sed mirum est scholiastam ad demonstrandam hanc praepositionis significationem alterum voluisse exemplum adicere idque aliunde atque ex Homero petiisse. Itaque suspicio mihi suborta est corruptum locum esse eumque ita corrigi debere: καὶ τὸ ὄπισθε, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. Sic enim novam significationem scholiasta addit quam omitti non oportebat et quam probat Hom. Jl. II 674 (coll. Od. XI 370. XXIV 18) τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. —

337. Schol. A ad Jl. XV 187: Ῥέα. οἱ μὲν ἐκτείνουσι τὸ α, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιρρήματος συστέλλουσιν. οἱ δέ φασι δεῖν συστέλλειν, ἵνα δάκτυλος γένηται, ὡς τὸ „πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα" (Jl. III 237), „ἀνδρόμεα κρέα" (Od. IX 347),

εἵσατο τεύχεα.

Hoc qui dixerit ignoro cum Bekkero, Lehrs. Herodian. script. tr. p. 289, Lentz. Herodian. II p. 93. Sed hic quoque quis

non succenseat scholiastae quod tertium exemplum ex ignoto poeta attulerit, non ex Homero, ut cetera duo? cuius afferre potuit Jl. VII 207: αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχεα. Hoc igitur grammatico restituendum erit. —

338. Schol. BV ad Jl. XIX 1: ῥοάων. Βοιώτιος ἡ φωνή. ποιοῦσι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ες ἀρσενικῶν·

Ἄρτεμι Κρητάων πότνια τοξοφόρων.

„λαοὶ τοξοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων". Ἐπίχαρμος· καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ος·

καλοὶ νησάων ἀστέρες.

καὶ ἀπὸ οὐδετέρων· „βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων". Ultimum Hesiodei versus particula est, Scut. 7, duo alia, quorum auctores non nominantur, dudum est ex quo Callimacho ascripserunt Naek. de Hecal. p. 58 (qui iam Callim. hym. IV 66 et 275 apposuit coll. Lobeck. Elem. Path. I p. 407), Schneidew. ad Eustathii Prooem. commentar. Pindar. p. 53, Dilthoy. de Cydipp. p. 53 not. 4, secundum fragmentum de Cycladibus intelligens et ad Cydippen referens. atque Bergkius Poet. Lyr. p. 1355 adeo verba λαοὶ τοξοχίτωνες ἀκούετε Σειρηνάων (sic enim primus correxit Schneidew. l. l. coll. p. 68) Callimacho tribuere malebat, non Epicharmo, cuius nomen ex Ἐπιγράμμασιν corruptum putabat.

339. Schol. A ad Jl. XXI, 141 de tonosi nominum in ων agens: τὰ εἰς γων λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τότε μὲν θέλει ὀξύνεσθαι, ὁπότε διὰ τοῦ ο κλίνεται, τότε δὲ βαρύνεσθαι, ὁπότε διὰ τοῦ ω ἢ διὰ τοῦ ντ. τοῦ μὲν οὖν προτέρου Παφλαγόνος Λαιστρυγόνος Πηλαγόνος, „Πηλαγόνων ἐλατῆρα" (Call. hym. I 3) —, ἀρηγών, λέγω δὲ ἐπὶ τοῦ συμμάχου ἀρσενικῶς·

ἀρηγόνος ἡμετέροιο.

Ignoti sibi poetae esse professus est Lobeck. ad Aiac. II p. 166, Callimacho vindicabat Mein. ad Callim. p. 121. qui quod etiam prolatum ibidem paulo post fragmentum anonymum μέσφα Σαλάγγωνος Callimachi esse statuebat, errasse virum egregium supra docuimus p. 703. —

340. Schol. V ad. Jl. XXII 80: κόλπον· ἀποκαλύπτει δὲ τὰ γεννήσαντα καὶ θρέψαντα μέρη, ὡς

ἀπὸ κόλπου
μητρὸς Ἐλειθυίης ἦλθετε βουλομένης.

Versum vel Callimacho vel alii poetae ascribit Dindorf. in Thes. Paris. III p. 707 B, certe Callimacheum colorem habere iure dicit Meinek. ad Call. Hym. III 25, (nam vide Hym. I 15. IV 214 et de forma Ἐλείθυια Hym. IV 257. VI 131). postremo Bergk. Anthol. II p. 137 inter Callimachea rettulit n. 139. Aperte autem de geminis fratribus intelligendus est, fortasse de Herculo et Iphicle. —

341. Schol. A ad Jl. XXIII 254 (p. 326 Lehrs., II p. 121 Lentz.) πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος ἐπ' ὀνομάτων εἰς τι λήγουσα ὀξύνεται, χρωτί, δαιτί, Κρητί. οὕτως οὖν καὶ λιτί. τούτῳ

γὰρ τῷ λόγῳ καὶ βλητὶ ὀφείλομεν κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἀναγινώσκειν „νύμφα φίλη, καὶ βλητὶ λίθῳ ἐνὶ δάκρυ ἧκας". Spitznerus ad Jl. l. l. correcto ἔνι δάκρυον ἧκας et de Niobae moerore et fletu in lapidem conversae verbis intellectis omnia expedita putasse videtur. Sed restat tamen dubitatio gravissima. iure enim monet Lobeck. Paralip. p. 82, adiectiva quae exeunt in ης verbalia, composita esse omnia, simplicia autem substantivorum significationem habere, ac substantivum tantum βλής agnoscunt schol. Eurip. Orest. 16, qui inter Κρής Κρητός et σής σητός enumerat, et Theognost. Com. p. 134, 23 cum θής componens, quamquam ne substantivum quidem βλής admittere videtur Etym. Magn. p. 358, 9. Hic autem βλής adiectivum est idque quum coniunctum sit cum λίθος significatione sua (iactus lapis) huic loco parum convenire Lobeckius l. l. monet. Sed nihil is decernit nisi quod ἀδμῆτι λίθῳ in ἐνὶ δάκρυον ἧσεις requiri dicit coll. Ovid. Art. Am. I 659 lacrimis adamanta movebis. nec quicquam profecit Lehrs. l. l. qui in scholio Homerico olim fuisse putat: καὶ βλητὶ ὀφείλομεν κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἀναγινώσκειν καὶ τλητί „νυμφα —"), quae vereor ut satis intelligam. Equidem tamen hanc difficultatem solvi posse crediderim. Nam quum scholiasta dicat βλητὶ ὀφείλομεν κατ' ὀξεῖαν τάσιν ἀναγινώσκειν, indicare videtur fuisse olim qui in incerti illius poetae loco legerent βλῆτι. hoc autem illos non puto fecisse voluntate et indicio, sed retinentes tantum depravatam scripturam καὶ βλῆτι, quae ex vera enata erat hac: κἀβλῆτι, quo semel commisso errore Herodianus iure postulavit ut βλητί scriberetur. Ἄβλής Homerus Jl. IV 117 et Apollon. Rhod. III 279 dicunt de sagitta nondum coniecta, quod ita in rem suam convertere poeta quidam potuit ut ἀβλῆτα λίθον diceret lapidem nondum iactum, de virgine timida loquens, quae prae pavore lacrimas effudisset quum videret qui vel minaretur tantum in ipsam conicere lapidem, sed non coniecit. Sic igitur versum constituendum censemus:

νύμφα φίλη, κἀβλῆτι λίθῳ ἔπι δάκρυον ἧκας.

quem si quis a Callimacho (fortasse in Aet. II 1) profectum statuerit, ego quidem non refragabor magnopere, praesertim quum is etiam vocativum νύμφα habeat Hym. IV 215 et crasi saepius usus sit quam Homerus (cf. La Roche Homerische Untersuch. p. 283 seq.). cf. Nauk. de Hecal. p. 94. —

342. Schol. V ad Jl. XXIII 524 ὀφέλλετο (γὰρ μένος ἠΰ): ὡς τὸ

ἦ γάρ τε μάλιστά γε θυμὸν ὄφελλεν.

edebatur μάλιστά τε. Incertus poeta nescio quid fecit bellatoris cuiusdam animum augere. Sed vereor ne versus depravatus sit ex Hom. Jl. XV 383 ἡ γάρ τε μάλιστά γε κῦμα τ' ὀφέλλει. —

343. Schol. V ad Jl. XXIII 644: ἐπιτέτευκται ὁ στίχος ταῖς κοιναῖς, ὥστ' ἢν θέλωμεν καὶ ἴαμβος ἔσται, ὡς τὸ

σμύρνης ἀκράτου καὶ κέδρου νηλεῖ καπνῷ,

ubi νηλεῖ de meo dedi, vulgabatur enim νηλεύϊ. Ceterum quocum iste comparatur Homeri versus talis est: ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ. Sed illum certe Callimachi non esse manifestum est, qui cum melioribus poetis Alexandrinis tales non fecit hexametros qui uno excepto dactylo ex spondeis constant. cf. Ludwich. de hexam. spondaic. p. 26. Ceterum ἄκρατος σμύρνα videtur esse non καταβραχεῖσα μελικράτῳ. cf. Theophrast. de Caus. plant. VI 17, 1.

344. Schol. BMV ad Jl. XXIV, 8. πείρων βαρυτόνως· φησὶ γοῦν „νύκτας τε καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον“ (Od. II 234). εἰ δὲ καὶ οὗτος ἀθετεῖται, ἄλλο φησὶν „ἄλλα τ' ἔπειρον“ (Od. III 33) καὶ „περὶ δουρὶ πεπαρμένος“ (Jl. XXI 577). καὶ ὡς σπείρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὕτως πείρω πόρος· „πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων“ (Od. XII 259). καὶ „ἀκροπόρους“ (Od. III 463) τοὺς πείροντας τὰ κρέα τοῖς ἄκροις. Quibus in V additum: καὶ

ὠκύπορος ἠώς.

καὶ ὡς περωμένη ποντοπεῖρος δὲ ἡ περῶσα. Fragmentum aliunde non notum Alexandrini cuiusdam poetae videtur, qui Homericum epithetum navium alio retraxit. est autem hexametri initium, in quo ne opus quidem erit prioris vocis extremam syllabam addita particula δέ producere. nam cf. ad frag. anon. 320. Verum tamen erit qui corruptum fragmentum esse coniciat propter verba subsequentia, in quibus quum ναῦς desideretur non solum propter ποντοπόρος, sed etiam propter περωμένη et περῶσα, dicat aliquis verum esse ὠκύπορος νηῦς, quamquam nec hoc in Homero legitur, qui nisi pluralem non habet, notum autem ni fallor ex uno Choerilo (fr. VI p. 155 Naek.): ναῦς δέ τις ὠκύπορος. Sed ipsa potius scholiastae verba corrupta censeo, quae ita arbitror corrigenda esse: καὶ „ὠκύπορος ἠώς“, καὶ ὡς ναῦς ὠκύπορος, ἡ περωμένη, ποντοπόρος δὲ ἡ περῶσα. nam adiecto ναῦς ὠκύπορος, cuius accentus quidem ex Od. V 176 (νῆες ὠκύποροι) perspiciebatur, adiecit etiam invitante voce ναῦς ex Hom. Od. XII 69 vel XIII 95 ποντοπόρος [νηῦς], in quibus quum accentus inconstantia animum adverteret, hanc obiter ita explicavit, ut memor vocum λιθόβολος et λιθοβόλος vel similium (cf. schol. ad Jl. III 354) ὠκύπορος ναῦς diceret esse περωμένη (i. e. quae celeriter a nautis traiecta est), ποντοπόρος autem περῶσα (i. e. quae pontum traiecit). Accentus inconstantiam in ὠκύπορος et ποντοπόρος notavit etiam Herodian I, 233, 31 seq., sed aliam causam profert. —

345. Schol. V ad Jl. XXIV 753, ubi scholiastarum de ἀμιχθαλόεις disputationi Victorianus hoc interponit fragmentum a Bekkero omissum:

αἴ κεν ἀμιχθαλόεσσαν ἀπήεθα ηε θαλάσσης.

Lectionis monstra unus, quantum scio, domare studuit Lobeck. Proleg. Path. p. 92 n. 16: καί κεν ἀμιχθαλόεσσαν ἀπήιε θῖνα

θαλάσσης (abiisset ad —), quae num aliis omnia placeant ipsi viderint. Mihi *θῖνα* certum videtur, at in *ἀπήεθα* latere videtur *ἀπήθεα* i. e. *ἀήθεα* coll. Collnth. 7 *ἐξ ὀρέων πόθεν ἦλθεν ἀήθεα πόντον ἐλαύνων*, et in *αἴ κεν* fortasse latet *ἧκεν*. — Praeterea autem sat multi in Beckeri scholiorum editione loci extant quibus fragmenta leguntur ab editore auctorum nomine non insignita, quae si quis hoc silentio inductus mirabitur quod huc non rettulerim inter epicorum fragmenta anonyma, is sciat se propter Bekkeri taciturnitatem egregie erraturum esse. Velut Hesiodi sunt quae sine auctoris nomine et partim corrupte leguntur ad Jl. II 88 (Op. 531), III 39 (Op. 712), IV 60 (fragm. CCXXII, 1 Marksch.) IX 134 (Op. 773), Pindari (Ol. II 23) quae leguntur ad Jl. XXII, 305, Arati (v. 358) quae ad II 380, Theocriti (XXII, 32) quae leguntur ad Jl. I 34 (et integriora in Cram. Anecd. Parisin. III p. 272 et 316, sed manca ut in scholiis Homericis in Etym. Magn. p. 450, 2, Cram. Anecd. Ox. I p. 199), Euphorionis (fr. 48 Mein.) quae ad XVIII 490, Philetae (nam cf. schol. Jl. XXI 179) quae ad XIV 385, Callimachi (Hym. IV 73) quae ad II 526, Apollonii Rhod. (I 565) quae ad XVI 183. Alia quaedam adeo ipsius Homeri sunt, quorum nihil afferam nisi si qua librariorum socordia paululum sunt corrupta, ut non satis attendenti homini facile persuadeant ignoti se poetae epici esse. Sed vix puto dubitaturum quemquam semel monitum, quin quae ad II 284 sic afferuntur *νῦν γὰρ καὶ πόνος ἐστί*, ex Hom. Jl. II 291 *ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστί* corrupta sint. Similiter ad VI 152 sine auctoris nomine citatum (*ὃ δὴ τετελεσμένον ἐστίν*) vel Lehrsium Herod. scrip. tr. p. 236 et Lentz. Herodian. I p. 54 et p. 264 fugit ex Hom. Jl. I 388 profectum esse: *μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν*, sive ipsum Herodianum, sive librarium fefellit intempestiva recordatio frequentissimae Homericae clausulae *τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται* Jl. II 257. VIII 401. XXIII 672 etc. Contra neque Lehrsium neque Lentzium scholiastae error in schol. ad IX 150 fugit, ubi de vocabulorum quae ex adiectivis fiunt substantiva accentu vel diverso vel eodem agitur: *τῶν μὲν τρεπόντων ἀρητή Ἀρήτη, τῶν δὲ μεινάντων πινυτή· „μήτηρ δὲ πιστὴ ἁγνη“*. viderunt enim ad testimonium vocari Odyss. XX 131 *τοιαύτη γὰρ ἐμὴ μήτηρ πινυτή περ ἐοῦσα*. quod autem Lehrsius scribens *Πινυτή, „μήτηρ πινυτή“, Ἀγανή*. — nollem ista *δὲ πιστή* susque deque habuisset, sed ita potius scripsisset: — *Πινυτή, μήτηρ δὲ „πινυτή“. Πιστή, Ἀγανή*. nam de nomine proprio *Πιστή* etsi aliunde non constat, tamen *Πιστό;* ipse adstruit Lehrs. de Arist. stud. Hom. I p. 292. Postremo in schol. ad XXI 70 citatum frustulum „*ἄσασθαι κλαυθμοῖο*“ aperte est Hom. Jl. XXIV 717 *ἄσεσθε κλαυθμοῖο*. — Nec in scholiis illis Homericis quae in Anecd. Paris. Tom. III Cramerus edidit ullum videtur esse fragmentum epicum quod iure dici anony-

mum possit. pleraque enim Homeri sunt etsi saepe gravissime corrupta, alia apud alios quos novimus leguntur, velut ἄγκιστρον περιηγές p. 44, 14 Oppiani Hal. I 216 est (ἀγκίστρου περιηγέος), πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσιν p. 75, 7 Hesiodi Erg. 373, τόξου σφέων p. 116 et 271 Callimachi fr. CCLXXXIV, ἄρσην γαστρὶ λόχωσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ p. 221, 24 Nonni Dionys. I 7 (ἄρσενι γαστρὶ λόχευσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ). —

346. Schol. E ad Odyss. III 372: φήνη — εἶδος ὀρνέου ἀετῷ ὅμοιον ὀξυπετεῖ φαιδρῷ. Ultima duo verba non iniuria esse poetae alicuius quae hexametrum inchoent Buttmannus putat. Pro ὀξυπετεῖ, si re vera poetae fragmentum est, fortasse ὠκυπέτει scribendum, quod poetis frequentissimum. —

347. Epimerism. Homer. in Cram. Anecd. Ox. I p. 48, 21: (ἄνεμος) Ἀπολλόδωρος παρὰ τὸ ἀνύειν, ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ ἀεῖν, „ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων". καὶ

ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὠκὺς ἀήμεναι.

Priorem versum legimus in Homeri Od. V 478, cuius quis non putet etiam alterum versum esse? Sed qui maxime huic similis est apud Homerum versus, Od. XII 427 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ, is respici a grammatico non potuit, quoniam caret verbo ἀεῖν quo ad demonstrandam nominis ἄνεμος originem opus erat. Itaque incerti poetae versum existimo qui Homericum illum in usum suum convertebat, fortasse Callimachi in Aet. II 3, ubi verbis illis usus sit in descriptione procellae. Hoc enim veri multo mihi videtur similius quam grammaticum memoriae errore in istum modum male depravasse Hom. Od. III 176 ὦρτο ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀήμεναι, αἱ δὲ μάλ' ὦκα. —

348. Epimer. Hom. ibid. p. 83, 30: ἄντρον — παρὰ τὸ ἄντομαι τὸ ἱκετεύω· „ἄξετο δ' ἀντομένην Ἥρην". καὶ „ἀλλ' ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ὀλυμπίου". ἐν ἄντροις γὰρ τοὺς θεοὺς ἱκέτευον ἱερὰ τὰ σπήλαια ἡγούμενοι. Prius fragmentum Apollonii Rhodii III 77 esse vidit Cramerus, alterum videtur ignoravisse. quamquam putaverit aliquis hunc quoque Apollonii esse, apud quem II 1123 legitur ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου, οἵτινές ἐστε. atque ἀλλ' possit grammatici esse et cum proxime antecedenti voce καί ita coniunctum fuisse: καὶ ἄλλου (alibi) „ἀντόμεθα κ. τ. λ.", Ὀλυμπίου autem pro Ἐποψίου potuit ex perversa recordatione Hom. Od. I 27 et IV 74 scholiasta inconsulto dare de suo. Sed magis tamen crediderim Callimachi esse fragmentum, quod imitatus sit Apollonius. eum enim illo saepius ita usum esse scimus —

349. Epimer. Hom. ibid. p. 102, 20: ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἕλη

ἑλαιθερὲς ὕδωρ,

οὕτως γυναιμανής. Fragmentum hoc ap. eundem grammaticum p. 421, 34 sonat ἑλαιθερὲς ὕδωρ, ap. Etym. Magn. p. 328, 20 ἑλεθηρὲς ὕδωρ, ubi interpretatio τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τεθερμασμένον

additur, sed cod. Flor. dat ἐλεθηρές, si fides Millero p. 106, item ἐληθερὲς ὕδωρ Zonar. p. 689, Orion. Etym. p. 66 autem ἐληθερεὺς ὕδωρ. At Etym. Magn. p. 425, 9 suo loco habet etiam ἠλαιθερές sine voce ὕδωρ, sed cum eadem interpretatione, ubi tamen cod. Florent. p. 147 post ἠλαιθερές addit: ἡ (sic enim scribendum, non ἤ cum Millero) μετὰ τὴν ἄρχουσαν διὰ τῆς ει διφθόγγου, unde etiam ἠλειθερής in usu fuisse videtur, certe nonnullos sic scripsisse conicimus, quamquam etiam Hesych. II p. 272 ἠλαίτερον tantum dat, non ἠλειτ., praeterea autem ἐλε.θερεῖς, ἐν ἡλίῳ τιθέμενοι ἢ θερμοί. His omnibus consideratis ignotus poeta epicus dixisse videtur ἐλαιθερὲς ὕδωρ pro vulgato εἰληθερής vel ἐληθερής. De spiritu cf. Lentz. Pneumatol. p. 688, p. 742, p. 771. —

350. Epimer. Hom. ibid. p. 103, 16: γέρων — παρὰ τὸ ἐρῶ ἔρας καὶ γέρας· πᾶς γὰρ γέρατος ἐπιθυμεῖ. καὶ παρὰ τὴν ἕλην ἕλως καὶ γέλως, ἀπὸ τοῦ καταστήματος· τὸ γοῦν ἐναντίον

στυγνὸς δὲ λέλοιπα.

Haec vereor ut ab omni parte sana sint, sed tantum video, anonymum poetam locutum esse de homine aliquo, qui quum invisus esset (popularibus suis, puto), patriam reliquisse se dicit.

351. Epimer. Hom. ibid. p. 174, 26: ἔσσευα —. γίγνεται δὲ ἀναδιπλασιασμὸς τοῦ ἑνὸς σ, ὡς ἐν τῷ· ὁ δ' ἄρ' ἔθορε μέσσος. Ignotum fragmentum est etiam Lentzio Herod. II p. 298, 10, certe nimis abludunt versus Homerici quam unde illud corruptum aut in unum conflatum censeas, Il. XII 462: ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. IV 79 κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. XXI 233 δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ. Itaque sic censeo poetam aliquem epicum Homeri hos locos imitatum dixisse:

ὁ δ' ἄρ' ἔνθορε μέσσος. —

352. Epimer. Hom. ibid. p. 191, 29, ubi expositis formis προσαυδήτην, φοιτήτην, συλήτην (quarta enim, συναντήτην Od. XVI 333, omittitur) grammaticus addit: καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α χρῶνται· „φοιτάτην ποτ' ἐς διδασκάλου" καὶ πάλιν

τὼ δ' οὐκ ἐβοάτην.

ultima verba tam evidenter hexametri finem referunt, ut non dubitem poetae epici fragmentum pronuntiare. Fortasse intelligendi sunt Hercules et Iphicles qui a serpente lacessiti tamen clamorem non tollebant. —

353. Epimer. Hom. ibid. p. 196, 7: ἔνδυμαι —, ἐξ οὗ τὸ

εἱμένος αἴθυπι χαλκῷ

Homeri certe non est, qui saepius habet κεκορυθμένος (εἰλυμένοι) αἴθοπι χαλκῷ. Atque hacc imitatum esse ignotum poetam putaverim qui ista scripsit paululum immutans, ne totum expressisse videretur. Cogites de Callimacho, cuius vide Hecal. cap. VIII. —

354 et 355. Epimer. Hom. ibid. p. 224, 32: Κηφισίδι. ὄνομα παρώνυμον ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν εἰς ος εἰς ις θηλυκοῦ ὀξύτονα (θηλυκὸν ὀξύτονον?)· δρύμος δρυμίς, ἀφ' οὗ „δρυμίδες νυμ-

φαι". λόγος, „λογίδες σεμναί" κ. τ. λ. Nec δρυμίδες nec λογίδες aliunde notae sunt, utrumque autem habet quod animum pungat. Primum enim non facile perspicitur, cur grammaticus post Δρυμίς addiderit ἀφ' οὗ Δρυμίδες ν., quasi vero necessarium fuerit addere hoc ad demonstrandam flexionis rationem. imo multo credibilius grammaticum novum vocabulum adicere voluisse a δρυμίς derivatum: δρύμος δρυμίς ἀφ' οὗ

δρυμιάδες νύμφαι.

simul autem hac ratione statim evadit epici versus particula, cui apprime convenit poetica forma in ιάς pro ίς, quem ad modum νύμφαι Ἐπιμηλιάδες et Ἐπιμηλίδες dicuntur, cf. Lobeck. Prol. Path. p. 466, qui omnino de hoc genere nominum in ίς et ιάς alternantium videndus est. Praeterea quae deae sint (nam deae sine dubio intelliguntur) quae λογίδες σεμναί appellatae fuerint non exputo. suspicor potius grammaticum scripsisse: λόχος (i. e. partus),

λοχίδες σεμναί

quae partus deae sunt i. e. μογοστόκοι Εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες, ut Artemis quoque λοχεία vel λοχία dicitur. Ceterum hoc quoque epici poetae fragmentum esse puto, forsan Callimachi, qui ista dixerit in carmine Semele. —

356. Epimerism. Hom. ibid. p. 252, 18: τοῦ χαίρω κεχάρηκα, ἀφ' οὗ τὸ

κεχαρημένος ἔλθοι.

Huic fragmento admodum similis est Homeri locus Od. II 54 καί οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, quem ne putes afferri ipsa vetant scholiastae verba a χαίρω et κεχαρημένος et κεχαρησέμεν, κεχάροιτο, κεχάροντο derivantis. Nisi igitur ipsum grammaticum utrumque confudisse statueris, κεχαρημένος ἔλθοι poetam aliquem alium ex imitatione Homeri dixisse putabimus.

357. Epimerism. Hom. ibid. p. 264, 4: τὰ εἰς γος δισύλλαβα φύσει μακρὰ (leg. μακρᾷ) παραληγόμενα ὀξύνονται· φηγός, πηγός — ἓν ἀντιπίπτει τὸ Λάγος (sic) ἐπὶ τοῦ κυρίου, ὃ εἴδη (corrig. ὃ εἰ δή. Cramerus ἤδη malebat) εἴρηται καὶ τρισυλλάβως, Λάαγος (scil. εἴρηται)·

Λαάγου φίλος υἱός, ἀρίζηλος Πτολεμαῖος.

οὐ φύσει οὖν δισυλλαβεῖ, ἀλλ' ἐκ τρισυλλάβου γέγονεν, ubi Λάαγος nescio quo errore edidit Lentz. Herod. I p. 140, 24. Callimachi versum Hecker. Com. Call. p. 71 cognoscere sibi videbatur maxime propter dilatatam similiter vocem ἀάτη fragm. CCCCLXXXVI. quamquam eiusdem generis exempla apud alios quoque sunt. cf. Dindorf. in Thes. Paris. V p. 22 A. vide etiam Lobeck. Paral. p. 7. —

358. Epimerism. Homer. ibid. p. 280, 31: ὥσπερ παρὰ τὴν ἐπὶ γίνεται ἔπισσα, σημαίνει δὲ τὴν νεωτάτην τὴν ἐπὶ πᾶσι γεγενημένην, οἷον „Μνημοσύνης ἡ δωδεγόνου χαρίεντος ἔπισσα", οὕτως καὶ παρὰ τὴν μετὰ μέτασσα· „χωρὶς δὲ μέτασσαι" (Od. IX

221). Fragmentum ad Aetiorum prologum primus revocavit Hecker. Com. crit. de Anthol. I p. 181, quem iure sequi videntur Bergk. Anth. lyr. I p. 123 n. 4 (II p. 143 n. 3), Rauch. de Aet. p. 11, Dilth. Anal. Callim. p. 5 not. 5. Quod autem Bergkius *Μνημοσύνης ἥ δ᾽ ὧδε γόνου* scribi voluit probante Dilth. l. l., poterat fortasse cum Heckero servari *ἥ δ᾽ ὧδε*, modo post *Μνημοσύνης* distingueretur, ea vox ut ad antecedentia pertineret. si quis tamen versum omnibus numeris absolutum flagitaverit, auctor sim ut verba non mutet quidem, sed melius coniungat in hunc modum:

Μνημοσύνης ἦδ᾽ ὧδε γόνου χαρίεντος ἔπισσα

i. e. Mnemosynae generis minima natu filia ita cecinit. nam etsi Mein. ad Hym. IV 257 dicit Callimacho *ἀείδειν* tantum in usu fuisse, non *ᾄδειν*, de hymnis hoc libenter concesserim. sed in Elegiis, ubi minus accurate secutus est Homerum (nam etiam *κοτέ* ibi dixit et alia) cur eum ad Atticismum magis se accommodare voluisse negemus? atque *ᾄσονται* habet etiam Theogn. 243, etsi *ἀείσω* v. 4, *ἀείσατε* v. 16 etc., et Theocritus atque Moschus saepius inter utramque formam variant (cf. Theocrit. I 145 *ᾀσῶ*. I 148 *ᾄδεις* coll. *ἄειδες* I 19 etc. Mosch. III 20, 21, 22 *ᾄδει* — *ἄειδεν* — *ἀείδει*. II 12, 15 *ἀοιδά* — *ᾠδάν*), ne quid de Hym. Hom. VI 2 (*ᾄσομαι*) et Orph. Argon. 414 (*ᾄδοντα*) dicam. certe ne nauci quidem est quod Rauch. l. l. coniecit *Μνημοσύνης ἥδοιο γόνου κ. τ. λ.* Ceterum voci *ἔπισσα*, quocum Lobeck. Prol. Path. p. 413 comparat *Ἄμφισσα* (coll. Steph. Byz. p. 90, 21), *Ἄντισσα*, *πίρισσος*, Etym. Magn. p. 595, 55 et grammaticus noster conferunt etiam *μέτασσα* et Etym. Magn. ex Hecataeo affert, sed habet etiam Hesych. II p. 169 s. *ἔπισσα* et *ἔπισσον*. —

359. Epimer. Hom. ibid. p. 315, 5: *σημαίνει τὸ ὅ ἕξ· ἄρθρον προτακτικὸν καὶ ὑποτακτικόν· καὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος ἀντωνυμία γ΄ προσώπου ἀναφορικοῦ. „ὁ γὰρ βασιλῆι“* (Jl. I 9) *ἀντὶ τοῦ τούτου* (corr. *ἀντὶ τοῦ οὗτος*)·

νῦν ὃ μὲν οὔτι τόσον τελέθει κακὸν ἔνδοθι μίμνον.

Νῦν fragmento addidi de meo, nam grammaticus statim addit: *τουτέστι νῦν δὲ τοῦτο μὲν ὑπάρχει κακόν.* praeterea *τόσσον* legebatur. —

360. Epimerism. Homer. ibid. p. 338, 28: *τὰ εἰς λος λήγοντα ἑτέρῳ λ παραληγγόμενα τριγενῆ ὄντα ὀξύνονται· ἰλλός·*

ἰλλοί τε πόδες·

κυλλός· οὕτως οὖν καὶ πολλός. Nimium sibi indulsit poeta, qui vocis *ἰλλός* alibi semper ad oculos relatae adeo dilatavit vim, ut de pedibus distortis diceret. Eo usque licentiae tametsi in simili re poetas Alexandrinos nonnunquam processisse novimus, hic tamen crediderim librarios in culpa fuisse qui depravarint quae ita a grammatico scripta erant: *ἰλλός, κυλλός, „κυλλοί τε πόδες“*. notum est *Κυλλοποδίων* ex Homero et *ποὺς κυλλός* ex Aristoph. Av. 1379 et aliis. Nisi forsan ita potius scribendum:

ἰλλός, „ἴλλοί * * *“. κυλλός „κυλλοί τε πόδες“. Sed Lentzio in Herodian. I p. 158 nihil vitii subolebat. —

361. Epimer. Hom. ibid. p. 341, 10: περὶ συνωνυμεῖ τῇ ἀμφὶ ὡς τὸ „ἡμεῖς δ' ἀμφὶ κρήνην“ (ubi corrigendum ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην, nam Homeri locus est Jl. II 305, quod Cramerum fugisse videtur)· διαφέρει δέ· ἡ μὲν ἀμφὶ γίγνεται ἀμπί,

ἀμπισχὼν κεφαλήν,

ἡ δὲ περὶ ἡ αὐτὴ μένει. Incerti poetae locum puto, qui dixerit de homine ad sacra facienda coronam capiti victimae imponenti, ac potuit Callimachus in Hecale (cap. X) de Theseo praedicare qui taurum Marathonium coronis ornabat. Erunt tamen fortasse qui non Callimachi aut alius ignoti poetae locum subesse arbitrentur, sed Homeri paululum corruptum frustulum ex Od. I 157 ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ut simile aliquid grammatico hic acciderit quale p. 252 num. 356. Tacite autem supra ἀμπισχὼν scripsi, non ἀμπίσχων, ut est in Crameriana. cf. Buttmann. Gr. gr. II p. 196 seq. —

362. Epimer. Hom. ibid. p. 413, 13: ἀπὸ τῶν εἰς ην οὐ γίνεται συγκριτικόν· ἔνθεν σημειοῦνται τὸ

ναρκίσσου τερενώτερον·

καὶ λέγουσιν ὅτι ἀπὸ τῆς τέρενος (γενικῆς. hoc iure addit Lobeck. Elem. Path. I p. 334) εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερος, ὥστε οὐκ ἀπὸ τῶν εἰς ος — ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος εἶπε κατὰ συγκοπὴν „τερέντρον“ (sic), ἀπὸ τούτου τερενώτερος. Satis perplexe haec scripta esse iure pronuntiat Lobeck. l. l., sed ut tamen duo afferri fragmenta existimet, alterum incerti poetae, Antimachi (Stoll. fr. CXI) alterum. Sed videant acutiores sitne potius unum tantum fragmentum, et quidem Antimachi, quod vel ναρκίσσοιο τερέντερον vel ναρκίσσου τε τερέντερον fuisse puto, grammaticum autem ita locutum esse: ὁ δ' Ἀντίμαχος ἀπὸ τούτου τοῦ τερενώτερος, τοῦ ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος, εἶπε κατὰ συγκοπὴν τερέντερον. —

363. Epimer. Hom. ibid. p. 446, 10: γίνονται καὶ ὑπερβιβασμοὶ χρόνου —, ὑπόρωρεν, „ὑπώρορε βοώμενος“. Fragmentum epici Alexandrini esse persuadet medium βοᾶσθαι pro βοᾶν usurpatum, quod nisi Alexandrini poetae fere non concedunt sibi. cf. Arat. 291 ἠὼς ἔλθοι καὶ μάλα πολλὰ βοωμένῳ. id. 912 et Quint. Smyr. X 465 (ubi medium βοᾶσθαι non usitatum dicens Koechly γοήσατο iniuria scripsit). quod si epicum fragmentum est, locum facile in ordinem cogemus hoc scribendi genere: ὑπώρορεν,

ὑπόρωρε βοώμενος. —

Praeter hos autem locos in Epimerismis illis alia leguntur epica fragmenta anonyma quae Homeri esse quivis statim intelligeret, nisi corruptionem perpessa aliquantum nunc ab Homericis recederent. Sic quod p. 192, 24 legitur ἥ περ δὴ Κρανίῳ τε, aperte est Hom. Jl. IX 310: ᾗ περ δὴ φρονέω τε. item quod

p. 44, 30 extat *ἀλεύετο γὰρ βέλος* paulo emendatius legitur in Hom. Od. XX 305, quod ibid. p. 44, 32 (*ἀθλεύω καὶ πρὸ ἄνακτος*), in Jl. XXIV 734, quod p. 296, 4 (*νηλεὲς οὐκ ἄρα δή σοι πατὴρ ἦν*), in Jl. XVI 33, quod p. 441, 31 (*ἀμφ' αὐτῷ ἐχύμην*), in Jl. XIX 284 vel Od. VIII 527. Sed quod ibid. p. 80, 26 legimus, *πνείουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ*, Hesiodi est Theog. 319, item quod ibid. p. 85, 16 extat, *πολλὰ δ' ἄπο χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χαμάζε*, Hesiodi fragmentum est, num. CCXXVI Marksch. coll. Lobeck. Elem. Path. I p. 66 not. 2. —

His autem fragmentis epicis quae testium nominibus carent alia quaedam eiusdem generis adiciemus ex Plutarchi operibus petita quem talibus laciniis orationi suae si quem alium decus afferre solitum esse constat. Qui quum aliquot citatis Callimachi locis manifesto doceat studiose se huius poetae carmina legisse, non est profecto incredibile etiam inter eos versus vel versuum frustula quae auctoribus non nominatis apposuit unum et alterum esse quod Callimacho tribui debeat. Quis enim neget, ut hoc utar, huic poetae convenire quae apposuit

364. **Plutarch. de audiend. poet. II:**

πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

quibus uti Callimachus in Aet. Prologo prope fragm. CCCCXLII potuit, poetas quidem multa dicere mendacia, se tamen nihil canere quin testes habeat, quum ab ipsis Musis sit edoctus.

365. **Plutarch. de recta audiendi ratione III:**

ἀκλειὴς ἄϊδηλος ὑπαὶ νεφέεσσι κεδάσθη,

i. e. *μῦθος* alicuius qui alium frustra admonere conatur. —

366. **Plutarch. de rect. aud. rat. XIII:**

ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων,

quo disticho alibi quoque Plutarchus utitur (cf. Bergk. Poet. lyr. p. 1323), ut etiam inter res viles et pravas esse doceat quibus non desit gratia. —

367. **Plutarch. de inimicor. utilit. VIII:** *ἡ σιγὴ πανταχοῦ μὲν ἀνυπεύθυνον, οὐ μόνον ἄδιψον, ὥς φησιν Ἱπποκράτης. ἐν δὲ λοιδορίᾳ σεμνὸν καὶ Σωκρατικόν, μᾶλλον δὲ Ἡράκλειον, εἴ γε κἀκεῖνος*

οὐδ' ὅσσον μυίης στυγερῶν ἐμπάζετο μύθων.

Scripsi *μυίης*, quod *μυίας* edebatur. —

368. **Plutarch. Quaest. graec. XXVI:** *τίνος ἔχεται διανοίας τὸ τοὺς ἀπάγοντας εἰς Κασσιοπαίαν τὸν βοῦν ἐξ Αἴνου τὰς παρθένους προπεμπούσας ἐπᾴδειν ἄχρι τῶν ὅρων·*

μή ποτε νοστήσαιτε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

Αἰνειᾶνες ὑπὸ Λαπιθῶν ἐξαναστάντες τὸ πρῶτον ᾤκησαν περὶ τὴν Αἰθακίαν, εἶτα περὶ Μολοσσίδα καὶ Κασσιοπαίαν. οὐδὲν δὲ χρηστὸν ἀπὸ τῆς χώρας ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ χαλεποῖς χρώμενοι προσοίκοις εἰς τὸ Κιρραῖον πεδίον ἧκον, Οἰνόκλου τοῦ βασιλέως ἄγοντος αὐτούς. Ἐκεῖ δὲ μεγάλων αὐχμῶν γενομένων κατὰ χρησμόν, ὡς

λέγεται, τὸν Οἴνοκλον καταλεύσαντες καὶ πάλιν πλανηθέντες εἰς ταύτην ἀφίκοντο τὴν χώραν ἣν νῦν ἔχουσιν ἀγαθὴν καὶ πάμφορον οὖσαν. Ὅθεν εἰκότως εὔχονται τοῖς θεοῖς, εἰς τὴν παλαιὰν πατρίδα μὴ ἐπανελθεῖν, ἀλλ' αὐτοῦ καταμένειν εὐδαιμονοῦντας. Non indignum Callimacho *Αἰτίων*, ex cuius carmine petitum versum putaverim. —

369. Plutarch. de Isid. et Osir. XXXVIII: *πλημμυρεῖ Νεῖλος*

Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο Λέοντι.

In leone quamdiu Sol sit Nilum evagari etiam Plin. Nat. hist. XVIII 167 (add. V 57) testatur. Versum autem si ex Callimacho petitum affirmo, causa haec est, quod de Nilo eiusque inundatione idem poeta etiam fr. CCCCXLV et CLXXXII dixit. —

370. Plutarch. de Isid. et Osir. LXVI: *ποιητής δέ τις ἐπὶ τῶν θερίζοντων,*

τῆμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημητέρα κωλοτομεῦσιν.

Eundem versum qui scripto *βωλοτομεῦσιν* affert auctor de vit. Homer. p. 296 Gail. et eum Homerico *σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο* (Jl. II 426) confert, Homeri dicit iniuria. videtur potius Alexandrini esse, fortasse Callimachi, in Aet. III 4, ut suspicor. —

371. Plutarch. de Tranquill. XVI: *ᾧ δὲ δίδωσι πρὸς τὴν τύχην ἀδεῶς καὶ ἀτρόμως εἰπεῖν ὁ λογισμός.*

ἡδὺ μὲν ἄν (ἦν?) τι φέρῃς, ὀλίγον δ' ἄχος ἦν ἀπολείπῃς,

τοῦτον ἥδιστα ποιεῖ χρῆσθαι τοῖς παροῦσι τὸ θαρραλέον. —

372. Plutarch. de Tranquill. XIX: *τὸ δὲ*

οὔ τις ἐμοὶ τῶν ἄλλος ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτός,

ἐπιθρηνούμενον τοῖς ἁμαρτανομένοις ἔνδοθεν ἐξ αὐτοῦ, βαρύτερον ποιεῖ τῷ αἰσχρῷ τὸ ἀλγεινόν. ubi videndum sitne *τῶνδ' ἄλλος* scribendum sit. —

373. Plutarch. de fraterno amore II: *ἀδελφῶν ὁμοφροσύνῃ καὶ γένος καὶ οἶκος ὑγιαίνει καὶ τέθηλε, καὶ φίλοι καὶ συνήθεις ὥσπερ ἐμμελὴς χορός, οὐδὲν οὔτε πράσσουσιν ἐναντίον, οὔτε λέγουσιν οὔτε φρονοῦσιν,*

ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

Eundem versum Plutarchus habet in Comparat. Lysandr. et Sullae I, ubi *ἔλλαχε τιμῆς* legitur, et alibi. cf. Bergk. Poet. Lyr. p. 1323. —

374. Plutarch. de Curios. III: *ὄρνις ἐν οἰκίᾳ πολλάκις τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδῦσα σκαλεύει,*

ἔνθα γέ που διαφαίνεθ' ἅτ' ἐν κοπρίῃ μία κριθή.

Edebatur *κοπρίᾳ*. —

375. Plutarch. de Curios. VI: *ἂν ᾖ φθοράν τις παρθένου παρακαθήμενος ἢ μοιχείαν γυναικὸς — διηγῆται, οὔτε νυστάζει οὔτ' ἀσχολεῖται,*

ἄλλα τε δίζηται ἐπέων παρά τ' οὔατα βάλλει.

Plutarchi orationi sine dubio magis convenit ἄλλα δὲ δ., quod fortasse in ipso quoque fragmento reponendum. —

376. Plutarch. Quaest. Symp. II 3, 1: προὔφερεν Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπικούρειος ἐπὶ γέλωτι τὸ

ἶσόν τοι κυάμους ἔσθειν κεφαλάς τε τοκήων.

De praecepto hoc Pythagorico Callimachus dixerat fr. CXXVIII, et quidem in Aetiorum libro tertio (fr. XXVII). itaque vel ad hunc poetam fragmentum revocabimus vel ad Empedoclem, cuius hic quoque versus est v. 441 Stern.: δειλοί, πανδείλοί, κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθε. atque Empedoclis testimoniis Plutarchus etiam alibi saepe usus est sive testis nomine addito sive anonymo fragmento citato. Ita quod legitur in libro de Isid. et Osir. XXIV fragmentum a Doehnero vol. V p. 366 A nescio quo iure ad cyclicum aliquem poetam revocatum: ὠκύμοροι καπνοῖο δίκην ἀρθέντες ἀπέπταν, aliunde novimus esse Empedocl. 5 — quod de Curios. XI extat πέλματα θηρείων μελέων μυκτῆρσιν ἐρευνῶν, eiusdem est Empedoclis 312 —, quod de Exil. XVII: ἐξ οἵης τιμῆς τε καὶ ὅσσου μήκεος ὄλβου, Empedocl. 390, quod de es. carn. II 4: σαρκῶν ἀλλογνῶτι περιστέλλουσα χιτῶνι, Emped. 402. —

377. Plutarch. Quaest. Symp. III 6, 4: τὴν μὲν (ἑσπέραν) ᾠδαὶ κατέχουσι καὶ χορεῖαι καὶ ὑμέναιος,

κῶμοί τ' εἰλαπίναι τε καὶ ἠχήεις θρόος αὐλῶν,

τὸν δὲ (ὄρθρον) κτύποι ῥαιστήρων κ. τ. λ.

378. Plutarch. Quaest. Symp. VII 2, 1: ἐν Δελφοῖς παρὰ δεῖπνον ἐπέθεντό τινες ἡμῖν τῶν ἑταίρων ὡς οὐ μόνον

γαστρὸς ἄπο πλείης βουλὴν καὶ μῆτιν ἀμείνω.

Legebatur ἀπό. praeterea quaeri potest num ipse poeta scripserit γ. α. πλ. βουλὴ καὶ μῆτις ἀμείνων. —

379. Plutarch. Amator. XIV: εὔχονται Ἀρισταίῳ δολοῦντες ὀρύγμασι καὶ βρόχοις λύκους καὶ ἄρκτους, „ὃς πρῶτος θήρεσσιν ἔπηξε ποδάγρας". Editores (etiam Winckelm. p. 26), qui versum capite truncatum putant, parum curabant versus elegantiam, ut qui trochaicam caesuram in quarto pede statuant. itaque in medio potius versu vocem excidisse et poetam ita fere scripsisse putaverim:

ὃς πρῶτος θήρεσσιν [ὀλοιὰς] πῆξε ποδάγρας.

Callimachum fragmentum non dedecet, ut quod de aliquo rerum inventore agat. Cf. Aet. III extr. —

380. Plutarch. Amator. XVII: τὸν Ἀπόλλωνα μυθολογοῦσιν ἐραστὴν γενόμενον

Ἀδμήτῳ πάρα θητεῦσαι μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.

Sequutus sum Dindorf. in Thes. Paris. Vol. VI p. 259 C. Hesiodi versum esse coniecerat Müller. ad Aeschyl. p. 143. —

381. Plutarch. Amat. XIX: (ἡ ψυχὴ) τῶν ἐνυπνίων ἀσπάζεται καὶ τέθηπε τὸ κάλλιστον καὶ θειότατον,

ἀμφὶ δὲ οἱ δολόεντα φιλόφρονα χεῦεν ὄνειρα. —

382. Plutarch. Praecept. gerend. reipubl. XIII: ναύτας ἐκλέγεται κυβερνήτης καὶ κυβερνήτην ναύκληρος,

εὖ μὲν ἐνὶ πρύμνῃ οἰήϊον, εὖ δὲ κεραίην

εἰδότας ἐντείνασθαι ἐπορνυμένου ἀνέμοιο,

ubi vereor ut ἐντείνασθαι satis respondeat gubernaculo, sed malim ἐντύνασθαι. —

383. Plutarch. Praecept. gerend. reip. XIX dicit in magnis reipublicae calamitatibus non videri καταπτώσσοντα τὸν ἀληθῶς πολιτικὸν οὐδ᾽ αἰτιώμενον ἑτέρους, αὐτὸν δὲ τῶν δεινῶν ἔξω τιθέμενον, ἀλλὰ καὶ πρεσβεύοντα καὶ πλέοντα καὶ λέγοντα πρῶτον οὐ μόνον

ἥκομεν οἱ κτείναντες· ἀπότρεπε λοιγόν, Ἄπολλον,

ἀλλὰ κἂν τῆς ἁμαρτίας μὴ μετάσχῃ τοῖς πολλοῖς, τοὺς κινδύνους ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδεχόμενον. —

384. Plutarch. de prim. frigid. XI: διὸ καὶ λέλεκται·

εἰ δὲ νότος βορέην προκαλέσσεται, αὐτίκα νίψει.

τοῦ γὰρ νότου καθάπερ ὕλην τὴν ὑγρότητα παρασκευάσαντος ὁ βόρειος ἀὴρ ὑπολαβὼν ἔπηξε. —

385. Plutarch. Non posse suavit. vivi sec. Epicur. X: ὅταν — ἱστορία — ἐπὶ πράξεσι καλαῖς καὶ μεγάλαις προσλάβῃ λόγον ἔχοντα δύναμιν καὶ χάριν, ὡς τὸν Ἡροδότου τὰ Ἑλληνικὰ καὶ Περσικὰ τὸν Ξενοφῶντος,

ὅσσα δ᾽ Ὅμηρος ἐθέσπισε θέσκελα εἰδώς,

— οὐ μόνον μέγα καὶ πολὺ τὸ εὐφραῖνον, ἀλλὰ καὶ καθαρὸν καὶ ἀμεταμέλητόν ἐστι. —

386. Plutarch. Non posse suav. viv. sec. Epicur. XXI: ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, ως ο ποιητὴς εἴρηκε

καί τε γέρων καὶ γρῆυς, ἐπὴν χρυσέης Ἀφροδίτης

μνήσωνται, καὶ τοῖσιν ἐπηέρθη φίλον ἦτορ.

Scripsi χρυσέης, nam antea χρυσῆς fuit. praeterea videndum, num scribi debeat καὶ δὲ γέρων et ἔτ᾽ ἠέρθη. —

387. Plutarch. advers. Colot. XXVIII: τί μᾶλλον ἐναργὲς οὕτως ἐστὶ καὶ πεπιστευμένον, ὡς τὸ παρορᾶν καὶ παρακούειν ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς ὄντα; ὅταν ἡ διάνοια τοιαῦτα πάσχῃ καὶ ταράττηται,

αἵ δέ με δᾳδοφόροι μελανείμονες ὄμμα πυροῦσι.

Loquitur aliquis a Furiis exagitatus, quarum ἔφοδοι μελανείμονες etiam ab Aeschyl. Eum. 367 memorantur. Hunc autem poetam si dixero Callimachum hic quoque ut saepe imitatum esse, non nimium videbor hariolari. —

Atque haec quidem sunt epicorum fragmenta a Plutarcho usurpata, quorum quinam auctores fuerint aliunde non videtur sciri posse. At alia sunt, de quibus iure dubites. velut quod Plutarch. Lacon. apophth. var. LII sic apposuit: κινήσας πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, qua nunc quidem indutu forma est, alibi non puto extare, ut non mirarer si quis anonymi poetae esse persuasum haberet. Sed hunc admonitum velim, sitne

potius ex duobus Homeri locis, Jl. XVII 200 (*κινήσας ῥα κάρη ποτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν* coll. 442. Od. V 285, 376) et Jl. XXII 74 (*ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον — αἰσχύνωσι κύνες*) conflatus versus sive Plutarchi consilio sive aliquo memoriae lapsu. Nec debet ignorari in Plutarchi libello de profect. in virtut. IV citatum locum *τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίνετο* Homerici versus (Jl. XIX 386 *τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ*) esse particulam, aut in libro de Superst. XI *ἓξ μὲν θυγατέρας, ἓξ δ' υἱεῖς ἡβώοντας* Plutarchum orationi suae accommodasse Homeri versum ex Jl. XXIV 604 *ὄλοντο ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες*, quam ob causam saepius Plutarchus Homericos locos leviter immutavit. Contra Hesiodi sunt quae sic leguntur in Quaest. couviv. IX 15, 2: *καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην, Ἥρην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην*, ubi in Hesiod. Theog. 17 legitur *Ἥβην τε χρυσοστέφανον*, cuius sunt etiam quae ibidem statim apud Plutarchum sequuntur: *Ἕλληνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες, Δῶρός τε Ξοῦθός τε καὶ Αἴολος ἱππιοχάρμης*. nam vid. Hesiod. fragm. VIII Marksch. Eiusdem versum in Theogon. 64 *πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτές τε καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν* Plutarchus de Adulat. et amic. II quo verbis suis adaptaret ita immutavit ut *αὐτῇ* et *οἰκί' ἔθεντο* scriberet. Haec similium sunto locorum exempla quae doceant cautione opus esse, ne si quid vel librariorum incuriosa depravatione vel prudenti ipsorum scriptorum consilio in verbis mutatum sit, statim de poeta incerto cogitemus. Postremo moneo versum a Plutarcho de Adulat. et Amic. XI productum *ἢ πόλιον βαρύοσμον, ὃ δὴ ῥίγιστον ὄδωδεν* Nicaudri esse Ther. 64, item qui in libro de vitand. aer. alien. III *μηδὲ σὺ γ' ἱπποσύνας τε μένειν*, sumptum esse ex oraculo quod legitur in Herod. VII 141. —

Jam satis superque videtur esse epicorum fragminum anonymorum. quae qui citant quum videamus etiam nominatim saepe Callimachea ad probandum producere, quis neget hos ipso suo usu aliquo modo patrociuari Callimacho? Praeterea alia multa passim leguntur apud alios scriptores, qui Callimachi scriptis vel nunquam vel raro usi sunt neque aliqua sua cum Callimacho quasi familiaritate huic tacite vindicant quae citant fragmenta anonyma. Cuius generis fragmenta si quid habent coloris Callimachei, non sunt profecto vituperandi qui ob hanc solam causam de Callimacho auctore cogitant. Itaque laudamus Theodorum Bergkium, qui in Anth. Lyr. I p. 123 n. 3 (= II p. 142 n. 1) ad Callimachum rettulit.

388. Frontou. ep. ad Marc. p. 22 Nab. Hesiodum pastorem — dormientem poetam ais factum. at enim ego memini olim apud magistrum me legere:

ποιμένι μῆλα νέμοντι παρ' ἴχνιον ὀξέος ἵππου
Ἡσιόδῳ, Μουσέων ἑσμὸς ὅτ' ἠντίασεν.

τὸ ὅτ' ἠντίασεν vides quale sit, scilicet ambulanti

obviam venisse Musas. de quorum tamen versuum sinceritate tenuis quidam scrupulus mihi residet. nam si una enuntiatio est, ut *ποιμένι* quoque ab *ἠντίασεν* pendeat, graviter offendit, quod particula *ὅτε* nimis est ab initio reiectum. sin autem duae enuntiationes sunt, quarum altera eaque secundaria incipit ab *Ἡσιόδῳ* vel a *Μουσέων*, parum elegans est in utroque membro positus dativus o suo quisque verbo suspensus. nec videtur ita imperfectam sententiam Fronto daturus fuisse. Suspicor igitur poëtam una tantum eaque absolute exhibita sententia scripsisse *ποιμένι — Ἡσιόδῳ Μουσέων ἑσμὸς ὑπηντίασεν*. Qui versus si in Callimachi *Αἰτίων* prologo scripti fuerunt, quae Bergkii sententia est admodum probabilis, non multum ab initio in prologo hoc distichum fuisse crediderim. Ceterum Rauchio de Aet. p. 11 not. minus placet Bergkii coniectura et in epigrammate potius aliquo Callimachi versus illi locum habuisse suum videntur, quod assensu suo probat Mein. ad Callim. p. 297. — Addamus alia:

389. Cicer. epist. ad Attic. VIII 5: audivi a tertio miliario tum eum (Dionysium) ivisse

πολλὰ μάτην κεράεσσιν ἐς ἠέρα θυμήναντα,

multa, inquam, mala eum dixisse. Vorsum primus Josephus Scaliger cum Catulli LXIV 111 verbis comparavit: sic domito saevum prostravit corpore Theseus nequicquam vanis iactantem cornua ventis, postea Mauritius Haupt. in Ind. lection. Berolin. aestiv. 1853 p. 13 graecum versum ex Hecalae Callimacheae parte ea petitum coniecit in qua sermo erat de tauro Marathonio. quam coniecturam quis non laudet magno opere? —

390. Sextus Empir. p. 621 Bekk.:

θεσπέσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὕεν ὕδωρ.

Sic cum Bekkero scripsit Bergk. Anthol. Lyr. II p. 144 n. 16, vereor ut satis recte. nam si accusativus est *ὕδωρ*, ut in Aristoph. Nub. 1279 seq. *πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ*, subiectum apparet esse *Ζεύς*, quod in hac sententiae conformatione, ubi additur *ἐκ Διός*, adici non potuit. sin autem nominativus est *ὕδωρ*, usus loquendi postulat, ut non activum *ὕεν* dicatur, sed passivum. Itaque scribendum censemus:

θεσπέσιον νεφέων ἐκ Διὸς ὕεθ' ὕδωρ,

quem ad modum in Plutarch. Quaest. nat. II *πρόσφατόν ἐστι καὶ νέον ὕδωρ τὸ ὑόμενον, ἕωλον δὲ καὶ παλαιὸν τὸ λιμναῖον* legitur. Ceterum ingeniose Bergk. l. l. p. XII fragmentum anonymum ad Callimachi Aetiorum librum secundum rettulit propter Ovid. Art. Am. I 647 seq. cf. etiam ad Aet. II 3 p. 85. —

391. Dionys. Halic. de comp. verbor. XXV pentametri exemplar proponit hoc:

κοῦραι ἐλαφρὰ ποδῶν ἴχνι' ἀειράμεναι,

quod Callimachi esse suspicatur Bergk. Poet. Lyr. p. 1325. Atque Callimachi pentametris tamquam exemplis etiam Hephaest. Enchirid. p. 96 (cf. fr. 489) utitur. —

392. Marius Victorin. ar. gramm. III p. 2561 Putsch. = 154 Gaisf. = Gram. Lat. ed. Keil. VI p. 112: Hoc quoque notandum in enuntiatione pentametri elegiaci, nam plerumque aurem fallit, ut in illo graeco versu

ἡμεῖς δ' εἰς Ἕλλης πόντον ἀπεπλέομεν,

nam si coniunctim Ἑλλήσποντον enuntiarimus, effugerit aurium sensum, ut nequaquam versus esse credatur. Callimachum ita dixisse sibi videri dudum mihi per literas significavit Schneidewinus et nunc iudicat etiam Bergk. Poet. lyr. p. 1325, de quo eo minus dubitandum, quod in simili re Hephaestion p. 97 Callimachi pentametrum citavit hunc: ἱερά. νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή. Aptissime autem Schneidewinus ex Callimachi carmine de Argonautis petitum putabat (cf. Aet. I 11). —

393. Schol. Aeschyl. Prom. 400: ῥεῦμα παρὰ τὸ ῥέω ῥέος ὡς κλέπτω κλέπος· οἴχεται τὸ κλέπος αὐτὸς ἔχων. Οἴχηται corrigens ad Callimachum revocavit Meinekius. cf. ad fr. 109 extr. Fugiens raptor possit esse Iason. —

Alia ab aliis indicata epica fragmenta minore probabilitatis specie ad Callimachum relata sunt. velut Salmasius in Pollucis verbis V 38: τὰς Χαονίδας καὶ Μολοττίδας ἀπογόνους εἶναί φησι κυνὸς ὃν Ἥφαιστος ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου χαλκευσάμενος ψυχὴν ἐνθεὶς δῶρον ἔδωκε Διὶ κἀκεῖνος Εὐρώπῃ, αὕτη δὲ Μίνῳ καὶ Μίνως Πρόκριδι καὶ Πρόκρις Κεφάλῳ — quum recte pentametrum odoratus esset

— ψυχὴν ἐνθεὶς δῶρον ἔδωκε Διί

(cui ni fallor totum addere distichum debebat a Polluce tantum non servatum integrum:

κἀκεῖνος [πόρεν] Εὐρώπῃ, αὕτη δέ τε Μίνῳ,
Πρόκριδι δ' αὖ Μίνως, ἡ δὲ Πρόκρις Κεφάλῳ),

Callimachi aut alius poetae hunc esse pentametrum suspicabatur parum probabiliter, quum ipsa Pollucis verba Nicandro potius assignandum esse docere videantur. cf. Nicandr. fr. 97 p. 125. — Porro Bergk. Poet. Lyr. p. 1347 a Mario Plotio p. 2639 Putsch. = 264 G. allatum versiculum Ξεῖνε, τὸν Ἀρχίλοχον τάφον fortasse partem hexametri ex epigrammate petiti esse putat, quem possis ad Callimachum referre. cui coniecturae certe in Plotii verbis nihil est praesidii. is enim versum dicit hemidexium trimetrum dactylicum, cuius secunda species sit glyconius, ut is quidem non partem hexametri, sed versum integrum putaverit esse. — Nec satis causae habebat Bendorfius in libro de anthologiae gr. epigrammatis quae ad artem spectant scripto p. 7, cur epigr. anonym. in Anthol. Pal. IX 190 Callimacho ascribendum esse existimaret. Porro in eadem Antho-

logia XI 107 quo Lucilius utitur nomine Παλικάμπης, id a Callimacho sumptum statuebat Unger. in doctissimo libello quem de Sinide scripsit p. 24 coll. Lexid. p. 11. Idem in iisdem Lexidiis p. 3 (coll. de Sinid. p. 24 not. 4) in Aeliani Nat. anim. XV 19 verbis καί τινας καὶ ἀπορρήτους παλιώρας latere putat poetae Alexandrini fragmentum ἐτίνασσεν ἀπορρήτους παλιώρους, quod et ipsum Callimacho ascribere videtur in Lexid. p. 37. a quo poeta profectum putat etiam fragmentum hoc: ἀνὰ παῦρα πεσών, quod a Suid. II 2 p. 25, Phot. p. 372 (= II p. 47 Nab.), gram. Bachm. Anecd. I p. 326 ita citetur: ὁ ἀναπαῦρα πεσών, Callimachus autem intellexerit de Antaeo. cf. Lexid. p. 5 seq. coll. Sin. p. 24 not. Nec per se improbabilis esset Mauritii Schmidt ad Hesych. IV p. 139 suspicio, in Etym. Magn. p. 751, 25 verbis τελμῖνα καλεῖ τὸν ἐκ τελμάτων πηλόν legendum esse τελμῖνα Καλλίμαχος κ. τ. λ., nisi praestaret cum Phot. II p. 474, 12 (II p. 204 Nab.) scribere τελμῖνα καλοῦσι. At modum omnem excedens Alexander Riese in Mus. Rhen. XXI p. 498 seq. Catulli carmen LXIV e Callimacho expressum esse totum demonstratum ivit, quo formidoloso sane exemplo graviter admonemur, ut tandem subsistamus afferentes singulos certe versus aut versuum frustula, quae Callimachi possint esse. Quodsi vel sic nonnullis videbimur nimii fuisse, eos monitos volumus ut semper cogitent, praeter Homerum vix alium ullum poetam a veteribus, sive propter reconditarum rerum delectum fiebat, sive ob artificiosam argumentorum enarrationem, sive propter singularem loquendi rationem, ad testimonium dicendum arcessitum saepius ac libentius esse Callimacho.

SEDES FRAGMENTORUM.

INDEX VOCUM CALLIMACHEARUM.

(Numeri Romani Hymnos significant, E. significat epigrammata, E. dub. epigrammata dubia, E. inc. epigrammata Incerta, F. fragmenta, An. fragmenta anonyma.)

INDEX NOTARUM.

A.

B.

C. *K*. *X*.

D.

E. H.

F.

G. Γ.

H.

I.

O. Ω.

P. Φ.

Q.

R.

S.